

Phấn

trội

Ba
Ngày
Ngủ
Hai

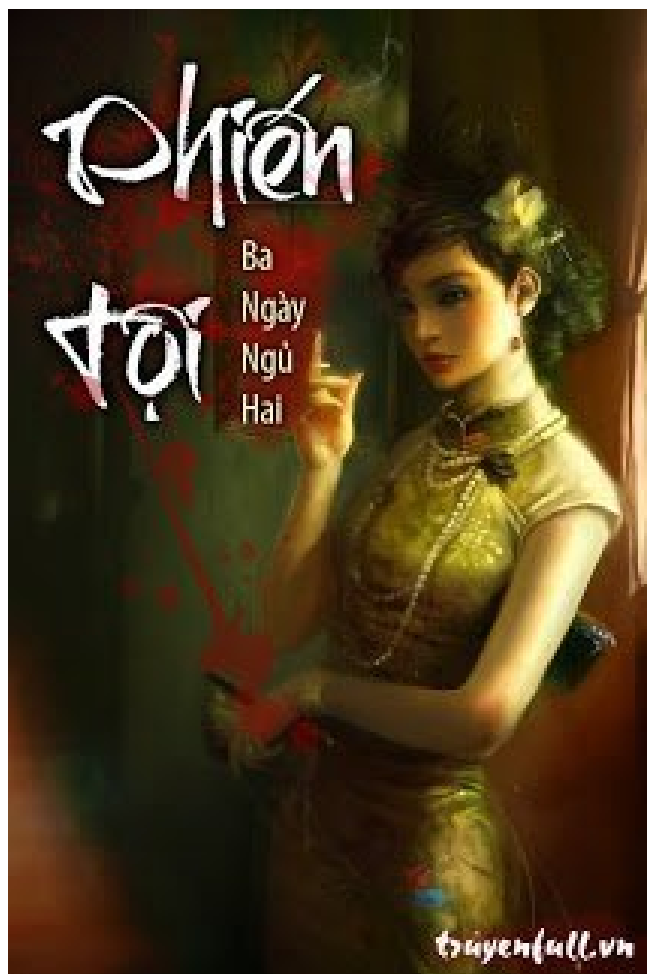

Phiến

Tội

Ba
Ngày
Ngủ
Hai

truyenfull.vn

PHIÊN TỘI

Tác giả: Ba Ngày Ngủ Hai

Editor:

Beta:

Thể loại: Đô Thị, Dị Năng, Khoa Huyền

Nguồn: bachngocsach.com

dtv-ebook.com

Chương 0 : Tự chương của Thiên Nhất

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Muốn biết cái chết có đau đớn hay không, đi chết sẽ biết; muốn biết sống có hạnh phúc hay không, cảm nhận đau khổ sẽ rõ.

Ba Ngày Ngủ Hai nghìn lục

Ngày ba tháng mười hai, một ngày âm u.

Khi ta mở mắt ra đã hơn mười giờ sáng. Không cần kéo rèm cửa sổ, ta cũng biết bầu trời chỉ là một mảng u ám. Không khí ẩm ướt thấm vào trong phòng, vào trong chân và vào cả trong xương của ta.

Ta chỉ có hai sự lựa chọn: Đi pha một tách cà phê, hoặc nhắm mắt lại và hi vọng khi ta mở mắt ra đã là ngày bốn tháng mười hai.

Cuối cùng ta đành ngồi dậy.

Hôm nay khác với mọi ngày, ta ngồi trong cửa hàng nhưng lòng lại cầu nguyện mọi người đừng đến cái nơi tồi tàn này.

Buổi chiều của một ngày âm u hết như trẻ em xếp hàng mấy phút chờ tiêm phòng, hoặc mấy chục giây trước khi ma quỷ xuất hiện trong phim kinh dị. Nói thế là vì người vốn đã biết sự việc tồi tệ chắc chắn sẽ xảy ra, nhưng vĩnh viễn chẳng thể đoán được giọt mưa đầu tiên sẽ rơi xuống vào lúc nào.

Trong thời tiết như vậy, mấy tiếng đồng hồ trôi qua rất nhanh. Đến bốn giờ chiều mà vẫn chưa có bất cứ khách hàng nào ghé vào cửa hàng.

Với ta mà nói, đây là một khoảng thời gian khiến lòng người say đắm. Ta vừa có thể ngồi đọc sách sau bàn làm việc, vừa uống cà phê giữa bầu không khí yên tĩnh mà không bị bất cứ ai làm phiền.

Bốn giờ rưỡi, có một người đẩy cửa bước vào. Được lắm, ta hận hấn...

Chẳng qua kẻ này lại mang tới cho ta một chút ngạc nhiên, vì hắn không đến mua sách mà đến để cướp.

Khi hắn rút súng và bước về phía ta, ta thật sự muốn oán trách hắn mấy câu. Phải biết rằng dạo này việc xử lý xác chết ngày càng khó khăn, thế mà tại sao lúc nào cũng có người ép ta? Điều này làm ta cảm thấy vô cùng khó xử.

Để ta tính toán một chút. Nếu nhổ răng, cạo sạch lông tóc, rồi cưa thành tám khúc thì tốn khoảng nửa tiếng. Sau đó lái xe đưa hắn đến trại nuôi heo của Bob lại tốn hết một tiếng. Khi trở về ta còn phải tẩy sạch vết máu và dọn dẹp rác rưởi, quá trễ để chuẩn bị bữa tối.

Vậy là ta giơ hai tay lên đầu, rồi cô làm ra vẻ sợ hãi. Với giọng nói run rẩy, ta tiết lộ cho hắn biết toàn bộ tiền bạc đều nằm trong ngăn kéo và còn cầu xin hắn chừa cho ta một con đường sống.

Ta cho rằng mình diễn xuất rất thật. Từ ánh mắt, giọng nói cho đến động tác của thân thể đều rất hoàn mỹ. Chắc hắn sẽ lấy hết tiền rồi bỏ đi, như vậy ta sẽ tiếp tục hưởng thụ khoảng thời gian yên tĩnh của mình.

Nhưng ngay lúc hắn thò tay kéo ngăn kéo, ta bỗng nhớ mình chẳng còn một cái nào...

Thế nên khi mở ngăn kéo ra, hắn nhìn thấy nửa cái bánh pizza ta chừa lại và một nửa con chuột không biết bị sinh vật nào ăn còn thừa đó. Hắn nổi giận, rồi vừa chửi thề, vừa dí súng vào đầu ta. Đôi mắt hắn tròn tròn, hắn hỏi có phải ta nghĩ rằng giỡn mặt với hắn rất vui hay không.

Vì sợ hắn kích động sẽ cướp cò nên cuối cùng ta chỉ đành nhét cả cánh tay cầm súng kia vào thực quản của hắn.

Lúc hắn ngã phịch xuống đất, ta chợt hiểu trị an của thành phố Philadenphia quá kém. Ta phải chuyển sang nơi khác.

Bây giờ, những thằng nhóc cầm súng hành nghề "xin đều" như hắn nhan nhản khắp phố. Chẳng qua sau khi đi dạo nửa ngày, hắn lại chạy vào cửa hàng sách tồi tàn của ta, điều này khiến ta vô cùng nghi ngờ chỉ số IQ của hắn. Theo lẽ thường, nếu lên kế hoạch cướp cửa hàng dạng nhỏ và trung thì chắc hẳn bọn cướp sẽ nhắm vào những cửa hàng ăn uống và vật dụng sinh

hoạt đầu tiên; sau đó mới đến quầy bán vé, cửa hàng thời trang và điện máy gia dụng, lựa chọn tệ nhất là cửa hàng bán dụng cụ gia đình, đồ cổ hay quầy bán sách.

Chẳng lẽ người hiện đại không có cả thời gian để tính toán số tiền lãi hàng ngày của doanh nghiệp sao? Như vậy cướp cửa hàng để làm gì? Cứ việc cầm súng chạy loạn vào nhà dân là được rồi, chắc chắn lúc nào cũng có sẵn tiền mặt trong nhà.

Ồ, tất nhiên nhắc đến tiền mặt với ta cũng chẳng có ý nghĩa lý gì. Thà đi cướp mấy người lang thang dưới trạm tàu điện ngầm còn kiếm được nhiều tiền hơn cướp của ta.

Mấy chục giây trôi qua, theo triệu chứng thì có vẻ hần sắp ngất rồi, chỉ là hần vẫn đang gắng gượng bò ra cửa.

Ta bước đến trước mặt hần, rồi đóng cửa lại, tiện tay lật ngược mặt của tấm biển OPEN thành mặt CLOSE hướng ra ngoài.

Sau đó, ta kéo bức rèm cửa kính bên cạnh xuống. Khi quay người lại, hần đã bò đến chân ta.

Ta đành phải đập nát hai xương cùi chỏ của hần để phòng điều ngoài ý muốn xảy ra.

Cuối cùng cũng được trở về chiếc ghế sofa êm ái, ta uống một ngụm cà phê, cầm sách và tiếp tục thư giãn.

Ta phỏng chừng hần sẽ khó có thể đứng dậy với tình trạng thân thể hiện nay, dù có ngồi dậy một cách miễn cưỡng cũng chẳng thể dùng miệng để vận tay nắm to đùng trên cánh cửa. Sau nửa tiếng nữa, chắc hần hần sẽ tắt thở. Xác chết vừa hay lại có thể chắn ngay trước cửa, đúng là hoàn mỹ!

Dù sao đi nữa, nhìn chung hôm nay vẫn là một ngày đáng ghét. Đến cuối ngày, ta vẫn còn vài chuyện không hiểu nổi; ví dụ như môi quan hệ và vị trí trong chuỗi thức ăn giữa ta, con chuột, bánh pizza cùng với sinh vật chưa biết.

Mà thôi đi, chuyện này không quan trọng.

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu
Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 1 : Quyển sách nội tâm

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Trong vô số vũ trụ song song có vô số Địa Cầu tồn tại, trong số đó có một nơi cực kỳ vô lý. Câu chuyện mà ta muốn kể xảy ra tại nơi ấy.

Trong thế giới này, vào cuối thế kỷ XX, một thế lực đã dùng vũ lực tuyệt đối để phá vỡ toàn bộ ngăn cách về dân tộc, quốc gia, tín ngưỡng và khiến toàn nhân loại trở thành thần dân khi họ vẫn chưa kịp phản ứng. Những thế lực chống đối đều bị tiêu diệt sạch sẽ trong vòng hai năm.

Trong năm 2000, nhân loại đã hoàn thành việc thống nhất Địa Cầu. Kể từ đây, không còn tồn tại khái niệm về quốc gia. Các "nước" đều được gọi bằng cái tên mới là "phủ" hoặc "quận", chỉ có tên của các thành phố là được giữ nguyên. Hoàng đế, một từ chưa từng được nhắc tới suốt một thời gian rất dài lại xuất hiện trên võ đài lịch sử.

Cho dù tốt hay xấu thì ít nhất trong vũ trụ này, người Địa Cầu đã đoàn kết lại với nhau, nhưng không phải bằng cách liên bang mà bằng hình thức đế quốc.

Suy cho cùng, nếu một vài năm sau có một bầy khỉ, hoặc một bầy giun, hay một bầy người máy đến xâm chiếm từ bên ngoài dải ngân hà. Vậy thì sức chiến đấu của Đế Quốc Địa Cầu chắc chắn phải mạnh hơn Liên Bang Địa Cầu nhiều lắm.

Tất nhiên, trong câu chuyện này không thể xảy ra những sự kiện như thế.

Chuyện bắt đầu vào tháng mười hai năm 2100.

Vì phủ Anh là một trong những phủ nhỏ nhất trên thế giới nên đế quốc vốn chuẩn bị sáp nhập nơi này vào quận Long. Chẳng qua khi xét về vị trí địa lý, họ thấy phủ Anh nằm giữa biển, đã vậy lại thường xảy ra động đất, sóng thần và trên lãnh thổ còn có mấy núi lửa đang hoạt động, nói không chừng một ngày nào đó nó sẽ chìm xuống biển. Còn địa phận của quận Long vốn

đã rất rộng lớn, vậy là tầng lớp lãnh đạo của đế quốc quyết định giữ nguyên tình trạng đơn độc của phủ Anh.

Mùa đông năm nay, có một thiếu niên đang chạy như điên trên đường phố ở Hokkaido. Người này thở phì phò liên tục, không khí lạnh của buổi sáng sớm thì y hệt lưỡi dao cứa vào mặt hắn.

Thiếu niên không cao không thấp, không mập không ốm, khuôn mặt bình thường, trên sống mũi đeo một cặp kính cận dày cộm như hai đít chai. Hắn mặc đồng phục học sinh màu đen, hai vai đeo ba lô đơn giản. Từ tóc mai đến cúc áo và ống quần đều không tìm thấy bất cứ vấn đề nào, hắn đúng là một học sinh ngoan điển hình.

Nhưng hôm nay học sinh ngoan đã đi học trễ.

“Ồ, chào Ikeda. Hôm nay lại nhể nhại mồ hôi rồi kìa, em vừa chạy đến lớp sao? Được rồi, mau về chỗ ngồi đi.” Giáo viên đang nói tên Matsuo, dạy môn Đại Số. Hắn là một người đàn ông trung niên hơi đầu và là chủ nhiệm lớp của Ikeda.

Ngôi trường này rất khá và cũng có thứ hạng trong số các trường trung học phổ thông tại phủ Anh, tất nhiên nó không cùng một cấp bậc so với những học viện dành riêng cho vương công quý tộc.

Vì nơi ở của Ikeda khá hoang vu nên mỗi buổi sáng hắn đều phải đón xe buýt mới có thể đến lớp đúng giờ. Một khi lỡ xe buýt, Ikeda chỉ có thể chạy bộ khoảng bốn mươi phút để đến trường. Tuy hắn rất cố gắng nhưng mỗi tháng đều đi trễ vài lần vì không kịp lên xe buýt.

Matsuo là một kẻ hám tiền nên rất xem thường loại học sinh nghèo túng như Ikeda và thường xuyên gây khó dễ với Ikeda chỉ vì những sai sót nhỏ nhặt, nhưng có vẻ hôm nay tâm trạng của hắn rất tốt nên không hề bắt bẻ cậu học sinh nọ mà tiếp tục giảng bài.

Điều này khiến Ikeda thở phào một hơi. Hắn cúi đầu đi đến chỗ ngồi của mình, rồi nhẹ nhàng đặt ba lô xuống, sau đó lấy sách giáo khoa ra.

Vì đến trễ nên sau khi Ikeda mới ngồi được hơn mười phút, tiết học thứ nhất đã kết thúc.

Matsuo cũng không nán lại. Sau tiếng chuông hết giờ, hắn lập tức bước ra khỏi lớp.

Khi đến trước cửa, Matsuo bỗng quay đầu và nhìn Ikeda bằng ánh mắt bất thiện. Ikeda nhìn thấy rõ ràng nụ cười lạnh lùng trên khóe miệng của hắn.

“Này nhang muỗi ưót, ta có chuyện muốn nói với ngươi, mau đi lên sân thượng với ta.” Lớp trưởng Miura là một tên mập cao to, cường tráng và gia đình rất giàu có. Nghe nói cha hắn là viện trưởng của một bệnh viện lớn, thế nên kẻ hám tiền như Matsuo mới cho một gã có thành tích học tập bình thường lên làm lớp trưởng.

“Ừ, được thôi...” Ikeda không hề phản ứng gì khi bị gọi là “Nhang muỗi ưót”. Thường thì những nam sinh khác, thậm chí cả nữ sinh trong lớp, đều gọi hắn như thế. Nhang muỗi ám chỉ cặp mắt kính buồn cười của hắn, còn nhang muỗi bị ưót thì không thể dùng được nữa. Biệt danh này cũng giống như “phế vật” vậy.

Trong cấp trung học phổ thông, có rất ít thanh niên hư hỏng đúng nghĩa nhưng những thằng ỷ thế hiếp người như Miura lại đầy rẫy khắp vũ trụ. Từ khi đi nhà trẻ đến khi bước chân ra xã hội, loại người như hắn có mặt khắp nơi.

Sau khi lên sân thượng, Miura vô duyên vô cớ đánh Ikeda một trận mà không nói lời nào.

Hắn ra tay rất mạnh và không hề giữ chừng mực. Trong khi Ikeda chỉ biết ôm đầu, cuộn người thành một cục rồi cắn răng chịu đựng mà không hề có dấu hiệu tức giận hay đánh trả.

Có lẽ Ikeda đã quen rồi. Từ khi vừa bước vào trường, hắn đã bị những học sinh lớp trên cố ý kiểm chuyện. Sau đó, ngay cả những học sinh cùng khối cũng xem hắn như đối tượng để ức hiếp. Bây giờ Ikeda đã lên lớp mười một, nhưng hắn chỉ là một tên ngốc vô dụng trong mắt những học sinh lớp mười vừa mới vào trường và họ cũng không xem hắn như bậc đàn anh.

Đến khi tiếng chuông vào lớp vang lên, Miura mới dừng tay rồi quay người bỏ đi.

“Vì sao?” Ikeda cố sức thốt lên một câu.

“Hả?” Miura nhả một bãi nước miếng, sau đó trả lời như vừa rồi chẳng có việc gì xảy ra: “Muốn biết lí do à? Ừm, có lẽ do ta buồn chán vì lâu rồi chưa đánh người mà thôi.”

Cánh cửa sân thượng đã bị đóng lại, Ikeda vẫn nằm trên mặt đất. So với những vết bầm tím trên mình, lòng tự trọng của hắn càng tổn thương nặng nề hơn.

Có lẽ bây giờ hắn nên khóc nhưng từ lâu hắn đã không thể khóc được.

Học sinh gặp hoàn cảnh như hắn hầu như chỉ có hai lựa chọn: Chuyển trường hoặc tự sát.

Đáng tiếc, hắn không có điều kiện để chuyển trường, cũng không đủ can đảm để tự sát.

Hắn chỉ có thể tiếp tục cuộc sống như thế!

...

Hoàng hôn ngày mười tháng mười hai.

Tiếng chuông tan học vang lên. Đối với Ikeda, mỗi ngày trong trường trung học phổ thông đều dài bằng một năm. Nhưng khi về nhà hắn còn phải làm rất nhiều việc nhà, vì người cha cờ bạc rượu chè của hắn cả ngày đều say mèm, thông thường lão chỉ làm ba việc: Uống rượu khoe dốt, đánh con rèn luyện thân thể và vừa ngủ vừa chảy nước miếng.

Ikeda sải những bước chân mệt mỏi đi qua con phố quen thuộc. Cả thế giới trong mắt hắn đều là một màu xám xịt, mỗi một giờ một phút của cuộc đời đều giống như đang chịu đựng giày vò.

Hắn dần bước đến một nơi hoang vu, vắng vẻ.

Chợt ngừng bước, Ikeda ngược nhìn cửa hàng bên đường, rồi lảo bầm một mình: “Nơi này có tiệm sách sao?”

Hắn vẫn nhớ mang máng lúc mình chạy qua nơi này thì chỉ thấy một khoảng đất trống. Còn bây giờ, trước mắt hắn rõ ràng là một căn nhà trệt

rộng mấy chục mét vuông, trên biển hiệu có viết chữ “BOOKS”. Trong tủ kính quay mặt ra đường chất đầy sách khiến người khác không thể nhìn rõ tình hình bên trong.

Ikeda đẩy cửa bước vào, có lẽ vì tò mò hoặc đơn thuần là vì không muốn trở về ngôi nhà nhếch nhác của mình quá sớm.

Sau khi vào tiệm sách, hắn cảm thấy không gian bên trong có vẻ lớn hơn khi nhìn từ bên ngoài vào.

Căn phòng được bày trí theo hình chữ thập. Trừ những giá sách ở xung quanh, giữa phòng còn có vài chiếc bàn được ghép lại với nhau và sách được chất thành đống trên đó. Mặc kệ góc tường hay trên mặt đất cũng đều chất đầy sách. Trong căn phòng bừa bộn này hầu như không có đường để đi, toàn bộ không gian bị vô số quyển sách sách lẫn lộn khắp nơi chiếm hết.

Mùi giấy và da thuộc ngập tràn trong không khí nhưng cũng không thể nói chúng khó ngửi. Bước vào trong thêm vài bước, Ikeda nhìn thấy bàn làm việc, có một người đàn ông đang ngồi trên chiếc sofa đằng sau chiếc bàn đó. Nhìn bề ngoài, người này khoảng ba mươi tuổi. Đầu tóc của hắn rối như ổ quạ, trên người mặc áo sơ mi trong bộ vest màu đen, cổ áo được phanh ra và dáng vẻ cực kỳ lôi thôi.

Thiên Nhất không hề ư hử với vị khách vừa bước vào cửa. Lúc này, hắn vẫn chăm chú xem quyển sách trên một tay của mình, tay còn lại cầm muống khuấy ly cà phê trên bàn một cách chậm rãi.

“Này ông chủ, cho hỏi...” Ikeda muốn hỏi tiệm sách này rốt cuộc ở đâu ra.

Thiên Nhất không để Ikeda nói hết. Mặc dù ánh mắt chẳng hề rời khỏi quyển sách trên tay nhưng hắn vẫn nhấc tay lên với vẻ uể oải và chỉ về phía ba giá sách bên trái: “Thứ người muốn xem ở đằng kia.”

Ikeda cảm thấy tình huống trước mắt có gì đó kỳ lạ mà không thể diễn tả bằng lời, có điều hắn vẫn đi đến những giá sách đó. Hắn thật sự không biết tại sao mình phải làm theo lời của Thiên Nhất. Dường như chỉ một câu nói đơn giản của người này đã giải quyết toàn bộ mọi nghi vấn trong lòng.

Khi bước đến đó, Ikeda phát hiện tất cả bìa sách trên kệ đều có màu đen. Nếu chỉ nhìn bề ngoài thì không thể đoán được nội dung, thế nên hắn có

cầm quyển sách nào cũng chẳng quan trọng.

Sau khi chọn bừa một quyển sách trên kệ, hắn quay đầu nhìn Thiên Nhất.

Giờ thì Thiên Nhất vừa xem sách, vừa uống cà phê và hoàn toàn không để ý đến hắn.

“Đúng là một người kỳ lạ...” Ikeda lẩm bẩm thật nhỏ rồi bắt đầu lật trang sách trên tay.

Trang đầu tiên là một trang giấy trắng.

Lật sang trang thứ hai, giữa trang giấy là tên của quyển sách. Đó là ba chữ được in bằng mực màu lục khiến người xem cảm thấy rất khó chịu - Ikeda Nozomu.

“Tên của ta sao?” Toàn thân hắn nổi đầy da gà, trong lòng thầm nghĩ: “Là trùng hợp? Trò đùa? Hay là chương trình của đài truyền hình?”

Ikeda lật tiếp vài trang. Trừ tên sách ra, những dòng chữ khác đều là kiểu chữ in màu đen cỡ trung, trong khi nội dung của nó lại khiến hắn suýt hét lên.

“Làm người như ông già mình thì thà chết quách đi cho xong.”

“Tên khốn Miura, ta thật sự rất muốn đẩy hắn xuống lâu.”

“Ta muốn trở thành nam sinh được chào đón như Fujita.”

...

Ikeda vội vàng lật xem nội dung của những trang tiếp theo, trên mặt hắn dần ngập tràn sợ hãi và xấu hổ. Khi lật hết hai phần ba quyển sách, nội dung đã bị ngắt quãng và chỉ còn lại mấy chục trang giấy trắng mà thôi.

Hai dòng chữ cuối cùng lần lượt là “Là trùng hợp? Trò đùa? Hay chương trình của đài truyền hình?” và “Sao có thể?!”...

Bấy giờ, Thiên Nhất mới đặt quyển sách trên tay xuống. Sau khi hớp một ngụm cà phê, hắn nhìn Ikeda rồi nói: “Đặt sách xuống đi, chúng ta cùng

bàn một vụ giao dịch.”

Ikeda đang run rẩy và do dự. Bản năng con người luôn sợ hãi những chuyện không thể hiểu nổi, trong lòng hắn cũng không muốn đặt quyền sách viết đầy “tiếng lòng” của mình xuống. Và vì hắn đang đấu tranh nên tạm thời vẫn chưa làm theo lời của Thiên Nhất.

Thiên Nhất thở dài: “Mau đặt quyền sách xuống, nếu không ta sẽ băm thịt ngươi cho heo ăn.”

Ikeda đã đầu hàng. Lúc đặt quyền sách lên kệ, hắn thậm chí nhớ kỹ vị trí của nó rồi mới bước tới bàn làm việc của Thiên Nhất với trạng thái căng thẳng.

Thiên Nhất nở một nụ cười giả tạo đến nỗi không thể giả tạo hơn được nữa: “Ikeda à! Cho heo ăn gì đó chỉ là đùa thôi, ngươi đừng để ý đến nó. Những nội dung vừa rồi đều miễn phí và ngươi chỉ được miễn phí một lần này thôi.”

Hắn huơ quyền sách bìa đen, thứ vốn đã nằm trên tay mình từ lúc Ikeda bước vào phòng, rồi nói: “Quyền sách này tên là Miura Kazuya.”

Vẻ mặt của Ikeda khiến Thiên Nhất vô cùng hài lòng...

Hắn tiếp tục bằng giọng nói đầy mê hoặc: “Chỉ cần ngươi làm một việc để trao đổi thì có thể xem nội dung bên trong.”

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 2 : Người chết đầu tiên

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Sắc trời chạng vạng, Ikeda đã về đến nhà nhưng vẫn chưa nhìn thấy cha mình đâu. Có lẽ lão ta vẫn đang say sưa ở quán rượu.

Hắn lấy một gói thức ăn nhanh ra khỏi tủ lạnh, rồi nhét vào lò vi sóng, sau đó mới bật TV lên, đây là khoảng thời gian quý giá nhất của Ikeda ngoại trừ thời gian ngủ. Lúc này, hắn ngồi trước TV vừa làm bài tập vừa ăn món ăn rác rưởi chỉ có trong những gia đình nghèo túng nhất.

Từ khi còn rất nhỏ, dường như TV đã trở thành người cha của hắn. Ngay cả trong quyển sách thuộc về hắn, vẫn có một câu thể này: "TV sẽ không say mèm trở về nhà, TV sẽ không bỏ quên ta trong vườn thú, TV sẽ không đánh đập hay mắng chửi ta, TV mới là người dạy ta đạo lý làm người."

Hắn từng tưởng tượng mình sẽ trở thành những nhân vật trong các câu chuyện hư cấu, một ngày nào đó đột nhiên gặp người ngoài hành tinh, hoặc gặp một thiếu nữ thần bí, hay được cơ quan bí mật của chính phủ chiêu mộ, thậm chí bị một tia sét mang đến một thế giới khác, từ đó cuộc đời mình sẽ thay đổi. Hắn hi vọng mình có thể trở thành chỗ dựa của mọi người như các anh hùng trong phim ảnh, chứ không phải bị coi thường và chèn ép như bây giờ.

Nhưng khi mở mắt ra, Ikeda lại phải đối mặt với hiện thực tàn khốc.

Không ngờ đối với một thiếu niên mới mười bảy tuổi, cuộc sống lại đau khổ như vậy. Nỗi sợ hãi sâu sắc nhất không phải là hiện tại mà chính là tương lai. Nỗi tuyệt vọng lớn lao ấy không phải là vì người không biết rõ tương lai, mà là dù người vẫn còn trẻ nhưng đã nhìn thấy trước cuộc đời bất hạnh của mình.

Không biết cây bút trong tay Ikeda đã ngừng lại từ lúc nào. Hắn nhìn đồng hồ treo tường, bây giờ là mười giờ hai mươi nhưng cha hắn vẫn chưa về nhà.

Ikeda ra trước cửa nhà, sau đó xỏ giày rồi bước vào màn đêm.

Trên con đường yên tĩnh, người thiếu niên lộ ra bộ mặt nghiêm túc nhất từ trước đến giờ, thậm chí đôi mắt dưới cặp kính có phần dữ dằn, đáng sợ.

Cửa hàng sách của Thiên Nhất đã đóng cửa. Khi đi ngang qua đó, Ikeda vốn định bước vào xác nhận thêm lần nữa. Thế nhưng lúc hấn gõ cửa, bên trong chẳng có bất cứ phản ứng gì.

“Đã quyết định thì không được hối hận!” Ikeda tự nhủ với mình như vậy.

Hắn đi được hơn một giờ, khi đến trường là gần nửa đêm. Sân trường tối om, chỉ có vài ánh đèn le lói từ căn phòng bảo vệ. Giờ này chắc hẳn bảo vệ đã ngủ rồi, bởi nhà trường quy định bảo vệ trực đêm phải đi tuần một lần trong khoảng thời gian từ nửa đêm đến năm giờ sáng nên thông thường đám người này đều ngủ rất sớm, đến khoảng bốn giờ sáng hôm sau mới thức dậy đi tuần rồi sau đó đi ra ngoài mua điểm tâm.

Cổng trường được thiết kế theo kiểu đẩy ngang và không cao lắm. Ikeda lập tức trèo được vào bên trong mà chẳng cần tốn bao nhiêu sức lực.

Hắn đi thẳng đến trước dãy phòng học, rồi mới dừng lại.

Cố gắng lắm mới đến được đây, thế nhưng giờ hắn lại phát hiện cánh cửa của dãy phòng học đã bị khóa bằng một cái khóa dây. Có lẽ đây không phải là vấn đề lớn đối với những anh hùng trong phim ảnh, có điều Ikeda lại không biết làm thế nào cho phải.

“Người đang nghĩ gì vậy...” Ikeda nở một nụ cười bất đắc dĩ.

Hắn chuẩn bị bỏ đi, ngoài miệng lầm bầm: "Hết cách, bây giờ hai tay trống không. Cho dù có tính trước và đem theo kìm thì mình vẫn không thể làm gì khác, phá hoại của công là một tội rất nghiêm trọng.”

Ikeda rất hận bản thân mình, nhưng hắn biết dù có nói những lời này cũng chẳng có ý nghĩa gì. Sự thật chính là vậy, mặc cho hắn quyết tâm làm một việc nào đó nhưng chỉ cần gặp một khó khăn nho nhỏ, hắn sẽ từ bỏ nó một cách dễ dàng.

“Ta đúng là phế vật... Người khác gọi ta là nhang muối ướm cũng thật đáng đời mà...” Ikeda bắt đầu tự dằn vặt mình. Hắn quay đầu lại nhìn dãy phòng học với ánh mắt không cam lòng. Đường như nếu làm thế, hắn sẽ có thể tìm thấy một tia hi vọng.

“Đó là...” Ikeda bỗng tròn tròn mắt, hi vọng đã xuất hiện.

Trong cuộc đời bi thảm của hắn mà lại có lúc xuất hiện may mắn bất ngờ!

Càng bước đến gần, Ikeda càng nhìn thấy rõ ràng. Hành lang tầng trệt có một cánh cửa sổ vẫn chưa đóng chặt và để lộ một khe hở rất nhỏ, nếu chỉ nhìn thoáng qua thì không thể nhìn thấy rõ ràng, thế nhưng trong khoảnh khắc quay đầu lại, hắn bỗng phát hiện chuyện này.

Bước đến trước cánh cửa sổ, hắn hít sâu một hơi. Mặc kệ không khí lạnh lẽo của ban đêm ulla vào não, hắn vươn tay mở cánh cửa sổ.

Vài giây sau, hắn đã leo vào hành lang một cách thuận lợi.

Ikeda cố kiềm nén sự hưng phấn trong lòng vì toàn thân hắn đều đang run rẩy. Câu nói vào mấy tiếng đồng hồ trước dường như đang vang vọng bên tai : “Nửa đêm lẻ vào phòng làm việc của Matsuo, lấy bất cứ món đồ nào của hắn. Ta sẽ cho phép người xem quyền sách của Miura.”

Tuy không biết tại sao đối phương lại yêu cầu như vậy, càng không biết tại sao đối phương biết Matsuo và Miura, nhưng vì đã từng thấy quyển sách cổ quái viết đầy tiếng lòng của mình nên hắn không cảm thấy việc này kỳ lạ lắm.

Khi đứng trước cửa phòng làm việc của giáo viên, trong lòng Ikeda vẫn đang do dự. Dầu sao hắn vẫn là Ikeda, một người bị đánh mà không dám đánh trả. Ngay cả bản thân hắn vẫn không thể tin được mình lại dám làm những việc trái với lẽ thường như lúc này.

Nhưng những trải nghiệm mới mẻ khiến hắn cảm thấy vô cùng kích động, thậm chí do cơ thể tiết ra hơi nhiều adrenaline nên cánh tay mở cửa run rẩy dữ dội.

Cửa mở ra, dưới ánh trăng sáng vàng vạc, thứ đầu tiên đập vào mắt Ikeda là một đôi chân.

Một đôi chân lơ lửng trên mặt đất, hai mũi chân hướng vào nhau và đang đung đưa giữa không khí.

Ikeda cảm thấy tim mình như ngừng đập. Theo bản năng, ánh mắt của hắn dần di chuyển lên trên.

Không lâu sau, hắn nhìn thấy gương mặt của Matsuo.

Bây giờ, hai tròng mắt của Matsuo lồi ra ngoài, lưỡi thè ra khỏi miệng hết một nửa, sắc mặt tím đen, rõ ràng hắn đã chết rồi.

"Á... Hu... Hu..." Ikeda ngồi bệch xuống đất, hai chân đập tới không ngừng. Hắn lui cơ thể thật nhanh về phía sau.

Không lâu sau đó, bờ lưng của hắn chạm vào vách tường.

Khi vừa nhìn thấy xác chết, hắn bỗng muốn hét lên, sau đó lại cảm thấy buồn nôn. Cuối cùng, hắn phải dùng hai tay bóp chặt miệng thì tiếng hét và dịch dạ dày mới bị ép ngược về.

Không thể hét, bởi vì sau khi bảo vệ tới hắn không thể giải thích vì sao mình lại đến trường vào lúc nửa đêm; càng không thể nôn được, vì sẽ để lại dấu vết tại hiện trường.

Bản thân Ikeda chẳng hề biết vì sao trong đầu lại suy nghĩ cặn kẽ đến thế. Trong hoàn cảnh khủng bố như thế này, không ngờ hắn vẫn có thể phán đoán chuẩn xác như vậy.

Chẳng lẽ bản tính của mình vốn tàn nhẫn, hay do mất cảm giác trước cái chết?

Hắn không thể nghĩ về vấn đề này quá nhiều. Bây giờ, hắn cần phải nghĩ ngợi về hành động tiếp theo.

"Dựa vào tử trạng, đến tám mươi phần trăm là do Matsuo tự sát. Nhưng nếu báo cảnh sát thì phải giải thích việc nửa đêm lẻn vào trường. Cho dù kết quả điều tra cuối cùng chứng minh cái chết của Matsuo không liên quan đến mình, nhưng nhà trường chắc chắn sẽ không tha thứ." Sau khi tính toán, Ikeda bỗng nện lên chân mình mấy cái để có thể đứng dậy một cách

miễn cưỡng. Và mặc dù đôi chân vẫn còn run rẩy nhưng ít ra cơn đau đã giúp hắn khôi phục tri giác.

Ideka bước vào phòng làm việc của giáo viên, ánh mắt hắn cố ý tránh xa gương mặt khùng bố của Matsuo. Hắn vội vã đi vòng qua xác chết đang treo lơ lửng rồi lấy đi một cây bút trong hộp bút của Matsuo. Sau đó, hắn vội chạy đi không dám quay đầu lại.

Từ lâu ba chạy thẳng xuống lầu một, Ikeda bước đến trước cánh cửa sổ mà mình vừa leo vào.

Hắn đang định leo ra ngoài, nhưng bỗng phát hiện một chuyện khi cúi đầu nhìn xuống: Trên bậc cửa sổ lại có đến hai vết dấu chân không giống nhau!

Lúc này khi trèo vào, nguồn sáng nằm sau lưng hắn nên cái bóng hắn đã che mất bậc cửa sổ, vì vậy hắn không thể phát hiện ra. Nhưng bây giờ dưới ánh trăng sáng, phát hiện này khiến hắn sởn gai ốc. Trên bậc cửa sổ có hai dấu giày, mũi giày đều hướng vào hành lang. Trong đó, một dấu giày lớn hơn dấu giày còn lại. Hắn phỏng đoán rằng dấu giày nhỏ hơn chắc chắn là của mình, nhưng dấu giày lớn hơn là của ai?

Trong khoảnh khắc này, tư duy của hắn lại trở nên cực kỳ nhanh nhạy. Ikeda đã nghĩ ra đáp án rất nhanh chóng. Dấu giày lớn hơn chắc hẳn là của Matsuo. Vì bảy tám giờ đêm mọi ngày, bảo vệ đều đi kiểm tra toàn bộ cửa nẻo phòng học và phòng thể dục, sau khi xác định không có gì khác thường mới khóa lại rồi đi ngủ. Cho nên Matsuo không thể tự sát trước thời gian này, nhất định là hắn lên vào trường sau tám giờ rồi mới chết. Điều này giải thích vì sao chỉ có dấu giày hướng vào hành lang mà không có dấu giày hướng ra ngoài.

Sau khi nghĩ thông suốt, Ikeda không sợ hãi nữa. Hắn trèo qua cửa sổ, sau đó lau chùi sạch sẽ dấu chân mình để lại một cách cẩn thận, thậm chí ngay cả dấu vân tay trên rìa cửa sổ cũng được lau nốt. Duy chỉ có dấu chân của Matsuo, hắn mới không hề đụng đến.

Khi cảm thấy không còn bất cứ dấu vết nào, Ikeda mới thụt tay vào ống tay áo rồi khép cánh cửa sổ lại một cách cẩn thận. Sau đó, hắn điều chỉnh tâm trạng của bản thân trở về trạng thái như lúc mới đến, rồi nhanh chóng rời khỏi trường và chạy như điên về nhà.

Cùng lúc đó, một bóng người chợt xuất hiện trong hành lang tối đen của
dãy lầu và lặng lẽ nhìn theo bóng lưng của Ikeda.

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu
Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 3 : Sau khi vụ án xảy ra

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----
Gần một giờ sáng.

Lúc này, toàn thân Ikeda nhể nhại mồ hôi. Rốt cuộc hắn đã chạy về đến nhà.

Trên suốt đoạn đường, linh hồn hắn như đã rời khỏi thể xác. Cho đến khi nhìn thấy cánh cửa quen thuộc hắn mới dần bình tĩnh lại.

Trong nhà có ánh đèn, có lẽ người cha say xỉn của hắn đã trở về.

Ikeda rón rén bước vào nhà, sau đó nói một câu để thăm dò tình hình: “Ta về rồi.”

Không ai trả lời, chỉ có tiếng thở hồng hộc của chính hắn đang vang vọng giữa căn phòng.

Ikeda bước về phía căn phòng đang sáng đèn. Và ngay khi mới mở được một cửa cánh cửa, cảnh tượng bên trong đã khiến hắn thở phào nhẹ nhõm.

Cha hắn đang nằm ngủ bên cạnh lò sưởi trong cơn say, bên cạnh là mấy vỏ chai rượu lăn lông lốc.

“Nửa đêm về nhà không thấy con mình mà vẫn làm ngơ đi ngủ.” Ikeda tắt đèn giúp cha mình, sau đó đóng cửa lại rồi nhỏ giọng lầm bầm.

Sau khi tắm rửa xong, hắn mới trở về phòng mình. Tuy nằm trên giường nhưng hắn không thể nào chợp mắt được. Mỗi khi nhắm mắt, xác chết treo lủng lẳng bên dưới sợi dây thừng và khuôn mặt thê thảm của Matsuo lại hiện lên trong đầu hắn.

Đến lúc trời đã tờ mờ sáng, Ikeda mới mở đôi mắt đầy tơ máu của mình và nhìn lên trần nhà.

Hắn đã suy nghĩ suốt đêm nhưng vẫn không hiểu nổi, đã vậy lại còn khiến đầu óc càng thêm hỗn loạn, đầu đau như muốn nứt ra.

Vì sao Matsuo lại tự sát? Hơn nữa còn treo cổ trong phòng làm việc của mình, điều này có nghĩa gì? Rốt cuộc tiệm sách đó bất thường ở điểm nào? Ông chủ tiệm sách là ai? Vì sao lại bảo mình đến phòng làm việc của Matsuo trộm đồ vào nửa đêm? Chẳng lẽ cái chết của Matsuo có liên quan đến hắn?

Trần trọc thêm một lúc, Ikeda mới nhìn đồng hồ thì nhận ra đã gần đến giờ đi học.

Tuy hắn rất mệt nhưng không dám xin nghỉ. Có thể do chột dạ nên Ikeda cảm thấy nếu nghỉ học vào đúng ngày phát hiện xác chết thì mình sẽ rất đáng nghi.

Hôm nay, Ikeda bắt được xe buýt nên không đi ngang qua tiệm sách ngày hôm qua. Thật ra cho dù đi bộ đến trường, Ikeda cũng biết ông chủ tiệm sách không thể mở cửa sớm như thế. Nhìn tính cách đã có thể nhận ra hắn ta là hạng người không thể chui hỏi chặn trước mười giờ sáng, bởi vậy có đi ngang qua tiệm sách cũng uống công mà thôi.

Tình hình trong trường không khác nhiều lắm so với tưởng tượng của Ikeda. Bảo vệ phát hiện xác chết vào khoảng bốn giờ sáng, sau đó hắn cũng không kêu xe cấp cứu mà gọi luôn cho cảnh sát, có lẽ tưởng chết của Matsuo đã phơi bày sự thật rất rõ ràng rằng hắn đã chết rồi.

Khi trời sáng, cảnh sát đã phong tỏa lầu ba của dãy lớp học và bắt đầu tiến hành điều tra. Không ít giáo viên và học sinh đều bị xét hỏi nhưng Ikeda thì lại không, có lẽ do hắn quá không bắt mắt, hoặc vì trong mắt người khác hắn là một người hướng nội nên không tiện xét hỏi.

Cả buổi sáng, các học sinh đều thì thầm nói chuyện với nhau. Nội dung thảo luận tất nhiên là cái chết của Matsuo, ngay cả giáo viên khi giảng bài cũng không tập trung tinh thần nên cũng chẳng ngó ngàng gì đến kỷ luật của lớp học.

"À, Matsuo là người xấu xa, vừa nhỏ mọn vừa hèn hạ, hơn bốn mươi tuổi vẫn chưa kết hôn. Bình thường, hắn hay sờ mó những giáo viên nữ, nghe

nói còn có học sinh nữ bị hấn quấy rối tình dục nhưng không có chứng cứ, đã vậy hấn còn rất giỏi nịnh bợ nên mối quan hệ giữa hấn và hội đồng quản trị của trường rất tốt. Chính vì thế, hiệu trưởng không thể đuổi việc hấn. Thế là mọi người chỉ có thể trơ mắt nhìn bộ mặt tiểu nhân đắc chí của hấn quanh quẩn trong trường ngày này qua ngày khác. Tự sát đúng là việc tốt đối với loại người như thế, cuối cùng hấn đã làm được một việc có ích cho đời. Nay, chú cảnh sát, đừng nhìn ta như vậy. Con người ta nói chuyện thẳng thắn như vậy đây, ta chỉ nói sự thật mà mọi người đều không dám nói thôi.”

Người đang nói là giáo viên Kurosawa, một giáo viên dạy Ngữ Văn đã qua thời kỳ thanh xuân, sắp đến độ tuổi nghỉ hưu. Bà ta là một người nóng nảy, miệng không kiêng nể gì cả. Với tính cách như vậy chắc chắn sẽ rất khó lên chức lãnh đạo, nhưng người như vậy lại không bị đồng nghiệp và học sinh ghét bỏ. À, tất nhiên trừ Matsuo ra...

Nếu so sánh Matsuo với nước công dơ bản thì Kurosawa chính là dầu lửa sôi sục. Kẻ nịnh hót như Matsuo trước mặt những người khác đều sử dụng hai bộ mặt: Khom lưng uốn gối hoặc ngẩng mặt lên trời. Nhưng khi gặp Kurosawa, hấn chỉ có thể lượn đi càng xa càng tốt. Dù sao trong mắt của một người chính trực, kẻ tiểu nhân như vậy còn chẳng bằng rác rưởi.

Khi cảnh sát thu thập được bằng chứng tất nhiên sẽ phải sàng lọc, phân tích, có điều đa số mọi người đều công nhận tính cách của Matsuo, tóm lại mọi người đều cảm thấy hấn có chết cũng chưa hết tội.

Nhưng vì vậy, vấn đề lại càng trở nên mơ hồ.

Người như hấn dám tự sát sao? Hơn nữa, rõ ràng là hấn sống một mình, vì sao phải nửa đêm lén vào trường để tự sát? Thất cổ ở nhà không được à?

Đã gần trưa, nhà trường cuối cùng phải tuyên bố cho học sinh nghỉ học nửa ngày. Sau khi ăn xong cơm trưa, học sinh có thể về.

Đối với Ikeda, đây đúng là một tin tốt. Hấn không đợi thêm được nữa và muốn chạy ngay đến tiệm sách. Trong lòng hấn có quá nhiều câu hỏi cần được trả lời, nhưng hấn vẫn bình tĩnh vào căn tin ăn xong bữa trưa, sau đó mới cùng với những học sinh khác ra về.

Ikeda tự nhủ với mình rằng phải thật cẩn thận, không thể làm bất cứ hành

động nào khác thường. Cho dù không ai chú ý đến hắn nhưng hắn vẫn cẩn thận hết mức có thể.

Sau khi đi bộ một tiếng đồng hồ, hắn mới về đến nhà. Trên suốt đường đi, hắn tỏ ra rất bình tĩnh. Khi đi qua tiệm sách của Thiên Nhất, hắn cũng không thèm liếc nhìn bên trong một lần.

“Ta về rồi.” Nói xong, Ikeda mở cửa rồi ngồi xuống thềm để cởi giày.

Hắn bước vào trong phòng khách. Lúc này, cha hắn đang ngâm một điều thuốc và ngồi trước lò sưởi xem TV. Nghe tiếng Ikeda mở cửa, ông ta không thèm quay đầu lại mà trả lời: “Cúp học à, sao về sớm vậy?”

Ikeda ngồi xuống bên cạnh lò sưởi rồi lấy bài tập trong ba lô ra: “Đêm qua, thầy Matsuo tự sát trong trường nên buổi chiều được nghỉ học.”

Cha hắn nghe xong khẽ nhíu mày: “À ... thằng cha đó là chủ nhiệm lớp người phải không. Ta còn nhớ năm ngoái hắn từng đến nhà một lần. Khi vào nhà, ánh mắt hắn toát lên vẻ khinh bỉ. Còn khi nói chuyện với ta, dáng vẻ lại hồng hách hết sức.” Cha hắn bỗng rít một hơi thuốc thật dài rồi nói tiếp: “Chết như thế nào? Nhảy từ sân thượng xuống à? Hay là treo cổ?”

Vẻ mặt của Ikeda cứng đờ, hắn nâng cặp kính cận dày cộm của mình lên: “Treo cổ. Nghe nói đêm qua hắn lên vào phòng làm việc của mình rồi tự sát, tình huống cụ thể thì ta không biết rõ.”

“Ồ, đúng rồi.” Cha hắn vươn tay lấy cái remote trên bàn rồi bỗng nắc cụt một tiếng khiến mùi rượu ứa ra khỏi miệng. Nhưng Ikeda cũng không để ý, dù sao thì hắn cũng quen rồi.

“Nói không chừng chuyện này còn được đưa lên thời sự.” Cha hắn đổi kênh khác, đến khi tìm được một kênh đang chiếu thời sự mới ngừng lại.

“Năm mới sắp đến, tình hình trị an cuối năm tại Hokkaido vẫn đang có xu thế đi xuống. So với các khu vực khác trong phủ, tình hình trị an ở đây là kém nhất. Trừ nạn trộm cướp đột nhập vào nhà ra, tình trạng bạo lực cũng đang gia tăng. Người phát ngôn của phía cảnh sát từ chối giải thích những số liệu này. Hôm nay, phóng viên đài chúng tôi và các chuyên gia được mời đến sẽ cùng...”

Chương trình thời sự từ trước đến nay vẫn luôn đơn điệu như thế, đầu tiên là chiếu một vài tin tức khiến người ta chán nản, sau đó lại mời vài người được gọi là chuyên gia phát biểu những ý kiến lấp lửng chẳng được tích sự gì.

“Nếu chuyện ở trường ngươi cũng được lên thời sự thì nói không chừng ngươi cũng có thể xuất hiện trên TV.” Cha hắn vừa nói vừa vắn to âm lượng của TV.

Ikeda chỉ trả lời một câu lấy lệ: “Ta nhớ sáng nay không có phóng viên nào đến trường.”

Thời gian trôi qua rất nhanh, Ikeda đã ngồi làm bài tập được hai tiếng. Cha hắn cũng uống vài ly rượu, chương trình thời sự nhàm chán đến nỗi ông ta xem mà ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Sau khi dọn dẹp xong đồ đạc, tắt TV, Ikeda trở về phòng mình rồi lấy một cây bút dưới gối ra, đó là một cây bút máy hắn đã lấy từ chỗ Matsuo đem qua.

Cây bút này nhắc nhở Ikeda tất cả mọi chuyện đêm qua không phải là giấc mơ, không phải ảo giác, càng không phải tưởng tượng mà đó chính là sự thật đã xảy ra rõ ràng ngay trước mắt.

Bốn giờ chiều ngày mười một tháng mười hai, Ikeda lại đến tiệm sách của Thiên Nhất.

Khi hắn đẩy cửa bước vào phòng, cảnh tượng hầu như không hề thay đổi so với hôm qua.

Nhưng hôm nay, Thiên Nhất không phớt lờ Ikeda. Hắn đặt quyển sách và tách cà phê trên hai tay xuống, sau đó mở miệng nói: “Đến đây, cứ việc ngồi xuống.”

Ikeda bước đến trước bàn làm việc của Thiên Nhất. Bây giờ, hắn chợt phát ở đây không hề có thứ gì tương tự như ghế ngồi. Cái sô pha duy nhất trong tiệm sách đã bị ông chủ chiếm cứ. Thế là hắn chỉ có thể trả lời: “Ta đứng được rồi.”

Thiên Nhất kéo ngăn kéo bên cạnh, lấy một quyển sách bìa đen, rồi đặt lên

bàn: “Bí mật của Miura Kazuya đều ở trong này.”

Hắn vẫn đặt tay trên cuốn sách, không hề có ý định bỏ tay xuống: “Thứ người lấy về đâu?”

Ikeda hỏi ngược lại : “Trong tay người đã có cuốn sách của ta thì chắc chắn người phải biết ta đã làm xong việc người yêu cầu, cần gì phải hỏi như thế.”

Hắn vừa nói vừa lấy cây bút của Matsuo đặt lên chiếc bàn trước mặt Thiên Nhất.

Thiên Nhất bỗng ngáp dài, vẻ mặt vẫn tỏ vẻ dửng dưng: “Vì ta biết nhiều hơn người tưởng nên ta tạm thời không thể đưa quyền sách của Miura cho người xem.”

“Người muốn lật lọng?” Ikeda cao giọng, sự kinh ngạc và giận dữ cùng bùng nổ vào lúc này.

Nhưng Thiên Nhất đã dập tắt lửa giận của hắn rất nhanh chóng: “Người muốn xem quyền sách này vì muốn trả thù Miura, vì muốn trút hết giận dữ trong suốt hai năm bị hắn ức hiếp. Ừm, có lẽ người chuẩn bị đổ hết mọi oán giận trong cuộc đời gần gũi của mình lên Miura. Không sao, ta rất ủng hộ người. Nhưng ta cảm thấy, bây giờ người còn có việc quan trọng hơn cần phải giải quyết.”

Hắn bỗng chuyển chủ đề: “Sáng nay ở trường người xuất hiện một cảnh sát rất xuất sắc, thậm chí có thể nói là vô cùng thông minh. Năm giờ sáng, hắn là cảnh sát đầu tiên đến hiện trường nơi Matsuo "tự sát" và ngay lập tức đã phát hiện điểm nghi vấn, đã vậy còn đưa ra phán đoán rất chính xác – Matsuo bị người khác giết hại.”

Khuôn mặt của Ikeda bỗng tái lại. Trong khoảnh khắc không làm chủ được mình, hắn đã lùi về phía sau một bước: “Người nói gì?”

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 4 : Nghịch Thập Tự

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----
Gần một giờ sáng.

Thiên Nhất không quan tâm đến vẻ kinh ngạc của Ikeda mà lại thốt ra một câu còn đáng sợ hơn: “Viên cảnh sát này cũng thuộc cấp ‘Giấy’ như ta nhưng so với những người bình thường như ngươi thì không cùng một cấp bậc nên trong tiệm sách của ta không có quyển sách mang tên hắn. Cũng chẳng sao, hắn chỉ tiết lộ một ít suy đoán cho đồng nghiệp và cấp trên mà thôi, ta có thể gom góp được chút đầu mối từ tiếng lòng của những người khác.”

"Rốt cuộc ngươi..." Ikeda lắp bắp.

"Rốt cuộc ngươi là ai phải không?" Thiên Nhất bổ sung đầy đủ câu hỏi lấp lửng của Ikeda: “Ta là Thiên Nhất, Thiên trong thiên hạ, Nhất trong đệ nhất. Đây không phải là biệt danh, ta có thể lấy chứng minh nhân dân cho ngươi xem.”

Hắn lại hớp một ngụm cà phê: “Tất nhiên, điều này không quan trọng. Đối với ngươi, chuyện quan trọng nhất bây giờ là ngươi phải nhớ kỹ tên của viên cảnh sát kia, hắn tên Kinh Diệu. Với năng lực của hắn thì nhiều nhất sau bốn mươi tiếng đồng hồ, hắn sẽ ép ngươi vào đường cùng.”

Ikeda luống cuống trả lời: “Đừng đùa chứ! Cái chết của Matsuo không hề liên quan đến ta, cho dù hắn tự sát hay bị giết đều không liên quan đến ta!”

Thiên Nhất cầm quyển sách nội tâm của Miura lên rồi nói: “Bây giờ ta với ngươi làm vụ giao dịch thứ hai. Nếu ngươi đồng ý không xem tiếng lòng của Miura, ta sẽ nói cho ngươi biết hung thủ giết chết Matsuo là ai, cùng với sơ hở có thể dẫn đến họa sát thân mà ngươi đã để lại vào đêm qua.”

Ikeda lại phải lựa chọn thêm lần nữa. Nhưng lần này hắn đã quyết định rất nhanh chóng: “Được, ta không xem quyển sách của Miura nữa. Ngươi mau

kể cho ta nghe chuyện xảy ra đêm qua!”

“Ha ha ha ha...” Thiên Nhất cười lên như điên: “Chỉ vì sợ hãi mà người lại dễ dàng từ bỏ cơ hội trả thù Miura à? Không ngờ người lại đồng ý nhanh đến thế.”

Ikeda cảm thấy tiếng cười của Thiên Nhất rất chói tai. Hắn cũng nhận ra mình thật chẳng khác một con rối bị tên quái nhân này đùa giỡn hết lần này đến lần khác mà không thể nào kháng cự lại.

Một phút sau, Thiên Nhất mới ngừng cười: “Được rồi, ta là người giữ lời, ít nhất là trong cuộc trao đổi này.” Hắn lau miệng rồi nói: “Những chuyện người nghĩ ra vào đêm qua chỉ là vẽ rắn thêm chân mà thôi. Còn những chuyện người quên thì lại rất nguy hiểm.”

Thiên Nhất cầm bình cà phê lên rồi đổ một ít vào ly, sau đó mới nói tiếp: “Bắt đầu từ lúc người mở cửa phòng giáo viên đi.”

"Lúc đó, dấu vân tay trên cửa không thể trở thành chứng cứ được. Vì trên cửa phòng làm việc cho dù có dấu vân tay của mấy chục người cũng không phải là lạ. Ta tin rằng người cũng nghĩ thế, cho nên sau đó người không lau dấu vân tay trên cửa mà chỉ lau dấu vân tay trên khung cửa sổ ở hành lang tầng trệt. Nhưng người lại quên rằng người đã để lại một loạt dấu vân tay tại một nơi mà người khác chắc chắn sẽ không dùng tay chạm vào, hoặc có thể nói là... một dấu tay hoàn chỉnh.”

Tim Ikeda bỗng đập mạnh: “Hồng rồi!”

Thiên Nhất nói: “Trong lúc người bị xác chết lạnh lẽo đó dọa sợ đến nổi lét trên đất đã để lại không ít dấu tay. Phải biết rằng những hàng dấu tay kia xuất hiện ngay ngắn tại nơi mà người khác chỉ dùng chân bước qua, chẳng lẽ người chuẩn bị giải thích rằng "ban ngày ta từng trông cây chuối vào phòng làm việc" sao? À há, cho dù người thật sự từng làm vậy thì chắc chắn cũng phải có người làm chứng mới được.”

Ikeda không còn tâm trạng để đùa giỡn với đối phương nên lập tức trả lời: “Nhưng trong khi điều tra những vụ tự sát bình thường... Không, cho dù là mưu sát. Liệu có người nào lại thu thập dấu vân tay trên mặt đất bên ngoài cửa không?”

Thiên Nhất đập bàn: “Nói hay lắm! Người đoán không sai chút nào. Ví dụ như ở phủ Anh, hề xảy ra án mạng thì viên cảnh sát đền hiện trường đầu tiên sẽ có nhiệm vụ bảo vệ hiện trường và làm công tác điều tra sơ bộ. Sau đó sẽ có một đám cầm thiết bị hiện đại chịu trách nhiệm thu thập chứng cứ đến sau, hay còn gọi là khám nghiệm hiện trường. Lúc này, cảnh sát đầu tiên đến hiện trường sẽ căn cứ theo phán đoán bước đầu của mình để quyết định tính chất của vụ án và phương án điều tra.

Nếu vụ án được cho là tự sát thông thường thì không cần thu thập chứng cứ quá kỹ càng, chỉ cần lấy vài dấu vân tay mang tính tượng trưng trên hung khí gây chết người rồi chụp vài tấm hình hiện trường, vật chứng và người chết, sau đó chuyển xác chết đi rồi rút quân. Toàn bộ quá trình nếu nhanh thì chỉ cần hai ba tiếng là có thể hoàn thành. Công tác xét hỏi những người có liên quan hoàn toàn có thể làm xong trong lúc thu thập chứng cứ, sau đó công tác khám nghiệm tử thi chỉ cần tìm ra nguyên nhân cái chết là xong, cảnh sát sẽ không kiểm tra quá nhiều. Khi báo cáo về lời khai, vật chứng, khám tử thi đều làm xong thì cảnh sát chịu trách nhiệm vụ án sẽ viết một bản báo cáo ngắn gọn ghi lại những thông tin cần thiết rồi lưu vào hồ sơ trong máy tính, còn các chứng cứ loạn xạ ngẫu thì được bỏ vào túi hồ sơ. Đến đây vụ án kết thúc, xong chuyện.

Tỷ lệ tự sát ở phủ Anh luôn ở mức báo động. Tuy cảnh sát xử lý những vụ án tự sát chưa thể gọi là đặt bút thành văn nhưng ít nhất cũng quen tay hay việc.

Chẳng hạn như vô số thằng tốt nghiệp cấp ba xong thì tiến hóa thành trạch nam, suốt ngày chỉ ngồi trong phòng mà không hề nhìn thấy ánh nắng mặt trời. Cuối cùng, những kẻ này đem lòng yêu đương những nhân vật trong game, thậm chí còn đăng ký kết hôn rồi sau đó tỉnh tấn nhân vong vì tự sướng quá nhiều.

Vụ án này chắc chắn không thể tra kỹ đến mức thu thập dấu vân tay trên mặt đất xung quanh hiện trường.

Thiên Nhất nói rất nhiều lời an ủi, thế mà cuối cùng lại thốt ra hai chữ chết người: “Nhưng!”

Thiên Nhất cầm quyển sách nội tâm của Miura lên, hất lật đến một trang rồi chỉ tay vào một hàng chữ cho Ikeda thấy: “Đọc đi.”

Trong khoảnh khắc ánh mắt Ikeda tiếp xúc với dòng chữ trong sách, toàn thân hắn bỗng run rẩy: “Nhang muỗi ướm đúng là một tên ngốc, lau hết dấu chân không phải được rồi sao? Lau sạch dấu vân tay trên khung cửa sổ chỉ khiến người khác thêm nghi ngờ.”

Thiên Nhất lập tức đóng sách lại rồi bỏ vào ngăn kéo dưới bàn: “Ngay cả Miura còn suy nghĩ thấu đáo hơn ngươi. Lúc đó người ta vừa tận tay giết người, quả thật không hề giống loại vừa thấy xác chết đã mất hồn mất vía như ngươi.”

Hắn tiếp tục chế giễu: “Ngươi động não suy nghĩ cho kỹ, nếu Matsuo muốn tự sát thì hắn liệu có cố ý lau hết dấu vân tay của mình không? Liệu một người vừa lau sạch dấu vân tay có thể để lại dấu chân không?

Bảo vệ làm nhân chứng, cái khóa làm vật chứng. Với hai chứng cứ này, người thường cũng có thể đoán ra Matsuo lẻn vào trường sau tám giờ bằng một lối nào đó trước cổng chính. Cảnh sát có vô trách nhiệm hơn nữa cũng phải điều tra đường đi của Matsuo đến hiện trường vụ án. Những điều này ngươi đều tính toán hết rồi, nhưng lại phạm phải một sai lầm đơn giản. Ài, thật ngu ngốc. Ngươi cứ lau sạch dấu chân của Matsuo thì mọi việc đã có thể trôi qua yên bình.”

“Ngươi vừa nói gì?” Ikeda hoàn toàn không nghe thấy những câu nói cuối cùng của Thiên Nhất, bởi vì suy nghĩ của hắn đã ngưng lại tại câu: “Lúc đó người ta vừa tận tay giết người”.

Thiên Nhất vỗ bàn cười lớn: “Ha ha ha, đây là sai lầm khác của ngươi. Nếu ngươi kiên trì vụ giao dịch thứ nhất thì khi ngươi xem quyền sách của Miura vẫn có thể biết được hung thủ là ai.”

Ikeda tức giận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng đối phương đã cho phép hắn lựa chọn nên hắn thật sự không biết nên nói gì.

Thiên Nhất nói: “Được rồi, ta đã nói hết những gì cần nói. Mua bán kết thúc, không còn chuyện gì thì ngươi rút đi.”

Ikeda không cam lòng bỏ đi như vậy: “Ngươi có thể làm chứng, ngươi biết Miura đã giết người! Chỉ cần ngươi tố cáo hắn...”

Thiên Nhất lắc ngón tay cắt ngang lời của Ikeda: “Ta không có thời gian,

tâm trạng, hứng thú và nghĩa vụ để làm việc này.”

“VẬY...vẬY thì... vì sao Miura muốn giết Matsuo? Còn Matsuo tại sao lại lên vào trường lúc nửa đêm?” Ikeda hỏi.

Thiên Nhất xòe hai bàn tay: “Thủ đoạn, động cơ của Miura và hành động của Matsuo cùng với cách trốn thoát sự điều tra của Kinh Điều... Nếu người muốn biết thì chúng ta có thể làm thêm một vụ giao dịch.”

Hắn hóp thêm một ngụm cà phê rồi nói tiếp: “Tất nhiên người cũng có thể nhân lúc còn sớm mà rời khỏi nơi này rồi rửa sạch cổ chờ Kinh Điều dựa vào trí tuệ có hạn và những manh mối ít ỏi của hắn để tìm người.”

“Nhưng người là do Miura giết! Người biết mà!” Ikeda trả lời.

“Ha ha ha! Sau khi Miura giết người đã ngụy trang thành một vụ tự sát, đã vậy còn không quên đóng cửa. Trong quá trình Miura giết người, đừng nói là dấu vân tay hay dấu chân, ngay cả một sợi tóc cũng không để lại tại hiện trường. Cuối cùng, trước khi Miura rời khỏi hiện trường, hắn đã nhìn thấy người nhưng hắn không hề hoảng sợ mà lại ẩn nấp trong góc tối quan sát cho đến khi người đi khỏi hắn mới ra ngoài.”

Thiên Nhất nhìn Ikeda với ánh mắt khinh bỉ: “VẬY người cảm thấy mình và Miura ai dễ bị cảnh sát bắt hơn?”

Ikeda nghe xong thì liền cảm thấy lồng ngực tựa như một nồi nước sôi. Máu huyết dâng trào và sự kích động không thể diễn tả bằng lời nhanh chóng đánh sập lý trí của hắn. Mỗi một câu nói của Thiên Nhất đều đâm vào điểm yếu trong lòng và khiến hắn lại phải lùi về sau thêm một bước.

“Người muốn ta làm gì?” Khi Ikeda hỏi câu hỏi này, vẻ mặt hắn đã bơ phờ như một tên nghiện.

----oOo----

Bốn giờ năm mươi ba phút sáng ngày mười một tháng mười hai, Kinh Điều mặc một chiếc áo da cũ nát và vừa ngồi xổm bên cạnh xác chết vừa nhai bánh đậu xanh.

Hắn đã đến hiện trường được hơn mười phút nhưng các đồng nghiệp vẫn chưa thấy đâu. Sau khi hỏi bảo vệ vài vấn đề đơn giản, hắn nhìn cảnh vật

xung quanh rồi tự mình đứng lên bàn đỡ xác chết xuống.

“Trời còn chưa sáng đã phải chui ra khỏi chăn rồi chạy đến trường trong không khí lạnh thế này, thật có cảm tưởng như mình trẻ ra mười tuổi.” Kinh Điều vừa kiểm tra thi thể vừa tự chế giễu.

“Ấy ấy, chuyện gì thế này...” Trước mắt Kinh Điều, khuôn mặt trắng bệch của Matsuo bỗng nổi lên một hoa văn kỳ lạ.

Đó là hai đường thẳng hình chữ nhật có màu đen và vuông góc với nhau, rộng hơn hai lòng tay. Đường thẳng dài kéo từ trán Matsuo qua sống mũi đến tận cằm, gần như chia mặt hắn ra làm hai phần; còn đường thẳng ngắn lại kéo dài từ quai hàm bên trái sang quai hàm bên phải như một dải băng keo đang bịt miệng người chết.

“Sau khi mở dây thừng và đặt xác chết xuống đất, máu bị tắc nghẽn tại cổ cuối cùng đã chảy lên đầu nên dẫn đến kết quả như thế này à?” Kinh Điều vừa nhìn gương mặt của Matsuo vừa lầm bầm tự nhủ: “Thánh giá ngược màu đen, thứ này tượng trưng cho cái gì? Hay thẳng này là tín đồ cuồng đạo của một giáo phái nào đó nên dùng phương pháp cực đoan để tự sát? Hay đây là ký hiệu do một tên biến thái mê giết chóc mới xuất hiện tạo ra? Hừ, sự việc ngày càng thú vị.”

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 5 : Bạn cũ

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Đêm không trăng, gió lớn, mây nhiều, sao thưa thớt.

Một bóng người đang đứng trên nóc giáo đường San Marco. Hắn chính là Thiên Nhất.

Lúc này, Thiên Nhất không thể không kinh ngạc vì cảnh tượng hiện lên trong mắt mình.

Trên nóc nhà hình chóp, thánh giá và bức tượng của giáo đường, kể cả vách tường, sân thượng, thậm chí trên quảng trường rộng lớn trước cửa giáo đường San Marco dường như vừa trải qua một trận mưa xác chết. Tay chân đứt gãy, nội tạng và mạch máu... hầu như không thiếu thứ gì, nhưng đặc biệt là không hề có một xác chết nào còn nguyên vẹn.

Máu tươi chảy lênh láng như một dòng suối nhỏ, thì ra cảnh hơn trăm xác chết nằm chồng lên nhau giữa một nơi nghiêm trang lại mê người đến thế.

Bỗng nhiên, Thiên Nhất trợn trừng, chỉ là đập vào mắt hắn vẫn là trần nhà quen thuộc đó.

“Lại là giấc mộng này...” Thiên Nhất ngáp dài, khuôn mặt đầy vẻ bức dọc. Những tia sáng chiếu qua khe cửa chứng minh hôm nay là một ngày đẹp trời. Nhưng thời tiết như thế này lại khiến tâm trạng của hắn tồi tệ hơn bao giờ hết.

Giấc mộng vừa rồi đã giày vò Thiên Nhất suốt mười năm. Tuy trong vòng mười năm nay, giấc mộng này chỉ xuất hiện không quá mười lần nhưng như thế cũng đủ khiến cho Thiên Nhất cảm thấy khó chịu.

Mười năm trước ở Venice, rốt cuộc ai đã giết những cảnh sát kia? Thiên Nhất rất muốn biết đáp án vì hắn cảm thấy có hứng thú với vụ án này. Nhưng sau chuyện đó, hắn không thể điều tra được bất cứ dấu vết nào của hung thủ. Cho dù đã sử dụng hết toàn bộ tài liệu trong tiệm sách, thân phận

của hung thủ vẫn bị che phủ bởi một lớp sương mù dày đặc.

Tàn sát một người không hề khó. Nhưng tàn sát nhiều người như thế lại là một việc khác. Cho dù có đủ bản lĩnh làm việc này thì e rằng tâm lý cũng không chịu đựng nổi, rốt cuộc hung thủ phải điên cuồng đến mức nào mới có thể làm được việc này?

Vừa nghĩ đến trên thế giới này còn có loại người như vậy, Thiên Nhất lại muốn tìm hiểu xem hung thủ là ai nhưng vì không còn bất cứ manh mối nào nên đành gác lại.

Hắn cầm nửa ly cà phê, vốn đã lạnh ngắt sau khi để qua đêm trên chiếc tủ nhỏ đầu giường, rồi tạt vào mặt mình. Nhờ ly cà phê lạnh này, hắn chui ra khỏi chăn và bước xuống giường với trạng thái cực kỳ tỉnh táo.

Không ngờ khi ngủ Thiên Nhất vẫn mặc áo sơ mi bên trong áo vest và quần tây. Sau khi thức dậy, hắn dùng một cái khăn bản thiêu như giẻ lau nhà chùi hết vết cà phê trên mặt rồi xem như đã làm vệ sinh xong.

Bước ra khỏi không gian sinh sống chật chội của mình, Thiên Nhất đóng cửa lại rồi bước qua mặt đất ngổn ngang sách và lật tấm biển CLOSE lại để mặt OPEN quay ra ngoài theo thói quen. Tiếp theo hắn mở lò sưởi rồi ngồi xuống bàn làm việc, một ngày kinh doanh lại bắt đầu.

Trưa ngày mười hai tháng mười hai.

Bình cà phê đầu tiên của Thiên Nhất còn chưa nóng thì đã có khách bước vào.

“Lại là người, đồ mắc dịch!” Người nọ vừa bước vào, câu nói này liền bật ra khỏi miệng Thiên Nhất.

Người nọ cũng không để ý đến lời lẽ ác độc của Thiên Nhất: “Người có biết chuyện ta gặp nạn lần trước không?”

“So với tai nạn do trí thông minh của người gây ra thì chắc chẳng thấm vào đâu.”

Người đó vẫn phớt lờ lời lẽ châm chọc của Thiên Nhất, chẳng biết là do không hiểu hay là lười để ý: “Nói cho người biết. Tuy ta gặp nạn nhưng

trong cái rúi lại có cái may, ta đã tìm được một món đồ tốt trong rừng rậm Nam Mỹ.”

Nhưng Thiên Nhất không hề để ý đến những lời lẽ tự kỷ của hắn mà lấy ra một trang giấy từ trong ngăn kéo. Hắn nhanh chóng viết vài chữ rồi gấp tờ giấy hai lần thành hình lăng trụ, sau đó đặt lên bàn.

Trên mặt hướng ra ngoài là dòng chữ: "Gunsmith và chó không được vào."

(Gunsmith là người chế tạo súng, đây là biệt danh chứ không phải tên của nhân vật này)

Gunsmith nhìn lướt qua mảnh giấy : “Hi hi, ta chỉ tiện đường ghé vào thăm bạn cũ thôi mà. Người đừng làm vậy chứ.”

Thiên Nhất vừa nhìn Gunsmith vừa nói với giọng cực kỳ nghiêm túc :
“Tiện đường? Người làm sao tìm được ta?”

Gunsmith trả lời một cách hiền lành: “Ừ thì... ta đi dạo, dùng một cái đã đến trước cửa tiệm sách của người.”

“Người gặp nạn ở đâu?”

“À, ở Nam Mỹ.”

“Hai chữ đó có nghĩa là một vùng rộng đến tám triệu kilomet vuông, người có thể nói cụ thể hơn không.”

“Ồ, ta cũng không biết.”

“Vậy bây giờ người đang ở đâu?”

“Chắc là một nơi ở châu Á... có phải không?” Gunsmith trả lời bằng cái giọng không hề chắc chắn một chút nào.

Thiên Nhất nói: “Người biết mình đang ở Hokkaido không?”

Gunsmith hiển nhiên đã được gợi ý : “Ồ, đúng đúng đúng, chính là Hokkaido, thành phố ở gần Iceland, gần vòng cực Bắc đó đúng không.”

Thiên Nhất há mồm kinh ngạc, ánh mắt không thể rời khỏi khuôn mặt của Gunsmith: “Người biết hướng Bắc là hướng nào không?”

“Ừm...” Gunsmith giơ tay lên. Sau khi do dự mấy giây, hắn mới chỉ vào trần nhà: “Là hướng này phải không?”

Thiên Nhất đập đầu xuống bàn: “Ta không muốn nhìn thấy người nữa.”

Gunsmith bắt đầu nói: “Được rồi, được rồi. Khi giúp người chuyển nhà, ta đã cài... À ... cài một thứ tương tự như cửa sau, chỉ cần ta làm một cái máy theo dõi thì có thể tìm được vị trí tiệm sách của người.”

(Cửa sau là một thuật ngữ trong giới Hacker)

Thiên Nhất vẫn không ngẩng đầu lên: “Rồi sao nữa?”

Gunsmith trả lời: “Đơn giản thôi. Sau khi làm xong máy theo dõi, ta bắt đầu tính toán vị trí dựa theo tọa độ hiện ra trên máy rồi đánh dấu vị trí của người lên bản đồ thế giới, sau đó thuê một tài xế taxi. Ta đưa bản đồ cho hắn xem, thế là hắn chở ta ra sân bay. Ta lại đưa bản đồ cho cô gái bán vé xem, thế là cô ta đưa cho ta một tấm vé. Sau khi ngồi máy bay hết mấy chục tiếng đồng hồ, ta rời khỏi sân bay và tìm một tài xế taxi...”

Thiên Nhất thở dài rồi mới ngẩng đầu, ngồi thẳng lưng lên và hỏi: “Người muốn thế nào?”

“Ta cần một nơi cách biệt với thế giới để nghiên cứu loại nguyên liệu mới mà ta tìm thấy ở Nam Mỹ.” Gunsmith trả lời.

Thiên Nhất nghiêng đầu sang một bên để nhìn thật kỹ gã Gunsmith đang trước mặt rồi hỏi: “Nó ở đâu?”

“Ồ, trong túi quần của ta.”

“Người luôn mang theo bên người.”

“Đúng vậy.”

“Vậy hành lý của người đâu?”

"Mang theo hành lý để làm gì? Ta đã tự làm một tấm thẻ tín dụng không thẻ tra tín tức, khi sử dụng cũng sẽ không để lại ID thực sự. Không những thế, số tiền bên trong mãi mãi là một trăm ngàn."

"Ồ." Thiên Nhất gật đầu : "Vậy bây giờ người cứ cầm tấm thẻ đó đi ra ngoài rồi tìm một tài xế taxi rồi bảo hắn chở người đến sân bay, sau đó tìm một cô gái tốt bụng bảo cô ta đưa vé đi Iceland. Khi đến nơi thì người hãy ra khỏi sân bay và hỏi đường đến biển. Khi người đến biển thì thuê một chiếc thuyền rồi bơi ra Greenland ở phía đối diện. Sau khi mua một chiếc xe trượt tuyết và chó kéo xe từ người dân bản xứ, người cứ giờ roi thúc chó chạy vào vòng cực Bắc rồi xây một căn nhà bằng băng, tiếp theo người muốn làm gì thì làm."

Dường như Gunsmith đang nghĩ ngợi một cách nghiêm túc, một lúc sau hắn mới nói : "Ồ đó ta ăn gì?"

Thiên Nhất xòe hai tay ra: "À, ai biết được. Mấy trăm ngàn năm trước, tổ tiên loài người đã biết đục một cái lỗ trên băng để câu cá, sau đó nướng lên rồi dùng chúng để duy trì sự sống. Còn người cứ ăn cứt là được rồi."

Gunsmith bỗng vùng tay, một khẩu súng ngắn có hình dạng kỳ lạ bỗng trượt ra từ trong tay áo của hắn. Thân súng thoạt nhìn được làm từ vật liệu giống hệt như xương trắng. Lúc Gunsmith vừa cầm khẩu súng trong tay, khí thế bỗng trở nên bất phàm.

"Đùa đủ rồi, rốt cuộc người có giúp ta không?"

Thiên Nhất chống cằm bằng một tay, vẻ mặt hắn hoàn toàn dửng dưng. Cuối cùng mới nói giọng uể oải: "À, cứu mạng, sự việc rất nghiêm trọng. Nghiêm trọng đến mức giống như Mafia vừa gửi cho ta một con cá vậy."

Gunsmith chậm rãi đưa nòng súng sang ngang. Bây giờ, hòng súng chĩa vào bình cà phê đang sôi ở bên cạnh Thiên Nhất.

Trán Thiên Nhất bỗng lấm tấm mồ hôi, đôi mắt hắn lập tức sáng lên : "Nếu người dám bắn bình cà phê thì ta sẽ băm người ra cho heo ăn."

"Vậy thì... nói thật cho người biết. Khi gặp rủi ro trong rừng rậm, ta đã đoán ra chắc chắn đó không phải là tự nhiên mà do người khác bố trí. Có hai giả thiết, một là người của đế quốc muốn trừ khử một gã "cố vấn vũ

khí" không nghe lời như; hai là do đám nhóc "Steel Commandment" bên châu Âu làm. Mà bên nào ta cũng không thể đắc tội được. Dù sao ta chỉ mới cấp "Bính", nếu bị bọn chúng để ý thì phải chạy trốn không ngừng, chắc chắn không thể ở một chỗ quá lâu. Vì vậy chỉ có ngươi mới có thể giúp ta trốn thoát."

(Steel Commandment: Giới Luật Thép, tên một tổ chức sẽ xuất hiện ở quyển 2)

Thiên Nhất lại thở dài: "Vậy ngươi định trốn bao lâu?"

Gunsmith nói: "Ta cũng không biết, có lẽ chừng mấy tháng. Nhưng chỉ cần ta dùng nguyên liệu mới để chế tạo súng thì ít nhất cũng đạt đến cấp "Cường". Lúc đó, ta có thể tung hoành khắp Địa Cầu."

Thiên Nhất búng ngón tay, một thẻ mượn sách bỗng xuất hiện giữa hai ngón tay hắn: "Quyển sách nằm dưới cùng bên trái trên giá sách thứ hai bên tay phải của ngươi."

Gunsmith nhận lấy thẻ mượn sách rồi nói: "Hi hi, cảm ơn."

Thiên Nhất rặn ra bốn chữ bằng loại giọng thối tha nhất: "Thiết bị theo dõi?"

Gunsmith nói: "Biết rồi, chờ ta ra ngoài sẽ giúp ngươi tháo."

Hắn ngoan ngoãn chạy đến trước giá sách rồi ngồi xổm xuống. Ở sau lưng, Thiên Nhất bỗng rống thật to: "Thằng cha ngươi! Đó là bên trái!"

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 6 : Người chết thứ hai

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----
Ngày mười hai tháng mười hai.

Cảnh sát đã rời khỏi trường. Toàn bộ mọi thứ trong dãy lầu đều trở lại bình thường, nhưng lòng người lại không được như vậy.

Bầu không khí trong phòng giáo viên không hề yên bình một chút nào. Mặc dù các giáo viên đều cố gắng để cư xử như thường ngày bằng cách trò chuyện, nghỉ ngơi, trách mắng học sinh... nhưng ánh mắt của mỗi người thỉnh thoảng vẫn liếc qua chỗ ngồi của Matsuo. Trong khoảnh khắc ấy, trong lòng bọn họ đều có một cảm giác không thể diễn tả bằng lời.

Vì người chết là giáo viên chủ nhiệm, nhưng trong thời gian ngắn lại không thể tìm được người thay thế, nên nhà trường đành tìm một người dạy thay cho lớp của Ikeda.

Đó là một thầy giáo lớn tuổi với mái tóc đầy hoa râu, có lẽ ông ta là giáo viên đã nghỉ hưu được mời từ bên ngoài đến. Nhìn một thầy giáo lớn tuổi đạp xe đến trường trong gió lạnh của buổi sáng sớm để cống hiến chút sức lực cuối cùng của mình, trong lòng mọi người không thể không cảm động. Bất kể vì yêu nghề hay chỉ vì cuộc sống bắt buộc, dầu sao thầy giáo này vẫn tốt hơn loại người như Matsuo nhiều lắm. Bởi vậy dù cho các học sinh không kính trọng ông bao nhiêu nhưng ít nhất họ cũng không cảm thấy đáng ghét như Matsuo.

Nửa ngày lặng lẽ trôi qua. Tuy cũng có vài người nhắc đến chuyện của Matsuo nhưng ánh mắt đã không còn hào hứng như ngày hôm qua, có lẽ đây chính là tính cách đáng buồn nhất của con người.

"Con người" rất dễ bị đồng loại quên đi, vì mỗi người trong chúng ta đều chỉ nhớ đến bản thân mình mà thôi...

“Miura.” Ikeda bước đến trước mặt Miura rồi gọi thẳng tên hắn.

Sau khi nghe Ikeda gọi tên mình, vẻ mặt của Miura lập tức thay đổi.

Không ngờ Ikeda dám chủ động gọi tên mình, điều này khiến Miura khá kinh ngạc. Vì bình thường Ikeda luôn bị Miura ức hiếp, hoàn toàn không thể chủ động bắt chuyện với hắn. Cho dù bị ép phải nói vài câu, Ikeda nhất định sẽ gọi hắn bằng giọng cung kính. Còn hôm nay, Ikeda lại gọi thẳng tên với vẻ mặt rất nghiêm túc.

“Có chuyện gì không?” Phản ứng của Miura cũng rất nhanh. Hắn suy đoán hiện tượng bất thường này chắc chắn có liên quan đến chuyện tối qua.

Chẳng lẽ nhang muỗi ướm đã nhìn thấy mình?

Nỗi lo lắng của Miura còn chưa trở thành hiện thực thì điều còn đáng sợ hơn đã xảy ra. Câu nói tiếp theo của Ikeda khiến hắn như bị sét đánh.

“Ngày bốn tháng chín.”

Nói xong, Ikeda trở về chỗ ngồi của mình một cách cực kỳ bình tĩnh, hết như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Miura không gọi hắn lại mà chỉ hoảng sợ ngồi yên tại chỗ, đôi mắt không còn tiêu cự.

Vừa hết một nửa thời gian của tiết học thứ nhất vào buổi chiều, Miura bỗng nhiên nói trong người khó chịu rồi ra khỏi lớp học. Sau đó, hắn đến phòng giáo viên xin phép nghỉ học để về nhà.

“Giết nó... giết nó... Khốn khiếp... đồ khốn... mình phải giết nó...” Khi Miura ra khỏi phòng học, hắn đã cắn răng cắn lợi và lẩm bẩm những lời này. Vẻ hung ác trên khuôn mặt hắn khiến người khác phải sởn cả gai ốc.

Người biết ý nghĩa của câu nói "ngày bốn tháng chín" không nhiều, nhưng chắc chắn Ikeda là một trong số đó. Lí do hắn nói với Miura chỉ có một: Vì đó là điều kiện trao đổi giữa hắn và Thiên Nhất.

"Một giờ chiều mai ngươi cứ nói "ngày bốn tháng chín" với Miura. Làm xong việc này thì ngươi có thể đến tìm ta hoàn thành vụ trao đổi."

Nhớ lại lời nói lúc ấy của Thiên Nhất, Ikeda vẫn không thể hiểu nổi. Nhưng vậy cũng chẳng sao, một câu không đầu không đuôi có thể để lại hậu quả gì chứ?

-----o0o-----

Hoàng hôn ngày hôm ấy, vài con mèo hoang tìm thức ăn làm đổ một cái thùng rác. Khi thùng rác vừa đổ xuống, cái đầu của Miura bỗng nhiên lặn ra ngoài.

Xác chết được người ta phát hiện trong một con hẻm nhỏ, nơi đó không nằm trên đường về nhà Miura. Người nhà của Miuracho biết sau khi xin phép nghỉ học ở trường trong ngày hôm đó, hắn cũng không hề về nhà.

Cảnh sát đoán nơi phát hiện xác chết không phải là hiện trường xảy ra vụ án, bởi vì xác của Miura bị chặt thành nhiều khúc và được nhét vào một cái túi đựng rác rất to rồi sau đó mới ném vào thùng rác.

Sau khi tan học, Ikeda hoàn toàn không hay biết chuyện này. Hắn vội vàng đến tiệm sách của Thiên Nhất.

Sau khi đẩy cửa vào, hắn lao đảo bước đến trước bàn làm việc của Thiên Nhất rồi nói: “Mau... mau nói cho ta biết! Nửa đêm Matsuo lén vào trường để làm gì? Vì sao Miura lại giết người?”

Thiên Nhất gỡ đầu xong rồi lại ngáp thật dài: “Miura đã chết rồi.”

Ikeda lặng người: “Cái... cái gì? Người nói gì...”

“Ta không muốn nói đi nói lại cùng một câu vì như thế trông ta có vẻ rất ngốc, hệt như người vậy.”

“Không thể nào! Hôm nay, rõ ràng là hắn vẫn đến trường! Ta còn nói với hắn...”

“Đúng, ta biết. Sau đó hắn xin phép về nhà thì chết.”

“Sao có thể như vậy? Nhưng hắn chết như thế nào?”

“Bị người ta chém chết.” Thiên Nhất hớp một ngụm cà phê rồi nhướng mắt lên nhìn Ikeda: “Người muốn biết hung thủ là ai không?”

“Ai?”

“Muốn biết phải không? Vậy thì làm một vụ trao đổi. Nếu người dùng toàn bộ tin tức mà người muốn biết trong vụ trao đổi lần trước để đổi, ta sẽ nói cho người biết ai giết Miura.” Thiên Nhất lại đưa ra lựa chọn.

Ikeda nói với vẻ tức giận: “Lại muốn lừa ta vào tròng à?”

“Lừa người? Buồn cười, người luôn được tự do lựa chọn nên đừng có đổ sự ngu xuẩn của mình lên người ta.” Thiên Nhất cười lạnh.

Lần này, Ikeda suy nghĩ một lát rồi mới trả lời: “Ta muốn nghe tin tức lần trước, ta không thay đổi lựa chọn.”

Thiên Nhất vẫn châm chọc: “Ồ, lần này người đã giữ vững lập trường rồi sao? Tiếc là người vẫn rất ngu xuẩn.” Hai tay gối sau đầu, hắn nói tiếp: “Đầu tiên, nguyên nhân Matsuo đến trường rất đơn giản. Đó là vì Miura hẹn hắn.”

"Vì sao?" Ikeda hỏi.

"Chờ ta nói xong tình hình cụ thể rồi sẽ giải thích cho người." Thiên Nhất nói: "Lúc đầu, Miura đã quyết tâm giết người diệt khẩu. Hôm đó, hắn cố ý ở lại rất muộn mới ra về. Cho đến khi những học sinh trực nhật và lao công vệ sinh đều đi khỏi, hắn đã giở trò trên tay nắm cửa sổ bằng cách miết bằng keo trong suốt. Nhờ cách này, nhìn từ phía nào thì cửa sổ đều có vẻ đã đóng nhưng sự thật là cửa sổ không hề đóng chặt mà vẫn còn một khe hở rất nhỏ. Mười giờ tối, hắn điện thoại cho Matsuo rồi cầm theo hung khí gây án đi đến trường..."

"Không lâu sau, Matsuo cũng đến. Tên này cũng không ngờ, hắn cảm thấy việc đối phương hẹn mình đến trường học vắng vẻ lúc nửa đêm vô cùng kỳ quặc. Nhưng Miura đã nhắc đến một con số rất lớn trong điện thoại khiến Matsuo không thể không chế nỗi lòng tham của mình. Lại nói cửa của phòng giáo viên là loại cửa trượt, Miura đã căng một sợi dây thép tại vị trí cách mặt đất mười lăm centimet đằng sau cánh cửa. Mà Matsuo lại lên vào trường lúc nửa đêm nên chắc chắn không thể mở đèn. Trong điều kiện ánh sáng không đủ, sau khi Matsuo mở cửa chỉ có thể nhìn thấy là có hộp tiền lì được đặt trên bàn. Vì kích động, Matsuo đã bước tới theo đúng dự tính

của Miura và tất nhiên hắn đã bị ngã. Miura đang trôn trong góc tối liền nhào tới đè lên người và không cho đối phương đứng dậy bằng cách dùng đầu gối đè lên gáy Matsuo rồi dùng hai tay cầm dây thừng siết đối phương đến chết."

"Như vậy, lực trói sẽ hướng từ dưới lên trên kết hợp với lực đè từ đầu gối trên gáy sẽ ép chặt Matsuo xuống sàn nhà. Trong hoàn cảnh như vậy, lực cổ tay của một người bình thường cũng có thể siết chết những người mạnh khỏe hơn mình rất nhiều. Vì vậy, anh bạn Miura lưng hùm vai gấu muốn siết Matsuo gây yếu đến chết là một chuyện rất nhẹ nhàng. Sau khi Matsuo tắt thở, Miura liền treo hắn lên. Việc này cũng không tốn nhiều sức. Cuối cùng, hắn thu dọn dây thép và xóa dấu chân trên mặt đất rồi bỏ những thứ có thể trở thành chứng cứ vào hộp tiền rỗng. Miura đã thực hiện một vụ giết người có thể nói là khá hoàn hảo. Nhưng vấn đề lại nảy sinh. Khi hắn đóng cửa ra về thì nghe thấy tiếng người bước chân lên lầu."

Ikeda càng nghe càng sợ hãi. Không ngờ một vụ giết người được Thiên Nhất tường thuật lại bằng giọng điệu hờ hững đến thế: "Tiếp theo Miura trôn vào góc tối để quan sát ta?"

Thiên Nhất nói: "Không sai, thật ra lúc đó hắn cũng nảy sinh ý định giết người nhưng cuối cùng hắn lại không ra tay. Những hành động như cố gắng không hét lên và không nôn mửa trên hành lang của người chỉ là vẽ rắn thêm chân. Và hắn là Miura chẳng thèm quan tâm đến điều này, dấu sao hắn đã không để lại sơ hở nào." Thiên Nhất uống một ngụm cà phê rồi nói tiếp: "Tất nhiên, ta cho rằng nếu trước đó hắn không cẩn thận thì có lẽ hắn sẽ dứt khoát thủ tiêu người. May là hắn đã thành công ngay trang cái chết của Matsuo thành tự sát nên mới không muốn gây thêm chuyện."

Nghĩ lại những cảnh tượng đáng sợ vào đêm qua, bây giờ lại biết thì ra lúc đó trong bóng tối có một đôi tay có thể giết chết mình bất cứ lúc nào nên trong lòng Ikeda sợ hãi đến nỗi không nói nên lời, mồ hôi lạnh cũng toát đầy lưng.

Thiên Nhất nói tiếp: "Bây giờ chúng ta lại bàn về vấn đề lúc này, vì sao Miura lại hẹn Matsuo đến trường? Từ lời kể vừa rồi của ta, chắc hẳn người cũng có thể đoán được phần nào. Đúng vậy, Matsuo... định tổng tiền Miura, dù gì thì đối phương cũng là con trai của viện trưởng một bệnh viện lớn nên trong nhà có rất nhiều tiền. Miura đã để Matsuo nắm được điểm yếu, còn loại người như Matsuo lại không dám tổng tiền cha của đối phương. Thế là

hắn nói với Miura "Trộm tiền trong két cũng được, đi xin ông già người cũng được, làm cách nào cũng được". Sau đó thì xảy ra vụ giết người này."

Ikeda lại hỏi: "Điểm yếu gì? Và vì sao Miura bị giết? Ai giết hắn?"

Thiên Nhất vuốt cằm, hắn trả lời bằng giọng nói dửng dưng: "Điểm yếu à? Ừ, là gì nhỉ? Có lẽ là sự việc xảy ra vào ngày bốn tháng chín năm ngoái."

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 7 : Vị khách đến trước

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Mười giờ sáng ngày mười ba tháng mười hai.

Ánh đèn huỳnh quang màu trắng tỏa ra từ trần nhà, vách tường hai bên hành lang cũng một màu trắng.

Mỗi lần đi qua con đường này, Kinh Điều đều cảm thấy đôi mắt rất khó chịu. Sau khi lấy cặp kính râm trong túi áo trước ra, hắn liền đeo lên mắt rồi mới tiếp tục đi tiếp. Càng đến gần căn phòng cuối cùng, mùi thuốc hóa học và mùi hôi thối của xác chết càng bốc lên nồng nặc.

Trong nhà xác, thi thể của Matsuo đang nằm trên bàn giải phẫu. Bên cạnh là chiếc xe đẩy đặt la liệt các loại dụng cụ còn dính máu, trên mặt đất là chiếc thau chứa đầy các loại chất lỏng hôi thối.

Lúc Kinh Điều bước vào, trong phòng không có người nhưng trong phòng vệ sinh có tiếng nước chảy. Hắn đứng giữa phòng đợi một lúc thì Kuwahara đẩy cửa, bước ra khỏi phòng vệ sinh.

“Ồ, Kinh Điều à? Đích thân đến lấy báo cáo khám nghiệm tử thi sao? Ha ha, gần đây mọi người đều bận đến sứt đầu mẻ trán cả.” Kuwahara Junichi, nói theo cách bình dân là một người vui tính. Người này để đầu đinh quanh năm, lúc nào cũng đeo một cặp mắt kính gọng đen theo phong cách cũ. Gặp ai hắn cũng vui cười hơn hở như lúc nào cũng có chuyện đáng mừng. Có lẽ người nào mới gặp hắn lần đầu chắc hắn sẽ không thể ngờ công việc của hắn phải tiếp xúc với xác chết suốt ngày.

“Người cũng vất vả rồi, Kuwahara.” Kinh Điều trả lời.

“À, Ta vẫn khỏe mà. Thực ra khám nghiệm tử thi cũng không phải là công việc chịu áp lực quá lớn. Nhưng nếu không việc gì làm thì lại cảm thấy khó chịu.” Kuwahara vừa cười vừa trả lời.

“Vậy xác định được nguyên nhân cái chết chưa?” Kinh Điều cũng không khách sáo mà bắt đầu nói chuyện chính.

Kuwahara trả lời: “Não không đủ oxy, hô hấp bị tắc nghẽn. Tóm lại nguyên nhân nào cũng gây chết người, nếu xảy ra cùng lúc...” Hãn cũng không nói tiếp, dấu sao kết quả đã hiện ra rành rành trước mắt.

Nhưng Kuwahara chợt cầm dao phẫu thuật trên xe đẩy rồi chỉ vào mặt Matsuo: “Ký hiệu thập tự này mới đáng chú ý.”

Vẻ mặt của Kinh Điều khẽ thay đổi: “Sao vậy?”

“Người không biết sao?” Kuwahara đẩy mắt kính: “Không chỉ xác chết này có ký hiệu thập tự trên mặt đâu.”

“Hà?” Tuy Kinh Điều lộ ra vẻ nghi ngờ nhưng thật ra trong lòng hãn đã có đáp án.

Kuwahara trả lời: “Xác chết chuyển đến vào chiều tối hôm qua...” Nhìn không được, hãn mới quay đầu lại nhìn giường đẩy chứa xác chết tại một nơi cách đó không xa: “Là một học sinh cấp ba bị chặt ra thành nhiều mảnh, trên mặt hãn cũng có.”

Dường như Kinh Điều đã lần ra manh mối: “Quả nhiên là vậy, giáo viên và học sinh một trước một sau bị giết cách nhau một ngày, đã vậy trên mặt đều có ký hiệu đó...”

Kuwahara lại nói : “Thực ra không chỉ hai người.”

Câu nói bất ngờ này khiến Kinh Điều hơi ngạc nhiên: “Cái gì?”

Kuwahara nói: “Phân cực thứ ba ở gần khu vực quản lý của chúng ta cũng phát hiện được biểu tượng thập tự màu đen trên mặt của người chết. Đường nằm ngang như bít miệng nạn nhân, đường dọc kéo dài từ trán xuống đến cằm.”

“Có mấy người chết như vậy?” Kinh Điều vội vàng hỏi.

Kuwahara trả lời: “Ta cũng mới nghe tin vào hôm qua. Ngày bảy tháng mười hai, bọn họ phát hiện nạn nhân đầu tiên có biểu tượng thập tự màu

đen trên mặt. Đèn sáng ngày hôm qua, tổng cộng đã phát hiện được ba người.”

Kinh Điều quay người, trong miệng lẩm bẩm: “Khốn khiếp, ít nhất là năm người... Đã vậy, ta không thể đợi thêm được nữa.”

“Kinh Điều, còn báo cáo khám nghiệm tử thi?” Kuwahara ở phía sau hét lên, nhưng Kinh Điều vẫn không quay lại...

...Mãi mãi!

-----o0o-----

Ngày tám tháng mười hai. Ba giờ mười lăm phút chiều.

“Đáng ghét, sống ở nơi tồi tàn một ngày chỉ có vài chuyến xe buýt đi ngang hai mình phải đi bộ xa đến thế.” Matsuo đang bước đi giữa gió lạnh, trên người hắn là một chiếc áo lông dày đến mức khoa trương.

“Không được, thật sự chịu không nổi nữa! Phải tìm nơi nào nghỉ một chút thôi.” Matsuo nhìn khắp bốn phía nhưng ở nơi hẻo lánh như thế này, hai bên đường chẳng có cửa hàng nào. Trừ nhà ở ra chỉ có những sạp bán rau còn không có cả cửa.

Khó khăn lắm mới tìm thấy một tiệm sách, thế là hắn chạy nhanh như bay vào đó.

“Phù, may là trong tiệm có máy sưởi.” Matsuo đóng cửa rồi thở dài một hơi.

“Thật không dễ dàng. Thời tiết lạnh lẽo thế này vẫn phải đến nhà của thứ học sinh nghèo túng đó.” Thiên Nhất đang cầm một quyển sách bìa đen. Hắn uể oải ngồi sau bàn làm việc, dường như không định ngẩng đầu lên nhìn Matsuo.

“Hả?” Matsuo ngăn ra: “Này, người đang nói chuyện với ta à?”

Thiên Nhất không thèm nhìn hắn mà tiếp tục nói như đang tự nhủ với bản thân: “Tên khổ rách áo ôm như nó xuất hiện trong lớp học thật khiến ta cảm thấy chướng mắt.”

Matsuo bỗng sực nhớ ra gì đó nên vẽ mặt liền thay đổi.

“Gần đây, nữ sinh trong lớp đúng là càng ngày càng xinh, hí hí hí...” Thiên Nhất cười một cách hèn hạ.

Nhưng Matsuo lại không cảm thấy buồn cười chút nào, hắn bước nhanh đến trước bàn làm việc: “Khốn khiếp! Ngươi đang nói gì đó?”

Thiên Nhất đặt quyển sách lên bàn rồi lật lại trang đầu tiên, sau đó quay ngược cuốn sách lại rồi đẩy đến trước mặt Matsuo.

Giữa giấy trắng có một cái tên mang sắc tím của mực và kiểu chữ của nó khiến người khác cảm thấy khó chịu.

Matsuo Hara - Cũng có thể nói cái tên này là tựa đề của quyển sách bìa đen.

Matsuo giận dữ và trừng mắt nhìn Thiên Nhất rồi hét lên : “Này! Ngươi có ý gì? Ngươi là ai? Ai bảo ngươi làm thế!”

Trong khoảnh khắc ấy, ánh mắt dừng đọng của Thiên Nhất bỗng trở lên vô cùng lạnh lẽo và nguy hiểm. Hắn chỉ nhìn vào mắt Matsuo một giây, sau đó không nói thêm câu nào nữa.

“Thầy Matsuo, ngươi có thể xem quyển sách này miễn phí một lần.” Thiên Nhất nằm lên ghế sofa rồi uốn mình, sau đó ngáp dài: “Lát nữa, chúng ta sẽ bàn một vụ giao dịch.”

Mười phút sau.

Matsuo vẫn đứng ngây người và xem tiếng lòng suốt hơn bốn mươi năm qua với vẻ mặt phức tạp.

Lúc này, Thiên Nhất cảm thấy đã đủ nên thò tay ra lấy lại quyển sách từ trên tay đối phương: “Được rồi, không có gì đáng xem nữa đâu.”

Matsuo hơi luống cuống, hắn hỏi với vẻ căng thẳng: “Ngươi... ngươi... rốt cuộc...”

Thiên Nhất không rảnh để nghe những hắc kị kèo những câu ngoài lề nên

lập tức cắt ngang: “Theo ta thấy, quyển sách của ngươi là một xấp giấy vệ sinh được đóng lại thành tập. Mỗi trang đều dính phân. Lúc ta lật, ngón tay, đôi mắt và tâm hồn của ta đều bị tổn thương sâu sắc. Vì vậy...” Hãn nhìn chằm chằm vào Matsuo: “Ta rất hi vọng sẽ bán cuốn sách này cho ngươi với giá rẻ.”

Matsuo ngẩn người chừng hai giây, sau đó lập tức gật đầu: “Được, được! Ngươi muốn bao nhiêu tiền, ta mua ngay...” Hãn vừa nói vừa móc ví tiền ra.

Thiên Nhất ra hiệu cho hãn ngưng lại: “Không cần đâu, nếu ta cần tiền thì hoàn toàn có thể đi cướp ngân hàng; hoặc chỉ đạo người khác đi cướp ngân hàng, sau đó chia chác; hoặc chỉ đạo người khác đi cướp ngân hàng, sau đó cướp lại của chúng. À ừm, hơi lạc đề rồi thì phải... Tóm lại, ngươi không thể dùng tiền để mua quyển sách này nhưng chỉ cần ngươi đồng ý làm một việc thay ta là được.”

Matsuo lập tức trở nên cảnh giác. Loại người như hãn khi làm bất cứ việc gì đều phải tính toán thiệt hơn: “Ngươi muốn ta làm gì?”

Nhưng Thiên Nhất đã khiến hãn yên tâm ngay lập tức: “Ngươi giúp ta bỏ bưu phẩm này vào hòm thư của nhà Miura.” Hãn vừa nói vừa lấy một phong thư thật lớn ra khỏi ngăn kéo rồi đặt lên bàn.

Nhìn hình dáng bên ngoài của phong thư thì dường như đó là một quyển sách được bỏ vào phong thư. Matsuo nghĩ ngợi một lúc rồi hỏi: “Này, đây có phải là vật nguy hiểm hay không?”

Thiên Nhất nói: “Yên tâm, chỉ là một cuốn băng video mà thôi. Ngươi đừng mở phong thư ra, cứ trực tiếp bỏ nó vào hòm thư của nhà Miura là được. Chắc hẳn ngươi phải biết rõ địa chỉ nhà hãn chứ.” Hãn vừa nói vừa cầm bút viết một hàng chữ lên phong thư: Gửi Miura Kazuya.

“Sao thế? Quyết định chưa? Giúp ta làm người đưa thư một chuyến thì ta sẽ đưa quyển sách cho ngươi.” Thiên Nhất vừa cười lạnh vừa nói.

Phản ứng của Matsuo rất dễ đoán được. Hãn cất bưu phẩm vào trong áo: “Ngươi phải giữ lời đó.”

"Vậy phải xem ngươi có làm xong việc không." Hãn nói với giọng điệu dí

dòm: "Đừng nghĩ đến việc tương tự như đem về xem thử, hành động của người..." Thiên Nhất vỗ lên quyển sách nội tâm của Matsuo trên bàn: "...Ta đều biết hết."

"Được rồi..." Matsuo quay người bỏ đi.

Hắn không hỏi vì sao Thiên Nhất lại bảo mình làm thế để biết mục đích của đối phương, cũng không suy nghĩ vì sao lại có một quyển sách viết đầy tiếng lòng của mình. Phản ứng của hắn giống hệt Ikeda vào hai ngày sau. Trước những điều không thể lí giải nổi, hắn không tra hỏi, không xem thường, mà lại lựa chọn giao dịch, lựa chọn tuân theo quy tắc trò chơi của người khác.

Thiên Nhất nhìn bóng lưng của Matsuo dần biến mất trước cửa ra vào, nhin không được phải lắc đầu rồi bật cười mấy tiếng.

Sau khi hớp một ngụm cà phê rồi tiện tay cầm một quyển sách bìa đen khác lên, hắn lại tiếp tục đọc một cách say sưa.

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 8 : Cuốn băng video

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Đêm đó, Miura về nhà lúc chín giờ. Hắn liếc nhìn kệ giày thì thấy đôi giày da mà cha hắn mang đi hồi sáng sớm vẫn không có trên kệ.

Hắn lấy một ít thức ăn thừa từ trong tủ lạnh ra rồi hâm lại cho nóng, sau đó ăn qua loa vài miếng. Vừa định trở về phòng thì giọng nói của mẹ hắn bỗng từ trên lầu truyền xuống.

“Kazuya à, về nhà cũng không nói một tiếng làm mẹ tưởng có trộm vào nhà.”

“Nếu là trộm thì sẽ không gây ra tiếng động đâu.”

“Hôm nay lại đi chơi với các anh đến khuya thế này mới về, vậy mà cũng không gọi điện thoại cho mẹ.”

Miura trả lời với vẻ không vui : “Đã nói bao nhiêu lần rồi, con đi luyện tập!”

“Ừ, thì luyện tập. Vậy luyện tập ra sao rồi?” Thực ra mẹ hắn cũng không hứng thú tìm hiểu câu trả lời cho lắm.

Miura trả lời : “Hừ, chẳng ra sao cả. Thằng nhóc ở Tây Viên Tự thì nói trong nhà có chuyện đột xuất nên không đến. Mấy anh lớp mười hai thì cả ngày đều ỉ ỉ rĩ, luôn miệng than ngắn thở dài. Khi thì than thở sắp cuối năm rồi, ngày này năm sau thì mình đã không còn là học sinh cấp ba. Khi thì luôn miệng kêu ca áp lực thi đại học rồi nào là tương lai, việc làm... Than thở trước mặt đàn em mà không cảm thấy mất mặt, đúng là một đám vô dụng.”

“Mẹ lại thấy mấy anh nói đúng đó chứ. Nếu con cứ mê chơi thế này thì năm sau cũng giống như họ thôi.”

“Nói nhảm, đâu sao đến lúc đó tùy ý thi đậu một trường đại học bình thường là được rồi. Sau khi tốt nghiệp, chắc chắn cha sẽ nhờ vào các mối quan hệ để kiếm việc làm cho con, không phải sao?” Miura vừa nói vừa chuẩn bị đứng dậy trở về phòng. Những cuộc trò chuyện với mẹ hắn luôn kết thúc như thế này.

Mẹ hắn thở dài, cũng không tiếp tục nói chuyện với hắn về vấn đề này nữa nhưng vì nhớ ra gì đó nên liền gọi với theo bóng lưng của Miura: “À, đúng rồi Kazuya. Trong hòm thư có một bưu phẩm, trên bì thư có viết tên con. Mẹ đã đặt trên bàn của con rồi.”

“Biết rồi.” Miura trả lời qua loa một câu sau đó đóng cửa phòng.

Tựa lưng vào cửa và đối mặt với căn phòng tối om, trước mắt Miura hiện lên rất nhiều chuyện. Ban đầu, hắn gia nhập vào câu lạc bộ nhạc nhẹ vì hai nguyên nhân: Một là muốn làm trái lại lời cha hắn, hai là hắn cảm thấy câu lạc bộ này có vẻ dễ tham gia.

Nhưng kết quả hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của hắn. Trong mắt người khác, câu lạc bộ này toàn là những thanh niên hư hỏng khó dạy. Ngay cả hắn cũng nghĩ rằng các thành viên câu lạc bộ là đám lưu manh suốt ngày tụ tập hút chích. Nhưng thực tế, họ lúc nào cũng nỗ lực luyện tập suốt cả năm. Sau khi gia nhập câu lạc bộ, thời gian nghỉ ngơi của hắn hầu như đều đổ hết vào đó. Hai ngày cuối tuần, hắn cũng thường xuyên luyện tập đến khuya như ngày hôm nay. Ngay cả cha hắn lúc đầu kiên quyết phản đối hắn chơi nhạc nhưng bây giờ cũng dần dần thay đổi thái độ.

Chỉ cần cố gắng thì có thể thay đổi được một số chuyện...

Sau khi Miura nảy sinh suy nghĩ như vậy, hắn đã bắt đầu xem trọng câu lạc bộ, nhưng đáng tiếc lúc này, những đàn anh vốn kiên trì và đáng tin cậy lại thay đổi.

“Ta nói nè, cha mẹ đều hi vọng ta thi đậu đại học. Cho dù bây giờ không rời khỏi câu lạc bộ thì đến khi tốt nghiệp vẫn phải rời khỏi, có đúng không.”

“Ừ, còn ta, học kỳ cuối có lẽ sẽ đến công trường của ông già bắt đầu thực tập, còn có thể cùng nhau chơi nhạc được bao lâu nữa ...”

“Hay là thôi đi, trong lòng mọi người đều hiểu rõ, dù có cố gắng thế nào đi chăng nữa thì sớm muộn gì cũng phải từ bỏ. Chẳng lẽ sau này người muốn làm nhạc sĩ chuyên nghiệp sao? Những người mới học hơn một năm hãy từ bỏ suy nghĩ này thôi. Trong trường cấp hai cũng có thể tìm thấy những thằng xuất sắc hơn chúng ta. Những thằng có cha mẹ đều làm nghệ thuật, gia đình có điều kiện, hơn nữa phải có năng khiếu bẩm sinh mới có thể bước theo con đường này.”

“Miura, người không tưởng tượng được cảnh ta phải nhịn cơm trưa nửa tháng để đổi dây đàn đầu. Ta cũng rất muốn ủng hộ người nhưng thế giới này rất thực tế, bọn ta phải từ bỏ vì cuộc sống sau này của mình. Đây là luật bất thành văn của câu lạc bộ nhạc nhẹ. Những học sinh lớp mười hai đa số đều không thể ở lại đến lúc cuối cùng. Cho nên người cần phải chuẩn bị sẵn tâm lý để nhận chức đội trưởng bất cứ lúc nào, trở thành chỗ dựa cho những người mới.”

Gần mấy tháng nay, Miura luôn phải nghe những câu như thế này. Nhưng bình thường luôn nghĩ rằng: “Một đám khốn khiếp, bảo ta trở thành chỗ dựa cho người mới còn bản thân thì nổi đuôi bỏ đi.”

Hắn bỏ những suy nghĩ bị kìm nén trong lòng sang một bên rồi mở đèn.

Một phong thư lớn được đặt trên bàn, dường như bên trong là một vật hình chữ nhật rất dày.

“Hừ, bà già lại tự tiện vào phòng mình.” Miura càu nhàu, sau đó bước đến mở phong thư ra.

Bên trong là một cuộn băng video và một tấm thẻ.

Trên mặt chính của tấm thẻ có viết một chữ tiếng Anh thật lớn - BOOKS, mặt sau là vài dòng chữ nhỏ được viết bằng tay.

“Đây là băng video sao? Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy vật này, làm sao xem đây?” Miura cầm cuộn băng lên, nhất thời không biết nên làm gì. Tuy hắn biết hơn một trăm năm trước, con người từng dùng một thứ gọi là máy quay phim để làm thiết bị quay và chiếu. Nhưng đây là thứ đã bị những sản phẩm kỹ thuật số loại bỏ, bây giờ chắc hắn chỉ có thể xuất hiện trong viện bảo tàng.

Thế là hắn đành để cuốn băng sang một bên rồi đọc những chữ trên mặt sau của tấm thẻ: “Sau chuyện này, cả nhà Suzuki đã chuyển đến Okinawa để tránh xa người. Nhưng ba tháng sau, vào ngày tám tháng mười hai năm 2099, tức ngày này năm ngoái, Suzuki đã dùng dao đâm chết cha mẹ đang ngủ say, sau đó xuống dưới lầu mở bếp gas. Cuối cùng cả nhà ba người người đều hóa thành tro.”

Mặt Miura không còn giọt máu, huyết thái dương nảy lên thành thạch. Cánh tay cầm tấm thẻ của hắn đang run rẩy, sau đó toàn thân hắn đều run lên. Cổ hắn đã cứng ngắc, hắn chậm chậm quay đầu sang nhìn chằm chằm vào cuốn băng video trên bàn, sau đó ánh mắt không thể rời khỏi nó.

Miura bỗng nhớ lại mình từng nghe một câu chuyện ma. Trong thời đại xảy ra câu chuyện, loài người vẫn dùng băng video. Nội dung cụ thể của câu chuyện thì hắn chỉ nhớ mang máng nhưng hắn vẫn nhớ rõ một đoạn đó là con quỷ ám trên cuộn băng bò ra khỏi TV để lấy mạng người.

Năm phút sau, Miura bỏ tấm thẻ và cuộn băng vào ngăn kéo rồi chạy ra khỏi phòng. Khi đến trước cửa nhà, hắn xỏ giày vào rồi chạy ra ngoài.

Đêm nay rất lạnh. Nhưng Miura lại cảm thấy máu trong cơ thể mình còn lạnh hơn nhiệt độ không khí.

Khu vực nơi hắn ở khá yên tĩnh. Những lúc bình thường, dãy nhà xung quanh đều không âm ỉ lắm và chỉ cần đi bộ vài phút là đến được khu phố buôn bán tập nập.

Quanh đây có không dưới mười cửa hàng băng đĩa nhưng đều cách nhà hắn một đoạn. Sau khi Miura vào hỏi từng cửa hàng hết hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng hắn đã tìm được đáp án mình cần ở cửa hàng thứ bảy.

“Hả? Máy quay phim?” Một thanh niên đầu tóc được nhuộm xanh, trên mũi còn đeo khuyên, lộ ra vẻ mặt giống hết những ông chủ của các cửa hàng trước. Nhưng câu nói tiếp theo lại khiến Miura phấn chấn tinh thần.

“Hôm qua có một tên thối tha cầm một cái đến bán. Ta vừa đi ỉa được năm phút, ông già không có não của ta đã mua lại với giá hơn một trăm đồng. Sao hả? Người muốn mua sao?”

Trong căn phòng phía sau thanh niên bỗng vang lên tiếng chửi lớn : “Đồ

bất hiểu! Mày dám nói bô mày như vậy à?”

“Bớt nói nhảm đi! Nè ông già, muốn bị đưa đến trạm tái chế rác thải chung với mấy món đồ cổ của ông à?!” Thanh niên quay đầu lại rồi gân cổ lên hét, không ngờ giọng nói của hắn cũng khàn khàn như cha hắn. Sau khi hét xong, hắn quay đầu lại như chưa từng xảy ra chuyện gì rồi dùng giọng nói bình thường nói tiếp: “Này, anh bạn. Ta xem như nửa bán nửa cho...”

Hắn còn chưa nói xong, Miura đã đập hai trăm đồng lên bàn : “Không cần thối lại, đưa ngay thứ đó cho ta.”

-----o0o-----

Ngày chín tháng mười hai, một giờ sáng.

Miura đã chuẩn bị xong máy quay phim, sau đó hắn nhét băng video vào.

Lẽ ra hắn không cần tốn nhiều thời gian như thế mới xem được, chỉ là sau khi hắn đem máy quay phim về nhà. Hắn lại phải ra ngoài thêm một chuyến, vì hắn quên mua dây nối tương ứng. Mà sau khi mua về, hắn không thể không ra ngoài lần thứ ba, vì hắn phát hiện phải mua thêm một cuộn dây và một cái Avswitch mới có thể khiến món đồ cổ này tương thích với chiếc TV LCD trong phòng.

Bận rộn suốt ba tồn tiếng đồng hồ, cuối cùng hình ảnh của cuộn băng video đã hiện lên trước mắt Miura.

Đầu tiên chính là hai hàng chữ không rõ đầu đuôi với nội dung: “Bộ phim này do ta tự mình thực hiện, xin hãy nhớ kỹ mỗi tình tiết trong phim rất lâu sau sẽ có tác dụng rất lớn đối với bạn.”

Tiếp theo là chữ ký của người tự xưng "ta" – Thiên Nhất, cùng với một dòng địa chỉ mờ ảo.

Cảnh phim trong cuốn băng video không hề đáng sợ. Nhưng nếu xảy ra trong đời thực, những tình tiết trong phim có thể nói là rất dọa người.

Trong phim chỉ có hai nhân vật đều là mô hình 3D do máy tính làm ra. Đó là hình ảnh người được vẽ một cách cầu thả, đầu hình tròn còn các bộ phận của thân thể là các hình góc cạnh rõ ràng. Toàn thân của hai nhân vật chỉ có một màu. Có lẽ để phân biệt hai người nên một người màu cam còn một

người màu tím. Hơn nữa, toàn bộ đoạn phim không có một câu đối thoại nào, thậm chí không có cả âm thanh. Đây giống như một thứ do trẻ con làm ra.

Chỉ là tuy nhân vật được làm một cách tùy tiện nhưng cảnh tượng trong phim lại vô cùng giống thật. Ngôi trường đó rõ ràng là trường cấp ba mà Miura đang học, ngay cả mỗi bông hoa mỗi ngọn cỏ trong sân thể thao cũng giống như thật. Thậm chí những món đồ trong tay nhân vật được làm tới mức cực cao giống như những đồ vật đặt trước mắt. Cho dù kỹ thuật đồ họa máy tính vào năm 2100 cực kỳ phát triển nhưng tính chân thực đến mức này cũng chỉ có thể xuất hiện trong một vài siêu phẩm mà thôi.

Miura đã đổ mồ hôi lạnh, hắn xem xong bộ phim cũng không tốn nhiều thời gian lắm. Cuối cùng nhân vật màu cam đã giết chết nhân vật màu tím.

Dùng băng keo trong để chừa khe hở tại cửa sổ lầu một, căng dây thép, vị trí ẩn nấp, động tác siết cổ, phương pháp xử lý xác chết... Mỗi tình tiết đều được miêu tả trước mắt Miura, rất nhiều chi tiết còn được cố ý quay chậm. Chẳng hạn như cách cầm dây thừng khi nhân vật màu cam nhào đến đối phương, độ dài của dây thừng, cách quấn dây vài vòng lên tay để giảm chiều dài và bảo đảm lúc siết cổ càng thêm vừa tay, vân vân... Dường như những cảnh này có ý nhắc nhở Miura phải nhớ cho thật kỹ.

Nhưng vì sao?

Miura không hiểu nổi nên hắn xem đi xem lại cuộn băng nhiều lần. Nội dung của nó và sự việc ngày bốn tháng chín có liên quan gì với nhau? Vì sao Thiên Nhất kia lại muốn mình xem những thứ này?

Bảy giờ rưỡi, trời đã sáng hẳn. Lúc này, Miura đã xem cuộn băng video không dưới mười lần nhưng vẫn không thu hoạch được gì... ít nhất khi ấy hắn cho là vậy.

Hôm nay cũng là ngày nghỉ, Miura nhìn đồng hồ rồi vào phòng tắm sửa soạn lại vẻ ngoài. Sau đó, hắn cầm lấy tấm thẻ đi kèm với cuộn băng và bước ra khỏi nhà lần nữa.

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 9 : Thiêu cháy tội ác

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Trưa ngày mười ba tháng mười hai, một người đàn ông khoác áo da, râu ria xồm xoàm đẩy cửa bước vào tiệm sách của Thiên Nhất.

Hắn đi thẳng tới trước bàn làm việc của ông chủ rồi mở miệng nói: “Người đã bị bắt.”

Hôm nay, Thiên Nhất không hề đọc sách mà chỉ ngồi uống cà phê một cách ung dung. Dường như hắn đang đợi giây phút này.

“Cảnh sát Kinh Điều phải không? Đã lâu không gặp.”

Kinh Điều trả lời: “Hừ, người biết ta sẽ đến sao?”

“Tất nhiên ta biết.” Thiên Nhất nắn quai hàm bằng một tay, vẻ mặt hắn vẫn bình tĩnh như trước.

“Đã biết ta sẽ đến nhưng lại không chạy trốn. Điều này chứng minh: Một là người muốn tự thú, hai là người đã điên rồi.”

“Ta không điên, cả thế giới này mới điên.”

“Người muốn nói sao thì nói.” Kinh Điều đặt còng số tám lên trên bàn: “Người tự đeo vào hay chờ ta ra tay đây?”

“Người có lệnh bắt không?” Thiên Nhất hoàn toàn không phản ứng gì.

“Ha ha ha ha...” Kinh Điều nhin không được nên phải bật cười: “Không ngờ loại người như người lại nhắc tới trình tự pháp luật với ta?”

Nhưng Thiên Nhất lại không hề cười: “Thì ra người cũng biết hành vi của mình bất hợp pháp.”

Nụ cười trên mặt Kinh Diệu chợt tắt. Hắn rút súng ra khỏi bao súng rồi chĩa vào giữa trán Thiên Nhất: “Đây chính là pháp luật của ta!”

Thiên Nhất vẫn ngồi yên trên ghế, sau chợt vỗ tay một cách thông thả: “Không, đây không phải là pháp luật mà là chính nghĩa.” Cuối cùng nụ cười đã nở trên môi hắn: “Pháp luật chỉ là một công cụ viết trên giấy để phục vụ cho kẻ có quyền. Lúc nào cũng có thể sử dụng, thay đổi, loại bỏ. Còn chính nghĩa, ý nghĩa của nó đã vượt xa điều đó.”

Mặc dù Kinh Diệu nắm chặt khẩu súng trong tay nhưng hắn vẫn kiên trì với đề nghị của mình: “Vậy mời người nhân lúc vẫn chưa bị chính nghĩa bắn nát đầu, hãy ngoan ngoãn đưa tay vào còng rồi chịu sự trừng trị của pháp luật.”

“Ta vẫn chưa nói hết.” Thiên Nhất bỗng đứng dậy.

Kinh Diệu lùi về sau nửa bước với vẻ cảnh giác, còn nòng súng thì vẫn luôn chĩa vào đầu của Thiên Nhất theo từng động tác của hắn mà không hề sai lệch một chút nào.

Thiên Nhất bước đến giá sách bên cạnh với vẻ khoan thai: “Nhưng cũng phải nói, chính nghĩa là thứ khiến ta chán ghét và buồn nôn nhất. Đó chẳng qua chỉ là một loại ảo giác của con người mà thôi.”

Hắn giơ tay lên chỉ vào Kinh Diệu: “Người tuân theo quan niệm đúng sai thiện ác được diễn giải từ một loạt lí luận đạo đức to lớn. Người dùng hai chữ “chính nghĩa” để tự thôi miên mình và biến nó thành tín ngưỡng khiến mình phải tin tưởng. Vì vậy người cho rằng mỗi sự việc người làm, mỗi lựa chọn của người đều chính xác. Nhưng nói trắng ra, điều này chỉ là một loại đạo đức giả cao cấp mà thôi.”

Hắn lấy bốn quyển sách bìa đen từ trên giá sách xuống rồi đặt lên bàn. Sau đó, hắn lại bước đến một góc phòng rồi ngồi xổm xuống, sau đó mở tủ ra.

“Đối với sư tử, bắt linh dương chính là chính nghĩa, nếu không nó và con sẽ chết đói. Đối với linh dương, chạy trốn sư tử cũng là chính nghĩa, nếu không nó sẽ bị ăn thịt. Chẳng lẽ trong tình huống này, chính nghĩa tự mâu thuẫn với nhau sao? Không đúng, vì bọn chúng vẫn tuân theo một quy luật. Quy luật này diễn ra khi động vật tuân theo bản năng sinh tồn, cũng có thể nói đó là quy luật của tự nhiên. Trong cõi u minh có một thứ duy trì và vận

hành quy tắc của thế giới. Thứ này không thể viết lên trên giấy, không thể bóp méo và vi phạm hay chụp cái mũ được gọi là "chính nghĩa", vì đó chính là sự sỉ nhục không gì lớn bằng.”

Thiên Nhất lấy một cái thùng bằng sắt ra khỏi tủ rồi một tay cầm sách, một tay xách cái xô và đi về phía cửa: “Nếu người không phiền thì hãy giúp ta mở cửa.”

Lúc này, Kinh Điều đã buông súng. Hắn có thể nhận thấy Thiên Nhất hoàn toàn không có ý định chạy trốn.

“Rốt cuộc người định làm gì?” Tuy hỏi như vậy nhưng Kinh Điều vẫn giúp Thiên Nhất mở cửa, sau đó cùng với hắn bước ra khỏi tiệm sách.

Bầu trời ở bên ngoài rất âm u, gió Bắc lạnh thấu xương. Thiên Nhất chỉ mặc một cái áo sơ mi bên trong áo vest nên rõ ràng đã hơi run rẩy vì lạnh.

Hắn đặt cái thùng sắt xuống đất rồi lấy một chiếc bật lửa Zippo ra, sau đó châm lửa đốt quyển sách đang cầm trên tay.

Thiên Nhất tiếp tục nói về chủ đề lúc nãy: “Cho nên, con người cũng như vậy. Theo quan điểm của bất cứ người bình thường nào, chỉ có bản thân hắn mới là nhân vật chính duy nhất trong cuộc đời của hắn. Còn những người khác, cho dù có nổi bật đến đâu đi chăng nữa thì cũng chỉ là nhân vật phụ mà thôi. Vì vậy chính nghĩa cũng trở thành một thứ rất chủ quan. Những đứa trẻ sinh ra trong thời loạn, những đứa trẻ sinh ra trong thời bình, những đứa trẻ sinh ra trong khu ổ chuột, hậu duệ của vương công quý tộc... những đứa trẻ tiếp xúc với các tầng lớp khác nhau sẽ được truyền thụ những quan điểm khác nhau. Cuối cùng, mỗi người đều có chính nghĩa của riêng mình. Kinh Điều, người cho rằng việc người làm là đúng, cũng chỉ vì nó phù hợp với chính nghĩa trong lòng người mà thôi.”

Kinh Điều hừ lạnh một tiếng : “Vậy... ý người là hành vi lạm sát người vô tội của người mới là đúng sao?”

Thiên Nhất ném quyển sách đã cháy hết một nửa ở trên tay vào trong thùng sắt rồi trả lời: “Ta không giết bọn chúng. Từ khi ta đến Hokkaido vào ngày năm tháng mười hai, ta chưa từng ra khỏi tiệm sách, nhiều nhất chỉ ra khỏi cửa đốt sách hoặc ký nhận những vật phẩm đã mua. Sao người có thể nói ta lạm sát người vô tội?”

“Nhưng những vụ án đó đều do người giết đây!”

“Vậy sao? Vậy người có chứng cứ gì không? Cho dù những kẻ đã chết có sống lại, bọn họ cũng sẽ nói cho người biết: Ta chưa từng "sai khiến" bọn họ giết người. Ta chỉ hướng dẫn bọn họ làm những việc lật vật để trao đổi vài tin tức có ích, hoặc xem quyền sách trên tay ta mà thôi.”

Kinh Điều nhìn không được nên lập tức đưa mắt nhìn vào quyển sách hầu như đã cháy gần hết trong thùng sắt, không ngờ làn khói đang bốc lên lại mang màu tím nhạt.

“Rốt cuộc những quyển sách này là gì?”

Thiên Nhất ngẩng đầu nhìn bầu trời: “Những quyển sách này ghi lại "Tội" của con người.”

Hắn hít sâu một hơi, ánh mắt liếc sang đồng tro trong thùng: “Xấu xa tham lam, xác treo giữa chợ.”

Kinh Điều nghe xong, tim bỗng đập thành thịch. Cái chết của Matsuo lập tức vụt qua trước mắt.

Thiên Nhất lại bỏ quyển sách thứ hai vào trong thùng. Lần này, trong thùng lại bốc lên làn khói có màu cam.

“Hung ác ngang ngược, loạn đao phân thân.”

Kinh Điều bỗng trừng đôi mắt trâu rồi bước đến nắm lấy cổ áo của Thiên Nhất: “Trừ Matsuo và Miura ra, hai quyển sách còn lại trên tay người là ai? Người còn giết ai nữa? Có phải giết luôn Ikeda không?”

Thiên Nhất mỉm cười, hắn tiện tay bỏ quyển sách thứ ba vào trong thùng. Làn khói màu đỏ bỗng bốc lên: “Lười biếng buông thả, mổ bụng moi gan.”

Hắn nhìn chằm chằm vào đôi mắt của Kinh Điều: “Chủ nhân của quyển sách này cũng có họ là Ikeda nhưng không phải là Ikeda Nozomu mà là Ikeda Takeshi.”

Kinh Điều nghiến răng nghiến lợi: “Người là tên khốn...”

Thiên Nhất nâng quyển sách cuối cùng lên: “Đây mới chính là Ikeda "nhu nhược và hay ghen tị" của chúng ta. Yên tâm đi, hắn còn chưa chết.”

Nhưng hai giây sau, Thiên Nhất vẫn ném quyển sách này vào ngọn lửa trong thùng: “Đáng tiếc, hắn điên rồi. Cuối cùng sống cũng không bằng chết. Cho nên, quyển sách của hắn chẳng còn tác dụng gì nữa. Nội dung phía sau đều là những lời lẽ điên khùng không thể hiểu nổi. Ồ, đúng rồi, hôm qua hắn trở về nhà nhìn thấy một số chuyện nên bị kích động đến độ phát điên nên hôm nay hắn không đến lớp, không biết hiện giờ ra sao...”

Kình Điều buông Thiên Nhất ra rồi chạy thục mạng về phía nhà của Ikeda: “Đáng ghét...”

Thiên Nhất sửa cổ áo, sau đó lại quay mặt về phía bóng lưng của Kình Điều rồi bật cười như điên: “Bây giờ ngươi hiểu rồi chứ! Cái gì mới là chính nghĩa! Ha ha ha ha!”

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 10 : Khách hàng ban đầu

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----
Chín giờ tối ngày bảy tháng mười hai.

Thiên Nhất liếc nhìn đồng hồ trên tường rồi gấp quyển sách trước mặt lại, sau đó đứng dậy vươn vai.

Hắn bước tới giá sách cuối cùng, ngón tay lướt qua hàng sách trên kệ, còn miệng thì lầm bầm : “2010, 2000, 1990... hóa học, dụng cụ vệ sinh, sinh tồn ngoài hoang dã. À à, có rồi... có rồi... điện dân dụng.” Sau mấy phút, hắn ôm một cái máy quay phim và bước ra khỏi cửa tiệm.

Ngoài cửa có một gã say quắc cần câu đang ngồi trước tủ kính của tiệm sách, trong miệng hắn đang lầm bầm gì đó. Tuy từ trong phòng nhìn ra ngoài không thể nhìn thấy góc chết này nhưng dường như Thiên Nhất đã biết trước sẽ có người ngồi tại đây.

"Ông Ikeda, say đến mức nói nhảm phải không? Hay quên lối về nhà rồi?"
Thiên Nhất vừa cười vừa nói.

Ikeda Takeshi hươu chai rượu đã cạn tới đáy rồi mới nói: “Bớt nói xàm đi! Bỏ mày rất tỉnh táo! Rượu! Mau đem rượu đến đây!”

Thiên Nhất ngồi xổm xuống: “Ông Ikeda, ta muốn phiên ông làm một việc.” Hắn cầm máy quay phim đặt xuống bên cạnh Ikeda Takeshi rồi nói tiếp: “Giúp ta bán cái này.”

“Khốn khiếp!” Ikeda Takeshi bỗng chửi đồng một câu, sau ngừng lại một lúc rồi mới nắc cụt một tiếng: “Mày tưởng bỏ mày là người thu đồng nát sao! Xem thường ta phải không?”

Thiên Nhất không hề để ý hắn mà đứng dậy rồi đi vào trong tiệm sách: “Đề nghị người đem đến khu phố thương mại ở phía Nam thành phố để bán, hãy tìm mấy cửa hàng băng đĩa ấy, nơi đó chắc hẳn sẽ có người thu mua. Giá cả

chắc chắn sẽ cao hơn bán sắt vụn.”

Ikeda Takeshi vẫn kêu gào trong cơn say: “Này, đồ khốn! Mày có nghe tao nói không?”

Lúc này, một chân của Thiên Nhất đã bước vào trong phòng nhưng vẫn quay đầu nói một câu: “Ồ, đúng rồi. Vui lòng bán xong trước chiều mai. Bán được bao nhiêu thì người cứ giữ lấy, sau đó người có thể đến cửa hàng của ta lấy thêm một phần thù lao khác.”

Lời còn chưa dứt, cánh cửa tiệm sách đã đóng lại. Còn tên say bên ngoài cửa thì sau khi tỉnh táo lại đôi chút liền cầm lấy chiếc máy quay phim trên mặt đất, xem như đã chấp nhận vụ trao đổi này...

-----o0o-----

Ngày tám tháng mười hai.

Nửa tiếng trước khi Matsuo đến tiệm sách.

“Này, thằng nhóc! Đồng sắt vụn người đưa ta vào ngày hôm qua đã bán được rồi. Người nói còn có thù lao nữa phải không?” Ikeda Takeshi vừa bước vào phòng đã đi thẳng vào vấn đề chính.

Thiên Nhất vừa cười vừa nói: “Ha ha, ta rất thích người luôn đi thẳng vào vấn đề.” Hắn quăng quyển sách đang xem lên trên bàn: “Đáng tiếc, ta không thể đưa người thêm tiền uống rượu như trong tưởng tượng của người.”

Sau lại làm thế mời: “Đây là phần thưởng thêm, người có thể mang đi.”

Ikeda Takeshi hoàn toàn chẳng thèm động vào quyển sách: “Cái gì? Khốn khiếp, chơi ông à?! Thứ này có tác dụng gì chứ?” Hắn quay người định bỏ đi, trong miệng vẫn còn chửi mắng: “Đáng ghét, hại ông đây đi một chuyến không công.”

Thiên Nhất gãi hai tay sau đầu: “Người thực sự muốn từ bỏ thù lao của vụ trao đổi này sao, ông Ikeda?”

Ikeda Takeshi không thèm quay lại mà bước ra ngoài: “Không sai, người để dành lau nước mũi của mình đi thằng nhóc khốn nạn.”

Một giây sau, Thiên Nhất bỗng bật cười như điên.

Ikeda Takeshi ngừng bước: “Người có bệnh hả, đồ ngu?”

Thiên Nhất lắc đầu, nụ cười trên môi dần ngưng đọng. Sau khi hớp một ngụm cà phê, hắn nói: “Ày, nếu nói về ngu thì trong phòng này đúng là có một người...”

Hắn vừa nói vừa ngược nhìn trần nhà: “Lấy chi phiếu không của người khác đánh thua một trận cá độ quyền anh rồi bị điều tra. Nhưng vì đối phương có chỗ dựa vững chắc nên chẳng sao cả, còn kế sinh nhai của mình lại bị đứt, sau đó cờ bạc rượu chè nên nợ nần chồng chất. Cuối cùng vợ tự sát, còn mình thì mang đứa con nhỏ rời khỏi Tokyo, sống một cuộc sống nghèo rớt mùng tơi.” Ánh mắt của hắn lại di chuyển, vừa hay lại trùng với ánh mắt giận dữ của Ikeda Takeshi: “Người nói xem, người như thế có phải là đồ ngu hay không?”

Ikeda Takeshi bỗng hét lên rồi nhào qua bàn làm việc, hai tay tóm lấy cổ áo Thiên Nhất rồi nhấc hắn lên: “Người là ai?! Ai kể chuyện này cho người?”

Thiên Nhất nghiêng đầu sang một bên, hắn tiếp tục cười mà không hề để ý đến hành động của đối phương: “Ha ha, trong quyển sách này có viết.”

Ikeda Takeshi buông Thiên Nhất xuống rồi cầm quyển sách nội tâm trên bàn. Nhưng một luồng sức mạnh không biết ở đâu ra bỗng từ sau lưng nhấc hắn lên rồi ném ra xa ba mét. Lúc này, hắn liền rơi xuống những chiếc bàn vuông được ghép lại với nhau ở giữa căn phòng khiến những quyển sách bừa bộn như một ngọn núi nhỏ trên bàn rơi đầy đất. Nhưng lạ là chiếc bàn lại chẳng hề bị đè gãy và cả Ikeda Takeshi cũng không cảm thấy đau đầu. Có cảm tưởng như hắn là một đồ vật bị nhấc lên rồi đặt xuống chứ không phải là người bị ném xuống mặt đất.

Thiên Nhất ngồi trên sô pha, hai chân gác lên chiếc bàn trước mặt. Vừa hay gót chân của hắn lại đè lên quyển sách bìa đen.

“Ông Ikeda, có hai chuyện ta muốn nhắc nhở người. Thứ nhất, cho dù người là một thằng ngu nhưng trí nhớ vẫn chưa kém tới mức quên hết những chuyện vừa mới xảy ra. Vì vậy chắc hẳn người vẫn còn nhớ mình đã từ bỏ thù lao từ chỗ ta. Nếu đã lựa chọn từ bỏ thì muốn lấy lại nó, người

phải trả một cái giá tương xứng, bằng không cho dù ta có dùng nó để chùi nước mũi cũng không liên quan đến người. Thứ hai, xin đừng nhảy qua chiếc bàn của ta vì nó là một ranh giới. Mấy năm nay, những người nhảy qua nó đều bị băm thành thịt nát rồi cho heo ăn cả.”

Ikeda Takeshi bước xuống đất rồi nói với vẻ cảnh giác: “Vừa rồi, người đã làm gì?”

Thiên Nhất nói: “Chuyện đó không quan trọng. Quan trọng là ta đã khiến người hiểu được giờ trò bạo lực ở chỗ ta sẽ không giải quyết được gì hết. Cho nên chúng ta lại bàn chuyện giao dịch đi thôi. Lại nói chỉ cần người hoàn thành một chuyện nhỏ mà ta giao cho, người sẽ có thể đem quyển sách này đi.” Hắn vừa nói vừa rút chân về.

Bấy giờ, Thiên Nhất cầm quyển sách lên, tùy ý lật đến một trang rồi đưa cho Ikeda Takeshi xem: “Xem như cho người kiểm tra hàng hóa. Như vậy người mới có thể tin tưởng nội dung của quyển sách là thật chứ không phải do ta bịa ra.”

Ikeda Takeshi nhìn những dòng chữ đen trên giấy trắng viết đầy tiếng lòng của mình. Sự thật kỳ lạ đến hoang đường khiến trán hắn đỏ đầy mồ hôi lạnh: “Vì sao người làm vậy?”

Thiên Nhất trả lời: “Ta có nói lí do làm việc của ta thì người cũng không thể hiểu được. Điều người được biết là trong tiệm sách của ta ẩn chứa bí mật của rất nhiều người. Sau khi người lấy quyển sách của mình về thì có thể giao dịch lần nữa để xem bí mật của người khác, cho dù người rất ngu nhưng chắc hẳn cũng hiểu được. Khi người nắm được bí mật trong quá khứ hoặc kế hoạch trong tương lai trong lòng người khác thì người có thể đạt được lợi ích lớn đến đâu. Và nếu người cũng biết suy nghĩ trong lòng những người chức cao quyền trọng đang nắm giữ kinh tế hoặc quân sự thì sẽ đáng giá đến thế nào. À, tất nhiên là nơi này cũng có sách của loại ma men như người. Mặc dù không đáng giá bao nhiêu cũng không cấm người khác xem thử. Chuyện cười, đề tài lúc nhậu nhẹt gì đó cũng không thiếu.”

“Được rồi, ta biết rồi, người muốn ta làm gì?!” Ikeda Takeshi vội vàng nói.

Thiên Nhất gãi đầu: “Chuyện rất đơn giản. Chiều ngày một, người cứ đến quán rượu như bình thường rồi ở đó đến mười hai giờ mới về nhà. Kể từ đó cho đến khi trời sáng, người không được nói câu nào với con trai người,

một chữ cũng không được.”

Ikeda Takeshi do dự một lúc mới trả lời: “Chuyện này liên quan gì đến con trai ta?! Ta cảnh cáo ngươi, đừng lôi nó vào chuyện này.”

“Ta chỉ bảo ngươi giữ im lặng thôi.” Thiên Nhất nói: “Tất nhiên, viết lên giấy hoặc ra hiệu cũng không được. Ngay cả nghĩ ngươi cũng không được nghĩ.”

“Nghĩ cũng bị ngươi phát hiện sao?”

Thiên Nhất cười gằn rồi bỗng rút quyển sách của Ikeda Takeshi lại, sau đó lấy một quyển sách khác và bắt đầu đọc: “Ngươi có thể đi được rồi, đừng ảnh hưởng đến công việc làm ăn của ta.”

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 11 : Quân chiến

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Thời gian: Hiện tại.

Bóng lưng của Kinh Điều ngày càng xa dần, rồi biến mất.

Những quyển sách trong thùng sắt đã biến thành tro tàn, chỉ còn sót lại một làn khói đang chậm chậm bốc lên cao nhưng chưa bay được bao xa đã bị những cơn gió lạnh thổi tan.

Thiên Nhất vẫn chưa trở về phòng. Hắn đang đứng trước cửa, dường như đang chờ đợi gì đó.

“Kinh Điều vốn không cần phải chết.” Hắn bỗng nhiên mở miệng.

Lúc này, trên phố không một bóng người.

“Nhưng mấy giây trước, các ngươi đã ép ta phải đổi ý.” Thiên Nhất thở dài: “Nếu biết trước thì vừa rồi ta thuận tay giết luôn Kinh Điều. Bây giờ ta phải xử lý xong các ngươi mới có thể đi tìm hắn một chuyến.”

Giờ đây, trên phố bỗng xuất hiện bóng người.

Là bốn người.

“Tuy ta không hiểu ngươi nói gì nhưng chắc chắn ngươi đang nói chuyện với chúng ta có phải không?” Người đàn ông cao lớn nhất trong bốn người nói.

Thiên Nhất ngẩng đầu nhìn trời, chẳng thèm để bốn người này vào trong mắt: “Khi vừa uống xong ly cà phê thứ nhất sau khi thức dậy, ta đã biết các ngươi mai phục trên phố. Nhưng lúc ấy, ta vẫn chưa rõ cấp bậc của các ngươi. Khi ngoài đột sách vào lúc này, các ngươi đã thu hẹp vòng vây. Còn khi Kinh Điều bỏ đi, các ngươi đến gần ta hơn.”

Hắn thở dài một tiếng: "Ày... Ngay trước khi các người nói câu đầu tiên, ta đoán rằng các người đều thuộc cấp ‘Bính’ và cũng đã có thể xác định được thân phận của các người.”

Một kẻ khác trong số bốn người nói: “Cho dù sự thật đúng như người nói, rằng chúng ta đã bị phát hiện từ sớm và cũng xem như người đoán được chúng ta đều thuộc cấp ‘Bính’. Nhưng người dựa vào đâu để đưa ra kết luận là ‘xử lý xong các người’?” Hắn cười với vẻ xem thường: “Nghịch Thập Tự, sau khi phân tích những vụ án có thể liên quan đến người trong những năm qua, bọn ta suy ra rằng người chắc chắn chưa đạt đến cấp ‘Cường’, có phải vậy không?”

Thiên Nhất trả lời: “Ta thuộc cấp ‘Giấy’ và tên ta là Thiên Nhất.”

Người đàn ông cao lớn cười gằn: “Thiên Nhất, người đã hiểu rõ cấp bậc của mình thì đừng nghĩ đến việc chống cự vô ích nữa. Hãy đưa tay chịu trói, như vậy còn có thể giữ được mạng sống của mình.”

“Ha ha ha.” Thiên Nhất gãi mái tóc như ổ quạ của mình rồi trả lời: “Chẳng lẽ các vị cho rằng cấp ‘Giấy’ chắc chắn không thắng nổi cấp ‘Bính’ sao?”

Bốn người đều lộ ra vẻ mặt khinh thường, còn người đàn ông cao lớn lại lộ ra vẻ kiêu ngạo của người mạnh nhất. Hắn nói: “Người muốn giả thần giả quỷ hoặc tự lừa mình lừa người cũng được. Nhưng trong tình huống một và một, khả năng cấp ‘Giấy’ thắng cấp ‘Bính’ chắc chắn không quá 5%. Chẳng lẽ người nghĩ rằng người không những có thể lấy yếu thắng mạnh mà còn có thể một địch bốn sao?”

Thiên Nhất nghiêng đầu sang một bên rồi hừ lạnh: “Vậy trước tiên ta cứ giết một người cho các người xem thử là được rồi.”

Câu nói còn chưa dứt thì vẻ mặt của một trong bốn tên bỗng thay đổi, một tiếng nổ lớn phát ra từ lồng ngực của hắn.

Thật không thể ngờ lồng ngực của kẻ này đã phát nổ từ bên trong!

Bây giờ, các mảnh vỡ và nội tạng bằng kim loại xen lẫn máu tươi bắn phọt ra ngoài. Mùi thịt khét và mùi máu tanh lập tức tràn ngập khắp nơi như một bóng đen đáng sợ bao phủ lấy ba đồng bọn của hắn.

“Thay thế các bộ phận và cơ giới hóa cơ thể đúng là một phương pháp hay. Kẽ nghĩ ra phương pháp này vào mấy chục năm trước đáng được khen ngợi bởi hã đã thành công trong việc giúp những người bình thường không có năng lực đặc biệt như các người có cơ hội bước vào đội ngũ cường giả cấp 'Bính'.”

Giọng nói của Thiên Nhất vẫn chậm rãi như đang kể lại một câu chuyện: “Nhưng người là người, máy móc là máy móc. Người thường chỉ cần ăn uống là đủ, còn người được cải tạo không những cần hấp thu thức ăn và nước uống mà còn cần nguồn năng lượng. Lại nghĩ đến sự tiêu hao khi chiến đấu, chắc chắn các người không thể chỉ dựa vào thiết bị chuyển hóa nguồn năng lượng từ sinh vật để hành động như ngày thường nên đã phải đã nạp năng lượng trước khi đến đây.”

Thiên Nhất nhìn vào nửa thân trên bị nổ tan tành của xác chết trên mặt đất bằng ánh mắt lạnh lẽo: “Một kẻ được lắp đặt các thiết bị tinh vi vào trong cơ thể nhưng các máy móc bên trong bỗng nhiên bốc cháy hoặc phát nổ vì một bộ phận nào đó bị đoản mạch... Ha ha ha, kẻ chết vì nguyên nhân buồn cười như vậy có còn được xem là cấp ‘Bính’ hay không?”

Đến lúc này, ba người còn sống sót mới tỉnh táo lại rồi vội vàng tách nhau vài bước và đưa hai tay lên trời.

Làn da giữa lòng bàn tay của bọn chúng bỗng lún vào trong, một khẩu súng sáu nòng kiểu Gatling Gun liền xuất hiện. Thì ra xương khuỷu tay và xương cổ tay của bọn chúng đã được thay thế bằng vũ khí nóng hạng nặng.

Tên cao to chỉ giơ cánh tay phải lên, trên lòng bàn tay của hã cũng thò ra một nòng súng. Hã nghiêng người sang một bên rồi nhắm vào vị trí của Thiên Nhất, sau đó hét lên: “Ra tay!”

Những tiếng nổ chói tai vang lên liên miên bất tận, bọn chúng đang 'ra tay' theo đúng nghĩa đen của nó. Ba người, năm cánh tay, ba mươi nòng súng. Chỉ trong một phút, hơn sáu ngàn viên đạn bay theo ba quỹ đạo khác nhau nhưng cùng giao nhau tại vị trí của Thiên Nhất.

Nhưng Thiên Nhất vẫn đứng nguyên tại chỗ, vậy mà hã không bị tổn thương chút nào. Đến khi hết đạn, bọn chúng không thể không ngừng bắn.

“Không thể nào!” Ba người khó có thể tin vào cảnh tượng trước mắt mình.

Thiên Nhất nói: “Tất nhiên là có thể. Ví dụ mỗi viên đạn trên ba quỹ đạo đều có thể bắn trúng ta, nhưng trên đường bay, nó lại va chạm với một viên đạn trên quỹ đạo khác, sau đó bị văng đi. Hơn nữa, đa số các viên đạn, vì độ giạt của nòng súng, vì lực cản của không khí, thậm chí vì nhân tố như nhiệt độ không khí, vân vân... nên quỹ đạo bay bị lệch đi đôi chút, vì vậy hoàn toàn không thể bắn trúng ta.”

“Chỉ là một tên khốn cấp ‘Giấy’ mà thôi!” Người đàn ông gọi Thiên Nhất là Nghịch Thập Tự khi nãy bỗng lộ ra vẻ mặt bặm trợn. Sau đó, hắn cúi người lấy đà rồi lao thẳng đến Thiên Nhất. Nơi cùi chỏ tay phải của hắn xuất hiện một lưỡi dao sắc bén như hình vây cá mập.

Chỉ trong vài giây, hắn đã đến bên cạnh Thiên Nhất.

Khi lướt qua người Thiên Nhất, hắn dồn hết sức vung dao lên rồi tiếp tục lao về phía đất trống. Nhưng sau đó, hắn ngỡ ngàng quay người lại vì khoảng đất trống bên tay phải hắn hoàn toàn không có người nào cả.

Thiên Nhất tựa lưng vào lưng hắn rồi tuyên án: “Nếu ông dẫn những chất hóa học trong cơ thể rách vỡ vì bị mài mòn sau nhiều năm. Vậy nói không chừng chất lỏng màu xanh biếc đó sẽ chảy vào não. Trong tình huống này, có cấp cứu cũng vô dụng.”

“Người... người... A... A...” Con mắt bên phải của hắn chợt ngập đầy máu, sau đó máu tươi còn bắn ra khỏi hốc mắt. Cuối cùng, ngay cả tròng mắt và mạch máu đều nổ tung.

Chất lỏng đục ngầu và đặc sệt gồm màu hồng, màu trắng, màu xanh chảy ra từ mũi khiến hắn ngã quỵ gối xuống mặt đất, trong miệng không ngừng lẩm nhảm vài câu gì đấy. Giọng nói của hắn cũng đã run rẩy dữ dội vì thân thể bắt đầu co giật. Đến khi một tiếng nổ như tiếng pháo trong đồng phân mèo vang lên trong đầu, hắn mới ngã sấp xuống mặt đất và không còn động đậy được nữa.

Hai kẻ còn sống không dám cựa quậy, vì sợ hãi chính là bản năng của con người.

Tên cao lớn hỏi dò: “Rốt cuộc ngươi đã làm gì?”

“Hừ, phí lời. Bây giờ kể cho người nghe thì sẽ bất lợi với ta. Nhưng nếu kể khi các người chết đi thì lại vô dụng. Vì vậy người không thể hỏi câu nào có tính xây dựng hơn sao? Ví dụ như thế nào mới có thể tha cho các người?”

“A!!!” Người đàn ông bên cạnh tên cao lớn bỗng quay người bỏ chạy. Hắn không muốn chết thảm một cách mờ ám tại nơi này.

Nhưng còn chưa chạy được mười mét, hắn chợt ngã xuống đất. Sau mấy giây ngẩn ngui, kẻ này đã tắt thở.

“Bây giờ, chỉ còn lại một mình người. Nếu xét trên quan điểm lúc này, người cảm thấy tỉ lệ xảy ra tình huống như thế này là bao nhiêu? 0% sao?” Thiên Nhất vừa cười vừa hỏi.

Tên cao lớn quay đầu lại nhìn xác chết của tên đồng bọn cuối cùng, sắc mặt tái nhợt: “Sao hắn có thể bị ngã gãy cổ... trên mặt đất bằng phẳng?”

Giọng điệu của Thiên Nhất như một người qua đường đang xem cuộc vui: “Đúng vậy, hắn không may vấp té, té từ trên vài bậc cầu thang xuống cũng có thể chết người đó.”

“Như thế nào người mới tha cho ta?” Người đàn ông cao lớn đã bỏ đi lòng tự trọng để hỏi một câu hỏi rất thực tế.

“Hỏi rất hay, xem như người thông minh vì biết nghe lời khuyên của người khác.” Thiên Nhất lại ngẩng đầu nhìn trời: “Nhưng... ta không định thả người đi. Ta chỉ muốn sỉ nhục người trước khi người chết cho vui ấy mà.”

“Người là thằng khốn!!” Người đàn ông cao lớn hét lên. Bàn chân của hắn đạp lên mặt đất làm xuất hiện những vết nứt như mạng nhện. Trong chớp mắt, hắn đã lao đến trước mặt Thiên Nhất. Nhưng ngay lúc ấy, khi hắn còn chưa kịp thực hiện bất cứ đòn tấn công nào, thân hình của hắn bị cắt thành hai nửa từ đầu đến chân.

Thân thể vạm vỡ cao khoảng hai mét bị cắt thành hai phần và ngã sang hai bên của Thiên Nhất theo quán tính. Đứng tại vị trí của Thiên Nhất, có thể nhìn thấy một bên là máu thịt nội tạng, còn một bên là máy móc kim loại.

“Ái chà, ngay cả não cũng chỉ có một nửa. Đúng là ngu xuẩn có khác...”

Thiên Nhất nhìn những mảnh xác chết vương vãi trên mặt đất, vẻ mặt thờ ơ và chán chường vẫn không hề thay đổi.

Chỉ thấy hắn nhấc thùng sắt bên cạnh lên rồi rải tro xuống đất. Cuối cùng, hắn vừa huýt sáo vừa bước vào tiệm sách nhưng cũng không quên đóng cửa lại.

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 12 : Cuộc trò chuyện

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Trên bầu trời Thái Bình Dương, tại 160 độ kinh Đông, vĩ độ 0.

Ở khoảng không gian cách mặt nước biển hơn bốn ngàn mét có một hòn đảo đang lơ lửng, mãi mãi không thể rơi xuống. Đó chính là Thiên Đô

Đây là nơi xây dựng hoàng cung, được tạo nên bằng kỹ thuật đỉnh cao của loài người. Cho dù nước biển dâng lên, chiến tranh hạt nhân bùng nổ, vỏ trái đất biến động, khí hậu thay đổi, virus lây lan cũng không thể uy hiếp đến nó.

Vì tòa thành Thiên Đô là thành lũy cuối cùng của đế quốc, cho nên lúc xây dựng đã xét đến toàn bộ các mối uy hiếp từ phần cứng đến phần mềm có thể xảy ra ở Địa Cầu. Bên ngoài hòn đảo nổi là một hệ thống vũ khí phòng ngự, bên trong là hệ thống an ninh chặt chẽ không một kẻ hở, cho dù là vương tộc hay quý tộc đều phải tuân thủ nghiêm ngặt. Từ trăm năm trước đã như vậy, cho đến bây giờ vẫn chưa từng xảy ra sơ xuất.

Còn dưới đáy biển phía đông Thiên Đô lại là một nơi được mệnh danh là địa ngục.

Đảo Địa Ngục, cứ cách chín ngày sẽ xuất hiện một lần. Cũng vào ngày này, nhà tù nghiêm ngặt nhất thế giới – Tide Prison sẽ tiếp xúc với thế giới bên ngoài trong một khoảng thời gian ngắn ngủi.

Hôm nay chính là ngày đó.

Một lượng lớn vật tư và tù nhân được đưa lên đảo bằng hai lối đi. Trong hòn đảo nằm dưới đáy biển, cảnh sát và công nhân vận chuyển đều phải tập trung toàn bộ tinh thần, tuyệt đối không dám lơ là. Ai nấy cũng đều hi vọng công việc của mình hoàn thành sớm và không xảy ra sự cố gì.

Nhưng trên thực tế, điều này là không thể. Mỗi khi hòn đảo nổi lên khỏi mặt nước đều xảy ra chuyện tù nhân vượt ngục.

Chỉ là nhà tù này đã xây dựng được hơn sáu mươi năm nhưng vẫn chưa có một tù nhân nào thành công.

Cũng có nghĩa là, cứ cách chín ngày sẽ có tù nhân vượt ngục bị giết chết.

"Nè, Trần ca, người xem chiếc tàu kia kìa." Một thuyền viên trên tàu chở hàng nói với phó thuyền trưởng: "Chiếc tàu đó của đơn vị nào vậy? Trước đây ta chưa từng nhìn thấy nó, có phải là đơn vị nào đó của quân đội hay không?"

Phó thuyền trưởng nhìn theo ánh mắt của tên thủy thủ thì thấy một chiếc tàu con thoi thiết giáp, trên thân tàu có in huy hiệu màu vàng của đế quốc (Huy hiệu này hình thoi, được bao bởi hai quỹ đạo kiểu ngôi sao). Chiếc thuyền đang đậu bên cạnh hòn đảo vì dường như không muốn thu hút sự chú ý của người khác. Xung quanh cũng không có người trông nom.

"Đơn vị đó tên là 'Less inquire'. Nếu người muốn sống để lên đến vị trí của ta thì nhớ cho kỹ, ném lòng hiếu kỳ của người vào trong bờ rồi sau đó quẳng xuống biển."

(Less inquire: Bớt thăm dò, nguyên văn 少打听)

Tên thủy thủ đó nhếch miệng tỏ vẻ xem thường: "Hừ, nếu ta lẫn lộn đến lúc nghỉ hưu thì phải làm đến chức thuyền trưởng của tàu chở hàng." Nhưng lập tức lại dùng ngón cái chỉ về phía bầu trời sau đầu hắn: "Nhưng trong mắt của mấy lão già trên đảo nổi, chức thuyền trưởng lại là món đồ chơi không bằng cả con chó."

Phó thuyền trưởng nện vào gáy tên thủy thủ đi: "Người nhìn lại đức hạnh thối tha của mình đi. Người chưa nghe câu 'Thà làm chó thời bình còn hơn làm người thời loạn' à? Nếu người chê khở thì đập đầu chết rồi đầu thai đi. Còn nếu có gan thì đến châu Âu tìm 'Steel Commandment', đến Nam Phi tìm 'Flame Alliance', đến Bắc Mỹ tìm 'Frontline of Freedom', để thực hiện giấc mộng làm đại ca, đừng theo ông đây lẫn lộn nữa"

(Steel Commandment: Giới Luật Thép; Flame Alliance: Liên Minh Rực Lửa; Frontline of Freedom: Tiền Tuyến Tự Do)

"Ha ha, Trần ca à. Là người nói chứ ta cũng có nói vậy đâu. Bây giờ chúng

ta ngày ngày đều có cá có thịt, mỗi năm còn có thể lên bờ vài lần để ăn chơi cũng đã tốt lắm rồi. Ta nào dám đòi chơi với đế quốc. Lại nói đám phiến loạn đây đều là những kẻ mắc bệnh thần kinh. Cho dù có một phần vạn cơ hội thành công nhưng nếu thành công rồi thì sao, có ai nhớ họ đã đầu rơi máu chảy mà cuối cùng chỉ có con cháu sau này được hưởng phúc mà thôi."

Phó thuyền trưởng còn muốn tán dóc với tay thủy thủ vài câu nữa nhưng về mặt của hắn bỗng thay đổi, những lời muốn nói sắp ra đến miệng bỗng quên sạch sẽ. Chỉ thấy hắn vừa lắp bắp vừa chỉ về phía chiếc thuyền màu đen: "Người... người xem... người kia."

Thị lực của tay thủy thủ không tốt bằng phó thuyền trưởng nhưng không lâu sau hắn cũng đã nhìn thấy rõ ràng.

Đó là một thanh niên tóc lam, người này đang chậm rãi bước về phía chiếc thuyền màu đen, bên cạnh hắn có một người đàn ông trung niên cúi đầu khom lưng suốt đường đi. Không ngờ người đàn ông trung niên này lại là tay cai ngục trưởng ngày thường luôn coi trời bằng vung.

"Được rồi, không cần tiến nữa đâu cai ngục trưởng". Thanh niên tóc lam vẫy tay ra hiệu cho hắn ngừng lại.

"Gọi ta là Jefferson được rồi, thưa ngài." Tay cai ngục nói với giọng khấp nép, còn bước chân của hắn cũng đã ngừng lại và không dám bước thêm nửa bước ngay khi đối phương nói "Không cần".

Tuy thanh niên tóc lam không thích hắn lắm nhưng cũng rất lịch sự đáp: "Được rồi ngài Jefferson, cảm ơn sự nhiệt tình của người nhưng tiến đến đây đã đủ. Chắc hẳn người cũng còn việc phải làm chứ nhỉ?"

Tay cai ngục trưởng hơi cúi đầu xuống để ánh mắt của mình không tiếp xúc với ánh mắt đối phương, hắn tỏ ra cực kỳ khiêm nhường: "Ngài nói phải, đợi ngài lên thuyền, thuộc hạ lập tức trở về."

"Ồ." Thanh niên trả lời một tiếng, vốn định quay người bỏ đi, nhưng lại nhớ ra gì đó nên quay đầu hỏi: "Đúng rồi, không phải ta không tin người nhưng người hãy giám sát chặt chẽ tên phạm nhân vừa rồi theo cách ta đã bố trí, nếu không hắn có thể sẽ chạy thoát."

“Hiểu rồi, thuộc hạ không dám sơ suất.”

“Được vậy thì tốt.”

“Ngài cứ đi thông thả.” Đến khi con thuyền màu đen đã đi, tay giám ngục trưởng vẫn còn khom lưng đứng đó, cũng chẳng biết hắn làm vậy cho ai xem.

Năm phút sau, trên con thuyền màu đen.

Tuy căn phòng của thanh niên tóc lam không thể coi là xa hoa nhưng cũng không kém hơn căn phòng của thuyền trưởng.

Hắn pha một bình trà rồi mở máy tính lên để kiểm tra hòm thư gần như mãi mãi không thể xem hết của hắn. Bỗng nhiên, tựa đề của một bức thư đã thu hút sự chú ý của hắn – Đó là vụ án giết người liên hoàn của “Nghịch Thập Tự” ở Hokkaido.

Hắn chỉ xem nội dung sơ lược rồi lập tức đặt cái ly trên tay xuống, sau đó gọi một cuộc điện thoại: “Xin chào, có phải thống đốc của phủ Anh đang nghe không?”

Âm thanh vang lên trong máy tính đang run rẩy: “Vâng ... vâng ... xin hỏi ngài là?”

“Xin lỗi, vì sự việc vô cùng khẩn cấp mà trình tự liên lạc của sở tư pháp lại quá chậm chạp nên ta mới dùng đường dây nóng của vương thất. Ở chỗ ngài đang là rạng sáng phải không, đã quấy rầy giấc ngủ của ngài rồi.”

“Không! Không không! Tuyệt đối không có! Đại nhân có gì cứ việc dặn dò!” Thực ra, lúc đầu thống đốc rất giận dữ vì hắn đang trằn trọc ngủ say sưa giữa đêm đông thì điện thoại trên tủ đầu giường bỗng nhiên reo lên. Hắn vốn định nhấc máy lên chửi một hơi và mặc kệ đối phương là ai. Chỉ đến khi hắn nhìn thấy dãy số điện thoại do phủ tổng đốc chuyển tiếp tới là đường dây nóng của vương thất, nỗi sợ hãi đã dập tắt cơn giận của hắn. Nhưng thái độ ôn hòa của đối phương lúc này lại khiến cho thống đốc có cảm giác được cưng nhen hoảng sợ.

“Được rồi, là thế này...” Thanh niên tóc lam cũng không để ý mà tiếp tục nói đến chuyện của mình.

Khi cuộc trò chuyện kết thúc, thông đốc đánh thức rất nhiều người khác với tốc độ nhanh như chớp. Còn những người này thì lại đánh thức rất nhiều người khác nữa...

Sau đó khoảng hai mươi phút, trong lúc thanh niên tóc lam đang gọi điện cho tổng đốc thêm lần nữa thì cuộc gọi liền chuyển tiếp đến điện thoại di động của một người nào đó.

“Ta là Kuwahara Junichi, tổ viên của đơn vị HL thuộc phủ Anh, quân hàm thiếu úy, cấp ‘Bính’, trú quân tại Hokkaido với bổn phận là nhân viên khám nghiệm tử thi. Xin hỏi cấp trên có gì dặn dò?” Người ở đầu dây bên kia tự giới thiệu rất tỉ mỉ và thái độ rất đúng mực.

“Ta thấy cấp trên của người gửi cho ta một e mail. Người chính là người báo cáo lên trên phải không?”

“Vâng, thưa cấp trên.”

“Vụ án ra sao rồi, trong báo cáo nói rằng người đã có manh mối.”

“Tất nhiên rồi.” Giọng điệu ở đầu dây bên kia bỗng thay đổi một cách bất thường: “Kẻ phạm tội đang trò chuyện cùng người đây, không phải sao? Ha ha ha ha ha ha...”

Từng tràng cười điên cuồng truyền vào tai thanh niên tóc lam khiến hắn trợn mắt và không biết nên nói gì cho phải.

“Hôm qua Kuwahara đã tuân theo qui trình tiêu chuẩn của HL, sau khi hắn phát hiện điều bất thường đã lập tức cử bốn 'người dọn dẹp' đến giám sát ta. Ha ha, thực ra như vậy cũng không sao. Nhưng vì hắn yêu cầu người dọn dẹp hành động nên chắc chắn phải viết báo cáo. Theo tính toán của ta, không lâu sau người sẽ nhúng tay vào chuyện này.”

Thiên Nhất cười với vẻ đắc ý rồi nói tiếp: “Nếu sinh ra trong thế kỷ XIX, người sẽ là trinh sát rất xuất sắc. Phải biết rằng mấy năm nay, những nhân vật có năng lực theo sát đít ta để vạch lá tìm sâu càng ngày càng ít đi. Bởi vậy, người là một kẻ nhận được rất nhiều kỳ vọng từ ta. Mau đến Hokkaido đi, ở đó có rất nhiều manh mối còn mới tinh đang đợi người đấy.”

Thanh niên tóc lam thở dài để ổn định lại tâm trạng của mình: “Người đã không còn ở Hokkaido, có phải không?”

“Đúng vậy, ta đã muốn đi từ lâu rồi, bởi ngay từ ngày thứ hai đến đó ta đã hối hận. Quả nhiên cua và sushi là thứ không thể ăn thường xuyên được, vậy nên ta vẫn thích những hộp cánh gà chiên có vị cay hơn.”

“Cho nên người quyết định trước khi ra đi sẽ để lại một ván cờ để kiểm tra ta?”

Thái độ của Thiên Nhất vẫn dừng đọng: “Chỉ là một trò chơi mà thôi, người cũng không cần phải nghiêm túc như vậy. Cứ yên tâm đi, ta sẽ không để lại thứ gì khiến cuộc chơi mất vui đâu. Chẳng hạn như cảnh sát có thị lực phản quang, sĩ quan khám nghiệm tử thi múa dao chơi súng, ta đều đã xử lý hết rồi. Chỉ còn sót lại vật chứng và một vài dân thường làm nhân chứng thôi. Người có thể chơi đùa vui vẻ một lúc.”

“Xem ra người đã giết Kuwahara ...”

“Sao người cứ thích nói nhảm vậy? Nếu không thì người gọi số của Kuwahara sao lại tìm được ta? Không ngờ đến bây giờ sĩ quan cấp cao vẫn chưa biết thuộc hạ của mình đã chết. Người nói xem, ngành công nghệ thông tin phát triển như hiện nay rốt cuộc đã rút ngắn cự li giữa người với người hay kéo dài ra thêm? Ha ha ha...”

“Ta nhất định sẽ bắt được người, Thiên Nhất.” Thanh niên tóc lam nói bằng giọng rất lạnh.

Đầu dây bên vang lên những tiếng tắc lưỡi bất chước âm thanh của những cái rắm. Sau đó, lại là một những tiếng cười dài.

Cuối cùng, cuộc trò chuyện cũng kết thúc.

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 13 : Quân cờ

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Ngày mười ba tháng mười hai, một tiếng trước khi tinh thần của Ikeda trở nên thất thường.

Trong khoảnh khắc khi “Ngày bốn tháng chín” được nói ra từ miệng Thiên Nhất, Ikeda sợ hãi đến biến sắc. Hắn cảm thấy mình lại bị đưa vào tròng nhưng lại không thể nhìn thấy hết toàn bộ diện mạo của cạm bẫy.

Thiên Nhất vừa cười lạnh vừa nói: “Mỗi lần nhìn thấy mặt mũi của ngươi, ta đều cảm thấy vô cùng chán ghét. Có thể nói ngươi cực kỳ đáng thương và cũng là người khiến ta cảm thấy khó chịu nhất trong số tất cả những người từng giao dịch với ta.”

“Tất cả những người từng giao dịch với ngươi?!” Ikeda hô lên với vẻ kinh ngạc: “Ngươi còn giao dịch với người khác sao?”

Đến lúc này, dường như hắn đã hiểu ra một vài chuyện nhưng đáng tiếc đã quá muộn.

Thiên Nhất nói: “Đúng, bao năm nay ta đã nhìn thấy phản ứng giống như ngươi không biết bao nhiêu lần. Mỗi người trong số các người đều bỏ qua khả năng còn có những người giao dịch khác. Nói thật, ta không hề bất ngờ. Vì về cơ bản, chín mươi phần trăm nhân loại đều phản ứng như vậy. Cho nên khi suy nghĩ về bất cứ vấn đề nào, các người đều đưa ra những đáp án ngu xuẩn.”

Ikeda hỏi: “Ngươi còn giao dịch với ai nữa? Chẳng lẽ... là Miura, là Matsuo?”

Thiên Nhất thở dài: “Ày, tiếp xúc với bọn ngu xuẩn như ngươi thật khổ. Đủ rồi, trò chơi này đến đây là hết. Ta không muốn chơi cùng các người nữa, dù sao thì manh mối cũng đã được thu thập gần hết...”

Hắn hớp một ngụm cà phê rồi nói với giọng điệu thông thả: “Trước khi sự

việc xảy ra, ta đã đoán được phản ứng của các người, còn các vụ giao dịch chỉ là một loại chỉ dẫn. Ta muốn xem thử biểu hiện của các người có vượt ra khỏi dự đoán của ta hay không. Đáng tiếc, chẳng có sự việc nào vượt ra khỏi phạm vi tính toán của ta. À, trước tiên hãy nói về cha người. Bao nhiêu năm nay, người luôn cho rằng hấn là một tên ma men vô trách nhiệm và nhận xét này cũng không hề sai. Nhưng phải biết rằng Ikeda Takeshi luôn có một gánh nặng trong lòng, đó chính là người..."

"Tuy người cảm thấy cuộc đời của mình chẳng ra làm sao nhưng người hãy mở to mắt ra mà nhìn cho kỹ. Tuy cuộc sống thiếu thốn nhưng hấn vẫn gửi người vào học tại một trường cấp ba ưu tú. Tuy hấn mắng chửi người nhưng đó là vì muốn người trở thành một người đàn ông hoàng. Lúc nhỏ, hấn bỏ quên người ở sở thú và sau đó không phải cũng đã liều mạng tìm kiếm người khắp nơi hay sao? Người tự xem mình là nhân vật chính của một vở bi kịch, người oán trách cuộc sống của người không đầy đủ, thế mà người chưa từng cố gắng thay đổi nó... Bởi vậy trước mắt loại người như người chỉ có sự tuyệt vọng..."

"Người chưa từng đứng trên góc độ của người khác mà suy nghĩ. Năm nay người đã mười bảy tuổi. Người có nhớ sinh nhật của cha mình không? Người có hiểu suy nghĩ của hấn không? Người không biết gì cả, người cũng giống như những người bình thường khác, chỉ quan tâm đến cảm xúc của bản thân và đổ kị những người bẩm sinh đã ưu tú hơn mình, ví dụ như Fujita hay Miura..."

"Nhưng nếu đặt người ở vị trí của bọn chúng thì người sẽ không còn là Ikeda nữa mà người sẽ trở thành một Miura khác. Cha người đã nuôi nấng dạy dỗ người nhưng người không biết cảm ơn. Trong lòng người luôn ngập tràn đổ kị và oán trách, còn bản thân thì yếu đuối, hèn nhát và không có năng lực gì. Cuối cùng, cha người đã thành toàn cho người bằng cách giúp người giết Miura..."

"Cái gì?" Ikeda run rẩy rồi vừa lắc đầu vừa thì thào với đôi mắt sưng sờ: "Không thể nào... Không thể nào... Vì sao cha lại giết Miura? Bọn họ vốn..."

"Cho nên vừa rồi ta đã hỏi người có muốn thay đổi nội dung của vụ giao dịch để nghe xem ai đã giết Miura hay không nhưng lựa chọn của người vẫn tự tư và ngu xuẩn như lần giao dịch thứ nhất." Thiên Nhất cắt ngang lời nói của Ikeda: "Đêm ngày hôm kia, sau khi người tận mắt chứng kiến cái

chết của Matsuo rồi trở về nhà, thật ra lúc ấy cha người không hề ngủ. Hắn chẳng hề nói chuyện với người để hoàn thành vụ giao dịch với ta mà thôi. Vì vậy, hắn chỉ đành giả vờ ngủ.”

...

“Nửa đêm về nhà không thấy con mình mà vẫn đi ngủ được.”

...

“Khi người đến trường vào sáng hôm qua, hắn đã đến cửa hàng của ta để hoàn thành vụ giao dịch. Sau đó hắn bèn hỏi ta những câu hỏi liên quan đến việc đêm qua người đã đi đâu. Vì ta đã bảo hắn phải giữ im lặng với người trong một khoảng thời gian nhất định nên tất nhiên hắn sẽ cho rằng ta biết gì đó...”

"Thế là ta đã kể cho hắn nghe: Con trai người đến trường lúc nửa đêm và phát hiện ra một xác chết, đã vậy còn để lại dấu vết. Khi ấy ta không hề nhắc đến những chi tiết nhỏ nhặt. Sau đó chúng ta thực hiện một vụ giao dịch khác, ta bảo cha người giúp ta chuyển cho người một tin tức vì ta muốn xem thử liệu người có thể hiểu được gợi ý hay không. Chắc hẳn người vẫn còn nhớ, hôm ấy cha người bỗng nhiên nổi hứng muốn xem thời sự, đúng chứ?"

...

“Năm mới sắp đến, tình hình trị an cuối năm tại Hokkaido vẫn đang có xu thế đi xuống. So với các khu vực khác trong phủ, tình hình trị an ở đây là kém nhất. Trừ nạn trộm cướp đột nhập vào nhà ra, tình trạng bạo lực cũng đang gia tăng. Người phát ngôn của phía cảnh sát từ chối giải thích những số liệu này. Hôm nay, phóng viên của đài và các chuyên gia được mời đến sẽ cùng...”

...

Thiên Nhất lắc cổ sang hai bên với vẻ uể oải: “Dựa vào vẻ mặt của người lúc này thì trí nhớ của người cũng xem như không quá kém. Thật ra bản thân ta cũng không thích xem những chương trình tin tức, bởi ta có thói quen đọc suy nghĩ của người khác một cách trực tiếp nên cũng có thể biết được những tin tức mà TV sẽ chiếu.”

“Rốt cuộc người đã giao dịch với bao nhiêu người?” Ikeda lại hỏi với vẻ ngạc nhiên.

Thiên Nhất trả lời: “Người người quen, người người không quen, người quen của người quen của người. À há, mỗi quan hệ giữa người với người như một cuộn chỉ rối, nhờ dùng đúng cách nên ta đã có thể tạo ra một phản ứng dây chuyền với số lần giao dịch cực thấp tại một nơi nhỏ bé như Hokkaido.”

Hắn quay đầu lại để nhìn cái tủ nằm trong góc ở bên cạnh: “Mấy ngày hôm nay đốt sách đến mỗi cả tay...”

Cà phê trong ly đã cạn đến đáy nên Thiên Nhất rót thêm một ít rồi tiếp tục nói: “Đáng tiếc là người luôn hoang tưởng rằng mình sẽ trở thành người hùng. Nhưng trên thực tế người lại quá thiếu trách nhiệm đối với xã hội. Nói thật nhé, ta cho rằng giấc mơ của người không phải là trở thành người hùng mà là muốn được hưởng đãi ngộ của người hùng và đúng là người không thể đảm đương trách nhiệm của người hùng...”

"Cho nên khi xem thời sự, người hoàn toàn không phản ứng, không nghi ngờ, không hứng thú. Thật đáng thương. Đây cũng chính là lí do vì sao người không nghĩ ra được còn có những người giao dịch khác cho đến khi ta kể với người."

Thiên Nhất lấy một quyển sách ra khỏi ngăn kéo, sau đó lật đến trang cuối rồi quay ngược lại cho Ikeda thấy: “Đây là một vài suy nghĩ của Miura.”

Ikeda nhìn thấy nhiều dòng chữ:

“Giết hắn ... giết hắn ... khôn khiếp ... đồ khôn ... nhất định phải giết hắn ...”

“Nhang muỗi ướt sống ở một nơi rất hẻo lánh. Vậy cứ đợi trên đường hắn về nhà, cho dù thế nào cũng phải làm thịt hắn...”

“Chết tiệt, sao lại có một tên ma men ở đây? Mình phải đuổi hắn đi.”

“Thằng già này, rốt cuộc...”

Những dòng chữ đến đây thì ngừng lại.

Thiên Nhất nói: “Khi người chạy đến đây vào ngày hôm qua thì cha người vẫn luôn theo sát phía sau, nhưng vì hắn phải trở về để giả vờ ngủ trước khi người quay lại nên không thể vào trong tìm ta. Sáng nay, lúc người nói chuyện với Miura ở trường, Kinh Diệu đã đến nhà người và hỏi cha người rất nhiều câu hỏi. Điều này khiến hắn càng trở nên lo lắng hơn. Thế là đến chiều, cha người đã đến chỗ ta để tìm kiếm câu trả lời. Sau đó, ta đưa cho hắn xem quyển sách của Miura, và thế là nội dung của cuốn sách ngừng lại tại thời điểm Miura định giết người. Bởi vậy cha người xem xong liền trở về nhà lấy dao.”

"Lẽ ra hắn vốn chỉ muốn rình rập để dọa Miura, nhưng do tên mập ấy hiếu chiến bẩm sinh nên đã đánh nhau với cha người. Cuối cùng, cha người đã quyết định giết chết hắn.”

Ikeda bỗng nhào tới phía trước rồi nắm lấy cổ áo của Thiên Nhất: “Là người! Tất cả đều do người không chế! Tất cả đều phải trách người!”

Thiên Nhất tiện tay đẩy Ikeda ra: “Cha nào con nấy, đức hạnh đều như nhau cả.”

Sau khi sửa lại cổ áo, hắn nói tiếp: “Thật uổng cho ta có lòng tốt giúp cha người dọn dẹp hiện trường rồi cưa xác chết ra thành nhiều mảnh và mới đưa đến nơi khác. Lại nói hắn ta giết người xong rồi ném dao bỏ chạy như vậy thì làm sao được? Có phải là đi đại tiện tiểu tiện đâu...”

“Vì sao người làm thế! Vì sao!” Ikeda hét lên.

Thiên Nhất vẫn đứng đưng: “Đêm ngày tám, Matsuo gửi xong cuộn băng video rồi trở lại đây. Sau đó ta nói với hắn ‘Vì ta muốn xem thử lòng tham của người’. Và nhờ gợi ý của ta, hắn đã từ bỏ quyển sách nội tâm của mình để đổi lấy bí mật của người khác. Đó là một bí mật có thể giúp hắn phát tài. Sáng ngày hôm kia, người đã làm rồi. Bởi vì không phải hắn cười lạnh với người mà là cười với Miura đang ngồi phía sau người cơ...”

"Còn Miura, vào ngày chín hắn cũng đã từng hỏi ta về vấn đề này. Ta trả lời hắn ‘Vì ta muốn xem thử sự hung ác của người’. Thế là hắn đã giao dịch với ta. Ta hứa với hắn sẽ mãi mãi giữ kín miệng. Còn điều kiện chính là bảo hắn đánh người một trận vào sáng ngày hôm sau. Tuy nửa tin nửa ngờ

nhưng đối với hắn, việc đánh người là chuyện như cơm bữa nên hắn không có lí do gì để từ chối vụ trao đổi này. Ngày mười, tức là hôm kia, khi người bước vào cửa tiệm của ta cùng với sự oán hận, người chưa từng nghĩ đến ngày hôm nay, ta sẽ nói với người: Ta chỉ muốn xem thử lòng đồ kỵ của người mà thôi."

"Người điên rồi... hoàn toàn điên rồi!" Ikeda bước lùi.

"Ha ha ha ha..." Quả thật khi Thiên Nhất cười rất giống một kẻ điên:
"Được rồi, người rút đi. Ta không có hứng thú lưu lại 'Nghịch Thập Tự' trên người một phế vật như người. Nhưng tốt xấu gì người cũng đã phát huy một ít tác dụng trong vở kịch của ta. Vì vậy, ta lại kể cho người hai chuyện nữa: Thứ nhất, trước đây Kinh Điều chưa từng hoài nghi người. Hắn có một năng lực đặc biệt, đó là chỉ cần dùng mắt thường, hắn có thể lập tức phát hiện được những thứ như dấu vân tay, dấu chân, vết máu, vân vân. Hôm đó, mọi chuyện từng xảy ra ở hiện trường đều bị hắn phát hiện..."

"Lại nói trên cổ của Matsuo có hai vết hằn. Tuy giữa hai vết hằn có một phần chồng lên nhau nhưng sau khi bị treo quá lâu, hai bên rìa vết hằn sẽ nông hơn phần ở giữa nên bất cứ cảnh sát nào cũng có thể phán đoán được đây là một vụ giết người được nguy trang thành tự sát. Còn dấu tay người để lại trên mặt đất cũng không thể trở thành chứng cứ gì cả. Vì hôm đó, bảo vệ đã làm một việc giống hệt người. Hắn cũng vừa ngồi vừa lết về trên mặt đất sau khi nhìn thấy xác chết. Cũng phải nói chẳng có thằng hung thủ nào thèm để lại dấu vết như vậy vì có ai lại bị hù dọa bởi hiện trường do mình bố trí chứ?"

"Thế là hôm qua, ta chỉ dùng Miura để kích động người một chút thì người đã làm theo mong muốn của ta. Thật ra Miura cũng không sáng suốt đến thế, bởi phương pháp giết người của hắn là do ta cung cấp. Nhưng lúc hắn thực hiện vẫn đề xảy ra sơ suất. Đây là lí do vì sao ta nói hắn đã 'hoàn thành một vụ giết người khá hoàn hảo', nên nhớ khá hoàn hảo ở đây vẫn kém hoàn hảo rất xa. Tóm lại, mỗi vụ giao dịch mà người thực hiện đều chưa từng mang lại lợi ích thiết thực cho người, chỉ là suy nghĩ hạn hẹp của người đang tự ép mình trở thành quân cờ của ta mà thôi..."

"Còn điều thứ hai: Cha người..." Thiên Nhất vẫn nói với giọng đều đều:
"...liệu có sợ tội nên tự sát hay không nhỉ? Cái đó cần phải chờ người về nhà xem lại. Ha ha ha!"

Trong khi những tràng cười khiến người khác không rét mà run văng vẳng ở đằng sau, Ikeda chạy ra khỏi cửa tiệm sách mà hắn sẽ không bao giờ có dịp trở lại.

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu
Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 14 : Diệt khẩu

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Kình Điều rời khỏi nhà Ikeda vì bầu không khí nặng nề tại đây khiến hắn không thể ở lại lâu.

"A lô, ta là Kình Điều. Ủ, đúng là phát hiện một xác chết. Theo phán đoán ban đầu là tự sát, tâm thần của con trai nạn nhân cũng không được bình thường, hắn là một học sinh cấp ba... Không sai, mau gọi xe cấp cứu và phòng điều tra đều đến cả đi... địa chỉ là..."

Sau khi báo địa chỉ với sở cảnh sát, hắn vừa định cúp máy thì một nòng súng đã dí vào sau gáy.

Giọng nói của Thiên Nhất vang lên sau lưng Kình Điều: "Lại gặp nhau rồi, cảnh sát Kình Điều."

"Rốt cuộc thì người cũng đã đích thân ra tay rồi sao?" Kình Điều không hề quay đầu hay nhúc nhích cần cổ, thậm chí ngay cả ngón tay cũng không dám động đậy. Vì hắn biết, người đàn ông sau lưng chính là một kẻ coi mạng người như cỏ rác.

Trong nháy mắt ngăn ngủi, Kình Điều phán đoán đối phương không nổ súng ngay chắc hẳn là vì muốn nói gì đó với hắn. Có lẽ là khoe khoang, có lẽ là bàn một vụ giao dịch... Tóm lại, chắc chắn phải có nguyên nhân nên hắn mới làm thế. Vì vậy, hắn đang nghĩ cách đàm phán với Thiên Nhất để tìm cơ hội thoát khỏi cục diện chắc chắn phải chết này.

"Quay người lại." Thiên Nhất nói.

Kình Điều làm theo lời hắn. Nhưng khi đối mặt với Thiên Nhất, vẻ mặt hắn không hề có vẻ gì gọi là sợ hãi: "Người có chuyện muốn nói với ta sao?"

Thiên Nhất ngẩng đầu rồi hết nhìn đông lại sang nhìn tây như đang nghĩ ngợi gì đấy. Và chỉ ba giây sau, bộ dạng của hắn cứ như vừa làm trò cho

vui vậy thôi.

Hắn nói: “À, lúc này ta cho rằng có nhưng bây giờ nghĩ lại thì dường như không.”

Một giây sau, tiếng súng vang lên.

Trên gương mặt vẫn còn nguyên vẻ ngạc nhiên của Kinh Điều xuất hiện một lỗ đạn đen ngòm. Viên đạn xuyên qua mi tâm hắn khiến cả não sau của hắn nổ tung một cách rất khoa trương, óc và máu phun ra xa đến vài mét.

Vài giây sau, thi thể mới ngã ngựa xuống mặt đất.

Thiên Nhất lấy một chiếc khăn giấy dày để lau miệng súng, sau khi lau xong, hắn bèn vứt khăn giấy xuống đất rồi nhún vai nói: “Được rồi... Lúc nằm trong quan tài, nhìn thoáng qua chắc hẳn sẽ thấy đáng vẻ của người nghiêm chỉnh hơn. Bọn họ chỉ cần làm cho người thêm một cái gối hơi cao là được.” Dường như hắn đang nói đùa với thi thể của Kinh Điều.

Thiên Nhất cất súng rồi ngồi xổm xuống lấy tờ giấy chứng nhận trong túi áo của Kinh Điều. Lúc đứng dậy, hắn vừa hát một khúc dân ca vừa bỏ đi.

Nửa tiếng sau, tại nhà xác của sở cảnh sát...

Cấp trên của Kuwahara Junichi – Thiếu tá Shimaki đang gọi điện thoại cho hắn.

“Xin hỏi có chỉ thị gì thưa sếp.” Sau khi nhìn thấy số điện thoại, Kuwahara cũng không nói những lời vô dụng mà đi thẳng vào việc chính.

Shimaki nói: “Kuwahara à, tiểu đội C xảy ra chuyện.”

Kuwahara trả lời: “Bọn họ bị đối phương phát hiện rồi sao? Hay là xuất hiện thương vong trong khi chiến đấu?”

Giọng điệu của Shimaki rất kỳ quặc: “Kuwahara, trong bản báo cáo trước đây người viết rằng: Theo đánh giá sơ bộ, đối phương là tội phạm giết người có năng lực cấp 'Giấy'; Phán đoán này có phải quá thấp hay không?”

Kuwahara hiểu được chút manh mối từ câu nói này, thế là hắn trở nên căng

thằng: “Không thể nào. Nếu nhân vật từ cấp 'Cường' trở lên tiến vào phủ Anh, chắc chắn hắn sẽ bị giám sát ngay từ đầu. Trong khu vực của chúng ta quản lý sẽ không có loại người này đâu, hắn sắp cũng hiểu tên đó cao nhất chỉ là cấp ‘Bính’.”

Shimaki nói: “Người nói rất đúng. Nhưng người có thể giải thích vì sao bốn người thuộc tiểu đội C bỗng dưng mất liên lạc với đơn vị vào khoảng một tiếng trước được không? Ta vốn cho rằng thiết bị bị trục trặc hoặc bị nhiễu sóng nhưng sau khi kiểm tra, mọi thứ vẫn bình thường.”

Sắc mặt của Kuwahara bỗng thay đổi: “Chẳng lẽ... tiểu đội C đã đào ngũ tập thể?”

Shimaki nói với vẻ lạnh lùng: “Kuwahara, có phải người tiếp xúc với người chết quá lâu nên não cũng trở nên cứng nhắc không? Đừng dùng câu hỏi để trả lời lại câu hỏi của ta, cũng đừng gửi cho ta những tin tình báo chưa được xác nhận.”

Yết hầu của Kuwahara bỗng nhúc nhích, vẻ mặt tái mét: “Hiểu rồi thưa sếp. Ta sẽ đi xác minh ngay lập tức...”

Shimaki nói: “Hừ, người cải tạo rốt cuộc cũng chỉ là người cải tạo. Tuy được xếp vào cấp ‘Bính’ nhưng ai cũng hiểu bọn chúng và cường giả cấp ‘Bính’ hoàn toàn thuộc hai phạm trù khác nhau, bởi vậy có chết bao nhiêu cũng không quan trọng. Nhưng hi vọng người, Kuwahara, có thể còn sống trở về... như vậy đã đủ khiến ta hài lòng.”

“Vâng, thưa sếp!” Kuwahara trả lời mạch lạc, rất có lực.

Lúc này, đôi phương đã cúp máy.

Kuwahara cắt điện thoại. Giờ này đây, dường như hắn đã trở thành một người khác... còn đâu bộ dạng lúc nào cũng cười ha ha như thường ngày.

Chỉ thấy hắn ném bỏ bữa trưa đang chuẩn bị ăn rồi bước về phía cửa nhà xác với vẻ mặt đờ đẫn sát khí.

Ngay lúc này, cánh cửa lại bị đẩy mở từ bên ngoài. Thì ra có người đang đẩy một túi đựng xác chết vào phòng.

“A, Kuwahara! May mà có người ở đây, vừa hay có một xác chết được chuyển đến.” Viên cảnh sát trẻ tuổi chỉ tay về phía xác chết được bọc kín ở trên giường: “Lúc mở khóa kéo phải cẩn thận đó, tình trạng tử vong của tên này rất đáng sợ.”

Trong lòng Kuwahara bỗng xuất hiện một dự cảm chẳng lành, loại dự cảm theo bản năng như vậy khiến hắn cảm thấy sự việc có chỗ kỳ quặc. Vì sao lại chuyển xác chết đến đây vào lúc này? Chẳng lẽ...

Hắn cầm lấy một cái cửa xương ở trên khay, tay lại còn chậm chậm mở khóa kéo một cách cẩn thận.

“Này, người đang làm gì vậy...”

“Bớt nói nhảm đi, người hãy đứng xa ra một chút...” Kuwahara không rảnh để giải thích, cũng chẳng thèm quay đầu khi quát viên cảnh sát ở bên cạnh. Đôi mắt hắn chỉ nhìn chăm chăm vào túi đựng xác chết, hết như bên trong sẽ có một con thú dữ đột ngột chồm ra ngoài.

Phần đầu của xác chết dần dần lộ ra. Máu và thịt trên gương mặt của xác chết đã lẫn lộn với nhau, mùi máu tanh lập tức xộc vào mũi.

Kuwahara không dám sơ suất. Nếu đây chỉ là nguy trang thì đối phương sẽ có thể bật dậy và ra tay bất cứ lúc nào.

Hắn tiếp tục mở khóa kéo để nửa thân trên của xác chết hoàn toàn lộ ra. Lúc này, Kuwahara mới phát hiện xác chết nam trước mắt trần như nhộng.

"Vì sao thi thể vừa chuyển vào lại không có cả quần áo? "

Vừa nghĩ đến đây, hắn bỗng phát hiện vết máu trên ngực xác chết dường như là chữ!

Kuwahara bước tới thêm một chút.

Giờ đây, hắn đã nhìn rõ dòng chữ lơ mờ được viết bằng máu... đó là “Người đoán sai rồi”.

Não của hắn bỗng vang lên một tiếng "ông ông". Lúc này, hắn mới phát hiện nhiệt độ của xác chết vẫn chưa biến mất hoàn toàn, còn vết máu lại

chưa hề được lau!

“Phập!” Lưỡi dao sắc bén bỗng xuyên thủng da, xé rách bắp thịt rồi đâm vào nội tạng của hắn. Một con dao phẫu thuật đã đâm vào người Kuwahara đến ngập cả cán. Hắn loạng choạng quay người lại, gương mặt hắn ngập tràn vẻ kinh ngạc và hồi hận.

Viên cảnh sát trẻ tuổi ném chiếc nón trên đầu xuống rồi mở cúc áo của đồng phục cảnh sát. Sau đó, hắn cởi nó ra để lộ áo sơ mi và bộ vest màu đen bên dưới.

"Ha ha..." Thiên Nhất chế giễu: “Vừa rồi ta đã hỏi ngươi rằng 'ngươi đang làm gì'...”

“Ngươi...” Kuwahara ngồi xuống đất. Phổi của hắn đã bị thương nên việc hô hấp và nói chuyện trở nên vô cùng khó khăn.

“Người chết thì cần gì phải đề phòng? Chẳng lẽ ngươi không cảm thấy người sống mới đáng sợ hơn sao?” Thiên Nhất bước đến gần Kuwahara rồi nói tiếp: “Ấn tượng của những đồng nghiệp khác về ngươi chỉ ngừng lại ở... nhân viên khám nghiệm tử thi vừa tươi cười hơn hờ vừa thực hiện món 'mì lúa mạch' trong buổi liên hoan hàng năm. Ai có thể ngờ ngươi lại là thành viên của HL.”

Kuwahara vẫn nắm chặt lưỡi cưa xương trong tay. Hắn đang chờ đợi đội phương tử từ từ đến gần. Một khi đối phương lọt vào phạm vi tấn công, hắn sẽ chớp lấy thời cơ tung ra một đòn chí mạng.

Nhưng Thiên Nhất chỉ dừng lại ở một cự ly khiến Kuwahara rất khó xử: “Lúc đầu ta còn tưởng ngươi và Kinh Diệu giống nhau. Hai người từ cấp ‘Giấy’ trở lên cùng làm việc trong một sở cảnh sát chỉ là trùng hợp mà thôi. Nhưng đáng tiếc, ngay cả phán đoán của ta cũng xuất hiện sai lầm. Vì Kinh Diệu đã thu hút quá nhiều sự chú ý của ta nên ta đã xem nhẹ ngươi. Sáng ngày hôm kia, năm tiếng sau khi xác chết được phát hiện, lúc một đám cảnh sát ngu ngốc vẫn đang cố gắng thu thập chứng cứ tại hiện trường nơi Matsuo bị hại, Kinh Diệu đã dựa theo dấu vết do Ikeda, Matsuo và Miura lưu lại để tìm đến tiệm sách của ta. Không thể không nói năng lực của hắn quả thật rất thích hợp làm công tác điều tra. Lúc đó, ta đã có thể xác định, người mà ta không thể đọc được tiếng lòng là cường giả cấp ‘Giấy’. Nhưng hôm đó, hắn lại không lựa chọn bước vào tiệm sách của ta, có lẽ hắn chờ

thu thập thêm chứng cứ rồi sẽ đến sau. Còn ngươi, ta vẫn không hề hoài nghi thân phận cho đến sáng nay, khi 'người dọn dẹp' xuất hiện.”

Thiên Nhất quay người. Hắn tản bộ một cách hờ hững, dường như cố ý lộ ra sơ hở để dụ dỗ đối phương tấn công: “Lúc đó ta đã hiểu. Ngươi không những lợi hại hơn Kinh Điều mà còn là nhân viên nằm vùng của HL.”

Không ngờ lúc này hắn còn vờn vai một cách thông thả: “Yên tâm đi, ta sẽ viết giúp ngươi một bản báo cáo sau khi ngươi chết. Chắc chắn bản báo cáo này sẽ khiến cấp trên của ngươi 'hài lòng'. Ha ha ha...”

Khi tiếng cười của Thiên Nhất còn chưa dứt, Kuwahara đã ra tay.

Thân mình của hắn như một mũi tên rời cung, còn chiếc cửa xương trong tay thì lại chém thẳng đến sống lưng của Thiên Nhất.

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 15 : Còn chưa bắt đầu

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Tám giờ tối ngày mười bốn tháng mười hai.

Tại một con phố hoang vắng ở Hokkaido, ngay cả ngày thường cũng không nhiều người qua lại.

Tiếng súng nổ vào chiều qua khiến cư dân xung quanh nơm nớp lo sợ. Đến những cửa hàng thừa thớt cũng không dám mở cửa buôn bán.

Vài chiếc xe cảnh sát đang đậu trước một vùng đất trống.

Trên mảnh đất không lớn đó, hôm qua rõ ràng vẫn còn một tiệm sách. Nhưng bây giờ chẳng còn lại gì cả.

Có lẽ căn nhà đó đã bay mất rồi...

Từ trên cao nhìn xuống sẽ thấy trên mặt đất có một dấu thập tự khổng lồ, màu đen. Có cảm tưởng như tiệm sách đó là một con dấu, tuy bị lấy đi nhưng vẫn để lại dấu ấn của mình.

Một thanh niên tóc lam lặng lẽ đứng trên mảnh đất trống đó rất lâu. Đến lúc này, hắn mới nói với người đàn ông trung niên ở bên cạnh: “Ngài Shimaki.”

Shimaki trả lời: “Vâng!”

“Lát nữa gọi người đến đây tẩy sạch dấu vết này đi, cùng với những vết máu trên phố, cũng đã không còn giá trị nữa rồi.”

“Tuân lệnh!”

Thanh niên tóc lam nói tiếp: “Ồ, còn một người sống sót duy nhất thì phải. Hắn tên là... Ikeda Nozomu đúng không?”

“Vâng, bây giờ hắn đang ở bệnh viện tâm thần. Thuốc hạ đã cử người đến trông chừng. Nếu cần, có thể dẫn đến gặp ngài bất cứ lúc nào.”

“Đúng rồi, trên mặt hắn có Nghịch Thập Tự hay không?”

Shimaki nghĩ ngợi một lúc rồi mới trả lời : “Không có.”

“Vậy sao?” Thanh niên tóc lam trả lời với dáng vẻ như đang nghĩ ngợi gì đó.

“Thưa ngài, cảnh sát Kinh Điều, thiếu úy Kuwahara cùng với tiểu đội C... À, đã kiểm tra xác của toàn bộ xác của bọn họ và cũng không phát hiện Nghịch Thập Tự. Không biết manh mối này có giúp ích gì được cho vụ án không?” Shimaki nhắc nhở.

“Ồ...” Thanh niên tóc lam thở dài rồi nói: “Thực ra, cách làm việc của hắn rất đơn giản. Những người vì 'tội' mà chết mới bị lưu lại lời nguyện của Nghịch Thập Tự. Còn những người do hắn tự tay giết chết thì sẽ không có ký hiệu đó. Riêng người sống vẫn phải xem thử mới biết.”

Hắn ngẩng đầu nhìn trời, nhìn ánh trăng mờ ảo thoát ẩn thoát hiện sau mây đen: “Thiên Nhất, hắn có một bộ quy tắc trò chơi của riêng hắn. Hắn không giống với bất cứ người nào trên thế giới này. Dường như hắn là một loại sinh vật nào đó cao cấp hơn nên cảm thấy dùng sự xem thường và đùa bỡn để đối xử với giống loài đang thống trị hành tinh này là chuyện đương nhiên.”

Shimaki hỏi dò: “Thưa sếp, dường như ngài hiểu rất rõ kẻ tình nghi này?”

“Không, ta thậm chí còn chưa gặp hắn bao giờ. Đây là điều khiến ta bức mình nhất...” Nói đến đây, hắn bỗng phát tay áo. Không ngờ mây đen trên bầu trời lại xoay tròn rồi tan mất, ánh trăng nhợt nhạt liền trở nên sáng tỏ ngay lập tức.

Trong lòng Shimaki không rét mà run. Hắn có thực lực cấp ‘Cường’ nhưng thanh niên trước mặt hắn chỉ cần vung tay một cách qua loa đã đạt đến cảnh giới khiến hắn không thể theo kịp. Tầng lớp cao cấp của HL đúng là "sâu không thấy đáy" như trong lời đồn.

“Hắn giống như mặt trăng trên cao, luôn đứng trên vạn vật nhưng lúc ẩn lúc hiện và không thể với tới được. Khi người biết đến hắn thì hắn đã ở đó, từ trước đến giờ vẫn ở đó. Mỗi giây, hắn đều đang chế giễu mọi hành động chúng ta.” Thanh niên tóc lam quay người lại rồi bước đến xe cảnh sát: “Người này quá nguy hiểm. Tuy hiện giờ hắn vẫn chưa làm việc gì uy hiếp trực tiếp đến đế quốc. Nhưng nếu có một ngày, hắn thật sự làm vậy thì đó chính là tai nạn, bởi hắn có thể phá vỡ và thay đổi toàn bộ quy tắc của thời đại này, khiến cả thế giới hỗn loạn, vô số nhân vật lớn, đoàn thể có thực lực một tay che trời sẽ...” Hắn không nói ra từ đó: “Tóm lại, khi bọn chúng phát điên thì giống như một mụ đàn bà đánh đá phát điên vậy. Còn người bị hại cuối cùng, e rằng vẫn chỉ là dân thường.”

Lúc này, Shimaki đã bước đến phía bên trái thanh niên tóc lam. Sau đó, hắn mở cửa xe một cách cung kính.

“Cảm ơn.” Hắn nói với Shimaki: “Đề xem rốt cuộc kẻ sống sót đó có giá trị gì.”

Hết quyển 1...

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 0 : Tự chương của Blood Owl

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Cảnh giới cao nhất của tàn nhẫn không phải là mất hết tính người hay chìm đắm trong nó, mà là hoàn toàn không biết tàn nhẫn là gì.

Ba Ngày Ngủ Hai nghìn lục

Ta rất ghét cô gái trước mặt.

Nhưng không phải do tính cách của cô ta.

Tất nhiên, ta cũng không biết rõ tính cách của cô ta.

Ta chỉ ghét khuôn mặt của cô ấy.

Có thể nói khuôn mặt đó rất đẹp: Đôi mắt to, sống mũi cao, da dẻ vô cùng mịn màng và không hề có nếp nhăn... Ta còn ngửi thấy mùi của không ít loại mỹ phẩm đắt tiền, e rằng khuôn mặt của ngôi sao điện ảnh cũng chỉ đến thế là cùng.

Nhưng có một vấn đề.

Gương mặt của cô ta.

Gương mặt của cô ta quá không tự nhiên.

“A!!!!”

Cô ta lại hét lên. Cô ta đã hét suốt cả ngày nhưng hoàn toàn không có dấu hiệu bị khản giọng, điều này khiến ta hơi khâm phục cô ấy. Phải biết rằng mấy chục vật thí nghiệm trước cô ta, bất kể nam nữ già trẻ, không ai có thể hét lên tiếng nào tiếng nầy đều như quỷ khóc sói tru như thế.

Nhưng sắc mặt của cô ta vẫn không thể bình thường.

Ta đoán rằng cô ta không những từng phẫu thuật thẩm mỹ mà còn phẫu thuật rất nhiều lần.

Khi mở xẻ gương mặt ấy ra, ta đã chứng minh được suy đoán của mình... Có trời mới biết cô ta đã phẫu thuật thẩm mỹ bao nhiêu lần vì cho dù ta đủ nhẫn tâm với khuôn mặt của mình thì cũng không thể chỉnh sửa cho bằng cô ấy được.

Nói đến thí nghiệm, đó là một công việc vô cùng cực nhọc nhưng cũng chính là sở thích, sự nghiệp, cuộc đời và là một phần không thể thiếu trong cuộc sống của ta.

Năm tám tuổi, ta đã dùng một miếng sandwich để lừa con chó già thích sữa của nhà hàng xóm vào gara của cha. Sau đó, ta dùng một cái cờ lê và một cái cưa để bắt nó phải cầm miệng mãi mãi.

Đó là bước đầu tiên của ta, cũng giống như Mozart chạm tay vào đàn lúc ba tuổi. Và ta cũng biết đây là năng khiếu bẩm sinh sẽ gắn liền với cuộc đời mình.

Nhưng sau đó, mọi chuyện lại không hề thuận lợi như ta nghĩ. Khi trở về nhà trong hoàn cảnh máu me dính đầy người, cách cư xử của cha mẹ khiến ta vô cùng bất an.

May mắn thay, mấy tuần sau ta đã giải quyết xong mọi chuyện. Đồng thời, ta cũng hoàn thành hai thí nghiệm với vật thí nghiệm là con người.

Xử lý xác chết không hề tốn quá nhiều sức. Từ nhỏ, ta đã là một đứa bé vô cùng khỏe mạnh. Nhưng nói thật là cho đến dạo gần đây, ta mới nghe nói đến một phương pháp rất tốt... đó là băm nhỏ cho heo ăn.

Cái quái gì thế này? Tin tức này làm ta quá đau lòng, chẳng lẽ mấy chục năm đào mộ của ta đều trở thành công cốc hay sao?

Còn nhớ có một lần, ta đào một cái hố trên bãi biển Miami. Khi đó là hai giờ sáng, ta cần phải xử lý hai valy căng phồng đến mức máu đã bắt đầu thẩm ra ngoài. Nhưng nào ngờ mới đào bới không lâu, ta đã đào được một thứ. Đoán thử xem là gì nào?

Không sai, đó là một xác chết khôn khiếp.

Đúng là ta đi chôn xác nhưng không ngờ chọn bừa một nơi trên bãi cát dài vài mile lại đào được một xác chết chỉ sau vài lần vung xẻng.

Điều này cũng giống như người đang ở giữa rừng núi hoang vu thì bỗng cảm thấy đau bụng. Sau đó, người tìm thấy một bụi cỏ và định ngồi xuống thì bỗng phát hiện nơi này đã có một bãi phân lớn, đã vậy đó lại còn là một bãi phân có hình dáng vô cùng kỳ lạ.

Ta cần phải kể cho các người biết, rằng bọn mafia ở Miami đều mặc áo sơ mi hoa trông rất buồn cười. Tên nào cũng tưởng mình là người đàn ông rắn rỏi máu lạnh như trong phim ảnh. Nhưng trên thực tế, đám khốn nạn ấy nhiều nhất chỉ có thể xem như lưu manh bán chuyên nghiệp. Bọn chúng thích nhét xác người vào những cái bao da rắn ngu ngốc rồi chôn xuống đất. Các người cho rằng mình đang rao bán phim cấp ba tại ga xe lửa à? Có giỏi thì các người dùng chiếu ấy? Xem thử cái nào bốc mùi thôi trước.

Thế là ta chỉ đành lấp cái hố đó rồi tìm một nơi khác. Có đoán được không, khi mà ta chỉ kéo valy đi chưa được hai trăm mét thì nhìn thấy hai tên đàn mặc áo sơ mi hoa đang đào hố dưới một gốc cây.

Đêm hôm ấy, ta chôn thêm hai người...

Đúng, đây chính là điều ta muốn nói. Đối với những kẻ thích đá ỉa bậy khắp nơi, ta đẩy bọn chúng xuống hố xí rồi đập nắp lại.

Trở lại vấn đề chính. Câu chuyện vừa rồi chỉ để nói rõ: Không gian sống trên hành tinh này đúng là quá quý giá. Chúng ta cần phải sử dụng một cách tiết kiệm, vì vậy “xả rác” bừa bãi là một hành vi không văn minh.

Dù sao thì lúc này ta không thể không thừa nhận rằng: Cho heo ăn là một biện pháp rất tốt, ít nhất cũng tốt hơn nhiều so với cách đích thân ăn sống của ta.

Có một thời gian, ta đã thử cách này vài lần và đó thật sự là kỷ ức vô cùng ghê tởm.

Chờ đã, đó là tiếng gì? Có người vào phòng, tiếng bước chân... một, hai, ba... tổng cộng có năm người. Là cảnh sát à? Quả nhiên căn hầm này cách âm quá kém, không biết lại bị ai phát hiện rồi đây?

Ta phỏng đoán phía sau còn quân chi viện nên sau khi giết sạch bọn chúng, ta cũng không thể ở lại thành phố này nữa.

Thực ra, khí hậu của Seoul khá tốt... Nhưng mà thôi, ta sẽ đi châu Âu. Dù sao đã mười năm rồi ta chưa hề ghé qua đó, cũng nên đến đó một chuyến để ôn lại quá khứ.

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 1 : Cuộn băng camera

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Kể từ ngày Venice ra đời, số phận đã định trước rằng nó sẽ trở thành một thành phố không bình thường. Bởi vậy, Venice không những là thành phố trọng điểm của phong trào văn hóa Phục Hưng mà còn là trung tâm công thương nghiệp và là cảng khẩu tấp nập nhất Địa Trung Hải.

Trong lịch sử châu Âu trước thế kỷ XX, nơi đây đã từng trải qua vài lần hưng thịnh và lụn bại... Tất cả đã biến nơi này thành một thành phố trên sông nên thơ với vẻ đẹp mê người.

Nhưng những điều này đã trở thành quá khứ.

Gần một trăm năm trước, sự thống trị của đế quốc đã thay đổi tình hình của Venice.

Trong thời đại đó, quân phản kháng nổi dậy khắp nơi và các hành động mưu hại, ám sát hay xâm chiếm xảy ra ở khắp các xó xỉnh.

Không bao lâu sau, tôn giáo cũng trở thành mục tiêu cần phải xử lý. Thế là quyền lực của toàn bộ các tôn giáo trên thế giới hầu như đã bị tước bỏ hoàn toàn. Đến cả thương nghiệp cũng bị can thiệp, quý tộc và hoàng tộc bắt đầu nhận được một chén canh từ lợi ích đằng sau mỗi vụ buôn bán lớn trên hành tinh từ khi ấy.

Chẳng qua Venice chỉ là một trong những thành phố lịch sử bị ảnh hưởng mà thôi.

Đến hôm nay, cần phải mua vé nếu muốn vào bảy giáo đường lớn. Về hình thức, vài giáo đường được cải cách để trở thành một hệ thống như viện bảo tàng. Một số giáo đường khác lại trở thành địa điểm tham quan du lịch, cha xứ và nữ tu sĩ trong giáo đường chỉ đóng vai nhân viên thần chức. Sau khi hết giờ làm việc, bọn họ liền phóng ngay vào hộp đêm.

Hàng trăm cung điện và nhà cửa bên bờ Grand Canal cũng bị đế quốc chiếm dụng. Tinh túy của nghệ thuật kiến trúc châu Âu thời trung đại giờ quá nửa đã trở thành cơ quan làm việc của đế quốc, một phần nhỏ trở thành dinh thự tư nhân. Nhưng đa số những người sống tại đây đều là những nhân vật ban ngày làm việc trong những cung điện sát bên, ban đêm trở về dinh thự của mình để ngủ.

Cứ trôi qua như vậy, tất nhiên bùn đất của sự mục nát sẽ dần tích tụ bên dưới mặt nước hào nhoáng sau một thời gian dài.

Vào năm 2101, thành phố Venice lệ thuộc vào quận Quan, một trong năm quận thuộc vùng Tây Âu và trực thuộc đế quốc.

Nơi đây giờ đã không còn bao nhiêu cảm giác lãng mạn của thành phố trên mặt nước bởi vinh quang ngày xưa đã không còn lại một chút. Dân số chủ yếu gồm năm loại: công nhân cảng, thủy thủ, nhân viên các ngành dịch vụ, du khách và nhân viên doanh nghiệp. Rượu và hộp đêm mọc lên khắp nơi, những cơ sở kinh doanh hoàn toàn không phù hợp với không khí nghệ thuật của châu Âu trở thành nơi thường trú duy nhất được người dân tìm đến để thư giãn.

Tháng một, tháng hạn của ngành du lịch, là thời điểm âm u nhất trong năm của Venice.

Trước cửa quán rượu Bronze Parrot xuất hiện một dải cách ly màu vàng. Bên ngoài, vài cảnh sát đang cản những người tò mò lại.

Giữa màn đêm, một người đàn ông lặng lẽ bước đến.

Áo khoác có cổ cao, mũ lưỡi trai lạc hậu... dường như hắn đang đóng vai một tay trinh thám cổ điển của thời đại phim trắng đen.

Chỉ thấy hắn đưa giấy tờ chứng nhận cho cảnh sát rồi bước vào quán rượu. Mặc dù không ai chạm vào dây cách ly đang chắn trước mặt hắn nhưng nó bỗng cong lên để hắn bước qua. Cảnh này chỉ diễn ra trong hai giây ngắn ngủi nên không ai phát hiện rằng đôi tay của hắn vẫn còn trong túi áo khoác mà không hề động đậy.

Hắn tên là Elot Neith, ba mươi ba tuổi, cấp “Cường”, là nhân vật huyền thoại của sở cảnh sát Venice và được bọn lưu manh trong thành phố gọi là

“Paperman”.

Elot Neith rất thích biệt danh này. Quan điểm của hắn là dù cái tên lúc sinh ra có vang dội đến đâu thì cũng chỉ là cái tên được cha mẹ đặt cho. Còn cái tên Paperman lại do hắn giành được. Cũng như lý do Superman được gọi là Superman không phải vì hắn có siêu năng lực mà là vì hắn dùng siêu năng lực để giúp đỡ và cứu rất nhiều người, còn nếu hắn không làm gì hết thì chỉ là Clark Kent mà thôi.

“Này, Elot! Cuối cùng thì ngươi cũng đã đến rồi.” Viên cảnh sát bụng phệ Deacon vẫy tay với Paperman rồi nói: “Ngươi nên đến xem cái này. Ha ha, vừa rồi có một viên cảnh sát nôn mửa đầy đất sau khi xem xong đây.”

Paperman bước đến bên cạnh Deacon rồi nhận lấy PVP670 từ tay hắn. Sau đó, hắn bấm nút phát hình rồi hỏi: “Đây là cuộn băng của camera theo dõi sao?”

“Không sai. Ngươi xem, nghi phạm chính là tên to con đang ngồi uống rượu bên trái màn hình. Nhìn kia, ba thằng lưu manh đang quấy rối nữ tiếp viên khiến cô ta làm đổ hết rượu trên khay lên áo của tên to con.” Deacon vừa chỉ lên màn hình của máy chiếu phim trên tay Paperman vừa giải thích: “Sau đó... đồng nghiệp à, ngươi nên nhìn cho kỹ.”

Nghi phạm trên màn hình cao hơn một mét chín, thân hình giống như vận động viên bơi lội. Hắn ta để đầu đinh và còn mang kính đen trong khi ánh đèn của quán rượu rất mờ.

Khi nữ tiếp viên không cẩn thận làm đổ thức uống lên người hắn, hắn từ từ quay đầu lại rồi tháo kính đen xuống. Sau đó, hắn nói vài câu gì đó với đám côn đồ. Trong tình huống bình thường, câu này có lẽ là "Tránh xa tao ra" rồi thì tên to con sẽ diễn một màn anh hùng cứu mỹ nhân. Nhưng tiếc là cảnh tiếp theo trong cuộn băng lại trở thành màn hắn nắm lấy đầu của nữ tiếp viên bằng một tay rồi nhấc bổng cô ta lên và tiện tay ném đi.

Paperman khẽ ngẩng đầu để nhìn vị trí mà camera ghi hình không thể quay được. Theo hướng nữ tiếp viên bị ném đi, hắn nhìn thấy một quầy rượu sát tường đã biến thành một đồng bừa bộn.

“Bây giờ nữ tiếp viên đó ra sao rồi?” Paperman hỏi, sau đó ánh mắt lại trở về hình ảnh của cuộn băng.

Deacon trả lời: “Vẫn còn sống, trên người bị thương nhiều chỗ. Mặc dù phần mềm bị đập và cổ bị tổn thương khá nghiêm trọng nhưng không hề nguy hiểm đến tính mạng, nửa tháng sau có thể xuất viện. Còn nếu so với bọn côn đồ kia, cô ta may mắn hơn chúng nhiều lắm.” Hắn vừa nói vừa chỉ vào màn hình của PVP670: “Nhìn xem, đây là nạn nhân thứ nhất.”

Trên màn hình, tên to con đâm tên côn đồ đứng gần mình nhất, nắm đâm xuyên thủng ngực trái và thò ra sau lưng một cách trơn tru như mũi dao sắc bén đâm xuyên qua một cục thịt mỡ.

“Ta nghĩ cảnh này có tác dụng giúp mọi tên ma men trong quán đều tỉnh rượu. Sau đó khoảng hai mươi giây, chúng ta sẽ mất đi toàn bộ nhân chứng bởi bọn họ chạy trốn còn nhanh hơn gặp phải hỏa hoạn.” Deacon lấy một thanh sô cô la ra khỏi túi áo rồi bắt đầu ăn.

Paperman nhú mày thật chặt, không ngờ một đâm này lại đáng sợ đến thế. Nếu năm ngón tay khép lại thành chưởng rồi dùng đầu ngón tay tấn công thì còn có thể hiểu được. Nhưng kẻ này lại dựa vào sức mạnh của năm đâm bình thường để đâm xuyên thân thể đối phương, đã vậy lại không có mảnh nội tạng nào bắn ra ở sau lưng nạn nhân. Điều đó đủ chứng minh tốc độ và sức mạnh của cú đâm đáng sợ đến nhường nào.

Trong cuộn băng, hai tên côn đồ còn lại sững sờ hai giây. Ngay khi bọn chúng muốn bỏ chạy, tên to con đã tóm được gáy của một tên trước khi hắn kịp chạy ra khỏi tầm quan sát của camera. Nhìn về mặt của tên côn đồ, chắc hẳn tay của tên to con đang siết ngày càng chặt. Vài giây sau, từ miệng của hắn chảy ra rất nhiều máu... một cảnh hết như một hộp kem đánh răng bị người ta dùng sức bóp thật mạnh. Lại nói cổ của tên côn đồ đã bị bóp đến mức biến hình, sắc mặt tái xanh, mắt trợn ngược, cả khuôn mặt bắt đầu sưng lên.

Cuối cùng, tên to con vừa cười gằn vừa đập đầu của tên côn đồ lên mặt quầy bar cứng rắn. Cảnh tượng đó lại giống một cái mụn nhọt đang mừng mủ bị kim châm vào khiến chất nhầy bên trong bắn ra rất xa...

Paperman lại ngẩng đầu lên và nhìn quầy bar ở trước mặt: “Được rồi, điều này giải thích vì sao nơi này luôn ngập tràn mùi ấy khi ta bước vào...” Hắn tắt PVP670 rồi đưa nó cho Deacon, sau đó nói: “Tên chạy ra khỏi tầm camera đâu?”

Deacon nói: “Hắn chạy đến cửa thì bị tên to con bắt được. Người khó mà tưởng tượng được hung khí là gì đâu.” Hắn nghiêng đầu nhìn về phía bàn bi da.

Paperman nửa hỏi nửa đùa: “Sao thế? Hắn dùng gậy bi da để làm 'xiên thịt nướng' sao?”

“Ha!” Deacon không thể cười nổi nhưng vẫn gắng gượng nở nụ cười: “Ta không nói thì người không nghĩ ra được đâu.” Tay hắn làm tư thế như đang nắm gì đó rồi đưa lại gần mắt mình, hắn nói: “Nghĩ phạm nhét một quả bóng bi da vào mắt trắng ấy.”

“Ồ? Ta tưởng đường kính của món đồ chơi ấy lớn hơn hốc mắt chúng ta chứ?”

Deacon không để ý đến câu đùa giỡn nhạt như nước ốc của Paperman mà trả lời: “Đúng, đây là nguyên nhân vì sao xương mắt và xương má của nạn nhân đều xuất hiện tình trạng nứt vỡ. Có vẻ như hung thủ mạnh tay ghép hai mảnh ghép không phù hợp trong trò xếp hình, bởi thế nên không gian trong đầu đối phương bị nén chặt. Chúng ta đã tìm thấy một ít óc phọt ra ngoài qua lỗ mũi và tai nạn nhân. Nhân viên khám nghiệm tử thi còn phát hiện ra nhãn cầu ở bên trong đồng não nát như tương. Đây không phải là chuyện thú vị nhất kể từ bữa tiệc năm mới tới giờ hay sao?” Hắn sầm mặt xuống: “Được rồi, đùa thế đã đủ. Chuyện này giao toàn quyền xử lý cho người. Ta không muốn nhúng tay vào bãi nước đục này.”

Paperman nói: “Ta biết, người chỉ phụ trách tranh công khi kết thúc vụ án.”

“Này! Người có biết đồng hồ sơ đáng chết của người do ai...”

“Thôi nào, người và người của người tiếp tục dọn dẹp hiện trường đi. Ta phải ra ngoài thay đổi không khí.” Paperman cắt ngang công cuộc lải nhải của Deacon rồi quay người bỏ đi.

Khi đi ngang một cảnh sát trẻ tuổi với gương mặt đã tái xanh, hắn vừa cười vừa nói: “Này anh bạn, thích ăn sandwich kẹp phô mai không?”

Nghe xong, đối phương lập tức xoay người rồi nôn thốc nôn tháo.

Đằng sau bỗng vang lên tiếng gào thét của Deacon: “Khôn khiếp! Lúc này ta đã bảo tìm một cái túi giấy rồi mà!”

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 2 : Dọn dẹp

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Quận Quan, đơn vị thứ hai của HL tại phương Bắc.

Jim Malone đang ngồi trong phòng làm việc và hút xì gà một cách thoải mái. Nhưng trên thế gian, những vị khách không mời lại thích đến vào những lúc như thế này.

Điện thoại trên bàn bỗng vang lên, thế là Malone đành phải nhấn nút trò chuyện.

"Thưa sếp, ngài Neith đã đến và nói muốn gặp sếp ngay lập tức."

"Cho hắn vào." Malone nói xong liền cúp máy.

Vài phút sau, Paperman không cần gõ cửa đã đẩy cửa bước vào, sau đó hắn cũng không chào hỏi mà bước thẳng đến trước bàn làm việc của Malone rồi nói: "Ta cần người mở niêm phong của một hồ sơ bí mật."

"Phù..." Malone thổi ra một vòng khói: "Ừ, sao ta không ngạc nhiên tí nào thể nhỉ? Người cần gì? Ảnh người tình của vợ thống đốc sao?"

"Nghe này, Jim. Ta nghĩ mình tìm ra rồi." Paperman nói với vẻ mặt nghiêm túc: "Hung thủ của vụ án 'Đêm đầm máu' tại San Marco vào mười năm trước."

Malone lấy điếu xì gà ra khỏi miệng, vẻ mặt vẫn dửng dưng: "Người có biết ta trực đêm quanh năm là vì muốn tránh người không?"

Paperman vẫn không để ý đến lời trêu chọc của đối phương mà nói tiếp: "Ta không đùa đâu."

"Được, ta hiểu ý người." Malone đứng dậy: "Nói thử xem bây giờ người tìm được manh mối gì rồi?"

Paperman: “Chiều nay có một vụ án mạng xảy ra tại quán rượu Bronze Parrot, người cứ xem băng ghi hình thì biết.”

Malone nói: “Được, người chờ chút.”

Hắn quay người lại rồi nhấn điện thoại trên bàn...

Hiệu suất làm việc của HL cao đến mức có thể tùy ý sử dụng toàn bộ tư liệu băng ghi hình trong khắp khu vực mình quản lý. Một lát sau, hai người đã xem lại vụ án thêm một lần nữa bằng màn hình khổng lồ trên tường tại phòng làm việc của Malone.

Bây giờ, Malone lập tức cử một tổ điều tra tiến hành phân tích và nghiên cứu toàn bộ băng ghi hình trong vòng một tuần của quán rượu để xem thử có thể phát hiện ra gì mới hay không.

Paperman tỏ ra khá hưng phấn, hắn đứng tại chỗ tự nhủ rằng: “Chiều cao và thể hình giống hệt nhau, thủ đoạn tàn nhẫn, phong cách làm việc hoàn toàn không thèm để ý đến mạng người... Những đặc điểm này hoàn toàn giống với những manh mối vụn vặt thu được vào mười năm trước. Chắc chắn là hắn! Nếu xét nghiệm DNA trùng khớp, vậy thì...”

“Vậy thì sao?” Malone dội cho hắn một gáo nước lạnh: “Nên nhớ DNA mà chúng ta thu được vào mười năm trước không trùng với bất cứ người nào, mặc dù đã tra hết kho dữ liệu trên toàn thế giới. Cho dù kết quả so sánh DNA lần này trùng khớp thì chúng ta cũng chỉ biết tên ma vương giết người mười năm về trước đã trở lại, ngoài ra vẫn không biết chút gì khác.”

“Loại người như hắn vốn không xem trọng việc có thân phận hợp pháp hay không. Điều quan trọng bây giờ là chúng ta đã nắm được tướng mạo và đặc điểm của hắn, từ đó có thể bắt đầu điều tra dần từ ghi chép của bên cơ quan xuất nhập cảnh...” Paperman còn chưa nói xong, Malone đã cắt ngang lời hắn: “Người không cần nhúng tay vào vụ này, cứ giao cho HL là được rồi.”

“Người nói gì?”

Malone nói: “Nếu người nhất định muốn điều tra thì cũng được thôi.” Hắn chỉ cánh cửa sau lưng Paperman: “Ra khỏi cửa, rẽ trái rồi đi đến cuối hành lang tìm thư ký của ta. Sau khi gặp nàng, người cứ ký tên vào một tờ hợp

đồng cón con là xong.”

Paperman nói: “Jim, người biết ta sẽ không gia nhập HL mà.”

“VẬY người cũng nên biết mỗi năm có biết bao người phải chịu đựng đau đớn cực lớn để trở thành người cải tạo chỉ vì muốn được trở thành một tên sai vật trong HL, huống chi bọn họ còn phải điền vào hơn nửa ký giấy tờ nữa. Mấy năm trước, ta đã giúp người làm xong mọi chuyện, còn người đến tận bây giờ vẫn không chịu ký tên.”

Paperman nói: “Chúng ta đã nói về vấn đề này biết bao nhiêu lần rồi, ta thích làm cảnh sát bởi nó tự do hơn, đã vậy...”

Malon không để cho hắn nói tiếp : “Người đã thích tự do thì đừng mong sử dụng bất cứ tư liệu và quyền hạn nào của HL. Ta đưa người tin tức là xuất phát từ tình cảm cá nhân và vì ta có đủ quyền lực đủ để gác vác một số chuyện. Nhưng bây giờ chúng ta đang nhắc đến một tội phạm truy nã với mức độ nguy hiểm cấp bốn. Chỉ có người gác vác 'bốn chữ đó' mới có quyền hạn điều tra.”

"VẬY nếu ta cứ điều tra thì sao?" Paperman vẫn hỏi một cách cố chấp.

Malone lại châm thêm một điếu xì gà : “VẬY người cứ việc điều tra, đừng cản đường của HL là được. Đây là sự nhượng bộ lớn nhất mà ta có thể dành cho người trong phạm vi quyền hạn của ta.”

Paperman trả lời với vẻ hờ hững: “VẬY thì cảm ơn.” Lời nói còn chưa dứt, hắn đã bước ra khỏi cửa.

Một phút sau khi hắn bước ra khỏi cửa, Malone nhắc ống nghe điện thoại trên bàn lên. Sau khi bấm số điện thoại bí mật của tổng bộ HL châu Âu, hắn nói: “Ta là thượng tá Malone của đơn vị thứ hai tại phương Bắc. Xin tiếp viện một ít quân... Đúng, ta biết ở đó là sáng sớm, vì vậy tốt nhất người nhanh chóng gọi hắn dậy.”

-----o0o-----

Cùng lúc đó, tại rạp hát Phoenix nằm dưới mặt đất khoảng hai mươi mét.

“Làm khá lắm. Thành phố ngằm dưới mặt nước, ha ha ha...” Blood Owl vừa cười gằn vừa nói: “Khó tưởng tượng nổi muốn xây dựng những lối

ngâm thông nhau phức tạp như tổ kiến dưới lòng thành phố Venice phải tốn bao nhiêu thời gian, sức người và tiền của. Càng không cần nhắc đến tài trí của người thiết kế.”

Trước mặt Blood Owl là một người đàn ông đang nằm trên mặt đất. Từ đầu gối chân trái của người này trở xuống đã không còn lại gì, trong khi giọng nói của hắn run rẩy vì tuyệt vọng và sợ hãi: “Rốt cuộc ngươi là ai?! Đơn vị thứ hai không thể có nhân vật như ngươi!”

Blood Owl bật cười: "Steel Commandment chỉ cử một đám bỏ đi như các ngươi phòng thủ nơi này sao? Trên đường tàn bộ đến đây, ta cũng không gặp tên cấp ‘Cường’ nào. Sao vậy? Theo ý của ngươi, HL ở Venice cũng không có người mạnh hơn ta nhỉ? Như vậy thì hơi buồn chán đó... Hừm, xem ra thành phố này quả thật đã suy tàn rồi.”

Dường như người đàn ông đó đã hiểu ra Blood Owl cũng không phải là người do lãnh đạo cấp cao của đế quốc cử tới. Vì vậy, hắn lập tức hét lên như điên như cuồng: “Vì sao ngươi lại làm vậy?”

“Hả? Làm gì?” Blood Owl ngẩn ngơ rồi lại quay đầu nhìn những đoạn tay chân gãy và vết máu trải dài khắp nơi: “Ngươi nhắc đến việc dọn dẹp sao? Điều này có gì đáng để ngươi kích động đến nổi gào rú như vậy? Ta chỉ cần một nơi yên tĩnh để nướng nấu, nhân tiện thực hiện một vài nghiên cứu khoa học. Ngươi phải biết rằng khi dọn đến nhà mới thì trước tiên phải dọn dẹp để tránh rắn giun chuột kiến gì gì đó bò ra gây khó chịu...”

“Ngươi... ngươi...” Kẻ kia không biết phải nói gì vì hắn đã hiểu tên điên trước mặt chắc chắn sẽ không chừa người sống. Thế là hắn liền đặt tay lên ngực mình: “Hôm nay, ngươi tàn sát hai giáo sĩ cấp cao, ba mươi sáu giáo sĩ, chín mươi tín đồ của Steel Commandment... Cấp trên của ta chắc chắn sẽ không làm ngơ trước thương vong trầm trọng như thế.” Tay hắn nắm chặt chiếc đồng hồ bỏ túi rồi vẽ hình thánh giá lên giữa trán và ngực, sau đó hét lớn: “Ý trực ngã chủ, thân dữ thần tội!”

Lời còn chưa dứt, chiếc đồng hồ bỏ túi bỗng bùng lên một luồng ánh sáng màu trắng.

Blood Owl biết điều này có nghĩa là gì nên hắn liền di chuyển tới bên cạnh người đàn ông trong nháy mắt rồi kéo đứt cả bàn tay và cổ tay của hắn, sau đó thuận thế giẫm nát đầu.

Ánh sáng của chiếc đồng hồ bỏ túi dần dần mờ nhạt rồi biến mất...

"Hi vọng bọn họ đến sớm một chút." Blood Owl nhìn thi thể đã nát vụn trên mặt đất bằng ánh mắt khát máu: "Dù gì thì ta vẫn thích làm thí nghiệm với người sống hơn."

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 3 : Người môi giới

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Không ai có thể xác định được thời gian sáng lập cụ thể của Steel Commandment mặc dù tiền thân của nó có thể xuất phát từ thành phố thần thánh Jerusalem vào đầu thế kỷ XII. Ban đầu, tổ chức chỉ có chín thành viên và mục đích thành lập là để bảo vệ người hành hương không bị giặc cướp tấn công.

Đến cuối thế kỷ XII, quy mô của tổ chức này đã vô cùng to lớn: Họ sở hữu hơn 9000 sản nghiệp ở châu Âu, bao gồm rất nhiều giáo đường và thành lũy nổi tiếng. Thành viên của tổ chức lên đến hàng chục ngàn và tổ chức có thể thu thuế của người dân hoặc thẳng tay cướp đoạt. Ngay cả những quý tộc thời bấy giờ cũng rất biết điều nên thường xuyên quyên tặng rất nhiều vàng bạc và nghe lệnh của giáo hoàng. Họ cũng có lực lượng quân sự thuộc về tôn giáo mạnh mẽ nhất ở châu Âu thời bấy giờ: Knights Templar.

(Knights Templar: Hiệp sĩ dòng Đền)

Nhưng sự bành trướng quyền lực và tài sản quá mức cuối cùng đã trở thành một mũi dao đâm vào tim tổ chức.

Vào thứ sáu, ngày 13 tháng 10 năm 1307, tại Pháp là một ngày thứ sáu đen tối và đây cũng là ngày Knights Templar diệt vong.

Một quốc vương sáng suốt đã thực hiện việc này với lý do rất đơn giản: Vào thời đại bấy giờ, bất cứ giai cấp thống trị của quốc gia nào cũng không thể chịu đựng việc một tổ chức sở hữu vài ngàn thành lũy và lượng tài sản khổng lồ tồn tại bên trong vương quốc của mình, trong khi mình lại không thể giành được chút lợi ích nào.

Bảy năm sau, tàn dư của đoàn kỵ sĩ lưu vong khắp các vùng của châu Âu. Phần lớn thành viên đã chết vì tù tội hoặc bị thiêu sống.

Khi đại đoàn trưởng cuối cùng của bọn họ là Jacques de Molay lên giàn

hỏa thiêu đã nguyên rửa giáo hoàng và quốc vương thời ấy rằng: Trong vòng một năm, hai người sẽ chết bởi “Sự phán quyết vĩnh hằng”.

Chưa đầy một năm sau, giáo hoàng và quốc vương đều lần lượt qua đời vì bạo bệnh và tai nạn khi đi săn.

Có vẻ toàn bộ ân oán đã kết thúc, nhưng ngọn lửa của Knights Templar vẫn chưa bao giờ tắt.

Có lời đồn rằng trước ngày thứ sáu đen tối, Jacques de Molay đã bí mật truyền chức vị của mình lại cho cháu trai là một bá tước trẻ tuổi và bắt hắn phải thề trước thượng đế rằng sẽ giữ gìn bảo tàng cho đến ‘Ngày tận thế’ để cứu vãn Knights Templar. Bảo tàng này được cất giấu trong cây trụ khổng lồ tại ngôi mộ của tổng đoàn trưởng đời trước. Sau đó, bảo tàng này được tổ chức “Thuần Kiến Trúc Sư” do bá tước điều khiển ngấm vận chuyển đến nơi khác và phải dựa vào một loạt ký hiệu thần bí và nghi thức tôn giáo bí mật của Knights Templar mới có thể lấy ra được.

Sau bảy thế kỷ vẫn không một ai phá giải được bí mật của những ký hiệu này nên bảo tàng cũng trở thành một câu đố của lịch sử.

Năm 2000, thời đại đế quốc thống trị hành tinh bắt đầu.

Trong thời đại đã được định trước sẽ lâm vào cảnh hỗn loạn, vô số tổ chức chống đối ra đời nhưng sau đó lại bị tiêu diệt một cách vô tình. Cuối cùng chỉ còn vài tổ chức ẩn sâu trong bóng tối mới có thể tồn tại, một trong số đó chính là Steel Commandment.

Bọn họ không những là người kế thừa của Knights Templar mà còn gộp giáo nghĩa của Thiên chúa giáo và Cơ Đốc giáo lại với nhau rồi lập nên luật pháp và giáo đing của riêng mình. Trong đó, đại đoàn trưởng kiêm nhiệm luôn chức giáo hoàng vừa là người tuyên truyền tín ngưỡng vừa là linh hồn của quân đội.

Đến nay, sự thống trị của đế quốc đã kéo dài được một thế kỷ. Còn Steel Commandment đã trở thành tổ chức nổi dậy lớn nhất trên thế giới và là một trong số ít tổ chức có lực lượng quân sự đủ để chiến đấu chính diện với đế quốc. Tại châu Âu, tổ chức này như một vương triều thứ hai tồn tại bên cạnh đế quốc. Muốn trừ khử bọn họ tận gốc là chuyện hoang đường, vì người có thể bị giết chết nhưng tín ngưỡng thì không.

Vì vậy, đơn vị HL tại châu Âu là đơn vị đông nhất trên toàn thế giới, sức chiến đấu tổng hợp chỉ thua tổng bộ ở Thiên Đô.

Đa số những tội phạm có siêu năng lực hoạt động trong thế giới ngầm đều không dám trêu chọc thành viên của Steel Commandment, bởi ai cũng biết một khi gây hấn với bọn họ thì sẽ bị phán tội và gặp cảnh đuổi giết khắp chân trời góc biển, cho đến khi bị giết mới thôi.

Nhưng Blood Owl sẽ không suy nghĩ về những vấn đề như vậy. Cho dù là Steel Commandment hay HL thì cũng như nhau, hắn chẳng cần quan tâm đến lập trường của người rơi vào tay mình, bởi tất cả chỉ là vật thí nghiệm của hắn mà thôi.

Mặc dù bề ngoài giống dân dân thuê chém mướn chuyên nghiệp hoặc kiện tướng bơi lội nhưng Blood Owl là một nhà khoa học chân chính. Trên thực tế, hắn từng tốt nghiệp một trường trong Ivy League. Chỉ là hắn đã dùng thân phận khác khi học tập tại đó, còn học sinh bị hắn mạo danh và cả gia đình lại trở thành vật thí nghiệm của hắn.

Bao nhiêu năm nay, Blood Owl luôn nghiên cứu phương pháp 'điều trị' cho mình. Đến nay, hắn đã phát hiện có hai phương pháp để đạt được mục đích cuối cùng. Thứ nhất là hắn nghiên cứu thành công, thứ hai là nhân loại trên thế giới bị tuyệt chủng.

Cho dù nhìn trên góc độ nào, Blood Owl vẫn đang vững bước trên con đường thực hiện lí tưởng của mình.

Sau khi xử lý xong giáo sĩ cao cấp cuối cùng, hắn tốn thêm nửa ngày để lục soát hết thành phố ngầm của Steel Commandment. Sau khi xác định không còn người nào sống sót, hắn mới bắt đầu việc thiết kế và sắp xếp.

Mê cung dưới lòng đất này được tạo thành từ những đường hầm và phòng ốc. Thoạt nhìn, mỗi một đường hầm đều giống hệt nhau với bốn mặt là tường kim loại dày, trên đầu có một dãy đèn kéo dài suốt dọc đường nên cho dù đi đến bất cứ đoạn nào cũng rất khó cảm thấy sự khác biệt.

Còn những căn phòng chỉ xuất hiện bên dưới lòng đất của một số công trình đặc biệt. Ngoài lớn hơn đường hầm và trên trần có nhiều đèn hơn thì những căn phòng này không có gì đặc biệt. Kích cỡ và cách bày trí của mỗi

căn phòng đều theo hình chữ nhật và có thể chứa khoảng bốn mươi người. Bên cạnh đó, vì trong phòng không có bất cứ bàn ghế gì nên trông nó giống như một cái hộp sắt trống trơn. Cũng giống như đường hầm, cho dù đang đứng bên trong cũng không thể đoán được rốt cuộc mình đang ở phòng nào.

Cách thiết kế này có lợi cho việc ngăn ngừa người ngoài xâm nhập vì khi người ngoài bước vào đường hầm sẽ không thể xác định được vị trí của mình. Do đó, kẻ xâm nhập sẽ bị những thành viên của Steel Commandment bao vây và bắt giữ rất nhanh chóng.

Dựa vào những đường hầm và phòng ốc ngầm này, thành viên của tổ chức có thể hành động bên dưới thành phố một cách nhanh chóng, chỉ tốn một khoảng thời gian rất ngắn đã đến được mục tiêu. Đã vậy, bất cứ lúc nào cũng có thể trốn thoát bằng các lối vào bí mật trên mặt đất. Nói không ngoa, mê cung dưới lòng đất chính là vũ khí mạnh nhất để các thành viên Steel Commandment ở Venice dùng để truyền tin và chạy trốn.

Nhưng bây giờ nó lại lọt vào tay Blood Owl...

Tất nhiên Blood Owl rất hài lòng về nơi này vì hắn luôn khát khao một nơi như vậy. Ở đây, hắn có thể bày biện được đủ thứ dụng cụ thí nghiệm và không bị những hàng xóm nhiệt tình quấy rầy. Với độ sâu bao gồm mực nước hai mét cộng với lớp đất cát gần hai mươi mét, cho dù hắn có mở một liveshow thì âm thanh cũng không thể truyền lên mặt đất.

Nhưng câu nói uy hiếp của giáo sĩ cao cấp trước khi chết mới là thứ làm hắn kích động nhất. Vì hắn đã biết trước đối phương sẽ cử một đội thành viên còn mạnh mẽ hơn đến tiêu diệt mình. Liệu có người cấp ‘Cường’ không nhỉ? Blood Owl đang rất mong đợi.

Nếu bàn về cấp bậc của năng lực thì không ai biết cách phân chia cấp bậc này bắt đầu được lưu truyền từ khi nào. Dường như nó luôn tồn tại trong một thế giới thần bí mà người thường không thể biết được.

Ở thời đại đa quốc gia, chính phủ các nước luôn che giấu một nhóm người có siêu năng lực, người cải tạo, người đột biến, vân vân... để bồi dưỡng bọn họ trở thành vũ khí của mình. Còn trong thời đại thế giới thống nhất, để quốc cũng chưa từng công khai loại sức mạnh này cho toàn dân. Nhưng bọn họ lại vạch ra một hệ thống tiêu chuẩn để có thể chia cấp một cách

chính xác nhất.

Thực ra hệ thống này rất đơn giản, từ cấp ‘Giấy’ đến cấp ‘Thần’ chỉ dựa vào hai số liệu để xác định, đó là “Thời gian” và “Số lượng”.

Ví dụ một người cấp “Giấy” có thể giết chết hai mươi người thường trong một giờ, vậy thì cấp “Bính” có thể giết chết hai trăm người trong một giờ, hay nói cách khác là giết chết hai mươi người trong vòng mười phút.

Giả thiết này được xây dựng trên tiền đề là mục tiêu sẽ phản kháng và bỏ chạy. Thời gian càng ngắn và số người càng nhiều thì cấp bậc càng cao. Khi có thể giết chết một triệu người trong một giây, thì đó chính là Thần. Tất nhiên, điều kiện của phương pháp xác định cấp bậc này nằm ở chỗ phải sử dụng sức mạnh của bản thân để làm việc này. Những người tương tự như phi công lái máy bay ném bom không thể tính vào đây được.

Trong hệ thống đánh giá của đế quốc. “Thời gian” đồng nghĩa với sức phá hoại cao nhất, cho nên những người có siêu năng lực chiếm ưu thế về thời gian thông thường sẽ có khuynh hướng tấn công. Còn “số lượng” lại chứng minh cho khả năng phá hoại và sinh tồn của người có siêu năng lực.

Tất nhiên cũng có những trường hợp ngoại lệ, ví dụ như người cải tạo. Bản thân những người này không có năng lực gì đặc biệt mà chỉ có thể dùng thân thể đã được cải tạo để chiến đấu. Tuy chúng có thể đạt được yêu cầu về mặt cấp bậc nhưng trong tình huống một chọi một với người có siêu năng lực cùng cấp, đặc biệt là những người có xu hướng tấn công, thì kẻ thua trận chắc chắn là người cải tạo.

Nhìn chung thì hệ thống này khá tiêu chuẩn và có thể áp dụng rộng rãi cho toàn bộ loài người trên hành tinh. Chỉ là đến tận bây giờ, trên Địa Cầu chưa từng xuất hiện nhân vật đạt đến cấp “Thần”. Những người có siêu năng lực đến cuối đời thường chỉ có thể dừng chân tại cấp “Cường”. Những người có thể đạt đến cấp thứ tư “Hung” đã có thể xem là tuyệt thế cao thủ.

Blood Owl chính là cao thủ thuộc đẳng cấp này. Không những thế, hắn mới ba mươi tuổi nên thực lực hoàn toàn có thể tăng thêm. Để đạt được điều đó, hắn chỉ cần càng nhiều con mồi và vật thí nghiệm...

Giữa trưa ngày thứ hai sau khi xảy ra vụ án tại Parrot, Blood Owl lại xuất hiện ở Venice. Hắn bước đi nghênh ngang trên đường và không hề lo lắng

vẻ ngoài khá bắt mắt của mình sẽ thu hút sự chú ý của người đi đường.

Thật ra đây là một hiện tượng rất kỳ lạ, tội phạm càng sợ bị bắt thì càng có vẻ lăm la lăm lét. Còn loại người như Blood Owl lại có thể hòa mình vào biển người. Cho dù có người nhìn hấn nhiều lần thì cũng chỉ vì thân hình cao lớn của hấn mà thôi.

Mọi người không thể ngờ hung thủ vừa gây ra vụ án đâm máu tại nơi công cộng vào đêm qua lại dám đi lại nghênh ngang trên phố như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Bởi vì điều này không phù hợp với đường lối tư duy thông thường.

Một giờ chiều, Blood Owl đang ngồi ăn ngấu nghiến một suất tôm cá và cua tươi dành cho hai người trong một căn tin. Thậm chí hấn còn gọi đến hai phần tráng miệng kiểu Ý.

Không lâu sau, một người đàn ông châu Á đeo kính đen gọng tròn và cột tóc đuôi ngựa rất dài bước vào căn tin. Tên này đầu hoẵng mắt chuột, bộ dạng lăm la lăm lét. Hấn kéo cổ áo gió lên che kín mặt và cằm. Vừa bước vào, hấn liền tính toán tất cả các con đường chạy trốn một cách thành thạo. Sau đó, ánh mắt hấn nhìn qua toàn bộ nam nữ bên trong quán một lượt. Chỉ cho đến khi xác định không có gì bất thường, hấn mới ngồi xuống đối diện với Blood Owl.

“Ngài Gillies, là ta.” Trong lúc hấn nói chuyện, ánh mắt vẫn không ngừng nhìn ngó xung quanh.

Blood Owl trả lời: “Ta đã gọi thức ăn cho ngươi. Nhưng vì ngươi đến muộn nên ta đã ăn hết phần của ngươi.”

“Ta chỉ đến muộn năm phút, ngươi đã ăn hết cả món tráng miệng. Đồ ăn ở đây được đem lên lần lượt mà...”

“Bớt nói nhảm đi, thứ ta cần đã làm xong chưa?”

“Nghe này anh bạn. Đêm qua sau khi ngươi rời khỏi quán rượu, sự việc do ngươi ngươi làm đã náo động toàn thành phố. Nói không chừng cảnh sát dựa vào camera theo dõi đã điều tra ra ta từng nói chuyện với ngươi. Giờ ta cũng bị dính vào phiền phức rồi...”

Blood Owl cắt ngang đôi phương: “Ngài Tả Đạo, ngươi muốn nâng giá sao?”

Đúng là Tả Đạo muốn nâng giá, ít nhất trước khi Blood Owl hỏi câu hỏi này thì hắn muốn nâng giá. Nhưng bây giờ, khi ánh mắt của hắn tiếp xúc với ánh mắt đối phương, Tả Đạo bất chợt rung mình: “Không dám, không dám... Ta làm người môi giới không chỉ mới ngày một ngày hai, trước giờ luôn giữ uy tín...”

“Cách làm việc của ngươi rất nổi tiếng nên không cần giải thích gì nhiều. Chỉ cần nói cho ta biết thứ đó khi nào đến nơi là được.”

Đôi mắt của Tả Đạo dưới cặp kính đen bèn xoay hai vòng rồi trả lời: “Bức họa của ngươi đã tìm được người mua rồi. Đó là một nhà sưu tập tư nhân thuộc hoàng tộc và có chỗ dựa rất chắc chắn nên cái gì cũng dám mua. Trong vòng hai ngày, hắn sẽ trả tiền. Khi tiền của hắn được chuyển khoản cho ngươi thì dựa theo bàn bạc lúc đầu, ta sẽ được hưởng 10% lợi nhuận, 90% còn lại dùng để mua dụng cụ cho ngươi. Ta đã bàn bạc kỹ lưỡng với những ông chủ chợ đen. Ngay ngày hôm nay, những dụng cụ điều trị sẽ đến. Chất hóa học cũng dễ kiếm, chỉ có dụng cụ tra tấn thì hơi khó. Bọn họ phải đi các cửa hàng đồ chơi người lớn ở các thành phố khác... À, ý ta là đến các đại lý cung cấp mới mua được. Còn thiết bị nghiên cứu nếu cần ngay thì sẽ hơi mắc nhưng cũng không khó kiếm. Về số tiền còn lại, trước kia ngươi đã nói muốn rửa thành tiền mặt. Bàn đạo đã giúp ngươi bàn bạc với các ông trùm ở quanh đây. Bọn họ nói ngươi phải trích ra 15% thì bọn họ mới chịu rửa giúp ngươi, cũng không được mặc cả. Ngươi thấy có được không? Nếu không được thì ta đưa thẳng tài khoản cho ngươi.”

Blood Owl cũng không suy nghĩ nhiều. Hắn quét sạch chút thức ăn còn lại trên đĩa rồi đứng dậy nói: “Ba ngày sau gặp lại tại nơi này, thời gian như cuộc hẹn lần trước.” Nói xong, hắn ném hai tờ tiền lên bàn rồi bỏ đi một cách ngênh ngang.

Tả Đạo nhìn theo Blood Owl cho đến khi bóng dáng hắn khuất dần dần sau cửa kính. Lúc này, hắn nhìn đồng nhìn tây một lượt rồi nhét hai tờ tiền kia vào ngực nhanh như chớp. Sau đó, hắn hắt lên: “Phục vụ, tính tiền!”

Vừa nói, hắn vừa lấy một tấm thẻ tín dụng nằn chồng chất ra khỏi ví da...

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu
Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 4 : Báo thù

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Tiếng ồn ào đã đánh thức Paperman. Hắn liếc nhìn đồng hồ thì thấy bây giờ đã là hoàng hôn.

Thường thì khi hắn ngủ gục trên bàn làm việc sẽ không ai gọi hắn dậy, trừ khi xảy ra tình huống như có một bưu kiện chứa bom được gửi tới sở cảnh sát.

“Được rồi. Mau ngồi xuống hết cho ta! Thành thật một chút, hừ! Đưa tên sùi bọt mép kia tới bệnh viện! Người là lính mới à? Đừng còng tay những tên sử dụng ma túy quá liều lại! Nếu nó chết trong hành lang thì biết làm sao!” Tiếng quát mắng của Deacon vang lên bên ngoài cửa.

Lại có hai đám lưu manh bị bắt vì đánh nhau bằng vũ khí. Những tên lưu manh đã sút đầu mẻ trán trên hành lang dù bị còng tay nhưng vẫn không chịu yên lặng mà đang đấu võ mồm với nhau.

Trì an của vùng này thật sự khiến các cảnh sát phải đau đầu, hầu như sở cảnh sát đều tập nập đến lạ thường vào khoảng thời gian từ đêm tới sáng mỗi ngày.

Paperman thở dài một hơi. Hắn thầm nghĩ dù sao bây giờ mình cũng chẳng ngủ nổi nữa nên lắc đầu cho tỉnh táo, rồi mở chiếc máy tính đã bị khóa màn hình để tiếp tục công việc điều tra.

Trong mắt vẫn ngấn nước, còn miệng thì liên tục ngáp dài, hắn thật sự không có hứng thú với công việc trong văn phòng. Nếu bảo loại cảnh sát như Paperman chạy mấy chục cây số để truy bắt tội phạm thì chắc chắn tinh thần của hắn sẽ phấn chấn, nhưng nếu bảo hắn phân tích và sàng lọc tin tức thì thật chẳng khác chịu cực hình.

“Chỉ tính riêng đường hàng không, một ngày đã có nhiều người thế này ra vào... Thành phố du lịch chết tiệt.” Paperman vừa xem những ghi chép

xuất nhập cảnh được gửi tới từ sân bay vừa chửi chửi âm lên.

Vì không thể dùng tên tuổi để điều tra nên nếu muốn tìm Blood Owl thì chỉ còn cách xem từng tấm ảnh CMND của các du khách đã xuất nhập cảnh (Cả thế giới không phân quốc gia mà chỉ phân thành vùng miền nên không còn khái niệm hộ chiếu). Thế là Paperman bắt đầu rà soát từ ghi chép của bảy ngày trước bằng cách quan sát gương mặt của mỗi người nhập cảnh một cách tỉ mỉ.

Nếu là HL, bọn họ hoàn toàn có thể điều động một lượng lớn nhân viên để làm việc này nhưng Paperman đã ăn canh bẻ môn bên phía ông bạn già Malone (từ chối không cho khách vào nhà gọi là cho khách ăn canh bẻ môn) nên hẳn đành phải dùng cách duy nhất nằm trong phạm vi quyền hạn của một cảnh sát bình thường.

Paperman cũng không giao việc này giao những cảnh sát khác, bởi hẳn không yên tâm. Có lẽ là do công việc truy bắt tên tội phạm này không thể xảy ra bất cứ sơ suất nào, hoặc chẳng hẳn lo rằng nếu có người bỏ sót thì cơ hội tóm được Blood Owl sẽ mãi mãi tuột khỏi tầm tay.

Sau ba giờ làm việc liên tục, công tác điều tra của Paperman vẫn chưa có bất cứ tiến triển nào.

“Thưa sếp!” Cửa phòng bỗng nhiên bị mở, sau đó một viên cảnh sát không gõ cửa đã chạy vào với bước chân lao đảo. Sau đó, hắn nói lớn : “Steel ... Steel...”

“Đừng lấp bắp nữa, trông ngươi luống cuống giống như dân thường ấy. Ngươi là cảnh sát mà.” Paperman trả lời bằng giọng bình tĩnh.

Sự uy nghiêm và bình tĩnh của hắn khiến viên cảnh sát hơi bình tĩnh lại, ít nhất thì hắn nói chuyện đã lưu loát: “Thưa sếp! Steel Commandment! Ngài mau ra ngoài xem thử đi!”

Paperman đứng dậy, không nói gì thêm mà chỉ đi thẳng ra ngoài. Thật ra trong lòng hắn cảm thấy khá vui vẻ, bởi mặc dù không biết chuyện gì xảy ra nhưng cuối cùng hắn đã có lí do để ra ngoài hít thở không khí.

Bước ra khỏi sở cảnh sát, hắn thấy tất cả mọi người đều nhìn về bầu trời phía Bắc, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi và ngỡ ngàng.

Một thánh giá khổng lồ, sáng rực đang lơ lửng giữa bầu trời đêm. Đó không phải là khói lửa, cũng không phải là hình ảnh ba chiều, mà là hoa văn do một loại năng lượng nào đó tạo thành khi cháy lên.

“Đùa gì vậy?” Paperman nhìn thánh giá, khòe miệng hấn lại nhếch lên: “Nhân vật lớn như giám sát trưởng của Thánh Vực cũng đã đến, muốn gây chiến tranh sao?” Sau đó, trong áo khoác của hấn có nhiều tờ giấy trắng bay ra tầng tầng lớp lớp. Chúng tự động bay xuống dưới chân hấn rồi tạo thành một tấm thảm bay bằng giấy.

Paperman đứng lên tấm thảm bay và nhanh chóng bay về phía thánh giá đang lơ lửng ở phía xa.

...

HL, đơn vị thứ hai tại phương Bắc.

Trên màn hình lớn trong phòng làm việc của Jim Malone hiện lên hình ảnh thánh giá khổng lồ đang lơ lửng giữa trời. Còn hấn thì đang trợn mắt há mồm, đến nỗi hấn không hề hay biết tàn thuốc của điếu xì gà trên tay đã rơi xuống đôi giày da bóng loáng của mình.

“Thượng tá, vừa rồi người nói đến đâu rồi?” Kẻ vừa hỏi là một người đàn ông mặc quân phục màu đen của HL, hấn đang ngồi đối diện với bàn làm việc của Malone. Tóc của người này màu vàng và được chải chuốt rất gọn gàng, khuôn mặt cũng có thể nói là anh tuấn. Đáng tiếc, một vết sẹo ngang đã chia toàn bộ khuôn mặt của hấn thành hai phần và góp phần khiến nó toát lên vẻ dữ tợn.

Malone xoay ghế rồi nhìn đối phương mà nói: “À! Đừng lo lắng, ngài Faeroe. Mọi việc vẫn nằm trong tầm kiểm soát. Ta sẽ cử người đến đó ngay đây.” Hấn vừa nói vừa định vươn tay cầm chiếc điện thoại trên bàn.

Faeroe ra hiệu cho hấn ngừng lại, sau đó mới mở miệng nói: “Không cần đâu. Để một mình ta đi là được rồi. Không phải ta không tin tưởng sức chiến đấu của đơn vị nhưng... ta muốn gặp người của Steel Commandment, nói không chừng lại có thể gặp được trong tình huống này.”

Malone vội vàng nói: “Ngài Faeroe, ngài mới đáp máy bay được vài giờ, hơn nữa, tướng quân cử ngài đến...”

“Thượng tá đừng nhiều lời. Mệnh lệnh của tướng quân không hề xung đột với trách nhiệm đối với HL.” Faeroe đứng dậy, nói tiếp: “Hung phạm với mức độ nguy hiểm cấp bốn cần phải bị giết. Những kẻ phản loạn dám điều võ giương oai ở thành phố cảng cần phải bị giết.”

Hắn quay người, có lẽ hắn muốn nhắc nhở đối phương bằng bốn chữ “Vương Quyền Vô Thượng” trên lưng áo của mình: “Luật pháp luôn đứng trên tất cả, bất cứ nhân tố nào bị phán quyết rằng có khả năng uy hiếp đến sự thống trị của đế quốc đều phải giết sạch, không cần bầm lên trên hay đặc xá.”

...

Phía bắc thành phố Venice.

Trên mặt biển cách đảo Murano không đầy hai cây số bỗng xuất hiện một tảng băng trôi với đường kính lên đến cả trăm mét. Màu sắc của khối băng cũng là một màu trắng vô cùng kỳ lạ. Còn trên mặt của khối băng lại có hơn mười người đang đứng.

Chân bọn họ đi ủng kim loại, mình mặc quần áo màu trắng và vạt áo kéo dài đến tận đầu gối, trên thắt lưng có khắc hình thánh giá, từ hai vai đến cổ áo được chế tạo bằng chất liệu cứng rắn, cổ áo cao đến tận xương gò má che hết nửa khuôn mặt. Trước ngực của chiếc áo dài màu trắng còn có một biểu tượng thánh giá màu đỏ rực rỡ. Đó chính là biểu tượng của Steel Commandment.

Người dẫn đầu hơn mười kỵ sĩ giáp nặng là giám sát trưởng Gavar Bottelinos. Người này cao đến hai mét, một cây thánh giá còn lớn hơn cả cột đèn đường đang đặt xéo trên lưng hắn.

Gavar Bottelinos mặc áo dài màu trắng được mạ kim loại nhiều nơi nhưng lại không có giáp trụ che phủ các bộ phận của cơ thể. Sau khi lấy một chiếc đồng hồ bỏ túi ra khỏi ngực và nhận ra kim đồng hồ đang rung lên một cách dữ dội, hắn liền cười gằn rồi nói: “Xem ra cao thủ ở đây cũng không ít.”

Một người đàn ông mặt đen có xương quai xanh dựng đứng ở bên cạnh Bottelinos nói: “Thưa sếp, trước đây mục sư trưởng đã cảm ứng được hung thủ giết chết hơn trăm huynh đệ của chúng ta chỉ có một người. Nhưng theo tình hiện nay, nếu dẫn dụ một mình hắn xuất hiện thì không sao. Nhưng nếu lỡ như hắn không đến, ngược lại còn thu hút sự chú ý của quân chủ lực HL thì...”

Bottelinos nói: “Quận Quan là gốc rễ của chúng ta. Tuy Venice chỉ là một nơi nhỏ bé nhưng hơn trăm huynh đệ đã bị giết tại đây trong thời gian chưa tới nửa ngày, đã vậy lại còn do một người ra tay. Ta không cần biết hắn là ai, thuộc thế lực nào. Tóm lại, chúng ta không để cho hắn nhìn thấy ánh bình minh ngày mai.”

...

Trong thành phố ngầm dưới lòng Venice.

Ban ngày, sau khi Blood Owl gặp Tả Đạo, hắn đã đi đến một cửa hàng và mua một lượng lớn chất bảo quản và những nguyên liệu khác để điều chế một loại chất hóa học có thể át đi mùi xác chết. Tiếp theo, hắn còn dành một ít thời gian để đến cửa hàng kim khí để mua vài thứ nhằm cải tạo lại hệ thống thông gió của hai căn phòng rồi gom tất cả xác chết và tay chân đứt gãy vào đó.

Bận rộn suốt cả ngày, rốt cuộc cũng có thể xem như đã dọn dẹp xong. Về phần vết máu và các chất lỏng không biết tên thì được Blood Owl dùng để trét lên tường như sơn. Dù sao hắn cũng không quan tâm đến mùi ấy nên chẳng có lý do gì phải xử lý.

Dụng cụ thí nghiệm và thiết bị máy tính thì cần phải chờ tin tức của Tả Đạo, còn các dụng cụ gia đình thông thường như giường và tủ lạnh thì hắn không có thời gian để đi mua. Vì vậy, hắn quyết định sẽ đi tìm một khách sạn trên mặt đất để ở tạm một đêm.

Blood Owl tìm đại một lối đi lên. Sau khi rà soát toàn bộ lối ngầm một lượt, hắn đã hiểu rõ các vị trí của thành phố Venice trên mặt đất nên hắn biết mình sẽ xuất hiện ở nơi nào trong thành phố.

Nhưng sau khi lên mặt đất, hắn còn chưa kịp nhìn biển tên đường ở bên cạnh thì đã nhìn thấy một cảnh còn thú vị hơn.

Chỉ thấy Blood Owl vừa nhìn bầu trời phương Bắc, vừa bật cười như điên ở giữa phố xá. Bấy giờ, một thánh giá màu trắng xuất hiện trong mắt hắn.

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 5 : Ba chỉ thị

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Khi Paperman bay qua bến cảng, hắn bỗng phát hiện một bóng người giữa màn đêm và đang tiên lại gần mình.

Người này liên tục nhảy qua đỉnh các tòa nhà từ phía Nam, thế mới thấy thân thủ của hắn ta thật không tầm thường. Nhưng trong phút chốc, khó có thể xác định được lai lịch và mặt mũi người đến. Cũng chính vì vậy, Paperman đành phải ngừng bước để đề phòng gặp phải tình huống trước sau đều có địch xuất hiện.

Lúc này vẫn đang là ban đêm, phía trên mặt biển chỉ có ánh sáng do thánh giá rực rỡ rơi xuống. Người vừa đến mặc áo đen và hành động rất nhanh. Khi hắn còn cách mình chừng trăm mét, Paperman vẫn không thể xác định được hắn là địch hay bạn.

Người đó chợt ngừng lại ở trên cao rồi nhìn về phía Paperman, đến tám mươi phần trăm là đang suy đoán thân phận của Paperman.

Hai người đều là cao thủ cấp Cường nên suy nghĩ trong lòng đều như nhau, với lại khoảng cách giờ đây đã xấp xỉ phạm vi an toàn của bản thân, vừa có thể chiến vừa có thể lùi. Nếu như tiến lên thêm thì khi ra tay chắc chắn sẽ là một mất một còn.

Tất nhiên, hai người đều giả thiết rằng cấp bậc năng lực của đối phương nhỏ hơn hoặc bằng mình. Còn nếu người đối diện là cao thủ cấp “Hung” thì khoảng cách cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa.

Paperman mở miệng trước: “Nghe này anh bạn, ta là cảnh sát. Nếu người là đồng bọn của đám người trên biển thì ta rất xin lỗi vì ta không thể để người đi qua được.”

Faeroe nghe xong bèn thở phào một hơi, trong lòng thầm nhủ: Thì ra chỉ là một tên cảnh sát. Năng lực bay của hắn cũng hiếm thấy, nhưng ở một nơi

nhỏ bé như Venice này... nhiều nhất hẳn chỉ là một nhân vật cấp Bính mà thôi.

Nghĩ đến đây, hắn bèn bật cười và trả lời: “Ồ, thì ra là người phe mình. Ngại quá, vì người không mặc đồng phục nên ta không nhận ra.” Giọng điệu của hắn ẩn chứa chút kiêu ngạo và xem thường.

Hai người cùng di chuyển khiến khoảng cách hơi rút ngắn lại, chỉ là cả hai vẫn chưa buông lỏng hoàn toàn vì ai biết được đối phương có lừa gạt mình hay không.

Đến khi Paperman nhìn rõ đồng phục màu đen trên người của Faeroe, hắn mới có thể xác định đó là quân phục của HL và bỏ qua sự đề phòng: “Người là người của Jim à? Trước đây ta chưa từng gặp người.”

“Jim? Người muốn nói đến thượng tá Malone sao?” Faeroe bỗng đánh giá người đàn ông trước mặt với vẻ nghi ngờ: “Xem ra người hiểu rất rõ HL ở vùng này.”

“Cũng biết chút đỉnh thôi.” Paperman nói: “Nói như vậy thì người không phải là thành viên của HL vùng này?”

Faeroe không muốn lãng phí thời gian với một tên cảnh sát cón con nên chuyển chủ đề: “Được rồi. Với quân hàm của ta thì không có nghĩa vụ phải tiết lộ bất cứ thông tin gì về nội bộ của HL cho người. Ta thấy dường như người là người có siêu năng lực nên chỉ bằng cứ ở lại nơi này ngăn chặn những tên tâm thần hoặc ma men đến gần, tránh lát nữa chiến đấu lại lỡ tay làm bị thương người khác. Đồng thời cũng vì an toàn của bản thân người.”

Hắn nói xong bèn quay người bay về phía mặt biển với tốc độ nhanh như gió giật. Mấy giây sau, hắn đã đập lên mặt nước và chạy đi rất xa.

Tuy Paperman hơi bức vì thái độ Faeroe nhưng nhìn phong thái của đối phương thì chắc hẳn cũng phải là cao thủ trong HL. Chỉ nhìn bước chân như chuồn chuồn đá nước, hắn đã biết mình không thể thực hiện được.

“Thôi được. Trước tiên ta cứ đứng nhìn từ xa, hy vọng sẽ không cần đến mình ra tay.” Paperman thấy có người bằng lòng xung phong đánh trận đầu nên cũng thành toàn cho hắn, còn mình làm quân chi viện là được. Mấy năm trước, hắn từng đọc một vài tài liệu báo cáo về sức chiến đấu của giám

sát trưởng Thánh Vực nên hôm nay hắn muốn chứng kiến tận mắt, xem thử người đó có phải có ba đầu sáu tay hay không.

Thế là hắn ngồi trên thảm giấy và đuổi theo hướng Faeroe vừa chạy đi với tốc độ không nhanh không chậm.

Nhắc đến ba đầu sáu tay thì lúc này đúng là có một tên ác ôn ba đầu sáu tay đang chạy đến. Tất nhiên, ba đầu sáu tay chỉ là ẩn dụ bởi nếu áp dụng cho Blood Owl thì đúng là hơi thiệt thòi cho hắn. Hắn đâu chỉ ba đầu sáu tay. Nếu ở trong thời đại thông tin chậm như rùa bò thì loại người như hắn chắc phải được đồn thổi thành: tám cánh tay, có sừng, ăn thịt người, vân vân.

“Lão già, ngươi không có tay sao?” Blood Owl ngồi trên một chiếc thuyền đáy bằng và đang nhìn gã lái thuyền bằng ánh mắt nôn nóng.

Tóc của người lái thuyền đã hoa râm. Hắn mang chùm râu giả đến mức không thể giả thêm được nữa. Giọng nói của hắn đậm chất sông nước Italy: “Ha ha ha, chàng trai trẻ. Thuyền của ta là thuyền tham quan nên tốc độ không thể so với đám đồ chơi chạy bằng động cơ được.”

“Đám hải tặc cụt chân chèo thuyền bằng chân còn nhanh hơn ngươi.”

“No, no, no... chàng trai trẻ. Phải biết rằng trên sông nước trong thành phố phải chèo chậm mới có thể thưởng thức phong cảnh.” Lái thuyền chỉ lên trời: “Ngươi hãy thưởng thức ánh trăng của Địa Trung Hải đi.”

Blood Owl lẩm bẩm một mình với giọng thật nhỏ: “Tại sao ta vẫn chưa giết hắn? Khi nhìn thấy gương mặt của hắn vào mười phút trước, ta đã muốn giết hắn kia mà.”

Hắn hít sâu một hơi rồi nhìn lái thuyền: “Lão già. À không. Chú em, ta nhắc lại câu nói mà ta đã nói với ngươi vào mười phút trước thêm lần nữa. Chính là câu nói lúc ta đưa tiền cho ngươi, chắc hắn ngươi vẫn còn nhớ chứ.” Rồi bỗng hét lớn: “Con mẹ nó! Tốc độ nhanh nhất! Đưa ta đến nơi có ánh sáng màu trắng kia!”

“Ồ! Chàng trai trẻ, ta không trẻ như ngươi nói đâu...” Không biết tại sao giọng của lái thuyền lại biến thành giọng của người Uighur.

Blood Owl nói: “Nếu không phải ta đã đi cả ngày nên muốn nghỉ ngơi một

chút...” Hãn siết chặt nắm đấm, sau đó lại nhả nhin bỏ tay xuống: “Nghe này anh bạn, ta biết ngươi sợ đến đó sẽ gặp nguy hiểm cho nên mới rề rà nhằm khiến ta mất hết kiên nhẫn rồi lên bờ để kiếm được một món hời. Nhưng để ta phân tích tình huống cho ngươi.”

Nói đến đây, hãn ngừng lại một lúc rồi dùng tay bẻ gãy một khúc gỗ trên thuyền. Sau đó, lái thuyền còn chưa kịp hét lên thì hãn đã gồng tay trái rồi ném khúc gỗ đi. Khúc gỗ giống như tên lửa bắn vỡ một cây cầu nhỏ cách đó hơn mười mét ở bên bờ sông.

Tay lái thuyền lập tức trợn mắt há mồm tại mạn thuyền, cái cảm dường như đã rút ra ngoài. Lúc này, Blood Owl lại nói tiếp: “Nếu mười phút sau ta vẫn chưa đến bên tàu thì ngươi sẽ biến thành mái chèo. Còn nếu ngươi định nhảy khỏi thuyền thì... Tin ta đi, ngươi sẽ biến thành mái chèo ngay lập tức. Ngươi cũng không được hét lên hoặc tiếp tục nói nửa câu bằng bộ râu giả và khẩu âm các vùng chuyên dùng để lừa du khách tham quan, mau chèo đi! Còn mái chèo mà ta muốn nói đến là một vật cứng ngắc, không thể hít thở, không có bất cứ đặc điểm nào của sinh vật. Ta chỉ đứng ở đuôi thuyền, cầm lấy phần giữa của nó rồi quay với tốc độ cao bằng lực tay gần ba trăm kilogam của ta thì thể nào cũng nhanh hơn những món đồ chơi gắn động cơ kia.” Câu nói cuối cùng của hãn đã chuyển thành tiếng gào lớn.

Trong lòng tay lái thuyền thâm thét lên: Đó là chân vịt chứ! Tên này không phải là người! Có thể chết đó... tiêu rồi... quanh năm trôi nổi trên sông, ta nào phải kẻ nhát gan. Lừa khách tham quan biết bao năm nay, bây giờ xem như xong rồi.

Tuy hãn sợ nhưng tay lại tăng thêm sức. Tốc độ chèo thuyền có thể sánh ngang với tay chèo trong đội thuyền rồng. Vì vậy mới có câu, con người toàn bị ép buộc mà thành, lúc đao kẻ lên cổ thì mấy ai có thể kêu cha gọi mẹ, đây gọi là ý chí cầu sinh.

...

Khi Blood Owl và tay lái thuyền đang ngắm cảnh trên sông thì ở trên biển, Faeroe đã đụng độ với hơn mười người của Steel Commandment.

Faeroe bay thẳng một đường từ phía Nam, sau chốc lát hãn đã xuất hiện trên một tảng băng trôi. Nhưng đối phương không hề tấn công hãn ngay mà chỉ tỏ vẻ như không có chuyện gì xảy ra, dường như một vị khách không

mời vẫn chưa đủ khiến bọn họ ra tay.

Ánh mắt của Faeroe lướt qua khuôn mặt của từng kỵ sĩ, trong đó có cả người đàn ông mặt đen, cuối cùng mới ngừng trên mặt của Bottelinos: “Trước đây chỉ nhìn thấy mặt trên lệnh truy nã, hôm nay rốt cuộc đã được gặp.”

Bottelinos nhìn đôi phương bằng ánh mắt xem thường. Hiển nhiên rằng bộ quân phục đã chứng minh thân phận của người đến, chỉ thấy hừ lạnh một tiếng: “Quả nhiên người đầu tiên đến nơi là chó săn của HL, vậy... người giết các giáo sĩ vào hai mươi tiếng trước là người sao?”

“Phản tặc, giọng điệu của ngươi lớn thật.” Faeroe không hề phủ nhận sự việc liên quan đến giáo sĩ, tất nhiên hắn cũng không thừa nhận vì hắn không biết đôi phương muốn ám chỉ điều gì nên tạm thời im lặng có lẽ sẽ đổi được nhiều tin tình báo hơn.

Có lẽ vì vậy mà hắn trả lời: “Nhớ cho kỹ, Bottelinos. Ngươi sắp chết trong tay của Grid Faeroe.”

Bottlelinos nói: “Ồ? Ra là Faeroe, thành viên của ‘Viên Tước Mãng Long’. Được lắm, nhìn thấy thánh giá của ta vẫn dám một mình đến đây, quả nhiên không phải hạng tầm thường. Dù đêm nay tên sát thủ kia không đến nhưng nếu trừ khử được ngươi thì cũng xem như không phí công đi một chuyến.”

Faeroe rất kiêu ngạo nên sẽ không chịu thua: “Hừ... Phản tặc không biết sống chết...”

Sát ý của hai người đã dâng lên thật cao, cuộc chiến sống còn sắp bùng nổ trong nháy mắt.

Bấy giờ, người đàn ông mặt đen lại đến gần và nói thầm vào tai Bottlelinos: “Thưa sếp, mục sư trưởng đã cảnh cáo rằng phải chờ hung thủ xuất hiện mới có thể dùng Thánh Giá.”

Bottlelinos trả lời với vẻ lạnh lùng: “Ta biết tự cân nhắc.”

Thực ra trong lòng giám sát trưởng như hắn đã bất mãn đối với mục sư trưởng từ trước. Không chỉ vì đôi phương chưa từng tham gia chiến đấu đã đạt được địa vị cao quý chỉ thua đại đoàn trưởng, điều khiến hắn càng bức

tức hơn chính là việc phải làm theo những lời tiên đoán rất chính xác. Nếu hắn không chịu tiếp thu và gặp phải nguy hiểm, kết cục chắc chắn là phải chết không có chỗ chôn.

Lần này, khi Bottlelinos dẫn theo mười kỵ sĩ thiện chiến rời khỏi Thánh Vực, mục sư trưởng dặn dò hắn ba điều: Thứ nhất, khi hung thủ xuất hiện trước mắt người, người tự nhiên sẽ biết được đó chính là hung thủ. Thứ hai, sau khi hung thủ xuất hiện mới có thể sử dụng thánh giá. Thứ ba, cho dù kết quả ra sao, sau khi sự việc kết thúc phải lập tức rút lui, trong vòng hai tháng không thể bước chân đến Venice lần nữa.

Ba điều này khiến Bottlelinos, vốn cũng rất tự cao, cảm thấy vô cùng kỳ lạ. Chẳng lẽ cần phải dùng thánh giá mới có thể tiêu diệt được cường giả đã giết chết hơn trăm giáo sĩ sao?

“Thưa sếp, lại có người đến.” Một kỵ sĩ đứng trước bẩm báo.

Chỉ thấy một chiếc thảm bay bằng giấy màu trắng đang bồng bênh trôi đến. Người ngồi trên thảm bay không phải là người Ấn Độ mà là một người đàn ông châu Âu mặc áo khoác và đội mũ lưỡi trai. Paperman đứng là thiếu chút phong cách của cao thủ nên cho dù là người cùng phe hay kẻ địch đều xem thường và không xem hắn là nhân vật lợi hại.

Bottlelinos nói: “Các người trừ khử hắn, sau đó lên bờ và đừng để cho những tên lâu la đến đây.” Hắn tiếp tục nhìn chằm chằm vào Faeroe rồi nói: “Còn ta thì sẽ lột da của con mãng xà này.”

Paperman cũng không rảnh để phản bác cách gọi lâu la, bởi mười kỵ sĩ đã nhào tới mà không hề nói một lời.

Mặc dù đồ đạc trên người công kênh nhưng những kỵ sĩ này vẫn có thể nhảy lên cao một cách thoải mái. Đám kỵ sĩ liên tục rút vũ khí sáng loáng ra khỏi hông, kẻ thì cầm kiếm, kẻ cầm giáo ngắn. Mười người tạo thành một hình bán nguyệt giữa không trung và bao vây Paperman, sau đó lần lượt đâm tới.

Tình thế trước mắt đã không thể né tránh được nữa.

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu

Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 6 : Bao vây

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Faeroe đứng đối mặt với Bottlelinos nhưng không dám làm bừa. Khóe mắt hắn thì liếc nhìn Paperman, trong lòng thầm nói: Bảo người thủ ở bờ biển nhưng người lại đi theo. Bây giờ nếu ta mạo hiểm cứu người thì khó tránh lộ ra sơ hở. Thật là phiền phức...

Trong vài giây ngắn ngủi, trong lòng Faeroe đã tính toán một lượt. Cuối cùng, Faeroe quyết định bỏ rơi Paperman bởi hắn cảm thấy tên cảnh sát này cùng lắm chỉ là một người có siêu năng lực cấp Bính, nếu có cứu hắn thì cũng chẳng giúp được gì nhiều mà ngược lại còn vướng tay vướng chân. Chẳng may mình sơ suất mà lâm vào thế bị động thì hai người chỉ còn một con đường chết.

Nhưng trong khoảnh khắc này lại xảy ra thay đổi nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người. Giấy trắng trùng trùng điệp điệp bỗng bay ra khỏi áo khoác của Paperman rồi che phủ lấy hắn, giống như một cái trứng đà điều khổng lồ.

Vũ khí của các kỵ sĩ vừa tấn công lên "vỏ trứng" liền vang lên tiếng kim loại va chạm vào nhau. Bức tường do giấy kết thành không ngờ còn cứng rắn hơn cả kim loại vì cho dù chém hay đâm cũng không thể để lại chút vết xước. Ngược lại, cánh tay cầm vũ khí của các kỵ sĩ bị chấn đến tê rần. Vài giây sau, bọn họ từ lưng chừng trên không lần lượt đáp xuống mặt băng, sau đó không còn ai định nhảy lên nữa.

Chỉ dùng một lớp giấy gần như trong suốt nhưng không ngờ có thể đỡ được đòn tấn công của mười kỵ sĩ thiện chiến. Khoảnh khắc này, mọi người có mặt tại đây đều thay đổi cách nhìn về tên "lâu la" kia.

Người đàn ông mặt đen đến gần Bottlelinos để xin chỉ thị: “Thưa sếp, người này là cao thủ. Thuộc hạ có thể thu cờ để đánh với hắn một trận không?”

Bottlelinos hừ lạnh một tiếng rồi trả lời: “Tùy ngươi. Nếu hung thủ vẫn còn ở Venice thì chắc hẳn hẳn đã nhìn thấy thánh giá. Nếu hẳn không còn ở đây thì trung thánh giá ra cũng chỉ lãng phí thời gian mà thôi.”

Người đàn ông mặt đen nghe xong liền vẫy tay phải, thánh giá màu trắng giữa trời bỗng nhiên biến mất. Lúc này, trên tay hẳn liền xuất hiện một cột cờ cao khoảng ba mét, trên nền trắng của lá cờ có một thánh giá màu đỏ. Hẳn lặng lẽ cầm cột cờ đó làm vũ khí rồi nhảy lên không.

Faeroe nói với Paperman: "Này cảnh sát! Muốn sống thì mau dùng năng lực của người trở về bờ sông. Tên này là tội phạm truy nã có độ nguy hiểm cấp hai đây!"

“Ngươi tự lo cho mình trước đi.” Tiếng nói vừa vang lên thì thân hình cao lớn của Bottlelinos đã lao đến trước mặt Faeroe. Nhân lúc đối phương đang nói chuyện, hẳn tấn công một cách bất ngờ.

Khó tưởng tượng nổi một người cao lớn còn vác theo một cây thánh giá khổng lồ lại có tốc độ đáng sợ đến thế!

Chỉ là Faeroe vẫn kịp phản ứng bằng cách di chuyển sang bên cạnh một chút, tuy khoảng cách không lớn nhưng lại vừa đủ để bốn chi của đối phương không thể chạm vào hẳn.

Còn ở trên không, tường giấy xung quanh Paperman đã tan biến. Tám tấm bay dưới chân cũng đã không còn, thay vào đó là một đôi cánh bằng giấy trắng khổng lồ. Hai vai và ngực của hẳn không những xuất hiện vòng bảo hộ do giấy tạo thành mà còn nối liền với đôi cánh.

Nếu nói hình tượng bây giờ của Paperman giống thiên sứ thì thật có phần gượng gạo, nhưng nếu nói là người chim thì cũng chẳng sai.

Tóm lại, lúc này Paperman hành động trên bầu trời càng tự do thoải mái hơn. Hẳn dứt khoát bay lên cao một tí để tránh khỏi phạm vi mà đối phương có thể nhảy lên, sau đó hẳn mới trả lời một cách ung dung: “Ta biết, ta từng nhìn thấy lệnh truy nã của hẳn trong hồ sơ của HL. Quan tâm cờ Suez Cedric, người có siêu năng lực cấp Bính, có thể thay đổi nhiệt độ của những vật mình chạm vào.”

Cú vung tay này của Suez Cedric tạo ra một thanh đao ánh sáng khổng lồ.

Hắn rất tin tưởng mình có thể phá vỡ phòng ngự của Paperman, nhưng lúc này khoảng cách lại quá xa nên đòn tấn công đã trượt mất. Thế là hắn điều chỉnh thân hình đang ở trên không nhằm mượn lực rơi xuống để chuyển sang tấn công vào lưng của Faeroe. Mười kỵ sĩ cũng lặng lẽ tản ra rồi âm thầm tạo thành vòng vây siết chặt lấy Faeroe.

Đường kính của khối băng không quá trăm mét nên không gian né tránh của Faeroe không lớn. Lúc này, Suez Cedri đánh lén sau lưng từ trên không, còn bên cạnh đã bị Bottlelinos chặn, bên ngoài lại bị mười kỵ sĩ lại vây kín, xem ra hắn đã không còn chỗ trốn.

Nhưng vẻ mặt của Faeroe vẫn vô cùng ung dung. Bấy giờ, hắn nhanh chóng lùi nhanh về phía sau rồi chạy trên mặt biển lạnh lẽo như đi trên đất bằng, nhờ đó đã hóa giải nguy cơ một cách nhẹ nhàng.

Đến lúc này Paperman mới hiểu. Thì ra bước chân như chuồn chuồn đá nước của thằng này không phải chỉ dựa vào tốc độ mà bản thân hắn có một loại năng lực nào đó giúp hắn bước đi trên mặt nước.

Sau khi đánh hụt, Suez Cedric nhanh chóng phân tích tình thế tiếp theo. Không lâu sau, hắn đã đoán được suy nghĩ của Faeroe, thế là hắn quay đầu lại rồi nói với Bottlelinos: “Thưa sếp, xem ra năng lực của hai người này đều không thuộc hệ tấn công. Bọn chúng muốn kéo dài thời gian để quân đội chi viện của HL bao vây nơi này.”

Trên mặt của Bottlelinos vẫn lộ ra vẻ xem thường: “Cho dù ta đã chọn mặt bằng nhỏ hẹp làm chiến trường nhưng lại đụng phải hai tên có thể bước đi chân không chạm đất. Hừ, thật chẳng ngờ HL đã sa sút đến mức phải cử loại thông minh vật chỉ biết giờ trò để đến kiếm chuyện.”

Tất nhiên, Faeroe biết đây chỉ là phép khích tướng đơn giản mà thôi. Trong tình huống liều mạng với người có siêu năng lực theo hướng tấn công trong không gian có hạn thì cho dù có thắng cũng chỉ là thắng thảm. Huống chi, đối phương còn có ưu thế về số lượng. Nếu cứ gắng gượng xông lên thì chẳng khác gì tự sát.

“Ha ha ha ha...” Faeroe bỗng bật cười, hắn trả lời: “Trước khi gặp các người, ta vốn nắm chắc có thể bắt sống toàn bộ các người. Nhưng... nếu không xét về năng lực, vừa rồi chỉ nhìn các người ra tay, ta đã biết rằng tiêu diệt toàn bộ các người là một việc rất khó khăn. Chỉ là ta chắc rằng mình có

thể thoát đi một cách an toàn.” Hắc bổng ngừng cười: “Nhưng lúc này, một kẻ gọi là Gavar Bottlelinos lại dùng phương pháp khiêu khích để gây chiến. Ngược lại, điều này khiến ta yên tâm không ít. Xem ra các người không có quân chi viện, cũng chưa sắp xếp chặt chẽ mà chỉ muốn dùng lá cờ thánh giá để dẫn dụ "người nào đó" đến, kẻ đó cũng chính là người đã giết chết các giáo sĩ của phe người. Sau khi dẫn dụ mục tiêu xuất hiện và đạt được mục đích báo thù, các người sẽ nhanh chóng rút lui. Đây là những điều các người muốn làm.”

Dựa vào vẻ mặt của đối phương, Faeroe biết những điều mình suy đoán là đúng. Thế là giọng điệu của hắn càng trở nên đắc ý hơn: “Nhưng các người không ngờ lại gặp phải Grid Faeroe ở nơi nhỏ bé như Venice. Đồng thời, cũng không ngờ đến mục tiêu của người vẫn chậm chạp chưa chịu đến và viên cảnh sát đang lơ lửng trên trời. Trong chốc lát, các người không thể xử lý ổn thỏa được, vì vậy bây giờ các người đã lâm vào thế cuội hổ khó xuống. Nếu bỏ đi với hai bàn tay trắng thì rất mất mặt. Còn liệu một ván thì các người chưa chắc có thể giết được hai người chúng ta. Mà nếu dây dưa mãi thì sớm muộn gì cũng bị HL bao vây.” Hắc thò tay ra chỉ về phía Bottlelinos: “Vì vậy, bây giờ người có nói gì cũng vô dụng thôi. Ta sẽ không để các người chạy thoát, cũng sẽ không ngu xuẩn đến mức liều mạng với các người. Người cứ đợi quân đội của đơn vị thứ hai đến, sau đó suy nghĩ xem nên đầu hàng hay đợi xử tử tại chỗ.”

Huyết thái dương của Bottlelinos bỗng nảy lên thành thình. Cự bấp toàn thân căng phồng tới mức sắp phá rách quần áo. Hắc thò tay nắm lấy thánh giá khổng lồ ở đằng sau với vẻ giận dữ: “Tên hèn nhát! Người thật sự cho rằng ta không thể giết người được sao...”

Suez Cedric ngấp ngừng muốn nói gì đó. Hắn định ngăn cản hành động của giám sát trưởng nhưng hắc bổng suy nghĩ: Faeroe đã phát hiện được mục tiêu của phe mình, với lại mình cũng không có viện quân, mà hung thủ lại chậm chạp chưa xuất hiện nên bây giờ tốc chiến tốc thắng mới là thượng sách.

Thế là hắc cũng không nói nữa mà chuẩn bị chi viện cho Bottlelinos.

Paperman đang lắng nghe cuộc trò chuyện của bọn họ, sau đó lại thấy bên dưới bắt đầu có hành động nên cảm thấy mọi chuyện sắp hỏng bét. Thế là hắn giảm độ cao xuống còn cách mặt nước một mét rồi nói với Faeroe: “Phải cẩn thận, ta đến giúp người.”

Faeroe cảm thấy rất buồn cười. Chẳng lẽ một trong những cao thủ có thể đếm trên đầu ngón tay của HL tại châu Âu mà lại cần một cảnh sát bình thường giúp đỡ sao?

Nhưng hắn cũng biết trong tình huống hiện giờ không thể nhiều lời nên nói: “Tùy ngươi, nếu ngươi bị giết thì ta cũng không có cách nào khác.”

Cùng lúc đó, trên bầu trời đằng xa đã có thể thấy vài đốm sáng mờ mờ đang từ từ đến gần. Đó là trực thăng chiến đấu của HL, còn trên mặt biển cũng xuất hiện một vài cái đốm sáng đang nhấp nháy, chắc hẳn là tàu con thoi thiết giáp. Còn phía đất liền, trên bên cảng sớm đã dày đặc xe cảnh sát. Quân đội của HL còn xuất hiện sớm hơn cả cảnh sát. Bọn chúng đến nơi sau khi Faeroe và Paperman rời khỏi bến tàu được một phút.

Bottlelinos biết sự việc không thể chậm trễ thêm. Nếu nhanh chóng giết chết Faeroe rồi trở về đảo Murano bằng tàu ngầm thì cũng còn kịp. Nếu không, có thể đánh vào thành phố Venice sau đó cùng thủ hạ chia nhau ra chạy vào thành phố ngầm, tránh khỏi một trận này rồi sau đó trà trộn ra khỏi thành phố.

Bottlelinos nghĩ đến đây liền hạ quyết tâm nên không còn kiêng dè gì nữa. Chỉ thấy hắn bỗng vùng thánh giá lên rồi chém xuống, một dải trắng chợt xuất hiện rồi ập vào bờ xóa với khí thế như muốn xé rách trời và biển.

Trong nháy mắt, bến tàu như phải chịu một trận sóng thần cỡ nhỏ với tốc độ gấp ba lần bình thường. Những cảnh sát và nhân viên HL đứng trên bờ chỉ cảm thấy gió mạnh ủa vào mặt, sau đó bọn họ vừa hét lên đã uống phải hai ngụm nước biển, tiếp đến lại phát hiện hai chân mình đã rời khỏi mặt đất rồi bay lên trời cùng với xe hơi, gỗ vụn, bùn đất, sau đó đập mạnh xuống đất.

Vài giây sau, cảnh tượng trong phạm vi trăm mét xung quanh bến tàu giống như vừa bị nước bắn tạt lên. Người và vật sứt mẻ nằm la liệt khắp đường phố, tạo nên một khung cảnh bừa bãi.

Tất cả mọi chuyện xảy ra quá nhanh. Khi những người sống sót tỉnh táo lại thì chợt nghe thấy tiếng ầm ầm như hàng ngàn con ngựa đang phi. Không biết là do tốc độ âm thanh chậm hơn hay là bọn họ đã bị sóng đánh đến nỗi điếc tạm thời.

Trên mặt biển, Faeroe trợn trừng đôi mắt, cơ bắp toàn thân đều căng cứng. Năm tay đang siết chặt của hắn cũng không tự chủ mà run rẩy. Trong vài giây ngắn ngủi vừa rồi, dù hắn thấy rõ mọi chuyện xảy ra nhưng vẫn không đủ năng lực và không gian để trốn tránh. Thế mà lúc này, hắn vẫn không bị tổn thương chút nào vì người đàn ông bên cạnh hắn đã dùng đôi cánh giấy để chặn đứng nước biển ập đến.

Một cánh của Paperman bao lấy thân thể mình còn một cánh ngăn trước mặt Faeroe. Trước cơn sóng dữ do thánh giá tạo nên, hắn vẫn không chút sụt mề và đứng vững như Thái sơn.

"Rốt cuộc thì ngươi là ai..." Ánh mắt Faeroe nhìn Paperman giống như nhìn một quái vật. Cho dù Bottlelinos là tội phạm nguy hiểm cấp ba nhưng nếu không cảm thánh giá thì Faeroe cũng không đề vào mắt. Vậy mà viên cảnh sát này lại dùng năng lực của thân thể để chống lại đòn tấn công của thánh giá? Chẳng lẽ... hắn cũng là cường giả cấp Cường?! Hơn nữa hắn vẫn là cảnh sát mà không gia nhập HL?

Bottlelinos cảm thấy lưng mình đang chảy đầy đồ mồ hôi lạnh. Biểu hiện của Paperman hiển nhiên đã khiến hắn sợ hãi. Lúc này, giám ngục trưởng của chúng ta đã không còn lòng dạ để chiến đấu. Hung thủ mà hắn muốn tìm vẫn chưa xuất hiện nhưng lại lộ ra Faeroe, một thành viên trong Viên Tước Mãng Long, sau đó không biết từ đâu lại chui ra một cảnh sát thần bí mà thực lực của hắn dường như cũng không kém Faeroe. Nếu cùng lúc đối mặt với hai cường giả cấp Cường, vậy thì đừng nói đến nhanh chóng giết chết bọn chúng, chỉ riêng ai thắng ai thua đã là một ẩn số.

Suez Cedric mở miệng rất đúng lúc: "Thưa sếp, ta thấy sự việc hôm nay không tầm thường, không nên ở lại đây lâu, hay là..."

Bottlelinos đang chờ đợi cơ hội xuống thang như vậy, thế là hắn vội nói: "Hừ... quan cảm cơ đã nói vậy thì món nợ này cứ để đấy, sau này..."

"Muôn chạy à?" Một giọng nói trầm thấp bỗng vang lên phía dưới chân hắn. Sau đó, chỉ thấy một cánh tay với cơ bắp săn chắc bỗng thò lên từ dưới mặt nước rồi bám vào mép tảng băng trôi.

Bấy giờ, một người đàn ông cao lớn bỗng trồi lên khỏi mặt nước.

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu
Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 7 : Khiếp sợ

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Sự chú ý của mỗi người có mặt tại đây đều bị hấp dẫn về phía vị khách không mời vừa gia nhập chiến trường. Paperman nhận ra người này chính là hung thủ của vụ án tại quán rượu Bronze Parrot, còn Faeroe cũng đã xem qua cuộn băng camera nên hẳn cũng có thể xác định được người này chính là hung thủ gây ra vụ thảm án tại giáo đường San Marco mười năm về trước. Biệt danh của người này trong danh sách truy nã của HL là “Blood Owl” và là hung phạm có mức độ nguy hiểm cấp bốn.

Còn về mặt của Bottlelinos sau khi nhìn thấy Blood Owl chỉ có thể dùng từ kinh hoàng để hình dung, lời dạn dò của mục sư trưởng cũng lóe lên trong đầu hắn ngay lúc này.

...

"Khi kẻ giết người xuất hiện trước mặt người, người tự nhiên sẽ biết đó chính là hắn."

...

"Là người..." Trong số các kỵ sĩ, có vài người khi nhìn thấy Blood Owl bỗng sợ hãi đến mức mặt mày trắng bệch và trở ra như con gà gồ. Quan cầm cờ Suez Cedric trước giờ luôn bình tĩnh cũng sợ hãi đến tột đỉnh.

Tất cả các thành viên cao cấp của Steel Commandment đều có thể nhận ra gương mặt của Blood Owl, vì hình ảnh của hắn được vẽ trên quyền “Giới Luật Pháp Điện” có lịch sử từ hơn một trăm năm trước, đây cũng chính là luật lệ cao nhất mà Steel Commandment phải tuân thủ. Lại nói trang cuối cùng của quyển sách này có vẽ một ma đầu. Khi ấy, mục sư trưởng từng tiên đoán đó chính là một ác ma có thể sẽ hủy diệt tín ngưỡng của bọn họ trong tương lai.

Bản thân Blood Owl lại không biết chuyện tầm phào của đám kỵ sĩ này,

nhưng hắn vẫn có thể cảm thấy được sự hoảng sợ của chúng. Tất nhiên, điều này khiến hắn vô cùng hải lòng và tâm trạng bức bối này giờ nhờ thế cũng đỡ hơn chút đỉnh.

Chỉ thấy hắn leo lên mặt tảng băng trôi, rồi vừa nhìn thẳng, vừa cười gằn về phía Paperman: “Tên.”

Những người khác lại bị hắn xem như không khí.

Paperman không kể tên khai sinh của mình mà nói ra cái tên hắn cho là thích hợp nhất, cũng chính là đáp án mà đối phương muốn nghe nhất: “Paperman.”

Blood Owl luôn biết mình được gọi là gì. Hắn cũng vui vẻ mà tiếp nhận biệt danh do HL đặt cho mình nên cũng không nói tên thật mà trả lời: “Ta là Blood Owl.”

Hắn nói xong, liền quay đầu lại và nói với Bottlelinos: “Người vọc nước vui quá nhỉ. Tên lái thuyền của ông đây nhân đó mà chuồn mất. Ta vốn định sau khi tới bến cảng sẽ chặt chân hắn để làm mái chèo, nhưng bây giờ chỉ có thể bơi đến đây. Người có biết ta ghét cảm giác bị ướm lăm không?”

Trong lòng Bottlelinos đang thâm tính toán. Từ khi sóng thần dâng lên tới bây giờ, khoảng cách từ đây đến bến tàu đã bị rút ngắn lại khoảng nửa cây số... ước chừng tốc độ bơi của người này cũng xấp xỉ ngư lôi.

“Người chính là người đã giết các giáo sĩ phải không?” Bottlelinos hỏi Blood Owl với vẻ thận trọng, dù gì thì hắn cũng chẳng biết truyền thuyết trăm năm trước là thật hay là giả. Nhưng hiển nhiên là người đàn ông trước mặt không dễ trêu chọc, nếu lần này mình là mục tiêu báo thù của hắn thì tình thế của trận chiến này đã trở nên khó khăn hơn bao giờ hết.

Blood Owl “Hả?” một tiếng với vẻ rất không vui rồi trả lời: “Steel Commandment cử người đến sao?”

Hắn đánh giá Bottlelinos từ trên xuống dưới một lượt rồi bình luận: “Đúng là rác rưởi...”

Ánh mắt của hắn lại chuyển lên Paperman: “May mắn thay, nơi này vẫn còn con mồi tốt hơn.”

Faeroe đã không thể kiềm chế nổi. Giờ đây, hắn cảm thấy mình như trở thành một tên lâu la bị Blood Owl phớt lờ. Mục tiêu khi đến Venice của hắn là phải bắt Blood Owl cho bằng được, mặc kệ đối phương chết hay sống.

Nhưng bây giờ kẻ truy nã kia lại xem thường hắn, hỏi sao có thể làm ngơ đây?

Nghĩ đến đây, Faeroe không nhin nữa mà quyết định đạp nước và lao về phía Blood Owl như một mũi tên. Dầu sao hắn cũng là người có siêu năng lực cấp Cường, nếu chỉ xét về năng lực thân thể thì chắc chắn không thua kém người cải tạo. Một chiêu này lại vô cùng sắc bén, uy lực và tốc độ chẳng khác sấm sét và đánh thẳng lên mặt của Blood Owl.

Để xem người né hay đỡ!

Vì sự việc xảy ra đột ngột nên Paperman muốn ngăn cản Faeroe cũng không kịp nữa.

Còn Blood Owl, tuy hắn không rõ tin tức tình báo về HL như lòng bàn tay nhưng cũng có thể xem như thuộc lòng. Ngay cả biệt danh của mình trên danh sách truy nã bí mật của tổ chức đối phương hắn cũng rõ thì tất nhiên hắn cũng biết mặt mũi của Grid Faeroe.

Blood Owl nhìn đối phương đang xông về phía mình bằng ánh mắt khinh thường. Trong hai giây ngắn ngủi, hắn đã cảm thấy nhàm chán vì Faeroe tấn công quá chậm và quá yếu. Kẻ này thuộc Viên Tước Mãng Long thật sao?

Cảnh tượng khi hai người va chạm vào nhau có thể diễn tả như Blood Owl là một người bắt bóng bắt lấy quả bóng mà người giao bóng ném cho hắn, sau đó thuận thế ném xuống đất. Tất nhiên, nơi này không phải là sân bóng chày. Vì thế, bàn tay của Blood Owl ấn lên mặt của Faeroe, sau đó nắm chặt đầu hắn rồi ném cả người hắn xuống dưới chân.

Kết quả là mặt băng bị vỡ ra, còn Faeroe thì chìm xuống đáy biển với tốc độ còn nhanh hơn lúc hắn lao về phía Blood Owl.

Sau khi ném xong, Blood Owl mới khởi động cổ tay rồi nói với vẻ như chưa từng xảy ra chuyện gì: “Đây là Mãng Xà? Ta thấy là ốc sên mới đúng.

Thứ như thế này thì cứ ném xuống nước biển cho nó tự tan ra chứ để nó trôi nổi trên mặt biển thì thật đáng ghét.”

Bottlelinos thấy thế cũng không cần quan tâm đến thuộc hạ mà đeo thánh giá lên lưng rồi quay đầu bỏ chạy. Suez Cedric và các kỵ sĩ cũng phản ứng không chậm một chút nào. Chúng không dám mở miệng nói vài câu đe dọa mà chạy theo nhanh như chớp vì lúc này chạy trốn mới là việc quan trọng nhất.

Blood đại gia, không phải ngài chỉ giết vài trăm giáo sĩ thôi sao? Cứ giết thoải mái, bọn tiểu nhân không trêu nổi nhân vật như ngài. Hôm khác sẽ mời kỵ sĩ tổng quản đến đọ sức tiếp.

“Hừ...” Blood Owl hừ lạnh một tiếng rồi không thèm quay đầu lại mà dùng ngón tay cái của bàn tay phải chỉ về phía sau lưng rồi nói với Paperman: “Người cũng nhịn đám ăn hại này lâu lắm rồi phải không?”

Paperman biết Blood Owl định làm gì, nên chỉ trả lời một cách bình thản: “Cứ tự nhiên.”

Blood Owl xoay người nửa vòng. Đồng thời, tay phải hắn duỗi thành đao rồi chém thẳng về phía sau.

Chỉ thấy tảng băng bị cắt ra làm hai, không những thế, mặt biển mênh mông cũng bị xé toạc ra tạo thành một vết cắt dài khoảng ngàn mét. Sau gần năm giây, vết lõm trên mặt biển mới được nước biển lấp đầy như cũ. Sóng xung kích làm hai cơn sóng khổng lồ dâng lên và dạt sang hai bên rồi lan rộng ra mặt biển theo hình cánh quạt. Uy lực không hề thua kém một đòn vung thánh giá của Bottlelinos lúc này.

Ba mươi giây sau, Malone đang ngồi trong phòng làm việc bỗng nhận được báo cáo hạm đội tàu con thoi thiết giáp đã bị hư hỏng mười mấy chiếc với mức độ nặng nhẹ khác nhau. Thế là hắn chỉ đành ra lệnh cho ba nhánh hải, lục và không quân tạm thời ngừng siết chặt vòng vây, chỉ đứng từ xa đợi lệnh tiếp theo.

Malone không ngừng đi tới đi lui trong phòng vì tư tưởng của hắn đang đấu tranh dữ dội. Sau khi Faeroe rời khỏi, hắn đã lập tức đưa ra rất nhiều mệnh lệnh, có thể nói đã sắp xếp chu đáo. Nhưng không ngờ trận chiến lại leo thang đến mức này, cũng không biết bây giờ tình hình trên biển ra sao rồi.

“Căn cứ theo tin tình báo cuối cùng từ bờ biển chuyển đến. Người đàn ông bay trên trời chắc chắn là Elliot, cùng với trung tá Faeroe... Theo tình hình chiến đấu, Steel Commandment có ít nhất một người có siêu năng lực cấp Cường. Vậy tổng cộng đã có ba người. Nếu quân đội cơ giới hóa cũng không thể khống chế được tình hình thì chỉ có thể xin tổng bộ châu Âu cử nhân vật cấp tướng lĩnh tới chi viện...” Malone đang tự nhủ, lúc này tinh thần của hắn phải chịu áp lực lớn đến mức hắn hận không thể nhai luôn điều xì gà trong miệng.

Trên mặt biển.

“Chắc hẳn bọn chúng chưa chết phải không.” Paperman hỏi: “Người không đuổi theo để giết sạch bọn chúng à?”

Blood Owl nói: “Ta chỉ muốn cho bầy chó nhà có tang đó nếm thử mùi vị của nước biển mà thôi. Sau đó, bọn chúng sẽ phải sống chung với nỗi nhục nhã này, nhờ đó mà mạnh mẽ lên hoặc tìm người lợi hại hơn đến báo thù cho chúng. Như vậy không phải sẽ tốt hơn sao?”

Nói đến đây, bỗng nhiên xuất hiện một đám vật thể hình mây đang dần bay đến từ phía bờ biển. Khi đến gần một chút, thoạt nhìn thì nó giống một đàn chim. Khi nó đến gần hơn nữa thì đã có thể nhìn rõ. Trong bóng đen khổng lồ này toàn là các trang giấy đủ loại. Giấy báo, giấy dùng trong văn phòng, giấy nháp, thậm chí có cả ảnh chụp với đủ kích cỡ và chủng loại trong trạng thái lành lặn hoặc rách nát... Tổng thể tích khi chồng lên nhau có thể lớn bằng một cơn cát.

Lúc này, tất cả giấy đã bay đến sau lưng Paperman.

Blood Owl biết không cần phải nhiều lời. Thế là hắn lao đến sau khi để lại một dấu chân sâu cả tấc trên mặt băng.

Trong nháy mắt, thân hình của Blood Owl đã biến mất trong tầm mắt của Paperman.

Paperman vẫn chưa bay lên trời vì hắn không có thời gian để làm việc đó. Trong một giây, đôi cánh giấy của hắn khép lại và bao bọc thân mình chặt chẽ như một viên sỏi đang đứng.

Quả nhiên, năm đâm của Blood Owl đã nện lên trên đôi cánh giấy và để lại một vết lõm hình năm đâm trên đôi cánh mà vũ khí kim loại cũng không thể làm trầy xước.

Trong lòng Paperman kinh ngạc vì vừa rồi hắn hoàn toàn không nhìn thấy động tác của Blood Owl. Nếu không, nhờ khả năng phòng ngự hoàn hảo không chừa lại bất cứ góc chết nào của đôi cánh, e rằng đôi phượng chỉ cần liên tục tấn công khoảng một phút thì mình chắc chắn sẽ bị đánh chết.

Blood Owl lại nói với vẻ không hề để ý: “Đây chỉ là màn chào hỏi mà thôi. Người không chết ngay thật khiến ta vui mừng phần khởi.” Một năm đâm khác của hắn lập tức chào hỏi Paperman.

Paperman vốn cho rằng năm đâm thứ hai sẽ nhẹ hơn một chút vì dấu sao lúc này hai chân đối phương cũng không chạm đất nên hoàn toàn không thể mượn lực. Đợi đến lúc đó, mình chỉ cần nhờ phản lực của năm đâm thứ nhất để xoay nửa thân trên là được.

Nhưng khi hắn còn chưa suy nghĩ xong, một luồng sức mạnh không lồ đã truyền lên người hắn mặc dù cách một lớp cánh bằng giấy.

Paperman chỉ có thể liên tục lùi lại để triệt tiêu luồng sức mạnh này. Sau đó, hắn thuận đà bay lên cao theo một hình vòng cung. Cho dù như vậy, khí huyết trong ngực hắn vẫn quay cuồng, không ngờ đôi cánh đã bị đánh đến nổi xuất hiện vết rách.

Trong cơn hoảng sợ, hắn giang rộng đôi cánh và bay lên không với tốc độ cao nhất. Cảnh Blood Owl giết người trong cuộn băng camera lại hiện lên trước mặt Paperman, tên lưu manh kia đã chết vì bị cú đâm giống như vừa rồi xuyên qua người.

Cách tấn công của năm đâm thứ hai hoàn toàn không giống cú năm đâm thứ nhất. Lấy ví dụ như một tấm thép dày, nếu năm đâm đầu tiên của Blood Owl nện lên nó thì tấm thép sẽ bị lõm vào ở giữa, sau đó bay thẳng về phía sau. Nhưng nếu năm đâm thứ hai nện lên tấm thép thì nó sẽ không di chuyển chút nào, chỉ là ở giữa sẽ xuất hiện một lỗ thủng và cánh tay của Blood Owl sẽ đâm xuyên qua nó.

“Trong thời gian ngắn như thế mà hắn đã nghĩ ra được kế sách này sao? Không thể nào, đó chính là bản năng... bản năng giết chóc. Hắn đánh như

vậy không phải xuất phát từ chiến thuật, chắc chắn cũng không cần xét đến hoạt động tâm lí của ta. Hắn chỉ dựa vào trực giác đã biết được làm thế nào mới có thể giết chết một người có siêu năng lực một cách hiệu quả nhất, cho dù đây là lần đầu tiên đụng độ với mình...”

Paperman hiểu rằng hắn đang đối mặt với một quái vật hung tợn nhất từ trước đến nay, một quái vật có mức độ nguy hiểm cấp bốn... và không chỉ là cấp Cường. Ví dụ như Bottlelinos, hắn cũng thuộc cấp Cường nhưng mức độ nguy hiểm chỉ có cấp ba.

Còn cấp bốn, theo suy đoán ban đầu là người từ cấp Cường trở lên, trong tình huống cấp bậc còn chưa rõ còn đẳng cấp thật sự thì không biết rõ. Đó cũng là cấp nguy hiểm cao nhất mà Paperman biết đến.

“Nếu là cấp Cường thì e rằng ta đã chết từ sớm. Vậy... hắn là người có siêu năng lực cấp Hung sao?”

Cho dù như vậy, hắn cũng phải chiến đấu một trận vì hắn là Paperman, giống như mọi anh hùng, hắn tuyệt đối không thể bỏ chạy.

Paperman nhìn hình dáng của Blood Owl đang lơ lửng trên mặt biển ngày càng trở nên nhỏ bé, còn không khí xung quanh mình cũng ngày càng loãng thì mới đoán chừng độ cao đã đủ rồi.

Bấy giờ, một lượng lớn giấy từ trong đám mây giấy do hắn gọi đến bỗng tụ lại trước mặt hắn và tạo nên một mũi khoan xoay tròn với tốc độ cao. Nếu nhìn từ bờ biển, dường như trên mặt biển đang xuất hiện lỗ xoáy.

Mười giây sau, vòi rồng bằng giấy dưới chân Paperman đã không còn tán loạn nữa mà ngày càng ổn định, đầu dưới của vòi rồng cũng dần biến thành một mũi nhọn. Giờ phút này mới có thể nhìn rõ bề ngoài của chiêu thức, có thể nói nếu đứng từ xa thì thoạt nhìn nó giống như một ngọn tháp bị lật ngược lại, còn khi nhìn gần thì nó giống như một mũi khoan khổng lồ với tốc độ quay trên ngàn vòng mỗi phút.

Blood Owl ngẩng đầu nhìn lên, miệng nở nụ cười thật lạnh. Mặc dù đang ngâm mình trong nước biển lạnh lẽo, nhưng hắn lại cảm thấy máu nóng sôi sục vì đã không thể đợi nữa mà muốn thử chiêu này ngay lập tức.

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu

Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 8 : Chuyển giao

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Trên sân thượng của một căn nhà bình thường trong thành phố Venice, một người đàn ông châu Á đặt một cái ghế dựa tại đó, rồi vừa ngồi, vừa quan sát cảnh tượng trên biển lúc về đêm bằng kính viễn vọng. Có lẽ vì khoảng cách quá xa nên hắn cũng không nhìn rõ, chỉ nhìn thấy lờ mờ mũi khoan giấy không lồ mà thôi.

Bỗng nhiên, hắn bỏ kính viễn vọng xuống, rồi quay đầu lại, nói với màn đêm sau lưng mình: “Ai?”

“Người rất cảnh giác, đúng hết như lời hắn nói...” Bóng của một người đàn ông bỗng bước ra từ màn đêm cùng chiếc vali khổng lồ của hắn.

“Người là Tả Đạo phải không?”

Lúc này, một chân của Tả Đạo đã thò ra ngoài lan can: “Người không được đến gần, còn bước tới nữa thêm là ta nhảy xuống đó.”

“Ha ha... Lần đầu gặp mặt, người có cần dùng cái chết để uy hiếp người khác như vậy không? Người cảm thấy một người xa lạ sẽ để ý đến sống chết của người sao?”

Con người của Tả Đạo xoay hai vòng: “Vậy... Người đến để đòi nợ à?”

“Hay là người rút chân lại rồi bàn tiếp.” Trong lúc nói chuyện, người đàn ông đã đặt va li xuống.

Lúc này, Tả Đạo mới bước xuống lan can: “Được rồi... Để cho chán ăn... người đừng để bụng... Nghe này, có phải ta chưa từng ngủ với người nhà của người không?”

Người đàn ông thở dài như than thở nhân phẩm của Tả Đạo. Hắn cũng không trả lời mà chuyển đề tài: “Người có thể gọi ta là Kế Toán, ta nghĩ

việc chúng ta dùng biệt danh để xưng hô rất công bằng.”

“À... Tả Đạo là tên thật của ta...”

Kế Toán ngẩn người khoảng ba giây rồi lại thở dài: “Gì nhỉ... Ta định nói gì? À, đúng rồi. Có người nhờ ta gửi cho người một món đồ.” Hắn vừa nói vừa khom lưng định mở va li.

Tả Đạo lại nhảy lên lan can nhanh như cắt: “Người chắc rằng đó không phải là bom chứ?”

Kế Toán nhìn hắn rồi nói: “Đúng, ta chắc chắn.”

“Nếu người cho rằng nhân lúc ta buông lỏng cảnh giác, người có thể lấy súng tiêu liên hoặc lựu đạn ra khỏi va li để đối phó ta thì người quá ngây thơ rồi. Mỗi khi ta ngủ đều mở một con mắt, lúc nào cũng ở trong trạng thái sẵn sàng chiến đấu và không hề để lộ bất cứ sơ hở nào.”

Lúc này Kế Toán đã lấy đồ vật ra, đó chỉ là một cuộn băng mà thôi.

“Anh bạn... Nói thật nhé, người có thể bước xuống để nói chuyện với ta được không?”

Tả Đạo lần thứ hai trèo xuống khỏi lan can: “Ha ha, thật xin lỗi. Người cũng biết đó, nghề nghiệp của ta rất nguy hiểm.”

Kế Toán nói: “Được rồi, không cần phải giải thích... Người chuẩn bị bắt điện thoại đi.”

“Điện thoại gì?” Tả Đạo trả lời với vẻ khó hiểu. Ngay lúc này, điện thoại trong ngực hắn bỗng đổ chuông.

Chuyện này dọa Tả Đạo sợ đến nổi mặt cắt không còn giọt máu, da dẻ trắng hơn cả người da trắng.

Tại sao đối phương biết được điện thoại sẽ đổ chuông, đã vậy còn biết số điện thoại của mình nữa? Khoan đã, nhờ đâu mà hắn phát hiện được nơi ở của mình?!

Nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của hắn, Kế Toán cảm thấy rất buồn cười: “Đừng

hoảng sợ, anh bạn. Khoảng mười sáu tiếng trước, ta cũng gặp phải tình huống gần giống như ngươi. Ngươi cứ nghe điện thoại là biết thôi.”

Với tính cách của Tả Đạo, tất nhiên là hắn nửa tin nửa ngờ. Thế là sau khi nuốt vài ngụm nước miếng, hắn nghe máy với giọng nói run rẩy: “Xin chào?”

Người ở đầu dây bên kia nói: “Ta muốn ngươi giao cuộn băng này cho Blood Owl thay ta.”

“Ai... ai là Blood Owl?” Tả Đạo hỏi: “Ngươi là ai?”

“Blood Owl chính là Gillies. Khi đưa cuộn băng trong tay Kế Toán cho hắn, ngươi có thể nói với hắn rằng có một người tên Thiên Nhất bảo ngươi giao cho hắn. Ngươi cũng có thể miêu tả sự việc đêm nay cho hắn nghe. Còn theo phỏng đoán của ta, cho dù lúc đó ngươi không muốn nói thì hắn cũng có cách khiến ngươi phải nói ra.”

“Ngươi muốn làm gì? Vì sao ta phải giúp ngươi? Còn nữa, làm sao ngươi nắm bắt được hành tung của ta?” Tả Đạo liên tiếp đưa ra câu hỏi.

Thiên Nhất trả lời hắn bằng giọng điệu không nhanh không chậm: “Đầu tiên, ngươi không thể hiểu được ý đồ của ta nhưng nó không liên quan đến lợi ích của ngươi. Tiếp theo, về lí do ngươi tại sao phải giúp ta thì hãy tham khảo đáp án khi ta trả lời câu hỏi thứ ba của ngươi. Cũng chính là câu hỏi làm sao nắm bắt được hành tung của ngươi. Và câu trả lời của ta là: Ngươi tìm ta, mặt đất mênh mông không hình bóng. Ta giết ngươi, thần binh trời giáng khó đề phòng. Con mẹ nó, ngươi còn muốn sống thêm vài năm thì bớt đặt câu hỏi với ta đi. Nhớ là ta bảo gì thì ngươi cứ làm nấy, nếu không lúc nào cũng có thể xuất hiện vài trăm cảnh sát đến bao vây nơi ở như cái WC công cộng của ngươi, rồi còng đầu ngươi vì tội lừa gạt thẻ tín dụng đấy. E hèm, rồi ngươi sẽ trải qua những ngày tháng cuối đời ở một nhà tù dành cho trọng phạm, mà ở đó, xu hướng tình dục của ngươi sẽ thay đổi trong vòng một tháng.”

“Đại đại đại... đại đại... đại ca, xin rủ lòng thương. Ta ta...” Tả Đạo lắp bắp cầu xin.

Thiên Nhất ngắt lời hắn: “Bảo người xa lạ đến liên lạc với Blood Owl thì quá nguy hiểm nên ta mới tìm ngươi. Ta biết ngươi đang làm người môi

giới chạy việc cho Blood Owl. Lần tới người gặp Blood Owl thì đưa cuộn băng cho hắn, như vậy là xong nhiệm vụ. Nếu sau này ta không có việc cần đến người thì chúng ta sẽ mãi mãi không liên lạc nữa. Cứ thế nhé.”

Cuộc điện thoại đã bị ngắt.

Lắng nghe tiếng tí tí vang lên dồn dập trong điện thoại, vẻ mặt Tả Đạo ngập tràn nỗi sợ hãi.

Hắn nhìn Kê Toán bằng ánh mắt cầu cứu rồi kêu: “Đại ca...”

“Được rồi... ta không dám nhận. Người cũng giống như ta, tự cho rằng không ai biết được hành tung của mình... Thê là cái điện thoại chết tiệt bỗng vang lên, rồi một gã tên Thiên Nhất bảo ta đến tủ giữ đồ của bến xe nào đó để lấy cuộn băng này.” Hắn thở dài với vẻ cam chịu: “Người xem như may mắn, còn ta đã không chớp mắt hơn hai mươi tiếng rồi. Hắn bảo ta có thể tìm được một người tên Tả Đạo vào lúc này và tại nơi này. Sau đó thì chuyển đồ cho hắn.”

Tả Đạo cảm thấy sống lưng lạnh lẽo: “Chẳng lẽ hắn đoán được tương lai? Cái gì cũng biết?”

“Vậy thì chưa chắc. Mấy chục tiếng vừa rồi, ta luôn suy nghĩ xem rốt cuộc người này đã làm gì. Cuối cùng ta đã hiểu. Trên lí luận, muốn làm được những việc này thì hoàn toàn có thể. Nhưng trên thực tế, tỷ lệ thành công cực thấp...” Kê Toán nói: “Hắn không nhìn thấy tương lai mà dựa vào một cách tính toán nào đó. Nếu chúng ta giả thiết có một công thức như thế này (Cách tư duy + Hành động thực tế) x Sự thật đã được định trước về mặt vật lý = Kết quả của sự việc nào đó, vậy Thiên Nhất đã hoàn thành tính toán theo công thức trên. Ta cũng dám chắc chắn hắn đang nắm giữ một mạng lưới tình báo rộng lớn và đáng tin đến tuyệt đối nên mới có thể suy đoán trước, thậm chí ảnh hưởng đến khả năng phát sinh của một số chuyện.”

Tả Đạo tròn trừng mắt: “Anh bạn, người đang nói tiếng nước nào thế?”

Kê Toán trả lời: “Người không hiểu cũng không sao. Đây cũng chỉ là suy đoán của ta mà thôi, không chừng hắn thật sự có thể đoán trước được tương lai gì gì đó. Ai mà biết được chứ? À, giờ ta phải tìm một nơi để chớp mắt một lúc đây.” Hắn vừa nói vừa bước về phía trước rồi đặt cuộn băng lên tay Tả Đạo, sau đó bỏ đi với chiếc va li.

Giờ chỉ còn lại một mình Tả Đảo đứng ngẩn ngơ tại chỗ. Một lúc sau, một tiếng nổ lớn bỗng vọng tới từ phía Bắc.

Tả Đạo vội vàng cầm kính viễn vọng lên và nhìn về phía mặt biển.

Chỉ thấy một con rồng trắng đang bay lượn trên bầu trời, cũng không biết lúc này ai đang chiến đấu với ai mà lại gây ra cảnh tượng như thiên tai liên tiếp thế kia...

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 9 : Kết quả của chuyến đi săn

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Mũi khoan khổng lồ từ trên trời lao xuống. Cú đánh đã phong tỏa toàn bộ đường né tránh xung quanh vì sau khi mũi khoan đâm vào mặt biển sẽ tạo thành một xoáy nước khổng lồ cuốn hết nước biển vào giữa. Nếu không muốn chịu ảnh hưởng thì chỉ còn cách lặn sâu xuống đáy biển.

Trước khi ra tay, Paperman đã tính toán hết những điều này. Đối phương đang ngập nửa mình trong nước biển lạnh lẽo nên khó có thể mượn lực. Vì vậy, đòn đỡ đòn này chỉ là hạ sách, còn nếu muốn né tránh thì chỉ có cách lặn xuống biển, như vậy vẫn lâm vào thế bị động. Paperman biết rõ cấp bậc của đối phương cao hơn mình nên lúc này đã dốc hết sức liều mạng. Chỉ có cách không ngừng tích lũy ưu thế mới có thể tìm được thời cơ để chiến thắng.

Nhưng Blood Owl thì ngược lại. Đối với hắn, hạ sách trong mắt người khác chính là cách hắn thích dùng nhất.

Khi mũi khoan còn cách đầu Blood Owl chưa tới hai mét thì bỗng tăng tốc lao xuống. Tuy mũi khoan khổng lồ do Paperman tạo nên có bán kính đến mười lăm mét nhưng đỉnh đầu lại cực kỳ bén nhọn và nhắm chuẩn vào mắt của Blood Owl không lệch chút nào.

Blood Owl giơ hai tay lên, sau đó nắm chặt hai bàn tay cùng một lúc. Trong khoảnh khắc này, mũi khoan với tốc độ quay lên đến hơn hai ngàn vòng mỗi giây bỗng ngừng lại và không thể nhích thêm chút nào.

Sức mạnh của một phía phải lớn hơn mới có thể ảnh hưởng đến chuyển động của phía còn lại. Theo lý mà nói, đáng lẽ lúc này Blood Owl phải quay tròn theo mũi khoan hoặc toàn thân sẽ bị xay thành thịt nhão từ trên xuống dưới bắt đầu từ hai cánh tay mới đúng. Nhưng sự thật, hắn vẫn trôi nổi trên mặt biển và chỉ dùng đôi tay là đã có thể ngăn cản mũi khoan có thể tích lớn hơn mình gần trăm lần.

“Chỉ dựa vào lực cổ tay đã có thể làm được việc này, sức mạnh quá chênh lệch...” Trong lòng Paperman thầm kết luận và cũng phân tích tình huống một cách vô cùng bình tĩnh trong lúc đó: “Tốc độ nhanh đến mức mình không nhìn thấy được. Về sức mạnh, vũ khí giấy của ta có độ cứng rắn ngang ngửa với vàng ròng, đã vậy chất lượng và trọng lượng được nâng cao bằng cách tăng thêm thể tích nhằm tăng vận tốc và tần số. Kết quả lại bị hấn ngăn chặn một cách dễ dàng như kẹp lấy một cái chong chóng giấy... Lúc này, ưu thế duy nhất của mình là quyền không chế bầu trời, nhưng cũng không thể xem như tuyệt đối an toàn... Tình hình gay go thật. Rốt cuộc hấn làm thế nào mới có thể nâng cao thực lực tới mức này vậy?”

Lúc này, mũi khoan bỗng nổ tung rồi biến thành vô số trang giấy bay tán loạn trên không. Sau đó, chúng lại nối liền với nhau thành một mặt phẳng khổng lồ như một chiếc thảm bay và che phủ trên đỉnh đầu của Blood Owl cách mặt biển ngàn mét.

"Muốn ngăn cản tầm nhìn của ta sao?" Blood Owl cười lạnh và nói: "Người đang giở trò gì ở trên đó thế? Hay là lại một tuyệt chiêu?"

Có lúc, bản năng giống như của dã thú đưa ra kết luận còn chính xác hơn cả suy nghĩ và quả đúng là Paperman đang chuẩn bị gì đó thật.

Năng lực của hấn rất mạnh, gần như là không chịu hạn chế. Tiếc rằng thể lực và tinh lực của con người thì lại có hạn. Trong tình huống tập trung tinh thần cao độ, có lẽ bản thân sẽ không nhận thấy sự tiêu hao này một cách rõ ràng. Nhưng một khi cơ thể bị trọng thương hoặc là vì thời gian chiến đấu quá dài nên ý chí hơi buông lỏng. Đến lúc đó, sự mệt mỏi của bản thân sẽ đột nhiên bùng nổ như nước lũ tràn bờ. Điều này còn nguy hiểm hơn cả chiêu thức của đối phương.

Paperman biết rõ nếu cứ tiếp tục kéo dài, bản thân mình sẽ gặp bất lợi vì khi ấy, kẻ ngã xuống đầu tiên chắc chắn không phải là đối phương. Kết quả cùng lắm là mình chết trận, sau đó ba nhánh hải, lục, không quân sẽ tấn công hủy diệt vùng biển này. Vì vậy, tốt nhất nên tung ra tuyệt chiêu sớm một chút.

Blood Owl đang huýt sáo và kiên nhẫn chờ đợi. Hấn không vội giết Paperman vì đây là trò chơi đi săn nên thưởng thức quá trình của nó rất quan trọng. Còn kết thúc trò chơi vào lúc nào và bằng cách nào là do người đi săn quyết định chứ không phải do con mồi quyết định.

Chiếc thảm giấy chỉ là một mặt phẳng nên không cần quá nhiều giấy để tạo thành. Số giấy còn lại đều tập trung trên trời rồi dần dần kết thành hình dạng của một sinh vật nào đó trông giống như rắn. Không đầy một phút, thảm giấy che phủ trên đỉnh đầu của Bloodman đã tan đi. Trừ đôi cánh giấy của Paperman, những trang giấy còn lại trên trời đều bám vào mình của một sinh vật kỳ lạ kia.

Cái bóng to lớn ẩn trong mây có râu hổ, đuôi như bờm sư tử, mình dài như rắn lại có vảy như cá, trên đầu mọc đôi sừng như hươu và móng vuốt thì như chim ưng. Đó là một con rồng khổng lồ do giấy tạo thành, sống động như thật, linh hoạt có thần. Lúc này, tiếng gió trên biển nghe giống như tiếng rồng ngâm trầm thấp và hùng hồn.

“Sinh vật hư cấu sao... Rất thú vị.” Blood Owl nhìn con rồng giấy đang bay lượn giữa trời, gương mặt toát lên vẻ hưng phấn.

Theo lý mà nói, con rồng này không thể là thần tiên mà chỉ là vũ khí do Paperman dùng năng lực để mô phỏng hình dạng của sinh vật, xem ra tác dụng không lớn lắm, còn không bằng tạo thành đao kiếm khổng lồ hoặc là hàng chục ngàn mũi phi tiêu giấy.

Chẳng qua sự thật lại không phải vậy, ví dụ như một món được trình bày đẹp đẽ ngon mắt và cũng món ăn đó nhưng được làm thành hình dạng giống như phân thì khi ăn vào miệng, tuy mùi vị của hai món ăn vẫn giống nhau nhưng người ăn vẫn cảm thấy món đầu tiên ngon hơn. Lại lấy thêm một ví dụ, một con rối mặc quần áo có thể tham gia biểu diễn hài kịch còn một con rối không mặc quần áo chỉ có thể đóng phim kinh dị mà thôi.

Cũng giống như Giáng Long Thập Bát Chương phải có tiếng rồng ngâm. Đả Cầu Bổng phải dùng gậy. Âm Nhiên Tiêu Hồn Chương phải là những kẻ đau khổ bị cấm sừng mới luyện thành. Lục Mạch Thần Kiếm thì con mẹ nó phải phọt ra từ động mạch và Hình Thần Nhất Thể mới là cảnh giới cao nhất.

Paperman điều khiển con rồng nhào về phía Blood Owl, tuy còn cách rất xa nhưng kinh phong đã ảnh hưởng đến mặt biển. Miệng rồng mở to vừa hay đủ nuốt lấy Blood Owl.

Trong nháy mắt, nửa thân mình của rồng giấy đã chìm xuống biển, còn

Blood Owl cũng đã biến mất, chắc hẳn đã bị nuốt vào bụng rồng.

Độ sâu trung bình của biển Italy không tới năm trăm mét. Đã vậy, bờ biển của Venice lại nông, càng gần bờ biển thì mực nước càng thấp. Paperman biết cho dù có xuống tới đáy biển, rồng giấy của hắn vẫn có thể chịu đựng được áp lực của nước biển. Vì vậy, Blood Owl tất nhiên cũng sẽ không sao. Trong tình huống tấn công mãnh liệt nhưng vẫn không thể thắng, chỉ còn cách nhấn chìm hắn cho đến khi chết đuối. Chắc hẳn thằng này không thể hít thở dưới nước chứ nhỉ?

Kế hoạch ban đầu của hắn là cho rồng giấy nuốt lấy Blood Owl rồi cuộn tròn lại, sau đó điều chỉnh giấy bên trong con rồng để dùng giấy ướt bao chặt lấy Blood Owl. Tiếp theo lại thêm giấy vào mặt ngoài để tăng độ dày và đảm bảo không còn kẽ hở như từ từ đổ đất sét vào để lấp đầy xác ướp trong quan tài, cho dù xác chết có sống lại cũng phải chết thêm lần nữa.

Nhưng tình huống thật sự ở dưới nước lại là: Blood Owl giang rộng hai tay hai chân chặn lấy hàm trên và hàm dưới của con rồng khiến nó không thể ngậm miệng lại.

“Quả nhiên không những thay đổi hình dạng mà lực cắn dưới nước còn mạnh hơn mũi khoan lúc này nhiều.” Blood Owl thầm nghĩ.

Càng cách xa Paperman, năng lực của hắn càng trở nên yếu ớt. Vì vậy, dần dần hắn đã không thể gắng gượng nổi. Áp lực của nước mạnh dần lên khiến phổi hắn cũng bắt đầu không chịu nổi. Vì vậy, miệng của con rồng đã sắp ngậm lại. Lúc này, tư thế của Blood Owl giống như Bàn Cổ uống nhầm thuốc xỏ nhưng vẫn kiên trì làm công việc của mình.

Trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc, bước ngoặt đã xuất hiện: Gần đây có người.

Ban đầu, Blood Owl cho rằng đó là Faeroe, kẻ vừa bị ném xuống biển. Nhưng sau khi nghĩ lại, hắn cảm thấy không đúng. Thằng ấy chắc chắn đã khôi phục lại ý thức rồi trở về bờ. Nếu có người ở dưới biển từ này tới giờ thì ắt hẳn đã chết đi hơn mười mấy lần. Vậy... ở nơi này, chắc chắn là quân đội hoặc chẳng là tàu ngầm của HL.

Cho dù ra sao, có người là tốt rồi vì sức mạnh trên người Blood Owl lại bắt đầu tăng lên. Nửa cái đầu rồng cũng bị hắn gồng sức xé tan thành từng

mảnh.

Vừa thoát khỏi sự kiềm chế, hấn vung hai tay bơi lên mặt biển với tốc độ đáng sợ như của một con cá mập, đến nổi tạo nên một dòng chảy ngầm mạnh mẽ dưới đáy biển.

Khi sự tiếp xúc giữa mình và Blood Owl chấm dứt, Paperman không thể đoán được vị trí của đối phương. Giữa màn đêm, đôi mắt thường hoàn toàn không thể nhìn thấy vật thể bên dưới mặt biển. Tình hình lúc này không rõ nên Paperman chỉ còn cách gọi rồng giấy về rồi tính toán tiếp.

Blood Owl vừa nổi lên mặt biển liền há mồm thở dốc, hấn nói thảm với giọng khó chịu: “Tên này có quá ít tâm trạng tiêu cực, đúng là phiền phức. Thà trên đất liền thì không sao. Nếu ở dưới biển thì ta quá bất lợi. Không chơi nữa, giết quách cho xong.” Nghĩ đến đây, hấn đánh xuống mặt biển, nhờ đó thân người hấn bắn lên cao tới mấy chục mét.

Lúc này, Paperman đã nhìn thấy Blood Owl. Cái đầu rồng đã được sửa chữa nguyên vẹn nên hấn lại thúc con rồng nhào đến Blood Owl, định giờ trò cũ.

Blood Owl bay theo một hình vòng cung, còn nơi hấn đáp xuống chính là một tảng băng trôi bị vỡ ra. Tuy diện tích chỉ một mét vuông nhưng như vậy đã đủ rồi. Chút lực cản của nước đối với khối băng đã đủ để Blood Owl thực hiện được một cú không kích đáng sợ.

Con rồng giữa trời đang đâm xéo xuống dưới. Còn Blood Owl lại từ phía dưới vọt lên. Lần này, rồng giấy thực sự đã nuốt chửng Blood Owl. Nhưng sau đó, nó bắt đầu bị tan rã từ phần đầu trở đi, tầng tầng lớp lớp giấy bị nổ tung từ bên trong rồi biến thành những cuộn giấy hình trụ ở giữa trời.

Sau khi phá tan con rồng, đà của Blood Owl không hề giảm sút mà bay thẳng đến Paperman. Còn Paperman thì bỗng cảm thấy lồng ngực ngưng hoạt động, ngay khi con rồng giấy sắp bị hủy diệt hoàn toàn thì hấn đã thế. Có lẽ do năng lực điều khiển giấy do tâm thần ngưng tụ nên khi bỗng bị người khác phá hủy, hấn đã bị ảnh hưởng rất nhiều.

Cuối cùng, Blood Owl đã bay đến trước mặt Paperman, rồi quay người lại, tiếp theo là một cú thúc cùi chỏ. Lần này, đôi cánh giấy của Paperman không bao toàn bộ người hấn mà chỉ xếp chồng lên trước mặt để đỡ đòn.

Thế là những trang giấy bông rơi rụng lả tả giữa bầu trời tựa lông vũ, còn thân hình của Paperman thì bay về hướng bên cảng như một viên đạn pháo, rồi đâm sầm vào thành đồng đồ nát. Nơi hắn rơi xuống, nước biển xung quanh như vừa bị một viên đạn pháo oanh tạc qua.

“Mấy tờ giấy này chắc chắn thật...” Blood Owl đoán chừng có lẽ Paperman vẫn chưa chết. Mấy năm trước, hắn đã từng thí nghiệm, dù xương sườn bị đánh vỡ đâm vào nội tạng vẫn có thể cứu chữa được.

Blood Owl lại rơi xuống mặt biển và vì không kiềm được nên hắt xì một cái.

Ngâm mình trong nước lạnh quá lâu, thân thể sẽ bị thiếu nước. Giờ thì Blood Owl cảm thấy vô cùng khó xử, não hắn đang phân vân rằng có nên bơi vào bờ để kéo Paperman ra khỏi đồng đồ nát, rồi bồi thêm cho hắn một dao hay không?

Nhưng mười mấy nòng nhắm hồng ngoại đã khiến Blood Owl thay đổi ý định. Những chấm hồng đang lay động đó chứng minh cho hỏa lực dày đặc của bộ đội cơ giới hóa. Vì vậy, hắn lập tức hít sâu một hơi rồi lặn xuống nước. Hai giây sau, chỗ vừa rơi được vô số đường đạn của súng máy chào hỏi liên tục suốt một phút khiến nước bắn tung tóe.

Tiếc là không hề có một giọt máu nào nổi lên trên mặt nước, xem ra chẳng viên đạn nào bắn trúng mục tiêu.

Tốc độ bơi của Blood Owl còn nhanh hơn cả tàu ngầm, bên cạnh đó radar cũng không dò được con người. Vì vậy, hắn mới có thể bình yên trốn đi, kết thúc một đêm hỗn loạn.

...

Hôm sau, các kênh truyền thông ùn ùn đưa tin, phía chính phủ giải thích rằng: Đó là một vụ khủng bố vũ trang của Steel Commandment nhằm vào dân thường. Nếu xét theo một khía cạnh nào đó, điều này cũng không sai. Vì Blood Owl đúng là dân thường còn Botttelinos, giám sát trưởng của thánh vực cầm thánh giá đến để trừ khử hắn.

Thánh giá màu trắng được nhiều người tận mắt chứng kiến và chụp hình lại

được miêu tả là một loại pháo hoa đặc biệt. Còn con sóng thần quy mô nhỏ và tiếng nổ được giải thích là tiếng động do lực lượng vũ trang của quân đội chống trả lại Steel Commandment.

Một vài người theo chủ nghĩa duy tâm đã upload những đoạn clip mờ nhạt do mình quay lên mạng rồi tuyên truyền những lời tương tự như “Con lốc màu trắng và rồng không lồ” một cách trắng trợn. Không lâu sau, những clip này đã bị nhân chìm bởi những comment tương tự như “Đây là trailer của game sao?”, “Trailer phim à?”, “Photoshop cùi vãi”, “Bà xã, mau đến xem thượng đế kia!” và trở thành những tin tức giải trí không thu hút được bao nhiêu người. Tuy sự việc gây nên sóng gió không nhỏ nhưng cũng chìm xuống rất nhanh.

Paperman được chuyển tới bệnh viện còn Faeroe lại trở thành người hùng sau khi bị người khác đánh bại chỉ với một cú đấm, rồi lặng lẽ bỏ chạy lên bờ một cách thảm hại. Cái hay là hẳn vẫn có thể lĩnh công, đây vốn là một biện pháp ổn định lòng người của HL: Chính phủ là vô địch, vinh quang phải thuộc về trung tá của HL. Dưới sự chỉ huy sáng suốt của HL, lực lượng quân sự có thể đánh trăm trận trăm thắng để bảo vệ dân chúng.

Và bạn mãi mãi không biết rằng có một cảnh sát kỳ lạ đã từng xuất hiện trong sự kiện này...

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 10 : Hợp tác

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Bây giờ có lẽ là buổi sáng sớm, Blood Owl đang ở trong một căn phòng nào đó dưới thành phố ngầm. Quả thật ở nơi này rất khó cảm thấy thời gian trôi.

Giờ thì nơi này đã khá giống một nơi ở, tuy thiết bị chiếu sáng vẫn là dây đèn trên đầu nhưng một số dụng cụ gia đình và đồ dùng sinh hoạt lại khiến căn phòng này đã khác với những chiếc hộp vuông khác. Tất nhiên, cách bày trí tổng thể vẫn vô cùng kỳ dị. Vì không gian của căn phòng vô cùng lớn mà nếu khoảng cách giữa các dụng cụ gia đình nếu quá xa thì lại không tiện lợi nên khu vực sinh hoạt của Blood Owl chỉ chiếm khoảng một phần ba diện tích.

Lúc này, hắn đang ngồi trên sofa, trước mặt hắn là một TV LCD treo tường. Sau lưng TV là một mớ dây nhợ lộn xộn nối vào một cái hộp đẹp hình chữ nhật màu đen, món đồ chơi này chính là đầu video trong truyền thuyết.

Blood Owl đặt cuộn băng video vào trong máy, rồi quay lại, ngồi lên ghế sofa và bấm nút play trên thiết bị điều khiển từ xa.

Hôm nay là ngày thứ năm sau khi hắn đụng độ với Paperman. Hôm qua, Tả Đạo đã lần lượt hoàn thành việc giao hàng. Là một người môi giới, quả thật hắn làm việc rất khá. Các loại thiết bị, chất hóa học, tiền mặt hợp pháp, thậm chí đến cả những dụng cụ gia đình có nguồn gốc không rõ ràng đều khiến Blood Owl vô cùng vừa ý.

Sau khi hoàn thành tất cả việc giao hàng thì hai người xem như người xa lạ. Trước khi hợp tác lần nữa thì tốt nhất không qua lại với nhau cho đến lúc chết. Việc hợp tác lần này cũng xem như hoàn mỹ.

Đáng bất ngờ là việc Tả Đạo còn đưa thêm cho Blood Owl một cuộn băng video.

Blood Owl cũng hỏi Tả Đạo một số vấn đề nhưng tin tình báo nhận được chỉ là hai cái tên nghe có vẻ hoàn toàn không giống tên thật, đó là "Kế Toán" và "Thiên Nhất".

Tả Đạo vốn tưởng rằng đối phương sẽ tra hỏi hoặc tra tấn mình nhưng Blood Owl lại không làm vậy vì dường như hắn có thể phán đoán được lời người khác nói là thật hay giả.

Cuộn băng bắt đầu được chiếu, cảnh mở đầu là một hình bông tuyết. Vài giây sau, âm thanh tu tu kỳ lạ vang lên, nghe có vẻ giống như tiếng chuông của đồng hồ điện tử. Chiếu được mười giây, màn hình hiện cảnh một căn phòng đầy rẫy giá sách và những đống sách bừa bộn. Dường như máy quay được đặt trên một chiếc bàn làm việc nhưng trên ghế lại không có người.

Chốc lát sau, trên màn hình lại vang lên tiếng nước chảy. Rồi thì một người đàn ông mặc áo sơ mi bên trong áo vest, cổ áo được phanh ra, bước đến trước ống kính: “Ồ, xin chào ngài Blood Owl.”

Blood Owl nhìn màn hình với vẻ mặt cứng ngắc. Khi câu nói của Thiên Nhất vang lên, hắn đã bấm nút stop trên điều khiển từ xa, trong miệng chửi thề: “Ngốc nghếch.”

Nhưng cuộn băng vẫn không hề ngừng lại. Thiên Nhất trên TV chậm chậm bước đến bàn làm việc rồi ngồi xuống sofa, hắn tăng hắng rồi nói: “Đầu tiên, đây không phải là trò đùa dai nhằm mục đích lừa người độc thoại với TV. Vì vậy, kết luận ‘ngốc nghếch’ rõ ràng không hề chính xác. Cho dù ta thật sự muốn làm một bộ phim với tính chất như thế thì chắc chắn nó sẽ là một siêu phẩm.”

Blood Owl cho rằng mình nhấn điều khiển từ xa không đúng hướng, thế là hắn lại bấm thêm mấy lần nhưng đoạn phim vẫn tiếp tục.

“Đầu thu video do Tả Đạo tìm giúp người phải không? Mấy ngày trước, hắn muốn xem trộm nội dung của cuộn băng video, kết quả bị dọa suýt chết. Hắn cảm thấy dường như ta có thể bước ra khỏi màn hình nên rút luôn phích cắm.” Thiên Nhất rút cà phê rồi nói: “Ngài Blood Owl, người có thể ngừng nhấn điều khiển từ xa chứ? Đây không phải là một cuộn băng video bình thường mà là một dạng truyền tin qua trung gian. Chỉ cần có người chiếu cuộn băng video này, máy tính trên bàn ta sẽ báo hiệu. Sau đó sẽ tự

động kết nối với màn hình TV của người. Vì vậy, thực ra bây giờ người đang thực hiện một cuộc video call.”

Hắn lộ ra vẻ mặt không vui rồi nói tiếp: “Có vẻ không khớp với thời gian ta dự tính. Ngài Blood Owl, mấy hôm nay ta đều ngủ không ngon vì sợ chênh lệch múi giờ sẽ khiến chúng ta bỏ lỡ cuộc trò chuyện.”

“Ta chưa từng nghe thấy thiết bị âm thanh và hình ảnh của thế kỷ XX có thể tương thích với máy tính để thực hiện video call.” Tuy Blood Owl nói vậy nhưng cuối cùng hắn đã mở miệng nói chuyện với màn hình.

“À, đúng vậy. Nhưng người phải biết rằng người làm ra cuộn băng này có thể nói là kỹ sư xuất sắc nhất thời đại này. Nếu hắn sinh ra sớm một trăm năm, vậy thì công tác thiết kế của Thiên Đô chắc chắn sẽ do hắn đảm nhận.” Thiên Nhất trả lời.

Blood Owl vừa cười lạnh vừa nói : “Người nói bản thân mình sao?”

“Ta? Không, không, ta hoàn toàn không biết thứ đồ chơi này hoạt động ra sao. Ta chỉ phụ trách việc đặt hàng và lời vừa rồi cũng có ý thôi phông mà thôi, bởi kỹ sư ưu tú nhất của thời đại này là một tên vô cùng ngu ngốc. Nếu có cơ hội gặp hắn, người đừng quên giúp ta đâm hắn vài nhát rồi tiện tay băm vằm ra cho heo ăn.”

Blood Owl nói: “Vậy thì ta đã tìm hiểu về cuộn băng này đủ rồi. Ngài Thiên Nhất, có thể đi vào vấn đề chính được không? Rốt cuộc thì người tìm ta có việc gì?”

Thiên Nhất cũng nói thẳng không vòng vo: “Ta muốn hợp tác với người.”

Blood Owl hừ lạnh một tiếng rồi trả lời: “Sao ta cảm thấy câu nói này nghe có vẻ giống như ‘Ta muốn người làm thủ hạ của ta’ hoặc ‘Ta muốn lợi dụng người’ vậy nhỉ?”

Thiên Nhất cười đáp: “Hợp tác, thưa ngài Blood Owl, ý nghĩa của nó chính là lợi dụng lẫn nhau cho đến khi đối phương không còn giá trị nữa thì giải tán. Sau đó, nếu cảm thấy kẻ hợp tác vô cùng chướng mắt thì có thể tiện tay giết luôn là được.”

“Ồ, xem ra cách nhìn của người về việc này cũng có chút mới mẻ. Nhưng

phải nói người làm thế nào để tìm ra ta trước...”

Blood Owl còn chưa nói xong, Thiên Nhất đã biết đối phương muốn gì nên trả lời thẳng thừng: “Được, ta có thể nói cho người biết.”

Rót xong nửa ly cà phê, Thiên Nhất bắt đầu kể: “Sự việc cần phải kể bắt đầu từ vụ thảm án ở giáo đường San Marco mười năm về trước. Người có thể không biết rõ trước đó khoảng một tháng, có một đám trộm thuê ta lên kế hoạch viếng thăm giáo đường San Marco. Đám người này có thân thủ rất khá, đầu óc cũng không ngu ngốc, lại có một chút chỗ dựa về mặt quân sự. Ta cảm thấy cuộc làm ăn này có thể làm được nên chấp nhận.

Sau nửa ngày, ta đã vạch ra kế hoạch nhưng việc thu thập tình báo, do thám, chuân bị cùng với huấn luyện và diễn tập đã chiếm hầu hết thời gian nên không được may mắn cho lắm. Vào đêm bọn chúng ra tay lại trùng hợp gặp phải người.

Rồi thì liên lạc giữa ta và bọn họ đã bị cắt đứt rất nhanh. Khi ta đến hiện trường thì chỉ còn sót lại một hiện trường gây án vô cùng thú vị, không hề có kế hoạch, không hề do dự, không hề xót thương và không có... người sống. Kể từ lúc đó, ta đã nảy sinh hứng thú với người.”

Blood Owl bóc một miếng đồ ăn vặt ở bên cạnh lên: “Ồ, đêm đó tại giáo đường San Marco quả thật có một đám người kỳ lạ xuất hiện, trông đáng vẻ cũng không giống bảo vệ.”

Thiên Nhất nói tiếp: “Ta cho rằng có hai con đường có thể dẫn đến một tội ác hoàn mỹ. Thứ nhất: kế hoạch cặn kẽ, thực hiện chính xác, khắc phục hậu quả ổn thỏa. Thứ hai: làm xong rồi tính tiếp.

Nhiều năm nay, ta sinh sống bằng nghề lên kế hoạch cho tội phạm nên đối với con đường thứ nhất, có thể nói là ta đã quen tay hay việc. Nhưng người, ngài Blood Owl đã tạo ra một hiện trường gây án thoát nhìn rất bộp chộp. Bước vào giáo đường, đóng gói các tác phẩm nghệ thuật, đem ra, giết chết tất cả người có ý định ngăn cản người cho đến khi không còn người để giết. Sau đó nhanh chóng rời đi. Cho dù cảnh tượng này đã tái hiện trong đầu ta không biết bao nhiêu lần, cho dù thoát nhìn người để lại rất nhiều dấu vết và sơ hở nhưng thực chất lại rất hoàn hảo.

Vô số tác giả tiểu thuyết trinh thám dùng bố cục phá án tinh tế để làm cốt

truyện nhưng bọn họ mãi mãi không thể chạm vào được con đường thứ hai, chính là cách phạm tội đơn giản nhất, trực tiếp nhất. Ví dụ như gây tai nạn giao thông rồi bỏ chạy, dùng súng cướp bóc vào ban đêm, móc túi trên xe buýt... Nếu những tội phạm này có thể trốn thoát và mãi mãi không tái phạm thì có thể tránh xa vòng pháp luật, thậm chí người sáng suốt hơn nữa cũng không thể điều tra được.”

Blood Owl nói: “Người đang gián tiếp khoe khoang rằng mình có cách liên hệ với ta sao?”

Thiên Nhất nhếch miệng: “Không, không có gì đáng để khoe cả. Mười năm nay, ta vẫn không thể tìm được tung tích của người. Chuyện này là thất bại to lớn cho đến khi người giết người ở quán rượu Bronze Parrot, ta mới có manh mối. Tiếp theo, ta sẽ nói cho người biết phần người thích nghe nhất. Đó là ta làm cách nào tìm được người.” Hắn uống hết cà phê trong ly rồi chỉ về phía giá sách sau lưng: “Trong tiệm sách của ta, có một thứ gọi là quyển sách nội tâm. Mỗi một quyển đại diện cho một người, ta có thể xem toàn bộ tiếng lòng của những người từ cấp Giấy trở xuống. Đây là nguồn tình báo của ta.”

Vẻ mặt của Blood Owl tỏ ra khinh thường, dường như hoàn toàn không tin được lời nói của đối phương: “Người nói trong tiệm sách của người có hơn mười tỷ quyển sách?”

Thiên Nhất trả lời: “Ngài Blood Owl, vì sao người lại giống hệt người thường bị không gian và số lượng hạn chế suy nghĩ vậy? Vừa rồi người có tưởng tượng được sau khi mình đặt một vật ghi chép hình ảnh của thế kỷ XX vào trong đầu video thì có thể nói chuyện với ta không?”

Hắn quay đầu lại nhìn giá sách và tiếp tục câu chuyện: “Nhìn từ bên ngoài, những quyển sách này không có gì khác nhau, toàn bộ đều có bìa màu đen.”

Thiên Nhất tiện tay lấy một quyển sách xuống: “Vì vậy, khi ta lấy quyển sách này xuống và lật nó ra, cái tên bên trong có thể là Trương Tam, cũng có thể là Lý Tứ. Khi người chuyển sự chú ý lên quyển sách trên tay ta, người lại không phát hiện rằng giá sách nơi ta vừa lấy quyển sách ra giờ vẫn còn đầy mà không hề có bất cứ chỗ trống nào.”

Dường như Blood Owl đã hiểu, hắn nói: “Đây chính là năng lực của người

sao?”

Thiên Nhất nói: “Ồ ồ... anh bạn, câu hỏi này đã vượt khỏi giới hạn rồi.”

“Hừ... không sao, ta cũng không muốn nghe.”

“Sự việc tiếp theo có lẽ dễ giải thích hơn rồi nhỉ.” Thiên Nhất lại rót đầy một ly cà phê: “Trong HL cũng không thể toàn là người có siêu năng lực hoặc người cải tạo. Người bình thường không có siêu năng lực nếu muốn rèn luyện thân thể lên trên cấp Giấy cũng là một chuyện khó khăn.

Nhưng hồ sơ của người rất đặc biệt. Bắt đầu từ mười năm trước, gần như nó chưa từng qua tay những người bình thường. Cho dù có qua tay, bọn họ cũng không có đủ tư cách để xem. Thế là gần đây ta mới biết được biệt hiệu của người trong HL. Trong biển người mênh mông, ta có thể giám sát toàn bộ mọi người. Tất nhiên, bây giờ ta đã xác nhận được hình dạng và thân phận của người nên có thể tìm kiếm dựa theo những tin tình báo này để biết được một vài chuyện người từng làm.

Trước đây ta rất xấu hổ, trừ những việc người đã làm ở giáo đường San Marco ra thì ta không biết gì hết. May mắn thay, viên cảnh sát có biệt danh Paperman đã liên tưởng đến người dựa vào vụ án giết người mấy ngày trước. Trong đơn vị HL số hai tại phương Bắc ở quận Quan có một vài người làm việc văn phòng đã xử lý vụ án của người. Thế là ta đã tìm được mục tiêu và manh mối, sau đó bắt tay vào việc điều tra tiếng lòng của một vài người ở Venice. Không tốn bao nhiêu thời gian, ta đã gom góp được một vài chuyện đang xảy ra trong thành phố từ đồng manh mối lộn xộn như cái bánh Ma Hoa cuộn lại thành một cục kia.”

Blood Owl hỏi: “Nói vậy, người đã nắm rõ hành tung của Steel Commandment, Tả Đạo, HL và Paperman.”

Thiên Nhất nói : “À... Thật ra chuyện cũng không quá phức tạp. Người sống trên đời thì phải giao tiếp với người khác. Vô số người đi lại trên đường, thành viên bình thường của Steel Commandment, cảnh sát trong đồn cảnh sát. Người nào cũng có thể cung cấp tình báo cho ta. Bọn chúng có thể trở thành tai mắt của ta, hơn nữa chắc chắn không thể nói dối. Có mạng lưới tình báo như vậy, kết hợp với một vài suy đoán đơn giản thì không khó để đoán ra hướng phát triển của sự việc.

Nếu dựa vào hành tung những năm trước của ngươi, ta đoán rằng thói quen của ngươi chính là sử dụng những tác phẩm nghệ thuật như tiền bạc. Đây là cách làm sáng suốt nhất vì chi phiếu thì cần phải đến ngân hàng để đổi, tiền mặt thì không thể mang theo một lượng lớn khi qua lại giữa các vùng. Còn những bức tranh kia có thể vượt qua kiểm tra của sân bay một cách dễ dàng và không cần phải đến ngân hàng để đổi thành tiền, đã vậy chỉ một lần đổi đã có thể kiếm được một số vốn đủ cho ngươi tiêu xài phung phí. Mười năm trước, ngươi cướp viện bảo tàng chính là vì nguyên nhân này.”

Blood Owl tiếp tục hỏi: “Cho nên ngươi dựa vào loại tình báo này để biết được có thể liên hệ với ta qua người môi giới Tả Đạo.”

“Không sai, những tin tức vừa rồi đã chứng minh cho thành ý muốn hợp tác của ta.”

“Ha ha ha...” Nụ cười của Blood Owl toát lên từng đợt sát khí: “Sao ta cảm thấy việc ngươi nói ra chuyện đáng sợ như thế này một cách dửng dưng lại toát lên ý dọa dẫm đến thế kia chứ?”

Thiên Nhất vừa cười vừa trả lời: “Ồ? Ý kiến này rất mới mẻ. Người thường nghe xong chuyện này chắc chắn sẽ dùng từ đáng sợ để hình dung năng lực của ta. Ngài Blood Owl, khả năng lý giải của ngươi vượt xa dự đoán của ta.”

Blood Owl cười gằn, rồi chuyển chủ đề một cách đột ngột: “Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?”

Chỉ có Thiên Nhất mới biết nên trả lời câu hỏi khó hiểu này như thế nào: “Bây giờ chưa phải là lúc nói ra chuyện ta muốn làm. Ngài Blood Owl à, ngươi là một phần rất quan trọng trong chuyện đó.”

“Quan trọng đến mức nào?”

“Ta đã chọn được một vài đối tượng hợp tác. Có vài người đã thỏa thuận xong với ta, có vài người vẫn chưa. Một số người trong đó có siêu năng lực không hề thua kém Paperman. Một vài người lại có tài năng trên lĩnh vực đặc thù như Tả Đạo. Tất nhiên cũng có một vài người chỉ đơn thuần là những tên điên biến thái. Còn ngươi, Blood Owl...” Về mặt của Thiên Nhất giống như đang nếm một món ăn dở tệ: “Ngươi quan trọng hơn bất cứ ai trong bọn họ. Vì cho đến bây giờ, ngươi là tên điên biến thái nhất mà ta

từng gặp, có thể nói là trước giờ chưa từng có, sau này cũng sẽ không có.”

“Ha ha ha ha...” Blood Owl ngẩng mặt lên trời cười lớn. Sau khi cười xong, hắn đứng dậy rồi bước về phía màn hình.

“Người định đánh nát TV sao?” Thiên Nhất hỏi.

Blood Owl đã siết chặt nắm đấm và chuẩn bị ra tay.

Thiên Nhất chỉ đành nhún vai và nói: “Được rồi, được rồi, cứ xem như đàm phán thất bại đi... Ồ, xuất phát từ lòng tốt nên ta cung cấp cho người một tin tình báo miễn phí, đó là...”

Khi Blood Owl đấm về phía màn hình, năm chữ cuối cùng của Thiên Nhất chính là: “Người đã ở trong cuộc...”

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 11 : Time Warrior

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Năm tuần sau khi đụng độ với Blood Owl, tại bệnh viện.

Vết thương của Paperman đã bình phục. Với cơ sở vật chất của bệnh viện thế kỷ XXII, chỉ cần nạn nhân không chết ngay tại chỗ thì đều có thể cứu sống được.

Ước chừng nghỉ ngơi thêm vài ngày thì Paperman có thể xuất viện. Tốc độ hồi phục của hắn vốn nhanh hơn người thường, huống chi HL còn bao hết toàn bộ viện phí để hắn được nằm ở phòng bệnh tốt nhất và sử dụng các loại thuốc đắt tiền nhất.

Sáng hôm nay, tên mập Deacon không gõ cửa đã xông thẳng vào phòng bệnh, trên tay là một hộp thức ăn. Sau khi đặt nó xuống, hắn nói: “Có rảnh thì nếm thử món bánh mì nướng do vợ ta làm đề.”

Lúc này, Paperman đang đọc một tờ báo lơ lửng trước mặt mình.

“Nói thật, lần trước ta đã bảo người đừng mang đến nữa, không phải vì ta khách sáo mà bởi vì món bánh mì nướng do vợ người dở tệ.”

“Ha ha. Tất nhiên là ta biết, nếu không ta mang đến cho người làm gì? Nếu ngon thì ta ăn hết rồi.” Deacon trả lời với loại giọng cực kỳ trơ tráo, rồi quay người, đóng cửa và ngồi xuống một cái ghế trong phòng.

“Nghe này, trong mấy ngày tới người sẽ xuất viện. Cục trưởng và ta đều nhất trí cho rằng người nên nghỉ ngơi thêm một khoảng thời gian nữa.”

Paperman đặt tờ báo xuống rồi nói: “Ta đã nghỉ ngơi đủ lâu rồi.”

Deacon nói: “Ta biết người sẽ nói vậy. Vì thế ta mang đến cho người một lá thư. Lần này ra viện, người cần phải giữ 'im lặng' đối với một số chuyện.” Hắn đưa tay làm động tác như dấu ngoặc kép.

("Tay làm đầu ngoặc kép" vừa có ý nhấn mạnh, vừa mang ý châm biếm)

“Yên tâm, ta vốn không muốn nhắc lại chuyện đêm đó.” Paperman nói.

Deacon lắc đầu: “Đó chỉ là một phần, bên cạnh đó người cố gắng dùng phơi bày siêu năng lực của mình.”

“Có cần phải vậy không? Phải che giấu những chuyện ngay cả nhân viên làm vệ sinh trong sở cảnh sát cũng biết sao.”

“Đây chính là ý của Malone, ông bạn già của người, cũng chính là ý kiến của phía HL. Anh bạn của ta ơi, trước đây mọi người chỉ rất hứng thú với những trò ảo thuật của người mà thôi, chưa có ai từng tưởng tượng rằng người có thể tạo ra một thứ giống rắn khổng lồ hoặc giống lốc xoáy như thế.”

Deacon nói tiếp: "Đối với những chuyện như đọc suy nghĩ, bẻ cong muỗng, làm bể bóng đèn thì những người có tư tưởng hơi thoáng đều có thể tiếp thu, còn siêu năng lực mà người phơi bày vào đêm đó thật sự đã dọa mọi người sợ hãi. Dường như chỉ trong một đêm, người đã trở thành nhân vật giống như Superman trong phim ảnh. Ta nghĩ mọi người còn chưa chuẩn bị tốt tâm lý để tiếp nhận thay đổi này.”

Paperman nhú mày và nói: “Malone nói với người như vậy đúng không?”

“Ta chỉ trích dẫn vài câu, ý nghĩa đại khái chắc cũng không khác mấy.”

Deacon lấy một thanh sô cô la từ trong ngực ra rồi bắt đầu ăn, hoàn toàn không muốn động tới món bánh mì nướng nọ.

“Được rồi, ta sẽ phải tiết kiệm lời. Dù sao trước giờ ta vẫn hay làm vậy.” Paperman đành phải đồng ý cho qua chuyện.

Hai người tán gẫu được một lúc, Deacon ra về. Sau khi ăn xong cơm trưa, Paperman định ra hành lang đi dạo.

Kết quả là một vị khách không mời nằm ngoài dự tính của hắn lại đến.

Khi nghe tiếng gõ cửa của đối phương, Paperman nói: “Mời vào.”

Hai người đàn ông bước vào, một trong số đó là Faeroe. Hôm nay hắn mặc áo khoác của quân đội, nhưng trước mặt Paperman, vẻ mặt của hắn không còn kiêu ngạo như lần trước.

Còn vẻ mặt của người đàn ông còn lại thì giống như đã bị táo bón suốt ba ngày nay, đầu tóc màu xám rồi như tổ quạ. Hắn đeo cặp kính râm màu nhạt. Điều khiến người ta chú ý đó là bộ đồng phục màu xám tro trên mình hắn. Ngay cả Paperman cũng chưa từng nhìn thấy.

Faeroe mở miệng trước : “Xin chào, cảnh sát Elliot. Chúng ta đã từng gặp nhau một lần. Bây giờ ta xin chính thức tự giới thiệu, ta là trung tá Grid Faeroe của tổng bộ HL đóng quân tại châu Âu.”

Paperman cũng không phản ứng quá nhiều mà chỉ trả lời một cách bình tĩnh : “Ồ, hân hạnh được gặp.”

Faeroe lập tức chìa tay ra giới thiệu : “Vị này là EAS...”

“Ta tên là Joseph Norland. Đồng nghiệp đều gọi ta là Time Warrior. Ta vốn đang nghỉ phép và cũng không phụ trách công việc trước mắt. Nhưng những kẻ bóc lột tàn khốc, máu lạnh, mất hết tính người kia lại tùy ý lấy mất thời gian nghỉ ngơi quý báu, làm xáo trộn toàn bộ thời gian biểu hàng ngày và khiến ta phải bay từ vùng nhiệt đới đến đây để gặp người. Vì vậy, có lẽ người đã nhận ra tính nghiêm trọng và cấp bách của chuyện này. Làm phiền người phối hợp với ta để ta có thể sớm trở về nghỉ ngơi!” Time Warrior đón lời của Faeroe rồi nói thẳng một lượt. Tốc độ chữ từ trong miệng hắn bật ra ngoài còn nhanh hơn những người thường đánh máy. Điều đáng quý là dù lời nói của hắn lúc trầm lúc bổng nhưng vô cùng rõ ràng.

Paperman gượng cười hai tiếng: “Vậy xin hỏi người tìm ta có việc gì?”

“Dựa theo tình báo do EAS thu được, cấp trên đã quyết định thực hiện một đợt đánh giá năng lực đối với cảnh sát Elliot, cũng chính là người, Paperman. Số liệu thu được phải báo cáo với tốc độ nhanh nhất.” Time Warrior trả lời.

Paperman nói: “Trước tiên, ta có thể hỏi EAS là đơn vị nào được không?”

Tốc độ trả lời của Time Warrior vẫn không giảm: “Trăm năm trước, công tước Carlo, anh hùng của đế quốc được trao một chức vụ bí mật với cái tên

Extra Ability Supervisor, viết tắt là EAS. Sau một quá trình phát triển, đến hôm nay EAS tồn tại dưới hình thức tổ chức. Nơi làm việc được thay đổi thường xuyên, số lượng thành viên không thể tiết lộ, phúc lợi và đãi ngộ khiến người và thần đều cảm phần. Dù gì đi nữa thì mỗi năm ta chỉ được nghỉ phép hai tuần mà thôi. Tóm lại, chức năng chủ yếu của EAS là phụ trách giám sát và quản lý người có siêu năng lực trên thế giới này.”

Faeroe bổ sung thêm : “Đừng lo lắng, ngài Elliot. Bọn họ chỉ làm việc công mà thôi. Trong điều kiện cho phép, để quốc sẽ thu thập tư liệu về tất cả người có siêu năng lực từ cấp Cường trở lên. Điều này cũng là vì an toàn.”

Paperman cười mà như không cười: “Không cần nói thêm nữa, điều này ta có thể hiểu được. Người có siêu năng lực cấp Cường một là tội phạm bị truy nã, hai là trở thành thành viên của HL hoặc một vài tổ chức nào đó ta chưa từng nghe thấy thu nạp... Người có tính hướng giống như ta hẳn phải cực ít. Tính toán thực lực và nhân tiện giám sát mới có thể khiến một vài nhân vật lớn yên tâm.”

Dường như Time Warrior không hề để ý đến câu nói của đối phương mà nói tiếp: “Tốt lắm, hai bên hiểu nhau có thể nâng cao hiệu suất làm việc. Mời người đến đơn vị số hai một chuyến vào chiều nay để kiểm tra, chúng ta vốn đã chuẩn bị xong sẵn rồi.”

Paperman nói: “Sao ta cảm thấy lời mời này như thể sẽ áp dụng những thí nghiệm tàn ác vô nhân đạo trên thân thể con người vậy?”

Time Warrior nói: “Đây không phải là thí nghiệm, thưa ngài Elliot. EAS không cần phải kiểm tra bất cứ gì về mặt sinh lý đối với những người có siêu năng lực như người mà chỉ cần xem thử sức phá hoại cực hạn của siêu năng lực trong một môi trường được định sẵn mà thôi.”

Paperman trả lời với vẻ ngạc nhiên: “Ồ? Thì ra còn có cách kiểm tra thế này? Có phải chuẩn bị gần trăm bù nhìn bằng kim loại trong một môi trường kiên cố được định sẵn để xem ta có thể chặt bọn chúng thành tám mảnh trong bao lâu chứ gì?”

Time Warrior quay đầu bước ra khỏi phòng như thể không muốn lãng phí một giây phút nào, cũng không biết hẳn đi đâu mà gấp gấp như vậy.

Chỉ là trước khi bóng lưng đi khuất, hẳn để lại một câu: “Việc chịu đựng

sức phá hoại do ta đảm nhận, hoan nghênh người đến.”

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu
Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 12 : Đánh giá gián tiếp

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Vừa hơn ba giờ chiều, Paperman đã đi qua con đường quen thuộc để đến trước cửa đơn vị số hai của HL phương Bắc thuộc quận Quan. Hắn vẫn mặc chiếc áo khoác cũ nát, đầu đội mũ lưỡi trai. Tuy trọng thương mới bình phục nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến khả năng phát huy năng lực của hắn, vì vậy hắn vẫn đến đây.

Ấn tượng của Paperman về người có biệt danh là Time Warrior cũng không tệ. Mặc dù có thể dễ dàng nhận ra được khuyết điểm về mặt tính cách nhưng hắn vẫn tạo ra cảm giác thân thiết hơn những tên hách dịch khác.

Nhân viên làm công việc đón tiếp cũng quen mặt Paperman nên hai người chào hỏi nhau vài câu rồi để hắn tự đi vào trong. Dù gì thì cứ cách hai ba ngày hắn lại chạy tới văn phòng của Malone một chuyến, cần mẫn như chạy tới nhà mẹ vợ nên không cần chào đón, dẫn đường... chi cho thêm chuyện.

Giống như trước đây, Paperman không cần gõ cửa đã bước vào phòng. Kết quả là hắn nhìn thấy một cảnh tượng như thế này: Time Warrior đang nằm ngửa gập bụng trên bàn của Malone còn Malone đang giữ chân cho hắn.

Mấy giây đầu tiên, Paperman cảm thấy não mình có lẽ đã bị Blood Owl đánh hỏng hoặc để lại di chứng nặng nề về mặt tinh thần. Nếu không thì mình vẫn đang nằm hôn mê tại bệnh viện còn mọi thứ trước mắt đều là ác mộng.

Nhưng trí tưởng tượng của Paperman còn chưa bay được bao xa thì Time Warrior đã nhìn thấy hắn, sau đó bèn bước xuống bàn làm việc rồi nói: “Người đến rồi à? Tốt lắm, đi theo ta.”

Time Warrior đi trước dẫn đường còn Paperman cùng Malone theo sau. Paperman nhìn Malone bằng ánh mắt khó hiểu, cũng không thể nói rõ là chán ghét hay khinh bỉ.

Vẻ mặt của Malone lại như điếc không sợ súng, hắn vẫn ngậm điều xì gà một cách dửng dưng.

“Sau khi hắn trở về từ bệnh viện thì đến văn phòng của ta để đợi người. Sau khi ngồi được khoảng ba mươi giây, hắn nói cuộc đời của mình đang bị lãng phí bằng vẻ mặt đáng sợ và giọng điệu vô cùng gấp gáp.”

Paperman liếc nhìn Malone, hắn nói bằng giọng nửa tin nửa ngờ: “Cho nên hắn mới gấp bụng suốt hai tiếng đồng hồ trên bàn làm việc của người?”

“Không, đầu tiên là chạy qua chạy lại, rồi trồng cây chuối, tiếp theo còn có nằm sấp chống đẩy, bật cóc, vừa trồng cây chuối vừa chạy...” Trong mắt Malone vẽ buồn bực: “Sau mỗi động tác, hắn kèm thêm một đợt gấp bụng để nghỉ ngơi.”

Khóe miệng Paperman không tự chủ được nên rục rịch: “Người có nói với hắn có phòng tập thể hình ở lầu hai không?”

Ngay lúc này, Time Warrior cắt ngang cuộc trò chuyện của hai người bằng tốc độ nói y như súng máy: “Ở văn phòng đợi người đến rồi lập tức đi đến địa điểm kiểm tra dưới lòng đất là lựa chọn hiệu quả nhất. Còn nếu đến phòng tập thể hình ở lầu hai thì lúc người đến văn phòng của thượng tá Malone mới thông báo cho ta xuống địa điểm kiểm tra. Tổng thời gian đưa tin và thời gian bình quân bị lãng phí khi di chuyển theo đường thẳng dao động trong khoảng từ tám đến mười phút. Trong thời gian này, ta có thể lựa chọn nghe hai bài hát, ăn một bữa cơm, đi WC, mát xa mắt hai lần, chơi ba ván bài, đọc tài liệu khoảng ba ngàn chữ, vân vân... Đó là còn chưa kể đến trong số những việc trên, có rất nhiều việc có thể làm cùng lúc.”

Malone che mặt và lắc đầu: “Sau khi ta nói cho hắn nghe vị trí của phòng tập thể hình thì hắn cũng trả lời như vậy đấy.”

Paperman thở dài: “Được rồi, ta đã hiểu tâm trạng của người.”

Time Warrior vẫn nói dù đầu không quay lại: “Đời người vô cùng ngắn ngủi. Thưa các quý ngài, nếu có thể sử dụng mỗi phút mỗi giây một cách có hiệu quả thì sẽ làm được nhiều việc hơn người khác trong cùng một khoảng thời gian, đó chính là một lợi ích. Phương Đông có câu châm ngôn: Thời gian là vàng bạc. Xét trên góc độ này thì ta là tỷ phú còn các người là

những tên nghèo túng.”

Paperman nhún vai: “Hai năm trước ta từng nghe một quý tộc nói một câu, cũng có thể áp dụng trong trường hợp này. Đại ý của hắn là: Người nghèo tự cho rằng mình nghèo rất mừng toi, còn người giàu luôn nghĩ mình quần vàng bạc quanh người.”

Time Warrior trả lời: “Chẳng lẽ ngươi không nghĩ rằng người mang quan điểm như vậy sẽ khiến người khác cảm thấy chán ghét hay sao?”

Paperman nói: “Tất nhiên, nhưng ta phải thừa nhận rằng điều này là sự thật.”

Time Warrior quay đầu lại và liếc nhìn Paperman: “Ta hiểu rồi, quan điểm của ngươi là dù sao đi nữa thì quan điểm về thời gian chúng ta cũng không thể thống nhất với nhau. Thế là ngươi mới cam lòng chịu cảnh nghèo kiệt xác để ta thôi đi, đúng không?”

Paperman cười và nói: “Ha ha ha, ngươi hiểu được thì tốt.”

Malone phun ra một vòng khói rồi cũng vừa cười vừa nói: “Ta cũng hết thuốc chữa rồi, đừng thông cảm cho ta.”

Time Warrior lộ ra vẻ khó hiểu. Hắn hoàn toàn không thấy buồn cười: “Rõ ràng hai vị đều lớn hơn ta nhưng lại lãng phí thời gian một cách vô ích. Thái độ của hai vị đối với cuộc đời và công việc đúng là đã hết thuốc chữa.”

Nói xong, hắn đã đứng trước một cánh cửa rồi chà thẻ lên máy quét, sau đó cánh cửa tự động mở ra.

“Được rồi, thời gian tán gẫu bốn phút hai mươi ba giây trong khi đi đã kết thúc. Tiếp theo, hãy phối hợp cùng ta để có thể hoàn thành công việc trong thời gian sớm nhất. Kế hoạch của ta là lên máy bay trước năm giờ và hoàn thành bản báo cáo ngay trong chuyến bay. Sau khi chuyển bản báo cáo về tổng bộ, ta sẽ đáp thẳng xuống nơi nghỉ phép. Hy vọng các ngươi đừng làm rối loạn thời gian biểu mới nhất mà ta vừa nghĩ ra trong khi gập bụng lúc này.”

Time Warrior dẫn Paperman vào một căn phòng hình lập phương có ba

chiều dài, rộng, cao đều là năm mét.

Còn Malone dừng lại ngay cửa mà không đi vào, hắn nói: “Ta quan sát ở căn phòng kế bên, các người có thể nói chuyện trực tiếp với ta qua màn hình.”

Cánh cửa điện tử đã đóng lại ngay sau đó.

Bốn phía căn phòng đều là kim loại sẫm màu, thiết bị chiếu sáng trên đỉnh đầu dường như có thể phát ra ánh sáng với các màu sắc khác nhau nhưng lúc này chỉ là màu trắng ôn hòa bình thường.

Trước đây, Paperman chưa từng đến nơi này nhưng hắn cũng từng nghe nói trong rất nhiều đơn vị của HL có xây dựng một căn phòng dùng để kiểm tra sức chiến đấu của người có siêu năng lực. Trong tình huống khẩn cấp, căn phòng này còn có thể chống bom hạt nhân, chống không kích, chống virus, chống nổ...

“Nếu muốn kiểm tra cực hạn của ta thì còn cần một vài thứ.” Paperman nói.

“Tất cả đã chuẩn bị xong hết rồi.” Time Warrior nói lớn: “Thượng tá Malone, xin chuyển giấy đã chuẩn bị sẵn đến đây.”

Câu trả lời của Malone vang lên trong màn hình: “Chú ý dưới chân.”

Khoảng đất giữa căn phòng bỗng mở ra sau câu nói của Malone, rồi thì mười mét khối giấy trắng văn phòng được đưa lên một cách gọn gàng.

Paperman nói thầm: “Anh bạn, người chắc chắn căn phòng này có thể chịu được không đó? Nếu không may làm hư hỏng một bộ phận nào đó thì Jim sẽ phát điên giống như một con ma men đấy.”

“Ta nghe được tiếng người nói! Tên khốn!” Malone chửi ầm lên trong màn hình.

Time Warrior nói: “Đừng phí phạm thời gian nữa, cảnh sát Elliot. Con người có thể tạo ra thép nhưng không thể đánh vỡ thép bằng nắm đấm. Cùng một nguyên lý, chúng ta đã có thể tạo ra căn phòng kim loại này nên tuyệt đối tự tin chỉ cần không phải là người có siêu năng lực từ cấp Hung trở lên thì không thể phá hỏng căn phòng. Nếu không, tội phạm có siêu

năng lực trong Tide Prison đã vượt ngục tập thể từ lâu rồi.”

Lúc này, giấy trước mặt Paperman đã tự động bay lên trời và bắt đầu ngưng tụ thành hình: “Vậy xin hỏi nếu người có siêu năng lực cấp Hung đồng ý kiểm tra thì phải kiểm tra hắn bằng cách nào?”

Ánh mắt của Time Warrior vẫn bình tĩnh, hắn trả lời: “Tin tình báo về mặt này không thể tiết lộ cho người có thân phận như ngươi, nếu muốn biết thì ngươi cứ đạt đến cấp bậc đó rồi đến tìm ta là được.”

Chỉ thấy giấy do Paperman điều khiển từ từ ngưng tụ thành một con thú khổng lồ với hàm răng có thể nhai gân nghiền xương, móng vuốt có thể vò mồi leo trèo, xương sống như đúc bằng sắt, đuôi như roi thép, mắt như kim tinh, trán có hoa văn chữ vương. Hung, ác, tàn, bạo cùng tập trung trên mình của sinh vật có thể phóng, nhảy, trèo, vò này... đó là một con hổ giấy.

“Lần trước khi ngươi đối đầu với tên tội phạm có mức nguy hiểm cấp bốn dường như dùng rồng đúng không. Rốt cuộc sinh vật mô phỏng nào mới là tuyệt chiêu của ngươi?” Time Warrior hỏi.

Paperman đáp: “Hổ sống trên núi, rồng lượn biển sâu.”

“Hiểu rồi, ý ngươi là trong hoàn cảnh lúc này thì dùng hổ thích hợp hơn.” Hai tay của Time Warrior cho vào túi, hoàn toàn không có ý di chuyển hoặc chuẩn bị, hắn nói thẳng: “Vậy mau tấn công đi, ta đang vội.”

Lời nói còn chưa dứt, hổ giấy bỗng nhào tới. Paperman nói: “Ngươi đừng chết đó.”

Time Warrior chỉ đứng bằng một chân trái, chân phải thì từ từ co lên. Trong khoảnh khắc con hổ khổng lồ nhào tới trước mặt, hắn dùng chân phải đá con hổ vỡ vụn thành ngàn mảnh giấy bay lả tả khắp không trung.

Paperman tròn tròn đôi mắt. Cảnh Blood Owl đánh tan rồng giấy dường như lại hiện lên trước mắt, không ngờ trên thế giới này không chỉ có một người có thể dựa vào sức mạnh để đánh vỡ thú giấy của mình.

Vẻ mặt của Time Warrior đã chứng minh hắn cảm thấy chuyện này chẳng có gì ghê gớm cả. Sau khi đứng vững lại, hắn hỏi: “Ta đã được lĩnh giáo động vật họ nhà mèo đứng trên đỉnh của chuỗi thức ăn, lần tấn công vừa rồi

có phải là sức phá hoại cực hạn của ngươi không?”

Paperman trả lời thẳng thắn, không hề e ngại: “Đúng thế, đó chính là cực hạn của ta.”

Time Warrior bước chậm chậm về phía trước rồi nói: “Vậy bây giờ phiên ngươi dùng giấy tạo thành chiêu phòng ngự mạnh nhất để đỡ một đấm của ta.”

“Được.” Paperman lại điều khiển giấy kết hợp với nhau tạo thành một tấm khiên hình kim tự tháp lơ lửng trước thân thể hắn.

Mười mấy giây sau, Time Warrior hỏi: “Xong chưa?”

Paperman nói: “Ra tay đi.”

Đó là một cú đấm không kèm theo bất cứ âm thanh nào. Paperman cũng không thể theo kịp động tác của Time Warrior, hắn chỉ cảm thấy một làn sóng khí bùng nổ từ nơi bị tấn công rồi như cuồng phong cuốn qua toàn bộ phòng kiểm tra. Hai giây sau, từ đỉnh kim tự tháp bắt đầu xuất hiện vết nứt, nhưng tấm khiên chỉ vỡ hơn một nửa chứ không vỡ vụn hoàn toàn, phần đáy còn sót lại vẫn chưa bị biến dạng.

Time Warrior nói: “Rất tốt, vô cùng cảm ơn sự hợp tác của ngươi, cảnh sát Elliot. Cuối cùng ta còn một câu hỏi.”

Hắn vừa nói vừa bước về phía cửa vì không muốn lãng phí một giây một phút nào: “Giả sử cú đấm của ta có sức mạnh là một trăm thì đòn cuối cùng mà Blood Owl đánh trúng ngươi là bao nhiêu?”

Paperman nghĩ ngợi một lúc, khi Time Warrior bước ra khỏi căn phòng, Paperman mới trả lời trước khi cánh cửa điện tử đóng lại: “Ít nhất cũng trên năm trăm.”

“Cảm ơn, tạm biệt.” Nói xong câu này, vừa hay cũng là lúc cánh cửa sau lưng Time Warrior khép lại.

Paperman thở dài một hơi: “Phù... Tên này là ai vậy...”

Bấy giờ, giọng nói của Malone từ trên màn hình vọng đến: “Ellot, vừa rồi

ta nhận được một tin tức khẩn cấp, người nên đến nghe thử, gặp lại ở văn phòng của ta.”

...

Cùng lúc đó, Time Warrior đang bước đi trên một hành lang không bóng người.

Hắn bỗng rút điện thoại trong ngực ra rồi bấm số thật nhanh. Chỉ sau ba giây, đối phương đã bắt máy.

Một giọng nói vang lên: “Xin chào phó cục trưởng, xin hỏi có chỉ thị gì?”

Time Warrior nói: “Nói với đại ca, đã có đánh giá gián tiếp về sức mạnh của Blood Owl. Sau này ta sẽ viết một bản báo cáo rồi gửi cho hắn, còn Elliot Neith cũng không đủ giá trị để lưu vào hồ sơ như dự tính. Sau khi nộp báo cáo ta sẽ tiếp tục nghỉ phép, đừng liên lạc với ta nữa.”

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 13 : Huyết án tái diễn

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

"Nạn nhân là một người đàn ông khoảng năm mươi đến năm lăm tuổi, chết ngay tại chỗ vì thân thể bị một sức mạnh khổng lồ xé làm hai mảnh từ giữa cột sống ngực..." Tuy thời tiết rất lạnh nhưng lúc này Deacon đang vừa lau mồ hôi trên trán vừa nghe cấp dưới báo cáo.

Hiện trường vụ án xảy ra tại một phòng ngủ vô cùng rộng rãi đến mức diện tích đủ cho cả một gia đình bình thường sinh sống. Vì toàn bộ xác chết đều nát vụn nên tạm thời chưa thể xác định được số lượng người chết cụ thể, nhưng ít nhất cũng trên năm người.

Cảnh tượng trong phòng như một lò mổ, cho dù phần lớn các đoạn tay chân đứt gãy đã được dọn dẹp nhưng máu tươi, chất lỏng và một số vật chất trơn bóng còn sót lại vẫn không ngừng tỏa ra mùi vị khiến người khác cảm thấy buồn nôn.

Lúc này, Paperman từ cửa bước vào liền nhíu mày rồi kéo cổ áo khoác lên cao một chút: "Được rồi, được rồi. Mùi vị này thật quen thuộc..."

Deacon quay đầu lại hỏi: "Sao người ra viện rồi?"

Paperman nói: "Vừa đến đơn vị của HL làm một ít chuyện rồi nhận được tin tức. Dù sao cũng đến rồi, người kể cho ta nghe xảy ra chuyện gì đi."

Deacon nói: "Sau khi rời khỏi bệnh viện, ta vào một quán ăn. Khi ta ngồi xuống và gọi vài món, cục trưởng gọi điện thoại đến rồi nói rằng đã xảy ra chuyện lớn bằng giọng điệu như bệnh dịch hạch đã sắp lây lan khắp thành phố còn không bằng."

Paperman nói: "À, quý tộc sao? Ta nhớ hình như đây là phủ của nam tước Giuseppe nhỉ?"

Deacon nói tiếp: "Có lẽ chết vào sáng sớm hôm nay. Theo thói quen hàng

ngày, người giúp việc đến trưa mới gõ cửa nhưng không có tiếng trả lời, rồi sau đó hắn ngửi thấy mùi kỳ lạ.”

“Dựa theo những dấu vết này thì người chết không chỉ là một mình nam tước.” Paperman ngồi xổm xuống để kiểm tra những vết máu.

Deacon nói: “À, nam tước chắc chắn đã chết. Phần từ ngực trở lên của hắn tương đối hoàn chỉnh nên có thể xác định nhờ vào gương mặt. Những người khác thì... có lẽ là bốn hoặc năm cô gái.”

“Hơ hơ, nghèo thì chỉ lo thân mình, giàu thì thê thiếp cả đàn.” Paperman cười lạnh và nói tiếp: “Căn phòng ngủ khổng lồ này được cách âm sáu mặt, người giúp việc đến trưa mới gõ cửa 'theo thói quen hàng ngày'. Xem ra hắn ta cũng đêm đêm vui vẻ, có chết cũng chết trong sung sướng.”

“Bây giờ không phải là lúc bình luận vấn đề cách sống của hắn, rất nhiều quý tộc đều có phong cách như vậy. Chúng ta cứ làm tròn trách nhiệm của mình là được.” Thịnh thoảng, Deacon cũng nói vài câu rất tận tụy. Rõ ràng hắn không muốn Paperman phát biểu những lời bình không hợp thời tại nơi công cộng.

Paperman lại không hề để ý nhiều đến vậy: “Điều này là lẽ đương nhiên, nhưng ta cảm thấy nơi này không còn việc gì để làm. Từ hiện trường đã có thể đoán được kẻ giết người là ai.”

Deacon cũng không ngốc mà hỏi dò: “Chẳng lẽ là hung thủ của vụ án tại quán rượu Bronze Parrot?”

Paperman nói: “Biệt danh của hắn là Blood Owl.”

Deacon vội vàng nói: “Ngươi có manh mối về hành tung của hắn?”

Paperman cười khở một tiếng: “Không có, cho dù có ta cũng không bắt nổi.”

Vừa nói, hắn vừa rời khỏi hiện trường: “Không thể không thừa nhận, những ý kiến mà Jim nói với ta lúc trước đều chính xác. Tội phạm với mức nguy hiểm cấp bốn thì chỉ có thể chờ HL cử viện binh tới mà thôi.”

...

Đêm đó, tại phòng làm việc của Jim Malone.

Khi Paperman đến, Malone và Faeroe đã đợi hẵn từ lâu.

“Ngài quá, ta đã đến muộn rồi.” Paperman nói câu này với Faeroe vì với tình cảm giữa hẵn và Manlone thì không cần phải khách sáo như thế.

Faeroe nói: “Không sao, bọn ta đợi chưa lâu.”

Paperman ngồi xuống rồi nói: “Ta đã xem xét hiện trường. Nam tước Giuseppe đúng là bị Blood Owl giết.”

Malone lại châm điều xì gà: “Người cảm thấy mục đích của hẵn là gì?”

Paperman nói: “Xét theo tư duy của người thường thì việc hẵn làm lần này nếu nói rộng ra là thay trời hành đạo, còn nếu xét trên phạm vi nhỏ là vì dân trừ hại.”

Faeroe tăng hắng: “Ngài Neith, xin chú ý từ ngữ của mình.”

Paperman nhún vai, chuyển chủ đề: “Nhưng theo ta thấy, việc suy đoán mục đích của hẵn là một việc vô nghĩa. Tuy tiếp xúc với hẵn không bao lâu nhưng ta có thể chắc chắn rằng hẵn không phải là người bình thường mà là một thằng điên. Hẵn ta làm việc tùy ý, dám giết bất kỳ người nào vào bất cứ lúc nào và tại bất cứ đâu mà không vì lí do gì cả, hoặc có thể nói là hoàn toàn không cần lí do.”

Rồi nói với Faeroe: “Đêm đó, người cũng nghe thấy cuộc đối thoại giữa Blood Owl và Bottlelinos đúng không. Hẵn không những giết những tên lưu manh trong quán rượu mà còn giết giáo sĩ của Steel Commandment nên mới khiến giám sát trưởng của Thánh Vực và quan cầm cờ cùng một đám kỵ sĩ thiện chiến giương cờ giống trống tới báo thù. Có thể thấy hẵn đã giết không ít người, có thể là ba mươi, năm mươi tên, ai mà biết được? Người cảm thấy thế giới này có người siêu năng lực nào đơn độc như hẵn mà lại vô duyên vô cớ gây hẵn với Steel Commandment không? Xét trên khía cạnh khác, nếu người, hoặc ta không có thân phận hợp pháp giống như hẵn, không có bất cứ chỗ dựa nào, vậy dám làm chuyện như vậy không?”

Faeroe cân nhắc một lúc mới nói: “Dựa vào hồ sơ vụ án này, Blood Owl

vẫn còn ở Venice. Hắn đúng là không giống với những tội phạm bị truy nã bình thường. Người thường sau khi trải qua sự việc đêm đó chắc chắn sẽ lựa chọn cách lẩn trốn một thời gian và đợi cho tình hình lắng xuống mới lựa thời cơ rời khỏi thành phố. Thế mà hơn một tháng sau, hắn lại gây thêm án mạng.”

"Ta lại cảm thấy có thể lợi dụng điều này. Hắn đã quá điên cuồng, hoặc có thể nói tính cách hắn như thế. Chỉ bằng chúng ta hãy điều động lực lượng nằm ngoài sức tưởng tượng của hắn, từ đó khiến tên nghiện giết người không để ai vào trong mắt này nhìn thấy chiến lực đáng sợ của hàng ngũ cấp cao trong HL.”

Malone hỏi: “Người có kế hoạch hay người thực hiện chưa?”

Faeroe trả lời: “Ta định liên hệ với sĩ quan huấn luyện Luca ở tổng bộ, vị này là thầy của ta. Nếu hắn chịu đến Venice để giúp đỡ chúng ta thì dù là Blood Owl cũng phải chết không có chỗ chôn.”

Ngay lúc này, điện thoại trên bàn Malone bỗng đổ chuông. Thế là hắn nhấc máy lên nhưng còn chưa kịp nói nửa chữ, đầu dây bên kia bỗng vang lên một giọng nói run rẩy: “Thượng tá Ma... Malone... thống... thống đốc...”

Vẻ mặt của cả ba người đều đột nhiên biến đổi, chẳng lẽ phía tổng đốc xảy ra chuyện?

“Con trai của tổng đốc... đã bị hại.” Cuối cùng thì người đó đã nói hết câu.

Tuy đây cũng không phải là tin tức xấu vì tổng đốc vẫn không sao nhưng cũng khiến ba người hoảng sợ đến mức mồ hôi lạnh đã đổ đầy người.

Paperman đứng dậy rồi nói : “Được rồi, ta đi xem thử. Nhưng theo ta đoán, người làm chuyện này chắc chắn không phải là ai khác.”

Faeroe cũng ngồi không yên nữa: “Bây giờ ta đi liên lạc với sĩ quan Luca, hi vọng có thể ngăn cản hắn trước khi tên điên này giết sạch toàn bộ quý tộc trong thành Venice.”

Malone là lớn tuổi nhất trong ba người nên thật sự có chút phong cách của đại tướng. Hắn bỏ điếu xì gà xuống rồi mở miệng với vẻ mặt nghiêm túc: “Điều động quân đội đến chi viện, toàn bộ công việc xử lý hậu quả đều do

ta xử lý. Trước khi tập hợp đủ lực lượng có thể đánh bại Blood Owl, an nguy của thành phố này đều phải trông cậy vào hai vị. Hẳn cùng lắm chỉ là con người mà thôi... Nói trắng ra là một kẻ tàn bạo và mạnh mẽ như ác ma. Nhưng dù gì người vẫn là người, trên thế giới này không có ai vô địch. Chúng ta không thể tự làm loạn bước chân của mình, cần phải làm việc theo đúng nguyên tắc.”

Hai người đều trả lời một tiếng rồi bước ra khỏi văn phòng, sau đó chia nhau ra làm việc của mình.

Một mình Faeroe đang bước đi trên hành lang, hẳn đang nhớ lại cảnh tượng khi mình mới đến nơi này: vừa xuống máy bay, chưa quen với việc thay đổi múi giờ thì đã gặp một trận ác chiến. Trong một đêm, hẳn đã gặp phải hai người mạnh hơn mình. Sau đó bị thương, rồi nhận được một loạt báo cáo sau chuyện đó, phải trả lời vô số câu hỏi, phải công bố vô số lời nói dối. Đến hôm nay, án mạng liên hoàn lại bùng nổ...

Trong một tháng nay, Faeroe cũng âm thầm điều tra được rất nhiều chuyện thú vị. Ví dụ như quá khứ và mối quan hệ giữa Paperman và Malone. Hai mươi năm trước, hai người cùng đi lính trong một đơn vị bộ đội. Rồi cách đây tám năm, cuộc chiến tranh kéo dài bốn năm tại Nam Phi kết thúc thắng lợi, hai người sống sót trở về. Malone vốn là sĩ quan nên được thăng vài cấp và được điều đến đơn vị HL này làm tổng chỉ huy; còn Paperman, thật không ngờ hẳn lại trở thành một cảnh sát.

Đến bây giờ, xem ra tình hình thành phố trên mặt nước này quả thật ngoạn hổ tàng long. Việc chỉ huy quân đội vào đêm ấy cùng với việc phong tỏa hàng loạt tin tức đến nỗi giọt nước cũng không lọt sau sự việc, lời lẽ ngoại giao, vân vân... đều chứng minh được năng lực làm việc của Jim Malone.

Đối với đế quốc, một người có tài năng như thế chắc chắn có tác dụng hơn nhiều so với một người có siêu năng lực chỉ biết đánh đấm.

Còn Paperman lại càng làm tổn thương lòng tự trọng của Faeroe. Mặc dù người này chưa từng trải qua bất cứ huấn luyện cường hóa nào của HL và cùng thuộc một cấp bậc nhưng hẳn lại vượt xa mình. Điều này có thể nói là chênh lệch về năng khiếu bẩm sinh. Nếu Paperman gia nhập HL thì quân hàm rất có thể còn cao hơn Faeroe một cấp.

Tuy những suy nghĩ này khiến người ta phải bận lòng nhưng Faeroe cũng

không có tinh lực và thời gian để nghiên cứu tử mĩ thêm. Chuyện quan trọng nhất trước mắt là truy bắt Blood Owl. Ngày nào tên hồn thể ma vương này còn nhõn nhơ bên ngoài thì đến lúc đó khi đi ngủ vẫn phải mở một con mắt ngày ấy.

Hắn trở về phòng mình rất nhanh chóng rồi mở màn hình liên lạc để kết nối với một người tên Luca...

...

Năm phút sau, Paperman vừa đến trước cửa phủ tổng đốc thì chạm mặt Deacon. Có lẽ tên mập này sắp điên rồi, vẻ ngoài của hắn nơm nớp vì hoảng sợ.

“Ellot! Người có biết rốt cuộc là chuyện gì không? Nếu biết thì mau mau nghĩ cách, nếu không toàn bộ anh em trong cục mất việc hết?!”

Paperman chỉ cảm thấy buồn cười: “Người bình tĩnh chút. Cứ tưởng tượng những vụ án này như một vụ thiên tai mà sức người không thể cản nổi. Không lâu sau, HL sẽ cử một kẻ ghê gớm tới giải quyết mọi chuyện.”

“Người còn cười nói thoải mái được à? Đạo gần đây, cái gì mà cướp bóc, trộm vào nhà, hiếp dâm đã không còn ai đến báo án. Sở cảnh sát ngoài việc giúp người ta dán thông báo tìm mấy tên ma men đêm không về nhà ra thì ngay cả việc bọn oắt con đánh nhau cũng không còn xảy ra. Ta vốn tưởng rằng tình hình tội phạm giảm xuống rõ rệt, nếp sống xã hội tốt lên. Kết quả là người vừa ra viện thì trong thành bỗng nhiên xảy ra chuyện hai quý tộc liên tiếp bị giết chỉ trong một ngày. Người xem người có phải từng bị phù thủy nguyên rửa không, người trở về bệnh viện năm thêm vài ngày có được không.”

Paperman cũng chẳng thèm để ý đến hắn mà đi vào đại sảnh: “Người đã điều tra xong rồi à. Vậy ta vào xem thử hiện trường, lát nữa gặp lại ở sở cảnh sát.”

Deacon giơ ngón tay thối lên rồi gầm gừ vài tiếng, sau đó dẫn vài viên cảnh sát đi theo trở về. Paperman bước thẳng vào trong phòng, những cảnh sát còn lại ở hiện trường đều nhận ra hắn nên không hề ngăn cản.

Xác chết trên hiện trường lần này vẫn chưa được chuyển đi. Con trai của

tổng đốc là một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, thân thể của hắn vặn vẹo như một chiếc khăn bị vắt khô, xương bị lệch và đâm cả ra ngoài, vẻ mặt hắn đau đớn đến nỗi méo mó, máu chảy ra thành một bãi lớn trên mặt đất.

Thống đốc Venice đến già mới có con. Năm nay hắn đã sáu mươi ba tuổi. Paperman phỏng đoán tâm trạng của lão già này trong khoảng thời gian tiếp theo chắc hắn sẽ phát triển theo ba bước: Đau khổ → giận dữ → phát điên.

Tất nhiên hắn cũng không quan tâm đến những điều này. Bây giờ, trong lòng Paperman đã không giống với quá khứ, hắn đã không còn cách nghĩ khẳng khẳng “Giương cao chính nghĩa”, còn trách nhiệm của cảnh sát thì đã bị hắn quăng đi từ lâu.

Cách nói năng tùy tiện và thái độ chán chường đối với mọi việc khiến đằng sau vẻ ngoài hờ hững, một loại tâm trạng khác đang lặng lẽ nảy mầm trong lòng Paperman.

Trong tương lai không xa, nó sẽ thay đổi vận mệnh nửa cuộc đời còn lại của hắn...

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 14 : Vây thành

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Tổng bộ Highest Laws tại châu Âu nằm ở quận Thủy Tinh thuộc Trung Âu.

Đó là một quần thể kiến trúc bằng kim loại nằm trên diện tích 1285 kilomet vuông. Phía ngoài được bao bọc bằng tường thép cao ngất và một con kênh đào cùng với bình nguyên mà không biết phải tốn bao nhiêu năm mới có thể xây dựng được.

Khi đế quốc chưa được thành lập, nơi này từng là một trong những quốc gia giàu có nhất, kinh tế phát triển nhất và mức sống người dân cao nhất thế giới. Quốc kỳ của họ là chữ thập trắng trên nền đỏ, màu trắng tượng trưng cho hòa bình, sáng suốt và công bằng, còn màu đỏ tượng trưng cho thắng lợi của nhân dân, hạnh phúc và nhiệt tình. Được sống ở nơi này là ước muốn lớn nhất của đa số người dân trên Trái Đất vào lúc ấy.

Nhưng tại quận Thủy Tinh ngày nay, trong đầu con người luôn hiện lên một huy hiệu màu vàng, đó là một hoa văn hình thoi được quần quanh bởi hai hình elip, cùng với những người chấp pháp mà bản thân họ đã đứng trên pháp luật vì phải gánh vác bốn chữ trên lưng.

(Bốn chữ đó là "Vương Quyền Vô Thượng", được in trên lưng đồng phục của HL)

Sĩ quan huấn luyện Luca đang mặc một bộ quân phục màu đen và bước đến phòng họp. Sau khi bước vào, hắn chào các tướng lĩnh đang ngồi chờ bên trong theo cách của quân đội.

“Ngồi đi Luca.” Một người đàn ông ngồi ở giữa nói.

“Vâng.” Luca ngồi xuống ngay ngắn.

“Ngày hôm qua, trung tá Faeroe đã trò chuyện riêng với người rồi phải không?”

“Vâng.” Luca trả lời.

“Vậy thì tốt, giúp chúng ta tiết kiệm không ít lời. Vậy dựa theo báo cáo chính thức của thượng tá Malone thuộc đơn vị số hai ở quận Quan, bây giờ chúng ta cử người đến Venice để bắt giữ tội phạm truy nã cấp bốn có biệt danh ‘Blood Owl’. Hãy nhanh chóng chấp hành!”

Luca trả lời một tiếng rồi đứng dậy và nói một câu: “Tạm biệt.”

Hắn rời khỏi phòng họp.

Sau khi Luca đi khuất, mấy người trong phòng lại mở miệng: “Không đầy hai mươi bốn tiếng, bốn nhân vật quan trọng trong thành Venice đã chết, bao gồm cả con trai của thống đốc. Cho dù là tổ chức phản loạn cũng không thể thực hiện việc ám sát liên tục một cách mù quáng như thế. Hành vi của Blood Owl thật sự có phải chỉ là tùy ý hay không? Ta cho rằng cần phải xem xét lại độ tin cậy trong bản báo cáo của Malone.”

“Dù sao đi nữa, việc cần làm trước mắt chính là ngăn chặn hành động giết chóc này lại. Nếu không hoàng tộc và quý tộc bản địa sẽ gây sức ép lên cấp trên. Một khi bên phía Thiên Đô trách tội thì danh dự của tổng bộ châu Âu sẽ bị ảnh hưởng rất lớn.”

Người đàn ông ngồi giữa lại mở miệng: “Không cần phải lo lắng những điều này. Ta đã có tính toán, trước tiên cứ đợi Luca xử lý xong tên điên cấp ‘Hung’ đó. Sau đó, ta sẽ xin phép Thiên Đô cử một ‘chuyên gia’ đến để điều tra rõ đầu đuôi sự việc rồi cho hắn dẫm chân vào vũng nước đục Venice. Đến khi đó, trách nhiệm sẽ do hắn gánh vác.”

“Ngài ám chỉ?” Các tướng quân trong phòng họp đều biết hắn muốn nhắc đến ai.

“À, không sai. Chính là hắn ta. Nghe nói cuối năm ngoái, hắn dừng chân tại Hokkaido và điều tra một vài vụ án dân sự, không biết việc đó có ý nghĩa gì...”

...

Venice, bảy giờ tối ngày thứ hai sau khi Paperman ra viện.

Máy bay riêng của Luca ít nhất phải sáng sớm mới tới nơi nhưng việc giết người nhằm vào quý tộc và người giàu có vẫn đang tiếp diễn. Lúc này, số người bị hại đã lên đến mười hai người, đó là còn chưa kể những người thân thích bị liên lụy mà chết.

Toàn bộ thành phố nhỏ này đã bị bầu không khí đáng sợ bao phủ. Thống đốc đã ra lệnh giới nghiêm ban đêm, toàn bộ nơi buôn bán phải đóng cửa, cư dân không được ra ngoài, du khách không được rời khỏi khách sạn, các đầu mối giao thông ra vào thành phố đều bị giám sát chặt chẽ và đang ở trong trạng thái ngưng hoạt động. Trước khi bắt được hung thủ, cảnh sát và quân đội có quyền bắt giữ bất cứ người nào đi lại trên đường. Nếu phản kháng hoặc bỏ chạy thì có thể nổ súng, hậu quả do đương sự tự gánh chịu.

Theo luật pháp của đế quốc, đây là quyền hạn cao nhất mà thống đốc có thể sử dụng trong tình huống cực kỳ nghiêm trọng để bảo đảm sự an toàn của thành phố.

Quân đội đóng ở địa phương, cảnh sát, lực lượng vũ trang của HL, toàn bộ lực lượng có thể điều động được đã bắt đầu kiểm tra thân phận hợp pháp của mỗi hộ dân trong thành. Trên phố đầy rẫy những tiểu đội tuần tra mặc đồng phục, ngay cả những người vô gia cư cũng khó có thể bắt gặp, cũng không biết họ đã trốn vào đâu.

Bây giờ, người duy nhất vẫn mặc thường phục đi dạo trên đường chính là Paperman. Hắn đã không ngủ hơn ba mươi tiếng nhưng vẫn bay lượn tuần tra trên không. Vì những vụ án liên tiếp chứng minh rằng Blood Owl cũng chưa từng nghỉ ngơi.

Hắn vừa nhìn thành phố chết vừa lẩm bẩm một mình: “Rốt cuộc hắn ở đâu?”

...

Tại thành phố ngâm dưới lòng đất.

Blood Owl đang dùng axit flohydric (HF) hòa tan xác chết cho vui. Chất hóa học bị quản lý chặt chẽ này không dễ gì kiếm được, nếu tiệm tạp hóa cũng có bán thứ đồ chơi này thì việc xử lý xác chết sẽ tiện lợi hơn rất nhiều.

Bỗng nhiên, từ trong đường hầm vọng tới tiếng người: “Là khách, người không cảm thấy mình đã ở đây quá lâu hay sao?”

Giọng nói càng ngày càng gần nhưng không thể đoán được đến từ nơi nào, dường như nó vọng tới từ khắp bốn phương tám hướng.

Blood Owl cười lạnh rồi cất cao giọng trả lời: “Steel Commandment? Lần này lại cử thứ rác rưởi nào tới đây vậy?”

“Ngài Blood Owl, giữa người và chúng ta không hề nảy sinh xung đột về lợi ích. Còn nếu dựa vào những việc làm của người, chúng ta còn có chung kẻ thù. Không phải người cũng bị đế quốc truy nã sao?”

Gương mặt của Blood Owl toát lên vẻ khinh thường: “Ồ... lần này đến để đàm phán à?”

Giọng nói kia lại vang lên: “Nếu người chịu hợp tác với Steel Commandment như Bottlelinos, lúc nào ta cũng có thể bỏ qua chuyện giết các giáo sĩ. Đại đoàn trưởng cũng sẽ tha thứ cho người.”

“Tha thứ cho ta?” Blood Owl bật cười: “Người có biết không. Nghe lời người nói, ta bỗng nhiên cảm thấy người bàn chuyện ‘hợp tác’ với ta lần trước quá lễ phép, quá thông minh con mẹ nó rồi.”

Dường như người kia đã hiểu ý của Blood Owl nên giọng nói càng thêm lạnh lùng: “Vậy câu trả lời của người là?”

Blood Owl nói: “Người đến trước mặt ta, ta sẽ nói cho người biết.”

Kẻ ngốc cũng biết nếu xuất hiện trước mặt Blood Owl thì có chẳng hấn sẽ bỏ nhào tới và xé xác người ra.

Thế là giọng nói kia trả lời: “Hừ! Người đã không biết điều thì cũng không còn gì để bàn nữa. Cho dù ta tạm thời không thể đoạt lại quyền không chế thành phố ngầm nhưng người cho rằng chúng ta sẽ để người trốn tại nơi này một cách yên bình sao?”

Giọng nói còn chưa dứt, những tiếng nổ liên tiếp bỗng vang lên từ các nơi trong đường hầm.

Tất nhiên Blood Owl biết chuyện gì xảy ra. Thế là hắn bước đến trước máy tính rồi upload toàn bộ dữ liệu thí nghiệm hôm nay lên ổ đĩa ảo của mình trên mạng, sau đó đâm thủng CPU để lấy ổ cứng ra và bóp nát nó.

Hắn liếc những dụng cụ và vật thí nghiệm với vẻ tiếc nuối, còn đồng tiền mặt chất thành đống trên mặt đất lại chẳng đòi được một cái nhìn.

Giờ thì nước biển đã ngập đến đầu gối hắn, nơi này rồi sẽ bị nhấn chìm với tốc độ cực nhanh. Hắn phải chạy đến lối ra kế bên với tốc độ nhanh nhất.

Khi Blood Owl leo lên cầu thang, giọng nói như gần như xa lúc nãy lại vang lên, cũng không biết người nói chuyện đang ở nơi nào.

Chẳng lẽ hắn vẫn đang ngâm mình trong đường hầm đã bị nước biển nhấn chìm?

“Blood Owl, từ chối ta là một việc rất ngu xuẩn. Mất đi tác dụng che giấu của thành phố ngầm, ngươi đã không còn nơi ẩn trốn nữa rồi. Ta hoàn toàn không cần ra tay, ngươi cũng sẽ chết trong tay bọn chó săn của đế quốc. Vĩnh biệt, kẻ dị giáo.”

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 15 : Tắm máu

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Blood Owl vừa lên trên mặt đất, còn chưa kịp nhìn rõ tình huống thì đã bị bao vây bởi mười mấy người cầm súng.

Vận của hắn cũng quá đen vì đúng lúc này, có hai đội tuần tra đang đi ngang qua. Một đội là người của HL, đội còn lại là quân đội trú tại thành phố.

Lại nói ban đêm là thời gian giới nghiêm nhưng trên con phố vắng tanh bỗng xuất hiện một bóng người cao gần hai mét, đã thể thân hình của hắn hết như ngôi sao phim hành động. Nếu người không bắt hắn thì có còn lẽ trời không?

“Giơ hai tay lên rồi quay người lại.” Tiếng lên đạn không ngừng vang lên bên tai, khoảng cách giữa các binh lính và Blood Owl không tới mười mét. Sĩ quan của một tiểu đội tuần tra đã bật bộ đàm trên vai định liên lạc với cấp trên.

Bỗng nhiên, cổ của người này bị vật gì đó trói chặt nên không thể nói được lời nào, còn những binh lính còn lại hầu như đều gặp phải tình trạng tương tự.

Chỉ thấy đôi chân của bọn họ rời khỏi mặt đất, thân thể bị một luồng sức mạnh kéo lên rồi bị ném bay với tốc độ cao mà không thể tự chủ được.

Cứ như thế, bọn lính biến mất giữa bầu trời đêm.

Trong khoảnh khắc, trên đường phố và khu vực lân cận đã không còn bóng người.

“Ha ha ha... Ha ha ha ha...” Blood Owl bật cười, tiếng cười của hắn càng ngày càng lớn và toát lên sự cuồng nhiệt xen lẫn vẻ kích động.

Trên bầu trời, một người đập giấy hạ xuống từ từ rồi mở miệng nói: “Cuối cùng người đã xuất hiện rồi.”

“Xem ra ngươi muốn đánh thêm hiệp hai.” Blood Owl nói.

“Nếu ngươi có thời gian.” Paperman trả lời: “Dù sao những kẻ cản trở đã được ta mời đi. Xét về mặt nào đó thì tuy cách làm hơi thô bạo nhưng ta đã cứu bọn chúng.”

Blood Owl nói: “Tất nhiên ta có thời gian... Nhưng thật không ngờ cách lần đụng độ trước mới hơn một tháng mà ngươi đã mạnh hơn. Đề tỏ lòng kính trọng, ta sẽ thẳng tay làm thịt ngươi.”

Paperman cũng không nhiều lời mà liền vung tay lên.

Gần như ngay lập tức, một lưỡi dao giấy không lồ bỗng chém đến Blood Owl với tốc độ như gió giạt. Blood Owl vốn định đỡ bằng một tay, nào ngờ khi lưỡi dao sắc bén bay đến trước mặt hắn bỗng tách ra thành những trang giấy thường.

Lúc này, bản năng của Blood Owl lại khiến hắn cảm thấy không bình thường. Quả nhiên, những trang giấy mềm mại kia nhanh chóng dính chặt và bọc kín thân mình hắn từ đầu đến chân giống như một xác ướp.

“Dựa vào lực phá hoại thì chắc chắn không thắng nổi ngươi, nhưng năng lực của ta có thể biến hóa muôn màu muôn vẻ. Dựa vào điều này, kẻ chỉ biết dùng sức mạnh như ngươi không thể chống đỡ được.” Paperman vừa nói vừa điều khiển cho lớp giấy bao quanh người Blood Owl càng ngày càng dày.

Sắt thép cứng rắn có thể bị đánh vỡ nhưng giấy mỏng dán chặt vào da như thế này lại không thể nào thoát được. Blood Owl dần bắt đầu cảm thấy hít thở khó khăn, thị giác và thính giác bị hạn chế, hành động cũng vì vướng víu mà trở nên chậm chạp.

Giấy trên tay Paperman ngưng tụ thành một mũi khoan sắc nhọn rồi nhắm thẳng vào trán của Blood Owl.

“Kết thúc!”

Mũi khoan giấy bay nhanh tới nhưng Blood Owl vẫn đứng yên tại chỗ không hề động đậy.

Blood Owl chột thò tay ra. Không ngờ hấn vẫn chụp được mũi khoan đoạt mạng kia.

Tiếng cười của hấn chột vang vọng đằng sau lớp giấy.

Một tiếng hổ gầm vang lên, giấy trắng bao phủ khắp thân người hấn đều bị đánh nát, còn mũi khoan trong tay Blood Owl thì bị bẻ gãy một cách dễ dàng.

“Trong khoảnh khắc vừa rồi, ngươi cảm thấy mình đã thắng rồi sao?”

Paperman kinh ngạc: “Không ngờ ngươi có thể thoát được...”

“Tất nhiên có thể. Ta chỉ diễn kịch một chút để xem thử phản ứng của con mồi mà thôi. Đây là một phần rất thú vị.” Blood Owl nói tiếp: “Đúng là ngươi đã mạnh hơn một chút và đã không còn là người mà ta đã gặp cách đây hơn một tháng. Bóng tối ở sâu trong linh hồn giúp ngươi mạnh hơn, tiếc rằng nó cũng trở thành sức mạnh của ta.”

Hấn vung nắm đấm, quyền phong vút ngang qua tai phải của Paperman rồi đánh vào một toà nhà ở một nơi cách đó rất xa. Vách tường của tòa nhà chột xuất hiện một loạt những vết nứt hình mạng nhện không lồ.

“Hiểu chưa? Giờ thì chênh lệch giữa chúng ta lại còn lớn hơn lần trước.” Blood Owl đến gần hấn: “Ngươi thay đổi chiến thuật cũng được, đi hút thêm vài bao cần sa rồi đến đánh với ta cũng được... cuối cùng kết quả vẫn vậy mà thôi. Phải biết rằng địa điểm lần này là thành phố đông đảo dân cư chứ không phải trên mặt biển, cho dù có năm kẻ như ngươi ta cũng đối phó được.”

Blood Owl giơ nắm đấm lên rồi đánh về phía Paperman, kẻ vẫn đứng trơ ra như con gà gồ, nhằm chuẩn bị kết thúc một “Hiệp hai” quá tẻ nhạt.

Bất ngờ lại xảy ra ngay lúc này!

Chỉ thấy một bóng người lao đến rồi tung một cước đá vào gáy hấn.

Blood Owl chỉ đành cầm cú đá này bằng nắm đấm tay phải đang chuẩn bị nện vào Paperman. Còn tay kia, hắn dùng để bắt lấy cú đá của đối phương. Theo đó, hắn lại vung tay phải nắm lấy cổ chân của kẻ đánh lén rồi ném đi như ném một quả tạ xích.

Faeroe không hề bại trận trong nháy mắt như lần trước. Thay vào đó, hắn điều chỉnh thân mình đang ở trên không rồi đập lên vách tường của những tòa nhà xung quanh một cách uyển chuyển, sau đó đáp xuống đất.

“Ồ, là người à. Thì ra năng lực của người là vậy... Lần trước dùng nắm đấm xông đến ta có phải do não người bị hỏng không?” Blood Owl quay người về phía Faeroe và hỏi mà không hề để ý sau lưng hắn một mét chính là Paperman, người có siêu năng lực cấp Cường.

“Lần trước ta đã đánh giá thấp năng lực của người. Ta cũng công nhận mình đã tính sai.” Faeroe trả lời.

Blood Owl hừ một tiếng: “Chẳng lẽ người cho rằng người tập trung toàn bộ tinh thần thì có tác dụng sao?”

Hắn dùng ngón tay cái chỉ ra sau lưng: “Đã đến rồi thì người và hắn đều phải chết.”

Lúc này, Blood Owl bỗng rên rỉ vài tiếng vì sau lưng hắn đang phun ra rất nhiều máu. Hắn vốn cho rằng Paperman đã mất đi ý chí chiến đấu nhưng lúc này Paperman bỗng nhiên gây khó dễ. Đôi cánh với lông vũ hình răng cưa như một thanh đao chém đến Blood Owl.

Dù vậy, Blood Owl lại không hề tỏ ra đau đớn bao nhiêu và cũng chẳng quá ngạc nhiên.

Sau khi nhanh chân bước tới phía trước vài bước để vừa đủ thoát khỏi phạm vi tấn công, hắn quay người lại và tung một đấm.

Cú đấm lần trước là do hắn cố ý đánh trượt. Còn lần này, Paperman lại né tránh thành công.

“Ha ha ha... Tiếp tục giận dữ vì sự vô dụng của mình đi, để ta còn cảm nhận được chiến ý khát máu đó tăng thêm chút nữa.” Máu trên lưng Blood Owl chảy ra như suối nhưng hắn vẫn bật cười và nói chuyện với Paperman.

Paperman bay lên trời, rồi hét lớn một tiếng.

Một lượng lớn giấy từ trong thành phố bay đến tạo thành một đám mây trên bầu trời, sau đó lại dần dần tan ra và biến thành vô số châu chấu giấy. Trên mình mỗi con châu chấu đều mọc ra nhiều gai nhọn.

Giữa màn đêm, cảnh tượng khủng bố này như khung cảnh của ngày tận thế.

Được Paperman điều khiển, đàn châu chấu cứng như sắt thép được tạo thành từ giấy lao xuống. Những nơi chúng đi qua, ngay cả tòa nhà cũng bị ăn gần như sạch sẽ.

Mặc dù Faeroe đã lùi lại rất xa nhưng Blood Owl vẫn đứng yên tại trung tâm của cơn lốc châu chấu, mặc kệ chúng tấn công lên cơ thể mình.

Mấy phút sau, đàn châu chấu mới ngừng lại. Toàn bộ khu vực bị hủy diệt đến nỗi không còn hình dạng vốn có, cho dù một cơn bão có đi qua nơi này thì kết quả cũng chỉ đến là cùng.

Khi đàn châu chấu đen kịt hoàn toàn nhấn chìm Blood Owl thì đã không còn nhìn thấy hấn đâu. Còn bây giờ, hấn cũng không xuất hiện dù đàn châu chấu rợp trời đã biến thành giấy vụn và rơi xuống đất.

Faeroe thở phào nhẹ nhõm, thầm đoán rằng có lẽ Blood Owl đã bị nghiền thành ngàn vạn mảnh nhỏ như mây khói trong cơn lốc châu chấu. Paperman cũng đáp xuống và lung lay như sắp gục ngã.

“Làm tốt lắm, cảnh sát Elliot. Ta nghĩ không ai có thể sống sót sau đòn tấn công này. Người đã lập được công lớn rồi.” Faeroe bước đến định đỡ lấy Paperman.

Nào hay sự bất ngờ vẫn tiếp diễn!

Trong nháy mắt, tiếng súng vang lên dồn dập xung quanh hai người. Paperman hầu như không còn sức chống đỡ nên Faeroe phải gắng gượng kéo hấn tránh khỏi làn đạn. Kết quả là hai người vẫn trúng vài viên nên bị thương không nhẹ.

Paperman gục trên mặt đất nhưng vẫn còn chút ý thức. Còn Faeroe không

bị thương nội tạng nhưng bốn chi đều trúng đạn nên không thể động đậy.

Giờ thì hân hêt lớn như đã phát điên: “Ai? Ai nổ súng? Ta là trung tá Faeroe của HL! Các người...”

“Đừng lãng phí sức lực nữa, Faeroe.” Một giọng nói quen thuộc vọng đến. Câu nói này khiến Faeroe và Paperman như rơi vào hầm băng, đến lúc này mới thực sự dăng lên cảm giác tuyệt vọng.

Jim Malone vừa ngậm điều xì gà vừa chậm chậm bước đến từ đồng đồ nát đặng xa, sau lưng hân còn có bốn lính đặc chủng. Bốn người này đều mặc đồ đen, đeo mặt nạ đen, cầm vũ khí tự động, ống nhắm hướng về phía hai người.

“Ta đề nghị các người đừng giở trò. Nơi này đã bị bao vây, các người đã không còn đường lui.” Trong lúc Malone nói chuyện, lại có thêm hơn mười lính đặc chủng mặc đồ đen từ bốn phương tám hướng chạy đến.

Faeroe gào lên: “Thượng tá Malone! Người có biết mình đang làm gì không?!”

“Nói nhảm. Vì vậy mới nói đám gọi là ‘cao thủ’ chỉ biết đánh đánh giết giết như các người chỉ là hạng hữu dũng vô mưu. Tất nhiên ta biết rất rõ mình đang làm gì. Người không biết gì chính là các người mới đúng.”

“Ha ha... ha ha ha ha... ha ha ha ha!” Paperman cười như điên, điều này khiến máu tươi trong miệng hân chảy xuống không dứt: “Uổng công ta luôn xem người như bạn bè.”

“Do người không biết điều!” Malone hét lên: “Ellot, khi ở trong quân đội ta cảm thấy người cũng là một nhân tài nên muốn bồi dưỡng người. Sau khi rời khỏi quân đội, người lại không muốn gia nhập HL mà làm cảnh sát chó má gì đấy. Người hướng lên cao, nước chảy xuống thấp. Lúc đó ta đã hiểu, người chính là một con chó cứng đầu. Người phải biết rằng nếu mình không nhúng tay vào chuyện của Blood Owl thì có lẽ ta sẽ nể tình bạn nhiều năm mà tha cho người một con đường sống.”

...

"Chẳng lẽ lời ta nói với người, người đều không nghe sao? Người có biết ta

đi trực quanh năm là để tránh người không? Người cho rằng ta nói đùa sao?!”

...

Faeroe nói : “Rốt cuộc người định làm gì vậy, thượng tá Malone? Còn các người nữa, ta là trung tá Faeroe của tổng bộ châu Âu! Ta ra lệnh cho các người bỏ vũ khí xuống!”

Paperman nói: “Hừ... người vẫn chưa nhận ra sao? Những người bên cạnh hẳn hoàn toàn không phải là quân đội của đế quốc.”

“Gì?” Faeroe cuối cùng đã hiểu, có lẽ những người đeo mặt nạ chỉ mặc đồng phục của lính đặc chủng mà thôi. Với thân phận của Malone, muốn tìm những bộ đồ này không hề khó khăn.

Rốt cuộc bên dưới lớp mặt nạ đen là ai?

Malone nói tiếp: “Một tháng trước, sau khi các người cùng Blood Owl và Bottlelinos đụng độ với nhau thì ta đã biết đây chính là thời cơ. Cho nên ta đã vạch ra một kế hoạch như các người đã thấy. Sau một tháng chuẩn bị, lẽ ra kế hoạch đã bắt đầu vào đêm ngày kia nhưng sự xuất hiện của Time Warrior phía EAS vào đêm qua thật sự đã khiến ta cảm thấy luống cuống. May mắn thay, tên quái vật đó đến rồi đi rất vội vàng. Khi xác của nam tước được phát hiện và thông báo cho đơn vị thứ hai, hẳn vừa vặn đã hoàn thành việc kiểm tra cho người rồi lập tức bỏ đi bằng máy bay riêng của mình. Thế là toàn bộ kế hoạch vẫn diễn ra một cách thuận lợi theo đúng dự tính của ta. Vài tiếng nữa, khi sĩ quan huấn luyện Luca đến đây sẽ nhận được một báo cáo như thế này...”

Malone ném nửa điều xì gà đi rồi nói tiếp: “Nội dung đại khái là... Blood Owl giết chết quý tộc, sau đó cùng hai người các người liều mạng đến chết. Sự tận trung vì quốc gia của các người sẽ khiến người khác khâm phục.”

Paperman ngẩng mặt lên trời, rồi vừa cười khỏ, vừa nói: “Thông đốc đã lớn tuổi, dựa theo quy định cha truyền con nối của quý tộc thì mấy năm sau khi con trai hẳn trưởng thành sẽ rất có thể trở thành phó thống đốc, nào ngờ bây giờ lại xảy ra chuyện này. Còn trong giới chính trị ở Venice, những người có chút quyền thế trong giới buôn bán và những quý tộc đang tuổi trung niên cũng liên tiếp bị giết. Trong những thành phố hạng nhỏ và trung

như Venice, tình huống tổng chỉ huy HL đồng thời đảm nhận chức vụ thống đốc cũng diễn ra rất phổ biến. Đến lúc đó, Jim Malone sẽ là lựa chọn duy nhất cho chức tổng đốc.”

Nghe xong, vẻ mặt của Faeroe vẫn rất ngạc nhiên. Rồi hắn hỏi Malone: “Người biết giết sĩ quan của tổng bộ HL và quý tộc sẽ chịu tội gì không!”

“Tội danh có ý nghĩa gì? Chẳng phải tội gì cũng không tránh khỏi cái chết sao?” Malone cười nói: “Sau toàn bộ mọi việc, chỉ cần các người chết thì ta muốn viết báo cáo thế nào cứ viết thế ấy. Không những thế, ta còn dám cá rằng ngài thống đốc sẽ qua đời vì ‘bạo bệnh’ trong thời gian sắp tới, có lẽ do quá đau buồn vì mất con. Ha ha ha...”

“Rồi thì quân đội, cảnh sát, HL đều nằm trong tay ta! Ai dám điều tra ta đây? Ai có thể quản lý ta đây? Venice sẽ là thành phố dưới chân của một mình Jim Malone này! Ha ha ha ha!” Nói đến đây, hắn cười lớn như để bày tỏ sự hả hê tới cực điểm của mình.

“Ồ, kế hoạch hay lắm. Ta cũng hiểu chút đỉnh rồi đấy.” Từ dưới sông, một tên ác ôn có vẻ mặt hung tợn bỗng trèo lên bờ. Tuy trên mình hắn có vô số vết máu nhưng thoát nhìn không có vết thương nào nguy hiểm.

Mọi người đều ngẩn cả ra như thể kẻ vừa leo lên không phải là người mà là một ác ma, hiện thân của sự khát máu và giết chóc.

Blood Owl vặn cổ rồi nhìn Malone bằng ánh mắt xấu xa: “Người cho người bắt chước ta để đi chém giết khắp nơi phải không?”

Malone vừa quay người bỏ chạy, vừa hét: “Giết chết hắn!”

Những tên áo đen giơ súng lên và bắn, hỏa lực của bọn chúng có trình tự rõ ràng và kỹ năng bắn tỉa cũng không kém.

Thoáng thấy bóng người đầy máu me lướt qua, bốn người đứng sau lưng Malone lập tức dĩa lia khỏi xác sau khi tiếng thân thể ngã xuống đất vang lên.

Ba người mặc áo đen ở đằng xa thấy thế lập tức ném súng trường tự động, rồi rút dao quân dụng và lao tới. Không ngờ tốc độ của bọn này lại không hề kém Faeroe bao nhiêu.

“Ồ, người có siêu năng lực sao?” Blood Owl hào hứng như một con sói nhìn thấy cừu.

Vũ khí của ba người đã tới gần thân thể nhưng Blood Owl vẫn lao đến với đôi tay không một tác sát. Thế là mỗi tay hắn chop lấy một con dao, còn miệng cũng ngậm lấy con dao còn lại.

Không ngờ hắn đã đoạt lấy cả tất cả dao của ba người.

Trừ con dao miệng ra, trên rãnh máu của hai con dao còn lại đều có máu tươi chảy ròng ròng vì Blood Owl đã nắm lấy chúng bằng tay không. Chỉ là hắn lại nhấc tay lên một cách thích thú rồi uống lấy những ngụm máu tươi như không hề muốn lãng phí.

Ba người đều là sát thủ máu lạnh từng trải qua biết bao trận chiến nhưng cũng chưa từng thấy cảnh tượng như thế này. Khi con người cảm thấy sợ hãi, theo bản năng hắn sẽ tránh xa khỏi thứ mà mình sợ. Vì vậy, bọn chúng lại rút súng ngắn ra mới bắt đầu bắn Blood Owl sau khi lùi lại vài bước.

“Hừ...” Blood Owl nhổ một bãi nước miếng rồi nhân tiện phun luôn con dao trong miệng ra.

“Rác rưởi.”

Hắn ném hai con dao trong tay lên trời, thuận tay chụp lấy cán dao.

Bóng người đầy máu me lại vụt qua, ba tên sát thủ đứng im không động đây...

Mấy giây sau, thân thể của bọn chúng bị cắt thành vài khúc không đều nhau và ngã xuống như những mảnh ghép của trò chơi xếp hình.

Vừa quay đầu lại, Blood Owl phát hiện những sát thủ áo đen còn lại đã chạy hết. Giờ đây, hắn bước đến trước mặt Faeroe và Paperman với vẻ không vui: “Ta giúp người giết chết Malone thì sao?”

Faeroe đã không còn nói nổi nên Paperman trả lời: “Người không giống loại người đó.”

Blood Owl cười nói: "Đúng lắm! Trước khi giết hẳn, ta phải tiễn các ngươi lên đường trước đã!"

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu
Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 16 : Kẻ phải chết và kẻ sống sót

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Malone chạy thục mạng trong con hẻm của thành phố Venice. Lúc này, hắn chỉ muốn nhanh chóng tách khỏi Blood Owl càng xa càng tốt để bảo đảm an toàn cho bản thân mình.

Khi dẫn các sát thủ của Silver Shadow đến nơi này, hắn vốn tưởng rằng Blood Owl đã chết nên mới dám ra tay. Nào ngờ tên ma vương giết người không gớm tay kia vẫn sống sót sau đòn tấn công đáng sợ ấy. Mặc dù bất ngờ này cũng không hề nguy hiểm vì hắn vẫn có thể đồ hết tội giết Paperman, Faeroe và các quan chức lên đầu Blood Owl nhưng điều Malone đang lo lắng là sau khi hắn bỏ chạy, hai người kia vẫn chưa tắt thở. Nếu trong số bọn chúng có người còn sống và nói ra một vài chứng cứ bất lợi cho mình thì toàn bộ kế hoạch sẽ như nước chảy về biển, còn cái tên Jim Malone cũng bị đế quốc gạch bỏ với nỗi nhục nhã khôn cùng.

Tuy sát thủ của Silver Shadow rất mạnh nhưng trong lòng Malone hiểu rằng bọn chúng không thể thắng nổi Blood Owl, cùng lắm chỉ kéo dài thêm một chút thời gian cho mình chạy trốn mà thôi.

Còn có cách nào để giết người diệt khẩu không? Một suy nghĩ lóe lên trong đầu hắn nhanh như chớp, thế là hắn vừa bỏ chạy vừa rút bộ đàm ra.

Malone muốn gọi không quân thực hiện một cuộc không kích vào khu vực đó. Mặc kệ là nhà cửa, cầu, cảng hay cư dân đều sẽ nổ thành tro, cho dù Blood Owl không bị nổ chết thì ít nhất cũng có thể khiến Paperman và Faeroe mãi mãi câm miệng trước khi Luca đến.

Sau việc này, nếu bị truy cứu trách nhiệm thì hắn có thể làm ra vẻ áy náy rồi nói vì Blood Owl giết chết trung tá Faeroe và bạn thân của mình nên mình mới mất đi lý trí, từ đó mới có ý định trừ đi mối nguy hiểm cho đế quốc.

Malone tin rằng cấp trên vẫn có thể chịu được mức độ hi sinh như thế này.

Dù sao đi nữa, tội của hắn vẫn chưa đến mức tử hình.

Nhưng Malone còn chưa kịp bật bộ đàm thì một bóng đen cao lớn đã chặn trước mặt hắn và cướp lấy nó với tốc độ nhanh như chớp.

Chỉ thấy kẻ đó bóp nát bộ đàm bằng tay không cho đến khi thứ này biến thành một đồng sắt vụn.

Malone đứng im không dám nhúc nhích, cũng không phải hắn không muốn mà là vì hắn không thể nhúc nhích. Giờ thì tận sâu trong đáy lòng, Malone thăm hện mình sao không thể mọc ra bốn cái chân để chạy, thay vì đôi chân ngoài đã mất đi tác dụng vốn có và chỉ biết run rẩy không ngừng.

Chấn hắn lúc con cóc bị con rắn hổ mang nhìn chăm chăm, nó cũng lâm vào trạng thái như thế.

Toàn thân Blood Owl đầm máu. Hắn vừa cười gằn vừa bước đến trước mặt Malone, sau đó nhìn con mồi yếu đuối rồi mở miệng nói: “Bây giờ ta muốn hỏi ngươi vài câu hỏi. Có năm chuyện ngươi không thể làm, đó là: từ chối trả lời, nói dối, hỏi một đằng trả lời một nẻo, mặc cả và quỳ gối xin tha. Nếu xuất hiện những hành động kể trên, ta cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Nghe rõ chưa?”

Malone gật đầu rồi trả lời bằng giọng run rẩy: “Hiểu... hiểu rồi...”

Blood Owl cười lạnh một tiếng rồi hỏi: “Vừa rồi, đám sát thủ đi theo ngươi là ai?”

“Bọn chúng là sát thủ của Silver Shadow, là những lính đánh thuê đắt tiền nhất trên thế giới. Nhưng chỉ cần có tiền thì nhiệm vụ gì bọn chúng cũng dám làm.”

“Chính chúng bắt chước ta và đi giết người?”

“Đúng vậy.”

“Ngươi nói đã chuẩn bị kế hoạch này một tháng. Vậy sao ngươi biết rằng sau đêm đó ta vẫn tiếp tục ở lại Venice?”

“Ngươi ở lại trong thành phố hay không cũng chẳng sao. Một tháng trước,

Faeroe và Paperman đã tận mắt xác nhận người chính là Blood Owl, tội phạm bị truy nã có mức nguy hiểm cấp bốn, vậy đã đủ rồi. Vì trước đây người từng xuất hiện tại nơi này một lần nên chỉ cần ta không hành động quá muộn thì tất nhiên mọi người sẽ liên tưởng đến người. Thế là ta tìm người bắt chước thủ đoạn của người để tiêu diệt những người ta muốn trừ khử, cuối cùng lại diệt khẩu những người có thể điều tra ra sơ hở. Như vậy mục đích của ta đã đạt được.”

Blood Owl nhìn Malone bằng ánh mắt khinh bỉ: “Câu hỏi cuối cùng là người có còn tin tình báo có giá trị nào để đổi lấy tính mạng của mình không?”

Tâm kế của Malone khá kín kẽ nên tất nhiên biết muốn sống sót trước mặt Blood Owl thì đây là cơ hội cuối cùng.

Mà cũng có thể nói, hắn đã chờ đợi câu hỏi này từ lâu...

“Có! Thực ra toàn bộ kế hoạch này không phải do ta vạch ra, mà là một người khác!”

Trong đầu Blood Owl bỗng lóe lên cái tên Thiên Nhất, nhưng vẻ mặt hắn vẫn không thay đổi. Thay vào đó, hắn hỏi tiếp với giọng nghi ngờ: “Đó là ai?”

“Hắn là Cố Vấn! Toàn bộ chi tiết về kế hoạch, bao gồm cả việc giới thiệu Silver Shadow và thời gian ám sát, thủ đoạn lẫn việc ta nên phản ứng với bên ngoài như thế nào đều do hắn dạy ta! Sau sự việc một tháng trước, tuy cảm thấy đây là thời cơ và nảy ra ý định thôn tóm thành phố này nhưng ta không thể nghĩ ra kế hoạch tương tận như vậy. Người thực sự vạch ra toàn bộ kế hoạch là Cố Vấn! Cho nên người muốn hãm hại người không phải là ta mà là hắn!”

“Ồ?” Blood Owl cảm thấy hứng thú với cái tên này: “Người biết tên của Cố Vấn không? Hoặc là vẻ bề ngoài của hắn?”

Malone nói: “Không, ta chưa từng gặp và cũng không biết tên thật của Cố Vấn. Ta chỉ nhìn thấy biệt danh này với mức nguy hiểm cấp một trên danh sách truy nã của HL vào hai năm trước. Dựa theo tình báo của HL, người này tiếp nhận sự nhờ vả của người khác bằng một email công cộng rồi cung cấp dịch vụ Tư vấn tội phạm. HL từng dùng đủ các cách nhằm bắt hắn cho

bằng được nhưng cho dù dựa vào kỹ thuật để lần theo dấu vết hay giả mạo khách hàng để bẫy hắn đều không thu được bất cứ kết quả gì. Bên phía tổng bộ cũng từng hoài nghi tính chân thực của email, nhưng tin đồn về Cố Vấn chưa từng bị gián đoạn. Trong giới tội phạm không có siêu năng lực, đằng sau rất nhiều vụ án đều có cái bóng của hắn. Dựa theo miêu tả sơ lược của một số người, năm nay Cố Vấn chưa đến hai mươi tuổi và là tội phạm thiên tài mới nổi gần đây. Một tháng trước, ta cũng gửi hắn một email với tâm lý cầu may. Nào ngờ hắn lại chủ động liên lạc với ta, còn nói rằng hắn có cách để phân biệt người gửi email có phải thật sự cần tư vấn tội phạm hay không và xuất phát từ mục đích gì nên mới không thể bị bắt. Đáng ngạc nhiên là hắn vẫn vui vẻ phục vụ cho một người có HL chống lưng như ta.”

Nghe đến đây, Blood Owl lại hỏi: “Người chắc chắn hắn chưa tới hai mươi tuổi sao?”

“Đúng vậy. Tuy chưa hẳn là đúng nhưng độ tuổi là một trong số cực ít thứ mà HL có thể nắm được. Người này quá cẩn thận nên rất khó điều tra.”

“Bây giờ người có thể liên lạc với hắn không?”

Vẻ mặt của Malone bắt đầu trở nên căng thẳng: “Không. Một tháng trước, hắn vạch ra kế hoạch cho ta trong thời gian rất ngắn và đưa cho ta cách liên lạc với phía Silver Shadow. Sau đó, ta đưa tiền cho hắn và không thể liên lạc với hắn nữa.”

Blood Owl vuốt cằm: “Ồ, ta hiểu rồi.” Rồi đặt tay lên vai Malone khiến hắn ta sợ đến nổi suýt nữa tè ra quần.

“Đừng sợ. À, Matong này...”

“Là Malone... thưa ngài Blood Owl.”

“À, chuyện đó sao cũng được. Ta chỉ muốn nói người đừng lo lắng vì ta sẽ đích thân đến gặp Cố Vấn, sau đó sẽ trừ khử hắn. Trong toàn bộ âm mưu, vai diễn của người cũng lắm chỉ là một tên có dã tâm nhưng không có tài cán mà thôi. Trên Trái Đất này, loại rác rưởi như người đúng là quá nhiều. Ta không nhất định phải giết người.”

“Cảm... ơn... cảm ơn, ngài Blood Owl.” Malone không biết trong tình

huống này, ngoài nói cảm ơn vị đại gia đã tha mạng cho mình ra thì nên nói gì cho phải.

Kết quả là một giây sau, Blood Owl lại chuyển chủ đề: “Nhưng người dám bắt lỗi ta nên đây là do người tự tìm chết, Matong à...”

Thế là hắn dễ dàng xé Malone thành nhiều mảnh.

...

Sáng sớm, tiểu đội dọn dẹp của HL đang thực hiện cuộc quét dọn trong đồng đồ nát, bao gồm việc chuyển những xác chết không nguyên vẹn cùng và làm sạch mặt đất đầm máu.

“Này các anh bạn, mau đến đây.” Một đội viên bỗng hét lên.

Năm sáu người chạy đến vây quanh nơi ấy. Không lâu sau, bọn họ đã nhìn thấy một xác chết mặc quân phục màu đen bị chôn trong một cái hố cách mặt đất khoảng nửa mét.

Xác chết bị gãy làm hai đoạn từ thắt lưng, nội tạng chảy cả ra ngoài. Cảnh tượng này hết như một cuốn chả giò đặt trên thớt bị người khác dùng búa đập mạnh xuống mà ngay cả cái thớt cũng gãy vậy.

Cuốn chả giò kia không ai khác mà chính là trung tá Faeroe.

Trong khi bọn họ vẫn còn đang sục sục vì đồng chí cấp trên không mấy thân quen kia, một nơi khác bỗng có người hét lên: “Ồ đây còn người sống!”

Lần này, hầu như toàn bộ nhân viên ở xung quanh đều ào tới. Họ cũng không quên cầm theo cán cứu thương.

Đó là một người đàn ông mặc áo khoác, nửa khuôn mặt của hắn đã không còn nguyên vẹn. Và mặc dù hàm răng, máu, da và xương đã lẫn lộn với nhau và đều lộ hết ra ngoài nhưng lồng ngực của hắn vẫn còn thoi thóp một cách yếu ớt, rõ ràng người này vẫn chưa đầu hàng trước thần chết.

Hết quyển 2...

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu

Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 0 : Tự chương của Cố Vấn

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Kẻ lập kế hoạch nhưng không biết tính đến thất bại và bố trí đường lui thì cùng lắm chỉ là dân cò bạc mà thôi.

Ba Ngày Ngủ Hai Ngủ lục

Chicago - Khi đặt chân lên mảnh đất này, ta biết rằng mình đã yêu nó rồi.

Suốt hai mươi bốn tiếng đồng hồ, tạp âm không gián đoạn, mỗi ngày hai lần tắc đường vào buổi sáng và buổi tối đủ làm người ta muốn tự sát, không khí tản mát một thứ mùi gay mũi, ngoài ra còn có vô số hạt bụi lơ lửng mà mắt thường có thể nhìn thấy được. Thảo nào ngay cả những quán cafe ngoài trời cũng phải có "khu hút thuốc", ta nghĩ rằng có lẽ mọi người ở đây thà kiếm một góc nào đó để hút mấy điếu thuốc và hít những luồng khói độc vào phổi còn hơn việc phải hít thở bụi bặm trên những con đường ở bên ngoài.

Đây là một thành phố thuộc về người lao động điển hình, ngay cả vận động tranh cử cũng dễ hơn rất nhiều so với những khu vực khác của quận Tinh.

Bên dưới căn nhà trọ do ta thuê có một quầy hàng bán hotdog, giá ba đô một cái. Mỗi ngày ít nhất ta đều phải mua một cái. Bên dưới làn khói là lão chủ quầy đi WC cũng không thèm rửa tay, nguyên liệu của xúc xích Frankfurt là thịt lợn không rõ nguồn gốc, nguyên liệu làm bánh mì là bột mì không rõ nguồn gốc, ăn kèm với mù tạt và sốt cà chua giá rẻ vì sắp hết hạn sử dụng.

Khi đem thứ hotdog này nhét vào trong miệng, người có thể cảm nhận được sinh hoạt của người dân và thứ mà người thưởng thức chính là mùi vị của cuộc đời.

Tới nơi này cũng đã sắp được ba tuần, mỗi đêm ta đều đi thử từ ba đến bốn quán rượu nhưng hầu như đến quán nào cũng đều bị yêu cầu xuất trình CMND. Ta thật sự rất kinh ngạc, con mắt của đám bảo vệ này sao có thể

kém như vậy chứ? Nhìn kiểu gì mà lại không nhận ra ta thật sự đã hai mươi một tuổi sao? Mà thôi, không nói đến chuyện này nữa...

Hơn nửa tháng nay, trừ việc bị những cô nàng tìm kiếm tình một đêm, những cô nàng tìm kiếm mối quan hệ ổn định, đám đồng tính luyện ái tìm kiếm tình một đêm, đám đồng tính luyện ái tìm kiếm mối quan hệ ổn định, còn có cả mấy kẻ giới tính bất minh dẫn đến khuynh hướng tình dục không trong sáng đến bất chuyện ra, cuối cùng ta cũng có thể nói rằng mình đã nắm rõ được tình hình của những bang phái bản địa ở đây.

Ta còn nhớ rõ khi mình nói chuyện gã da đen đầu tiên. Hôm đó, bọn ta ngồi cùng bàn làm nhảm được vài câu thì ta bèn nói: "Này ông bạn, chỗ người có thứ gì khiến người ta bay lên không?"

Hắn đáp: "À, đương nhiên là có. Nhìn xem, ái này gọi là huy hiệu cảnh sát. Người đã cảm thấy nóng người lên chưa? Nhóc con, người đã bị bắt. Mau theo ta về đồn kiểm tra thuốc kích thích. Còn nữa, ta cho rằng người kì thị chủng tộc... có cần ta phải tuyên đọc quyền lợi của người không?" Hắn vừa nói vừa móc huy hiệu và súng ra.

Cũng may hôm đó ta chạy rất nhanh, nếu không chắc chắn đã gặp khó khăn với thằng cóm mặc quần áo bình thường đó.

Mà thằng này lại cũng lạ, sao lại nói ta kì thị chủng tộc chứ? Phải biết rằng, hắn cũng ngồi ở một góc bàn, trên người mặc áo vest, hai tay đeo tám cái nhẫn, cổ đeo dây chuyền to như xích chó... Với ngoại hình đúng chuẩn ma cô, sao người không cho ta hỏi có thuốc hay không? Chẳng lẽ phải hỏi người có gái hay không mới đúng chắc?

Vút cái gã cảnh sát đi "câu cá" sang một bên đi. Lại có một lần, ta gặp phải một thằng cha tóc vàng dựng ngược, nhìn có vẻ đã đến tuổi trung niên nhưng vẫn chưa có bụng bia, mu bàn tay còn có vài vết sẹo, nhìn qua có vẻ như là một quân nhân xuất ngũ. Hắn mang theo một cái vali xách tay, mặc áo da và ngồi một góc một mình. Trên người kẻ này tỏa ra cảm giác như hắn là thủ hạ đắc lực của một vị đại ca nào đó vậy, chính là cái loại mà khi có giao dịch quan trọng thì người có thể giao phó ấy.

Thế là ta bước tới rồi dùng tiếng lóng nói chuyện với hắn khoảng nửa giờ, cuối cùng cũng biết được hắn tên là Ted. Những câu trả lời của hắn đủ để xác nhận rằng hắn là một nhân vật lớn, rồi thì hắn mở vali trong tay ra để

biểu diễn "hàng" bên trong cho ta xem.

Con mẹ nó chứ, cả vali toàn là xà phòng. Đúng vậy đấy, hắn mặc áo da, để tóc vàng, trên tay có sẹo, xách theo một vali đầy xà phòng, lại còn tên là "Ted"...

Được rồi, mọi người đều đã xem qua bộ phim cũ rích ấy, nhưng làm gì có ai chơi đến độ chạy vào quán rượu để đóng vai nhân vật lớn. Có lẽ hắn bị cuồng phim hành động rồi chăng?

Cũng có vài lần ta cố gắng tạo ra một ít xung đột, nhưng rồi cũng chỉ có thể tìm ra được mấy gã lâu la. Có lẽ do thời vận của ta quá kém, lần nào gặp cũng đều là một đám tướng mạo hung ác nhưng thủ pháp lại bình dân. Bọn này chỉ biết đập vỡ bình rượu, xô vai, đâm thẳng vào mặt của người, chỉ cần người dùng một chút kỹ xảo đánh nhau chân chính để đánh ngã một gã là bọn họ lập tức kinh sợ rồi. Trò hay tới đó cũng kết thúc, bảo vệ vào đưa tất cả người gây lộn ra ngoài hoặc sẽ trực tiếp gọi điện thoại báo án... Cứ tin ta đi, lần nào người chạy tới đầu tiên cũng là một gã ăn mặc y như ma cô.

Nói tóm lại, trải nghiệm trên có thể coi là vấp ngã trên đường đời.

Nhờ trải qua những sự việc như vậy, ta đã rút ra được một bài học. Đó là cái kiểu nhân vật chính bước vào quán rượu, tùy ý vợ đại lấy một gã say mềm nào đó là có thể moi ra được một đồng thông tin giá trị hoàn toàn chỉ là sản phẩm của gã đạo diễn bại não, không thì cũng là từ tay biên kịch đầu đất mà ra. Rõ ràng ta xem bản tin thời sự của đế quốc còn được nhiều thông tin hơn khi đến quán rượu.

Sau khi lãng phí hơn hai mươi ngày, giờ thì ta đã có cơ hội đi gặp một thành viên của gia đình Lucchesi. Hy vọng có thể tiến hành kế hoạch một cách thuận lợi, bởi vì ta khá xem trọng thực lực của gia đình Lucchesi, hướng hồ ta cũng không muốn lại phải vất hết óc để liên lạc với gia đình Janno Vessey. Có trời mới biết sẽ phải mất thêm bao nhiêu thời gian nữa...

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 1 : Gã sinh viên

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Ngày lễ là một trong những dấu hiệu sa đọa của nhân loại, bởi vì cứ mỗi năm chúng ta lại có vài ngày “đặc biệt” để nhắc nhở bản thân làm một vài việc “ý nghĩa”, trong khi ngày quái nào làm việc đó cũng được.

Mỗi ngày lễ đều được tạo ra từ hai bộ phận, đó là lừa dối và thảm kịch. Nếu người lớn nói với trẻ con: "Thế giới này có một lão già béo ú đi xe trượt tuyết đến tặng quà"; thì đàn ông nói dối phụ nữ rằng: “Cả đời anh chỉ yêu một mình em”; Và phụ nữ lại nói dối đàn ông: “Dù giàu sang hay nghèo đói thì người em yêu vẫn chỉ là anh”. Bên cạnh đó, lễ cảm ơn giúp bạn có lý do để cảm ơn dù cả năm bạn không cảm ơn ai bao giờ; còn Tết Nguyên Đán cho bạn lý do về nhà sau một năm đi xa.

Nếu ngày lễ nào đó không phải do tôn giáo hay phong tục tập quán truyền thống tạo ra thì chính là để kỷ niệm cái chết của một người hoặc một đám người nào đó, nhưng vì sao chúng ta lại phải kỷ niệm bọn họ nhỉ?

Đó là bởi vì bọn họ là anh hùng của thời đại, sự hy sinh của bọn họ đã làm thay đổi một vài sự kiện, thậm chí đem lại những lợi ích thiết thực cho chúng ta.

Nhưng dù là gì đi chăng nữa thì xét cho cùng, đây cũng chỉ là một kiểu giao dịch đặc biệt...

Hoa hồng, pháo, đóng vai con ngoan trò giỏi,... mục tiêu chính là lì xì, kẹo bánh, quà tặng, gấu 37 độ... Đương nhiên, nếu thời vận bạn hơi đen một chút thì có lẽ sẽ nhận được vài thứ như câu trả lời "Xin lỗi, chúng ta chỉ có thể là bạn", hoặc vé phạt của cảnh sát hay bạo lực gia đình, vv...

Chicago - Buổi chiều ngày 14 tháng 2 năm 2101.

Hôm nay là ngày lễ tình nhân đầu tiên của thế kỷ 22, một nam thanh niên đi đến trước cánh cửa lưới của một ngôi nhà vô cùng bình thường. Hắn

khoảng hai mươi tuổi, tóc nâu, da trắng, nhìn qua không có gì đặc biệt.

Vừa bước vào nhà, ánh mắt hắn nhanh chóng dừng lại trên người một gã cũng xấp xỉ tuổi mình, sau đó bắt đầu đi về phía người này.

"Xin chào, ta tên là Devitt." Gã thanh niên tóc nâu ngồi xuống chiếc ghế sofa bên cạnh người nọ rồi mở miệng bắt chuyện.

Người thanh niên kia đeo kính, vừa lên mạng, vừa uống cà phê. Nhìn qua trông hắn có vẻ nhã nhặn, vì là người gốc châu Á nên mái tóc ngắn vô cùng gọn gàng có màu đen tuyền. Cùng với khuôn mặt trắng nõn, có lẽ ai cũng sẽ nghĩ đây là một con mọt sách chính hiệu.

Người thanh niên đeo kính trả lời theo phép lịch sự: "Ah... Xin chào, người có thể gọi ta là Mike."

"Không cần khẩn trương đâu nhóc, ta tới đây để làm việc chứ không phải để kết bạn. Người cũng đừng có giả nai nữa, Sonny nói rằng ta có thể đến đây tìm người để được cung cấp một số hỗ trợ về kỹ thuật."

Mike nhìn Devitt bằng ánh mắt hoài nghi: "Sonny nào cơ?"

Devitt trả lời: "Sonny Lucchesi."

Mike đáp: "Ta từng gặp hắn vài lần nên cũng chẳng mấy thân quen. Rốt cuộc người là ai?" Cho dù có là loại xã hội đen gà mờ cỡ nào cũng có thể nhận ra người kia đang nói dối.

"Đã nói rồi, ta tên là Devitt."

"Gia đình Lucchesi hình như không có ai tên như vậy."

"Bởi vì hiện từ sáng hôm nay ta mới bắt đầu hợp tác với bọn họ, người cũng có thể gọi ta là Cố Vấn, chuyên gia tư vấn các loại vấn đề."

Nét mặt Mike khẽ biến đổi: "Đợi chút...Người nói mình là Cố Vấn?"

Hắn lặp lại câu thêm hỏi một lần nữa: "Người tới trước mặt ta, tự giới thiệu mình rồi sau đó nói cho ta biết mình chính là Cố Vấn sao?"

Ngược lại với Mike, trông Devitt có vẻ vô cùng bình tĩnh: "Nói như vậy, hẳn là người đã từng nghe qua danh hiệu này?"

"Người hỏi ta nghe qua hay chưa sao?" Mike trả lời với vẻ kích động: "Cố Vấn là truyền thuyết trên internet, từ lần đầu xuất hiện ba năm trước đến nay đã có vô số sự tích về hắn được lưu truyền. Tuy hiện nay những chuyện xưa phần nhiều đã khó phân biệt thật giả, bởi có một số người nói hắn đã bị bắt, còn một số khác lại nói hắn chỉ là một nhân vật hư cấu mà thôi. Tại trường đại học trước đây của ta, thậm chí có một nhóm người vì hắn mà thành lập câu lạc bộ dành cho người hâm mộ. Người quá lắm chỉ lớn hơn ta một hai tuổi, sao có thể là..."

Devitt cắt lời hắn: "Mike Byron, sinh viên năm thứ ba đại học Illinois, quê quán ở bang Tennessee, trong nhà ngoại trừ cha mẹ còn có một chị gái, hai em trai, hàng xóm tên là Fred, người đưa báo tên là Satuk. Hai xe đẩy bán hàng của cha người buôn bán không được tốt cho lắm, người yêu của chị gái người gặp vấn đề với tòa án đã được nửa năm, hai em trai chưa có tiền để đi học đại học. Ta nghĩ chừng này thông tin là đủ để giải thích vì sao một thanh niên có tiền đồ sáng lạn như người lại phải đi làm việc cho mafia rồi chứ?"

Mike đột nhiên cảm thấy căng thẳng, âm thanh cũng trầm xuống: "Những điều này người tìm được từ đâu? Người là cảnh sát hay HL?"

Devitt đáp: "Trường đại học của người có trung tâm nghiên cứu máy tính cao cấp tiên tiến nhất trên thế giới, hàng năm có nguồn tài chính khổng lồ của đế quốc làm hậu thuẫn nhưng tư liệu về sinh viên lại rất dễ dàng tìm ra. Vô luận là thông tin cá nhân của sinh viên chuyên ngành máy tính, khoa học kỹ thuật hay là nghệ thuật thì trong con mắt giảng viên cũng đều chỉ là rác rưởi, mà rác rưởi thì không có giá trị để bảo vệ kỷ lưỡng. Ta nghĩ kể từ nhỏ đến lớn đều đi học trường công lập như người hẳn là có thể hiểu ý ta chứ."

Mike gật đầu với vẻ bức dọc: "Được rồi, nếu người đã có thể công phá ba lớp tường lửa bảo vệ của đại học Illinois thì còn cần ta để làm gì nữa? Chẳng phải tự người cũng đã có thể hack được hơn 90% máy tính trên thế giới sao?"

Hắn còn cảm thấy không phục nên bổ sung thêm một câu: "Theo ta thấy, chừng đó năng lực vẫn không thể chứng minh người chính là Cố Vấn."

Devitt nói: "Ta chuẩn bị có một vụ làm ăn lớn, hiểu chưa hả nhóc? Người gia đình Lucchesi vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng ta, bọn họ yêu cầu ta phải làm một vài chuyện để chứng minh năng lực. Dù sao ta có thể hiểu được điều này, vì mỗi khi ta đến một thành phố mới đều sẽ gặp tình huống tương tự. Điều này cũng giống như khi người hỏi cái đám nhà quê ngày ngày xách súng đi buôn hàng cấm rằng liệu chúng có tin "Armchair Detective" hay không? Chắc chắn bọn chúng sẽ trả lời: Toàn chém gió. Thế nên mỗi khi gặp phải loại khách hàng như thế, thường thì ta đều phải show ít hàng nhằm giải quyết một số việc vốn chẳng cần phải tính toán tỉ mỉ làm gì. Mà việc bây giờ ta muốn làm lại cần có sự trợ giúp của người."

("Armchair Detective" là một thuật ngữ được sử dụng cho những điều tra viên không tham gia trực tiếp vào công việc phá án mà thường chỉ suy luận từ tin tức về vụ án trong một tờ báo mà mình đọc được, hoặc có người sẽ kể cho anh ta nghe tình tiết câu chuyện.)

Mike là một người thông minh. Hắn hỏi thẳng: "Thù lao?"

"Này nhóc, người không chỉ có thể giải quyết vấn đề kinh tế mà còn có thể nhận được rất nhiều tài sản vô hình khi hợp tác với ta, thế nên ta đề nghị người đừng đưa ra những quyết định ngu xuẩn, ví dụ như từ chối."

Mike khẽ cân nhắc một lát rồi trả lời: "Được rồi, cứ như vậy đi. Ta không thể chỉ dựa vào lời nói suông của người mà đồng ý bất cứ điều gì được. Ta cần gặp Sonny để xác nhận lại chuyện này, nếu như hắn có thể khẳng định người không phải cảnh sát, ta sẵn sàng nghe bước tiếp theo của kế hoạch. Thêm nữa, người đừng gọi ta là nhóc... Dù cho người có thật sự là Cố Vấn đi chăng nữa."

Devitt đứng dậy, rồi nói: "Cách liên hệ với Sonny không cần ta phải nói cho người nữa chứ? Ta ra ngoài hút thuốc chờ người vậy. Ngày hôm nay còn có rất nhiều việc cần làm, người nên nhanh lên một chút thì hơn."

Thấy gã đi ra, Mike suy nghĩ dăm chiêu: "Ngày hôm nay, chẳng lẽ hắn là định lôi mình đi phá vụ giao hàng của gia đình Janno Vessey sao? Ày, kẻ này thật chẳng khác lời đồn một chút nào."

-----o Nhóm Dịch Đọc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu

Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 2 : Giao hàng

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Devitt mở lời: "Sonny nói người chỉ cần ngồi trước máy vi tính cũng có thể biết rõ rất nhiều chuyện đang diễn ra trong thành phố này, xem ra có vẻ tin tức là thật."

Mike nói: "Nghe này, ta có thể giúp người hack tin tức nhưng ta sẽ không xuất hiện tại bất cứ nơi nào có khả năng xảy ra đầu súng. Cuộc giao hàng hôm nay do Tony và Joe xử lý. Có lẽ người không biết bọn họ đều là những kẻ ưa dùng súng để giải quyết vấn đề. Còn ta thì lại không muốn tới gần loại người này trong bán kính hai trăm mét."

Devitt trả lời: "Chút nữa người cứ ngồi trong xe, ta sẽ phụ trách giao thiệp ở bên ngoài. Việc của người chính là dùng cái 'điện thoại di động hạng siêu' đang giấu trong túi áo phải. Hừm, ta cũng không biết phải gọi thứ đó thế nào nữa. Nói tóm lại là người phải dùng nó hack tất cả các thiết bị điện tử có trên người những kẻ xuất hiện. Còn nữa, nhớ giữ cho xe không bị tắt máy đấy."

"Sao người biết..." Mike kinh ngạc hỏi.

Devitt đáp: "Trong lúc ta ra hút thuốc, người không những liên lạc với Sonny mà còn làm thêm một việc, đó chính là xâm nhập vào điện thoại di động của ta. Thứ người dùng hiển nhiên không phải là máy vi tính loại thường, hacker cấp bậc như người chắc chắn sẽ luôn mang theo người máy tính mini sử dụng phần mềm do tự mình viết và để lúc nào cũng có thể hack các thiết bị điện tử xung quanh, chuyện bình thường như mang ba con sói khi đi chơi với bạn gái vậy."

Mike nhú mào: "Ví dụ của người cũng không hợp lý cho lắm... nhưng tạm thời không nên đề cập tới chuyện này nữa. Đúng là khi ta dùng bộ điện thoại di động này, cho dù hack bất cứ thiết bị điện tử dân dụng nào —— điện thoại di động phổ thông, GULP, PVP, thậm chí là máy móc trong tay chân giả cũng không bị phát hiện. Có giao cho chuyên gia kiểm tra thì

trong thời gian ngắn cũng không thể nhận ra, vậy rốt cuộc người đã phát hiện nó như thế nào?"

Devitt lấy điện thoại di động ra khỏi túi, rồi ném cho Mike: "Cottage, điện thoại thẻ dùng một lần. Ngoài ra còn có một thiết bị kiểm tra tín hiệu tiếp nhận đơn giản, tổng cộng thành phẩm một trăm đô."

Mike chột hiệu: "Người không mang theo điện thoại di động của mình khi đến gặp ta, thay vào đó chỉ mang theo một chiếc máy cũ mới mua. Số điện thoại mới này không có ai biết nên chỉ cần thiết bị có phản ứng thì người có thể biết..."

Devitt tiếp lời: "Chắc chắn người đang giờ trò. Ta nói đi hút thuốc, thật ra cũng muốn thăm dò một chút. Có lẽ nếu người không hack thì ta sẽ thất vọng. Mặt khác, qua cường độ biến hóa của tín hiệu khi di chuyển, ta đã tính được phạm vi tấn công tốt nhất của người là từ năm mươi đến hai trăm mét. Còn nữa, người nợ ta một trăm đô đó."

Ấn tượng về đối phương của Mike lập tức thay đổi chút ít, xem ra lòng dạ của Devitt còn thâm sâu hơn tưởng tượng của hắn nhiều lắm.

Mike suy nghĩ một chút rồi nói: "Được rồi, nói lại cho chắc nhé. Ta yên vị ở trong xe, phụ trách giải quyết điện thoại di động trên người bọn họ. Người có thể có được tất cả thông tin, ghi chép của người gia đình Janno Vessey và đối tác. Nếu bọn họ không đổi sim điện thoại thì sau này người cũng có thể nghe lén và theo dõi họ bất kỳ lúc nào. Nhưng hãy nghe cho kỹ đây, ta vẫn muốn sống thêm mấy năm nữa nên chắc chắn sẽ không xuống xe. Một khi người bị bọn chúng bắn chết bất ngờ hoặc đánh ngất rồi mang đi, ta sẽ lập tức rời khỏi đảo."

Devitt nhìn dáng vẻ khẩn trương của Mike, nhếch môi cười: "Yên tâm, ta sẽ không làm loạn đâu."

Trong lúc bọn họ đang nói chuyện thì đèn giao thông chuyển sang màu đỏ, một gã ăn xin bên đường nhanh chóng lại gần rồi dùng một khối bọt biển ướt sũng nước lau kính chắn gió trước xe của Devitt.

Đèn vàng vừa sáng lên, Devitt bất thành linh dẫm mạnh chân ga. Chiếc xe lập tức chồm lên, gã ăn xin không kịp né tránh bị hất tung lên nắp capo. Khi tốc độ xe lên đến 80km/h, Devitt lại dẫm phanh khiến gã ăn xin bay

ngược ra ngoài.

Trên đường liên tiếp vang lên tiếng xe phanh gấp và tiếng tài xế chửi bậy, giao thông lập tức rơi vào cảnh hỗn loạn.

Tất cả xảy ra quá nhanh, đến khi Mike có phản ứng thì hắn lập tức chửi ầm lên: "Đáng chết! Người đang làm cái quỷ gì vậy?"

"Yên tâm, gã ấy xin không làm sao đâu. Hắn chỉ là bay ra ngoài theo quán tính và đau như ngã xe đạp mà thôi." Devitt lái xe lao lên vỉa hè: "Bây giờ chúng ta có thể bắt đầu màn bỏ chạy sau khi gây tai nạn rồi."

"Gây tai nạn là người! Ta muốn xuống xe!"

Chiếc xe lao đi trên vỉa hè như chỗ không người, người đi bộ thì nhau tung ra vô số tuyệt kỹ né tránh va chạm, không ít cột đèn đường và trụ nước cứu hỏa gặp họa: "Thả lỏng đi thằng bốn mắt, ta biết rõ mình đang làm gì."

Trong miệng Devitt, Mike từ "thằng nhóc" biến thành "thằng bốn mắt" nhưng lúc này hắn cũng không có sức mà tính toán nữa. Dù gì thì tay lái đang nằm trong tay đối phương, hắn chỉ có thể thắt chặt dây an toàn và nắm ghì lấy tay nắm trên cửa xe, rồi chửi thật to: "Đồ điên, mau dừng xe lại!"

Devitt bình tĩnh giải thích: "Một vụ hỗn loạn vừa phải có thể thu hút cảnh sát, đây không phải là cướp ngân hàng nên bọn họ sẽ không tới quá nhanh nhưng va chạm giao thông cũng không phải việc nhỏ cho nên bọn họ cũng sẽ không tới quá chậm. Địa điểm giao dịch ở công viên Northerly Island, ngoại trừ bơi vào thì cũng chỉ có thể đi đường 1400 rồi rẽ vào đường E. Đầu tiên ta dùng phương pháp này để điều chỉnh cảnh sát trong thành phố. Nếu như ta và Tony có vấn đề, dẫn đến phát sinh đấu súng hoặc nổ bom thì cảnh sát có thể chạy tới hiện trường một cách nhanh nhất."

Lúc này, xe đã trở về đường chính. Nhờ đi tắt lên vỉa hè nên bọn họ đã thoát được khỏi vụ tắc đường.

Mike trả lời: "Ta đã nói rồi, nếu như người xung đột bạo lực với bọn họ, ta sẽ bỏ chạy ngay lập tức."

"Đúng vậy, hành động vừa rồi của ta cũng đã cân nhắc đến tình huống này. Khi người có ý đồ bỏ lại ta mà một mình rời khỏi công viên thì hắn là sẽ

gặp phải một lượng lớn cảnh sát đuổi tới. Đến lúc đó, họ sẽ nhìn thấy một chiếc xe vừa gây tai nạn khiến cho giao thông rối loạn không lâu trước đó đang chạy khỏi hiện trường một vụ đấu súng. À mà nói luôn, chiếc xe này là do ta trộm được. Khi người bị bắt sẽ đồng thời sẽ phải đối mặt với không ít tội danh..."

Mike ngồi thừ người trên ghế, ánh mắt đờ đẫn: "Ta nghĩ mình cần phải điều chỉnh lại ấn tượng về người, cùng lúc đó tính toán lại thù lao của lần phục vụ này."

...

Mười lăm phút sau, tại công viên Northerly Island.

Tony là một gã béo, vẻ mặt dữ tợn, ánh mắt hung hãn. Trong gia đình Janno Vessey, tuy hẳn không phải là một sát thủ ưu tú nhưng về phương diện tàn nhẫn thì không thua bất kỳ kẻ nào. Còn Joe là một tay mafia tóc muối tiêu, chỉ là đã lẫn lộn đến lúc này mà còn phải đi phụ trách loại công việc giao hàng thì chỉ có thể chứng tỏ dù hẳn không đủ thông minh nhưng có thể sống cho tới hôm nay thì ngoại trừ mạng lớn, chắc chắn phải có một chút tài năng.

Cả hai gã đều từng bị những vết thương trí mệnh khi đấu súng, đương nhiên rồi, cái gọi là vết thương trí mệnh ở cuối thế kỷ hai mươi mốt cũng không còn có nghĩa là sẽ mất mạng. Bởi thế, tay phải của Tony và chân trái của từ đó về sau có rất nhiều công năng mới, ví dụ như bắn ra đạn, hoặc là cất giữ lựu đạn v...v... Kỹ thuật cải tạo người từ lâu đã được sử dụng rộng rãi trong quân đội đế quốc và HL, còn đám tội phạm cũng không cam chịu cảnh lạc hậu, bọn họ dễ dàng thu được tin tức kỹ thuật về phương diện này từ chợ đen, nhân viên xuất ngũ, thậm chí là từ đám quan viên hủ hóa. Cho đến ngày nay, trình độ cải tạo như thế đã rất tầm thường đối với mafia nhưng năng lực chiến đấu của nó vẫn còn cách một khoảng khá lớn so với người cải tạo chân chính.

Lúc này, Tony cùng Joe đang đứng hút thuốc bên cạnh một chiếc xe tải, trừ hai người bọn họ còn có một gã tài xế cùng bốn tên thủ hạ phụ trách vận chuyển đang đợi lệnh. Không bao lâu sau, một chiếc xe khác tiến tới.

Bốn hoặc năm người bước ra xuống xe, một người trong đó mang theo vali xách tay màu đen, bên trong chứa đầy tiền mặt.

"À há, ông bạn già Tony. Đạo này người thế nào?" Gã đàn ông trung niên phía nhận hàng nhiệt tình bắt chuyện.

Tony vút tàn thuốc trong miệng xuống đất: "Next đi, tóm lại ta không thích đứng chờ. Vừa rồi ta đã thương lượng với Joe, nếu như người mà đến muộn thêm một chút nữa thì chúng ta sẽ quăng người xuống hồ cho cá ăn."

Người nọ cười ha hả, ra vẻ cảm thấy câu nói đùa này cũng không tệ, còn Tony và Joe thì cũng cố nặn ra một nụ cười trên mặt. Loại giao dịch này vốn không ai dám tin tưởng nhau, không ai lại coi đối phương là bạn bè. Đôi lúc một giây trước có thể đang cười đùa, một giây sau họ đã có thể dùng súng nói chuyện cũng không biết chừng.

Hai bên kiểm tra hàng, đếm tiền, sau đó hai gã đại ca cùng đứng hút thuốc, lảm nhảm vài lời vô dụng, còn đám lâu la bắt đầu chuyển hàng. Thật ra loại công việc này cũng không phức tạp, đem độc phẩm buôn lậu giấu trong các hộp chocolate vận chuyển tới cho người khác, đám người đó sẽ phụ trách gia công thứ bột trắng có độ tinh khiết cực cao thành đủ các loại thành phẩm chất lượng khác nhau, rồi phân phối tới những tiểu đầu mục phụ trách tiêu thụ, sau cùng mới tới tay đám ma cô ngày ngày chiến đấu quên mình với cảnh sát. Đám ma cô này sẽ xuất hiện ở ven đường, cửa siêu thị, hộp đêm, trường đại học, hình thành nên một mạng lưới tiêu thụ rộng lớn.

Trong lịch sử, chỉ có chiến tranh mới có thể khiến hoạt động đó gián đoạn đôi chút.

Trong những giai đoạn này có sự tham gia của rất nhiều người có vẻ như không hề dính dáng đến mafia, công việc của bọn họ cũng gần như giống hết người bình thường, tài xế phụ trách lái xe, phu khuân vác phụ trách bốc hàng, "công nhân" ở những nhà xưởng trong lòng đất phụ trách gia công xử lý, nhân viên tiêu thụ tìm kiếm những con nghiện có thu nhập ổn định và khai thác mỗi hàng mới. Và mặc dù công việc của những công nhân đặc thù kiểu đó không hề thoải mái nhưng bọn họ có thù lao rất hợp lý, cùng việc lúc nào cũng sẵn sàng đối mặt với án tù có thời hạn mười năm trở lên.

Tổng kết lại, việc làm ăn này chỉ có một điểm khác biệt duy nhất với những công ty buôn bán bình thường, đó chính là bọn họ không thể đăng ký mở cửa hàng. Thế thôi...

Hai nhóm người chỉ tốn khoảng mười phút là hoàn thành giao dịch lần này, có thể nói là quen tay quen việc. Chỉ thấy Tony cùng thủ lĩnh đối phương ôm nhau một cái, bồi thêm vài câu kiểu như hợp tác vui vẻ.

Trong lúc hai bên chuẩn bị mỗi người đi một ngã thì việc ngoài ý muốn lại xảy ra đúng lúc đó.

Một gã thanh niên khoảng hai mươi tuổi đi về phía bọn họ rồi hô: "Hey! Lão béo Tony!"

Lúc này công viên đã gần đến giờ đóng cửa, bốn bề vắng lặng. Việc có người bỗng xuất hiện khiến cho hai bên lập tức trở nên căng thẳng, mà cái gã đó vừa mở miệng đã phun ra biệt danh Tony không thích nghe nhất, cái này chẳng khác nào đổ nước vào chảo dầu sôi.

"Thằng khốn! Mày là ai?"

Devitt cười trả lời: "Ta sao? Ta chỉ là đi ngang qua, thuận tiện thay Sonny gửi lời chào tới người mà thôi."

Nghe đến cái tên này, Tony như là bị chạm nọc, lập tức xông lên đâm ngã Devitt xuống đất, sau đó ấn khuỷu tay trái vào xương quai xanh đối phương, rồi rút găng tay màu đen bên tay phải ra, dùng bốn ngón tay chỉ vào mặt Devitt: "Đây là tay phải kim loại, nó có thể biến đầu người thành tổ ong chỉ cần hai giây. Bây giờ ta hỏi cái gì, người hãy ngoan ngoãn trả lời thật chính xác."

Vẻ mặt Devitt vẫn rất nhẹ nhàng, giọng điệu thoải mái: "OK!"

"Sonny phái người tới đây làm gì?"

"Hắn không phái ta tới." Devitt trả lời: "Hắn chỉ là nói cho ta biết, Tony của gia đình Janno Vesey sẽ tiến hành một vụ giao hàng ở nơi đây, vào giờ này. Ta nghĩ hắn đang ám chỉ ta tới phá hỏng cuộc làm ăn của các người mà thôi."

"Ha ha ha ha..." Tony cười to: "Kết quả là một thằng ngu vác xác đến trước mặt chúng ta để được đầu thai sớm sao?"

Theo phản ứng của tên béo, có thể thấy hắn và Sonny nhất định từng có

mâu thuẫn. Chỉ là giữa các thành viên mafia không thể vì thù riêng mà dễ dàng ra tay giết người hoặc là phá hoại việc buôn bán của gia tộc đối phương, bởi vậy Sonny muốn lợi dụng người ngoài cuộc là ta đến giải quyết thay. Uhm... Xem ra hắn vẫn rất không tin tưởng năng lực của ta và nghĩ rằng nếu như có thể lợi dụng ta trả thù tên béo này một lần cũng không tệ. Toàn bộ hậu quả cứ việc đẩy lên đầu kẻ còn chưa được tính là đối tác, có hi sinh cũng không quan trọng.

Devitt hoàn toàn không thêm đề ý đến sự đe dọa của đối phương mà thân nhiên tính toán trong lòng: "Thật đúng là thứ rác rưởi làm người ta khó chịu, không biết bố già gia đình Lucchesi có ngu xuẩn như thế hay không đây. Được rồi, xử lý công việc trước mắt rồi tính tiếp."

Hắn đột nhiên nắm tay phải Tony.

Trong ánh mắt khiếp sợ của đối phương, Devitt bẻ gãy khối kim loại thành hai đoạn.

Đám người nhận hàng thấy tình thế thay đổi, lập tức nói: "Giờ thì tiền hàng đã thanh toán xong, đây là chuyện riêng giữa các người và gia đình Lucchesi nên chúng ta không muốn can thiệp." Nói xong liền nhảy lên xe, nhanh chóng chạy mất.

Còn Joe và đám tay chân đều rút súng, từ từ tới gần Devitt.

"Các người đã biết hễ súng nổ sẽ có phiền phức." Devitt phủi bụi trên người, đứng lên.

"Vậy phải nhìn xem thứ phiền phức đó và phiền phức do để người sống cái nào nghiêm trọng hơn." Joe gằn giọng nhằm cho đối phương hiểu mình không hề do dự bóp cò.

Tony đã không dám đứng gần đối phương. Hắn cẩn thận rút súng, bảo trì cự ly, rồi nói: "Lẽ nào người cũng là người cải tạo sao?"

"Cải tạo? Ha ha... Lẽ nào các người cho rằng cái loại què tay cụt chân đem gắn mấy thứ máy móc linh tinh lên người thì đã được gọi là người cải tạo sao? Ha ha ha." Devitt cười khinh thường: "Lão béo, người cũng không thông minh hơn Sonny tý nào. Nếu ta đã dám đơn thương độc mã xuất hiện trước mặt những kẻ có vũ trang như người thì đương nhiên là phải có chuẩn

bị rồi."

Hắn từ tốn nói: "Ta không có báo cảnh sát nhưng ta có biện pháp khiến rất nhiều cảnh sát lượn vòng ở một nơi không xa chỗ này. Nếu các người nổ súng, ta nghĩ trước đó hãy suy nghĩ kỹ về đường lui."

Joe cất giọng khàn khàn: "Ta không biết lai lịch của người là gì nhưng người có thể nhìn thấy giao dịch của bọn ta đã kết thúc. Bây giờ người còn muốn thế nào nữa? Giết Tony để lĩnh thưởng của Sonny sao? Bên phía bọn ta có thể có ưu thế tuyệt đối về nhân số, ta khuyên người hãy cân nhắc rõ ràng."

Devitt nhăn mặt: "Đương nhiên có việc cần làm, trước khi tới đây ta đã suy nghĩ cẩn thận rồi. Dù sao phản ứng của các người vẫn nằm trong dự liệu của ta nên chắc hẳn kế hoạch sẽ không thay đổi..."

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 3 : Thẩm vấn

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Bên ngoài gian phòng có tiếng máy móc cỡ lớn đang hoạt động, có vẻ như đây là một dây chuyền sản xuất nào đó, hoặc là một xưởng ô tô, xưởng chế biến thịt hoặc là đồ uống...

Đây là điều mà Devitt đang nghĩ trong đầu, mà thật ra chuyện này cũng đâu còn quan trọng.

Một giờ trước, hắn bị trùm kín đầu bằng một miếng vải màu đen rồi được đưa đến đây.

Căn phòng trước mắt chỉ rộng khoảng mười mét vuông, cửa sổ bị đóng kín, cả phòng chỉ có một chiếc đèn treo trên trần tỏa ra những tia sáng yếu ớt và không đủ soi rõ hết mọi góc khuất.

Devitt bị trói vào một cái ghế. Lúc khăn trùm đầu được lột ra, gã đàn em cơ bắp đi theo Sonny bắt đầu đánh hắn. Thằng này tên là Braga, vốn là một vận động viên quyền anh nghiệp dư. Sau khi quần băng gạc kín hai năm đâm, hắn tận tình chiêu đãi bụng, ngực và mặt Devitt suốt bốn mươi phút, ngoài ra còn tốn thêm khoảng hai mươi phút để tra hỏi, nhưng đáp án hắn nhận được lại là "Người ra quyền như thằng say rượu ấy", hoặc là "Ta thấy người sắp thở không ra hơi rồi, có cần nghỉ ngơi một lát không?"

Tàn thuốc rơi đầy trên đất cho thấy thời gian và sự kiên nhẫn của Sonny đã bị mài mòn ghé gớm, còn Braga từ bỏ hắn màn thẩm vấn.

Braga tới bên cạnh Sonny rồi nói nhỏ: "Có lẽ tiếp tục đánh nữa cũng sẽ không có kết quả gì cả. Trước đây, ta từng gặp có một gã y hệt thể này ở Trung Đông. Thằng đó bị chích điện suốt hai tiếng đồng hồ mà đến cả tên cũng không khai ra."

Sonny đẩy Braga, rút súng lục trong áo rồi dí sát trán Devitt: "Nghe này, thằng khôn! Đây là cơ hội cuối cùng, mau nói tên sếp của người ra!"

"Ta đã nói rồi, nếu như người chịu sử dụng cái bộ phận được dùng làm đồ trang trí trong hộp sọ của người thì đã sớm có thể loại bỏ khả năng ta là cảnh sát rồi."

Báng súng nặng nề đập vào cằm Devitt, Sonny giận dữ quát: "Được rồi, nếu đã không cạy được miệng người..." Hắn xoay người, từ một góc tối trong phòng, lòi ra một chiếc ghế khác. Mike cũng bị trói chặt trên ghế, dường như hắn vẫn chưa được tắm giặt.

"Xin lỗi nhé, ông bạn. Ta chỉ có thể nghĩ biện pháp từ người người thôi." Sonny phát tay ý bảo Braga bước lại, xem ra là chuẩn bị động thủ với Mike rồi.

Mike vội kêu lên: "Này! Này! Làm cái gì vậy? Ta thì liên quan gì đến chuyện này?! Người là người giới thiệu hắn cho ta, ta quen hắn còn không đến hai mươi bốn tiếng đồng hồ, ngay cả họ gì ta còn chưa biết! Huống hồ ta đã nói tất cả những gì mình biết cho người rồi!"

"Đúng vậy, người đã nói tất cả cho chúng ta biết rồi. Người nói hắn một mình giết sạch người gia đình Janno Vessey rồi ném vào hồ Michigan, sau đó lấy tiền và lái xe đưa người trốn thoát khỏi sự đuổi bắt của gần một nửa lực lượng cảnh sát thành phố. Người nghĩ đây là TV show hay là đóng phim? Trông ta có giống đứa nhóc ba tuổi không? Mike, ông bạn của ta, trước đây chúng ta từng hợp tác rất ăn ý nên nếu người còn tiếp tục nói phét thì đừng trách ta không để ý đến giao tình."

"Người không phải là thằng nhóc ba tuổi, chỉ là hơi ngu thôi." Devitt cười nói sau lưng Sonny.

"Thằng chó đẻ này!" Sonny đang tức nên chẳng ngại tặng cho Devitt hai cái quả đấm.

Braga tháo đồng băng gạc đã dính đầy máu để quần lại dải băng mới. Hắn đã cởi áo từ sớm, hai cánh tay cơ bắp cuộn cuộn nổi đầy gân xanh. Khi đứng trước Mike, hình ảnh này liền tạo ra hiệu ứng tương phản với gã thư sinh gầy yếu kia.

"Nhóc con, cần ta giúp người gỡ kính mắt không? Chẳng may khi mảnh kính vỡ cắm vào mắt là kiểu gì người cũng sẽ rú lên. Mà ta thì không thích

cái tiếng ấy tạo nào." Tay phải Braga đâm nhẹ vào lòng bàn tay trái, chuẩn bị ra tay.

"Đợi chút... đợi chút... Các người đừng ra tay, ta có thể giải thích!"

Sonny đi tới: "Ta nghe đây."

Mike nói: "Các người như đã không tin lời ta nói lúc trước, vậy ta có thể giúp các người phân tích tình huống mà các người lo sợ nhất. Đơn giản chính là... Devitt là cảnh sát, đặc công hoặc HL gì đó. Mà ta đã đạt thành giao dịch nào đó với hắn nên giấu nhem những việc xảy ra ngày hôm qua. Các người hãy thử suy nghĩ thật kỹ đi, chuyện này là tuyệt đối không thể xảy ra."

Sonny đạo: "Vì sao? Chỉ bởi vì hôm qua người mới gặp cái gã này nên ta nên tin rằng người không có khả năng bị hắn mua chuộc sao? Loại người như người ta đã thấy rất nhiều, vừa tiếp thu giáo dục cao đẳng, vừa lên lút tham gia hoạt động phi pháp. Chỉ cần cảnh sát tìm tới cửa, dùng ngòi tù cùng tiền đồ để uy hiếp là người sẽ như cave đổi tú bà, mong sao có thể nhanh chóng được tống vào tù để đổi lấy một cái kế hoạch bảo vệ nhân chứng gì đó, không phải vậy sao?"

Mike nuốt nước bọt, trả lời: "Ngài Lucchesi, ta phải nhắc lại. Là người bảo hắn tới gặp ta."

Sonny đáp: "Đúng vậy, bởi vì ta cảm thấy hắn là một tên lừa đảo, còn dám tự xưng là Cố vấn..." Hắn quay đầu lại nắm tóc Devitt rồi đến gần mặt mình: "Người nghĩ ta chưa nghe nói về Cố Vấn sao? Nếu như một gã khoảng bốn mươi tuổi nói vậy thì có lẽ ta còn tin khoảng một phần trăm. Mẹ kiếp, thằng nhãi con nhà người không cảm thấy mình còn quá non để giả mạo một nhân vật truyền kỳ à?"

Devitt lười đáp lại, chỉ nhếch mép.

Sonny lại trở về trước mắt Mike: "Thế nên ta cho hắn biết thời gian và địa điểm giao hàng của Tony, rồi nói với hắn: 'Nếu như người thực sự là Cố Vấn, người sẽ biết nên làm thế nào để chứng minh mình.'"

Mike trả lời: "Tiếp theo người giới thiệu ta cho hắn, bởi vì ta có thể nắm bắt được tin tức của tất cả những cuộc giao dịch trong thành phố, nếu như

Devitt thật sự báo cảnh sát đến phá hoại giao dịch thì người cũng có thể chùi sạch móng mình."

Sonny cười đáp: "Đoán không sai."

Mike tiếp tục nói: "Đến lúc đó, kết quả là Tony sẽ bị bắt hoặc là bị bắn chết vì chống cự. Cho dù hắn không chết, hoặc cảnh sát không buộc tội được mà phải thả hắn thì chắc chắn đường dây buôn bán này sẽ đứt, vị trí của Tony trong gia đình Janno Vessey sẽ rớt thê thảm. Từ đó, mục đích trả thù của người cũng hoàn thành."

Nhưng cho dù kết quả có thể nào, Janno Vessey cũng sẽ nghi ngờ chuyện này là do người giở trò quỷ sau lưng, bởi vì người từng có mâu thuẫn với Tony. Đến lúc đó, người có thể làm bộ không biết gì cả. Cho dù Devitt có chỉ ra và xác nhận người, người cũng có thể nói hắn là một tên lừa đảo muốn dựa vào thế lực của gia đình Lucchesi để bảo vệ bản thân, đồng thời khi đúng thời cơ sẽ đẩy ta ra làm chứng cứ chứng minh tin tức giao dịch không phải do người để lộ."

Devitt lại ở phía sau lên tiếng: "Sonny, thằng nhóc này còn thông minh hơn người nhiều."

"Thằng khốn này, nếu người không ngậm miệng thì ta sẽ cắt đứt cái lưỡi của người đấy." Sonny quay đầu lại đe dọa.

Mike quay lại câu chuyện: "Thế nhưng người không ngờ Devitt không báo cảnh sát, mà lại lựa chọn đen đầu đen và đào thoát thành công. Bởi vì người vốn không tin hắn có thể làm được chuyện này, cho nên nảy sinh nghi ngờ hắn là cảnh sát chìm. Thế là không quản tối hôm qua hắn làm cái gì, tất cả đều là nhờ có cảnh sát âm thầm phối hợp nên mới có thể hoàn thành."

"Đúng, đây chẳng phải là đề tài chính của câu chuyện hay sao? Thằng nhóc, thằng cớm này đã cho người chỗ tốt gì? Tối hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Mike thở dài: "Nếu như Chicago vẫn đang hoạt động như bình thường, chắc sáng nay người đã được đọc tin tức về tất cả những gì xảy ra hôm qua."

Sonny nghe đến đây, sắc mặt khẽ thay đổi.

Mike nói tiếp: "Tin tức mà truyền thông đưa ra hẳn phải là, phát hiện hai chiếc xe bị thiêu hủy, một chiếc là xe tải, một chiếc chính là chiếc xe gây ra vụ hỗn loạn trưa hôm qua. Tuy hiện trường phát hiện một số vết chân nhưng không tìm thấy kẻ nào." Hắn nói đến đây thì dừng lại một chút: "Người không cảm thấy điều này hoàn toàn trùng khớp với những gì ta nói lúc trước hay sao?"

Sonny hừ lạnh một tiếng; "Đúng thì có gì lạ? Ta lại cảm thấy cảnh sát bắt gọn đám Tony, cố ý để các người chạy thoát, sau đó phong tỏa tin tức thì hợp lý hơn rất nhiều? Đã vậy mười một giờ sáng các người mới đến gặp ta, thời gian đó ta đọc mấy tờ báo cũng là rất bình thường."

"Nếu như hoàn toàn dựa theo tính toán của người và giả thiết Devitt chính là nằm vùng do cảnh sát phái tới, sự việc hẳn phải là:

Đầu tiên, Devitt thâm nhập vào gia đình Lucchesi với một cái cách kinh người —— giả mạo Cố Vấn. Ta cảm thấy bất cứ gã nằm vùng đầu óc bình thường nào cũng sẽ thấy thà chọn phương án vào bar rồi giả say đập chai rượu vào đầu người còn tốt hơn nhiều.

Mà người ngay từ đầu đã không tin tưởng hắn, cho thấy bước đầu tiên đã thất bại; sau đó hắn lại nhắm mắt nhắm vào cái bẫy do người sắp đặt, đồng thời còn dùng thủ đoạn mua chuộc ta, một kẻ hắn mới gặp chưa được nửa ngày. Tiếp theo, hắn lại mang theo kẻ không chắc chắn về độ trung thành, chưa hề được huấn luyện tí gì đến gặp người nhằm tự chui đầu vào lưới và chẳng hề lo lắng việc ta sẽ không chịu được bức cung mà bán đứng mình."

Biểu cảm trên mặt Sonny hơi dao động, thế nhưng Mike còn chưa nói xong: "Ông bạn Lucchesi của ta ơi, người suy nghĩ cho kỹ. Sự hoài nghi này là không hề có căn cứ hay hợp với logic. Mặt khác, cho dù người cứ khư khư cố chấp cho rằng hắn là cảnh sát thì ta cũng muốn đề nghị người đừng có khảo vấn người không hề liên quan như ta nữa. Cứ nã một phát giải quyết hắn là xong, hắn và ta không hề có quan hệ gì hết. Lý do ta đi với hắn tới đây là bởi vì thằng khốn nạn này từ chối trả tiền công."

Khi nói đến đây, trong phòng lại vang lên giọng nói trầm thấp của người thứ năm: "Được rồi, Sonny. Người và Braga đi ra ngoài trước đi, đừng quên đóng cửa lại."

Sonny vâng dạ, liếc nhìn hai người đang bị trói trên ghế, rồi cùng với Braga đi ra ngoài.

Thì ra ngay từ đầu trong góc tối của phòng còn có một người, chỉ là cả Devitt lẫn Mike đều không chú ý tới hắn, còn Sonny và Braga cũng làm bộ trong phòng chỉ có bốn người.

Người bước ra từ góc tối là một lão già tóc bạc, mặc một bộ áo vest mà người bình thường tốn một năm tiền lương mới có thể mua được.

Lão già kéo một chiếc ghế ra, rồi ngồi xuống trước mặt hai người: "Ta rất thích hai vị, nhớ lại hồi ta bằng tuổi này vẫn chỉ là một gã công tử bột suốt ngày gây gổ khắp nơi khiến cha mẹ vô cùng lo lắng." Ánh mắt lão nhìn thẳng vào mặt Devitt: "Hy vọng người có thể tha thứ cho sự đa nghi của ta, ta hoàn toàn tin tưởng Cố Vấn là một thanh niên trẻ tuổi có tài năng trác việt, chỉ là ta rất căm thù hai chữ 'năm vùng'.

Bọn ta là một gia đình cỡ lớn, không thể tránh khỏi có kẻ lòng dạ khó lường trà trộn vào. Ta tiếp nhận bọn họ, coi bọn họ là người nhà, thế nhưng chúng lại chỉ muốn phá hoại lợi ích của gia tộc nhằm đem huynh trưởng đưa vào ngục giam, làm tổn thương tình cảm và lòng tự tôn của chúng ta."

Devitt nhổ búng máu trong miệng: "Như vậy tiết mục vừa rồi là màn kiểm tra cuối cùng, hay là về sau sẽ còn có thêm nhiều kiểu thăm dò hơn?"

Lão già trả lời: "Ta đã nhìn đủ rồi, con trai ạ. Nếu như người là một gã sinh viên ưu tú nào đó của trường cảnh sát được cấp trên bí mật tuyển chọn thì ánh mắt của người sẽ khác khi bị súng chĩa thẳng vào đầu."

"À, kiểu nào?" Devitt cười nói.

"Ta đã thấy bộ dạng của rất nhiều gã nằm vùng khi đối mặt với uy hiếp đến tính mạng, lúc đó hẳn sẽ nhớ tới người thân, nhiệm vụ hoặc là cấp trên, hoặc chẳng sẽ nhớ lại những thứ có ý nghĩa. Mặc dù biểu hiện của hẳn rất bình tĩnh, sẵn sàng đối diện cái chết nhưng tình cảm là thứ không thể che giấu.

Còn nếu như là ác đồ bị oan uổng thì lúc đó cảm xúc biểu hiện ra sẽ là phần nộ, không cam lòng. Thậm chí có một số kẻ điên cuồng, ví dụ như người,

sẽ suy nghĩ chút chuyện nhằm chán. Chẳng hạn như là đêm nay bữa tối sẽ có món gì."

"Ày...Thưa ngài, xin hỏi ngài là?" Mike ngắt lời.

"Joseph Lucchesi. Chắc hẳn người đã nghe qua cái tên này, anh bạn trẻ."

Mike cúi đầu cười: "Hà hà... Rất vinh hạnh được gặp ngài, xem ra nếu ta có thể sống mà đi ra khỏi nơi này thì sẽ không thể làm một công dân tuân thủ luật pháp nữa rồi."

"Người đã sớm không phải công dân tuân thủ luật pháp từ lâu rồi, Mike ạ."

Devitt có vẻ hưng phấn: "Không biết điều gì đã khiến bố già nhà Lucchesi đích thân đến gặp ta? Lúc ông mới đến gian phòng này hẳn còn chưa nghe tự thuật của Mike mà mới chỉ đọc báo mà thôi, lẽ nào..."

Joseph nói tiếp: "Sau khi đọc báo, người đầu tiên mà ta nghi ngờ chính là Sonny. Tiếc rằng hẳn lại không có cái gan nói dối trước mặt ta."

"Hừ... Rõ rồi, dù cho chỉ có một phần vạn, ông cũng muốn đánh cược một ván rằng ta chính là Cố Vấn đích thực, bởi vì bây giờ ông đang rất cần Cố Vấn."

Joseph đáp: "Anh bạn trẻ, ta đã tra xét một số chuyện của người. Devitt Lyle, cái tên này chỉ là một ký hiệu như biệt danh Cố Vấn và chúng chẳng thể đại diện cho bất cứ điều gì. Hiện nay, ta có thể chắc chắn 90% người không phải là cảnh sát, nhưng đối với việc người có phải là Cố Vấn hay không thì niềm tin ta đặt vào ván này cũng không đến 30%."

Có lẽ tối hôm qua người đã làm một vụ khó tin. Nhưng theo ta được biết, thế giới này có những người đặc biệt, có người gọi bọn họ là người mang siêu năng lực, người khác lại gọi thẳng là quái thai. Nếu người là một kẻ như vậy thì hẳn là có khả năng đối phó Tony và Joe. Ngay cả việc thoát khỏi sự truy đuổi của đám cảnh sát bình thường cũng có thể hiểu được."

Devitt đáp: "Ông không cần người có siêu năng lực, bởi vì như vậy sẽ đưa tới những cơ quan cỡ HL tham gia, đây là điều cấm kỵ của mafia và cũng là một đường ranh giới nguy hiểm. Trí tuệ của Cố Vấn và sách lược để phạm tội, đây mới là thứ ông muốn."

"Rất chính xác, hôm qua người chủ động tìm tới Sonny. Điều đó cho thấy trong thời gian này người chỉ muốn hợp tác với gia đình Lucchesi, mà vấn đề lập trường của người cũng đã vừa được kiểm tra. Giờ ta không cần biết người có phải là người có siêu năng lực hay không, nếu người là cố vấn thì ta sẽ thuê người làm việc. Tất nhiên, ta chỉ cần người cung cấp kế hoạch."

"Vậy nếu ta không phải thì sao?"

Joseph đứng lên, vừa tự mình cời trói cho Devitt và Mike, vừa nói: "Người tốt nhất nên chứng minh mình là thật, bởi vì sự mong đợi của ta đã được nâng lên một mức rất cao."

Lão lại quay sang nói với Mike: "Còn người, về sau chỉ nên phục vụ cho gia đình Lucchesi. Với khả năng của mình, ta nghĩ người sẽ nhanh chóng ngồi cao hơn Sonny."

Mike đáp: "Thưa ngài, họ của Sonny là Lucchesi và là người mang dòng máu trực hệ của ngài..."

Joseph nhún vai: "Thì đấy, nếu không phải vậy thì ta đã cho thằng ngu đó đi ngủ với cá từ lâu rồi."

"Hà... Hà hà..." Mike cười méo xẹo.

Devitt làm vài động tác cho giãn gân cốt: "Quả thật ta có một vụ làm ăn lớn muốn thảo luận với ông, có điều ông vẫn cứ không thôi nghi ngờ thân phận của ta. Vậy nhân dịp xác Tony và Joe còn chưa lạnh, ta sẽ hoàn thành một việc cho ông... Tất nhiên là miễn phí."

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 4 : Điều tra

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Tại một sạp báo hết sức bình thường nằm trên con phố tấp nập người qua lại ở thành phố Chicago.

"Có tin tức gì mới không?" Một gã đàn ông khoảng bốn mươi tuổi cất giọng, câu hỏi này không dành cho ông chủ sạp báo mà dành cho gã mập lùn đứng bên cạnh ông ta.

Gã mập lùn không trả lời, chỉ quay đầu lại rồi nháy mắt một cái, sau đó cất bước.

Năm phút sau, Frankie – nhân vật thứ hai của gia đình Janno Vessey và viên sĩ quan cảnh sát Arthur ngồi cạnh nhau trên một chiếc ghế tựa ở quảng trường, cả hai đều cúi đầu và chăm chú cho bồ câu ăn.

"Người muốn hỏi về vụ nổ xảy ra vào chiều tối ngày hôm qua ở công viên Northernly Island phải không?" Arthur mở miệng trước. Tuy hắn đang nói chuyện với Frankie nhưng ánh mắt lại không hề nhìn đối phương, đầu cũng quay sang một bên như rất chuyên tâm vung vãi hạt ngô cho bồ câu.

Là một cảnh sát lão luyện với số năm công tác đã hơn hai mươi, Arthur đã nhìn thấy rất nhiều đồng liêu và cấp trên phải ngồi tù vì cầm tiền bẩn. Hắn cũng biết chỉ cần vì lợi ích trước mắt mà dao động một lần thì bản thân vĩnh viễn sẽ không bao giờ có thể sạch sẽ nữa, thế nên thận trọng và tỉ mỉ đã trở thành thói quen của Arthur. Ví dụ như trường hợp này, cho dù có bị chụp ảnh thì hắn cũng có thể nói: "Trong lúc cho bồ câu ăn, ta chẳng may ngồi cùng một ghế với một gã mafia. Dù gì quảng trường là nơi công cộng, ghế cũng là của chung. Nếu hắn muốn ngồi thì ta cầm được chắc?"

Một khi còn muốn sống để lãnh lương hưu sau mười năm nữa, chắc chắn hắn phải làm diễn viên chuyên nghiệp mỗi phút mỗi giây và tự coi như khắp nơi đều có camera, mỗi bước đều nhập vai diễn xuất. Xem ra chỉ có đến lúc nằm mơ hắn mới có thể thoát khỏi sự giày vò của hai chữ “tĩnh

táo”.

Rõ ràng kỹ thuật biểu diễn của Frankie thua xa Arthur, chẳng qua nhờ có một thầy giáo tốt ở bên cạnh nên hắn cũng biết học tập. Sau khi xoa bóp cái cổ, hắn nhìn sang hướng khác một cách cứng nhắc rồi trả lời: "Đúng vậy, sếp Arthur."

Arthur đáp: "Thật ra tình hình ta nắm được cũng không nhiều hơn thông tin trên báo bao nhiêu. Chiều tối ngày hôm qua, cũng chính trong ít phút trước khi công viên đóng cửa, tại một khu vực hẻo lánh gần bờ hồ xảy ra một vụ nổ lớn. Vì khoảng thời gian ngắn vang lên hai tiếng nổ nên nhân viên quản lý công viên liền gọi điện báo cảnh sát. Lúc đó, hắn ta vô cùng hoảng sợ và cho rằng là có khủng bố tấn công, bởi ngoài tiếng nổ hắn còn nghe thấy tiếng đầu súng không rõ ràng, thế mà trong điện thoại hắn miêu tả như là đại chiến thế giới vậy.

Mà khoảng chừng nửa giờ trước, tại khu vực thuộc đường 41 xảy ra một vụ gây tai nạn rồi bỏ chạy khiến giao thông hỗn loạn, sở cảnh sát phải phái rất nhiều xe tuần tra để duy trì trật tự. Đến khi vừa giải quyết xong thì nghe báo động từ công viên nên hơn trăm cảnh sát đều cùng tiến tới đường E, thậm chí chúng ta đã chuẩn bị tâm lý rằng đối phương là người của Frontline of Freedom, suýt nữa đã gọi HL tới hỗ trợ. Kết quả là lúc đến công viên, ta chỉ thấy hai chiếc xe bị thiêu hủy cùng một ít vết chân. Sau khi tìm kiếm trong phạm vi nửa dặm, bọn ta không phát hiện thi thể và cũng chẳng có người bị thương, càng không có bất cứ biểu tượng do tổ chức hoặc cá nhân nào để lại.

Vụ việc này đã được cấp trên hạ lệnh tiếp tục điều tra, giờ thì không ít cảnh sát đang liên lạc với những kẻ nằm vùng của bọn họ nhằm hy vọng có thể mò ra được án lớn từ vụ nổ này. Người cần biết thêm gì nữa không?"

Frankie không tỏ vẻ lạ lẫm gì, tiếp tục hỏi: "Sếp Arthur, người hãy thử phân tích từ góc độ của người xem chân tướng của chuyện này có thể là gì?"

Arthur vung vãi hạt ngô trong tay, nghĩ một lúc, rồi nói: "Nếu người không đến hỏi thăm, ta sẽ đề nghị gã phụ trách vụ án viết báo cáo như sau: Một đám dật dẹo chơi thuốc trong công viên, không cẩn thận làm xảy ra hoả hoạn dẫn tới việc hai chiếc xe phát nổ, trong đó một chiếc được xác nhận là bị ăn cắp và gây tai nạn và bỏ trốn nên tạm thời không rõ số lượng và đặc điểm nghi phạm. Sau đó đem nộp, ký duyệt rồi đóng hồ sơ."

Frankie cười nói: "Nói thật là bây giờ ta rất muốn biết liệu mình có thể thay đổi cách nhìn của người không?"

Arthur đạo: "Vậy người phải cung cấp tin tức mới mẻ thì ta mới đưa ra kết luận khác."

Frankie đáp: "Giả thiết trong hai chiếc xe ngày hôm qua, có một chiếc là xe vận tải của nhân viên công ty bọn ta; nhưng chiếc xe còn lại thì không thuộc về bên nhận hàng, mà lai lịch lại bất minh."

Arthur khựng lại chừng hai giây, sau đó lẩm bẩm trong miệng: "Gặp quý rồi..."

Frankie chỉ mỉm cười chờ đợi đối phương trả lời.

Lần này, Arthur im lặng rất lâu, đắn đo vài lần, rồi mới trả lời: "Căn cứ giám định hiện trường, ta cho người hai khả năng có tính hợp lý cao nhất. Đó là đàn em của người nuốt hàng hoặc tiền, sau đó bỏ trốn."

Trước đó họ trộm một chiếc xe, cố ý dùng nó để gây tai nạn giao thông, sau đó đỗ lại bên cạnh xe tải rồi kích nổ trước khi đi nhằm tạo hiện trường như có một thế lực hoặc người nào đó tập kích. Hai chiếc xe tìm được đã chứng minh giả thiết này, nhưng thật ra phương án này có lẽ chỉ là hỏa mù tung ra cho gia đình Janno Vessey nhằm tránh khỏi việc bị họ truy sát."

Frankie nghe vậy, suy nghĩ một chút rồi nói: "Ta cần phải nói cho người một ít tin tức, bởi có lẽ sẽ giúp được chút ít. Sự thật là bọn ta đã liên hệ với bên nhận hàng, họ nói giao dịch tối hôm qua rất thuận lợi lúc bắt đầu nhưng khi kết thúc thì bỗng xuất hiện một gã thanh niên tới quấy rối. Kẻ này đi bộ đến chứ không có xe, có lẽ hẳn còn có đồng bọn."

Căn cứ theo kết luận thứ nhất của người, ta cũng không loại trừ khả năng gã thanh niên đó do người của ta thuê tới đóng kịch. Có lẽ xung đột giữa bọn họ chỉ là để cho phía nhận hàng nhìn nhưng ta cảm thấy nếu thật muốn diễn kịch, hẳn hẳn thuê luôn một đám sát thủ vác súng trên vai, đạn đã lên nòng, cười Suv rồi lao vào nổ súng thì sẽ có sức thuyết phục lớn hơn."

Arthur nhìn đối phương: "Cái tặc chỉ nói rõ ba phần của người sao mãi vẫn không sửa được vậy? Còn gì cần nói thì nói nốt ra đi, ta toàn phải dựa vào

tin tức thiếu sót để đưa ra nhận xét sai lầm, sau đó người cứ phủ định. Đây rõ ràng là một việc rất lãng phí thời gian."

"Xin tha lỗi, sếp Arthur. Ta có thể sống cho tới hôm nay là nhờ vào sự đa nghi và tính cẩn thận, mà lúc này ta lại không thể biết được liệu trong túi áo người có giấu thiết bị ghi âm để chuẩn bị cho bất kỳ tình huống nào trong tương lai hay không?"

Arthur không tiếp tục đề tài này nữa, bởi vì trong lòng hắn có quỷ. Dù gì hắn và gia đình Janno Vessey đã hợp tác rất lâu rồi, băng ghi âm trong nhà hắn cũng đã có không ít.

"Được rồi, ta sẽ nói nói khả năng thứ hai. Đó chính là cái ‘gã thanh niên’ mà người vừa nói cùng với đồng bọn bí mật của hắn đã giết sạch người của người, cướp đi tiền hàng và kích nổ xe. Rất có thể bọn họ còn có xe khác hoặc không có, nói chung bọn họ có cách để chạy thoát."

Frankie lại nói: "Cảnh sát không lập chốt kiểm tra sao?"

"Đương nhiên có lập. Sau khi nhận được thông báo về vụ nổ, bọn ta đã nhanh chóng lập chốt chặn ở đường E, tất cả các xe rời khỏi công viên Northernly Island đều bị kiểm tra. Thật ra số lượng không nhiều, những kẻ khả nghi đều bị tiến hành lục soát tại chỗ và ghi lại thông tin. Tiếc rằng gã phạm tội nặng nhất trong số đó cũng chỉ là mấy tên tài xế chưa nộp phạt mà thôi. Tóm lại không hề có tiền hàng của người, cũng chẳng có thiết bị kích nổ mà bọn ta tìm kiếm mà chỉ có mấy gam ma túy."

Arthur dừng lại một chút rồi nói: "Căn cứ theo thông tin mà người mới nói cho ta biết, ta đoán nhóm người kia đã dùng một phương pháp khéo léo tránh thoát đợt kiểm tra, có lẽ bọn họ giấu tiền trong công viên và dự định đến khi êm chuyện mới đi lấy."

Frankie nói: "Thế... không biết có thể làm phiền người tìm kiếm số tiền và thi thể đàn em của ta không?"

Arthur vãi nốt số hạt ngô, xoa tay đứng lên: "Ta cũng chỉ đoán vậy mà thôi, không chừng tới hôm qua bọn họ đã mang ra khỏi công viên rồi, chẳng qua ta vẫn sẽ tìm thử. Còn về phần đám tay chân của người, ta nói thẳng nhé... Frankie à, nếu thi thể bị vứt xuống hồ Michigan thì có lẽ giờ đã trôi đến Milwaukee rồi. Chẳng phải người luôn biết nhiều phương pháp khiến một

người biến mất khỏi thế giới này hơn ta sao?"

Frankie rút một phong bì dày cộp ra khỏi ngực, đặt xuống ghế: "Thật ra ta không hy vọng gì nhiều nhưng bọn ta có quy tắc của riêng mình. Dù sao việc thành viên trong gia đình bị mất tích hoặc là bị giết không phải là việc nhỏ. Kiểu như cảnh sát các người làm việc theo luật ấy, còn ta thì tuân thủ theo truyền thống ăn miếng trả miếng. Sau khi điều tra rõ chân tướng và xử lý đối phương, gia đình Janno Vessey sẽ đích thân lo liệu." Nói xong, hắn liền cất bước.

Arthur nhìn xung quanh một lượt, rồi mới cầm lấy phong bì, nhét vào túi bên trong áo và bỏ đi theo một hướng khác.

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 5 : Đàm phán

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Rất nhiều năm trước đây, Wishbone chỉ là một cửa hàng bán sữa lắc kiểu miền Nam, nhưng không ai có thể ngờ rằng đến thế kỷ hai mươi hai, nó lại trở thành biểu tượng của những nhà hàng xa hoa tại Bắc Mỹ.

Ở Chicago, Wishbone có hai chi nhánh nằm ở phố Loop và đại lộ Michigan. Nơi này rất được các trùm tài chính và quý tộc ưa thích.

Hôm nay, hai vị sếp phó của gia đình Lucchesi và gia đình Janno Vessey cùng nhau dùng bữa ở một lô ghế hạng sang ở nhà hàng Wishbone phố Loop. Đương nhiên, bọn họ không đi ăn một mình, bởi nếu một đại ca mafia đi ‘đàm phán’ mà không đem vài tay súng lão luyện hoặc vài gã cận vệ tin cậy thì anh em trong nghề chả cười cho thối mũi.

Bữa tối này là do Devitt đề xuất. Ngoài ra, hắn còn yêu cầu Joseph phải một người có thân phận đưa hắn và Sonny đi theo để nói chuyện với gia đình Janno Vessey. Về phần Joseph, sau khi đích thân nghe Devitt thuyết trình kế hoạch thì lập tức đồng ý, đồng thời phải nhân vật thứ hai của gia đình Lucchesi, em họ của lão – Tommy Galiano làm đại diện đàm phán.

Có vẻ Joseph rất tin tưởng vào kế hoạch của Devitt, thậm chí lão còn ra ám hiệu cho Tommy không cần phải nói nhiều mà cứ để cho Devitt đàm phán với đối phương. Còn Sonny, Joseph chỉ nói với hắn một câu: "Thằng cháu yêu quý, ta có một yêu cầu rất đơn giản cho bữa tối hôm nay, đó là người hãy ngậm miệng lại thật chặt!"

Gia đình Janno Vessey lại thể hiện sự nghiêm túc. Thân là sếp phó, Frankie Janno Vessey không thể trốn tránh trách nhiệm. Thật ra bọn họ vẫn cảm thấy rất kinh ngạc, bởi theo lẽ thường thì gia đình Lucchesi hẵn phải án binh bất động nhằm suy nghĩ biện pháp xoa dịu tình hình sau khi sự việc xảy ra. Dù sao đi nữa thì quan hệ giữa Sonny và Tony cũng khá gay gắt.

Chẳng ai ngờ nổi đối phương lại đột ngột gọi điện thoại đến tổng công ty

(trên danh nghĩa, gia đình Janno Vessey có rất nhiều sản nghiệp hợp pháp), nói muốn mời ông chủ của các người ăn tối. Lễ nào lão cáo già Joseph đã quyết định "công tư phân minh" và đem giao Sonny ra để dẹp yên sóng gió?

Mặc dù chuyện đó rất có thể sẽ xảy ra nhưng chẳng may lại là Hồng Môn Yến lành ít dữ nhiều cũng không biết chừng.

Frankie sẵn tính đa nghi, đã vậy còn là một người sinh ra trong cái thời đại này, mặc kệ tiếp nhận nền giáo dục như thế nào, được bơm đầy đầu niềm tin thắng lợi gì đi chăng nữa thì khi bắt đầu thực sự hiểu được lịch sử và thời cuộc tất sẽ hiểu những thứ như truyền thống, tín ngưỡng không thể nào mãi đứng vững, bạo lực thuần túy có thể đập tan tất cả. Ngay đến cả tôn giáo cũng bị đế quốc hủy diệt, thế thì mafia còn phải ngại cái quỷ gì đây?

Thế nên ngoại trừ đám đàn em đi theo, Frankie còn cho rất nhiều tay súng mai phục xung quanh nhà hàng và sẵn sàng khai chiến bất cứ lúc nào.

Kết quả thắng lợi sẽ được lịch sử ghi nhớ, còn về phần thủ đoạn thì mặc cho đám bại trận tổng kết đi. Cái chết của Tony và Joe chỉ là một giọt cuối để nước tràn ly, đêm nay rất có thể sẽ mở màn cho một cuộc chiến tranh, hai gia đình mafia hùng mạnh nhất Chicago cuối cùng cũng phải phân thắng bại.

...

Hơn 19h30, ngày 17 tháng 2

Vài chiếc limousine thân dài đang chạy về phía nhà hàng Wishbone, ngồi ở trong xe là các thủ lĩnh gia đình Lucchesi và đám đàn em.

Trong một chiếc xe khác còn có hai gã thành viên không chính thức của gia đình Lucchesi, tức là thứ mà đám mafia gọi là 'đối tác'.

Tuy Devitt và Mike đều đã ăn mặc chỉnh chu, chẳng qua sắc mặt của Mike rất tệ. Có lẽ hẳn không hề muốn tới nhưng Devitt lôi ra một lý do rất hợp lý, đó là: người có khả năng hack được thông tin của một đám thành viên cao cấp phía Janno Vessey, tại sao lại không đến?

Mặt Mike vốn đã tái nhợt, nay mồ hôi lại càng nhễ nhại: "Người biết

không, trước mắt ta không ngừng hiện ra cảnh tài xế bất ngờ quay đầu, rồi dùng súng hãm thanh bắn chết chúng ta, hoặc là chiếc limousine bỗng nổ tung."

"Người xem phim nhiều quá rồi đây." Devitt lập tức trả lời.

"Rốt cuộc người định làm gì trong đêm nay, ta không hiểu gì cả."

"Người không phải rất thông minh sao? Suy nghĩ đi nào."

Khóe miệng của Mike khẽ nhếch: "Ta chỉ nghĩ ra được ba tình huống. Một, người đổ hết mọi chuyện lên đầu Sonny và đẩy hẳn ra cho gia đình Janno Vessey xử lý, đây có thể coi là thượng sách. Thứ hai, người thừa nhận tất cả mọi chuyện đều là do mình làm, nói vài câu xin lỗi, trả tiền và thỉnh cầu đối phương nể mặt gia đình Lucchesi mà tha cho người một mạng, đây này là trung sách, bởi người có thể giữ mạng hay không còn phải nhìn phản ứng của đối phương. Thứ ba, đương nhiên là hạ sách và cũng là dựa vào những gì ta hiểu về người, có lẽ người sẽ làm những điều gì đó điên điên một chút, ví dụ như cười đùa với Frankie Janno Vessey rồi nói 'Người chết ta không đền mạng, tiền cướp rồi cũng không trả lại, lũ ếch nhái các người thích ý kiến gì thì hôm nay gọi các người tới là để nói cho rõ, về sau thấy mặt ta phải tự giác tránh đường'."

Devitt cười: "Người cũng đọc nhiều truyện YY Trung Quốc quá rồi..."

"Hừ, sinh viên tài năng như ta sử dụng thuần thục hai loại ngôn ngữ là bình thường. Mà người đừng đánh trống lảng nữa, người có thể nói cho ta biết người sắp làm gì hay không? Tuy ta cho rằng cả ba phương án này đều rất có khả năng sẽ kết thúc bằng đầu súng, nhưng ít ra ta hy vọng mình có thời gian để chuẩn bị tâm lý."

"Chuẩn bị tâm lý rồi thì sao?"

"Thì sao ư? Tất nhiên dùng tốc độ nhanh nhất chui xuống gầm bàn chứ sao? Người thấy thế nào?"

"Biện pháp không tệ, nhưng ta cảm thấy sau khi tình thế căng thẳng thì những thứ như lựu đạn rất có thể sẽ được sử dụng. Đến lúc đó, người chui xuống nơi nào cũng đều vô dụng mà thôi."

Mike cười gượng: "Cũng đúng, hay thế này đi! Trước khi có biến, người ám hiệu để ta kiểm có chuẩn đi WC."

Devitt trả lời rất dứt khoát: "Không được."

Hai người đang nói chuyện thì xe đã dừng lại, một gã nhân viên trong nhà hàng nhanh chóng bước tới mở cửa xe: "Hoan nghênh các vị tới quán Wishbone, chúc các vị có một buổi tối vui vẻ."

...

Bầu không khí trong lô ghé cực kỳ quái dị. Trước đây các giáo phụ trong thành phố thỉnh thoảng cũng gặp mặt và đàm phán ở nhà hàng, nhưng bình thường đều là thuê riêng phòng lớn, vừa hút xì gà, vừa nói chuyện.

Còn đêm nay, bốn người ngồi vào vị trí của chiếc bàn ăn hình vuông, bên gia đình Lucchesi có Tommy Galiano và Devitt, bên gia đình Janno Vessey là Frankie Janno Vessey cùng gã bảo vệ tâm phúc của hắn, Gypsies Ernie. Những người còn lại, bao gồm cả Sonny, Braga và Mike đều đứng vây kín xung quanh.

Lô ghé này vốn đã không rộng rãi, hai phe còn phải đứng tách riêng canh chừng lẫn nhau với đôi mắt tóe lửa, giương cung bạt kiếm. Tất cả khiến cảnh tượng bốn người ngồi cùng trong hoàn cảnh này thật sự là có chút hoạt kê.

"Gọi mấy chục người cùng đi ăn tối, thật là một ý kiến hay như con mẹ nó. Nghe nói cuối thế kỷ hai mươi, đám xã hội đen Hồng Kông đều làm như thế này, chẳng qua chúng không bao giờ đi nhà hàng cao cấp, đã vậy vũ khí mang theo đều là hàng lạnh." Mike nói với Braga ngồi bên cạnh, giọng điệu như oán giận, mà cũng như đùa cợt.

Braga trừng đôi mắt hung dữ của hắn: "Người muốn thành gà xé phay không?"

Mike đành phải rút cổ, ngậm miệng, xem ra hắn và cái gã cơ bắp kia không thể nói chuyện với nhau được.

Rõ ràng nhân viên phục vụ của nhà hàng có tinh thần thép. Chỉ thấy hắn bước đến đưa đồ ăn một cách bình tĩnh tự nhiên, vừa mỉm cười, vừa đọc

tên các món ăn, trong khi tay rót rượu vững như Thái Sơn, xong việc còn không quên hỏi một câu: "Các vị còn cần gì nữa không?"

Đợi vị gã phục vụ đi khỏi, Devitt vừa nhét thức ăn vào miệng, vừa nói: "Chuyện gì vậy các quý ông? Sao không ai ăn đi? Không hợp khẩu vị ư?"

Frankie coi Devitt chỉ là không khí, hắn nói với Tommy với nét mặt đã sa sầm xuống: "Thằng ranh này là ai?"

Tommy thẳng thắn trả lời: "Joseph nói, hắn là Cố Vấn."

Những lời này như sấm sét giữa trưa hè, ngoại trừ vài người đã biết từ trước ra, toàn bộ đám mafia trong phòng đều cảm thấy bối rối.

Sắc mặt Frankie khẽ biến đổi, sau đó nhanh chóng khôi phục về bình tĩnh: "Người đang đùa đây à?"

Devitt lại xen mồm vào: "Này các quý ông, bọn người có biết sữa lắc ở đây có giá bốn mươi đô la không? Sữa bò và kem tươi, không thêm rượu mà chỉ thêm vài miếng hoa quả cắt lát đã bán với giá bốn mươi đô đây! Ấy thế các người lại không chút động lòng với thức ăn trước mặt, chính các người mới đang đùa!"

Frankie không thể nhịn được nữa, quay phắt sang phía Devitt, rồi nói: "Thằng ranh con! Nếu còn dám chỉ huy ta ăn cơm như thế nào, ta sẽ cắt cái đầu của người xuống, khoét rỗng, rồi đổ đầy bằng cái thứ sữa lắc bốn mươi đô này đây."

Devitt đáp: "Thế này mới đúng chứ, đây chính là thái độ đàm phán chuẩn xác nhất, thế mới khiến ta có thể đem tất cả những vấn đề mà người cảm thấy hứng thú nói ra một lượt. Đầu tiên, con mẹ nó, ta không quan tâm người tin hay không, dù sao ta cũng chính là Cố Vấn. Thứ hai, sự kiện xảy ra vào tối ngày mười bốn và số tiền của người hiện đang ở chỗ ta, quan trọng hơn chính ta sẽ không trả lại cho người. Cuối cùng, tất cả tay chân của người đều xong đời rồi, việc này là do ta phụ trách. Người còn có điều gì muốn biết nữa không?"

"Ha ha ha ha..." Frankie bỗng nhiên cười lớn: "Tommy, người có điều gì muốn nói không?"

Tommy rất bình tĩnh: "Hắn đang là đối tác của bọn ta, đây là điều mà ta muốn nói."

"Ta nghĩ ngươi phải hiểu điều này có nghĩa là gì chứ?" Frankie đáp.

Tommy trả lời: "Ta biết, kẻ không hiểu rõ tình huống chính là ngươi. Xem ra ngươi vẫn chưa hiểu hoàn cảnh lúc này của mình."

Frankie hừ lạnh một tiếng: "Nên nhớ khu Loop không phải là địa bàn của các ngươi. Ông bạn, lẽ nào ngươi có thể chắc chắn rằng chỉ có ngươi biết mai phục người trong quán rượu hay sao?"

Devitt đáp: "Sự tự tin của ngươi xuất phát từ việc đã bố trí mười hai tay súng trong hai gian phòng ở cuối hành lang, ngoài ra còn có mai phục ở bãi đỗ xe và hai quảng trường gần đây, tổng cộng năm mươi lăm người."

Frankie ngẩn ra, điều làm hắn cảm thấy kinh ngạc không phải là đối phương đã biết rõ việc bố trí mai phục, mà là Devitt lại có thể nói ra số lượng hoàn toàn chính xác. Lẽ nào bên mình có gián điệp? Loại giả thiết đáng sợ này khiến kẻ có bản tính đa nghi ăn vào máu thịt như Frankie gần như phát điên, khuôn mặt hắn lập tức phủ đầy vẻ lo lắng. Vừa nhìn chăm chăm vào Devitt, hắn vừa nói: "Xem ra ngươi biết rất cụ thể."

Devitt chia nĩa về phía Mike, kẻ đang ngồi tại một chỗ sau lưng mình: "Trên đường tới đây, cái thằng bốn mắt kia đã hack điện thoại đám tay chân của ngươi, thế nên cái gì ta cũng biết tất. Ngươi nhìn đi, đoán xem hắn đang dùng máy tính mini làm gì nào?"

Chỉ trong khoảnh khắc, ánh mắt của tất cả mọi người đều chĩa thẳng vào người Mike. Vốn dĩ bộ dạng hắn đã rất khác lạ, hoàn toàn chỉ như là một tên sinh viên mãi nghịch điện thoại di động đi nhầm nơi, bây giờ thì mọi người cuối cùng cũng hiểu ra vấn đề.

Mike thật rất muốn nhào lên bóp cổ Devitt, chẳng qua đây chỉ là suy nghĩ trong đầu hắn mà thôi, còn hiện thực thì hắn chỉ nhếch môi cười khan hai tiếng và nhìn thẳng vào mắt Frankie một cái, rồi giơ tay ra dấu chào hỏi.

Devitt nói tiếp: "Ngài Janno Vessey, ta đoán ngươi cũng sắp hất đổ bàn ăn rồi. Cơ mà xem ra tình huống mọi người đều có thể đoán được nên ta đề nghị ngươi hãy nhịn thêm một chút nữa để nghe ta nói vài lời khá thực tế

và cũng chính là trọng tâm của buổi nói chuyện này."

"Ồ? Người còn muốn nói điều gì đây? Ngài Cố Vấn!" Khi nói đến hai chữ "Cố Vấn", giọng điệu hần rõ ràng mang theo vẻ trào phúng hần hoi.

"Đầu tiên, ta muốn thanh minh rằng mình không có thù hận gì với gia đình Janno Vessey cả, chủ ý của ta cũng không phải là tiêu diệt các người. Đương nhiên, theo tiến trình của kế hoạch hiện nay thì việc tiêu diệt các người là việc tất yếu. Nếu bây giờ có một gã đàn em của người còn sống quay về thì làm ơn chuyển lời đến ngài Samuel Janno Vessey rằng, các người chỉ là một vật thí nghiệm, bản thân ta tuyệt không có ý nhắm vào các vị."

Giờ thì ngay cả Frankie cũng muốn đấm vỡ mặt hần, tiếc rằng Devitt vẫn thản nhiên nói tiếp: "Mặc kệ thế nào đi chăng nữa, sau đêm nay gia đình Lucchesi và Janno Vessey coi như đã khai chiến. Ta có thể khẳng định một điều, đêm nay các người sẽ tổn thất nặng nề và sẽ sụp đổ trong thời gian ngắn. Nhưng Janno Vessey là một tập đoàn khổng lồ, các người còn có rất nhiều công việc trong sạch, danh nghĩa cũng có rất nhiều sản nghiệp, những thứ này đều là tài nguyên có thể lợi dụng. Thử nghĩ nếu các vị đều chết hết rồi, vậy những tài sản này rồi sẽ bị đế quốc ngằm chiếm đoạt gần hết mà thôi. Đến lúc đó ngay cả ta cũng sẽ gặp khó khăn, thế nên bây giờ ta có thể cho người một cơ hội, Frankie ạ."

Devitt ăn nốt miếng thức ăn cuối cùng rồi nói tiếp: "Bây giờ, chính là giờ khắc này, cơ hội của người chính là thay mặt anh trai mình đầu hàng vô điều kiện."

Frankie giận đến nổi phát cười: "Tommy, ha ha ha... Joseph tìm thằng ranh này ở đâu vậy? Hần là diễn viên hài à? Người có phải là bị điên rồi hay không? Ha ha ha ha."

Hần bỗng nhiên hất tung bàn ăn: "Người giết người của chúng ta, cướp tiền của chúng ta, khơi mào chiến tranh, sau đó lại còn chưa đổ một giọt máu đã muốn chúng ta đầu hàng?" Hần vừa nói vừa lùi về phía sau, rút súng, động tác của Ernie còn nhanh hơn Frankie, súng của hần đã nhắm thẳng giữa trán Tommy Galiano.

"Hóa ra 'Không' chính là câu trả lời." Devitt nhún vai, không thềm để ý đến việc bị đối phương chĩa súng vào đầu mà nhấn cái nút điều khiển từ xa giấu

trong tay áo.

Chỉ một giây sau, toàn bộ nhà hàng chìm vào bóng tối, tiếng đồ đạc rơi rã không ngừng vang lên. Tất cả những đồ vật bằng thủy tinh, từ bóng đèn, bình rượu, gương soi, cửa sổ đều vỡ vụn cùng một lúc. Trong khi người trong quán thì ngã rạp xuống đất như là bị một luồng sóng xung kích vô hình đánh trúng, nhiều người nhẹ thì hai mắt sung huyết, nặng thì máu mũi chảy không ngừng.

Người của gia đình Lucchesi lại bình yên vô sự, tất cả đều rút ra súng bắn đêm đã chuẩn bị sẵn. Giữa những hàng ghế đen kịt chọt lóe lên những đốm sáng màu xanh.

Toàn bộ người phía gia đình Janno Vessey đều nằm bẹp dưới đất, có vài người tuy có thể nhúc nhích nhưng cũng mày choáng mắt hoa và hoàn toàn không giữ được thăng bằng.

"Ồ! Cái gã Ernie đó quả nhiên là người có siêu năng lực..." Devitt khẽ lắm bẩm.

Sau khi nhìn quét qua từng góc ngách với tốc độ cực nhanh, hắn thấy chỉ thiếu hai người Frankie và Ernie.

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 6 : Thị trường không đối thủ

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Buổi sáng ngày 18 tháng 2, Devitt đi vào phòng làm việc của Joseph. Hắn cao ngạo ngẩng cao đầu chào buổi sáng với bố già của gia đình Lucchesi, thái độ hoàn toàn không giống khi đi gặp một vị trưởng bối hay ông chủ của mình, rồi thì thản nhiên thả người xuống ghế sofa.

Devitt luôn luôn tự đại, có vẻ Joseph cũng không để ý tới bản tính đặc thù này của gã mà chỉ mở miệng cười: "Năng lực làm việc của người khiến ta vô cùng ấn tượng. Devitt, không cần biết người có phải Cố Vấn hay không nhưng chỉ dựa vào việc xử lý rất nhiều sát thủ của nhà Janno Vessey trong vòng bảy mươi hai tiếng đồng hồ và suýt nữa đã bắt sống Frankie là đã đủ để tên tuổi người nổi như cồn trong giới mafia ở bất cứ thành phố nào."

Devitt rút một bao thuốc lá trong túi ra: "Có vấn đề gì không?"

"Cứ tự nhiên đi con trai." Joseph trả lời.

Devitt châm lửa, hít vào một hơi thuốc, rồi nói: "Khoa học, ngài Lucchesi ạ! Đây mới là xu hướng của thế kỷ hai mươi hai. Lợi nhuận của mấy chục ký thuốc phiện mới có thể mua được một chiếc WM2030 quân dụng kèm theo một vài thuốc bảo hộ."

Hắn lại rít thêm một hơi: "Hiện ở chợ đen có không ít sản phẩm tương tự, tuy đều là đồ để quốc đào thải từ nhiều năm trước và tính năng thua kém sản phẩm mới rất nhiều nhưng khi dùng với đám lính không chính quy cũng như giết gà dùng dao mổ trâu mà thôi."

"Ta biết những thứ súng ống đạn dược kỳ quái này, chẳng qua sau cùng cảm thấy để một khẩu Browning trong túi vẫn là có tác dụng lớn hơn." Joseph cũng châm một điếu xì gà: "Thực sự thì... Con trai ạ, cái WM gì gì đó mà người nói... cho dù có đưa vào tay ta thì ta cũng sẽ không dùng."

"Nó không phải là thứ máy móc phức tạp đâu, chẳng qua chỉ lợi dụng tác

dụng nhiều xạ của vật liệu cách âm để phóng đại sóng âm siêu cường xung kích và bắn nó ra theo ý mình. Thứ này được quân đội dùng thay cho pháo kiểu cũ. Nó có thể thổi bay mọi thứ trong phạm vi hình trụ trước mặt, thậm chí nếu may mắn thì có thể bắn rơi cả máy bay nữa."

Joseph đáp: "Ha ha... Được rồi, người không cần phải đọc hướng dẫn sử dụng cho ta nghe làm gì, hiện tại mỗi quan tâm của ta chỉ có hai vấn đề. Đầu tiên, chính là nhà Janno Vessey phải biến mất khỏi thành phố này."

Devitt đáp: "Cứ nói luôn vấn đề thứ hai."

Joseph thở ra một làn khói: "Đó đương nhiên chính là 'kế hoạch lớn' mà người luôn miệng nhắc tới rồi."

Devitt hút thuốc rất nhanh, hắt lại rút ra một điếu mới: "Có một câu nói thế nào ấy nhỉ? À, đó là 'Trâu chậm uống nước đục'. Ta cảm thấy những lời này rất đúng với những gì chúng ta sắp thực hiện. Ở bất kỳ lĩnh vực nào, người khai thác đầu tiên chưa chắc đã thất bại, chưa chắc đã trở thành vật hi sinh, trong số bọn họ có rất nhiều người một bước lên trời. Khi những kẻ bảo thủ, nhát gan còn đang mãi cười nhạo thì người mở đường đã nhanh chóng chiếm lĩnh lấy thị trường bị bỏ hoang."

Có điều nếu đó là loại làm ăn 'nghiêm chỉnh' thì tiếp theo, những kẻ trước đây đứng ngoài quan sát cuối cùng sẽ nhìn rõ quy luật thị trường và bắt đầu chen nhau bước vào mảnh đất màu mỡ ấy. Quan trọng hơn, số lượng và thủ đoạn của đám phé vật đó xưa nay đều rất kinh người.

May mắn là ngài Joseph đây hoàn toàn không phải đàn hoàng cho lắm, cho nên đến lúc đó nếu có kẻ nhảy ra đòi chia phần, ông có thể đuổi bọn chúng ra khỏi thị trường, thậm chí là tống chúng vào mộ."

Joseph rút điếu xì gà đang ngậm ra: "Nói tiếp đi, Cô Ván."

Cách xưng hô của lão với Devitt đã thay đổi, biểu hiện cũng trở nên nghiêm túc hơn hẳn.

Devitt đáp: "Ta không hề có ý không tôn trọng, ngài Lucchesi... Nhưng mafia hiện nay đã thay đổi rất nhiều, hoàn toàn không thể sánh được với thời kì hưng thịnh ở thế kỷ hai mươi. Mặc dù các ông có tuân thủ nghiêm ngặt những truyền thống kia thì cũng rất khó lập lại uy tín đối với người

dân bình thường. Có lẽ ở một thời kì nào đó, mọi người từng cho rằng mafia quan tâm bình dân, không lạm sát kẻ vô tội và thậm chí còn đại biểu cho chính nghĩa trong một vài tình huống đặc biệt. Giờ ông có thể tùy tiện tóm một tên côn đồ ở một xó xỉnh nào của Chicago và xem liệu chúng có khác gì mafia không?

Đây là thời đại không có tín ngưỡng, chỉ ít phần lớn nhân loại không có. Hiện nay, giá trị chủ lưu của thế giới này chính là tiền tài và quyền lực, để quốc tựa như một cái kim tự tháp mà ai ai cũng muốn bò lên đỉnh cao nhất. Cho đến khi đã đứng được ở trên cùng, họ nhìn xuống những kẻ ở bên dưới. Khi ấy, trong lòng tuyệt không cảm thấy đồng cảm và hổ thẹn mà chỉ có sự sợ hãi và may mắn, có khi nỗi sợ hãi này sẽ thúc đẩy bọn họ tiếp tục leo lên cũng không biết chừng.

Đã đến lúc phải thay đổi quan niệm rồi, ngài Lucchesi. Ông không cần đề ý tới những lễ nghi phiền phức đã trói buộc các người từ thế kỷ mười chín như 'Thù riêng', 'Tuyên chiến' gì gì đó đi, thậm chí là cái biệt hiệu "bố già" cũng vứt luôn cho rồi.

Vụ làm ăn này có độ nguy hiểm rất cao nên cần rất nhiều quân cờ có thể bị vứt bỏ, ví như những kẻ vì cuộc sống xa hoa mà có thể vứt bỏ linh hồn, hoặc là chỉ biết kiếm tiền mà không từ thủ đoạn, bọn chúng vô cùng thích hợp."

"Vụ làm ăn mà người nhắc đến rốt cuộc là..."

"Là công việc mà ông vô cùng quen tay, buôn lậu, buôn lậu một thứ kim loại đặc thù——tinh hợp kim."

Joseph cau mày: "Trước nay ta chưa từng nghe nói về thứ này."

Devitt cười nói; "Ta cũng mất rất nhiều công sức mới có thể tìm ra thứ này từ trong kho tài liệu mật của đế quốc. Nếu bán kỹ thuật này cho bất kỳ tổ chức nào thì cũng có thể nhận được mức giá trên trời, nhưng ta thích kinh doanh hơn. Hồ nước rồi sẽ khô cạn, suối nhỏ lại có thể chảy mãi. Trúng một vé số xổ sao có thể bằng tự mở một con đường tài lộc chứ."

"Giá trị của thứ này bao nhiêu? Người có thể cho ta một khái niệm tương đối cụ thể được không? Thứ kim loại của người, một ký có thể bán bao nhiêu tiền? Quý hơn vàng chứ?"

"Vàng? Ha ha ha..." Devitt cười to: "So với tịnh hợp kim, vàng có khác gì chút chớ."

"Lẽ nào tịnh hợp kim có thể so được với kim cương?" Joseph tuy rằng khó có thể tin, nhưng sự hiếu kỳ và lòng tham đã bị câu lên rồi.

Devitt đáp: "Còn không rõ ràng hay sao? Ngài Lucchesi, nó là vô giá, bởi vì trên thế giới này không có bất cứ nơi nào có thể mua được nó. Giống như là giếng nước giữa sa mạc, cầm bật lửa giữa thời kì đồ đá hay là trong tay cầm một khẩu súng ngắm trong thời Trung cổ.

Ông có thể tự mình định giá, đồng thời lũng đoạn toàn bộ thị trường. Nói thế này cho dễ hình dung, nếu toàn bộ cây thuốc phiện trên thế giới đều đến từ sân sau của ông thì người cần chỉ có thể mua từ ông và phải chấp nhận bất kỳ mức giá nào mà ông đưa ra."

Joseph nói: "Rốt cuộc thứ tịnh hợp kim này có ích lợi gì? Nếu như là hợp kim, vậy thì chỉ đơn giản là một thứ kim loại tương đối tốt mà thôi."

Devitt trả lời: "À... Nếu thứ này chỉ là một thứ kim loại tương đối tốt mà thôi, vậy vì sao đế quốc lại không sử dụng cho mục đích dân sự?" Hắn hơi dừng lại: "Ta có thể nhắc nhở một chút, hơn một trăm năm trước, vì sao đế quốc có thể quét ngang cái hành tinh này?"

Điều xì gà trong tay Joseph rút xuống đất, phản ứng trên khiến Devitt rất thỏa mãn.

"Ta đã nói rồi, người có can đảm vượt lên phía trước mới có thể có được lợi ích. Đương nhiên, tịnh hợp kim chỉ là một trong rất nhiều kỹ thuật được đế quốc giữ bí mật, trên người ta hiện có hàng mẫu." Devitt thản nhiên lấy một khối kim loại to cỡ một khối xà phòng trong túi áo ra, đó là cái khối hình hộp chữ nhật màu bạc, bề ngoài trơn nhưng không bóng khiến người nhìn có cảm giác rất nặng nề.

Joseph cầm lấy xem xét tỉ mỉ, Devitt thì giải thích: "Mật độ vừa phải, độ cứng không thể tính toán, có thể chịu được lò nung 10000 độ, độ truyền nhiệt gần như bằng 0, có thể nói hoàn toàn không bị từ trường ảnh hưởng, chưa xác định được hóa chất nào có thể ăn mòn, không bị nguyên tố phóng xạ ảnh hưởng. Đã vậy thứ hợp kim có điểm nóng chảy kinh khủng này còn

có độ đàn hồi cao. Nói cách khác, dù cho có bị nung ở hơn 10000 độ dẫn đến hình thái tinh hợp kim bắt đầu thay đổi nhưng chỉ cần được làm lạnh trong thời gian nhất định là nó có thể phục hồi như cũ."

"Vậ thứ này phải luyện như thế nào?"

"Hừm... Đây là kỹ thuật bí mật của đế quốc, cũng là thứ quan trọng nhất trong những gì mà ta mang tới. Thứ này căn bản là không thể luyện, mà cũng không cần luyện, nó được tạo hình bằng kỹ thuật chế tạo kết cấu phân tử nhất thể, ví dụ như ông cần một cây đao, ta sẽ trực tiếp làm một cây đao cho ông, từ chuôi đao cho đến lưỡi đao toàn bộ đều là tinh hợp kim, chỉ cần người cầm đao có đủ sức mạnh, hẳn có thể chặt đứt tất cả vật thể rắn trên thế giới, trừ phi vật kia cũng là tinh hợp kim."

"Thì ra là thế..." Joseph đáp: "Đế quốc lo rằng nếu phổ biến kỹ thuật chế tạo loại hợp kim này, cuối cùng sẽ có một ngày được dùng cho chế tạo vũ khí... Những tổ chức phản kháng không thiếu người siêu năng lực, trong đó có rất nhiều tên quái vật sử dụng vũ khí lạnh là có thể đối kháng quân đội, bọn chúng nếu có đao kiếm làm bằng tinh hợp kim thì khác gì hổ mọc thêm cánh."

Devitt nói tiếp: "Từ thời kỳ của lệnh cấm rượu đến nay, mafia Chicago vẫn đang dừng lại ở súng tự động và lựu đạn, toàn là những thứ đã quá lỗi thời. Trong HL còn có rất nhiều những thứ vũ khí mạnh hơn WM2030. Một khi chúng ta bắt đầu buôn bán thứ này, gia đình Janno Vessey hoàn toàn không đáng được coi là một cái đình gì. Ông hãy nhìn xa hơn nữa đi, có lẽ về sau chúng ta sẽ đối phó với HL đấy."

"Ta không có hứng thú đi làm quân phản kháng." Joseph đáp.

Devitt trả lời: "Ta biết, ta cũng không cần phải ông làm phản mà chỉ cần làm một gã tài phiệt mà ngay cả đế quốc cũng không dám động tới là được rồi."

Lão nhìn chăm chăm vào Devitt, đã tâm và sự quyết đoán của gã thanh niên này khiến lão có mấy phần bội phục. Dù gì thì chuyện đã nói đến đây, lão cũng đã không còn chỗ nào cố kỵ, liền nói thẳng: "Xem ra vị trí 'tham mưu' của nhà Lucchesi sắp phải đổi chủ rồi."

Joseph rời khỏi ghế, xoay người, bước ra phía cửa sổ đằng sau. Nhìn thành

phố phồn hoa náo nhiệt trước mắt, lão đắc ý nói: "Không bao lâu nữa, ta sẽ là ông vua mới của Chicago!"

Devitt hừ lạnh một tiếng, rồi cười nói: "Dễ như trở bàn tay, thậm chí không phải mỗi thành phố này... mà là toàn bộ thế giới!"

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu
Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 7 : Truy sát

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Những ngày cuối tháng hai, từ Lincolnwood đến Burnham, từ sân bay Midway cho đến ven hồ Michigan, cả thành phố Chicago đều chìm trong một bầu không khí chết chóc, án mạng xảy ra ở khắp mọi nơi.

Dù là ngã tư đông đúc hay hẻm nhỏ vắng người, trong xe taxi hay trong ga điện ngầm, cửa hiệu cắt tóc hay nhà xưởng, chung cư, thậm chí cả khu biệt thự phía bắc, khắp nơi đều có thể trông thấy thi thể của thành viên mafia, đây là chiến tranh thật sự.

Chẳng qua tình huống phát triển đến tình trạng nằm ngoài dự tính của Devitt, gia đình Lucchesi không hoàn toàn giành được ưu thế trong cuộc chiến ám sát qua lại này, bởi gia đình Janno Vessey cũng chẳng phải là lũ gốc giơ lung cho đối phương đánh.

Trong cảnh chiến tranh như vậy, việc triển khai buôn bán tịnh hợp kim hầu như không có bất cứ tiến triển nào, Joseph lại không thể ra mặt trực tiếp vì mọi thành viên chính thức đều có thể bị gặp nguy hiểm đến sinh mệnh trước khi chiến sự kết thúc.

Ngày 1 tháng 3, sự kiên nhẫn của Devitt đã đến mức giới hạn. Hắn quyết định đi tìm "bốn mắt", cũng chính là Mike, để nói chuyện. Thằng nhóc này từ khi buổi 'đàm phán' kết thúc liền lặn mất tăm, phỏng chừng hằng ngày đều trốn ở trong nhà vì sợ bị người của gia đình Janno Vessey tới hỏi thăm.

Mike trọ ở một khu nhà cho thuê ba tầng, hàng xóm đều chẳng phải 'người tốt', tiền thuê những chỗ như thế này rất rẻ, độ nát thì cũng tương đương chỗ Devitt ở khi mới đến Chicago.

Gõ cửa mấy lần nhưng bên trong vẫn không có động tĩnh, Devitt liền hô lớn: "Mở cửa đi, bốn mắt! Ta là Devitt, không trả lời là ta phá cửa vào đấy."

Tiếp theo trong phòng bắt đầu có động tĩnh...

Mike mở hé cửa nhưng chưa mở xích. Sau khi liếc trái nhìn phải mấy lượt, hắn nói với Devitt: "Xoay một vòng."

"Cái gì?" Devitt cau mày, hỏi lại.

Mike đáp: "Ta sợ người giấu súng sau lưng, đứng đây ta không kiểm tra được. Người hãy xoay một vòng cho ta xem."

Devitt nghiêng đầu: "Chà, tự dưng người lại muốn nhìn đàn ông xoay người một vòng. Có cần ta giới thiệu bác sĩ cho không? Mẹ kiếp! Mau mở cái cửa chết tiệt này ra, đừng ép ta đập nát nó."

Mike đóng cửa lại, tháo dây xích, sau đó mới mở cửa, nói: "Có việc gì phải làm sao?"

"À, mà thôi, chúng ta cứ đứng nói chuyện giữa hành lang để đám ma cô bán thuốc phiện ở đây cùng nghe một chút công việc thú vị của mafia nhé? Sớm biết vậy ta đã mang loa đến đây rồi."

Mike thở dài: "Được rồi, vào đi."

Hắn tránh sang một bên cho Devitt vào nhà, sau đó lại cẩn thận kiểm tra bên ngoài một phen rồi mới đóng cửa phòng.

"Lúc này người đang làm gì đấy? Xem phim tâm lý xã hội 'hạng nặng' à?" Devitt tùy tiện như đang ở nhà mình. Vừa đi vào, hắn liền lục lọi lung tung, sau đó hai mắt dừng lại trên chiếc máy tính bảng của Mike.

Mike bước vội đến để tắt màn hình: "Hey! Tôn trọng riêng tư của người khác là phép lịch sự tối thiểu đấy."

Devitt giơ hai tay: "Forum 'Yên Thổ club' ? Người có cái món ham mê thật là kỳ quái, có giấu cái bàn đèn thuốc phiện nào trong tủ không đấy?"

Mike đạo: "Yên Thổ club không phải là câu lạc bộ hút thuốc phiện... Đó là một hội anh em của mấy ông già về hưu, bọn họ chỉ là lấy cái tên này mà thôi."

"À, ý người là cái loại hội nhóm chuyên môn thu nhận hội viên là mấy lão

già về hưu, định kỳ tụ tập hút thuốc, uống rượu, đọc báo, đánh cờ chứ gì?"

"Đúng, loại đoàn thể này chứa đầy một đám về hưu rồi việc thừa thời gian, trong đó có một người bác họ của ta, người còn gì muốn hỏi nữa không?"

Devitt châm một điếu thuốc: "Khỏi cần, bởi theo ta thấy, những người như ta rất khó có thể hưởng thụ thú vui xa xỉ như 'về hưu'."

Mike cười lạnh: "Hê, người định nói mình sẽ chết sớm chứ gì?"

Devitt trả lời: "Không, ta sẽ nắm lấy quyền lực và kim tiền mà vào quan tài, hưởng thụ lễ tang như một quốc vương, sau khi chết trở thành biểu tượng cho vô số đàn em nỗ lực học tập."

"Người đừng nằm mơ nữa..."

Devitt cảm thấy đã đến lúc vào chuyện chính, hắn nói: "Người của gia đình Janno Vessey cổ vẻ mạnh hơn tính toán, ta đã không còn kiên nhẫn được nữa. Mike, ta cần thông tin có thể giải quyết dứt khoát công việc."

"Ta đã nói với người từ sớm, sau tối đàm phán đó, bọn họ đã thay hết điện thoại di động và các phương thức liên lạc online. Giờ ta hoàn toàn không thể biết bọn họ liên lạc như thế nào."

Mike nói tiếp với giọng không kiên nhẫn: "À, đúng rồi! Nếu trí nhớ của người không tốt thì ta có thể nhắc nhở một chuyện, đó là việc người từng tự hào giới thiệu ta là một hacker cho đối phương với giọng tự hào, do đó mới tạo ra kết quả như vậy."

"Bốn mắt ơi bốn mắt, người thực sự quá tích cực rồi. Ta còn chuẩn bị bồi dưỡng người làm trợ thủ của mình cơ đấy, thế mà người lại cứ luôn luôn oán giận mấy cái chuyện đầy tính khách quan này!"

Mike đáp: "Khó khăn khách quan hả? Ngay từ ngày đầu tiên gặp nhau, người nói cần ta hỗ trợ kỹ thuật, nhưng khi ta ở trong xe hack thông tin thì người giết sạch đối phương rồi ném vào trong hồ."

Devitt giải thích: "Không có cách nào khác, ta vốn chỉ muốn cướp tiền rồi thả bọn chúng đi. Nào ngờ năng lực chống cự và sự ngoan cố của chúng vượt quá dự đoán của ta."

Mike nói tiếp: "Thôi được rồi, chỉ ít trước đó người còn biết chuẩn bị hai bộ đồng phục cảnh sát để đào tẩu, sau khi đốt xe cũng không lưu lại vết tích gì. Nhưng lần thứ hai, người bán đứng ta ngay trước mặt một đám sát thủ được vũ trang hạng nặng đang bị kích động."

Devitt lại nói: "Có gì mà căng thẳng thế? Lúc đó vị trí của ta nguy hiểm hơn người nhiều, mà ta đã sớm có chuẩn bị. Chẳng phải người đã được uống thuốc phòng hộ WM2030 rồi sao."

"Lúc đưa thuốc cho ta người nói trong đó là vitamin và thuốc an thần 2.5."

"Nhìn người nôn nóng như phụ nữ sắp mãn kinh nên ta nghĩ mình cần giải thích kiểu đặc biệt cho dễ vào đầu."

"Được lắm, giờ người lại muốn thông tin có thể "giải quyết dứt khoát". Người cảm thấy ta có thể búng tay một cái là mò ra hành tung của thành viên cao cấp của gia đình Janno Vessey sao? Ta có phải nhà ảo thuật đâu?"

"Đúng vậy, không thì ta tới tìm người làm gì?"

"Hê... Thằng cò hó không biết xấu hổ. Cứ chờ đấy!" Nói xong hắn liền cầm lấy máy tính bảng rồi đi sang gian phòng bên cạnh.

Mười lăm phút sau, Devitt đốt ba điều thuốc, nếu phải đợi tiếp có khi hắn phải bắt đầu chơi ma túy. May mà lúc này Mike đã quay trở lại, trong tay còn cầm một tờ giấy vừa mới được in ra.

"Của người đây, nhà nghỉ này, số phòng cụ thể thì ta không biết, tự người phải đi tìm thôi. Ta nghĩ có hơn 80% Frankie Janno Vessey đang ở đây."

Devitt nhướn mày: "Ta có thể hỏi người đã làm thế nào không?"

Mike trả lời bằng giọng không được kiên nhẫn: "Frankie có quan hệ với cảnh sát, trong thời gian đặc thù này chắc chắn bọn họ sẽ tiếp xúc không ít. Gã cảnh sát đó có một cái điện thoại di động chuyên để liên hệ với mafia, bình thường sẽ không thay đổi, mà ta thì đã giải quyết nó từ sớm. Vừa rồi ta kiểm tra lịch sử liên lạc mấy tuần qua của hắn, ngoại trừ gọi cho sở cảnh sát, nhà, một vài cửa hàng quen cùng với một vài hiện trường án mạng ra thì còn lại vài địa điểm công cộng, mà những nơi đó hắn đều dừng lại thời

gian tương đối dài.

Sau đó, ta xác định những điểm đó trên bản đồ, xác định được phạm vi khả nghi. Với tính cách của Frankie tuyệt đối sẽ không mạo hiểm đi xa chỉ để liên lạc với một cảnh sát, bởi vậy chắc chắn hắn chỉ ở bên trong phạm vi này.

Khách sạn lớn chắc chắn sẽ rất phức tạp nên hắn sẽ không dám ở lại, vì vậy ta hack vào máy vi tính của các nhà nghỉ cỡ vừa và nhỏ, sử dụng biện pháp loại trừ, lược bỏ đi những người dùng tên thật đăng ký phòng... Đại loại thế."

Devitt sững sốt chừng năm giây rồi mới ậm ừ.

Sau khi nhận tờ giấy trên tay Mike, hắn quyết định làm bộ tức giận để đòi một đề tài: "Này... Bốn mắt, người cứ ở lý trong thành phố và không quay về trường sao?"

Mike đáp: "Chuẩn, thường thì ta sẽ không đi học nhưng sang năm vẫn có thể tốt nghiệp, biện pháp thì người đừng có hỏi. Nếu không có chuyện gì nữa thì mau rút đi."

Devitt rời khỏi nhà Mike, trong lòng có vẻ vui mừng. Rõ ràng bốn mắt là nhân tài hiếm có, loại người này nhất định phải thu làm tâm phúc của bản thân chứ không thể nhường cho gia đình Lucchesi được.

Tuy rằng hắn có tính toán riêng, nhưng trước mắt còn phải mượn thế lực của gia đình Lucchesi. Chẳng qua việc cấp bách trước mắt là bắt sống hoặc giết chết Frankie Janno Vessey và nhanh chóng kết thúc chiến tranh. Dù sao lão khom Joseph Lucchesi cũng không phải là hạng người lương thiện, nếu còn dây dưa nữa thì rất khó biết được con cáo già này có đột nhiên trở mặt hay không.

...

Một giờ sau, tại nhà nghỉ đã bị Mike khoanh vùng.

Samuel Janno Vessey đang nói chuyện với em trai của hắn, Frankie.

"Ngày hôm qua lại có ba thành viên hi sinh, gần đây chúng ta tổn thất

không ít, trong đó không thiếu những người có vị trí quan trọng, gia đình Lucchesi cũng không tốt hơn chúng ta bao nhiêu. Joseph Lucchesi và Tommy đã lâu không lộ diện, khu nhà của chúng lại chẳng có người. Trận chiến vô tiền khoáng hậu này không có ai tuyệt đối an toàn, chỉ khi đối phương tiêu diệt sạch sẽ mới là thắng lợi. Chắc chắn chúng ta sẽ là người thắng." Frankie lộ vẻ kích động.

Samuel đáp: "Ông bạn cảnh sát của người có thể cung cấp sự trợ giúp cụ thể hơn không? Yêu cầu của hắn không nhỏ, nhưng xem ra năng lực rất có hạn?"

"Arthur đã giúp chúng ta bắt rất nhiều người của gia đình Lucchesi rồi, bắn chết tại chỗ cũng có. Tiếc rằng hắn chỉ có thể làm đến thế thôi, dù sao cảnh sát cũng không thể tùy ý giết người. Nếu không có chứng cứ thực tế, chỉ cần người của gia đình Lucchesi không chống cự thì chúng sẽ nhanh chóng được thả."

Frankie giải thích: "Nếu chúng ta làm quá mức thì không bao lâu Arthur sẽ bị chính đồng nghiệp của mình hoài nghi, giờ muốn phá vỡ tình thế chỉ có thể sử dụng sát thủ của mình mà thôi."

Samuel hít một hơi khói thuốc: "Như vậy khi cần thiết, Ernie sẽ ra tay."

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến, Ernie bỗng không gõ cửa mà xông luôn vào trong phòng: "Ông chủ, tình hình bên ngoài có vẻ khác thường."

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 8 : Ernie

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Lời của Ernie còn chưa dứt, tiếng súng ở bên ngoài đã vọng tới.

Ngoài bãi đỗ xe của nhà nghỉ, đám sát thủ mặc áo đen chỉnh tề của gia đình Lucchesi chậm rãi giương súng trường bán tự động lên, hòng súng phun ra từng luồng lửa đỏ. Bọn họ chăm sóc kỹ từng ô cửa sổ và vách tường. Đa số khách trong phòng là thành viên gia đình Janno Vessey, tất nhiên sẽ có người dân thường và nhân viên của nhà nghỉ... Nhưng mặc kệ họ là ai, hễ bị đột bắn phá điên cuồng không gián đoạn lướt qua, nếu không bỏ mạng tại chỗ vì trúng đạn thì chắc chắn cũng không dám thò đầu ra lần nữa.

Devitt, Sonny và Braga ngồi đợi trong một chiếc xe đậu cách nhà nghỉ một con phố. Họ quan sát cuộc tàn sát một cách bình tĩnh.

"Giờ ta chỉ muốn xông vào đó, nhảy lên cao, xoay người và bắn quét. Sau khi đáp xuống đất, ta sẽ nhìn máu của đối thủ bắn tung toé trong lúc nhân nhả thối bay làn khói ở đầu hòng súng." Devitt vừa thản nhiên hút thuốc trong xe, vừa đùa giỡn.

Sonny trả lời: "Nếu người cần diễn viên đóng thế chuyên nghiệp thì có thể đến Hollywood thuê, còn nếu người muốn không bị tổn thất sức chiến đấu của bản thân thì hãy quên suy nghĩ đó. Bọn này đã là những tay súng xuất sắc nhất thành phố rồi."

Devitt bật cười: "Xuất sắc bao nhiêu cũng vớt, chỉ cần Frankie ở trong đó thì chắc chắn Ernie sẽ có mặt. Người bình thường hoàn toàn không thể giải quyết thằng cha này. Lát nữa, ta sẽ đích thân ra tay khi hắn xuất hiện."

Ánh mắt của Sonny bỗng trở nên quái dị: "VẬY... Người và Ernie chính là những kẻ mang siêu năng lực?"

Devitt đáp: "Rõ ràng quá còn gì! Nếu người bình thường đơn thương độc mã giết chết Tony, Joe và đàn em của chúng thì chẳng phải phim hành động

mới là lạ."

...

Nhà nghỉ trước mắt có kiểu dáng rất điển hình. Tuy bãi đỗ xe khá rộng nhưng số phòng không nhiều, tổng cộng chỉ có hai tầng. Sau khi bức tường đã chi chít vết đạn, đám sát thủ mới ngừng bắn. Trong lúc đợi nòng súng nguội bớt, bọn họ chia làm hai nhóm, một nhóm lên tầng hai, nhóm còn lại tỏa ra kiểm tra xem bên ngoài có sót mục tiêu nào hay không...

Quá trình này rất giống việc truy tìm zombie trong game kinh dị. Không ai biết phía sau cửa có cái gì, mục tiêu có thể đang nấp trong góc tường, ngăn tủ, dưới gầm giường, bàn gỗ, hoặc trốn trong phòng vệ sinh. Bởi vậy, biện pháp hữu hiệu nhất chính là nã hết một băng đạn khi mở cửa.

Chết oan bao nhiêu người không quan trọng, giết được bao nhiêu thành viên gia đình Janno Vessey cũng chỉ là mối quan tâm thứ hai. Mục tiêu của họ chính là Frankie Janno Vessey, dù sao thì "sống phải thấy người, chết phải thấy xác". Đương nhiên, hơn mười tay súng đang bước lên tầng hai vẫn còn chưa biết trong một căn phòng mà bọn họ sắp lục soát, không chỉ có Frankie mà còn có cả bố già Samuel!

Xả đạn, phá cửa, kiểm tra. Cứ như vậy cho đến khi bọn họ đi tới căn phòng thứ ba, cò súng còn chưa kịp bóp thì cánh cửa đột ngột văng ra như bị gắn thuốc nổ.

Luồng sức mạnh này đánh sập vách tường đối diện và khiến đám sát thủ ngã rạp xuống sàn, vài tên trong số đó bị hất văng từ tầng hai xuống dưới đất.

"Hừ... Quả nhiên..." Devitt mở cửa, xuống xe, chỉnh sửa cổ áo, rồi mới quay đầu lại và nói với hai người: "Có lẽ cảnh sát sắp tới rồi, các người tranh thủ giúp ta một ít thời gian."

Sonny hỏi: "Người chuẩn bị làm gì?"

Devitt đáp: "Tôm tép sắp bị xử lý hết, tất nhiên nhân vật lợi hại phải do ta giải quyết. Chẳng phải người nói muốn cố gắng tránh tổn thất sao? Trong thời gian người hỏi ta mấy câu vô dụng ấy, tổn thất vốn đang tăng lên." Nói xong, hắn vung tay đóng cửa xe.

Ernie cầm súng, đằng hoàng bước ra cửa và bắn chết tất cả những tay súng xuất hiện trong tầm mắt. Tuy trình độ của hắn không thuộc dạng bách phát bách trúng nhưng chắc chắn chẳng phải thứ gà mờ. Trong phút chốc, đồng đảo sát thủ của gia đình Lucchesi liên tiếp trúng đạn, số này không chết cũng trọng thương. Còn những phát súng bắn về phía Ernie lại như gặp phải một lớp kính chống đạn, chỉ cần đường đạn tiếp cận phạm vi nửa mét quanh đôi phương thì liền bị hất văng ra.

Devitt hô lớn: "Này các quý ông, nơi đây do ta tới xử lý. Tất cả hãy ra ngoài, khu vực xung quanh hắn vẫn còn người của gia đình Janno Vessey, ngoài ra ta còn cần các người giữ chân cảnh sát."

Ernie vừa nhìn thấy Devitt liền ngừng bắn, đám sát thủ của gia đình Lucchesi như đã hiểu hai người này không phải nhân loại bình thường nên lập tức rút lui thật nhanh.

Ở bên kia, Ernie trực tiếp nhảy xuống từ tầng hai. Khi đứng cách Devitt không đến ba mét, hắn chĩa súng vào đầu đôi phương rồi mở miệng: "Tình hình ngày hôm đó ở nhà hàng Whisbone vô cùng bất lợi nên ta mới chọn cách đưa ngài Frankie rút lui." Hắn vừa đi về phía trước, vừa nói: "Thật ra, nếu lúc đó chỉ có một mình thì ta đã giết sạch các người từ sớm."

"Wow! Làm gì mà tự tin quá vậy? Lẽ nào người là người có năng lực cấp Cường sao?" Devitt vẫn rất thoải mái nói chuyện giữa lúc nòng súng của Ernie đã dí sát giữa trán hắn.

Ernie cười nhạt: "Lẽ nào cấp Bính chẳng thể giết được người ư? Ta cũng muốn hỏi lại, người có năng lực cấp Cường hay không? Ta thấy người chỉ có cái thái độ không coi ai ra gì là giống thôi."

Devitt đáp: "Tuy ta và người đều là cấp Bính nhưng người không giết được ta đâu. Từ trước đến nay, tất cả những kẻ có năng lực dưới cấp Cường đều chẳng thể chống lại ta."

"Vớ vẩn!" Ernie bóp cò.

Đoàng!!!!

Trong suy nghĩ của Ernie, lúc này đầu Devitt sẽ nổ tung như một quả dưa

hầu nát. Nhưng trong thực tế, thằng oắt này không hề bị bất cứ vết xước nào.

Thứ phát nổ chính là khẩu súng trong tay Ernie. Giờ thì nòng súng đã bị vỡ thành bảy hoặc tám mảnh và bay ngược về sau, bàn tay của hắn cũng bị bỏng nặng.

Sau khi ném cục sắt đã biến dạng xuống đất, Ernie nhảy lùi về phía sau mấy mét. Mùi da thịt tay phải bị đốt cháy sém bay vào mũi hắn chẳng khác gì tiếng cười nhạo của Devitt.

"Nói rõ luôn nhé, người cải tạo không thể đánh thắng ta. Chẳng qua chúng ta chẳng có hận thù gì với nhau cả, nếu người chịu rời khỏi thành phố này và không đối đầu với ta nữa thì có lẽ ta sẽ thả cho người một con đường sống."

Tất nhiên Ernie sẽ không dễ dàng từ bỏ như vậy: "Làm sao người biết ta là..."

Devitt ngắt lời: "Sau lần gặp trước, ta đã tiến hành phân tích thực lực của người. Để có thể không bị ảnh hưởng của WM2030, ngoại trừ dùng thuốc phòng hộ ra thì biện pháp đơn giản nhất chính là sử dụng áo giáp bằng kim loại đặc chủng, bởi vậy chắc chắn người là người cải tạo. Vâng, người cải tạo đích thực.

Đương nhiên, còn có một khả năng khác, nếu người có được năng lực từ cấp Cường trở lên thì hoàn toàn có thể tự đề kháng. Nhưng ta cảm thấy chuyện này không thể xảy ra, bởi người ở cấp bậc này sẽ không gia nhập vào thứ tổ chức hạ cấp như mafia. Cần tiền hay cần địa vị, bọn họ có thể trực tiếp gia nhập vào HL, có lý tưởng hay tín ngưỡng sẽ gia nhập vào các tổ chức phản kháng, còn người muốn tự do thì đều độc lai độc vãng. Nói tóm lại, từ cấp Cường trở đi, người ta thường sẽ không phạm tội vì vấn đề sinh tồn.

Ha ha, cuối cùng chỉ còn những kẻ như người và ta khom lưng vì cơm áo gạo tiền. Bởi vậy, ta xin hỏi lại một lần nữa để tiết kiệm thời gian và cũng là vì chút lòng trắc ẩn còn sót lại... Này, liệu người có thể tự biến mất khỏi mắt ta hay không?"

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu

Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 9 : Sụp đổ

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Ernie dùng nắm đấm để trả lời Devitt. Sau khi hét lớn một tiếng, khuỷu tay phải của hắn đột ngột phụt ra một luồng lửa mạnh, phản lực này đẩy cú đấm đi như một quả tên lửa và lao thẳng vào mặt Devitt.

Nhưng cánh tay hắn vẫn nổ tung như khẩu súng lúc nãy...

Ernie nôn ra một búng máu, ngã gục xuống đất và không thể đứng dậy một lần nữa.

Một phần ba thân người cùng toàn bộ cánh tay phải của hắn đều đã bị vụ nổ hủy hoại. Nội tạng cải tạo bán cơ giới lộ ra ngoài, các đường dây điện nằm dưới lớp áo giáp bốc lên từng làn khói đặc và những tiếng nổ vang lên tanh tách.

Devitt nói: "Áo giáp đặc chế trang bị chấn động lực trường siêu thanh và máy móc sinh lý phức tạp bên trong vẫn đủ năng lượng để duy trì tính mạng sau khi bị vụ nổ phá hoại. Thế này mới coi được chứ!"

Ernie đáp: "Công kích không thể nào xảy ra trực trặc... Lẽ nào ngươi có thể không chế kim loại ư?"

Devitt trả lời: "Không! Nếu ta có năng lực khống chế một loại vật chất nào đó, nhất là kim loại, thì cho dù bản thân có phải ngồi trên xe lăn cũng vẫn là người có năng lực cấp Cường. Ta có khả năng khiến những thứ có động năng không phải là sinh vật ở cự ly cực gần vận hành ngược chiều. Nói đơn giản hơn, khi ngươi bóp cò thì đạn sẽ không bay ra ngoài và toàn bộ áp lực của thuốc súng sẽ bùng nổ trong nòng súng. Lại nói đến cánh tay kia của ngươi, khi dùng nó để tung quyền cùng phá cửa đều dùng một nguyên lý, đó là gấp khúc cánh tay, tức là dùng thiết bị tạo áp lực ở khuỷu tay đẩy mạnh về phía trước trong cự ly ngắn. Tuy nhiên, nếu luồng áp lực này tác dụng ngược lại lên máy móc bên trong cánh tay của ngươi thì sẽ tạo ra kết quả như bây giờ."

Nói xong, Devitt liền rút khẩu súng của mình ra: "Đã nói rồi, người cải tạo không thể nào thắng được ta đâu!"

Nói rồi liền bóp cò...

Súng của Devitt hoạt động rất bình thường, đạn vừa bắn vào trán Ernie liền khiến đầu hắn nổ tung. Giờ thì máu huyết đã bắt đầu phun ra, các bộ phận điện tử trong đầu đều bốc cháy và ngọn lửa nhanh chóng lan tràn khắp cơ thể.

Devitt dựng nòng súng thẳng đứng, làm bộ thối khỏi: "Thật đáng tiếc, sau khi người bị thương nặng thì chân động lực trường đã mất tác dụng."

Lúc này, mặc dù tiếng còi xe cảnh sát đã vang lên khắp khu vực xung quanh nhà nghỉ nhưng Devitt vẫn từ tốn đi lên tầng hai để tìm đến căn phòng không có cửa kia.

Samuel Janno Vessey và em trai lão, Frankie Janno Vessey vẫn ngồi hút xì gà. Cả hai đều không hề đánh mất phong độ của mình, tuy bọn họ không ra ngoài quan sát cuộc chiến nhưng khi Devitt xuất hiện trước mặt thì họ đã hiểu Ernie xong đời rồi.

Vốn dĩ trong gia tộc không có ai so được với Ernie về độ trung thành và sức mạnh, thế nhưng hắn vừa ra khỏi phòng chưa đầy năm phút thì đã bị giết chết...

Devitt nói thẳng: "Hai vị, ta nghĩ dù có chừa một con đường sống thì cũng chỉ là một sự si nhục đối với các người mà thôi. Vậy nên xin đừng giãy dụa vô ích." Hắn giơ súng, bước đến: "Khi trở thành kẻ thất bại, giữ được thì thể nguyên vẹn để làm đám tang đã có thể xem là một chuyện may mắn, cũng có thể nói ta để lại cho hai vị một ít tôn nghiêm cuối cùng."

"Cảnh sát đây, mau bỏ súng xuống!" Khẩu súng ngắn của Arthur dí sát sau cổ Devitt.

Devitt thoáng lộ vẻ kinh ngạc: "Ái chà! Tới nhanh vậy?"

Arthur đáp: "Hừ, tiếng còi cảnh sát còn ở xa nên người cảm thấy mình còn nhiều thời gian chứ gì?"

Hắn đưa tay trước lấy vũ khí của Devitt: "Tiếc rằng ta và các đồng nghiệp đều chạy bộ đến đây. Xe cảnh sát đỗ cách nơi này hai con đường, giờ phiền người hãy theo chúng ta một đoạn."

Hắn quay đầu và ra lệnh cho cấp dưới: "Còng tay hắn lại."

Sau đó nhìn sang hai vị bố già của gia đình Janno Vessey: "Còng tay hai người này luôn."

Đám cảnh sát nối đuôi nhau đi vào, tặng cho Devitt cùng hai gã Janno Vessey mỗi người một bộ còng tay màu bạc đúng tiêu chuẩn.

Devitt nghiêng răng: "Thằng khốn Sonny, dám mang người chuồn trước à? Hừ, mình bị chơi một vố rồi!"

...

Hai ngày sau, một tin tức được thông báo làm chấn động toàn thành phố.

Hai anh em gia đình Janno Vessey quyết định hợp tác với cảnh sát khiến tất cả những người hoặc tổ chức có liên quan với mafia ở Chicago lập tức cảm thấy bất an. Bởi vì lời khai và bằng chứng mà hai người này cung cấp hoàn toàn có thể tổng hàng nghìn người vào nhà tù, trong đó bao gồm rất nhiều nhân vật có vai vế trong giới thương gia và chính trị gia.

Sĩ quan cảnh sát Arthur lập tức trở nên nổi tiếng. Với sự nghiệp rộng mở trong tương lai, hắn rất có hy vọng có thể trở thành một trong số những nhân vật lãnh đạo của sở cảnh sát Chicago trước khi về hưu. Khi đã ở yên trong tù, Frankie mới phát hiện gã cảnh sát này quả thật còn khôn khéo và cẩn thận hơn xa mình. Hắn hoàn toàn không để hờ bất kỳ nhược điểm nào, thậm chí có bị lộ thì vẫn có thể trâng tráo nói rằng mình phản nằm vùng.

Arthur thay mặt chính phủ đưa ra một vụ giao dịch, theo đó anh em Janno Vessey có thể dùng bằng chứng cùng toàn bộ gia sản của mình nhằm đổi lấy một chương trình bảo vệ nhân chứng. Đúng vậy, đây là những thứ cuối cùng mà bọn họ có thể nhận được để vĩnh viễn mai danh ẩn tích và sống nốt cuộc đời như những người 'bình thường'.

Đứng trước hiện thực tàn khốc, hai ông trùm mafia từng oai phong một cõi

Chicago không thể không cúi đầu, bởi nếu bọn họ từ chối vụ giao dịch này thì sẽ phải đối diện với hàng chục tội danh cùng những năm tháng ăn cơm tù dài đằng đặc.

Đây là chưa nói bọn họ đã tổn thất tham mưu và Ernie, cho dù sử dụng thủ đoạn hợp pháp hay vượt ngục đều rất khó thoát thân. Ngay cả khi bị phán cho vài trăm năm tù, đế quốc vẫn có thể tịch thu mọi sản nghiệp của gia đình Janno Vessey một cách hợp pháp.

Nhưng hiện tại, chỉ ít hai anh em bọn họ còn có thể mượn sức mạnh của cảnh sát để đập nổi chìm thuyền nhằm tặng cho lão cáo già gia đình Lucchesi một đòn trí mạng. Bọn họ dốc hết khả năng, không ngừng không nghỉ, đem toàn bộ chứng cứ phạm tội cùng với các mạng lưới buôn bán, tiêu thụ bất hợp pháp của gia đình Lucchesi ra ánh sáng. Thậm chí cảnh sát và nhân viên sở tư pháp còn phải làm thêm giờ để ghi chép lời khai.

Chuyện này như một cơn giông bão thay đổi hoàn toàn kết cấu của thành phố. Giờ Chicago rơi vào một vòng xoáy bão thù càng ngày càng hỗn loạn giữa hai gia đình. Trong khi gia đình Lucchesi không ngừng những cuộc truy sát, ngay cả bọn họ cũng bị đối phương trả thù cùng với cảnh sát đả kích nghiêm trọng.

Một tuần lễ sau, thành viên gia đình Janno Vessey không phải bị giết thì cũng bỏ trốn hết, hoặc là dứt khoát gia nhập vào tổ chức mafia khác. Dù sao thủ lĩnh của bọn họ cũng đã hợp tác với đế quốc, có kiên trì tiếp cũng không có nghĩa lý gì.

Mà gia đình Lucchesi lại càng tổn thất thảm trọng. Hầu như toàn bộ các đường dây buôn bán ngầm đều bị triệt phá, vô số thành viên cao cấp bị bỏ tù, Sonny và Braga cũng không ngoại lệ. Ngay bản thân Joseph Lucchesi cũng bị sở cảnh sát mời đến uống trà, sau cùng phải giao nộp cả trăm nghìn đô tiền bảo lãnh mới được ra về, có thể nói là tự thân khó bảo toàn. Khu biệt thự cao cấp của lão hiện còn bị cảnh sát giám sát chặt chẽ, chẳng khác gì giam lỏng. Chẳng qua như vậy cũng tốt, có nhiều cảnh sát canh gác như vậy thì đương nhiên là không phải sợ dư đảng của gia đình Janno Vessey tới báo thù. Trước khi đến hạn xử lý vụ án của lão vào cuối tháng ba, có lẽ trạng thái này sẽ còn được duy trì liên tục.

...

Ngày hai mươi ba tháng ba.

Trong bóng đêm, có người mở cửa phòng ngủ của Joseph Lucchesi rồi đi vào.

Joseph, vốn đã mất ngủ mấy ngày, lập tức giật mình tỉnh lại. Vội rút khẩu súng dưới gối, lão chĩa nó vào bóng người trong bóng tối và biểu lộ vẻ uy nghiêm của một bố già: "Người là ai?"

"Đương nhiên là tham mưu của ngài rồi." Devitt bật công tắc đèn, căn phòng theo đó sáng bừng lên và chiếu rõ bộ dạng chật vật của Devitt. Giờ đây, hắn mặc một bộ quần áo rách nát dính đầy bụi đất, tóc tai rối bù.

"Không phải người..." Joseph cả kinh.

Devitt ngắt lời lão: "... còn đang ở trong tù chứ gì? Ha ha, may mà đó chỉ là tù giam người bình thường, động não một chút liền có thể thoát ra." Hắn đi tới tủ rượu, lấy một chai vang đỏ, không cần ly mà cứ nốc liền mấy ngụm: "Xin hãy tha thứ cho việc ta đến gặp ngài trong bộ dạng này, ta vừa mới trốn ra nên phải nguy trang trên đường. Ưm, ngại quá! Ta hơi khát..."

Joseph không hề nể mặt Devitt mà giận dữ nói: "Cô Ván, chuyện đã đến nước này đều do ngươi! Gì mà giải quyết gia đình Janno Vessey không thành vấn đề, đều là nói láo! Nhìn xem kết quả hiện nay đi, kế hoạch của ngươi vào sọt rác hết rồi!"

Devitt vội giải thích: "Không, ta còn có biện pháp khác. Lần này..."

Nhưng Joseph không thể nghe hết lời nói của hắn, bởi cái đầu của bố già của gia đình Lucchesi bỗng rơi xuống đất.

Vết cắt trơn bóng như gương, vài giây sau máu mới bắt đầu phun ra...

Devitt trợn mắt nhìn cảnh tượng trước mắt. Vẻ tự phụ và ung dung không còn lại chút nào, ngay cả lời nói cũng không còn lưu loát: "Cái... cái..."

"Ngươi phạm phải quá nhiều sai lầm, ta chỉ có thể tuyên bố cuộc kiểm tra hoàn toàn thất bại."

Giọng nói của Mike bất ngờ vang lên, hắn bước vào từ ngoài cửa và chậm

rãi đi đến bên người Devitt.

Sau khi mở cửa tủ lạnh và lấy một bình nước ép cà chua ra ngoài, hắn tự rót cho mình nửa cốc rồi nói với Devitt, lúc này đã ngây ra như phỗng.

"Đầu tiên, người hiểu sai ý nghĩa của 'Cố Vấn'. Theo lẽ thường, đó hẳn phải là một cái chức vị. Nhưng những chuyện người làm liệu có phải là việc mà một gã cố vấn nên làm không? Hừ, cái này đợi chút nữa nói sau.

Đa số mọi người đều nghĩ 'Cố Vấn' có thể chỉ là danh hiệu hoặc biệt danh. Khi người chuẩn bị giả mạo ta hẳn cũng nghĩ như thế, nhưng tất cả các người đều sai hết.

'Cố Vấn' - đó là tên của ta. Ta họ Cố, tên chỉ một chữ Vấn, thế thôi..."

Cố Vấn uống một hơi cạn cốc nước ép, sau đó thở dài: "Người là một tên mạo danh dở ẹc. Chẳng qua trước khi người chết, ta có thể dạy cho người một bài học cuối cùng. Người gọi nó là gì ấy nhỉ? À... Đúng rồi, là tài sản vô hình."

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 10 : Kiểm tra

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Cố Vấn ung dung uống nước ép cà chua và bắt đầu tự thuật: "Devitt, ta gọi ngươi là Devitt nhé! Dù sao ngươi cũng thường xuyên thay đổi tên họ mà."

Hắn thở thật dài: "Cách che dấu thân phận vụng về nhất chính là bịa đặt hoàn toàn. Bởi vì thứ ngươi sử dụng chỉ là một tấm CMND giả nên ngươi cũng chỉ có được một cái tên mà thôi. Phía sau cái tên đó chẳng có gì khác và không hề đáng giá một chút nào.

Còn nếu sử dụng thân phận như Mike Byron thì sẽ tốt hơn rất nhiều. Hắn là một con người sinh động, hết như những gì ngươi kiểm tra được. Hắn không những có gia đình mà có quá trình sinh hoạt và học tập của bản thân, thậm chí ngươi có thể dùng những tư liệu đó để phán đoán tính cách của hắn."

"Hừ, vụng về ư? Vậy xin hỏi ngươi nhé, Cố Vấn. Liệu ngươi có tra được thân phận thực sự của ta không?" Devitt vừa lấy lại chút tinh thần thì lại tiếp tục bộc lộ thái độ hung hăng vốn có của mình.

Cố Vấn trả lời: "Có phải Sam Heidemann không?"

Devitt không đáp lại, bởi cơ mặt đang co giật của hắn đã giải đáp tất cả.

Cố Vấn cười nói: "Ngươi nghĩ ta là ai? Cảnh sát Chicago à? Chẳng nhẽ chỉ cần ngươi mài đi vân tay, giữ kín mồm mép và dùng một cái tên không tồn sẽ khiến ta bó tay sao? Ha ha, chúng ta nói một chút về thứ mà ngươi gọi là thân phận thực sự nhé.

Sam Heidemann, bỏ học lúc mười lăm tuổi và bắt đầu cuộc đời của một tên tội phạm chuyên nghiệp tại Detroit từ những trò đơn giản nhất như gian lận đánh bạc, trộm cướp tác phẩm nghệ thuật hay làm giả công trái v...v... Độ liều lĩnh và khẩu vị của ngươi ngày càng được nâng lên trong những năm gần đây. Xét tổng thể, tuy thủ pháp vô cùng khôn khéo nhưng ngươi có một

khuyết điểm, đó chính là lãng phí. Từ trước đến nay, người từng tham gia những vụ làm ăn từ mấy chục vạn đến mấy trăm vạn, chẳng qua do không hề dành dụm nên người không thể không tiếp tục gây án khi tiền đã gần cạn."

"Đủ rồi! Người tra ra được thân phận của ta thì đã sao? Rốt cuộc người có mục đích gì? Vì sao người lại giết Joseph?"

"Haizz, đừng nóng vội. Chẳng phải ta đã nói rồi sao..." Cố Vấn đáp: "Mục đích của ta có hai. Thứ nhất, đó là kiểm tra."

Mấy năm nay công việc làm ăn phát đạt, mỗi hàng tăng nhanh, một mình ta làm không xuể nên ta muốn tìm một tên tội phạm có chỉ số thông minh cao làm trợ thủ. Trước người, ta cũng đã kiểm tra một vài người nhưng tất cả đều không hợp lệ. Đương nhiên người cũng làm ta rất thất vọng.

Ta bắt đầu kể từ đoạn mở màn nhé:

Bốn tháng trước đây, ta chăm được người và đã check mọi thông tin của người. Đợi đến khi người phải tìm kiếm mục tiêu mới, ta liền bắt đầu kế hoạch của mình. Bước đầu tiên chính là tạo cho người một cơ hội, mà cơ hội cần phải có đủ sức mê hoặc để người dám liều mạng chơi lớn. Thế là ngay ngày hôm đó, ta đã âm thầm giúp người mở ra một lối đi khi người dùng máy vi tính tìm cách hack vào kho cơ sở dữ liệu của đế quốc. Sau khi dẫn người tìm đến khu tài liệu về tình hợp kim, người đã download thành công."

"Có chuyện này sao?" Devitt cả kinh, cho dù là về lừa đảo hay kỹ thuật hack, lòng tự trọng của hắn đều bị đả kích nghiêm trọng.

Cố Vấn hừ lạnh: "Khoa học mới là xu thế của thế kỷ hai mươi hai... không phải vậy sao?"

Devitt nói: "Làm sao người biết những lời này?"

Cố Vấn đáp: "Bởi vì ta nghe được..."

"Người đặt máy nghe trộm trong phòng làm việc của Joseph à?"

"Không, ta đặt máy nghe trộm trên người người."

"Không thể nào!" Devitt nói chắc như đinh đóng cột.

"Chắc, người khăng định như vậy có phải là vì người cho rằng máy nghe trộm chỉ có thể đặt bên ngoài cơ thể hay không?"

Lần này, biểu hiện của Devitt hết như đã nuốt phải một con ruồi vào trong miệng.

Cô Vần nở nụ cười: "Còn nhớ lúc người mới tới cái thành phố này, hằng ngày đều ăn hotdog không?"

Devitt giận dữ đến nỗi không thể nói thành lời.

Cô Vần vẫn tiếp tục nói: "Lão chủ tiệm hotdog nhận tiền của ta, mỗi lần bán cho người hăn đều cho thêm một loại nguyên liệu đặc thù. Tất nhiên, hăn cũng không biết đó là cái gì mà cứ nghĩ rằng chỉ là vài giọt nước sốt bình thường, còn ta chỉ là một gã thích bày trò đùa dai mà thôi. Sự thật là trong đó có chứa robot nano.

Thứ này mới là kỹ thuật quân sự hàng đầu của đế quốc hiện nay. Nói thế bởi nó có thể phân giải tổ hợp thành máy móc mini cao cấp không bị axit ăn mòn, răng cắn không vỡ và một giọt nước sốt có khả năng chứa mười mấy robot nano. Nếu người đặt hàng ngàn robot mà mắt thường không nhìn thấy được vào cùng một chỗ thì kích thước sẽ còn lớn hơn một ngón tay. Một khi chuyện đó xảy ra thì chắc chắn người sẽ không nuốt vào. Chẳng qua nếu chia thành nhiều phần nhỏ thì e rằng người chẳng bao giờ biết được, bởi đám robot nano kia sẽ bám lên thành dạ dày sau khi được người nuốt vào. Cho đến khi số lượng đạt tiêu chuẩn, chúng sẽ kết hợp lại. Thế là máy nghe trộm đã hoàn thành."

Devitt bất giác sờ tay lên bụng: "Đồ điên..."

"Nó không ảnh hưởng đến sức khỏe đâu, chúng ta nói chuyện tiếp nào..."

Trước khi có máy nghe trộm, việc nắm giữ phương hướng của người cũng không hề khó. Những hành động như tìm kiếm tư liệu trên máy vi tính, đặt vé máy bay... tất cả đều không qua được mắt ta. Cho nên khi người còn đang nghiên cứu kỹ thuật tịnh hợp kim ở Miami, chưa định hình được ý đồ hợp tác với mafia Chicago thì ta đã đến trước. Sau khi chọn lấy một sinh

viên tại trường đại học Illinois ở gần đây, ta hack vào kho số liệu sinh viên để sửa chữa ảnh chân dung của Mike Byron. Cùng với việc vẫn giữ nguyên những thông tin khác, ta đã có được một thân phận khá chân thật.

Tiếp theo, ta tạo ra một ít phiền phức cho gia đình Lucchesi, rồi nhờ một cơ hội rất 'ngẫu nhiên' để hỗ trợ Sonny Lucchesi xử lý nó nhằm tiếp xúc với mafia bản địa. Kể từ đó, hắn còn chủ động tìm đến ta vài lần... Thế là ta cũng sắm tốt vai diễn của mình bằng cách làm thay hắn vài việc.

Không bao lâu sau, người tới Chicago vào cuối tháng một. Lúc đó, ta vừa nhận một vụ tư vấn hơi phiền phức và đã phải tốn rất nhiều công sức để thiết kế. Không may là vị khách hàng đó đã làm hỏng kế hoạch ngay phút chót, dẫn đến tổ chức sát thủ chuyên nghiệp do ta giới thiệu tổn thất không ít thành viên ở Venice, sau đó họ còn gửi một bức thư với ngôn từ gay gắt nhằm đe dọa ta.

Nói tóm lại, thời gian đó ta rất bận mà lại không thể phân thân, bởi vậy mới lợi dụng khoảng thời gian này để bố trí một máy nghe trộm hai mươi bốn tiếng đồng hồ không rời thân cho người. Mất hơn hai mươi ngày, cuối cùng chuyện cũng thành công.

Sau khi dứt điểm được vụ kia, ta nhận một vụ làm ăn mới. Khách hàng cũng là dân Chiacago.

Đến trung tuần tháng hai, người tìm đến gia đình Lucchesi như tính toán của ta chứ không phải gia đình Janno Vessey. Thật ra ta cũng chẳng muốn trực tiếp tiếp xúc với người đầu, vì ban đầu ta cho rằng chỉ cần đứng ngoài quan sát là được rồi. Nhưng đời là thế đấy, thằng ngu Sonny lại muốn đem một sinh viên như ta ra làm tâm chấn, vì vậy ta phải đến gần hơn để quan sát biểu hiện của người."

(Trung tuần: Khoảng thời gian mười ngày giữa tháng)

Cô Ván dừng lại, uống một ngụm nước ép cà chua rồi nói tiếp: "Khi người vừa mở miệng liền giả mạo Cô Ván mà không hề cố kỵ, điều này khiến ta hơi giật mình và bên cạnh đó là một chút hứng thú. Nhưng không phải đặc chí vì bị người khác mạo danh đâu nhé, chẳng qua đó chỉ là cảm thấy cách làm của người hết sức lớn mật mà thôi. Thậm chí ta đã hoài nghi, có hay không khả năng người có thể phát hiện thân phận của ta bằng chính năng lực của mình? Do đó, ta lập tức tạo một sơ hở về thân phận Mike Byron

cho người nhận ra. Đáng tiếc rằng người hoàn toàn không chú ý đến nó."

Devitt đã không còn nhớ rõ cuộc đối thoại ấy, chỉ đáp: "Hôm đó chúng ta chỉ nói mấy câu. Nếu người có kẻ hở thì ta đã chú ý rồi."

Cố Vấn đáp: "Vậy ư? Thế còn câu 'Tại trường đại học trước đây của ta, thậm chí có một nhóm người vì hấn mà thành lập câu lạc bộ dành cho người hâm mộ' thì sao?"

Devitt nghe vậy hai giây sau mới có phản ứng: "Trước đây!"

Cố vấn nói: "Khi ta nhắc đến 'trường đại học trước đây' nhưng người lại không có phản ứng gì. Thế là ta đành phải kết thúc lời nhắc nhở đầu tiên vì người không hề thấy lạ khi một sinh viên năm ba dùng từ ngữ đó."

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 11 : Kiểm tra (Tiếp theo)

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

"Sau khi lời nhắc nhở đầu tiên thất bại, ta liền tìm cách hack điện thoại di động nhân lúc người đi ra ngoài hút thuốc như những gì người từng mong muốn. Thế là việc này đã khiến người cảm thấy tất cả đều nằm trong sự khống chế của mình. Để đoán ra ngân ấy cũng không khó lắm, bởi trước khi người tìm đến thì ta đã biết hết cuộc đối thoại với Sonny và ý đồ thăm dò của người rồi."

Từng lời nói của Cố Vấn dần khơi dậy ký ức của Devitt, chẳng qua giờ nhớ đến những ký ức này lại không hề thoải mái một chút nào, thậm chí còn có cảm giác kinh khủng.

"Lên xe của người, ta bèn tiến tục nhắc nhở lần thứ hai. Ta trực tiếp nói với người rằng 'Người đi về phía Đông Nam như vậy khiến ta có dự cảm không tốt'. Lần này, người chẳng những không nắm lấy cơ hội mà còn nghĩ rằng ta muốn khoe khoang nên thuận miệng khen ngợi năng lực tình báo của ta.

(Tác giả không đề cập đến đoạn đối thoại trong lời nhắc nhở thứ hai của Cố Vấn trong chương 1 hay chương 2, bởi Devitt đã bắt đầu khen ngợi Cố Vấn ngay mở đầu chương 2)

Rõ ràng người không hề động não. Phải biết rằng mặc dù năng lực tình báo của ta rất xuất sắc nhưng ta đâu thể có khả năng nắm giữ mọi hoạt động ngầm lớn nhỏ trong thành phố. Kể từ khi người gặp ta cho đến lúc lên xe, thời gian ta không ở trong tầm mắt người rất ngắn. Mà trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, ta vừa phải dùng để xâm lấn điện thoại của người, vừa phải gọi điện hỏi ý kiến Sonny cho tròn vai diễn nữa."

Devitt đáp: "Chẳng phải người đã nghe trộm ta nói chuyện với Sonny sao? Đâu thiếu thời gian để tìm thông tin của vụ giao dịch đó."

Cố Vấn trả lời: "Không sai, ta còn tưởng rằng nói phía Đông Nam quá mơ hồ nên thông báo hết mọi chuyện về Tony và Joe, bao gồm cả việc hai kẻ

này đều là loại cứng đầu ngoan cố. Bấy nhiêu chỉ muốn nói cho người biết ta đã rõ vụ giao dịch người muốn xen vào trong lòng bàn tay và thứ ta nắm giữ không chỉ là địa điểm và thời gian. Ngay cả nhân vật, nội dung v...v... đều đã điều tra rõ ràng, thậm chí tin tức còn nhiều hơn tin tức Sonny cung cấp cho người.

Thế nhưng người vẫn không cảm thấy khả nghi mà cho rằng ta biết tường tận chi tiết như thể vẫn bình thường, từ đó tiếp tục giữ nguyên kế hoạch của mình. Được rồi, ta có thể giả thiết một khả năng, đó là người suy luận rằng ta biết rõ mọi thông tin nhờ cuộc gọi với Sonny nên mới không có phản ứng gì... Nói tóm lại, lần nhắc nhở thứ hai đã mất tác dụng."

Devitt nốc một ngụm rượu mạnh, trong lòng rất giận dữ. Suy nghĩ lúc đó của hắn cũng không phức tạp như vậy, chẳng qua chỉ là chủ quan đơn thuần mà thôi.

Cố Vấn tiếp tục nói: "Sau đây, ta sẽ dạy cho người bài học đầu tiên.

Công việc của 'Cố Vấn' không phải là xông tới trước mặt đối phương, thấy người thì giết, thấy tiền thì cướp... những việc này người có thể chọn bất cứ kẻ nào khác làm thay. Thứ Cố Vấn cung cấp là ý kiến tư vấn về kế hoạch phạm tội chứ không phải đóng vai đưa xe bắn súng.

Lúc ở trong xe, ta đã nói với người rằng ta không quan tâm đến việc người chết sống thế nào. Ta chỉ phụ trách đánh cắp thông tin và tuyệt đối sẽ không xuất hiện tại những nơi có đầu súng, đây là ta đang nói cho người biết những việc Cố Vấn phải làm, nhưng người lại chỉ coi nó như mấy câu nói vớ vẩn của một gã sinh viên sợ chết.

Sau đó, người lập tức húc ngã một gã ăn mày nhằm gây rối loạn giao thông. Ý đồ chính là dùng cục diện không thể khống chế đe dọa ta, vậy nên lúc đó ta mới nói 'Ta nghĩ mình cần phải điều chỉnh lại ấn tượng về người'."

Cố Vấn uống hết cốc nước ép, rồi lại rót đầy một cốc nữa: "Nửa tiếng đồng hồ sau, mặc dù ta ngồi trong khoang xe cách hiện trường gần trăm mét nhưng vẫn nghe rất rõ cuộc đối thoại giữa người với Tony và Joe. Thứ mà người gọi là "kế hoạch đã chuẩn bị kỹ từ lâu" hẳn chính là việc dùng cảnh sát bị thu hút vây khu vực xung quanh đường 41, cộng thêm siêu năng lực của mình để uy hiếp đối phương với ý đồ khiến bọn chúng chấp nhận không đánh mà lui, để yên cho người lấy tiền. Cùng lúc đó, người sẽ lấy

thông tin và nghe lén những gì bọn chúng trao đổi qua việc ta hack thông tin sau đó.

Mọi chuyện phát triển vẫn lệch khỏi quỹ đạo người dự liệu, bọn chúng lựa chọn phản kháng. Không sai, chọn lựa ngu xuẩn đó khiến cả bọn phải mất mạng. Chuyện này đủ chứng minh người không đủ sức phán đoán khả năng phát triển của sự việc. May mà người còn có thể dùng võ lực để sửa chữa sai lầm. Ví dụ như những người không biết sử dụng lệnh 'Find and Replace', chỉ có thể dùng mắt soi từng từ, lấy tay sửa từng chữ nhưng vẫn có thể đạt được mục đích mình mong muốn.

(Find and Replace: Tìm và thay thế, đây là cách thay đổi nhanh một từ hoặc nhiều từ trong chương trình Microsoft Word)

Thế là hai bộ đồng phục cảnh sát được người giấu sẵn trong thùng xe đã phát huy công dụng, điều này đáng để ta khích lệ. Nếu như người lại định dùng bạo lực để đột phá vòng vây của cảnh sát thì thật quá khó coi rồi.

Thieu hủy xe cộ cũng là một phương pháp giải quyết hậu quả không tệ, nhưng toàn bộ quá trình gã hacker Mike Byron lại không phát huy được tác dụng thực chất, đó là vì người đưa ra quyết sách sai lầm dẫn đến lãng phí tài nguyên và nhân lực."

Sắc mặt Devitt càng lúc càng khó coi, lời kể của Cố Vấn không những bốn cột hăn từ đầu đến cuối mà còn coi hăn không đáng một đồng.

Cố Vấn lại nói: "Cuộc thăm vắn ngày hôm sau hoàn toàn nằm trong dự liệu của ta, chẳng qua phản ứng của người lại không đáng khích lệ. Có lẽ người cho rằng vừa ăn đòn, vừa cười nhạo đối phương là biểu hiện của sự cứng rắn. Nhưng ta cảm thấy người chọn sai đối tượng rồi, kẻ đối diện chính là Sonny - một thằng ngu, cùng với một thằng đàn em chẳng thông minh hơn hăn bao nhiêu.

Người có thể tính toán hành động của một thiên tài, nhưng kẻ ngu si cùng người điên thì rất khó nói trước. Một khi máu nóng đã bơm kín bộ não có hạn của chúng thì... "Bùm!", đầu người có một cái lỗ. Thú vị không?

Thời điểm ấy, biểu hiện của người rất ung dung. Tất cả hoàn toàn xuất phát từ siêu năng lực, cũng chính là 'dùng vũ lực để sửa chữa sai sót' mà ta đã nói. Dù gì thì lúc nào người cũng có thể giết chết hai thằng ngu kia, nhưng

người lại không cân nhắc sự nguy hiểm mà ta sẽ gặp. Bây giờ người biết ta chính là Cố Vấn, nhưng người đi cùng người lúc đó là gã một sách Mike. Hành động của người có khả năng dẫn đến tổn thương cho một quân cờ có giá trị, một hành động rất dễ gây mất lòng.

Bởi vậy, chuyện này cũng nói lên năng lực lãnh đạo của người không đủ."

Cố Vấn nói tiếp: "Cũng may lúc đó Joseph Lucchesi có mặt, ta phí chút miệng lưỡi mới vượt êm sự việc. Đến khi người cảm thấy cơ hội tới rồi, bèn hào hứng hiến kế và bày ra cái bẫy Whisbone.

Nói thật nhé, ta cảm thấy khai chiến là một hành động không sáng suốt. Ngày hôm đó, trên đường tới Whisbone, việc ta phân tích tình thế nhằm gợi ý cho người ba loại sách lược thượng trung hạ nhằm hy vọng người có thể cân nhắc lại. Hy sinh Sonny để tiếp tục duy trì trạng thái hòa bình, như vậy thì đâu có ảnh hưởng gì đến việc buôn bán tịnh hợp kim nhưng người không để ý đến. Người y vào việc mình đã chuẩn bị một khẩu WM2030, cảm thấy đêm đó nắm chắc thắng lợi nên cứ khư khư giữ nguyên kế hoạch.

Hừ... Người luôn mồm xưng mình là Cố Vấn, nhưng mỗi khi có chuyện đều lao vào nguy hiểm, điều này cho thấy rõ ràng người quá tin tưởng vào vũ lực của mình và sự tự đại quá mức khiến người coi người không có siêu năng lực như rom rác, bởi vậy mà sự uy hiếp bằng vũ lực mà người tạo ra cho gia đình Janno Vessey hẳn sẽ không đủ."

Devitt chậm rãi trả lời: "Chuyện xong rồi thì nói dễ lắm."

Cố Vấn nói: "Người muốn nghĩ gì là việc của người, không liên quan tới ta. Sau khi cuộc chiến của người bắt đầu ta liền tránh xuất hiện, một mặt là vì ta không muốn bị cuốn vào chiến tranh rồi gặp phải vài cuộc truy sát không hề có ý nghĩa. Mặt khác, ta biết rõ hoạt động của người sẽ gặp rất nhiều khó khăn và người cũng bắt đầu nhận ra mình đã quyết định sai lầm. Cho đến khi người hoàn toàn bó tay thì chắc chắn sẽ lại tới tìm ta.

Quả nhiên, người đã tới sau đó nửa tháng và còn xuất hiện rất không đúng lúc. Khi đó, ta đang liên lạc với khách hàng của mình, bọn họ là một nhóm mafia hạng trung, thực lực kém đám mafia truyền thống như Lucchesi và Janno Vessey rất nhiều. Chúng chính là đám khách hàng Chicago đã nói lúc trước, đó là mục đích thứ hai của ta."

Devitt tròn tròn hai mắt. Giờ nghĩ lại, hắn thì chỉ cảm thấy hối hận vì sự sợ ý của bản thân.

Cô Ván cười nói: "Cho dù là Mike Byron hay là bản thân ta cũng chẳng hề có ông bác nào cả, đã vậy càng không có hội nhóm về hưu nào tên là Yên Thổ club. Có thể nói đó chính là kẻ hở lớn nhất ta để lộ ra, nhưng người vẫn không thèm để ý.

Vì vậy, ta lại thể hiện công việc của một Cô Ván thật sự, đó là giúp người tra xét tin tức, thu nhỏ phạm vi tìm kiếm nhằm đợi người động não suy nghĩ và dùng phương thức ngoại giao để kết thúc cái đồng hỗn loạn này. Ta nghĩ gia đình Janno Vessey chưa hẳn đã kiên quyết không ngồi xuống nói chuyện. Nhưng mà người lại chọn sử dụng vũ lực một lần nữa, dẫn đến việc chính mình cũng bị bắt trong lúc xuất hiện trực tiếp.

Ha ha, ta nói thẳng nhé! Mọi tính toán của người chỉ cần đến bước thứ ba là sẽ vượt ra ngoài phạm vi dự liệu ban đầu, thế mà người còn cảm thấy mình có thể 'nắm lấy quyền lực và tiền bạc mà vào quan tài, hưởng thụ lễ tang như một quốc vương, sau khi chết trở thành biểu tượng cho vô số đàn em nỗ lực học tập'. Lúc nghe câu này, ta cảm thấy rất buồn cười nên mới phải khuyên 'người đừng nằm mơ'."

Cô Ván thở dài: "Sau đó, người lại sắm vai tội phạm giết người một lần nữa. Có vẻ nó rất thú vị đấy nhỉ? Người giết xong Ernie, tìm được anh em Janno Vessey, nhưng thằng ngu Sonny từ lâu đã cảm thấy bất mãn với vị trí của người trong gia tộc, hắn đã quyết định bán đứng người. Vì vậy cảnh sát mới xuất hiện vào thời khắc không thích hợp một chút nào.

Người buộc phải lựa chọn đầu hàng, bởi vì hai anh em Janno Vessey không tận mắt thấy quá trình người giết Ernie, người cũng chưa bao giờ thể hiện cho bọn họ thấy mình là người có siêu năng lực nên giữ kín năng lực là biện pháp tốt nhất. Giả như người dùng năng lực để chạy thoát, lại không cẩn thận giết chết vài gã cảnh sát thì ắt chắc sẽ vào sổ đen của HL. Nếu bị bọn họ theo dõi thì với năng lực cấp Bính của người, dùng bất cứ cái tên giả nào cũng vô dụng, việc buôn lậu tịnh hợp kim rồi sẽ tiêu tan theo đó."

Cô Ván lại uống tiếp một ngụm nước ép cà chua: "Chờ đến khi mọi việc êm xuôi rồi hẵng vượt ngục cũng rất chính xác, bởi nó đã che đậy thành công việc mình là người có năng lực. Nhưng hãy nhìn lại bộ dáng hiện nay của người xem."

Hắn khẽ lắc đầu: "Haizz... Lucchesi đã không còn tin tưởng người, lão bị người làm hại đầu có ít. Người có trở về tìm lão cũng không có tác dụng gì đâu. Gần đây lão ta còn đang tính toán để đổ hết trách nhiệm về những gì xảy ra trong hơn một tháng qua lên đầu người, sau đó đem người cùng 'kế hoạch tình hợp kim' làm lá bài tẩy, đến lúc bất đắc dĩ sẽ đem ra trao đổi với cảnh sát để đổi lấy tự do.

Uhm... Cuộc kiểm tra hoàn toàn thất bại, người làm ta quá thất vọng. Tổng kết lại, người thích lấy thân mạo hiểm, chẳng hiểu cách đối nhân xử thế, cuồng vọng mà thiếu năng lực, không tính toán tới khả năng thất bại, diễn vai 'Cố Vấn' chẳng khác gì lưu manh ngoài đường.

Người chỉ là dân cờ bạc thôi, Devitt ạ! Nếu không phải là người có siêu năng lực thì vị trí của Sonny mới là nơi thích hợp đối với người. Còn nếu để người làm lớn hơn thì sẽ lãng phí tính mạng của bản thân và những người khác."

Devitt đặt bình rượu xuống, không hề che giấu sát khí trong ánh mắt: "Hừ, nói đến lãng phí tính mạng... Liệu sau khi bị đùa bỡn và sỉ nhục, một kẻ sùng bái vũ lực như ta có để cho người còn sống mà rời khỏi đây không?"

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 12 : Biểu hiện giả dối

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Cố Vấn bình tĩnh trả lời: “Khi bước vào căn phòng này, ta đã nói người chết chính là người chứ không phải ta.”

Devitt nói: "Vậy phải xem người có bản lĩnh đó hay không?"

Lúc này, mặc dù Devitt đã rất muốn ra tay nhưng sắc mặt hắn bỗng trở nên cực kỳ khó coi. Hắn nhận ra thân thể mình giờ đây không còn nhúc nhích được nữa.

"Người đã làm gì?"

Cố Vấn cười nói: "Chắc, lúc ta cắt đầu của quý ngài Lucchesi kia thì hẳn người phải biết ta cũng là người có siêu năng lực. Chẳng qua người vẫn quá tự đại nên cho rằng ta cùng lắm chỉ là một gã cấp Bính như người..."

Hắn rời khỏi ghế, chậm rãi đi đến bên giường ngủ: "Vậy là người quyết định để ta giải đáp mọi vấn đề, rồi mới giết chết ta cho hả giận."

Cố Vấn khẽ ngoắc một ngón tay, ánh tay phải của Joseph dễ dàng bị chặt đứt như cái đầu, vết đứt rất gọn.

Cánh tay bị chặt đứt bay đến trước mặt Cố Vấn một cách kỳ dị, hắn dùng một tay hắn cầm lấy cổ cánh tay đó, còn tay kia nắm chặt ngón tay giữ cò súng: "Thật ra năng lực của ta không mạnh và chỉ cấp 'Giấy' mà thôi, nhưng ta không phải thứ gà mờ luôn nghĩ cấp cao tất nhiên sẽ chiến thắng cấp thấp như người."

Cố Vấn quay trở lại chỗ Devitt, chĩa thẳng khẩu súng trong tay người chết vào giữa trái tim Devitt.

"Đợi... đợi đã. Chúng ta đâu có thù hận gì với nhau!" Devitt hoang mang nói: "Người không cần phải giết ta, ta thừa nhận mình rất vô năng, rất

cuồng vọng! Ta không xứng làm thủ hạ của ngươi. Ta sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt ngươi và vĩnh viễn không giả mạo Cố Vấn nữa!"

"Không, ta cần ngươi giả mạo Cố Vấn."

Cố Vấn nói: "Đêm nay, Cố Vấn, cũng chính là ngươi, đột nhập vào phòng ngủ của Joseph Lucchesi. Lão boss mafia đầy cảnh giác kịp thời rút súng bắn trúng ngươi, còn ngươi thì tranh thủ dùng chút sức tàn để sử dụng siêu năng lực giết chết lão ta. Không bao lâu sau, ngươi cũng tắt thở bỏ mạng. Ưm... chắc hẳn báo cáo cuối cùng của cảnh sát sẽ viết như thế."

Hắn cười: "Còn về thù hận mà ngươi nói... À, đúng là một phút trước, hai ta không hề có thù hận nhưng chẳng phải vừa rồi ngươi rất muốn lấy mạng ta hay sao? Bây giờ lại diễn trò cầu xin tha thứ này làm gì cho khổ? Kẻ suốt ngày vật lộn trong những tính toán sai lầm như ngươi lại muốn nói cho ta biết cái gì là 'cần phải' ư?"

Hừ, thôi thì để ta nói cho ngươi biết vì sao ngươi cần phải chết...

Thật ra ta cùng tiến hành hai mục đích song song, trợ giúp Yên Thổ club diệt trừ hai gia đình mafia là công việc chính và còn kiểm tra năng lực của ngươi là việc riêng. Trong hai việc này, một chuyện thành công thì việc kia sẽ thất bại. Dù sao thì đối với ta, hoặc là hoàn thành công việc và tổn thất một thí sinh không đạt tiêu chuẩn; hoặc là có được một trợ thủ vừa ý và tổn thất một vụ làm ăn, mặc kệ kết quả nào xảy ra cũng đều có lời.

Bài kiểm tra thất bại. Đối với ta, ngươi không còn giá trị. Chẳng bao lâu nữa, Sonny sẽ khai ra sự tham gia chủ đạo của Cố Vấn, là ngươi đấy, thế nên ngươi có giá trị rồi... Thi thể của ngươi có thể giả mạo ta một lần nữa. Ta nghĩ với trình độ của ngươi, đóng vai một xác chết hẳn không có vấn đề gì đâu.

Cảnh sát không như ngươi, bọn họ sẽ điều tra ra rất nhiều chuyện, Mike Byron thật rồi sẽ bị sờ tới nhanh thôi. Thi thể của ngươi có thể làm nhiều loạn tâm mắt của cảnh sát và thu hút sự chú ý của bọn họ, nhờ đó tranh thủ chút thời gian giúp ta rời khỏi thành phố này. Cuối cùng, ta không cần biết kết luận của cảnh sát đối với gã hacker giả mạo sinh viên kia, vì Cố Vấn vẫn sẽ xuất hiện trên internet một lần nữa. Cái chết của ngươi sẽ giúp ta tăng thêm mấy phần sắc thái truyền kỳ."

Devitt cố gắng giãy dụa nhưng vẫn không thể nhúc nhích. Mồ hôi chảy ướt đầm mặt hắn, bộ quần áo rách rưới trên người lại càng làm tôn thêm vẻ khổ sở. Hai mắt hắn từ lâu đã bị lấp đầy bởi nỗi sợ hãi, cổ họng phát ra những tiếng rít gào tuyệt vọng.

Dường như Cố Vấn bỗng nghĩ ra điều gì đó. Sau khi kêu một tiếng, hắn nói với Devitt mấy câu cuối cùng: "Thật ra ta lớn hơn ngươi một tuổi, cả đời này có lẽ ngươi không có tư cách để gọi ta là nhóc đâu, còn về biệt danh 'bốn mắt'..."

Hắn tháo cặp kính xuống: "Cặp kính này là kính phẳng, thị lực của ta cũng không tệ lắm đâu. Vì diễn vai cho chuẩn nên mớ cần phải đeo thôi. Được rồi, nếu như sau khi chết ngươi có thể đến được một cái thế giới nào đó thì xin hãy nhớ kỹ: Ngươi đã bị giết bởi ngài 'Cố Vấn' vĩ đại, đã vậy còn nhận được một khoản tài sản vô hình chết giẫm!"

Tiếng súng nổ vang, sinh mệnh của Devitt kết thúc.

Cố Vấn là một người theo thuyết bất khả tri, hắn cảm thấy có thể Thượng Đế thực sự tồn tại và Trái Đất là một trại nuôi kiến của người ngoài hành tinh, thậm chí có khả năng bản thân hắn chỉ tồn tại tại trong tưởng tượng của ai đó... Vì thế, dù là chuyện gì hắn cũng phải thử cho biết.

Nói không chừng vừa rồi hắn đã tạo cơ hội cho gã Devitt kia dương danh lập vạn dưới âm phủ ấy chứ.

(Thuyết bất khả tri là quan điểm triết học cho rằng tính đúng hay sai của một số tuyên bố nhất định - đặc biệt là các tuyên bố thần học về sự tồn tại của Chúa Trời hay các vị thần - là chưa biết và không thể biết được hay không mạch lạc.)

...

Ngày thứ hai, Cố Vấn thu dọn hành lý vào một chiếc túi du lịch, tiêu hủy hết những gì có thể trở thành chứng cứ, rồi rời khỏi nhà trọ.

Chín giờ sáng, hắn đi vào một con hẻm nhỏ.

Nơi này là địa bàn của Yên Thổ club, bình thường ngoài đám nghiện ra thì ít khi có người qua lại. Bây giờ, nơi đây lại không hề có bóng dáng một tên

bán thuốc nào, điều này khiến con hẻm yên tĩnh đến lạ thường.

Cô Vần không phải đợi lâu, bởi một chiếc xe từ từ chạy đến và dừng lại. Bốn người đàn ông bước xuống, gã cầm đầu tên là Juan Russell, hẳn là ông trùm của Yên Thổ club. Ba người còn lại là sếp phó, tham mưu cùng cận vệ của hắn.

Đây không phải là lần đầu tiên Cô Vần gặp bọn họ. Vì ở cùng thành phố nên khi nhận tiền đặt cọc hắn đã đưa ra yêu cầu thanh toán bằng tiền mặt. Chuyện này có thể tránh được không ít phiền phức, đồng thời giúp đám khách hàng nhà quê trước mắt thêm tin cậy vào hắn. Phải biết rằng bọn này như những người già không tin vào việc mua hàng online, luôn cảm thấy gặp mặt phải lén lút và thần bí y hệt phim ảnh mới là giao dịch đích thực.

Hai bên chào hỏi với vẻ thân thiện, chẳng qua sắc mặt của đám người phía Juan Russell hơi lạ. Nhìn như bọn họ đang rất vui vẻ, nhưng trong ánh mắt còn cất giấu gì đó. Những thứ này đương nhiên không qua được mắt Cô Vần, chẳng qua tạm thời hắn không nói toạc ra, chỉ hy vọng mấy vị khách hàng này đừng làm những chuyện ngu xuẩn.

"Gia đình Lucchesi và Janno Vessey đã bị nhổ tận gốc, các người hãy nhận cơ hội nuốt địa bàn và tàn binh bại tướng của bọn họ đi thôi. Giờ Yên Thổ club chỉ cần mở rộng kinh doanh, chiếm cứ thị trường đang bị bỏ trống kia thì không đầy một tháng sẽ trở thành thủ lĩnh mới của Chicago, còn về phần có thể độc bá nhất phương hay không thì phải xem bản lĩnh của các vị."

Cô Vần thấy màn dạo đầu đã đủ, liền bắt đầu nói vào chủ đề chính: "Như vậy, tiền thù lao còn lại là ba trăm nghìn..."

Juan liền nói: "À, đương nhiên rồi. Đó là thứ ngài nên nhận được." Hắn búng ngón tay, gã cận vệ ở phía sau liền bước lên và lấy ra một cái gói được bọc vải bạt. Nhìn thoáng qua thể tích thì chắc hẳn không có vấn đề gì.

Cô Vần hỏi: "Không dùng vali xách tay sao? Người mở nó ra xem nào, ta không muốn rời khỏi đây với một bọc giấy báo đâu."

Gã cận vệ nhìn Juan và nhận được một cái gật đầu, thế là gã liền rút dao rạch một đường trên gói vải bạt.

Khi ánh mắt mọi người đều đang tập trung vào ‘gói tiền’, Juan đột ngột rút súng và nhắm vào đầu Cố Vấn: "Ta không thể không làm vậy. Xin lỗi nhé."

Biểu hiện quái dị của bọn họ đã rất rõ ràng!

Cố Vấn hừ lạnh với vẻ khinh thường: "Thật thế ư? Chuyện này không thể đùa giỡn đâu? Russell à, người đã có được lợi ích lớn như vậy thì cần gì phải tiếc khoản thù lao ba trăm nghìn với ta? Khí độ này sao có thể thành nghiệp lớn?"

Ba người bên cạnh Juan cũng rút vũ khí: "Đừng nói nhảm nữa!"

Thế là chỉ trong nháy mắt, đầu bọn chúng rơi xuống đất cùng một lúc. Có thể thấy miệng vết thương trơn nhẵn, cơ thể thì ngã xuống sau đó vài giây.

Cố Vấn than thở: "Thời buổi này từ vương cung quý tộc đến bọn trộm cắp lưu manh đều mất chất cả. Hà tất gì phải vì chút tiền còm này mà uy hiếp ta chứ?"

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 13 : Khâu cuối cùng của trò chơi

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Cố Vấn ngoắc ngón tay, bao vải dầu trên mặt đất liền tự bay lên, lớp bọc bên ngoài tự động mở ra.

Đáng tiếc, bên trong là giấy chứ không phải là tiền.

Cố Vấn thở dài: "Haizz... Quả nhiên..."

Hắn tóm lấy gói giấy báo, bỗng nhận ra trọng lượng không đúng.

Lấy tay xé bỏ mấy lớp giấy báo, hắn phát hiện bên trong có một tấm sắt. Rõ ràng thứ này được đặt vào để thay đổi trọng lượng cả gói, trên tấm sắt có khắc ba chữ —— "Nhận điện thoại".

Trong đầu Cố Vấn chợt xuất hiện một dự cảm rất xấu. Hắn cũng không biết vì sao nhưng bản năng nói cho hắn biết, chuyện này có vấn đề!

Hắn lao ra ngoài hẻm nhỏ, lập tức nhìn thấy một trạm điện thoại công cộng cách đầu hẻm không đến mười mét. Khi đến trước máy điện thoại, hắn lại cúi đầu ngắm nghía tấm sắt trong tay. Mấy chục giây sau, tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên.

“Xin chào.” Cố Vấn cất tiếng.

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói của một người đàn ông, đó là giọng của Thiên Nhất.

“Cố Vấn à, kiểm tra rất thành công đấy!”

Cố Vấn liền hỏi: "Người biết vụ kiểm tra của ta sao?"

Thiên Nhất đáp lại: "Đương nhiên ta biết cuộc kiểm tra của ngươi, ta còn biết ngươi đã thất bại, có điều cuộc kiểm tra của ta lại rất thành công."

"Người nói cái gì?" Giọng nói của Cố Vấn lập tức trở nên lạnh lẽo. Với trí thông minh vốn có, hắn đã hiểu ẩn ý trong lời nói của Thiên Nhất.

Thiên Nhất không trả lời vấn đề này, mà nói: "Muốn lừa được người cũng không dễ dàng gì, sơ sẩy chút là hỏng ngay. Lúc đầu, ta định bịa ra một băng đảng nào đó và đích thân đóng vai đại ca tới thuê người, nhưng sau cùng vẫn phải quyết định hi sinh Yên Thổ club."

Trong đầu Cố Vấn lập tức tua lại di ngôn của Juan: "Ta không thể không làm vậy. Xin lỗi nhé."

"Chà, nói như vậy người mới là khách hàng thực sự của ta sao?" Cố Vấn nở nụ cười, một nụ cười rất quái đản. Có vẻ như hắn vừa đột ngột chuyển giận thành vui.

Thiên Nhất đáp: "Ừm, không sai. Đã vậy ta lại còn coi người là một nửa đồng nghiệp nữa."

"Thế ư? Vì sao chỉ là một nửa?"

"Ta đề ý người đã nhiều năm rồi, nghề chính của người là cố vấn tội phạm, nghề tay trái là trêu người. Còn ta, nghề chính là bán sách, nghề tay trái là cố vấn tội phạm."

"Sao người lại miêu tả sở thích của ta bằng từ ngữ thô tục thế?"

"Có những việc cứ nói thô tục chút đỉnh cũng tốt. Nếu nói một cách cực kỳ chính xác thì chẳng phải nghề nghiệp của ta sẽ trở thành "quản lý vận mệnh của nhân loại" hay sao?"

Cố vấn cười lớn: "Thú vị thật, anh bạn nửa đồng nghiệp của ta lại tự coi mình là "thần" cơ đấy!"

"Cái này thì quá khen rồi. Ta cũng có tên riêng, đó là Thiên Nhất."

"Được rồi, Thiên Nhất, tạm thời ta không hỏi mục đích cuộc kiểm tra lần này của người là gì, cũng chẳng muốn biết làm thế nào người có thể điều khiển được một đám mafia làm chuyện chúng không muốn làm. Tóm lại, bây giờ người đang nợ ta ba trăm nghìn đô."

“Vậy kế hoạch hiện tại của ngươi là gì?”

Cô Vần cười đáp: “Cái đó còn phải đợi phản ứng của ngươi đã.”

“Đề ta đoán xem nào... Nếu ta định quyt nợ, có lẽ ngươi sẽ tìm đến chỗ ở của ta và dùng "Sợi dây chân lý" siết cổ ta để đòi tiền. Phải không nào?”

“Ha ha! Có thể nói như vậy, bởi đây là một trong số các phương án của ta.”

“Tốt, vậy đề ta giúp ngươi tiết kiệm thời gian. Cửa hàng sách của ta hiện đang ở Chicago, cách chỗ ngươi cũng không xa đâu, địa chỉ khắc ở mặt sau của tấm sắt. Gặp rồi lại nói chuyện tiếp nhé.” Thiên Nhất cũng chẳng buồn chào tạm biệt mà đập máy luôn.

Cô Vần nhìn tấm sắt, nhún vai.

Sau khi nhấc túi hành lí, hấn lên chiếc xe của Yên Thổ club, rồi chạy mất dạng.

Hết quyển 3...

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 0 : Tự chương của Gunsmith

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Nếu bạn đã biết rõ mình muốn đến nơi nào thì cần gì phải để ý Đông Tây hay Nam Bắc.

Ba Ngày Ngủ Hai nghìn lức

Khi mở mắt ra, ta nhìn thấy một rừng cây um tùm chứ không phải thiên đường hay một nơi nào khác. Được rồi, xem ra ta vẫn còn sống. Đây có thể nói là một tin tức tốt lành.

Hai mươi phút trước, ta vẫn còn ngồi thoải mái trên chiếc máy bay riêng, xem một bộ phim tội tệt chỉ toàn kỹ xảo vi tính và ăn bữa trưa cao cấp rất hợp khẩu vị. Nhưng bây giờ, nửa thân người của ta đã chìm xuống đầm lầy. Trong khi chiếc máy bay kia đã vỡ thành những đồng sắt vụn và bốc khói đen cuộn cuộn tại một nơi cách ta khoảng một hoặc hai kilomet. Hi vọng vụ rơi máy bay trên sẽ không gây cháy rừng hoặc vô ý phá hủy một bộ lạc thổ dân nào đó tại đây.

Chắc hẳn tỷ lệ sống sót của phi công và nhân viên làm việc trên máy bay không cao lắm, bởi mọi thứ diễn ra nhanh đến mức ta chỉ có thể phá thân máy bay và nhảy ra ngoài vào khoảnh khắc trước khi máy bay rơi xuống. Còn phản ứng của những người bình thường trong tình huống này là la hét, bám lấy vật gần mình nhất, rồi gặp nạn và đi đời nhà ma.

Nói tóm lại... trước tiên phải xem tình huống hiện giờ đã.

Ta sắp chìm. Bùn đã ngập đến cổ, toàn thân rất đau nhưng chắc hẳn không phải do gãy xương, mà có vẻ như do thứ gì đó chui vào áo của ta. Chắc đó là nhện, cũng có thể là giun, nếu không thì là đĩa. Nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng quá lớn vì không gì tội tệt bằng cảm giác chết ngạt.

Để ta vùng vẫy thử xem. Ồ, tốt lắm! Ta lại chìm xuống thêm một chút. Xung quanh cũng không có cành cây hay dây leo để bám vào. Xem ra lúc này ta chỉ có thể cầu nguyện một con cá sấu có trí thông minh của loài người bỗng xuất hiện và kéo ta ra khỏi đây. Vì chuyện này, ta bằng lòng

đền đáp cho nó một pound thịt.

(1 pound = 0.45359237 kg)

Mấy chục giây sau, bunn bắt đầu chảy vào lỗ mũi ta. Trong khoảnh khắc đó, ta đã nghĩ ngợi rất nhiều, thậm chí cả cuộc đời đều trôi qua trước mắt ta.

Hai giây không thể hít thở dài như hai năm. Bây giờ, ta chợt nhận ra được một chuyện. Đó chính là... hóa ra mực nước của đầm lầy này không sâu lắm. Sau khi nhón chân, đầu của ta đã có thể nhô lên khỏi mặt nước.

Thế là ta thử bước đi, càng tới gần bờ thì mực nước càng thấp, vậy nên ta đã nhanh chóng lên bờ mà không tốn bao nhiêu sức. Không lâu sau, ta có thể nằm trên mặt đất êm ái và ngửa mặt lên trời thở hổn hển. Trong không khí thoang thoang một mùi rất khó ngửi, đã vậy còn ẩm ướt và oi bức nữa chứ. Ta thật sự không thích vùng nhiệt đới, hi vọng có thể nhanh chóng rời khỏi cái nơi quỷ quái này.

Bây giờ nghĩ lại mới thấy hội nghị tại quận Nam Thập Tự Tinh có thể là một âm mưu. Bọn chúng không những yêu cầu ta phải mặc thứ âu phục khó chịu mà còn phải thất cả vạt để đến tham gia hội nghị. Kết quả là, nội dung mà đám người đó phát biểu tại hội nghị chẳng hề có tính thực tế. Sau khi hội nghị kết thúc, máy bay trên đường về bỗng nhiên mất điều khiển tại cánh rừng nhiệt đới không một dấu chân người này, thật sự có quá nhiều điều kỳ lạ...

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu HL thật sự muốn trừ khử ta thì cứ trực tiếp cử vài cao thủ đến ám sát cho rồi, thế không tiện hơn sao? Ta cũng không phải là nhân vật của công chúng, đâu cần phải ngụy trang thành sự cố để che mắt người đời. Hay vụ rơi máy bay này do đám Steel Commandment làm?

Thôi được rồi, trong chốc lát cũng không nghĩ ra được. Cứ đi bước nào tính bước ấy, trước tiên phải nghĩ cách trở về xã hội văn minh rồi bàn tiếp.

Ta đổ hết đồng đồ trên người ra nhằm xem thử có thứ nào giúp ích được không.

Súng xương, tác dụng có lẽ không lớn lắm, trừ khi có quái vật khổng lồ như trong phim xuất hiện thì ta mới cần dùng đến nó.

Dụng cụ mở nắp chai vụn năng, phát minh nhỏ mà ta thích nhất; cắt, vụn, giữa, gọt, chặt, đào, chức năng nào cũng có. Thứ này chắc chắn có tác dụng.

Ví dụ, bên trong có một ít tiền lẻ, các loại thẻ từ và tấm thẻ tín dụng vô hạn của ta. Những thứ này hoàn toàn không có tác dụng nào.

Được rồi, tình hình vẫn chưa tệ lắm. Trước tiên phải đi đến cạnh xác máy bay để xem thử có thể phát hiện được gì hay không...

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 1 : Tìm cách sống sót

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----
Lưu vực sông Amazon tại Nam Mỹ...

Những cánh rừng nhiệt đới ở nơi này kéo dài bốn mươi ngàn kilomet vuông và cũng chính là nơi không bóng người cuối cùng còn sót lại trên Trái Đất. Máy bay của Gunsmith đã rơi tại đây.

Cuối thế kỷ XIX, các nước thực dân đã đến nơi đây. Suốt một thế kỷ tiếp theo, những người tự nhận là "văn minh" bắt đầu tàn phá môi trường và các bộ lạc. Đến khi cuộc chiến thống nhất đế quốc bùng nổ, bố cục của thế giới loài người bị ảnh hưởng, do đó những chuyện này mới ngừng lại.

Từng có người dự đoán hiệu ứng nhà kính và lượng mưa giảm xuống sẽ xóa sổ khu rừng nhiệt đới trên. Nhưng giữa thế kỷ XXI, rất nhiều khoa học kỹ thuật tiên tiến đã giúp con người có năng lực thay đổi môi trường, bên cạnh đó là sự ra đời của một vài nguồn năng lượng mới.

Bằng những chính sách "bàn tay sắt" của đế quốc, những người phá hoại môi trường để làm giàu bị "tuyệt chủng". Xin hãy chú ý, "tuyệt chủng" được nói đến bên trên không phải là rửa tay gác kiếm mà là bị giết sạch.

Trong thời đại nhiều quốc gia còn tồn tại, những thương nhân độc ác cấu kết với cán bộ để kiếm món lãi kékch sù từ việc phá hoại môi trường. Khi người khác hỏi bọn họ vì sao không quan tâm đến con cháu sau này, họ có thể trả lời một cách thần nhiên rằng: Sau khi kiếm được nhiều tiền thì sẽ có thể chuyển nhà đến những thành phố như Vancouver hoặc Singapore. Còn về phần con cháu của người khác ra sao... chuyện này chẳng hề liên quan đến họ.

Đến thời kỳ đế quốc thống nhất, vì hoàng tộc tạm thời vẫn chưa tìm được cách di cư đến những hành tinh khác nên thái độ đối với môi trường của đế quốc là: Ai dám nhổ một củ cà rốt trong vườn nhà ông, ông sẽ dùng cả nhà của người để lấp cái hố đó lại.

Tháng mười một năm 2100.

Gunsmith tìm được năm xác chết trong máy bay. Trừ hấn ra, những người khác đều gặp nạn như trong dự đoán. Mặc dù ngay cả tên của những người này hấn cũng không biết, nhưng hấn vẫn bỏ chút công sức đào hố và chôn cất họ bằng hai tấm thép gãy.

Nếu vụ rơi máy bay này là một âm mưu nhằm vào mình, vậy thì năm người này chắc chắn là những vật hi sinh bất hạnh. Trong lòng Gunsmith nghĩ như thế, bởi tuy hấn không phải là người mê tín nhưng chưa đến nỗi trừng mắt nhìn những người này phơi xác nơi hoang dã.

"Nếu đổi lại là Thiên Nhất, có lẽ hấn sẽ quăng họ xuống sông cho cá ăn..." Gunsmith lẩm bẩm một mình.

Khi gặp phải khó khăn, hấn thường nghĩ đến ông bạn già của mình. Có vẻ như trên thế gian này không gì có thể gây khó khăn cho hấn. Đường như bạn có quăng hấn xuống địa ngục, chắc chắn hấn cũng trèo lên được.

Đất của rừng nhiệt đới rất mềm. Dù tốn không ít thời gian để chôn cất người chết nhưng thể lực của Gunsmith không tiêu hao bao nhiêu. Sau khi xong việc, hấn phải suy nghĩ về vấn đề sinh tồn và thoát khỏi nguy hiểm.

Gunsmith ngồi trên mặt đất và ăn thanh sô cô la trong túi áo của phó cơ trưởng, đó là thức ăn duy nhất mà hấn tìm thấy. Ăn qua loa xong xuôi, hấn lại bước vào trong thân máy bay.

Hơn mười phút sau, hấn lại đi ra ngoài. Trên vai phải là đồng dây an toàn lấy từ ghế máy bay đã được hấn quấn thành cuộn và ít nhất cũng có mười mấy sợi, còn bàn tay phải đang cầm một xấp vải bọc ghế ngồi, trong khi tay trái xách một đồng linh kiện không biết tháo ở đâu ra.

Sau khi vớt đồ đạc thành một đồng trên mặt đất, Gunsmith bèn đi tìm nguồn nước. Vừa rồi, hấn đã nghe thấy tiếng nước chảy ở một địa điểm cách nơi máy bay rơi không xa.

Nhờ đi về phía tiếng nước chảy, hấn nhanh chóng tìm thấy một con sông.

Việc tìm kiếm nguồn nước trong rừng rậm không phải quá khó nhưng chưa

chắc nước đã sạch. Có một vài đầm lầy kéo dài đến vài dặm, thoát nhìn thì thông với một con sông nào đó, nhưng sự thực lại là một đầm nước tù.

Do địa hình và độ ẩm không khí nên lúc nước mưa rơi xuống nước đã đọng lại và tạo ra những đầm lầy này. Có lẽ vì vậy mà nước đục vô cùng, đã vậy có trời mới biết trong đó có bao nhiêu động thực vật và giun sán.

Tuy con sông mà Gunsmith tìm thấy không rộng nhưng rõ ràng nó là nhánh của một con sông lớn nào đó. Vài khúc gỗ vất ngang mặt sông chứng minh sau khi mưa xuống, nước sông đã tràn lên bờ. Những khúc gỗ kia bị cuốn xuống sông vào lúc ấy, đến khi nước rút thì chúng bị kẹt trên bờ sông.

Không thể nói nước ở đây trong trẻo nhưng tóm lại vẫn tốt hơn đầm lầy rất nhiều. Gunsmith bước xuống sông, bấy giờ, dòng nước chảy không siết. Hắn đứng sát bờ, cởi quần áo ra giặt và uống mấy ngụm nước sông. Tuy mùi vị chẳng ra làm sao nhưng ít nhất cũng có thể bổ sung nước. Trước khi đi, hắn còn quan sát địa hình xung quanh cùng với dấu vết do động vật để lại nhưng không thu hoạch được gì.

Thông thường thì những loài to lớn như hà mã có thể được tìm thấy ở khu vực lòng sông rộng lớn, xem ra nơi này là khu vực phức tạp nhất do đầm lầy, sông và rừng rậm giao nhau tạo nên.

Cảm giác về phương hướng của Gunsmith rất kém. Hắn cũng chẳng biết điều khiển phương tiện giao thông nào cả, thậm chí là cưỡi ngựa. Tuy nhiên, hắn là một thợ săn xuất sắc.

Khi còn nhỏ, trong vùng tuyết mênh mông của Siberia, nơi mà một trận tuyết nhỏ cũng có thể xóa mất dấu chân để lại vào năm phút trước, hắn vẫn có thể tìm được đường ra. Vì vậy nên việc đi lại trong rừng tât nhiên không thành vấn đề gì.

Dựa theo dấu chân của chính mình, hắn đã trở về nơi xác máy bay không lâu sau đó. Lúc này, hắn trần như nhộng. Tuy không cảm thấy lạnh nhưng loài muỗi ở đây rất khó chơi, thế nên tốt hơn hết là nhanh chóng đốt lửa để hong quần áo cho khô.

Trên xác máy bay vẫn còn những đốm lửa nhỏ khiến việc đốt lửa không khó. Hơn mười phút sau, Gunsmith đã hong khô áo quần.

Hắn ngồi bên đồng lửa, dùng dao cắt những tấm vải bọc ghế máy bay ra và kéo chúng thành nhiều sợi dài. Bây giờ, hắn xoắn ống quần của mình lên đến một độ cao thích hợp, rồi xỏ sợi dây vải qua một cây kim thép to xấp xỉ ngón tay mình và may ống quần lại. Như vậy, hắn có thể hành động thoải mái hơn.

May mà trước đó hắn không mang giày da vì cảm thấy khó chịu, thay vào đó là một đôi ủng hay dùng thường ngày. Nếu mang giày da ở giữa rừng rậm thì nó sẽ bị ăn mòn rất nhanh, cuối cùng hắn chỉ có thể lâm vào cảnh chân trần.

Như Thiên Nhất đã nói, Gunsmith là kỹ sư kiệt xuất nhất thời đại này. Thế nên ba mươi phút sau, hắn đã cải tạo một đồng thiết bị như sắt vụn thành một chiếc máy điện đàm đơn giản, đã vậy còn có thiết bị thu âm và bắt đầu tự động kêu cứu.

Tuy nhiên, nguồn điện còn lại không thể duy trì được bao lâu, Gunsmith cũng hiểu việc này còn phải trông chờ vào vận may. Hơn chín mươi phần trăm là không ai nhận được tín hiệu cầu cứu. Ở nơi này, trừ cách chờ đợi một chiếc máy bay khác bay ngang qua, đồng thời khoảng cách còn phải thích hợp để thu được tín hiệu thì chỉ còn cách hi vọng ở gần đây có một tổ chức buôn bán ma túy đang hoạt động.

Sau khi làm xong máy điện đàm để kêu cứu, Gunsmith bước đến một thân cây đã bị gãy, trong nửa thân cây có chút nước đọng.

Hắn ngắt một chiếc lá nhỏ hơn lòng bàn tay mình một chút và tháo cà vạt trên cô áo xuống. Sau đó, hắn rút chiếc kim cài bằng kim loại trên cà vạt, rồi lại chà chiếc kim lên cà vạt bằng lụa một lúc và đặt chiếc lá lên mặt nước tĩnh lặng, còn chiếc kim được đặt trên đường gân ở giữa chiếc lá.

Tương tự như nam châm, chiếc lá mang theo cây kim nổi trên mặt nước từ từ xoay chuyển. Nhưng cảnh tượng xuất hiện trước mặt Gunsmith lại vô cùng kỳ lạ, bởi hắn chỉ thấy cây kim quay lòng vòng mà không hề chỉ về một phương hướng cố định. Đến khi mất hết từ tính, nó mới ngừng lại.

Gunsmith nhìn trời và lầm bầm một mình: "Chiếc máy bay này không phải bị đánh rơi bởi từ trường đây chứ..."

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu

Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 2 : Đi về hướng Bắc

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Hoàng hôn sắp đến, trong khi nguồn điện của máy điện đàm hao hết khiến tín hiệu cầu cứu bị ngắt.

Giờ phút này, trước mắt Gunsmith là hai lựa chọn: Hoặc ở lại tại chỗ đợi cứu viện, hoặc tự tìm đường thoát khỏi rừng mưa nhiệt đới.

Nếu sự cố rơi máy bay không phải là âm mưu của đế quốc thì chuyện hấn mất tích sẽ bị phát giác trong khoảng hai mươi giờ tới, từ đó sẽ có người đi tìm chiếc máy bay đột ngột mất liên lạc. Trong tình huống trên, lựa chọn chờ đợi không thể sáng suốt hơn được nữa; nhưng nếu chuyện này là sự cố do con người tạo ra, vậy e rằng chờ đợi chẳng có ý nghĩa gì.

Với năng lực của Gunsmith, sống sót ở vùng đầm lầy cũng không phải chuyện gì khó khăn, thậm chí hấn còn có thể kiên trì mười ngày nửa tháng. Nhưng hấn thật sự không muốn lãng phí quá nhiều thời gian cho một việc mình không thể xác định kết quả.

Cuối cùng, Gunsmith vẫn quyết định tự tìm kiếm đường ra, vì hấn cảm thấy năng lực của mình hoàn toàn đủ sức thoát hiểm. Dù sao kết quả của hành động này và chờ đợi cứu viện đều như nhau, chẳng qua phải dùng nhiều thời gian và tinh lực hơn mà thôi. Lại nói thêm, nếu viện binh có thể đến cứu thì không có gì để nói, chẳng may một tuần sau không có người đến tìm, hoặc đợi hai hoặc ba ngày lại có thêm mấy gã sát thủ đến để nhặt xác, đấy chẳng phải là tự mua dây buộc mình hay sao?

Đã quyết định xong, giờ hấn bắt đầu làm những thứ có thể trợ giúp mình sống sót trong một thời gian dài tại rừng rậm.

Sau khi may vải dày và dây an toàn thành ba lô đơn giản, dây an toàn còn thừa được hấn kết lại thành dây thừng dự bị, mặt nạ dưỡng khí trên máy bay được cải tạo thành túi nước, bật lửa chế tác từ lượng dầu dư thừa và hệ thống bugi có thể sử dụng trong một khoảng thời gian rất dài.

Kế hoạch của Gunsmith là đi về hướng Tây, hoặc có thể nói là đi về hướng mặt trời lặn, bởi hắn không xác định được Đông Tây Nam Bắc...

Hắn dự định sẽ di chuyển vào buổi sáng, ngay từ lúc mặt trời mới xuất hiện. Tuy từ trường ở đây rất hỗn loạn nhưng chỉ cần mặt trời mọc như thường lệ thì ít nhất hắn có thể xác định mình vẫn đi về một phương hướng chứ không phải đi đường vòng. Đợi đến lúc giữa trưa, mặt trời lên đến đỉnh, hắn sẽ dừng lại và tìm một chỗ để đốt lửa, nấu cơm, nghỉ ngơi chốc lát, đến chiều thì đi săn nhằm chuẩn bị lương thực cho khẩu phần của ngày hôm sau. Một khi hoàn thành những việc này, hắn trở lại nơi nhóm lửa và bắt đầu di chuyển cho đến khi mặt trời hoàn toàn xuống núi.

Lúc hắn tính toán và chuẩn bị xong xuôi, sắc trời đã tối đen như mực.

Rừng mưa nhiệt đới luôn tạo cho con người những áp lực yên tĩnh và thỉnh thoảng sẽ có vài âm thanh vụn vặt vang lên vắng vắng. Trong những khoảng cây cối mờ ảo, đôi lúc sẽ vọng đến vài động tĩnh quái lạ, đó có thể là tiếng chim hót, tiếng răn rít, âm thanh côn trùng reo hò, hay tiếng cóc nhái hô hấp. Mà có chăng đây cũng là lúc hai vị trí trong chuỗi sinh tồn tự nhiên đang ăn tươi nuốt sống lẫn nhau.

Vào buổi chiều, lúc tín hiệu cứu viện còn chưa bị ngắt, Gunsmith không hề nhàn rỗi. Do đoán chừng đêm nay sẽ phải qua đêm ở đây nên hắn làm một cái túi ngủ bằng vỏ bọc ghế dựa nhằm tránh một số động vật tìm kiếm nguồn nhiệt gây khó dễ. Và vì ngày mai phải dậy sớm để lên đường, hắn chỉ đành mặc một chiếc áo cứu sinh, rồi cứ thế chui vào túi ngủ.

Buổi tối hôm đó rất gian khổ, độ ẩm trong không khí khá cao, đã vậy còn rất nóng. Nhưng việc duy trì nhiệt độ cơ thể cũng rất quan trọng, thế nên hắn đã đổ rất nhiều mồ hôi và tỉnh dậy nhiều lần vì ngủ không thoải mái.

Trong cơn mê sảng, hắn trở về thời thơ ấu. Khi đó, ông nội dẫn hắn đi săn trên sườn đồi tuyết. Cả hai người như hai tảng đá bất động, chỉ chờ một khoảnh khắc khi con mồi nơi lòng tinh thần cảnh giác. Mặc dù cơ thể được bọc trong lớp quần áo dày nhưng đôi tay non nớt của hắn vẫn lộ giữa không khí rét căm căm.

Ông nội Gunsmith không cho hắn mang bao tay, ngay cả khi bàn tay của đứa cháu đông cứng như tảng băng nhỏ và sẽ rất khó khăn khi bóp cò, thậm

chỉ có cảm giác như muốn đứt rời.

Lão Laure chưa bao giờ thỏa hiệp một lần, bởi cảm giác khi bóp cò đến từ bàn tay trần rất khác đeo bao tay, đây cũng là lý do chính.

Thường thì lão vẫn hay nói với Gunsmith thế này: "Charles à, trên thế giới không bao giờ có phát súng thứ hai, tựa như đời người không bao giờ có hồi kế tiếp."

Những lời này chung quy vẫn là câu cửa miệng của những người già.

Gunsmith chỉ có một cơ hội từ nhỏ đến giờ, đó là vì thứ ngấm trong nước sôi vào bữa tối là thịt hươu hay bánh mì lạnh như băng đều do một viên đạn quyết định.

Chín tuổi, Charles Laure dùng một khẩu súng săn cũ đến độ có thể đưa đến viện bảo tàng và không hề có tia hồng ngoại xác định vị trí, không có ống nhắm chữ thập, đến kính viễn vọng cũng không. Hắn dựa vào mắt thường cùng đường ngắm cơ bản để ngắm bắn con mồi, cùng lúc đó phải tính toán nhiệt độ, tốc độ gió, lực cản không khí, phản ứng của con mồi khi nghe tiếng súng và tất cả nhân tố ảnh hưởng kết quả, mới có cơ hội bắn trúng mục tiêu cách mình vài trăm mét.

Mỗi một viên đạn của tay thiện xạ đều có thể cướp đi một tính mạng, thế nên những viên đạn này rất thiêng liêng. Chúng không những được linh hồn chủ nhân nuôi dưỡng, truyền đạt sự tôn trọng, mà còn thừa hưởng quyết tâm phô bày kỹ thuật trác tuyệt.

Tiếng súng trong mộng vang lên, Gunsmith tỉnh lại.

Trời tờ mờ sáng. Vừa mở mắt, hắn liền phát hiện một con ếch nằm ở một nơi cách mình chưa đến một mét, còn con ếch kia nhảy vào trong rừng ngay khi thấy hắn tỉnh lại.

Hắn thu dọn thật nhanh. Sau khi cuộn túi ngủ và cột nó cùng đồng thức ăn dự trữ vào bao hành lý đã chuẩn bị sẵn, hắn vác chúng trên vai và đi về phía trước.

Với thực lực cấp Bính, Gunsmith có thể di chuyển trên không, chẳng qua phải leo lên cây, rồi nhảy lên. Nhưng nếu làm vậy thì rất phí thể lực, vì vậy

hắn cố gắng đi trên mặt đất, chỉ khi gặp những đoạn đầm lầy có mực nước cao hơn eo mới cân nhắc đi "con đường trên không".

Dù sao không người nào biết trong nước sẽ có thứ gì. Nhện, rắn, cá sấu... Tất cả những gì mang độc hay động vật mang bệnh khuẩn đều có thể nghỉ lại trong vũng nước lầy lội kia, cho dù vết cắn của chúng còn sạch hơn so với gái trinh, bạn cũng sẽ không nguyện ý bị thương trong hoàn cảnh ẩm ướt nọ, bởi vì miệng vết thương có tỷ lệ bị bệnh lây nhiễm rất cao. Nếu như bạn gặp phải một con vi khuẩn nào đó ký sinh thì trong tương lai mười lăm năm không đui mù cũng tàn tật, nhẹ nhất thì vĩnh viễn không thể tham dự những hoạt động hiến máu nhân đạo và phải sử dụng thuốc men thường xuyên. Đương nhiên, rất nhiều người không thể sống lâu đến thế vì đã qua đời.

Một buổi sáng trôi qua, đến Gunsmith cũng không đoán được mình đã đi được bao xa. Dù gì thì có nhiều lúc hắn phải nhảy lên cây để nhìn xung quanh, nhưng chỉ thấy cây và cây...

Hắn đang nghĩ có nên ăn cơm sớm hay không thì đột ngột ngửi được một mùi vị khác thường, rõ ràng là mùi hôi và cách hắn không xa.

Theo lý thuyết, động vật nhỏ sẽ rất ít có cơ hội phơi thây ngoài chốn hoang dã vì chúng sẽ bị những loài động vật ăn thịt nuốt sạch, tối đa chỉ còn thừa một ít xương cốt, căn trên đó cũng sẽ bị loài ăn xác dọn dẹp thật nhanh. Vậy làm thế nào mùi vị lại rõ ràng đến thế? Chẳng lẽ có động vật cỡ lớn chết ở gần đây? Thế thì lạ thật, trong rừng mưa nhiệt đới này không có sư tử hay chó sói Bắc Mỹ. Cho dù có vận chuyển một số tới đây thì sao chúng có thể làm thịt cá sấu?

Gunsmith vừa suy tư, vừa tiếp cận nơi mùi vị xuất phát.

Khi vạch vài chiếc lá cực lớn sang một bên, trước mắt hắn xuất hiện một cảnh tượng đủ khiến con người khiếp sợ.

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 3 : Đỉnh nhọn

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Thứ xuất hiện trước mắt Gunsmith là cá, ngọn nguồn của mùi hôi thối. Chúng nằm tấp nập ba trên đất bùn và tỏa ra thứ mùi của xác chết. Đương nhiên cá không thể đứng, huống chi là cá chết.

Gunsmith thoáng quan sát, bãi đất này tuy rộng không đến trăm mét vuông nhưng rõ ràng cao hơn những vùng đất xung quanh một ít.

Hắn cảm thấy rất ngạc nhiên. Tại sao cá chết lại xuất hiện ở một nơi chỉ dành cho cây cối, đã vậy số lượng lại nhiều đến thế? Điều đáng nói là chúng không giống những loài cá nhiệt đới, đếm sơ đã hơn ba hoặc bốn mươi con.

Ban đầu hắn cho rằng chuyện này do thổ dân ở đây làm nhưng nghĩ đi nghĩ lại mới thấy không giống. Tại sao họ vất vả bắt cá nhưng không ăn không nuôi, mà bỏ lại trên vùng đất cao đến độ hư thối và bốc mùi chứ?

Sau đó, hắn chợt nghĩ có phải động vật làm chuyện này hay không, và hắn nhanh chóng phát hiện chuyện này không thể xảy ra. Bởi vì động vật không dùng lưới đánh cá và lưới câu nên dù chúng bắt cá nhiều hoặc ít đều để lại vết thương trên thân cá. Còn những con cá trước mắt, mặt trên của chúng...

Trong đầu Gunsmith chợt xuất hiện một suy nghĩ.

Hắn lập tức đến bên một gốc cây gần đó, rồi quan sát thân cây.

Quả nhiên có vết nước chưa khô kịp, e rằng trước kia một nửa thân cây ngâm trong nước. Tức là cách đây không lâu, nơi đây là dòng sông hoặc hồ nước, bùn ướt lầy lội dưới chân cũng nói rõ điểm ấy.

Vậy nguyên nhân những con cá trước mắt chết hẳn là do mực nước giảm xuống mấy mét trong khoảng vài giờ nên chúng không có thời gian tách khỏi nhau.

Nhưng nơi đây rõ ràng là một vùng đất cao. Nếu nói mực nước từng lên cao, thế chẳng phải khu vực xung quanh đều nằm trong nước sao?

Gunsmith đi xuống sườn dốc, lại kiểm tra cây cối chung quanh.

Phần thân cây lộ ra bên ngoài đều giống nhau về màu sắc, thứ ngâm trong nước chỉ là phần rễ bên dưới. Kể từ đó, hiện tượng quỷ quái trước mắt chỉ có một cách giải thích: Mực nước vốn không hề thay đổi, mà mảnh đất kia tự nâng lên.

Động đất đâu?

Không hề có!

Hay dưới nền đất có một loài động vật cổ xưa trở mình?

Giờn à?

Lòng hiếu kỳ của Gunsmith rất nặng, khi các nhà phát minh còn bé đều có tật xấu này. Mà một khi hắn phát hiện hiện tượng kỳ lạ nào đó mà không tìm hiểu đến cùng, chắc chắn sẽ cảm thấy bứt rứt.

Lúc này là giữa trưa, khoảng thời gian vốn được dành để ăn cơm và nghỉ ngơi. Chỉ là một khi Gunsmith không giải được bí ẩn này thì chẳng có hứng ăn bất cứ thứ gì, vậy nên hắn nghĩ đến một biện pháp rất trực tiếp: Đào bới.

Hắn lấy khỏi ba lô vài thứ, rồi dùng hai miếng vải thay bao tay. Dù sao việc này không cần phải tách năm ngón tay nên hắn chỉ cần dùng vải nhằm phòng ngừa nước bùn lẫn vào móng tay, sau đó dùng tay không để đào.

Đồng bùn này đều ngâm mình dưới mặt nước, đào lên cũng chẳng mất bao nhiêu sức lực. Động tác đào của Gunsmith thì lại y hệt loài chó nên nhanh chóng tạo thành hố.

Cứ đào như vậy chừng một giờ, hắn đã xuống một nơi cách mặt đất hơn mười mét. Vì phòng ngừa nước bùn chảy xuống đáy và chôn mình trong lúc đang làm việc, Gunsmith không dám đào thẳng từ trên xuống, mà đào theo dạng phễu. Để duy trì chiều rộng, hắn phải leo lên mở rộng miệng hố mỗi khi đào sâu hơn hai mét, thế nên lượng công việc cũng gia tăng. Dù

sao hắn cũng không phải là người bình thường nên chẳng mấy mệt mỗi khi làm thêm việc này.

Trong khi Gunsmith bắt đầu cảm thấy suy luận xa vời giữa chốn hoang vu của mình thật ngớ ngẩn hết sức, móng tay hắn bỗng chạm phải một vật thể rất cứng, ngón tay vì vậy cũng bị chấn đến mức đau nhức.

"Đá à? Làm ơn đừng là đá." Gunsmith tự nhủ, sau đó đào lớp bùn đất cuối cùng để nhìn thấy đồ vật nọ.

Thứ đó thật sự không phải là đá, mà là kim loại.

"Ha ha ha ha ha!" Gunsmith cười điên cuồng. Trong nháy mắt, hắn cảm thấy như mình vừa đào được phi thuyền của người ngoài hành tinh.

Tiếp tục đào...

Lại đào thêm càng nhiều bùn, Gunsmith càng chậm rãi phủ định suy đoán này, bởi hắn nghĩ đến một suy đoán không tưởng hơn nữa — bên dưới đầm lầy là một Kim Tự Tháp được tạo từ kim loại.

Bãi đất cao, hoặc có thể nói là hồ nước này, nằm trên ngọn tháp. Nhưng không biết là do nguyên nhân gì, kiến trúc dưới đáy trời lên, dẫn đến sự nứt vỡ của mặt đất. Nếu mặt trên không phải đầm lầy, có lẽ mặt đất cũng không hở ra mà sẽ văng tung tóe.

Gunsmith ngừng công việc đào bới, rốt cuộc bên dưới phần đỉnh là quái vật khổng lồ nào đã không thể dự đoán được nữa, có lẽ bên dưới còn có một thành phố lớn ấy chứ. Dù sao chiều cao từ đỉnh tháp đến lòng đất lớn quá chừng, nếu hắn đào từ bên ngoài sườn dốc thì dù có đào mấy kí lô mét nữa cũng chẳng đến đáy.

Hắn đứng trên kim loại, rồi bật nhảy để trở lại mặt đất.

Nồi lửa lên, hắn nướng hai con hải ly bắt được vào ngày hôm qua, rồi vừa ăn, vừa cân nhắc hành động tiếp theo.

Phương pháp xử lý tốt nhất chính là lấp vũng hồ lại, về sau có cơ hội sẽ mang đội ngũ kỹ thuật trở lại; Thế nhưng, xung quanh Gunsmith không một ai đáng tin cậy, trong khi hắn lại không thể đợi để biết bên dưới là vật

gì? Chôn khi nào? Tại sao hết lần này đến lần khác lại hờ trong khoảng thời gian gần đây? Từ trường kỳ lạ chắc chắn không thoát khỏi liên quan với vật này, nói không chừng trong đó là văn minh cổ đại bị quên lãng nào đấy...

Càng tìm hiểu sâu, lòng hiếu kỳ của Gunsmith bùng cháy dữ dội.

Hôm nay đã đến chỗ này đã là một chuyện may mắn. Nếu bỏ lỡ cơ hội thì tương lai có thể tìm được vị trí ngọn tháp hay không cũng khó nói. Phải biết rằng kim chỉ nam không thể dùng tại đây, hình dạng mặt đất lại biến đổi phức tạp. E rằng qua hôm nay sẽ không nhìn thấy lần nữa.

Gunsmith lấp đầy bụng. Kế hoạch chạy trốn vốn đã hần bị ném lên đến tận chín tầng mây và giờ chẳng phải là lúc cân nhắc đến việc ăn đủ bữa.

Trong khu rừng văn minh nhân loại không thể chạm đến bỗng xuất hiện một khối kim loại cực lớn bị chôn sâu dưới mặt đất, sao hần có thể ngồi yên mà không để ý đến?

Hần kiểm tra hành lý trên lưng, sau đó rút súng xương và bóp cò súng về phía đỉnh kim loại dưới hồ một cách quyết đoán.

Tiếng nổ của súng xương hơi khác tiếng súng bình thường, âm thanh khó nghe hơn chút ít, còn viên đạn do súng xương bắn ra cùng một loại với năng lượng khối cô đọng nhiều lần. Khi chúng tiếp xúc mục tiêu thì sẽ căn cứ kết cấu, cường độ để thay đổi năng lượng bản thân, thế nên nếu dùng súng xương để bắn vật thể càng rắn chắc thì uy lực được tạo ra và năng lượng sẽ càng lớn. Ví dụ như khi bắn trúng cơ thể con người, uy lực không khác đạn thường bao nhiêu, nhưng khi bắn trúng sắt thép, uy lực sẽ tăng vọt đến cấp bậc của đạn phá giáp. Còn nếu bắn trúng kim cương, năng lượng tỏa ra không chừng sẽ tạo ra một vụ nổ.

Dĩ nhiên, một số bề mặt và chất môi giới đến đạn cũng không thể đục lỗ sẽ không thể tạo phản ứng biến đổi năng lượng. Ví dụ như nước, không khí, áo chống đạn có bề mặt là sợi hóa học... Đây là món vũ khí đặc biệt của Gunsmith nên đế quốc không thu được kỹ thuật này.

Gunsmith vốn tưởng bắn thủng khối kim loại này không khó khăn cho lắm. Theo suy đoán của hần, món đồ cỡ lớn như vậy khó có thể cứng rắn ngang kim cương.

Và mặc dù suy đoán của hắn vẫn đúng, vì độ cứng của đỉnh nhọn kia không bằng kim cương thật, có điều kết quả sau khi nổ súng cũng không kém là bao.

Viên đạn nho nhỏ bắn trúng ngọn tháp cách mặt đất hơn mười mét nhưng uy lực sinh ra lại như bom C4 phát nổ. Vì hắn không hề chuẩn bị tâm lý nên bị sóng không khí trực tiếp thổi bay, cuối cùng treo lủng lẳng như con khỉ trên thân cây ở phía xa...

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 4 : Kể sống sót trong cũi

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Gunsmith leo xuống từ trên cây. Sau khi chắc chắn mình không bị thương, hắn mới nhanh chóng trở về vị trí trung tâm vụ nổ. Cái hố vừa đào đã bị mở rộng, đỉnh chóp kim loại của kim tự tháp dưới lòng đất lộ ra một mảng lớn.

Súng xương không những xuyên qua lớp kim loại bên ngoài mà còn để lại một lỗ hình trụ đường kính khoảng bốn mươi centimet trên bề mặt. Khi đạn năng lượng xuyên qua vỏ ngoài của vật thể kim loại như trên có thể để lại vết đạn còn rộng hơn cả đạn pháo, dấu vết vừa gọn gàng vừa chính tề.

Gunsmith nhặt một tảng đá, đang định ném vào bên trong chóp tháp để kiểm tra độ sâu. Nào ngờ vừa khom lưng, hắn lão đảo rồi ngã xuống đất.

“Chuyện gì vậy...” Đôi chân hắn mất đi sức chống đỡ thân thể, tầm mắt cũng trở nên mơ hồ.

Vài bóng người bước vào tầm nhìn của Gunsmith nhưng hắn không thể nhìn rõ hình dáng của kẻ đến. Trong mắt hắn chỉ là một vài bóng đen hình người.

Rất nhanh, lại có thêm vài bóng người. Bọn họ bắt đầu nói chuyện với nhau bằng thứ ngôn ngữ mà Gunsmith hoàn toàn không hiểu.

Không lâu sau, Gunsmith ngã ngửa xuống mặt đất. Đầu óc hắn vẫn tỉnh táo, chỉ là tầm nhìn trở nên mơ hồ, toàn thân không còn sức lực. Hắn chỉ cảm thấy mình bị trói lại, rồi bị buộc vào một khúc cây dài và được hai người gánh đi như loài gia súc.

Hắn không hề biết mình được đưa đi bao xa, trải qua bao lâu, nhưng chắc hẳn đã bị khiêng vào một ngôi làng nào đó. Hắn nhìn thấy vài kiến trúc giống như nhà lá, còn ngửi thấy mùi nướng thức ăn.

Sau đó, hắn được mở trói khỏi cây gỗ và bị ném vào một nơi giống như cái

cũi. Hình như bên cạnh còn có người, nhưng người ấy không hề động đậy mà chỉ ngồi trong góc, cũng không biết còn sống hay đã chết. Mắt của Gunsmith tạm thời không nhìn rõ được, cũng không còn sức nói chuyện nên chỉ đành chờ đợi.

Khi thị lực và thính lực dần hồi phục thì đã là hoàng hôn, Gunsmith thử nói chuyện cùng anh bạn chung cảnh ngộ với đôi mắt đờ đẫn đang ở bên cạnh mình: “Này ông bạn, nghe hiểu lời ta nói không?”

Người kia thoạt nhìn khoảng hơn ba mươi tuổi, người da trắng, đầu hói nhưng râu ria xồm xoàm.

Hắn nhướn mắt lên nhìn Gunsmith, rồi nói: “Ồ, được lực hết tác dụng rồi à?”

Gunsmith hỏi: “Được lực gì?”

Người kia nói: “Tất nhiên là thuốc mê. Những thổ dân này dùng ống tiêu tự chế bắn ra một loại mũi tên rất nhỏ, mũi tên được tẩm một thứ nào đó có thể khiến cơ thể tê liệt, có lẽ là dịch lỏng hoặc bột được bọc chúng mài ra từ thảo dược. Ta cũng không rõ lắm.”

Nghe xong, Gunsmith sờ lên gáy mình theo bản năng. Quả nhiên ở đây có hai vết thương rất nhỏ.

“Bị trúng tên lúc nào thế nhỉ? Thật sự không phát hiện được...”

Người kia nói: “Rất khó phát hiện, bởi cảm giác không khác hơn so với khi bị muỗi cắn cho lắm.”

Hắn vươn tay ra: “John Desoto, người có thể gọi ta là John.”

Gunsmith gắng gượng giơ tay lên bắt tay hắn: “Charles Laure, gọi sao cũng được.”

John hỏi: “Này Charles, người cũng đến nơi này thám hiểm sao?”

Gunsmith cười gượng: “Không, máy bay gặp sự cố thôi. Sao nào, người là nhà thám hiểm à?”

John nói: “Đúng vậy, chỉ là ta rất tiếc phải nói lần thám hiểm này không mấy thành công.”

Gunsmith nói: “Để ta đoán xem, có phải la bàn của ngươi không biết từ lúc nào bỗng nhiên mất tác dụng, sau đó lạc đường ở khu vực này, đúng không?”

“Không chỉ la bàn đâu anh bạn. Ta và các bạn của ta là một đội thám hiểm, tổng cộng sáu người, được trang bị các loại thiết bị tiên tiến.”

John nói: “Nhưng sau khi đến đây toàn bộ những thứ ấy đều mất tác dụng. Dường như nơi này có một loại sức mạnh nào đó có thể khiến những trang thiết bị hiện đại được phát minh trong vòng một trăm năm trở lại đây ngưng hoạt động. Hơn nữa, sức mạnh ấy còn phát ra từ trường hỗn loạn gây ảnh hưởng đến những dụng cụ cơ bản như la bàn, cuối cùng thứ duy nhất có thể dùng được chính là một vài thiết bị điện tử đơn giản nhất, như radio chẳng hạn.”

Gunsmith nhìn bốn phía một lượt: “Nhóm ngươi nói có sáu người, vậy năm người còn lại đâu?”

Nào ngờ John cười khẩy một tiếng, nhưng đồng thời ánh lệ bỗng lóe lên trong mắt hắn. Gunsmith biết điều này không phải là dấu hiệu tốt, có lẽ tinh thần người này đã ở đến bên bờ vực suy sụp.

Quả nhiên, câu trả lời của John cũng sồn tóc gáy như vế mặt của hắn: “Bị ăn rồi...”

Gunsmith nuốt vài ngụm nước bọt: “Bị cá sấu ăn hả?”

Hắn chỉ dò hỏi theo suy đoán hợp lý hơn cả.

John trả lời: “Không, là những thổ dân này.”

Giọng nói của hắn bắt đầu trở nên kích động: “Khoảng trưa ngày hôm kia, chúng ta trúng mai phục của bộ lạc này. Đêm hôm ấy, Louis và Abel bị ăn thịt. Đêm ngày hôm sau, đến lượt ba người còn lại.”

Hắn ngẩng đầu lên. Dùng ánh mắt tuyệt vọng và nụ cười thê lương nhìn Gunsmith và nói: “Hôm nay là ngày thứ ba, ta nghĩ chắc hẳn đã đến lượt ta

rồi...”

Gunsmith nói: “John, người nên phấn chấn lên một chút. Tình hình vẫn chưa đến mức xấu nhất đâu.”

“Chưa đến mức xấu nhất?” Giọng nói của John bỗng trở nên cao vút. Cũng may hai tên thổ dân phụ trách trông coi ở cách đó không xa có vẻ không chú ý đến cuộc trò chuyện của hai kẻ bị giam.

“Đồng đội cùng vào sinh ra tử với ta bị giết chết tươi ngay trước mặt ta. Đám người rừng này lột sạch đồ, treo bọn họ lên cột, rồi cắt thịt từ cơ thể vẫn còn sống sờ sờ của họ. Sau cùng, chúng chia lưỡi, đầu và nội tạng giống như phân phát chiến lợi phẩm, rồi thì cả bọn đốt lửa, cả làng mở tiệc nướng. Người nhìn thấy đồng thịt nướng được treo trên giá ở bên ngoài phải không? Người cho rằng đó là gì chứ?”

John tiến lại gần thêm đôi chút, hạ thấp giọng xuống nhưng giọng vẫn rất kích động: “Cho dù là kẻ bị giết hay người bị giam trong cũi đều la hét, van xin, nhưng chúng hoàn toàn không dừng lại. Có lẽ chúng không hiểu ngôn ngữ của chúng ta, mà tiếng khóc la và kêu gào theo bản năng của động vật là thứ cơ bản nhất. Vì vậy, với bọn ăn thịt người này, chúng ta chẳng khác gì gia súc của chúng. Liệu người có thương hại heo, bò, dê không? Tên đồ tể liệu có để ý đến tiếng kêu gào của thực phẩm không? Không thể nào! Hôm nay sắp đến lượt ta, có lẽ còn có cả người, ai mà biết được! Charles! Người cảm thấy tình huống như vậy vẫn chưa đến mức tồi tệ nhất sao?! So với kiểu chết như thế, ta thà tìm một cọc gỗ rồi tự đâm vào đầu mình cho xong chuyện.”

Gunsmith chờ cho đối phương thở dốc xong, mới nói: “Bình tĩnh một chút. John, ít nhất bây giờ chúng ta vẫn còn sống.”

John hừ lạnh một tiếng, rồi tựa vào cũi một cách vô lực: “Chỉ tại ta, ta là chỉ huy của đội thám hiểm, các đồng đội đã giao tính mạng cho ta nhưng ta lại hại chết bọn họ. Đáng lẽ ta phải sớm nghĩ đến sẽ có ngày này để làm việc cẩn thận và không tự mãn, ta bị như vậy cũng đáng tội mà...”

Hắn đang nói, bỗng lại bắt đầu nức nở. Đây là lời tâm sự và sám hối của một người đàn ông trong khoảng thời gian cuối cùng của cuộc đời. Nếu lúc này Gunsmith không ở đây, có lẽ John chỉ đành nói những lời này với thượng đế.

Bây giờ, Gunsmith đã khôi phục lại tri giác. Hắn xem xét xung quanh một chút. Cái cũi mà mình đang bị nhốt không hề nhỏ. Nếu chen chúc, đại khái có thể chứa được khoảng mười người. Chất gỗ làm cũi cũng rất cứng rắn, hắn dùng tay gõ vài cái, ước chừng ngay cả hà mã cũng không thể thoát khỏi nơi này. Xung quanh cửa được bịt kín bởi những dây leo đan dày đặc vào nhau, khiến tay người không thể thò ra, khi đóng lại chỉ có thể mở ra từ bên ngoài. Xem ra khi tộc ăn thịt người làm chiếc cũi này đã nghĩ đến việc không chỉ nhốt thú rừng mà còn phải nhốt được người.

Mặc dù vậy, Gunsmith dù gì cũng là người có siêu năng lực cấp Bính. Gỗ có rắn chắc hơn cũng chỉ là gỗ, hắn hoàn toàn đủ tự tin để có thể dùng tay không phá vỡ sự giam cầm, sau đó chạy ra ngoài tìm đường sống.

Hắn nghĩ ngợi một chút, rồi quay mặt về phía John và nói: “Khi bọn thô dân ăn thịt người dẫn bạn của ngươi ra khỏi cũi, các ngươi có thử chống cự không?”

“Thử rồi, nhưng bọn chúng sẽ dùng thuốc mê. Bọn ta ở trong cũi hoàn toàn không thể tránh được, sau khi bị tê liệt thì không còn sức phản kháng nữa.”

Gunsmith nói: “Vậy... nếu muốn bỏ chạy thì bây giờ là tốt nhất, đề phòng bọn chúng dọn cơm sớm...”

Hắn lần mò một lát. Súng xương vẫn còn. Đám người rừng kia không hề đụng đến đồ vật trên người hắn. Chỉ là ba lô của hắn đã mất, nhưng thứ ấy đã không còn quan trọng, súng vẫn còn là được.

John nói: “Đừng phí sức nữa. Dù có tông gãy xương bả vai của ngươi thì cũi cũng không nứt ra đâu.” Hắn thật sự đã mất đi hi vọng, phen nổi giận vừa rồi có lẽ đã là đợt bùng nổ cuối cùng.

Gunsmith nói: “Này ông bạn John, ta không thể mang một người đã hoàn toàn mất đi ý chí sống sót lên đường được. Ngươi phải phấn chấn lên! Ta không thể công ngươi bỏ chạy sau khi phá cũi đâu.”

Vẻ mặt của John bỗng thay đổi, rồi lại nhìn Gunsmith chằm chằm.

Thằng cha này có vẻ không giống như đang nói đùa!

Một lần nữa, chút ý chí chưa bị mài mòn hết của nhà thám hiểm lại bùng cháy như một ngọn lửa: “Người nói nghiêm túc đấy chứ?”

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 5 : Chạy trốn

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Kim cương có thể điều khiển đàn bà, đàn bà điều khiển đàn ông, đàn ông điều khiển thế giới.

Ba Ngày Ngủ Hai nghìn lục

Gunsmith hỏi: “Bây giờ người còn chạy nổi không? Có bị tê liệt hay bị thương ở đâu không?”

John trợn mắt, rồi trả lời ngập ngừng: “Không... không sao, chỉ là hai hôm nay không ăn không uống nên ta không thể chạy nhanh, hơn nữa cũng chạy không được xa.”

“Không thành vấn đề, có thể chạy là được rồi.” Gunsmith chỉ về một hướng: “Lát nữa khi ta mở cũi, người cứ đi theo đường này.”

“Này anh bạn, nếu người thật sự có thể đưa chúng ta ra khỏi cũi, ta đề nghị hay là đổi hướng chạy trốn đi, ví dụ như bên kia.” Hãn chỉ về một hướng khác và nói: “Trong hai ngày bị nhốt ở đây, ta vẫn luôn tìm cơ hội chạy trốn. Theo quan sát của ta, hướng người vừa chỉ chính là con đường bọn thổ dân thường đi lại hàng ngày, còn hướng ta chỉ là một góc chết, hai hôm nay ta chưa từng thấy tên nào đi về phía ấy.”

Gunsmith nói: “Đúng, điều này ta biết. Phía đó mọc đầy cỏ đuôi sói cao đến hông, ngay đến bờ bụi kiến trúc cũng chứng minh dường như nơi này không có người tới.” Hãn vươn một tay nắm lấy song gỗ ở bên cạnh: “Cho nên chạy về phía ấy không bao xa, có thể sẽ gặp phải hồ nước hoặc vách núi.”

John nghĩ ngợi một lúc, rồi nói: “Vậy con đường mà bọn chúng hay qua lại nhất thường sẽ là hướng lấy nước hoặc săn bắt, nên chắc chắn là đường sông.”

Gunsmith nói: “Không sai.”

“Người đang làm gì vậy?” John thấy Gunsmith vừa nói vừa dùng hai tay nắm chặt song gỗ.

“Không phải người định dùng sức mình để bẻ gãy khúc gỗ lớn cỡ này chứ?”

Gunsmith trả lời: “Không phải là không được, nhưng làm vậy rất phí sức, tiếng động cũng quá lớn. Ta có cách tốt hơn.” Trong khi hắn nói, không ngờ song gỗ vừa tiếp xúc với lòng bàn tay lại biến thành cát và rơi xuống đất.

John ngạc nhiên thốt lên: “Người làm như thế nào vậy? Ma thuật hả?”

Gunsmith nói: “Nếu giải thích bằng từ để người có thể hiểu ngay lập tức thì đây gọi là siêu năng lực.”

“Trên thế giới này thật sự có siêu năng lực sao? Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ta thật sự không dám tin.” John nói.

“Cũng không phải chuyện gì to tát. Ma thuật cần phải học tập, còn siêu năng lực là bẩm sinh. Tất nhiên, người sử dụng muốn thành thạo hai thứ trên thì đều cần phải cố gắng rèn luyện.”

Gunsmith vừa nói, vừa thò tay về phía một song gỗ khác: “Năng lực của ta được EAS đặt tên là "Thuật luyện kim", hễ là vật không có ý thức đều có thể bị biến đổi, biến nước biển thành kim cương cũng được.”

John cảm thấy lời giải thích có vẻ hơi phóng đại. Đầu tiên không đề cập đến EAS là thứ gì, chỉ riêng chuyện biến nước biển thành kim cương thì dù là ai cũng không thể tin tưởng một cách dễ dàng.

“Anh bạn, người chém gió quá rồi. Biến gỗ thành cát là một chuyện nhưng muốn biến...”

Hắn còn chưa nói xong, Gunsmith đã làm song gỗ thứ hai biến mất, rồi thẳng thừng cắt ngang lời hắn: “Nói trắng ra cũng chỉ là than mà thôi... nhưng than còn có thể đốt lửa sưởi ấm.”

Không phải hắn là người thanh cao, chẳng qua cách nghĩ của hắn về tiền

bạc không giống với mọi người.

John nói: “Kim cương có thể điều khiển đàn bà, đàn bà điều khiển đàn ông, đàn ông điều khiển thế giới.”

Gunsmith chỉ cười, không khẳng định hay phủ định, sau đó chuyển chủ đề về lại năng lực của mình: “Nếu chuyển đổi tính chất và kết cấu phân tử của những vật chất khác xa nhau, thời gian lẫn tinh thần mà ta cần sẽ phải tăng lên gấp nhiều lần. Ta từng thử biến một chiếc giày thành một chiếc đồng hồ đeo tay, tốn hết cả bốn mươi phút. Đã vậy, ta còn phải hiểu rõ kết cấu bên trong chiếc đồng hồ, nếu không chỉ có thể biến thành một món đồ chơi giống hệt đồng hồ nhưng không thể hoạt động.”

Hắn thở dài, dường như việc biến hai khúc gỗ thành cát rất phí sức: “Với thời gian như thế, tự tay ta có thể làm ra bốn chiếc đồng hồ, chỉ có điều không thể dùng nguyên liệu là giày.”

Cách đó không xa, hai tên thổ dân canh chừng lồng giam đang quay lại nhìn vào cũi. Gunsmith đành dùng thân mình che hai song gỗ đã bị mất khúc giữa.

Hai tên thổ dân lập tức trò chuyện vài câu sau đó bước về phía chiếc lồng, xem ra chúng đã phát hiện ra điều khác thường.

Gunsmith cố gắng hạ thấp giọng, dùng giọng điệu chậm rãi nói: “Này John, người có thể chui ra ngoài với chiều rộng như vậy hay không?”

John biết chuyện đến nước này giống như mũi tên đã đặt lên dây cung, thế nên tuy thân thể còn yếu ớt nhưng hắn vẫn xóc lại tinh thần để trả lời.

“Lúc nào cũng có thể.”

Gunsmith nói: “Rõ ràng bọn chúng đang chuẩn bị đốt lửa nấu thức ăn nên canh gác hơi lỏng lẻo. Hai tên trước mặt ta có thể tự xử lý, bây giờ người chui ra ngoài rồi chạy theo hướng ta vừa chỉ càng nhanh càng tốt. Ta sẽ theo sau và phụ trách cắt đuôi. Thể lực của ta vẫn còn rất dồi dào nên dù thế nào người cũng không được quay đầu lại, chỉ việc chạy mà thôi. Cho dù nghe thấy tiếng ta ngã xuống đất do bị trúng tên độc cũng đừng thử quay lại cứu ta.”

John thấy hai tên thổ dân càng lúc càng bước đến gần hơn, đành nghiêng rặng đáp: “Anh bạn, ta không biết phải cảm ơn người như thế nào. Trước khi gặp được người, ta đã coi mạng này không còn. Nếu có thể sống sót trở về thế giới văn minh, chắc chắn ta sẽ viết một quyển sách hoặc quay một bộ phim về hành động anh dũng của người.”

Gunsmith nói: “Được rồi, ta vẫn chưa chết...”

Trong khi nói chuyện, hai tên thổ dân đã bước đến trước cũi. Vì góc nhìn nên lúc này chúng không thấy rõ, nhưng bây giờ, lỗ hồng đủ để một người chui qua đã không thể che giấu được. Sắc mặt chúng chợt biến đổi, rồi lại bàn bạc với nhau bằng tiếng thổ dân, giọng nói ngày càng lớn.

Súng xương của Gunsmith lập tức trượt vào tay, nhưng hắn không bắn mà dùng một tay gỡ hai mảnh xương nhọn hình răng từ trên thân súng xuống, sau đó kẹp vào hai bên ngón giữa. Trước khi hai tên thổ dân kịp phản ứng, Gunsmith đã ra tay nhanh như chớp.

Hai tên thổ dân kêu lên một tiếng rồi ngã xuống đất, hai tay chúng nắm chặt lấy yết hầu với vẻ đau đớn. Yết hầu của chúng đều bị xương nhọn đâm trúng, mặc dù có thể lăn qua lăn lại trên mặt đất nhưng không thể hét lên thành tiếng.

John nhìn đến phát ngốc, quên cả việc chạy trốn. Gunsmith quay đầu lại nói: “Này, đừng ngẩn ra thế. Chúng ta sẽ bị phát hiện nhanh thôi.”

Lúc này, John mới hết sững sờ. Hắn chui ra khỏi cũi, khom lưng nhờ vào những căn nhà lá che chắn, rồi chuồn theo hướng thoát hiểm đã bàn sẵn nhanh như một làn khói.

Gunsmith cũng ra khỏi cũi. Khi đi ra, hắn còn cúi đầu nhìn hai tên thổ dân ăn thịt người, bấy giờ vẫn chưa tắt thở hoàn toàn.

“Đừng nhìn ta bằng ánh mắt đó. Các người đã cắm hai mũi tiêu lên cổ ta, chuyện này rất công bằng rồi.”

John và Gunsmith vừa chạy được trăm mét, điều bất thường nơi lồng giam đã bị phát hiện. Ngay tức khắc, bóng dáng của hai người đã lọt vào tầm mắt của tộc ăn thịt người.

Tiếng hét bắt đầu vang lên trong bộ lạc, bởi họ vẫn dùng cách gào thét làm phương tiện liên lạc cơ bản. Vài người đàn ông trưởng thành cầm giáo và ống tiêu nhanh chóng tập hợp lại, rồi bắt đầu đuổi bắt bữa ăn tối đang chạy trốn.

Đúng là hoảng loạn sẽ dẫn đến chạy bừa. Tuy John trốn khỏi ngôi làng theo hướng Gunsmith chỉ dẫn nhưng sau khi vào rừng, hắn lập tức rối loạn. Thấy đường liền lùi vào, thấy dốc liền lặn xuống. Vì hai hôm nay không chút thức ăn nước uống vào bụng nên không được bao lâu hắn đã đi chậm lại.

Nhà thám hiểm đáng thương rõ ràng đã bị bộ lạc ăn thịt người dọa đến vỡ mật. Thế nên khi không còn chạy nổi, hắn dùng cả tay và chân để bò và lết. Nỗi sợ hãi cùng bản năng sinh tồn mách bảo hắn không được dừng lại. Hễ dừng lại sẽ bị lột da bẻ xương, thậm chí chết không toàn thây.

Còn Gunsmith hoàn toàn không giống hắn. Có thể lấy ví dụ như khi chơi game Vô Song gì gì đó (Tam Quốc Vô Song, tức Dynasty Warrior), chúng ta thường thấy một võ tướng mặt mũi bình thường tự dưng nhảy ra, rồi mở miệng hét lớn: “Để ta bắt đầu dạy ngươi từ binh pháp cơ bản”. Sau khi bạn tốn năm giây để đánh ngã hắn, hắn lập tức nói: “Rút quân cũng là một loại binh pháp.”

Tuy hơi buồn cười nhưng về bản chất thì câu này không sai một chút nào. Rút quân và tháo chạy là hai khái niệm khác nhau. Cái đầu tiên là vừa chiến vừa rút, ngay ngắn trật tự. Trong khi cái thứ hai là quăng mũ cởi giáp, giành đường mà trốn.

Gunsmith biết rằng nếu mình cũng giống John thì chắc chắn không có cơ hội thoát khỏi sự truy đuổi. Tuy hắn vẫn còn phương án cuối là giết sạch toàn bộ những kẻ đuổi theo nhưng phương án này khá mạo hiểm. Cho dù hắn có thể phòng ngự nhưng bộ lạc ăn thịt người thế mạnh người đông, chỉ cần mình trúng một mũi tiêu thì chắc chắn cả bọn sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Vì vậy Gunsmith không hề vội vàng đuổi theo John trong suốt đường đi của mình. Hắn cố ý giảm tốc độ và nhặt những vật cứng, chẳng hạn như đá, để ném những thổ dân ăn thịt người gần nhất vỡ đầu chảy máu. Nhờ đó mới gây ra hiệu quả uy hiếp về mặt tâm lý, khiến đối phương kiêng kị và làm chậm bước tiến của bọn chúng.

Ngoài ra, Gunsmith còn phụ trách việc xóa dấu chân John để lại và tạo ra một vài dấu vết giả khiến những kẻ truy đuổi đi nhầm đường. Hắn chỉ bắt tay vào làm việc này sau khi truy binh gặp phải những đòn đánh chặn khiến khoảng cách bị kéo giãn, bởi vì dấu chân của John rất nặng nề và tán loạn, hơn nữa còn có dấu tay hoặc khuỷu tay xen lẫn vào nên không dễ làm giả một chút nào.

Khoảng một giờ sau, sắc trời tối dần. Bộ lạc ăn thịt người đã bị Gunsmith đánh lừa đến mức sắp lạc đường trong lãnh địa của mình. Bây giờ, John đã dừng lại và đang nằm bò trên mặt đất. Hắn thực sự không thể động dậy được nữa.

Trong hơi thở đứt quãng, sắc mặt John trắng bệch, dịch dạ dày bỗng trào lên khiến hắn nôn ra. Nhưng vì ngay cả sức lực để đứng lên cũng không còn nên hắn chỉ đành mặc kệ khuôn mặt của mình dán sát vào những thứ vừa nôn trên đất. Chẳng qua đó chỉ là dịch vị mà thôi, bụng của hắn trống trơn lâu rồi.

Chỉ vài phút sau, Gunsmith đã đuổi kịp.

Hắn bước đến và nói: “Đừng lo lắng, bọn chúng bị bỏ lại rồi. Có lẽ trong thời gian ngắn không thể đuổi đến được. Người đã kiệt sức, cần phải nghỉ ngơi một chút.”

John nghe xong, tuy chưa hoàn toàn yên tâm nhưng đã cảm thấy nhẹ nhõm hơn đôi chút. Khi hô hấp dần trở nên bình thường, hắn cố sức lật mình ngồi dậy: “Phù, anh bạn... Thật không thể ngờ, ta còn có thể sống sót và rời khỏi ngôi làng đó.”

Gunsmith lấy dụng cụ đánh lửa tự chế từ trong túi ra, rồi đưa cho John: “Thứ này có thể đánh lửa, người còn phải đứng dậy bước thêm vài bước. Bên kia có một hang động, vào trong đó thấp lửa đi. Ta đi tìm chút thức ăn và nước sạch cho người. Nếu không được ăn, e rằng người còn chưa đuổi tới thì người đã nghèo rồi.”

“Cảm ơn... Charles, nếu không có người thì ta hoàn toàn không thể trốn thoát.”

“Ta cũng chỉ tự cứu mình, tiện tay dẫn người theo mà thôi. Không cần phải

bận tâm làm gì.” Gunsmith không hề xem trọng chuyện này, hươ tay cho có lệ, rồi một mình đi vào rừng tìm thức ăn.

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu
Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 6 : Nước đen

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Đêm đó, Gunsmith và John nghỉ ngơi trong hang núi.

Sau khi ăn uống no nê, thể lực của John đã hồi phục nhưng sa sút về mặt tinh thần e rằng không thể chữa trị được. Nếu nói trên thế giới có người ngay cả khi ngủ cũng mở một mắt, vậy không cần phải nghi ngờ gì nữa, John đã gia nhập vào hàng ngũ này.

Gunsmith không hề nhắc đến việc thay phiên gác đêm. Hắn biết thổ dân ăn thịt người sẽ không tiến hành tìm kiếm vào ban đêm, bởi làm thế sẽ tốn nhiều sức nhưng hiệu quả không cao, hơn nữa còn rất nguy hiểm. Không đến lúc bắt đắc dĩ, kẻ đi săn không lựa chọn như vậy cả.

Bóng tối là lần ranh giữa văn minh và nguyên thủy. Người của xã hội hiện đại có thể nhờ vào thiết bị tiên tiến để vừa an mình vừa lặng lẽ di chuyển trong bóng đêm, nhưng đám người thuộc tộc ăn thịt người chỉ có một cách duy nhất để đi lại trong bóng đêm là dựa vào đuốc. Trong thế giới tự nhiên, chỉ cần con mồi có nào đều sẽ bị ánh sáng và sức nóng của đồ chơi này dọa chạy mất, huống chi John đã lâm vào tình trạng sợ bóng sợ gió.

Hơn một nửa động vật trong rừng mưa nhiệt đới là loài săn mồi về đêm, nhưng loài người không được như vậy. Trong quá trình tiến hóa dài đằng đẵng, loài người không được ban cho khả năng hành động trong đêm. Đây cũng là lí do vì sao đồng hồ sinh học của chúng ta lại thích ứng với cuộc sống ban ngày. Trong môi trường hoang dã, khả năng bẩm sinh của chủng loài đáng tin cậy hơn bất cứ dụng cụ phức tạp nào khác.

Đây là đêm thứ hai Gunsmith ở trong rừng mưa nhiệt đới, hắn vẫn không thể ngủ ngon.

Vốn dĩ Gunsmith chỉ cần nghĩ cách một mình vượt qua rừng rậm để trở về thế giới văn minh bên ngoài. Nhưng giờ đây, bên cạnh hắn lại có thêm một nhà thám hiểm với thân thể và tinh thần đều mệt mỏi, đã vậy không có bất

cứ trang bị gì bên người. Trước đây đào được mũi tháp kim loại thần bí, hắn cũng chỉ như thầy bói xem voi, không hiểu không biết chút nào. Sâu trong rừng mưa nhiệt đới còn một bộ tộc thổ dân ăn thịt người bình cường tướng dũng, thâm căn cố đế, lúc nào cũng có thể nấp trong bóng tối thổi một mũi tên về phía mình.

Thân bị vây vào hoàn cảnh như vậy, e rằng chỉ có gặp Predator mới có thể khiến sự việc tồi tệ thêm mà thôi.

(Predator thuộc một chủng tộc hiếu chiến thích săn lùng những loài khác làm trò vui, nó có thể dùng nguy trang, có một vũ khí plasma, và có thể thấy được ánh sáng hồng ngoại - Quái vật nổi tiếng trong bộ phim cùng tên, nơi có sự góp mặt của hai vị thống đốc Jesse Ventura và Arnold Schwarzenegger)

Tất nhiên, ta chỉ nêu một giả thiết mà thôi, hoàn toàn không có ý định viết như thế.

Gunsmith ngủ không say. Hắn lại nằm mơ, vẫn là chuyện lúc nhỏ. Lúc ấy là một đêm bão tuyết lạnh lẽo. Trong một căn phòng, hắn quán chân ngồi trước lò sưởi chờ ông nội trở về. Hôm nay, Charles bé bỏng bỗng bị cảm nên không đi săn cùng ông.

Lúc đầu, trong lòng hắn ngập tràn mong chờ, hi vọng hôm nay thu hoạch của ông nội sẽ đủ cho hắn uống canh thịt nóng hổi, nhưng mặt trời dần dần bị mây đen che phủ, bầu trời trở nên âm u, bão tuyết bắt chợt nổi lên. Từ trưa đến tối, mong chờ đã biến thành lo âu.

Cũng may lo âu vẫn chưa biến thành tuyệt vọng, bởi ông nội hắn đã trở về.

Khi lão Laure mở cửa, gió bão lạnh lẽo ùa vào trong phòng, lão dùng thân thể cao lớn của mình chặn gió tuyết ở phía sau, rồi đóng cửa lại.

Ánh lửa lập lòe trong lò sưởi dần ổn định lại, một miếng thịt thú lớn đã buộc chặt được ném xuống đất. Rõ ràng lão Laure đã gặp phải con mồi khó chơi, đã vậy thời tiết xấu khiến lão không thể mang phần lớn chiến lợi phẩm về nhà. Hôm ấy, lão Laure không những mất đi hơn nửa xác thú, mà còn cả mắt phải của mình. Khi trở về nhà, máu từ hốc mắt chảy ra đã đông thành băng từ lâu...

“Này Charles, tỉnh lại đi, Charles!” John gọi tên của Gunsmith.

Giấc ngủ không ngon giấc dẫn tới cơn đau đầu đến ngay lập tức. Hắn mơ màng trả lời: “Chuyện gì vậy?”

John vốn chưa ngủ nghỉ gì nhưng dường như tinh thần rất tốt.

“Ta nghe thấy bên ngoài có tiếng động, có lẽ bộ tộc ăn thịt người đuổi đến rồi.”

Vừa nghe thấy bốn chữ tộc ăn thịt người, Gunsmith cũng lấy lại tinh thần. Loài người, hơi bị dọa thì xóc lại tinh thần, bị dọa quá thì mất hồn, nói không chừng còn sợ hãi đến mức nhồi máu cơ tim.

“Ta ra ngoài xem thử.” Nói xong, Gunsmith búng người dậy, sau khi đứng lên bèn lao đi. Khi đến cửa hang, hắn khẽ thò đầu ra ngoài, nhìn một lượt.

Không thấy gì bất thường, hắn bèn nhặt vài hòn đá ném về ba bốn hướng khác nhau theo hình cánh quạt. Không lâu sau, trong rừng liền vang lên tiếng loạt soạt.

Hắn quay đầu nói với John: “Không giống tiếng động do con người gây ra, có lẽ chỉ là động vật. Vừa rồi người nghe thấy gì?”

John trả lời: “Ta cũng không chắc chắn. Ồ, đúng rồi, từ phía trên rừng cây truyền đến. Liệu có phải đám người rừng ấy cử người leo lên cây quan sát không?”

Gunsmith bèn di chuyển ánh mắt, rồi lại ném vài viên đá, lần này về phía trên cao.

Đá bay đi trừu làm vài con chim giật mình ra, không hề có phản ứng vật sống nào khác.

“Có thể chỉ là khí, cũng có lẽ lần ném đá đầu tiên đã rút dây động rừng khiến bọn chúng bỏ đi.”

Gunsmith nói tiếp: “Nơi này không nên ở lâu. Chúng ta phải nhanh chóng lên đường, đi tới là cách tốt nhất để thoát khỏi truy bắt.”

John đồng ý cả hai tay với ý kiến này.

Hai người ra khỏi hang động, rồi dựa vào mặt trời để phán đoán phương hướng đi tới. Đêm trước, họ đã nhất trí tiếp tục đi về phía Tây. Lý do là lúc đầu, đoàn thám hiểm của John bắt đầu dò tìm từ Tây sang Đông. Tất nhiên lúc ấy la bàn của họ vẫn chưa hỏng.

Có Gunsmith đi trước mở đường, độ khó khi đi xuyên rừng rậm giảm mạnh. John cũng là nhà thám hiểm chuyên nghiệp, tố chất thân thể và khả năng sinh tồn tất nhiên hơn người thường. Hắn vốn không bị thương gì, cũng không bị bệnh. Trải qua một đêm nghỉ ngơi dưỡng sức, thể lực đã hồi phục được bảy tám phần. Theo sau Gunsmith, bước chân của hắn đỡ tốn sức vô cùng.

Cho dù ở trong môi trường xa lạ, hành động của họ hoàn toàn không hề chậm chạp hơn thổ dân ăn thịt người. Dựa vào phán đoán và kinh nghiệm của John, chỉ cần đi như vậy ba ngày, cho dù vẫn chưa ra khỏi rừng rậm thì tộc ăn thịt người chắc chắn sẽ ngừng việc truy đuổi. Thường thì phạm vi hoạt động của bộ lạc nguyên thủy sẽ không vượt quá lãnh địa của mình. Với đám người rừng dựa vào đôi chân làm phương tiện di chuyển cơ bản kia, việc bước ra khỏi lãnh địa cần đến lòng dũng cảm như Christophoro Colombo đi về phía “Tận cùng thế giới” năm nào.

Đi được nửa ngày. Dọc đường không hề phát hiện có người lần theo dấu vết của mình, xem ra đúng là buổi sáng John đã quá đa nghi nên thần hồn nát thần tính.

Rời xa thôn làng của bộ lạc đó, sự an toàn của hai người càng được bảo đảm. Vì chỉ xét về mặt sinh tồn, không có quá nhiều thứ đáng để họ lo lắng.

Đến giữa trưa, hai người không hề dừng lại nhóm lửa. Để tránh thịt chuẩn bị sẵn bị hỏng vì môi trường quá nóng, đêm qua hai người đã nướng chín bảy phần. Làm như vậy rất tiện cho việc lên đường hôm nay.

Nghỉ ngơi qua loa, họ cố gặm vài miếng thịt dơi khô không chút mùi vị rồi liền tiếp tục lên đường.

Phải nói đám dơi này thật xui xẻo. Bọn chúng vốn sống trong hang động có địa thế hơi thấp, không hề trêu chọc ai nhưng lại gặp phải Gunsmith. Hắn ném bách phát bách trúng, không cần biết là chim bay trên trời hay cá lội

dưới sông, chỉ cần bị hấn phát hiện thì đều không thể thoát khỏi ma chường của hấn.

Đến chiều, thần kinh hai người tạm thời buông lỏng hơn. Họ đi hơn nửa ngày đường, qua đầm lầy, lội sông, vượt mọi chông gai, gần như không hề có diễn dừng. Đến tận bây giờ, tốc độ mới chậm lại.

Trong một khoảnh khắc không hề có dấu hiệu báo trước, Gunsmith quay đầu lại theo vô thức để nói chuyện với John, nhưng khóe mắt hấn bỗng nhìn thấy một vài thứ.

Sắc mặt hấn chợt biến đổi. Hấn biết những gì mình nhìn thấy không phải là ảo giác. Vì vậy, hấn cảm thấy sờn gai ốc, bởi bóng đen vừa vụt qua rõ ràng chẳng phải là động vật trong rừng, mà là người.

“John, có một bóng đen theo sau chúng ta.” Gunsmith mở miệng nói thẳng.

Sắc mặt John bỗng tái nhợt. Hấn lập tức quay người thăm dò xung quanh với vẻ đề phòng: “Ở đâu? Là bộ tộc ăn thịt người à?”

Gunsmith nói: “Không... cái ấy... làm sao giải thích cho người nhĩ...” Hấn sắp xếp lại câu chữ một lượt: “Ta nói là "bóng đen" không phải vì ta không thể nhìn ra nó. Thực ra, ta nhìn rất rõ, chỉ có điều "nó" có màu đen và theo sau chúng ta không xa. "Nó" ở trên một thân cây... Ta nghi ngờ tiếng động người nghe hồi sáng chính là do "nó" phát ra.”

“Gì? Rốt cuộc nó có phải là thổ dân ăn thịt người không? Sao lại là màu đen?” Sự hoảng loạn hiện rõ trên khuôn mặt John.

Gunsmith đã rút súng xương. Trục giác mách bảo hấn rằng sự vật trước mặt có thể còn nguy hiểm hơn thổ dân ăn thịt người.

“Chiều cao bằng cỡ đứa bé mười tuổi nhưng thân hình thoát nhìn là người trưởng thành. Tuy nhiên lại không phải người lùn, thật kỳ lạ... giống như người cỡ nhỏ, hơn nữa toàn thân trên dưới từ đầu tới chân đều có màu đen, không phải là màu da kiểu như người da đen, mà là màu đen tuyền của sơn dầu. Bảy mươi phần trăm là mỗi một tác trên toàn thân đều được nhuộm đen, hai mươi phần trăm là do mặc một loại trang phục đặc chế, còn mười phần trăm, có lẽ... hấn sinh ra đã có hình dạng như vậy.”

Gunsmith vừa giải thích những gì mình nhìn thấy với John, vừa phân tích thứ kia rốt cuộc là gì.

John căng thẳng trả lời: “Người muốn làm gì? Nếu nó không gây nguy hiểm, ta nghĩ chúng ta không nên chủ động trên chọc nó. Thoát khỏi nơi này thật nhanh thì hơn.”

Gunsmith nói: “Không nguy hiểm gì sao? Vậy nó đi theo suốt dọc đường vì muốn cầu hôn người à?”

John từ từ lùi về sau lưng Gunsmith, rồi cúi thấp người xuống, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể có tiêu độc bay về phía mình.

“Charles, bây giờ không phải là lúc thích hợp để châm chọc người khác.”

Gunsmith không nhin nổi nên bật cười: “Hôm khác ta giới thiệu cho người một người, người có thể lĩnh giáo thể nào gọi là châm chọc...”

Chữ cuối cùng còn chưa ra khỏi miệng, hắn đã bóp cò súng. Tiếng nổ của súng xương làm kinh động chim thú trong cả một phiến rừng rộng lớn. Giây tiếp theo, một bóng đen từ trên chạc cây um tùm rơi xuống đất.

John ngẩng đầu nhìn, rồi nói: “Làm sao người bắn trúng nó? Ta còn không nhìn thấy gì cả.”

Gunsmith không trả lời câu hỏi này, mà chỉ vẫy tay ra hiệu cho John đi theo. Hắn vừa đến gần sinh vật không biết tên, vừa nói: “Ta bắn chân nó. Như vậy có thể khiến nó còn sống nhưng không thể bỏ chạy.” Hắn cười: “Nếu thật sự nó muốn cầu hôn người thì vẫn có thể quỳ một chân xuống và trao nhẫn cho người.”

John nhếch miệng: “Câu chuyện cười nói lần thứ hai chẳng thể nào buồn cười như lần đầu tiên.”

Khi họ đến dưới gốc cây, cảnh tượng trước mặt đúng là không buồn cười, vì sinh vật không biết tên không hề có ở nơi này.

“Xem ra dù đầu gối trúng đạn nó cũng có thể chạy trốn.” Lần này đến lượt John nói đùa.

Gunsmith quét mắt khắp bốn phía một lượt. Sinh vật màu đen ấy đã không còn dấu vết.

Hắn ngồi xổm xuống, nhìn chăm chú vào một bãi chất lỏng màu đen trên mặt đất nhưng không dám mạo hiểm thò tay chạm vào, mà chỉ áp sát lại ngửi: “Người thấy đây có phải máu của nó không?”

John lại quan sát xung quanh một phen, rồi trả lời: “Nếu là máu thì khi nó bỏ chạy sẽ nhỏ xuống thành một đường. Người xem, không hề có dấu chân, không có vết máu đen, ngay cả dấu vết leo trèo trên cây cũng không có.”

Gunsmith nói tiếp: “Nên... trong vòng vài giây nó đã cầm máu, sau đó lặng lẽ chuồn đi, chạy ra khỏi cự ly năm mươi mét.”

John giơ hai tay ra: “Còn có một giả thiết nữa, chỉ cần một bộ phận của nó trúng đạn, toàn thân nó sẽ lập tức bốc hơi, cuối cùng chỉ còn lại một chút nước đen như thế này.”

Gunsmith đứng dậy: “Tiếp tục lên đường thôi... Hy vọng người đúng.”

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 7 : Qua sông

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Tuy tạm thời thoát khỏi sinh vật không biết tên nhưng sự nghi ngờ vẫn bao phủ trong lòng Gunsmith và John. Điều kỳ lạ trong khu rừng mưa nhiệt đới này thật sự rất nhiều. Mỗi khi tinh thần hai người hơi buông lỏng, chuyện bất thường lại xuất hiện. May mắn thay nơi này không phải sa mạc nên việc tìm thức ăn và nguồn nước không phải là vấn đề quá lớn. Nếu không thì dưới áp lực tâm lý khổng lồ và nhu cầu sinh lý cơ bản không được đảm bảo, có lẽ tinh thần của John sẽ sụp đổ bất cứ lúc nào.

Khúc nhạc đệm màu đen ấy trong nháy mắt đã trôi qua được hai giờ. Khoảng thời gian này, Gunsmith và John không nói chuyện gì nhiều, hai người khôi phục lại tốc độ như buổi sáng, dù cảm thấy mệt cũng cần rằng kiên trì, hệt như sau lưng có mối nguy hiểm không tên đang bám theo mình.

Không biết từ lúc nào, trên đỉnh đầu họ đã cuộn cuộn mây đen, xem ra sắp có một trận mưa lớn. Đồng thời, trước mặt hai người xuất hiện một vùng nước nông.

“Chúng ta nên nhân lúc chưa mưa để qua sông, nếu không mực nước sẽ dâng lên.” John xem xét tình hình trước mắt rồi nói.

Gunsmith lội vài bước trong nước rồi quay đầu nói: “Bây giờ nước chỉ ngập đến đầu gối song bước đến giữa sông có thể sẽ ngập đến hông, thậm chí chân không chạm đáy. Người thực sự muốn làm vậy à? Theo ta quan sát, đến bờ đối diện phải lội ba bốn trăm mét, có thể còn xa hơn, lỡ vừa bước đến giữa sông trời bắt đầu đổ mưa...”

John cắt ngang một cách thẳng thừng: “Chúng ta có thể sẽ bị mắc kẹt ở đó, đã không thể đến bờ bên kia, cũng không kịp quay lại. Sau khi nước sông dâng lên, dòng chảy xiết sẽ cuốn chúng ta đi. Ta biết chứ! Thế nên chúng ta đừng nói nhảm nữa, lội qua mau thôi.” Trong khi nói, hắn đã bước về phía trước.

Gunsmith không nói thêm gì mà chỉ theo sát phía sau. Trong lòng hắn hiểu rõ nếu mưa trút xuống, muốn bơi qua sông là điều không thể. Chỉ còn lại hai cách, một là đi đường vòng hoặc bơi lên phía trên xem thử còn có nơi nào mực nước thấp, lòng sông hẹp hơn. Chỉ là có trời mới biết dòng sông này chỗ nào mới là hẹp nhất, nói không chừng chỗ nước nông này chính là nơi hai bờ sông cách nhau gần nhất. Mưa trong rừng nhiệt đới lại rất dồn dập, sau khi mực nước dâng lên giữ mãi không hạ xuống cũng là điều rất bình thường.

Còn phương pháp thứ hai chính là tốn chút thời gian chế tạo một chiếc bè đơn giản để qua sông. Nhưng lỡ sau khi dâng lên, nước sông lại chảy xiết thì người hay bè đều bị cuốn đi. Lại nói trong mưa dông, ở trên mặt sông rộng rãi rất dễ bị sét đánh.

Tất nhiên, còn có lựa chọn thứ ba là ở tại chỗ chờ tạnh mưa rồi tính tiếp. Tuy nhiên, dựa vào những gì Gunsmith và John đã trải qua, họ thà đi đường vòng chứ không muốn ngừng chân.

Mây đen mù mịt, cách mặt đất rất gần, tiếng sét trầm thấp. Những điều này đều không phải dấu hiệu tốt. Nhiều nhất năm phút sau, nơi này sẽ mưa như trút nước. Đến lúc ấy, vùng nước nông này có thể sẽ biến thành đáy sông.

Bấy giờ, John và Gunsmith đã đi được một phần ba chặng đường. Họ đang phải đối mặt với một vấn đề, đó là có nên lập tức quay ngược trở lại hay không. Bấy giờ chắc hẳn còn kịp, sau khi trở lại bờ ít nhất hai người còn có thể lựa chọn đi theo đường vòng.

“Người có nghĩ rằng quay lại là một ý kiến hay không?” Gunsmith hỏi.

John gạt bỏ đề nghị này một cách quả quyết: “Không, ta có một dự cảm rất mãnh liệt là phía sau vẫn còn nguy hiểm, hơn nữa rất gần chúng ta. Con sông và trận mưa này chính là cơ hội tốt nhất để chúng ta thoát khỏi những thứ quỷ quái đó. Cho dù bị nước sông cuốn rơi xuống thác, ta cũng hoàn toàn không muốn quay lại bờ.”

“Có lẽ ngươi đúng, nhưng mà...” Gunsmith đang nói, nước mưa đã rơi lên mình hắn: “Muốn thuận lợi qua sông thì chúng ta phải tăng tốc lên.”

John trả lời: “Vậy cứ liều đi.” Nói xong, bèn nhảy tới trước một cách dứt

khoát rồi bắt đầu bơi.

Người thành phố khó có thể tưởng tượng được mưa gió trong rừng rậm. Mức độ kịch liệt của nước mưa khi rơi xuống thân người chẳng thể giống loại mưa nhân tạo khi quay mấy bộ phim truyền hình vừa dài vừa dai vừa dở, nam nữ diễn viên chính không cầm dù đứng trong mưa khóc lóc thảm thiết, còn bên ngoài ống kính máy quay lại có một chiếc xe cứu hỏa đang đậu.

John và Gunsmith từ lội nước chuyển sang bơi tự do. Tình huống bây giờ đã không còn thời gian để nghĩ đến việc giữ sức, vấn đề trước mắt chỉ là mực nước tăng nhanh. Nếu đây dựa vài phút, rất có thể sẽ xuất hiện tình huống như nước chảy xiết hoặc đàn cá Piranha. Đến lúc ấy, cho dù là người có năng lực siêu nhiên cũng toi đời.

(Piranha là một loài cá nước ngọt rất dữ tợn, xuất xứ từ các dòng suối ấm và hồ ở Nam Mỹ. Cá Piranha kiếm ăn suốt ngày và có thể róc thịt con mồi trong vòng vài phút. Mặc dù có dáng vẻ hiền lành song Piranha được xếp ở vị trí hàng đầu trong danh sách các loài thủy sinh nguy hiểm nhất ở vùng Amazon của Brazil.)

Gunsmith dự tính khoảng cách khá chính xác. Sau hai phút, hai kẻ sức cùng lực kiệt đã bò lên được đất bùn ở bờ đối diện.

Vừa lên bờ, cả hai đều ngửa mặt lên trời, lồng ngực phập phồng kịch liệt và thở dốc không ngừng. Khoảng cách hơn trăm mét vừa bơi qua không hề dễ dàng, họ ngay cả giày cũng không kịp cởi, dòng chảy cũng nhanh dần. Hai người cuối cùng có thể an toàn lên bờ không thể không nói đã có một phần may mắn nhất định. Nếu họ ở trong nước thêm vài chục giây, hoặc từ thượng nguồn trôi bồng trôi xuống một thân cây gãy thì chuyện này ra sao còn khó nói.

Nhìn lại dòng sông cuộn cuộn ở sau lưng, Gunsmith nghĩ lại mà sợ. Kẻ được gọi là người có năng lực siêu nhiên đối mặt với sức mạnh của thiên nhiên chẳng qua vẫn là con người mà thôi, hấn còn xa mới mạnh đến mức siêu nhân. Trong những năm còn sống, nếu có thể đạt đến cảnh giới cấp Cường trở lên thì mới có thể ung dung vượt qua được hoàn cảnh như thế này.

Mưa ngày càng nặng hạt, mực nước không ngừng tăng lên. Bờ bên này có

nguy cơ bị nhấn chìm, hai người vừa hồi lại sức bèn đứng dậy tìm chỗ trú mưa.

Tâm trạng của John rất tốt. Tuy hấn ướt như chuột lột song những thứ hung ác, kỳ dị kia đã bị ngăn cách bên kia sông. Lần mạo hiểm này tính ra vẫn rất xứng đáng. Có lẽ đêm nay đã có thể ngủ ngon giấc.

“John, ta có một tin xấu muốn nói với ngươi. Ngươi phải chuẩn bị tâm lý.” Gunsmith bỗng nói.

John nói: “Gì? Thứ trong túi của ngươi rơi xuống sông rồi sao?”

“Không, túi của ta đã được may lại, dù có treo ngược trên cây cũng không có thứ gì rơi ra.” Gunsmith trả lời: “Chuyện ta muốn nói còn đáng sợ hơn mất đồ nhiều lắm. Thực ra, lúc này ta đã bị dọa sợ chết khiếp rồi! Ngươi nhất định phải bình tĩnh, đừng gào thét hay nổi điên...”

John đã cảm thấy da đầu tê rần. Hấn hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì?”

Gunsmith chỉ về rừng cây ở phía trước không xa: “Con đường này... Ngươi còn nhớ không, chính là con đường chúng ta đã đi trước khi qua sông.”

John nhìn theo hướng ngón tay Gunsmith chỉ, sắc mặt hấn bỗng trở nên trắng bệch.

“Thực ra thị lực của ta không tệ lắm. Ta còn nhìn thấy dấu chân chúng ta để lại khi đến. Tuy bây giờ chúng đã bị nước mưa dần xóa sạch.”

Gunsmith vừa nói vừa quay đầu lại nhìn:

“Ngươi nhìn phía đối diện đi, cảnh vật đó hoàn toàn giống cảnh vật mà chúng ta nhìn thấy trước khi qua sông.”

John ngồi bệt xuống đất: “Chuyện gì vậy? Không thể nào! Vì sao lại như vậy?”

Gunsmith nói: “Cách giải thích hợp lý nhất là chúng ta tự quay đầu lại.”

“Không thể nào! Chẳng lẽ chúng ta quay ngược một trăm tám mươi độ, bơi

sai hướng nhưng bản thân lại không hề phát hiện?” John gào lên.

Gunsmith thở dài một hơi, nước mưa khiến tóc trước trán hắn dính vào mắt. Hắn vén tóc về phía sau rồi nói với vẻ mặt cẩn trọng: “Rất có thể chúng ta gặp phải tình huống tương tự như không gian gấp khúc. Con sông này giống như một chiếc gương, thoát nhìn thì có vẻ chúng ta đã đi qua nhưng cuối cùng vẫn quay trở lại.”

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 8 : Thử lại lần nữa

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

John suy sụp tinh thần. Hắn tựa vào thân cây, hai tay nắm chặt lấy tóc mình.

“Là lời nguyện! Nơi này bị nguyện rửa! Khu rừng khốn khiếp này! Nhất định là vậy rồi! Thế nên toàn bộ dụng cụ và la bàn đều mất tác dụng. Chúng ta xong rồi! Ha ha, chúng ta xong rồi!”

Hắn bật cười, lại lần nữa biến thành người đàn ông chờ chết trong tuyệt vọng khi bị nhốt trong lòng của bộ tộc ăn thịt người. Trải qua những biến cố quái đản và đáng sợ, đây cũng là phản ứng bình thường của con người.

Gunsmith vẫn điềm tĩnh nói: “Quy kết điều này vào hiện tượng ma quái, không bằng thực hiện vài suy đoán hợp lý thì hơn. Riêng ta lại thấy chuyện này rất có thể do con người làm ra.”

John trừng mắt, bước tới nắm cổ áo của Gunsmith, rồi hỏi với vẻ kích động: “Người biết nơi này đã xảy ra chuyện gì không?”

Lúc này, vẻ mặt hắn như của một gã điên.

Gunsmith nói: “Đầu tiên, có lẽ do người nào đó có siêu năng lực đang giở trò. Người đã từng thấy năng lực của ta rồi đấy. Trên thế giới có đủ các loại người có siêu năng lực, cụ thể có bao nhiêu loại siêu năng lực hoàn toàn không thể thống kê được. Muốn thực hiện chuyện vừa rồi cũng không khó lắm. Có lẽ chúng ta chỉ bị một thuật che mắt nào đó mê hoặc, hay bộ não bị quấy nhiễu.”

John buông tay, có vẻ đã bình tĩnh lại chút ít. Lời của Gunsmith rất hợp lý, so với những lời nguyện ghê rợn xuất phát từ trí tưởng tượng, do người có siêu năng lực quấy nhiễu không phải hợp lý hơn sao?

Gunsmith nói tiếp: “Ngoài ra, liên quan đến việc không gian gấp khúc,

cũng có thể thực hiện bằng máy móc. Tầng lớp cao cấp của đế quốc không phải không có kỹ thuật loại này...”

Nói đến đây, hắn bỗng nghĩ đến tiệm sách của Thiên Nhất. Năm ấy, khi làm thiết bị di chuyển cho tiệm sách, Gunsmith đã tiếp xúc đến khoa học cao thâm liên quan đến không gian. Cho đến lúc hoàn thành, hắn cũng không hiểu thông tin kỹ thuật mà Thiên Nhất đưa cho hắn từ đâu mà có. Kỹ thuật như thế vượt xa trình độ hiện tại của nhân loại.

Về sau, Gunsmith làm cố vấn vũ khí cho đế quốc. Hắn vốn tưởng rằng kỹ thuật bí mật không tiết lộ với bên ngoài của đế quốc chính là nguồn gốc của những thứ khác người trong tiệm sách kỳ lạ ấy. Song sau khi tìm hiểu sâu, hắn phát hiện hai thứ này khác nhau rất xa và hoàn toàn thuộc về hai hệ thống khác nhau.

Thấy Gunsmith bỗng ngẩn ra, John không biết nên chen vào thế nào. Một lúc sau, hắn búng ngón tay hai cái, rồi huơ tay trước mặt Gunsmith và nói: “Này Charles! Người không sao chứ?”

Gunsmith tỉnh táo lại: “Ồ, không sao, nghĩ đến vài chuyện mà thôi.” Hắn tiếp tục chủ đề vừa rồi: “Tóm lại, người cũng không cần quá hoảng sợ. Chỉ là không qua được sông. Buông xuôi hay lúng túng vì việc này không bằng suy nghĩ kế hoạch tiếp theo.”

Bấy giờ, John đại khái đã khôi phục lại từ cơn hoảng sợ ban đầu. Hắn tập trung tinh thần, dùng nước mưa lau mặt: “Tiếp tục lên đường e rằng không được. Mưa thực sự quá to, vừa rồi qua sông lại tiêu tốn quá nhiều thể lực. Tệ nhất là tầm nhìn ngày càng thấp, e rằng sau mấy tiếng nữa chỉ còn lại một mảng đen kịt.”

“Ừ, vậy trước tiên tìm một nơi trú mưa đã.” Gunsmith trả lời rồi lập tức hành động.

Tất nhiên John cũng không thể mặc quần áo dính đầy bùn đất đứng trong mưa nên nhanh chóng đi theo.

Địa hình của khu rừng mưa nhiệt đới nơi cao nơi thấp xen kẽ, nhấp nhô trùng điệp. Họ tốn mười mấy phút mới tìm được một nơi thích hợp, lưng tựa vào vách núi. Trên đỉnh đầu là mỏm đá nghiêng nghiêng lồi ra từ vách núi, vừa vắn ngắn cản nước mưa ở bên ngoài vài mét. Tuy ngồi xồm tại nơi

chật hẹp thế này để tránh mưa rất không thoải mái nhưng tóm lại vẫn tốt hơn đứng bên ngoài.

Lần qua sông thất bại vừa rồi thật sự đã khiến họ mệt mỏi từ thể xác đến cả tinh thần. Hai trăm mét lội nước và thêm hai trăm mét bơi tự do, sau khi lên bờ phát hiện mình vẫn ở chỗ cũ, trên đầu lại là mưa to như trút nước... Đáng sợ nhất là bên ngoài phạm vi mắt người có thể nhìn thấy còn có một loại sức mạnh chưa biết tên, dường như lúc nào cũng nhìn chăm chăm và muốn ngăn cản hai người rời khỏi khu rừng này.

Tuy bầu trời bị mây đen che kín nhưng bốn bề còn chưa đến mức giơ tay lên không nhìn thấy năm ngón. Điều này chứng minh mặt trời vẫn chưa xuống núi. Nơi này không thể ở lại lâu. Đợi mưa dịu bớt, hai người phải tìm một nơi ẩn náu an toàn mới dám đốt lửa nghỉ ngơi.

Họ không phải đợi lâu. Khoảng một giờ sau, mặt trời xuyên qua tầng mây chiếu xuống rừng cây rậm rạp. Hai người không ngăn được niềm vui vì sự ngăn ngủ của cơn mưa này.

Trải qua một khoảng thời gian nghỉ ngơi, thêm vào trời trong xanh sau cơn mưa, tâm trạng của John đã tốt hơn không ít. Sau năm lần bảy lượt gặp phải bất hạnh, độ chai lỳ của thần kinh hẳn có thể nói là một ngày đi ngàn dặm, tốc độ hồi phục cũng nhanh hơn rất nhiều. Tất nhiên còn kém một chút so với sự bình tĩnh khi gặp chuyện của Gunsmith.

Không lâu sau, hai người lại trở về bờ sông. Lúc này, mực nước rất cao nhưng dòng nước khá êm dịu, thoát nhìn có vẻ sóng yên gió lặng. Gunsmith đề xuất ý kiến thử qua sông thêm lần nữa, chỉ có điều lần này toàn bộ quá trình đều phải bơi.

John đề nghị kết một chiếc bè, như vậy có thể giảm độ mạo hiểm đi nhiều. Phải biết rằng ở dưới sông rất dễ gặp đàn cá Piranha bơi qua, hơn nữa, ngồi bè không chỉ tiết kiệm thể lực mà còn có thể nhìn rõ cảnh vật hai bờ trong khi qua sông. Nếu thật sự có người nấp trong bóng tối giở trò, họ có thể nắm được nhiều chi tiết hơn.

Gunsmith đồng ý với ý kiến này. Bây giờ, hẳn đã vô cùng mệt mỏi, thầm nghĩ: "Nếu thật sự bị không gian gấp khúc trói buộc, dùng thể lực để chế tạo bè còn lợi so với bơi tự do qua lại n lần ấy chứ."

Bây giờ, John muốn Gunsmith dùng siêu năng lực để tạo ra hai thanh đao để vừa chặt cây, vừa phòng thân. Ngoài ra, với một thanh đao trên tay, hắn còn có thể giúp đỡ trong việc mở đường khi băng rừng.

Gunsmith vui vẻ đồng ý nhưng nửa ngày sau vẫn không tìm được vật liệu tương tự. Không còn cách nào khác, hắn chỉ có thể lấy một nắm bùn và bắt đầu dôn lực, tốn hai mươi phút mới hoàn thành một thanh.

“Người đi chặt cây trước, ta làm thanh của mình xong sẽ đến giúp người.” Gunsmith đưa đao cho John.

John trả lời: “Sao người không tiện tay làm luôn vỏ đao?”

Gunsmith: “Xéo đi, tự đi giết cá sấu rồi lấy da mà làm.”

John bật cười rồi đi chặt cây một mình.

Năng lực “Thuật luyện kim” rất phiền phức, may mà đao cũng không phải là thứ cơ giới tinh vi có cấu tạo phức tạp, bằng không với trạng thái bây giờ của Gunsmith chưa chắc có thể làm ra thứ có thể tích như thế.

Hai mươi phút nữa lại trôi qua, khi thanh đao thứ hai ra lò, Gunsmith chuẩn bị đi giúp John thì không ngờ hắn đã giải quyết xong số gỗ cần thiết, đúng là tay chân linh hoạt.

“Lực nổi của vài khúc gỗ này chắc hẳn đủ sức chở hai người. Mái chèo cũng đã làm xong, chúng ta làm thêm một vài sợi dây chắc chắn, dùng đao sửa chữa một chút rồi buộc chặt bè là được.” Khi John nói lời này, thực ra việc phải làm đã xong hơn nửa.

Hắn lựa chọn cây gỗ có kích thước vừa phải. Khi chặt cây đã tính toán độ dài, cành cây dư ra cũng được chặt hết nên việc dành cho Gunsmith không nhiều. Nghĩ lại John cũng nhận thấy siêu năng lực của Gunsmith rất tiêu tốn tinh thần nên lặng lẽ ôm hết toàn bộ việc mà thanh đao có thể làm được.

Mặt trời đang lặn dần về phía Tây, bè cũng đã hoàn thành. Trong khoảng thời gian này, hai người không hề buông lỏng sự đề phòng. Tuy vậy, bộ tộc ăn thịt người và sinh vật màu đen vẫn không hề xuất hiện. Nguy hiểm lớn nhất chỉ là mấy con rắn mà thôi.

Kéo bè xuống nước, thấy không chìm. Hai người cầm mái chèo ngồi lên, vẫn không chìm. Xem ra không có vấn đề gì nữa rồi.

John dùng mái chèo rẽ nước: “Trời sắp tối rồi. Nếu thật sự không qua được thì chúng ta có thể suy xét đến việc xuôi dòng rời xa khỏi nơi này.”

Ở một phía khác, Gunsmith cũng lặng lẽ vùng mái chèo. Quay đầu nhìn bờ sông xa dần, dự cảm xấu trong lòng hắn vẫn không hề giảm sút.

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 9 : Nước xoáy

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Thiên đô, HL, tổng bộ cao cấp nhất của đế quốc.

Cơ cấu xử lý hành chính chiếm diện tích khoảng vài chục ngàn mét vuông, công trình khổng lồ nằm sâu bên trong đảo nổi, thành viên tinh anh nhất của HL được lựa chọn trên phạm vi toàn cầu, lực lượng quân sự, thành viên chiến đấu có chiến lực mạnh nhất... Đây là thế giới mà dân thường vĩnh viễn không thể chạm tới.

Tháng 11 năm 2100, 55 tiếng sau khi Gunsmith mất tích.

Trong một phòng họp rộng lớn, Joseph Norlan một mình ngồi trước bàn họp dài gỗ phím laptop. Hắn đang đợi người, chỉ là không muốn ngồi không nên bèn tiện tay viết một vài văn bản báo cáo.

Lúc này, có người dùng thẻ từ mở cánh cửa tự động của phòng họp rồi bước vào. Đó là một người đàn ông có thân hình mập mạp, thoát nhìn chưa tới ba mươi. Tuy hắn mặc đồng phục của HL nhưng bộ dạng lại giống lưu manh hơn.

Hắn vừa vào liền nói: “Hôm nay không biết sao vừa thức dậy mắt liền giật. Đây chẳng phải là ngài Time Warrior sao? Con gió nào thổi phó cục trưởng EAS đến nơi này?”

Nghe giọng nói, Time Warrior liền biết đó là ai. Chỉ có điều hắn không hề có ý định ngừng việc đang làm.

Mắt vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình, hắn mở miệng nói: “Cấp trên cử người đến gặp ta sao?”

Nét mặt của người đàn ông đó lộ ra vẻ không vui một cách rõ ràng: “Sao nào? Người thấy cấp bậc của bản thượng tá vẫn không đủ à?”

Time Warrior không trả lời câu hỏi này mà bình tĩnh đáp lại: "Trà Tiên không ở trong bộ sao?"

"Thất hoàng tử đi công tác ở Australia rồi. Với thân phận của ngươi, một kẻ xuất thân từ tầng lớp nghèo khó, bộ muốn gặp hắn là gặp được hay sao?"

Time Warrior vừa gõ chữ vừa trả lời, giọng điệu của hắn vẫn rất bình tĩnh: "VẬY thượng tá Clise, mời ngươi gọi người cấp tướng đến nói chuyện với ta."

Clise bước tới tóm lấy cổ áo của Time Warrior, nhắc hắn lên khỏi ghế: "Đồ khốn, ngươi tưởng mình đang nói chuyện với ai thế? Đừng tưởng mình mạnh, có tin ta giết ngươi ngay bây giờ không?"

Time Warrior trả lời rất nhanh, dứt khoát và rõ ràng: "Không tin."

"Được rồi, thiếu gia Clise, bỏ hắn xuống đi. Hai người đã nói chuyện không hợp, ít gặp nhau là được. Để ta nói chuyện với hắn." Một người đàn ông trung niên khoảng bốn, năm mươi tuổi bước vào phòng họp. Người này có mái tóc dày màu xám, thân hình vạm vỡ, phong thái hơn người, nhìn vào quân phục có thể biết cấp bậc cao hơn Clise.

"Hừ..." Clise buông tay, chỉnh lại quần áo. Sau khi trừng mắt một cách hung hăng với Time Warrior, hắn mới hậm hực bỏ đi.

"Xin chào Cự tướng quân." Time Warrior ngồi xuống vị trí lúc nãy, nhưng không gõ báo cáo nữa.

Cấp bậc của Cự Thắng là Trung Tướng nhưng vô cùng khách khí với Time Warrior, dường như hai người có giao tình không nhạt: "Hình như Đại thiếu gia luôn thấy ngươi không vừa mắt. Ngươi cần phải cẩn thận, hầu tước Clise rất có tầm ảnh hưởng trong triều đình. Ngươi vẫn còn trẻ, chặng đường tương lai còn dài."

"Ta không có thời gian cải thiện mối quan hệ với loại phế vật như vậy. Cha hắn tuổi đã cao, lại tử sắc quá độ. Theo ta đoán, "thời gian" của lão đã không còn nhiều. Về bản thân Clise, nếu có cơ hội thích hợp, ta có thể cân nhắc đến việc giết hắn, làm một lần khỏe cả đời."

“Này! Này! Đừng nói trước mặt ta, ta không nghe thấy gì cả.” Cự Thắng nói với vẻ hoảng loạn. Tuy đã từng nghe nói EAS dám ám sát bất cứ ai nhưng hắn hoàn toàn không muốn bị cuốn vào đó.

Time Warrior đổi chủ đề: “Vừa rồi, hắn nói Trà Tiên đi Australia.”

Cự Thắng trả lời: “Đi bắt một gã tên là "Thần Thuộc" (Thần chìa khóa), người từng nghe nói đến người này chưa?”

Time Warrior nói: “Chưa, cũng chẳng có hứng thú.”

“Ha ha, người thật giỏi dùng một câu nói để làm người khác chết ghen.” Cự Thắng nói tiếp: “Lần này người đến đây vì chuyện của cố vấn vũ khí phải không?”

“Charles Laure, hai mươi bảy tuổi, trước đây buôn bán vũ khí quân sự, là tay súng và là nhà khoa học ưu tú. Hắn có siêu năng lực cấp Bính, biệt danh "Gunsmith". Một năm trước được đế quốc chiêu lãm, đặc xá toàn bộ tội trạng trong quá khứ.” Time Warrior khẽ ngừng lại một giây vì những gì hắn sắp nói mới là trọng điểm: “Đã bốn mươi tám tiếng từ khi nhận được tin hắn mất tích, ta muốn biết tiến độ tìm kiếm và điều tra của HL đến đâu rồi.”

Cự Thắng không trả lời câu hỏi của hắn ngay lập tức mà nói: “Người này quan trọng lắm sao? Đến mức phó cục trưởng như người cũng phải tự mình đi một chuyến?”

Time Warrior trả lời: “Với ta, giá trị về mặt cố vấn vũ khí của hắn không hề có ý nghĩa gì. Ta nghĩ đây cũng chính là vấn đề mà các người đắn đo. Song bên phía EAS, bao gồm cả ta kịch liệt đề nghị đế quốc cần phải kiểm soát hành tung của người này, không cần biết còn sống hay đã chết.”

Cự Thắng nói: “Ý của người là năng lực của hắn có giá trị rất cao? Nhưng hắn chỉ là một người siêu năng lực cấp Bính mà thôi.”

“Ta biết mình đã vượt quá quyền hạn. Cho dù các người đã triển khai công tác tìm kiếm nhưng cũng không thể nói tiến độ cho ta được.”

Lần này Time Warrior lại nghe hỏi một lần, trả lời một nẻo: “Cho nên ta đến chỉ để đề xuất ý kiến... Tốt nhất là các người phải tìm được hắn.” Hắn

đóng laptop trên bàn, kẹp nó vào nách, rồi bỏ đi.

“Tiểu đội tìm kiếm đã xuất phát từ mười tiếng trước.” Tiếng nói của Cu Thắng vang lên phía sau Time Warrior khiến hắn ngừng bước: “Ý của cấp trên là việc tìm kiếm Gunsmith không thể giao cho địa phương làm mà phải do tổng bộ cử người thực hiện. Vì vậy, người của Thiên Đô được cử đến Nam Mỹ để điều tra máy bay của hắn tại sao lại rơi, vào lúc nào, ở đâu... Những việc này đều cần một ít thời gian.”

Time Warrior trả lời: “Cảm ơn.” Sau đó lập tức nói: “Tạm biệt.”

“Này! Giúp ta gửi lời hỏi thăm cục trưởng của các người.”

“Kỳ nghỉ phép của ta sắp đến rồi. Trong hai tháng tới, ta không muốn gặp lão già ấy, tránh bị lão nổi hứng đánh đến trọng thương.”

"Tạm biệt!"

Time Warrior chế giễu cấp trên của mình mà không hề cố kỵ, sau đó lặp lại câu nói của mình lần nữa.

...

Cùng lúc đó, trong rừng rậm Nam Mỹ cách bọn họ vài ngàn cây số.

Những dự cảm xấu của Gunsmith nhanh chóng trở thành hiện thực. Khi hắn và John lái bè tới giữa sông, dòng nước bỗng nhiên chảy xiết, mái chèo đơn giản trong tay hai người lập tức mất đi tác dụng.

Hai người lập tức buông xuôi việc chống cự, để mặc cho chiếc bè trôi xuôi theo dòng nước. John nhìn mặt trời đang lặn dần ở sau lưng, trong lòng cảm thấy bất lực. Hắn nói: “Cảm giác nghe theo số trời thật tồi tệ.”

Gunsmith nói: “Rõ ràng là có một loại sức mạnh chưa biết tên không cho chúng ta rời khỏi khu rừng này.”

“Ngay cả dòng sông mà sức mạnh ấy cũng điều khiển được sao?” John hỏi.

Gunsmith trả lời: “Ai biết được... có lẽ trời mưa to cũng không phải ngẫu nhiên.”

John nhìn bầu trời: “Người có tin vào sự tồn tại của thần linh không?”

Gunsmith cười nói: “Nếu người tin, vậy phiền người nói với vị thần mà người tin ngưỡng một tiếng, bảo hắn vừa phải thôi.”

Bây giờ, Gunsmith chỉ có thể cười khô, bởi hắn thấy dòng sông trước mắt ngày càng rộng. Ở phía xa xa, trên dòng sông không thể nói là sâu không ngờ lại xuất hiện một xoáy nước.

John cũng nhìn thấy cảnh này. Hắn lại vung mái chèo: “Nhanh nào Charles, chúng ta phải khiến chiếc bè này di chuyển, cho dù di chuyển vài mét về phía bờ cũng được.”

Gunsmith tỏ ra thờ ơ: “Ta không cho rằng trong dòng chảy xiết như thế này, làm thế liệu có tác dụng gì. Lực hướng tâm của xoáy nước vẫn sẽ cuốn chúng ta vào đó.”

John hét lên: “Vậy nhảy sông thì sao? Ở khoảng cách này chắc hắn vẫn còn kịp.”

Gunsmith trả lời: “Ta thấy chẳng hề hơn một chút nào. Với dòng chảy như vậy, bơi và chèo thuyền đều cho kết quả như nhau mà thôi.”

Hắn bỗng chuyển chủ đề: “Người không cảm thấy việc xoáy nước xuất hiện trong lúc chiếc bè mất khống chế, ngay trên con đường phải đi qua, có hơi trùng hợp sao?”

John hừ một tiếng rồi nói: “Dù sao thì ta đã gặp xui xẻo suốt một tuần nay.”

Mất thấy chiếc bè cách xoáy nước ngày càng gần, Gunsmith không những không ổn định thân người mà còn đứng dậy, giơ súng xuong về phía mặt nước, rồi bóp cò vào trung tâm xoáy nước. Có trời mới biết trong đầu hắn đang nghĩ gì...

Sau khi tiếng súng vang lên không lâu, lòng sông bỗng nổ tung. Lực đẩy khổng lồ khiến chiếc bè lật úp. Một cơn sóng lan ra, phạm vi của xoáy nước trở nên rộng lớn hơn.

Nhưng trên mặt nước mênh mông đã không còn thấy bóng dáng Gunsmith

và John.

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu
Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 10 : Di tích

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Một màu trắng xóa kéo dài đến tận chân trời. Phóng mắt nhìn đi, hết như đang đứng trong tầng mây.

Trong những tháng lạnh nhất mỗi năm, dù đá hay cây cối đều bị bao phủ bởi một lớp tuyết trắng. Giữa bão tuyết, vẫn có thể nhìn thấy thấp thoáng trên vách núi một căn nhà gỗ chìm một nửa trong tuyết.

Trong nhà, lão Laure ngồi bên cạnh lò sưởi lau chùi khẩu súng săn trong tay. Khẩu súng này là người bạn trung thành và quen thuộc nhất của lão. Thời trai trẻ, lão có nuôi chó săn nhưng cuộc đời của chó quả thật quá ngắn ngủi, không thể bầu bạn với chủ quá lâu. Vợ chết từ rất lâu, con trai và con gái cũng vì gia nhập tổ chức nổi dậy mà bị giết. Chỉ còn lại khẩu súng săn này có thể bầu bạn với Laure tới già.

Điều đáng cười là vì một chuyến đi săn hồi năm ngoái, mắt phải của lão đã bị mù. Từ dạo ấy, khẩu súng này trở thành vật trang trí. Tay bắn tĩa một đời nhắm mắt trái ngắm bắn giờ cố gắng lắm cũng chỉ có thể bắn trúng mục tiêu trong vòng hai mươi mét.

May mắn là Charles đã kế thừa tài thiện xạ của nhà Laure. Đứa nhỏ này có năng khiếu thật kinh người, quả không hổ là cháu của mình. Trong lòng Laure thường hay thầm gật gù đắc ý như vậy, chỉ có điều rất ít khi khen ngợi trước mặt Gunsmith.

Tiếng gõ cửa bỗng vang lên bên ngoài. Lão Laure đặt súng xuống rồi bước về phía cửa. Tất nhiên lão nghĩ rằng Gunsmith đã đi săn về, vì có khi hai tay của thằng nhóc ấy đều bận đến mức không thể vận tay nắm cửa.

Đề đề phòng gió tuyết, sau cánh cửa có cài một then gỗ. Lão gỡ nó xuống để mở cửa nhưng lại nhìn thấy cảnh tượng ngoài dự đoán.

“Hắt xì!” Tiếng hắt hơi của John vang dội như đã phun hết khí trong phổi

ra.

Gunsmith bị tiếng hắt hơi đánh thức. Hắn lắc đầu như muốn ném cảnh tượng trong giấc mộng ra khỏi đầu, sau đó ngồi dậy quan sát khung cảnh xung quanh.

Khi tầm mắt dần trở nên rõ ràng, hắn giật mình và kinh ngạc.

Hắn và John đang ở trong một căn phòng hình tứ giác, vách tường được làm bằng kim loại, bề mặt màu đen. Trên vách, nhiều hoa văn và chữ viết đang tỏa ra ánh sáng màu xanh biếc.

“Đây là đâu?” Gunsmith hỏi.

Lúc này, John đang đứng bên cạnh một bức tường và nhìn kỹ chữ viết trên đó: “Không biết, ta cũng mới tỉnh dậy chưa lâu.”

Hắn ngập ngừng một chốc, dường như muốn đọc hết dòng chữ trước mặt: “Lúc ta vừa tỉnh lại còn tưởng mình bị người ngoài hành tinh bắt đi nhưng sau khi đọc một vài dòng chữ trên tường, đại khái có thể xác định đây là văn minh nhân loại.”

Gunsmith nghĩ lại chuyện cuối cùng trước khi mình mất đi ý thức, bèn cất giọng nói: “Đúng rồi! Đây là di tích dưới lòng đất!”

John quay đầu lại hỏi: “Người nói gì? Di tích là sao?”

Gunsmith thuật lại chuyện mất đất liền mà mình đã gặp trước đây và cả việc đào được mũi kim tự tháp dưới đất, tiện thể nói nguyên lý của súng xương cùng với hiệu quả sau khi bắn trúng lớp vỏ kim loại.

John còn chưa tiêu hóa hết, Gunsmith lại nói tiếp: “Con sông ấy không sâu lắm, xác suất sinh ra xoáy nước rất thấp. Khi ta nhìn thấy đã suy đoán liệu có phải dưới đáy sông xảy ra điều gì đó bất thường. Bây giờ, ta cũng không nghĩ đến di tích dưới lòng đất. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, điều ta có thể tưởng tượng ra là dưới đáy sông có một loại thiết bị nào đó đang tạo ra xoáy nước. Thế là ta bèn nổ súng...”

Hắn đứng dậy: “Giờ ta đã hiểu rồi, chắc chắn di tích đã ảnh hưởng tới dòng sông, còn súng xương lại bắn thủng lớp kim loại bên ngoài của nó. Kết quả

là xoáy nước trở nên lớn hơn và cuốn chúng ta vào đây.”

John sửng sò vài giây rồi mới hỏi: “Không thể nào... Nếu nơi này ở bên dưới đáy sông, hơn nữa như người nói, lòng đất lồi lên ảnh hưởng tới dòng sông, vậy nước sông đâu rồi? Nước sông, bùn đất, mảnh vỡ của bè gỗ cùng bị cuốn vào với chúng ta đâu hết rồi? Hơn nữa căn phòng này cùng lắm chỉ rộng vài chục mét khối, nếu quả thật có nước chảy vào thì chút không gian này sẽ bị rút đầy một cách nhanh chóng, sao có thể sinh ra nước xoáy?”

Gunsmith ngẩng đầu nhìn đỉnh căn phòng rồi trả lời: “Trần nhà vẫn hoàn chỉnh, không có dấu vết bị súng xương bắn thủng, rõ ràng đây không phải là nơi chúng ta bị cuốn vào lúc đầu.” Hắn vừa nói vừa nghĩ: “Ồ, có lẽ sau khi chúng ta bị dòng nước cuốn vào di tích thì lại bị thêm một loại sức mạnh nào đó di chuyển đến căn phòng này.”

John xòe hai tay ra: “Được rồi, vậy đó là mỹ nhân ngư sao? Hay là một hệ thống lọc nước nào đó chuyên nhằm vào vật sống?”

Nghe câu nói này, Gunsmith chỉ biết cười cho qua chuyện: “Ha ha, người có thể giữ lại hai giả thiết trên cho đến khi phát hiện sự thật.”

John quay đầu, tiếp tục nghiên cứu hoa văn trên tường: “Thanh đao lúc nãy giờ không thấy đâu nữa rồi. Đồ vật người mang theo còn không?”

Gunsmith kiểm tra một lượt, vật dụng mang theo đều đủ nhưng khẩu súng xương trong tay trước khi mất đi ý thức đã không còn nữa: “Không tốt lắm, súng của ta mất rồi, muốn làm lại khẩu khác thật không dễ dàng.”

John nói: “Ngoài nó ra còn có vật nào hữu dụng không?”

“Tất nhiên là có, tiền đề là người phải tìm ra máy móc có thể dùng thế tín dụng.” Gunsmith quả thật hết cách. Trong hoàn cảnh này, ví tiền chẳng có tác dụng nào vẫn không hề mất.

“Ta phải nói tình hình không ổn lắm, Charles à. Giờ chúng ta không có thức ăn và nước uống, bị nhốt tại một nơi sáu mặt đều là tường sắt. Cho dù người có thể dùng siêu năng lực tạo ra một lỗ hổng, chúng ta đều không biết phía sau bức tường là gì, có lẽ nước sẽ tràn vào hoặc bên ngoài ngập đầy đất sét dưới lòng đất, còn chúng ta bị chôn vùi sâu ở một nơi cách mặt đất khoảng vài trăm mét.” John nói.

Gunsmith lại lạc quan hơn: “Hừm, đã có thể đi vào thì chắc chắn có thể ra. Nơi này nhất định có một loại cơ quan nào đó.”

Đang nói, hắn đã bắt đầu tìm kiếm men theo bờ tường: “Nói thật, ta đang nghi ngờ rằng liệu nơi này có phải là di tích hay không. Lúc đào được mũi kim tự tháp, ta vốn tưởng rằng có lẽ dưới lòng đất có một công trình khổng lồ. Giờ đứng ở trong phòng, ta có thể hít thở một cách thuận lợi, độ ẩm xung quanh cũng phù hợp với điều kiện sống của con người, hơn nữa còn vô cùng khô ráo và có cả nguồn sáng. Nói không chừng nơi này là căn cứ ngầm của tổ chức nổi dậy nào đó hoặc là phòng nghiên cứu bí mật được đế quốc dựng nên.”

John nói tiếp: “Hoặc có lẽ là công trình quân sự do người ngoài hành tinh xây dưới lòng đất vào hàng ngàn vạn năm trước. Bọn chúng đợi đến một ngày nào đó có thể dùng món đồ chơi này để tiêu diệt chúng ta.”

“Đó không phải là một bộ phim sao?”

“Đúng, ta thích bộ phim ấy. Biết vì sao không? Vì cuối phim nhân vật chính vẫn còn sống.”

Gunsmith đi nửa vòng xung quanh căn phòng: “Người nhận ra được gì từ những chữ viết kia?”

Vốn tưởng John sẽ nói những lời thừa thãi, không ngờ hắn bỗng nói với vẻ nghiêm túc: “À, nơi này là một di tích cổ thuộc về nền văn minh Olmec.”

Gunsmith quay đầu lại: “Người có thể đọc được chữ viết trên tường hả?”

John nói: “Có một chuyện ta phải nói thật với người. Tiểu đội thám hiểm của ta không phải thuộc dạng trèo đèo lội suối, sau đó chụp vài tấm hình, tiện tay mang về vài món đặc sản bản địa. Chúng ta thiên về công việc khảo cổ học.”

Gunsmith nhún vai: “Người cứ nói thẳng mình đi trộm mộ là được rồi.”

Mặc dù bên ngoài hắn không phản ứng quá nhiều nhưng trong lòng lại khá ngạc nhiên.

Gunsmith bỗng phát hiện: Thật sự không thể tin tưởng con một cách dễ dàng. Tuy thời gian tiếp xúc với John không quá hai ngày nhưng dù sao mình đã cứu mạng John, cùng nhau trải qua một chặng đường chạy trốn, có thể nói là chí tình chí nghĩa, còn kể không ít thứ mình biết. Không ngờ tên John đã vài lần ở bên bờ sụp đổ lại một mực che giấu thân phận và mục đích thực sự của hắn.

“VẬY... lần này các người vì Olmec mà đến à?” Gunsmith hỏi ngay sau đó.

John lắc đầu: “Không, đây không phải là mục tiêu ban đầu của bọn ta. Nền văn minh Olmec nằm ở vùng Trung Nam Mỹ. Nhìn thấy loại chữ viết này ở đây, ta cũng rất ngạc nhiên. Trên thực tế, ta cũng không hiểu toàn bộ nội dung, chỉ là trước đây từng đọc luận văn của một giáo sư nào đó thuộc đại học Florida, nội dung từng nhắc đến quan hệ của chữ Maya và Olmec. Gác những chuyện này sang một bên, cho dù bọn họ thật sự có một nhánh nào đó đi vào sâu trong rừng rậm Nam Mỹ... Theo ta biết, nền văn minh Olmec tồn tại vào hơn ngàn năm trước công nguyên và là nền văn minh cổ xưa nhất được biết ở đại lục châu Mỹ. Toàn bộ di tích và sản phẩm thủ công tìm được đã chứng minh nền văn minh của họ chắc hẳn không vượt quá thời kỳ đồ đá. Vì vậy, căn phòng mà chúng ta đang đứng...”

Gunsmith nói tiếp lời hắn: “Người muốn nói do người ngoài hành tinh tạo ra?”

John nói: “Ta chỉ đặt giả thiết mà thôi.”

Gunsmith nói: “Nếu giả thiết của người chính xác, vậy sau này người không cần đi trộm mộ nữa, sau khi trở về hãy phát biểu một bài diễn văn tóm tắt chuyện mấy ngàn năm về trước, nhân tiện dùng lý luận này để giải thích thành tựu về thiên văn học của người Maya. Theo tính toán của ta, nếu người có thể lấy một vài thứ ở nơi này về làm chứng thì đến lúc phát biểu diễn văn có thể nhận được giải Nobel.”

Hắn nói đến đây, động tác bỗng dừng lại.

"Ây da..."

John nghe thấy tiếng kêu lập tức biết chuyện sắp hỏng bét, e rằng Gunsmith đã khởi động cơ quan nào đó rồi.

Hắn chỉ đành hỏi với vẻ hoang mang: “Sao rồi?”

Gunsmith còn chưa kịp trả lời, mặt đất dưới chân hai người đã sáng lên. Luồng ánh sáng xanh biếc nuốt chửng cả căn phòng...

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 11 : Tìm lối ra

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Không thể mở mắt vì ánh sáng chói lòa, hai người giơ tay lên che kín đôi mắt theo bản năng nhưng chẳng hề thấm vào đâu.

May mà chỉ giây lát sau, ánh sáng xanh biếc tự động mờ dần. Cả hai mở mắt ra gần như cùng một lúc và nhìn thấy sự thay đổi ngoài sức tưởng tượng.

Cảnh tượng nơi họ đứng đã thay đổi. Căn phòng kim loại hình tứ giác giờ biến thành hình trụ, vách tường cũng một màu đen, hoa văn và chữ viết cũng phát ra ánh sáng giống hệt khi nãy, điều khác biệt duy nhất chính là hình dạng của căn phòng.

“Người vừa làm gì thế?” John hỏi.

Gunsmith đáp: “Ta tìm thấy một ký hiệu rất giống bàn tay nên ấn vào thử. Sau đó, ánh sáng trong ký hiệu ấy sáng dần lên...”

John nói: “Đó là cơ quan có thể khiến căn phòng biến đổi hình dạng ư?”

Gunsmith nói: “Không! Căn phòng không thay đổi, chỉ là sinh vật ở trong phòng đã bị chuyển đi... Ta đoán đây là bí mật khiến sau khi chúng ta rơi xuống đáy sông lại bị chuyển đi lần nữa.”

Hắn vừa nói vừa quan sát xung quanh, rồi bước đến sát bức tường.

“Nhìn này, căn phòng hình trụ này cũng có ký hiệu bàn tay.” Gunsmith nửa ngồi nửa quỳ nhìn ký hiệu đó và nói: “Nhỏ hơn bàn tay người trưởng thành, thoát nhìn giống tay của trẻ em...”

Hắn ngừng lại một lúc, rồi nói tiếp: “Điều này khiến ngươi liên tưởng đến cái gì?”

Vẻ mặt John khẽ thay đổi: “Sinh vật hình người màu đen phải không?”

“Đúng, hơn nữa độ cao này xấp xỉ chiều cao khi sinh vật đó đứng thẳng và giơ tay ra. Nếu chúng ta muốn chạm vào thì phải khom lưng mới được.” Gunsmith nói.

“Vì vậy?” John nhìn Gunsmith và đợi câu trả lời của đối phương.

Gunsmith nói tiếp: “Cho dù người nhìn ta với ánh mắt rất chân thành, ta cũng không thể giải thích chuân xác cho người được. Ta chỉ có thể đoán... có lẽ nền văn minh Olmec mà người nhắc đến thực sự có liên quan đến người ngoài hành tinh, cũng có thể thực ra nền văn minh hơn một ngàn năm trước công nguyên này còn phát triển hơn suy đoán của loài người hiện đại chúng ta. Họ không hề bị diệt vong mà sau khi gặp phải tai nạn hoặc biến cố khủng khiếp nào đó phải trốn tránh ở thế giới dưới lòng đất để tiếp tục sinh tồn. Sinh vật màu đen mà chúng ta nhìn thấy không chừng chính là một trong những kẻ sống sót.”

Trong khi nghe những lời này, vẻ mặt của John biến đổi vài lần, cuối cùng chỉ có thể nói: “Xem ra nếu người viết luận văn cạnh tranh giải Nobel thì tỉ lệ thành công sẽ cao hơn ta đây...”

Gunsmith nói: “Ta cũng chỉ suy đoán mà thôi. Song nếu căn cứ vào việc sinh vật màu đen lén lút đi theo chúng ta, có vẻ suy đoán của đáng tin cậy hơn. Dù sao việc máy bay ta ngồi bị rơi, còn có đội thám hiểm của người gặp nạn, suy cho cùng đều do một loại từ trường nào đó làm nhiễu sóng gây nên, mà tám đến chín mươi phần trăm xuất phát từ di tích này. Có trời mới biết sinh vật màu đen bắt đầu đi theo chúng ta từ lúc nào, có thể nó đã đi theo trước khi người và đội thám hiểm bị bộ tộc ăn thịt người bắt, hoặc có thể nó bò ra ngoài từ mũi di tích bị ta phá hỏng. Nói không chừng sinh vật ấy không chỉ có một... Điều duy nhất xác định được là việc di tích bắt đầu hoạt động xảy ra gần đây và rất không may chúng ta ngẫu nhiên gặp phải chuyện này. Bây giờ sinh vật trong di tích này không muốn chúng ta rời khỏi khu rừng mưa nhiệt đới trên kia vì một mục đích nào đó, thậm chí còn có khả năng nó muốn dẫn dụ chúng ta đến thế giới dưới lòng đất.”

John nghĩ ngợi một lúc rồi nói: “Giả sử kết luận do người phân tích là đúng, vậy nơi này có một loại sinh vật cao cấp thời tiền sử ngủ say vào mấy ngàn năm trước, đến gần đây mới tỉnh lại. Nếu ta là chúng thì trước khi trở về mặt đất, ta sẽ bắt vài vật xét nghiệm để nghiên cứu trình độ phát triển và

nền văn minh của nhân loại trên Trái Đất vào lúc này, sau đó tính toán tiếp.”

“Có lý, ta và người thoát nhìn có giá trị nghiên cứu hơn so với đám thổ dân ăn thịt người, che thân bằng cỏ với lá.”

Bấy giờ, Gunsmith đã di chuyển tới một mặt khác của căn phòng: “Nơi này cũng có ký hiệu bàn tay, toàn bộ căn phòng tổng cộng có ba ký hiệu như thế. Theo ta thấy, nếu nhân cơ quan khác nhau thì sẽ bị chuyển tới những căn phòng khác nhau.”

John bèn lấy lại tinh thần: “Cũng có nghĩa là chúng ta có cơ hội ra ngoài?!”

Gunsmith nói: “Nhưng vấn đề bây giờ là chúng ta không đọc được chữ viết trong phòng nên hoàn toàn không biết nhân ký hiệu nào sẽ thông đến đâu, hơn nữa sau khi di chuyển cũng chỉ có thể dựa vào hình dạng của căn phòng để phán đoán trước đây đã từng đến chưa. Lỡ nơi này có cả trăm ngàn căn phòng với hình dạng giống nhau thì e là chúng ta mãi mãi không thể rời khỏi di tích.”

Hai người trở nên im lặng, trong phút chốc không nghĩ ra đối sách nào cho tốt. Thực ra họ cũng hiểu như vậy cũng chỉ lãng phí thời gian, đối sách cuối cùng không gì ngoài nhân vào cơ quan liên tục và mong đợi có một lần được chuyển ra ngoài.

Một lúc sau, John mở miệng: “Người có phát hiện những căn phòng này hoàn toàn chẳng có chức năng gì hay không? Ngoại trừ hoa văn và chữ viết trên tường, ở đây rỗng tuếch! Chỉ có viện bảo tàng mới xây dựng như thế, nhưng hình dạng khác nhau thì có ý nghĩa gì chứ?”

Gunsmith thở dài: “Có lẽ nền văn minh này đã vượt quá xa khỏi tầm hiểu biết của chúng ta. Giống như người cho đám thổ dân trong rừng đi thang máy, trước khi đi vào hẳn chỉ nghĩ ngờ tác dụng của chiếc hộp sắt, còn sau khi thang máy ngừng ở tầng lầu rồi mở ra, sự thay đổi của cảnh tượng trước mặt với họ chính là một câu đố. Ha ha, thật giống với tình huống mà chúng ta gặp phải lúc này.”

John đứng dậy, bước đến một ký hiệu: “Không cần nghĩ nữa, ngồi chờ chết thì nhiều nhất chỉ qua được hai ngày. Cứ xem như chúng ta là thổ dân bước vào thang máy đi, có mấy chục phím đều nhấn hết thì sớm muộn gì cũng có

thể đến cửa thang máy.”

Hắn vừa nói vừa ấn vào ký hiệu hình lòng bàn tay.

Ánh sáng màu xanh biếc lại sáng lên và nuốt chửng lấy hai người. Gần mười giây sau, ánh sáng xung quanh lại khôi phục như trước.

Lần này căn phòng có hình chữ Z, giống như một hành lang bị gấp khúc. Gunsmith và John ở đoạn chính giữa. Hai người lại lục lọi một phen, trong căn phòng cũng không có bất cứ vật gì trừ hoa văn và chữ trên tường, lần này ký hiệu lòng bàn tay có đến hơn chín cái.

Gunsmith nói: “Kỹ thuật kỳ lạ, chỉ cần một người nhấn ký hiệu, toàn bộ sinh vật trong phòng đều bị chuyển đến không gian khác, hơn nữa quần áo và vật dụng trên người chúng ta cũng di chuyển theo... Đúng rồi! Nếu hai ta nhấn hai ký hiệu ở hai nơi khác nhau cùng một lúc thì có kết quả ra sao nhỉ?”

John lau mồ hôi chảy trên trán: “Ta bỗng nghĩ đến bộ phim The Fly...”

Gunsmith nói: “Ồ, xem như ta chưa nói gì nhé.”

Sau đó, công việc ấn lòng bàn tay do John toàn quyền thực hiện, cũng không biết việc dịch chuyển giữa những căn phòng này rốt cuộc dựa trên nguyên lý gì. Cho dù ra sao, hai người vẫn luôn không gặp phải hai căn phòng có hình dạng giống nhau, vì vậy cũng không xuất hiện tình huống trở lại căn phòng trước đó. Mỗi lần nhấn ký hiệu lòng bàn tay đều bị dịch chuyển tới một nơi mới.

Cứ như vậy, Gunsmith tính nhẩm trong lòng được mình đã di chuyển qua tổng cộng hai mươi chín căn phòng. Thời gian có lẽ đã qua vài tiếng, cũng có thể chỉ mới nửa tiếng. Trên người bọn họ không có đồng hồ, mắt lại không nhìn thấy mặt trời. Khi rơi xuống sông là hoàng hôn, lúc này có lẽ là đêm khuya, cũng có thể đã là sáng sớm... Tóm lại cả hai đã hoàn toàn mất đi cảm giác về thời gian.

Ban đầu, mỗi lần đến một căn phòng, hai người đều tìm ký hiệu lòng bàn tay trên tường nhưng sau đó bèn thôi. Số lượng của ký hiệu này không tuân theo bất cứ quy luật nào, ít nhất có ba cái, nhiều nhất có tới chín cái, tóm lại không cần biết trong tình huống nào, hai người đều bị di chuyển đến một nơi

không thể xác định.

Gunsmith hơi ngạc nhiên. Giả sử bây giờ là đêm khuya, mình chưa com nước gì từ trưa đến giờ, nhiều lắm chỉ nuốt mấy ngụm nước sông vào bụng, vì sao lâu như vậy vẫn không hề có cảm giác mệt mỏi hay đói khát? Nghĩ tới nghĩ lui, chắc chắn có liên quan đến di tích này. Bởi cho dù nhiệt độ, độ ẩm hay chất lượng không khí ở nơi này đều không tệ nhưng đến giờ thì vẫn phải đói, vượt quá hai mươi tiếng sẽ mệt lả, ngoài ra... Về mặt của Gunsmith bỗng trở nên rất kỳ quái. Hắn bỗng nhớ nhu cầu như đi WC cũng chưa từng nảy sinh qua, điều này thật kỳ lạ.

Ngay khi hắn chuẩn bị hỏi John liệu có phải cũng như vậy, trước mặt lại hiện lên một màn ánh sáng xanh. Hắn còn chưa hoàn toàn mở mắt, John đã hô lên: “Nhìn mau! Charles! Là lối đi!”

Tầm nhìn của Gunsmith hồi phục lại, hắn phát hiện mình đang đứng trong một hành lang thẳng tắp. Lối đi này dẫn đến một nơi rất xa. Phóng mắt nhìn đi hoàn toàn không thấy đầu bên kia, chữ viết và hoa văn trên tường được thay thay bằng hai vệt sáng xanh biếc, xung quanh không có ký hiệu bàn tay nào.

John kích động nói: “Người thấy đây có phải lối ra không?”

Về mặt của Gunsmith thoát nhìn không hề hưng phấn cho lắm. Hắn chỉ trả lời một cách bình tĩnh: “Đi tiếp mới biết.”

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 12 : Dark Water

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Đi dọc theo lối đi một lúc lâu, vì vách tường kim loại màu đen và vệt sáng xanh biếc hoàn toàn không thay đổi nên hai người chẳng thể biết mình đã đi được bao xa.

Cảm giác bất an trong lòng Gunsmith ngày càng mãnh liệt. Hắn không những không cảm thấy mệt mỏi và đói khát mà ngay cả cảm giác thể lực hao hụt cũng không, giống như có thể bước đi mãi mãi như bây giờ. Hắn còn hoài nghi liệu có phải sự trao đổi chất trong cơ thể đã ngưng lại và mình đã trở thành zombie (xác chết biết đi) hay không, nhưng nhịp thở và nhịp tim bình thường chứng tỏ rằng hắn vẫn còn sống.

Mãi đến khi nhìn thấy điểm cuối của hành lang, tâm tình bị kìm nén của Gunsmith mới bình tĩnh trở lại.

Điểm cuối cũng là một bức tường kim loại màu đen, chỉ là trên bề mặt có một ký hiệu hình lòng bàn tay.

Bây giờ, John bước đi phía trước bỗng ngừng chân rồi quay đầu lại hỏi: “Chỉ có một ký hiệu, xem ra chúng ta không còn lựa chọn nào khác.”

Gunsmith trả lời: “Vậy cứ nhấn đi.”

Mười mấy giây sau, khi ánh sáng màu lục lại lóe lên rồi biến mất, hai người đến một không gian vô cùng rộng rãi, lớn bằng một sân bóng, trần nhà cũng rất cao. Phần đỉnh của không gian này là nửa hình cầu, mặt đất bằng phẳng, những vệt sáng màu xanh trên nền nhà vẽ nên cảnh tượng núi sông, còn ánh sáng trên đỉnh phần lớn đều là chữ viết, ngoài ra còn có hai hình vẽ rất bắt mắt, thoát nhìn tượng trưng cho mặt trời và mặt trăng.

Trong lòng Gunsmith không khỏi khen ngợi cảnh tượng hùng tráng này. Nơi đây có lẽ là trời đất thu nhỏ được người xây dựng di tích tạo nên dựa theo thể giới trong tưởng tượng của họ.

John bước đến giữa căn phòng, nhìn chăm chăm vào trung tâm của “mặt đất”, rồi vẫy tay với Gunsmith: “Này! Charles, người xem nơi này có ký hiệu lòng bàn tay, tình huống hai dấu tay xếp song song như vậy là lần đầu tiên xuất hiện đây.”

Gunsmith bước đến bên cạnh John, cúi đầu xem thử. Chỉ nhìn hai giây, hắn đã hiểu ý nghĩa của ký hiệu ấy: “Hai dấu tay đối xứng, ngón tay cái chĩa vào trong, còn hình bầu dục nhỏ ở phía trên là dấu vết của trán, hắn cần có người hai tay chống xuống đất và chạm đầu vào để khởi động. Tất nhiên nhìn kích thước này vẫn là thích hợp với hình thể trẻ em của sinh vật màu đen.”

John nói: “Vậy chúng ta có thử không? Có lẽ đây chính là cách ra ngoài.”

Gunsmith lùi lại vài bước rồi đưa tay làm ra thế “Mời cứ tự nhiên.”

John ngồi xuống đất, thân thể nghiêng về phía trước, hai tay ấn xuống đúng hai dấu tay, sau đó cúi đầu xuống. Trong khoảnh khắc trán hắn chạm vào mặt đất, không hề có ánh sáng chói lóa phát ra như trong tưởng tượng, thay vào đó là tiếng ma sát do khối kim loại lớn di chuyển sinh ra.

Một bức tượng đầu người không lồ cao hơn hai mươi thước Anh (20 feet tương đương 6 mét) chậm chậm trôi lên khỏi mặt đất phía trước John hai mét. Trong khoảnh khắc đó, John giống như đang quỳ lạy bức tượng.

“Được rồi, đây lại là gì thế? Bản copy bằng kim loại của tượng đá trên đảo Phục Sinh à?” John đứng dậy, ngẩng đầu nhìn bức tượng trước mặt và nói.

Gunsmith quan sát mặt mũi của bức tượng, đại khái là mặt của của con người, chỉ có điều thoát nhìn có vài chỗ không giống loài người hiện đại. Lông mày và sống mũi đều nhô lên rất cao, nhưng góc độ từ trên xuống dưới lại thẳng tắp, hài hòa, vì vậy tuyệt không giống mũi bị gò lên. Hốc mắt của bức tượng rất đẹp, đôi mắt gần như thụt vào bên trong khuôn mặt, nhưng tỷ lệ kích thước của nhãn cầu lại khá bình thường. Dưới mũi không có nhân trung (bộ phận lõm xuống kéo dài từ mũi đến môi trên), cằm và miệng không có gì đặc biệt, lỗ tai hơi kỳ lạ, so với người hiện đại thì vị trí của nó hơi nhếch lên trên, hình dạng cũng dài hơn một chút.

Sau khi bức tượng hoàn toàn nhô lên, cái miệng to lớn bên mở ra.

Gunsmith đến gần thêm một chút thì phát hiện trong miệng bức tượng không có lưỡi và răng, có lẽ tác giả lưỡi điêu khắc thêm. Hắn lại đến gần thêm chút nữa để xem xét cẩn thận thì nhìn thấy một khối tinh thể màu xanh có hình dạng không theo quy tắc đang tỏa ánh sáng yếu ớt.

John thò tay vào, cầm thứ ấy lên, rồi xem xét cẩn thận: “Tuy không biết đây là thứ gì nhưng ta cảm thấy nếu có thể mang nó ra ngoài chắc chắn sẽ bán được giá cao.”

Gunsmith nói: “Đưa ta xem thử.”

John đưa khối tinh thể cho Gunsmith.

Gunsmith chỉ nhìn thoáng qua, sau đó lập tức nói: “Tiếp theo có phải người muốn nói khối tinh thể này rất có thể sẽ giúp chúng ta rời khỏi nơi quỷ quái này?”

John ngẩn ra một lúc: “Người nói gì?”

Gunsmith nói tiếp: “Ồ? Chẳng lẽ người còn có kế hoạch nào khác sao? Có phải chuẩn bị lại dẫn ta đi dạo trong di tích? Ta thấy hay là thôi đi, khi ta thấy món đồ này ta đã hiểu mục đích cuối cùng của người...”

Vẻ mặt của John chợt biến đổi, hay nói cách khác là vẻ mặt hắn không còn chút cảm xúc nào.

“Người nhận ra từ bao giờ?”

Gunsmith nói: “Nếu nói xác định hoàn toàn... hắn là lúc ở bên trong lối đi.”

“Việc ta đi đằng trước dẫn đường, tỏ ra quá mức dũng cảm ư?” Đối phương hỏi.

Gunsmith phủ nhận: “Không, người giả vờ không chê vào đâu được. Mỗi phản ứng, suy đoán, vẻ mặt của người đều giống hệt John, cũng không hề lộ ra manh mối nói dối nào rõ ràng. Nhìn vào biểu hiện của người, ta hoàn toàn không thể nghĩ rằng người không phải John.”

John giả mạo nói: “Vậy vì sao người vẫn biết?”

“Tất nhiên là từ những thứ người không biểu lộ ra ngoài.”

Gunsmith nói tiếp: “Đã từ rất lâu ta không cảm thấy đói khát và mệt mỏi. Hoàn cảnh của người và ta giống nhau, ít nhất từ thời điểm ta tỉnh lại, chúng ta đều chưa ăn uống nghỉ ngơi. John, sau khi trải qua phen giày vò đến sức cùng lực kiệt, lẽ ra phải kinh ngạc vì trạng thái không biết mệt mỏi của mình. Nhưng người, hoàn toàn không hề biểu lộ và không nói bất cứ điều gì về nó. Khi ta vừa tỉnh lại, người còn nhắc đến chuyện không có thức ăn và nước uống sẽ bị nhốt đến chết, song người lại hoàn toàn phớt lờ những nhu cầu sinh lý này, hơn nữa còn làm như đó là lẽ đương nhiên. Điều này rất kỳ lạ.”

John giả nói: “Thì ra là vậy. Điều này đúng là một thiếu sót. Ban đầu ta vốn không biết đói khát và mệt mỏi là gì, cho đến khi hấp thu kẻ tên là John thì ta mới thu được một vài tin tức đại khái từ ký ức của hắn. Đáng tiếc ký ức trong não người và cảm giác thực tế vẫn chênh lệch rất lớn.”

“Hấp thu...” Gunsmith: “Vậy John đã chết à?”

“Đúng, sau khi các người tiến vào di tích bằng dòng sông đó thì ta đã hấp thu hắn, rồi mang người vào bên trong và ngụy trang thành John.” Không ngờ đối phương lại chủ động nói rõ tình huống, giống như cái chết của John chẳng hề liên quan đến hắn.

Gunsmith hỏi với ánh mắt chán ghét: “Rốt cuộc người là thứ gì?”

“Nếu dùng ngôn ngữ các người có thể hiểu được thì người có thể gọi ta là Dark Water.” Dark Water trả lời.

Gunsmith vừa nghe đối phương tự giới thiệu liền hiểu kẻ giả mạo John đứng trước mặt mình chính là sinh vật màu đen kia.

“Đây là tên người hay tên toàn bộ chủng tộc?”

“Không có gì khác biệt.” Dark Water nói: “Tộc ta đã diệt vong, ta là độc nhất vô nhị trên thế giới này.”

Gunsmith cười lạnh nói: “Trừ lần đầu tiên ta khởi động cơ quan, sau đó mỗi dấu tay đều do người ẩn, dẫn ta thẳng đến nơi này, lại giả vờ "phát

hiện" ký hiệu khởi động bức tượng ở giữa căn phòng, mục đích cuối cùng chính là vì thứ này phải không?" Hắn giờ tỉnh thể màu xanh trên tay lên.

“Đúng, ta cần năng lực của người, thuật luyện kim.” Dark Water vẫn nói thẳng.

Gunsmith nói: “VẬY... liệu ta hiểu thể này có được không? Cái mà người gọi là "hấp thu" có thể lấy được kiến thức trong ký ức của sinh vật và mô phỏng bề ngoài của nó, nhưng lại không thể thu được năng lực của kẻ bị hấp thu, ít nhất là không thể thu được toàn bộ năng lực.” Hắn nhìn Dark Water trước mặt: “Cho dù bây giờ người thoát nhìn giống hệt John nhưng về bản chất người vẫn là quái vật màu đen.”

Dark Water không hề phản ứng với danh xưng "quái vật" mà chỉ trả lời: “Đúng, vì vậy ta không hấp thu người mà còn cứu người. Ta cần Luyện Kim Thuật của người để sửa chữa "hạt nhân vĩnh hằng".”

Theo Gunsmith dự đoán, tên trước mặt hắn là sinh vật không hề có bất cứ cảm xúc gì, ít nhất phản ứng tâm lý của nó không hề mẫn cảm như loài người hiện đại. Hắn chỉ làm việc “cần” làm, hoàn toàn không nghi ngờ tính chính xác của chuyện này, vì ngay cả quan niệm về “đúng và sai” hắn cũng không có, càng không cần nhắc đến quan niệm truyền thống về đạo đức trong xã hội loài người.

“Nếu ta từ chối giúp người thì sao?” Gunsmith hỏi. Hắn cũng không sợ khi hỏi vậy, dẫu sao sinh vật không có cảm xúc sẽ không nổi giận, cũng không nói dối.

Dark Water quả thật như vậy nhưng hắn câu trả lời không hề trau chuốt của hắn lại khiến người khác cảm thấy rất giống lời đe dọa: “Trong điều kiện không làm tổn thương tính mạng và siêu năng lực của người, ta sẽ không ngại giày vò người cho đến khi người đồng ý sửa chữa hạt nhân vĩnh hằng.”

Gunsmith nói: “Cho hỏi người nghĩ ra cách này như thế nào?”

Dark Water nói: “Ta là sinh vật cao cấp hơn người rất nhiều, tất nhiên hiểu làm sao dựa vào học tập để đạt được mục đích của mình. Kiến thức thu được từ ký ức của John đã đủ cho ta hiểu được trong hiện trạng của chủng tộc và thời đại của các người, lừa lọc và hành hạ đều là những cách tốt.

Theo những điều ta biết, hai cách làm này hữu hiệu hơn cầu xin rất nhiều. Vì vậy ta đề nghị người lập tức đồng ý yêu cầu của ta, bởi không có bất cứ công cù nhân nghĩa giả dối nào trói buộc hành động của ta nên ta nhất định sẽ đạt được mục đích.”

Gunsmith nghĩ ngợi rồi trả lời: “Có thể, nhưng ta có điều kiện.”

Dark Water nói: “Người muốn dùng hình thức "trao đổi" sao? Vậy cũng được, người cần gì?”

“Trả súng xương cho ta.” Gunsmith nói, dường như hắn rất tự tin: “Ta nghĩ, vũ khí có thể phá hỏng lớp giáp do nền văn minh các người chế tạo ra, với trí tuệ của người sẽ không thể bỏ mặc nó trôi theo dòng nước chứ?”

Dark Water không nói lời nào, thay vào đó là một hành động rất buồn nôn. Hắn thò tay vào miệng của mình, trong nháy mắt cầm hắn bồng tuột xuống nhưng hắn vẫn trưng bộ mặt giống như bị tê liệt ra và tiếp tục thò tay vào sâu hơn.

Nửa cánh tay của hắn đã tiến vào thân thể, cổ hắn phình to ra một cách rõ ràng, bụng phình lên rồi xẹp xuống vài lần, cuối cùng mới lấy súng xương trắng tinh, ướt át và dính đầy dịch nhớt màu đen khỏi từ thực quản.

Hắn đưa súng đến trước mặt Gunsmith: “Người có cần hai thanh đao kia không?”

Cầm của Gunsmith cũng sắp rơi ra vì kinh ngạc. Hắn vội vàng trả lời: “Đao hả? người cứ giữ lại đi...”

Hắn thật sự sợ đối phương lại giở trò lấy đồ từ trong cơ thể ra trước mặt mình. Lỡ như Dark Water đổi thành ba lỗ dưới thì Gunsmith chỉ có nước tự móc cặp mắt chó của mình để bảo toàn trinh tiết.

Gunsmith nhận lấy súng xương, xé một mảnh vải từ quần áo của Dark Water, rồi lau lấy lau để. Suốt quá trình này, đối phương vẫn nói một câu với vẻ bình tĩnh:

“Thành phần quần áo trên người ta và dịch nhớt màu đen giống nhau.”

Gunsmith lau sạch súng rồi đập mảnh vải đó lên vai Dark Water: “Thật

không?”

Mảnh vải đó dần dần chìm vào trong thân thể Dark Water, việc này đã giải đáp câu hỏi của Gunsmith.

Dark Water nhìn Gunsmith, rồi nói: “Ta đã trả súng xương lại cho ngươi, đến lượt ngươi sửa chữa hạt nhân vĩnh hằng rồi.”

Trả lời hắn là một tiếng súng!

Viên đạn xuyên qua giữa trán Dark Water khiến đầu hắn nổ tung. Dịch nhót màu đen bắn xa hơn mười mét như vẩy mực.

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 13 : Ký ức

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Gunsmith làm bộ đưa súng tới gần miệng rồi thổi một hơi: “Dầu sao sớm muộn người gì cũng chết, chết do ngàn nhát đao lăng trì không bằng ăn một viên đạn.”

Hắn không phải là người cổ hủ câu nệ các chuẩn mực đạo đức, gặp chuyện luôn tùy ý mà làm. Vì vậy, sau khi Dark Water bộc lộ thân phận, suy nghĩ của Gunsmith là giết chết hắn.

Báo thù cho John chỉ là phụ, nguyên nhân chủ yếu do Gunsmith cảm thấy để một sinh vật như thế tồn tại trên đời là vô cùng nguy hiểm.

Hắn cất súng xương, nắm "hạt nhân vĩnh hằng" đang tỏa ra ánh sáng xanh yếu ớt trong tay, rồi khệp chặt đôi mắt, bắt đầu dùng thuật luyện kim để cảm nhận tính chất và kết cấu của vật thể.

Chỉ vài giây sau, bầu trời sao mênh mông hiện lên trong não hắn. Những lực vô hình trong vũ trụ đều được nhuộm đủ màu sắc, dùng mắt thường cũng có thể nhìn thấy nhưng chúng lại muôn hình vạn trạng, tụ tán bất thường.

Ý thức của Gunsmith bị nuốt chửng bởi một loại sức mạnh tinh thần khổng lồ chưa xác định được. Hắn không thể cảm thấy sự tồn tại của bản thân, hết như thân thể đã trở thành cát bụi. Thời gian như ảo ảnh hư vô, có hình lại như vô hình, vừa trừu tượng vừa cụ thể. Toàn bộ kiến thức vật lý học được khi còn là con người đều trở nên vô nghĩa. Những thứ đó giống như sinh vật cấp thấp không ngừng đưa ra các lý luận hoang đường và lại không ngừng dùng lý luận mới để tự bào chữa cho một loạt hệ quả từ lý luận ấy.

...

Năm 2084, phía đông dãy núi Ural, trong một khu rừng bị gió tuyết bao phủ.

Hai người đàn ông mặc áo khoác quân phục đang đứng trước cửa một ngôi nhà gỗ, một người trong đó bước đến gõ cửa. Không lâu sau, người trong nhà ra mở cửa. Đó là một lão già, mắt phải có lẽ đã bị mù, trên mặt còn giữ lại vết sẹo ghê rợn.

Khi nhìn thấy hai người đàn ông lạ mặt, lão Laure khá ngạc nhiên. Cùng lúc đó, khi ông lão cao lớn đưa mắt nhìn qua vai hai người thì nhìn thấy một đội ngũ quân đội khoảng bảy tám người, người nào người nấy đều mang theo súng ống hiện đại.

Trong đó có một người có vẻ ngoài khá bắt mắt, bởi hắn không mặc quân phục và đeo kiếm bên hông, điều này chứng tỏ hắn ít nhất phải là quý tộc. Còn thanh kiếm lấp lánh và đẹp đẽ kia chứng minh hắn rất giàu và địa vị trong giới quý tộc khá cao.

“Có chuyện gì sao, sĩ quan.” Lão Laure hỏi.

Binh sĩ đứng trước cửa trả lời: “Hôm nay bá tước vào núi đi săn. Người cũng thấy đây, bây giờ thời tiết hơi tệ, chúng ta cần trưng dụng căn nhà của người để nghỉ ngơi một lát.”

Lão Laure liếc mắt nhìn sau lưng bọn chúng một lượt, trong lòng rất khinh thường. Vào giờ này, thường thì các thợ săn thực thụ đã trở về với đầy ắp chiến lợi phẩm nhưng vị bá tước và bọn binh lính hộ tống đều trống trơn hai tay, bộ dạng của cả đội người ngựa như thể vẫn chưa bắt đầu đi săn.

“Ồ, bá tước muốn vào nhà tránh gió tuyết à...” Lão Laure nói: “Được thôi, ta có thể dành ra một ít chỗ...”

Nhưng đối phương lại trả lời: “Không, ta đã nói rồi. Đây không phải thỉnh cầu mà là trưng dụng. Còn nữa, bá tước không thích ở cùng một căn nhà với bình dân nên người phải ở bên ngoài đến khi bá tước rời khỏi.”

“Gì?” Lão Laure vừa ngạc nhiên vừa tức giận, song đối phương đông người và có súng nên lão không tiện nổi cơn: “Nơi này là nhà của ta!”

“Vì vậy người nên cảm thấy vinh hạnh.” Nói đến đây, tên lính bỗng hạ thấp giọng: “Lão già, đừng nói nhiều nữa, mau mặc áo rồi ra ngoài đi. Bọn ta cũng đều phải đứng bên ngoài đây này...”

Người đàn ông bên cạnh hắn càng nói nhỏ hơn, gần như là nói thầm: “Lúc này tâm trạng của bá tước không được tốt cho lắm, người đừng rề rà nữa. Có trời mới biết hắn sẽ làm việc gì, đừng làm liên lụy đến bọn ta!”

Lão Laure cũng nhận ra sự khó xử của họ nên chỉ đành thở dài một hơi.

Thôi được, hy vọng vị bá tước này đừng nghỉ ngơi bên cạnh lò sưởi đến nửa đêm canh ba mới đi...

Ai ngờ lão vừa quay người lại, một tiếng súng nổ bỗng vang lên.

Viên đạn xuyên qua vai một tên lính và bắn trúng lưng lão Laure, trước cửa căn nhà gỗ trong nháy mắt nở đầy những đóa hoa máu.

Tên lính ấy đau đớn gào thét, ôm chặt lấy vai quỳ xuống mặt đất. Đồng đội bên cạnh đỡ lấy hắn, vẻ mặt kinh hoàng nhưng lại không dám lên tiếng. Còn lão Laure không kịp nói thêm một câu, chưa đầy nửa phút sau đã tắt thở.

“Thấy chưa, ta đã nói với các người từ sớm. Bỏn bá tước vốn là một tay thiện xạ, dù cách chướng ngại vật ta cũng có thể bắn trúng đích. Con hươu hời nãy bỏ chạy chỉ là do ta chớp mắt mà thôi.” Bá tước tỏ vẻ như không có việc gì xảy ra sau vụ mưu sát vừa rồi, đã vậy còn khoe khoang với giọng điệu vô cùng đắc ý, hết như việc hắn dùng súng ống hiện đại bắn trúng một ông lão không hề phòng cách mình mười mét là một chuyện rất ghê gớm.

Bọn binh lính không hề tỏ ra thương tiếc và thông cảm bao nhiêu, bởi họ rất hiểu tính khí của vị bá tước này, chỉ có im lặng và vâng lời mới bảo đảm được sự an toàn của bản thân, hơn nữa còn nhận được tiền thưởng thêm từ tay hắn.

Nhưng ở không xa, một thiếu niên lại bị cảnh tượng trước mắt dọa đến sững sờ. Thú săn trong tay hắn rơi xuống đất, gương mặt non nớt của hắn bị sự kinh hãi bao phủ. Hắn hoàn toàn không hiểu toàn bộ mọi chuyện đã xảy ra như thế nào. Ông nội hắn, người thân duy nhất trên đời, vừa bị một người hoàn toàn xa lạ giết chết. Charles bé bỏng vừa vặn thấy khoảnh khắc súng nổ, thậm chí không kịp phản ứng.

Hắn là ai? Chẳng lẽ là kẻ thù của cha sao? Bọn chúng làm sao tìm được nơi

thâm sơn cùng cốc này?

Gunsmith mới mười một tuổi như một con thú nhỏ bị dọa sợ. Hắn nằm rạp xuống đất, giấu mình kỹ lưỡng, cổ họng phát ra tiếng nấc nghẹn ngào, tầm mắt cũng mờ đi nhưng hắn nhanh chóng lau khô nước mắt. Nếu để nước mắt chảy xuống một nửa gò má thì sẽ đóng băng và khi gỡ ra rất đau đớn.

Áo khoác của Gunsmith có màu trắng nên rất tiện ẩn nấp giữa mặt đất phủ đầy tuyết. Từ từ đến gần căn nhà gỗ, ánh mắt hắn dán chặt vào đám người kia.

Bá tước nhanh chóng bước vào căn nhà, bảy người còn lại vẫn ở bên ngoài. Hai tên lính lôi xác của lão Laure vào rừng rồi chôn cất qua loa, với độ sâu ấy thì không đầy một ngày sẽ bị động vật ăn xác thối bới lên ăn hết.

Mấy người còn lại thì tụ tập với nhau vì dường như làm thế sẽ âm áp hơn một chút. Tên lính bị thương vai được chữa trị rất nhanh. Kỹ thuật y tế của đế quốc rất cao, bá tước ra ngoài đi săn nên tất nhiên cũng chuẩn bị đầy đủ các biện pháp xử lý ngoại thương.

Gunsmith chậm chậm bước tới giữa mặt đất phủ tuyết. Từ nhỏ hắn đã tai thính mắt tinh, khi khoảng cách còn hơn trăm mét, hắn đã nghe thấy loáng thoáng tiếng nói chuyện của bọn binh lính.

“Đồ con lợn chém giết bừa bãi, ai da... khốn khiếp, lỗ xuyên qua xương thì ta đã tàn phế rồi.” Tên lính bị thương ôm lấy bả vai, máu đã ngừng chảy nhưng nỗi khiếp sợ trong khoảnh khắc lúc nãy vẫn còn dư âm trong lòng hắn.

“Đừng oán trách nữa, nếu ngươi xô dịch về bên trái thêm một bước thì hắn đã không hề do dự mà bắn xuyên cổ ngươi rồi.”

Một lão binh lớn tuổi hơn vừa hút thuốc vừa nói: “Trước đây có mấy thằng bị bá tước bắn chết, lúc ấy ta còn phải viết báo cáo nói dối rằng súng bị cướp cò gì gì đó. Bá tước lại bồi thường ít tiền, một mạng người cứ như vậy là xong.”

Một tên lính khác nói: “Thế còn lão già này thì viết báo cáo thế nào? Chẳng lẽ nói trên đầu hắn có gắn hai nhánh cây, bá tước tưởng hắn là hươu à?”

“Hừm, viết thế nào à?” Lão binh đáp: “Hoàn toàn chẳng cần viết. Lão già này sống sâu trong núi, cho dù đế quốc có tư liệu về hắn cũng là loại nhiều năm rồi chưa được cập nhật. Chỉ cần chúng ta không nói, ai biết được người này còn sống hay đã chết? Vì vậy, người phải vui mừng rằng tiền thưởng năm nay sẽ nhiều hơn bình thường một chút, đó chính là tiền bịt miệng mà con heo kia thưởng cho người đó. Nếu người ăn nói lung tung không biết suy nghĩ thì tin ta đi, không bao lâu sau ta sẽ viết một bản báo cáo về nguyên nhân tử vong của người. Ta không hi vọng chuyện này xảy ra đâu.”

“Haizzz, nếu không phải nuôi mấy miệng ăn trong nhà thì ta đã bỏ công việc hộ vệ này từ lâu. Ta nhập ngũ không phải để làm trâu ngựa cho bá tước gì gì đó.”

“Nói nhảm, cho dù không làm trâu ngựa cho hắn cũng làm trâu ngựa cho người khác. Nếu không muốn làm trâu ngựa thì người phải leo lên cao, đến khi có tiền có quyền thì người có thể làm chủ, có thể nổ súng giết người bừa bãi, cướp vợ người khác mà không ai dám bắt giống con heo kia.”

Khi đám người đang hút thuốc nói chuyện phiếm, Gunsmith đã lặng lẽ bò đến một nơi cách bọn họ chưa tới ba mươi mét...

Bá tước vừa sưởi ấm bên cạnh lò sưởi trong nhà, vừa thoải mái hút xì gà cao cấp. Tâm trạng tồi tệ vì cả ngày không săn được bất cứ con mồi nào dần biến mất. Tuy thời gian nghỉ ngơi của hắn rất ngắn, mới khoảng mười phút, nhưng cửa của căn nhà gỗ đã bị người khác mở ra.

Bá tước bèn quay đầu lại chửi mắng: “Khôn khiếp, ai cho các người vào?” Lời nói vừa thốt ra, hắn bỗng sững sờ.

Trước mắt bá tước, một thiếu niên đang đứng trước cửa, thân chỉ cao khoảng một mét ba hay một mét tư, trên người mặc áo da màu trắng, tay cầm một khẩu súng săn. Bấy giờ, toàn thân thiếu niên như vừa tắm máu, những giọt máu nóng sôi vẫn chưa đóng thành băng chứng tỏ chúng mới vừa dính lên người cậu bé không lâu.

Phản ứng đầu tiên của bá tước là thò tay lấy súng nhưng ý đồ này của hắn lập tức bị một viên đạn bóp chết ngay khi vừa nhấc tay lên.

“Á!!! Á!!!” Bá tước gào thét như điên. Tiếng kêu còn thảm thiết hơn nhiều

so với binh lính bị bắn lúc này, bởi lòng bàn tay phải của hắn đã bị thủng một lỗ.

Gunsmith nhìn thấy phản ứng của hắn nhưng mặt không có một chút cảm xúc nào.

“Thằng con hoang! Mày nghĩ mày đang làm gì! Mày biết tao là ai không?” Bá tước gào thét nhưng không dám hành động lỗ mãng, vì trên tay "thằng con hoang" kia đang cầm một khẩu súng.

“Biết, ngươi là kẻ giết chết ông nội của ta.” Gunsmith đáp.

Không còn nghi ngờ gì nữa, lời nói với bá tước vừa rồi chứng tỏ chức tước và địa vị của hắn không có ý nghĩa gì trong mắt một đứa trẻ.

Thế mà bá tước vẫn cứ tiếp tục nói: “Đồ con hoang! Tiện dân! Ngươi lại dám thương tổn thành viên của gia tộc Gilson cao quý. Hành vi này đã phạm vào tội chết! Ta phải giết sạch cả nhà ngươi và moi tim ngươi ra lộc!”

Tàn nhẫn và ngu ngốc đều là những đức tính rất nguy hiểm, rõ ràng vị bá tước Gilson có đủ cả hai. Phản ứng của hắn đồng nghĩa với việc đánh hồi chuông báo tử cho chính mình.

“Giết chết bảy người ngoài kia, ta còn chưa dùng đến súng.” Gunsmith rút một con dao đâm máu từ sau lưng ra: “Vì ta không muốn ngươi nghe thấy tiếng động mà có cơ hội bỏ chạy.”

Bá tước bỗng cảm thấy sồn tóc gáy, trong lòng kinh hãi không thôi, thầm nhủ: "Thằng nhóc gầy yếu này vậy mà có thể thủ tiêu bảy binh lính cầm súng của đế quốc một cách lạng lẽ."

“Ta luôn biết rằng mình hơi khác với mọi người. Dù rất ít gặp người khác ngoài ông nội nhưng ta hiểu rõ ta không giống người thường.”

Gunsmith đóng cửa, cầm dao bước về phía bá tước: “Ta có thể dùng con dao này giết chết một con gấu xám nặng sáu trăm kilogam, hơn nữa còn có thể xẻ nó ra trong vòng vài phút, ta nghĩ người trưởng thành cũng không thể làm nhanh hơn ta.”

Hắn ngừng lại một lát, rồi nói: “Trước đây, ta chưa từng giết người nhưng ta vừa giết một số tên, hóa ra việc này cũng không khó khăn gì.”

Hiên nhiên bá tước Gilson đã hoảng sợ. Hắn không thể uy hiếp thằng nhóc này bằng thân phận của mình, xét về vũ lực chắc hẳn hắn cũng không chiếm ưu thế. Vì vậy lúc này, hắn chỉ còn một biện pháp duy nhất: “Việc này... việc này chỉ là sự cố... Súng của ta bị cướp cò. Đúng, đúng rồi, ta không cố ý. Nghe này, chỉ cần người thả ta đi, ta có thể đưa người một số tiền lớn, người có thể dời nhà vào thành phố, sống một cuộc sống không lo cơm ăn áo mặc, không cần phải vào rừng sâu săn thú kiếm sống...”

“Đây chính là di chúc của người, một lời nói dối?” Gương mặt còn non nớt, thân người dính đầy máu tươi và hung khí trên tay của Charles bé bỏng được ánh lửa chiếu vào có vẻ vừa đáng sợ vừa quý dị.

Bá tước nổi điên. Sau khi thét một tiếng, hắn vung chân đạp vào khuôn mặt của Gunsmith nhưng chào đón hắn là mũi dao găm. Máu máu lóe lên, một bàn chân của hắn bay đi. Bên dưới cẳng chân, ngay cả xương cũng bị cắt rất chính tề.

Thông thường có thể có người miêu tả là “kêu như chọc tiết heo”. Thực ra câu nói này không thực sự chuẩn xác. Bấy giờ tiếng thét của bá tước Gilson phải nói là “kêu như heo bị chọc tiết”.

“A!!! Thằng con hoang!!! A, Thằng dân đen chó đẻ! Tao phải giết mày, lột da mày! Tao nói cho mày biết. Thằng già đó chết cũng đáng đời, ông đây giết bọn mày là xem trọng chúng mày!!! Mày...” Vị bá tước mập mạp chửi rủa, máu từ vết thương tuôn ra như suối. Hắn đau đớn lăn lộn trên mặt đất, sắc mặt nhợt nhạt đến nỗi đổ rục lên và sự giận dữ khiến mặt mũi hắn co rúm lại.

Gunsmith đã giơ súng lên nhắm vào đầu của kẻ thù nhưng hắn không hề bóp cò. Vài giây sau, hắn lại bỏ súng xuống.

Bá tước nhìn thấy cảnh này còn tưởng rằng đối phương đã thay đổi chủ ý nên lập tức nói: “Sao? Có phải người đã thông suốt rồi phải không? Thằng nhóc, vậy mới đúng. Bỏ súng xuống, người để ta đi. Số tiền ta đã hứa vẫn sẽ giữ lời với người.”

Gương mặt co rúm của hắn lại có thêm vẻ hung phấn, giống như nhìn thấy

hi vọng sống trong cảnh tuyệt vọng.

Gunsmith lại đáp rằng: “Người không xứng.”

“Cái gì?” Bá tước lại ngẩn người.

“Người không xứng chết dưới họng súng, máu của người sẽ làm vấy bẩn sự thần thánh của viên đạn.” Hắn bước tới trước, một tay đặt lên trán bá tước. Mắt của bá tước bỗng mất đi thần thái, thân thể dần biến thành màu đen.

Khi Gunsmith rút tay về, một đồng cặn bã đen đúa tan ra thành bụi rồi rơi vãi khắp mặt đất.

Gần như cùng lúc đó, Gunsmith cũng ngất đi. Đó là lần đầu tiên hắn sử dụng thuật luyện kim với vật sống, cũng là lần duy nhất từ trước đến nay.

...

Cảm giác trên tay khiến Gunsmith tỉnh táo lại, bởi hắn như đang cầm một củ khoai nướng vừa ra lò. Sau khi tung hứng hạt nhân vĩnh hằng trong tay vài lần, khối tinh thể màu xanh bỗng phục hồi nhiệt độ ban đầu.

Gắng sức lắc đầu vài lần, hắn không những không thể hiểu được tính chất của hạt nhân vĩnh hằng, mà tinh thần còn suýt suy sụp. Xem ra đây là chuyện rất nguy hiểm và tốn không ít thời gian, cần phải tính toán lâu dài mới thỏa đáng.

Gunsmith bỏ hạt nhân vĩnh hằng vào trong túi, quyết định nghĩ cách rời khỏi di tích này rồi nghiên cứu tiếp. Trước tiên, hắn tất nhiên phải tìm thử xem trong căn phòng này còn có cơ quan nào hay không.

Nhưng khi khước mắt vừa xoay chuyển, hắn thấy thân thể của Dark Water xảy ra biến hóa.

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 14 : Thoát nạn

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Thân thể Dark Water hoàn toàn biến thành màu đen, thoát nhìn giống như hắc ín đông cứng. Thể hình của nó không trở về kích cỡ như người lùn mà vẫn giữ chiều cao giống người hiện đại như John. Điều đáng sợ nhất là phần đầu của nó bắt đầu phục hồi như cũ.

Phần đầu nằm trên cổ lẽ ra phải trông không do bị đạn bắn nát, thể nhưng chất keo màu đen đang bắt đầu rục rịch sinh trưởng. Hình dạng cảm đã được hình thành. Xét về tổng thể phần đầu thì thể tích phần dưới mũi ước chừng đã tái sinh được một phần ba.

Gunsmith giơ súng xương lên, chuẩn bị bồi thêm vài phát. Nhưng sau khi suy nghĩ lại, hắn bèn bỏ súng xuống.

Trước đây, từ việc Dark Water móc đồ vật ra khỏi thực quản thì có thể thấy bên trong cơ thể nó không có bộ phận quan trọng có thể dẫn đến vết thương chí mạng. Hơn nữa, từ khía cạnh khác đã chứng minh nó có năng lực tự chữa lành nên Gunsmith mới lựa chọn tấn công phần đầu.

Giờ lúc này, phần đầu của nó bị bắn nát thành một bãi lộn xộn trên mặt đất vẫn có thể tái sinh chứng tỏ điểm yếu của nó không nằm trên đầu.

Ánh mắt Gunsmith di chuyển từ trên xuống dưới, từ trái qua phải, từ trước ra sau năm đến sáu lần nhằm rà soát “thị thể” của Dark Water. Đến khi bắt đầu cảm thấy mình hơi biến thái, hắn mới nghĩ đến việc thay đổi lối tư duy.

Giả sử Dark Water tương tự như một loại người máy kim loại thể lỏng trong phim ảnh, vậy dựa theo định luật bảo toàn khối lượng thì chất keo màu đen bị bắn đi chắc hẳn sẽ chảy ngược lại và hội tụ với nhau để phục hồi phần đầu. Cũng theo cách ấy, chỉ cần một phút thì nó sẽ hồi phục lại như ban đầu. Vì vậy, khả năng tự tái tạo của Dark Water rõ ràng dựa trên phương pháp khác.

“Theo lời hắn nói lúc trước, chắc hẳn hắn là sinh vật chứ không phải máy móc... Hắn không đói khát, mệt mỏi, chưa chắc cần hít thở, tám mươi phần trăm là không có nhịp tim.” Gunsmith nhỏ giọng lầm bầm, ước đoán nguyên lý tự tái tạo của Dark Water.

Thông thường, vết thương của con người lành lại là nhờ vào sự phân đôi tế bào để khôi phục lại hình dạng ban đầu. Với phương pháp chữa trị đỉnh cao của đế quốc cũng như thế giới hiện nay, cho dù toàn thân bị tổn thương trên diện tích lớn do các tác nhân vật lý gây nên thì chỉ cần phối hợp thiết bị tiên tiến với chữa trị hỗ trợ các tế bào gốc, ít nhất cần khoảng bảy tám tiếng sẽ lành lặn như cũ. Phương pháp này có giá cả rất cao và phải chịu đựng đau đớn ở mức độ nhất định, dù là quý tộc cũng không mấy người dám tùy ý thử nghiệm.

Khả năng tự tái tạo của Dark Water ưu việt hơn bất cứ phương pháp trị liệu nào mà Gunsmith biết. Nó không cần nhờ vào bất cứ chất hóa học hay thiết bị nào, chỉ bằng thứ do mình tiết ra, ngay cả khi đầu bị nổ tung vẫn có thể mọc ra lại.

Chẳng lẽ nó không có não? Không thể nào! Hay là não mọc dưới móng? Chắc không đến mức đó đâu nhỉ?

Gunsmith lại bắn một phát, lần này là vào tim. Kết quả là lồng ngực Dark Water bị nổ tung, có thể nhìn thấy hai thanh đao được bao bọc bởi chất keo màu đen trong cơ thể nó và một vết đạn rất nông trên mặt đất bên dưới Dark Water, vết tích để lại hệt như của viên đạn xuyên qua đầu Dark Water rồi bắn trúng bức tường ở đằng xa lúc nãy. Điều này chứng minh thân thể của Dark Water đã khiến uy lực của súng xương thay đổi, dẫn đến việc không xảy ra hiện tượng nổ bởi độ cứng không đủ mặc dù tính dẻo dai rất cao.

Quá trình tái tạo phần đầu không hề bị phát súng này ảnh hưởng, lồng ngực của nó cũng bắt đầu tự chữa lành bằng tốc độ không chênh lệch với phần đầu. Tuy chậm nhưng liên tục như mặt trời và mặt trăng cứ nối tiếp nhau mọc rồi lặn.

Súng xương nhiều nhất có thể cài mười viên đạn, Gunsmith đoán rằng dù bắn hết lên mình Dark Water cũng chỉ phí công mà thôi. Có lẽ dạng sinh mạng của Dark Water quả thật vượt xa loài người, cũng như nền khoa học trong di tích này vượt xa phạm trù Gunsmith có thể hiểu được.

Đến bây giờ, hắn vẫn chưa hiểu nguyên nhân vì sao nơi này có thể khiến toàn bộ nhu cầu sinh lý biến mất, kỹ thuật di chuyển không gian lúc trước cũng khiến hắn không hiểu nổi.

Hắn đã từng tạo ra thiết bị di chuyển không gian nhưng loại di chuyển ấy cần một khoảng thời gian chuẩn bị nhất định, đã vậy chỉ có thể dịch chuyển toàn bộ vật thể bên trong vật chứa một cách chính xác. Lại nói việc này còn phải dựa vào nền tảng kỹ thuật thần bí của Thiên Nhất để hoàn thành, trong khi kỹ thuật dịch chuyển trong di tích vừa có thể khởi động ngay lập tức, vừa có thể lựa chọn dịch chuyển vật thể bên trong vật chứa mà không ảnh hưởng đến bản thân vật chứa.

Nghĩ đến việc gặp phải không gian gấp khúc trên sông lúc trước, cộng thêm việc từ trường chưa biết có thể khiến máy móc mất tác dụng và hạt nhân vĩnh hằng trong túi mình, Gunsmith càng cảm thấy trình độ khoa học của nền văn minh trước mắt quá nguy hiểm, nguy hiểm đến mức uy hiếp cả thế giới.

Nơi này không thể để bất cứ ai phát hiện, Dark Water phải bị chôn dưới đất vĩnh viễn!

Gunsmith xoay người, tạm thời không quan tâm đến Dark Water. Dù sao với tốc độ tái sinh thì nửa ngày sau nó cũng chưa thể đứng dậy. Hắn muốn tiếp tục lục soát di tích để xem thử có cách nào khiến nơi này ngừng hoạt động hay không.

Ai ngờ hắn vừa bước được vài bước, ánh sáng xung quanh bỗng mờ dần. Thứ vẫn sáng rõ nhất chính là ký hiệu mặt trăng và mặt trời trên trần.

Gunsmith lập tức dừng người. Hắn liếc môi rồi nhìn đông nhìn tây mấy lượt, sau đó thử bước lên hai bước. Lần này, căn phòng hầu như trở nên tối đen, xung quanh chỉ còn sót lại ánh sáng xanh biếc của vài ngôi sao lẻ loi gắt gượng chiếu sáng. Có cảm giác như cảnh tượng này là cảnh ngôi sao ca nhạc đang mở liveshow tại một địa điểm có thể chứa được ba mươi ngàn người, khi đèn phụt tắt thì khoảng hơn trăm khán giả mang theo ống huỳnh quang và ngồi rời rạc với nhau.

Gunsmith hướng mặt về phía trước, giữ vững tư thế, sau đó lùi về sau vài bước như thể lúc này mình chưa hề làm gì. Không ngờ hành động này lại

khuyến ánh sáng trong căn phòng khôi phục lại đôi chút.

Một suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu Gunsmith.

Hắn quay đầu lại, lao thẳng về phía bức tượng. Quả nhiên ánh sáng xanh xung quanh ngày càng sáng lạn.

Khi Gunsmith chạy đến trước bức tượng, hắn lấy hạt nhân vĩnh hằng ra khỏi túi rồi giơ tay về phía trước.

Toàn bộ mọi thứ lại khôi phục như lúc đầu.

Khóe miệng nở nụ cười, Gunsmith biết hạt nhân vĩnh hằng là nguồn động lực của toàn bộ di tích.

Có lẽ Dark Water lẫn trốn trong thế giới dưới lòng đất bằng phương pháp nào đó. Nhưng đến một ngày, hạt nhân vĩnh hằng bỗng hư tổn và trở thành hình dạng như bây giờ thì Dark Water bị đánh thức, hoặc hắn vốn dĩ vẫn thức. Ai biết được! Dù sao ở đây không tồn tại nhu cầu sinh lý, có trời mới biết hắn có để ý đến thời gian trôi qua hay không, có trời mới biết vì sao hắn không suy sụp tinh thần, có trời mới biết hắn có thứ gọi là tinh thần hay không...

Tóm lại, Dark Water lợi dụng nguồn năng lượng còn sót lại trong hạt nhân vĩnh hằng khiến di tích nổi lên, hoặc nói khiến một phần của di tích nổi lên và bắt đầu hoạt động với ý đồ giao tiếp với thế giới mấy ngàn năm sau để tìm cách giải quyết vấn đề của mình. Song Dark Water lại không ngờ quê nhà của mình, nơi có nền văn minh và khoa học hưng thịnh giờ lại biến thành một vùng hoang vu, quần thể loài người văn minh đến đây gần nhất có lẽ là một băng nhóm buôn bán ma túy, hơn nữa muốn gặp băng nhóm này ít nhất phải lục soát thêm vài chục cây số.

Lúc này, Gunsmith hiểu rằng lấy hạt nhân vĩnh hằng ra khỏi miệng bức tượng như lấy mất pin trong điều khiển từ xa. Không gian gấp khúc, từ trường gây nhiễu, đỉnh di tích bỗng nổi lên... toàn bộ đều hỏng hết. Chả trách Dark Water muốn dẫn mình đến đây rồi mới hành động. Nếu nó chọn cách mang hạt nhân vĩnh hằng ra ngoài thì độ mạo hiểm rất cao, dù sao nó không biết sinh vật trên mặt đất là bạn hay là thù, yếu ớt hay mạnh mẽ. Dựa vào cách làm việc của Dark Water, nó sẽ không lựa chọn như vậy.

Sau khi suy nghĩ thông suốt, Gunsmith không do dự thêm mà giờ súng bắn về phía đỉnh vòm.

Vì kim loại của vách tường trong căn phòng giống với chất liệu của đỉnh kim loại đào được lúc trước nên sóng khí bùng nổ khi viên đạn bắn trúng vách tường vô cùng dữ dội.

Tuy bức tường kim loại này rất dày nhưng chỉ có một lớp, bên ngoài là bùn đất bên dưới đầm lầy. Sau khi lớp kim loại bị bắn thủng, bùn và đất trút xuống như một dòng thác và chất thành một đồng lớn ở giữa căn phòng. May là không gian của nơi này đủ lớn nên muốn lấp đầy căn phải tốn không ít thời gian.

Đường kính lỗ thủng trên đỉnh vòm khoảng nửa mét, hình dạng khá ngay ngắn như lúc bắn thủng đỉnh tháp vì đạn của súng xương tấn công vào chất liệu cùng loại sẽ không tạo ra kết quả lệch nhau quá lớn. Bùn đất đổ vào cũng không khiến lỗ thủng mở rộng ra thêm, tất nhiên điều này đã nằm trong tính toán của Gunsmith, thứ kim loại này không phải là gạch hay gỗ nên sẽ không bị biến dạng vì một chút áp lực như vậy.

Thân thể của Dark Water và bức tượng sẽ nhanh chóng bị chôn vùi.

Gunsmith lùi đến bên cạnh bức tường, tay cầm hạt nhân vĩnh hằng để chiếu sáng. Ánh sáng của thứ này rất yếu nhưng may là những ký hiệu trên tường và trên trần vẫn chưa tắt nên nơi này vẫn chưa tối đen như mực. Thị lực của Gunsmith rất khá, chỉ cần chút ánh sáng như vậy là đủ.

Khi bùn đất đổ vào thành một ngọn núi nhỏ, chúng sẽ không tiếp tục cao lên mà nhanh chóng tràn ra xung quanh. Gunsmith men theo sườn dốc để leo lên đến đỉnh. Sau khi không màng đến dơ bẩn và chịu đựng mùi hôi khiến người nôn mửa xộc vào mũi và đứng ở một nơi cao nhất mình có thể để leo lên, hắn bắn thêm một phát súng vào lỗ thủng trên trần với góc bắn gần như vuông góc.

Trước đây Gunsmith từng làm thí nghiệm như vậy, tức là những cách phòng ngự súng xương có hiệu quả. Trong đó có một thí nghiệm là dùng chất có mật độ cao hơn nước nhưng thấp hơn giá trị ngưỡng để ngăn cản đạn súng xương. Ví dụ như đất sét, độ cứng và dẻo của nó đều không thể khiến viên đạn bắn ra từ súng xương xảy ra biến đổi về chất, vậy có phải chỉ cần đất sét đạt đến độ dày vừa đủ thì có thể khiến viên đạn ngừng lại

bên trong sau khi tiêu hao hết động năng của nó?

Đáng tiếc, thí nghiệm lúc ấy kết thúc bằng thất bại. Viên đạn không ngừng xuyên thấu vật chất tương tự như đất sét cho đến khi tốc độ của nó giảm xuống mức thấp hơn nhưng vẫn xảy ra biến đổi về chất, uy lực lúc này bằng mũ nhiều lần của uy lực khi xuyên thủng mật độ của đất sét. Dựa vào số liệu khi đó, phát súng sẽ nổ xuyên mục tiêu giống như một phát bazooka nhưng không phải ngay lập tức mà sau một khoảng thời gian.

Gunsmith phỏng đoán di tích không quá sâu. Nếu không việc mặt đất nhô lên mà mình gặp phải trước đây sẽ phải suy diễn thành tình huống tương tự như vỏ trái đất rạn nứt. Hơn nữa hắn suy đoán di tích này rất có thể là những công trình đơn lẻ riêng biệt bên dưới lòng đất. Nếu không cũng không cần dùng đến kỹ thuật dịch chuyển gì đó, cứ xây một cánh cổng ngay chỗ hai công trình tiếp xúc nhau không phải đã xong rồi sao.

Hắn lại bắn bốn phát súng vuông góc với lỗ thủng kia, mỗi lần cách nhau vài giây. Mặc cho bùn đất rơi xuống không ngừng đập lên thân thể của Gunsmith, chảy vào trong quần áo của hắn, tay của hắn vẫn vững vàng như đá, không hề động đậy. Bốn viên đạn bay xuyên suốt lên trên với đường đạn hoàn toàn giống hệt nhau.

Gunsmith không chắc mình làm vậy liệu có thoát thân được hay không, nhưng hắn vẫn phải thử. Sau khi làm xong những việc này, kết quả lý tưởng nhất hắn là trên mặt đất của rừng mưa nhiệt đới có một cái hố hình chóp lớn xấp xỉ bằng hồ bơi, độ sâu trên dưới ba mươi mét, phần đáy bị bịt chặt, xuống dưới nữa có một tầng đất sét dày khoảng mười mấy đến mấy mươi mét, dưới nữa là lỗ thủng này.

Tất nhiên đây chỉ là giả thiết. Nếu di tích bị chôn vùi rất sâu thì đạn của Gunsmith chẳng qua chỉ tạo ra một phần rỗng ruột bên trong miếng phô mai và sẽ bị bùn đất xung quanh lấp đầy nhanh chóng, trong khi hắn đang ở trong phần phần rỗng ruột kia mấy mươi mét, riêng việc leo lên thôi cũng đủ buồn bực đến chết.

Thời gian còn lại không nhiều vì căn phòng sắp bị lấp đầy. Ngay khi hắn chuẩn bị hít sâu một hơi để nín thở lâu giữa môi trường đậm mùi đất này, bùn đất đang trút xuống từ trên đỉnh đầu bỗng ngừng lại.

Gunsmith lập tức sững sờ, một tia sáng chiếu xuống, đó chắc chắn là ánh

sáng mặt trời, tia tử ngoại đã lâu không gặp.

Hắn mừng như điên, nhảy lên từ đỉnh đất và bám vào lỗ thùng hình tròn, sau đó lộn người ra ngoài. Hình dạng của mặt đất bên ngoài tương tự như tính toán của hắn, chỉ là lạc quan hơn nhiều so với trong tưởng tượng.

Lớp đất dày mười mấy mét không hề tồn tại vì không gian của căn phòng lớn đã tiêu hóa hết lớp đất này. Lúc Gunsmith leo ra ngoài cũng chính là lúc hắn đang ở trên phần đáy của một cái lỗ có hình dạng tương tự như cái phễu, độ sâu cách mặt đất chừng hai mươi mấy mét.

Đang hít thở không khí ở bên ngoài, mặt đất dưới chân bỗng rung chuyển như động đất. Mắt thấy con đường thoát hiểm trên đỉnh đầu sắp chôn vùi mình vì sự cố đột ngột này, Gunsmith chột hoảng sợ rồi vội leo lên trên như một con khi.

Chưa đầy vài giây, hắn đã thoát khỏi hố sâu và ở trên mặt đất.

Sau đó, mặt đất với chu vi vài trăm mét dưới chân xảy ra sụt lún, hố sâu hắn vừa leo ra bị chôn vùi. Về sau, Gunsmith vẫn cảm thấy sợ hãi khi nghĩ đến chuyện này song hắn đã nhanh chóng hiểu được lý do. Đó là vì hạt nhân vĩnh hằng bị đem ra ngoài nên căn phòng hoàn toàn mất đi động lực, dẫn đến việc xảy ra sụt lún.

“Ha ha ha ha!” Khi mọi thứ yên tĩnh trở lại, Gunsmith nằm hình chữ đại trên mặt đất rồi ngẩng mặt cười lớn, tận tình hít thở không khí ẩm ướt trong rừng mưa nhiệt đới.

Bây giờ, thứ mùi khó ngửi này lại trở nên cực kỳ dễ chịu.

Hai giây sau, vẻ mặt Gunsmith chột biến đổi vì bụng hắn bỗng kêu ùng ục vài tiếng. Điều này khiến cảm giác mệt mỏi cực độ dâng lên như biển động.

Dù vậy, Gunsmith không hề ngủ thiếp đi mà búng người dậy như cá chép và chạy như điên vào rừng. Vừa chạy, hắn vừa cởi quần...

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 15 : Nuốt chửng

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Gunsmith đã không ngủ hơn ba mươi tiếng, toàn thân dính đầy bùn đất dơ bẩn. Hắn không nghỉ ngơi hay ăn uống trong thời gian dài, đã vậy còn sử dụng siêu năng lực nhiều lần trong thời gian ngắn và làm những việc tiêu hao lượng lớn thể lực. Dù vậy, hắn vẫn quyết định cắn răng kiên trì nhằm đem hạt nhân vĩnh hằng rời khỏi khu di tích càng xa càng tốt.

Hắn vẫn đi về hướng Tây với suy nghĩ đi được bao xa thì đi, cứ một mực kiên trì như vậy cho đến lúc trời chập choạng mới không chịu nổi.

Mệt mỏi lần đói khát khiến hắn ngã gục bên một gốc cây. Nếu bây giờ có một con rắn bò lên mặt thì hắn cũng lười nhấc tay đuổi nó đi.

Khuya hôm đó, chân của Gunsmith bị thứ gì đó cắn, cơn đau khiến hắn lập tức tỉnh táo. Hắn thuận tay sờ soạng nhưng không chạm phải vật gì. Lại sờ thử vết thương, có vẻ nó không nghiêm trọng và cũng chẳng chảy nhiều máu.

Nhưng Gunsmith vẫn cảm thấy trong lòng không yên. Nếu xét theo hướng tích cực thì hắn vừa bị một con muỗi lớn cỡ cắn phải, còn nếu xét theo hướng hơi tiêu cực thì đó là nhện, rắn độc hoặc bò cạp... Một khi không xử lý tốt, hắn sẽ mất mạng.

Gunsmith ngủ không dưới năm tiếng nên tinh thần đã hồi phục lại không ít, bởi vậy hắn dứt khoát ngồi dậy đợi xem thân thể có thay đổi gì không.

Mười phút trôi qua, vẫn không có cảm giác khó chịu rõ ràng, mạch đập và hơi thở vẫn bình thường, vết thương không sưng phù theo hướng ác hóa.

Khẽ thở phào, Gunsmith nghĩ có lẽ mình chỉ gặp phải một con rắn cỏ không có độc. Những sinh vật này ban ngày ngủ trong những kẽ hở dưới gốc cây hoặc cành khô lá úa, chắc mình đã chặn trước cửa nhà người ta đây mà.

Ngay khi Gunsmith định ngủ tiếp thì bỗng nghe thấy tiếng bước chân. Đó không phải là bước chân của động vật, mà là người. Chính xác hơn là người đang mang ủng.

Trong đêm đen, do thị giác bị hạn chế nên những giác quan khác của con người trở nên nhạy bén. Gunsmith vốn là người cảnh giác, hay nghe ngóng xung quanh, lúc này mới có thể nghe được càng rõ ràng.

Trong lòng Gunsmith thầm tính toán: Một, hai... tổng cộng có bốn người! Là tộc ăn thịt người sao? Không đúng, tiếng động khi chân trần đạp lên thực vật hoặc bùn đất không giống tiếng khi mang giày. Nhóm người này đều mang giày, còn là loại ben bằng cỏ. Chẳng lẽ là người đến cứu mình?

Hắn nhanh chóng nghe được những tiếng nói chuyện trầm thấp của nhóm người, quả nhiên không phải là tiếng thổ dân mà là thứ ngôn ngữ mà mình hiểu được.

Trong lòng Gunsmith thầm vui mừng, cuối cùng mấy anh bạn này cũng đã đến, lại còn tận tụy đến mức nửa đêm vẫn lục soát trong rừng.

Hắn vừa định đứng dậy để tạo chút tiếng động, bỗng lại cảm thấy có điểm bất thường.

Vì sao họ không gọi tên mình? Rừng mưa nhiệt đới không phải là khu dân cư, động vật không thể than phiền con người quá ồn ào, lại nói âm thanh sẽ truyền đi xa hơn trong đêm.

Sau đó, hắn lập tức nghĩ có lẽ những nhân viên cứu hộ này đã hết suốt cả ngày nên mệt. Nhưng còn có một vấn đề khác, tại sao bọn họ không mang thiết bị chiếu sáng bên người? Chẳng lẽ họ có thể nhìn trong đêm? Chẳng lẽ khi cứu hộ không mang đèn mà lại dùng kính nhìn trong đêm để thay thế? Họ không phát ra âm thanh và cũng không để lộ hành tung, nếu người cần cứu hộ đang ngủ thì không phải lạc mất nhau sao?

Một kết luận đáng sợ và có xác suất cực cao lập tức được sinh ra: Năm mươi phần trăm là nhóm người này không có dây mơ rễ má gì với mình, năm mươi phần trăm còn lại bọn họ vì mình mà đến, nhưng không phải để cứu hộ...

Gunsmith không những không hiện thân mà còn trốn kỹ hơn. Rất có thể đôi phương có thiết bị nhìn trong đêm nên hẳn phải vô cùng cẩn thận.

“Vừa rồi hình như ta nghe thấy tiếng động gì đó.” Một người nói.

Khi nói, người này đứng cách Gunsmith khoảng năm mét, ba người còn lại cũng đứng cách hẳn không xa. Câu nói này dọa Gunsmith sợ đến mức toát mồ hôi đầy người, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

“Bớt nói nhảm đê, chỉ có người nhiều chuyện mà thôi. Ban ngày người cũng nói phát hiện ra dấu chân của mục tiêu, kết quả chúng ta đi theo dấu chân đó cả nửa ngày trời, đến bờ sông thì lại mất dấu.”

“Vì vậy ta mới nói có lẽ hắn đã rơi xuống sông và chết đuối.”

“Mệnh lệnh của cấp trên là "sống phải thấy người, chết phải thấy xác" và yêu cầu chúng ta thực hiện mệnh lệnh với tốc độ nhanh nhất. Không thể tồn tại hai chữ "có lẽ" được, hiểu không?”

“Ta vẫn không hiểu. Hắn chỉ là một tên cổ vấn vũ khí, vì sao lại phí sức như vậy?”

“Hừ! Người chưa nghe nói sao? Hắn là một nhân vật rất quan trọng. Phải biết rằng toàn bộ phi hành đoàn trên chiếc máy bay hắn ngồi đều được đổi thành người của chúng ta, vốn định đưa hắn đến một nơi bí mật để giam giữ. Thật không ngờ hắn lại mất tích ở nơi đây.”

Nghe đến đây, trong đầu Gunsmith xuất hiện rất nhiều giả thiết. Hắn đang suy đoán nhóm người này rốt cuộc là ai. Là HL? Là EAS? Hay là cấp dưới của một quan chức có quyền có thể ở Thiên Đô? Mặc dù việc tranh giành quyền lực giữa các đảng phái trong nội bộ đế quốc rất phức tạp nhưng không loại trừ khả năng có người xem trọng tài năng của mình. Cũng có thể những kẻ này là người của Steel Commandment, vì gián điệp của chúng muốn trà trộn lên máy bay hẳn không quá khó. Nếu đúng vậy thật thì lý do bắt mình rất có thể là để báo thù kế hoạch liên quan đến “lễ vật màu lam” lần trước.

“Ta nghĩ hẳn là một kẻ lanh lợi, đã phát hiện ra bất thường nên giết sạch người trên máy bay, rồi trốn đi. Thông tin cầu cứu trong vài giây ngắn ngủi từ máy bay phát ra chẳng qua do hắn giờ trò mà thôi.”

“Vấn đề đó đợi sau khi tìm thấy mục tiêu rồi bàn tiếp. Nhưng ngươi không cảm thấy rất kỳ lạ sao? Vốn dĩ toàn bộ máy móc đều mất tác dụng một cách thần bí khi vào khu rừng mưa này, nhưng buổi sáng chúng bỗng hoạt động lại. Ta vẫn cứ hoài nghi tín hiệu cầu cứu song chuyện xảy ra ở nơi này có lẽ còn phức tạp hơn những gì chúng ta tưởng tượng nhiều lắm.”

Một giọng nói khác cắt ngang hai người: “Đừng nói nhảm nữa! Ai biết được thiết bị nhìn đêm còn hoạt động được bao lâu. Lỡ máy móc và la bàn ngừng hoạt động một lần nữa thì sẽ lãng phí cả đêm.”

Tiếng nói chuyện càng ngày càng xa, về sau bốn người cũng bớt nói chuyện nên chỉ còn lại tiếng bước chân cho đến khi không còn nghe thấy gì nữa.

...

Lại một buổi sáng âm thấp và oi bức.

Xác máy bay hoàn toàn không ăn khớp với cảnh vật của rừng mưa, bốn người đàn ông trang bị đầy đủ các thiết bị việt dã đang đứng bên cạnh quan sát.

Họ bới đất, đào những thi thể Gunsmith đã chôn cất, kết quả không phát hiện nguyên nhân tử vong có gì bất thường. Trong máy bay cũng không còn manh mối nào đáng giá, trừ việc một số dây an toàn và vỏ bọc ghế không còn.

“Hồng hét! Chúng ta phải điều tra kỹ nguyên nhân rơi máy bay! Chắc phải lôi đồng đồng nát này về doanh trại, hoặc dứt khoát gọi cả đội người mang thiết bị đến kiểm tra khu rừng chết tiệt này.” Một người trong số bọn mở miệng phàn nàn.

“Ít nhất chúng ta có thể xác định được một chuyện! Đó là Charles Laure, tức Gunsmith, vẫn chưa hề chết. Hắn chôn cất những người này chứng tỏ hắn vẫn còn khả năng hoạt động, hơn nữa rất có thể không biết kế hoạch của phi hành đoàn. Chúng ta phải lục soát khẩn trương hơn. Nếu gặp được thì phải giả vờ thành nhân viên cứu hộ để tiếp xúc với hắn.”

“Này! Ngươi là ai?” Gã vừa oán trách lúc này nhìn thấy một người xa lạ.

Đó là một người đàn ông da trắng, thoát nhìn khoảng ba hoặc bốn mươi tuổi, còn trẻ nhưng đầu hói, râu ria để xồm xoàm.

Hắn bước đến không nhanh không chậm, có vẻ không nguy hiểm mấy. Dù sao trong tay hắn không mang vũ khí, mà dáng vẻ cũng chẳng hề có địch ý.

Song bốn người vẫn áp sát một cách cảnh giác. Họ tạo một vòng vây nhỏ cách nhau khoảng hai mét và vây người nọ vào giữa.

“Này ông, có hiểu bọn ta nói gì không?”

Dark Water im lặng hai giây, rồi nhìn quét mắt nhìn bốn người: “Ta có rất nhiều chuyện muốn hỏi các ngươi.”

“Sao cơ?” Bốn người đều không hiểu tại sao hắn lại nói một câu khó hiểu như vậy.

Một phút sau, Dark Water vẫn đứng yên tại chỗ. Xung quanh hắn là bốn cỗ thi thể, một người siêu năng lực cấp Cường, ba người cấp Bính.

“Bây giờ ta biết đủ rồi.”

Trong khoảnh khắc ấy, khuôn mặt của Dark Water biến đổi vài lần. Năm bộ mặt khác nhau lần lượt vận vẹo rồi xuất hiện trên mặt hắn.

Cuối cùng, hắn biến đầu mình thành màu đen và không để tóc. Tính chất như kiểu chất lỏng hóa rắn một nửa, chỉ có điều ngũ quan lại vô cùng đầy đủ. Duy chỉ có đôi mắt lõm sâu vào hốc mắt, không phân tròng trắng với con ngươi...

Lúc này, bên trong hốc mắt lập lòe những tia sáng xanh xanh, trông vô cùng rợn người!

Hết quyển 4...

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 0 : Tự chương của Gambling Snake

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Nếu trí nhớ không được tốt thì bạn cần phải nuôi dưỡng thói quen diệt cỏ tận gốc.

Ba Ngày Ngủ Hai ngủ lục

Thanh thiếu niên là quần thể chủ yếu của trò chơi, mỗi ngày ta đều phải giao tiếp với họ.

Khi ta bằng tuổi những thanh thiếu niên đó, thế giới vẫn còn là thiên hạ của thể loại game trên ti vi. Nào ai tưởng tượng được bọn nhỏ ngày nay lại có thể sử dụng công nghệ điều khiển não để chơi Game Online...

Ta đã làm việc cho công ty game trong nhiều năm qua. Công việc đầu tiên của ta ở đây là chia bài cho một sòng bạc ảo.

Tất nhiên trong môi trường làm việc như thế cũng có cái hay, đó là dù người chơi có nổi điên vì thua bạc cũng chẳng thể rút súng bắn bạn.

Còn nhớ ta đã lên chức sau khi gia nhập công ty chừng hai tháng. Ta nghĩ người quản lý hẳn đã phát hiện ra tài năng trong phương diện đánh bạc của ta.

Thật ra, ta thấy đánh bạc cũng như những kỹ năng khác, chỉ cần chăm chú và nỗ lực thì sẽ thành công. Nhiều trường hợp có những người chỉ hơn nhau ở thời gian tích lũy kinh nghiệm dài hay ngắn, còn loại chỉ thuần túy nhờ vào thiên phú để giỏi hơn mọi người không thể tồn tại. Ít ra ta vẫn chưa nhìn thấy bao giờ.

Sau khi lên chức quản lý đại sảnh của sòng bạc, đồng nghiệp bắt đầu tung tin đồn về ta, mặc dù trước đó họ cũng từng trêu chọc ta với biệt danh "kẻ sát nhân máu lạnh".

Điều này ta xin công nhận, dù sao ta cũng thường nói những câu không hay, đã vậy lại chẳng thích cười. Nhưng thứ ta không ngờ đến chính là mọi

lời thảo luận về mình bắt đầu hướng về loại hình "Thế ngoại cao nhân" và "Thâm tàng bất lộ", hơn nữa càng ngày lại càng nghiêm trọng hơn.

Cũng có thể nói nhờ vậy mà ta trở thành một nhân vật có chút danh tiếng.

Vậy nên sau đó không lâu, một người chơi sử dụng ID gọi là "God of Gamblers" khiêu chiến với ta.

(God of Gamblers: Thần Bài, hay Thần Cờ Bạc)

Điều này quả thật rất hài hước! Một người chơi muốn khiêu chiến với Game Masters và cuộc đánh bạc này sẽ xảy ra trong trò chơi...

Nói thật nhé, lúc đó ta không hề để lời khiêu chiến trong lòng nhưng có vẻ công ty rất quan tâm đến chuyện này. Thậm chí họ đã bí mật hứa với ta, rằng nếu giành chiến thắng thì sẽ nhận được một phần thưởng rất đáng kể.

Lợi ích đặt trước mặt và chỉ cần trở bàn tay là lấy được, ta không có lý do gì mà không lấy. Vì vậy ta liền nghĩ: Không những thắng hẵn mà phải thắng thật oanh liệt để tạo ra cảm giác bất khả chiến bại trên sòng bạc, từ đó khổ một lần mà khỏe suốt đời.

Thế là sau lần khiêu chiến nọ, "God of Gamblers" không còn lên mạng nữa. Nghe vài đồng nghiệp nói, hắn ta đã xóa ID kia và thay bằng một ID bớt huênh hoang hơn để trở lại trò chơi. Ha ha, đúng là thanh niên bây giờ rất thú vị.

Nói tóm lại, với tư cách của người chiến thắng, ta đã nhận được phần thưởng của công ty, chức vị nhảy thẳng lên tổng giám đốc sòng bạc và có văn phòng riêng của mình, chỉ là văn phòng này là văn phòng trong trò chơi.

Đương nhiên nếu cấp cho ta một căn phòng trong thực tế cũng chẳng có nghĩa lý gì, bởi ngoài một vài lĩnh vực cần lãnh đạo thực chất thì đa số mọi người trong công ty đều làm việc tại trong cabin trò chơi, trong đó bao gồm cả ta.

Vài năm trôi qua, có thể nói cuộc sống của ta thuận buồm xuôi gió. Làn gợn sóng duy nhất chính là sự kiện "Sụp Đổ" oanh động thế giới Game Online vào một năm trước.

Lần đó, công ty tổn thất không đếm xuể, dữ liệu bị mất số lượng lớn, rất nhiều người chơi phản nản...

Lại nói đồng nghiệp bên tổ kỹ thuật đều không rõ nguyên nhân nên chẳng thể giải quyết hiện trạng, điều đó khiến công ty phải tốn một tuần lễ để trò chơi vận hành lại như trước. Về phía người chơi càng dễ lừa gạt hơn, phần lớn đều ngậm miệng vì cảm thấy mỹ mãn nhờ những khoản bồi thường trong thế giới ảo.

Ba ngày sau sự kiện "Sup Đồ", HL đã cử người đến công ty của ta để điều tra một phen. Có vẻ tin đồn hệ thống công nghệ AI trong trò chơi này có liên quan đến kỹ thuật của đế quốc là thật. Phòng chừng họ đang lo lắng có người dùng cách tương tự để xâm lược và phá hủy hệ thống máy tính của các cơ quan chính phủ.

Nhưng mỗi khi nhớ đến những ký ức về sự kiện "Sup Đồ", ta lại nghĩ đến kẻ duy nhất chém giết ta đến độ "không còn một mảnh giáp".

Đó là một thằng điên! Đến nay ta vẫn không rõ hắn đã dùng cách gì để che giấu số liệu bản thân, thậm chí đôi lúc ta từng nghi ngờ rằng có một mối quan hệ trực tiếp giữa những sự kiện ngày đó với hắn. Chỉ là theo thời gian, ta lại quên băng đi.

Về sau, cuộc sống bình lặng cứ thế tiếp diễn.

Ta rất thích cuộc sống của người bình thường. Nếu từ nhỏ ta được sống như vậy, có lẽ ta sẽ có một giấc mơ và tìm được cơ hội thực hiện giấc mơ đó. Còn bây giờ, ước mơ của ta là duy trì công việc ổn định, nhận được thu nhập đáng kể, kết bạn với vài người...

Và những lúc đêm đến, ta lại nghĩ đến việc liệu mình có thể thành gia lập nghiệp như một người bình thường hay không?

(Tóm tắt của người dịch về Gambling Snake: Trong bộ truyện Quỷ Hô Bắt Quỷ, một bộ truyện khác của tác giả Ba Ngày Ngủ Hai, nhân vật Gambling Snake xuất hiện với vai trò cao thủ cờ bạc tọa trấn tại sòng bài của một Game Online náo loạn. Vương Hủ và Miêu Gia ở thế giới song song với thế giới Phiến Tội là nhân vật chính của Quỷ Hô Bắt Quỷ. Họ nhận nhiệm vụ đồ sát 500 người chơi trong 500 giờ từ Địa Ngục Tứ Tiễn Khách. Theo kế

hoạch của Miêu Gia, Vương Hủ vào sòng bạc của Gambling Snake để kiếm tiền. Kết quả Snake thua một triệu bạc, không thắng được một ván và sự kiện "Sụp Đổ" do Vương Hủ và Miêu Gia gây nên diễn ra sau đó không lâu.)

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 1 : Ngân hàng

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----
Quận Phong Diệp, thành phố Winnipeg.

Mật độ dân số ở đây khiến mọi người cảm thấy chẳng khác sinh sống trong một thị trấn hoang vắng là mấy. Nếu bạn muốn khuếch trương phạm vi giao tiếp thì xin đừng gõ cửa nhà hàng xóm, bởi người họ quen bạn đều quen cả rồi. Chỉ bằng hãy lên mạng làm quen với một vài người bạn mà có lẽ suốt đời cũng không gặp được nhau.

Năm lại qua năm, mọi người vẫn cư xử theo khuôn phép cũ, cuộc sống bình lặng như mặt nước. Thỉnh thoảng, người dân lại nghe thấy vài tin đồn đại loại như một người xông vào khu nghỉ mát của quý tộc hoặc lãnh địa tư nhân rồi cùng đầu súng tại đó. Chỉ có điều tất cả chỉ là tin đồn, các phương tiện truyền thông chưa bao giờ đưa tin về những sự kiện như thế.

Đây là một hiện tượng rất thú vị, bởi những kẻ khủng bố luôn luôn chịu trách nhiệm về vụ việc, còn các quan chức lại luôn luôn giữ khoảng cách đối với trách nhiệm của vụ việc đó.

Điều kỳ lạ là dù cả hai thừa nhận hay phủ nhận đều không phải là chuyện tốt.

Khi máy bay đâm vào một tòa nhà lớn, có người đứng ra và cho biết hắn đã làm việc đó. Vô số người hận hắn cả đời, cho đến khi chết thì tro cốt vẫn còn bị nhân gian chửi rủa.

Khi tàu lệch khỏi đường ray, cũng có người đứng ra và nói rằng đó là do sét đánh.

Vâng...

Bạn tin hay không mặc kệ bạn, dù sao ta tin là được rồi.

Tom Stoll, năm nay 33 tuổi, đến thành phố này đã được gần bảy năm. Hắn rất kiệm lời, thái độ thờ thờ, không thích giao thiệp, trông có vẻ rất giống những kẻ giết người máu lạnh trong phim ảnh.

Khi Tom mới đến đây, vì khí chất này nên không nhiều người dám tiếp cận và trở thành bạn của hắn. Tiếp xúc được một thời gian, mọi người nhận ra rằng dù khó đến gần nhưng Tom không hề đáng sợ, hắn chỉ là một người bình dị mà thôi. Tuy nói không nhiều nhưng chắc chắn hắn vẫn tốt hơn những người luôn thao thao không dứt, hay những gã đàn ông chỉ chú trọng vẻ bề ngoài.

Hắn tìm được một công việc trong công ty game cỡ lớn, dễ dàng hòa nhập với đồng nghiệp và nhanh chóng lên chức. Tại mô hình hộ gia đình trong xã hội, hắn thường xuyên tham gia vào các hoạt động công ích, ngoài ra còn trợ giúp kêu gọi quyên tiền từ thiện và nhiệt tình phục vụ cộng đồng.

Nói tóm lại, Tom nhanh chóng hòa vào một cuộc sống với vẻ ngoài chính trực. Nếu hắn quen biết vài chính trị gia, nói không chừng sẽ nằm trong mười thanh niên kiệt xuất nhất.

Ngày mười tháng ba năm 2101, hai giờ chiều.

Vừa kết thúc một buổi trực ca mười hai tiếng đồng hồ, Tom Stoll lập tức lái xe về nhà.

Nhưng khi chạy qua một ngân hàng, hắn ngừng lại tại đó rồi bước vào.

Tom không hề thiếu tiền, trong nhà hắn vẫn có chi phiếu giá trị lớn. Giả sử nếu duy trì các tiêu chuẩn cuộc sống như hiện nay, hắn sẽ không cần phải làm việc, bởi tài sản của hắn đủ để sống thoải mái cả đời. Tất nhiên phải trừ thảm họa lạm phát xảy ra trong vòng ba mươi năm tới hoặc chẳng may Tom sống đến một trăm hai mươi tuổi.

Nhưng vào ngân hàng trong ngày nhận lương mỗi tháng vẫn là thói quen của Tom. Mỗi khi đến ngày này, hắn đều đến xem số tiền trong tài khoản để tính toán chi tiêu cho tháng tiếp theo. Từ trước đến nay, hắn vẫn chỉ sử dụng tiền lương trong khoảng thu nhập của mình như kiểu giai cấp tư sản độc thân vẫn dùng xe ít khí thải, mỗi quý bổ sung thêm một hai món đồ xa xỉ và thỉnh thoảng lại mua đồ dùng sinh hoạt đã được giảm giá...

Làm việc liên tục từ sáng sớm đến rạng đông vô cùng vất vả song khuôn mặt Tom không hề uể oải, có vẻ đồng hồ sinh vật của hắn đã bị đảo ngược hoặc vì mất ngủ trong một thời gian dài nên không còn xa lạ gì nữa.

Hàng người trước mắt không nhiều, chỉ khoảng năm hoặc sáu người. Tom đứng cuối hàng, trông có vẻ rất kiên nhẫn và bình tĩnh. Chờ đợi với hắn cũng như hít thở, bởi vậy hắn chẳng hề cảm thấy nôn nóng hay vì vậy mà phân tán sự chú ý của mình.

Pằng! Pằng!

Có người bắn hai phát súng lên trần nhà, những tiếng thét chói tai vang lên trong ngân hàng, sau đó là một lời đối thoại mà trẻ con và phụ nữ đều biết: "Tất cả nằm sấp xuống và cầm miệng lại! Còn ngươi, mau mở bàn tay ra cho ta xem!"

"Nghe này, đừng tự rước lấy phiền phức hay muốn trở thành một anh hùng! Tất cả hãy thành thật một chút và sẽ không có ai bị thương!"

"Mẹ kiếp! Nếu còn dám đặt ngón tay lên chuông báo động ở dưới bàn, ta sẽ khiến đầu của ngươi nở hoa!"

...

Bọn cướp có tổng cộng ba người, đều mặc quần jean, áo jacket, đeo mặt nạ bảo vệ màu đen, cơ thể cao lớn cỡ nam giới trưởng thành. Trang phục của bọn họ rất bình thường, mặt nạ có thể mua được tại cửa hàng trượt tuyết. Trong bọn có hai người cầm shotgun, người còn lại có lẽ phụ trách nhận tiền nên cầm súng ngắn.

Sau khi vào, hai người cầm shotgun lập tức kiểm soát được tình hình. Nhân viên và khách trong ngân hàng chừng hai mươi người nên muốn những người này giữ nguyên vị trí trong tầm mắt cũng không quá khó khăn.

Trong lúc hai người này quát mắng, tên cướp cầm súng ngắn ép nhân viên ngân hàng bỏ tiền vào túi.

"Này, thằng tạp chủng! Ta bảo im lặng! Ngươi không nghe sao?" Tên cướp cầm khẩu shotgun đi về phía một người phụ nữ cùng đứa con của bà ta.

Lúc nghe thấy tiếng súng nổ, người phụ nữ đã ôm cậu bé vào trong lòng mình rồi cùng nằm xuống đất, song tiếng khóc vẫn vang vọng trong sảnh trước của ngân hàng. Đường như điều này đã làm tên cướp cảm thấy khó chịu.

"Ta van người... Đừng làm vậy, nó chỉ là một đứa trẻ." Người phụ nữ vừa cầu xin, vừa ôm chặt đứa trẻ trong ngực mình.

"Đừng nói nhiều! Mau làm nó câm họng!" Nòng súng shotgun đã chĩa lên người hai mẹ con.

Lúc này, Tom nằm sấp ở một nơi cách đó không xa, đầu cũng không dám ngẩng lên. Ngay cả khi trước mắt sẽ xuất hiện một vụ giết người, hắn cũng không có ý định can thiệp.

Hắn không muốn tham gia vào sự kiện bạo lực này, mà cái chết của hai mẹ con cũng chẳng quan hệ đến hắn, thậm chí hắn còn hy vọng bọn cướp cầm tiền bỏ đi thật nhanh để tránh cục diện phát triển thành cảnh sát giằng co với bọn cướp nhằm giải cứu con tin.

Tiếng khóc của cậu bé càng ngày càng lớn. Tên cướp đã mất kiên nhẫn, hắn hét: "Ta đếm đến ba, ngậm miệng lại hoặc ta sẽ giúp người! Một!"

Hắn bắt đầu đếm.

Tom nâng mí mắt và nhìn thấy cái nhìn tuyệt vọng của người mẹ, khuôn mặt bà ta ngập tràn nỗi sợ hãi xen lẫn tuyệt vọng, miệng nghẹn ngào cầu xin bọn cướp, trong khi đôi mắt liếc nhanh những người có mặt trong sảnh.

Đó là ánh mắt cầu xin, song mọi người xung quanh chỉ có thể cúi đầu, không ai dám nhìn hay vì đồng tình nên cầu nguyện cho hai mẹ con họ.

"Hai!"

Một bóng người đột ngột lao về phía tên cướp cầm shotgun. Hắn ở phía sau và cách đó không xa nên tên cướp không kịp chuẩn bị.

Động thái này khiến toàn trường trở tay không kịp, đặc biệt là đồng lõa của tên cướp.

Bây giờ, Tom và tên cướp đang vật nhau, bốn tay tranh giành khẩu shotgun. Cứ như thế, hai người đàn ông lăn lộn trên mặt đất nhưng không ai chế trụ hay thoát khỏi đối phương.

Trong trường hợp trước mắt, tên cướp cầm khẩu shotgun còn lại và tên cướp cầm súng lục trước quầy không thể bắn lên người Tom mà chỉ có thể chửi ầm lên.

Hai người vật nhau trên mặt đất khoảng mười giây mà không biết làm cách nào để đứng lên. Cả hai đã ngừng lăn lộn, nhưng nếu đứng dậy thì bọn cướp sẽ không thể nổ súng vì đồng bọn của chúng che khuất Tom.

Hai tên cướp vừa thu hẹp khoảng cách, vừa la hét nhằm kêu gọi đồng bọn lật người để Tom quay về phía chúng.

Pằng!

Tiếng súng lại vang lên, khẩu shotgun mà tên cướp và Tom đang cùng nắm thật chặt chợt cướp cò. Tên cướp cầm shotgun cách đó ba mét bị đạn lạc bắn nát nửa cái đầu.

Xác chết ngã xuống đất, não dính đầy cây cột tại sảnh trước... Ba hoặc bốn người khác chứng kiến cảnh tượng đầm máu nhịn không được mà nôn mửa liên tục.

Nhưng mọi việc vẫn chưa kết thúc, tên cướp cầm súng ngấn bắt đầu nhắm tâm nổ súng về phía đồng bọn với ý đồ bắn xuyên qua kẻ này để giết chết Tom.

Cũng ngay trong khoảnh khắc ấy, tên cướp dây dưa với Tom bỗng hét lên và nói lỏng shotgun một cách lạ thường, khẩu shotgun rơi vào tầm kiểm soát của Tom.

Cứ như thế, hai người tách ra. Tom ngã ngồi trên mặt đất cùng khẩu shotgun trên tay.

Tom vừa ngã xuống đất một giây, liền bắn ba phát liên tiếp về phía tên cướp. Uy lực của shotgun rất mạnh nên cả ba loạt đạn đều xuyên qua người tên cướp. Nếu không phải hấn thả lỏng tay thì e rằng Tom không tránh khỏi kiếp nạn như thế.

Ánh mắt của tên cướp bị trúng đạn tràn ngập nỗi oán hận, nhưng vẫn cố gắng lao về phía đồng bọn. Thấy vậy, tên cướp cầm súng lục liền nghiêng người do bị khuất tầm nhìn.

Vì tầm mắt bị chặn nên hành động của tên cướp cầm súng ngắn bị hạn chế. Trong vài giây này, Tom luống cuống bóp cò như một kẻ mới học việc.

Trong khoảnh khắc Tom nổ súng, hắn nhắm mắt lại. Người chưa bao giờ dùng súng đều mắc phải sai lầm này, hơn nữa sẽ gồng tay khoảng một giây trong khâu hạ cò súng. Thật ra điều này rất dễ gây thương tích cho chính bản thân.

Lại nói, tuy động tác nổ súng rất nghiệp dư và không hề điệu nghệ nhưng hiệu quả của nó lại vượt khỏi mong đợi. Chỉ thấy đầu gối của tên cướp cầm súng ngắn bị bắn thành thịt nát. Sau khi thét một tiếng, hắn lập tức ngất đi.

Thấy tên cướp cuối cùng mất đi tri giác, Tom ngồi bệt xuống mặt đất rồi thở hổn hển.

Cả sảnh trước tĩnh lặng một lúc, chỉ có thể nghe thấy những tiếng thở dốc của Tom.

Mọi người đều trợn mắt há mồm, nhân viên bảo vệ ngân hàng mất một thời gian mới bình tĩnh lại. Hắn bước về phía trước, đá khẩu súng lục trong tay tên cướp bị ngất, cầm khẩu shotgun của tên cướp nát đầu vì trúng đạn lạc, sau đó nói với đồng nghiệp: "Mau báo cảnh sát và gọi xe cứu thương!"

Gã bảo vệ ngồi xuống, vỗ vai Tom.

Hắn run rẩy, không nói một lời và nhìn gã bảo vệ bằng ánh mắt dờ dẩn.

Gã bảo vệ nói: "Anh bạn... Người không bị thương chứ? Có nặng lắm không?"

Tom trả lời một cách chậm chạp: "Không... Không có... Cảm ơn."

"Tốt rồi, mau giao khẩu súng cho ta. Cẩn thận, chĩa hòng súng xuống đất." Bảo vệ nhận khẩu súng rồi nói: "Ta và những người ở đây phải cảm ơn ngươi, bởi ngươi đã cứu mạng tất cả mọi người."

Tom nghe vậy nhưng chẳng hề có phản ứng gì, có vẻ vẫn còn bị sốc. Đột nhiên, hắn xoay người, nôn ọe vài cái rồi sau đó ngất lịm đi.

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 2 : Người điều tra

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Khi các nhân viên y tế đang cố gắng khiêng Tom lên một chiếc xe cứu thương, hắn từ từ tỉnh dậy và tỏ ra mình không có gì đáng ngại. Bác sĩ rất có trách nhiệm. Họ kiểm tra tim phổi, quan sát con người rồi mới yên lòng để Tom rời khỏi cánh cứu thương.

Ngân hàng ngừng hoạt động trong ngày hôm đó, trước cửa đặt một hàng rào màu vàng, còn Tom đến cục cảnh sát để phối hợp lấy khẩu cung.

Trong lúc tường thuật, có vẻ Tom còn bị sốc nên trả lời các câu hỏi hơi chậm, nhiều chi tiết không thể nhớ rõ. Song nhân viên lấy khẩu cung vẫn thông cảm cho vì anh hùng hăng hái làm việc nghĩa, thế nên không hề truy vấn như khi thẩm vấn phạm nhân và chẳng nghi ngờ bất cứ câu trả lời nào của hắn.

Toàn bộ câu chuyện không quá phức tạp. Thời gian các tội phạm bước vào ngân hàng và kết thúc vụ cướp không đến bốn phút, từ khi Tom đứng dậy đến lúc ba phạm nhân hoàn toàn mất đi năng lực chống cự chỉ có một phút, chính xác hơn là bốn mươi chín giây. Cảnh sát có thể dễ dàng tìm hiểu vụ án này qua đoạn video ghi hình hiện trường, chẳng qua họ muốn lấy lời khai của Tom như một bằng chứng bên đương sự và để kết thúc vụ án mà họ cho rằng vừa xem đã có thể hiểu ngay.

Khi Tom rời khỏi đồn cảnh sát, nhiều cảnh sát trong cục thậm chí còn vỗ tay hoan hô. Cảnh sát trưởng đích thân lái xe đưa Tom về nhà và nhiệt tình hỏi hắn có cần cảnh sát lái giúp chiếc xe đang đậu ở bãi đậu xe ngân hàng về hay không.

Tom lịch sự từ chối, dù sao ngân hàng cũng gần nhà hắn nên hắn có thể đi bộ đến đó để lấy xe, hơn nữa hắn không hề muốn tiếp xúc quá nhiều với cảnh sát. Nếu nhờ đôi phương cảm thấy nên kết bạn với mình rồi từ đó gia nhập vào cuộc sống của mình thì đó sẽ là một mối hiểm họa ngầm rất lớn.

Mười giờ tối, Tom chia tay cảnh sát trưởng, quay trở về nhà. Đó là một căn hộ có hai phòng ngủ, ngoài ra còn có gác mái và tầng hầm, bãi cỏ được cắt tỉa gọn gàng, đường xe chạy vô cùng sạch sẽ. Thường thì cư dân quanh khu vực này đều có ba miếng ăn, hoặc một đôi vợ chồng về hưu có con cái đã chuyển ra khỏi nhà, tình trạng ở một mình rất ít nhưng Tom là một ngoại lệ.

Vừa vào nhà, sắc mặt Tom lập tức thay đổi.

Nếu vừa rồi, khi quay lưng lại với cảnh sát, gương mặt hắn có vẻ căng thẳng và mệt mỏi thì khi đóng cửa lại, biểu hiện của hắn lại vô cùng bình tĩnh, đôi mắt lạnh lẽo, lấp lánh và có thần, thậm chí dáng đứng hay tư thế bước đi cũng thay đổi. Hành động từ thả lỏng và thư giãn như người bình thường trở thành những động tác rất ổn định và cực kỳ chặt chẽ.

Cảm giác hắn tạo cho mọi người trong khoảnh khắc này là hắn có thể xoay người, ra khỏi cửa và lập tức đi làm với tinh thần phấn chấn như thường ngày vẫn vậy.

Tom nấu bữa ăn tối với khẩu phần của một người và không để thừa một miếng nào khi ăn. Xin nói thêm là hắn có một chế độ ăn uống theo quy luật của riêng mình, chứ không hề dựa vào sở thích. Sau bữa cơm tối, hắn dọn dẹp chén đĩa rồi rửa sạch chúng, rửa mặt mình, sau cùng mới lên giường ngủ.

Có vẻ như trong khoảnh khắc khi đôi mắt nhắm lại, Tom đã ngủ rồi. Hắn làm chuyện gì cũng có thể duy trì hiệu suất, ngay cả khi nghỉ ngơi. Ví dụ như hắn có thể ngủ hai giờ và kiên trì như thế suốt cả tháng, còn bình thường thì hắn chỉ cần ngủ bốn giờ là đủ rồi.

Ngày hôm sau, mặc dù Tom là không bị chuyện hôm qua ảnh hưởng quá nhiều nhưng hắn đã gọi cho công ty để xin nghỉ một tuần. Qua giọng nói trong điện thoại, có vẻ tinh thần của Tom đang rất kém, dường như vừa chịu một cú sốc gì đó.

Cấp trên trong công ty đồng ý một cách quyết đoán, thậm chí không hỏi cả lý do. Có vẻ như họ đã biết vụ cướp ngân hàng xảy ra vào buổi chiều ngày hôm qua có mặt Tom, và phần nào đó cũng là vì muốn thưởng cho người nhân viên chăm chỉ của mình vài ngày nghỉ phép.

Do đó, Tom thuận lợi triển khai kế hoạch "không ốm mà rên" của mình, bởi

từ lâu hẳn đã dự liệu rằng chuyện này sẽ không kết thúc một cách đơn giản.

Quả nhiên số tin nhắn hẳn nhận vào ngày hôm đó lập tức tăng lên hơn một trăm. Ngoài bạn bè, đồng nghiệp, còn lại phần nhiều xuất phát từ các phương tiện truyền thông. Xe cộ của đài truyền hình và tòa soạn báo cũng chen nhau mà đến.

Tom cắt dây điện của chuông cửa, đặt biển "miễn tiếp khách", kéo tất cả rèm cửa sổ và rút cáp điện thoại trong phòng mình. Theo kinh nghiệm của hẳn, có thể tin tức vào ngày hôm qua, hôm kia sẽ có giá trị, nhưng nếu mình kiên trì một tuần với thái độ này thì chắc chắn mọi người sẽ quên hẳn.

Vào ngày thứ ba tính từ lúc Tom đóng cửa và miễn tiếp khách, một vị khách trong cục cảnh sát không mời mà đến.

"Gary Johnton... Người này đến từ nơi nào?" Thư ký cục cảnh sát lật tập văn kiện được phủ Thông đốc gửi đến, ngoài mặt hỏi thăm với sự bối rối và nghi ngờ.

Sĩ quan cảnh sát đưa tập văn kiện đến nhún vai: "Người nọ cầm văn kiện chạy vào đồn cảnh sát, nói mau bỏ bớt một số thủ tục để hẳn có thể làm việc sớm."

"Văn kiện không có vấn đề, cũng chẳng giống đồ giả, nhưng cái này..." Lời của cục trưởng còn chưa dứt.

Một người đàn ông không gõ cửa mà bước thẳng vào phòng làm việc, đồng thời cắt lời của cục trưởng: "Văn kiện không có vấn đề, không cần phải nhưng nhị gì hết. Thưa cục trưởng, cuộc điều tra lần này của ta xuất phát từ lệnh của ngài Gilson II. Nếu ngài đã nghe nói qua tên của ông ấy, chắc hẳn ngài và Thông đốc sẽ tích cực phối hợp với hành động cũng như thỏa mãn những yêu cầu của ta."

Cục trưởng nhìn kỹ một lượt, người đàn ông này mặc quần áo bình thường, tuổi khoảng ba mươi, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, cũng có thể nói là đẹp trai, thân thể hơi mỏng manh, nhìn qua như một nhà văn.

"Ngài Johnton?" Cục trưởng hỏi.

"Đúng vậy." Johnton trả lời.

"Hắn... À không, vì sao ngài Gilson lại có hứng đề ý đến vụ án này?"

Johnton không đáp, mà lại nói: "Phiền người chuẩn bị tất cả thông tin liên quan đến vụ án bao gồm: vật chứng, lời khai, cách liên lạc với nhân chứng... Nhân đây xin chuẩn bị cho ta một văn phòng. À, tốt nhất là nên làm xong những việc này trong vòng hai mươi phút. Ta sẽ chờ tại phòng khách, xong việc hãy thông báo cho ta biết."

Nói xong, hắn ra ngoài và không quên đóng cửa.

Cục trưởng hừ lạnh: "Thằng nhóc này là phụ tá của dòng họ Gilson. Hừm, không ngờ thời nay quý tộc có chỗ dựa liền có quyền vào cục cảnh sát ra lệnh cho cục trưởng."

Nhân viên cảnh sát đang đứng bên cạnh bàn làm việc nói: "Vì vậy... ý của ngài là?"

"Vớ vẩn, tất nhiên là hắn muốn thế nào thì làm thế ấy rồi. Người cho rằng văn kiện khẩn của Thống đốc là giấy chùi đít sao? Nếu người không làm xong những việc hắn vừa nói trong hai mươi phút thì ta sẽ nhét cái móng của người vào trong ngăn. Đúng, đó là ngăn kéo bên tay phải. Nếu việc này xảy ra thật, vậy sau này ta sẽ có một cái gạt tàn thuốc mới."

...

Las Vegas, trong một căn phòng trong khách sạn.

Gilson II ngồi xe lăn, bốn ngón tay lướt nhanh trên bàn phím máy tính xách tay để xem bài báo có tiêu đề "Tom Stoll - anh hùng dân sự".

Năm nay hắn mới bốn mươi tuổi nhưng nửa thân dưới đã bị liệt, trên khuôn mặt là một lớp da nhân tạo. Mỗi khi hắn nổi giận, ví dụ như bây giờ, khuôn mặt sẽ có một khoảng lớn không đổi màu, bộ phận trên đó không hề có bất cứ sự thay đổi nào để biểu lộ cảm xúc. Đúng là da nhân tạo trên mặt như rèm treo trên cửa sổ, e rằng tác dụng của nó chỉ để che đi những sợi cơ thịt bị hoại tử của ngài bá tước mà thôi...

"Tom Stoll... Tại sao người lại thân quen đến thế cơ chứ?" Gilson II nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn chăm chăm vào màn hình như muốn giết chết đối

phương bằng ánh mắt sáng quắc của mình.

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu
Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 3 : Viếng thăm

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Johnton ngồi trong phòng làm việc do cục cảnh sát sắp xếp, lật xem những tài liệu liên quan đến vụ cướp ngân hàng.

Nhân chứng của vụ án này bao gồm viên chức ngân hàng, bảo an, dân thường và một tên cướp may mắn sống sót. Hơn hai mươi bằng chứng đều vô cùng hợp lý, không hề có kẽ hở nào.

Hiện trường vụ án đã được dọn dẹp sạch sẽ để ngân hàng tiếp tục làm việc, song vết đạn và nơi hai thi thể ngã xuống đều có ảnh chụp ghi lại, ba khẩu súng cũng nằm trong túi vật chứng trước mặt Johnnton.

Nhưng những thứ này vẫn chẳng chứng minh được gì...

Johnton đặt hy vọng lên bộ phận ghi hình hiện trường, đó chính là chứng cứ trực tiếp quan trọng nhất của bản án. Nếu quả thật có con đường để đột phá thì nó chỉ có thể nằm trên những đoạn tư liệu hình ảnh mà thôi.

Một lần nối tiếp một lần, Johnnton xem rất kỹ đoạn video, nhất là giây then chốt thứ bốn mươi chín...

...

Ngày mười bốn tháng ba, mười giờ sáng.

Tom ngồi trong nhà theo dõi những tin tức nhảm chán trên TV. Biện pháp đóng cửa không ra ngoài tất nhiên đạt được hiệu quả nhất định, tin tức về hấn trên các phương tiện truyền thông càng ngày càng giảm. Thấy mọi người nhanh chóng tìm thấy đề tài thảo luận mới, các phóng viên cũng biết khó. Số người liên lạc qua điện thoại hoặc gõ cửa đều giảm sút rõ rệt.

Mặt Tom bỗng nhiên đổi sắc!

Hắn nhìn chăm chăm một bức tường trong phòng khách, hệt như có thể nhìn xuyên vách tường để thấy cửa nhà mình.

Tom nhanh chóng bật dậy như cung đã lên tên, song lại không tạo ra bất cứ âm thanh nào. Hắn chậm rãi đến gần một chiếc tủ đựng chén đĩa, trong ngăn kéo có một khẩu súng lục chứa loại đạn tốt nhất.

Đây là nguyên tắc năm mét của hắn. Trong căn nhà này, mặc kệ Tom ở nơi nào nhưng chắc chắn sẽ có một món vũ khí trong vòng năm mét. Cần nói thêm, dù đang ngồi xem báo trên bồn cầu thì hắn vẫn có thể tìm được vũ khí giết người trong vòng ba giây.

Cốc! Cốc! Hai tiếng gõ cửa vang lên. Ngắn gọn và có lực.

Tom không ngờ đối phương lại gõ cửa. Hắn biết rõ người trước cửa không phải là phóng viên, đây có thể xem là một kiểu phán đoán theo bản năng.

Chẳng qua Tom vẫn không cầm vũ khí, chỉ đi tới trước cửa, đáp lời bằng giọng bình thường: "Xin lỗi, ta không muốn phỏng vấn."

Johnton nói: "Ta không phải phóng viên, ta thay mặt cảnh sát đến hỏi người một vài vấn đề về vụ án. Hy vọng người có thể trợ giúp việc điều tra."

Tom mở cửa: "Có thể cho ta xem giấy tờ xác minh chứ?"

"Đương nhiên." Johnton xuất trình giấy tờ, chỉ có điều giấy chứng nhận không phải của cảnh sát quận Phong Diệp, mà là huy chương hình thoi của HL.

"Người khỏe chứ, ta là Gary Johnton. Rất vui khi được gặp người, ông Tom Stoll."

"Khỏe, À... chào trưởng quan." Tom biểu hiện những phản ứng của một người dân bình thường, trong khi khuôn mặt lộ vẻ kinh ngạc và khó hiểu.

"Chúng ta có thể vào nhà nói chuyện không?"

"À, đương nhiên. Mời trưởng quan vào nhà."

"Không cần khách sáo, người có thể gọi ta Gary." Johnton vào phòng.

Tom đóng cửa, đáp lời: "VẬY ta gọi ngài là ngài Johnton nhé. Xin mời đến phòng khách."

Tom dẫn đôi phương vào nhà.

"Mời ngồi, ngài muốn uống thứ gì?"

Johnton quét mắt nhìn quanh nhà của Tom, ngoài miệng thờ ơ trả lời: "Nước trà bình thường là được rồi."

Tom vừa pha trà, vừa nói bằng giọng vô cùng khách sáo: "Xin tha thứ cho những hành động vô lý của ta. Mấy ngày nay có quá nhiều phóng viên đến đây, trong đó có vài người giả mạo cảnh sát trà trộn vào nhà. Ta đoán rằng bọn họ đều giấu mấy quay sau lưng."

Johnton trả lời: "Ta sẽ không đề bụng."

Tom đưa nước trà lên, ngồi đối diện Johnton: "Mời dùng."

"Cảm ơn." Johnton ngừng quan sát căn phòng, tầm mắt ngừng trên mặt Tom.

"Vâng, không biết trưởng quan muốn hỏi gì? Vụ án đó nghiêm trọng đến mức kinh động HL sao?" Tom hỏi.

Johnton không hề đụng đến nước trà trên bàn. Hắn nhìn chăm chăm vào mắt của Tom để nắm bắt thứ gì đó, nhưng nhìn thế nào vẫn chỉ là ánh mắt của một người dân có công việc làm ăn bình thường, không có gì quá đặc biệt.

"Vì muốn có một thân phận để tùy cơ ứng biến nên ta đã lấy một chức thiếu úy sông ở HL. Chức vị của ta, nói đúng ra là phụ tá cho một vị quý tộc cấp cao, lần này đến theo lệnh của vị đó."

Lúc nghe đến "quý tộc", Tom có vẻ hơi giật mình.

Sửng sốt khoảng hai giây, hắn hỏi: "Không phải ngài vừa nói mình thay mặt cảnh sát..."

Johnton không muốn lãng phí thời gian ở vấn đề này, dứt khoát cắt lời đối phương: "Thưa ông Stoll, người biết bao nhiêu về gia tộc Gilson?"

Tom tỏ ra bối rối, có vẻ đang cố gắng suy nghĩ: "À vâng, thật xin lỗi. Đây là lần đầu tiên ta nghe thấy cái tên này."

Johnton lại nói: "À, vậy sao? Thưa ông Stoll, ta nghe nói người đến thành phố này vào bảy năm trước, thế trước đó người sinh sống ở đâu? Ta rất muốn tìm hiểu, hy vọng người sẽ giải thích cụ thể."

Tom do dự một hồi, mới trả lời: "Ta sinh ra trên thuyền đánh cá. Từ nhỏ theo cha và chú học bắt cá, mãi cho đến khi một trận gió bão cướp đi tất cả, trừ mạng của ta. Ta được một mái ấm thu nhận, tiếp thu giáo dục ở đó, thay đổi vài công việc sau khi tốt nghiệp trung học phổ thông. Bảy năm trước, ta chuyển từ Bắc Âu đến quận Phong Diệp để lập nghiệp." Tom dừng lại một chút: "Những điều này đều được ghi lại, ngài sẽ thấy khi tra hồ sơ của ta."

Đến lúc này đây, Johnton vẫn nhìn chăm chăm đôi mắt Tom nhưng không nhận ra bất cứ phản ứng dị thường nào, cũng không tìm thấy dấu hiệu nói dối.

Đương nhiên Johnton đã tra qua tư liệu của Tom và gần như có thể kể ra hết. Hắn chỉ muốn hỏi người đàn ông trước mắt một lần nữa để xem có trùng khớp hay không.

"Về vụ cướp ngân hàng ngày mười tháng ba..." Johnton bỗng dời đề tài, lấy một chiếc PVP670 trong túi áo trong ra: "Đây là video giám sát hiện trường, ta có một số vấn đề cần hỏi người."

"Hơ... thưa ngài Johnton! Ta không hề muốn xem lại cảnh này chút nào, giờ nhớ lại tình cảnh lúc đó mà ta còn cảm thấy sợ hãi." Tom ngửa cơ thể ra phía sau, thần sắc khẩn trương.

"Tiếc rằng người phải khắc phục nỗi sợ hãi này, ông Stoll." Johnton bắt đầu mở video. Hắn mở từ lúc bọn cướp bắt đầu bước vào ngân hàng cho đến khi cả bọn hai chết, một bị thương và mất khả năng chống cự thì ngưng, tổng cộng bốn phút.

Mặt Tom thay đổi mấy lần trong khi xem, thậm chí còn lộ vẻ sợ hãi. Sau khi xem xong, hắn thở dài rồi nói: "Thật đáng sợ phải không?"

Johnton vượt màn hình cảm ứng để thanh tiền độ trở lại một ít. Hắn cho biết: "Căn cứ kết quả điều tra của cảnh sát, tên cướp cầm súng ngắn là thủ lĩnh. Trong ba người, kẻ này từng có tiền án bạo lực và là một tay già đời. Người nhìn xem, khi mới bước vào ngân hàng, hắn nổ súng lên trời trước tiên. Hai phát súng rất hiệu quả, hắn biết nên làm thế nào để không chế cục diện."

Mặt khác, hai người còn lại quá kém cỏi. Bọn họ la to là vì căng thẳng, adrenaline tăng vọt. Trong lúc tâm trạng phấn khích này cần phải được trút hết, bé trai khóc la, vừa lúc chọc giận một tên cướp không không chế được mình."

Johnton kéo thanh tiền độ chút ít: "Người từng tham gia quân ngũ chứ?"

Tom lắc đầu: "Chưa bao giờ."

Johnton chỉ vào màn hình: "Ta thấy khi tiếng súng vang lên, toàn bộ người ở sảnh trước ngân hàng đều theo bản năng khom lưng, cúi đầu, ôm đầu, rụt cổ, thét chói tai... Mà trong nháy mắt đó, người quỳ một gối xuống đất, tìm nơi che chắn gần nhất và cùng hướng với tiếng súng, đó là một cây cột trong sảnh. Người ngồi xổm một nửa, trốn phía sau cây cột, bắt đầu quan sát nhanh tình hình bốn phía."

"Cái gì? Không đâu, thưa ngài Johnnton. Ta không có như vậy." Tom dùng ngón trỏ chỉ vào hình ảnh trên PVP670: "Ngài xem, ta lui đầu trốn giống mọi người."

Phía sau cây cột là điểm mù của camera. Trong video, quả thực Tom cuộn người trốn sau cây cột. Song lúc hắn biến mất trên màn ảnh, rốt cuộc là ôm lấy đầu run rẩy hay ngồi xổm quan sát xung quanh, điều này không ai biết được.

Dù sao đó là phản ứng Johnnton suy đoán, nhưng đối phương một mực phủ nhận nên hắn không còn lời nào để nói.

Lại kéo thanh tiền độ một lần nữa, Johnnton nói: "Còn đây, lúc người và tên cướp lăn lộn trên mặt đất. Ông Stoll! Ta thấy rất kỳ lạ, vì sao trong lúc hai tên cướp tới gần thì các người lại đột ngột đứng lên?"

Tom nói: "Vâng, lúc đó ta chỉ biết ôm lấy hắn từ phía sau và dùng hai tay nắm nòng súng shotgun. Tên cướp định dùng ót và khuỷu tay tấn công ta, vì vậy ta tìm cách né tránh. Trong lúc vật nhau, không biết tại sao ta và hắn đều đứng lên. Có thể do hắn quá khỏe nên chỉ cần dùng sức từ hai chân để kéo ta lên."

Johnton nói: "Sau khi đứng lên, cơ thể hắn chặn giữa đồng bọn và ngươi, dẫn đến việc hai tên cướp khác không thể nổ súng, phải không?"

Tom trả lời: "Đúng vậy, tiếp theo hắn muốn cậy mạnh để ném ta ra, hoặc chí ít là để ta đối diện với họng súng của hai tên cướp. Kết quả loay hoay được nửa vòng, súng shotgun phát nổ."

"Vừa hay bắn nát nửa đầu đồng bọn." Johnton nói tiếp.

Tom bùi ngùi nói: "Đúng vậy, thật đáng sợ."

Johnton tỉnh bơ, chỉ tiếp hình ảnh trên video: "Sau khi súng nổ, tên cướp buông nòng súng, ta cho rằng đó là vì nòng súng quá nóng." Hắn chuyển đề tài câu chuyện, rồi lại hỏi: "Nhưng vì sao ngươi không buông tay?"

Tom nói: "Về sau ta mới nhận ra. Ngươi xem này, tay trái của ta vẫn còn bị thương."

Hắn xòe tay trái, quả thật bàn tay có vết phỏng.

"Có lẽ lúc đó ta quá sợ hãi nên quên đi đau đớn."

Johnton trầm nghĩ: Do vết thương nhẹ nên biên bản không ghi lại, giả như mấy ngày nay hắn cố ý nắm đèn để bị thương thì cũng không ai biết được, thật đúng là cẩn thận...

Johnton lập tức nói: "Sau đó, tên cướp cầm súng ngăn bắn đồng bọn. Còn ngươi đang vật nhau với tên cướp thì hắn bỗng buông nòng súng, dẫn đến việc ngươi không có lực giữ lại nên ngã bệt xuống đất." Hắn chỉ vào hình ảnh: "Ngươi thật may mắn! Nếu chậm một giây, rất có thể ngươi sẽ trúng đạn. Thật giống như... ngươi né đạn."

Tom nói: "Ta không hề biết chuyện này, bởi tiếng súng vang liên tiếp, ta rất sợ... Vốn chỉ muốn đoạt súng và chế ngự tên cướp cầm súng ngăn, song

hắn lại nổ súng liên tục. Ta hoảng quá, thành ra đã nổ súng."

"Vừa hay bắn trúng chân tên cướp, phải không?" Johnton nói.

Tom đáp: "Đúng vậy, ngài cảnh sát trưởng từng hỏi qua khi lấy lời khai của ta."

Johnton đứng dậy, nở nụ cười. Có lẽ đến lúc hắn phải đi.

"Cảm ơn sự phối hợp của người, ông Stoll. Ta nghĩ mình hỏi đủ nhiều rồi, xin lỗi vì đã quấy rầy."

"Đừng khách sáo, thưa trưởng quan. Nếu ngài cần hỏi thêm thì lúc nào cũng có thể tìm đến ta." Tom nở nụ cười ân cần trên khuôn mặt giống sát thủ máu lạnh.

Tiến ngài thiếu úy đến cửa ra vào, Tom vừa định đóng cửa, Johnton quay đầu nói: "Đúng rồi, thưa ông Stoll. Người đã từng nghe qua một cái tên, hoặc nói là danh hiệu chưa?"

"Xin hỏi là..."

"Gambling Snake."

"Không, ta chưa từng nghe qua. Đó là cái gì? Nhãn hiệu quần áo hay nhãn hiệu cờ bạc?"

"Ha ha..." Johnton mỉm cười: "Hẹn gặp lại, ông Stoll."

Cửa vừa đóng, trên mặt hai người là hai biểu lộ trái ngược nhau.

Johnton không cười nữa.

Tom cười nhạt...

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 4 : Màn đêm buông xuống

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Đêm hôm đó, Tom đi ngủ sớm vào tám giờ. Hắn chợt mở mắt đúng mười hai giờ đêm, tiếp đó leo xuống giường và mở tủ quần áo không nhanh không chậm. Trong lúc tay phải lấy quần áo, tay trái luôn vào ngăn tối lòi ra một khẩu súng.

Khẩu súng này có trang bị ống giảm thanh và một băng đạn đầy đủ. Tom tùy ý gờ tay, chìa hòng súng đến cửa phòng ngủ. Gần như trong chớp mắt thực hiện động tác này, một gã lính đột kích toàn thân mặc đồ đen và trang bị đến tận răng rón rén đẩy cửa phòng.

Viên đạn đi qua ống giảm thanh, một tấm kính thủy tinh vỡ nát, một người đàn ông ngã xuống đất.

Dù trong đêm yên tĩnh nhưng ba âm thanh liên tiếp trên không truyền đi quá xa, chỉ ít thì binh lính HL đang mai phục quanh nhà Tom không hề nghe thấy.

Từ đầu đến cuối, Tom không liếc nhìn cửa ra vào lần nào. Sau khi giết người xong, hắn bình tĩnh bỏ súng xuống, bước tới trước gương và mặc quần áo chỉnh tề.

Một bộ âu phục đen, kính râm dắt ở túi áo, giày da màu đen, găng tay da và một khẩu súng trường bán tự động được giấu dưới sàn nhà, những thứ này là toàn bộ hành lý hắn bắt buộc phải có. Đương nhiên còn có cả xấp chi phiếu giá trị kékch xù.

Trên người tên lính đột kích nằm dưới đất có mặc áo chống đạn. Mặc dù trên đầu cũng đeo mũ giáp nhưng bên trong không hề có kính thủy tinh chống đạn che chở. Vì hành động ban đêm nên hắn chỉ mang loại mũ sắt bình thường đi kèm thiết bị nhìn đêm. Thế mới có chuyện viên đạn đâm vỡ kính thủy tinh nhìn đêm, bắn vào đại não qua mắt phải, sau đó cướp đi tính mạng của hắn trong nháy mắt.

Tom bình tĩnh đi qua xác chết trước cửa, ra khỏi phòng ngủ và trực tiếp đi đến phòng khách.

Không cần bật đèn, Tom vẫn biết có một người đang ngồi phòng khách tối đen.

"Người biết thủ hạ sẽ chết nhưng sao lại ngồi bình chân như vại ở đây?" Tom hỏi.

Người đàn ông trong bóng tối hẳn là Johnton, lúc này hẳn ngồi ở vị trí mà hắn từng ngồi trong chuyến viếng thăm hồi sáng: "Nếu người bị hắn chế trụ thì rõ ràng ta đã sai, ta chỉ việc ngồi đây nhìn hắn bắt người đi ra là được. Còn nếu hắn bị người giết chết thì chứng minh rằng ta đã đúng, ta ở đây nhìn người đi ra là được."

"Người không cảm thấy bản thân ti tiện khi dùng tính mạng người khác làm tiền đặt cược sao, "Chó Săn" Johnton?"

Johnton hừ lạnh một tiếng: "Có thể tra ra lai lịch của ta trong thời gian ngắn, người thật không hồ là Gambling Snake."

Giờ đây, giọng nói của Gambling Snake không còn ôn hòa như Tom Stoll nữa. Mỗi từ ngữ thốt ra từ trong miệng hắn đều lộ hàm ý: "Vậy ra dòng họ Gilson vẫn còn người sống sót?"

"Đương nhiên còn! Dòng máu cao quý luôn luôn nhận được sự quan tâm của ông trời, không bao giờ dễ dàng biến mất!" Johnton trả lời.

Gambling Snake nói: "À, được quan tâm sao? Thế kẻ sống sót là thằng cha đi săn thú không trở về vào mười mấy năm trước, hay thằng con bị ta ném xuống từ tầng mười hai vào bảy năm trước?"

Johnton cười nhạt: "Ngài Gilson II sai ta đến hỏi thăm và đáp lễ những gì người đã ban tặng. Phần lớn thân thể của ngài đã không còn hoạt động bình thường được nữa, tổn thương não bộ thường tái phát khiến ngài không thể tiếp nhận phương pháp cải tạo cơ thể vô cùng rủi ro, mà thương thế ở cột sống khiến nửa thân dưới của ngài hoàn toàn mất tác dụng."

"Nếu nói vậy thì hẳn đã tuyệt tự rồi." Gambling Snake bổ sung bằng giọng

rất lạnh nhưng những lời này lại mang theo ý trào phúng trắng trợn.

Johnton nói tiếp: "Bảy năm trước, một mình người gần như đã giết hết cả dòng họ Gilson nhưng ngài Gilson II vẫn còn sống từ ngày đó đến giờ. Ngài sống chỉ vì báo thù và chỉ có ra tay giày vò người đến chết mới có thể giải tỏa lửa giận của ngài."

Gambling Snake nói: "Bởi vậy hẳn dốc tiền tài để chiêu binh mãi mã, sau đó mời loại người thuộc chủ nghĩa cơ hội như người làm phụ tá?"

"Hừ! Một người trong tên có hai chữ "đánh cuộc" mà lại bảo ta là kẻ cơ hội. Lẽ nào người không cho rằng giờ khắc này người cần đến vận may hơn ta sao?"

"Trên đời này vốn không có thứ gọi là "vận may". Cho dù có thì đánh bạc cũng không dựa trên cơ sở đó, cuộc sống lại càng không phải." Gambling Snake phản bác.

Johnton nói: "Phải vậy không? Thế thì bỏ vận may sang một bên, chúng ta dùng thực lực để nói chuyện. Bây giờ xung quanh nhà người được giám sát bởi năm chiếc xe trực thuộc quân đội HL. Ở xa hơn, có một vòng vây gồm hơn trăm người sẵn sàng hành động trong phạm vi một km, trong đó có vài binh sĩ cải tạo cấp Bính. Mặt khác, bản thân ta cũng là một người có năng lực cấp Cường!

Trên cơ sở từ tất cả những điều này, ta cho rằng người chỉ có hai con đường trước mắt. Một là ngoan cố chống lại cho đến chết. Tuy ta nhận lệnh phải bắt sống người nhưng ta khấn thiết kiến nghị người chọn con đường thứ nhất, bởi vì con đường thứ hai là bị ta bắt lại. Mà một khi người rơi vào tay ngài Gilson II, người sẽ cảm thấy cái chết là sự hưởng thụ xa xỉ đến mức nào."

Gambling Snake nói: "Sở dĩ ta gọi người là người thuộc chủ nghĩa cơ hội là vì người đã phạm phải ba sai lầm cho đến bây giờ."

"Sao cơ? Ta không ngại nghe người nói thêm một chút..." Johnton không ra tay vội. Theo hắn thấy, bản thân mình đã hoàn toàn khống chế thế cục và nắm chắc thắng lợi trong tay. Cứ để đối phương nói nhiều hơn hai câu cũng chẳng sao cả.

"Đầu tiên, người đã quá đặc ý. Đặc ý đến mức chủ động nói hết tình hình

binh lực quanh đây và cấp bậc năng lực của bản thân."

Gambling Snake nói: "Người muốn khoe khoang năng lực cấp Cường phải không? Nhưng ta phải nói cho người biết, lúc này đây năng lực ấy chẳng có ý nghĩa gì cả."

Johnton đáp trả bằng nụ cười nhạt. Hắn không lên tiếng, vẫn chờ Gambling Snake nói tiếp.

Gambling Snake nói tiếp: "Thứ hai, người nhìn thấy kết cấu căn phòng này có vấn đề vào ban ngày. Ta cũng biết chỉ với độ dày của những bức tường thì chắc chắn không thể qua mắt bất cứ người trong nghề nào. Sau khi xem xét và ghi nhận những điều dị thường xong, chỉ ít người đã nắm chắc tám phần mười chuyện ta không giống người thường. Chỉ có điều người lại kiên trì thực hiện kế hoạch ban đầu, tức là dùng đoạn băng ghi hình để thăm dò ta.

Theo ta thấy, hành động này chỉ lãng phí thời gian. Lẽ ra người nên vội vàng tìm cơ sở bỏ đi, sau đó báo cho căn cứ quân sự gần nhất phái vài máy bay ném bom tới đây, xác định vị trí để oanh tạc. Hoặc chẳng dùng uy lực đạn pháo để phá hủy toàn bộ khu vực này."

Tâm trạng của Johnton vẫn không bị ảnh hưởng. Hắn còn đặc ý nói: "Người đang nói những lời vô ích. Sự thật phải là ban ngày người nghĩ mình nói dối quá đỗi nên lúc này còn ở lại trong nhà. Do không ngờ tới việc bản thân lại trở thành cá trong chậu, người nói những lời không đâu ra đâu để khỏi mất mặt. Ha ha! Thật sự làm ta quá thất vọng."

"Sai lầm thứ ba người phạm phải cũng là sai lầm trí mạng nhất."

Gambling Snake không nhìn Johnton mà nói: "Người không nên uống chén trà ta pha cho người."

Mặc dù trong phòng tối đen như mực, Gambling Snake vẫn có thể đoán ra biểu lộ hung hăng của Johnton nhanh chóng cứng lại thành kinh sợ và tức giận.

"Phô trương thanh thế! Người và ta cùng uống loại trà như nhau!" Giọng nói của Johnton bắt đầu lớn hơn, rõ ràng tâm trạng hơi dao động.

Gambling Snake vẫn bình tĩnh như trước: "Không sai!"

"Nước trà cùng một bình trà rót ra, trong ly không có bột phấn!"

"Không sai! Người chỉ phô trương thanh thế!"

"Thuốc độc hoàn mỹ phải thỏa mãn những điều kiện đơn giản. Một, đảm bảo trí mạng. Hai, không mùi, không vị, không sắc, không dễ bị phát hiện. Ba, có thể ngụy trang thành tử vong tự nhiên."

Gambling Snake không cho là đúng, cắn đầu cắn cổ kể ra: "Vốn sau đó người sẽ có vài đêm bình yên rồi qua đời, mà ta lợi dụng thời gian đó để thông dong rồi khỏi thành phố. Không ngờ tối nay người lại khẩn trương tìm đến cái chết, coi bộ độc dược của ta không có ý nghĩa nữa rồi."

"Nói càn nói rỡ! Nếu người thật sự hạ độc thì chính người cũng trúng độc như ta."

Gambling Snake nói: "Cho nên sau khi tiễn người, ta đã uống thuốc giải."

Johnton im lặng một lúc. Những lời của Gambling Snake khiến hắn thấy mình như một thằng ngu.

Gambling Snake lại nói: "Phần thuốc giải còn thừa đều chạy hết xuống bồn cầu. Người mất đi hàng mẫu để nghiên cứu thuốc giải, mà cách điều chế chỉ có ta biết rõ. Ngay cả khi người lập tức đến bệnh viện kiểm tra trong cơ thể có độc hay không thì vẫn không thể tìm ra. Ta đã nói rồi, loại thuốc độc này có thể ngụy trang thành tử vong tự nhiên. Đến khi người chết cũng không thể điều tra được gì."

Mặt Johnton méo xẹo, trừng mắt nói: "Người lừa ta..."

Gambling Snake ngáp một cái cho tỉnh táo: "Lần này người có thể dùng tính mạng của mình như tiền đặt cược, sau đó thử xem ta có lừa gạt người hay không."

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 5 : Âm sát (Thượng)

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Cho dù chỉ còn một đường sống thì Johnton cũng cố nắm lấy. Hơn nữa, hắn sẽ không nguyện ý đem tính mạng của mình đi đánh cược.

“Chúng ta thực hiện một cuộc giao dịch đi. Ta ra lệnh gỡ bỏ mai phục quanh đây để người rời khỏi, người đưa ta phương pháp giải độc.”

Gambling Snake trả lời: "Ta từ chối giao dịch."

"Cái gì? Người giỡn chơi à! Người nói ra chuyện bỏ độc không phải muốn ta đi theo người sao? Giờ ta cho người cơ hội chạy trốn đây thôi!" Johnton hỏi ngược lại, tâm lý sốt ruột hơn xa đối phương.

Gambling Snake trả lời: "Ta không cho người phương pháp giải độc thì chắc chắn người sẽ chết, nhưng người không bảo quân đội rút lui thì chắc gì ta không trốn thoát. Lý do ta không chấp nhận giao dịch là vì từ giờ trở đi, ta nói gì người đều phải làm theo. Nếu người không đồng ý, người có thể dùng vũ lực để giải quyết vấn đề. Đối với ta mà nói, dù người đem toàn lực để giết chết ta thì vài ngày sau người cũng chẳng thoát được cái chết."

Hắn nói như trình bày án tử hình cho Johnton: “Mọi thứ trên đời này đều như đánh cược. Trong lần đánh cược này, ta luôn luôn có cơ hội trốn thoát. Còn người, nghe lời ta thì có thể sống sót, từ chối thì trăm phần trăm sẽ chết.”

Khí huyết trào lên trong lồng ngực Johnton. Hắn không ngăn nổi sự giận dữ, nhưng khi biểu hiện ra lại không có chỗ phát tác. Thái độ lạnh lùng của Gambling Snake khiến hắn chỉ biết nghiêng răng nghiêng lợi: "Tốt, nói đi... Người muốn ta làm gì?"

Gambling Snake trả lời: "Rất đơn giản, người chỉ cần..."

...

Tháng mười hai, năm 2093. (Tức 7 năm trước so với mạch chuyện chính)

Bắc Á, quận Song Ứng, thủ phủ của bá tước Gilson.

Đêm khuya, Gilson II ngồi trong thư phòng. Cố vấn tài vụ của hắn đang báo cáo lợi nhuận của quý cuối cùng trong năm. Hai người em họ và một người chú cũng tới dự thính.

Từ khi cha của Gilson II mất tích thần bí sau một chuyến đi săn bên ngoài, tất cả quyền quản lý gia tộc nhanh chóng do hắn tiếp nhận.

Lão Gilson là một quý tộc điển hình. Hắn xuất thân nổi trội, thái độ ngang ngược, tự cho mình cao quý nên không coi ai ra gì. Ngoài việc suốt ngày chìm đắm trong tửu sắc và bài bạc, hắn còn thích đi khoe khoang khắp nơi về khả năng ăn chơi của mình, tỷ như khả năng bắn súng, tửu lượng và phụ nữ, vv... Hắn thường xuyên công khai đàm luận về những chủ đề này và không hề úy kỵ việc bộc lộ khuynh hướng yêu thích lolita, cũng như rất nhiều hành vi trái pháp luật khác.

Hễ là người hiểu chút lễ nghĩa liêm sỉ ở địa cầu từng vài lần tiếp xúc với bá tước Gilson, đều gọi hắn là đầu heo. Nhưng thứ cho ta nói thẳng, người ta đã sỉ nhục loài heo mất rồi. Heo là động vật rất khôn ngoan trong quá trình tiến hóa. Chúng thích ứng với sự biến đổi hoàn cảnh, thay đổi tập quán ăn uống, tăng cường khả năng sinh sản và khắc phục tất cả mọi thách thức. Giả dụ có một chủng tộc cao cấp thống trị địa cầu và đem con người thành món thịt ăn chủ yếu như loài người ăn thịt heo, ta nghĩ nhân loại sẽ nhanh chóng xong đời.

Chỉ có điều Gilson II còn nát hơn so với người được gọi là heo kia. Điều này phải nói từ lúc hắn còn bé, có thể dễ dàng nhận ra hắn được học một nền giáo dục quá tốt, hoặc nói hắn đã đạt được bằng cấp mà một gã quý tộc cần có, nhưng thật ra hắn chẳng học được bao nhiêu tri thức và kỹ năng thực tế.

Chuyện này không thể trách hắn. Trong trường học dành riêng cho quý tộc và hoàng thất luôn có một đám học sinh có sức học phi thường, hoặc thông minh bẩm sinh, hoặc có hứng thú đặc biệt với mỗi một môn học, cũng có thể là do cha mẹ không có địa vị cao quý nên họ cần phải nỗ lực học tập mới có thể cầu tiến trong tương lai.

Gilson II không thuộc loại người trên. Cha hắn không chỉ có địa vị rất cao mà còn có thực quyền và tài phú. Bản thân hắn không thể gọi là thiên tài, nói không ngu ngốc coi như đã khích lệ. Về hứng thú học tập thì có thể tốt hơn so với chủ tiệm vải vóc, còn lại khỏi nói đi.

Do đó Gilson II gia nhập một nhóm quần thể khác. Nhóm người này tương tự như một tổ chức từ thiện. Khi thanh thiếu niên tầng lớp bình dân trạc tuổi đi làm thêm để tích góp chút tiền đóng học phí ở trường công lập thì Gilson II sẵn sàng ra tay viện trợ họ.

Ví dụ như một thiếu niên làm bồi bài ở nhà hàng bị Gilson II ngáng chân, sau đó bị cả lũ bạn xấu của hắn trêu chọc một phen. Hắn liền cho quản lý nhà hàng một xấp tiền để người này ngậm miệng lại. Vậy là thiếu niên kia cũng đã có một khoản thu nhập nho nhỏ. Lại tỷ như một thiếu niên nào đó đi ra ngoài giao hàng bị Gilson II lái xe đụng phải. Hắn sẽ bình tĩnh giao một ít tiền giải quyết việc xử phạt, kể đó thiếu niên kia sẽ nhận được tiền lương hơn nửa đời người và được chu cấp tàn tật suốt quãng đời còn lại. Lại có một thiếu nữ nào đó gọi điện đến để bán tài sản vô hình nào đó, thường thì thiếu gia Gilson II sẽ đích thân ra tay.

Trên tổng thể thì lúc Gilson II còn trẻ là một người như vậy. Có một đạo lý gọi là "lấy của dân thì phải chi cho dân". Hắn đã hiểu thấu đạo lý này khi còn tốt nghiệp đại học, thế nên việc giao thiệp với giới chính trị càng được mở rộng khi Gilson II tiếp quản công việc của dòng họ vào thời điểm hắn chưa đến ba mươi tuổi.

Đương thời, tổng đốc quận Song Ứng thông đồng với Gilson II thông qua dự luật "Phân phối buôn bán". Bộ luật này chủ yếu hạn chế quyền buôn bán của người dân trong ba mặt hàng là muối, kim loại và chế biến thực phẩm. Đây cũng chính là diệu kế vơ vét tài sản mà Gilson II hao tâm khổ sức mới nghĩ ra.

Tổng đốc và Gilson II đã trở thành chiến hữu thân mật. Trong những năm này, họ dĩ nhiên "phú giáp một phương", thu nhập từ thuế má của quận Song Ứng đủ khiến tầng lớp cao cấp của đế quốc nhìn họ với cặp mắt khác xưa. Chỉ có điều ngay đến người bán rong ở quận này đều hận không thể lột da hắn, lóc thịt hắn. Nhắc đến cái tên Gilson, văn nhân ở đây thuận miệng rằng: "Nói chi cho miệng bản, viết chi cho giấy sòn".

Khi sự phẫn nộ của dân chúng tích tụ đến một trình độ nhất định, chắc chắn sẽ dẫn đến bùng nổ...

Ban đêm, vợ và đứa con mười tuổi của Gilson II đã đi ngủ trên lầu hai. Những người hầu vẫn giữ vững cương vị của mình. Trong các gia đình quý tộc, thường thì quản gia và hầu nữ đều không được nghỉ ngơi trước khi chủ nhân đi ngủ. Cho dù ông chủ Gilson đột nhiên muốn ăn đồ nướng trong sân nhà vào ba giờ sáng thì bạn cũng phải chống giá quay thịt lên trong mười lăm phút cho hắn.

Năm người trong thư phòng đã bàn bạc chính sự xong, bắt đầu lấy ra xì gà và rượu mạnh. Vừa phì phèo thuốc lá, họ tà tà nói chuyện với vẻ mặt hưng phấn. Điều này cho thấy lũ quý tộc trên đã vơ vét được không ít.

Mà lúc này, có một bóng người xuất hiện trên đỉnh chóp nhọn của dinh thự xa hoa Gilson. Người này ngồi xổm tại chỗ, người mặc đồ đen, mang giày gia tốc, thân giấu lợi khí, ánh mắt như ưng.

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 6 : Âm sát (Trung)

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Dinh thự của Gilson II được trang bị hệ thống an toàn vô cùng tiên tiến, người dân bình thường hoàn toàn không thể đến nơi này. Tất cả những kẻ có ý định giội phân hoặc đánh lén cũng không cách nào làm trò gì được. Tuy người lợi hại hơn một chút vẫn có thể đến đây, tỷ như sát thủ có trang bị và kỹ năng chuyên nghiệp, nhưng vẫn còn một tuyến phòng ngự gồm những hộ vệ của phủ bá tước Gilson đang chờ đợi họ.

Hộ vệ tư nhân của vương tộc được lĩnh danh hiệu “kỵ sỹ” ở đế quốc, có thân phận khá cao và nhận lương bổng ngang với nhân viên công vụ miễn cưỡng. Nhưng hộ vệ của quý tộc lại chịu một nỗi buồn bực. Vấn đề chủ yếu nằm ở chỗ bọn họ không được nằm trong biên chế chính quy, nhiều nhất chỉ có thể được coi là lính đánh thuê mang trên vai trách nhiệm trợ Trục vi ngược và hay bị chửi mắng là chó săn.

Đương nhiên không ai cam nguyện nhận công việc này, bởi vậy quý tộc thường sẽ dựa vào mối quan hệ với quân đội HL trực thuộc địa phương để xin vài người làm hộ vệ. Chính lão Gilson cũng từng làm thế. Có điều nhân phẩm lão ta không được tốt, ác danh lại bay xa. Mỗi vị đại đội trưởng vừa nghe thấy bá tước Gilson mở miệng thuê người, không nói hai lời đã phái cho lão một đám lính không chính thức "bỏ thì thương, vương thì tội", hoặc nói là quân nhân không đủ tiêu chuẩn của quân đội. Để những người này trong biên chế, một là ảnh hưởng đến tác phong người lính và năng lực chiến đấu tổng thể, hai là sợ "một con chuột làm hỏng nồi nước". Nhưng nếu bọn họ không phạm phải sai lầm nghiêm trọng thì không thể tùy tiện cho về phủ. Tốt thôi, bá tước muốn thuê người thì cứ đẩy họ đi cho xong.

Tiếp đó, trong một lần đi săn thú vào mấy năm trước, lão Gilson và đám kiêu binh không hợp cách mất tích cùng một chỗ.

(Lão Gilson và nhóm kiêu binh bị Gunsmith giết để trả thù cho ông nội, chi tiết này thuộc quyển 4 chương 13)

Gilson II tiếp thu lời dạy của cha nhưng vẫn lo lắng đến câu "ác giả ác báo". Chính bản thân hắn làm nhiều điều thương thiên hại lý, nói không sợ rõ ràng là gậy người. Lỡ một ngày sát thủ mang trong người thủ đoạn cao minh tìm tới trước cửa mà không có người nào đối phó thì thật không ổn.

Vì vậy, Gilson II thông qua tầng tầng lớp lớp quan hệ để tìm một tổ chức gọi là "Silver Shadow". Không rõ số lượng thành viên của tổ chức này nhưng ít nhất họ không dưới ngàn người. Cũng chẳng ai biết thủ lĩnh là ai. Người ngoài chỉ biết duy nhất một điều: Chỉ cần bạn chịu chồng đủ tiền thì họ có thể cung cấp sát thủ đáng tin cậy giết người giúp bạn, hoặc không để người khác giết bạn.

Hộ vệ của Gilson II là thành viên của Silver Shadow, tổng cộng có ba người. Bọn họ được trả tiền lương trên trời, ở trong phòng dành cho khách của bá tước. Họ phụ trách công tác bảo vệ suốt hai mươi tư giờ mà không hề ngừng nghỉ.

Tuy là một quý tộc nhưng Gilson II chẳng biết gì về thế giới của người có siêu năng lực. Nếu hắn có thể biết thêm một chút thì sẽ cảm thấy may mắn khi trả tiền rất đúng chỗ. Ba người này đều là cao thủ cấp Bính, cho dù ba tiểu đội người cải tạo tấn công phủ bá tước thì họ vẫn có thể thoải mái tiêu diệt địch thủ.

Có thể nói Silver Shadow là một tổ chức không có nguyên tắc. Họ không có bất cứ lập trường nào. Mặc kệ là ai thuê mướn, họ chỉ cần đủ tiền thì sát thủ sẽ đủ can đảm giết bất cứ người nào.

Mà trên cái thế giới này vẫn tồn tại một tổ chức với nguyên tắc rất độc đáo. Bọn họ cũng không có lập trường. Mặc kệ là ai thuê mướn, họ thì chỉ cần mục tiêu bạn đưa ra đáng chết chứ không quan tâm bạn sẽ chi bao nhiêu tiền. Dù chỉ một xu thì sát thủ vẫn đi giết bất cứ ai.

Gambling Snake chính là một thành viên trong tổ chức này. Hắn là thích khách dưới trướng "Thiên Minh", có được thân phận rất cao ở quận Song Ưng và là người âm thầm điều khiển tất cả sòng bạc của "Thiên Minh".

Nhiệm vụ tối nay không bình thường. Kẻ Gambling Snake muốn ám sát là Gilson II, một thanh niên quý tộc quyền thế đứng đầu quận Song Ưng. Hắn xưng huynh gọi đệ với Tổng Đốc, hắn phú khả địch quốc, hắn chính là vị vua thật sự của vương quốc nhỏ nơi đây. Nhưng Gambling Snake thấy quan

hệ giữa Gilson II với quận Song Ung cũng giống như đòi bỏ đục khoét xương cốt, đều cần phải diệt trừ nhanh chóng.

"Nguyệt hắc sát nhân dạ, phong cao phóng hỏa thiên". Gambling Snake xâm nhập qua đường phía trên sau khi nhảy dù chính xác xuống nóc của khu nhà cao cấp thuộc phủ bá tước. Do chiếc dù màu đen nên khi nhảy xuống có thể dễ dàng che dấu tung tích của hắn. Lại nói những kẻ tuần tra trong sân cũng không có thói quen ngẩng đầu nhìn trời. Một khi trời không trăng thì chẳng thể nào thấy được mảnh dù màu đen tuyền.

Gambling Snake trượt xuống dọc nóc nhà, hai chân bám vào mép tường, thân người đôi chiều để hạ xuống, nhẹ nhàng cạy chốt cửa sổ bằng thanh kiếm giấu trong tay áo và lách người vào trong nhà. Toàn bộ động tác bình tĩnh và nhanh chóng, không hề tạo chút tiếng động nào.

Phủ bá tước có tổng cộng ba tầng, độ cao mỗi tầng không đồng nhất, bởi vì trong phủ học đòi trang trí những tác phẩm nghệ thuật. Ví dụ như bức tranh tường khổng lồ, tượng điêu khắc của danh gia và cả một ít đèn treo tường cỡ lớn. Chính vì vậy, mỗi tầng đều có độ cao rất khoa trương. Kiến trúc nhà ba tầng mà cao chẳng kém gì tòa nhà sáu tầng trong khu dân cư bình thường.

Đèn trong hành lang đã tắt hết. Việc này không phải do bá tước keo kiệt, tắt đèn ban đêm để tiết kiệm tiền điện. Mà đây là quy củ để bảo vệ an toàn cho thân nhân của Gilson II. Nói đơn giản thì những căn phòng và hành lang thuộc kiến trúc bên mặt ngoài đều tắt hết đèn điện, kéo rèm cửa che kín. Gilson hoàn toàn không muốn bị một viên đạn từ súng bắn tia tiền lên Tây Thiên ngay lúc ở trong nhà.

Sợ dĩ danh hiệu của Gambling Snake là xà, bởi vì phong cách ám sát của hắn thuộc loại ần dật trong bóng tối. Hắn lặng lẽ không một tiếng động, một kích có thể lấy mạng người.

Nhưng giờ phút này xảy ra một chuyện nằm ngoài dự kiến của hắn. Lúc hắn vừa bước vào, quả thật cảm thấy độ khó không cao, nhưng thật ra cánh cửa sổ bị mở có máy phát tín hiệu cảm ứng. Hệ thống an toàn của phủ bá tước không những trang bị bên ngoài dinh thự mà còn bố trí khắp nơi trong phòng. Sau khi bị đột nhập, nó sẽ phát đi tín hiệu báo động ngầm.

Trong thư phòng, Gilson nhanh chóng nhận được thông tin từ một gã bảo

vệ. Hấn nhấn phím trả lời điện thoại trên bàn làm việc để nói chuyện với bảo vệ qua bộ đàm: "Thưa ngài bá tước, vừa rồi thu được một tín hiệu báo động xuất phát từ phía Bắc lâu ba."

Gilson II biết hệ thống an toàn rất nhạy cảm. Có khi một con chim bé tí đậu trên cửa sổ cũng gây báo động, cho nên hấn trả lời với vẻ không kiên nhẫn: "Chuyện này người cứ xác nhận rồi báo lại, còn nếu không có chuyện gì thì đừng quấy rầy ta."

Giọng nói ở phía đối diện lập tức trả lời: "Thưa ngài Bá tước, ta đang đứng ở hành lang đó. Ta thấy cửa sổ..." Hấn nói đến đây, bỗng im bặt.

"Hả? Chuyện gì? Cửa sổ thế nào rồi?" Gilson II phát câu, bèn hỏi dồn.

Lúc này, ở hành lang phía Bắc, một bóng đen đang đứng trong bóng tối dí khẩu súng vào sau gáy gã bảo vệ.

Như học được cách nói chuyện của một loài động vật máu lạnh nào đó, bóng đen mở miệng nói những lời trầm thấp và lạnh lẽo: "Nói cho hấn biết có người đến viếng thăm hấn."

Gambling Snake nghe thấy sự tồn tại của thiết bị báo động trong lời nói của bảo vệ, liền nhận ra hành động của mình có thể đã bị phát hiện. Thế là hấn tương kế tựu kế, lợi dụng điều này để thay đổi sách lược hành động.

Bảo vệ nói lại câu vừa rồi vào bộ đàm: "Có một người, hấn nói muốn gặp ngài."

Gilson II nhận ra điều gì đó lạ thường nên giọng nói cũng thay đổi. Hấn hỏi dò: "Đó là ai?"

Câu nói cuối cùng của gã bảo vệ được tín hiệu truyền tới: "Người lấy mạng người."

Theo đó, đầu dây bên kia vang vọng một tiếng động quái lạ. Một giây sau là tiếng máy bộ đàm rơi xuống đất. Tất cả năm người trong thư phòng đều biết có người đã chết. Chuyện này tuyệt đối không thể giỡn chơi.

Gilson II nổi gân xanh đầy trán, gọi sang một đường dây khác: "Nghe đây, không cần quan đó là ai. Hãy mau đưa phu nhân và thiếu gia đến phòng an

toàn. Còn nữa, mau gọi ba gã ăn không ngồi rồi đến đây cho ta.”

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu
Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 7 : Âm sát (Hạ)

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Những sát thủ của Silver Shadow nhanh chóng phát hiện thi thể của gã bảo vệ trên hành lang, nhưng chúng vẫn không xem trọng chuyện này cho lắm. Việc bắn chết người bình thường chẳng chứng minh được tên thích khách này có bản lĩnh cao cường đến mức nào.

Song Gilson II lại rất khẩn trương. Những kẻ có cuộc sống tốt đẹp như hắn thường quý mạng sống như vàng, cho nên hắn gọi mười gã bảo vệ vây quanh mình, sau đó chui vào giữa họ và cùng đi tới phòng an toàn dưới lòng đất. Hai người em họ và người chú của Gilson II đương nhiên cũng quyết định trốn theo hắn. Giờ đây, họ đang lo nếu tùy tiện về nhà thì sẽ bị giết chết ngay khi chưa ra đến gara. Phòng an toàn được xây dưới lòng dinh thự, cửa vào căn phòng không kín kẽ lắm, nhưng chỉ có dấu vân tay của Gilson và người nhà của hắn mới có thể nhập mật mã trên cửa điện tử. Thứ này vốn không hề có chìa khóa, những kẻ khác dù có phát hiện nơi này cũng chẳng thể mở cửa.

Phòng an toàn là phòng tuyến cuối cùng cho sinh mạng của Gilson II. Kể cả khi quân Song Ưng bị bom hạt nhân tấn công, thậm chí lấy khu nhà cao cấp của hắn làm tâm điểm tập kích, hắn chỉ cần trốn trong phòng là bảo toàn được tính mạng. Lương thực và nước uống chuẩn bị sẵn đủ để cung cấp cho ba người dùng trong bốn tháng. Bức tường kiên cố bên ngoài có thể ngăn cản vụ nổ, ngăn cản phóng xạ, ngoài ra còn có hệ thống tuần hoàn và khử độc không khí. Đây quả là một thiết kế để ứng phó với ngày tận thế.

Có tin đồn cho rằng ở Thiên Đô sở hữu công trình còn cao cấp hơn thứ này, thậm chí Gilson II từng nghe nói Hoàng Đế và hoàng tộc dùng "tịnh hợp kim" để chế tạo "Thuyền cứu nạn" từ rất lâu rồi. Nếu một ngày mặt đất biến thành hỗn hợp của sông băng và nham thạch, những thứ còn lại trên đất bằng là vô số thầy ma hoặc ô nhiễm phóng xạ thì món đó có thể phát huy công dụng. Có điều vấn đề trước mắt lại không nghiêm trọng đến thế. Bất kể thích khách có bao nhiêu người hay sát thủ của Silver Shadow ở khu nhà cao cấp có đảm bảo sự an toàn cho phủ bá tước được hay không, Gilson II

chỉ cần đợi cuộc chém giết bên ngoài kết thúc là có thể đi ra ngoài.

Cửa lớn của phòng an toàn đóng lại lần nữa. Tất cả nhân viên an ninh đều bị bá tước đuổi hết ra ngoài. Hắn không định bỏ tiền mướn bọn họ đến tị nạn. Lúc này đây, trong phòng còn lại Gilson II. Vợ con hắn thì đến sớm hơn một chút, kẻ đến là hai người em họ và người chú của hắn.

Tuy trong lòng sáu người đều hơi thấp thỏm nhưng vẫn có thể biết tình huống bên ngoài qua bộ đàm. Gilson II không ngừng đàm thoại với người bên ngoài để biết tiến triển của sự việc, song tung tích của gã thích khách vẫn chưa bị phát hiện.

Thời gian chậm rãi trôi qua. Trong hoàn cảnh bị giam cầm, tâm trạng của họ càng ngày càng sa sút. Phán đoán hợp lý nhất có thể đưa ra là gã thích khách kia biết mình bị phát hiện nên đã chạy trốn. Tuy nhiên, việc hắn ép gã bảo vệ nói “đến lấy mạng của người” hình như mâu thuẫn với giả thuyết trên. Giả dụ như hắn muốn chạy thì chỉ cần một súng tiền gã bảo vệ lên đường hoặc dứt khoát đào tẩu là được, mắc gì phải làm chuyện thừa thãi?

Cuối cùng, Gilson II chỉ có thể giải thích rằng gã này biết hành tung bị bại lộ, hành động ám sát tất nhiên sẽ thất bại. Chính vì thế, hắn ta dứt khoát đe dọa qua bộ đàm của bảo vệ, kẻ đó trốn đi để gỡ lại chút mặt mũi sau một chuyến đi công cốc.

Trải qua hai giờ chờ đợi dài đằng đặc, hừng đông đã đến.

Sau khi xác nhận bên ngoài an toàn hết lần này đến lần khác, bá tước quyết định ra khỏi phòng an toàn.

Cánh cửa tự động chậm rãi mở ra, nhưng thứ xuất hiện trước mắt mọi người lại là một hành lang xa lạ.

Sáu người trong phòng sợ ngây người, ngoài cửa hoàn toàn không phải là phủ bá tước. Vậy chuyện gì đã xảy ra?

Giữa hành lang tối tăm nhanh chóng vọng đến tiếng bước chân. Trong bóng tối, một người đàn ông mặc đồ đen bước về phía phòng an toàn.

Gilson II liền hỏi: “Là ai? Ai ở đằng kia?”

Vừa hỏi, hắn vừa giơ tay đóng cửa điện tử trong sự nghi ngờ.

Ánh sáng lạnh lẽo chợt lóe lên. Một tiếng xé gió ập đến. Ngón cái trên bàn tay phải của Gilson II biến mất.

Thanh phi đao màu bạc của Gambling Snake mỏng như tờ giấy, dài cỡ một ngón tay. Thứ này xuất hiện trong tay hắn thì trở nên "nhanh, mạnh, hiểm" và "nhảy, chuẩn, ác".

Gilson II bị cắt mất một ngón tay. Tuy đau đến nổi tê tâm liệt phế nhưng hắn cũng biết giờ không phải là lúc lăn lộn trên đất kêu than. Hắn là người đứng gần cánh cửa nhất. Năm người phía sau đều sợ đến mức mặt cắt không còn chút máu hoặc cứng đờ tại chỗ, cho nên hắn chỉ có thể giơ tay trái để đóng cửa.

Đây là cơ hội cuối cùng của bá tước, song Gambling Snake đã đến trước cửa phòng an toàn. Tất nhiên, hắn sẽ không để cho bá tước làm được chuyện này.

Cự ly trước mắt không cần dùng đến phi đao, Gambling Snake vung kiếm giấu trong tay áo. Thê là tay trái của Gilson II liền bay mất phân nửa. Cánh tay chỉ còn lại nửa phần thịt, thậm chí lộ ra gân, xương và mạch máu. Vết cắt rất chỉnh tề, sau đó lại bị vô số máu tươi phun ra che khuất.

Gilson II ngã xuống đất, người nhà của hắn bắt đầu la hét chói tai.

Gambling Snake lấy khẩu súng trong người ra. Trong khẩu súng này có sáu viên đạn, lúc nãy giết chết gã bảo vệ đã dùng mất một viên nên chỉ còn năm viên. Trong vài giây tiếp theo, năm viên đạn đó đã nằm trong đầu năm người.

Gambling Snake giết người không chút chần chừ, bất kể đó là phụ nữ, trẻ em, người trưởng thành hay người già cả. Dưới con mắt của hắn, tất cả mọi người đều như nhau.

Gilson II không tỏ ra đau buồn bao nhiêu đối với cái chết người thân. Họ hàng thân thích chết thì đã chết rồi. Hắn có cả đồng vợ và con ruột, tùy tiện chọn một bà thiếp rồi tuyển thêm một đứa con mình yêu thích để thừa kế di sản là được. Có điều mạng của mình thì không thể vứt đi.

“Mặc kệ người thuê người đã bỏ ra bao nhiêu tiền, ta sẽ trả gấp ba... Không, gấp mười lần! Chỉ cần người chịu tha cho ta!”

“Việc này không liên quan đến tiền bạc, thưa ngài bá tước!”

Gambling Snake lạnh lùng nói tiếp: “Theo kinh nghiệm từ lịch sử, khi bọn ta giết chết một hoặc hai người thì sẽ giải quyết được rất nhiều vấn đề phức tạp, nhờ đó khôi phục lại trật tự bị xáo trộn và dẹp đi sự phẫn nộ của dân chúng. Cho dù chỉ duy trì trong một khoảng thời gian rất ngắn nhưng ít ra người dân vẫn được sống trong thế giới yên bình. Vì vậy, ngài cần phải chết.”

Gilson II thấy giọng nói của gã này không giống sát thủ bình thường, lập tức liên tưởng đến một tổ chức chống đối nào đó.

Hắn bèn nói tiếp: “Đợi đã, người tha cho ta đi! Ta còn sống thì mới có giá trị! Các người giết ta có phải vì muốn lập uy trong dân chúng không? Nghe này, giá như người tha cho ta, ta sẽ giúp đỡ tổ chức của các người. Ta có thể làm nội ứng trong đế quốc bằng vào địa vị và tài lực của mình. Rồi thì tổ chức của các người sẽ hoành hành tại quận Song Ung, các người sẽ trở thành Steel Commandment của Bắc Á.”

“Loại người luôn coi người khác là con buôn sẽ không bao giờ hiểu được bọn ta!”

Gambling Snake nắm tóc Gilson II và lôi hắn ra khỏi phòng an toàn: "Dân chúng là nền tảng, nền chắc thì nước còn. Ý nghĩa của "Sắc lệnh phân phối buôn bán" vô liêm sỉ hơn cả sự lũng đoạn. Các người không bỏ tiền vốn, không chịu mạo hiểm nhưng lại muốn có lợi nhuận của kẻ buôn bán. Quốc gia có danh dự của quốc gia, đã thu thuế mà còn tranh lợi ích của dân thì còn thể thống gì? Huống hồ người chẳng phải vì đế quốc muốn thu thêm tài chính nên phải làm như vậy. Người và tông tộc chỉ lấy quyền hành để mưu lợi riêng mà thôi.”

Vừa nói, Gambling Snake vừa lôi Gilson II đi. Ngài bá tước cố gắng giãy dụa nhưng vẫn tốn công vô ích. Hai người đi dọc hành lang đến một căn phòng nhỏ, mở một cánh cửa và nhìn thấy khung cảnh rộng lớn bên ngoài.

Giờ phút này, Gilson II nhận ra mình đang ở trên một tòa tháp chuông cao mười tầng, từ đây có thể thấy ánh lửa trong thành phố chiếu sáng cả bầu

trời đêm tăm tối.

“Đêm nay không chỉ mình ngươi mà còn có cả hạng ngươi cùng một giuộc với ngươi, bao gồm tổng đốc và người nhà của ngươi. Tất cả họ đều sẽ bị giết chết!”

Gambling Snake đẩy Gilson II đến bên bệ cửa: “Vừa rồi ngươi từng nói "các ngươi"? Không sai, phía sau ta là cả một tổ chức. Chẳng qua ta có thể thay mặt anh em ta trả lời câu hỏi của ngươi: Bọn ta hoàn toàn không nghĩ sẽ trở thành Steel Commandment gì cả, càng không chú ý đến hình tượng của mình trong mắt dân thường là thiên thần hay ác quỷ. Việc bọn ta muốn làm là thanh trừ loại người ngoan độc như ngươi bằng cách diệt cỏ tận gốc.”

Gilson II biết mạng mình không còn kéo dài thêm bao lâu nữa. Hắn trừng mắt với vẻ oán độc và hung hăng, sau đó nói: "Ngươi cho rằng mình là anh hùng sao? Lũ khốn nạn! Các ngươi sẽ phải chết! Đế quốc sẽ không bỏ qua cho các ngươi! Các ngươi sẽ chết thảm hơn ta gấp trăm ngàn lần!”

Gambling Snake cười nhạt. Từ giai đoạn đen tối của thời Trung Cổ cho đến nay, tổ chức Thiên Minh không hề bị tiêu diệt hoàn toàn cũng có lý do của nó.

“Ngươi sẽ chết nhưng tinh thần vĩnh viễn tồn tại! Những người như bọn ta không bao giờ bị giết sạch. Còn ngươi, ngươi sẽ bị linh hồn trống rỗng lấp đầy và vĩnh viễn biến mất trong hư vô. Dù người đời sau nhớ lại thì cũng chỉ để thóa mạ mà thôi.”

Một sợi dây thừng thô to tròng vào cổ Gilson II, kẻ đó hắn bị đá văng ra ngoài tháp chuông.

Ngay khoảnh khắc trước khi hắn rơi vào trạng thái hôn mê bởi sự tôn thương vĩnh viễn của cột sống, trong mắt hắn hiện rõ nụ cười mỹ mãn của một loài động vật máu lạnh.

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 8 : Viện trợ

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Ngày mười hai tháng ba năm 2102, hai ngày sau khi xảy ra vụ cướp ngân hàng tại thành phố Winnipeg. Hơn bảy giờ ở Chicago, tại một tiệm sách tọa lạc trên một con đường vắng vẻ.

Một người đàn ông châu Á đang đi trên con đường này. Hắn cột tóc đuôi ngựa, đeo kính râm và bước đi theo tư thế cúi gằm mặt, trông có vẻ lén lút.

Sau khi xuống máy bay, Tả Đạo liền chọn một khách sạn làm chỗ ngủ, sau đó đi đến tiệm sách như đã hẹn trong cuộc điện thoại.

Lúc tới cửa, vừa hay có bốn người đàn ông trung niên bước ra khỏi tiệm sách. Một gã mặc áo jacket trong số đó đang ôm một đồ vật trong lòng, hình như là một túi ni lông.

“Nhìn gì mà nhìn?” Đối phương quát to như lũ hung thần ác sát.

Tả Đạo co đầu rút cổ nói: “Xin lỗi, xin lỗi... Xin mời quý vị...”

Hắn tránh đường.

Không biết tại sao nhóm người này lại giận dữ như thế. Có điều họ không làm khó Tả Đạo mà chỉ liếc mắt khinh thường rồi bỏ đi.

Tả Đạo thở phào một hơi, đẩy cửa bước vào trong tiệm.

Tiệm sách này thật lộn xộn. Sách vở chất đầy mặt đất, chồng chất trên bàn và chật cả giá sách. Bất kể xó xỉnh nào, sách cũng không xếp theo trật tự và quy luật. Nhìn chung thì kết cấu của tiệm sách theo hình chữ thập, chủ tiệm sách ngồi sau một bàn làm việc đặt ở chính giữa nơi này. Cánh cửa sau lưng chủ tiệm là căn phòng riêng của hắn. Nó thường được khép hờ. Bên cạnh bàn làm việc là một chiếc máy pha cà phê loại đắt tiền, e rằng đây là

thứ đáng giá nhất trong tiệm sách.

“Ồ... Ngài là Thiên Nhất ư?” Tả Đạo nhìn chủ tiệm sách, hỏi dò.

Thiên Nhất vừa mở một quyển sách, vừa uống một chút cà phê. Đến khi nghe thấy giọng nói của Tả Đạo, hắn thở dài một hơi, đặt quyển sách và chiếc ly trên tay xuống bàn, sau đó làm động tác "mời ngồi".

Tả Đạo đi lại khó khăn trong đồng sách lộn xộn. Do không có ghế nên hắn chỉ có thể ngồi trên một đồng sách.

Thiên Nhất mở ngăn kéo tủ rồi giương mắt hỏi Tả Đạo: “Muốn ăn pizza không?”

“Không, cảm ơn.”

Thiên Nhất lại cúi đầu kiểm tra ngăn kéo: "Món ăn dân dã thì sao?"

"Ồ... Ý người là sao?"

“Động vật gặm nhấm có lượng protein rất phong phú, ăn nó giống như ăn thịt gà vậy.” Giọng của Thiên Nhất y như nhân viên chào hàng: "Ta có thể cho người một chiếc đèn cồn hoặc hâm nóng bằng lò vi sóng giúp người."

Tuy không đoán ra bất cứ điều gì từ vẻ mặt của đối phương nhưng dường như Tả Đạo đã đánh hơi được thứ gì đó. Điều này khiến hắn nảy sinh dự cảm bất thường, cho nên hắn xua tay từ chối một cách dứt khoát.

Thiên Nhất khẽ nói một câu: “Vậy thì thôi!”. Sau đó tiện tay đóng ngăn kéo tủ.

Tả Đạo quay đầu, đưa mắt nhìn cửa tiệm sách, rồi lại hỏi Thiên Nhất kèm theo ánh mắt thăm dò: “Những người vừa đi ra ngoài là...”

Thiên Nhất tiếp lời: “Bọn họ à? Đó là câu lạc bộ Yên Thỏ.”

“À, thì ra là vậy! Làm ta sợ hết hồn hà! Nghe nói gần đây Chicago không yên bình cho lắm. Hai gia đình nổi tiếng là Lucchesi và Janno Vessey đang quyết một trận sống mái với nhau, trong khi cảnh sát lại ngồi làm ngư ông đắc lợi. Ta còn tưởng những người vừa rồi là mafia ấy chứ.”

Thiên Nhất nói: “Bọn họ chính là mafia.”

Những lời này suýt làm Tả Đạo nghẹn chết.

Thiên Nhất cười nói: "Chuyện này không liên quan đến ngươi nên ngươi không cần làm vẻ mặt đó với ta. Ta tìm ngươi là vì việc khác, dùng tài năng của ngươi để đối phó với mafia thì quá lãng phí.”

Tả Đạo vội đáp: “Vị đại ca này, xin hãy nhớ ngươi từng nói chỉ cần ta giúp ngươi giao bằng ghi hình cho Blood Owl thì ngươi vĩnh viễn không liên lạc với ta cơ mà?”

“Ta nói là "Nếu sau này ta không có việc cần đến ngươi thì chúng ta sẽ mãi mãi không liên lạc nữa". Tất nhiên bây giờ ta đã tìm thấy thứ cần đến ngươi.”

Thiên Nhất nói tiếp: “Ngươi cứ yên tâm, ta sẽ không lấy việc tiết lộ hành tung để ép buộc ngươi. Ta biết dù cảnh sát có bao vây ngươi thì cuối cùng ngươi cũng có thể chạy trốn. Những cao thủ của đế quốc sẽ không tốn công tốn sức đi bắt một người như ngươi, dù sao ngươi chỉ là kẻ môi giới, không phải tội phạm nguy hiểm.”

Nghe xong, Tả Đạo liền thở phào, nhưng Thiên Nhất lại nói thêm: “Ta tạm thời trả tiền trung gian cho ngươi để thuê ngươi làm một vài việc. Nếu ngươi từ chối thì ta sẽ suy nghĩ phương pháp hữu hiệu để uy hiếp ngươi.”

“Đại ca! Chính vì thứ gọi là "huynh đệ tốt nói nghĩa khí", ta còn dám nói "không" với yêu cầu của ngài sao? Ngài nhìn đi, chỉ cần một cuộc gọi của ngài mà ta phải đi hết tốc lực từ đảo Hải Nam đến đây!”

Tả Đạo bắt đầu thao thao bất tuyệt. Khi bỏ kính râm xuống, có thể thấy đôi mắt hắn đang tỏa sáng, mặt mày hớn hờ. Không thể không nói kỹ thuật rất tinh tế, biểu diễn rất tập trung.

Thiên Nhất lấy một tờ báo trên bàn rồi ném đến trước mặt Tả Đạo: “Ngươi rất thông minh, quả thật Venice không phải nơi để ở lâu. Lựa chọn của ngươi là bỏ chạy sau khi làm xong việc với Blood Owl. Nó rất chính xác. Bằng không sớm muộn gì hắn cũng sẽ kiếm ngươi với ý định tìm ta và Cố Vấn thông qua ngươi.”

Tả Đạo nhận tờ báo, chưa kịp đọc nội dung thì đã nghe thấy một cái tên không hay ho gì: “Ừm... Vì sao hắn cảm thấy ta có thể tìm ra Cố Vấn... Khoan đã, Blood Owl tìm người thì ta vẫn có thể hiểu được, nhưng hắn tìm Cố Vấn để làm gì?”

Thiên Nhất nói: "Hừ... Phải nói là ta đã dùng một chút phương pháp khiến Blood Owl nảy sinh ấn tượng sai lầm rằng ta và Cố Vấn cùng một giuộc với nhau. Chuyện có thể nói cho người chỉ có bấy nhiêu. Người rất có tài, Tả Đạo, có lẽ người sẽ sử dụng mối quan hệ rộng khắp và mạng lưới tình báo của mình để tìm Cố Vấn. Còn ta, chẳng phải người đã thử điều tra ta hay sao?"

Tả Đạo kinh ngạc. Chuyện hắn bí mật điều tra Thiên Nhất nước chảy không lọt. Tại sao Thiên Nhất lại biết rõ? Chẳng lẽ thằng cha này thực sự toàn trí toàn năng?

“Đừng ngăn người như vậy. Xem báo đi. Đó là tin tức mới nhất của khu vực Bắc Mỹ.” Thiên Nhất nói.

Đọc lướt hồi lâu, sắc mặt Tả Đạo bỗng biến đổi: "Người này..."

“A, xem hình là nhớ ra thôi!” Thiên Nhất nói tiếp: “Bảy năm trước, một gã thích khách hàng đầu của tổ chức Thiên Minh từ nhiệm, chiến công của hắn cho phép hắn được lãnh một khoản tiền từ tổ chức đủ để sống và sinh hoạt như một người bình thường. Nhưng không thể nhặt con người từ thùng rác về làm thú cưng như chó mèo. Loại người như hắn muốn sống ở "hiện tại" thì phải chú ý đến "quá khứ". Gã thích khách đó cần một thân phận hợp pháp, trong khi người là người giải quyết vụ này.”

Tả Đạo tiếp lời: "Thân phận của Tom Stoll vô cùng tốn kém. Ta phải dùng rất nhiều biện pháp và hao tốn không ít tâm tư mới hoàn thành cuộc mua bán này. Sao hả? Có phải hắn đã bị lộ thân phận hay không? Hắn cũng là người của ngài à?"

Thiên Nhất trả lời: “Không, bọn ta chưa từng gặp mặt. Điều này không quan trọng. Quan trọng là thân phận của hắn chẳng còn duy trì được bao lâu nữa. Rồi đây kẻ thù của hắn sẽ tìm tới tận cửa. Theo suy đoán của ta, kế tiếp hắn sẽ làm "như thế này"... Chính vì cân nhắc đến giao tình giữa người và hắn nên ta mới gọi người đến.”

(Tác giả lược đoạn từ ... để không lộ tình tiết chương sau)

Hắn cầm quyển sách đang xem dở lên: "Quyển sách này gọi là "Gilson II". Phiên người mang đến cho Gambling Snake ở Winnipeg để trợ giúp hắn một tay. Ta biết người sẽ đọc trộm. Đọc thì đọc đi. Nó sẽ có ích cho người sau này."

Tả Đạo nhận lấy quyển sách với vẻ mặt khó hiểu.

Thiên Nhất nói thêm: "Nhân tiện nói thêm một chút, Cố Vấn hiện đang ở Chicago. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì trong hai tuần nữa ta và hắn sẽ gặp nhau, sau đó cùng rời khỏi Chicago. Người đến quận Phong Diệp làm xong nhiệm vụ thì không cần trở về đây tìm ta. Người đi đâu cũng được, chỉ cần không quay lại Chicago, bằng không sẽ gặp Blood Owl chạy đến tìm Cố Vấn hoặc "thằng nhóc đó". Haizz.... Họ không dễ chọc đâu. Một khi người chạm trán bọn này thì sẽ trở thành bánh bao cho chó ăn, hoặc sẽ bị áp giải đến "Tide Prison". Nói chung sẽ trở thành hoa quả cúng Diêm Vương, tự tìm đường chết."

Tả Đạo nghe mà sững sờ. Lúc này đây, hắn cảm nhận sâu sắc rằng: Khi một người nói tất tần tật những chuyện chưa xảy ra ở hiện tại thì sẽ yêu cầu rất cao về chỉ số thông minh của người nghe.

Sau khi nói xong, Thiên Nhất bùng ly cà phê lên lần nữa. Hắn tùy ý rút một quyển sách trên giá, vờn vai ngáp dài. Có cảm tưởng như Tả Đạo trước mặt hắn đã biến thành không khí, tốt hơn hết là mau biến đi cho đỡ chướng mắt.

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 9 : Nhà trọ

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Gambling Snake ngồi trong quán trọ nhắm mắt dưỡng thần. Cả đêm qua hắn không hề ngủ, súng nằm trong tay, mặt quay về hướng có thể nhìn thấy cửa lớn và cửa sổ duy nhất trong phòng.

Gian phòng này rất rẻ, nằm ở lầu một, âm u, bên ngoài có nhiều cây cối, đông thì lạnh lẽo ẩm ướt, hè thì ruối muỗi vo ve, quanh năm không để lọt nắng, nghe đâu trước kia từng xảy ra án mạng và có nhiều lời đồn về ma quỷ.

Gambling Snake ở lại đây không phải vì giá rẻ mà chủ yếu là vì nó không nổi bật. Vốn dĩ phòng ốc thế nào với hắn cũng như nhau cả, chỉ cần có nóc nhà che mưa, bốn bức vách chắn đạn là đủ rồi.

Từ khi trốn ra khỏi nhà, hoặc nói thoát khỏi cuộc sống của người bình thường, đến nay đã ba ngày, hắn như đã trở lại những ngày còn trong Thiên Minh. Nhớ lúc trước, mỗi lần đi chấp hành nhiệm vụ ám sát, hắn thường xuyên sống ở những nơi như thế này vài tuần, có khi vài tháng. Hắn không lúc nào được ngủ, phải đề phòng có người phá cửa xông vào hoặc ném vài quả lựu đạn quácửa sổ.

Gambling Snake là một người có năng lực cấp Cường, nhưng năng lực của hắn không phát huy được tác dụng gì trong chiến đấu. Ngày trước, hắn đều chỉ dựa hoàn toàn vào kỹ xảo và kinh nghiệm làm thích khách của bản thân mà thôi.

Từ nhỏ, hắn đã bộc lộ khả năng lĩnh ngộ và tài hoa hơn người, hiếm có hơn nữa là phần tinh táo và tàn khốc bẩm sinh. Tới năm mười lăm mười sáu tuổi thì bản lĩnh thích khách đã ăn sâu vào máu thịt và trở thành một loại bản năng. Cho dù là cách thức ám sát, năng lực ứng biến hay tốc độ thích ứng của hắn đều đạt tới mức lô hỏa thuần thanh.

Lần đó là Gambling Snake lừa Johnton, chứ chẳng hề có thứ độc nào và

đương nhiên không có lấy thuốc giải. Hắn chỉ phô trương thanh thế nhưng lại có thể dùng cách này để khiến Johnton làm cho mình một chuyện.

Chuyện kia quả thật đơn giản như lời Gambling Snake nói. Hắn thông qua Johnton nhắc lại cho Gilson II một câu. Câu nói đó giống hệt như những gì đối phương đã nghe qua bảy năm trước.

“Ta sẽ lại đi tìm và lấy mạng của ngươi.”

Lần đó, Johnton chẳng những rút quân để cho Gambling Snake chạy thoát, mà còn vội vàng liên lạc với chủ đề truyền lời. Sau đó, hắn chờ Gambling Snake giữ lời hứa liên lạc bằng một cách bất kỳ và chỉ cho mình phương pháp giải độc.

Johnton đợi tù tù một mạch suốt ba ngày, kết quả trên người chẳng xảy ra thay đổi gì, trong khi những lời chất vấn và giọng nói âm trầm của bá tước lại khiến hắn như ngồi trên đồng lửa. Gambling Snake thì biến mất hoàn toàn, chứ đừng nói gì tới chuyện liên lạc.

Tới lúc này, Johnton cảm thấy không đúng lắm. Lẽ nào mình bị hắn lừa cho một vô rồi sao?

Nhưng khi đã nghĩ thông suốt thì đã muộn. Người đã đi, chuyện đã xong. Johnton không biết làm sao cho phải. Nhiệm vụ thất bại khiến hắn không giành được nửa điểm công lao, lại còn đánh mất sự tín nhiệm của chủ.

Oán trời trách đất cũng vô dụng. Xét cho cùng, Johnton là một kẻ theo chủ nghĩa cơ hội chỉ giỏi lấy mạng sống của người khác ra mạo hiểm, tới phiên mình thì sợ đến run chân. Cái loại vượn đội mũ người như thế này gặp phải Gambling Snake tự nhiên sẽ lộ nguyên hình.

Gambling Snake là ai cơ chứ? Hơn mười tuổi, hắn đã lăn lộn trong sông bạc của Thiên Minh, con bạc từng thấy không sao kể hết, ngay cả Vương Hủ cũng từng gặp qua. Loại tầm thường như Johnton mà muốn đấu với hắn ư? Quả là tự mình tìm tới cái chết, tự lấy bản thân làm trò cười. Chỉ cần Gambling Snake nói vài câu mà đã nắm hắn trong tay đùa bỡn, không cần động thủ vẫn có thể biến nguy thành an.

Cho nên mới nói, đẳng cấp năng lực như nhau nhưng bản lĩnh hành sự của hai người khác nhau một trời một vực. Nếu như nói thủ lĩnh Thiên Minh có

thể lãnh đạo một châu thì gã Gilson II kia chỉ là một thủ lĩnh sơn tặc, vì vậy sự chênh lệch của tay sai dưới trướng có thể nhìn thấy bằng mắt.

Nói tới khả năng lãnh đạo thì trên đời này còn có một người kinh thiên vĩ địa. Song, kẻ mà hắn phải đi bây giờ lại đang áp lỗ tai sát cửa phòng Gambling Snake để nghe lén.

Gambling Snake cảm thấy hơi buồn cười. Bây giờ là ban ngày. Tuy Tả Đạo đứng bên ngoài rón ra rón rén, cố không phát ra tiếng động quá lớn, nhưng từ khe cửa bên dưới cũng có thể thấy được cái bóng chân đang chuyển động.

Cánh cửa đột nhiên mở ra và lại còn mở từ bên trong, Tả Đạo giật mình hoảng hốt, bởi vì hắn không nghe thấy tiếng động khi Gambling Snake mở cửa.

Tả Đạo mặc quần áo mục sư, trên tay là quyển kinh thánh, có điều vẫn cột bím tóc đuôi ngựa cao và đeo kính râm.

Gambling Snake thì mặc một bộ âu phục màu đen, đứng trong căn phòng không có ánh nắng mà vẫn đeo kính râm che mặt, tóc tai chải chuốt tươm tất, trên tay cầm một khẩu súng.

Cảnh tượng hai người đứng trước cửa không biết nên gọi là buồn cười hay kỳ lạ, mà có chăng là cảm giác như đang chuẩn bị đi dạ hội hóa trang.

Bọn họ nhìn nhau vài giây, sắc mặt của Tả Đạo thay đổi mấy lần, đại khái không biết nên mở miệng chào hỏi thế nào. Trong khi đó, Gambling Snake nhìn đối phương chằm chằm, mặt không để lộ biểu cảm, chỉ là nghi vấn trong lòng hắn còn lớn hơn so với Tả Đạo.

Hai phút sau, bọn họ đã cùng ngồi vào cái bàn nhỏ trong phòng.

Gambling Snake tự rót cho mình một ly sữa, trên bàn là quyển kinh thánh mà Tả Đạo cầm ban nãy.

“Đã lâu không gặp.”

“Đúng vậy, gần đây thế nào rồi?”

Tả Đạo cố gắng hàn huyên vài câu với Gambling Snake.

“Mấy năm nay cũng được, chỉ có mấy ngày gần đây không tốt lắm.”

Thế mà chịu đáp lại thật.

Tả Đạo: “Kẻ thù tìm tới trước cửa rồi sao?”

“Người xem tin tức, đoán chừng ta sẽ bại lộ nên mới xuất hiện?”

“Ừm, thật ra ta được người khác nhờ đưa một món đồ cho người.”

Lời của Tả Đạo rõ ràng muốn nói là đưa đồ xong thì hắn sẽ đi ngay, tuyệt đối không sa vào vũng nước đục này.

“Ồ, là ai?”

Nghe đến đoạn ‘được người ta nhờ’, Gambling Snake liền cảm thấy hiếu kỳ. Lẽ nào là anh em trong Thiên Minh nhờ hắn tới? Nhưng cái tên Tả Đạo này đem lại cảm giác không đáng tin cậy. Nếu tổ chức nhận ra mình gặp nguy hiểm, muốn hỗ trợ một tay vì đạo nghĩa, chắc chắn họ phải để người trong nhà tới giúp mới đúng chứ.

“Ta cũng không rõ lắm.”

Tả Đạo trả lời.

“Người không biết là ai nhờ người tới hả?”

Giọng nói của Gambling Snake khi hỏi câu này giống hệt như giáo viên đang chất vấn một học sinh tiểu học, rằng tại sao một cộng một lại có thể ra kết quả là ba.

“Thiên Nhất, người nghe qua cái tên này chưa?”

“Chưa từng nghe qua.”

Tả Đạo gần như biết đối phương sẽ trả lời như vậy, lại nói tiếp: “Hắn mở một hiệu sách.”

“Ông chủ hiệu sách này nhờ người mang đồ cho ta?”

Gambling Snake hỏi: “Về ngoài của hắn trông như thế nào, chừng bao nhiêu tuổi?”

“Nhìn qua thì chưa tới ba mươi, còn tướng mạo ấy à... bộ dạng của đàn ông này hơi khó tả một chút, nói chung là... ừm... giống kiểu ngôi sao điện ảnh hết thời, sa vào nghiện ngập và đã trải qua mấy ngày không ngủ.”

Trong ký ức của Gambling Snake không hề có người nào như vậy, bèn không hỏi tiếp nữa mà đổi sang chủ đề khác: “Người làm sao tìm ra ta?”

“Đương nhiên là chạy đi tìm, trước tiên ta tới nhà của người, bên trong đã bị xối tung cả lên, xung quanh nhà còn có người giám sát suốt hai mươi bốn giờ. May mà năng lực giám sát của bọn họ không tốt lắm, ta phát hiện ra họ nhưng họ lại không thể phát hiện ra ta.”

Tả Đạo nói tới đây thì dừng lại một chút: “Chắc bọn họ cho rằng người sẽ không trở lại để chui đầu vào lưới, giám sát cũng chỉ làm qua loa cho có. À, sau đó ta bắt đầu tra trên internet về khách sạn, quán rượu, nhà nghỉ..., kể ra như vậy ta đột nhiên cảm thấy suy nghĩ của mình giống hệt như cảnh sát. Nói tóm lại, theo như ta điều tra ra thì mấy ngày nay, mấy kẻ dùng thẻ ID giả đi lung tung xung quanh nơi này có chừng hơn ba mươi người. Thế là ta liền chạy đi xác nhận. Coi như may mắn, người là người thứ mười hai ta tìm tới.”

Gambling Snake có vẻ nghi ngờ, lại nói: “Thẻ ID giả mà ta dùng là loại được trộm từ ID còn nguyên mã số của đế quốc và có hiệu lực trong thời gian ngắn, chẳng khác nào như thêm tên và hình của ta lên ID hợp pháp của một đứa trẻ mới sinh. Trừ khi có được xác minh của chính phủ cấp quận ở nơi sinh thì mới có thể vạch trần, ngoài ra nó còn hợp pháp trên bất kỳ hệ thống online nào trong suốt một tháng. Cho dù là cảnh sát cũng không tài nào tra ra được.”

Tả Đạo chỉ đáp lại một câu: “Loại thẻ ID này là do ta tự phát minh ra hồi năm chín tuổi.”

Gambling Snake thiếu chút nữa bóp vỡ ly sữa bò trong tay. Hắn hớp một ngụm, hỏi nhỏ: “Người đang nói đùa sao?”

“Không hề, thú thật là chế ra thứ này không phải là khó. Nó tương tự như trò chơi trò giải đố, chỉ cần lấy được mã số thì chính người cũng làm được. Tiếc rằng ta không thể đăng ký độc quyền, bằng không là giàu to rồi. Giờ thì khắp nơi trên thế giới đều có người tạo ra loại thẻ này, chẳng có gì mới mẻ cả.”

Cái gã Tả Đạo này không đáng tin, nói năng nhăng cuội, khả năng tốt nhất là bộ mặt không đổi sắc. Chỉ là chuyện này cũng không giống nói bừa. Tính ra thì thẻ ID giả loại này đúng là bắt đầu lưu hành từ khoảng hai mươi năm trước.

Gambling Snake nói một hồi mới nhận ra chủ đề này chẳng còn gì để nói tiếp, bèn nói: “Vậy Thiên Nhất kia nhờ người đưa cho ta thứ gì?”

Biểu cảm của Tả Đạo thay đổi. Hắn hạ giọng, ghé sát lại như đang kể chuyện ma, sau đó đẩy quyển kinh thánh trên bàn về phía Gambling Snake.

“Người tự xem đi, xem kỹ vào!”

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 10 : Dã thú tỉnh dậy

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Lần đầu tiên mở sách ra, Gambling Snake cứ tưởng là trò đùa. Chỉ có điều sau khi lật xem vài trang, hắn bắt đầu cảm thấy ngờ vực, đến những trang về sau thì kinh hãi không thôi. Ngoại trừ ngạc nhiên về sự tỉ mỉ trong nội dung, hắn còn phát hiện thêm một chuyện lạ khác. Đó là số trang và độ dày không liên quan gì đến nhau. Dựa theo độ dày mà mắt thường nhìn thấy, quyển sách này không có quá ngàn trang. Ấy vậy mà tùy ý mở ra giữa sách thì số trang lên đến hơn ba ngàn. Hắn thử kiểm tra xem số trang có thay đổi hay không bằng cách cho góc trang sách trôi nhanh nhưng không thấy sự thay đổi nào. Lúc lật từng trang cũng chẳng đem đến cảm giác độ dày thay đổi.

Cảm giác này khá giống với bản đồ trong Diablo 2, độ dài trong tầm mắt chỉ có mấy mét nhưng kéo dài vô hạn, lúc thì có thể gặp phải ngã rẽ, lúc thì có thể gặp phải bức tường. Nó cũng giống như khoảng thời gian mười giây sắp tới, tuy gần ngay trước mắt nhưng không thể nắm giữ.

Mặc dù nhân loại đã bước vào thế kỷ 23, mặc dù dung lượng của một quyển sách điện tử ở thời đại này gần bằng nửa cái thư viện... Song, quyển sách giấy bình thường trước mắt Gambling Snake lại không thể giải thích được bằng khoa học.

Chỉ mỗi chuyện nội dung không bị độ dày hạn chế mà đã nằm ngoài quy luật vật lý, nói đến quyển sách tràn ngập suy nghĩ của người khác lại càng khiến người ta không tài nào tưởng tượng nổi.

Tả Đạo ở chưa lâu nhưng rục rịch muốn đi. Đồ đã được chuyển tới nơi, hắn cũng nên trốn đi cho nhanh. Có lẽ Thiên Nhất sẽ không gửi tiền hoa hồng cho người trung gian, hắn không biết và cũng không muốn biết. Lúc này, trong lòng Tả Đạo chỉ chờ được thấy một dòng tin tức trên báo về cái chết của Thiên Nhất và Blood Owl. Vậy thì hắn mới có thể hoàn toàn yên tâm.

Gambling Snake cũng không định giữ hắn lại. Giữa hai con người sống

ngoài pháp luật, thoát khỏi phạm trù của người bình thường và trước mắt không biết ngày mai liệu có còn sống hay không, hai chữ “gấp lại” quả thật không có nhiều ý nghĩa.

Thậm chí Gambling Snake không nói cả một câu cảm ơn. Mặc dù quyển sách này đúng là nói về tâm tư của Gilson II nhưng người đáng được cảm ơn chỉ có một mình Thiên Nhất. Mà nếu chẳng may sách là giả, hoặc chẳng chỉ là cái bẫy nào đó, thế thì khó có thể nói về lập trường của Tả Đạo.

Vì sao lại nói lời giao thiệp của người quân tử nhạt nhẽo như nước? Bởi vì khi bạn thân thiết với một người thì sẽ hiểu được họ không giống như bề ngoài.

Đối với Gambling Snake, hắn chỉ tin tưởng một người, có điều người nọ đã chết nhiều năm trước. Hắn vốn tưởng rằng mình đã trả thù xong xuôi nhưng khi đọc qua quyển sách nội tâm của Gilson II mới biết chuyện vẫn chưa kết thúc.

Qua thêm nửa giờ, sự ngờ vực trong lòng Gambling Snake dần dần biến mất. Quyển sách này quả nhiên đáng tin cậy. Từ thuở ấu thơ đến tuổi trung niên, cuộc sống trong bốn mươi năm trôi qua với bao ngây thơ, rung động, hoang dã, bạo ngược, thù hận, tham lam đều nổi lên mặt giấy. Ngoài những thứ đó ra, tất nhiên còn có lương tâm, hối hận, đồng cảm, nhân từ, nhân tính và cả tình yêu chân chính. Hành vi của mỗi người mâu thuẫn như một biến số không thể lường trước được.

Một quyển sách như vậy dù là Gilson II cũng không tài nào tạo ra, chứ đừng nói gì đến những người khác. Gambling Snake chỉ có thể cho rằng quyển sách nội tâm trước mắt là đồ vật được tạo ra từ một loại siêu năng lực. Đây chính là lời giải thích hợp lý duy nhất trong thời điểm này.

Bỏ vấn đề về sự tồn tại của bản thân quyển sách sang một bên, rốt cuộc “Thiên Nhất” là ai? Thân phận và mục đích của hắn là gì? Những câu hỏi này lại đem đến thêm những vấn đề sâu xa khác.

Nhưng chưa cần phải gấp, chuyện quan trọng nhất trước mắt là giết người.

Giết kẻ thù. Một kẻ thù không đội trời chung.

Nhà ở, công việc, thân phận hợp pháp và những thứ vụn vặt khác. Ba cái

thứ này đối với người hiện đại chính là gốc rễ để lập nghiệp. Bảy năm trước, Gambling Snake cho rằng mình cũng cần phải có những thứ này. Vì vậy, hắn rời khỏi tổ chức. Con thú dữ trong lòng hắn dần dần chìm vào giấc ngủ say.

Chỉ đến bốn ngày trước, Johnton tìm tới trước cửa, nói ra cái tên Gilson II, lúc đó hắn mới biết vị bá tước kia vẫn còn sống trên đời. Mặc dù Gambling Snake tỏ ra rất bất ngờ nhưng trong lòng khi đó đã hiểu ra, mình bị ép phải giết người.

Nguyên tắc giấu vũ khí trong khoảng cách năm mét, thân thủ có thể chế ngự ba kẻ cướp trong ngân hàng mà không cần đến một phút, phán đoán tinh táo, hành động quả cảm, thói quen sinh hoạt chặt chẽ, nguyên tắc sống thăm căn cứ để... những thứ này không thể bị vứt bỏ. Bảo kiếm thu vào trong vỏ thì vẫn là bảo kiếm. Khi dã thú thức tỉnh, răng nanh vẫn sắc bén như ngày nào.

So với cuộc sống không âu lo, việc tự tay đâm chết kẻ thù hiển nhiên có sức hấp dẫn hơn nhiều. Mà một khi lửa thù nổi lên thì chỉ có máu tươi mới có thể dập tắt được.

Đúng lúc này, có người đưa đến một quyển sách. Hắn ta hỗ trợ đắc lực cứ như đã biết rõ mình muốn làm những gì.

Gambling Snake đọc trong sách thì mới biết những việc Gilson II làm trong bảy năm qua không chỉ là chiêu binh mãi mã. Tâm cơ của hắn nay đã hơn xưa. Và kinh nghiệm chính là thứ tăng lên đáng kể đối với một người không còn dùng được nhiều bộ phận cơ thể.

Bảy năm trước, Gilson II mất ý thức vì bị treo ngoài gác chuông, đến khi tinh thần tỉnh táo thì cuộc ám sát của Thiên Minh đã trôi qua hai ngày. Người đứng đầu HL ở khu vực này chắc hẳn là người thông minh, hắn ta không hề tuyên bố con số thương vong cụ thể với bên ngoài, cũng chẳng xác minh tin tức về sống chết của những người tai to mặt lớn, chỉ bí mật chuyển thi thể và người sống sót đến một nơi khác. Cách làm cẩn trọng này đã chứng tỏ hắn e ngại bệnh ám sát lan tràn đến cơ cấu đế quốc.

Sự cẩn trọng đó đã ban cho Gilson II một cái ơn lớn. Chỉ có điều, xét đến cùng thì lần tìm được đường sống trong chỗ chết này phần nhiều là do hắn sống dai. Câu cửa miệng thường nói: Sát nhân phóng hỏa kim yêu đài, tu

kiểu bỏ lộ vô thi hải (giết người phóng hỏa mà đeo thắt lưng vàng, làm cầu sửa đường mà chết không còn xác). Kẻ ác trong hiện thực tất nhiên không thể chết tử tế, mà người tốt thì thường sống không bằng chết.

Sau khi tỉnh lại, Gilson II có một khoảng thời gian rất điên cuồng. Vết thương trên cơ thể khiến cho cuộc sống của hắn thay đổi rất nhiều, thay đổi đó dù là ai cũng không thể chấp nhận nổi, huống chi là một quý tộc trẻ khỏe. Hướng thay đổi này thường rất dễ khiến ý chí của con người vỡ nát.

Gilson II phá phách đã đời thì mới tỉnh táo lại lần nữa. Hắn hóa thương đau thành sức mạnh, khắc sâu khuôn mặt của Gambling Snake vào trong đầu, giấu chuyện mình vẫn còn sống, rời khỏi quê hương, mai danh ẩn tích và giảm tiếp xúc trực tiếp với người khác. Những thứ này đều là vì tìm ra thích khách năm đó và trả lại cho hắn đau khô gấp bội lần.

Những năm điều tra gần đây giúp Gilson II biết được quý tộc bình thường không thể xâm nhập vào thế giới của người có siêu năng lực, cũng như những ngóc ngách tối tăm dưới cái lốt “thái bình thịnh thế” của đế quốc. Đương nhiên, tổ chức được hắn quan tâm nhất chính là Thiên Minh. Hắn cũng đã biết được danh hiệu Gambling Snake.

...

Thế mà hết lần này tới lần khác, kẻ địch lại bốc hơi khỏi nhân gian giống y như mình, hoàn toàn chẳng thể tìm ra vết tích. Chuyện này nhờ Tả Đạo quả nhiên là chọn đúng chỗ. Nếu như không có vụ án ngân hàng hôm nọ thì thành phần tri thức Tom Stoll ở quận Phong Diệp sẽ không bao giờ trùng khớp với thích khách của Thiên Minh.

Gambling Snake ngồi trong phòng đọc quyển sách nội tâm của Gilson II cả ngày trời. Tâm trạng của con người không phải lúc nào cũng có giá trị, nhưng hắn quyết không bỏ qua một câu hay sự kiện nào trong những năm gần đây nhằm nắm lấy từng phân tích báo có giá trị.

Gần tám tiếng đồng hồ trôi qua, độ tập trung của Gambling Snake vẫn chưa giảm xuống chút nào. Đến trưa thì hắn ăn một cái sandwich, một ngày đi WC hai lần, rồi lại cầm súng trong tay, ngồi hướng mặt về phía cửa.

Bỗng nhiên, Gambling Snake ngừng xem và đóng sách lại. Không phải vì hắn đã xem xong, mà là vì phát hiện ra điều bất thường.

Cất quyền sách vào trong áo phục, hắn cầm súng lên rồi đi đến trước cửa. Lần này, hắn đi thẳng ra ngoài, tới trước bãi đỗ xe. Khu vực xung quanh rất ít người đi đường. Trong lúc chưa ai kịp nhận ra có một gã cầm súng đi trên đường, tiếng súng đã vang lên.

Gambling Snake rời khỏi nhà thì liền bắn ngay. Viên đạn đi qua cửa kính thủy tinh của một chiếc xe đậu ngoài quán trọ. Cả hai viên đều bắn trúng vào bộ vị yếu hại, khiến hai người ngồi trong xe lập tức chết ngay tại chỗ.

Tiếng người đi đường hoảng hốt chạy trốn khỏi nơi phát ra tiếng súng, tiếng xe hơi bóp còi toé toét chỉ chịu ngừng lại sau ba mươi giây, sau đó là tiếng vỗ tay của một người.

Người nọ bước ra từ ngả rẽ, nhìn qua thì hơn bốn mươi tuổi, hơi mập, to cao, mặc quần áo vận động rộng rãi, chẳng khác mấy so với một người dân bình thường chạy bộ vào buổi hoàng hôn.

“Không hổ là thích khách của Thiên Minh, kỹ năng dùng súng rất tốt. Có phải người trong tổ chức của các người đều xuất sắc như vậy hay không?”

Gambling Snake thu súng lại. Hắn biết người này có đến tám phần mười sở hữu siêu năng lực, hơn nữa thực lực không hề tệ. Một khẩu súng không thể tạo ra uy hiếp đối với cấp Cường trở lên. Nếu mình ra tay tùy tiện trước khi đối phương biểu diễn năng lực thì rất dễ rơi vào thế bị động.

“Hai người kia chắc hẳn không phải là cảnh sát hoặc quân nhân, cũng không phải quân đội của HL.”

Hắn không hề trả lời câu hỏi của đối phương.

Người đàn ông to cao cười nói: “Thất bại của Johnton khiến ngài bá tước quyết định giao nhiệm vụ bắt sống người cho ta. Con người của ta không phải là loại thích dựa dẫm vào sức mạnh của người khác, lại nói điều động bộ đội từ phía chính phủ là một chuyện vô cùng phiền phức.”

“Nói cách khác, từ khoảnh khắc này trở đi, ta sẽ đối đầu với lực lượng vũ trang của nhà Gilson phải không?”

“Không đâu, người đối diện người chỉ có ta mà thôi. Nếu người cho rằng

mình có thể bỏ trốn trước mắt ta thì sai rồi.”

“Vậy ta đây cứ giết người rồi bước qua xác mà đi.”

Gambling Snake không hề bị dao động bởi sự tự tin đến kiêu ngạo của đối phương.

“Ha ha ha! Tốt lắm, Gambling Snake, chúng ta nói về người đã nhiều lắm rồi. Ta đây muốn thử xem người có lợi hại như lời đồn hay không?”

“Lời đồn? Hừ, danh hã có tác dụng gì chứ? Chi bằng hãy dùng khả năng để chứng tỏ. Với lại, chuyện đã đến nước này thì ta chỉ còn cách quay về với đạo giết chóc.”

Ánh mắt của Gambling Snake thay đổi. Hắn lại trở thành loài động vật máu lạnh như nhiều năm trước.

“Lấy mạng người chỉ là khởi đầu.”

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 11 : Đồ Vinh

-----o Nhóm dịch Độc Cô Thôn o-----

Nói dứt lời, Gambling Snake liền giơ súng lên bắn hết số đạn còn lại. Bốn viên đạn lần lượt bắn về phía đầu, tim, bụng và gối của người đàn ông to cao.

Đối phương đứng yên tại chỗ nhưng máu văng tung toé, hết như mỗi phát súng đều bắn trúng vậy. Chỉ có điều nổ súng chỉ mới là khúc dạo đầu.

Sau khi bắn hết băng đạn, Gambling Snake tiện tay ném cây súng xuống, đổi sang dùng thanh kiếm trong tay áo. Thân người hắn chồm về phía trước nhanh như một cái bóng, hươ kiếm đâm về phía yết hầu của đối phương.

Vài giây sau, người nọ dùng một tay chụp lấy mũi kiếm và chặn đứng lực đánh của Gambling Snake. Máu chảy ra từ trong lòng bàn tay nhưng hắn chẳng có vẻ gì là quan tâm đến. Ngay cả khi đầu bị trúng đạn, máu chảy đầy mặt mà hắn vẫn còn cười gằn: “Thân thủ và khả năng bắn súng đều rất tốt, tiếc rằng...”

Hắn dùng tay còn lại moi đầu đạn ra khỏi trán, bên dưới lớp máu thịt lộ ra tầng vảy óng ánh như màu kim loại: “Không thể làm ta bị thương được.”

Gambling Snake quyết đoán vứt kiếm đi, nhảy về sau vài trượng để tránh không cho con quái vật đao thương bất nhập kia tóm được. Đối phương thấy hắn lùi lại, tính kiêu ngạo lại tăng thêm mấy phần, lập tức nghênh ngang bước tới.

Thấy người nọ đang định làm khó dễ, Gambling Snake thuận thế đạp một bước lên bức tường bên cạnh, thoáng chốc đã leo lên tầng hai của nhà nghỉ. Bóng lưng của hắn còn chưa khuất thì lại ném thêm một vật đen thui xuống chỗ vừa nãy, chẳng khác nào gà mái đẻ trứng.

Quả lựu đạn này liền phát nổ ngay sau đó.

Gambling Snake chỉ tốn mười giây để chạy sang nóc một ngôi nhà cách đó hơn năm mươi mét. Giữa làn khói đang tan dần sau vụ nổ, một con quái vật hình người bao bọc toàn những vảy cứng như thép xuất hiện. Lớp da thịt vừa rồi chẳng qua là áo khoác của hắn mà thôi, giờ bị nổ hơn phân nửa nên để lộ ra bộ dạng thật.

Dựa theo kinh nghiệm, người biến dạng đa phần đều rất khó đối phó. Những loại năng lực thể hiện trực tiếp ngoài mặt thể này không thể nào yếu kém hơn siêu năng lực cấp Bính. Thông thường, họ không cần phải rèn luyện gì cả, thực lực vẫn tự gia tăng dần khi trưởng thành. Trong lúc chiến đấu, trình độ vận dụng năng lực thân thể cũng nổi trội hơn hẳn người có siêu năng lực phức tạp ở cùng cấp.

“Thủ đoạn của người nhiều thật đấy.”

Hắn đã tìm được vị trí của Gambling Snake. Nhân lúc đang lột da thịt giả trên người ra, hắn vừa đẩy nhanh tốc độ áp sát Gambling Snake.

“Còn chưa thỉnh giáo...”

“Rhoda Ridge, hay còn gọi là Thiết Vinh.”

Lúc Thiết Vinh nói chuyện thì đã tung người nhảy lên: “Yên tâm, bá tước muốn bắt sống.”

Thấy thế, Gambling Snake lập tức xoay người nhảy sang nóc của một toà nhà cách đó không xa. Cự ly trên dưới ba mét nên không phải chuyển đùa. Có điều sức bật của Thiết Vinh cũng chẳng giống với người thường. Sau khi bước lên nóc nhà, hắn liền nhảy thêm lần nữa, thoáng cái đã lướt qua đỉnh đầu của Gambling Snake. Bàn tay kim loại giáng xuống như tung chưởng.

Một đòn này mạnh như trời giáng, chắc chắn không phải thứ mà cơ thể con người có thể chịu được. Có điều phản ứng của Gambling Snake vẫn nhanh như trước, tiện tay rút một thanh kiếm mỏng ở dây lưng ra. Mũi kiếm có đủ thẳng, nhẹ, linh hoạt, trầm và mãnh. Hắn giờ kiếm đâm về phía trước và vẫn nhắm vào mặt của đối phương.

Có binh khí trong tay, phạm vi tấn công của Gambling Snake đương nhiên sẽ dài hơn Thiết Vinh vài mét. Giờ người lại đang ở trên trời, chân không

chạm đất nên không thể tùy ý thay đổi hướng rơi, chỉ đành phải đưa tay chụp lấy lưỡi kiếm. Cú chụp này không khiến Thiết Vinh chảy bất cứ giọt máu nào. Đương nhiên, bàn nẩy cũng chỉ là túi máu nhân tạo mà thôi. Kim loại đâm vào lớp vảy của hắn chỉ tổ khiến nó kêu ken két, không thể gây nên tổn thương.

Gambling Snake lại quăng vũ khí lần nữa. Hắn tranh thủ vài giây vừa kiếm được để cúi người trượt xuống men theo mái nhà, một tay giữ lấy máng xối trên mép và nhảy xuống. Trong khi rơi, hắn lộn một vòng rồi lợi dụng lực quán tính sau đó cho việc nhảy bật về phía trước. Lần mượn đà này ít nhất cũng giúp hắn có tốc độ ngang ngửa với vận động viên chạy nước rút.

Thiết Vinh ở phía sau kêu lên: “Đề ta xem trên người ngươi có thể giấu được bao nhiêu vũ khí.”

Hắn không cần làm những chuyện thừa thãi như vậy, cứ việc nhảy xuống từ nóc toà nhà cao ba tầng. Điều đó khiến mặt đường nứt một mảng lúc hai chân chạm đất. Ai nhờ Thiết Vinh vừa mới rơi xuống, còn chưa đứng vững thì đã có ba thanh phi đao xé gió bay tới. Một thanh nhắm vào mắt trái, một thanh khác là yết hầu, thanh cuối cùng nhắm vào mắt cá chân.

Lần này quả nhiên khiến hắn trở tay không kịp, vội vàng lùi về sau hai bước, một tay che mặt. Rốt cuộc cũng có hai trong ba thanh phi đao đâm vào mu bàn tay của Thiết Vinh, thanh cuối cùng thì trượt đi mất.

Chỉ là Gambling Snake không hề ngừng chạy khi phóng phi đao. Dựa vào lần tấn công này, hắn lại kéo dài thêm một khoảng cách không nhỏ.

Thiết Vinh có phần thẹn quá hoá giận. Một tên chỉ tiện tay là có thể bóp chết như vậy có khác gì so với ruồi muỗi. Thế mà hắn ta vừa né vừa chạy, vỡ đến đau cả tay mà không thấy chảy nửa giọt máu nào.

Hét lớn một tiếng, Thiết Vinh liền lao vút tới như một đầu tàu xe lửa. Lúc này đây, cho dù là một chiếc xe thể thao cũng bị hắn đụng cho lật ngửa.

Nhưng nhìn thấy vậy thì Gambling Snake lại không bỏ chạy nữa. Hắn quay đầu lại chờ Thiết Vinh tới gần, trong ống tay trái lộ ra một thanh kiếm.

Bấy giờ, hắn trở thành một kiếm khách cao ngạo đang đợi sát chiêu của đối thủ tới gần trong gang tấc thì mới cử động.

Thiết Vinh cứ tưởng rằng cú va chạm này sẽ khiến gân cốt Gambling Snake vỡ nát, hoàn toàn mất đi khả năng chống trả. Thế mà nháy mắt khi hai người chạm vào nhau, trong lòng hắn liền cảm thấy kinh hãi. Người đàn ông vốn đang ở trong tầm mắt đột nhiên không thấy đâu. Trong hai giây đồng hồ ngắn ngủi, thị giác hơn người của Thiết Vinh chẳng tài nào nhìn thấy được gì nữa. Đòn va chạm của hắn cũng ngừng lại, lão đảo bước tới vài bước, rồi ngã xuống đất như không còn sức chống đỡ.

Lúc này, máu tươi mới phụt ra từ gần mười vết thương trên người Thiết Vinh. Về mặt hoảng sợ kia chứng tỏ hắn hoàn toàn không hiểu vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Gambling Snake đi vào trong tầm mắt của Thiết Vinh rồi ngồi xuống chia kiếm vào cổ họng đối phương. Hắn không đợi đối phương kịp nói ra nửa câu xin tha mạng thì hắn đã đâm xuống một cái, kết thúc sinh mệnh của một người có siêu năng lực cấp Cường.

Sau khi giết chết Thiết Vinh, Gambling Snake không hề lơ lửng mà lập tức đứng dậy quan sát bốn phía. Ở xa xa, có không ít người sợ hãi nhìn về phía này. Điều đó chứng tỏ cảnh sát sẽ tới đây nhanh thôi.

Sắc trời đang tối dần lại, bây giờ quả là cơ hội tốt để rời khỏi. Gambling Snake trở lại căn phòng trong nhà nghỉ để thu dọn vài thứ nhưng vừa vào cửa đã nhận ra có người từng đột nhập. Ngoài hai gã trong xe ra, chắc hẳn Thiết Vinh còn có đồng bọn nào đó ở gần đây. Bọn họ không xuất hiện phỏng chừng là vì không muốn mất mạng khi giao đấu với mình.

Quanh đi quẩn lại, Gambling Snake chẳng hề cảm theo bất kỳ thứ gì trong phòng. Hắn không có thiết bị cũng như thời gian để kiểm tra xem đồ đạc của mình có bị cài máy nghe lén hay thiết bị theo dõi hay không. May mà quyển sách về Gilson II không có ở trong phòng, bằng không thì nó đã rơi vào tay ai còn chưa biết được.

Sau khi ra khỏi phòng, tiếng còi hú từ xe cảnh sát đã tới gần. Đám cảnh sát kia hẳn là đang xúm lại xem xét thi thể của Thiết Vinh, mình mà không chạy nhanh thì sẽ bị vướng lại trong nhà nghỉ mất.

Gambling Snake đeo kính râm lên, leo qua bức tường ở bãi đỗ xe của nhà nghỉ rồi chậm rãi bước ra đường. Trong lúc dừng lại trước một cột đèn giao

thông, hắn vẫy tay với một chiếc xe thể thao mui trần, bên trong xe có vài thanh niên mặc quần áo đắt tiền, sau đó bước đến.

Đối phương đang đứng chờ đèn xanh thì bỗng thấy một ông chú ăn mặc quê mùa đi tới, thuận miệng phun ra mấy câu chửi thề, ân cần hỏi thăm cả nhà Gambling Snake. Câu duy nhất có tính xây dựng chính là: “Muốn gây sự à? Thằng nhà quê!”

Trên người Gambling Snake mang theo rất nhiều vũ khí. Hắn lấy một cây súng lục ra từ túi trong của áo vest, bình tĩnh chia vào bốn người trong xe:

“Xuống xe.”

“Ha ha ha! Mặc bộ đồ đi đám ma mà giả làm sát thủ à? Ngươi cầm cây súng giả đó để hù ai vậy hả? Ha ha ha!”

Một gã trong bọn cười phá lên, ba tên còn lại cũng cười hùa theo, chỉ là vẻ mặt có vẻ hơi cứng nhắc. Coi bộ bọn chúng không chắc lắm, nhưng mấy kiểu mạnh mẽ này cũng có chút tác dụng ở một mức độ nào đó.

Gambling Snake tốn thêm bốn giây để gắn ống giảm thanh vào súng. Với gương mặt cứng nhắc mang kính râm, hắn nhìn bốn tên trong xe, đồng thời giơ tay bắn ngay mà không cần nhìn. Một phát đó trúng vào đèn giao thông ở hướng ba giờ. Bắn rồi, hắn chia súng về phía bốn tên ngồi trong xe.

“Ta biết rõ cảm giác muốn đạp chân ga của các ngươi. Có điều từ lúc chiếc xe này khởi động cho đến khi biến khỏi tầm nhìn của ta thì ít nhất phải cần mười giây trở lên. Vì vậy... xuống xe.”

Cả bọn giơ hai tay lên trời, bước ra khỏi xe. Gambling Snake ngồi vào ghế lái, quay sang nhìn thằng nhóc cầm lái ban nãy, ngoắc ngoắc cái tay đang cầm súng, ý bảo hắn ta lại đây.

Gã thanh niên vuốt cả mồ hôi, đi tới vài bước: “Còn... còn chuyện gì nữa không... thưa ngài.”

Gambling Snake dí cây súng trong tay vào đầu hắn cứ như thể sẽ cướp cò bắn bẻ sọ bất cứ lúc nào.

“Nhớ cho kỹ đây, nhóc. Bất kể là lúc nào, nơi nào, hễ ngươi nhìn thấy

người nào mặc đồ giống như đi đám ma chĩa súng vào đầu thì tốt nhất nên tỏ thái độ nghiêm túc hơn cho ta.”

“Vâng, thưa ngài! Ta sẽ nhớ kỹ!”

Bấy giờ, vẻ mặt của hắn vô cùng nghiêm túc.

Gambling Snake nghênh ngang đạp chân ga phóng đi, để lại bốn gã đứng đực người ra, cả buổi trời cũng không có vẻ gì là muốn báo cảnh sát.

-----o Nhóm Dịch Độc Cô Thôn o----- Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

Chương 12 : Phân tích lợi dụng

Las Vegas, hai giờ sau khi Thiết Vinh bị giết.

Trong phòng khách sạn, Gilson II đang quan sát một cảnh tượng đặc sắc, không phải trên TV mà là ngay tại chỗ. Nội dung thật ra rất nhạt nhẽo, một cô bé mười bốn tuổi, sau khi bị phục thuốc thì dùng một con dao tự đâm vào mình, chỉ vậy mà thôi.

Đối với gã quý tộc không có phần lớn chức năng sinh lý nhưng lại ham muốn quyền lực này, đây là cách giải trí kích thích nhất mà hắn có thể tìm được. Nhìn một sinh mạng khỏe mạnh đẹp đẽ tàn lụi ngay trước mắt, trở nên khiếm khuyết, có thể khiến hắn thỏa mãn rất nhiều. Tối nay hắn sẽ ngủ trên chiếc giường đầy máu kia, ngửi mùi máu tanh, như vậy mới có thể khiến hắn có một giấc mơ đẹp.

Cảnh tượng đặc sắc hôm nay kết thúc rất nhanh, sau mười mấy dao đã cắt đến động mạch, vì mất máu quá nhiều nên cô bé đã hôn mê. Gilson II thấy cô bé nằm yên một lúc lâu, hắn bực bội nhấn vài cái lên màn hình cảm ứng bên cạnh xe lăn, sau đó mấy tên nhân viên y tế nhanh chóng vào phòng. Bà tước nói một câu “xử lý theo quy tắc cũ”, bọn họ liền khiêng người ra ngoài.

Cái gọi là quy tắc cũ, đó là cho người nhà cô bé một khoản tiền, một khoản chi phí có thể khiến bọn họ im miệng vĩnh viễn. Thực ra đối với quý tộc, chút tiền này không đáng bao nhiêu. Hai mươi năm trước lúc Gilson II lên đại học, chỉ riêng chiếc xe thể thao của hắn thì tiền lương của một gia đình bình dân không ăn không uống cả đời cũng mua không nổi.

Đáng buồn là những năm gần đây, thanh thiếu niên chịu “biểu diễn” cho Gilson II xem đều là tự nguyện, hoặc có thể nói là quyết định của mọi người trong nhà. Đây cũng là chuyện bất đắc dĩ, nếu một lần trải nghiệm như ác mộng có thể đổi lấy nửa đời sau cơm áo không lo, rất nhiều người sẽ chọn làm như vậy. Bởi vì cuộc sống vốn có của bọn họ chính là một cơn ác mộng khác, hơn nữa còn dài đằng đẵng, không thể tỉnh lại.

Ngụy Tĩnh đi sát qua một nhóm người khiêng cáng trong hành lang, hắn liếc nhìn cô bé kia một cái, khẽ thở dài. Mặc dù rất phản cảm với sở thích này của bá tước, nhưng bản thân đang ăn nhờ ở đậu, thù lao lại hậu hĩnh, hắn không muốn vì biểu dương một thứ chính nghĩa chẳng có lợi ích gì với mình mà vứt đi con đường tiền tài này. Dù sao những đứa trẻ này cũng hiếm khi mất mạng, vẫn có thể cấp cứu kịp thời, nhiều nhất là sau này có chút khiếm khuyết về tinh thần hoặc thể xác, hoặc là trở nên thù hận cha mẹ.

- Ngụy Tĩnh.

Người vừa đến cửa, còn chưa kịp gõ, Gilson II đã dùng máy tính trong tay mở cửa phòng ra, hỏi ngay một câu:

- Có phải Thiết Vinh đã thành công không?

Khách sạn này vốn do Gilson II bí mật bỏ vốn xây dựng, toàn bộ kiến trúc giống như một phần thân thể của hắn, cho nên Ngụy Tĩnh cũng không ngạc nhiên với hành động của bá tước. Hắn chỉ đi vào phòng, tiện tay đóng cửa nói:

- Thi thể của hắn bị cảnh sát quận Phong Diệp phát hiện, trước mắt HL địa phương sẽ tiếp quản chuyện này. Ta đã thông qua một số đường dây móc nối với bên kia, đề bọn họ tuyên bố với bên ngoài, một du khách tên là Rhoda Ridge vì sơ suất rơi vào đồng hóa chất ở nhà máy phụ cận, khiến toàn thân bị bỏng nghiêm trọng, cuối cùng chết trên đường phố.

- Phế vật!

Gilson II lớn tiếng gào thét:

- Cái gì người năng lực cấp Cường! Đều là phế vật! Tên Gambling Snake kia rốt cuộc có cấp bậc gì! Ta phải tốn bao nhiêu tiền? Thuê người cấp bậc nào mới có thể bắt hắn tới đây!

Ngụy Tĩnh nói:

- Hắn dĩ nhiên cũng là cấp Cường. Hiện giờ trên thế giới, người cấp Hung trở lên cũng không có bao nhiêu.

Hàm ý của hắn, đó là cấp Cường chính là cấp bậc cao nhất mà ngài có thể thuê, còn cao hơn thì tiền chưa chắc đã mua được.

- Vậy tại sao Thiết Vinh chết! Không phải bọn chúng cùng một cấp bậc à? Gilson II quát lên.

Nguy Tinh nói:

- Là chênh lệch về mặt kỹ xảo chiến đấu.

Gilson II bình tĩnh lại một chút, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Như vậy... phải làm sao đây? Cứ để mặc hắn chạy trốn sao?

Nguy Tinh nói:

- Không, dựa theo các loại biểu hiện của hắn trước đó, có thể hắn sẽ tự tìm đến cửa.

- Cái gì?

Trong nháy mắt con ngươi của Gilson II co lại, sự sợ hãi dâng lên trong lòng, giống như cảnh tượng khủng bố nhiều năm trước vẫn chưa kết thúc.

Nguy Tinh nói:

- Trước đó ta cho rằng, hắn bảo Johnton chuyển lời với ngài chỉ là muốn ngài nảy sinh nghi ngờ với Johnton. Nhưng cái chết của Thiết Vinh, cùng với vài lời hắn nói với Thiết Vinh, khiến ta cảm giác được... hắn đang nghiêm túc.

Khi Nguy Tinh rời đi, tâm tình của Gilson II rất phức tạp. Phương châm ban đầu của hắn là kiên trì bất sống đã thay đổi, trở thành sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Bây giờ điều hắn lo lắng không phải có thỏa mãn khi báo thù hay không, mà là Gambling Snake sẽ giết đến cửa.

Nguy Tinh lại không cho rằng như vậy, theo như hắn thấy, Gambling Snake tuy mạnh nhưng cũng không lợi hại đến mức có thể một mình giết đến cửa, dù sao thủ hạ của Gilson II vẫn còn một số kẻ mạnh.

Nguy Tinh này là người năng lực cấp Giấy, mặc dù chiến đấu chưa chắc đã mạnh, nhưng hắn giỏi về thu thập và phân tích tình báo. Năng lực của hắn là điều khiển hành động của động vật, lại có thể chia sẻ tầm mắt và thính giác của động vật bị khống chế. Chỉ cần là động vật từng bị tinh thần của Nguy Tinh kết nối, cho dù ở chỗ nào, cách hắn bao xa, tùy thời đều có thể bị hắn khống chế lần nữa. Ngoài ra hắn còn có thể thông qua tầm mắt của động vật bị kết nối này, lại tiến hành kết nối với những động vật khác. Do đó Nguy Tinh đã tốn rất nhiều năm nghiên cứu sự di chuyển của loài chim, điều này khiến cho tai mắt của hắn gần như trải rộng mỗi góc trên toàn thế giới. Thực ra mạng lưới giám sát nhìn như hoàn mỹ này cũng có rất nhiều

sơ hở, chẳng hạn như nơi mà những động vật kia bay không tới thì không thể giám thị, hơn nữa phải thường xuyên thay đổi đối tượng kết nối tinh thần, bởi vì những động vật kia dù sao cũng nằm trong chuỗi thức ăn, từ vọng là chuyện khó tránh khỏi.

Đương nhiên, Ngụy Tinh chỉ có thể kết nối với một động vật trong một thời điểm, nếu không tinh thần của hắn sẽ tan vỡ. Mà động vật bị kết nối kia trước tiên phải có não, những con như ốc sên và sao biển chắc chắn không được. Tiếp theo là thể tích của não phải lớn một chút, do đó côn trùng không được. Thứ ba là đầu óc không thể quá thông minh, cho nên người cũng không được.

Mặc dù có nhiều hạn chế, năng lực giám thị và theo dõi của Ngụy Tinh vẫn rất mạnh, đáng tin hơn nhiều so với trực tiếp điều động con người, hơn nữa cũng khó bị phát hiện hơn. Nhưng khuyết điểm là hắn không thể hai mươi bốn giờ không ngủ, liên tục khống chế động vật nhìn chăm chú vào người khác, cho nên loại giám thị này vẫn phải luân phiên kết hợp với bọn sát thủ đi đến tận nơi.

Còn về năng lực phân tích, Ngụy Tinh dĩ nhiên mạnh hơn nhiều so với tên Johnton giả vờ nhỏ nhẽ, thật ra lại ngu ngốc kia.

Lấy trận chiến giữa Gambling Snake và Thiết Vinh làm ví dụ, Ngụy Tinh dùng tầm mắt của một con chim bồ câu quan sát toàn bộ quá trình, điều này khiến hắn cảm nhận được sâu sắc sự đáng sợ của thích khách Thiên Minh.

Ban đầu dùng súng bắn, tấn công vào bốn bộ phận có thể là điểm yếu của Thiết Vinh, bao gồm đầu, tim, bụng và đầu gối. Thiết Vinh không né tránh, bởi vì vảy sắt của hắn có thể cản đạn. Gần như trong nháy mắt, Gambling Snake dựa vào trực giác dùng kiếm trong tay áo xông đến tấn công vào yết hầu. Lần này Thiết Vinh dùng tay cản lại, đây là trực tiếp để lộ điểm yếu thứ nhất của hắn, yết hầu.

Tiếp đó Gambling Snake dứt khoát bỏ vũ khí, tránh đứng gần đối phương quá lâu, dùng lựu đạn thử tấn công. Kết quả chứng minh sóng xung kích và mảnh đạn do vụ nổ sinh ra cũng vô hiệu với Thiết Vinh. Từ đó có thể thấy, trước tiên bất kể Thiết Vinh có mấy điểm yếu tìm ra được, ít nhất sát thương trên diện rộng không đủ sức uy hiếp bất cứ điểm yếu nào của hắn, nhất định phải dùng công kích chuẩn xác và mạnh mới có hiệu quả, hơn nữa lực công kích ít nhất phải mạnh hơn đạn bình thường và mảnh đạn bay

ra sau khi lựu đạn nổ.

Sau đó Gambling Snake hỏi tên đối phương, đây là đang tỏ ra yếu thế, giả vờ coi trọng kẻ địch. Thực ra là một cái bẫy, hắn cố ý làm vậy khiến đối thủ sinh ra một loại ảo giác, giống như Gambling Snake đang ở tình thế xấu, kinh ngạc vì thực lực của Thiết Vinh. Ngụy Tinh đứng ngoài quan sát lại rất rõ ràng, chiến đấu tiến triển đến đây, Gambling Snake vẫn chưa hề bị thương lông tóc, còn Thiết Vinh đã chịu đòn nhiều lần, mặc dù hiệu quả không lớn lắm, nhưng về chiến thuật dễ dàng nhìn thấy ai mạnh ai yếu.

Quả nhiên Thiết Vinh đã mắc câu, hắn tấn công không hề e dè, từ trên đánh xuống. Lúc này Gambling Snake mới cảm kiếm mềm đâm tới, ngoại trừ hóa giải lần tấn công này của đối phương, một mục đích khác là thăm dò tình hình thị giác và năng lực phản ứng trong nháy mắt của Thiết Vinh. Khi một người đứng trên đất bằng, người không đoán được cực hạn của hắn, chỉ khi bị tấn công giữa trời không chỗ mượn lực, mới nhìn ra được hắn rất cuội có thể tránh né đến mức độ nào.

Sau đó Gambling Snake một lần nữa kéo giãn khoảng cách, thừa dịp Thiết Vinh chưa đứng vững, ba thanh phi đao nhắm vào mắt, yết hầu và mắt cá chân, đều là điểm yếu của Thiết Vinh. Điểm yếu nơi yết hầu đã lộ ra từ trước, mắt là bộ phận vừa rồi khi kiếm mềm đâm vào mặt, Thiết Vinh đã đưa tay lên che đầu tiên, còn mắt cá chân là một lần thăm dò khác.

Có một điểm Ngụy Tinh cũng không nhìn ra, đó là tốc độ của ba thanh phi đao này thật ra là do Gambling Snake cố ý phóng chậm, nếu Thiết Vinh không kịp phản ứng thì đòn tấn công này lại mất đi giá trị.

Kết quả Thiết Vinh đã ngăn cản hai thanh phi đao, tránh khỏi một thanh khác, hơn nữa còn thẹn quá hóa giận, đâm đá lung tung xông tới. Lúc này Gambling Snake đứng cách Thiết Vinh một khoảng, đã biết được chuyện cuối cùng mà hắn muốn biết, đó là tốc độ chạy nhanh nhất của Thiết Vinh.

Đến đây trận chiến này mới xem như chính thức bắt đầu, Gambling Snake đã biết được tốc độ, sức phản ứng, điểm yếu và sức mạnh thấp nhất để phá tan điểm yếu của đối phương, biết được những chuyện này là đủ rồi. Còn như sức lực của đối phương lớn đến đâu, bộ phận không phải điểm yếu có thể chịu đựng công kích lớn thế nào, sức khôi phục ra sao v.v, đều không có ý nghĩa.

Không để đối phương có cơ hội tổn thương người, nhanh chóng tìm ra và công kích chuẩn xác vào điểm yếu, một chiêu giết chết đối thủ, đây mới là thích khách.

Từ phản ứng của Thiết Vinh khi mất cá chân bị tấn công, có thể phán đoán lúc thân thể Thiết Vinh co duỗi uốn éo, cường độ vảy ở các khớp đều khá yếu, tấn công vào những chỗ này có thể phế bỏ khả năng hành động của Thiết Vinh.

Cho nên Gambling Snake dừng lại, dùng tốc độ vượt qua phản ứng nhanh nhất của Thiết Vinh, dùng cường độ vượt qua sức chịu đựng của điểm yếu trên người Thiết Vinh, phát động một lần tấn công, một chiêu này đã phân ra thắng bại.

Ngụy Tĩnh quan sát trận chiến này từ đầu đến cuối. Hắn suy nghĩ, nếu như đối một người khác có năng lực thân thể tương đồng với Gambling Snake đến đánh với Thiết Vinh, trận chiến này cũng sẽ thắng, nhưng người nọ có thể sẽ bị thương, thậm chí là thắng thảm, bởi vì trong quá trình tìm kiếm nhược điểm người tới ta lui, quyền cước va chạm, tuyệt đối không có hiệu suất giống như phương thức của Gambling Snake.

Mỗi hành động của Gambling Snake đều có ý nghĩa, không hề lãng phí thể lực, không để đối phương chiếm được bất kỳ ưu thế nào trong chiến đấu. Đáng sợ nhất là thông qua hành động nhỏ nhất để dẫn dắt trạng thái tâm lý của đối phương, từ đó giết chết đối thủ mà không bị thương chút nào.

Cũng chính vì vậy, Ngụy Tĩnh mới nói kết luận của mình với Gilson II: “Là chênh lệch về mặt kỹ xảo chiến đấu.”

.....

Mặt khác, tình hình sau hôm đó của Gambling Snake cũng không thoải mái.

Tay chân của Gilson II rất đông, từ quận Phòng Diệp đến quận Tĩnh, chưa hề dùng truy sát Gambling Snake, nhưng lại không có cao thủ giống như Thiết Vinh, tên Johnton kia cũng không xuất hiện lần nữa.

Trong gần hai tuần lễ, bọn sát thủ như hình với bóng. Cho dù Gambling Snake nhiều lần thay đổi thân phận giả, ngay cả kiểm tra an ninh ở sân bay

cũng lọt qua được, nhưng vẫn không thể thoát khỏi bọn chúng. Đương nhiên bọn chúng không dám đánh chính diện với Gambling Snake, dù sao ngay cả cao thủ cấp Cường cũng bị giết, e rằng đánh thẳng mặt chỉ là chết uổng. Những sát thủ này quá nửa đều chọn cách đánh lén, đầu độc, tập kích v.v, đáng tiếc vẫn không thể thành công, còn tổn thất một số nhân thủ.

Trước mặt bậc thầy như Gambling Snake, thủ đoạn của bọn chúng giống như trò đùa, căn bản không đáng nhắc tới. Vũ khí đầu tiên của sát thủ là súng bắn tỉa, còn vũ khí cuối cùng có lẽ chỉ là một con dao nhỏ mà thôi. Càng gần mục tiêu thì càng cần kỹ xảo siêu việt, người mới dùng súng ống đứng xa mục tiêu, bậc thầy thì có thể giết người thành thạo ở bất kỳ khoảng cách nào.

Còn về hành tung của mình luôn bị nắm bắt được, Gambling Snake cũng rất nhanh hiểu ra. Hẳn loại trừ các khả năng bị theo dõi, cuối cùng phương pháp không thể loại trừ, quả nhiên vẫn là người có siêu năng lực theo dõi.

Thế là hẳn lại cẩn thận tra xét nội dung của quyển sách nội tâm, tập trung vào một kẻ có siêu năng lực khác dưới tay Gilson II, người này chính là Ngụy Tinh.

Người bình thường sau khi biết được tình hình này, có thể sẽ bắt đầu bắn chết các động vật nhỏ, nhưng Gambling Snake thì không. Hẳn nghĩ ra một kế hoạch, lợi dụng năng lực này của Ngụy Tinh để giúp chính mình.

Một tháng trước có lẽ Tom Stoll sẽ không nghĩ ra kế sách này, nhưng hiện giờ đã có quyển sách nội tâm trợ giúp. Theo khoảng cách với kẻ thù càng ngày càng gần, bản năng giết chóc của Gambling Snake cũng càng nhanh nhạy và sắc bén...

PS: Từ giờ mình sẽ dịch bộ này, do cách dịch khác nhau nên sẽ có một số từ ngữ hay tên riêng khác với người dịch trước đó. (fishscreen - Tàng Thư Viện)

Chương 13 : Cái bẫy

Ngày 4 tháng 4 năm 2101.

Lúc gần nửa đêm, sắp thanh minh gió nhẹ khơi màn, xuân sắp tàn hoa đã rụng rơi.

Nếu như giết người cũng phải chọn thời điểm, hôm nay là ngày rất tốt.

Gilson II đang chờ trong phòng khách sạn, nhìn chăm chú vào mấy chục màn hình theo dõi được máy tính xử lý bằng công nghệ chia màn hình (Split-screen), tâm trạng không yên giống như ngồi trên đồng lửa.

Sáng sớm hôm nay Gambling Snake đã đến Vegas. Không tới một giờ, sự giám sát của Ngụy Tỉnh đã bị gián đoạn. Lý do rất đơn giản, Gambling Snake đã đi vào một phòng nghỉ cao cấp, lại kéo tất cả rèm cửa sổ xuống. Ở chỗ này loài chim và chuột đều không thể xâm nhập, chỉ số thông minh của động vật không xương sống thì lại khó làm việc này. Cho nên trước khi đối tượng ra ngoài phố, sẽ do đám sát thủ thay thế giám sát.

Gilson II đã thành chim sợ cành cong, hắn cũng không muốn nhớ lại cảnh tượng kinh khủng bảy năm trước. Vì vậy hắn gấp rút phái ra gần như toàn bộ cao thủ cấp Cường, tổng cộng sáu người đi đến nhà nghỉ kia, dù phải tháo dỡ cả tòa cao ốc cũng không thể để Gambling Snake còn sống ra ngoài. Đối tượng muốn sống sót rời khỏi thì chỉ có cách được khiêng ra, hơn nữa tốt nhất là bị khống chế không còn khả năng chống cự, trực tiếp đưa đến trước mặt Gilson II. Đương nhiên đó là tình huống tốt nhất.

Còn như tình huống xấu nhất mà Gilson II có thể chấp nhận, đó là Gambling Snake bị giết chết, mình không thể hành hạ đối phương một phen, chỉ vậy mà thôi. Hắn tuyệt đối sẽ không cân nhắc kế hoạch khiến đối phương có cơ hội uy hiếp đến sự an toàn của mình.

Nói đến cao thủ cấp Cường, thủ hạ của bá tước còn một người không đi tham gia vây giết, đó là Gary Johnston, còn được gọi là “Chó Săn”. Cái từ

“chó” này trong tiếng Anh, đa số tình huống đều không phải dùng để sỉ nhục người khác. Cho nên cái biệt danh này cũng không phải có ý xấu, nó đại biểu cho sự trung thành, nhạy bén và giỏi săn bắt.

Cuối cùng Gilson II vẫn tin tưởng Johnton. Trên thực tế sau mấy phen suy đoán, bá tước phát hiện Johnton thực ra là người đáng tin cậy nhất, vì vậy Johnton được giữ lại bên cạnh bá tước, đảm nhiệm công việc bảo vệ.

Tất cả đã sắp xếp ổn thoả, bá tước chỉ cần chờ một tin tức tốt lành sớm muộn sẽ đến mà thôi. Nhưng chẳng biết tại sao, hắn vẫn khó kìm nén được cảm giác sợ hãi, giống như có một đôi tay vô hình đang bóp cổ mình, khiến hắn không thở nổi.

Một người nữa cũng cảm thấy hơi khác thường, đó là Ngụy Tĩnh. Hắn vẫn luôn không an tâm, mặc dù nhiệm vụ của mình đến đây hắn là đã kết thúc. Trên lý thuyết Gambling Snake không có khả năng chạy thoát khỏi vòng vây của sáu tên cao thủ cấp Cường, nhưng trực giác của Ngụy Tĩnh nói cho hắn biết vẫn có chỗ nào đó không thích hợp.

Ngụy Tĩnh dùng tinh thần kết nối với một con chim bồ câu gần nhà nghỉ Gambling Snake đang ở, không chế nó lượn vòng tìm tòi trên đường phố chung quanh, nhưng vẫn không thu hoạch được gì. Đang lúc hắn cảm thấy mình đã quá đa nghi, chuẩn bị từ bỏ, trên đường phố đèn đuốc sáng rực, bóng dáng một người đàn ông mặc áo đen bỗng tiến vào trong tầm mắt của chim bồ câu. Ngụy Tĩnh dĩ nhiên nhận ra được đó là Gambling Snake, nhưng hắn không nghĩ ra đối phương làm cách nào trốn thoát khỏi nhà nghỉ?

Chưa kịp nghĩ nhiều, chỉ thấy Gambling Snake rẽ vào một con hẻm, tiếp đó vận sức đập tường trèo lên, giống như đi trên đất bằng, nắm lấy mấy chỗ không bằng phẳng trên kiến trúc, đã leo lên nóc nhà cao bốn tầng. Sau đó hắn nhảy đi như chim én lướt trên không, đáp xuống như chuồn chuồn chạm nước, từ trên nóc nhà chạy nhanh tới, đi theo một đường thẳng, mà mục tiêu của phương hướng kia chính là...

Trong lòng Ngụy Tĩnh kinh hãi nghi hoặc. Làm sao Gambling Snake biết được chỗ ẩn thân Gilson II, hắn vừa mới đến Vegas không lâu, có được tình báo từ đâu? Chẳng lẽ hắn có nội ứng?

Không kịp suy nghĩ nhiều, Ngụy Tĩnh biết việc khẩn cấp trước mắt là

nhANH chóng thông báo cho bá tước. Thứ nhất đó là chức trách của mình, thứ hai có câu là “cồng thành bốc cháy, hại cá trong ao”, lỡ may tên sát tinh này giết vào khách sạn, thấy người là chém, vậy thì mình cũng không sống được.

Hắn không ngắt kết nối với con chim bồ câu kia, tiếp tục phân thân giám thị mỗi hành động của Gambling Snake, điều khiển con chim bồ câu kia bay theo phía sau đối tượng. Bản thân Ngụy Tĩnh thì nhắc điện thoại gọi đến chỗ Gilson II. Máy tính trên xe lăn đôi phương dĩ nhiên cũng có công năng liên lạc truyền tin, rất nhanh đã trả lời:

- Ngụy Tĩnh à, có chuyện gì vậy?

Ngụy Tĩnh nói:

- Gambling Snake đã ra khỏi nhà nghỉ, đang đi về hướng khách sạn này.

- Cái gì?

Gilson II cả kinh, hắn lập tức đồng thời liên lạc với mấy tên sát thủ ở nơi khác:

- Các người đang làm gì vậy? Người đã chạy mất rồi!

Đầu bên kia đáp lại:

- Ông chủ, nhà nghỉ này rất kỳ quái, giống như... giống như một mê cung. Ta nghĩ chúng ta đều bị nhốt rồi.

- Đồ... ngu!

Gilson II gào lên:

- Hắn đã giết đến cửa rồi, các người còn lạc đường trong nhà nghỉ? Mau rút về cho ta!

Năm phút kế tiếp Gilson II không ngừng chửi mắng, bên kia lại trở nên hỗn loạn, đám người siêu năng lực cấp Cường đều nóng nảy. Thằng cha kia có tiền, muốn mắng thì cứ mắng, nhưng một đám người trưởng thành như bọn họ lại lạc đường trong một nhà nghỉ, đây là chuyện gì?

- Bá tước đại nhân, hắn đã đến rồi.

Không lâu sau, thông tin từ Ngụy Tĩnh bên kia lại chen ngang.

Gilson II nhìn vào máy theo dõi ở cửa chính khách sạn, trông thấy người đàn ông mặc áo đen từ bên ngoài đi tới, lập tức sợ đến mặt không còn chút máu. Hắn vừa kinh hãi vừa giận dữ, giống như lưỡi hái tử thần đã đặt lên

cổ mình, muốn nuốt nước bọt cũng không được.

Gambling Snake vừa vào đại sảnh khách sạn liền rút súng bắn lên trần nhà, những người không liên quan lập tức bỏ chạy tứ tán. Đám bảo vệ của khách sạn này không có súng, cho nên cũng không ai dám tiến lên, chỉ có chút tiền lương như vậy thì ai dám đùa giỡn với mình mạng, nhanh báo cảnh sát mới là đúng đắn.

Cô gái ở bàn tiếp tân còn tưởng rằng đôi phương nhất định sẽ đi đến nói gì đó với mình, sắc mặt tái mét trốn dưới bàn, run lẩy bẩy. Kết quả chỉ nghe thấy tiếng bước chân của đôi giày da, lại trực tiếp đi qua trước bàn...

Gambling Snake giống như trước kia đã từng đến đây, đi thẳng về phía thang máy, nhấn vào một tầng lầu. Tại khoảnh khắc trước khi cửa thang máy đóng lại, hắn bắn một viên qua khe hở, chuẩn xác giết chết một con chim bồ câu bay vào đại sảnh khách sạn.

Kẻ này một không cướp tiền, hai không cướp sắc, cũng không hỏi thăm người nào ở phòng nào, lại đi vào thang máy. Đám người đứng xem cảm thấy ngạc nhiên, chẳng lẽ vị đại hiệp này nổ súng chỉ đơn thuần muốn cảnh cáo mọi người, vậy tiếp theo hắn muốn làm gì? Nổ tan cao ốc sao?

Quản lý khách sạn lập tức truyền thanh bắt đầu sơ tán khách, đương nhiên trước khi làm chuyện này hắn đã gọi điện thoại cho Gilson II. Có điều đầu bên kia hiển nhiên không rảnh để ý tới một nhân vật nhỏ như hắn, mắng mấy câu rồi kết thúc cuộc gọi.

Trong khách sạn này dĩ nhiên cũng có phòng an toàn do Gilson II xây dựng, nằm ở tầng hầm. Hắn giống như phát điên giục Johnton đẩy xe lăn của mình đi nhanh tới đó. Johnton tuy muốn đánh một trận với Gambling Snake, nhưng bá tước đã phân phó nên cũng đành làm theo.

Bởi vì đám sát thủ khá mạnh đã được phái ra, lực lượng vũ trang tư nhân của Gilson II còn lại trong khách sạn này phần lớn chỉ là người bình thường, không có bao nhiêu kẻ siêu năng lực, cho dù có cũng thuộc loại hình không thích hợp chiến đấu giống như Ngụy Tĩnh. Lúc Gilson II chạy trốn, màn hình máy tính trên xe lăn của hắn giống như đang chiếu một bộ phim hành động đẫm máu. Bọn thủ hạ của hắn hề dám cản đường Gambling Snake, đều bị đối phương một viên một tên, có lúc khoảng cách gần thì một kiếm trong tay áo đâm xuyên qua đầu.

Khi Gilson II ngồi lên thang máy đi xuống tầng dưới cùng, Gambling Snake lại biến mất khỏi máy theo dõi, nơi hắn xuất hiện lần cuối chính là tầng lầu nơi có căn phòng của Gilson II.

Hai mươi giây yên tĩnh, không khí trong thang máy áp bức vô cùng. Đột nhiên máy truyền tin lại kêu lên khiến Gilson II giật mình, hắn run giọng trả lời:

- Ai?

Ngụy Tĩnh nói:

- Là ta, bá tước đại nhân, mau rời khỏi thang máy!

- Người nói gì? Làm sao rồi?

Gilson II hỏi.

Ngụy Tĩnh nói:

- Hắn đã lên vào lòng thang máy rồi! Ngài nhất định không thấy hắn trong máy theo dõi nữa. Ta không chế động vật đi vào, có thể đại khái nắm giữ hướng đi của hắn. Nhưng hắn hành động rất nhanh, ta cũng không biết có thể theo được bao lâu.

- Vậy... ta nên làm sao đây?

Lúc này trong lòng bá tước đã rối loạn, không biết đi đường nào.

Ngụy Tĩnh hỏi:

- Johnston ở cạnh ngài đúng không?

Johnston ở bên cạnh nói:

- Đúng vậy, ta ở đây.

Ngụy Tĩnh nói tiếp:

- Mau dừng thang máy lại, mở cửa cổng bá tước lên cầu thang, chạy đến tầng thượng. Không được đi xuống nữa. Gambling Snake hành động rất nhanh, hắn từ trong lòng thang máy nhảy xuống, trượt theo dây thép, nhất định có thể đến tầng dưới cùng trước các người. Hắn cũng có thể trực tiếp xâm nhập vào giữa thang máy chỗ các người, hoặc là chặn ở cửa phòng an toàn, như vậy bá tước sẽ gặp nguy hiểm.

- Bây giờ các người đi ngược lại hướng của hắn, từ cầu thang chạy lên trên.

Bá tước đi đứng không tiện, Gambling Snake nhất định không nghĩ tới các người lại lựa chọn như vậy, sẽ tranh thủ được thời gian. Ta đã liên hệ với trực thăng đến sân thượng tiếp ứng, chỉ cần lên trực thăng thì sẽ an toàn, dù sao hắn cũng không biết bay.

Gilson II vừa nghe những lời này liền hờn hờ ra mặt, trong lòng thầm nghĩ Ngụy Tinh này quả nhiên tài giỏi, vào thời khắc mấu chốt gặp nguy không loạn, có công bảo vệ chủ, xem ra sau này phải trọng dụng. Hắn lập tức nói với Johnnton:

- Mau đi, không nghe hắn nói sao?

Johnnton nghĩ tới nghĩ lui, cũng không cảm thấy phương án này có vấn đề gì, vì vậy liền dùng thang máy lại, cũng bá tước ra ngoài. Lúc gần đi còn không quên giở chút trò khôn vặt, quay đầu lại nhấn lên bảng điều khiển thang máy vài tầng lầu khác rồi mới rời khỏi.

Công bá tước chạy hai mươi tầng lầu, cuối cùng đã lên đến sân thượng, có thể thở được một hơi. Nhìn bầu trời đêm xa xa không một áng mây, cũng không thấy bất kỳ bóng dáng trực thăng nào. Tiếc rằng hiện giờ đã bỏ xe lăn của Gilson II lại, trên người cả hai cũng không có thiết bị liên lạc với bên ngoài.

Năm phút trôi qua, khoảng thời gian này giống như giây vò, trái tim của Gilson II dần dần trầm xuống, dự cảm bất tường ngày càng mãnh liệt. Hắn dường như đã phát giác được chuyện gì, nhưng chuyện đó quá đáng sợ, đến mức hắn không dám nghĩ tới.

Tại lối đi duy nhất dẫn đến sân thượng, cánh cửa kia bị mở ra, Gambling Snake đứng ở đó, trên tay trái của hắn còn cầm một sợi dây thừng lớn màu trắng.

- Tìm dây thừng thích hợp làm chậm mấy phút, không chờ lâu chứ. Hắn vừa nói vừa tiện tay đóng cửa phía sau lại.

Lúc này Gilson II đang dựa vào ven bờ sân thượng, ngồi dưới đất. Hắn không thể động đậy, chỉ giống như phát điên gào thét:

- Giết hắn! Johnnton! Mau giết hắn! Đừng để hắn đến gần ta!

Johnnton chắn ở trước mặt bá tước, sau lưng hắn chính là vách chắn cuối cùng của Gilson II:

- Hừ... như vậy cũng tốt, ta vốn không cảm thấy chạy trốn có thể giải quyết vấn đề.

Gambling Snake ném sợi dây xuống bên cạnh, nói:

- Vốn cũng không có chuyện chạy trốn, nơi này cao năm mươi hai tầng, mà trực thăng kia cũng chỉ là giả dối mà thôi.

Johnton nói:

- Nói vậy... Ngụy Tĩnh là nội ứng của người?

Gambling Snake nói:

- Người không cảm thấy hỏi vấn đề này rất ngu xuẩn sao? Ngu xuẩn giống như trước đây không lâu người cho rằng mình đã trúng độc vậy.

- Tên khốn người...

Johnton nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng lại không biết phản bác thế nào.

Gambling Snake nói:

- Đáp án vô cùng đơn giản, sau khi ta biến mất khỏi máy theo dõi, cũng không đi vào lồng thang máy, mà là đi vào phòng của Ngụy Tĩnh. Lúc hắn gọi điện thoại cho các người, ta đang dùng súng chĩa vào đầu hắn. Hắn thông minh hơn người nhiều, vì vậy cũng rất biết diễn kịch, mỗi câu nói đều giống như thật.

- Gilson đã sớm thất kinh. Khi mất đi hình ảnh giám sát, năng lực của Ngụy Tĩnh lại trở thành phương pháp giám thị duy nhất đáng tin cậy. Dưới tình huống nguy cấp này, thông tin của hắn giống như cọng cỏ cứu mạng, trong thời gian ngắn các người gần như không thể tìm ra sơ hở trong lời nói, vì vậy các người đã tin tưởng... tin tưởng động vật của hắn có thể quan sát được bên trong khách sạn, tin tưởng cái gọi là trực thăng, do đó các người không đi vào phòng an toàn mà đến chỗ này.

- Người nói xong chưa?

Johnton lạnh lùng nói:

- Nói cho cùng, vẫn phải đánh một trận mà thôi.

Gambling Snake trầm mặc, hắn từ từ bước đến gần Johnton, kiếm trong tay áo sẵn sàng tấn công.

Đón đọc chương mới nhất tại Tàng Thư Viện.

Chương 14 : Báo thù

Bề ngoài Johnton luôn cố tỏ ra là một kỳ nhân cơ trí nhạy bén, nhưng thực ra chỉ là một kẻ tự cho mình thông minh. Hắn cho rằng cùng là người năng lực cấp Cường, thắng bại sẽ xấp xỉ như nhau, lại không biết với cấp bậc tương đồng, khả năng vận dụng và kinh nghiệm chiến đấu sẽ khiến cho thực lực khác biệt một trời một vực. Huống hồ Gambling Snake thông qua quyển sách nội tâm của Gilson II, đã sớm biết được năng lực của Johnton. Đối với một thích khách lão luyện như vậy, biết người biết ta dĩ nhiên là trăm trận trăm thắng.

Khi khoảng cách giữa hai người chưa đến hai mét, Gambling Snake trong nháy mắt vòng ra sau lưng Johnton, kiếm trong tay áo đột ngột đâm tới. Johnton vẫn theo kịp tốc độ này, xoay người tránh qua, thuận thế bắt lấy cổ tay Gambling Snake. Tại khoảnh khắc đó, Johnton thậm chí cảm thấy mình đã giành được thắng lợi.

Năng lực của hắn là tinh thần lây nhiễm, chỉ cần tiếp xúc với mục tiêu hai giây trở lên là có hiệu lực. Quả nhiên Gambling Snake lập tức có biểu hiện khác thường, hắn hét lên một tiếng, dùng sức rút cánh tay bị nắm chặt ra, tiếp đó lùi lại mười mấy mét, cả người không ngừng run rẩy, biểu tình trên mặt cũng không còn bình tĩnh nữa, mà là sắc mặt đỏ bừng, gân xanh nổi lên. Mười mấy giây trôi qua, hắn dường như không kiềm chế được nữa, đột nhiên cười sằng sặc, thần sắc vặn vẹo, còn cầm kiếm quơ lung tung, giống như một gã điên say rượu.

Khóe miệng Johnton cười lạnh, hắn rất hài lòng với phản ứng này. Người bị ảnh hưởng bởi năng lực của hắn, biểu hiện rất giống như dùng thuốc phiện quá liều, chỉ là bọn họ sẽ không sùi bọt mép hoặc tử vong.

Chuyện này giống như về mặt tinh thần đã dùng năm mươi viên ma túy đá pha chế sẵn. Người bình thường dùng một chút thứ này, ít nhất có thể hưng phấn năm giờ. Thử nghĩ xem hiệu quả mấy chục lần, trong phút chốc bộc phát, biểu hiện của Gambling Snake cũng là hợp tình hợp lý.

Johnton cười đắc ý, nói với Gilson II:

- Bá tước đại nhân, hiện giờ hãn cơ bản đã không còn ý thức nữa, mỗi thớ thịt đều đang vận động với cường độ cao, máu chảy nhanh trong huyết quản. Bây giờ ta đưa ngài đến phòng an toàn tránh né, để một mình hãn ở đây làm loạn là được rồi. Người bình thường trúng phải năng lực của ta, nhiều nhất sau một giờ sẽ kiệt sức hôn mê. Còn loại giống như hãn, có lẽ cũng không cầm cự được thêm mấy phút, đến lúc đó ngài có thể bắt sống hãn, sau đó...

Những lời tiếp theo không cần nói cũng biết, dĩ nhiên là hành hạ như địa ngục.

Trên mặt Gilson II hiện lên nụ cười bệnh tật, giống như trong nháy mắt từ địa ngục đi đến thiên đường.

- Ha ha ha... ngươi cũng có hôm nay!

Hắn gào lên với Gambling Snake đang đứng nguyên vị trí, một mình vung vẩy kiếm trong tay áo.

Johnton nói:

- Bá tước đại nhân, chúng ta vẫn nên rời khỏi nơi này trước. Hiện giờ hãn trở nên như vậy, vẫn có nguy hiểm nhất định.

Hắn nói lời này không sai, mặc dù tinh thần lay nhiễm đã phá hủy lý trí đối phương, nhưng bản năng vẫn còn, hơn nữa rất có thể sẽ bị kích thích càng nhạy bén hơn. Trong lòng Johnton từ lâu đã ngầm sợ hãi Gambling Snake, hắn tuyệt đối không muốn đến gần đối phương hiện giờ.

Hắn cúi người xuống, đưa tay muốn đỡ Gilson II dậy. Nhưng trong nháy mắt này, một thanh kiếm bỗng đâm vào sau cổ hắn, nhô ra khỏi cổ họng, mũi kiếm gần như chạm đến mắt của Gilson II ở phía trước. Máu của Johnton theo đường rãnh trên thân kiếm nhỏ xuống mặt Gilson II, khiến tên bá tước hiểu được mình không hề thoát khỏi địa ngục, mà là rơi vào tầng dưới chót.

Gambling Snake nói bên tai đối thủ còn chưa tắt thở này:

- Nếu như ngươi không rõ, ta có thể giải thích một chút. Trước khi đi lên ta đã dùng một liều lớn thuốc an thần, vừa rồi đâm ngươi một kiếm cũng là cố ý chậm đi, để ngươi có cơ hội chạm vào ta.

- Vì vậy người mới tính toán sai tốc độ nhanh nhất của ta, cũng tin tưởng vào tiết mục nổi điên của ta, cuối cùng đã hành động ngu xuẩn buông lỏng cảnh giác, đưa lưng về phía một thích khách đang cầm vũ khí trong tay.

Hắn rút kiếm ra, máu bắn vào cả người Gilson II. Cổ họng Johnston kêu lên ùng ục, nhưng nói không ra lời. Gambling Snake lại đâm thêm một kiếm vào giữa lưng hắn, cho đến khi đối phương tắt thở mới ném thi thể sang một bên.

Sắc mặt Gilson II như tro tàn, hắn giống như một con dê nhỏ chờ bị làm thịt, không có bất cứ khả năng chống cự nào đối diện với một con sói đói, không, là một tên ma quỷ.

- Thầy giáo của ta từng dạy ta, nếu người có lời gì muốn nói với con mồi, cũng chờ cắt cổ đối phương rồi hãy nói, trước giờ ta đều làm như vậy. Gambling Snake vừa nói vừa xoay người, đi đến chỗ sợi dây thừng ném xuống đất vừa rồi.

- Nhưng ta muốn phá lệ một lần vì người, ngài bá tước.

Gambling Snake nhặt dây thừng lên:

- Bởi vì bảy năm trước người đã khiến ta phá lệ, người mà ta muốn giết trước giờ đều sẽ chết, nhưng người lại may mắn sống sót.

Hắn từng bước đến gần:

- Cũng may hôm nay ta còn cơ hội sửa chữa, kết thúc câu chuyện đã sớm nên kết thúc này.

- Người...

Gilson II chỉ thốt ra một chữ, liền bị Gambling Snake cắt ngang.

- Ta biết người muốn nói gì, ta đã từng nhìn thấy biểu tình đó của người một lần rồi. Nếu ta là loại người có thể dùng tiền mua chuộc, bảy năm trước ta đã bị người mua chuộc rồi.

Gambling Snake ngồi xổm xuống, tầm mắt ngang với Gilson II:

- Người và ta, không phải chuyện tiền bạc, mà phải dùng đến tính mạng để giải quyết.

- Tại sao... người từ lâu đã không còn là thích khách của Thiên Minh nữa... Người tha cho ta! Ta thừa nhận truy sát người là một sai lầm, người chắc có thể hiểu được, ta thề sau này...

Gilson II lại lần nữa bị cắt lời.

- Ta đương nhiên hiểu được người.

Gambling Snake từ trên người lấy ra một quyển sách, đó là một quyển sách màu đen, trên bìa không viết bất cứ chữ nào:

- Mức độ ta hiểu người còn vượt xa tưởng tượng của người.

Hắn nói xong liền dùng bật lửa đốt quyển sách kia, lại tiện tay ném sang một bên:

- Trên thế giới này, nếu còn ai có thể từ trên người người tìm ra một chút phẩm chất đáng thương hại, hoặc là giá trị đáng cứu rỗi, đó nhất định là ta.

Ánh mắt và giọng điệu của Gambling Snake càng lúc càng lạnh:

- Có một câu chuyện như vậy, một ngày vào bảy năm trước, có gần ngàn người vây quanh phủ bá tước Gilson kháng nghị. Bọn họ chỉ là dân chúng bình thường, vì không chịu nổi lệnh phân phối buôn bán, lại vô phương thay đổi chính sách, cho nên chỉ có thể tụ tập với nhau, giơ cao biểu ngữ, hô to khẩu hiệu, tiện thể chửi rửa cả nhà bá tước chết không yên lành.

Gambling Snake nói:

- Thế là trong bọn họ có rất nhiều người bị bắt. Không phải bị cảnh sát bắt đi, mà là bị lực lượng vũ trang tư nhân của người, một quý tộc bắt giữ.

- Ngày đó có khoảng một trăm người bị bắt, sau đó bọn họ không ai ngoại lệ bóc hơi khỏi nhân gian, khiến quận Song Ứng bị bao phủ trong một bầu không khí khủng bố, âm thanh phản kháng trong thoáng chốc giảm đi hơn nửa.

- Những người đó đi đâu, Thiên Minh dĩ nhiên là biết. Bọn họ cuối cùng đều chết, bị người bí mật xử tội để trút giận, hơn nữa còn bị chụp mũ tội danh phản quốc. Thật buồn cười...

- Tổng đốc khi đó là bè đảng của người, căn bản không nghe không hỏi đến những người chết kia, hắn ngầm đồng ý, thậm chí còn giúp đỡ che giấu cuộc tàn sát trắng trợn này.

- Cũng chính vì sự kiện này, mới trực tiếp dẫn đến lần hành động của chúng ta vào tháng mười hai.

Gilson II nhớ lại chuyện khi đó, thần sắc biến đổi mấy lần, nói tiếp:

- Người muốn báo thù cho những kẻ đó sao? Bọn chúng có quan hệ gì với người! Một đám dân đen mà thôi! Chẳng lẽ vì lý do này mà ta phải chết sao?

Hắn cuồn cuộn kêu lên. Theo cách nhìn của hắn, tính mạng của mình thật sự quý giá hơn bình dân rất nhiều. Trên thực tế quan niệm của rất nhiều bình dân và hắn đều như nhau. Đây là một thời đại không có chỗ cho chính nghĩa và công lý, từ lâu cân đo giá trị của một người đã không còn dựa vào đạo đức hay phẩm cách, mà là tiền bạc và địa vị.

Gambling Snake không trả lời vấn đề này, chỉ nói tiếp:

- Thầy giáo của ta, đại sư vĩ đại của Thiên Minh, Giovanni Petrach. Mặc dù ông ấy không phải là người siêu năng lực có địa vị cao, nhưng lại là trưởng bối mà mỗi huynh đệ chúng ta đều tôn kính. Ông ấy truyền thụ cho chúng ta tinh thần và kỹ thuật của thích khách, dạy chúng ta vì công chính và quang minh đi gánh vác giết chóc và tối tăm, khắc dấu ấn của Thiên Minh vào trong linh hồn chúng ta.

- Một người như vậy, chính vào năm ấy, khi người lãnh đạo của tổ chức nhận định nhiệm vụ không thể hoàn thành, lão sư vẫn kiên quyết một mình đi cứu viện một trăm người kia.

Nói đến đây, Gambling Snake dừng lại một chút, điều chỉnh hô hấp:

- Ông ấy đã hơn sáu mươi tuổi, kỹ thuật và ý chí cuối cùng sẽ thua trước năm tháng. Thân thể già yếu, tổn thương tích lũy nhiều năm đã đánh bại ông ấy. Cứu viện không thành, ông ấy đã bị bắt.

Trong mắt Gilson II lóe lên điều gì, hắn dường như đã nhớ lại, nhớ tới một ký ức vô cùng bất lợi với mình.

- Các người tra hỏi ông ấy, hành hạ ông ấy, nhưng không hỏi ra được chữ nào, cho nên cuối cùng ông ấy vẫn khó thoát khỏi cái chết. Nhưng có thể vì tức giận nhất thời, người lại lựa chọn hình phạt treo cổ, sau đó còn treo thi thể của ông ấy trong sân nhà mình để thị chúng.

Gilson II đã không dám nhìn thẳng vào mắt Gambling Snake, mà đối phương vẫn đang tiếp tục thuật lại:

- Người không nên làm như vậy. Người bóp chết bình dân phản đối người, coi thường tính mạng bọn họ, chuyện này đã không thể tha thứ. Nhưng người treo cổ một thích khách, đó là sỉ nhục đối với người đó, người đã chà đạp lên vinh quang của lão sư.

- Nên biết, dây treo cổ là thứ chuẩn bị cho tội nhân.

Tại khoảnh khắc nói ra câu này, một sợi dây thừng đã quấn vào cổ bá tước.

Gilson II rút cuộc đã hiểu, là điều gì khơi mào đêm máu tanh nhiều năm trước, là điều gì khiến một cỗ máy giết chóc có rất nhiều thủ đoạn lấy mạng người khác như Gambling Snake, lại lựa chọn dùng dây thừng treo hắn ở ngoài gác chuông.

Giết người phóng hỏa đai lưng vàng, làm cầu sửa đường không thi thể, có lẽ đa số tình huống đều như vậy, nhưng có lúc trên đời này cũng có báo ứng.

Trên quảng trường trước cửa khách sạn đã đầy xe cảnh sát, từ sân thượng nhìn xuống có thể thấy khách khứa bị sơ tán, nhân viên làm việc trong khách sạn, người đi đường, còn có rất nhiều cảnh sát.

Lúc này trên sân thượng khách sạn bỗng bùng lên một chùm ánh sáng, một viên đạn tín hiệu màu đỏ như khói hoa thấp sáng một mảnh trời.

Tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn lên, trông thấy một người đàn ông trước người đầy máu bị ném ra từ sân thượng, cổ của hắn bị dây thừng lớn siết chặt, giống như đang chịu hình phạt treo cổ, treo trên bức tường bên ngoài cao ốc.

Thi thể kia ở trên không lắc lư theo gió, gương mặt dữ tợn kinh khủng, chết không nhắm mắt. Gương mặt đó đang kể lại một câu chuyện đáng sợ và dài dòng, một câu chuyện dài đến bảy năm, liên quan đến báo thù...

Đón đọc chương mới nhất tại Tàng Thư Viện.

Chương 15 : Mirror Face

Ngày 9 tháng 4, một nơi tại quận Song Ung.

Sườn dốc đen, mộ lẻ loi. Nắng chiều ngiêng, nhận bay về.

Lúc Gambling Snake đi đến trước mộ sư phụ, nơi đó đã có một người đang đứng. Nhìn đường nét thân hình kia cao lớn cường tráng, hẳn là một người đàn ông trung niên. Hắn mặc một bộ áo khoác màu đen, chiếc mũ sau cổ trùm lên đầu, dáng vẻ thần thần bí bí, giống như một nhà luyện kim của thế kỷ thứ mười chín.

Người nọ không mang hoa tươi đến mà mang một chai rượu mạnh, đó là rượu mà khi còn sống Petrarch thích nhất. Lúc này chai rượu trên đất đã trống không, mộ bia lại bị ướt hơn nửa.

Theo ta suy đoán, hành động của hắn rất giàu màu sắc chủ nghĩa lãng mạn, đó là đồ rượu xuống mộ bia, nhưng cũng không loại trừ khả năng hắn mắc tiếu.

Được rồi, chỉ là đùa một chút mà thôi, trở lại chuyện chính.

Đối diện với người xa lạ, Gambling Snake sẽ không tùy tiện buông lỏng cảnh giác. Hắn đi chậm lại, từ từ đến gần, trong lòng vẫn không loại trừ khả năng đối phương đột nhiên ra tay đánh lén mình.

- Cậu là học trò của hắn sao.

Người đàn ông bỗng lên tiếng, hắn không quay đầu lại, giọng nói rất khàn, còn có một loại ngọt ngọt giống như nói từ trong hũ.

Gambling Snake không tiếp tục đi tới, dừng lại phía sau đối phương không đến hai mét, trả lời:

- Ngài là bạn của gia sư?

- Bạn từ thuở nhỏ.

Hắn dừng một chút rồi nói:

- Có điều từ ngày hắn gia nhập Thiên Minh, chúng ta cũng không còn liên lạc nữa. Mấy chục năm trôi qua, khi lần nữa nghe được tin tức của hắn thì cổ nhân đã qua đời, hài cốt đã lạnh lẽo. Ta lại không có cảm giác đặc biệt gì, cho nên ta cảm thấy chúng ta chỉ là cổ nhân, không thể gọi là bạn.

- Ngài còn nhớ được rượu mà gia sư thích nhất, đúng là hiếm có.
Gambling Snake nói.

- Hừ... một ngôi mộ trống mà thôi, ta nghĩ Thiên Minh đã dùng cách khác xử lý thi thể. Hơn nữa cho dù lão quỷ kia thật sự nằm bên dưới, cũng không nếm được mùi vị của rượu này.

Hắn thở dài một tiếng:

- Đời người có rượu phải nên say, cửu tuyền có giọt nào đến tay. Đám thích khách các người hô hào “người theo thân chết, tinh thần bất diệt”, cuối cùng lại mấy người có thể thoát khỏi vận mệnh này.

Gambling Snake không biết trả lời ra sao, sau khi báo thù hắn cũng từng suy nghĩ vấn đề tương tự, một kẻ như mình rốt cuộc sau này nên đi về đâu:

- Ngài đã không tin vào lễ tế, cần gì đến đây gặp cổ nhân.

Người đàn ông kia xoay lại, áo khoác màu đen che phủ toàn thân đến mức gió thổi không lọt. Thứ duy nhất có thể nhìn thấy là hai phần ba gương mặt dưới mũ trùm đầu, nhưng nơi đó không có mặt người, chỉ có một chiếc mặt nạ màu sáng bạc.

Bề ngoài mặt nạ đường cong nhẵn nhụi, có hình bán nguyệt hơi nhô ra ngoài, vì vậy không nhìn thấy đường nét của khuôn mặt, cũng không lộ một chút da nào, còn về bộ phận từ cằm trở xuống đều bị che sau cổ áo kéo cao, không nhìn thấy được.

- Ta tới để gặp cậu, Gambling Snake.

Người mặt gương nói.

- Không biết tiên bối có gì chỉ giáo.

Gambling Snake thay đổi cách xưng hô, bởi vì chỉ cần là người, sau khi nhìn thấy tạo hình kinh hãi như vậy đều sẽ nhận định đối phương không phải là người bình thường.

- Ta cũng không phải thích khách gì, hai chữ tiên bối không nhận nổi. Còn

về cái tên mà cha mẹ đặt cho, loại người giống như cậu và ta dĩ nhiên đã sớm vứt bỏ rồi. Cậu có thể gọi ta là Mirror Face, cũng không cần mở miệng là kêu “ngài”. Chỉ hơn nhau chút tuổi mà thôi, không đáng để gọi như vậy. Mirror Face nói xong, một bàn tay từ trong áo khoác đen vươn ra, bên trong cũng mặc trang phục đen kịt, trên tay còn mang một chiếc găng màu đen bằng da:

- Trước tiên cậu xem đoạn ghi hình này một chút.

Gambling Snake nhận lấy máy chiếu di động trên tay đối phương, nửa tin nửa ngờ nhìn xem. Cảnh tượng hiện lên trên màn hình là một căn phòng nhỏ hẹp, vị trí ống kính ở góc trần nhà, chính giữa phòng có một chiếc bàn, một bên là hai tên sĩ quan mặc quân phục HL đang ngồi, bên kia là một bóng người quen thuộc. Gambling Snake rất nhanh nhớ được người kia là ai, hấn ngừng đầu nhìn Mirror Face:

- Ghi hình vào lúc nào?

Mirror Face nói:

- Buổi tối ngày xảy ra vụ cướp ngân hàng, cậu còn đang trên đường về nhà, tên cướp may mắn sống sót này đã bị tổng bộ HL của quận Phong Diệp bí mật mang đi từ trong cục cảnh sát Winnipeg. Sau đó tất cả tin tức liên quan đến kẻ này, lúc công bố ra ngoài quá nửa đều trải qua chính phủ “sửa đổi”.

Tiếng gào của tên cướp trong máy chiếu khiến Gambling Snake lại chú ý vào.

- Các người phải tin ta! Ta không phải là thủ phạm chính! Ta bị người khác uy hiếp! Đây là giao dịch! Các người hiểu chưa?

Biểu hiện của hai tên sĩ quan kia rất nghiêm túc:

- Chúng ta hỏi cái gì thì người trả lời cái đó, bớt nói nhảm đi!

- Tại sao các người không hiểu? Ta bị ép buộc! Ta phải cướp năm trăm ngàn tiền mặt! Sau đó đưa đến địa phương chỉ định! Ta phải thành công! Ta phải hoàn thành nhiệm vụ vào mấy giờ trước! Tại sao các người không nghe ta nói! Cầu xin các người! Mau thả ta ra!
Hấn bị tra tấn trên ghế, chiếc ghế được cố định trên đất.

Chỉ thấy tên cướp kia giống như phát điên ra sức vùng vẫy, gào thét, dù cổ tay bị còng siết ra vết máu, hấn cũng không hề quan tâm. Chân phải lúc ban ngày bị Gambling Snake bắn nát, mặc dù đã trải qua trị liệu đặc biệt của

HL, nhưng lúc này dưới tấm vải thưa lại rỉ ra nhiều máu, thấm ướt mặt đất dưới bàn.

Hai tên sĩ quan kia dường như đã mất kiên nhẫn, thấp giọng nói mấy câu vào máy truyền tin. Sau đó có vài người đi vào, tiêm thuốc mê cho tên cướp rồi kéo ra ngoài. Đến đây thì đoạn ghi hình cũng chấm dứt.

Gambling Snake trả máy chiếu lại cho Mirror Face, hỏi:

- Làm sao ngài lấy được đoạn ghi hình này?

- Đây là một đoạn ghi hình vô dụng, một đoạn dữ liệu bị xóa bỏ, cho nên ta mới có thể lấy được.

Mirror Face giải thích:

- Hệ thống của HL rất khó xâm nhập, trên toàn thế giới có thể hack vào hệ thống cấp bậc như HL không quá mười người, đương nhiên trong đó không có ta. Nhưng mà... ta biết một lỗ hổng trong hệ thống của bọn họ, mỗi ghi chép bị bọn họ xóa bỏ đều sẽ lưu lại dữ liệu ẩn giấu trên bios, chỉ cần nhanh tay thì có thể lấy ra trước khi tin tức hoàn toàn biến mất.

Gambling Snake nói:

- Như vậy tại sao ngài lại vừa khéo trộm được tin tức kia? Ngài giám thị tổng bộ HL ở quận Phong Diệp suốt hai mươi bốn giờ sao? Còn nữa, vì sao HL lại cảm thấy hứng thú với loại vụ án cướp ngân hàng này? Nếu nguyên nhân là vì ta, vậy thay vì thẩm vấn tên cướp kia, không bằng trước tiên bắt ta còn thực tế hơn.

Sau một tiếng cười lạnh, Mirror Face trả lời:

- Bọn họ hành động nhanh như vậy, là vì tên cướp kia đã khai ra một cái tên.

Gambling Snake nhớ lại nội dung đoạn ghi hình, nói tiếp:

- Ngài muốn ám chỉ thủ phạm chính mà hắn nói?

Mirror Face nói:

- Đúng, bất kỳ vụ án nào, một khi có liên quan đến cái tên đó, lập tức sẽ không do cảnh sát bình thường quản lý nữa. Vụ án sẽ trực tiếp tăng đến cấp bậc nguy hiểm cao nhất của HL. Thứ cho ta nói thẳng, với thực lực của cậu, cậu cảm thấy cấp bậc nguy hiểm của mình là bao nhiêu? Hai? Hay là ba? Hừ... vậy còn kém xa để khiến tổng bộ địa phương của HL phải huy động nhân lực, làm lớn chuyện này.

Gambling Snake nói:

- Chẳng lẽ ngài muốn nói, người chỉ thị tên kia cướp ngân hàng là đại đoàn trưởng kiêm giáo hoàng cấp Cường của Giới Luật Thép?

Hắn cũng chỉ thuận miệng hỏi lại mà thôi. Theo hắn biết, trên toàn thế giới có thể đạt đến nguy hiểm cấp năm cũng không có mấy người.

Mirror Face chỉ lạnh lùng trả lời:

- Cậu cảm thấy cấp năm chính là cấp bậc nguy hiểm nhất sao?

Câu này không giống như đang nói đùa, cho nên Gambling Snake cũng không cười. Hắn đã chuẩn bị tâm lý, bởi vì hắn cảm thấy những lời sắp nghe được sẽ lật đổ thế giới quan của mình.

Nhưng Mirror Face không nói ra tên gọi của cấp bậc cao nhất kia, mà đổi thành nói:

- Trong danh sách, cấp bậc đó chỉ có một người. Ta phải dùng diện mạo như hiện giờ để gặp người khác, cũng là do hắn ban cho. Vì vậy một khi nhận được tin tức liên quan đến người đó, không chỉ có HL, ta dĩ nhiên cũng sẽ lưu ý kỹ càng, đây là lý do ta lấy được đoạn ghi hình này.

Mirror Face dừng lại mấy giây, sau đó nói tiếp:

- Mới đầu ta không rõ lắm, thậm chí không thể xác định chuyện này có thật sự liên quan đến “người đó” hay không. Nếu là hắn ở sau lưng giở trò, vậy chuyện này tuyệt đối chưa kết thúc, cướp ngân hàng nhất định chỉ là bắt đầu, tạo thời cơ để chuyện kế tiếp có thể phát triển theo ý muốn của hắn.

- Sau đó một số người không tầm thường đi đến Winnipeg, sự chú ý của ta cũng dần dần chuyển sang trên người cậu. Về sau cậu liên tục chém giết, cho đến năm ngày trước lúc giết chết Gilson II, ta đã hiểu được. “Người đó” một tay đạo diễn vụ cướp ngân hàng, chính vì muốn vạch trần thân phận của cậu, “dẫn dắt” cậu đi báo thù, trở lại giang hồ.

Gambling Snake nói:

- Rốt cuộc ngài đang nói đến ai?

- Cậu có từng nghe đến một cái tên, Thiên Nhất.

Câu này của Mirror Face khiến Gambling Snake ghen hòng nhìn trần trời,

nhưng trong trí nhớ những mảnh vụn khiến người ta không thể giải thích, vào giờ phút này dường như dùng một phương thức khó mà tưởng tượng, nhưng lại phù hợp logic nối liền với nhau, trở thành một sợi dây hoàn chỉnh.

Gambling Snake nhớ lại... mỗi tháng Tom Stoll đều đến ngân hàng vào cùng một ngày. Ngày 10 tháng 3 đó lúc hắn hết giờ làm ở công ty, cùng với thời điểm lái xe tạt qua ngân hàng, đều có thể tính toán được. Đúng! Thông qua quyển sách nội tâm! Bất kỳ người nào cũng có thể nắm giữ hành tung của mình một cách chính xác. Bởi vì có vụ cướp ngân hàng, mới khiến cho gã trai luôn nép mình này xuất hiện trên trang đầu tin tức, mới có kẻ thù tìm đến cửa, mới có một chuỗi hành động báo thù sau đó của hắn.

Nghĩ đến đây, Gambling Snake lại không nén được hoài nghi. Cho dù mình có mặt trên tin tức của một bộ phận truyền thông, chẳng lẽ Gilson II lại vừa khéo đang xem tin tức liên quan sao? Hay là... Hắn lập tức cười lạnh, nghĩ đến với bản lĩnh của kẻ gọi là “Thiên Nhất” kia, muốn khiến Gilson II nhìn thấy tin tức mà không lưu lại dấu vết, cũng không phải chuyện khó.

Mirror Face thấy một người vui giận không thể hiện ra ngoài như Gambling Snake thần sắc cũng biến đổi mấy lần, đoán rằng hắn đã hiểu được, vì vậy lại nói:

- Một tháng nay cậu làm cũng không tệ, lại là học trò của cô nhân, ta cảm thấy có thể tin nhiệm cậu. Nhiều năm qua ta vẫn luôn tìm Thiên Nhất, để báo thù...

Tấm gương trên mặt hắn phản chiếu gương mặt của Gambling Snake, gương mặt đó lại khôi phục lãnh khốc và bình tĩnh:

- Cậu muốn cùng đi gặp hắn không?

Gambling Snake trả lời gần như không suy nghĩ:

- Cậu còn không được.

Đón đọc chương mới nhất tại Tàng Thư Viện.

Chương 0 : Tự chương của Trà Tiên

Ngồi trong xe của Shimaki, từ nông thôn hẻo lánh chạy về hướng thành thị phồn hoa. Xung quanh cao ốc dần đông đúc, trên đường cũng càng lúc càng chật chội. Ánh trăng một lần nữa bị mây che phủ, thay vào đó là đèn đuốc sáng trưng của đô thị hiện đại hóa. Loại cảm giác này rốt cuộc là thân thiết hay chán ghét...

Chuyến hành trình này thật dài, khiến ta có không ít thời gian để suy nghĩ. Trong phần lớn tình huống, ta càng muốn suy nghĩ của mình trống rỗng, nhưng đầu óc lại không thể nhàn rỗi được. Những đầu mối, mẩu chuyện vụn vặt tự động chấp vá, sắp xếp ở trong đầu, cho đến khi hoàn chỉnh không tì vết. Dù không cố gắng suy nghĩ, ta cũng có thể hiểu những chuyện mà người khác phải tốn tâm huyết nghiên cứu mới lĩnh ngộ được.

Có lẽ đây là thiên phú, thứ mà mọi người mong ước, nhưng đối với ta thì lại giống như lời nguyền từ lúc sinh ra.

Từ khi bắt đầu hiểu chuyện, ta đã biết mình không giống như những hoàng tử khác. Hiển nhiên có một đạo huyết thống của ta bị phụ hoàng nghi ngờ, mẫu thân cũng vì vậy mà bị lạnh nhạt.

Nhưng sau đó khoảng sáu tuổi, vấn đề huyết thống của ta cuối cùng đã được nghiệm chứng. Thực ra đây cũng không phải là kiểm nghiệm y học phức tạp gì, nhưng chuyện xảy ra trên người vương tộc lại trở thành vấn đề chính trị nhạy cảm, dây dưa kéo dài.

Kết quả kiểm nghiệm cuối cùng, sở dĩ tóc của ta màu lam, không phải vì mẫu thân có hành động bất chính, mà là do gen biến dị, cũng chính là người đột biến mà mọi người nói.

Khi đó ta cảm thấy, phụ hoàng biết được tin tức này lại nửa vui nửa buồn. Mặc dù năm ấy ta còn chưa đến bảy tuổi, nhưng theo ta quan sát thì kết luận này không sai.

Mẫu thân và những hoàng phi khác, còn có hoàng hậu, trước giờ đều không hợp nhau. Sau lưng bà không có gia tộc lớn nâng đỡ. Trước khi ta sinh ra, bà thậm chí không có một người thân nào trên đời. Một phụ nữ xuất thân bình dân, trong thâm cung không nơi nương tựa, đau khổ tự mình biết. Vốn tưởng rằng sau khi sinh một đứa con, có thể được phụ hoàng quan tâm nhiều hơn, cùng với sự tôn trọng nhất định của người khác, không ngờ đây lại là khởi đầu của một cơn ác mộng. Trong những năm tháng không ngừng bị nghi ngờ và vu khống, nếu không có sự tồn tại của ta, có lẽ mẫu thân đã lựa chọn cái chết rồi.

Ta suy nghĩ trên lập trường của phụ hoàng, nếu đổi lại là ta, có thể càng muốn nhận được tin tức xấu hơn. Nếu ta không phải con trai ruột của ông ấy, ông ấy có thể danh chính ngôn thuận xử tử mẹ con chúng ta, một lần giải quyết rất nhiều vấn đề.

Nhưng sau khi huyết thống của ta được chứng thực, phụ hoàng ngược lại cảm thấy khó xử, bởi vì ông ấy đã mắc nợ mẹ ta, trong lòng hồ thẹn. Càng bởi vì thiên phú của ta, khiến ta rất có thể xuất sắc hơn những đứa con khác của ông ấy, cũng chính là các anh em của ta.

Làm một hoàng tử không có một chút tài sản chính trị nào, từ khi sinh ra đã bị gọi là con hoang, tài năng lại trở thành uy hiếp đối với chính mình.

Ta không biết mẫu thân cụ thể nghĩ thế nào, nhưng sau khi huyết thống của ta được nghiệm chứng không lâu, bà lại uống thuốc độc tự sát. Có lẽ vì bà yêu phụ hoàng, biết rằng cái chết của mình có thể san sẻ nỗi lo cho người đàn ông kia, đây cũng là chuyện duy nhất bà có thể làm. Hoặc có lẽ bà cho rằng ta đã an toàn, không còn ai dám nói năng lung tung về ta, cũng không có ai dám làm hại một hoàng tử hàng thật giá thật.

Cũng không mất quá nhiều thời gian để ta thoát khỏi đau buồn, có lẽ vì sự “thông minh” của ta, khiến ta biết làm thế nào điều chỉnh tâm tình một cách hiệu quả.

Khi những hoàng tử khác bắt đầu tiếp nhận giáo dục vỡ lòng, ta hết đêm đến ngày học tập tất cả tri thức có thể học, nghiên cứu siêu năng lực của mình, dồn tất cả tinh lực và sự chú ý vào hai chuyện này, để quên đi nỗi đau mất mẹ.

Năm mười hai tuổi, ta rời khỏi hoàng cung, gia nhập Highest Laws, khiến

cả triều đình kinh ngạc. Nhưng phụ hoàng rất ủng hộ ta, ông ấy hiểu được ở lại Thiên Đô cũng không có đất dung thân cho ta. Một người giống như ta, rời đi xa mới có thể khiến các anh em khác không cảm thấy uy hiếp, như vậy tốt cho tất cả mọi người.

Ban đầu ta chỉ muốn tìm một nơi để phát huy tài năng của mình, nhưng tình hình phát triển sau đó lại nằm ngoài dự đoán của ta.

Trên đời này kẻ xấu rất nhiều, trong đó người thông minh lại rất ít. Những chuyện mà người khác cảm thấy rắc rối phức tạp, trong mắt ta lại chỉ liếc qua là thấy ngay. Dần dần ta đã có danh vọng nhất định trong HL, mọi người không còn cho rằng ta là một hoàng tử cần người đi cùng bảo vệ, đến tồ chức để chơi đùa. Cấp trên bắt đầu coi trọng ý kiến của ta, giao trọng trách cho ta, đưa ta từ một vị trí phù phiếm lên một chức vị thực sự.

Có lẽ, loại cảm giác “được người cần” này mới là thứ ta muốn tìm lúc rời khỏi Thiên Đô.

Chớp mắt hơn mười năm trôi qua, năm tháng cực kỳ khoan dung với ta, tốc độ già yếu của ta lại chậm hơn người bình thường, bây giờ nhìn vẫn giống như một học sinh vừa lên cấp ba. Ta đã suy tính đại khái, nếu mình có thể sống thọ và chết vì tuổi già, khi đó tuổi tác có thể sẽ vượt qua hai trăm bốn mươi tuổi. Cũng không biết lúc đó thế giới sẽ như thế nào. Hiện giờ bạn bè quen biết đều không còn gọi ta là Krause Wittstock điện hạ, mà đều gọi là Trà Tiên. Đó là biệt hiệu trong một lần hành động ta từng tham dự, chẳng biết từ lúc nào đã được bọn họ mang ra sử dụng. Có thể vì trà là sở thích duy nhất mà ta thể hiện trước mặt người khác.

Nếu nói trên đời này còn chuyện gì khiến ta canh cánh trong lòng, đó là đến hôm nay vẫn không bắt được Thiên Nhất, thậm chí ta còn không trực tiếp nhìn thấy hắn.

Lần đầu tiếp xúc với tội án mà hắn phạm phải là vào năm năm trước, đó là lần đầu tiên ta cảm nhận được sự khủng bố chân chính. Đó không phải sự sợ hãi với thứ hữu hình, thứ hữu hình vốn không đáng sợ, nhiều nhất chỉ phá hủy thể xác của người. Giống như những kết quả mà hắn lưu lại sau khi gây án, với cảnh sát bình thường thì cũng không có gì đặc biệt. Nhưng nếu bọn họ nhìn được nhiều như ta, nếu bọn họ có thể phát hiện sau khi những đầu mối kia được liên kết, cả quá trình sự kiện đáng sợ đến thế nào, nhất định sẽ đồng thời cảm thấy kính phục và căm ghét giống như ta...

Bất tri bất giác đã sắp đến nơi. Cái tên may mắn còn sống kia... học sinh cấp ba Ikeda, lại sống sót trong trò chơi của Thiên Nhất. Theo hiểu biết của ta về Thiên Nhất, tên Ikeda này còn sống, khẳng định không phải do Thiên Nhất nổi lòng từ bi hoặc sơ xuất, mà hơn chín phần là hắn cố ý lưu lại người sống... Hơn nữa cuộc điện thoại trước đó cũng có hàm ý, đây là khởi đầu của một trò chơi hoàn toàn mới, một lần đánh cờ giữa hắn và ta.

Chương 1 : Cấp sáu

Ngày 14 tháng 12 năm 2100, vào đêm khuya.

Nơi này là bệnh viện tâm thần duy nhất ở Hokkaido, bệnh nhân cũng không nhiều. Diện tích của tòa nhà không khác biệt lắm với trường trung học bình thường, vách tường đều được sơn màu dịu. Trước một phòng bệnh tại lầu hai, hai người đàn ông mặc đồng phục quân đội HL đang vác súng canh giữ ở cửa. Xem ra Trà Tiên đến đây, khiến mức độ coi trọng vụ án này của chính phủ bản địa tăng lên khá cao.

Shimaki dẫn Trà Tiên vào gian phòng kia, sau đó đóng cửa lại.

- Cần ghi âm không, trưởng quan?

Shimaki hỏi.

- Không cần.

Lúc Trà Tiên trả lời, cặp mắt nhìn chăm chú vào người trẻ tuổi ánh mắt rời rạc ngồi trên giường bệnh. Lúc này Ikeda giống như một cái xác không hồn, không nói một lời, cũng giống như không thấy hai người xa lạ đang đứng trước mặt.

- Hắn được đưa đến vào hôm qua phải không?

Trà Tiên hỏi.

Shimaki trả lời:

- Đúng vậy, khoảng bốn giờ chiều hôm qua, lúc phát hiện thì hắn đã trong tình trạng này rồi.

Hắn dừng một chút, lại bổ sung một câu:

- Khi đó còn phát hiện thi thể của cha hắn là Ikeda Takeshi ở bên cạnh, còn Kinh Diệu... lại chết trên đường trước cửa nhà hắn.

Trà Tiên đi lên trước mấy bước, nói với Ikeda:

- Cậu Ikeda.

Ikeda không trả lời, vì vậy Trà Tiên lại gọi mấy tiếng, nhưng kết quả cũng không khác. Hắn dùng ngón tay lắc lắc mấy cái trước mặt Ikeda, nhưng ánh mắt Ikeda vẫn đờ đẫn, im lặng không nói gì.

Trà Tiên thở dài:

- Xem ra trong thời gian ngắn không hỏi được gì, bảo phía bệnh viện tiến hành trị liệu như bình thường đi, qua một thời gian có lẽ hắn sẽ khôi phục lại.

Hắn xoay người nói:

- Cũng không cần tìm người đặc biệt trông coi hắn nữa, rút lui cả đi.

- Tuân lệnh.

Shimaki dĩ nhiên không dám có bất cứ dị nghị nào với mệnh lệnh của vị đại nhân này, hoàn toàn nghe theo.

Đi ra khỏi phòng bệnh ngột ngạt, trong đầu Trà Tiên hiện lên câu mà Thiên Nhất nói với hắn trong điện thoại trước đó, “rất nhiều đầu mối nóng hổi đang chờ ngươi”. Câu này không phải khiêu khích đơn thuần, bản thân nó chính là một loại ám hiệu, hai chữ “nóng hổi” nghĩa là một số chứng cứ có thời gian hạn định, nếu bỏ lỡ thì rất có thể đầu mối sẽ bị cắt đứt...

Hai người rời khỏi bệnh viện tâm thần, đi xe về hướng phân bộ HL ở Hokkaido.

Lúc rời khỏi phòng của Ikeda, Trà Tiên đã an bài kỹ càng về bước tiếp theo của vụ án. Khi xe bắt đầu chạy, hắn liền nói:

- Ngài Shimaki, có một số tài liệu cần ngài chuẩn bị.

- Xin chỉ thị, trưởng quan.

Shimaki kính cẩn đáp lại mỗi câu nói của Trà Tiên.

- Về phía tài liệu, ta cần tất cả hồ sơ vụ án ở Hokkaido được ghi chép lại trong vòng một tháng, kể cả những vụ án không lập hồ sơ điều tra, chẳng hạn như bị trộm xe đạp gì đó, chỉ có biên bản lúc báo án chứ không có hồ sơ. Còn có tư liệu căn cứ về thiếu úy Kuwahara Junichi, những mối quan hệ của thân phận bên ngoài và tin tức thân phận của anh ta trong HL. Cuối cùng chuyển ưu tiên nhất vào sáng mai, đó là sắp xếp để ta đi khảo sát hiện trường thiếu úy Kuwahara bị hại.

Shimaki ghi nhớ từng chuyện vào trong đầu, không dám có một chút sai lầm nào.

.....

Nửa giờ sau, Trà Tiên một mình nằm trong phòng của mình, trần trọc khó ngủ.

Lúc trước nói chuyện điện thoại với Thiên Nhất, là rạng sáng ngày 14 theo giờ bản địa của Hokkaido. Sau cuộc điện thoại đó, Trà Tiên không hề dừng bước từ vùng biển phụ cận đảo Địa Ngục chạy đến phủ Anh, hạ thuyền xong đã hỏi thăm người tiếp đãi hần là Shimaki một chút tình hình đại khái, sau đó lại chạy đến cửa hàng sách. Kết quả không có gì bất ngờ, chỉ nhìn thấy một thánh giá ngược to lớn màu đen.

Trong đầu của hần, những tin tức đã biết đang đan xen trình chiếu, dùng vô số phương thức tổ hợp có khả năng tiến hành suy diễn...

Nếu như Thiên Nhất không nói dối trong điện thoại, vậy từ khi giết Kuwahara đến rạng sáng gọi điện, trong thời gian không đến mười tiếng này, hần và cả cửa hàng sách đã cùng nhau biên mất, rời khỏi phủ Anh.

Chuyện này rất giống với những vụ án trước đây có liên quan đến Thiên Nhất, mỗi khi Trà Tiên nghe tin chạy đến, Thiên Nhất và cửa hàng sách trong lời đồn kia đã sớm không thấy bóng dáng. Từ đó suy đoán, hần nhất định sở hữu một loại thiết bị truyền tống vô cùng tiên tiến. Không... không thể nói là tiên tiến, mà phải nói là đã vượt qua kỹ thuật khoa học cao nhất của thời đại này.

Nếu truyền tống là kỹ thuật duy nhất của hần, vậy thì còn dễ xử lý. Sợ rằng hần không chỉ sở hữu một loại kỹ thuật khoa học, mà là toàn bộ hệ thống khoa học cao siêu, như vậy truyền tống không gian cũng chỉ là một góc núi băng mà thôi. Tương lai sẽ có vô số thiết bị càng nguy hiểm, thậm chí có thể uy hiếp đến sự sống của toàn nhân loại, nằm trong tay loại người như Thiên Nhất, nghĩ đến chuyện này thật khiến người ta sợ hãi.

Còn có thủ đoạn của hần, dùng phản ứng dây chuyền sinh ra từ những sự kiện nhỏ bé, thay đổi vận mệnh của một người thậm chí là một đám người. Đây rốt cuộc là trí tuệ hay là một loại năng lực? Hay là cả hai? Hần gây án

như vậy mục đích là gì?

Bất tri bất giác, sự chú ý của Trà Tiên một lần nữa từ phân tích vụ án chuyển sang phân tích con người Thiên Nhất. Tên điên nguy hiểm này là một vương mắc trong lòng mà Trà Tiên không thể giải được. Sau khi gia nhập HL, hắn đã lòng bắt vô số tội phạm, trong đó không thiếu những kẻ thông minh hơn nữa còn mạnh mẽ. Chẳng hạn như Thần Thước hôm qua mới bị hắn đưa vào nhà tù Tide, ở châu Úc đấu trí đấu sức với tên xảo trá này hơn nửa tháng, mới thành công chế ngự được đối phương.

Nhiều năm qua, hẳn là tội phạm dám so tài chính diện với Trà Tiên, cuối cùng không ai ngoại lệ đều thất bại. Gặp phải hắn, phương pháp tốt nhất là giống như một vị Mr. Left, tập thành thói quen nghe ngóng rồi chuồn, hòa tan phẩm chất hèn hạ vào trong máu, mới có thể giữ được tự do.

Nhưng tên Thiên Nhất này lại hoàn toàn trái ngược, hắn không phải cố ý khiêu khích Trà Tiên, mà hắn gặp ai cũng như vậy. Nếu chỉ số thông minh của đối phương có hạn, hắn còn lười để ý tới, giống như muốn nói “đùa giỡn người là coi trọng người”.

Mấy năm nay, đề án duy nhất mà Trà Tiên đệ trình có liên quan đến cải cách thể chế HL, đó là ngoài cấp bậc nguy hiểm từ một đến năm như trước, còn thiết lập một cấp bậc nguy hiểm khác... cấp sáu.

Cấp bậc này không liên quan đến thực lực chiến đấu, không liên quan đến đẳng cấp siêu năng lực, cũng không liên quan đến người bị truy nã còn sống trên đời hay không, người tiến vào cấp bậc này sẽ vĩnh viễn tồn tại trong danh sách.

Giống như câu nói của một tổ chức, “người theo thân chết, tinh thần bất diệt”. Người có khả năng uy hiếp nhất chưa chắc cần dựa vào nắm tay, có lẽ dựa vào một cây bút cũng đủ lật đổ thế giới rồi.

Đề án của Trà Tiên rất nhanh được thông qua, có lẽ thân phận hoàng tử vào lúc này đã phát huy tác dụng. Tóm lại hiện giờ trên Địa Cầu, người tiến vào danh sách nguy hiểm cấp sáu chỉ có một, đó là Thiên Nhất.

Một đêm không ngủ, nghĩ tới nghĩ lui, sắc trời đã sáng. Trà Tiên đã gần ba mươi tiếng không được nghỉ ngơi, nhưng tinh thần vẫn dồi dào. Khác với nghỉ ngơi hiệu suất cao của Gambling Snake, đây không phải là một loại kỹ

xảo, mà là tình trạng trời sinh đã có.

Máy truyền tin trên tường kêu mấy tiếng. Trà Tiên không nhắc máy, hần trực tiếp đứng dậy, đi ra khỏi phòng. Hần biết hiện trường bên kia đã chuẩn bị xong rồi.

Chương 2 : Khảo sát

Đèn huỳnh quang màu trắng trải dọc trần nhà, Trà Tiên men theo hành lang bước vào hiện trường tử vong của Kuwahara.

Sáng hôm trước Kinh Điều và Kuwahara còn nói chuyện ở đây, nhưng lúc này hai người đều đã không còn ở nhân thế.

Nếu Kinh Điều không chết, Trà Tiên xử lý vụ án này nhất định sẽ bớt đi nhiều việc. Vị sĩ quan cảnh sát này tuy chỉ có thực lực cấp Giấy, nhưng năng lực thị giác phản quang của hắn rất tiện cho việc thu thập chứng cứ. Hơn nữa vì hắn đã tham gia điều tra trước khi trò chơi của Thiên Nhất kết thúc, cho nên thông tin và bằng chứng của hắn đều rất có giá trị.

Trên thực tế, ban đầu Thiên Nhất cũng không định giết chết Kinh Điều. Bởi vì theo hắn suy đoán, đợi HL phát giác được hắn ở đây, cho đến lúc Trà Tiên chạy tới, có thể đã qua một tuần thậm chí còn lâu hơn, khi đó rất nhiều chứng cứ sẽ không còn ý nghĩa, cho nên để Kinh Điều sống có thể khiến trò chơi càng thú vị hơn.

Nhưng giống như hắn đã nói với mấy “kẻ dọn dẹp” kia: “Kinh Điều vốn không cần chết, nhưng mấy giây trước các người đã buộc ta phải thay đổi chủ ý”.

Trong mấy giây ngắn ngủi, tình huống đã xảy ra biến hóa.

Ngày đó Thiên Nhất đã sớm biết mình bị theo dõi, nhưng hắn không thể đoán ra thân phận của người giám thị. Quyền sách nội tâm cũng có quy tắc và hạn chế nhất định, ngoại trừ không thể giải mã những người có siêu năng lực thật sự (không bao gồm người cải tạo), muốn lấy được tiếng lòng của người bình thường, điều kiện cơ bản là phải biết tên của người bị giải mã.

Đây là một công việc khá hao phí tâm thần. Chẳng hạn như người muốn giám thị một địa điểm ở bên kia đại dương xa xôi, phương án một là người

có thể tùy ý nghĩ một cái tên khá phổ biến ở bản địa, sau đó mở cuốn sách bìa đen ra, xem thử người được lật tới có thật ở đó hay không. Nhưng phương án này tỉ lệ thành công rất nhỏ, bởi vì trên địa cầu người trùng tên rất nhiều. Cho nên còn có phương án hai đáng tin hơn, đó là tìm một người nổi tiếng, ví dụ như thống đốc bản địa, ngôi sao thể thao hoặc giải trí vân vân, biết mặt mũi thì sẽ không sai. Tiếp theo có thể từ trong quyển sách nội tâm của bọn họ biết được tên của những người khác, cứ như vậy tiến hành móc nối, dùng chuỗi quan hệ giữa người và người tìm được người cần giám thị.

Sau khi cửa hàng sách của Thiên Nhất di chuyển đến Hokkaido, trong phạm vi trăm dặm chung quanh điểm dừng chân, không có người nào mà hắn không biết tên, trừ khi chỉ là người qua đường...

Mà đối với Thiên Nhất thì quyển sách nội tâm cũng chỉ là công cụ, không phải năng lực của bản thân hắn. Năng lực của hắn mạnh mẽ và phức tạp hơn nhiều. Một phần của năng lực, đó là chỉ cần người khác cách hắn đủ gần, bất kể là người cải tạo, người biến dị, người siêu năng lực... hắn đều có thể biết được cấu tạo sinh lý, nguyên lý năng lực của bọn họ. Cho dù không đến gần như vậy, hắn ít nhất cũng có thể biết được sự tồn tại của những người này.

Sáng sớm ngày 13 khi Thiên nhất vừa tỉnh lại, liền cảm giác được có bốn người không biết tên nên không thể lật được tiếng lòng đang mai phục ở phụ cận, có điều khi đó hắn không thể xác nhận bọn họ là người dọn dẹp do HL phái tới.

Nhưng khi Kinh Điều rời đi, bốn người của tiểu đội C kia phát giác Thiên Nhất đi ra khỏi cửa hàng sách. Có thể bọn họ lo lắng hắn sẽ chạy trốn, cho nên tiến đến gần hơn. Lúc này Thiên Nhất mới xác định, bọn họ đều là người cải tạo thực lực đạt cấp Bính, loại đội ngũ này phù hợp với tiêu chuẩn của tiểu đội dọn dẹp thuộc HL.

Thế là trong đầu Thiên Nhất hiện lên hành động của Kinh Điều, tiếng lòng của những cảnh sát khác, lại kết hợp với tình huống trước mắt, gần như trong mấy giây hắn đã phân tích ra, cục cảnh sát có một gã siêu năng lực khác là Kuwahara có hai lớp thân phận trong HL. Chuyện này có nghĩa là Trà Tiên gia nhập còn sớm hơn mong đợi.

Vì vậy trong khoảnh khắc đó, Thiên Nhất đột nhiên thay đổi suy nghĩ. Hắn

quyết định giết chết Kinh Điều, kéo trò chơi thú vị này trở lại một độ khó thích hợp.

Để bảo đảm không có sơ hở, Thiên Nhất mới giết cả Kuwahara. Tên này và Kinh Điều đều là người có siêu năng lực, quyền sách nội tâm không thể giải mã suy nghĩ của bọn họ. Lỡ may hai người bọn họ đã trao đổi thông tin quan trọng gì, Thiên Nhất cũng không cách nào biết được, vẫn nên diệt khẩu để chắc ăn hơn.

Trà Tiên đi vào nhà xác, hiện trường này đã bị phong tỏa, tất cả vật chứng đều được giữ gìn rất tốt. Đương nhiên ngoại trừ thi thể, thi thể của Kuwahara và Kinh Điều đều do bộ phận khám nghiệm tử thi của HL tiếp nhận, cảnh sát cơ bản đã bị đá ra khỏi vụ điều tra này.

- Trước khi thiếu úy Kuwahara bị hại, ngài đã nói chuyện điện thoại với anh ta?

Trà Tiên vừa quan sát hiện trường vừa nói.

Shimaki trả lời:

- Đúng vậy thưa trưởng quan, nội dung liên quan đến chuyện tiểu đội C bị mất liên lạc.

- Ngài hẳn là biết vụ án liên quan đến Nghịch Thập Tự có cấp bậc gì đúng không?

Nghe được vấn đề Trà Tiên thuận miệng hỏi, Shimaki trong nháy mắt cả người nổi da gà, sắc mặt biến đổi, trong lòng biết rõ hàm ý của câu hỏi này chết người đến thế nào.

Trong chuyện này thiếu tá Shimaki quả thật đã sợ ý. Thân là trưởng quan của phân bộ HL địa phương, hẳn đương nhiên biết cái gọi là nguy hiểm cấp sáu, nhưng trước giờ hắn luôn coi thường cái khái niệm mới sinh ra được vài năm này. Sau khi nhận được báo cáo của Kuwahara, Shimaki đã tra xét tất cả vụ án liên quan đến Nghịch Thập Tự có trong kho tư liệu của HL, phát hiện tên Thiên Nhất này chẳng qua là một kẻ điên giết người liên hoàn mà thôi, trong số người chết trước đây không một ai vượt qua cấp Bính.

Có thể nói, đây là hậu quả của những kẻ chỉ nhìn kết quả mà không biết quá trình, tự suy đoán bừa bãi về Thiên Nhất.

Shimaki vốn không hiểu Trà Tiên, hắn cho rằng Thiên Nhất chỉ là có hiềm khích cá nhân gì đó với hoàng tử đại nhân, cho nên vị vương tộc này lợi dụng thân phận và quan hệ của mình, tạo ra một cấp bậc dở dở ương ương như vậy.

Mà với cấp bậc của Kuwahara còn không biết thông tin về độ nguy hiểm cấp sáu, hắn cũng chẳng biết gì về cái tên Thiên Nhất này, báo cáo chỉ dựa theo quy trình bình thường xử lý vụ án kẻ siêu năng lực giết người. Vì vậy trong lòng thầm kêu may mắn, Shimaki quyết định thân nhiên phái một đội dọn dẹp dưới quyền đi xử lý Thiên Nhất, đến lúc đó không chừng còn có thể mượn chuyện này thăng quan phát tài. Hắn cũng không nói với tiểu đội C về chuyện độ nguy hiểm cấp sáu, chỉ cho bọn chúng xem một vài tài liệu liên quan đến những vụ án của Nghịch Thập Tự trước đây, xem như đã có thông tin. Cho đến khi bốn người kia chết đi, Shimaki mới dần dần phát giác được tính nghiêm trọng của vấn đề. Lúc này hắn lại gọi điện thoại chất vấn Kuwahara, trách cứ đối phương đánh giá sai về thực lực của phạm nhân.

- Thiếu tá Shimaki.

Trà Tiên đã sớm nhìn thấu tâm tư của đối phương:

- Nếu ngài cảm thấy khó trả lời, chúng ta có thể không thảo luận vấn đề này nữa.

Lời này khiến Shimaki giống như được đại xá. Nếu Trà Tiên có ý truy cứu trách nhiệm, Shimaki nhất định sẽ mất chức, bởi vì những người có thể đùn đẩy trách nhiệm đều đã chết rồi.

Trà Tiên lập tức nói:

- Ngài ra ngoài trước một chút, để ta ở lại đây một mình.

- Vâng thưa trưởng quan.

Shimaki kính cẩn lễ phép lui về phía sau, lúc ra ngoài còn không quên đóng cửa lại. Trên trán hắn đổ mồ hôi, sau lưng đã ướt đầm, nghĩ thầm: “Người này thoát nhìn tuổi còn trẻ, ôn hòa lễ độ, nhưng tâm kế lòng dạ cực kỳ đáng sợ, một câu nói bình thường cũng có thể đẩy người khác xuống vách núi, chỉ xem hắn có muốn đưa tay kéo người lại hay không”.

Trà Tiên khinh thường hừ lạnh:

- Đều là những kẻ vô năng, lại có thể ngồi ở địa vị cao.

Hắn lập tức nghĩ đến điều gì, không nhìn được cười:

- Có lẽ chính vì ngồi ở địa vị cao, khiến bọn họ biến thành vô năng...

Ánh mắt của hắn di chuyển trong phòng, xe đẩy ngã dưới đất, khay sắt đặt công cụ giải phẫu, công cụ rải rác trên đất, giường bệnh bên cạnh, vết máu trên đất chưa khô.

Trong đầu Trà Tiên, thời gian giống như chảy ngược, những mâu thuẫn vụn vỡ một lần nữa chấp vá lại với nhau, quá trình Thiên Nhất giết chết Kuwahara vào hai ngày trước dần dần tái hiện trước mắt hắn...

Chương 3 : Suy đoán kết luận

Ngày 15 tháng 12, vào chập tối.

Thời gian một ngày này đã khiến Trà Tiên hiểu rõ rất nhiều chuyện. Đối với hắn thì cái chết của Kuwahara và Kinh Điều cũng không phải là vụ án quá phức tạp. Còn Matsuo Hara, Miura Kazuya, Ikeda Takeshi, trên mặt ba người này có ký hiệu thánh giá ngược màu đen, nguyên nhân cái chết của bọn họ mới khó cân nhắc.

Lúc này Shimaki đang ở trong phòng làm việc, cùng với một nhân viên ghi chép nghe Trà Tiên trình bày.

- Bắt đầu nói từ sáng ngày đó đi. Mười giờ sáng hôm đó, Kinh Điều đi đến nhà xác của cục cảnh sát. Bên trong cục cảnh sát này, ngoại trừ hành lang thì những nơi khác đều không lắp máy ghi hình, vì vậy trước mắt chúng ta không biết Kinh Điều và Kuwahara đã nói chuyện gì. Nhưng theo ta suy đoán, nội dung câu chuyện hẳn là thảo luận nghiên cứu về vụ án.

- Sau lần nói chuyện đó, Kinh Điều liền một mình rời khỏi cục cảnh sát. Trong tin tức cuối cùng trước khi tiểu đội C bị mất liên lạc, chúng ta được biết Kinh Điều đã đến cửa hàng sách để gặp Thiên Nhất. Bọn họ tiến hành giao lưu, sau đó Kinh Điều từ chỗ Thiên Nhất biết được tình hình xảy ra trong nhà Ikeda, lập tức chạy đến chỗ đó. Sau khi phát hiện thi thể và Ikeda Nozomu tinh thần thất thường, Kinh Điều đã liên lạc với cục cảnh sát, tiếp đó bị bắn chết ở ngoài cửa.

- Cả vụ án cũng không có quá nhiều biến số. Trên mặt Kinh Điều không có thánh giá ngược, cho nên hẳn là không rơi vào trò chơi của Thiên Nhất. Sau khi Kinh Điều chết không lâu, Thiên Nhất liền lấy giấy tờ chứng nhận trên thi thể anh ta, đi qua mấy lớp cửa điện tử trong cục cảnh sát, những chuyện này có thể tra xét được thông qua máy ghi hình và bộ nhớ của cửa điện tử. Nói tóm lại, hung thủ giết chết Kinh Điều chắc chắn là Thiên Nhất.

- Trong vụ án này có mấy nghi vấn. Đầu tiên là Kinh Điều đến cửa hàng

sách gặp Thiên Nhất để làm gì. Theo hiểu biết của ta trong cục cảnh sát, Kinh Điều là một nhân viên cảnh sát rất có chính nghĩa, cũng rất có năng lực. Về điểm này, ta nghĩ trước đây thiếu úy Kuwahara chắc cũng đã đệ trình báo cáo liên quan cho nội bộ HL.

Shimaki trả lời:

- Đúng vậy, thiếu úy Kuwahara đã từng đề cử cảnh sát Kinh Điều với tổ chức. Chỉ là... bởi cảnh xã hội của người này hơi phức tạp, nếu xác định muốn chiêu mộ vào HL, cần phải triển khai xét duyệt tương đối kỹ càng. Vì vậy cuối cùng quyết định tạm thời không tiếp xúc với anh ta, chỉ đưa anh ta vào danh sách thay thế bổ sung, khi có chức vị trống thì sẽ ưu tiên cân nhắc.

- Cái gọi là bối cảnh xã hội phức tạp, chẳng qua là xuất thân bình dân, trong lúc phá án từng có xung đột với quý tộc.

Trà Tiên nói:

- Anh ta cũng xem như hợp tiêu chuẩn hình sự chuyên nghiệp của phái học viện, năng lực xử án cũng không tệ, nhưng tuổi đã hơn ba mươi vẫn không lên được chức phụ tá cảnh bộ, nguyên nhân không nói cũng biết.

Shimaki trầm nghĩ: “Loại chuyện này cũng điều tra rồi sao... chỉ mới một ngày ngắn ngủi mà thôi, đúng là không chuyện gì có thể giấu được.”

Trà Tiên không đổi sắc, nói tiếp:

- Được rồi, tiếp tục nói về vụ án này. Nhìn vào tính tình của Kinh Điều, anh ta đi tìm Thiên Nhất rất có thể là định bắt đối phương. Theo suy đoán của ta, anh ta không có một chút chứng cứ nào, hoàn toàn là dựa vào phán đoán. Vụ án do Thiên Nhất gây ra chính là như vậy, chuyện này cũng không có cách nào. Bởi vì không có lệnh bắt, chức quyền của Kinh Điều cũng có hạn, cho nên mới hành động một mình.

- Không làm theo trình tự hợp pháp, Kinh Điều dĩ nhiên cũng không có lý do để những người khác theo anh ta bước vào vùng nước đục này. Nhưng hành động một mình có rất nhiều tai họa ngầm, cuối cùng vẫn không thể bắt được đối phương. Sau khi Thiên Nhất cho biết tin tức về Ikeda, Kinh Điều đã đưa ra lựa chọn. So với việc bắt một tên điên, anh ta càng hi vọng có thể cứu được tính mạng người khác, cho nên Kinh Điều đã rời khỏi cửa hàng sách. Đến chỗ này lại có nghi vấn thứ hai, nếu Thiên Nhất đã muốn giết anh ta, tại sao không ra tay ở cửa hàng sách.

Lúc này Shimaki lại nói:

- Có lẽ vì hấn e ngại thực lực của Kinh Điều. Kinh Điều đã chủ động tìm tới cửa, dĩ nhiên đã có đề phòng, Thiên Nhất không tìm được cơ hội hạ thủ.

Trà Tiên nói:

- Đây đúng là một cách giải thích, nhưng khả năng không lớn. Thiên Nhất có thể giết chết tiểu đội dọn dẹp, có thể giết chết thiếu úy Kuwahara, tại sao lại e ngại một cảnh sát? Cho nên ta đoán, ban đầu hấn không định giết chết Kinh Điều, nhưng một số chuyện đã khiến hấn thay đổi chủ ý.

- Đáp án cũng rất rõ ràng, từ khi Kinh Điều rời khỏi cửa hàng sách đến khi chết ở ngoài cửa nhà Ikeda, trong thời gian đó chuyện duy nhất xảy ra chính là chiến đấu giữa tiểu đội C và Thiên Nhất, chính chuyện này đã thay đổi suy nghĩ của Thiên Nhất.

- Rạng sáng hôm qua hấn dùng điện thoại di động của thiếu úy Kuwahara gọi cho ta, cố ý nhắc đến cái chết của Kinh Điều và Kuwahara. Hai người này đều do hấn tự tay giết chết, ý của hấn là vì ta tham gia, hấn mới quyết định diệt khẩu hai người này.

- Tiếp theo chúng ta có thể tiến hành liên kết hai tầng quan hệ nhân quả này. Sợi dây duy nhất có thể liên kết chúng, chính là sáng ngày hôm đó hấn còn không biết thiếu úy Kuwahara thực tế là người của HL, nhưng sự xuất hiện của tiểu đội C đã khiến Thiên Nhất suy luận ra mối quan hệ này. Căn cứ theo đó, hấn phán đoán ta sẽ gia nhập điều tra trong thời gian ngắn, mới dẫn đến một loạt hành động của hấn vào ngày 13.

- Rạng sáng ngày 14 theo giờ Hokkaido, khi ta dùng tốc độ nhanh nhất trực tiếp gọi điện liên lạc với thiếu úy Kuwahara, Thiên Nhất đã sớm hoàn thành tất cả công việc giải quyết hậu quả, ung dung rời khỏi nơi này.

Thiếu tá Shimaki sắc mặt ngưng trọng gật đầu, dường như thấy hấn ra vẻ như vậy, thật ra là nghe được cái hiểu cái không, lời nói thâm là: “Mặc dù không hiểu rõ lắm, nhưng đáng vẻ hai người các người đều thật lợi hại.”

Trà Tiên cũng không rảnh suy nghĩ xem đối phương có thể hiểu được bao nhiêu, hấn đã thấy biểu tình tương tự nhiều rồi. Đám người này khẳng định là biết kết quả, nói ra quá trình bọn họ cũng có thể hiểu được bảy tám phần, còn về suy diễn, nhân quả, mục đích ẩn giấu, biến số đan xen trong đó v.v, dù sao hấn nói cho hấn nghe là được rồi...

- Tiếp theo nói đến cái chết của tiểu đội C. Cư dân ở phụ cận rất ít, dù sao cũng không thể dựa vào lời chứng của bọn họ. Bình dân nghe được tiếng súng phần lớn là chạy trốn hoặc ẩn nấp, cho dù thật sự nhìn thấy, người bình thường cũng rất khó nhìn ra tin tức có giá trị trong chiến đấu của người siêu năng lực.

- Dựa vào kết quả kiểm nghiệm cuối cùng, tình huống đại khái là một người bởi vì đường dây của bộ phận máy móc trong cơ thể tự động bốc cháy, nổ tung mà chết. Một người khác tình huống cũng tương tự, đường ống dẫn chất lỏng của bộ phận máy móc trong cơ thể bị vỡ, chất lỏng chảy vào đại não, khiến cho đầu lâu bị căng rách từ bên trong, đại não nát như tương. Người thứ ba... bị té gãy xương cổ. Vị đội trưởng kia thì được cải tạo đôi xứng nửa người, loại hình mới xuất hiện mấy năm trước, kết quả chỗ nối tiếp giữa thân thể và máy móc đột nhiên hoàn toàn tách ra, hơn nữa cũng không phải do ngoại lực kéo rách hoặc cắt đứt, mà là do chính mình vận động tốc độ cao nên bị tách rời.

- Giữa thế kỷ này kỹ thuật cải tạo người đã vô cùng hoàn thiện, nửa tháng nữa là chúng ta tiến vào thế kỷ hai mươi hai rồi, kỹ thuật máy tính quang học sẽ trở thành biểu tượng của thời đại mới. Dưới điều kiện này, nếu nói trong tiểu đội dọn dẹp của HL còn có sản phẩm lỗi sau cải tạo, vậy xác suất tuyệt đối không quá 1%. Bốn thân thể cải tạo có vấn đề được phân phối vào cùng một tiểu đội, trong cùng thời gian xảy ra hỏng hóc chết người, đây là chuyện không có khả năng.

- Vì vậy cái chết của bọn họ chắc chắn có liên quan đến năng lực của Thiên Nhất. Nhưng những năm gần đây, bao gồm cả nhân viên phân tích của EAS, vẫn không thể đánh giá về năng lực của Thiên Nhất, bất kể nội dung cụ thể, mức độ hiếm có, thuộc loại hình nào vv. Về chuyện này ta cũng không có đầu mối, suy đoán lung tung cũng không có ý nghĩa, ngược lại sẽ khiến mình rơi vào ngõ rẽ, cho nên chỉ có thể tạm thời gác vấn đề này lại.

Shimaki nghe vậy lập tức hiểu được, tại sao trong tài liệu liên quan đến Nghịch Thập Tự không có bất kỳ thông tin nào chỉ rõ cấp bậc của Thiên Nhất, hóa ra là căn bản không ai biết. Ba ngày trước chính hắn còn suy đoán bừa bãi đối phương nhiều nhất chỉ có năng lực cấp Bính, bây giờ suy nghĩ một chút, trong cái chết của tiểu đội C thì Shimaki hẳn phải gánh trách nhiệm tương đối lớn.

Trà Tiên tiếp tục tự thuật:

- Cuối cùng là vụ án giết chết thiếu úy Kuwahara, quá trình trên cơ bản rất rõ ràng. Sau khi cảnh sát Kinh Điều chết, Thiên Nhất đã lấy giấy tờ chứng nhận của anh ta, lại giết chết một nhân viên cảnh sát mặc đồng phục khác đang làm nhiệm vụ gần cục cảnh sát. Sau đó hắn mặc đồng phục cảnh sát vào, từ cửa sau đưa thi thể vào cục cảnh sát. Một tuần nay liên tiếp xảy ra vụ án giết người, hắn lại có thể từ cửa Kinh Điều để mở cửa, sau khi tiến vào cục cảnh sát cũng không gặp mấy người, càng không ai tra hỏi hắn, điều này khiến Thiên Nhất rất thuận lợi đi vào nhà xác, gặp được thiếu úy Kuwahara.

- Dùng máu viết lên ngực thi thể của tên nhân viên cảnh sát đã chết kia dòng chữ “ngươi đoán sai rồi”, đây là một cạm bẫy tồi tệ, nhưng nhìn vào thi thể thiếu úy Kuwahara thì nó đã thành công.

Lúc thiếu úy Kuwahara kiểm tra thi thể, Thiên Nhất tiện tay cầm lấy dao phẫu thuật trong khay trên xe đẩy bên cạnh, từ sau lưng đâm thiếu úy Kuwahara bị thương. Lựa chọn của hắn rất gian xảo, nếu đưa tay vòng ra trước cắt cổ thì có thể sẽ bị phát hiện, nhiều nhất chỉ cắt một bên cổ bị thương, lỡ may có sơ suất, tư thế đó rất dễ bị phản kích trọng thương. Đâm vào đầu thì trong nháy mắt tiếp xúc có thể sẽ bị tránh né, dù sao dưới da đầu là xương, không dễ bị đâm thủng như vậy. Mà Thiên Nhất lại lựa chọn một phương pháp chắc ăn nhất, dùng dao phẫu thuật đâm vào người thiếu úy Kuwahara, ngay cả chuôi dao cũng không đâm vào trong cơ thể. Vị trí vết thương là chính giữa lưng, như vậy thiếu úy Kuwahara không thể dựa vào sức mình lấy dao ra được. Mà dao phẫu thuật vừa mỏng vừa sắc nằm trong cơ thể, tổn hại gây ra không cần quá lâu là có thể khiến người bị thương tử vong.

- Nhưng xem xét hiện trường, thiếu úy Kuwahara vẫn có thể phản kháng, dù sao anh ta cũng là cường giả cấp Bính. Dưới tình huống này người thường rất nhanh sẽ chết, hơn nữa căn bản không thể động dậy được, nhưng thiếu úy Kuwahara vẫn có khả năng liều một lần cuối. Nếu anh ta có thể bộc phát giết chết Thiên Nhất, lại kịp thời được cứu chữa, quả thật có khả năng sống sót rất lớn.

- Khi đó vũ khí mà thiếu úy Kuwahara sử dụng hẳn là cưa xương, nhưng hành động của anh ta hiển nhiên đã nằm trong dự liệu của Thiên Nhất. Nếu ta là Thiên Nhất, ta sẽ cố ý bày ra sơ hở, chẳng hạn như đưa lưng về phía Kuwahara, hoặc là giả vờ thả lỏng vv, thực ra là dụ đối phương tấn công.

Một khi thiếu úy Kuwahara hành động, người thật sự sợ hãi lại là anh ta. Trong cơ thể tồn tại một con dao sắc, chức năng tim phổi bị tổn thương, trong trạng thái này niềm tin mang theo nhất định là một chiêu phân ra thắng bại. Thiên Nhất phản kích cũng vậy, né tránh cũng thế, Kuwahara sẽ không có cơ hội thứ hai. Sau khi đánh trật một chiêu, anh ta tất nhiên sẽ kiệt sức, thân thể bị tổn thương nặng hơn. Lúc này cho dù Thiên Nhất không làm gì cả, chỉ cần không ai đưa Kuwahara đi bệnh viện, anh ta cũng sẽ chết ở đó.

Nói đến đây, Trà Tiên cầm ấm trà xanh trên bàn, trực tiếp rót nửa ly:

- Bên trên là tình hình đại khái ba vụ án giết chết Kinh Điều, tiểu đội C, Kuwahara do chính Thiên Nhất thực thi. Cái chết của cảnh sát Kinh Điều cũng đưa vào hồ sơ vụ án do nội bộ HL điều tra luôn đi, dù sao cũng có liên hệ nhất định với hai vụ án khác, cũng có khá nhiều chứng cứ liên quan đến vụ án giết thiếu úy Kuwahara. Ba vụ này có thể cùng tiến hành xem xét chứng cứ, quy về một án.

- Như vậy điều tra về ba vụ án này tạm thời kết thúc, ngày mai bắt đầu phân tích vụ án của Matsuo Hara, Miura Kazuya và Ikeda Takeshi. Ngoài trừ ba người này, phân cục thứ ba Hokkaido còn có ba người chết khác, trên thi thể xuất hiện dấu hiệu của Nghịch Thập Tự. Với thói quen thao túng sự tình của Thiên Nhất, cái chết của sáu người rất có thể liên quan với nhau.

- Cho nên... thiếu tá Shimaki, cố gắng nhanh nhất đưa cho ta tư liệu, hồ sơ liên quan đến bọn họ, tốt nhất là vào tối nay. Ngoài ra làm phiền sắp xếp một chút, ngày mai ta muốn tự mình tìm hiểu tính hình của người nhà Miura.

Shimaki trả lời:

- Vâng thưa trưởng quan.

Trà Tiên uống xong nước trà trong ly, đứng dậy nói:

- Cáo từ, nếu có tình huống gì, bất cứ lúc nào cũng có thể gọi điện đến phòng ta.

Nhìn hắn đi ra ngoài, Shimaki thở phào một hơi, dáng vẻ giống như trút được gánh nặng.

Trong lòng Shimaki biết rõ, một chút sự tình vừa rồi, nếu để hắn soạn ra một phần báo cáo như vậy, nhanh nhất cũng phải mất nửa tháng. Có rất

nhiều vấn đề mầu chột, hẳn cũng không đi sâu được như vậy. Nhưng Trà Tiên tới điều tra chỉ cần một ngày, có thể thấy được chênh lệch về hiệu suất.

“Krause Wittstock...” - Shimaki khắc sâu cái tên này vào trong đầu. Theo hẳn thấy, vị hoàng tử này tuy tuổi tác chỉ khoảng hai mươi, nhưng đã là một nhân vật lớn. Không nói là kỳ tài đương thời, ít nhất cũng mạnh hơn không chỉ trăm lần so với mấy tên huynh trưởng tiếng xấu lan xa của hẳn. Hiện nay hoàng đế tuổi tác đã cao, chắc hẳn cũng hồ đồ rồi, có nhân tài như vậy không giữ bên cạnh, lại lưu một đám thê thiếp xấu xa, con cái vô dụng ở trong cung. Qua mười mấy hai mươi năm nữa, nếu thiên hạ có biến...

Hẳn không tiếp tục suy nghĩ nữa, dù sao đây cũng là chuyện vượt quá bản phận. Đừng nói là làm, cho dù là nghĩ, nói, viết liên quan đến mấy chuyện này, nhẹ thì thân rơi vào ngục, nặng thì đầu rơi xuống đất. Vẫn nên kịp thời thu hồi ý niệm này, điều tra chuyện xấu mà tên điên nguy hiểm cấp sáu kia làm thì tốt hơn.

Chương 4 : Suy nghĩ ở vị trí người khác

Ngày 16 tháng 12, buổi chiều, Trà Tiên đến nhà thăm hỏi cha mẹ của Miura.

Cha tên Miura Akira, là viện trưởng của bệnh viện lớn nhất Hokkaido, có thể xem là nhân vật có máu mặt ở vùng này, ông ta tự mình tiếp đãi Trà Tiên.

Nỗi đau mất con làm ông ta cả đêm khó ngủ, tơ bạc tóc mai, bông mắt dày nặng, thần sắc tiêu tụy, khiến người đàn ông trung niên không tới năm mươi tuổi này thoát nhìn giống như một ông già sáu mươi tuổi.

Nhưng gặp được vương tộc, Miura Akira vẫn kiên trì biểu hiện đủ khiêm tốn và phục tùng. Dựa vào kinh nghiệm và thân phận của ông ta, dĩ nhiên có thể tiếp xúc được một số nhân vật của xã hội thượng lưu. Ông ta biết rõ tính tình của những người này, chỉ cần mình còn một hơi, tốt nhất là nên cố gắng thỏa mãn yêu cầu của bọn họ, nếu không...

- Ta cảm thấy rất đồng tình với cảnh ngộ của ông.

Trà Tiên hỏi han mấy câu đơn giản, sau đó chuẩn bị vào chủ đề chính:

- Trước mắt vì muốn điều tra hung thủ sát hại cậu Miura, cần hỏi ông một số vấn đề.

- Kẻ hèn nhất định biết thì sẽ nói, nói hết toàn bộ.

Miura Akira cung kính trả lời.

Trà Tiên hiểu được, muốn ông ta nói thẳng ra cũng rất khó:

- Ông Miura, ông có biết tình hình hiện tại của nhà Suzuki Kiyoko không?

Lúc nghe đến cái tên Suzuki, Miura Akira giống như bị sét đánh, thần sắc trong nháy mắt từ tái nhợt chuyển thành đỏ bừng, máu dồn lên não, ánh mắt trong thoáng chốc đầy sợ hãi và kinh ngạc.

Trà Tiên không đổi sắc, nhìn biến hóa trên mặt đối phương, giọng điệu

cũng từ lễ độ khách khí trở thành không thân thiện lắm:

- À... phản ứng như vậy sao, ông không ngờ ta lại điều tra được chuyện này đúng không? Vậy thì quá coi thường năng lực của HL rồi.

- Đại nhân... ngài... ngài đang nói gì vậy...

Miura Akira lắp bắp nói.

Trà Tiên thừa dịp này uống một ngụm trà:

- Hiện tại giả vờ không có tác dụng nữa, xin trả lời câu hỏi của ta!

Miura Akira nuốt nước miếng một cái, cố bình tĩnh lại, trả lời:

- Sau khi nhà Suzuki rời khỏi Hokkaido, tôi cũng không nghe được tin tức của bọn họ. Chuyện này... đã qua hơn một năm, chẳng lẽ...

- Yên tâm, không phải Suzuki giết con trai ông.

Trong lòng Trà Tiên đã có tính toán, xem ra Miura Akira quả thật không biết tình hình của nhà Suzuki, vì vậy nói:

- Suzuki Kiyoko đã chết rồi, ngày 8 tháng 12 năm ngoái, cô ấy trước tiên dùng dao đâm chết song thân, sau đó mở khí đốt thiêu rụi nhà mình.

- Vậy... chuyện này và cái chết của Kazuya, có liên hệ gì sao?

Miura Akira hỏi.

- Có quan hệ hay không là chuyện của ta, ông không cần hỏi. Tiếp tục nghe đi, nếu như có vấn đề ta sẽ dừng lại hỏi ông.

Trà Tiên nói tiếp:

- Tháng 9 năm ngoái, cậu Miura lên năm nhất cấp ba, tình cờ gặp gỡ Suzuki Kiyoko ở cùng lớp. Ngày 4 tháng 9 lại xảy ra một số chuyện, khiến cho ngày hôm sau Suzuki không đến trường. Qua ngày tiếp theo, tài khoản ngân hàng của nhà cô ấy lại nhận được một khoản tiền lớn. Đối với một gia đình như Suzuki, đó xem như là một số tiền khổng lồ rồi.

- Qua một tuần sau, nhà Suzuki bỗng rời khỏi Hokkaido. Tiếp tục điều tra, Suzuki Kiyoko cũng không chuyển trường mà là tạm nghỉ học, sau khi chuyển đến Okinawa dường như không hề lộ diện ở nơi công khai. Có ghi chép cha mẹ cô ấy từng mua một ít thuốc trị trầm cảm, nhưng rất nhanh cũng gián đoạn. Cho đến ba tháng sau, một trận lửa lớn thiêu hết tất cả.

Trà Tiên uống một ngụm trà:

- Như vậy ta có thể đặt ra một giả thuyết, đó là nguyên nhân gốc rễ của tất

cả bị kịch. Vào ngày 4 tháng 9 đó, cậu Miura đã phạm một tội ác tương đối nghiêm trọng, bởi vì đã đủ mười sáu tuổi, cậu ta rất có thể phải đối mặt với án tù khoảng bảy năm. Là một người cha, nếu để mặc sự tình phát triển tiếp, học vấn, tiền đồ, cuộc đời của con trai rất có thể sẽ bị hủy trong chốc lát. Thế là ông đã cho cha mẹ của Suzuki Kiyoko một khoản tiền, để bọn họ đừng báo án, giữ mồm giữ miệng, dàn xếp ổn thoả. Những gì ta nói này giờ có chỗ nào sai hay không?

Miura Akira cúi đầu, giống như một tội nhân bị thẩm vấn:

- Không có... không có chỗ nào sai.

Trà Tiên cười lạnh:

- Rất tốt, có đương sự chứng thực, nghĩa là suy luận đơn giản này cũng không đi sai hướng.

Đến đây Trà Tiên đã đoán ra lý do Miura giết Matsuo, cũng xác nhận đầu mối quan trọng để Thiên Nhất thao túng cục diện.

- Vấn đề kế tiếp, với sự hiểu biết của ông về con trai mình, nếu như có điều kiện đầy đủ, cậu ta có thể giết người để che giấu tội ác hay không?

Trà Tiên hỏi.

Miura Akira nghe được câu hỏi này, lập tức có dự cảm xấu. Chẳng lẽ vì tội ác một năm trước bị bại lộ, con trai muốn giết người diệt khẩu, kết quả lại thành người bị hại?

Trà Tiên thấy ông ta do dự, lại bổ sung:

- “Điều kiện đầy đủ” mà ta nói, chính là nhờ vào thủ đoạn gây án cao minh, sau khi gây án có thể trốn tránh sự trừng trị của pháp luật. Nếu cậu Miura được đảm bảo như vậy, với cá tính của cậu ta có thể bí quá hóa liều hay không?

Trên đầu Miura Akira đầy mồ hôi, ông ta đấu tranh rất lâu, có phần tức giận và bất đắc dĩ trả lời:

- Chẳng lẽ ngài muốn ép một người cha chính miệng trả lời vấn đề này sao?

Trà Tiên uống một ngụm nước trà:

- Bây giờ không cần nữa, ta đã biết câu trả lời của ông.

Hắn rất am hiểu các loại kỹ xảo tâm lý chiến. Có câu là “bao vây kẻ địch

phải chờ một chỗ trống”, nếu ép người khác vào tuyệt cảnh, đối phương nhất định sẽ trở mặt với người. Như hiện giờ còn chưa tính là vượt qua giới hạn.

- Một vấn đề cuối cùng, thứ đó ở đâu?

Trà Tiên để ly trà trong tay xuống, nhìn thẳng vào mắt Miura Akira.

- Ngài nói cái gì...

Ông ta khó che giấu sự hoảng loạn của mình, thân thể lại hơi run rẩy.

- Ngày 12 cậu Miura bị giết hại, đêm đó ông nhận được tin tức. Hôm nay là ngày 16, ở giữa có khoảng ba ngày. Quý phu nhân là nữ giới, dĩ nhiên rất bị thương, khó kiềm chế được. Lúc này ta vẫn có thể nghe được tiếng khóc nức nở của bà ấy loáng thoáng trên lầu hai.

- Trong ba ngày này, là một người cha, ông tất nhiên đã vào phòng con trai. Dựa vào trực giác hay suy đoán cũng tốt, ông chắc chắn đã tìm kiếm gì đó, muốn hiểu rõ về cái chết của con trai.

- Ông cũng nhất định đã tìm thấy một thứ. Theo ta suy đoán, ông đã xem qua nội dung, nhưng không hiểu ý nghĩa của nó, cho nên không tiêu hủy. Đương nhiên một thứ như vậy, ông cũng không thể chủ động giao cho cảnh sát.

- Cho đến vừa rồi ta nói với ông về “điều kiện đầy đủ”, ông hẳn đã hiểu được tác dụng của thứ kia...

Trà Tiên dùng giọng điệu không thể nghi ngờ nói:

- Bây giờ... xin giao thứ đó cho ta!

Chữ “xin” này cũng không phải nói đùa, đủ khiến một người trong lòng có quỷ như Miura Akira sợ đến mất hồn mất vía.

.....

Rời khỏi nhà Miura, Trà Tiên lại chui vào trong xe. Mấy ngày nay vị thiếu tá Shimaki này chủ yếu giữ chức tài xế riêng kiêm bí thư cá nhân cho thất hoàng tử điện hạ, theo sau hầu hạ, không dám lười biếng chút nào.

- Trưởng quan, thứ ngài cần là...

Shimaki thấy sau khi Trà Tiên từ trong nhà đi ra trong tay có thêm một thứ, lập tức hỏi.

- Băng video.

Trà Tiên nói:

- Gặp Miura Akira chỉ để lấy cái này mà thôi.

Shimaki khởi động máy:

- Không phải ngài đi hỏi hắn về tình tiết vụ án sao?

- Vụ án của Suzuki, dù là cảnh sát hạng hai cũng có thể suy luận ra được, hắn xác nhận hay phủ nhận đều không quan trọng. Về tính cách của Miura, hỏi ai cũng như nhau. Tất cả là để xem phản ứng của hắn, lại gây áp lực với hắn, để hắn giao đồ ra.

Shimaki nói:

- Loại khốn nạn đó, muốn hắn nghe lời không cần phải phiên toái như vậy.

Trà Tiên nói:

- Ta biết, phương án tốt nhất là sau khi vào nhà bảo hắn giao đồ, nếu hắn nói một chữ “không”, ta sẽ đánh gãy một chân của hắn.

Nghe ngữ khí không giống đang nói đùa, dường như Trà Tiên đã thật sự cân nhắc đến chuyện này, nhưng hắn lập tức nói:

- Ha ha... Thiên Nhất nhất định sẽ làm như vậy.

Trà Tiên đột nhiên cười. Những năm gần đây đuổi theo cái bóng của Thiên Nhất, khiến hắn bất tri bất giác bắt đầu mô phỏng suy nghĩ của đối phương.

Hắn lập tức đổi đề tài:

- Cũng không thể nói hoàn toàn không có thu hoạch từ chỗ Miura Akira, phần lớn suy luận trước đó đều đã được xác nhận.

Theo như tiến độ điều tra mà cảnh sát Kinh Điều để lại khi còn sống, Matsuo chắc chắn là bị mưu sát. Sau khi Matsuo chết không lâu, Ikeda Nozomu là người đầu tiên phát giác hiện trường. Hắn không đi báo án mà lựa chọn trốn tránh, lại muốn che giấu chứng cứ mình từng đến hiện trường. Nhưng hắn không phải hung thủ, hung thủ là người khác.

Động cơ của hung thủ vốn là một vấn đề, nhưng trong vụ án này có Thiên

Nhất, vậy thì đơn giản rồi. Hắn là một kẻ buôn bán tội lỗi. Trên thế giới này có một số kẻ khoe khoang là thông minh, cũng làm công việc như vậy, nhưng bọn hắn chỉ chào bán phương pháp. Còn Thiên Nhất không chỉ cung cấp phương pháp, ngay cả động cơ hắn cũng có thể đưa cho. Đáng sợ nhất là tổng hợp điều tra những năm nay, ta phát hiện những người chết trong trò chơi của Thiên Nhất, động cơ của bọn họ thực ra cũng không phải do Thiên Nhất “sáng tạo”, mà là vì nội tâm bọn họ vốn tồn tại “tội”.

- Kẻ có tội, Nghịch Thập Tự trách phạt.

- Chuyện mà Thiên Nhất làm, giống như lột bỏ sự giả dối mà người khác mang trên mặt, kéo xuống cả da lẫn thịt, lộ ra toàn bộ tội ác và xấu xí. Sau đó mọi người sẽ bị linh hồn bản thủ của mình cắn nuốt, cho đến khi dùng phương thức xấu xa nhất, thích hợp nhất, chết bởi phần tội kia.

Khí trời ngoài cửa xe coi như không tệ, nhưng lời của Trà Tiên lại khiến người ta sờn tóc gáy:

- Matsuo chết bởi Nghịch Thập Tự, người giết hắn nhất định cũng tham dự trong trò chơi của Thiên Nhất. Nếu đã không phải là Ikeda Nozomu, vậy chính là Ikeda Takeshi, hoặc là Miura Kazuya, bởi vì ba người còn lại đều chết trước khi Matsuo bị hại.

- Buổi tối ngày 10, Ikeda Takeshi chờ trong quán rượu đến rất khuya mới rời đi, không có thời gian gây án, cho nên ta có thể trực tiếp xác định thân phận của hung thủ chính là Miura. Như vậy vấn đề kế tiếp, động cơ mà Thiên Nhất đưa cho hắn là gì? Vì sao tên học sinh cấp ba này phải giết thầy giáo của hắn?

- Về việc điều tra con người Matsuo, cảnh sát đã làm rất kỹ càng tỉ mỉ. Chuyện này cũng phải ghi công cho Kinh Điều, nhờ lần đầu anh ta đến hiện trường, vụ án mới không xử lý theo phương thức tự sát, cảnh sát hoàn thành công việc khá chu đáo.

- Sau khi hiểu được đại khái về nhân phẩm của Matsuo, trọng điểm chú ý của ta đặt lên người Miura. Tối hôm qua lật xem chi tiêu tài chính trong nhà hắn gần ba năm nay, phát hiện hơn một năm trước Miura Akira đã chuyển một số tiền lớn cho một gia đình trong vùng là Suzuki, sau đó gia đình kia rời đi. Ta tìm hiểu ngọn nguồn, phát giác mối liên quan giữa Suzuki Kiyoko và Miura Kazuya, sau đó lại điều ra hồ sơ của trường học, suy đoán ra tình huống đại khái của chuyện này.

- Trên người Miura đã có sơ hở như vậy, Thiên Nhất hoàn toàn có thể dùng nó làm nội dung giao dịch, yêu cầu hắn giết Matsuo. Nhưng ta suy nghĩ lại, chuyện này không phù hợp với phong cách của Thiên Nhất. Hắn sẽ không trực tiếp yêu cầu kẻ khác giết người, hơn nữa điều này cũng không phù hợp với định luật chết vì “tội”.

- Matsuo nhất định đã làm gì đó mới dẫn đến họa sát thân.

Lúc này Shimaki cũng nghĩ đến:

- Có phải như vậy... Thiên Nhất nói cho Matsuo biết sơ hở của Miura, như vậy Miura đã có động cơ giết chết Matsuo.

- Rất chính xác, điều này cũng giải thích tại sao Matsuo chết bởi “tội”. Nhất định là hắn muốn lợi dụng chuyện này để vơ vét tài sản của Miura, cuối cùng dẫn lửa thiêu thân.

Trà Tiên nói:

- Đã biết được hung thủ và động cơ, vậy vấn đề còn lại chính là phương pháp. Trong báo cáo khám nghiệm tử thi của thiếu úy Kuwahara, đã chỉ ra điểm đáng ngờ trong vị trí và độ sâu của vết siết, điều này tình cờ trùng hợp với phán đoán ban đầu của cảnh sát Kinh Điều. Phía cảnh sát cũng kết luận sau khi hung thủ giết người đã ngụy trang thành hiện trường tự sát, chỉ là khi thu thập chứng cứ gặp một chút khó khăn.

- Có thể thấy, phương pháp giết người này tuy không thể gọi là hoàn hảo, nhưng tuyệt đối không phải làm qua loa. Một học sinh cấp ba bình thường rất khó làm được như vậy, cho dù hắn có tố chất tâm lý phạm tội, khi hành động thực tế cũng rất khó hoàn thành đến mức độ này.

- Vẫn là câu nói kia, cũng may chúng ta biết trong vụ án này có Thiên Nhất, vì vậy phương pháp giết người của Miura chắc chắn do Thiên Nhất đưa cho. Hắn nhất định đã dùng một loại phương thức, truyền đạt cho Miura các bước khi gây án, những công cụ cần thiết, cách khắc phục hậu quả vv.

Trà Tiên bất giác dùng tay vỗ vỗ cuộn băng video bên cạnh ghế ngồi:

- Ta vốn tưởng rằng là sách, hoặc là tranh liên hoàn, trước kia cũng từng phát hiện những thứ tương tự, có một số bị xem như rác rưởi vứt đi, có một số được lưu trữ lại. Còn về băng video, đây vẫn là cuốn đầu tiên.

Shimaki dừng lại trước đèn đỏ:

- Tại sao tên Thiên Nhất kia không ở trước mặt dạy người khác phương thức giết người, mà lại dùng sách hoặc băng video?

Trà Tiên nói:

- Không biết, về điểm này ta chỉ có thể suy đoán, nhưng cũng không khó đoán... Người có thể tưởng tượng, một tên điên ở trong lớp tiểu học dạy đám trẻ chương trình của đại học, kết quả hẳn nói hai ba lần, đám trẻ phía dưới vẫn nghe không hiểu, thế là hẳn không nhận được lấy ra một chiếc súng máy bắt đầu bắn lung tung...

Chương 5 : Lời nhắn

Sự xuất hiện của băng video khiến vụ án Matsuo tử vong được giải quyết dễ dàng, vấn đề kế tiếp đặt ra trước mặt Trà Tiên là cái chết của Miura Kazuya.

Thi thể được phát hiện vào chập tối ngày 12, nhưng thân thể bị cắt thành mấy mảnh trong túi rác lại mang đến một loạt vấn đề. Trước tiên hiện trường mưu sát ban đầu khẳng định không ở chỗ đó, điều này đã được cảnh sát chứng thực. Tại một nơi cách nhà Ikeda không xa, cảnh sát đã phát hiện hung khí bị Ikeda Takeshi vứt đi, đó là một con dao làm bếp bình thường, trên dao có máu của Miura và vân tay của Ikeda Takeshi. Theo như dấu vết ở phụ cận, hai người tại nơi này đã xảy ra ẩu đả, kết quả Miura trúng dao ngã xuống, Ikeda Takeshi trong lúc kinh hoảng đã ném hung khí trốn khỏi hiện trường.

Như vậy người phân thân là ai? Thiên Nhất bị tình nghi rất lớn, nhưng sau khi Trà Tiên ngẫm nghĩ đã loại trừ khả năng này. Theo kinh nghiệm tổng kết từ những cuộc điều tra trước đây, Thiên Nhất rất ít khi ra khỏi cửa hàng sách, hễ vừa ra thì ít nhất phải chết mấy tên siêu năng lực.

Loại chuyện như xử lý thi thể, rất khó tưởng tượng Thiên Nhất sẽ tự mình đi làm, cho nên hễ là do người khác phân thân.

Khả năng Ikeda Takeshi tự mình trở lại hiện trường đưa thi thể đi căn bản là bằng không, nếu hễ có gan quay về xử lý thi thể, vậy không có lý do gì để lại hung khí, càng không thể vài giờ sau lại sợ tội tự sát.

Như vậy trong vụ án này hễ là còn một người khác. Sau khi Ikeda Takeshi giết người chạy trốn, người nọ lại nhanh chóng chạy tới, đưa thi thể đi, dọn dẹp hiện trường qua loa, sau đó tại một địa phương bí ẩn cắt thi thể thành mấy mảnh, cuối cùng vứt bỏ ở một nơi cách đó mấy cây số.

Mà sau khi người này làm một loạt sự tình, vẫn để lại hung khí ở gần hiện trường. Đối với loại hành vi khác thường này, chỉ có một cách giải thích.

Hắn có thể biết được chuẩn xác thời gian địa điểm vụ án giết người xảy ra, dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến hiện trường, lại có hành động trái với lẽ thường... người nọ nhất định là bị Thiên Nhất sai khiến.

Nhưng người phân thân này rốt cuộc là ai...

Ba người chết bởi Nghịch Thập Tự được phân cục thứ ba Hokkaido tiếp nhận, phân biệt là nữ sinh viên Satou Minami cắt cổ tay bên cạnh thánh giá trong nhà thờ, nhân viên xí nghiệp Kindaichi Kousuke bước đầu được phán định là sơ ý té xuống lầu, cùng với Saionji Ichirou nghề nghiệp tự do uống thuốc độc tự sát. Đầu mối duy nhất có liên quan đến vụ án này nằm ở Saionji Ichirou, em trai hắn ở cùng lớp với Miura Kazuya, đều là thành viên của câu lạc bộ nhạc nhẹ trong trường, đây là một mối liên hệ miễn cưỡng.

Nhưng ba người này đều chết trước ngày 10 tháng 12, bỏ qua một nhân tố nữ trong đó, hai người khác cũng không có bằng lái và xe hơi, căn bản không đủ điều kiện trong thời gian ngắn chuyên chở và xử lý thi thể.

Về những người tham gia trò chơi còn lại, cũng chỉ có Ikeda Nozomu tinh thần thất thường. Khả năng hắn giúp cha mình giải quyết hậu quả là lớn nhất, nhưng chiều hôm đó hắn ở trong trường, có chứng cứ xác nhận không ở hiện trường vô cùng đáng tin.

Chẳng lẽ... còn người tham gia trò chơi không bị phát hiện?

Chuyện này khác với những vụ án trước đây của Thiên Nhất, trong trò chơi của hắn gần như không còn người sống. Hoặc có lẽ người tham gia trò chơi không bị phát hiện kia cũng chết rồi, nhưng đã nguy trang thành cái chết tự nhiên, thánh giá ngược trên mặt cũng không bị phát giác?

Cuộc điều tra của Trà Tiên rơi vào bế tắc, hắn bắt đầu tra xét mỗi vụ án trong hồ sơ của cục cảnh sát gần đây, muốn tìm được vài người chết kỳ quặc, chẳng hạn như bị cháy sém, bị hủy dung, hoặc là không tìm được thi thể. Nếu người nọ còn sống, vấn đề sẽ càng phức tạp...

Một tháng trôi qua, vụ án cuối cùng đã đến giai đoạn kết thúc. Những người tham gia trò chơi hoặc nhiều hoặc ít đều phạm tội ác, nhưng sáu người này đã chết, không phải tàn sát lẫn nhau thì cũng là tự sát. Trà Tiên

đã làm rõ sự tình, hẳn biết nguyên nhân cái chết của mỗi người, cũng biết mối liên hệ giữa bọn họ, nhưng vậy thì thế nào. Giống như những vụ án trước đây của Thiên Nhất, sau khi nhìn rõ ngọn nguồn, lại phát hiện không thể bắt được người nào, cũng không trừng trị được ai, bởi vì tội của bọn họ đều đã có báo ứng tương xứng rồi.

Người duy nhất còn sống là Ikeda Nozomu thì đã phát điên, hơn nữa hẳn cũng không phạm tội gì.

Cuối cùng chỉ còn lại một nghi vấn không có lời giải, đó là người vẫn không trôi lên khỏi mặt nước, cũng là người bị Thiên Nhất sai khiến đi phân thân.

Trà Tiên dần dần nảy sinh nghi ngờ, người này rốt cuộc có tham gia trò chơi hay không... Nếu hẳn không tham gia trò chơi mà là trợ thủ của Thiên Nhất, vậy rất nhiều tình huống sẽ có thể giải thích được. Đã không bị “tội” ép buộc làm việc, vậy người này nhất định còn sống trên đời, chỉ cần tìm được hẳn thì có thể sẽ tìm được Thiên Nhất.

.....

Đi một vòng lớn vẫn phải trở về điểm khởi đầu. Trà Tiên quay lại bệnh viện tâm thần kia, muốn xem thử Ikeda Nozomu một tháng trước giống như cái xác không hồn đã có thể mở miệng nói chuyện hay chưa.

Hộ lý dẫn đường cho hẳn mở cửa phòng bệnh ra, sau khi Trà Tiên vào phòng liền ra hiệu cho người kia chờ ở bên ngoài, tiếp đó đóng cửa phòng lại.

Trong phòng, Ikeda vẫn ánh mắt đờ đẫn ngồi trên giường, không có bất kỳ khởi sắc nào so với lần trước Trà Tiên đến đây.

Trà Tiên thở dài, hẳn cảm thấy lần này rất có thể lại đi một chuyến uống công, nhưng vẫn thử gọi tên đối phương:

- Cậu Ikeda.

Ai ngờ vừa nói ra mấy chữ này, đối phương lại cử động, ngẩng đầu lên nhìn vào mặt Trà Tiên:

- Thật đáng tiếc, kiểm tra thất bại.

Nhiệt độ chung quanh giống như trong nháy mắt giảm xuống điểm đóng băng, sự kinh ngạc của Trà Tiên hoàn toàn viết lên trên mặt. Tại khoảnh khắc này, hắn gần như không dám tin những gì mình nhìn thấy nghe thấy:

- Người nói gì...

- Đã một tháng rồi, chuyện này đã vượt quá kỳ hạn mong đợi của “người truyền thuật”. Ta không cần tiếp tục ở đây nữa.

Mỗi chữ hắn nói đều khiến Trà Tiên ý thức được, những gì mình biết trước đó đều hoàn toàn nằm trong sự không chế của Thiên Nhất.

- Người là ai?

Trà Tiên đề phòng, hắn biết người trước mắt tuyệt đối không phải là học sinh cấp ba bình thường Ikeda Nozomu kia.

Người ngồi trên giường bệnh dần dần biến đổi, dưới y phục bệnh nhân, toàn thân hắn biến thành đen kịt. Đó căn bản không giống da của loài người, tính chất càng giống như đồ vũ trụ màu đen. Chiếc đầu màu đen không tóc, ngũ quan gồ ghề rõ nét, cặp mắt lõm sâu trong hốc mắt lộ ra ánh sáng xanh.

Giọng nói của Dark Water lạnh giá, không mang theo bất kỳ sắc thái tình cảm nào:

- Ta đương nhiên không phải là Ikeda Nozomu, ta đã cắn nuốt hắn rồi. Dựa theo gợi ý của “người truyền thuật”, ta cần nói cho người biết hai tin tức. Thứ nhất là chuyện xảy ra vào ngày 12 tháng 12.

- Buổi sáng hôm đó, Ikeda Nozomu đã nói với Miura câu “ngày 4 tháng 9”, khiến Miura nảy sinh ý định giết người. Cùng lúc đó Kinh Điều đi đến chỗ Ikeda Takeshi, hỏi thăm về tình tiết vụ án. Vào buổi chiều, Ikeda Takeshi vì sợ cảnh sát truy xét Ikeda Nozomu, cho nên đã đi đến chỗ “người truyền thuật”, từ đó biết được Miura muốn mưu sát con trai mình tại một địa điểm. Thế là hắn đi trước ngăn cản, kết quả Miura bị giết.

- Tiếp theo ta đã đến hiện trường, xe rách thi thể rồi chuyển đi, dọn dẹp vết máu qua loa, đồng thời để lại hung khí. Sau khi Ikeda Nozomu tan học đã đi tìm “người truyền thuật”, nhận được tin Miura bị cha mình giết chết lập tức trở về nhà, phát hiện Ikeda Takeshi đã sợ tội tự sát, vì không thể chịu đựng nổi nên tinh thần trở nên thất thường.

Hứng thú của Trà Tiên với tình tiết vụ án này dường như kém xa hứng thú

với Dark Water, hắn ngắt lời:

- Người là trợ thủ của Thiên Nhất sao... bắt đầu làm việc cho hắn từ khi nào? Trong những vụ án trước đây sao không có bóng dáng của người? “Người truyền thuật” là ý gì?

Hắn vốn cho rằng mình đã nhìn thấu tám chín phần mười sự việc, hiện giờ lại phát hiện vấn đề muốn hỏi vẫn còn quá nhiều.

Thực ra mấy nghi vấn này của Trà Tiên đều là sai lầm. Tháng 11 Dark Water vẫn cùng Gunsmith đấu trí đấu sức trong rừng mưa Nam Mỹ. Trước đó Thiên Nhất ở bên ngoài gây một hồi sóng gió, Dark Water vẫn còn đang ngủ say trong di tích dưới lòng đất.

Trưa ngày 12, Gunsmith đến cửa hàng sách tìm Thiên Nhất nhờ bảo vệ, sau đó đi vào trong không gian con của cửa hàng sách. Từ lúc đó đến khi Ikeda Takeshi tới cửa hàng sách cách nhau vài giờ, còn có một vị khách không mời mà đến, đó là Dark Water.

Cho dù ở chân trời góc biển, Dark Water vẫn có thể cảm giác được vị trí của hạt nhân vĩnh hằng, vì vậy hắn một đường từ Nam Mỹ đuổi theo Gunsmith. Trong rừng rậm đã nuốt bốn cao thủ sau cùng của HL, số lượng ký ức và tri thức cơ bản đã đủ, Dark Water muốn dung nhập vào xã hội văn minh cũng không có vấn đề gì quá lớn. Lúc ở Hokkaido, hắn cuối cùng đã sắp đuổi kịp Gunsmith, nhưng Gunsmith lại trốn vào cửa hàng sách của Thiên Nhất.

Sau khi Dark Water chạy tới, bất ngờ nhìn thấy Thiên Nhất, cũng chính là “người truyền thuật” mà hắn nói. Đối với chủng tộc bọn hắn, “người truyền thuật” là tồn tại vĩ đại đứng sau thần linh, cho nên hắn cung kính bái kiến đối phương. Thiên Nhất lại chỉ dùng vẻ mặt kỳ dị “chào hỏi” hắn:

- Tộc quần của các hạ còn chưa tuyệt chủng à...

Thiên Nhất hỏi Dark Water một số vấn đề, biết được đại khái những gì Gunsmith đã trải qua ở Nam Mỹ. Thiên Nhất bảo Dark Water đừng gấp gáp đi tìm tên ngu ngốc kia, dù sao người giết hắn phương rồi hạt nhân vĩnh hằng cũng không sửa được, không bằng để hắn từ từ bị giày vò trong không gian con. Thế là Thiên Nhất yên tâm thoải mái xem Dark Water như em trai thu nhận. Mấy giờ sau, khi Ikeda Takeshi hành hung chạy trốn, Thiên Nhất thông qua quyển sách nội tâm đã hiểu rõ tình hình, bèn sai Dark Water đi xử lý thi thể.

Ngày 13, Thiên Nhất biết được sự gia nhập của HL, liền thay đổi sách lược, thiết kế một cạm bẫy mới. Trước khi giết chết Kuwahara, rời khỏi Hokkaido, Thiên Nhất đã giao cho Dark Water một nhiệm vụ, đó là cản nướn Ikeda Nozomu trước khi Trà Tiên chạy tới, biến thành hình dạng của hắn. Nếu một tháng sau Trà Tiên vẫn không tra rõ tình tiết vụ án, nhất định sẽ đi gặp Ikeda Nozomu lần nữa, khi đó hãy vứt bỏ ngụy trang, thuật lại cho hắn hai tin tức.

Trà Tiên cho rằng mình hiểu rất rõ Thiên Nhất, thực ra Thiên Nhất mới hiểu rõ hắn như lòng bàn tay. Thiên Nhất biết rõ phương pháp tra án của Trà Tiên, phương thức suy nghĩ, khả năng kiểm soát manh mối và năng lực suy diễn dây chuyền vv... Không tới đường cùng, Trà Tiên tuyệt đối sẽ không đến bệnh viện tâm thần lần thứ hai, đi nhờ cậy lời khai của một bệnh nhân tâm thần. Mà một tháng “phí thời gian”, chính là Thiên Nhất đánh giá về Trà Tiên dựa theo kinh nghiệm trước đây, “người thông minh” sẽ không vĩnh viễn bám lấy một sự việc không thể giải quyết.

Lúc này Dark Water giống như không nghe thấy câu hỏi của Trà Tiên, vẫn tiếp tục nói:

- Tin tức thứ hai, nguyên văn của “người truyền thuật” là...

- Ta vốn tưởng rằng ngươi là người thông minh thứ tư trên tinh cầu này, có điều gần đây lại phát hiện một tên rất thú vị, có thể còn xuất sắc hơn ngươi, bài kiểm tra mới đang được chuẩn bị.

- Ngươi cuối cùng nên bị đào thải rồi, Trà Tiên. Dù sao đã nhiều năm như vậy, ngươi vẫn không có một chút dấu hiệu nào có thể bắt được ta. Con người quả nhiên vẫn có cực hạn. Hơn nữa phẩm vị tệ hại của ngươi cũng khiến ta rất chán ghét. Nói tóm lại, đây đã là cơ hội cuối cùng của ngươi rồi.

- Loạn thế phân tranh sắp đến, xem ra ngươi cũng không thích hợp đứng dưới cờ của Nghịch Thập Tự. Ngươi vĩnh viễn sẽ không đứng trước mặt ta với tư thái của một kẻ chấp pháp. Khi ngươi được nhìn thấy ta theo như ý nguyện, ngươi mà ngươi đối diện không phải là tội phạm truy nã nguy hiểm cấp sáu gì, mà là người sáng lập thế giới mới.

Chương 6 : Tạm thời kết thúc

Dark Water nói xong những gì cần nói, từ trên giường đứng lên.

Lúc này Trà Tiên lại nói:

- Người không cảm thấy có thể đi ra ngoài như vậy chứ?

Cảm giác thất bại trong lòng hắn nhanh chóng chuyển thành giận dữ. Những người ngày thường quen lễ độ ôn hoà với người khác, lúc bộc phát sẽ càng đáng sợ.

Nhưng Dark Water căn bản không biết chữ sợ viết thế nào, giọng nói của hắn vẫn bình đạm, vô cảm:

- Người muốn cản ta?

Trà Tiên giận đến cười lên:

- Buồn cười, ta mặc kệ người là quái vật gì, chỉ riêng vừa rồi người đã thừa nhận “cẩn nuốt” Ikeda Nozomu, ta đã có thể bắt người.

Dark Water dường như suy nghĩ mấy giây, nói:

- Căn cứ vào tri thức trong đầu bốn kẻ đồng hành của người, người hẳn là rất mạnh. Dựa theo cấp bậc, có thể ở độ tuổi của người đạt đến cấp Hung, trong ghi chép các đời của EAS cũng không thấy nhiều.

Ánh sáng xanh trong mắt hắn càng mạnh hơn:

- Nhưng người truyền thuật nói với ta, cấp bậc siêu năng lực hiện nay không giống với tiêu chuẩn của thời đại ta cho lắm, ít nhất mấy kẻ mà ta giết đều thấp hơn trình độ cùng cấp trước kia. Hành vi thù địch của người lúc này, có lẽ sẽ khiến ta có cái khái niệm chuẩn xác hơn về thực lực của người siêu năng lực cấp Hung trở lên ở thế giới hiện đại.

Trà Tiên nói:

- Không cần gấp gáp thừa nhận tất cả tội ác của người, chờ sau khi bị bắt người có thể từ từ khai báo.

Dark Water quả thật không nói thêm nữa, tay phải vung ra trước, vài giọt chất nhầy màu đen bắn ra, dịch thể nửa ngưng kết trong không khí thoáng chốc hóa thành dao sắc kiên cố.

Trà Tiên nghiêng đầu lách qua, vươn tay ra trước chụp thẳng vào cổ Dark Water. Vừa mới tiếp xúc, hần chột cảm thấy không ổn, có thể cảm giác được rõ ràng trên “da” của đối phương có một dòng năng lượng chuyển động, lập tức rút tay lui về phía sau. Một giây kế tiếp, bên ngoài thân thể Dark Water bỗng mọc ra kim dài màu đen, biến thành giống như một con nhím biển, đồng kim chi chít dài hai thước trải khắp toàn thân. Mặt đất cứng rắn dưới chân Dark Water bị kim đen mọc ra từ chân hần đâm thủng, cả khối bê tông đều dễ dàng bị xuyên qua.

Trà Tiên cho rằng đối phương cũng là người biến dị, đây là lần đầu tiên hần nhìn thấy loại biến dị này, đánh cận chiến quả thật khó khăn. Mặc dù cao thủ cấp Hung chỉ dựa vào thân thể chiến đấu cũng vượt xa trình độ người cải tạo, nhưng dùng thân thể máu thịt va chạm với đồng kim, chuyện này hần không làm được. Nếu là người như Blood Owl, nói không chừng thật sự có thể làm những chuyện như nuốt sống cây xương rồng, ở trần lặn qua bàn chông gì đó, nhưng Trà Tiên thì tuyệt đối sẽ không làm.

- Loại hình năng lực này mà cũng dám phát ngôn bừa bãi, người quá xem thường những người siêu năng lực cao cấp khác rồi.
Trà Tiên nói.

Loại đối thủ dựa vào thân thể biến dị chiến đấu, mạnh yếu đều vô cùng trực quan, chẳng qua nằm ở ba phương diện tốc độ, sức mạnh, khả năng khôi phục mà thôi. Đối với Trà Tiên, nếu như cùng cấp bậc thì loại năng lực này không hề có uy hiếp.

Hần giơ một cánh tay lên, dùng một ngón trỏ nhắm thẳng vào Dark Water, quát một tiếng:
- Lui!

Tiếng rền vang như tiếng sét xé tan trời cao, giống như một vụ nổ, nhưng lại không thấy ánh lửa, phạm vi ảnh hưởng cũng rất nhỏ, chỉ phá hủy một bên tường ngoài của bệnh viện tâm thần.

Thực ra bức tường kia bị phá hủy cũng không phải do sóng khí của vụ nổ, mà là thân thể Dark Water bay ngược ra ngoài. Hần bị một lực mạnh khó

hình dung đánh trúng, cả người bay ra khỏi bệnh viện tâm thần, rơi xuống con đường bên ngoài.

Nhưng Dark Water cũng không ngã nhào xuống đường, thậm chí không mất đi ý thức. Đầu là nhược điểm duy nhất của hắn, lúc trước Gunsmith tập kích thành công cũng là nhờ may mắn, nếu không đánh trọng thương phần đầu Dark Water trước, tốc độ khôi phục của những bộ phận thân thể khác sẽ vô cùng kinh người.

Trà Tiên từ lỗ thủng trên tường tung người nhảy ra, thuận gió lướt đến, phong thái giống như kiếm tiên trong tiểu thuyết võ hiệp, vừa rồi thi triển chiêu thức không tốn một chút hơi sức nào.

Thân thể Dark Water khôi phục lại nguyên trạng, nhìn Trà Tiên đáp xuống trước mặt, giọng nói vẫn lạnh giá:

- Người trẻ tuổi điều khiển “gió”, lực phá hoại của một kích vừa rồi chính là cực hạn của ngươi sao?

- Vì để cho ngươi còn một hơi, vừa rồi ta đã nương tay.

Trà Tiên nói:

- Không ngờ ngươi vẫn rất ung dung, khả năng khôi phục đúng là khá kinh ngạc.

Tuy nói như vậy nhưng trong lòng Trà Tiên cũng rất nghi hoặc. Cả người hóa thành chất lỏng để làm tiêu tán lực xung kích, loại năng lực này hẳn phải xung đột với vừa rồi toàn thân mọc ra kim đen cứng rắn, chẳng lẽ có người biến dị đồng thời sở hữu hai loại năng lực? Trường hợp này chưa từng xuất hiện trong ghi chép của EAS, xem ra trên người đối thủ trước mắt này có không ít thứ giá trị để khai thác.

Dark Water trả lời:

- Thì ra là thế... như vậy có đánh tiếp cũng chỉ lãng phí thời gian.

Qua lần tiếp xúc vừa rồi, Dark Water đã hiểu rõ thực lực đại khái của Trà Tiên. Người đạt đến trình độ như vậy, hẳn đã không thể “căn nuốt”, nếu cường chế ăn mòn có thể sẽ không tiêu hóa nổi. Dù sao chủng tộc của hắn cũng diệt vong vì căn nuốt một số thứ không nên đụng vào.

Người trong tộc Dark Water, trước giờ đều rất tích cực rút ra bài học từ kinh nghiệm lịch sử, hơn nữa còn tiên hành sửa đổi. Đáng tiếc thời vận

không tốt, một lần sai lầm đã khiến bọn họ gần như tuyệt chủng. Hiện giờ chỉ còn lại một mình Dark Water, càng phải cẩn thận hành sự.

Trà Tiên nói:

- Bây giờ ngươi có muốn chạy cũng không dễ nữa.

Hắn vừa nói xong câu này, lại phát hiện Dark Water nếu thật sự muốn chạy thì vẫn rất dễ dàng.

Dark Water đột nhiên giống như một đồng bùn nhão, hóa thành chất lỏng chảy vào trong đường cống dưới chân. Cả người chỉ có phần đầu không tan, nhưng đầu hắn cũng biến thành nửa ngưng kết giống như thạch, chen chúc chui xuống.

Trên cơ bản, hành vi này của hắn có thể xem là chịu thua, sợ hãi. Nhưng bản thân Dark Water không biết xấu hổ cho lắm, dù sao hắn cũng không có khái niệm về sự tôn nghiêm, không hề cảm thấy mất mặt.

Sau khi Dark Water cắn nuốt người khác, chỉ hấp thu ký ức và tri thức, còn biến hóa về mặt tình cảm và khuôn mẫu suy nghĩ của loài người đều là khái niệm mù mờ. Phương thức tư duy của hắn vẫn theo kiểu chủng tộc Dark Water, cần làm gì thì làm vậy. Thiên Nhất đương nhiên cũng biết tính cách của chủng tộc bọn họ, biết rõ lời nói của “người truyền thuật” là mình giống như thánh chỉ vậy, Dark Water tuyệt đối sẽ không từ chối hay phản bội, cho nên hắn mới an tâm giao việc cho Dark Water.

Mà lúc này, thấy đối phương hóa thành nước dơ chảy vào trong đường cống, cho dù Trà Tiên có bao nhiêu thủ đoạn cũng chỉ đành trơ mắt nhìn.

.....

Sau hôm đó, chẳng bao lâu thì Trà Tiên rời khỏi Hokkaido, sự vui sướng khi một tháng trước thành công bắt Thần Thước vào nhà tù Tide đã không còn sót lại chút gì, thay vào đó chỉ có cảm giác thất bại.

Mỗi lời nhắc của Thiên Nhất đều được hắn ghi nhớ, dự cảm chẳng lành đã gieo sâu trong lòng Trà Tiên, hắn biết rõ câu “loạn thế phân tranh sắp đến” do Thiên Nhất nói ra sẽ có ý nghĩa thế nào...

Sự thật về năng lực của Thiên Nhất, chân tướng của cửa hàng sách thần bí

kia, cùng với thực lực của người biến dị màu đen khó lường, tất cả đều khiến Trà Tiên ăn ngủ khó yên. Đối với hắn thì thống khổ lớn nhất không nằm ngoài những vấn đề vô phương giải đáp, lại không thể xem thường, luôn hiện lên trong đầu hắn.

Trong khoảng thời gian này, còn có một tin tức mới rơi vào tầm mắt của Trà Tiên, đó là một lần khủng bố tập kích chính diện ở Venice. Theo như bình thường, ở khu vực Châu Âu dám khiêu chiến với HL như vậy, đương nhiên là kẻ địch lâu năm Giới Luật Thép, chuyện này cũng không bất ngờ.

Nhưng trong sự kiện lần này, điều khiến Trà Tiên cảm thấy hứng thú là một số lời đồn trên các bản tin, chẳng hạn như “gió lốc và rồng lớn màu trắng”. Hắn cũng đã xem một vài video lưu truyền trên web, nhưng rất nhanh đều bị xử lý vi phạm. Bất đắc dĩ, Trà Tiên chỉ có thể thông qua lưu trữ trong nội bộ HL để hiểu rõ quá trình sự kiện, thế là một cái tên xa lạ xuất hiện, Elot Neith.

Khi đó Trà Tiên còn không ngờ được, một tháng sau hắn sẽ tận mắt nhìn thấy người kia.

Chương 7 : Gương mặt đáng ghét

Ngày 17 tháng 2 năm 2101.

Lúc mở mắt ra, thứ nhìn thấy là trần nhà màu trắng, trong không khí có mùi của thuốc khử trùng.

Năm giác quan thân thể dần dần khôi phục, có thể cảm giác được trên cánh tay trái có ông truyền dịch, tiếp đó phát giác nửa gương mặt trái hơi đau nhói, từ hốc mắt trái kéo dài đến cằm loáng thoáng truyền đến cảm giác đau đốn.

Paperman muốn đưa tay sờ, ngay lúc này lại nghe tiếng cửa điện tử mở ra. Hắn cúi đầu nhìn, trông thấy hai người mặc quân phục HL đi vào. Một người hơn năm mươi tuổi, tóc mai hoa râm, dù nhìn từ xa cũng thấy được rõ ràng những vết sẹo như dao gọt búa chém trên mặt. Một người khác thoát nhìn rất trẻ, mái tóc màu lam chẳng biết có nhuộm hay không, nhưng quân phục trên người hắn lại đại biểu cho cấp bậc khá cao.

- Cảnh sát Elot Neith.

Trà Tiên lên tiếng trước:

- Hoặc có thể gọi là... Paperman đúng không?

Paperman không trả lời vấn đề, chỉ hỏi chuyện của mình:

- Đây là nơi nào? Blood Owl đâu rồi?

Người đàn ông bên cạnh Trà Tiên chính là thầy giáo mà Faeroe đã nói, một trong số cao thủ đứng đầu tổng bộ HL Châu Âu, Jason Luca, đảm nhiệm chức sĩ quan huấn luyện siêu năng lực của tổng bộ. Lúc này hắn dùng giọng điệu riêng của sĩ quan để uy hiếp:

- Cảnh sát Neith, ta phải nhắc nhở người một chút, hiện giờ sự kiện Venice vẫn đang được điều tra, lập trường của người chưa rõ ràng, không có tư cách đặt câu hỏi.

Không ngờ Paperman chẳng thèm để ý đến hắn, trực tiếp bò dậy khỏi

giường bệnh, tháo tất cả dụng cụ gắn trên người xuống:

- Mấy ngày nữa ta sẽ giao một phần báo cáo cho... cho ai cũng được, ta không có hứng thú với quy trình hành chính của các người.

Hắn tìm được y phục của mình trong tủ quần áo ở góc phòng, tất cả đã được giặt ủi, vật phẩm tùy thân thì đặt trong một cái giỏ trên bàn.

- Anh đã hôn mê gần năm ngày, hai mươi phút trước thiết bị mới hiển thị anh có dấu hiệu hồi phục. Ta cho rằng với tình trạng thân thể của anh hiện giờ, không thích hợp ra ngoài truy bắt tội phạm nguy hiểm cấp bốn. Trà Tiên bình tĩnh nói.

Paperman vẫn chẳng thèm đếm xỉa, nhanh chóng mặc quần áo tử tế, xoay người nói:

- Giày của ta đâu?

Luca đã hơi tức giận, dùng giọng điệu lạnh giá nói:

- Cảnh sát Neith, nếu như người từ chối nói chuyện thân thiện, ta sẽ phải sắp xếp một cuộc thẩm vấn chính thức.

- Cản được ta thì cứ thử xem.

Paperman đi chân không ra ngoài phòng.

Trà Tiên thở dài:

- Ngài Luca.

- Có thuộc hạ.

- Cố gắng đừng để anh ta bị thương, làm phiền rồi.

- Vâng thưa trưởng quan.

Sau khi hai người đối thoại ngắn gọn, Luca giống như cái bóng trong nháy mắt đi đến sau lưng Paperman. Mà thị giác của Paperman hoàn toàn không nắm được quỹ tích di động của đối phương, cho nên đối với hắn thì Luca giống như biến mất ngay tại chỗ vậy.

Còn chưa có bất kỳ phản ứng nào, hai tay đã bị còng ngược ra sau. Chiếc còng kia cũng không biết làm bằng vật liệu gì, Paperman ra sức giãy dụa mấy lần vẫn không có chút hiệu quả nào.

- Ta khuyên người đừng hành động như vậy, nếu không hai chân cũng bị ta còng thì quá khó coi rồi.

Lúc này Luca lại đứng trước mặt Paperman.

Một giây trước khi Luca nói chuyện, Paperman đang định thuận thế đá vòng lại, kết quả hắn còn chưa kịp vận hông, đối phương đã thay đổi vị trí đứng, đồng thời nhìn thấu ý đồ của mình.

Paperman thấy thế, biết trong hoàn cảnh không có nhiều giấy này không thể đánh lại đối phương, liền từ bỏ dùng vũ lực chống cự, nói:

- Chuyện mà các người cảm thấy hứng thú, chẳng qua là cái chết của đám quý tộc. Những gì ta có thể nói, đó là tất cả đều do thượng tá Malone làm, hắn đã thuê...

- Thuê sát thủ của Silver Shadow, mô phỏng thủ đoạn giết người của Blood Owl. Trong lúc các người giao chiến, hắn lại muốn giết anh và trung tá Faeroe để diệt khẩu, mục tiêu cuối cùng là chức thống đốc Venice.

Trà Tiên ngắt lời Paperman:

- Trong mấy ngày anh hôn mê, chân tướng đã lộ ra, ít nhất trong HL là như vậy...

Hàm ý của hắn, đó là dân chúng và một bộ phận quý tộc vẫn mơ hồ về sự kiện lần này.

Luca cũng nói:

- Blood Owl mà người nói, đó là Chev Gillies, kẻ hiềm nghi lớn nhất trong “nửa đêm đầm máu” tại San Marco mười năm trước. Tên điên kia đã xé Jim Malone thành mảnh vụn trong một con hẻm nhỏ, sau đó truy sát những sát thủ Silver Shadow kia trong phạm vi toàn thành phố, người chết không một ai toàn thây. Cuối cùng hắn còn bắt ba nhân chứng sống, đưa đến trước cửa phân bộ thứ hai của chúng ta.

Nghe giọng điệu nghiêng răng nghiêng lợi của Luca, hành vi của Blood Owl giống như là đại tiện trước cửa tổ chức HL vậy.

- Ha ha... ha ha ha...

Paperman cười lên, hiển nhiên hắn nghe ra được ý tứ này. Malone là phân bộ trưởng của HL, lại cùng với đám Silver Shadow giết chết quý tộc, tranh quyền đoạt vị. Còn Blood Owl lại làm chuyện mà người chấp pháp phải

làm, mặc dù hắn dùng một loại phương thức cực kỳ khủng bố tàn nhẫn...

Luca thấy Paperman cười lớn, đang định nổi nóng, Trà Tiên lại đưa tay ngăn cản hắn:

- Cảnh sát Neith chỉ là đang cười khở mà thôi.

Trong nháy mắt sắc mặt Paperman sầm xuống:

- Những chuyện này vốn nên do ta làm, thân là một cảnh sát, lại không bằng một tên ma quỷ giết người, ngay cả cái mạng này cũng may mắn giữ được dưới tay của hắn... Kẻ yếu, ngay cả quyền lựa chọn cái chết cũng không có.

Trà Tiên thấy thần sắc của hắn khác thường, bèn nói:

- Cảnh sát Neith, hi vọng anh đừng đưa thù hận cá nhân...

- Bớt nói nhảm đi!

Paperman gào lên:

- Má trái của ta sao rồi?

Hắn đột nhiên hỏi.

Hai người trước mặt lâm vào trầm mặc.

- Hừ... ha ha ha... ta đã nhìn thấy từ trong mắt các ngươi rồi...

Paperman nói:

- Trong phòng cố ý không để lại những thứ như gương, cũng vì nguyên nhân này đúng không?

Trà Tiên vẫn quyết định chuyển chủ đề:

- Cảnh sát Neith, anh là người duy nhất may mắn còn sống sau khi chiến đấu với Blood Owl mà chúng ta biết được. Muốn bắt được hắn, anh chính là mấu chốt, hi vọng anh có thể hợp tác với chúng ta.

Paperman dùng một tay kéo rách da nhân tạo trên má trái của mình. Chỉ thấy bên trái sông mũi, từ hốc mắt trái kéo dài đến cằm, khoảng chừng một phần ba gương mặt đã không còn một khối da hoàn chỉnh, bên dưới da máu thịt loang lổ, cũng không có môi, răng và lợi đều lộ ra bên ngoài. Vừa rồi sở dĩ hắn có thể nói chuyện bình thường, hơn nữa không có cảm giác đau đớn kịch liệt, hoàn toàn là nhờ kỹ thuật y học cao siêu hiện nay.

Paperman cũng biết về loại kỹ thuật này, trong khoa chỉnh hình của bệnh viện bình thường cũng có dùng loại phương pháp này để trị liệu cho những người bị phỏng nghiêm trọng. Phần mặt này của hắn đã vĩnh viễn không thể khôi phục lại, qua một thời gian cảm giác đau cũng sẽ dần dần biến mất. Lớp mô ngoài cùng sử dụng tế bào nhân tạo, có thể thay thế da, rất nhanh sẽ thích ứng với tình trạng lộ ra ngoài không khí. Còn về lớp da nhân tạo bên ngoài, chỉ thuần túy vì mỹ quan mà thôi, có hay không cũng không sao, cho dù kéo xuống cũng có thể duy trì loại trạng thái xương thịt lộ ra bên ngoài này, sẽ không bị nhiễm trùng.

Bản báo cáo bệnh lý của Paperman bên giường bệnh bay lên, từng lớp giấy che phủ nửa gương mặt kia của hắn, thoát nhìn rất giống vải băng của xác ướp. Những mảnh giấy kia và gương mặt hợp lại với nhau, giống như một gương mặt người trong trò chơi ghép hình có một mảnh trông không, lại giống như một gương mặt giấy bên ngoài bọc da người, lộ ra một phần giấy.

- Người tên gì?

Paperman nhìn Trà Tiên hỏi.

Luca nói:

- Cảnh sát, chú ý từ ngữ của người.

Trà Tiên lại không để ý:

- Krause Wittstock.

- À, cái tên hoàng tử thứ bảy có hoàng cung không chịu ở, lại muốn đến HL lẫn lộn.

Xem ra Paperman đã nghe đến tên của hắn:

- Trà Tiên phải không?

Khóe miệng Trà Tiên nở một nụ cười:

- Blood Owl là một trong số con mồi mà ta cảm thấy rất hứng thú. Cảnh sát Neith, không... Paperman, lần săn bắt này ta cần mượn lực lượng của anh.

Paperman nói:

- Cầu cũng không được.

- Vậy thì hãy theo ta, dùng diện mạo mới này rửa sạch khuất nhục đi.

Chương 8 : Lập luận sắc sảo

Khi Paperman tiếp nhận trị liệu trong cơ quan y học của HL, Blood Owl đã rời khỏi Venice. Trước khi hấn đi, ngoại trừ “xử lý” một lượt bọn sát thủ Silver Shadow, cũng đã thử tìm kiếm Tả Đạo. Đáng tiếc kết quả không được như ý, xem ra thằng nhóc kia đã sớm ngửi được mùi của âm mưu, bôi dầu vào chân chạy mất rồi.

Blood Owl không biết chuyện Paperman còn chưa chết, đương nhiên hấn cũng không quan tâm. Giống như quan điểm của Time Servant (đổi tên Time Warrior), Paperman cũng không phải một người siêu năng lực đủ để coi trọng, ít nhất hiện giờ còn không phải.

Trước mắt người mà Blood Owl muốn tìm được nhất là Cố Vần. Mặc dù không có tổn thất gì, nhưng từ đầu đến cuối mình đều bị người này sắp đặt, đây là chuyện mà Blood Owl không thể khoan nhượng. Từ lời nói của Malone trước khi chết và miêu tả của đám người Silver Shadow, Cố Vần và Thiên Nhất hấn là hai người khác nhau. Mới đầu Blood Owl cũng hoài nghi Thiên Nhất chính là Cố Vần, bởi vì trong băng video Thiên Nhất tiên đoán rằng “đã nằm trong ván cờ”, không bao lâu sau thì thành hiện thực, hơn nữa lúc hấn nhận được băng video, chính là quãng thời gian Malone chuẩn bị kế hoạch do Cố Vần đưa cho.

Nhưng trải qua thăm dò nhiều phía, hỏi thăm một số người “đồng đạo”, Blood Owl cơ bản đã có thể xác định. Cố Vần tuổi tác khoảng hai mươi giống như Malone miêu tả, còn Thiên Nhất kia nhìn thế nào cũng khoảng ba mươi tuổi, không khớp với nhau. Như vậy suy đoán... “quyển sách nội tâm” mà Thiên Nhất nói có lẽ thực sự tồn tại. Điều này giải thích vì sao lúc nói chuyện với Tả Đạo, không nhìn ra đối phương có dấu hiệu nói dối.

Nhưng vấn đề vẫn không được giải quyết. So sánh với Thiên Nhất không ai biết rõ, xuất quỷ nhập thần, thằng nhóc gọi là Cố Vần kia cũng rất khó tìm. Thậm chí Blood Owl từng giả mạo người buôn súng ống, gửi mail đến hộp thư công khai của Cố Vần, kết quả giống như đá chìm xuống biển, chuyện này càng khiến hấn vô cùng khó chịu.

Cũng may vào tháng 3, tin tức Cô Vần đang ở Chicago lan truyền rất nhanh, khiến Blood Owl nghe tin tìm đến. Đương nhiên đây là chuyện sau này, trước tiên hãy xem thử tình hình bên phía Trà Tiên.

Ngày 24 tháng 2, sự kiện Venice vẫn đang được tiếp tục điều tra. Ba tên sát thủ Silver Shadow kia rất nguyện ý hợp tác, trên cơ bản bọn chúng đã khai hết những gì biết được, để đổi lấy sự trợ giúp từ phía HL.

Trong phòng họp, Trà Tiên đang cho Paperman xem ghi hình thẩm vấn. Trên màn ảnh lớn, bọn sát thủ Silver Shadow chỉ có thể nằm trên giường trả lời câu hỏi. Tay chân của bọn chúng đều đã không biết tung tích, e rằng cuộc sống nửa đời sau sẽ thành vấn đề. Thậm chí có một người đề xuất, chỉ cần hắn biết được Blood Owl bị xử theo luật pháp, thỉnh cầu chính phủ lập tức cho hắn chết được thoải mái, ghế điện hay chém đầu cũng được, so sánh với thủ đoạn của Blood Owl thì đó giống như là xoa bóp vậy.

- Dưới điều kiện vệ sinh cực kém, Blood Owl đã phẫu thuật cắt cụt tay chân bọn chúng. Hắn dùng một phương thức gây tê cục bộ vô cùng cao minh, khiến ba người này có thể tỉnh táo nhìn tứ chi khỏe khoắn của mình lần lượt bị cưa xuống, sau đó ném vào trong máy cắt cỏ. Trà Tiên kể lại thủ đoạn của Blood Owl. Ngay cả Luca ở bên cạnh đã hiểu rõ tình hình, lúc nghe những lời này cũng khẽ cau mày.

Trong mắt Paperman có một chút thần thái khác thường, nhưng nửa gương mặt lại không có biểu tình gì đáng nói, người khác rất khó nhìn ra suy nghĩ thật sự của hắn:

- Phân tích những chuyện này, không bằng ra ngoài thu thập bằng chứng. Ta biết vài đường dây làm giấy chứng nhận giả, không đến nửa ngày là có thể tìm ra hướng đi của Blood Owl.

Trà Tiên lắc đầu:

- Thứ cho ta nói thẳng, Paperman, phương thức điều tra của anh đã quá lỗi thời rồi, cảnh sát ở thế kỷ 20 mới dùng cách đó. Cho dù anh có thể dựa vào phương thức này đuổi theo cái đuôi của Blood Owl, thủy chung vẫn chậm hơn hắn một bước.

- Hả? Vậy ý của ngươi là sao? Ta cũng có nghe nói đến đám người gọi là “phái ghê bành” các ngươi, cho rằng dựa vào một số chứng cứ và lời khai trước đó, có thể suy diễn ra tất cả tình tiết đã phát sinh, sau đó phân tích lúc

người khác bắt chéo chân là giơ chân trái hay chân phải trước, suy đoán tính cách của đối phương. Có loại công phu này, còn không bằng tìm được người rồi hãy nói, suy cho cùng thì vẫn là một trận chiến phân định thành bại.

Trà Tiên cười nói:

- Một trận chiến thường không phân định được thành bại, hơn nữa anh ít nhất đã thua hai hiệp rồi, Paperman.

Trong thoáng chốc Paperman bị đối phương nói đến nghẹn họng.

Trà Tiên dĩ nhiên sẽ cho đối phương một bậc thang đi xuống, hắn nói tiếp:

- Ta cũng giống như anh, đã thua rất nhiều hiệp trong trò chơi của một người khác, nhưng không đến thời khắc cuối cùng thì chưa biết hươu chết về tay ai. Cho nên xin anh kiên nhẫn nghe tiếp.

Paperman không nói nữa, trong lòng hắn hiểu được, nếu muốn nhanh chóng tìm được Blood Owl để báo thù, nhất định phải lợi dụng Trà Tiên này. Với thân phận, quan hệ và chức vị của người này, tài nguyên mà mình có thể nhận được sẽ hơn xa một cảnh sát bình thường.

- Sau sự kiện “nửa đêm đầm máu” mười năm trước, tư liệu hình ảnh của Blood Owl vẫn không thể sắp xếp được. Lần này tại Venice, ít nhất chúng ta đã nắm được tướng mạo đặc trưng của hắn. Kho dữ liệu của HL rất ưu tú, ta đã sai ba tổ công tác nhỏ, kết hợp máy tính và nhân lực, thẩm tra tất cả giấy chứng nhận giả, tư liệu ghi hình vv tương tự với đường nét phân mặt được quét hình của hắn trong một số năm gần đây, đã tìm được một phần tình báo tương đối giá trị.

- Đầu tiên hắn là một người cẩn thận, trong thô lỗ có tinh tế, rất ít khi lộ ra sơ hở. Mỗi lần đến một thành phố, trước tiên hắn sẽ tìm một người trung gian được đánh giá cao, đổi một món hoặc vài món tác phẩm nghệ thuật thành tiền mặt sạch sẽ, có thể lưu thông. Cho dù hao tổn một phần lợi ích hắn cũng không quan tâm. Những bang phái rửa tiền bất chính vẫn rất thân thiện với loại khách hàng này, sẽ không tìm hắn gây phiền toái. Đương nhiên cũng có một số bang phái lòng tham không đáy, muốn nhắm vào hắn, kết quả chọc giận hắn thì không cần nói cũng biết.

- Blood Owl rất ít khi lộ diện ở nơi công khai, hắn thích ở một chỗ không nổi bật, mấy năm cũng không có người đi vào, làm công việc thí nghiệm

trên cơ thể sống. Những chỗ như vậy có thể thấy ở khắp nơi trong thành phố lớn, chẳng hạn như một công trường mà người đi làm mỗi ngày đều đi ngang qua, nhưng mấy năm cũng không thấy hoàn thành; trong hẻm nhỏ góc đường của một khu phố xá náo nhiệt, có một nhà dân cổng sắt quanh năm đóng chặt, nơi cửa chất đầy những thứ linh tinh; thậm chí là trong khu dân cư cao cấp có một căn nhà bỏ không, bị đám trẻ đồn là nhà ma. Hắn ở trong tầng hầm nơi đó, mấy bức tường cách âm đã che lấp tiếng kêu gào cực kỳ bi thảm. Nếu không phải đám học sinh tiểu học lén chạy vào chơi nghe được âm thanh, Blood Owl có thể ở nơi đó trốn cả mấy năm.

- Có dấu hiệu cho thấy khi tên này lười ra cửa mua sắm, hắn đã thử ăn người. Đúng vậy, hai vị, tại thể kỷ 22 hiện nay, trong thời đại mà một hộp thức ăn nhanh có thể duy trì một người đàn ông trưởng thành ba tháng không chết đói, lại có chuyện người ăn người.

- Nhưng sau đó hắn giống như đã thay đổi thói quen này, có lẽ là do không hợp khẩu vị (thật ra là tìm được phương pháp xử lý thi thể tốt hơn). Tóm lại tên này cực kỳ điên cuồng, xem mạng người như cỏ rác, có một sự tàn nhẫn gần như bệnh hoạn, nhưng lại không hoàn toàn là dã thú, bởi vì lúc hắn làm việc cũng có sự cẩn thận và nhạy bén. Trong một tháng xung đột với Giới Luật Thép, dưới hỏa lực của quân đội vũ trang, hắn đã lựa chọn chạy trốn, đây là hành động rất sáng suốt.

Nói đến đây, Trà Tiên dừng lại một chút, nâng trà nóng trong ly giữ nhiệt nhấp một ngụm:

- Phương diện tính cách đại khái là như vậy. Nói tiếp một chút về tri thức của hắn, ta không thể không thừa nhận, kiến thức của hắn rộng lớn và uyên bác... học vấn của hắn cao hơn bất cứ người nào trong tòa nhà chúng ta đang ngồi đây. Nếu chúng ta trở về học đại học, đều phải gọi Blood Owl một tiếng giáo sư.

Tại giây phút này, toàn thể nhân viên làm việc trong phân bộ thứ hai HL phương bắc quận Quan, bao gồm nhân viên chi viện tạm thời được tổng bộ Châu Âu điều tới, không một ai may mắn thoát được, cả tập thể đều bị trúng đòn.

- Trước hai mươi ba tuổi, Blood Owl vẫn luôn ở Yale chuyên nghiên cứu khoa học sinh mệnh, đương nhiên là sử dụng thân phận người khác. Sau khi lên làm nghiên cứu sinh, hắn đã thành trợ thủ kiêm học trò đặc ý của chủ nhiệm khoa lúc đó. Lão giáo sư cứ gặp người khác là khoe khoang, nói

rằng học sinh này của mình sớm muộn gì cũng sẽ trở thành bậc thầy khoa học của thời đại này. Trên thực tế mấy ngày trước ông ta vẫn nói như vậy, hiển nhiên ông ta cũng không biết mục đích HL phái người đến hỏi...

- Cuối cùng nguyên nhân khiến thân phận hắn bại lộ cũng rất mỉa mai. Khi đó phân bộ HL Bắc Mỹ tìm người tiếp xúc với Blood Owl, muốn chiêu mộ “thanh niên tài giỏi” này vào tổ chức, kết quả người được phái đi lại không trở về. Đến lúc trưởng quan bản địa ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, còn tưởng rằng học sinh mà Blood Owl giả mạo là gián điệp của Tiền Tuyến Tự Do nằm vùng trong trường đại học. Kết quả khi đến nhà hắn bắt người mới phát hiện đã vườn không nhà trống, phía sau cửa ngấm tìm được một phòng thí nghiệm, bên trong giống như một lò mổ.

- Đương nhiên năm đó hắn còn chưa có biệt hiệu “Blood Owl”, vụ án này cũng không được coi trọng nhiều. Bởi vì liên quan đến thành viên HL bị giết, cho nên cuối cùng kết thúc một cách im ắng. Mấy năm sau, sự kiện “nửa đêm đầm máu” ở Châu Âu xa xôi cũng không được liên hệ với chuyện này. Cho đến hôm nay, sau khi chúng ta xác nhận tướng mạo của Blood Owl, rất nhiều vụ án giết người liên hoàn hoàn toàn không thể giải quyết ở các nơi trên thế giới mới được xâu chuỗi lại.

Paperman nói:

- Ý của ngươi là, học thức của hắn cao hơn bất cứ người nào ở đây, bao gồm cả ngươi?

Trà Tiên cũng không phủ nhận:

- Có thể nói như vậy. Ta khác với hắn, tri thức mà ta cần nắm giữ nhất định phải chu toàn mọi mặt, vì vậy đối với phần lớn sự vật chỉ có thể xem xét đại khái, không cầu hiểu rõ. Về tâm lý học, có lẽ ta và hắn không phân cao thấp, nhưng về sinh vật học, hóa học vv, trình độ của hắn có thể nói là đi dần từng bước, dày công tôi luyện, làm thầy giáo của ta cũng không quá mức.

Paperman nói:

- Cho nên... nói nhiều như vậy, chẳng qua là biết được hắn thích và chuyên xem người như con ếch để giải phẫu, thỉnh thoảng ăn một hai con, chỉ thế mà thôi.

Luca ở bên cạnh tuy cũng nghĩ như vậy, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không lên tiếng, còn mừng thầm vì có kẻ nhanh mồm nhanh miệng như Paperman

thay hắn nói ra.

Trà Tiên trả lời:

- Không, chuyện này cho thấy một vấn đề, Blood Owl làm việc vốn có mục đích, cũng không phải đơn thuần vì hứng thú. Hắn giết nhiều người như vậy, ở lại thành phố nào cũng có một phòng thí nghiệm thiết bị tiên tiến, chắc chắn là đang nghiên cứu gì đó. Hơn nữa trước khi vào đại học, hắn nhất định đã nắm rõ mục đích của mình. Học tập chỉ là một phần của kế hoạch, vì để hoàn thành mục đích, hắn cần tri thức uyên bác ở phương diện này.

Paperman nghĩ đến điều gì:

- Nói cách khác, cho dù hắn trốn tới đâu cũng sẽ không từ bỏ nghiên cứu của mình, chỉ cần chúng ta ra tay từ phương diện này...

Trà Tiên nói tiếp:

- Đúng vậy, buôn lậu vật dụng điều trị cao cấp, lưu thông tiền phi nghĩa vv, điều tra những thứ này sẽ có thể tìm được Blood Owl, hắn có cẩn thận cũng vô dụng. Vì vậy ta nói, lần theo dấu vết của hắn cũng không gần gáp, lúc sẵn đuôi phải hoàn toàn nắm giữ tư tưởng của con mồi, như vậy mới cànug thú vị.

Tâm mắt của hắn trở lại màn ảnh lớn, sự chú ý một lần nữa đặt lên người sát thủ Silver Shadow bị thâm vấn kia.

Paperman trầm mặc không nói, từ những lời này hắn đã nắm bắt được điều gì. Thất hoàng tử này thật không đơn giản, bề ngoài hiền lành, tính tình khiêm tốn, lễ độ, nói năng cơ trí, hiểu được chừng mực. Mà tâm cơ và sự khôn ngoan ẩn giấu sau hình tượng này, cùng với tác phong bá chủ vô tình hay cố ý lộ ra, đều khiến người cảm thấy Trà Tiên lúc bình thường chẳng qua là một góc núi băng mà thôi. Con người thật của hắn giống như vực sâu núi cao, lui ngàn dặm cũng khó nhìn toàn cảnh, tiến nửa bước lại phải quỳ phục sát đất.

“Ta muốn lợi dụng một người như thế, vậy có phải tư tưởng của ta cũng bị hắn nắm giữ, ngược lại bị hắn lợi dụng hay không...” - Trong lòng Paperman do dự, không nhận được sinh ra một cảm giác không lạnh mà run.

Chương 9 : Lên đường truy bắt

Khi nhóm điều tra do Trà Tiên đứng đầu triển khai điều tra về sự việc quý tộc Venice liên tục bị giết, đại lục Châu Âu nhìn như bình tĩnh, nhưng dưới mặt nước đã sớm sôi trào.

Gần đây Giới Luật Thép đột nhiên hoạt động thường xuyên hơn. Thất bại mới nhất của giám sát trưởng Thánh thành Camo Botrini (đổi tên Gavar Bottelinos), khiến địa vị của hắn trong tổ chức bị dao động nhất định. Dưới tình huống điều động thánh giá, một tên quan cầm cờ, cùng với mười kỵ sĩ thiện chiến, vẫn không thể đánh chết Blood Owl, hơn nữa còn khiến nhân viên phe mình bị thương vong nhiều hơn. Điều này dẫn đến sau đó tổ chức phải từ bỏ quyền khống chế thành phố ngầm và phá hủy nó. Khiến sự tình trở nên như vậy, khẳng định là bị chụp lên đầu hai chữ “vô năng”. May mà sau lần xung đột này, hắn còn xem như mang về một tin tức có giá trị, đó là Blood Owl rất có thể là “Kẻ giết thần” được ghi lại trong “Giới Luật Pháp Diễn”.

Một quyển sách tiên đoán do mục sư trưởng viết vào hơn một trăm năm trước, liệu có đáng tin hay không? Chuyện này không ai nói rõ được. Nhưng các đời mục sư trưởng đều có một chút bản lĩnh tiên tri, đây là chuyện mà mọi người trong Giới Luật Thép đều biết. Ví dụ như lần này trước khi Botrini lên đường, mục sư trưởng đã nói “khi kẻ giết người xuất hiện trước mặt ngươi, ngươi sẽ biết đó là hắn”, kết quả đã thật sự ứng nghiệm.

Ở đây tồn tại một vấn đề rất mâu thuẫn, cũng là vấn đề mà đa số tôn giáo cần phải giải quyết. Chẳng hạn như những người tin vào thượng đế kia, đã vững tin đây là chính giáo, tin rằng thế giới mà mình sinh sống là do một đấng tối cao tôn bầy ngày để dựng nên, vậy thì người cũng phải tin sự khai sáng cuối cùng sẽ đến. Người không thể chỉ thừa nhận chuyện tốt đẹp mà không đếm xỉa tới những mặt xấu kia.

Giới Luật Thép cũng tồn tại một vấn đề như vậy. Các người đã tụ tập với nhau dưới sự hiệu triệu của tín ngưỡng, các người tin những gì đã làm dưới

lá cờ này đều chính xác, vậy các người cũng phải tin những lời tiên đoán bất lợi với mình. Người không thể hi vọng những lời tiên đoán có lợi đều lần lượt xảy ra, còn những lời tiên đoán có hại đều là dối trá.

Vì vậy trong vấn đề Blood Owl này, phương pháp mà Giới Luật Thép lựa chọn là không phủ nhận “Giới Luật Pháp Diễn”, cũng không thừa nhận sự uy hiếp của Blood Owl. Đây xem như là biện pháp thông minh nhất mà bọn họ có thể nghĩ ra được. Chẳng lẽ vì một kẻ đã giết mấy trăm thành viên của chúng ta, lại có vài phần giống với chân dung nhân vật mà mục sư trưởng đại nhân tiện tay viết nguệch ngoạc vào một trăm năm trước, chúng ta lại sợ đến vỡ mật? Vậy làm sao có chỗ đứng trước mặt những tổ chức phản kháng khác? Nếu chuyện này truyền đi, đế quốc còn không lập tức sản xuất hàng loạt mấy trăm phiên bản Blood Owl được chỉnh sửa để đánh lừa dư luận sao?

Rất hiển nhiên, chỉ số thông minh và thủ đoạn của cấp lãnh đạo Giới Luật Thép đều vượt xa đám linh mục nông thôn thời trung cổ, chuyên vu oan thôn phụ vô tội là phù thủy rồi thiêu chết. Nói đến lại đơn giản một chút, tín ngưỡng trong miệng bọn họ chính là nói một đằng làm một nẻo.

Ngoài mặt có thể tỏ ra xem thường, nhưng khi hành động thực tế, đại đoàn trưởng cũng đã điều binh khiển tướng, bày mưu lập kế. Dùng Châu Âu làm nòng cốt, lực lượng tích trữ lớn nhất của tổ chức đã sẵn sàng chờ lệnh. Có câu là “nuôi binh ngàn ngày, dùng trong chốc lát”, có lẽ sự xuất hiện của “Kẻ giết thần” chính là một tín hiệu, thúc giục bọn họ nên có hành động... Nhiều năm chuẩn bị đã khiến Giới Luật Thép có thể chính diện phân cao thấp trên chiến trường với đế quốc, hiện tại thời cơ đã gần chín muồi, chỉ đợi thiên hạ có biến, đại sự có thể thành công.

.....

Ngày 21 tháng 2, điều tra đã triển khai được một tuần, đã tra rõ không ít vụ án không đầu mối trong phạm vi toàn thế giới, niêm phong một số trại nuôi heo... còn lại thì không thu hoạch được gì.

Hành tung của Blood Owl vẫn không rõ, hẳn đã thay đổi quy luật hành sự vốn có, không tùy cơ đi đến một thành phố lớn tiếp tục công việc thí nghiệm của mình, vì vậy gần như không có dấu vết để tìm ra.

Cũng không hỏi được nhiều tin tức hữu dụng hơn từ ba tên sát thủ Silver

Shadow kia. Blood Owl lưu lại ba người sống này, mục đích vốn là để chứng minh sự “trong sạch” của mình. Lời này vừa nghe thật khó tưởng tượng, nhưng thực ra cũng không khó lý giải. Với logic của Blood Owl, hắn có thể thừa nhận mình đã giết mười ngàn người, nhưng tuyệt đối không cho phép người khác giả mạo hắn giết một người. Nói tóm lại, ba tên kia không có trợ giúp quá lớn với việc truy đuổi Blood Owl.

Mấy ngày sau, trọng tâm điều tra bị chuyển sang vấn đề của thượng tá Malone, đây là kết quả do thượng tầng gây áp lực. Mặc dù lòng bất tội phạm nguy hiểm cấp bốn rất quan trọng, nhưng cần phải chiếu cố tâm tình của các quý tộc, nhất định phải nhanh chóng tra rõ chân tướng sự việc, có thể bàn giao với đám quyền quý ở Venice.

Trà Tiên rất phản cảm về việc này, ánh mắt của đám tầm thường kia luôn thiên cận như vậy. Giống như nhiều năm qua truy bắt Thiên Nhất, dựa vào thân phận thất hoàng tử và quyền lực của điều tra viên đặc biệt HL, hắn mới có thể tự do hành động trong một mức độ nhất định. Mà một khi gặp phải vụ án có liên quan đến quý tộc vương tộc, không cần hắn mở miệng, tổng bộ Châu Âu sẽ lập tức phái đến rất nhiều binh hùng tướng mạnh chuyên tâm làm việc, đặt chỉ tiêu, ra mệnh lệnh cho hắn.

Ở trước mặt Paperman, Trà Tiên cũng từng không kiêng dè oán trách một câu:

- Kẻ ngồi không ăn bả thì đông, chết thì có gì đáng tiếc. Không biết loại người như Blood Owl hoành hành ngang ngược trên thế giới, sẽ hại bao nhiêu tính mạng người vô tội.

Ai ngờ sau khi tên Paperman này nghe xong lại hừ lạnh một tiếng, lời nói còn khó nghe hơn cả Trà Tiên:

- Ngồi không ăn bả? Từ này dùng không ổn đâu. Ta có thể nói cho người biết, bảo là ức hiếp dân chúng đã xem như nhẹ lắm rồi.

Mỗi lần nghe được những lời tương tự của hai vị này, sĩ quan huấn luyện Luca lại như con chồn đi phúng điệu... giả vờ không nghe thấy, hoặc dứt khoát trốn đi vệ sinh, giống như hắn thỉnh thoảng lại bị điếc cộng thêm tuyến tiền liệt gặp vấn đề. Không có cách nào, hai vị này một người là dòng dõi đế vương, lời nói và việc làm không hề kiêng nể; một người khác thì có thù hủi mặt, đoán chừng đã phát rồ rồi. Ông chú ta đây còn muốn ngồi ở vị trí này sống đến nghỉ hưu, về nhà hưởng thụ lương hưu của cán bộ. Lăn lộn trên lưỡi dao cả đời, cũng không thể theo hai người các người chơi đùa vô

nghĩa khiến bản thân cũng bị vạ lây.

Quả nhiên tới trung tuần tháng 3, khi Trà Tiên và Paperman chuẩn bị rời khỏi Châu Âu đi Chicago, Luca liền thoát thác rằng hiện giờ khu vực Châu Âu thời cuộc bất ổn, muốn trở về tổng bộ chờ lệnh, không thể đi cùng.

Trà Tiên là người thế nào, đã sớm biết suy nghĩ trong lòng hắn. Ngoài mặt không vạch trần, cũng không miễn cưỡng giữ hắn lại, khách khí với vị tiền bối này một phen, sau đó từ biệt rời đi.

Dù sao sự việc Malone ở Venice cơ bản đã điều tra rõ, còn lại là một số chiêu trò đùn đẩy trách nhiệm trong chính trị, cứ để người của tổng bộ Châu Âu đi bàn giao với đám quý tộc vậy.

Cuối cùng có một cái tên trôi lên mặt nước, đó là “Cổ Ván”. Không phải trước kia Trà Tiên chưa từng nghe đến cái tên này, nhưng hắn cũng không xem trọng. Trên thực tế trong chuyên cơ bay đến Chicago, hắn vẫn không thèm để mắt đến kẻ nguy hiểm cấp một này. Hắn biết lý do Blood Owl thay đổi hành vi quen thuộc là vì đuổi giết Cổ Ván, mà từ đủ loại tin tức đấu tranh giữa các băng nhóm mafia Chicago gần đây, kẻ gọi là Cổ Ván này chỉ là loại hàng hạng hai, thật sự không thông minh được bao nhiêu.

Vì vậy lúc này Trà Tiên cho rằng, chuyến đi này sẽ là một cuộc săn bắn một mũi tên trúng hai con chim. Còn Paperman đi cùng, từ đầu đến cuối mục đích của hắn chỉ có một...

Chương 10 : Tiêu chuẩn của EAS

“Máy bay chúng tôi sẽ hạ cánh trong khoảng mười lăm phút nữa, xin trở lại chỗ ngồi, thắt chặt dây an toàn...”

Tiếng phát thanh trên chuyên cơ đánh thức Paperman, hắn dùng mấy tiếng hành trình này cố gắng ngủ một lát. Khoảng thương gia mà hắn và Trà Tiên ngồi được thiết kế đặc biệt dành cho cao tầng trong HL, chỉ có vài chỗ ngồi, mỗi chỗ ngồi đều khá riêng biệt, rộng rãi thoải mái. Chiếc bàn trước chỗ ngồi rất lớn, có thể bày catan ra chơi.

Paperman liếc nhìn Trà Tiên ở đối diện hành lang, thấy đối phương một tay chống cằm, tay kia gõ gõ đánh đánh lên bàn phím máy tính xách tay, vẻ mặt giống như chẳng có chút tinh thần nào.

- Nếu ta là người, vẫn sẽ dùng mấy tiếng này để điều chỉnh chênh lệch múi giờ một chút.
Paperman nói.

Trà Tiên không quay đầu lại, vẫn lơ đãng nhìn màn hình:

- Đối với ta thì kiểm tra mail là một loại nghỉ ngơi. Nhu cầu ngủ của ta rất ngắn, lúc tỉnh thì lại rất khó khiến đầu óc ở trạng thái trống rỗng. Nếu không để cho đầu óc hoạt động nhẹ như vậy, vừa nhắm mắt sẽ có các suy nghĩ hỗn loạn phức tạp trào ra.

- Cho nên đây là năng lực của người? Đầu óc phát triển không biết mệt mỏi?
Paperman nói.

Trà Tiên trả lời:

- Không, năng lực của ta là điều khiển “gió”.

Hắn cũng không để tâm nói ra chuyện này:

- Còn về đầu óc của ta, lấy một ví dụ đi. Trong đám người bình thường có một số đứa trẻ, từ bé chỉ số thông minh đã vượt quá 160, cũng chính là

“thần đồng” mà mọi người nói. Qua một số năm, trong mấy triệu người sẽ sinh ra một hai đứa trẻ như vậy. Nhìn vào góc độ của cả chủng tộc, xác suất này cũng không tính là quá thấp. Mà ta xem như là “thần đồng” trong đám người biên dị, lại vừa khéo là một người siêu năng lực.

- Đúng là lần đầu tiên nghe được chuyện này. Nếu người không có thân phận hoàng tử, e rằng đã sớm bị cái tổ chức gọi là EAS kia bắt vào phòng thí nghiệm rồi.
Paperman nói.

Trà Tiên nghe vậy cũng không tức giận, cười nói:

- Ta biết anh đã từng tiếp xúc với Time Servant, cho nên biết đến EAS. Nhưng tiêu chuẩn đánh giá siêu năng lực của tổ chức bọn họ khác biệt rất lớn với tiêu chuẩn thông thường. Giống như anh và ta, loại hình năng lực sẽ bị phân thành “ảnh hưởng phân tử”, giá trị nghiên cứu chỉ có thể tính là bậc trung.

- Hả?

Paperman cảm thấy hứng thú với đề tài này:

- Vậy loại hình nào mới được coi là giá trị nghiên cứu cao?

- Vừa lúc trong tay ta có một người như vậy, Charles Laure, còn được gọi là Gunsmith.

Trà Tiên kéo chuột lên trên, rất nhanh đã tìm thấy một email được đánh dấu trong hộp thư điện tử:

- Vốn cũng là một kẻ phạm pháp, nhưng chưa từng có ghi chép bị bắt, mấy năm trước được đặc xá đồng thời gia nhập “hội nghiên cứu học thuật hoàng gia” của Thiên Đô. Nói thẳng ra một chút, đó là có người đã tiếp xúc rồi “chiêu hàng” hắn.

- Tháng 11 năm ngoái, hắn đi quận Crux (Nam Thập Tự Tinh) tham gia một hội nghị. Trên đường trở về, cả hắn và trực thăng của hắn đều bốc hơi khỏi nhân gian. Sau đó tiểu đội bốn người được phái đi tìm cũng không trở lại...

Nói đến đây, trong đầu Trà Tiên đột nhiên thoáng qua thứ gì, nhanh chóng biến mất, lại rõ ràng trước mắt.

- Làm sao vậy?

Paperman thấy hắn dừng lại không nói nữa, bèn hỏi.

Trà Tiên ngân ra một chút:

- Không có gì, xin lỗi, đột nhiên nhớ tới một số chuyện.

Hắn tiếp tục chủ đề vừa rồi:

- Khi đó Time Servant từng tự mình đến tổng bộ Thiên Đô tìm ta, sau đó còn gởi cho ta một email cá nhân, hi vọng ta có thể tham gia điều tra hành tung của người này. Nhưng quãng thời gian đó ta đang truy bắt một tên tội phạm vô cùng xảo quyệt ở Australia, khó rời đi được, đến tháng mười hai lại gặp phải... Không nói chuyện này nữa, tóm lại tên Gunsmith này thuộc loại hình mà EAS khá coi trọng, năng lực luyện kim thuật của hắn được phân thành “phá hoại trật tự”.

Paperman hỏi:

- Có gì khác với “ảnh hưởng phân tử” mà người vừa nói?

Trà Tiên nói:

- Ví dụ như anh có thể điều khiển giấy đủ loại hình thức, đây thật ra là một loại quan hệ hợp tác giữa phân tử và phân tử, thứ cấu thành anh là phân tử, thứ cấu thành giấy cũng là phân tử. Anh và ta đều thuộc loại hình này, hắn đã biết điều khiển một loại vật chất không phải là “ra lệnh” cho nó, mà là một loại liên thông, khiến vật chất tùy tâm mà động, thu phát tự nhiên. Nếu miễn cưỡng dùng thái độ “ra lệnh” để “sai khiến” một loại vật chất hành động, vậy có nín thở đến chảy máu mũi nhiều nhất cũng chỉ có thể làm cong một chiếc thìa.

- Loại năng lực này của chúng ta gọi là “ảnh hưởng phân tử”, nghiên cứu về nó có lịch sử từ rất lâu đời. Chẳng hạn như kỹ thuật ép khung tịnh hợp kim cũng có quan hệ mật thiết với năng lực này, trải qua hơn một trăm năm, e rằng cũng rất khó có kỹ thuật cao hơn đột phá sinh ra.

Trà Tiên sắp xếp suy nghĩ một chút, nói tiếp:

- Lại nói đến Gunsmith, nếu đánh giá theo tiêu chuẩn bình thường, hắn sẽ nằm trong số siêu năng lực cấp Bính. Nhưng năng lực luyện kim thuật của hắn... nói sao đây nhỉ, chạm đá thành vàng, hóa đất thành ngọc đều không thành vấn đề. Hắn có thể biến vật chất A thành vật chất B bất kỳ. Anh có thể tùy ý tưởng tượng, chẳng hạn như một đôi giày thể thao có thể biến thành một hộp bơ đậu phộng.

- Vậy chẳng phải hắn là thần tiên?

Paperman nói.

Trà Tiên trả lời:

- Trên lý thuyết... hắn có thể biến địa cầu thành một chiếc kẹp tóc, hoặc là một cuộn chỉ thêu. Có điều trên thực tế, mặc dù năng lực của hắn không có cực hạn rõ ràng, nhưng bản thân hắn lại có cực hạn. Nghe nói hắn muốn chuyển hóa một thứ lớn chừng quả bóng rổ thì phải tốn khoảng nửa giờ, hơn nữa trên góc độ vật lý học, tính chất của vật chất A và vật chất B càng khác biệt thì càng tốn giờ tốn sức.

- Thì ra là vậy... lúc chiến đấu thực ra năng lực của hắn không có tác dụng gì, cho nên mới là cấp Bính.
Paperman nói tiếp.

- Đúng vậy, nhưng có thể tưởng tượng được giá trị nghiên cứu của năng lực này, luật bảo toàn, tính đối xứng... dùng năng lực của hắn có thể vượt qua những trật tự đã được thiết lập trên vật lý học. Chúng ta chỉ là “ảnh hưởng” vật chất, còn hắn trên cơ bản đã “thay đổi” vật chất, điều này khác biệt lớn đến mức... đủ khiến ta đau đầu.

Lúc này Paperman lại thay đổi đề tài, hỏi:

- Vậy thì Blood Owl thuộc loại hình nào?

Trà Tiên nói:

- Vấn đề này nên do ta hỏi anh mới đúng. Hiện nay anh là người duy nhất mà tổ chức biết được, sau khi chính diện giao thủ với hắn vẫn còn sống sót.

Paperman rơi vào trầm mặc. Hắn không có đầu mối về năng lực của Blood Owl, nếu nói nhớ được điều gì, vậy chỉ có sự khủng bố sâu sắc nhất, tên ma quỷ khát máu tàn bạo kia chỉ dựa vào đánh đấm đã quét sạch tất cả những người chần trước mặt. Theo lý trong chiến đấu, những người chỉ dựa vào năng lực thân thể phải là quần thể yếu thế nhất, nhưng Blood Owl đã hoàn toàn phá vỡ quan niệm này của Paperman. Đạo lý rất đơn giản, ví dụ như người khác tốn thời gian nửa ngày triệu hồi một con thú giấy đào sục một ngọn núi, kết quả lại có một người khác tới, một quyền đánh sục một ngọn núi còn cao hơn, vậy dĩ nhiên là lập tức phân rõ cao thấp.

Trà Tiên thấy hắn không nói gì, cũng không suy đoán ý nghĩ của hắn nữa, chỉ tập trung vào chuyện của mình, trở lại ý niệm thoáng qua trong đầu vừa rồi. Kẻ siêu năng lực toàn thân màu đen kia đã từng đề cập “căn cứ vào tri thức trong đầu bốn kẻ đồng hành của ngươi”, câu này nghĩa là hắn đã từng

giết bốn thành viên của HL. Trong HL có rất nhiều người biết bơi cảnh vương tộc và danh hiệu của mình, nhưng nếu biết mình là người năng lực cấp Hung, vậy chiến lực hoặc chức vị của hắn khẳng định không thấp. Nửa năm gần đây rất ít nhân viên mất tích không rõ nguyên nhân, mà bốn người đi Nam Mỹ điều tra chính là mất tích tập thể, chết không thấy xác (chú thích: sự hấp thu của Dark Water sẽ không hoàn toàn tiêu hủy thi thể, thi thể John Desoto bị ném vào sông, thi thể Ikeda Nozomu bị Dark Water xử lý, còn bốn thành viên HL lưu tại trong rừng mưa sau đó đã bị Thực Nhân tộc giải quyết. Trà Tiên có hiểu lầm nhất định với từ “cắn nuốt” mà Dark Water nói), thời gian cũng phù hợp... Nói như thế, rất có thể là bị tên kia “cắn nuốt” rồi...

Vậy sự mất tích của Gunsmith có liên quan đến kẻ siêu năng lực màu đen này hay không? Căn cứ vào mối liên hệ này, chẳng lẽ hắn cũng có quan hệ với Thiên Nhất?

Nhưng lúc trước cũng nhận được tình báo, cấp trên có người muốn bí mật bắt giữ Gunsmith. Có lẽ bốn người mất tích và chuyến bay không rõ tung tích trước đó, cũng chỉ là nguy trang với bên ngoài mà thôi. Gunsmith đã bị cấp trên mà ta không biết nắm giữ, bày ra tầng tầng sương mù, chỉ là để EAS không có cơ hội nhúng tay vào...

.....

Trong lúc hai người trên chuyên cơ bị nghi vấn trong lòng bao phủ, trên một con đường nhỏ ở Chicago, trong một cửa hàng sách.

Cửa tiệm bị đẩy ra, một thanh niên gương mặt rất trắng trẻo đi vào.

Ông chủ nằm trên ghế sofa để chân đang gác lên bàn xuống, nói ra một câu mở đầu còn giống như tiếng người, đây là điều rất hiếm thấy:

- Cố Vấn tiên sinh, thật hân hạnh được gặp.

Cố Vấn ném miếng sắt trong túi lên mấy chiếc bàn ghép lại giữa phòng, trên bàn gần như chất đầy sách, trực tiếp bị đụng rơi xuống, khóe miệng hắn cũng không biết nên nói là cười lạnh hay cười tà ác:

- Trả tiền đi! Đồ khốn!

Chương 11 : Tư sản

Thiên Nhất dường như không có ý kiến gì với thái độ của Cố Vấn, chỉ bình tĩnh nói:

- Có gì từ từ nói, ngồi xuống trước đã.

- Ngồi lên mặt người?

Khi Cố Vấn vào tiệm, trong thoáng chốc đã quan sát hoàn cảnh chung quanh. Hiện nhiên trong cả cửa hàng sách, ngoại trừ một chiếc ghế sofa bị Thiên Nhất chiếm giữ, không có bất kỳ chỗ ngồi nào khác.

Thiên Nhất thở dài một hơi, đứng dậy đi vào cánh cửa sau lưng mình, mang ra một chiếc ghế sofa khác từ trong phòng ngủ còn bừa bãi hơn bên ngoài, đặt ở đối diện bàn làm việc, sau đó trở lại chỗ ngồi của mình, nói:

- Ngồi!

Cố Vấn chui qua đồng sách lộn xộn, ngồi đối diện với Thiên Nhất, sau đó lặp lại mục đích chuyến này của mình:

- Chuyện người thiếu ta ba trăm ngàn, còn nhớ chứ?

Thiên Nhất nói:

- Tạm thời cho thiếu đi.

- Người không sợ ta trở mặt giết người?

Giọng điệu Cố Vấn hờ hững bình thường, nhưng lời này lại không giống như đang đùa.

Thiên Nhất không nêu ý kiến, chỉ cười nói:

- Người muốn uống chút gì không?

Theo như Cố Vấn thấy, nụ cười như vậy xuất hiện có ba khả năng. Chia theo thứ tự từ lớn đến nhỏ có thể xảy ra, thứ nhất người tên Thiên Nhất này rất mạnh, không hề sợ hãi, thứ hai Thiên Nhất nắm chắc mình sẽ không thật sự ra tay, thứ ba là tên này không sợ chết.

Tất cả suy nghĩ hoàn thành chỉ trong một giây, ngoài mặt Cố Vấn vẫn điềm nhiên như không:

- Nước cà chua.

- Người cảm thấy trong tiệm của ta có thứ đó sao.

- Vậy người có gì?

- Cà phê.

- Còn có?

- Cà phê.

- Đã hiểu, ta uống nước là được rồi.

- Không, người không hiểu, chỉ có cà phê.

- Người pha cà phê không dùng nước sao?

- Nửa giờ trước, một chút nước uống còn lại đã dùng để pha một bình cuối cùng rồi. Hiện giờ chỉ có nước máy, người sẽ không cảm thấy hứng thú chứ.

- Cho nên người chỉ có một loại thức uống là cà phê.

- Đúng.

- Vừa rồi người còn hỏi ta muốn uống chút gì, giống như ta có rất nhiều lựa chọn vậy.

- Là do khách sáo buột miệng nói ra thôi.

Lần này Cố Vấn thở dài một hơi:

- Được rồi, cà phê.

Thiên Nhất lập tức nói:

- Bình ở bên kia, tự mình rót đi.

Cố Vấn nghe vậy trong nháy mắt muốn lật cả bàn, nhưng vẫn nhịn được.

Hắn đứng dậy đi qua mấy bước, cầm bình cà phê rót cho mình một ly. Vừa định bỏ bình xuống, giọng nói của Thiên Nhất lại vang lên:

- Tiện thể mang một ly cho ta với!

Cô Vần thật sự rót một ly giúp hắn, sau đó đặt hai cái ly lên bàn, trở lại chỗ ngồi:

- Người đã mời ta đến đây, chắc hẳn có chuyện gì muốn nói với ta đúng không?

Thiên Nhất nói:

- Đúng, đầu tiên, chuyện đầu tiên...

Hắn đổi vị trí hai cái ly trên bàn:

- Trả lại cho người cái ly mà người đã nhỏ nước miếng vào.

Vừa rồi lúc Cô Vần làm như vậy đã cố ý dùng thân thể che lại, không ngờ vẫn bị Thiên Nhất phát giác. Nhưng sau khi bị vạch trần hắn cũng không có phản ứng gì, chỉ nói:

- Chuyện thứ hai thì sao?

Thiên Nhất nói:

- Ta muốn nói đến chuyện hợp tác.

- Người muốn ám chỉ việc tư vấn phạm tội?

Cô Vần nói:

- Chuyện này thì ta có thể suy nghĩ. Theo cá nhân thì ta đề nghị người đi ăn cướp, số tiền tốt nhất từ ba trăm ngàn trở lên, ngoài ra lần tư vấn này còn phải thu phí khác.

Thiên Nhất nói:

- Ta không phải muốn nói bày mưu tính kế một hai chuyện, mà là hợp tác lâu dài.

Cô Vần nói:

- Hả? Lâu dài là bao lâu? Một tháng? Hai tháng? Ta sắp đặt một vụ án không bao giờ vượt quá năm ngày, sau khi lập ra kế hoạch xong xuôi, từ chuẩn bị đến thực thi ta rất ít khi tự mình tham dự. Nếu hợp tác lâu dài mà người nói là không ngừng gây án trong thời gian nhất định, ta lại có một kế hoạch quét sạch hệ thống ngân hàng Châu Âu theo kiểu đường trường, chuyện đó quả thật cần tùy cơ ứng biến trên mức độ nhất định...

- Ta chú ý tới, khoảng thời gian người kiểm tra Devitt cũng tùy thời sửa đổi kế hoạch.

Thiên Nhất ngắt lời.

Cố Vấn nói:

- Kiểm tra này là việc tư, nhưng việc công chính là việc công. Dựa theo ủy thác của câu lạc bộ Yên Thổ, kết quả đã được định sẵn rồi.

- Cho nên người đã giết Joseph Lucchesi.

Thiên Nhất nói.

- Hả? Ngay cả chuyện này người cũng biết?

Cố Vấn nói.

Thiên Nhất tùy ý rút một quyển sách từ trên giá sách sau lưng, ném cho đối phương:

- Trước tiên người xem thử, xem một lát thì sẽ hiểu.

Hắn nháp một ngum cà phê:

- Nhân lúc người phân tích nội dung quyển sách này là thật hay giả, ta sẽ nói mấy câu.

- Tháng 1, người giúp trưởng quan Jim Malone của phân bộ thứ hai HL ở phương bắc quận Quan, lập ra một kế hoạch mưu đoạt chức vị thống đốc, còn lợi dụng quan hệ của mình móc nối cho hắn và Silver Shadow, bố trí chu đáo một phen. Làm xong những chuyện này, người đã nhận thù lao, đặt mình ở bên ngoài.

- Với năng lực làm việc của người, muốn lấy được tình báo của đế quốc cũng không phải chuyện khó. Vì vậy lúc người bày mưu tính kế cho Malone, nhất định đã điều tra Blood Owl. Nhưng ta rất khẳng định, người chưa từng tận mắt nhìn thấy Blood Owl. Hiểu biết của người về hắn là dựa trên cơ sở “tội phạm nguy hiểm cấp bốn” của HL, nói cách khác vẫn dừng lại ở hình ảnh tên ma quỷ giết người trong sự kiện “nửa đêm đầm máu”.

- Cho nên kế hoạch của người đã thất bại.

Cố Vấn nhanh chóng lật xem sách trên tay, mí mắt cũng không nhướng lên một chút, chỉ hờ hững trả lời:

- Thịnh thoảng cũng có chuyện như vậy, sự vô năng của người chấp hành dẫn đến thất bại, đây là điều không thể tránh khỏi.

Thiên Nhất cười nói:

- Hừ... lời người nói cũng có chút đạo lý. Không sai, kế hoạch của người vốn không có sơ hở gì, nhưng nguyên nhân thất bại, người cũng không thể đổ lên đầu Malone hoặc Silver Shadow, bởi vì các người đều phạm một sai lầm giống nhau.

Cố Vấn còn đang lật sách, hắn đã xem gần nửa quyển, trong đầu nhanh chóng tiêu hóa tin tức, phân tích đủ loại khả năng, nhưng nói chuyện với Thiên Nhất vẫn rõ ràng rành mạch:

- Người muốn nói ta tính toán không đủ về thực lực của Blood Owl? Ban đầu trong tư liệu vốn không ghi lại cấp bậc năng lực của hắn, tình huống xấu nhất mà ta dự đoán là “Hung”. Sau sự kiện xung đột với Giới Luật Thép, mặc dù bên ngoài bọn họ tâng bốc một người tên là Faeroe lên làm anh hùng, nhưng tình báo trong HL nói rõ, công thần chủ yếu dẹp yên tình hình là một cảnh sát tên Elot Neith, hay còn gọi là Paperman. Hơn nữa sau đó phía đế quốc cũng thay đổi một chút đánh giá về Blood Owl, đã nghiệm chứng suy đoán của ta, hắn quả thật là siêu năng lực cấp Hung.

- Kế hoạch của ta được thành lập trên cơ sở này. Trong tay Malone có trợ thủ mạnh như Silver Shadow, dịch ở ngoài sáng còn hắn ở trong tối, lúc cần thiết còn có thể điều động quân đội bản xứ, cộng thêm Paperman và Faeroe đều là đối tượng có thể lợi dụng. Có nhiều chiến lược như vậy, chẳng lẽ thật sự không giết nổi một tên năng lực cấp Hung đơn độc sao? Nếu như người cho ta những điều kiện này, tỉ lệ thành công sẽ là chín mươi chín phần trăm.

Thiên Nhất nói:

- Trở lại đề tài lúc trước, nếu hợp tác lâu dài, người sẽ có được những điều kiện này.

- À, thì ra là vậy...

Cố Vấn đóng sách lại, để lên bàn:

- Giả sử bây giờ người sở hữu một loại thiết bị hoặc năng lực có thể giải mã suy nghĩ người khác, sau đó lại ném ra một câu như vậy. Hừ... theo ta thấy, người chẳng qua là muốn làm tổ chức phản kháng mà thôi. Không ngại nói thẳng, đây cũng không phải lần đầu tiên ta nhận được lời mời như vậy. “Điều kiện” của người là gì? Máy trăm ngàn tỉn đồ? Đất đai mấy châu mấy quận? Hay là mấy công xưởng sản xuất vũ khí với tốc độ như sản xuất lap

xưởng?

Nghe đối phương biểu thị xem thường, Thiên Nhất lại rất cao hứng:

- Rất tốt, xem ra ngươi cũng không đến nỗi xỉa tới mấy vấn đề như “bao nhiêu người” và “bao nhiêu súng”, chuyện đó quả thật không quan trọng.

Thiên Nhất nói:

- Giai đoạn trước mắt, về phương diện vật chất ta có cửa hàng sách này.

- Ha, hi vọng cà phê của ngươi đủ uống.

Cố Vấn ôn hòa nói.

Thiên Nhất lại nói:

- Quyển sách mà ngươi vừa xem không phải năng lực, đúng là một loại thiết bị. Mà trong cửa hàng sách có ghi lại hệ thống khoa học chế tạo thiết bị này, là hệ thống hoàn chỉnh.

Sau khi đi vào cửa hàng sách, đây là lần đầu tiên về mặt Cố Vấn có biến hóa rõ ràng sau khi nghe được lời nói của đối phương:

- Đây có thể là lời nói dối khiến người ta hưng phấn nhất mà ta nghe được từ lúc sinh ra.

Thiên Nhất lại nhấp hai ngụm cà phê, nói tiếp:

- Về phương diện nhân lực, trong những người đã xác nhận có thể hợp tác hoặc lợi dụng, có một người tên là Tả Đạo, ta nghĩ ngươi ít nhiều cũng đã nghe nói đến hắn.

- À... bậc thầy làm giấy chứng nhận giả hiện nay, một tên bỉ ổi, tuyệt đối bỉ ổi...

Cố Vấn trả lời.

- Còn một người khác tên là Kế Toán, cũng là nhân tài hiếm thấy.

Cố Vấn nói:

- Cũng có nghe một chút.

- Thợ thủ công xuất sắc nhất thế giới hiện nay kiêm thằng ngốc khiến người ta nổi nóng nhất...

Thiên Nhất chỉ chỉ vào một hàng giá sách trong góc:

- Đã dùng thẻ kẹp sách trốn vào không gian con, dù sao hắn cũng không

chạy được.

- Tại sao hấn phải trốn?

Thiên Nhất trả lời:

- Kẻ khiến hấn phải trốn cũng đã xác nhận gia nhập, phẩm chất trung thành, thực lực tin cậy, nửa người nửa quỷ, hôm khác sẽ giới thiệu với ngươi.

- Ngươi đúng là binh hùng tướng mạnh.

Cố Vấn cũng uống một ngụm cà phê, dường như hấn càng lúc càng cảm thấy hứng thú.

Thiên Nhất nói:

- Tại giai đoạn khởi động kế hoạch, còn có ba người chưa được xác nhận. Ba người này mới là mấu chốt, thiếu một người cũng không được.

Cố Vấn không chen vào, hấn đang đợi Thiên Nhất nói tiếp.

Thiên Nhất cười cười:

- Thứ nhất là ngươi.

- Ta không tỏ vẻ giật mình, nhưng có thể xem như nịnh hót.

Cố Vấn nói.

- Thứ hai là God Key (Thần Thước).

Cố Vấn nói:

- Hừ... vậy ngươi sẽ phải thất vọng rồi. Hấn đã bị bắt, còn bị ném vào nhà tù Tide. Theo ta được biết, chưa từng có phạm nhân nào có thể sống sót trốn khỏi đảo Địa Ngục.

- Chuyện này ta cũng biết, nhưng người thứ ba có thể giúp ta vớt God Key ra khỏi địa ngục.

Không cần Thiên Nhất nói ra tên, Cố Vấn đã có đáp án:

- Ngươi muốn nói đến Blood Owl kia?

- Chính xác. Có điều lần trước tiếp xúc với hấn, hấn đã từ chối hợp tác, xem ra còn phải tốn một chút thời gian thuyết phục.

- Hà, cho dù ngươi thuyết phục được, thực lực của hắn thật sự kinh người như vậy sao?

Thiên Nhất cười nhạt nói:

- Ngươi muốn hỏi hắn mạnh bao nhiêu. Trước khi trả lời vấn đề này, ngươi cảm thấy sự thông minh tài trí của mình có thể xếp thứ mấy trên tinh cầu này?

Cố Vấn vừa định buột miệng trả lời, trong đầu lại thoáng qua thứ gì, lập tức cười nói:

- Hả... Blood Owl lại mạnh đến mức này sao.

Thiên Nhất nói:

- Về phương diện nhân lực, giai đoạn đầu tạm thời là như vậy. Đã nói về vật chất và nhân lực, tiếp theo sẽ nói đến một chút tài sản vô hình.

- Hả? Cái gì? Ha ha... chẳng lẽ trên người ngươi còn có vốn chính trị gì? Là loại đó? Tín ngưỡng? Chủ nghĩa? Hay ngươi là con tư sinh của một vị vương thất quý tộc?

Thiên Nhất lắc đầu:

- Là một lá cờ, màu bạc, phía trên có thêu thánh giá ngược màu đen.

- Ý nghĩa là gì?

Cố Vấn hỏi.

- Một ngày nào đó ngươi sẽ biết.

Trả lời như vậy muốn nói là thần bí hay vô lại cũng được, dù sao hiện giờ Thiên Nhất cũng không định nói ra.

Cố Vấn đứng dậy, vươn eo nói:

- Như vậy dựa vào những thứ này, ngươi muốn làm gì?

- Phá hủy tất cả trật tự vốn có, sáng lập thế giới mới.

- Được rồi, được rồi. Ngoại trừ bản thân ngươi, tạm thời tính luôn cả ta, tổng cộng ngươi có bảy người cộng sự, trong đó hai người vẫn chưa được xác nhận. Không một binh một tốt, chỉ có cái gọi là hệ thống khoa học, ngươi muốn làm gì?

Cố Vấn nói:

- Trước tiên ta muốn xác nhận một chút, cửa hàng sách này sẽ không biến hình thành người máy khổng lồ gì đó chứ?

Thiên Nhất nói:

- Sẽ không.

- Như vậy nói thực tế một chút, chỉ riêng một cái phủ, với quân đội địa phương, cộng thêm cảnh sát, quân riêng thuộc HL, lực lượng vũ trang tư nhân của quý tộc vv cộng lại cũng phải tới mười ngàn người, trong đó nói không chừng còn có không ít kẻ siêu năng lực. Người cảm thấy với sức của tám người, ngoại trừ phòng làm việc của chính quyền nông thôn, còn có thể đánh được cơ quan hành chính khác cao cấp hơn sao?

Sau khi nói những lời này, Cố Vấn đột nhiên cảm thấy có phần kỳ quái, tại sao mình lại bất giác giúp Thiên Nhất bày mưu tính kế như vậy?

Thiên Nhất nói:

- Còn rất nhiều chuyện muốn nói với người, trước tiên người đừng vội kết luận. Trước mắt lửa đã cháy đến nơi, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi Chicago. Blood Owl và Trà Tiên đã sắp đến, nếu như gặp mặt trực tiếp... Blood Owl sẽ thủ tiêu người ra sao, ngay cả ta cũng không tưởng tượng nổi.

- Còn về Trà Tiên, nhiều năm qua hắn vẫn luôn cảm thấy mình là kẻ địch của ta. Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng nhìn vào thế giới ngu xuẩn này, nếu muốn từ trong đế quốc chọn ra một nhân vật đứng đầu, vậy chắc chắn là người như hắn. Hiện giờ Dark Water không biết tung tích, nếu không nhanh chóng rút lui thì sẽ rất khó giải quyết.

- Nói tóm lại... làm phiên đóng cửa tiệm, ta phải khởi động thiết bị dịch chuyển rồi.

Đón đọc chương mới nhất tại Tàng Thư Viện.

Chương 12 : Chiến sự khắp nơi

Hạ tuần tháng 3, trong lúc hành động của Giới Luật Thép bên phía Châu Âu giống như đạn đã lên nòng, chiến sự tại khu vực Nam Phi lại khai hỏa trước một bước.

Trước giờ quận Thái Hồng vốn không phải là một nơi thái bình, từ ba mươi năm trước xung đột vũ lực quy mô nhỏ chưa từng dừng lại. Mười hai năm trước, năm quân phiệt hùng mạnh nhất bản xứ đã phát động một lần “lục quân loạn chiến”.

Tuy trên mặt chữ gọi như vậy, nhưng trong sáu quân này, có năm quân lòng người không đồng nhất, mỗi người đều có ý xấu, chỉ còn lại một đội. Bất kể phương diện quân bị khoa học, chiến lược binh sĩ, kỷ luật rèn luyện vv, quân đế quốc đều mạnh hơn nhóm quân phiệt kia quá nhiều, kết quả có thể tưởng tượng được.

Có điều phía đế quốc vì muốn bảo vệ tài nguyên khoáng sản bản địa, cùng với một số tài phiệt quý tộc có thể nhận được lợi ích từ các mối quan hệ, cho nên trong thời chiến cũng không sử dụng các loại vũ khí có sức phá hoại lớn với tài nguyên thiên nhiên. Do đó trận đánh này kéo dài đến bốn năm. Có thể nói điều kiện địa lý được trời ưu đãi đã giúp năm quân kia một tay, bởi vì nhìn từ góc độ quân phản kháng, cho dù bọn họ dám sử dụng thì trong tay cũng không có vũ khí sát thương quy mô lớn nào.

Năm đó Paperman và Malone cũng tham gia cả trận chiến. Có lẽ từ một mức độ mà nói, đây cũng không tính là chiến tranh, chỉ có thể xem là xung đột quân sự quy mô nhỏ trong vùng, kéo dài bốn năm. Con số thương vong của sáu quân cộng lại cũng không nhiều, trong khi bên phía đế quốc cơ bản không chết mấy người. Nếu chiến tranh có thể kết thúc sớm hai năm, nói không chừng Paperman đã có thể gặp được Blood Owl trong sự kiện “nửa đêm đầm máu” tại Venice, đương nhiên nếu thật sự như vậy thì hẳn có thể đã đi đời rồi.

Tám năm trước “lục quân loạn chiến” kết thúc, tổ chức phản kháng trong

nhất thời quân binh tan rã. Bọn họ cuối cùng thừa nhận, chiến đấu riêng lẻ thì rất khó chống lại đế quốc, cho nên bọn họ đã hợp thành “Liên Minh Rực Lửa”. Mất đến tám năm, chinh đồn đất nước, nghỉ ngơi dưỡng sức, vào năm đầu tiên của thế kỷ mới này, bọn họ một lần nữa bắt đầu hành động quân sự.

Chiến tranh là mở rộng của chính trị, một chất xúc tác rất tốt thể hiện bản tính loài người. Khi nhu cầu của người không thể thỏa mãn thông qua khuôn mẫu đạo đức truyền thống, một loại quy tắc do giai cấp thống trị lập ra, cần sử dụng một vài phương pháp nguyên thủy và dã man. Từ sớm trước khi khái niệm tài sản tư hữu sinh ra đã như vậy, phạm là chuyện mà chúng ta không thể dùng lời nói, đều có thể dùng nắm đấm. Muốn có mà không được, vậy thì dựa vào vũ lực, chỉ vậy mà thôi.

Cho nên mọi người vĩnh viễn có thể tìm được lý do để tranh đấu. Nhưng trước đó phải tìm được một quan điểm chính trị không có kẽ hở, đây gọi là xuất binh có lý do chính đáng. Người phải chuẩn bị tốt “bài hịch” rồi mới hành động, chính là tìm vài nhà báo chuyên nghiệp, viết ra mấy chục bài văn có tính định hướng giống như truyện ngắn, phát hành công khai, khiến người ta có cảm giác người phát động chiến tranh là do bị áp bức, đó gọi là phải nổi chiến tranh để giết chuyên quyền.

Đương nhiên cũng phải xem lý do có cao minh hay không. Ví dụ như trong lịch sử từng có một vị nhân huynh, lúc khởi nghĩa tự xưng là con thứ hai của thượng đế, chú ý đây còn là một người Châu Á.

Được rồi... sau đó trong lịch sử loài người, rất khó tìm ra một nhân vật có thể sánh vai với hắn nữa, ngoại trừ một bộ phận lãnh tụ tà giáo.

Tóm lại, chiến tranh nổi lên ở nơi này, có nghĩa là mỗi dây thần kinh mẫn cảm nhất của đế quốc lại bị xúc động, ánh mắt của cả thế giới đều tập trung vào. Mà giờ phút này vẫn không ai biết, Liên Minh Rực Lửa chỉ là phần mở đầu.

Ngày 1 tháng 4, một ngày khiến người ta có cảm giác rất tế nhị. Ngày này Giới Luật Thép cũng khởi binh trên đại lục Châu Âu, khu vực đầu tiên mà bọn họ đánh chiếm là Vatican, đúng vậy... một lựa chọn khiến người ta kinh ngạc.

Giới Luật Thép vẫn luôn được xưng là tổ chức phản kháng có thực lực

chỉnh thể mạnh nhất, cộng thêm hơn hai tháng trước sự kiện Blood Owl đã tạo nên kích thích, có thể nói là mọi chuyện đã sẵn sàng, chỉ chờ cơ hội. Không ngờ đúng là vừa khéo, chuyện ở Nam Phi xa xôi kia lại khớp với “thiên hạ có biến” trong lòng đại đoàn trưởng, hẳn làm sao có thể chờ đợi nữa? Hoàng đồ bá nghiệp, chỉ tranh hôm nay! Trong đời liệu có mấy lần cơ hội như vậy để bỏ lỡ.

Hai tổ chức lớn này nam bắc phối hợp, dòm ngó thế giới, mà đế quốc cũng không thể tiêu diệt bọn họ trong thời gian ngắn. Do đó cả tinh cầu đều sôi sục, những tổ chức phản kháng mọc lên như nấm sau mưa ở các nơi trên thế giới. Trong đó những tổ chức thực lực hùng mạnh và có cội nguồn lịch sử, nhân cơ hội này đã trắng trợn thôn tính những tổ chức nhỏ khác mới sinh ra, tăng cường đội ngũ, phát triển thế lực, mưu đồ kế lớn.

Đám vương tộc không hề chuẩn bị tâm lý cho tình huống đột ngột xảy ra này. Theo như bọn họ thấy, đám dân đen kia không có gan cũng không có lý do để phản kháng đế quốc, vì sao thế giới có một chút biến động, lại lôi ra nhiều kẻ liều mạng đến như vậy?

Chỉ có thể nói, đối với loại chuyện này, người hiểu được thì đã hiểu rồi, còn bọn họ có lẽ vĩnh viễn cũng không hiểu.

Cũng may đám quyền quý Thiên Đô không phải đều là loại người ngồi không hưởng thụ. Tích lũy hơn trăm năm, chính quyền thống trị cả tinh cầu, trong thượng tầng vẫn chiêu mộ được một số nhân tài kiệt xuất. Nhân sĩ trí tuệ bày mưu tính kế, thần tử tận trung gánh vác đại sự, tướng tài dũng mãnh thống lĩnh quân binh.

Xung đột, trấn áp, tuyên truyền, tấn công vv, khoa chiêng gõ trống tiến hành ở khắp nơi, những biện pháp nên làm thì đều được thực thi. Thế giới này vẫn nằm trong tay đế quốc, nếu như không có biến số quá lớn, trong vòng năm năm thế giới sẽ trở lại “thái bình thịnh thế” như lúc trước.

.....

Ngày 15 Tháng 4, quận Long, Ma Đô.

Nơi này vốn là một làng chài nhỏ bên bờ biển đông, có mấy năm còn được gọi là Paris của phương đông. Không biết từ khi nào, thành thị này có một cái tên gọi, thoát nghe giống như trụ sở của đám nhân vật phản diện trong

hoạt hình dành cho giới trẻ vậy.

Một khu vực không phồn hoa, một con đường nhỏ không náo nhiệt, một cửa hàng sách trên bảng hiệu viết chữ “BOOKS”, phía sau cửa kính hướng về đường phố chật đầy sách. Nếu không phải sau một mảnh kính nhỏ trên cửa có treo bảng “OPEN”, còn thật không biết chỗ này có buôn bán hay không.

Trong cửa hàng sách có một chiếc bàn làm việc lớn, hai bên đặt hai chiếc ghế sofa, máy tính để bàn nhìn giống như sản phẩm lỗi thời đầu thế kỷ 21, điện thoại thì giống như đồ cổ cuối thế kỷ 20, chính giữa hai món này có một phát minh còn cổ xưa hơn, đó là cờ tướng của Trung Quốc.

Thiên Nhất và Cô Vần, trước mặt một người có ly cà phê, trước mặt một người khác có ly nước cà chua, bọn họ không chớp mắt nhìn chăm chú vào bàn cờ... đang đánh cờ với nhau.

- Căn cứ vào mấy quyển sách lật xem buổi sáng, Blood Owl đã đuổi tới Ma Đô rồi.

Thiên Nhất nói, hạ một quân trên bàn cờ.

Cô Vần nói:

- Ta vẫn giữ nguyên ý kiến với việc người truyền tin dẫn hấn tới đây.

- Chỉ có không ngừng hướng dẫn hấn đi, mới có thể tránh cho Trà Tiên đuổi theo hấn. Lỡ may hai người bọn họ chạm mặt, sự tình sẽ hồng bét. Thiên Nhất nói.

Cô Vần đưa tay ăn một quân xe của đối phương, nói:

- Tuy nói Dark Water đã hội hợp với chúng ta, nhưng ta vẫn cảm thấy giao thiệp với Blood Owl là một chuyện rất nguy hiểm.

- Chuyện này đáng đề mạo hiểm. Cho dù đàm phán không thành công, ta cũng có thể thông qua lần tiếp xúc này biết được Blood Owl rốt cuộc có năng lực gì.

Thiên Nhất nói:

- Từ biểu hiện trước đây của hấn, chưa từng dùng bất cứ thủ đoạn nào khác ngoài tay không để chiến đấu với người khác. Nhưng cấp bậc của hấn ít nhất là “Hung”, một kẻ như vậy, có lẽ là một trong số rất ít quái vật có thể vận dụng năng lực “phá hoại trật tự” một cách thành thạo.

- Giả sử Dark Water không thể ngăn cản Blood Owl, lỡ may sau khi tên kia nhìn thấy người và ta lại không nói gì khác, lập tức động thủ giết người, vậy thì phải làm sao?
Cố Vấn hỏi.

- À...
Thiên Nhất di chuyển quân tướng trên bàn cờ của mình, nhưng quân cờ kia lại bị quân tốt của Cố Vấn dồn vào một góc chết:

- Vậy ta sẽ một cước đá người đến trước mặt hắn, thừa lúc hắn lộ da mặt người làm bít tất, tranh thủ thời gian chạy trốn.

Chương 13 : Intersection

Sương mù đầy trời, không khí ẩm ướt. Buổi chiều trên đường nhỏ gần như không có người qua lại.

Một người đàn ông thân hình cường tráng xuất hiện nơi chân trời. Hắn cao gần hai mét, trắng kiện, đường nét cơ bắp đều đặn, nhìn qua giống như một vận động viên võ thuật tổng hợp hoặc kiện tướng bơi lội vậy.

Hắn sải bước đi đến trước một cửa hàng sách, gỡ kính râm trên mặt xuống giống như một ngôi sao phim hành động, lộ ra một khuôn mặt rắn rỏi như sách giáo khoa. Trải qua hai giây suy nghĩ, hắn quyết định dùng tay tháo cửa ra, nhằm gia tăng lực xung kích lúc mình vào tiệm.

Nhưng vừa định hành động, lại có người từ bên trong mở cửa ra. Người mở cửa và hắn từng có duyên gặp mặt, đó là ông chủ của tiệm sách này, Thiên Nhất.

- Cửa hàng sách này có thể ngăn chặn tất cả ảnh hưởng về mặt tinh thần do người siêu năng lực thi triển từ ngoài vào trong, điểm này người chắc cũng đã rõ.

Thiên Nhất vừa mở miệng đã đi vào chủ đề chính.

Blood Owl trả lời:

- Ta quả thật đã chú ý, dù lúc này ngươi đứng trước mặt ta không tới hai mét, ta vẫn không thể cảm giác được bất cứ tâm tình nào.

Thiên Nhất nói:

- Ta nhắc nhở một chút, tin tức mà ngươi thu được từ trong lời nói của ta, đó là ta đã biết năng lực của ngươi, mà vấn đề là ta làm sao biết.

Blood Owl cười lạnh, đầu óc của hắn đúng là không xoay chuyển nhanh như Cố Vấn hoặc Trà Tiên, có thể từ một câu nói hai giây trước lập tức phân tích ra đủ loại tin tức và tình huống, nhưng hắn có phong cách hành sự “kiểu Blood Owl” của mình, cơ bản có thể dùng bốn chữ “không e ngại

gì” để hình dung. Cho nên đối với hắn, dù có một số chuyện biết sau người khác, thậm chí không hề hay biết, vậy cũng không quan trọng.

Hắn hoạt động cô một chút, ra vẻ chẳng hề để ý, thần sắc giống như đang nói “ta tạm thời hỏi một chút đi”. Quả nhiên hắn lập tức thở dài nói:

- Vậy ngươi làm sao biết?

- Khi mục tiêu cách ta đủ gần, ta có thể từ góc độ vật lý vị diện giải mã tất cả mọi thứ của hắn... cho nên hiện giờ ta hiểu rõ năng lực của ngươi như lòng bàn tay.

Thiên Nhất đáp.

Blood Owl nói:

- Nói xong rồi? Vậy kế tiếp... chúng ta nên bắt đầu từ phần nào đây, chống cự vô nghĩa sao?

Thiên Nhất tiến lên trước một bước, đi ra khỏi cửa hàng sách. Trong nháy mắt này, thần sắc của Blood Owl đột nhiên biến đổi, biểu tình giống như nhìn thấy một loại sinh vật không tồn tại trên thế giới, hơn nữa là một loại sinh vật rất không thân thiện.

Thiên Nhất nói:

- Cảm nhận được rồi sao? Cảm xúc tiêu cực trên người ta, hoặc có thể nói là “tội ác”.

Trong mắt Blood Owl lộ ra sự cuồng nhiệt, khóe miệng nhếch lên nở một nụ cười hưng phấn:

- Ngươi thật sự là con người sao?

Thiên Nhất không trả lời, chỉ bình tĩnh nói:

- Hiển nhiên bây giờ ngươi đã hiểu đại khái về ta. Nhưng ta cảm thấy, theo tình hình trước mắt, lòng hiếu kỳ vẫn sẽ không khiến ngươi thả cho ta một con đường sống, vì vậy ta phải cho ngươi một lý do.

Hắn thở dài một hơi:

- Sợ hãi, tham lam, thù hận, đố kỵ, lừa dối vv, tất cả cảm xúc tiêu cực của loài người, cũng là tội ác, chính là lương thực của ngươi. Năng lực của ngươi là biến những thứ này thành lực lượng. Có điều... năng lực này cũng là một loại nguyên rủa. Khi ngươi đi vào trong phạm vi cảm giác của ta, kết hợp với chuyện ngươi làm trong những năm gần đây, ta đã suy luận ra mục

đích cuối cùng mà ngươi vẫn luôn theo đuổi.

- Ngươi muốn “chữa trị” chính mình, bởi vì từ khi sinh ra ngươi đã không có những “cảm xúc tiêu cực” kia. Ngươi không sợ bất cứ chuyện gì, không cảm thấy hồ thẹn với bất kỳ hành vi nào, không có gì đáng để thương xót, cũng không ai có thể khiến ngươi thật sự tức giận mất đi lý trí.

- Nhưng chỗ kinh khủng nhất của năng lực này, đó là ngươi không có cảm giác thuộc về chính mình, lại có thể cảm giác được dao động tâm lý của người khác, dối trá, sợ hãi, sầu muộn vv. Rất khó tưởng tượng khi ngươi còn nhỏ, cả ngày lẫn đêm phải chịu đựng những ý niệm xấu xa của đám người lớn trong phạm vi mấy dặm, cùng với các loại tổn thương tâm lý, nhưng vẫn không phát điên. À không... có lẽ khi đó ngươi đã điên rồi, hoặc đơn giản đã thành thói quen rồi.

- Tóm lại theo ta thấy, loại năng lực đủ khiến người ta tự sát vô số lần này, từ lâu đã không còn quấy nhiễu ngươi nữa. Điều ngươi mong muốn là thông qua thí nghiệm tìm kiếm một loại phương pháp cân bằng, dưới tình huống không mất đi năng lực, có thể ngăn chặn cảm nhận tâm tình tiêu cực của người khác, đồng thời khôi phục cảm giác của mình.

- Nói cho cùng ngươi chỉ muốn biết, một người sống tốt cuộc là như thế nào.

Thái độ của Blood Owl vẫn không thay đổi:

- Xem ra ngươi quả thật hiểu được rất nhiều chuyện, nhưng như vậy chỉ càng khiến ta cảm thấy nên giết ngươi hơn.

Cố Vấn từ trong cánh cửa sau lưng Thiên Nhất đi ra, chen vào nói:

- Nghe không hiểu sao? Ý của ông chủ là hắn có thể tìm cách chữa trị cho ngươi.

Blood Owl quan sát Cố Vấn mấy lần:

- Ngươi lại là cộng hành nào thế?

Cố Vấn trả lời:

- Tại hạ họ Cố, tên một chữ Vấn.

- Ha... thì ra Cố Vấn là một cái tên.

Blood Owl nói:

- Ta nhắc nhở một chút, hai người các người đều nằm trong một tờ danh sách gọi là “đám cận bã mà ta phải giết”. Nếu như ông chủ bên cạnh người đây chỉ đang dùng kế hoãn binh, kết quả của chuyện này sẽ trở nên vô cùng đẫm máu.

Cố Vấn trả lời:

- Đặt mình vào hoàn cảnh của người suy nghĩ một chút, ta cảm thấy giết chết người nào, hoặc giết chết bao nhiêu người, đối với người đều không quan trọng. Mục đích cuối cùng của người đã rõ ràng, như vậy theo ta thấy, con đường để người đạt được mục đích chỉ có hai loại. Thứ nhất là giết sạch tất cả loài người trên tinh cầu này, khi đó cho dù người vẫn không có cảm giác, cũng sẽ không cảm nhận được bất kỳ tâm tình tiêu cực của người nào khác nữa, đồng thời nghĩ đến chuyện cư trú trên một hành tinh không có đồng loại, có tình cảm hay không cũng không quan trọng nữa. Con đường thứ hai chính là thí nghiệm thành công. Xin cho phép ta với sự tôn kính gọi người một tiếng Chev Gillies giáo sư, với hiểu biết của người về lĩnh vực sinh vật học, tâm lý học, hóa học, chắc sẽ không ngại để người khác giúp người một tay trên hạng mục nghiên cứu nhiều năm qua vẫn không tiến triển chứ.

Blood Owl suy nghĩ một lát, năng lực của hắn cũng cho hắn biết đối phương không nói dối, vì vậy hắn trả lời:

- Được rồi, các người đã thuyết phục được ta. Trên thế giới này không có giao dịch miễn phí, ta cảm thấy chúng ta có thể đạt thành một hiệp nghị, các người trợ giúp ta nghiên cứu, ta đảm bảo trước khi thành công sẽ không giết các người.

Thiên Nhất nói:

- Nghe ra rất công bình.

Hắn nói vậy xem như đồng ý.

Cố Vấn gắng sức cười hai tiếng ha ha, đó là tiếng cười nhạt châm chọc, lúc này trong lòng hắn đang nghĩ: “Blood Owl lão huynh, những ngày tháng bị bán mà còn giúp đếm tiền không còn cách người xa nữa đâu.”

Đúng lúc này, Thiên Nhất quay đầu đi, nhìn vào trên đường không có thứ gì nói:

- Trà Tiên và Paperman cũng tới rồi, nhiều nhất năm phút nữa sẽ đến.

Blood Owl nói:

- Người nói gì? Paperman?

Trong trí nhớ của hắn, lúc ở Venice đã đưa tên này xuống suối vàng rồi mới phải.

Thiên Nhất lại nói:

- Bọn họ vẫn luôn truy đuổi người. Ta dẫn người đi khắp thế giới, chính là vì không muốn người xảy ra xung đột với Trà Tiên.

Nói đến đây, hắn dừng lại một chút mới nói tiếp:

- Nếu người muốn hỏi ta tại sao lại chọn thời cơ này gặp mặt người, lý do là hiện giờ trong cửa hàng sách có một quái vật có lẽ sẽ ngăn cản được người một hồi, mà đoạn thời gian trước hắn vẫn chưa thể hội hợp với chúng ta. Đương nhiên sau khi cảm giác được năng lực của người, ta cảm thấy nói chuyện có thể thuận lợi hơn tưởng tượng, cho nên vừa rồi đã trực tiếp đi ra.

Cố Vấn nói:

- Bây giờ nên làm thế nào? Lại chuyển đi sao?

- E rằng không kịp rồi.

Giọng nói vang lên giữa không trung, vừa dứt lời, một bóng đen cũng từ trên trời đáp xuống đường. Cũng không biết hắn nhảy xuống từ độ cao bao nhiêu, đường cái trải nhựa dưới chân hắn đã bị đập vỡ một mảng.

Blood Owl cười nói:

- Lại là một con mèo thú vị...

Mirror Face không nhìn hai người khác, trên mặt nạ gương của hắn hiện lên khuôn mặt của Thiên Nhất:

- Người nhất định rất khó hiểu, tại sao không cảm giác được ta đến gần đúng không...

Thiên Nhất còn chưa trả lời, Cố Vấn đã khinh thường nói tiếp:

- Đáp án không phải ở trước mặt sao... bộ trang phục gió thổi không lọt kia, khẳng định là đặc biệt chế tạo nhằm vào năng lực của ông chủ. Từ đó suy đoán trước kia người đã từng gặp hắn. Tại sao phải làm một bộ y phục khắc chế năng lực của hắn, hiển nhiên là kẻ thù rồi.

Thiên Nhất nói với Mirror Face:

- Thấy không, vị quân sư quạt mo tự hỏi tự đáp này của ta đã nhìn thấu người rồi.

Cô Vần nghe được câu “tự hỏi tự đáp” có ý chế giễu mình, lập tức trả đũa:
- Ta cũng rất bất đắc dĩ, chỉ khi nói một mình ta mới cảm giác được đang nói chuyện với một vị trí giả.

Mirror Face nói:

- Còn nhớ ta không, Thiên Nhất? Vì báo thù người, ta đã bò ra từ trong ngọn lửa địa ngục, còn biến thành dáng vẻ nửa người nửa quỷ này.

Thiên Nhất nghiêng đầu:

- À... thì ra là vậy, người lợi dụng ưu thế không bị phát hiện, trước tiên đến gần thu hút sự chú ý của ta, sau đó Gambling Snake chạy tới chỉ viện. Không tệ, tính toán được phạm vi cảm giác của ta tương đối chuẩn.

Lúc nói chuyện, hắn dĩ nhiên đã chú ý tới Gambling Snake đang nhảy trên các nóc nhà, nhanh chóng đến gần.

Có điều Thiên Nhất không trả lời câu hỏi của Mirror Face, chuyện này chắc chắn đã chọc giận đối phương. Tình cảnh này giống như một kẻ đã giết cả nhà người, nhiều năm sau khi người vũ trang đầy đủ xông đến trước mặt hắn, hắn lại không nhớ ra người là ai, cũng không cảm thấy sợ hãi chút nào.

Blood Owl không nhịn được cười nói:

- Họ Thiên kia, người rút cuộc có bao nhiêu kẻ thù?

Thiên Nhất nói:

- Trên lý thuyết thì không ai còn sống. Về phần hắn... có thể lôi kéo Gambling Snake, chẳng lẽ hắn là...

Hắn chỉ nói phân nửa bỗng dừng lại:

- Blood Owl, hôm nay kẻ khó giải quyết đến quá nhiều, ta cảm thấy tốt nhất vẫn nên rời khỏi, người muốn đi cùng không?

Blood Owl trả lời:

- Ta lại cảm thấy rất thú vị, mỗi tên đều có giá trị để giết.

Thiên Nhất nói:

- Nếu không có “tội ác” của ta trợ giúp, người chưa chắc có thể thắng được

bọn họ.

- Lời này khiến ta càng nóng lòng muốn thử. Người không ngại thì trốn vào trong cửa hàng sách chờ đợi đi, ta vốn không hi vọng được người giúp đỡ. Blood Owl nói.

Cô Vần tựa vào cửa kính bên ngoài tiệm sách, giọng điệu giống như một tên vô lại đầu đường:

- Một tên điên chính hiệu, ngay cả ta cũng muốn xem hấn chiến đấu một chút.

Lúc bọn họ nói chuyện, một chiếc xe màu đen từ xa chạy đến. Ba giây sau khi chiếc xe này tiến vào tầm mắt mọi người, hoặc là nói ngay khi Paperman ngồi ở sau xe thông qua kính chắn gió phía trước, nhìn thấy Blood Owl đứng ở phía xa, mũi xe trực tiếp bị một lực lượng lớn đẩy văng lên. Mang theo bên mình mấy chục tờ giấy dễ dàng xé rách sắt thép, Paperman nhảy ra khỏi mũi xe, giữa không trung áo khoác của hấn mở ra, y phục bên trong cũng lột giấy, khiến hấn giống như biết bay trực tiếp lao nhanh đến.

Tại phần khiếm khuyết trên mặt trái của hấn, những tờ giấy trắng gắn vào kia lúc này đã biến thành màu đỏ tươi, cả khuôn mặt lộ ra vẻ hung ác, sát khí ngập trời. Những tờ báo rải rác trên đường, các loại giấy tờ ở nhà dân trong mấy cây số, đều phá cửa sổ bay ra hoặc cuốn lên cao, giữa không trung ngưng tụ thành một dòng khí hữu hình, theo sát phía sau Paperman bay về phía tiệm sách nhỏ cũ nát của Thiên Nhất.

Chiếc xe sau người Paperman đã dừng lại, một người khác ngồi phía sau tỏ ra rất ung dung bình tĩnh. Hấn chậm rãi mở cửa xe bước ra, mái tóc màu lam, quân phục hiên ngang, thần sắc phức tạp. Chỉ nhìn một cái hấn đã biết người nào là Thiên Nhất, cuối cùng hấn đã nhìn thấy kẻ địch này, tên phạm tội nguy hiểm nhất toàn thế giới, không, là kẻ buôn bán tội lỗi.

Đây là một thời khắc rất thú vị, do đó lại có một người rất thú vị xuất hiện. Cánh cửa tiệm sách mở ra từ bên trong, Gunsmith lão đảo chạy ra, vừa chạy vừa kêu lên:

- Thiên Nhất! Tại sao Dark Water lại ở trong cửa hàng sách? Người từ đâu kéo hấn tới đây! Như vậy là bắt rùa trong hũ rồi!

Chương 14 : Chạy trốn

Cảnh tượng này quả thật khiến người ta súp đồ, nhưng Cố Vấn lại không nhìn được cười lớn. Trong tình hình này hắn lại trở thành người an toàn nhất. Blood Owl đã thay đổi mục tiêu, như vậy những người ở đây không một ai có xung đột trực tiếp với mình nữa.

Trong nháy mắt này Paperman đã đến gần mười mét, những tờ giấy trùng điệp như ảnh ảo tu tập trước người hắn, thế như hồ gươm xông về phía Blood Owl. Khóe miệng Blood Owl cười lạnh, dùng một tay làm đao, tùy tiện vung từ dưới lên trên.

Paperman không nhìn thấy gì cả, chỉ cảm thấy thân thể không tự chủ được bị kéo khỏi quỹ tích tiến tới. Một giây sau, chỗ hắn đứng vừa rồi, hoặc có thể nói là một con đường thẳng tắp chính diện Blood Owl đã bị chia thành hai nửa, mặt đất xuất hiện một vết nứt rộng hai mét, kéo dài đến gần một cây số.

Lúc này Paperman mới biết, nhất định là năng lực của Trà Tiên ở phía xa đã phát sau mà tới trước, giúp mình một tay, nếu không lúc này mình đã tan xương nát thịt rồi.

- Nay, người còn không vào trong cửa hàng sách sao. Nếu người tiếp tục đứng bên cạnh ta, vậy giết sạch những tên này quá dễ dàng rồi.
Blood Owl nói với Thiên Nhất.

Chỉ trong mười mấy giây ngắn ngủi này, các loại biến cố chợt phát sinh, nhưng Thiên Nhất lại nảy ra một kế. Hắn ghé đến bên tai Blood Owl thấp giọng nói mấy câu, tiếp đó lui về sau một bước, dùng ngữ điệu bình thường nói:

- Sau này gặp lại.

Nghe được câu này, Mirror Face há có thể làm ngơ. Hắn phóng thẳng tới Thiên Nhất, áo khoác biến thành một bóng đen, thế nhanh như chớp. Trà Tiên nhìn thấy trong lòng cũng rất kinh ngạc, tốc độ này hiển nhiên đã vượt

qua mình, người này rốt cuộc là ai?

Nhưng chuyện khiến người ta ngạc nhiên chỉ vừa mới bắt đầu. Chỉ thấy khi cái bóng này lướt ngang qua bên cạnh Blood Owl, lại bị một quyền đánh trúng. Mirror Face bay ngược lên trời, phá vỡ cả tường ngoài cao ốc vẫn không thể dừng lại.

Cảnh tượng này giống như một batter đang chuẩn bị vung gậy đánh bóng, lại phát hiện đối diện có một quả bóng như đạn pháo bay tới với tốc độ gần bằng âm thanh. Đang lúc khán giả chuẩn bị kinh hô vì tốc độ của bóng, người này lại thần nhiên một gậy đánh bóng ra khỏi gôn nhà.

“Không thể!” - Trong lòng Paperman cả kinh. Theo suy đoán đại khái của hắn, Blood Owl mặc dù rất mạnh nhưng không thể đến mức độ này. Nếu như trước mắt là chiến lực thực sự của Blood Owl, vậy lúc ở Venice chẳng lẽ Blood Owl chỉ dùng hai thành thực lực?

Thiên Nhất ngay cả mí mắt cũng không nháy, không hề cảm thấy giật mình với chuyện vừa xảy ra. Hắn xoay người, rất không lễ độ chỉ chỉ Cô Vần:
- Ngươi, đi vào cho ta!

Cô Vần nói:

- Làm sao thế? Ta còn muốn đợi gặp Gambling Snake kia một chút, không phải kế hoạch tiếp theo cần dùng đến hắn sao?

Ngoài miệng tuy nói như vậy, nhưng hắn vẫn không nhanh không chậm đi vào trong cửa hàng sách. Bởi vì sự thông minh nói cho hắn biết, có một số việc tốt nhất vẫn nên làm theo.

Thiên Nhất lại nói với Gunsmith vừa ra khỏi cửa đã bị dọa đến sững sờ:
- Đây, dây giày của ngươi sút rồi.

Gunsmith “à” một tiếng, vừa cúi đầu xuống, lại bị Thiên Nhất một cước đá trúng hông, lăn vào trong cửa.

Sau đó Thiên Nhất cũng đi vào cửa hàng sách, đóng chặt cửa lại.

Trà Tiên cuối cùng không thể đứng yên được nữa, hắn đoán Thiên Nhất muốn chạy trốn. Dựa vào kinh nghiệm và suy đoán trước đây, cửa hàng sách kia chín mươi chín phần trăm là có thể dịch chuyển, tuyệt đối không

thể để hấn chạy thoát trước mắt mình.

“Muốn chạy sao... đừng nằm mơ...” - Đây là lần đầu tiên Trà Tiên lộ ra thần sắc rất nghiêm túc, hấn muốn dùng năng lực trực tiếp phá hủy tòa nhà kia của Thiên Nhất.

Nhưng vừa giơ tay, giọng nói khàn khàn của Mirror Face lại kêu lên:
- Chờ đã!

Hấn một lần nữa từ trên cao nhảy xuống, chắn ở trước mặt Trà Tiên.

- Ta tưởng rằng chúng ta có cùng kẻ địch.
Trà Tiên nhìn thẳng vào người trước mặt, nhưng chỉ có thể nhìn thấy khuôn mặt của mình trên mặt nạ gương.

Mirror Face trả lời:

- Năng lực ảnh hưởng phân tử không thể phá hư được kia cửa hàng sách kia, để đó cho ta.

Khi hấn đang nói chuyện, phía trên cửa hàng sách của Thiên Nhất bỗng xuất hiện một hình ảnh đảo ngược, hoàn toàn trùng khớp với cửa hàng sách, giống như giữa không trung có một chiếc gương vô hình, phản chiếu hình ảnh của cửa hàng sách trong đó.

Trong tay áo Mirror Face lập tức bay ra một thanh đoản kiếm, trực tiếp đánh trúng bề mặt hình ảnh phản chiếu nửa trong suốt kia, đoản kiếm giống như đâm vào mặt nước, tạo nên từng cơn sóng gợn:
- Như vậy hấn sẽ tạm thời không thể dịch chuyển.

Hấn cũng không quay đầu lại, nói với giọng khàn khàn khiến những người có mặt đều nghe được:

- Không phải ta muốn liên thủ với người của HL, nhưng lúc này chúng ta đã có chung mục tiêu, không ngại tạm thời hợp sức của bốn người, đánh với quái vật này một trận.

- Bốn người?
Trà Tiên hỏi.

- Tự ý tính cả ta vào sao.
Một người đàn ông mặc âu phục màu đen, tóc vuốt ngược đeo kính râm,

gương mặt u ám lạnh khốc xuất hiện trên sân thượng một tòa nhà đối diện cửa hàng sách.

Gambling Snake nhảy xuống, đứng ở trên đường:

- Ta chỉ muốn tới gặp kỳ nhân Thiên Nhất một chút, cũng không có ý ngăn cản hoặc giúp ông báo thù.

Hắn nói với Mirror Face:

- Ba người các ngươi hợp sức, đối phó với vị kia lão huynh là được rồi. Ta chỉ một người năng lực cấp Cường, loại cấp bậc chiến đấu này...

Hắn nhìn con đường bị Blood Owl phá hoại, chỉ nhìn vào dấu vết trên đất, hiển nhiên là bị người này một chiêu tạo thành:

- Ta rất khó tham gia.

Paperman nói:

- Kẻ lai lịch bất minh, có ra tay hay không cũng không quan trọng. Ta vốn cũng không cần giúp đỡ, Blood Owl do ta tự tay...

Blood Owl ngắt lời:

- Được rồi, bọn cặn bã, nhanh lên một chút.

Lời này vừa nói ra, những giấy vụn quanh quần giữa không trung liền hóa thành vô số dao sắc, như vạn tiễn xuyên tâm tấn công Blood Owl. Loại công kích này không chỗ nào để tránh, giống như áo trời không vết chỉ khâu.

Blood Owl cũng không tránh, hắn đứng tại chỗ, mặc cho thân thể bị cắt thành hơn trăm vết máu. Những dao giấy kia đâm vào mặt đường trải nhựa đều có thể tạo thành một vết nứt, nhưng lại không thể khiến Blood Owl trọng thương. Hắn giống như mình đồng da sắt, thoát nhìn có vẻ máu tươi đầm đìa, nhưng thực ra chỉ bị thương ngoài da mà thôi.

Đội con “mưa giấy” này đi qua gần hết, Blood Owl lại ung dung ngậm một điều xì gà, châm lửa, nhả khói. Hắn không hề lo lắng mình sẽ bị đánh bại, bởi vì thành phố này dân cư đông đúc, bốn người trước mắt tinh thần lực lại vượt xa người thường, cho dù không có linh hồn tội ác khiến người và thần đều giận dữ của Thiên Nhất trợ giúp, hắn cũng đã đủ mạnh rồi.

Trong lòng Paperman vẫn không tuyệt vọng, hắn muốn chiến, chỉ có chiến

mới có thể trở nên mạnh hơn, chỉ có cường giả mới có thể thực thi chính nghĩa của mình.

Ở đây trích dẫn ngôn luận kinh điển của một tên mập mạp: “Một khi từ bỏ, tranh tài sẽ kết thúc.”

Nhân sinh gần như cũng ý nghĩa như vậy.

Nhưng không thể phủ nhận, trong đa số tình huống kỳ tích sẽ không xảy ra, tuyệt vọng lại sẽ buông xuống.

Cửa tiệm sách một lần nữa mở ra. Vừa rồi Mirror Face còn gọi Blood Owl là quái vật, lần này lại xuất hiện một quái vật thật sự. Chỉ thấy một sinh vật hình người màu đen từ trong cửa hàng sách đi ra, cặp mắt tỏa ánh sáng xanh, lớp da màu đen trên người giống như xi măng dẻo.

Hắn không nói gì, cũng không đếm xỉa đến mọi người, chỉ giơ cánh tay lên, trong bàn tay phun ra rất nhiều chất lỏng màu đen như mực nước, nhuộm đen hình ảnh trong gương phía trên cửa hàng sách, khiến nó trở nên mờ ảo không rõ.

Trong lòng Mirror Face thầm kêu hồng бет, nhưng đã không kịp nữa. Cả cửa hàng sách đã bắt đầu chìm xuống, tiến vào một không gian khác, hơn nữa tốc độ rất nhanh. Từ phía trên nhìn xuống, tòa nhà này có hình dạng một thánh giá ngược, khi cả nóc nhà chìm vào trong vết tích thánh giá ngược này, chính là đã dịch chuyển đến một nơi khác.

Trà Tiên vội vàng đạp mấy bước giữa không trung, thuận gió nhảy lên, từ một góc độ rất cao nhắm thẳng vào cửa hàng sách, giơ tay đánh ra ba bốn luồng gió mạnh. Chung quanh nền móng thánh giá ngược, đất đai và kiến trúc lân cận đều bị phá hủy gần như toàn bộ giống như như bể gãy cành khô, mặt đất lõm xuống thật sâu, nhưng chỉ có cửa hàng sách kia và mặt đất bên dưới không bị ảnh hưởng.

Blood Owl lại rít vài hơi, đập tắt tàn thuốc nói:
- Người không đi cùng bọn họ sao?

Lời này của hắn là nói với Dark Water.

Dark Water trả lời:

- Ta tự có biện pháp rời khỏi.

Blood Owl hừ lạnh nói:

- Mặc kệ người là ai, cút nhanh lên, đừng ở chỗ này làm chướng mắt.

Dark Water vốn không có ý định lưu lại, nhiệm vụ của hắn là yểm hộ người truyền thuật rời khỏi, lúc này mục đích đã đạt được, hắn chỉ cần đến nơi khác hội họp là xong.

Bởi vì không có cảm xúc, cho dù bị người khác chửi mắng các kiểu trong nửa năm một năm, Dark Water cũng sẽ không tức giận. Cho nên lời nói của Blood Owl lọt vào tai hắn, chỉ là một yêu cầu tình cờ trùng khớp với mục tiêu của mình mà thôi. Lúc này hắn xoay người, ba chân bốn cẳng bỏ chạy, tư thế giống như vận động viên chạy cự ly ngắn, tốc độ thì như vận động viên chạy nước rút, còn về sức bền thì không cần phải nói, rất có thể là vô hạn...

Trông thấy người cần chạy thì đã chạy, người cần ở lại cũng ở lại, Trà Tiên rất bất đắc dĩ, lại đáp xuống mặt đất:

- Phù... được rồi, dù thế nào vẫn còn một tên điên ở đây, bắt hay giết cũng được, sẽ không để cho người rời khỏi.

Hắn lại nói với Mirror Face:

- Người có định giúp đỡ không?

Mirror Face trả lời:

- Kẻ địch của Thiên Nhất chính là bằng hữu của ta, còn như bằng hữu của Thiên Nhất, ta cũng không ngại giết thêm mấy tên.

Gambling Snake nói:

- Vậy thì các vị cứ chiến, ta cáo từ trước.

Lúc tiếng nói của hắn truyền đến, người đã không thấy bóng dáng. Nếu đã không thể gặp mặt Thiên Nhất, hắn cũng không muốn nhúng tay vào vũng nước đục này nữa.

Blood Owl ném xì gà xuống đất, trong lòng nói: “Thật phiền phức, cuối cùng đã đi sạch, như vậy... ta có thể ra tay mà không e ngại gì rồi.”

Đón đọc chương mới nhất tại Tàng Thư Viện.

Chương 15 : Viếng thăm địa ngục

Ngày 18 tháng 4 năm 2101, đảo Địa Ngục.

Trong đảo là nhà tù mà đế quốc dùng để nhốt đám tội phạm hung bạo nhất, nguy hiểm nhất trên tinh cầu này, nhà tù Tide.

Hòn đảo này cách chín ngày mới nổi lên mặt nước một lần, đó là ngày tiếp nhận vật tư bổ sung, thu nạp tù phạm.

Bình thường phạm nhân cấp bậc nguy hiểm từ hai trở xuống sẽ do thuyền áp giải của HL vận chuyển tập thể tới, còn phạm nhân cấp bậc nguy hiểm từ ba tới bốn sẽ được tàu bọc thép do sĩ quan cao cấp phụ trách áp giải.

Mà hôm nay, tổng bộ HL Châu Á từ quận Long đã điều một đội tàu tuần dương đặc biệt cỡ nhỏ để áp giải phạm nhân. Xuất động sáu chiếc tàu chỉ để vận chuyển một tù nhân.

Chung quanh một chiếc tàu chính có năm chiếc tàu khác dàn hàng hộ tống, nhiệm vụ chủ yếu của bọn họ không phải bảo vệ tàu chính ở giữa, mà là nếu như có biến động, lập tức chém trước tấu sau, đánh chìm tàu chính rồi lại nói.

Cũng may chuyến hành trình này không xảy ra chuyện gì phiền phức, buổi trưa thuyền đã thuận lợi cập bờ.

Những nhân viên vận chuyển vật tư tiếp tế và tù phạm khác đều bị bắt buộc tạm thời dừng lại trên biển. Một bên đảo bị canh giữ nghiêm ngặt, thủ vệ của nhà tù và hai trăm binh hùng tướng mạnh do HL phái đến trước đó chờ lệnh, vào ba giờ trước đã đứng trang nghiêm ở nơi này.

Chỉ thấy từ trên tàu chính hạ xuống một chiếc cầu nổi đủ cho xe đi qua, một chiếc xe bọc thép quân dụng từ trên tàu chạy xuống. Sau khi chiếc xe kia dừng lại trên đảo Địa Ngục, mấy trăm họng súng trường ở nơi này đều nhắm vào đuôi xe.

Hai người lái xe và phó lái nhảy xuống, dùng động tác chạy bộ tiêu chuẩn trong quân đội chạy đến sau xe, từng người lấy ra một chiếc chìa khóa từ trong túi, hai chiếc chìa khóa cắm vào hai ổ khóa khác nhau, sau đó cùng vặn, mở cửa đuôi xe.

Sau khi mở cửa hai người lại giơ súng, lui về sau mấy bước. Tiếp đó bốn nhân viên áp giải được vũ trang đến tận rằng từ trong khoang sau của xe bọc thép nổi đuôi nhau đi ra. Bên trong còn có hai tên lính khác, mỗi người một tay nắm lấy cánh tay của tù phạm, dẫn hắn ra khỏi xe bọc thép.

Tù phạm này mặc đồ trùm kín người giống như trong bệnh viện tâm thần, hai tay áo bị buộc lại sau lưng, mấy vị trí quan trọng dùng dây đai cố định. Trên người hắn bị trói chặt bằng dây giả da làm bằng tinh hợp kim được xử lý mềm hóa, độ dẻo và kiên cố đã là cực hạn trong số vật liệu có thể tìm được trên tinh cầu này. Trừ khi trong lỗ chân lông của phạm nhân kia có thể bắn ra tia laser, nếu không chỉ dựa vào sức của loài người, cơ hội để giấy thoát khỏi bộ y phục này cơ bản là bằng không.

Trên đầu phạm nhân đội một chiếc mũ sắt, cả đầu đều bị trùm kín, chỉ chừa một lỗ thông hơi dạng lưới phía trước miệng. Mắt thì khẳng định không nhìn thấy gì, hơn nữa thính lực và khứu giác đoán chừng cũng bị ảnh hưởng. Như vậy vẫn chưa đủ, trên hai cô chân hắn còn mang một bộ xiềng xích làm bằng tinh hợp kim.

Từ khi trưởng cai ngục Jefferson ngồi lên cái ghế này đến nay, chưa từng nhìn thấy cảnh tượng nào như vậy, cũng là lần đầu tiên từ lúc nhà tù Tide được xây dựng. Hắn tự mình đến hiện trường giám sát việc giao nhận, mà điều tra viên HL đến bàn giao tên phạm nhân này lại là Trà Tiên.

- Đại nhân...

Jefferson cung kính tiến lên trước nói.

Trà Tiên lại không thể hiện quá nhiều cảm xúc, trên mặt hắn không nhìn thấy vẻ đắc ý, cũng không có vẻ khấn trương, chỉ dùng giọng điệu bình thường phân phó:

- Cứ giam giữ giống như những phạm nhân nguy hiểm cấp bốn khác là được rồi, không cần xử lý đặc biệt.

- Tất cả xin tuân theo phân phó của ngài và an bài của đế quốc.

Jefferson trả lời. Thực ra bây giờ chuyện mà hắn muốn làm nhất, đó là nhanh chóng ném tên tù phạm gọi là Blood Owl này vào phòng giam làm bằng tinh hợp kim, sau đó vút chìa khóa vào bồn cầu xả nước đi.

Đáng tiếc, lời nói kế tiếp của Trà Tiên lập tức xóa đi ý niệm của hắn:

- Ngài trưởng cai ngục, sau này khả năng sẽ có rất nhiều nhân vật cấp trên vì phạm nhân này mà đến làm phiền ngài, vì vậy đến lúc đó ngài tốt nhất nên sắp xếp một chút để tù phạm và nhân viên có liên quan gặp mặt.

Nói xong những lời này, Trà Tiên cũng không quan tâm đến phản ứng của Jefferson, chỉ phất tay ra hiệu cho mấy tên lính tránh ra một chút, sau đó đi đến bên cạnh Blood Owl, thấp giọng nói:

- Ta biết ngươi muốn làm gì, nhưng ta khuyên ngươi nên sớm từ bỏ sự ảo tưởng này. Biện pháp duy nhất để tù phạm rời khỏi đảo Địa Ngục, đó là hóa thành tro bụi, chìm xuống đáy biển.

Blood Owl không nói gì, nhưng từ chỗ hờ duy nhất trên chiếc mũ sắt kia, có thể thấy hắn đang nhếch miệng cười gằn.

Chương 1 : Đảo hoang

Lúc Thiên Nhất mở mắt ra lại nhìn thấy bầu trời, đối với hắn thì chuyện này cũng không phải là một điềm báo tốt.

Hắn ngồi dậy, phát hiện mình đang nằm trên một bờ cát. Nhìn sang phải, nơi xa nước trời tiếp nối, biển xanh trời cao, nước trong cát trắng. Lại nhìn sang trái, đó là một mảnh rừng dừa rậm rạp, xanh um tươi tốt, trùng trùng điệp điệp. Thông qua quan sát đường ven biển, cơ bản có thể biết đây là một hòn đảo chứ không phải lục địa.

Trên người Thiên Nhất vẫn mặc bộ âu phục màu đen dơ dáy kia, bên trong là một chiếc áo sơ mi đen nhăn nhoe có cổ áo mở rộng. Trong túi của hắn vốn không có thứ gì, nhưng dưới tình huống hiện giờ hắn vẫn lục lọi một lần, để phòng có động vật như cua hay gì đó bò vào trong quần áo.

Trên bờ cát còn có hơn mười người đang nằm, vẫn chưa tỉnh lại. Từ trên người bọn họ, Thiên Nhất không cảm giác được tin tức gì giá trị. Tất cả bọn họ đều là người bình thường, không có một người siêu năng lực hay cải tạo nào.

Đầu của Thiên Nhất rất đau, hắn không nhớ được mình làm thế nào đi tới nơi này. Suy đoán cơ bản nhất là bị người khác dùng thuốc, hoặc là bị đánh ngất, sau đó mang đến đây, nhưng vấn đề là ai làm.

Hắn tập trung tinh thần, cố gắng nhớ lại và suy luận. Nếu nói trên đời này còn người có thể im hơi lặng tiếng đến gần sau lưng đánh ngất mình, vậy đó chính là Mirror Face. Nhưng rơi vào tay tên này chắc chắn sẽ chết, không có lý do gì lại bị đưa đến hòn đảo xa lạ này. Như vậy có thể là bị dùng thuốc, hoặc là... đạn gây mê tầm xa bắn lên? Chuyện này lại liên quan đến một vấn đề khác, tại sao hành tung của cửa hàng sách lại bị người khác phát hiện?

Hồi tháng 4 ở Ma Đô, Mirror Face có chín phần khả năng là mượn sức của Ngụy Tĩnh tìm được cửa hàng sách. Chẳng lẽ Ngụy Tĩnh một lần nữa theo

dối được vị trí của ta, lại bán tin tức này cho người khác... Như vậy người nọ là ai? Đưa mình tới hòn đảo này để làm gì?

Trước tiên có thể loại trừ người bên phía đế quốc, nếu mình rơi vào tay bọn họ, khẳng định là trực tiếp ném vào nhà tù Tide. Mà thế lực hoặc cá nhân khác có khả năng làm như vậy, phần lớn đều không biết trên đời còn tồn tại người như mình, sao lại làm chuyện này? Chờ đã... chẳng lẽ...

Chẳng lẽ người khác tưởng rằng mình là người bình thường, cho nên mới bắt tới...

Nghĩ đến đây, Thiên Nhất lại nhìn một chút những người nằm trên bờ cát. Trang phục của bọn họ khác nhau, nam nữ già trẻ đều có, màu da giống người cũng khác biệt, nhìn qua rất có thể là tùy tiện bắt cóc dân thường từ các nơi trên thế giới.

Thiên Nhất tự nhủ: “Nếu thật như vậy, cũng chỉ có thể trách mình xui xẻo... Đang lúc thiên hạ sắp có biến động, mình lại bị cuốn vào chuyện kỳ quái này. Hừ... cũng được, dù sao sau khi Cố Vấn phát hiện mình mất tích sẽ nghĩ biện pháp, tạm thời xem thử nơi này rốt cuộc đang làm gì.”

Khoảng mười phút đồng hồ sau, người trên bờ cát mới lục tục tỉnh lại. Phản ứng của bọn họ gần giống nhau, đó là kinh hoảng, nghi hoặc, sợ hãi, còn có vẻ đau đầu rất dễ nhìn thấy.

Sau khi mười hai người khác ngoài Thiên Nhất đều tỉnh lại, một người đàn ông chừng ba mươi tuổi tập hợp mọi người lại, nói vài lời trấn an. Ý tứ đại khái là xin mọi người bình tĩnh một chút, hẳn là cảnh sát, không cần lo lắng, trước tiên xem thử có người bị thương hay không rồi tính sau.

Đối với những lời từ trong miệng người đàn ông tên là Dương Cương này thốt ra, Thiên Nhất đều nhắm mắt làm ngơ. Khi tên kia chuẩn bị tự phát đảm nhiệm chức vụ lãnh đạo, Thiên Nhất đang quan sát những người chung quanh. Giống như đọc sách, quan sát người khác cũng rất thú vị, phương thức tư duy, giá trị quan, tính cách, năng lực của bọn họ, đều có thể lộ ra từ những hành động rất nhỏ bé và cách phản ứng với tình hình trước mắt.

- Có ai biết chúng ta đang ở đâu không?
Dương Cương hỏi mọi người.

Mọi người thì thầm với nhau một trận, nhưng không ai trả lời hẳn, vì vậy hẳn nói tiếp:

- Có ai nhớ làm thế nào đi tới nơi này không?

Lúc này có một người da đen ăn mặc rất hip hop nói với giọng đường phố đặc sệt:

- Anh bạn, anh còn không nhìn ra sao? Đây nhất định là do người ngoài hành tinh làm! Đúng vậy, ta đã lưu ý bọn chúng nhiều năm rồi. Bọn chúng có thể xóa ký ức của loài người, cho nên chúng ta không nhớ ra được gì. Ta dám đánh cược, đám chết tiệt kia bắt chúng ta bắt tới đây, đến tối sẽ dùng máy thăm dò kim loại đâm vào mông chúng ta!

- Được rồi, được rồi... anh bạn, quan điểm của anh cũng có thể tham khảo. Còn ai có thể đưa ra ý kiến có tính xây dựng một chút không?
Dương Cương nói.

- Ta có ý kiến.

Người đàn ông vừa lên tiếng có râu rậm, da trắng, đầu trọc, cao to lực lưỡng, hơi bụng bia một chút, cường tráng giống như một con trâu. Hắn đi đến trước mặt Dương Cương, cố ý dùng ánh mắt khinh thường nhìn chằm chằm vào đối phương:

- Ý kiến của ta là, tại sao thằng nhóc nguoi lại tự nhiên trở thành thủ lĩnh vậy.

- Ta cũng không có ý này...

Dương Cương đáp.

Đầu trọc ngắt lời:

- Được rồi, ta biết thủ đoạn mà loại người như ngươi thường dùng. Bây giờ ở nơi này giả làm anh hùng, ra vẻ người tốt, khi mọi người khôi phục tinh thần lại, ngươi đã sớm là người chỉ huy rồi.

- Ta chỉ cảm thấy dù sao cũng phải có người đứng ra làm gì đó.

Dương Cương nói:

- Tiên sinh, nếu như ngài có ý kiến với ta, hoặc là cảm thấy để ngài đứng ra hỏi những chuyện này sẽ giúp được mọi người...

Mọi người nghe Dương Cương nói vậy, không lâu sau lại có mấy nữ nhân và hai thanh niên bộ dáng người lao động tỏ vẻ đồng ý, đám người nhao

nhao bảo tên đầu trọc kia đừng quấy rối nữa.

Thiên Nhất thì giống như một người ngoài cuộc quan sát, nhìn thấy những chuyện xảy ra trước mắt chỉ cười lạnh, thậm chí nói: “Dưới hoàn cảnh xa lạ, chuyện đầu tiên mà con người thường làm là thỏa mãn nhu cầu cơ bản nhất của mình... an toàn. Kẻ yếu cần dựa vào kẻ mạnh, kẻ mạnh cũng cần lợi dụng kẻ yếu. Dưới tiền đề này, một người đạo mạo trang nghiêm giống như Dương Cương, nhìn có vẻ sáng suốt hơn nhiều so với tên đầu trọc giương cung bạt kiếm kia. Dương Cương dùng từ rất gian xảo, ‘dù sao cũng phải có người’, ‘sẽ giúp được mọi người’... khiến cho tên đầu trọc kia đứng về phía đối lập với cả quần thể, vì vậy tranh luận cũng không còn ý nghĩa nữa.”

Không lâu sau cuộc tranh luận đã dừng lại, Dương Cương vẫn nắm giữ được cục diện. Hắn đề nghị mỗi người tự giới thiệu mình, đồng thời nói một chút về thời gian và địa điểm trong ký ức cuối cùng.

Hắn dẫn đầu nói:

- Như vừa rồi đã nói, ta tên là Dương Cương, người quận Long, là một cảnh sát. Trước khi đến đây, chuyện cuối cùng mà ta nhớ là đang làm nhiệm vụ trên đường...

Khi mười hai người này lần lượt tự giới thiệu mình, một cô gái đứng sau lưng Thiên Nhất vỗ vỗ vai hắn, nhỏ giọng kêu một câu:

- Tiên sinh!

Thiên Nhất hơi quay đầu sang, thấp giọng trả lời:

- Có chuyện gì?

- Tôi đã thấy tên kia... hắn vốn không phải cảnh sát. Cô gái nói với giọng giống như thì thầm.

Thực ra Thiên Nhất đã biết chuyện này, chỉ là lười vạch trần đủ loại sơ hở của Dương Cương. Nhưng hắn không hiểu rõ nội tình của cô gái bên cạnh lắm, cho nên thân nhiên trả lời:

- Hả? Vậy tại sao cô lại cố ý nói cho ta biết?

Cô gái trả lời:

- Những người khác đã theo ấn tượng ban đầu cảm thấy hắn là người tốt có thể dựa vào, vừa rồi đều nói giúp hắn, chỉ có ngài vẫn luôn dùng...

Nàng nhất thời nghẹn giọng, không biết phải dùng từ nào nho nhã một chút để hình dung ánh mắt Thiên Nhất nhìn Dương Cương.

Thiên Nhất hiểu ý của nàng, trực tiếp trả lời:

- À, ta biết rồi. Cô cảm thấy dưới tình huống không có chứng cứ, nếu công khai vạch trần hắn có thể sẽ không thành công, hơn nữa sẽ gây phiền phức cho mình. Nhưng cô lại hi vọng có thể truyền đạt tin tức này cho người khác, vì vậy mới bắt đầu từ ta, một người thoát nhìn không hề tán thành hắn.

- Ừm, đúng vậy.

Thiên Nhất lại nói:

- Tại sao cô không tố cáo với vị tiên sinh đầu trọc kia, hắn đã công khai gây chuyện với Dương Cương rồi.

Cô gái trả lời:

- Với tính cách của hắn, không tới năm giây sẽ rêu rao chuyện này ra, còn sẽ nói thẳng là do ta tố cáo với hắn. Lời từ miệng hắn nói ra, người khác sẽ càng không tin.

Thiên Nhất cười nhưng không nói gì thêm, bởi vì lúc này vừa khéo đến phiên hắn tự giới thiệu mình.

Chương 2 : Thăm dò

- Ta tên là Thiên Nhất, mở tiệm sách.

Lời mở đầu của Thiên Nhất rất bình thường, trên mặt còn lộ ra vẻ chán chường khiến người ta không thích thú, lời của hắn cũng dừng ở đây.

Mọi người tự giới thiệu cũng không kéo dài quá lâu, trao đổi họ tên chỉ là phụ, ý nghĩa của nó không chỉ như vậy. Từ giọng điệu, thần thái, cử chỉ, nghề nghiệp vv của mỗi người, đại khái cũng đã xác lập địa vị xã hội theo giá trị quan của mười ba người này.

Có câu “cùng loại thì tụ tập, khác loại thì phân chia”, từ khi bắt đầu Thiên Nhất đã lưu ý đến điểm này. Sau khi mười hai người kia tỉnh lại, phát hiện mình đang ở trong một hoàn cảnh xa lạ và hoang vắng, xuất phát từ bản năng của động vật, bọn họ vô tình hay cố ý sẽ dên gần “đồng loại”.

Màu da, giới tính, tuổi tác, đại khái là những thứ được ưu tiên. Người cùng giới tuổi tác xấp xỉ, màu da tương đồng với mình là “an toàn” nhất. Ngược lại, người khác phái màu da bất đồng, tuổi tác có chênh lệch nhất định với mình là “uy hiếp” nhất. Trong quá trình tiến hóa dài đằng đẵng, đây là kinh nghiệm chảy trong máu của tất cả sinh vật, cho dù qua bao nhiêu năm, loài người cũng không thể thoát khỏi loại bản năng này.

Khi Dương Cương tụ tập đám người lại, vị trí đứng của mọi người cũng phù hợp với phương pháp sắp xếp kể trên. Cô gái kia đứng gần Thiên Nhất là vì cả hai đều là người gốc Á.

Mà sau khi tự giới thiệu một phen, loại quy luật này liền bị phá vỡ.

Rất hiển nhiên, hiện giờ mười hai người này vẫn còn lý trí, quan niệm đạo đức, pháp luật cố hữu trong xã hội bình thường vẫn ảnh hưởng đến suy nghĩ của bọn họ.

Cho nên bắt gặp, những người có địa vị xã hội tương đồng sẽ từ từ đến gần nhau. Quý tộc và chủ xí nghiệp, thành phần tri thức và nhân viên kỹ thuật,

đương nhiên còn có tay nghệ sĩ đường phố gieo rắc lời đồn người ngoài hành tinh và gã đầu trọc làm ở xưởng chế biến thịt kia.

Thiên Nhất thờ ơ nhìn hành động của đám người, không nói lời nào. Hắn chú ý tới cô gái kia vẫn đứng bên cạnh mình, rốt cuộc nên nói là nàng sáng suốt hay là cô chấp nhĩ...

Không lâu sau đám người đã đạt thành nhất trí. Sau khi trao đổi, mọi người đều xa lạ với hoàn cảnh trước mắt, vậy trước tiên chỉ có xem xét tình hình chung quanh rồi tính sau.

Dương Cương đề nghị mọi người không nên hành động một mình, tốt nhất là hai ba người một nhóm đi điều tra tình hình chung quanh một chút, nhưng không nên đi quá sâu vào trong đảo, nếu lạc đường trong rừng rậm sẽ vô cùng nguy hiểm. Tóm lại mọi người đã hẹn nhau, một giờ sau sẽ trở lại bãi cát này trao đổi tin tức một chút, xem thử có phát hiện gì không.

Đợi mọi người đều tản đi, Thiên Nhất mới nói với cô gái bên cạnh:
- Nói chuyện riêng một chút.

Thiên Nhất nói xong liền đi về phía bờ biển. Lúc này trời yên biển lặng, hoa sóng khẽ vuốt ve bờ cát. Đi đến chỗ nước biển không quá mắt cá chân, Thiên Nhất dừng lại. Khoảng cách này là được rồi, mấy chục mét chung quanh đều không có người, nếu còn đi tới nữa, có thể người khác sẽ hiểu lầm hắn muốn nhảy xuống bơi hoặc là tự sát.

Cô gái kia cũng theo tới, nàng đã cởi giày xuống, xách ở trên tay, lại vén một đoạn quần dài lên, xem ra là không muốn làm ướt quần áo:
- Ừm... Thiên Nhất tiên sinh?

Thiên Nhất nói:

- Khương Quân đúng không, có vài chuyện muốn xác nhận với cô một chút.

- Ừm, ngài cứ nói.
Khương Quân trả lời.

- Theo như cô nói, Dương Cương không phải là cảnh sát, vậy hắn là...

Khương Quân trả lời:

- Tội phạm truy nã, tôi đã thấy hình hấn trên báo.

- Cô không sợ ta cũng một tội phạm truy nã mà cô chưa từng nhìn thấy sao?

Thiên Nhất hỏi.

Khương Quân cười cười:

- Vậy xem như tôi xui xẻo đi.

Hiền nhiên nàng cho rằng Thiên Nhất đang nói đùa.

Thiên Nhất nói:

- Cho nên kế hoạch của cô, đó là dưới tình huống không bị Dương Cương phát hiện, cố gắng nói cho mỗi người ở đây biết sự thật, để bọn họ cảnh giác với vị “cảnh sát Dương” này, sớm có đề phòng.

- Ủm, nếu ngài tin lời tôi, có thể giúp tôi không?

Thiên Nhất không trả lời, theo hấn thấy, cô gái này có thể dùng hai chữ để hình dung... mù mờ. Nàng cũng có chút khôn vặt, ít nhất là khôn khéo hơn tên đầu trọc kia. Nhưng kế hoạch này thật sự không cách nào để hình dung, xác suất thất bại tuyệt đối cao hơn chín thành.

Nếu người nghĩ mỗi người đều thiện lương như mình, vậy tốt nhất người nên cầu nguyện bọn họ đều ngu xuẩn hơn người.

- Bình thường ta đưa ra ý kiến cho người khác đều phải thu giá cao, nhưng lần này ta có thể miễn phí đề xuất cho cô một kế hoạch tốt hơn.

Thiên Nhất nói:

- Thừa lúc bản tính của hấn còn chưa bộc lộ, tùy tiện nhặt một cục đá, lén tới sau lưng hấn, tấn công bất ngờ, đánh mạnh vào đầu, một nhát là xong.

Khương Quân nói:

- Chuyện này tôi... làm sao có thể...

Nàng lập tức nghĩ tới điều gì:

- Thiên Nhất tiên sinh, ngài tuyệt đối đừng làm bừa... hấn là tội phạm truy nã...

Thiên Nhất lại cảm thấy kỳ quái, thềm nói: “Cái tên Dương Cương này

không có bất cứ uy hiếp gì với ta, ta có lý do gì để thủ tiêu hắn? Giúp đám người không quen biết các người tiêu diệt mối đe dọa tiềm tàng? Ta có lợi ích gì sao?”.

- Yên tâm... ta chỉ đưa ra đề nghị, không có hứng thú tự mình động thủ. Hắn trả lời, trong lòng lại nghĩ: “Lúc ta bắt đắc dĩ phải động thủ, cơ bản chứng minh trên đảo này chỉ có thật người để no bụng”.

Khương Quân nói:

- Chuyện đó... Thiên Nhất tiên sinh, chúng ta có cần đi chung quanh điều tra một chút không, đừng nên nổi bật quá, khiến cho Dương Cương chú ý.

- Đàn ông ở đây đều chú ý tới cô lâu rồi...
Thiên Nhất hàm hồ lẩm bẫm một câu.

- Hả? Cái gì?
Khương Quân hỏi.

Thiên Nhất nói:

- Ta muốn nói, ta đã chú ý tới cánh rừng bên kia lâu rồi, tạm thời đi xem một chút.

- À...

Khương Quân đáp một tiếng, cùng với Thiên Nhất rời khỏi bờ biển.

Nàng đứng trên bãi cát mang giày vào, đi theo Thiên Nhất một đoạn, chợt nhớ đến chuyện gì, hỏi:

- Thiên Nhất tiên sinh, tại sao vừa rồi ngài lại mang giày vào trong nước biển? Không cảm thấy khó chịu à?

- À... chuyện đó, nếu ta đưa vớ ra ngoài không khí, người khó chịu sẽ không chỉ có một mình ta đâu.

Thiên Nhất trả lời qua loa chuyện này, lại thay đổi đề tài:

- Hòn đảo này không tính là nhỏ, người đưa chúng ta tới đây nhất định có mục đích gì đó, chỉ là bây giờ mục đích kia vẫn chưa nổi lên mặt nước. Nhưng nguy hiểm trong bóng tối vẫn luôn rình rập, cô tốt nhất không nên quá lơ là.

Nói đến đây, Thiên Nhất đột nhiên dừng bước. Khương Quân đi theo phía sau hắn cũng khẩn trương, không biết phía trước xuất hiện tình huống gì.

- Ở nơi gần bờ biển như vậy lại có nguồn nước sao...

Thiên Nhất lại bước đi, vòng qua mấy gốc cây, một dòng suối trong hiện ra trước mắt.

- Được rồi, xem như đã có thu hoạch. Vấn đề kế tiếp là thức ăn, dọc đường vẫn không phát hiện dấu chân động vật, nhưng nơi này cách bờ không xa, khả năng ở trung tâm đảo sẽ có một ít.

Thiên Nhất nói xong lại muốn tiếp tục đi sâu vào.

Khương Quân nói:

- Thiên Nhất tiên sinh, nếu như đi quá xa lạc đường...

Thiên Nhất cứ đi về phía trước, cũng không quay đầu lại, nói:

- Nếu không có thức ăn nước uống, đám người này sẽ mất đi sự bảo đảm sinh tồn cơ bản nhất. Một khi tình huống này xảy ra, trình độ văn minh của loài người sẽ nhanh chóng thụt lùi, trở về nguyên thủy. Không đến hai ngày, mỗi người ở đây sẽ không khác gì với tội phạm truy nã, thậm chí còn tệ hại hơn.

Khương Quân nghe vậy, nhất thời lại không hiểu ý của Thiên Nhất. Nàng xuất thân ưu tú, trải qua giáo dục cao đẳng, chưa từng kết giao với quần thể có địa vị xã hội cách xa mình. Trong mắt nàng thì lễ nghĩa liêm sỉ giống như là chuyện đương nhiên, kẻ ác sẽ bị xử theo luật pháp, người tốt sẽ bình an cả đời.

Mà quan điểm của Thiên Nhất đối với loại người này là ngây thơ, tính cách này sau khi bị hiện thực tàn khốc giày xéo một phen, sẽ lộ ra diện mạo cực kỳ ngu xuẩn...

Dưới tình trạng cực hạn, chiếc mặt nạ giả dối của loài người sẽ nhanh chóng vỡ nát. Chẳng hạn như có một miếng thịt, ăn vào người sẽ có thể sống thêm hai ngày, còn không ăn người sẽ lập tức chết đói, nhưng lại có một kẻ khác không quen biết cũng muốn ăn miếng thịt này. Nếu là lúc bình thường, người không có lý do và can đảm để giết người, nhưng vào thời điểm này thì sẽ bất chấp tất cả. Đây gọi là hăn chết tốt hơn người chết, thủ tiêu người này thì người có thể sống thêm hai ngày.

Thiên Nhất nhìn biểu tình của Khương Quân, thở dài nói:

- Đừng nghĩ người khác quá tốt lành. Chỉ tính trong mười ba người trên đảo

lúc này, ngoại trừ Dương Cương thì còn mấy người khác cũng đáng chú ý.

Thiên Nhất nói:

- Thằng nhóc Jerry nhìn khoảng mười ba mười bốn tuổi, tự xưng là quý tộc, cùng với vị “quản gia” hơn năm mươi tuổi của hắn là Rude tiên sinh kia, rất hiển nhiên là đang nói dối. Chỉ từ đôi tay thô ráp và thần thái nói năng của Jerry, có thể nhìn ra hắn vốn không phải quý tộc, còn cử chỉ hống hách của Rude kia mới giống như một quý tộc lão gia.

- Tên đầu trọc Karl kia, hình xăm phía sau cổ rất giống dấu hiệu của xã hội đen, đoán chừng ngoại trừ nghề nghiệp chính thì còn có chút “nghề phụ”. Chú em Isaac tin vào người ngoài hành tinh kia thì không thấy có gì bí mật, chỉ là hơi bị thần kinh, không loại trừ khả năng khi quá đói tinh thần của hắn sẽ trở nên thất thường.

- Cô ả Fidelia tự xưng là thành phần tri thức kia, rất có thể là một gái điếm, rõ ràng đang bị bệnh giang mai. Nếu ta là cô thì sẽ cách xa cô ta một chút. Tên của cô ta có phải thật hay không cũng rất khó nói.

- Lão già tên là Noguchi Masao kia là một lão dê xồm, từ sau khi lão mở mắt ra, ánh mắt cơ bản không rời khỏi ba nữ nhân ở nơi này, đương nhiên bao gồm cả cô. Lão nói mình là chủ xí nghiệp lớn gì đó cũng chưa chắc có thể tin được, theo ta biết phủ Anh không có xí nghiệp lớn nào của ông chủ họ Noguchi cả. Theo ta thấy, lão càng giống như kiểu quan chức chính khách gì đó hơn.

- Bốn người còn lại, nữ sinh viên Becky, kiến trúc sư Gavin, nhân viên công ty Dell và Lambert, trước mắt bọn họ còn không có điểm khả nghi rõ ràng. Ừm... loại người như vậy càng phải lưu ý nhiều hơn.

Khuong Quân nghe Thiên Nhất tự thuật lại càng kinh ngạc, không ngờ người này nhìn như lơ đãng, thực ra lại ghi nhớ và lần lượt phân tích mỗi người ở đây. Nàng không nhịn được hỏi:

- Ngài thật sự chỉ mở tiệm sách sao, Thiên Nhất tiên sinh?

Thiên Nhất bình tĩnh trả lời:

- Nếu như ta là một tên biến thái giết người, mà bây giờ cô lại một mình theo ta đến chỗ vắng vẻ không người này...

Hắn quay đầu lại:

- Cô còn có thể cười, nói một câu “xem như tôi xui xẻo” không...

Khuông Quân đột nhiên cứng đờ, khoảnh khắc này nàng thật sự cảm thấy sợ hãi. Nàng vốn không hiểu rõ người đàn ông trước mắt, nửa giờ trước nàng còn không quen biết người này, thậm chí có khả năng tất cả mọi người đều bị tên Thiên Nhất này bắt tới trên đảo... Còn nhớ lúc vừa mở mắt ra, chỉ có Thiên Nhất đứng một mình cách xa mọi người, hơn nữa đã tỉnh lại sớm hơn một chút, chẳng lẽ...

Cảm giác chẳng lành trong lòng nàng càng mãnh liệt. Nhưng Thiên Nhất lại xoay người đi, tiếp tục nói với giọng không nhanh không chậm:

- Cô biết sợ thì rất tốt, con người vẫn nên có một chút cảm giác nguy cơ, cho dù là dưới hoàn cảnh nào.

Tại khoảnh khắc này, hắn dường như biến trở lại thành một kẻ vô hại đáng tin:

- Trước giờ ta luôn rất thành thật với người khác, nói mở tiệm sách là mở tiệm sách, không mở tiệm sách thì chỉ có thể đi làm ở trại heo thôi.

Khuông Quân thở phào một hơi, ngưng ngưng cười. Nàng cảm thấy vừa rồi mình đã hoài nghi quá nhiều, đây không phải là tiểu thuyết, trên thế giới nào có nhiều tên biến thái giết người thích trêu đùa người bị hại như vậy.

Mà Thiên Nhất am hiểu nhất cũng thích nhất là trong cùng một lời nói, khiến cho tâm tình của người khác nhiều lần biến động, lúc lên lúc xuống. Hắn nói tiếp chủ đề vừa rồi:

- Còn có cô, thật sự là một nhà soạn kịch à? Sao ta cảm thấy cô cũng đang nói dối vậy...

Chương 3 : Rình mò

Câu hỏi của Thiên Nhất khiến Khương Quân lại khẩn trương, hiển nhiên nàng không giỏi nói dối, chỉ riêng về mặt lúc này có thể chứng minh nàng đã bị lật tẩy.

- Nếu như cô không tiện nói, cũng không cần lấp liếm nữa, mỗi người đều có quyền sở hữu một vài bí mật.

Thiên Nhất lại dùng một câu nói xua tan hoàn cảnh khó xử của Khương Quân.

- Này! Karl, Isaac!

Thiên Nhất đột nhiên nhìn về phía trước cao giọng hô lên.

Tên đầu trọc và chàng trai da đen đang đi ở phía trước bọn họ không xa, nghe tiếng liền quay đầu lại. Isaac cười nói:

- Ha, anh bạn, hóa ra là anh, ta còn tưởng rằng anh dẫn theo cô gái ngắm phong cảnh bên bờ biển không tới rồi chứ.

Dáng vẻ của Karl vẫn nóng nảy:

- Các người có phát hiện gì không?

Thiên Nhất trả lời:

- Cách bờ biển không xa đã phát hiện nguồn nước, hẳn là nước ngầm từ vết nứt địa tầng chảy ra, rất dồi dào. Ta nghĩ đây là một tin tức tốt, ít nhất chúng ta không cần uống chất bài tiết hoặc là dùng nước biển súc ruột.

Vẻ mặt của Isaac rất lạ lùng, giống như đang tưởng tượng một chút, sau đó cảm thấy rất mắc ói, hẳn trả lời:

- Anh bạn, như vậy quá buồn nôn rồi, nếu thật sự không có nước ngọt, uống nước biển chung cất không được sao.

Thiên Nhất cười khan mấy tiếng:

- Ha... anh có dụng cụ để chung cất nước biển không...

Lúc này Isaac mới ý thức được vấn đề, hẳn thật sự không có, chỉ có thể lúng túng cười cười.

Karl nói:

- Ta và Isaac muốn đi sâu vào đảo một chút, xem thử có thể kiếm được chút gì ăn hay không. Nhiều người như vậy, ăn hết dừa bên bờ biển kia cũng không duy trì nổi mấy ngày.

Vừa rồi Thiên Nhất đã chú ý tới, trên tay Karl đang cầm một nhánh gỗ, đầu đã mài nhọn, hình dáng không đều, hẳn là dùng đá gọt.

- Phát hiện nơi này còn có một người thông minh, ta rất vui mừng.
Thiên Nhất nói.

Bốn người trò chuyện, dần dần đi sâu vào trong đảo. Đi được chừng hai mươi phút, ngoại trừ côn trùng và chim thì không phát hiện bất kỳ tung tích động vật nào. Karl đề nghị quay về, bởi vì nếu đi tiếp hẳn sẽ khó phân biệt phương hướng. Thấy hai người khác đều đồng ý, Thiên Nhất cũng không đề xuất ý kiến gì.

Thiên Nhất tạm thời còn không muốn tỏ ra khác biệt với những người còn lại, lúc này tình thế trên đảo rất không rõ ràng, hẳn cần lợi dụng mười hai người này giúp hẳn phát hiện chân tướng.

Sau khi hội họp với những người khác bên bờ biển, Dương Cương lại chủ động làm người tổ chức, tập hợp tin tức và thu hoạch của mọi người.

Cậu trai Jerry và “quản gia” Rude của hẳn, còn có Noguchi Masao kia, bọn họ chỉ ngồi ở bờ biển chờ cứu viện, hiển nhiên hai lão già kia đã đổ chuyện này cho sự cố chìm tàu gì đó. Thiên Nhất luôn không có cảm tình với loại phế vật tự lừa mình dối người này, trong đầu hẳn không tự chủ nghĩ ra các loại biện pháp chính đốn người khác, tóm lại là rất muốn đưa chết bọn họ...

Kiến trúc sư Gavin, nhân viên công ty Dell và Lambert thì dọc theo đường ven biển đi rất xa, xem như đã thu được ba kết luận. Thứ nhất, hòn đảo này rất lớn, nhưng cụ thể lớn bao nhiêu thì không rõ. Thứ hai, từ mực nước biển có thể thấy được, xung quanh không có lục địa khác. Thứ ba, nơi này khẳng định không phải thắng cảnh du lịch gì, không thấy một chút cảnh tượng nổi tiếng trên thế giới nào, chỉ thuần túy là một hòn đảo hoang.

Dương Cương đi cùng với hai phụ nữ khác là Fidelia và Becky, có thể phụ nữ cho rằng trong một đám người xa lạ, đi theo vị sĩ quan cảnh sát này là an toàn nhất. Nhưng ba người này cuối cùng cũng không có tiến triển gì, một giờ qua đi, Dương Cương chỉ kiếm về vài trái dừa, không có thu hoạch gì khác.

Cuối cùng là Thiên Nhất, Karl, Isaac và Khương Quân, bọn họ phát hiện trong cánh rừng không xa có nguồn nước, xác nhận từ nơi này đến trong đảo khoảng hai dặm Anh không tìm được tung tích động vật. Thực ra ý nghĩa của chuyện này cũng không lớn lắm.

Sau khi mọi người trao đổi tin tức, quyết định nghỉ ngơi tại chỗ, thảo luận một chút kế tiếp nên làm thế nào, lại thử phân tích nguyên nhân mình đến hòn đảo này. Có lẽ chỉ khi tìm vài chuyện nhìn như hữu dụng để làm, mới không khiến tinh thần sa sút đi.

Nếu như Thiên Nhất một mình ở trên hòn đảo này, hẳn căn bản sẽ không ở lại bờ biển, bởi vì hắn đã loại trừ khả năng có tàu đi qua vừa lúc nhìn thấy trên bờ biển có người. Trước khi mặt trời lặn hắn sẽ đi sâu vào trong đảo, cố gắng điều tra toàn bộ hòn đảo một cách triệt để, không lãng phí một chút thời gian nào.

Nhưng theo cách nhìn của Thiên Nhất, đám người này là những người bình thường nhất, tư duy chậm chạp, nhát gan không có ý thức, thể chất yếu đuối, còn không bằng binh lính mệt mỏi. Giả sử mình không ở trên hòn đảo này, vậy người có thể sống sót lâu nhất hẳn là Karl và Dương Cương.

Mà phương diện mưu lược, Thiên Nhất cũng không nhìn ra trong đám người này còn ai có thể phân tích được gì đó. Nếu có một chút đầu mối thì còn dễ nói, nhưng dưới tình huống không hề có thông tin, ngồi ở đó chẳng phải là đoán mò sao?

Quả nhiên, đám người này suy đoán từ buổi chiều đến khi mặt trời xuống núi, lại dự định hôm nay chia đều mấy trái dừa để no bụng. Nghĩ đến chuyện ngoại trừ một bộ quần áo trên người, trong túi đều không có thứ gì, không thể nấu lửa nấu cơm, đương nhiên cũng không có thức ăn cần phải nướng chín, cho nên cứ đối phó như vậy thôi.

Thiên Nhất cảm thấy ngạc nhiên và bức bối vì chuyện này, cầm nửa trái dừa của mình, ngồi dựa lưng vào một cây dừa, biểu tình trên mặt hắn giống

nếu vừa trúng giải đặc biệt sau đó lại sơ ý ném vé số xuống công vậy.

- Một đám người có tay có chân, sôi nổi bận rộn nửa ngày, kết quả cơm tối lại là dùng đá đập dừa chia ra ăn.

Thiên Nhất lẩm bẩm than thở:

- Ta rốt cuộc đã hiểu tại sao thuyết tiến hoá lại là chân lý, loài người đúng là một bầy khỉ.

Thiên Nhất không ăn miếng nào, hắn đưa phần dừa của mình cho Karl, tên to con kia hiển nhiên còn chưa ăn no. Karl nói một tiếng cảm ơn, không đến một phút đã vét sạch nửa trái dừa kia.

Buổi tối, đêm lạnh như nước, mười hai người đều dựa vào các gốc cây bên bờ biển để ngủ.

Có câu là “trăng cô liêu, đài đá ngọc”. Thiên Nhất không ngủ, nhưng cũng không ngồi trên đài đá ngọc. Nơi này chỉ có đá ngầm để hắn đứng, bãi cát dưới trăng là một màu trắng bạc. Bóng lưng Thiên Nhất đứng ở nơi cao giống như một thi nhân, hiệp khách cao ngạo. Lúc này nếu không phải sóng yên gió lặng, hắn đứng như vậy, nói không chừng người khác còn tưởng rằng là Độc Cô Cầu Bại đang luyện kiếm trước sóng biển.

- Thiên Nhất tiên sinh.

Khương Quân cũng trèo lên khối đá ngầm lớn kia, đứng ở sau người Thiên Nhất mấy bước, gọi hắn một tiếng.

Thiên Nhất xoay khuôn mặt cả ngày ủ rũ lại:

- Lại thế nào rồi?

- Một mình ngài đứng ở đây làm gì? Có phải không ăn gì nên không ngủ được?

- Không ăn gì cũng không quan trọng, ta đã một ngày không uống cà phê rồi.

Thiên Nhất uể oải trả lời:

- Không uống một chút thì cảm thấy ngủ không yên.

Khương Quân cười:

- Nào có người uống cà phê để ngủ?

Thiên Nhất không trả lời, lại đòi đề tài:

- Không nói nữa, ta đi theo cô một chuyến.

- Hử? Cái gì?

Khương Quân sững sốt.

- Nửa đêm cô thức dậy, chẳng qua là muốn đi vào rừng tiểu tiện một chút, vừa lúc nhìn thấy ta đứng ở đây, cho nên tới chào hỏi.

Thiên Nhất nói:

- Vì vậy ta nói, để ta đi theo cô một chuyến.

Khương Quân lúng túng cười, trả lời:

- Chuyện này... không cần đâu, để tôi đi...

- Lão dê xồm cố ý chọn một cây cách cô không xa, cô không để ý sao.

Thiên Nhất ngắt lời:

- Lão không thật sự ngủ, nếu vừa rồi cô trực tiếp đi vào rừng, lão sẽ đi theo, xem tình hình rồi hành động.

Vẻ mặt Khương Quân trở nên hơi sợ sệt, quay đầu lại nhìn một chút, giọng nói cũng hạ thấp:

- Làm sao ngài biết...

Lúc ngủ tần suất tim đập và hô hấp của người không giống với lúc tỉnh táo.

Dưới khoảng cách như vậy, Thiên Nhất dĩ nhiên có thể tùy thời giám thị mỗi người ở đây. Nhưng hắn không thể nói ta có năng lực siêu việt người phàm gì đó, cho nên cũng không trả lời câu hỏi này, chỉ thành khẩn nói:

- Ta cho rằng nói một lần là đủ rồi... nhưng xem ra phải nhắc nhở cô lần nữa, cần cảnh giác với tất cả mọi người, bao gồm cả ta.

Thiên Nhất nhảy xuống khỏi đá ngầm, quay đầu vươn tay:

- Xin mời!

Hắn giống như một quý ông cầm lấy tay một vị phu nhân, giúp nàng từ trên đá ngầm nhảy xuống.

Sau khi nghe Thiên Nhất nói, Khương Quân cố ý chọn đi vào cánh rừng xa một chút. Noguchi Masao kia vẫn ngồi yên giả vờ ngủ, bởi vì Thiên Nhất đi theo bên cạnh Khương Quân, lão chỉ có thể trở mắt nhìn hai người cùng nhau rời khỏi. Trong lòng Noguchi thầm oán hận, chẳng qua là một tên mặt

trắng mở tiệm sách, lại dám phá hỏng chuyện tốt của lão.

Còn như cảm giác của Thiên Nhất lúc này, không cần phải nói vui vẻ đến thế nào. Thực ra cho dù Khương Quân bị chó hoang tha đi ăn h lẫn cũng không quan tâm, nhưng mấu chốt là muốn phá hoại chuyện tốt của người khác. Vừa nghĩ tới vẻ mặt của Noguchi, trong lòng Thiên Nhất lại cảm thấy thoải mái.

Hành hạ về tinh thần có nhiều loại nhiều dạng, Thiên Nhất hiển nhiên rất am hiểu chuyện này. Chỉ cần “tội” trong lòng bị h lẫn nhìn thấu, muốn đùa đến phát điên, sống không bằng chết, đó là chuyện rất đơn giản.

Nếu so sánh, Noguchi giống như một kẻ đói, không cho h lẫn ăn gì cũng đã là một sự hành hạ. Nhưng cách làm của Thiên Nhất là đặt một miếng thịt béo ngon lành ở trước mặt Noguchi, khiến h lẫn thèm thuồng, nhưng lại không cho h lẫn đụng vào.

Sau đó Thiên Nhất còn thỉnh thoảng gấp miếng thịt kia lên liếm mấy cái, cũng không cần nói mùi vị thế nào, ngon ra sao, để cho người khác tự nghĩ đi.

Noguchi Masao hoàn toàn giống với phân tích trước đó của Thiên Nhất, lão đúng là quan viên của phủ Anh, chức vị không lớn không nhỏ, khu vực của lão lại rất giàu có béo bở. Con người lão cũng không có sở thích gì khác, chỉ là háo sắc, dùng ba chữ “lão dê xồm” để hình dung cũng không quá đáng.

Phải nói những năm nay Noguchi cũng đã hãm hại không ít phụ nữ nhà lành, thậm chí là học sinh vị thành niên, đương nhiên lão tiếp xúc nhiều nhất vẫn là gái điếm. Có câu là “ác giả ác báo”, với phẩm hạnh gần như súc vật của Noguchi, dĩ nhiên lão cũng từng bị ám toán, suýt chút nữa đã mất mạng. Sau đó lão làm việc cẩn thận hơn rất nhiều. Chẳng hạn như nói dối mình là một chủ xí nghiệp, nếu là mười năm trước Noguchi chắc chắn sẽ không làm như vậy, khi đó lão đã sớm lên giọng công bố thân phận lãnh đạo của mình rồi.

Trong rừng, Khương Quân giải quyết vấn đề xong trở lại, tìm thấy Thiên Nhất ở phía xa đang giúp nàng “canh gác”. Nàng vỗ vỗ lưng Thiên Nhất, hơi ngượng ngùng nhỏ giọng nói:

- Thiên Nhất tiên sinh, tôi xong rồi, chúng ta trở về thôi.

- À.

Thiên Nhất thuận miệng đáp một tiếng, thực ra lúc này trong lòng hắn đang nghĩ, có biện pháp gì trì hoãn thêm một lát, để Noguchi lại suy nghĩ lung tung.

Đột nhiên Khương Quân dừng bước:

- Hình như có người qua đây...

Nàng nghe được tiếng động, có phần bối rối:

- Có phải Noguchi không?

Thiên Nhất cũng đồng thời chú ý động tĩnh, hắn không cần nhìn cũng biết hai người qua đây là ai, hơn nữa trong mấy giây này, hắn gần như đã đoán ra thân phận thật sự của hai người kia, cùng với quan hệ giữa bọn họ.

Thiên Nhất cười lạnh, thần sắc trên mặt giống như chán ghét. Hắn không nói gì, chỉ ra hiệu cho Khương Quân im lặng, sau đó kéo nàng, cẩn thận trốn vào trong bụi cây nhỏ bên cạnh.

Sau khi trốn xong, Thiên Nhất hạ thấp giọng, nói vào bên tai Khương Quân:

- Chuẩn bị xem một vở kịch hay, ta dám cá cả đời cô cũng chưa từng thấy qua.

Chương 4 : Âm mưu ngoài dự liệu

Trong rừng rất tối, nếu Thiên Nhất chỉ có một mình, căn bản sẽ không lo bị phát hiện. Nhưng hiện giờ bên cạnh còn có một thứ phiền phức khác, tình huống không dễ nói. Cho nên Thiên Nhất vươn một cánh tay vòng qua sau lưng Khương Quân, bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai kia của nàng. Động tác này nhìn như rất tự nhiên sau khi ra hiệu cho đối phương ngồi xuống, thực ra là tùy thời chuẩn bị đưa tay bịt miệng cô gái kia lại.

Hai người đi vào rừng cây, nhìn bóng dáng liền biết là đàn ông. Một người vóc dáng rất cao lớn, trong bóng tối đỉnh đầu trụi lủi còn phản chiếu một chút ánh sáng, người này khẳng định là Karl. Còn một người khác lại nằm ngoài dự liệu của Khương Quân.

- Đến đây chắc là được rồi, phía sau hẳn là không có ai đi theo.
Giọng nói của Dương Cương khá nhẹ, nhưng vì buổi tối chung quanh rất yên tĩnh, vẫn rõ ràng truyền vào trong tai Thiên Nhất và Khương Quân.

Karl nói:

- Lúc rời khỏi bờ biển ta đã lưu ý một chút, không thấy tên mở tiệm sách và con bé kia.

- À... ban ngày đã thấy bọn chúng bám dính lấy nhau, có lẽ đã kiếm chỗ nào hoang vắng để vui vẻ rồi.
Dương Cương hừ lạnh nói.

Karl cười lạnh:

- Thế nào? Người có hứng thú với tên mặt trắng kia?

Câu này vừa nói ra, bàn tay của Thiên Nhất lập tức phát huy tác dụng. Tay của hắn ở rất gần mặt Khương Quân, thuận thế đưa lên đã bịt chặt chiếc miệng đã há thành hình chữ O của nàng.

Khương Quân thấy ban ngày thái độ của hai người này vô cùng đối lập, hiện giờ lại lặng lẽ tiến vào rừng âm mưu gì đó, trong lòng đã rất kinh

ngạc, không ngờ hứng thú của tên Dương Cương kia còn khác biệt với mọi người như vậy... Nếu không phải Thiên Nhất nhanh chóng chặn lại, suýt chút nữa nàng đã thất thanh kêu lên một tiếng “hả”.

Một giây kế tiếp, cảnh tượng lại khiến người ta kinh ngạc hơn. Dương Cương khinh thường trả lời:

- Hả không phải đồ ăn của em.

Ánh trăng yếu ớt xuyên qua cánh rừng chiếu xuống, loáng thoáng có thể nhìn thấy đường nét của Dương Cương và Karl. Lúc này tay của Dương Cương đang vuốt cổ Karl:

- Hả cũng không có loại khí khái đàn ông như anh.

Khương Quân hoàn toàn kinh ngạc, nàng quả thật “cả đời cũng chưa từng thấy qua”. Tuy nói nàng không kỳ thị đồng tính luyến ái, nhưng vào thời gian, địa điểm này, cảnh tượng do hai nhân vật này tạo ra vẫn khiến đầu óc của nàng trong nháy mắt bị chập mạch.

Karl cũng không để ý đến tay của Dương Cương, chỉ trả lời:

- Ban ngày người rất cơ trí, biết giả mạo cảnh sát, không chế cục diện.

Dương Cương cười nói:

- Ha... không có mặt đen là anh đứng ra diễn kịch đối đầu với em, mặt đỏ em đây cũng sẽ không giả mạo được giống như vậy.

Karl nói:

- Ta cũng không hiểu mấy cái ví von của người quận Long các người lắm, nhưng dưới tình huống không hề thương lượng trước, phản ứng của người xem như rất tốt.

- Ban đầu em cũng giật mình, nhưng đại ca anh biểu hiện ra là một kẻ hữu dũng vô mưu, em liền biết là anh đang diễn, cho nên giả vờ như không quen biết, phối hợp một chút.

Dương Cương nói.

Karl nói:

- Hừ... con người chính là như vậy. Người trực tiếp đứng ra muốn gánh vác trách nhiệm lãnh đạo, bọn họ quá nửa sẽ xì mũi coi thường, hoặc là vì lòng ghen tị khó hiểu mà chống đối lại người. Nhưng nếu có một “mặt đen” mà người nói đứng ra, diễn bài chống đối đến cùng, đám người kia sẽ chọn

theo số đông. Thực ra bọn họ chỉ không muốn đứng về phía thiểu số, lại không dám trực tiếp xung đột với ta, cho nên trốn sau lưng “mặt đỏ” người để hò hét.

- Ha ha... đại ca kiến thức rộng rãi.

Dương Cương nói:

- Đúng rồi, đại ca, anh thấy sao về hòn đảo này?

Karl nói:

- Có thể thấy sao đây, những gì ta biết cũng như người thôi, lúc tỉnh lại đã ở chỗ này rồi. Hiện giờ xem ra, những người quen biết nhau trên đảo là hai người lao động Dell và Lambert, còn có lão già Rude và thằng bé tên là Jerry kia.

Dương Cương nói tiếp:

- Đại ca, nói đến Rude và thằng bé kia, anh có phát giác...

Karl trực tiếp nói:

- Ta đã sớm chú ý tới, Rude mới là quý tộc, hẳn không phải quản gia gì, chỉ là một lão ầu dâm mà thôi. Hừ... đám quý tộc kia đều là lũ cặn bã, không có gì phải ngạc nhiên, chờ thời cơ đến làm thịt hẳn là được.

Nghe đến chuyện giết người, thân thể Khương Quân rõ ràng bắt đầu run cầm cập. Thiên Nhất ôm nàng lại gần một chút, tránh để nàng phát ra tiếng động. Biên độ của tất cả động tác đều rất nhỏ, rất yên tĩnh, không có sơ hở nào.

Dương Cương nói:

- Vậy... đại ca, anh thấy những người khác trên đảo, còn ai đáng chú ý, hoặc là có giá trị lợi dụng không?

Karl trả lời:

- Theo như trước mắt, mỗi người bọn họ đều có giá trị lợi dụng. Chúng ta căn bản không biết là do ai, vì mục đích gì mới đưa chúng ta và đám người xa lạ này lên đảo.

- Hiện giờ tuyệt đối không thể để lộ thân phận và quan hệ của chúng ta. Tiếp tục sinh tồn và nắm giữ quyền khống chế, dẫn dắt hành động của mọi người, đây là chuyện cần thiết nhất. Lỡ may sau này có tình huống gì xảy ra, người sẽ có thể lợi dụng thân phận người lãnh đạo để đạt được lợi ích.

- Nơi này và xã hội đen không có gì khác nhau, kẻ yếu sẽ bị loại bỏ. Người đầu tiên tìm chết, sẽ không ai ngu xuẩn đứng ra nói giúp hắn, trừ khi kẻ đó cũng không muốn sống. Người nắm giữ quyền thế và lực lượng, cho dù chết cũng là chết cuối cùng, tất cả mọi người đều là đệm lưng của hắn.

Nói đến đây, Karl dừng lại một chút:

- Nhắc tới trong đám người có ai đáng chú ý, chính là thằng nhóc tên Thiên Nhất kia.

- Hắn?

Dương Cương vốn tưởng rằng Karl sẽ nói đến kiến trúc sư Gavin, bởi vì Gavin luôn tỏ ra mình là phần tử trí thức, nói một số thuật ngữ mà người khác nghe không hiểu, bình phẩm về rất nhiều chuyện, biểu hiện giống như mình rất thông minh, chủ đề nào cũng có thể tham gia vào.

Karl lại nói:

- Ta cũng không thể nói tại sao, có lẽ là trực giác... Ta cảm thấy hắn không phải là người bình thường, ánh mắt kia của hắn... ta chỉ từng thấy ở một vài sát thủ giết người vô số.

Dương Cương nói:

- Em thấy thần sắc của hắn giống như mấy giờ không dùng thuốc, cơn nghiện đã lên rồi. Lúc trước chúng ta trông coi ở hộp đêm, cũng có mấy tên cô hồn bán thuốc vể mặt như vậy lượn qua lượn lại suốt ngày.

Karl nói:

- Được rồi, bỏ đi, dù sao mười một người khác ngoài chúng ta, trừ đi hai lão phế vật, ba nữ nhân, một thằng bé, chỉ còn lại năm tên đàn ông. Không cần quá đề phòng, chờ thêm mấy ngày, sau khi làm rõ rốt cuộc trên đảo này đang chơi trò gì, chúng ta sẽ tính toán tiếp. Bây giờ hãy quay về trước, tránh để người khác phát hiện sinh nghi.

Dương Cương đáp một tiếng, sau đó hai người cách ba bốn phút mới lần lượt rời khỏi. Vì đề phòng ngừa, bọn họ đã chia nhau trở về, tránh gây thêm rắc rối.

Sau khi xác định hai người này đều đã đi xa, Thiên Nhất mới buông lỏng tay ra. Khương Quân vội vàng há mồm thở dốc, nhưng vẫn không dám nói quá lớn:

- Thiên Nhất tiên sinh, thiếu chút nữa tôi đã nghệt thờ rồi.

Thiên Nhất đứng lên, vận động cổ một chút:

- Vừa rồi nếu cô la lên, hoặc là có động tĩnh hơi lớn một chút, bọn họ sẽ không do dự qua đây bóp chết cô...

Một giây sau, hần cảm thấy lời này không ổn, cho nên vội vàng thêm hai chữ:

- Và ta.

Khương Quân ổn định hơi thở lại, nói:

- Không ngờ lại như vậy, may mà ban ngày tôi không nói chuyện Dương Cương là tội phạm truy nã cho người khác biết, nếu không nói không chừng bọn họ đã lạng lẽ kéo tôi vào rừng giết chết rồi.

- Đúng vậy... đúng vậy...

Thiên Nhất uể oải trả lời, hần cảm thấy cô gái này rất may mắn, bởi vì người đầu tiên mà nàng nói chuyện lại là mình.

Chính vì ban ngày nghe Thiên Nhất phân tích về đám người này, Khương Quân mới có đề phòng nhất định. Nếu nàng tố cáo với người khác đầu tiên, trước khi vào đêm sự tình trăm phần trăm sẽ truyền đến tai Karl, vậy tối nay e rằng sẽ không thái bình như vậy nữa. Hai tên kia cho dù không phải là người siêu năng lực gì, nhưng đối với việc giết người già phụ nữ vẫn có tự tin, dù sao bọn họ cũng không biết trong mười ba người còn có một nhân vật như Thiên Nhất.

- Chúng ta nên làm gì đây? Thiên Nhất tiên sinh, hay là nghĩ cách nhanh chóng thông báo cho những người khác, mọi người đoàn kết lại chắc sẽ... Khương Quân nói.

- Chắc sẽ thế nào đây?

Thiên Nhất ngắt lời:

- Không phải ta đã nói rồi sao, biện pháp tốt nhất chính là tìm một chỗ không người, ra tay trước một bước.

Hần đỡ Khương Quân dậy:

- Còn nữa, ta phải nói mấy lần cô mới có thể rút ra được bài học. Hai mươi phút trước, trong mắt cô thì Karl vẫn là một người tốt đối lập với Dương Cương, còn bây giờ thì sao, hai người bọn họ lại trở thành chiến hữu thân

mật tình cảm khăng khít. Chẳng lẽ những người khác đều đáng tin sao?

- Xin lỗi...

Nàng lại xin lỗi, có lẽ bởi vì câu “phải nói mấy lần cô mới có thể rút ra được bài học”.

Thiên Nhất cảm thấy nhức đầu, không uống cà phê chỉ là phụ, nguyên nhân chủ yếu là vì cô gái này. Người không thể ở trước mặt chỉ ra sự ngu xuẩn của nàng, thậm chí nói hơi nặng một chút cũng không được, bởi vì nàng sẽ lộ ra vẻ ủy khuất xin lỗi, khiến người có cảm giác tội lỗi.

Thật con mẹ nó tưởng niệm loại người như Ikeda... cho dù là ngu xuẩn, hắn cũng ngu xuẩn rất có khí phách.

Thiên Nhất rất ghét loại cảm giác này. Theo cái nhìn của người bình thường, tội lỗi mà Thiên Nhất gánh chịu, đủ để xử bắn nhiều hơn số lần tử hình được chấp hành trong lịch sử. Nhưng bản thân hắn sẽ không quan tâm đến tội ác này, không phải vì hắn lãnh khốc tàn nhẫn, mà là thật sự không để ý.

Nhưng nữ nhân có thể khiến người vô tội sinh ra cảm giác tội lỗi phù phiếm, đây là thiên phú của bọn họ, một trong thiết kế bất lương nhất của Chúa sáng thế.

- Được rồi... được rồi.

Thiên Nhất không biết nên nói gì, hắn vốn định nói “không sao, bản đại gia tha thứ cho cô”, nhưng chính hắn cũng không biết tha thứ cho Khương Quân cái gì. Tha thứ cho sự ngây thơ của nàng? Hay là thiện lương? Bỏ đi, chỉ nghĩ tới mấy lời đó đã khiến Thiên Nhất nổi da gà, dưới tình huống không có cà phê thì không nên tiếp tục tìm phiền phức thì tốt hơn.

Khương Quân giống như suy nghĩ chuyện gì, một lát sau nàng hít thở sâu, nói:

- Thiên Nhất tiên sinh, cảm ơn ngài, về tất cả mọi chuyện.

Nếu như trực giác của Karl nói cho hắn biết, Thiên Nhất là một phần tử nguy hiểm; vậy trực giác của Khương Quân nói cho nàng biết, Thiên Nhất là một người có thể dựa vào, chỉ cần đứng sau hắn thì mình sẽ rất an toàn.

- À...

Thiên Nhất không kiên nhẫn đáp một tiếng, nói tiếp:
- Trở về thôi, Noguchi hẳn là sốt ruột muốn chết rồi.

- Hử? Cái gì?
Nàng không hiểu ý câu này.

Thiên Nhất cười cười, vừa nghĩ tới bên cạnh bờ biển có người đang bị hành hạ về tinh thần, tâm tình của hắn lại vui vẻ hơn một chút, kéo Khương Quân trở về:
- Không có gì, đi thôi.

Chương 5 : Hoài nghi

Ngày thứ hai, gần giữa trưa Thiên Nhất mới tỉnh lại, sau khi mở mắt hắn lập tức phát hiện một chuyện.

Noguchi Masao đã biến mất khỏi đảo. Thiên Nhất hoàn toàn không cảm giác được “tội” của lão, nói lên Noguchi đã rời khỏi hòn đảo này, hoặc là đã biến thành một thi thể.

Thiên Nhất cảm giác được bốn người Karl, Isaac, Dell và Lambert đang ở trong đảo, có thể bọn họ đang đi tìm thức ăn, những người còn lại đều ở bãi biển, chỉ thiếu Noguchi.

Thiên Nhất đi thẳng đến chỗ Dương Cương, nói:

- Cảnh sát Dương!

Dương Cương đang tập trung đánh lửa, nhưng nhìn dáng vẻ đầu ướt mồ hôi của hắn, có lẽ công việc không thuận lợi lắm:

- Chuyện gì?

Hắn cũng không quay đầu, tiếp tục miệt mài làm chuyện của mình.

- Anh biết Noguchi đi đâu rồi không?

Thế trạng Dương Cương không có biến hóa rõ ràng, tim đập và hô hấp đều không dao động quá lớn, chỉ không kiên nhẫn trả lời:

- Hình như buổi sáng đã không thấy lão rồi, ta cũng không thể luôn trông coi mỗi người ở đây. Thế nào, anh tìm lão có chuyện à?

- À, không có gì, anh tiếp tục làm đi.

Thiên Nhất thuận miệng trả lời, lập tức rời đi.

Thiên Nhất trầm nghĩ, theo lý thuyết nếu như Noguchi bị người khác giết, vậy người có khả năng ra tay nhất là Dương Cương hoặc Karl. Tối qua khi Thiên Nhất và Khương Quân trở về, ít nhất Noguchi vẫn còn tỉnh táo, vì

vậy chắc hẳn Noguchi đã biết chuyện hai người Dương Cương và Karl cùng nhau rời khỏi sau đó lần lượt trở về. Giả sử có hai thành khả năng, Noguchi đoán ra Karl và Dương Cương là đồng bọn, lại giả sử lão ta không thức thối đi gặp một trong hai người vạch trần chuyện này, vậy cái chết của lão có thể giải thích được.

Nhưng từ phản ứng của Dương Cương vừa rồi, lại biểu thị hẳn không hề biết chuyện Noguchi mất tích. Từ tối hôm qua sau khi mình ngủ, đến trước sáng sớm có người tỉnh lại, thời gian chỉ cách nhau có vài giờ. Giả sử Karl đã giết Noguchi, đến giờ vẫn không có cơ hội nói chuyện này với Dương Cương, vậy khả năng lớn nhất là trong mấy giờ trước khi trời sáng, Noguchi đã tự mình đi tìm Karl vạch trần sự việc, sau đó gặp họa sát thân. Còn một khả năng khá nhỏ, Noguchi tố cáo chuyện này với một người khác, kết quả bị Karl phát hiện. Nếu là như vậy, Karl nên giết cả người biết chuyện kia mới đúng, thế thì sẽ không chỉ có “tội” của Noguchi biến mất khỏi đảo... Chẳng lẽ hẳn chưa thể ra tay mà thôi, trong số Isaac, Dell và Lambert có một người hoặc nhiều người là mục tiêu của Karl, người đó hoặc bọn họ đã từ chỗ Noguchi biết được Karl và Dương Cương là đồng bọn?

Nghĩ đến đây, Thiên Nhất lại phủ định suy luận này. Noguchi căn bản không biết chuyện Dương Cương là tội phạm truy nã, hơn nữa tối hôm qua lão cũng không nghe được cuộc nói chuyện trong rừng. Với góc độ của lão, nhiều nhất có thể suy đoán được đến mức nào? Có thể Dương Cương và Karl chỉ đi vào rừng tranh luận gay gắt một phen mà thôi. Cũng có thể bọn họ thật sự là đồng bọn, vậy thì thế nào? Cho dù Noguchi có thể đoán ra thân phận cảnh sát của Dương Cương là giả, cũng không thể đoán ra hai người này đều là phần tử xã hội đen lão luyện.

Vì vậy Noguchi không nắm được bất kỳ bài tẩy nào, không tồn tại hành vi uy hiếp hoặc chất vấn. Khả năng duy nhất mà lão bị Karl giết, đó là nửa đêm lão đã lặng lẽ đi hỏi Karl, tại sao lại cùng Dương Cương rời khỏi, Karl cảm thấy không trả lời được nên giết người diệt khẩu.

Nhưng chuyện này lại có hai vấn đề. Thứ nhất, loại người giống như Noguchi nếu thật sự đi hỏi, cũng phải hỏi Dương Cương tự xưng là cảnh sát, chứ không phải hỏi Karl có tướng mạo hung ác. Thứ hai, lòng dạ của Karl khá sâu, cho dù bị hỏi hẳn cũng có mấy lí do để thoái thác, ví dụ như hẳn và Dương Cương chỉ đi nơi khác tranh luận, hoặc dứt khoát nguy hiểm mình chỉ đi vệ sinh, không hề biết hành tung của Dương Cương, dù sao hai

người bọn họ cũng không trở về cùng lúc. Karl không có lý do gì nóng nảy giết chết Noguchi, hẳn không phải là người dễ mất bình tĩnh như vậy.

Khi Thiên Nhất từ chỗ Dương Cương đi đến gốc cây mình dựa vào để ngủ, trong đầu đã hoàn thành mấy lần suy đoán, nhưng đều không có kết luận hợp lý. Thế là vấn đề quay trở lại, Noguchi mất tích rốt cuộc là đã chết hay rời khỏi? Nếu như đã chết, vậy hung thủ là ai? Là một trong số mười ba người này? Tại sao người nọ lại muốn giết Noguchi? Hay là do người đã bắt bọn họ lên đảo hoang này gây ra? Hẳn đang muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn chơi trò mỗi ngày có một người biến mất? Hay là kẻ tổ chức trò chơi đang trà trộn trong đám người này? Hoặc có thể đó chính là Noguchi?

Thiên Nhất dần dần bắt đầu cảm thấy sự việc trở nên thú vị, suy nghĩ mà không lý giải được, tạm thời cũng xem là một loại tiêu khiển đi.

Thiên Nhất có phương pháp rời khỏi hòn đảo này, nhưng tạm thời hẳn còn không muốn dùng. Nếu muốn tìm hiểu mười một người còn lại có biết chuyện hay không, vậy cũng rất đơn giản, chỉ cần chế ngự tất cả, hành hạ tra hỏi một phen là biết, đương nhiên Thiên Nhất tạm thời cũng không định dùng phương án này.

Nếu đã có người muốn chơi, hẳn sẽ tiến hành theo quy tắc. Sau khi chiến thắng đối phương một cách triệu dễ, sẽ liệt kê đủ loại sơ hở trong quy tắc của đối phương, cùng với trò chơi này cạnh bã đến thế nào, đây mới là thắng lợi kiểu Thiên Nhất.

.....

Giữa trưa bốn người “săn bắt” đã trở về, bọn họ thật sự bắt được một con chồn chó. Đáng tiếc mặc dù người đánh lửa vẫn đang đánh lửa, nhưng chỉ toát ra mồ hôi đầy người.

Mười mấy người ngồi đó giương mắt nhìn, có lẽ đám người này lại muốn đưa ra phương án cuối cùng... ăn trái dừa.

Thiên Nhất thở dài một hơi, có lúc hẳn sẽ biến thành một người rất coi trọng ẩm thực, nhưng phần lớn thời gian hẳn ăn thực phẩm bỏ đi cũng rất ngon miệng. Mà trên hòn đảo này, điều duy nhất hẳn không thể chịu được chính là dùng trái cây làm cơm ăn.

Hắn cầm một nhúm lá khô, đi đến bên cạnh Dương Cương:
- Cảnh sát Dương, không ngại thì để ta thử một chút!

Dương Cương đã sớm thở hổn hển như trâu, đúng là cầu cũng không được:
- Anh tới đi!

Trong lòng hắn thầm kêu khổ. Ngoại trừ bốn người từ sáng sớm đã vào rừng đi săn, lão dê xồm không biết tung tích, lão ấu dâm và thằng bé trai không có tác dụng, còn có một tên Gavin thích bàn luận viển vông, chỉ là lược của hòa thượng... vô dụng, bỏ qua đám phụ nữ, cũng chỉ còn lại tên mở tiệm sách này mà thôi.

Dương Cương nghĩ thầm, nhắc tới cái tên Thiên Nhất này da mặt cũng khá dày, đến giờ ngoại trừ việc tán gái cũng không thấy làm chuyện gì nghiêm túc. Không nói đến dáng vẻ suy sụp giống như chưa tỉnh, hắn còn ngủ giống như một con heo chết, mặt trời lên đến ba cây sào vẫn không hề cử động. Lúc sáng Karl nhìn thấy bộ dáng đó của hắn, cũng không tiện gọi hắn dậy. Chẳng lẽ một kẻ đức hạnh như vậy có thể trong thoáng chốc đánh ra lửa?

Thiên Nhất nhìn hai khúc gỗ mà Dương Cương khoan cả nửa ngày, hắn ngồi xồm xuống, vò nát lá khô trong tay, trộn đều một ít hạt cát, nhét vào trong lỗ đã khoan rất sâu trên khúc gỗ. Sau đó hắn cầm một khúc gỗ khác, nhanh chóng khoan mười mấy giây, lại cúi đầu xuống thổi vài cái vào lỗ, khói lập tức bốc lên...

Thiên Nhất lặp lại hành động này vài lần, khúc gỗ đã bốc lửa. Hắn tiện tay cầm mớ cành khô bên cạnh mà Dương Cương đã chuẩn bị trước đó, ném vào trong lửa, sau đó đứng lên, nói với Isaac đang cầm con mồi:
- Con chồn này cũng để ta xử lý đi, trong nội tạng thứ này không phải giun kiến thì cũng là phân...

Thế là giữa trưa ngày thứ hai, sau khi Thiên Nhất đã nhịn đói một ngày một đêm, cuối cùng cũng được ăn vài miếng thịt như mong muốn. Trong lòng hắn không có bất kỳ cảm giác thỏa mãn nào, chỉ cảm thấy đáng buồn, về tất cả mọi mặt...

Một đám người quây quần lại, cầm miếng thịt được chia ăn ngẫu nhiên. Thiên Nhất lại nói:
- Không biết các vị có chú ý không, Noguchi đã biến mất rồi.

Nhìn vẻ mặt của mọi người, thật sự có người vừa mới ý thức được chuyện này. Thiên Nhất nói tiếp:

- Theo ta suy đoán, có thể lão đã đạp trúng một hố sâu không đáy trong rừng nên mất mạng, hoặc là nhảy xuống biển tự sát rồi.

Hắn không hề e dè nói thẳng:

- Tin tức tốt là từ giờ trở đi, chúng ta có thể chia ít một phần thức ăn. Tin tức xấu là...

Hắn nhìn nhìn lên trời, dừng lại hai giây:

- Tạm thời không nghĩ tới.

Xét về mặt đạo đức, những lời này rất kinh hãi thế tục. Có mấy người trực tiếp nhìn Thiên Nhất với ánh mắt khác thường, giống như tỏ ra lạnh nhạt và không quan tâm đến cái chết của người khác là một hành vi rất tồi tệ.

Trông thấy dáng vẻ của bọn họ, Thiên Nhất chỉ cười lạnh. Vừa rồi các người thậm chí còn không ý thức được lão dè xồm này đã mất tích, bây giờ lại lộ ra diện mạo như thánh nhân. Nói trắng ra suy nghĩ chân thực của đa số các người, đó là chỉ mong sao trên đảo này chết thêm vài người, để lại một người khác phái tương mạo dễ nhìn là được rồi, bởi vì nói không chừng còn chỗ “dùng”. Đương nhiên nếu xuất hiện tình huống không đủ thức ăn, vậy chết hết chỉ còn lại mình là tốt nhất.

Thiên Nhất không đếm xỉa đến ánh mắt của người khác, tiếp tục nói:

- Ngoài ra còn có một khả năng, Noguchi là bị người khác giết chết. Như vậy người giết hắn có thể là kẻ bắt chúng ta lên đảo, hoặc chính là một trong số chúng ta.

Câu này khiến mỗi người đều khần trương, tim của bọn họ rõ ràng đập nhanh hơn, nhưng điều này cũng không thể giúp Thiên Nhất loại trừ khả năng kẻ tổ chức trò chơi xen lẫn trong đám người.

- Còn như là khả năng nào, thực ra đều không quan trọng. Bởi vì cho dù hung thủ trà trộn trong chúng ta, hay là trốn ở một nơi nào đó trên đảo, chúng ta đều sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Thiên Nhất nói:

- Đương nhiên ta chỉ nói là có thể, các người cũng có thể cho rằng Noguchi vẫn còn sống, đang đi dạo ở một nơi nào đó trên đảo, hoặc là tự mình nhảy

xuống biển rồi.

Gavin ở bên cạnh bỗng nói với giọng lạnh như băng:

- Nếu Noguchi thật sự bị mưu sát, vậy không phải ngươi là hiềm nghi lớn nhất sao?

Thiên Nhất nhìn thẳng vào cặp mắt dưới kính của Gavin, đối phương lập tức tránh khỏi ánh mắt của hắn. Thiên Nhất cười lạnh hỏi:

- Làm sao biết được?

- Ngươi là người đầu tiên nhắc đến chuyện Noguchi mất tích, hơn nữa trong lời nói rõ ràng ám chỉ Noguchi nhiều khả năng đã chết. Dưới tình huống bình thường, bản thân hung thủ sẽ không vội vã nhắc nhở mọi người là có người bị giết. Ngươi đã lợi dụng loại ám thị tâm lý này, ra vẻ không hề e ngại nói hết toàn bộ, giống như thanh minh mình không liên quan đến chuyện này, lại khiến chúng ta nghi ngờ lẫn nhau. Nhưng sẽ không ai hoài nghi đến ngươi, bởi vì trong tiềm thức chúng ta đều cho rằng ngươi đang “nhắc nhở” mọi người.

Thiên Nhất cười, dáng vẻ rất cao hứng, đây rõ ràng là cười nhạo:

- Kiến giải này của ngươi có hai điểm ngu xuẩn...

Hắn bắt đầu trực tiếp mắng ngươi:

- Thứ nhất, dưới điều kiện như nhau, dựa theo logic gọi là “chuyển dời đối tượng hoài nghi” của ngươi, sẽ khiến bản thân ngươi càng khả nghi hơn ta. Bởi vì ta chỉ thanh minh cho mình, còn ngươi là thông qua việc giả hóa người khác để thanh minh cho mình. Theo như ngươi nói, bình thường hung thủ sẽ không tự mình nhắc nhở mọi người là có người mất tích, như vậy bản thân ngươi phù hợp với điểm này. Mà sau khi ta nhắc nhở, dưới tình huống không có bất kỳ chứng cứ nào, ngươi lại lập tức kết luận ta là người hiềm nghi nhất, đây không phải có tội giết mình thì trên người dính phân rồi.

- Vừa rồi nguyên văn của ta là “một trong số chúng ta”, cũng không phải “một trong số các người”. Ta không hề đặt mình ra ngoài, nhưng ngươi lại đưa ra kết luận này, tại sao?

Gavin nhất thời không trả lời được. Thiên Nhất nói tiếp:

- Điểm ngu xuẩn thứ hai, ha ha...

Nụ cười của hắn khiến người khác không lạnh mà run:

- Nếu thật sự là ta giết chết Noguchi, như vậy... một tên điên giết người giống như ta, còn ung dung ở chỗ này tán gẫu với người, biết đâu sẽ tìm một cơ hội, thừa lúc người không chú ý, cầm cục đá đập chết người...

Thói quen và sở thích nói chuyện của Thiên Nhất, đó là câu trên khiến người cảm thấy hắn là người tốt, câu dưới lại khiến người ta cảm giác hắn là ma quỷ. Thực ra hắn vẫn không thay đổi, hắn chỉ là một mặt gương, chiếu rọi ra những suy nghĩ hèn mọn xấu xa của mỗi người, cùng với hoài nghi của con người đối với tội ác của chính mình.

Gavin tức giận, nhưng cũng sợ hãi. Hắn không dám phát tác, đành phải hừ lạnh một tiếng, ngậm miệng không nói, tiếp tục ăn miếng thịt của mình.

Thiên Nhất bỗng nói với Dương Cương:

- Cảnh sát Dương, dưới tình huống không có chứng cứ thực tế, kẻ hiềm nghi phạm tội lại dùng thủ đoạn hung ác, miệt thị pháp luật, chính là mối đe dọa tiềm ẩn đối với nhân chúng hoặc nhân viên xử án, đúng không?

Dương Cương bị hỏi đến sững sốt, chỉ trả lời theo bản năng:

- Hả? À... đúng... đúng vậy...

Thiên Nhất cười nói với mọi người:

- Do đó, xin mọi người không nên tùy tiện hoài nghi người bên cạnh, như vậy chẳng những không thể tìm ra hung thủ, ngược lại sẽ khiến các người càng gặp nguy hiểm. Nếu như người nghi ngờ sai, sẽ mất đi một người bạn; còn nếu người nghi ngờ chính xác, dưới tình huống không thể chứng minh, người sẽ chết càng nhanh.

Lúc nói đến chữ “chết”, vẻ mặt của hắn đã không còn cười nữa.

.....

Ăn xong một bữa thịt chồn không tẻ, sĩ khí của mọi người hoàn toàn không tăng lên, ngược lại đắm chìm trong một bầu không khí âm trầm áp bức. Buổi chiều mọi người chia nhau ra nghỉ ngơi, chỉ có Jerry và Rude, Dell và Lambert là còn nói chuyện một chút.

Thiên Nhất biết, người càng cảnh cáo, uy hiếp bọn họ, bọn họ sẽ càng suy nghĩ nhiều. Hắn đã gieo vào lòng mọi người mầm mống nghi ngờ lẫn nhau,

qua lần này, nếu như trong đám người này có ai biết được gì đó, rất nhanh sẽ lộ ra sơ hở.

Trong lòng Dương Cương rất nóng nảy, hắn cho rằng mình có thể không chế cục diện, giả mạo cảnh sát, làm vài chuyện giúp mọi người, ai ngờ lại không có sức ảnh hưởng bằng mấy câu do Thiên Nhất tùy tiện nói ra.

Trong xã hội loài người, ngoại trừ dùng lợi ích làm xu hướng, dùng an toàn để uy hiếp cũng có thể thao túng người khác.

Đáng tiếc Dương Cương đã diễn vai mặt đỏ, mà Karl cũng không dám làm giống như Thiên Nhất. Ban ngày hai người lại không thể trực tiếp giao lưu, cũng không biết hiện giờ trong lòng mọi người đang nghĩ gì.

Buổi chiều Khương Quân cũng không dám qua nói chuyện với Thiên Nhất. Thiên Nhất lại cảm thấy cô gái này cuối cùng đã thông minh hơn một chút, như vậy mình làm việc cũng thuận tiện hơn nhiều.

Hắn lặng lẽ rời khỏi bãi biển, một mình đi vào trong đảo. Mọi người ở đây đều chú ý tới Thiên Nhất rời đi, nghi vấn trong lòng bọn họ càng lớn hơn. Tên này thật sự chỉ mở tiệm sách sao? Có phải hắn đã giết Noguchi không? Bây giờ hắn muốn làm gì? Đi xử lý thi thể sao?

Không ai hỏi, không ai dám đi theo, cũng không ai nghĩ đến khả năng Noguchi còn sống nữa...

Chương 6 : Người phủ quyết

Thiên Nhất đi vào trong đảo theo tuyến đường mà bốn người bọn Karl đã đi lúc sáng. Bọn họ bẻ gãy cành cây, hoặc là xếp đá lưu lại ký hiệu, có lẽ vì lo bị lạc phương hướng trong rừng. Đối với Thiên Nhất thì lần theo những dấu vết này cũng không khó khăn. Đi được khoảng hơn một giờ, dấu chân và ký hiệu của bọn họ đều dừng lại, chắc là bắt được con chồn chó kia ở gần đây.

Đến chỗ này Thiên Nhất cũng không phát hiện được quá nhiều, trong rừng rậm ở trung tâm đảo đúng là có vài dấu vết do động vật lưu lại, nhưng cũng chỉ thế mà thôi. Trên hòn đảo này không có thứ gì đặc biệt hơn, vẫn không thể suy luận ra kẻ bắt mọi người lên đảo rốt cuộc có mục đích gì.

Thiên Nhất tiếp tục đi tới, lại thêm nửa giờ, chung quanh càng là rừng dày lá đặc, những thực vật kia khiến hấn cất bước khó khăn, mồ hôi đã thấm ướt áo quần. Hấn cởi âu phục xuống cầm trên tay, cuộn tay áo sơ mi lên, tháo hai ba cái nút dưới cổ áo, tuy là như vậy vẫn mồ hôi đầm đìa.

Không lâu sau, trước mắt rộng mở sáng ngời, trong rừng có một mảnh đất bằng rộng rãi, tạo thành hình tròn. Lúc này chính giữa mảnh đất có một người đang đứng, toàn thân được che phủ trong một bộ áo bào đen, mũ trùm che mặt. Từ chiếc cằm lộ ra của hấn, nhất thời cũng không biết là nam hay nữ, già hay trẻ, người hay quỷ.

Thiên Nhất đoán là quỷ, bởi vì hấn không cảm giác được bất kỳ thứ gì, người trước mắt này không hề có “tội”.

Đối với Thiên Nhất, như vậy vẫn tốt hơn là trước mắt không có thứ gì. Một kẻ mà phải dựa vào thị giác mới có thể xác định sự tồn tại, ngoại trừ Mirror Face thì vẫn còn người khác sao?

Thiên Nhất gần như không cần nghĩ ngợi nói:

- Phương pháp ngăn cách năng lực của ta, người lấy được từ đâu?

Giọng nói của người áo đen dường như đã trải qua một loại thiết bị xử lý âm thanh, nghe giống như nói từ trong hũ:

- Nhanh như vậy người đã loại trừ những khả năng khác sao?

- Hả? Người có cách giải thích tốt hơn sao? Ví dụ như, người không phải là người?

Người áo đen nói:

- Ví dụ như, người vốn không phải là người siêu năng lực.

- Ta là người gì, người biết rõ hơn ta sao?

Thiên Nhất hỏi.

Người áo đen lại nói:

- Liệu có một khả năng như vậy, người chỉ là một người bình thường, quanh năm mắc bệnh tâm thần, cho rằng mình là một người có siêu năng lực. Những tin tức mà người gọi là “cảm giác” được, tất cả đều là ảo tưởng, một ảo giác do người bệnh tâm thần tự lừa mình dối người mà thôi.

Thiên Nhất nói:

- Giả thuyết này rất thú vị, người nói tiếp đi.

Người áo đen nói tiếp:

- Quá khứ của người, những người phi thường mà người quen biết, những chuyện không tầm thường mà người đã trải qua, đều là mơ mộng hão huyền, là vọng tưởng của người bệnh tâm thần mà thôi. Trên thực tế người chỉ là một kẻ mở tiệm sách, cửa hàng sách của người gần như không có ai chiếu cố. Thế là mỗi ngày người đều ngồi sau bàn làm việc, bởi vì uống quá nhiều cà phê, đã sinh ra đủ loại ảo tưởng, lâu ngày liền tin là có thật. Thực ra trên đời này vốn không có người siêu năng lực, người càng không phải là một trong số đó.

Thiên Nhất cười nói:

- Vậy thì tại sao ta lại đi tới hòn đảo hoang này, cùng với một đám người không quen biết bị kẹt ở đây? Vì sao, người, một người biết nhiều chuyện như vậy lại xuất hiện trước mặt ta? Nếu như tất cả đều là ảo tưởng của ta, chẳng lẽ người là con sâu trong bụng ta sao?

Người áo đen trả lời:

- Lại nói một khả năng khác, người là một du khách bình thường, bị kẹt ở

trên đảo hoang này quá lâu. Bởi vì đói bụng và thiếu nước, cùng với sự cô độc hành hạ, tâm thần đã xảy ra vấn đề, tưởng tượng ra đủ loại hồi ức của quá khứ, những trải nghiệm khác thường, năng lực của siêu nhân.

Thiên Nhất nói:

- Loại giả thuyết này của ngươi, chỉ giải thích tại sao ta xuất hiện trên đảo, không giải đáp hai vấn đề khác.

Người áo đen nói:

- Không, ta đã giải thích rồi. Tâm thần của ngươi đã có vấn đề, vậy tại sao ta không thể xuất hiện ở đây? Có lẽ ta là một hình ảnh, một ảo giác do lý trí của ngươi sinh ra. Ta chính là hiện thực tàn khốc bị ngươi chôn sâu trong lòng. Ta tới để nói cho ngươi biết, siêu năng lực chỉ là ảo tưởng của ngươi, ký ức của ngươi cũng là giả, những gì ngươi nhìn thấy, ghi nhớ đều là giả.

Về mặt Thiên Nhất đột nhiên biến đổi, bởi vì khi người áo đen nói xong câu này, “tội” của mười một người bên bờ biển kia gần như biến mất trong cùng một giây.

Người áo đen dường như biết cảm giác của Thiên Nhất đã biến mất, hần nói tiếp:

- Thế nào? Bây giờ ngươi còn cho rằng trên đảo này có người khác không? Trên đảo này ngoại trừ ngươi, thật sự còn có ai không? Ngươi đúng là người siêu năng lực sao? Tên của ngươi... thật là Thiên Nhất sao?

- Liệu có phải ngươi chỉ là một người bình thường, vì bị kẹt trên đảo nên phát điên, trong lòng đã phác họa bản thân thành một nam nhân mà mình cho là hoàn mỹ nhất, chỉ tồn tại trong tưởng tượng?

Thần sắc của Thiên Nhất trở nên rất phức tạp, hần đang suy nghĩ, khi không có con người tồn tại chung quanh mình, khi không cảm giác được bất kỳ “tội” nào, ta làm sao chứng minh mình là một người siêu năng lực? Dựa vào tổ chất thân thể của người năng lực cấp Giấy mạnh hơn người bình thường một chút? Nhưng tiêu chuẩn đánh giá này cũng chỉ là tin tức trong đầu ta mà thôi, nếu như ta đã phát điên, tin tức trong đầu ta cũng không có giá trị tham chiếu. Ta cho rằng cực hạn của người bình thường là chạy một trăm mét trong khoảng mười giây, nhưng thực tế có thể tất cả mọi người đều làm được, cũng có thể không làm được, làm thế nào để biết? Không thể biết...

Giả sử ta đã phát điên, vậy ta lại không thể tin tưởng chính mình, ta đã mất đi tiêu chuẩn, thường thức có thể chỉ là tưởng tượng của ta. Không có tham chiếu khách quan, lại không thể chứng minh ta khác với người thường, biện chứng chủ quan thì sao có thể đưa ra kết luận tuyệt đối?

Người áo đen nói:

- Người hiểu rồi chứ?

Thiên Nhất nói:

- Nếu như ta đồng ý với quan điểm của người, lập tức phủ định sự đặc biệt của mình, lại thừa nhận mình mắc bệnh tâm thần, nhưng một người mắc bệnh tâm thần làm sao ý thức được điểm này? Người nằm mơ nhận biết được đang mơ liền tỉnh lại. Mà một kẻ do “lý trí bản thân sinh ra” như người xuất hiện, chẳng lẽ nghĩa là bệnh tâm thần của ta đã tự lành rồi?

Người áo đen không nhanh không chậm nói:

- Vậy liệu có khả năng thứ ba, người chỉ là một người trong tưởng tượng, cũng không thực sự tồn tại. Có thể người chỉ là một người trong tranh vẽ, một vai trong phim ảnh, một nhân vật trong tiểu thuyết, hoặc là ảo tưởng trong đầu một người nào đó. Ý thức của người là do người khác áp đặt, lời nói và việc làm của người là do người khác biên soạn, mà lúc này người gặp được ta, cũng là do người khác an bài.

Thiên Nhất trả lời:

- Như vậy phản ứng của ta với những gì người nói, cũng nằm trong sự khống chế của người kia rồi?

Người áo đen nói:

- Lúc này ý nghĩa của việc ta xuất hiện, không phải rất rõ ràng rồi sao?

Thiên Nhất nói:

- Là vì phủ định sự tồn tại của ta? Hơn nữa để cho ta tự ý thức được điểm này.

Người áo đen nói:

- Ta biết người sẽ không tin, ít nhất hiện giờ thì không.

Thiên Nhất cười lạnh:

- Nói cách khác, theo trò chơi này của người tiến hành, ta sẽ dần dần tin mình là một nhân vật hư cấu? Vậy cuối cùng, có lẽ nếu ta không phát

điên... thì cũng tự sát? Ha ha... kết cục như vậy ta đã thấy nhiều rồi.

Người áo đen không trả lời, lại xoay người đi vào trong rừng.

Thiên Nhất làm sao để hắn rời khỏi, liền tiến lên trước muốn bắt lấy hắn, còn cười nói:

- Muốn chứng minh mình chỉ là ảo tưởng của ta, ngươi hóa thành một cơn gió rời khỏi không phải tốt hơn sao?

Bóng dáng của người áo đen lách vào sau một thân cây. Thiên Nhất theo sát phía sau, lại phát hiện đối phương thật sự biến mất giống như hóa thành không khí. Hắn ngẩng đầu nhìn nhìn lên trên, cúi đầu đập đập bùn đất dưới chân, lại quan sát chung quanh, hoàn toàn không thấy bóng dáng của người nọ.

Dịch chuyển tức thời? Flash? Theo tình huống hiện giờ, Thiên Nhất chỉ có thể đưa ra hai suy đoán này, trừ khi... những gì người áo đen kia nói đều là sự thật.

Ta chỉ là một người bình thường? Trên đời này không có người siêu năng lực, trên đảo này cũng không có ai khác? Tất cả đều là ảo tưởng của ta?

Lúc này Thiên Nhất không có biện pháp thuyết phục mình, không thể phản bác chuyện vừa mới nghe được. Hắn quyết định trước tiên trở về bãi biển, xem thử nơi đó đã xảy ra chuyện gì.

Chương 7 : Biết trước

Không mất quá nhiều thời gian, “tội” của mười một người trên bãi biển lại bị Thiên Nhất cảm giác được. Hắn không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, nhưng lúc này dường như tất cả đều khôi phục bình thường.

Qua khoảng một giờ, Thiên Nhất đã trở lại bờ biển. Mọi người đều chú ý tới hắn, nhưng không ai đến nói chuyện với hắn, cũng không ai có bất kỳ thái độ gì với hắn.

Rude dẫn theo Jerry ngồi chung với Dương Cương nói chuyện; còn nữ sinh viên Becky dường như đã gia nhập nhóm Gavin, Dell và Lambert, bốn người cũng đang thương nghị gì đó; Isaac, Karl, Fidelia cũng tụ tập với nhau. Xem ra mỗi người đều lựa chọn tập thể mà mình cảm thấy có thể dựa vào. Đương nhiên quan hệ giữa Dương Cương và Karl còn chưa bị lộ, điều này cũng khiến bọn họ có nhiều ưu thế.

Khương Quân lẻ loi ôm gối ngồi trên bãi cát, có lẽ vì nàng nghe lời cảnh cáo của Thiên Nhất, không dễ dàng tin bất cứ người nào. Có lẽ vì mọi người cho rằng nàng và Thiên Nhất đã chung đường, cố ý không quan tâm đến nàng. Tóm lại trong hoàn cảnh khép kín này, trong một xã hội nhỏ hơn mười người này, nàng lại có vẻ một thân một mình.

Hiện giờ Thiên Nhất đã thành phần tử nguy hiểm trong mắt mọi người, cho nên hắn cũng rất biết điều, không định giao lưu với bất kỳ tập thể nào, lại đi thẳng đến chỗ Khương Quân.

Hắn ngồi trên bãi cát bên cạnh nàng, hỏi thẳng:

- Vừa rồi ở đây có xảy ra hiện tượng khác thường nào không?

Khương Quân quay đầu nhìn hắn, suy nghĩ một chút rồi nói:

- Ngài muốn nói đến chuyện gì?

Thiên Nhất đã biết đáp án, nói:

- À, không có gì, chỉ thuận miệng hỏi thôi.

Thiên Nhất trầm nghĩ, lúc trước “tội” của bọn họ biến mất, sau đó lại xuất hiện, rốt cuộc đã thật sự xảy ra, hay chỉ là ảo giác của ta? Cô gái trước mắt này có phải chân thực hay không, cô ta chỉ là nhân vật trong tưởng tượng của ta sao?

Có lẽ người áo đen kia mới là tưởng tượng của ta, điều này cũng giải thích tại sao hắn lại biến mất trong nháy mắt. Như vậy tất cả cảm giác sau khi nhìn thấy người áo đen, cùng với những chuyện xảy ra đều là giả, mà đám người trên bờ biển này mới là thật.

Chẳng lẽ ở trung tâm hòn đảo này có một loại sinh vật hoặc thiết bị kỳ lạ, có thể can dự vào đầu óc của ta, khiến ta lâm vào trạng thái bị thôi miên trong một thời gian?

.....

Đêm đó, mọi người chia đều một chút thịt chồn còn lại vào buổi trưa, tạm thời qua cơn đói. Sau khi mặt trời lặn không lâu mọi người chỉ biết ngủ, dù sao trên đảo này không có tivi hoặc internet, ngủ sớm một chút có thể bớt cảm thấy đói bụng.

Lúc nửa đêm, cơ bản không người nào còn tỉnh, đương nhiên ngoại trừ Thiên Nhất. Đồng hồ sinh học của hắn chậm hơn người bình thường khoảng nửa ngày, chuyện này e rằng rất khó thay đổi.

Cho nên Thiên Nhất biết Dương Cương và Karl lại lặng lẽ đi vào rừng cây, nhưng hắn cũng không đi theo, chỉ tiếp tục dựa vào thân cây giả vờ ngủ say. Qua khoảng hai mươi phút, hai người cũng giống như đêm qua, trở về trước sau cách nhau mấy phút, có lẽ hai người bọn họ đã thảo luận xong kế sách gì mới.

Không lâu sau Thiên Nhất cũng ngủ, lúc tỉnh lại thì mặt trời đã hoàn toàn dâng lên, nhưng còn chưa đến lúc bình thường Thiên Nhất tỉnh dậy, cho nên hắn vẫn thêm thiếp, tâm tình cảm thấy hơi cáu kỉnh.

- Chư vị, muốn làm gì vậy?
Thiên Nhất nói với tám người trước mắt.

Lúc này Thiên Nhất đang bị dây mây cột chặt vào thân cây, Karl và Isaac

trên tay cầm một cây trường mâu bằng gỗ tự chế tạo, đứng ở trước mặt hắn.

Gavin, Dell, Lambert, Fidelia, Becky đứng ở phía sau hai người kia, còn Khương Quân rõ ràng đứng xa một khoảng cách nhất định với mọi người, có lẽ nàng đã bị Thiên Nhất liên lụy, dẫn đến bị bài xích.

Karl trả lời:

- Vấn đề này nên do chúng ta hỏi người, người muốn làm gì?

Thiên Nhất gogi đầu lên thân cây, nhìn mọi người với vẻ không quan tâm:

- Ha ha... ta có thể làm gì đây? Bị các người cột vào cây như vậy, chẳng lẽ còn có thể gãy ra, nhảy lên cắt người thành từng mảnh cho heo ăn sao?

Karl dùng vũ khí trong tay chỉ vào cổ họng Thiên Nhất:

- Đừng dài dòng, người đã làm gì bọn Dương Cương rồi?

Thiên Nhất nghe vậy trong nháy mắt liền minh bạch, hắn cười trả lời:

- Thế nào? Dương Cương mất tích rồi?

Hắn lại nghiêng đầu nhìn quanh một vòng:

- Rude và Jerry cũng mất tích phải không?

Isaac nói:

- Anh bạn, nếu như anh biết gì đó, tốt nhất vẫn nên nói ra sự thật, hôm qua anh đã hù dọa mọi người rồi. Đầu tiên là Noguchi, bây giờ là bọn cảnh sát Dương, nói thật, anh rốt cuộc có phải là tay sai của người ngoài hành tinh hay không?

Tên này vẫn khẳng khẳng giữ nguyên quan điểm về người ngoài hành tinh, xem ra rất khó thay đổi được.

Thiên Nhất trả lời:

- À, buổi sáng các người thức dậy, phát hiện lại có ba người mất tích, thế là thừa lúc ta chưa tỉnh lên trời ta lại, ha! Nhưng vì sao các người cho rằng là do ta làm? Bởi vì những lời nói hôm qua của ta? Hay là vì kẻ nào đó lại phát biểu một chút suy luận tự cho mình thông minh?

Hắn cố ý dời ánh mắt về phía Gavin.

Gavin lãnh đạm nói một câu:

- Ngụy biện cũng vô dụng, ở nơi này ngươi là kẻ hiểm nghi lớn nhất. Chiều hôm qua ngươi một mình lén lút đi vào trong đảo hơn hai giờ, ai biết có phải ngươi đi gặp mặt người nào hay không. Có lẽ chính ngươi và đồng bọn đã bắt chúng ta tới hòn đảo này. Ta khuyên ngươi nên trung thực nói ra những gì mình biết, hòn đảo này rốt cuộc là gì? Bốn người mắt tích đã đi đâu rồi? Có phải bị ngươi và đồng bọn giết rồi hay không?

Thiên Nhất nghe được lại xì mũi coi thường:

- Ta là người hiểm nghi lớn nhất sao? Nếu như ta có đồng bọn trong đảo tiếp ứng, đã sớm cùng với bọn họ ăn no uống say rồi, còn ở chỗ này chờ các người trời sao?

Gavin hừ lạnh nói:

- Ngươi chỉ cho rằng ở lại nơi này sẽ có thể che giấu thân phận mà thôi.

- Ha ha ha ha... ha ha ha ha ha ha!

Thiên Nhất cười điên cuồng, tiếng cười và thần sắc đều rất giống một kẻ điên, qua một hồi mới dừng lại:

- Ài... vốn tưởng rằng ngươi tuy là kẻ tầm thường, nhưng cũng không đến mức này. Đáng tiếc, ngươi đúng là khiến người ta không còn lời để nói. Dưới tình huống hoàn toàn không có chứng cứ lại hùng hồn tranh luận với ta, mà căn cứ để suy luận lại hoàn toàn không vững chắc, cũng không hợp logic. Nhưng sự ngu xuẩn của bản thân dường như lại khiến ngươi tin tưởng chính mình, giống như tự lừa mình dối người vậy, ha ha...

Tiếng cười nhạo và lời nói của hắn lọt vào tai Gavin, khiến Gavin hận đến nghiến muốn vỡ răng.

- Ta không muốn tranh luận vô nghĩa với ngươi...
Gavin muốn đáp lại mấy câu.

Thiên Nhất lại trực tiếp cắt lời hắn:

- Không, là ta không muốn tranh luận vô nghĩa với ngươi mới đúng. Những gì ta vừa nói chỉ là sỉ nhục ngươi chứ không phải tranh luận. Nhìn vào lời nói và việc làm ngu xuẩn của ngươi, tranh luận với loại ngu ngốc như ngươi chỉ lãng phí thời gian.

Nói đến đây, dây mây rất chắc chắn quấn mấy vòng trên người hắn lại tự động đứt ra. Cũng không thấy Thiên Nhất dùng sức bao nhiêu, đã dễ dàng cởi bỏ dây trói đứng dậy.

Trường mâu của Karl và Isaac vẫn chỉ vào hắn. Karl nói:

- Ta cảnh cáo ngươi đừng hành động thiếu suy nghĩ, nếu không ta sẽ không khách khí...

Thiên Nhất nói như lăm bằm:

- Hừ... ba người kia biến mất, ta đại khái đã hiểu trò chơi này muốn truyền đạt tin tức gì cho ta rồi.

Hắn nhìn Karl và Isaac:

- Hai người các ngươi, còn có cô ta.

Hắn lại nhìn sang Fidelia, nói tiếp:

- Kế tiếp sẽ đến phiên ba người các ngươi.

- Ngươi có ý gì?

Karl hỏi.

Gavin ở phía sau chen vào:

- Là tuyên bố tử vong sao? Cuối cùng ngươi đã thừa nhận những người khác đều bị ngươi và đồng bọn giết chết rồi sao?

Thiên Nhất cười nói:

- Ngươi, Dell, Lambert và Becky, sẽ nối tiếp ba người kia.

- Tên điên này, thật sự là ngươi!

- Ngươi rốt cuộc muốn làm gì? Khốn nạn!

- Nghe đây, ngươi tốt nhất đừng quá đắc ý...

Mọi người cuối cùng đều không nhịn được nữa, năm mồm bảy miệng nói gì đó với Thiên Nhất, âm thanh càng lúc càng lớn, giọng điệu cũng dần dần trở nên hung ác.

Thiên Nhất lại không thèm để ý, hắn vươn hai tay ra, thuận thế đẩy Karl và Isaac một cái. Hai người nhất thời không kịp phản ứng, lão đảo lui về phía sau theo hai hướng. Nhắc đến cũng kỳ quái, Thiên Nhất chỉ đẩy nhẹ một cái, hai người lại ngã xuống theo một tư thế và lực lượng kỳ dị, trường mâu trong tay cũng bị bẻ gãy, nhưng bọn họ đều không bị thương.

Gavin thấy thế lập tức tụt lui về phía sau mấy bước, dáng vẻ giống như sợ đối phương đi lên cho mình một đám vậy.

Thiên Nhất thở dài, hắn cũng lười so đo với đối phương, trên thế giới loại người này thật sự quá nhiều.

- Cô.

Thiên Nhất đi đến chỗ Khương Quân:

- Cô được sống.

Hắn nắm lấy cổ tay Khương Quân, kéo nàng rời khỏi:

- Đi theo ta!

Về mặt Khương Quân hơi do dự, nhưng cũng không giãy khỏi tay Thiên Nhất. Nàng cũng đang suy nghĩ, rốt cuộc ở lại chỗ này an toàn, hay là theo người này đi thì tốt hơn. Trong lòng nàng luôn có một loại cảm giác, Thiên Nhất ngoài mặt nguy hiểm nhưng sẽ không hại nàng, còn những người khác chưa chắc đã tin được.

Thái độ của mọi người sẽ thay đổi theo tình hình, thứ không thay đổi chỉ có nguyên tắc xem lợi ích bản thân là trên hết của bọn họ.

Còn Thiên Nhất thì luôn không thay đổi, thái độ của hắn không giống người bình thường, phương thức làm việc của hắn không thể đơn giản dùng thanh cao hoặc siêu nhiên để hình dung, mà có một nguyên nhân phức tạp hơn.

- Này! Chờ đã, ngươi cho rằng có thể rời khỏi như vậy sao? Ngươi đứng lại cho ta!

Ba người Karl, Isaac, Lambert chạy tới, muốn ngăn cản Thiên Nhất và Khương Quân rời đi. Cho dù Thiên Nhất có phải là người bắt bọn họ lên đảo hay không, hắn vẫn biết nhiều hơn người khác, vì vậy ít nhất phải bắt hắn giải thích những lời vừa rồi là có ý gì.

- Nhanh như thế đã nhìn rõ thứ tự của ta, vậy tiếp tục cũng không có ý nghĩa gì nữa.

Một người đàn ông mặc áo bào đen che mặt đột nhiên xuất hiện trên bờ biển, đứng ở phía trước Thiên Nhất.

Bảy người phía sau nhất thời đều ngẩn ra tại chỗ. Isaac nghe được tiếng của người áo đen, thậm chí còn lắp bắp kêu lên:

- Hiệp... hiệp... hiệp sĩ Jedi!

Thiên Nhất cười lạnh:

- Người muốn hiện ra trước mặt ta, nhưng lại bị ta biết trước, vì vậy người cho rằng không thể nhìn thấy phản ứng chân thực của ta trong mấy ngày sắp tới, đúng không?

Người áo đen trả lời:

- Người có thể nhìn thấu những điều này, đúng là ngoài dự liệu, nhưng lại là một kết quả tốt nhất trên lý thuyết.

Chương 8 : Phá cục đi ra

Thiên Nhất cười nói:

- Vậy thì kết thúc trước thời hạn đi, những người này cũng không có tác dụng nữa.

Lúc bảy người phía sau nghe được câu này, còn chưa kịp có bất kỳ phản ứng nào, thần sắc sợ hãi đã vĩnh viễn dừng lại trên mặt. Thân thể bọn họ bị cắt thành từng mảnh chính tề, đổ xuống như một bộ xếp hình bằng gỗ, cho đến khi rải rác trên đất máu mới bắt đầu chảy ra bên ngoài.

Khương Quân quay đầu nhìn thấy cảnh này, theo bản năng thét lên, nhưng Thiên Nhất lập tức đánh vào sau gáy khiến nàng ngất xỉu, sau đó để mặc nàng ngã xuống cát.

Thiên Nhất lại nói với người áo đen:

- Đúng là thiết kế khiến người ta chán ghét nhỉ, Cố Vấn.

Cố Vấn vén mũ trùm đầu màu đen lên, lộ ra gương mặt trắng nõn:

- Chúng ta xem như hòa nhau đi.

Dứt lời hần từ trong cổ họng nhỏ ra thứ gì, giọng nói cũng khôi phục bình thường.

- Ta biết sớm muộn gì người cũng sẽ làm chuyện này, không “kiểm tra” ta một phen thì người sẽ không dừng lại. Nhưng tốc độ nắm vững khoa học kỹ thuật trong cửa hàng sách của người, đúng là nhanh hơn mong đợi của ta.

Thiên Nhất nói.

Cố Vấn trả lời:

- Đầu óc của ta là một trong những tài sản quý giá nhất của thế giới loài người, chỉ cần khả năng ghi nhớ và lý giải đủ mạnh, có thể xem học tập là giải trí để thả lỏng đầu óc, tiêu phí thời gian.

Thiên Nhất nói:

- Ta có thể hiểu được sự tượng trưng và ý nghĩa cái chết của mười hai người này, nhưng những lời hôm qua người nói nhắm với ta, ta không hiểu rõ lắm. Người muốn thử một chút sức chịu đựng tinh thần của ta? Xem ta có sản sinh dao động với sự tồn tại của mình hay không? Hoặc là kiểm tra xem rốt cuộc ta có sở hữu tự tin tuyệt đối hay không?

Cô Vân cười nói:

- Thực ra nguyên nhân là... ta là một kẻ theo thuyết bất khả tri, thường sẽ hỏi mình những vấn đề này. Cho nên ta muốn nhân cơ hội này xem thử người có quan điểm gì.

Hắn dừng một chút rồi nói:

- Bây giờ nghĩ lại, đây là một nét bút hồng, sự xuất hiện của ta đã cung cấp cho người quá nhiều đầu mối. Người chẳng những không dao động, hơn nữa nhờ đó mà nhìn thấu nơi này là không gian con, vì vậy không khó đoán ra là ta mưu đồ tất cả những chuyện này.

Thiên Nhất nói:

- Thử đoạn rất dễ nhìn thấy, người giữ thẻ kẹp sách, cho nên có thể tùy ý thao túng không gian này, xuất hiện và biến mất chỉ là công năng ra vào cơ bản mà thôi. Gunsmith đã từng tốn hai tuần lễ, phát hiện lợi dụng thẻ kẹp sách có thể chia cắt không gian con thành vô hạn, dường như người cũng không tốn quá nhiều thời gian. Vì vậy khi ta cách xa bãi biển, người có thể ở một nơi thì giác không thể chạm đến, chế tạo một vết nứt, ngăn cách liên hệ giữa ta và những người đó.

Cô Vân lại nói:

- Ài... nếu hôm qua ta không hiện thân, có lẽ sẽ nhìn thấy tương tác và phản ứng giữa người và đám người này trong mấy ngày sắp tới.

- Sự quan sát này của người không hề có ý nghĩa. Thế sự vô thường, lòng người khó dò, dùng những người này mà muốn nhìn thấy tương lai sao? Thiên Nhất hỏi.

- Đây chẳng phải là chuyện người vẫn đang làm sao? Hokkaido, Venice, Chicago... còn có những năm trước kia, không phải người vẫn luôn làm thí nghiệm tương tự sao?

Cô Vân hỏi ngược lại.

Thiên Nhất cười, không trả lời câu hỏi này, chuyển sang nói:

- Cách làm của ta và người có khác biệt nhất định, bỏ đi... chúng ta vẫn nên nói một chút về lần kiểm tra này.

Thiên Nhất suy nghĩ một lát, bắt đầu tự thuật:

- Nếu phân tích của ta có gì cần bổ sung, người có thể trực tiếp nói ra.

- Đầu tiên, mười ba người xuất hiện trên một hòn đảo hoang vu xa lạ, tức là “trật tự xã hội bình thường bị phá vỡ”. Lúc này người đầu tiên đứng ra là “kẻ phạm pháp”. Loạn thế vừa nổi lên, những kẻ theo chủ nghĩa cơ hội sẽ ào ạt lộ đầu, muốn sắm vai “nhân vật chính nghĩa, bảo vệ trật tự”, từ đó thu được lợi ích.

- Dương Cương và Karl giống như tạm thời không chế được cục diện, nhưng trong lòng “quý tộc” và “quan chức”, cũng không để loại người này vào mắt. Giai cấp nằm ở tầng trên của kim tự tháp, sự tin tưởng và dựa dẫm đối với trật tự vốn có đã ăn sâu bén rễ. Trừ khi chết đến trước mắt, nếu không bọn họ sẽ vĩnh viễn cho rằng mình cao hơn người khác một bậc là chuyện đương nhiên.

- “Phản tử trí thức, giai cấp trung lưu và học sinh” là đám người tâm ý do dự không quyết nhất, trong bọn họ có một số kẻ tự cho mình thông minh. Thực ra quần thể này rất dễ bị lừa gạt bởi tư tưởng trước mắt và tuyên truyền hạn hẹp, cho nên khi kẻ phạm pháp diễn vở kịch mặt đỏ mặt đen, bọn họ liền nghiêng về phía Dương Cương.

- Tiếp theo là “dân chúng tầng thấp nhất”, trong bọn họ luôn có một số người đầu óc đầy ảo tưởng không thiết thực; còn có một số người đê hèn và đau khổ sống tạm bợ, chỉ có thể dùng dối trá để duy trì tôn nghiêm cuối cùng; những người còn lại chỉ cách phạm pháp một vạch nhỏ.

- Những người mà người bắt tới đều rất điển hình, không khó nhìn ra ẩn dụ. Cho nên Khương Quân nhất định là vương tộc, giai cấp nằm ở đỉnh cao nhất của kim tự tháp. Cô ta cũng xem như thông minh, không kiêu ngạo tuyên bố thân phận của mình, mà giả làm nhà soạn kịch gì đó.

- Mà người ném ta vào trong đám người này, chính là muốn kiểm tra “tương lai của ta”, trong thế giới sau này ta sẽ đảm nhận vai diễn như thế nào.

Cô Vân nói:

- Mới đầu ta cũng nghĩ như vậy. Nếu như người đứng ra, trở thành chỗ dựa và lãnh tụ của bọn họ, vậy người chính là một anh hùng. Đương nhiên cá nhân ta cho rằng loại khả năng này là bằng không, không phải gần bằng không mà chính là không.

- Mà nếu người giết sạch đám người này, vậy người chính là một ma đầu đại biểu cho hỗn loạn và tử vong. Đây cũng không phải là chuyện không thể chấp nhận, vấn đề dân số quả thật gây khó cho toàn loài người.

- Còn có một giả thuyết khác, đó là người nô dịch bọn họ để thỏa mãn dục vọng của mình... về các phương diện. Người biết ta đang nói gì... Nếu là như vậy, đẳng cấp của người sẽ rất thấp, còn thấp hơn đám người thống trị tinh cầu này hiện giờ, dù sao ngay cả đế quốc cũng biết cần có cảnh thái bình giả tạo.

- Nhưng kết quả là người không làm gì cả, giống như chuyện không liên quan, đáng về chỉ lo thân mình, hoàn toàn không tiến hành theo đường lối trò chơi của người thiết kế, mà luôn muốn tìm ra GM. Hành vi này khiến ta không thể không tham dự vào, tạo ra một số sự tình.

Thiên Nhất nói tiếp:

- Thế là người thuận theo quy luật phát triển của loạn thế, khiến cho “quan chức” sa đọa hủ bại trở thành người đầu tiên bị giết.

Cô Vân cười nói:

- Hà hà... còn nhớ con chồn chó mà các người ăn không?

Sắc mặt Thiên Nhất khẽ biến:

- Người đừng nói với ta...

- Ha ha! Ta nói đùa thôi, làm sao có thể nguy trang thì thế thành động vật được. Ta chỉ cắt hấn ra rồi ném xuống biển, ba người sau đó cũng chết như vậy.

Nhìn thấy vẻ mặt của Thiên Nhất, sự bất lương của Cô Vân đã được thỏa mãn một cách tương đối.

Thiên Nhất nhún nhún vai, tiếp tục nói:

- Noguchi đã chết, nhưng ta cũng không giao lưu với đám người này theo như ý đồ của người, mà vẫn kiên trì tìm kiếm người thiết kế trò chơi. Thế là

ta tìm cách khiến mọi người lâm vào nghi ngờ, cố ý trở thành đích ngắm của bọn họ.

Hắn dừng một chút:

- Lại nói, quả thật có một tình huống ngoài ý muốn khá phiền phức, đó là tên ngu xuẩn Gavin kia lại cố hết sức chĩa mũi dùi vào ta.

Cô Vần mở rộng hai tay, dùng giọng điệu rất giả tạo nói:

- Ta là phần tử trí thức cao cấp! Tại sao mỹ nữ kia không nhìn ta một cái, lại luôn liếc mắt đưa tình với tên mặt trắng mở tiệm sách, đây là chuyện quái gì!

Hắn lại khôi phục vẻ mặt thường ngày:

- Có lẽ suy nghĩ của hắn là như vậy.

Thiên Nhất khinh thường cười cười, nói tiếp:

- Sau đó người không nhìn được phải hiện thân, nói những lời mập mờ kia, muốn khiến ta không tiếp tục làm bừa theo bản tính, một lần nữa tham dự vào trò chơi. Không thể không nói, phương pháp của người thật sự có hiệu quả trong một thời gian rất ngắn.

Cô Vần không cảm thấy thành công bao nhiêu, chỉ than thở:

- Sau khi “quý tộc” và “kẻ phạm pháp” đi đời, lẽ ra những người còn lại phải lâm vào hỗn loạn, cục diện sẽ trở nên phức tạp và thú vị. Chỉ tiếc hôm qua người gieo rắc không khí khủng bố thật sự quá mức, khiến cho mâu thuẫn đều dồn đến trên người mình.

- Ài... vừa rồi ta còn muốn nhìn thêm một chút, không ngờ người lại trực tiếp nói ra thứ tự tử vong. Ta biết người đã nhận ra nơi này là không gian con, cũng nhìn thấu tất cả những chuyện này đều là kiểm tra của ta.

Thiên Nhất nói:

- Bây giờ người hài lòng rồi chứ?

- Hài lòng?

Vẻ mặt của Cô Vần trở nên rất lạnh lùng:

- Đây là một lần kiểm tra rất thành công, cũng rất đáng sợ. Kết luận của ta chính là không có kết luận. Khi người khác định dò xét dự định của người, ngược lại sẽ bị nhìn thấu trước. Người là một kẻ không thể suy đoán, cho nên đừng nhắc tới thao túng. Gia nhập phe cánh của loại người

như người, ngay cả tương lai của ta cũng sẽ mất đi không ché.

Thiên Nhất cười lạnh:

- Những lời này ta có thể trả lại y nguyên cho người, nếu như sự thông minh tài trí của người chỉ đến mức mặc cho người khác sai khiến, ta cũng sẽ không tìm người hợp tác.

- Biết rõ không cách nào không ché, vẫn muốn tìm kiếm và sử dụng loại lực lượng này, đó là hành vi của kẻ điên.

Cố Vấn trả lời.

- Ha ha ha ha ha! Chẳng lẽ người là người bình thường sao?

Thiên Nhất cười lớn:

- Ngày cuối cùng trong trí nhớ của ta là ngày 21 tháng 4, ta nghĩ chắc người đã bỏ thuốc vào cơm trưa, sau đó đưa ta vào trong không gian con, sắp xếp xong ván cờ này.

- Cho dù thời gian ở đây có chênh lệch một chút với bên ngoài, hôm nay chắc hẳn cũng là ngày 23 hoặc 24. Dù có tính rộng ra một chút, cũng chỉ cách lần đầu tiên người nhìn thấy Mirror Face bảy tám ngày mà thôi.

- Nhưng người đã mặc áo bào đen có thể che giấu năng lực của ta xuất hiện trước mặt ta.

- Nói cách khác, có hai loại khả năng...

- Loại thứ nhất, người chỉ dùng thời gian một tuần đã lấy cắp được từ kỹ thuật này từ chỗ Mirror Face, sau đó chế tạo ra thành phẩm. Loại thứ hai, từ ngày người và ta gặp mặt lần đầu, người đã nghiên cứu phương pháp đối phó với ta.

Cố Vấn cũng cười lớn, hẳn không trả lời là loại khả năng nào, chỉ nói:

- Được rồi, như vậy bài kiểm tra cuối cùng chính là... Bây giờ ta đã ngăn cách năng lực của người, người không cảm giác được tội của ta, cho nên không thể khiến ta bị nước miếng của mình sặc chết, hoặc là đi đường bị té gãy cổ.

Hắn giơ tay lên, giống như muốn tấn công Thiên Nhất.

Thiên Nhất cười nói:

- Người muốn thử thực lực của ta?

Cố Vấn nói:

- Không cần thiết, có ngu mới tin người là cấp Giấy.

Hắn dùng bàn tay giơ lên búng một cái, một tấm thẻ kẹp sách xuất hiện trên tay hắn:

- Ta chỉ muốn biết, nếu cửa hàng sách bị người khác khống chế, ví dụ như một người ngốc hơn ta một chút, nhưng người này cũng có đầy đủ trí tuệ vận hành một số thiết bị trong cửa hàng sách. Khi đó nếu như người bị nhốt trong không gian con này, trên tay không có thẻ kẹp sách, người làm thế nào chạy ra khỏi nơi này?

Thiên Nhất nói:

- Rất đơn giản.

- Hả? Người nói thử xem.

- Ta chỉ cần đi chết là được rồi.

- Ha... ha ha ha... người nói gì?

Cố Vấn nói. Câu trả lời này thoát nghe quả thật giống như một chuyện cười.

- Bây giờ người có thể thử một chút, cắt đầu của ta xuống thì sẽ biết.

Thiên Nhất ung dung nói.

Lời còn chưa dứt, sợi dây chân lý đã siết chặt cổ Thiên Nhất. Cố Vấn bình tĩnh trả lời:

- Người đã cảm thấy ta không phải là người bình thường, vậy tại sao ta không thể vì một câu nói đùa mà giết người?

- Ta có nói đây là trò đùa sao?

Dáng vẻ Thiên Nhất vẫn không sợ hãi:

- Khương Quân còn có chỗ dùng, mang cô ta ra ngoài, chúng ta gặp lại trong cửa hàng sách. À, đừng quên cắt đầu của ta.

Nói xong câu này, đầu của hắn thật sự rơi xuống. Cố Vấn không do dự, lập tức giết chết Thiên Nhất.

- Tên diên.

Cô Vân thở dài, hắn vốn không tin vào quỷ thần, người chết chính là người chết, nào còn có thể gặp lại.

Cô Vân nhắc Khương Quân dưới đất lên, dùng thẻ kẹp sách rời khỏi không gian con, chỉ sau hai giây hắn đã xuất hiện trong cửa hàng sách.

Phía sau chiếc bàn đọc sách lớn quen thuộc kia không một bóng người, những ngày tháng nam nhân gầy gò ủ rũ ngồi trên ghế sofa uống cà phê kia đã chấm dứt.

Đột nhiên trong cánh cửa phía sau bàn đọc sách vang lên tiếng xả bồn cầu, mấy giây sau lại có tiếng bước chân, âm thanh từ nhà vệ sinh trong phòng ngủ của Thiên Nhất hướng ra bên ngoài.

Theo tiếng bước chân lè mè rời rạc, Thiên Nhất đi ra khỏi cái ổ dơ bẩn lộn xộn của mình, vẫn là áo sơ mi đen, âu phục đen, đầu tóc rối bời, đáng vẻ như vừa tỉnh ngủ. Hắn lại giống như không có chuyện gì ngồi trở về ghế sofa:

- Đưa cô gái vào trong phòng ta đi, nhanh lên. Ra đây ta còn có chuyện muốn nói với ngươi.

Đón đọc chương mới nhất tại Tàng Thư Viện.

Chương 9 : Kế hoạch mới

Cố Vấn vác Khương Quân ném lên giường của Thiên Nhất, sau đó đi ra khỏi phòng. Ánh mắt của hắn vẫn luôn liếc về chỗ Thiên Nhất, giống như đối phương sẽ đột nhiên nhảy tới cắn người vậy.

Tiện tay đóng cửa phòng lại, Cố Vấn lên tiếng hỏi:

- Người định làm gì cô gái này?

Thiên Nhất vẫn như trước, vấn đề mà hắn không muốn nói kỹ thì sẽ nói hàm hồ:

- Có chỗ dùng là được.

Cố Vấn lượn quanh bàn làm việc nửa vòng, ngồi xuống đối diện với Thiên Nhất:

- Dùng sưu tầm? Dùng ngắm nghía? Dùng thực tế?

- Liên quan gì đến người.

- Người là do ta bắt tới.

Thiên Nhất nói:

- Nói đến chuyện này, ta lại có một vấn đề khác. Vị trí của cửa hàng sách không hề di động, lúc này hoàn cảnh chung quanh vẫn giống với trước khi ta tiến vào không gian con, chứng minh chúng ta vẫn đang ở quận Long. Khương Quân là người quận Long, cô ta, Dương Cương, cộng thêm Karl, chắc đều do người tự tay bắt ở vùng này.

Hắn thay đổi đề tài:

- Nhưng nếu bắt tất cả ở quận Long, sự tình sẽ dễ bại lộ, vì vậy những người khác đều đến từ các nơi trên thế giới. Một mình người dù sao cũng không thể phân thân, muốn tập hợp đủ người trong thời gian ngắn sẽ rất phiền phức, cũng có thể bị ta phát hiện, cho nên nhất định có người giúp người.

Cô Vân cởi áo khoác màu đen trên người xuống, xếp lại cẩn thận:

- Ta đương nhiên có thể tìm kiếm rất nhiều viện trợ từ bên ngoài, quá nửa đều là người trong nghề trước đây có vài lần hợp tác vui vẻ. Nhưng dù như vậy, chỉ riêng việc chế tạo thiết bị có thể che giấu năng lực của người, đã chiêm dụng tài lực và quan hệ vượt xa dự tính của ta.

Thiên Nhất nói:

- Người trong nghề? Ha ha... được rồi, chúng ta nói rõ một chút, người có phải là thủ lĩnh của Silver Shadow không?

Cô Vân từ trong đồng sách lộn xộn bên chân kéo ra một chiếc tủ lạnh nhỏ, sau đó lấy ra một chai nước cà chua, uống một hớp rồi trả lời:

- Liên quan gì đến người.

Thiên Nhất cười nói:

- Hai bên hợp tác, nên biểu hiện thành ý như nhau mới phải.

Cô Vân nói:

- Được rồi, ta có thể trả lời vấn đề của người, nhưng trước tiên người phải giải thích một chút về chuyện xảy ra trong không gian con vừa rồi.

Thiên Nhất không cần nghĩ ngợi nói:

- Sau khi ta chết, sẽ tỉnh lại trong phòng ở cửa hàng sách.

- Chỉ như vậy?

- Chỉ như vậy.

Cô Vân cười cười, đột nhiên nói một câu:

- Không phải.

Thiên Nhất lại hiểu được:

- Hóa ra không phải người, nhưng người nhất định biết đó là ai.

Cô Vân nói:

- Biết, nhưng ta và người đó đã có một hiệp nghị, sẽ không tiết lộ thân phận người đó cho bất cứ ai.

Thiên Nhất nói:

- Vậy ta sẽ không hỏi nữa, nhưng người phải chuyển lời giúp ta.

Không cần Thiên Nhất nói, Cô Vần đã đoán ra nội dung:

- Người lại muốn giúp Gambling Snake một tay?

Thiên Nhất nói:

- À, người đã biết chuyện này rồi sao...

Cô Vần nói tiếp:

- Tên Gilson II kia cũng không phải quá ngu xuẩn. Nội dung quan trọng nhất trong di chúc của hắn, đó là nếu hắn chết trước kẻ thù, tất cả di sản của hắn sẽ đưa vào “quỹ bảo thù”, người tự tay giết chết Gambling Snake sẽ nhận được nó.

- Sau khi chuyện ở Vegas xảy ra, mặc dù Gambling Snake tạm thời chạy thoát được, nhưng đám trợ thủ Silver Shadow của Gilson II dĩ nhiên biết sự tồn tại của quỹ này, bọn họ sẽ không từ bỏ một khoản tiền lớn như vậy.

Thiên Nhất nói:

- Không sai, nhưng chỉ cần thủ lĩnh của bọn họ ra mặt nói một câu, cuộc truy sát vô nghĩa này sẽ có thể dừng lại.

Cô Vần nói:

- Ta sẽ giúp người chuyển lời, còn như người đó có chịu giúp hay không, ta không thể đảm bảo được.

- Ta tin tưởng, nếu như người đó không quá ngu xuẩn, sẽ không cố chấp làm khó loại người như Gambling Snake.

Thiên Nhất nói:

- Được rồi, kế tiếp bắt đầu thảo luận tiến trình của các kế hoạch đi...

Cô Vần nói:

- Chờ đã chờ đã...

Hắn nhìn Thiên Nhất:

- Người không có ý kiến gì với cuộc kiểm tra mấy ngày nay của ta sao?

- Dưới tình huống không ảnh hưởng đến đại cục, ta sẽ không để ý đến những hành vi tương tự. Trong giai đoạn đầu hợp tác, thăm dò như vậy là rất bình thường. Với tính tình của người, ta không cảm thấy là quá giới hạn.

Thiên Nhất trả lời:

- Đương nhiên, nếu vì vậy mà người cảm thấy lo lắng bất an hoặc hồ thẹn trong lòng, chỉ cần sau này mỗi lần gặp mặt, người đều quỳ trước mặt gọi ta là đại nhân, tin rằng cảm giác trong lòng sẽ được an ủi một chút.

Cố Vấn dùng nước cà chua hắt vào mặt Thiên Nhất, nói:

- Bây giờ ta cảm thấy tốt hơn nhiều rồi, có thể bắt đầu thảo luận nghiên cứu kế hoạch.

Thiên Nhất dùng tay lau mặt, vẫn giống như không có chuyện gì:

- Mấy ngày nay có tin tức của Dark Water không?

Cố Vấn trả lời:

- Lần cuối cùng liên lạc thì hắn đang ở bên Châu Âu, nhưng vẫn không có tung tích của Tả Đạo.

- Sau khi tên đạo sĩ gian xảo kia biết về quyền sách nội tâm, đúng là trở nên siêu khó tìm.

Thiên Nhất nói:

- Chỉ có thể bảo Dark Water gia tăng tiền độ, nuốt thêm một số người để lấy được tình báo. Nếu kéo dài quá lâu, Blood Owl chờ không thấy người, có thể sẽ tự mình hành động, đến lúc đó sự tình sẽ không thể khống chế được.

Cố Vấn nói:

- Không cần nóng vội, dù sao Gunsmith cũng chưa làm xong “thứ đó”.

Thiên Nhất nói:

- Lời của Gunsmith có thể tin được, hắn nói một tháng làm xong thì sẽ là một tháng. Vấn đề của chúng ta là trước khi hoàn thành, phải đưa Tả Đạo vào nhà tù Tide.

Lúc hai người nói chuyện, màn hình máy vi tính trên bàn tự động sáng lên, giữa mặt bàn xuất hiện một khung đối thoại hỏi xem có trả lời hay không. Thiên Nhất lựa chọn kết nối, sau đó nói vào micro bên tay phải:

- Ai vậy?

- Là ta.

Người kia trả lời bằng tiếng Anh, giọng nói thô kệch.

- À, ông anh Bob.

Thiên Nhất trả lời:

- Đã lâu anh không chủ động liên hệ với ta rồi.

- Anh bạn, anh nên biết, trong tình huống bình thường ta sẽ không chủ động liên lạc với anh.

Bob hạ thấp giọng:

- Bây giờ anh nói chuyện có tiện không?

Thiên Nhất nói:

- Chuyện gì, cứ nói thẳng đi!

Bob nuốt nước miếng một cái, nghiêm túc nói:

- Ta vừa mới lấy được một tin tức, anh có hứng thú không?

Thiên Nhất cười nói:

- Ha ha... anh đã chủ động liên hệ với ta, liệu có một giả thuyết như vậy, trải qua phán đoán ban đầu, anh cho rằng tin tức này quá nguy hiểm, chỉ có ta mới dám đụng vào.

- Đúng, người là một tên điên từ đầu đến chân, hơn nữa có thể ra giá cao cho tin tức cấp bậc này. Cho nên bớt nói nhảm đi, có hứng thú hay không? Bob trả lời.

Thiên Nhất nói:

- Ta cho anh một địa chỉ, anh đưa tin tức kia và giá cả đến đó thật nhanh, sau khi nhận được ta sẽ chuyển tiền cho anh.

- Chuyển như vậy có an toàn không?

Bob hỏi.

- Ông anh à, biện pháp an toàn nhất trên thế giới này, đó là khiến mọi người tin rằng người chỉ chuyển một thứ không quan trọng. Còn nếu người để một đồng phân vào trong xe bọc thép, phái hai trăm lính đặc chủng áp tải, nói không chừng sẽ có người đến cướp.

Thiên Nhất nói xong liền nhấn chuột, kết thúc cuộc trò chuyện.

Cô Vân hỏi:

- Bob này là ai?

- Kẻ buôn bán tin tức, mở một trại nuôi heo ở Philadelphia.
Thiên Nhất trả lời.

- À... trại nuôi heo... thì ra là vậy.
Hắn dường như lại nghĩ đến chuyện gì.

Thiên Nhất nói:

- Nói đến heo, ta cảm thấy hơi đói bụng rồi. Nếu như người vừa lúc đi qua tiệm vịt nướng ở số 5 thành Bắc, giúp ta mua một con về, bọn họ không giao hàng bên ngoài.

Cố Vấn đứng dậy thở dài:

- Ài... trước tiên ta trở về khách sạn thay một bộ quần áo, thuận tiện lấy tiền, thuận tiện cầm chìa khóa xe, thuận tiện đi đồ thêm xăng, thuận tiện chạy mười mấy cây số, thuận tiện “vừa lúc đi qua” tiệm vịt nướng, thuận tiện mua về giúp người...

Thiên Nhất uống sạch cà phê trong ly:

- À, đúng rồi, những lời phủ định và biện chứng về bản thân mà người nói hôm qua, đã cho ta một linh cảm. Chúng ta có thể mời Giới Luật Thép và đám quan chức cao quý ở quận Long chơi một trò tương tự, mà Khương Quân có thể trở thành một quân cờ rất hữu dụng.

- Mức độ đối kháng quân sự ở Châu Âu và Nam Phi vẫn chưa đủ, cái thế giới này cần là chân động. Chỉ có cải cách và xung đột thật lớn mới có thể nhắc nhở bọn họ, thời đại đã bắt đầu thay đổi rồi.

- Ta nghĩ, một trong năm quân lớn nhất thế giới hoàn toàn bị khói lửa chiến tranh chôn vùi, đó sẽ là một tín hiệu rất tốt.

Chương 10 : Lẻn vào

Ngày 29 tháng 4 năm 2101, quận Long, Khai Phong.

Thời xưa nơi này được gọi là Biện Lương, nằm ở Hoa Trung, phía bắc dựa vào Hoàng Hà, là cố đô của bảy triều đại.

Nhưng đối với đế quốc, những thứ như văn hóa, lịch sử, tín ngưỡng đều không đáng một xu. Trong mắt bọn họ, nơi này cũng chỉ là một vùng lãnh địa, được chia cho một số quý tộc định cư, an bài một thống đốc để quản lý, tài nguyên cần khai phá thì khai phá, phản kháng cần bình định thì bình định, không có gì phân biệt với những thành thị khác trên tinh cầu này.

Ngày hôm nay, tại khu vực trung tâm phồn hoa nhất thành phố, có hai người đàn ông sánh vai đi trên một con đường náo nhiệt. Một người là thanh niên gốc Á bề ngoài trắng trẻo, một người khác là đàn ông Châu Âu ăn mặc lịch sự.

Người đàn ông Châu Âu dáng vẻ rất bình thường, gương mặt hiền lành, mái tóc ngắn màu nâu hơi cuộn lên, nhưng hắn xử lý rất khéo léo, xem ra đã dùng không ít sáp chải tóc. Âu phục được ủi phẳng phiu, bút máy, đồng hồ, kính râm, cà vạt, giày da, thoạt nhìn trên người hắn không một thứ nào không phải là hàng nổi tiếng. Thứ duy nhất không phù hợp với tạo hình này là hắn xách theo một chiếc vali to lớn.

Cố Vấn đi bên cạnh thì ăn mặc rất tùy tiện, chỉ là quần jean và áo thể thao trùm đầu, hắn cũng không muốn bị mấy tên móc túi dòm ngó, gây thêm rắc rối.

- Ta vẫn cảm thấy đây không phải là một ý kiến hay.
Kế Toán nói với Cố Vấn.

Cố Vấn vừa đi vừa trả lời:

- Đến thì đã đến rồi, nửa đường bỏ cuộc khó tránh khỏi hơi muộn một chút.

- Nếu không thì một mình anh đi vào?
Kế Toán hỏi.

Cố Vấn trả lời:

- Không thể, công việc này một người không cách nào làm được.

Hắn lại không hề khẩn trương.

Kế Toán than thở:

- Ài... chuyện nguy hiểm như vậy, BOSS lại bảo những người chuyên làm việc văn phòng như chúng ta đi thực hiện.

- Không có cách nào, hiện giờ chúng ta không đủ người, mỗi người đều có công việc không thể thay thế đang được tiến hành, hơn nữa thời gian cũng rất hạn hẹp.

Cố Vấn nói.

Kế Toán quay đầu nhìn hắn:

- Không đủ người... anh bạn, lúc chúng ta rời khỏi tiệm sách, BOSS vẫn đang ngồi phía sau bàn làm việc uống cà phê.

- Anh cũng gọi hắn là BOSS, đó chính là lãnh đạo. Công việc thường ngày của lãnh đạo là ngồi trong phòng làm việc uống trà, đọc báo, lên net, hút thuốc, ăn cơm, ngủ trưa, sau khi tỉnh dậy lại mất tích một cách thần bí.

Cố Vấn nói:

- Mà những người làm việc như chúng ta, phải đến sào huyệt của Giới Luật Thép vào sinh ra tử, nói không chừng có đi mà không có về. Cho nên mới nói... cái thế giới này vốn vận hành như vậy, tất cả đều rất bình thường.

Kế Toán cười khan mấy tiếng, cũng giống như tiếng Trung của hắn, hắn không hiểu những lời châm biếm cho lắm, chỉ ngẩng đầu nhìn về phía trước, nói sang chuyện khác:

- Chính là tòa nhà kia sao?

Cố Vấn nói:

- Đúng vậy, cao ốc văn phòng dân dụng bốn mươi ba tầng. Hơn một nửa số tầng đều là công ty vỏ rỗng, những người hàng ngày ra vào các tầng lầu kia giả vờ làm việc, đều là người của Giới Luật Thép. Còn lại mười mấy tầng đều cho bên ngoài thuê để che giấu tai mắt người khác. Bên ngoài không có gì khác với những cao ốc văn phòng mà anh nhìn thấy trong các thành phố

lớn, thực ra bên trong canh gác an ninh không kém hơn cơ quan chính phủ địa phương.

- Ủ... có một vấn đề.

Kế Toán nhìn tòa nhà kia nói.

- Cái gì?

- Ta đã đếm thử, tòa nhà kia có bốn mươi bốn tầng.

Cô Vân liếc hẳn một cái, đưa tay ra, lật bàn tay mấy lần trước mặt hẳn:

- Trên tay ta có mấy đường vân.

- Không tính chỉ tay, chỉ nói những đường vân kia. Mắt thường có thể nhìn thấy mười bảy đường khá sâu, khá rõ ràng, còn có hai mươi chín đường mỏng, ngắn, nhỏ, dày.

Một giây sau Kế Toán trả lời.

- Ban đầu ta còn không tin lắm, anh đúng là danh bất hư truyền.

Cô Vân đột nhiên lại hỏi:

- Ta có mấy sợi tóc?

- Không thấy rõ.

- Trên trời có bao nhiêu ngôi sao?

- Khu vực mà ta có thể nhìn tới, vị trí liên quan giữa địa cầu và mặt trời, tình trạng khí quyển vv, mỗi nhân tố đều sẽ ảnh hưởng đến số lượng ngôi sao mà mắt thường có thể nhìn thấy ban đêm.

- Anh có thể đếm được số lượng hạt cát không?

- Đạo lý cũng tương tự, những thứ mà mắt thường khó phân biệt được số lượng cụ thể thì sẽ không tính được, những thứ không có trình tự trong mặt phẳng thị giác cũng không thể tính. Bên dưới một hạt cát lại có một hạt khác, còn có chất lỏng, cũng giống như tóc của anh vậy.

- À...

Cô Vân bỗng nhiên lại thay đổi câu hỏi:

- 32468549847 chuyển thành hệ nhị phân là bao nhiêu?

- 11110001111010001101100000011010111.

Kế Toán gần như không cần nghĩ ngợi nói ra một dãy số dài.

- Thực ra cho dù anh nói đại một dãy số, ta cũng phải tính thử lại một lát.
Cố Vấn nói.

Kế Toán thở dài một hơi:

- Đối với ta thì chuyện này rất đơn giản, nhưng ta cảm thấy nên dừng ở đây đi. Khi còn bé bởi vì năng lực này, ta đã chịu không ít đau khổ.

- Chính phủ nhốt anh vào một căn phòng, cả ngày lẫn đêm kiểm tra những vấn đề tương tự?

Cố Vấn hỏi.

- À.. bỏ đi, anh biết đấy, người Do Thái chuyện gì cũng vượt qua được.
Kế Toán trả lời.

Lúc này hai người đã đến cửa tòa nhà, không hề dừng bước đi vào bên trong. Biểu tình của cả hai giống như đi vào cửa hàng tiện lợi, không hề khác với những người hàng ngày đi làm ở đây, thường xuyên lui tới.

Tướng mạo của Cố Vấn gần như không ai biết, mà Kế Toán làm việc cũng luôn luôn che giấu. Theo lý thuyết với khả năng diễn xuất và chỉ số thông minh của bọn họ, muốn xâm nhập vào cao ốc văn phòng bình thường cũng không khó lắm. Nhưng nơi này không phải tòa nhà văn phòng bình thường, mà là cơ sở bí mật của Giới Luật Thép, ngay cả HL của Khai Phong cũng không tra ra được. Tuy không phải là không có sơ hở, nhưng ít nhất biện pháp an ninh và công tác bảo mật cũng làm rất chặt chẽ.

Vừa đi vào đại sảnh tòa nhà, đường nét khuôn mặt của Cố Vấn và Kế Toán liền bị camera theo dõi chụp lại và phân tích, trên màn hình máy tính trong phòng theo dõi lập tức hiện lên đèn cảnh báo. Đương nhiên đây không phải là cảnh báo cao cấp gì, mà là nhắc nhở thông thường, báo hiệu trong kho dữ liệu không có ghi chép về hai khuôn mặt này. Bảo vệ nhìn thấy tạo hình của bọn họ, hiển nhiên không giống như chuyển phát nhanh hoặc nhân viên giao hàng, vì vậy hấn cầm điện thoại vô tuyến lên, báo một đồng nghiệp trong đại sảnh đi tới hỏi thăm.

- Hai vị tiên sinh, đúng vậy, chính là các vị, xin hai vị dừng bước!

Một bảo vệ khách khí bảo bọn họ dừng lại, đồng thời đi tới.

Khả năng diễn xuất của hai người Cố Vấn và Kế Toán quả là dày công tôi luyện, trong sự ngỡ ngàng còn có một chút bất an, có thể nói là hoàn hảo.

Cố Vấn thừa dịp nói:

- Ấy, vị đại ca này đến vừa khéo, tôi đang định tìm người hỏi một chút, xin hỏi công ty quảng cáo “Brighten You” nằm ở tầng mấy vậy?

Bảo vệ quan sát hai người một phen:

- Xin hỏi hai vị tiên sinh tới để?

Cố Vấn nói:

- À, vị Donharmont Scratched này là khách hàng của bọn họ, tôi là phiên dịch của ông ấy, hôm nay đến để bàn chuyện hợp tác.

Bảo vệ không nghe rõ lắm, bèn hỏi:

- Chờ đã... anh gọi ông ta là gì?

- Donharmont Scratched.

Cố Vấn lặp lại một lần, còn bổ sung:

- Đây... là một cái tên nhà quê ở Đông Âu, ngôn ngữ Hebrew.

Bảo vệ “à” một tiếng, sau đó lại hỏi:

- Xin hỏi trong vali này là?

Ánh mắt của hắn nhìn vào vali của Kế Toán, tay khẽ vươn ra trước.

Kế Toán lập tức nói với bảo vệ một tràng ngôn ngữ linh tinh mà chính hắn cũng không hiểu, cánh tay xách vali còn “bất giác” đưa ra sau lưng mình.

Cố Vấn lập tức thốt ra một tràng âm thanh kỳ dị, hiển nhiên là cùng một ngôn ngữ với Kế Toán, sau đó quay đầu nói với bảo vệ:

- Ừm... ý của ông ấy là hàng mẫu không thể xáo trộn, còn nữa, ông ấy đang rất gấp.

Trên mặt bảo vệ lộ vẻ nghi ngờ, hỏi:

- Là hàng mẫu gì?

Bản lĩnh ăn nói lung tung của Cố Vấn đúng là rất giỏi, hắn gần như buột

miệng nói ra:

- Búp bê tình dục.

Vừa nói như vậy, ngay cả cơ mặt của Kế Toán cũng hơi giật giật.

Bảo vệ kia nghe vậy thần sắc liền cứng đờ:

- Thứ này...

Thực ra lúc này trong lòng hắn đã từ bỏ ý định mở vali kiểm tra, do dự mấy giây, sau đó đưa tay chỉ về một hướng:

- Là thang máy đó, công ty kia nằm ở tầng mười bốn.

Thế là hai người thành công mượn gió bẻ măng đi vào.

Chân trước của bọn họ mới vừa bước vào thang máy, bảo vệ kia đã dùng điện thoại vô tuyến nói với đồng nghiệp trong phòng theo dõi:

- Hình như là khách hàng của một công ty quảng cáo, các người quan sát một chút, xem thử có phải bọn họ đến tầng mười bốn không.

Lúc hắn để điện thoại vô tuyến xuống, đã đi đến bàn tiếp tân ở đại sảnh, nói với cô gái tiếp tân:

- Giúp ta liên lạc với bàn tiếp tân của công ty quảng cáo ở tầng mười bốn.

Điện thoại rất nhanh được kết nối. Bảo vệ nói:

- Xin chào, ta là Vương đội trưởng ở đại sảnh. Thứ lỗi, xin hỏi hôm nay có phải các người đã hẹn một khách hàng ngoại quốc đến bàn công việc không?

Chương 11 : Phòng vệ sinh

- Như anh đã nói lúc bên ngoài, cao ốc này ghi là bốn mươi ba tầng, thực ra là bốn mươi bốn tầng. Một tầng dư ra nằm ở giữa tầng mười ba và mười bốn, thang máy không đến được, thang bộ cũng không đi được.

Trong thang máy, Cô Vân nói với Kế Toán:

- Tòa nhà này chỉ có tầng mười bốn đến hai mươi tám là cho bên ngoài thuê. Thang máy áp dụng chế độ phân chia, một thang máy chỉ có thể đi đến một đoạn tầng lầu được chỉ định, đến những tầng khác thì không thể dừng. Đây giống như thang máy thiết lập riêng thường thấy ở những cao ốc buôn bán cao cấp, thực ra là để Giới Luật Thép che giấu kết cấu tòa nhà tốt hơn.

- Nhưng thiết kế này quả thật không tệ, không có ai rảnh rỗi đứng trước tòa nhà làm việc của mình đếm xem rốt cuộc có mấy tầng. Hơn nữa buồn cười là theo ta được biết, người bình thường không dùng ngón tay thì không đếm nổi cao ốc ba mươi tầng trở lên.

Kế Toán hỏi:

- Vậy thang bộ thì sao, nếu có người đi thang bộ, chẳng phải sẽ phát hiện số tầng có vấn đề à?

Cô Vân trả lời:

- Chia cầu thang ra là được rồi. Xây cầu thang dẫn đến tầng mười ba ở góc đông bắc tòa nhà, tới tầng mười ba thì cắt đứt. Cầu thang từ chỗ đó đến tầng hai mươi tám thì xây ở góc tây nam, sau đó cầu thang từ tầng hai mươi tám dẫn lên trên lại đổi một chỗ khác. Như vậy có thể lợi dụng sự chênh lệch của bậc thang, độ nghiêng của hành lang, thay đổi kết cấu kiến trúc vv, khiến người ta không thể phát hiện là có nhiều hơn một tầng.

- Như vậy, dưới tình huống không có thang máy và thang bộ, làm sao đến được tầng lầu bị che giấu kia? Người của Giới Luật Thép làm thế nào đi vào?

Kế Toán hỏi.

Cố Vấn nói:

- Có một thang máy bí mật, có thể thông đến tất cả tầng lầu và bãi đậu xe dưới đất, ngoại trừ tầng mười bốn đến hai mươi tám. Nhưng thang máy kia cũng được che giấu rất kỹ, cửa ra ở mỗi tầng đều có người canh giữ, hơn nữa nhất định phải có giấy thông hành và kiểm tra con người mới được sử dụng. Ừm... mấu chốt là chúng ta không đến những tầng lầu đó được. Nên biết những công ty vỏ rỗng kia không có bất kỳ “khách hàng” nào, nếu gặp phải người nào đó, ngoại trừ nói là muốn tìm nhà vệ sinh, không thể bịa chuyện để lấp liếm được.

Kế Toán nói:

- Chờ đã... tại sao anh biết căn kẽ về tòa nhà này như vậy?

- Trước khi tới ta đã hack vào hệ thống chủ của bọn họ, xem thử kết cấu tòa nhà, bộ phận công ty, nhân viên trang bị thứ gì. Ta cũng không dám sửa dữ liệu của bọn họ, lỡ may bị phát hiện thì sẽ rút dây động rừng.

Cố Vấn trả lời.

- Trước đó sao anh không chia sẻ những tin tức này với ta một chút?

- Không phải bây giờ ta đang chia sẻ với anh sao.

Cố Vấn nói:

- Chẳng lẽ năng lực tiếp nhận của anh có vấn đề gì?

Kế Toán bị câu nói của hắn làm nghẹn họng, chỉ đành thờ dài, không lên tiếng nữa.

Lúc này cửa thang máy mở ra, Cố Vấn đi trước, dẫn theo Kế Toán chạy thẳng tới phòng vệ sinh.

Trên đường đi cũng không có ai ngăn lại. Lúc đi qua hành lang, Cố Vấn tiện tay vớ lấy một tấm bảng “đang dọn vệ sinh” trên xe đẩy của công nhân vệ sinh. Sau khi đến phòng vệ sinh nam, xác nhận bên trong không có người, hắn liền treo tấm bảng lên cửa chính, sau đó đóng cửa lại, dùng sợi dây chân lý quần chặt khóa cửa.

Kế Toán hỏi:

- Bây giờ nên làm thế nào?

Còn chưa dứt lời, chợt thấy Cố Vấn giơ tay lên, ngón trỏ hơi cong. Bên

cạnh hai người, một khối đất khoảng một mét vuông bỗng bay lên, gạch men và bê tông phía dưới bị cắt thành một khối rất chính tề, sau khi bay lên vẫn không rơi xuống đất, hiển nhiên là bị sợi dây chân lý xách lên.

Kế Toán cúi đầu nhìn sàn nhà bị đào lên, lại là thép hợp kim sáng bóng.

Cố Vấn nhét khối bê tông kia trở về, nói:

- Tuy không bằng tịnh hợp kim, nhưng kim loại cứng như vậy, ta cũng không có cách nào.

Hắn chỉ chỉ vào một buồng vệ sinh bên cạnh:

- Đúng rồi, đường ống thì lại thông suốt.

Kế Toán nói:

- Chúng ta không mang theo Dark Water, làm sao chui vào trong ống nước nhỏ như vậy?

Hắn nhắc vali trên tay lên:

- Hơn nữa chúng ta có qua được cũng vô dụng, còn phải mang theo vali.

- Cho nên ta mới tranh thủ thời gian giúp anh, sử dụng năng lực để xâm nhập.

Cố Vấn nói:

- Yên tâm, hôm qua ta đã gọi điện hẹn công ty quảng cáo kia bàn bạc, cho dù bảo vệ gọi điện hỏi bàn tiếp tân của công ty kia, cũng không thể tìm ra sơ hở. Khi chúng ta rời khỏi thang máy, ta chú ý tiêu diêm theo dõi đã không nằm trên người chúng ta nữa, xem ra bọn họ chỉ muốn xác nhận chúng ta có đến tầng mười bốn hay không thôi.

- Trong phòng vệ sinh không có camera theo dõi, hơn nữa tầng này cũng không chỉ có một phòng vệ sinh. Theo ta suy đoán, ít nhất trong vòng hai mươi phút sẽ không ai phát hiện nơi này có chuyện khác thường.

Kế Toán nói:

- Vậy nếu phòng vệ sinh dưới lầu có người, chúng ta đi xuống vừa lúc chạm mặt, chẳng phải sẽ lập tức trở thành cá trong chậu sao?

Cố Vấn nói:

- Anh và ta tuy đều là người năng lực cấp Giấy, nhưng cũng không yếu. Chỉ cần lúc chúng ta xuống, không đụng phải cao thủ cấp Cường trở lên nào

đang đang đại tiện, hoàn toàn có thể chế ngự hoặc giết chết đối phương ngay lập tức. Được rồi, đừng lãng phí thời gian nữa, mau ra tay đi.

.....

Cùng lúc đó, trong phòng vệ sinh nam ở tầng mười ba rưỡi.

- Món tôm xào cay kia thật là mạnh quá... a...

Một người đàn ông trung niên cường tráng đang ngồi trên bồn cầu, hai tay nắm lấy tóc mình, chống chọi với đau khô bị táo bón ngày thứ ba. Trong tầng này đều là thành viên cao cấp của Giới Luật Thép, nhân số cũng không nhiều, nghe được tiếng rên rỉ thô lương của hắn, càng không ai muốn tới phòng vệ sinh này.

Người đàn ông đang khổ sở này tên là Phùng Bất Nhị, chức vị trong Giới Luật Thép là “hành tỉnh nội vụ trưởng”. Nghe có vẻ giống như một chức quan lớn, thực ra còn không bằng cán bộ cơ sở, quyền lực rất hạn chế, chủ yếu là quản lý một số việc vặt, địa vị cao hơn kỹ sư bình thường một chút, ngang ngửa với kỹ sư thiện chiến.

Ai đặt cái tên Phùng Bất Nhị này đúng là thất đức, họ Triệu Tiền Tôn Lý Chu Ngô Trịnh Vương cũng được đi, nhưng hắn lại họ Phùng (冯), mà “phùng bất nhị” không phải là chữ “Mã” (马) sao? Thế là từ đó người ta tặng cho hắn biệt hiệu Bất Mã Ôn (quan chặn ngựa), ai bảo người có duyên với ngựa, hơn nữa còn đảm nhận một chức vị vô bổ như vậy.

Nhưng kẻ này thật sự là một người năng lực cấp Cường.

Trước khi chiến tranh nổi lên ở đại lục Châu Âu, Giới Luật Thép đã điều phần lớn chiến lực từ các nơi trên thế giới đến tổng bộ, nhưng lại bỏ sót hắn, bởi vì Phùng Bất Nhị được xem là người của bộ phận hành chính.

Chuyện này phải nói đến thể chế của Giới Luật Thép, ngoại trừ đại đoàn trưởng chỉ cao vô thượng, Giới Luật Thép còn chia làm hai bộ phận văn võ, người của hai bộ phận được phân công khác nhau. Bộ phận văn thì mục sư trưởng là chức vị cao nhất, phía dưới là thánh địa giám sát trưởng (tài vụ, nhân sự, mua bán), chương kỳ quan (quan cầm cờ, từ cấp bậc này bắt đầu có nhiều người), hành tỉnh giám sát trưởng, cuối cùng mới là hành tỉnh nội vụ trưởng. Đây chỉ là những chức vị có biên chế, thánh địa giám sát trưởng còn có thể có bí thư, người ghi chép, tùy tùng vv.

Mà bộ phận võ thượng tầng cũng khá rõ ràng, nhưng chiến lược cơ sở lại phân chia rất nhỏ. Từ cao đến thấp phân biệt là quân đoàn trưởng, kỵ sĩ tổng quản, thánh thành giám sát trưởng (bảo vệ thánh giá chí cao vô thượng), kỵ sĩ đội trưởng, kỵ sĩ tinh anh, kỵ sĩ thiện chiến, kỵ sĩ, quân sĩ.

Đương nhiên tầng dưới chót còn có vài chức vị khá mơ hồ, ví dụ như quân đoàn tùy tùng trưởng, giáo sĩ cao cấp, giáo sĩ, bởi vì địa vị rất thấp, tương đương với kỵ sĩ bình thường, cũng không ai quan tâm đến vị trí trước sau.

Lần này chiến sự vừa nổi lên, phía Châu Âu chỉ điều đi người ở bộ phận võ, để lại nhân viên hành chính của các tổ chức phản kháng ở các nơi tiếp tục kinh doanh, cho nên một tên Bất Mã Ôn như Phùng Bất Nhị mới không phải ra chiến trường.

Đồng thời hắn cũng trở thành một trong mấy cao thủ còn sót lại của Giới Luật Thép tại Khai Phong.

- A...

Phùng Bất Nhị sung sướng hét lên một tiếng, biểu thị đau khổ đã được giải quyết xong.

Nhưng hắn vừa đưa tay lại phát hiện một vấn đề khác, trong buồng vệ sinh này không còn giấy nữa...

Đang lúc vẻ mặt của hắn co rúm, trên trần nhà lại có tiếng động kỳ quái.

Chương 12 : Không chế

Tầng này bốn bề đều làm bằng thép hợp kim, hoàn toàn cách âm với trên lầu dưới lầu. Cho nên lúc Phùng Bất Nhị nghe được tiếng chấn động tàn suất cực nhanh này, cảm thấy rất nghi hoặc.

Chẳng lẽ là động đất? Phùng Bất Nhị vừa nảy sinh ý nghĩ này, chấn động bỗng dừng lại. Hắn thở phào một hơi, vui mừng vì đây không phải là địa chấn gì, nếu không với tình trạng hiện giờ của mình, chỉ có thể xách quần chạy ra ngoài.

Nhưng tình huống xảy ra tiếp theo còn tệ hơn động đất. Chỉ thấy trần nhà vệ sinh xuất hiện những vết nứt nhỏ bé, càng lúc càng dày, phạm vi cũng dần dần mở rộng, lan đến năm sáu thước vuông. Sau đó dưới chấn động kỳ dị, một khối thép hợp kim lớn bị chấn vỡ thành bột, giống như một miếng bánh quy miễn cưỡng duy trì hình dáng đột nhiên vỡ nát, sau đó từ trên trời rơi xuống. Lúc chạm đất cũng không có tiếng động quá lớn, nhiều nhất chỉ giống như vụn sắt ba, bốn mét vuông rơi xuống.

Nhất thời trong phòng vệ sinh tràn ngập bụi sắt. Mặc dù buồng vệ sinh mà Phùng Bất Nhị ngồi còn có cửa ngăn lại một chút, nhưng bụi đất vẫn từ khe hở dưới cửa tràn vào không ít, khiến hắn bị sặc phải che miệng mũi, không thể mở mắt.

Từ khe hở phía trên buồng vệ sinh, có thể nhìn thấy trần nhà đã trống một mảng lớn. Nhưng thị giác của Phùng Bất Nhị dù sao cũng bị hạn chế, hắn không nhìn thấy còn có hai bóng người xách theo một chiếc vali lớn nhảy xuống. Nhất thời hắn cũng không hiểu đây là tình huống gì, năm nay chẳng lẽ căn cứ bí mật của tổ chức phản kháng đều là công trình bã đậu? Đây là đội xây dựng ở đâu mời tới? Quá đáng lắm rồi!

Phùng Bất Nhị còn đang nghĩ xem trong tình cảnh khốn cùng này có nên gọi người hay không, bốn cầu mà hắn ngồi lại xả nước không hề báo trước, cùng lúc đó một lực lượng vô hình siết lấy cổ của hắn.

Chốt cửa buồng vệ sinh lại tự động di chuyển, cửa bị mở ra. Cố Vấn đứng trước mặt Phùng Bất Nhị còn chưa mặc quần, dùng tay áo bịt mũi, còn đeo kính râm của Kế Toán, nói:

- Đừng kêu la, cũng đừng nên phản kháng. Trừ khi người có năng lượng hộ thân bề cong vật chất của cường giả cấp Hung, nếu không ta khẽ động ngón tay là đầu người sẽ rơi xuống đất.

Phùng Bất Nhị nhìn thẳng vào Cố Vấn, giọng điệu trầm ổn, mặt không sợ hãi:

- Hóa ra là kẻ xâm nhập, hừ... bất kể mục đích của người là gì, cho dù có thể tạm thời chế ngự ta, nhưng người không cảm thấy một mình xông vào như vậy chẳng khác nào tìm chết sao?

- Một kẻ mộng còn dính phân, lại ra vẻ anh dũng nói những lời như vậy... Cố Vấn nói:

- Trước tiên không nói chuyện này, người mù rồi sao? Bọn ta rõ ràng là hai...

Hắn quay đầu, thật sự không nhìn thấy Kế Toán, chỉ nhìn thấy vali lớn trên đất.

Hắn lại tìm kiếm, phát hiện Kế Toán đang nằm ở góc phòng bên cạnh bồn khạc nhỏ, dùng vòi nước kiểu vận truyền thống để rửa mặt.

- Anh đang làm gì...

- Anh đột nhiên cướp kính râm của ta, vụn sắt rơi vào mắt rồi.

Kế Toán trả lời:

- Không sao cả, rửa một chút là được.

Cố Vấn thở dài, quay đầu nói với Phùng Bất Nhị:

- Ta cần hỏi người mấy vấn đề, nếu như người không hợp tác, ta sẽ giúp người cắt đứt một chút cơ quan dư thừa, hiểu chưa?

Trong lòng Phùng Bất Nhị cũng không sợ Cố Vấn, nếu không phải trở tay không kịp, bị người khác khống chế, hắn đã sớm một quyền một cước giải quyết kẻ trước mặt rồi. Lúc này tạm thời vẫn nên phối hợp với đối phương một chút, chờ đợi thời cơ.

- Người hỏi đi.

Phùng Bất Nhị trả lời.

Cố Vấn hỏi:

- Tên tuổi, chức vị của người?
- Phùng Bất Nhị, hành tinh nội vụ trưởng.
- Hiện giờ tầng này có bao nhiêu người?

Phùng Bất Nhị do dự một chút:

- Hừ... chuyện này nói cho người biết cũng không sao. Tổng cộng có hơn năm mươi người, trong đó có mười hai người thuần túy phụ trách công việc canh gác. Không cần ta nói chắc người cũng biết, bọn họ không giống với những bảo vệ khác trong tòa nhà, mười hai người đều có cấp bậc kỹ sĩ. Mà trong số những người còn lại cũng có mấy kẻ siêu năng lực. Dựa vào hai người các người e rằng rất khó toàn thân rút lui, ta thấy chỉ bằng lúc này các người bỏ tay chịu trời...

Cố Vấn cảm thấy những lời tiếp theo đều là nói nhảm, cho nên không để hấn nói xong đã ngắt lời:

- Phòng máy tầng này ở đâu?

Phùng Bất Nhị không trả lời, hấn dường như phát hiện chuyện gì, ánh mắt dời đến chiếc vali kia, hỏi:

- Người muốn làm gì?

- Đừng để ta hỏi lần thứ hai.

Cố Vấn còn chưa dứt lời, tóc trên đầu Phùng Bất Nhị đã mất đi một mảng.

- Ở gần góc đông nam, trên cửa viết số phòng A9.

Phùng Bất Nhị đã đổ mồ hôi lạnh.

- Vấn đề này người còn phải hỏi sao? Chúng ta đương nhiên tới để xâm nhập “hệ thống Sứ Đồ”, chẳng lẽ đặc biệt tới giúp các người bảo trì hệ thống, thuận tiện quét virus sao?

Kế Toán rửa mặt sạch sẽ, rất đặc ý nói:

- Hệ thống máy tính tầng này hoàn toàn tách rời với những tầng khác, đúng không?

Hấn nói với Phùng Bất Nhị:

- Người giả ngu cũng vô dụng. Nếu như hệ thống là một thể, vị nhân huynh bên cạnh ta đã sớm nằm trên ghế sofa, dùng máy tính xách tay hack từ đầu đến chân các người rồi, hai ta căn bản không cần tự mình đi một chuyến.

Cô Vân thấy Kế Toán đứng rất gần cửa, lập tức bỏ sung:

- Này, người đừng đắc ý đi ra ngoài. Thiết bị theo dõi ở tầng này cũng tách rời với những tầng khác, trong phòng vệ sinh là góc chết duy nhất, sau khi ra cửa phải đặc biệt cẩn thận.

- Các người biết thật không ít.

Giọng nói của Phùng Bất Nhị trở nên âm trầm:

- Chuyện cơ mật như hệ thống Sứ Đồ, cho dù là nhân viên cấp thấp của Giới Luật Thép cũng không biết được...

Cô Vân cười nói:

- Thế nào, người nghĩ đây là tin tức quý hiếm gì à? Kỹ thuật này chẳng qua là Tiên Tuyền Tự Do bán rẻ cho các người vào hơn ba mươi năm trước mà thôi. Đáng tiếc so với “Ma Trận” mà bọn họ sử dụng, “Sứ Đồ” cũng chỉ giống như bản beta.

- Đương nhiên hiện giờ trên tinh cầu này, tổ chức sở hữu hệ thống độc lập, hoàn toàn không dính dáng đến vệ tinh thông tin, tháp phát sóng, mạng internet của đế quốc, hơn nữa có thể vận dụng hiệu quả với quy mô lớn, cũng chỉ có Giới Luật Thép và Tiên Tuyền Tự Do mà thôi. Các người cao minh hơn nhiều so với bọn què mùa, suốt ngày liên lạc bằng điện thoại đã bị nghe lén.

- Người rốt cuộc là ai... ngay cả chuyện này cũng biết...

Phùng Bất Nhị nói.

Cô Vân lấy một cuộn giấy vệ sinh ở buồng bên cạnh ném cho Phùng Bất Nhị:

- Rất đơn giản, ta và tổng thiết kế sư của “Ma Trận” đã cùng làm một dự án. Đó là một lão già họ Gates, lão từng tuyên bố tổ tiên của mình giàu đến mức có thể mua cả một châu. Dù sao theo ta thấy, lão là một kẻ điên có hiểu biết về kỹ thuật, rất ghét kẻ giàu mà lại muốn trả thù xã hội.

- Tóm lại... lão từng nói về “Sứ Đồ” với giọng điệu khinh thường. Năm đó thoát nhìn là Tiên Tuyền Tự Do bán cho Giới Luật Thép một nhân tình khá lớn, nhưng thực ra chỉ là một vật thí nghiệm mà thôi, ăn không ngon bỏ thì

tiếc, không bằng đưa cho các người chơi đùa.

- Được rồi, đừng cho rằng tầm mắt của ta rời khỏi người thì không thể trong nháy mắt cắt cổ người được. Ta khuyên người đừng có động tác thừa, cuộn giấy này đủ rồi chứ, mau chùi xong rồi kéo quần lên đi.

Dứt lời Cố Vấn liền đi sang một bên, thì thầm gì đó với Kế Toán.

Phùng Bất Nhị đã làm xong, mặc quần đứng lên. Trong thời gian này hắn luôn cảm nhận được trên cơ thể mình có một thứ gì đó kiềm chế, lúc này hắn mới ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc. Bị người ta dùng một sợi dây vô hình siết cổ, cho dù mình có một thân bản lĩnh cũng không thi triển được, chỉ cần cử động mạnh, hoặc là đối phương điều khiển một chút, mình sẽ lập tức bay đầu.

Qua mấy phút, Cố Vấn lại đi tới trước mặt hắn:

- Về mặt của người như vậy là sao? Ngồi lâu quá khô rồi nên không chùi sạch được à?

“Người có thể hình dung buồn nôn hơn một chút không?” - Trong lòng Phùng Bất Nhị nghĩ như vậy, nhưng ngoài miệng lại không nói, chỉ trả lời:
- Bất cứ ai bị người ta siết cổ nói chuyện, sắc mặt đều sẽ không tốt.

- Đó là người nghĩ...

Người đầu tiên thoáng qua trong đầu Cố Vấn là Thiên Nhất, hắn lập tức nói:

- Trở lại chuyện chính, trong lòng người nhất định đang tính toán làm thế nào tìm ra sơ hở, thoát khỏi cục diện này đúng không? Nhưng ta có thể chịu trách nhiệm nói cho người biết, ta đã quyết định để người khôi phục một phần tự do, cũng sẽ không cho người bất cứ cơ hội nào.

Kế Toán ở bên cạnh nói giúp:

- Tin tưởng ta, hắn tùy thời có thể giết chết người, móc hết tròng mắt của người, lấy giấy chứng nhận của người.

Cố Vấn nói tiếp:

- Cho nên, mỗi bước kế tiếp người tốt nhất nên làm theo lời ta nói. Nếu như người muốn kéo dài thời gian hoặc giở trò, đều là một con đường chết.

- Đừng luôn dùng cái chết để uy hiếp ta, chẳng lẽ ta không có điểm nào

giống một tín đồ coi thường cái chết sao?
Phùng Bất Nhị nói.

Cô Vần nghe vậy liền giả vờ lục túi của Phùng Bất Nhị, vừa lục soát vừa nói:

- Kỳ quái, thành viên cao cấp tử trung nhất ở mỗi thành phố mới được trao tặng “đồng hồ giới luật”, chẳng lẽ bị người đánh rơi, rớt vào trong bồn cầu rồi?

Phùng Bất Nhị bị vạch trần, hơi có vẻ lúng túng:

- Được rồi, ta giúp các người, xin đừng giết ta. Ta chỉ là một nhân vật nhỏ, vẻ mặt vừa rồi chỉ là giả vờ. Mới đầu ta còn tưởng rằng các người là anh hùng hảo hán, luôn kính trọng những phần tử ngoan cường, nhưng dần dần phát hiện hai người...

- Được rồi, thần sắc của người loại nào là ngụy trang, loại nào là sự thật, trong lòng chúng ta biết rõ.

Kế Toán nói:

- Đừng lãng phí thời gian nữa, bây giờ nghe cho kỹ...

Chương 13 : Mời vào cuộc

Quận Long, Bắc Kinh, trong một biệt thự.

Lúc này tuy là buổi trưa, nhưng đối với Lý Duy thì ngày và đêm cũng không có gì khác biệt. Hắn vẫn ngồi bên cạnh một quầy rượu thu nhỏ tự rót tự uống, sắc mặt phiền muộn không vui.

Quản gia từ ngoài cửa đi vào, trên tay bưng một cái khay, phía trên đặt một chiếc máy tính bảng. Sau khi đi đến trước mặt Lý Duy liền nói:

- Thiếu gia, có điện thoại tìm ngài.

- Không phải ta đã dặn rồi sao, đừng đưa điện thoại vào đây.

Lý Duy nói xong lại ngửa cổ uống cạn một ly rượu mạnh.

- Ừm... thiếu gia, điện thoại này là... do Khương Quân tiểu thư gọi.

Quản gia ngập ngừng trả lời.

Nghe được cái tên này, mắt của Lý Duy lập tức mở lớn còn hơn mắt trâu. Hắn giật lấy máy tính bảng do quản gia bưng tới, đặt lên quầy rượu, phát tay ra hiệu cho quản gia ra ngoài, sau đó vội vàng bỏ chế độ màn hình chờ, nhấn phím nói chuyện.

Kết quả trên màn hình lại hiện lên một gương mặt đàn ông.

Người đàn ông kia ngồi trên ghế sofa phía sau bàn làm việc, đầu tóc rối bù, mặc áo sơ mi đen và âu phục đen nhẵn nhúm, uống cà phê vừa nhìn liền biết là hàng giá rẻ, sắc mặt giống như còn chưa tỉnh ngủ, nhìn vào webcam nói:

- Xin chào, Lý công tử.

Lý Duy không kiên nhẫn hỏi:

- Người là ai?

Hắn nói xong liền quay đầu nhìn một cái, chắc là muốn chất vấn quản gia

tại sao lại bảo điện thoại này do Khương Quân gọi tới, đáng tiếc lúc này quần gia đã rời khỏi phòng rồi.

Thiên Nhất không trả lời câu hỏi của Lý Duy, mà nói:

- Ta nghĩ chắc người rất thất vọng, trên màn hình lại không phải là gương mặt của Khương Quân.

Lý Duy nghe vậy lại hơi cau mày:

- Chẳng lẽ người biết cô ấy ở đâu?

Thiên Nhất vươn tay trái ra, kèm theo tiếng két két chói tai. Hắn kéo một chiếc ghế có dựa lưng từ bên ngoài vào trước ống kính, Khương Quân đang bị cột vào chiếc ghế kia, hai tay trói ở sau lưng, miệng bị dán chặt.

Thoạt nhìn nàng không hoảng loạn lắm, sau khi tiếp xúc với ánh mắt của Lý Duy trên màn hình, sắc mặt cũng không có biến hóa quá lớn. Trên mặt không có nước mắt, tóc và quần áo cũng không lộn xộn, dáng vẻ không giống như bị hành hạ, nhưng trong mắt vẫn lộ ra một chút bất an và sợ hãi.

Hai tay Lý Duy nắm lấy máy tính bảng, ân cần kêu lên:

- Khương Quân! Em không sao chứ! Em đang ở đâu?

- Được rồi, được rồi...

Thiên Nhất lại vươn tay đẩy chiếc ghế ra khỏi ống kính.

Ánh mắt của Lý Duy nhìn chằm chằm vào Khương Quân, cho đến khi chiếc ghế kia hoàn toàn biến mất khỏi ống kính, mới đổi thành một loại ánh mắt hung tợn nhìn Thiên Nhất:

- Người lại dám...

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi, giận đến nói không nên lời.

Thiên Nhất nói:

- Đừng kích động, Lý công tử. Ngoại trừ tự do thân thể, Khương Quân cũng không bị xâm phạm hoặc ngược đãi dưới bất kỳ hình thức nào. Ăn tốt uống tốt ở tốt, việc riêng tư cá nhân cũng được bảo đảm. Bởi vì sự lễ độ của ta, cô ấy cũng rất phối hợp với hành động bắt cóc lần này. Vừa rồi lúc quần gia của người nhận điện thoại, đúng là Khương Quân ở trước ống kính nói chuyện với hắn, nếu không hắn cũng sẽ không mang tới cho người. À, đương nhiên vừa rồi miệng cô ấy còn chưa bị dán.

Lý Duy uống một hớp rượu, cố nén lửa giận trong lòng, bình tĩnh lại một chút, sau đó trả lời:

- Chỉ cần ngươi bảo đảm sự an toàn của cô ấy, tiền có thể thương lượng.

- Đây đúng là bắt cóc, nhưng ta không cần tiền.

Thiên Nhất cười nói:

- Ha ha... đừng làm vẻ mặt như vậy. Ngươi yên tâm, ta cũng không cần người. Nếu ta muốn người thì cũng không cần liên lạc với ngươi, cô gái này ta cứ trực tiếp nhận là được.

- Vậy ngươi muốn thế nào?

Lý Duy hỏi.

Thiên Nhất nói:

- Ngươi là người làm ăn, chúng ta bàn chuyện mua bán đi, mua bán không liên quan đến tiền.

- Ta hiểu rồi.

Lý Duy nói:

- Ngươi muốn cái gì? Súng đạn? Khoa học kỹ thuật? Nữ minh tinh?

- Ta muốn ngươi nghe cho rõ quy tắc trò chơi.

Thiên Nhất trả lời:

- Ngoài ra ta nhắc nhở ngươi một chút, những thứ ngươi vừa kể dùng tiền cũng có thể mua được, vấn đề là tốn bao nhiêu mà thôi.

Hắn uống một ngụm cà phê, không nhanh không chậm nói:

- Sau này chúng ta còn phải liên lạc vài lần nữa. Trong quá trình nói chuyện đó, vì để tâm tình của ta vui vẻ một chút, từ nay ta đề nghị ngươi không nên dùng logic của đám bóc lột dân chúng các ngươi để suy xét giá trị quan của ta, suy đoán mục đích của ta. Loại người như các ngươi thật sự quá thấp hèn, chỉ nhìn mặt ngươi đã khiến ta muốn nôn mửa rồi.

- Vậy ngươi rốt cuộc muốn thế nào!

Mắt của Lý Duy sắp trợn ra máu, nhưng lại không tiện phát tác. Dù sao Khương Quân đang nằm trong tay Thiên Nhất, chộc giận đối phương sẽ không có lợi.

Thiên Nhất một tay nâng cằm nói:

- Lúc này bên tay phải người, ở một đầu khác của quầy rượu, có đặt một máy pha cà phê rất mới. Ba ngày trước bởi vì tâm tình bức bối, người đã đập bể máy pha cà phê cũ. Chiều hôm đó quán gia phải mua thêm một máy mới.

Hắn uống một ngụm cà phê:

- Bây giờ phiền người đi qua, lấy bình cà phê ra, sau đó để máy pha cà phê kia nằm ngang.

Lý Duy hỏi:

- Người đang giờ trò gì?

- Làm theo là được, rất nhanh người sẽ hiểu.

Thiên Nhất nói.

Lý Duy cầm máy tính bảng, vẽ mặt hoài nghi đi đến chỗ máy pha cà phê kia. Chiếc máy kia cũng không nặng lắm, sau khi lấy bình ra, hắn đặt máy pha cà phê nằm ngang trên quầy rượu.

- Bây giờ thì sao?

Lý Duy hỏi.

Thiên Nhất trả lời:

- Người đi lấy đồ đục nước đá, dọc theo rìa cạy phần đế ra.

Lý Duy để máy tính bảng xuống, nhanh chóng làm theo. Sau khi mở đế của máy pha cà phê ra, hắn phát hiện bên trong lại có một lớp kép rất mỏng, trong không gian nhỏ này cất giấu một chiếc điện thoại di động.

- Người đã lên vào phòng ta!

Lý Duy lại cầm máy tính bảng hét lên với Thiên Nhất.

Thiên Nhất lại nhún nhún vai:

- Không cần thiết, ta chỉ cần tráo đổi lúc món hàng này trên đường đưa đến nhà người là được rồi. Tóm lại có hai chuyện mà người nên biết. Thứ nhất, ta có thể đưa một chiếc điện thoại di động vào, nghĩa là cũng có thể tùy thời đưa một trái bom vào. Thứ hai, lần sau ta sẽ thông qua điện thoại di động này liên lạc với người.

Hắn dừng một chút rồi nói:

- Bây giờ nghe cho kỹ quy tắc trò chơi.

- Ngày mai, cũng là ngày 30 tháng 4, ta sẽ gọi điện thoại lần đầu tiên hành trò chơi với người, trước lúc đó hi vọng người giữ cho kỹ chiếc điện thoại di động này.

- Người có thể gọi người của HL đến, điều tra thông tin về ta, phân tích mỗi câu nói của ta, ta cho phép người truy xét hành tung của ta. Chuyện này không quan trọng, chuyện tiếp theo mới là trọng điểm.

- Mỗi lần gọi điện thoại, ta sẽ cho người một “đề bài”. Làm thế nào để hoàn thành, chuyện đó quyết định bởi phán đoán của cá nhân người. Ta sẽ không cho người thời gian dư dả đi nghiệm chứng tương lai không biết, người phải dựa vào suy luận chủ quan thuần túy để nhận ra thật giả, sau đó nhanh chóng hành động.

- Mỗi lần người hoàn thành một đề bài, ta sẽ cho người một tin tức. Tổng cộng có năm tin tức, sau khi gộp đủ người sẽ biết được chỗ của Khương Quân. Ta sẽ đặt cô ấy ổn định ở đó, để người diễn vở kịch anh hùng cứu mỹ nhân.

- Nhưng nếu như một đề bài thất bại...

Thiên Nhất lại kéo chiếc ghế kia vào trong ống kính, một tay ấn lên vai Khương Quân:

- Cô ấy phải ném một chút đau khổ rồi.

Hai tay Lý Duy nổi lên gân xanh, hấn nắm máy tính bảng, đưa mặt đến gần nói:

- Nếu người dám động đến một sợi tóc của cô ấy...

Nghe vậy, Thiên Nhất liền cẩn thận dùng hai ngón tay bứt một sợi tóc trên đầu Khương Quân, sau đó dùng ngón trỏ tay kia quẩn một vòng, kéo đứt sợi tóc từ chính giữa. Làm xong hấn lại nhìn màn hình nói:

- Kịch động cái gì? Người còn dám đe dọa ta? Người có văn hóa không? Người có từng thấy bọn bắt cóc rãnh rỗi đi sửa đầu tóc của con tin cho vui không? Ta giống như mở tiệm uốn tóc sao? Người còn tròng mắt! Người tròng một cái nữa thử xem, có dám nói thêm vài từ dơ bẩn, người dám nói thì ta dám làm.

Lúc này Lý Duy đã cảm nhận được đầy đủ thế nào là bị người ta cười trên đầu trên cổ. Từ khi trong bụng mẹ chui ra đến nay, hắn chưa từng tức giận như vậy, có lẽ mạch máu cũng bị nổ mấy cái.

- Người rút cuộc là ai? Người làm như vậy mục đích là gì...

- Ta không muốn nói cho người biết, càng không hi vọng người có thể hiểu được.

Thiên Nhất lại đẩy Khương Quân ra khỏi ống kính:

- Những tội phạm mà người gặp trước đây đều quá tầm thường, mà trí tưởng tượng của người cũng quá hạn hẹp. Chờ sau khi người hoàn thành tất cả đề bài của ta, có lẽ sẽ được nhìn lên thế giới chỗ ta một chút.

Chương 14 : Cao thủ

Lúc Thiên Nhất gọi điện thoại đe dọa, Cố Vấn và Kế Toán bên này cũng đồng thời tiến hành nhiệm vụ. Phùng Bất Nhị đang dẫn bọn họ đi đến phòng máy ở tầng mười ba rưỡi.

Nhìn từ bên ngoài tòa nhà, tầng này dường như không có gì khác với lầu trên lầu dưới. Thực ra tất cả cửa sổ bên ngoài tầng này đều không dùng thủy tinh có màu, mà là gương có màu, cho dù có người dùng ống nhòm quan sát cũng không nhìn thấy tình huống bên trong, đừng nói đến trong những “cửa sổ” kia còn có một lớp thép.

Thiết kế của tầng này theo kiểu đóng kín, nhất trí, phòng ốc lộn xộn, diện tích mỗi phòng cũng không lớn, giữa các phòng ngoại trừ ống thông gió cũng không có bất kỳ cửa chính hay cửa sổ nào thông nhau, mỗi vách tường đều làm bằng thép hợp kim. Nếu như không có bảng số phòng chỉ dẫn, đi trong những hành lang nhìn gần giống nhau này rất nhanh sẽ bị lạc đường.

Trên đoạn đường không dài lắm này, bọn Cố Vấn cũng gặp phải hai tên kỹ sư đảm nhiệm công việc bảo vệ. Nhưng bởi vì mỗi ngày đều phải ra vào tòa nhà, thành viên Giới Luật Thép hoạt động ở đây cũng chỉ mặc âu phục, không mặc trang phục đặc biệt của tổ chức, điều này khiến cho hai kẻ xâm nhập đi theo sau hành tinh nội vụ trưởng có thể lừa gạt qua cửa.

Trong lòng Phùng Bất Nhị cảm thấy rất bức bối. Hai kẻ đi phía sau này, một người mặc đồ bình thường tỏ ra rất nổi bật ở đây, một người khác thì xách theo một chiếc vali lớn như vậy, kết quả lại không ai chặn đường tra hỏi, như vậy là sao? Từ lúc nào ta lại có mặt mũi lớn như vậy?

Thực ra trong lòng hai tên kỹ sư kia cũng cảm thấy hai kẻ đi theo Bật Mã Ôn rất khả nghi, nhưng vừa suy nghĩ, người bên ngoài căn bản không vào được tầng này, nếu thật sự có kẻ xâm nhập thì đã sớm báo động rồi. Hơn nữa bọn họ còn đi cùng với Bật Mã Ôn, cũng không thấy Bật Mã Ôn có dấu hiệu bị khống chế. Như vậy có tám thành bọn họ là người mới được phân

bộ khác điều tới. Ài, hiện giờ người mới kỳ kỳ quái quái, vẻ mặt còn rất kiêu ngạo...

- Lại hoàn thành được tới mức này.

Cố Vấn đóng cửa phòng máy lại, nhìn máy chủ to lớn chiếm cả bức tường phía trước, tâm tắc khen ngợi.

Kế Toán ngẩng đầu nhìn lên góc trần nhà:

- Trong phòng này không có camera.

Cố Vấn nói:

- Camera ở hành lang bên ngoài chắc chắn đã chú ý tới chúng ta, cộng thêm phòng vệ sinh sục đồ rất nhanh sẽ bị phát hiện, thời gian của chúng ta có hạn.

Hắn nói xong liền đi đến gần Sứ Đồ. Bộ máy này còn lớn hơn trong tưởng tượng, bàn điều khiển chính đã rộng ba mét, màn hình hiển thị lớn được chia thành nhiều màn hình nhỏ có chính và phụ. Thông tin quan trọng của Giới Luật Thép, việc truyền tải tin tức, phân tích xử lý tình báo vv, đều cần mượn máy tính siêu cấp này để thực hiện.

Đương nhiên, xác suất bộ máy này của phân bộ Khai Phong được người khác sử dụng là rất thấp, rất ít khi có người đến phòng máy.

- Thực ra bỏ qua vấn đề camera và nhà vệ sinh, tất cả máy tính trong phòng khác ở tầng này hẳn đều bị Sứ Đồ giám sát và điều khiển, sau khi xâm nhập hệ thống chắc sẽ bị bọn họ biết.

Kế Toán thả vali xuống, mở ra, bên trong có lắp ba khối kim loại dẹp màu đen hình chữ nhật. Hắn lần lượt lấy ra, chồng trên mặt đất giống như xếp hình.

- Vậy cũng chưa chắc, không chừng bọn họ sẽ cho là có người tải phim xuống, dẫn đến văn phòng bị shutdown tập thể.

Cố Vấn lắc lắc ngón tay, Phùng Bất Nhị bị sợi dây chân lý kéo đi, lùi về phía sau, dựa vào góc tường phía xa, phần lưng bị kéo thẳng, cổ co mạnh về sau, chỗ cổ họng còn hiện lên một vết máu nhạt.

- Người trước tiên chờ ở đó một lát, khi rời đi có lẽ chúng ta còn phải sử dụng người.

Dứt lời Cố Vấn liền khom người nâng khối kim loại màu đen trên đất lên.

Lúc này ba khối kim loại dẹp mặt ngoài bằng phẳng kia không ngờ lại hợp thành một thể, giống như nam châm không thể tách rời.

Cô Vần đặt khối kim loại màu đen lên bàn điều khiển, chờ khoảng ba mươi giây. Chỉ thấy hơn nửa phần kim loại màu đen kia tự động nhấc lên, bên trong có một bộ bàn phím tương tự như máy tính bình thường, ngoài ra còn có nhiều phím không rõ công năng. Hơn nửa phần nhấc lên lại trở thành một màn hình hiển thị nhỏ.

Phùng Bất Nhị cẩn thận quan sát, hần phát hiện bên dưới khối kim loại màu đen và bàn điều khiển Sứ Đồ dường như bị thứ gì màu đen nối liền với nhau. Nhìn từ xa cũng không rõ đó rốt cuộc là gì, giống như là dây điện, cũng có thể là đầu cắm kim loại. Tóm lại kim loại màu đen kia giống như một bộ xếp hình Lego, một bộ phận cắm vào bàn điều khiển của Sứ Đồ vốn không hề có khe hở.

- Vốn tưởng rằng quá trình sẽ rất phức tạp, không ngờ lại dễ dàng như vậy. Kế Toán nhìn màn hình của Sứ Đồ, hình ảnh đăng nhập ban đầu đã biến mất, sau một hồi nhấp nháy, ký hiệu thánh giá ngược màu đen lại xuất hiện trên màn hình lớn.

Phùng Bất Nhị kinh ngạc nói:

- Không thể! Không trải qua quét hình con người, cũng không đăng nhập hệ thống, các người làm sao thực hiện được! Máy tính màu đen kia rốt cuộc là gì?

Ngón tay của Cô Vần nhanh chóng lướt qua bàn phím, trên màn hình không ngừng xuất hiện những cửa sổ, vô số dữ liệu lóe lên rồi biến mất. Có điều hần đọc nhanh như gió, trí nhớ và khả năng lý giải càng xuất sắc, đã sớm quen làm nhiều việc cùng lúc, cho nên rất dễ dàng trả lời:

- Đây chính là chênh lệch.

Khóe miệng hần nhếch lên, rất đặc ý nói:

- Lúc vừa đi vào ta cũng hơi kinh ngạc. Là một hệ thống tách rời với mạng lưới toàn cầu do đế quốc khổng lồ, điều kiện cơ bản là phần mềm và phần cứng phải tạo thành một thể. Về mặt phần mềm tuy các người không bằng Tiên Tuyến Tự Do, nhưng trình độ phần cứng quả là đứng đầu thế giới. Dù sao cũng là tổ chức có căn cơ tại Châu Âu, với kỹ thuật chế tạo phần cứng ở quận Hắc Ưng, đám người Bắc Mỹ kia cũng không học được. So sánh

với Sứ Đồ trước mắt này, kiêu dáng của Ma Trận đúng là quá tệ hại.

- Nhưng Ma Trận hay Sứ Đồ cũng vậy, vốn không cùng cấp bậc với bộ “Vận Mệnh” trên tay ta đây. Nó chính là kiệt tác của thợ thủ công vĩ đại nhất và hacker mạnh nhất trên tinh cầu này.

Kế Toán lãnh đạm nói:

- Ừm... anh đã không phải là thợ thủ công vĩ đại nhất, cũng không phải là hacker mạnh nhất, anh đặc ý như vậy làm gì...

- Anh bớt nói đi, nghỉ ngơi cũng đủ rồi, mau phá vỡ thép hợp kim dưới sàn nhà, mở đường lui trước đã.

Cố Vấn cũng không quay đầu lại nói:

- Một tên ngớ ngẩn không phân biệt được đông tây nam bắc và một tên nghiện máy tính sống trong thế giới hệ nhị phân, chỉ nhớ tới diện mạo của bọn họ là ta lại sinh ra cảm giác ưu việt.

Đột nhiên động tác của hắn dừng một chút:

- Hả? Đây là tình huống gì.

Hắn lại bật cười:

- Ha... không ngờ lại gặp được cao thủ. Ngoại trừ Thuật Sĩ và Gates, trên thế giới còn ai có thể làm đến mức này...

Cùng lúc đó tại Tây Âu, quận Hồng Sư, trong phân bộ Madrid của Giới Luật Thép.

Một cô gái tóc đỏ cột đuôi ngựa đang bận rộn trước bàn điều khiển của tổng đài Sứ Đồ, đầu ngón tay của cô bay lượn trên bàn phím, vẻ mặt ung dung, thần sắc an nhàn, miệng còn ngậm một chiếc kẹo que, lẩm bẩm nói:

- Chỗ Khai Phong lại xuất hiện một kẻ lợi hại như vậy, chẳng lẽ là Thuật Sĩ...

Đón đọc chương mới nhất tại Tàng Thư Viện.

Chương 15 : Viện trợ

Lúc này trong tầng lầu bỗng vang lên tiếng báo động, xem ra sự việc đã bại lộ, Cố Vấn và Kế Toán sắp lâm vào cục diện bất lợi bị người ta bắt rùa trong hũ.

Kế Toán quỳ một chân dưới đất, tay phải chống lên mặt đất, nói với Cố Vấn:

- Cho thêm ta ba phút là được rồi.

Cố Vấn nói:

- Không cần gấp, bộ Sứ Đồ này đã nằm dưới sự khống chế của ta, tất cả camera và thiết bị điện tử trong tầng lầu này đều do ta chỉ huy, đương nhiên cũng bao gồm cửa điện tử của căn phòng này. Muốn cưỡng chế phá bỏ loại thép hợp kim này, chỉ có người siêu năng lực và vũ khí hạng nặng mới làm được.

Hắn còn chưa nói xong, chợt nghe hai tiếng bình bình, trên cánh cửa phía sau nhô ra hai đầu nắm tay lớn như nồi đất.

Cố Vấn quay đầu liếc nhìn một cái, hít thở sâu vài lần, sau đó lại vùi đầu thao tác trên bàn phím của “Vận Mệnh”, đồng thời nói nhanh:

- Hạn cho anh giải quyết trong hai phút!

Lúc này ở ngoài cửa, ngoại trừ mười hai tên kỵ sĩ phụ trách chiến đấu, còn có kỵ sĩ đội trưởng Hà Dịch cùng thuộc cấp Cường như Phùng Bất Nhị.

Vừa rồi hai quyền kia chính là do hắn đánh ra, sau khi đánh xong hai giây hắn lại hối hận, bởi vì thật con mẹ nó đau. Nhưng dưới sự quan sát của đông đảo thủ hạ, Hà Dịch chỉ có thể cố gắng chịu đựng, ra vẻ bình tĩnh. Có điều sau đó hắn cũng không tiếp tục dùng nắm tay, mà đổi thành dùng vai đụng vào cửa.

Lúc này tường đồng vách sắt lại trở thành phòng ngự hữu hiệu, ngăn cản thành viên của chính Giới Luật Thép. Những người bên cạnh Hà Dịch cũng chỉ có thể nhìn bất đắc dĩ, chờ kỵ sĩ đội trưởng đại nhân phá cửa ra. Dù sao

Sứ Đồ còn ở trong phòng máy, dùng vũ khí hạng nặng phá cửa không chừng sẽ phá luôn cả máy.

Trên đầu Kế Toán đã đầy mồ hôi, dưới con mắt của hắn, ngoài cửa giống như có một chiếc xe tải liên tục đâm tới, tùy thời có thể phá cửa xông vào cán qua người mình.

Cố Vấn thì đã hoàn thành chuyện cần làm, khi hắn đang chuẩn bị đóng Vận Mệnh lại, màn hình lớn trên tường đột nhiên xuất hiện biến hóa ngoài dự liệu. Trên màn hình hiện lên một cô gái tóc đỏ cột đuôi ngựa, mặc đồng phục của thành viên cao cấp Giới Luật Thép, màu sắc trắng tinh, trước ngực trái là hình thập tự màu đỏ, hai đường dây đỏ thẳng đứng đan xen kéo dài (được rồi, năm 05-07 đồng phục của quân đội Anh có in thập tự màu đỏ ở vai phải, nhưng miêu tả của ta không liên quan gì đến nó), trên vai có quân hàm màu sáng bạc. Cô không đội mũ, miệng ngậm một chiếc kẹo que, tuổi tác thoát nhìn cũng xấp xỉ với Cố Vấn.

Cô và Cố Vấn đồng thời chú ý tới đối phương, lộ ra biểu tình giống nhau, hiển nhiên bọn họ đều không ngờ trước mắt lại xuất hiện một người xa lạ như vậy.

Hai người đồng thanh thốt lên:
- Người là ai...

Cô gái kia lập tức nói:

- Bỏ đi, người là ai cũng được, dù sao cái máy kia của người đã bị ta chặn đứng rồi. Thật đáng tiếc, không thể để người thành công xâm nhập tổng đài.

Cố Vấn nghe được sự đắc ý của đối phương, liền cười nói:

- Làm sao cô biết ta đã thất bại? Có lẽ hệ thống Sứ Đồ đã bị lây nhiễm toàn diện, chỉ là cô không phát giác được mà thôi.

- Hừ... phô trương thanh thế.

Lúc này cô nhìn thấy “Vận Mệnh” trên bàn điều khiển, sắc mặt khẽ biến nói:

- Đó là cái gì?

Cố Vấn đóng Vận Mệnh lại:

- Tấn gẫu với cô rất vui, tạm biệt.

Hắn trực tiếp rút Vận Mệnh ra khỏi bàn điều khiển, những vật chất màu đen nổi liền dạng keo giống như thân thể Dark Water biến thành lập tức bị kéo đứt, đồng thời màn hình lớn cũng trở nên đen kịt.

Cố Vấn lại chia Vận Mệnh thành ba khối, bỏ vào trong vali của Kế Toán. Lúc hắn đóng vali, một mảnh đất chính giữa phòng máy đã bị chấn đầy vết nứt, nhờ vào nỗ lực của Kế Toán.

Trông thấy cửa sắp bị phá ra, Cố Vấn nhìn khối thép hợp kim tùy thời có thể bay tới, nói:

- Xem tình hình này, chúng ta khẳng định đánh không lại người ngoài cửa, cũng may chúng ta còn có con tin.

- Người khẳng định sao?

Lúc Cố Vấn nghe được bốn chữ này, hắn liền biết sự việc đã hỏng. Bởi vì câu này không phải do Kế Toán nói, mà là Phùng Bất Nhị nói, điểm chết người là giọng nói này lại vang lên bên tai Cố Vấn.

“Xem thường hắn rồi... vừa nãy quá tập trung so tài với cô gái kia, nhất thời sơ xuất, lại bị hắn nắm được cơ hội.” - Khi trong lòng Cố Vấn thoáng qua ý niệm này, lưng phải đã trúng một đấm.

Phùng Bất Nhị trong nháy mắt xông đến gần, Kế Toán và Cố Vấn gần như đồng thời phản ứng lại. Khi Kế Toán ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Cố Vấn phun ra một ngụm máu, bị đánh sập xuống đất.

Lúc này lại xảy ra chuyện trùng hợp.

Bởi vì khối thép hợp kim dưới chân đã trong trạng thái gần vỡ nứt, thân thể Cố Vấn bị lực mạnh đánh trúng, giống như một khối gạch đập xuống dưới, trực tiếp phá tường bay qua, khiến cho sàn nhà sụp đổ, Kế Toán và chiếc vali lớn của hắn cũng theo đó rơi xuống.

Mà lúc này Phùng Bất Nhị đang đứng, hơn nữa thần kinh đang trong trạng thái chiến đấu căng thẳng. Hắn phản ứng theo bản năng, nhảy lùi lại một bước nhỏ, kịp thời lui lên bên bàn điều khiển. Sàn nhà chỗ này không bị ảnh hưởng, miễn cưỡng có thể để hắn đặt chân.

Ai ngờ cùng lúc đó cửa bị đục ra, một khối thép hợp kim thật dày bị Hà Dịch quất lớn một tiếng đánh văng, bay thẳng về phía Phùng Bất Nhị. Phùng Bất Nhị còn chưa đặt chân vững, hơn nữa không thể tránh né, giống như một mảnh rau diếp trong sandwich bị kẹp giữa bộ máy Sứ Đồ và cánh cửa, đập mạnh một cái.

Người bên ngoài nối đuôi nhau xông vào, người đi trước chỉ cảm thấy bụi đất bay lả tả, còn chưa thấy rõ tình hình đã bị người phía sau đẩy tới, rơi vào trong hố giữa sàn nhà.

Hà Dịch là người cuối cùng đi vào, vừa rồi sau khi hấn phá cửa đã thở hổn hển như trâu, chỉ vào trong cửa, nói một câu mà thủ lĩnh băng cướp thường nói với đám đàn em:

- Lên! Lên!

Mặc dù hấn là người năng lực cấp Cường, nhưng sở trường lại không phải dùng sức. Giây phút thành công khiến hấn giống như được đại xá, hấn thật sự sợ rằng đến khi kiệt sức vẫn không mở được cửa, vậy thì xấu hổ rồi.

Sau khi vào phòng, Hà Dịch chỉ thấy bên cạnh có năm sáu tên kỵ sĩ đứng rải rác, số còn lại không biết đã đi đâu. Trong phòng tràn ngập bụi sắt, trước màn hình lớn của Sứ Đồ có Bất Mã Ôn đang đứng, lúc này cánh cửa đã bị hấn ném sang một bên, nhưng gương mặt của hấn cũng bị đập đến sưng vù.

- Tên phản đồ nguoi!

Hà Dịch thở hổn hển nói.

Phùng Bất Nhị trả lời:

- Vừa rồi ta bị bọn chúng khống chế, không có thời gian giải thích. Trong bọn chúng có một người đã bị ta đả thương, mau xuống bắt bọn chúng.

Hà Dịch chỉ vào Phùng Bất Nhị:

- Nguoi đứng yên đừng nhúc nhích! Chờ ta trở lại sẽ xử lý nguoi.

Hấn nói với hai tên kỵ sĩ bên cạnh:

- Các nguoi trông chừng hấn.

Dứt lời cũng nhảy vào trong hố bên dưới.

Tầng mười ba là công ty vỏ rỗng trên danh nghĩa của Giới Luật Thép, bên trong vốn không có mấy người, lúc trần nhà sụp xuống cũng không ai biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Sau khi sụp đổ xảy ra không đến năm giây, trong bụi mù có một bóng người bò dậy, tay trái cầm một chiếc vali lớn, tay phải vác theo một người, chạy như điên về phía cửa sổ sát sàn.

Tầng mười ba được bố trí giống như cao ốc văn phòng phổ thông, cửa sổ hướng ra bên ngoài làm bằng thủy tinh dày bình thường. Kế Toán vung tay ném vali tới trước, phá ra một lỗ hổng, sau đó vác Cố Vấn nhảy ra ngoài.

Người đi đường lập tức kinh hãi, trên tầng mười ba của một tòa nhà buôn đột nhiên bay ra một chiếc vali lớn, tiếp đó lại có hai người nhảy ra, đây là tình huống gì?

Kế Toán dùng bàn tay trống núu vào cửa kính bên ngoài tòa nhà, giảm bớt tốc độ rơi xuống của hai người. Tay của hắn giống như có một loại lực lượng thần kỳ, bám vào mặt ngoài phẳng lì vẫn có thể sinh lực ra hút nhất định, nhưng tốc độ rơi xuống vẫn còn rất nhanh.

Trong lòng Kế Toán nhẩm tính, nếu chỉ có một mình, với tố chất thân thể cấp Giấy của hắn, cộng thêm dùng năng lực giảm bớt tốc độ, nhiều nhất chỉ bị té gãy một chân. Nhưng bây giờ vác theo Cố Vấn, rất có thể sẽ bị thương nặng, sau khi rơi xuống không lâu còn phải nghênh đón truy binh...

Chuyện này nếu như hắn không tính được, cũng không cần gọi là Kế Toán gì nữa. Kết luận rất đơn giản, vứt bỏ Cố Vấn thì còn khả năng chạy trốn, mang theo phiền phức này thì cả hai đều phải chết.

Thời gian để Kế Toán do dự không nhiều lắm, hắn phải lập tức đưa ra lựa chọn, vứt bỏ Cố Vấn hay là chống đỡ đến cùng.

Ngay lúc này, một bóng đen tiến vào trong tầm mắt của Kế Toán. Người nọ lại từ trên trời bay xuống, sự xuất hiện của hắn đã giải quyết tất cả vấn đề. Tại khoảnh khắc này, Kế Toán đã không cần lo lắng sẽ té chết, cũng không cần lo lắng đến truy binh gì nữa.

Mấy giây trước, khi Kế Toán phá cửa sổ chạy ra, Gambling Snake cũng đang hai cánh tay từ sân thượng tòa nhà nhảy xuống, giống như một mũi

tên nhọn đi sau mà tới trước, giữa không trung bắt kịp hai người sắp rơi xuống đất.

Hắn dán chặt tường ngoài cao ốc trượt xuống, lúc đi qua tầng chín lại nhẹ nhàng dùng kiếm trong tay áo cắt đứt một tấm cửa sổ sát sàn, đồng thời cũng không quay đầu lại, ném ngược ra một cái móc, móc vào ven rìa kiến trúc. Trong nháy mắt dây cáp gắn với móc đã kéo thẳng, bởi vì ở một đầu khác của dây cáp, Gambling Snake đã bắt lấy cánh tay trái của Kế Toán.

Lực rơi còn chưa hoàn toàn tan biến, hai chân Gambling Snake nửa hư nửa thực đập vào tường ngoài cao ốc, mượn sự đung đưa của dây cáp để hóa giải lực xung kích còn sót lại. Hắn kéo hai người kia từ lầu hai bay ngang đến lầu ba, sau đó cổ tay dùng sức, nhấc hai người đang lơ lửng giữa trời lên một đoạn. Một tay vòng lại ôm lấy eo Kế Toán, tay kia hơi rung động, dây cáp trên móc liền tự động co lại, kéo ba người đi lên. Mượn thế kéo này, Gambling Snake ném Kế Toán và Cố Vân vào trong tầng chín tòa nhà. Tất cả những chuyện này chỉ hoàn thành trong vòng mười giây, kỹ xảo vượt nóc bằng tường của Gambling Snake tỏ ra rất thoải mái tự nhiên, tay nghề điêu luyện.

Mà vào lúc này, trên tầng mười ba mới có mấy tên kỵ sĩ của Giới Luật Thép lộ đầu ra. Bọn họ rất nhanh chú ý tới tình hình phía dưới, quay đầu la lên mấy câu. Hà Dịch nhanh chóng đi đến bên cạnh cửa sổ vỡ nát, không hề do dự chuẩn bị nhảy xuống. Ai ngờ hắn vừa cúi đầu, chợt thấy vật sáng lạnh lóe lên. Tuy hắn đã cố hết sức rụt cổ lại, nhưng từ trán đến đỉnh đầu vẫn bị gọt một lớp da. Một nam nhân hơn ba mươi tuổi, trong nháy mắt mép tóc đã lùi đến vị trí của người năm mươi tuổi.

Một bóng đen từ dưới lầu lướt lên, đánh cho Hà Dịch trở tay không kịp, nhìn tư thế này thì Batman cũng chỉ như vậy mà thôi.

Hà Dịch và đám kỵ sĩ liên tục lùi lại mấy trượng. Chỉ thấy Gambling Snake nhẹ nhàng lộn người vào tòa nhà, đứng trước mặt bọn họ, thần sắc lạnh giá, ánh mắt khinh thường, thanh kiếm uống máu, xem ra người này sẽ không để cho bọn họ dễ dàng đi qua.

- Suýt nữa đã không đuổi kịp, cũng may là không đến quá trễ.

Gambling Snake thả lỏng cổ áo một chút:

- Không biết các vị có thể bỏ qua lần này hay không, để đồng bạn của ta rời khỏi.

Chương 16 : Kỵ Sĩ Bóng Đêm

Chiếc vali lớn bay ra khỏi tòa nhà rơi xuống đường, trên vali không có một vết xước nào, ngược lại mặt đường bị đập nứt ra. Người đi đường bị động tác trên không vừa rồi của Gambling Snake làm cho sững sờ, nhất thời cũng không ai chú ý tới chiếc vali kia.

Mấy phút sau, trên đường cách đó không xa vang lên tiếng còi báo động. Trong khu vực nội thành phồn hoa như vậy, mỗi con đường đều có camera của chính phủ, cảnh sát kịp thời chạy tới cũng không kỳ quái.

Nhưng có người còn tới nhanh hơn cảnh sát, đó là một người đàn ông da đen cao gầy, đầu trọc, mang mũ lưỡi trai và kính râm, ăn mặc cũng không quá nổi bật. Hắn nhanh chóng băng qua đám người, chạy thẳng tới chiếc vali trên đất kia, sau đó nhặt vali của Kế Toán lên, đi về phía tòa nhà.

Cửa chính tòa nhà được làm bằng thủy tinh công nghiệp, lúc này đã bị đám bảo vệ đóng lại. Cửa vào thang máy và thang bộ từ tầng mười bốn đến hai mươi tám cũng bị đóng kín. Loại cao ốc toàn bộ áp dụng hệ thống bảo vệ điện tử hóa như vậy, muốn phong tỏa triệt để thì không tới một phút là có thể làm được.

Người da đen kia không dừng lại, nhanh chóng đi đến trước tòa nhà, ngẩng đầu xác nhận một chút vừa rồi Kế Toán và Cố Vấn đã đi vào tầng nào, sau đó vung tay ném vali của Kế Toán ra, trực tiếp đập vỡ cửa chính. Hành động này khiến cho tất cả bảo vệ trong trong đại sảnh đều bị thu hút, bọn họ cũng không nói nhiều, lập tức rút gậy ngăn đeo bên người xông tới.

Người đàn ông da đen kia gỡ mũ xuống, tiện tay ném đi, lại tháo kính râm xuống, trên mặt không có lông mày, đầy những vết sẹo:
- Xin hỏi một chút...

Hắn vừa nói vừa tát một cái, khiến cho tên bảo vệ cách hắn gần nhất, chạy đến nhanh nhất bị đánh bay ra ngoài:

- Lên tầng chín phải đi thang máy nào?

Trong đám bảo vệ chạy phía sau có một người nhận ra hắn, sắc mặt chợt biến đổi, vội vàng hô lên:

- Dừng qua! Hắn là Speighton!

Thực ra hắn không nói cũng vậy, bởi vì vừa rồi người dẫn đầu đã bị một tát đánh bay đến hai mươi mét, miệng sùi bọt mép, những người khác đều chậm lại cân nhắc việc tiếp tục xông lên.

Speighton tiếp tục đi tới trước:

- Đã không dám cản ta, vậy hãy trả lời câu hỏi của ta.

Đám bảo vệ thấy hắn tiến lên, chỉ có thể ào ạt lui về phía sau, giữ một khoảng cách với hắn, chỉ thiếu điều quay đầu bỏ chạy.

- Thân là tội nhân phản bội chạy trốn khỏi tổng bộ, không tìm một góc nào đó trốn đi thì thôi, lại còn dám giết tới cửa, thật là lão xược.

Một người đàn ông mặc âu phục mang giày da đi đến đại sảnh, giọng nói của hắn giống như một liều thuốc an thần, xua tan sự sợ hãi trên mặt đám bảo vệ.

- Phản bội chạy trốn chỉ là suy nghĩ chủ quan của các người, ta là lính đánh thuê, lập trường tùy thời có thể thay đổi.

Speighton lại cầm lấy vali vừa rồi đã ném vào:

- Xem ra người định đánh với ta mấy chiêu, còn chưa tỉnh giấc...

- Mạnh Khải, kỵ sĩ đội trưởng.

Mạnh Khải trả lời:

- Người cũng không cần tự xưng tên nữa, “Kỵ Sĩ Bóng Đêm” Mark Speighton. Người và mấy kẻ xâm nhập trên lầu là cùng một bọn đúng không. Nhờ ơn của các người, cái căn cứ này đành phải vứt bỏ rồi. Cho nên trước khi người của HL chạy tới, có không ít thứ cần phải tiêu hủy, mà người chính là một trong số đó.

Speighton dường như không có ý để vali xuống, hắn từ trong túi áo lấy ra một chiếc hộp quẹt Zippo, hất nắp bằng kim loại lên, sau đó bật lửa:

- Nói đến tiêu hủy đồ vật, ta rất vui lòng giúp người một tay.

Khi chữ cuối cùng thốt ra khỏi miệng hắn, đại sảnh trong nháy mắt trở nên tối đen, ngoại trừ ngọn lửa từ hộp quẹt thì không còn bất kỳ nguồn sáng

nào khác.

Lúc này vẫn là ban ngày, từ bên ngoài tòa nhà nhìn vào, tầng một giống như bị một lớp màn sáng màu đen che phủ.

Mạnh Khải đã từng nghe nói đến danh hiệu Kỵ Sĩ Bóng Đêm, nhưng lại không biết gì về năng lực của đối phương. Hắn suy đoán đây là một loại lực lượng hạn chế thị giác người khác, tuy rằng phiền phức nhưng cũng không khó đối phó.

Hắn xông thẳng đến chỗ ngọn lửa kia, một tay đánh xuống. Trong bóng tối lại lóe lên một chùm tia lửa nhỏ, phát ra tiếng kim thiết va chạm.

Một giây kế tiếp, đèn pin của đám bảo vệ trong bóng tối lần lượt sáng lên, chiếu về phía này. Chỉ thấy Speighton đang giơ vali, dùng nó như một tấm khiên chắn bên người, ngăn cản bàn tay như dao của Mạnh Khải.

“Hóa ra là người biến dị... sức mạnh như vậy, hắn là tương đương với cấp Bính.” - Trong lòng Speighton đã có tính toán, hắn xoay nửa vòng, ném hộp quẹt trong tay lên, tiếp đó nhắm chuẩn vào đầu Mạnh Khải liên tục đánh ra hai quyền. Nhưng hai cú đấm thẳng tay trước nhanh như chớp này đều đánh vào cánh tay trái dùng bảo vệ mặt của Mạnh Khải.

Ven rìa hai cánh tay của Mạnh Khải, từ đầu ngón út đến cùi chỏ độ cứng gần bằng với hợp kim, hơn nữa còn nhô lên như lưỡi dao, có thể nói là tay dao hợp nhất. Cũng may Speighton đã dùng cú đấm thẳng tay trước (jab), nếu là dùng cú đấm thẳng tay sau (straight), khi đầu nắm tay và dao trên cánh tay vừa va chạm, xương ngón tay của mình sẽ bị gãy.

“Xem ra cũng không phải là mình đồng da sắt, đao thương không vào, chỉ là cánh tay cứng mà thôi.” - Speighton đón lấy chiếc hộp quẹt rơi xuống, dùng một chiêu “thần long vẩy đuôi” đá vào mặt Mạnh Khải.

Chiến đấu cận thân thì Mạnh Khải có tự tin tuyệt đối. Loại hình biến dị như hắn, cơ bản đều là năm giác quan vượt trội hơn người, thân thể cường tráng. Cánh tay của hắn như dao, nhanh, mạnh, lạnh, sắc. Tuy được xếp vào hàng ngũ cấp Bính, nhưng nếu chỉ xét về sức mạnh, hắn cũng không kém quá nhiều so với người cấp Cường không giỏi đánh giáp lá cà như Hà Dịch, còn nếu bàn về kỹ xảo chiến đấu thì hắn càng cao hơn một bậc. Cho nên hắn mới có thể bộc lộ tài năng trong đám kỵ sĩ tinh anh, dùng thực lực cấp

Bính leo lên chức kỵ sĩ đội trưởng.

Đáng tiếc hắn đã coi thường Speighton. Một đá này của Kỵ Sĩ Bóng Đêm quả thật không tính là nhanh, Mạnh Khải giơ hai cánh tay lên chắn trước người, phòng thủ vững vàng. Nhưng sau khi chịu lực nửa giây, hai chân của Mạnh Khải liền rời khỏi mặt đất, cả người bị một lực lớn đẩy bay đi, phá vỡ trần nhà bay thẳng lên tầng hai.

Speighton đóng hộp quẹt lại, bóng tối biến mất, trong đại sảnh lại sáng trưng. Hắn xách vali lên, tiếp tục đi tới, lúc đi qua bên cạnh đám bảo vệ đang vây người như phồng, sợ đến mặt không còn chút máu, hắn bỏ lại một câu:

- Không cần dẫn đường nữa, ta thấy rồi, thang máy bên kia là đi từ tầng một đến tầng mười ba đúng không.

.....

Tại tầng mười ba của tòa nhà, năm phút trước.

Hà Dịch sờ miếng da trán bị lột, tuy chỉ là một lớp rất mỏng, không hề chảy máu, nhưng kiểu tóc cơ bản đã bị hủy hoại. Hắn dù sao cũng được xem là đệ nhất cao thủ của Giới Luật Thép tại Khai Phong, tính khí đương nhiên cũng không hiền lành, sao có thể để cho đám người lai lịch bất minh này lộng hành ở đây như vậy.

- Bỏ qua lần này?

Hắn trừng mắt nhìn Gambling Snake nói:

- Hừ... không bằng người cầu xin ta để lại người sống.

Mười tên kỵ sĩ bên cạnh Hà Dịch lần lượt giơ tay phải lên, tay trái đặt lên cổ tay phải, dùng súng giấu trong tay áo (vũ khí xạ kích sản xuất hàng loạt do Giới Luật Thép tự chế tạo) nhắm thẳng vào Gambling Snake.

- Như vậy... cũng được.

Hai cánh tay Gambling Snake dang rộng ra, hai chân chụm lại, thân hình giống như chữ thập ngã về phía sau, một lần nữa rơi ra ngoài tòa nhà.

Trong lúc bọn kỵ sĩ đang nghi hoặc người này rốt cuộc đang chạy trốn hay là tự sát, bảy tám trái lựu đạn giống như thiên nữ rải hoa từ ngoài cửa sổ bay vào...

Chương 17 : Trong vòng vây

Đám kỵ sĩ thấy thế liền kinh hãi, tản ra nằm xuống. Hà Dịch lại thừa thế lui nhanh gần mười mét, tung người nhảy lên, thông qua lỗ thủng trên trần nhà trở lại phòng máy ở tầng mười ba rưỡi.

- Phía dưới xảy ra chuyện gì rồi?

Nghe được tiếng nổ dưới lầu, nhìn mảnh đạn và khói bụi dưới chân, Phùng Bất Nhị thật sự hoài nghi đối phương rốt cuộc có mấy người. Điều khiến hắn kinh ngạc nhất không phải là động tĩnh giống như chiến trận dưới lầu, mà là Hà Dịch đã bị người khác gạt thành đầu hói.

Hà Dịch nhìn Phùng Bất Nhị một cái, cảm thấy dưới tình huống này không thể phân thân đuổi theo hai người khác, vì vậy nói:

- Ta tạm thời tin người một lần. Vừa rồi hai kẻ chạy trốn kia đã đến tầng chín, người theo thang máy bí mật của tầng này đi xuống truy bắt. Thang bộ và thang máy bình thường của tòa nhà đều đã bị phong tỏa, hẳn là có thể tạm thời trì hoãn bọn chúng.

Hắn lại nói với hai tên kỵ sĩ vừa rồi ở lại:

- Các người đến phòng làm việc của ta, khởi động chương trình tiêu hủy cấp tốc của căn cứ, xóa sạch dữ liệu của tất cả máy tính và Sứ Đồ ở tầng này.

Hắn nói xong liền ném thẻ thông hành của mình cho một người trong đó.

Làm xong những chuyện này, Hà Dịch lại nhảy xuống tầng mười ba. Phùng Bất Nhị cũng nhảy qua lỗ thủng trên đất, bắt đầu truy đuổi.

Từ khi Hà Dịch tránh né lựu đạn, đi lên nói chuyện, đến khi nhảy xuống lần nữa, thời gian này chỉ khoảng một phút. Nhưng khi hắn trở lại tầng mười ba, mười tên kỵ sĩ đã biến mất không còn tung tích.

Bọn họ đã nhảy xuống đuổi theo? Không thể. Bị nổ chết rồi? Vậy cũng phải có xác, hơn nữa với khoảng cách vừa rồi và không gian phản ứng của

bọn họ, mười người nhiều nhất chỉ bị thương nhẹ mà thôi.

Hà Dịch bước một cách chậm chạp cảnh giác đi về phía trước, nhìn chung quanh muốn tìm tung tích của các thuộc hạ. Hắn từ từ đến gần cửa sổ bể nát kia, bởi vì nhớ lại Gambling Snake đột nhiên tập kích vẫn còn thấy sợ, hắn cũng không dám tùy tiện thò đầu ra nữa, chỉ cẩn thận đến gần ven rìa.

Nhưng kiếm trong tay áo lại như một con rắn độc chết người, từ phía sau cổ Hà Dịch vòng ra trước cổ họng hắn, lưỡi kiếm lạnh giá dán vào da của hắn. Chủ nhân của kiếm giống như một bóng đen khổng lồ không thể thoát khỏi, lặng yên không một tiếng động đã đến phía sau mục tiêu.

- Lúc này ta không cắt đứt cổ họng của ngươi, đó là một loại biểu hiện thân thiện.

Giọng nói lạnh lẽo khiến người ta ghê rợn của Gambling Snake vang lên bên tai Hà Dịch:

- Lựu đạn vừa rồi cũng không phải ném theo cách lấy mạng người khác.

- Mười tên kia đang nằm ở gần đây, chỉ tạm thời mất đi ý thức mà thôi, người cẩn thận tìm một chút là có thể phát hiện được. Có điều nếu ngươi khăng khăng muốn chiến đấu đến cùng với ta... tin ta đi, đối với ta thì tạo ra mười thi thể còn dễ hơn nhiều so với lưu lại người sống.

Trên trán Hà Dịch đã đầy mồ hôi lạnh, loại cảm giác tuyệt vọng này khiến hắn không lạnh mà run. Đối diện với Gambling Snake, hắn căn bản không có cơ hội chính diện giao đấu, đừng nói là thi triển năng lực. Ngay cả người cũng chưa nhìn thấy, trên cổ đã trúng kiếm rồi.

Đây giống như hai tay súng bắn tỉa cùng cấp bậc chiến đấu, hai bên còn chưa khai hỏa, một người trong đó đã bị đối phương đến gần một mét, dùng súng lục dí vào sau đầu, thắng bại chỉ đơn giản định đoạt như vậy.

Chiến đấu giữa người siêu năng lực, cấp bậc năng lực dĩ nhiên là quan trọng, nhưng thực ra cũng tồn tại biến số rất lớn. Có lẽ trên chiến trường quy mô lớn, Hà Dịch có thể trong thời gian ngắn giết nhiều người hơn Gambling Snake; nhưng trong tòa nhà chật hẹp này, Gambling Snake lại có thể dựa vào kỹ xảo ám sát dễ dàng chế ngự Hà Dịch.

Là một người mà siêu năng lực không liên quan nhiều lắm đến chiến đấu, Gambling Snake đã rèn luyện kỹ thuật giết người đến cực hạn, đây là

chuyện mà hắn am hiểu nhất. Nếu không phải trong điện thoại Thiên Nhất đã dẫn dò, bảo hắn cố gắng đừng giết người hoặc đánh trọng thương đối phương, hắn đã sớm cắt đứt toàn bộ gân chân của đám nhóc con này, tiện thể đâm cho mỗi tên một nhát vào dưới nách.

- Các người rốt cuộc là ai? Là chó săn của đế quốc sao? Hay là chi nhánh mới của HL?

Hà Dịch trừng mắt nhìn Gambling Snake hỏi. Vị kỵ sĩ đội trưởng này là loại người trung thành với Giới Luật Thép, vì vậy hắn còn có một lá chủ bài, đó là đồng hồ giới luật. Nói trắng ra đó là một thiết bị tự nổ uy lực kinh người, nếu Hà Dịch phán đoán kẻ địch sẽ tạo thành uy hiếp lớn với tổ chức, hắn sẽ quyết đoán khởi động, tất cả cùng chết.

Gambling Snake không trực tiếp trả lời hắn mà nói:

- Lúc rời đi thì người sẽ biết.

Khi Hà Dịch nghe được câu này, chỉ cảm thấy sau cổ bị thứ gì đâm vào một chút, hai giây sau ý thức của hắn trở nên mơ hồ, cho đến hôn mê...

.....

Phùng Bất Nhị chạy nhanh đến trước thang máy ở tầng mười ba rưỡi, nhấn nút, chờ khoảng hơn mười giây thì thang máy đến nơi.

Sau khi cửa thang máy mở ra hắn liền nhảy vào, đang định dứt thẻ thông hành của mình vào tiến hành quét hình con người, đột nhiên phát hiện có gì đó không đúng. Hắn cúi đầu nhìn xuống, trông thấy bên chân có một người đang nằm.

Hắn ngồi xuống thăm dò mạch đập một chút, thấy người này vẫn còn chưa chết, liền lay tỉnh đối phương dậy:

- Này! Này! Xảy ra chuyện gì?

Người nọ là một thành viên của Giới Luật Thép ở tầng chín, sau khi tỉnh lại hắn hơi mơ màng trả lời:

- Hình như tôi bị kẻ xâm nhập không chế, sau đó...

Phùng Bất Nhị thấp giọng mắng một tiếng:

- Chết tiệt!

Trong lòng hẳn hiểu rõ, vừa nẩy thang máy này đã đưa hai người kia đi mất rồi.

Trước khi thang máy kia đi lên một hồi, Speighton ở tầng một đã chờ mấy phút, nhưng thang máy bình thường lại không hoạt động. Hắn đang muốn phá cửa thang máy ra, trực tiếp từ lồng thang máy trèo lên, chợt thấy Kế Toán đỡ Cố Vấn từ trong một cánh cửa ở cuối hành lang chạy ra.

Lúc này Cố Vấn đã khôi phục ý thức, nhưng vẫn phải cần người đỡ mới có thể đi nhanh được. Có lẽ vì sắc mặt vốn đã rất nhợt nhạt, thoạt nhìn hẳn cũng không có gì đáng ngại.

Speighton nói:

- Hả? Cuối cùng không phải tự mình chạy ra rồi sao.

Giọng nói của Cố Vấn hơi suy yếu:

- Nói nhảm, Gambling Snake đã đến tiếp ứng trước ngươi rồi.

- Gambling Snake? Mục tiêu của “quỹ bảo thù” kia?
Speighton hỏi.

Kế Toán nói với Cố Vấn:

- Đây lại là ai?

Cố Vấn nói:

- Người mình, Mark Speighton, trước đó ta đã mời hắn đến tiếp ứng.

Kế Toán lại hỏi:

- Vậy Gambling Snake vừa rồi là thế nào?

Cố Vấn hừ lạnh một tiếng:

- Còn thế nào nữa, nhất định là sắp xếp của Thiên Nhất. Ta cũng không biết hắn tiếp xúc với Gambling Snake lúc nào, một tuần trước chúng ta còn đang thương thảo làm thế nào lôi kéo người này vào nhóm, không ngờ hôm nay lại được hắn cứu.

Ba người vừa nói vừa đi đến lối vào đại sảnh.

Lúc này Mạnh Khải đột nhiên từ tầng hai nhảy xuống, hét lớn một tiếng xông về phía Speighton. Dao tay của hắn đã xé rách nửa đoạn tay áo âu

phục, biến thành mũi nhọn giống như răng cưa.

Cùng lúc đó một bóng đen cũng nhảy vào trong cửa tòa nhà, đồng thời xoay người ném ra hai mũi phi đao, từ dưới lên trên đâm nghiêng vào hai vai sau lưng Mạnh Khải.

Mạnh Khải trúng chiêu, trong nháy mắt sắc mặt trở nên kinh hãi, hai cánh tay của hắn nhất thời trở nên vô lực buông thõng xuống. Đến khi nhào tới trước mặt Kế Toán, tư thế của Mạnh Khải căn bản là đang ngã sấp mặt, Kế Toán cũng không khách khí dùng một cùi chỏ thúc vào hắn, khiến hắn một lần nữa bay trở lại tầng hai.

Ba người đi ra khỏi tòa nhà, Speighton quan sát Gambling Snake trên dưới một phen:

- Người là người của Thiên Minh sao?

Gambling Snake lạnh nhạt liếc hắn một cái:

- Không còn nữa.

Hắn dừng một chút rồi nói:

- Hôm nay ta đứng dưới cờ của Nghịch Thập Tự.

Đang khi nói chuyện, rất nhiều xe cảnh sát vừa chạy tới đã dừng trước mặt bọn họ. Đám cảnh sát giơ súng lên, vô số tiêu điểm nhắm vào bốn phần tử khả nghi này.

- Lập tức giơ hai tay lên, quỳ xuống đất! Đừng nên phản kháng vô ích! Nhân viên cảnh sát cầm loa phóng thanh bắt đầu đưa ra thông báo cuối cùng.

Chương 18 : Quyết sách của giám sát trưởng

- Thương thế của người ra sao rồi?

Khi bốn người Cố Vấn đi vào cửa hàng sách, Thiên Nhất ôn hòa hỏi một câu như vậy.

Cố Vấn cười lạnh nói:

- Sau này ta cũng không làm việc bên ngoài nữa.

Thiên Nhất nói:

- Chờ đội ngũ lớn mạnh thêm một chút, chuyện mà người và Kế Toán phải phụ trách còn phức tạp nặng nề hơn nhiều so với làm việc bên ngoài.

Cố Vấn tìm một chỗ ngồi xuống:

- Cần ta giới thiệu vị này không?

Thiên Nhất trực tiếp nói với Speighton ở sau lưng Cố Vấn:

- Kỵ Sĩ Bóng Đêm, Mark Speighton, ngưỡng mộ đã lâu, may mắn được gặp.

Ngoài miệng tuy nói như vậy, nhưng thần sắc chán chường và tư thế ngồi yên không hề cử động của hắn, chứng minh câu này chỉ là lời khách sáo.

Một người ngay cả việc đứng dậy bắt tay với người cũng lười nhác, còn nói cái gì ngưỡng mộ đã lâu? May mắn được gặp?

Speighton nói:

- Người là Thiên Nhất sao. Ta ra giá rất cao, không biết Cố Vấn đã đề cập với người hay chưa?

- Chuyện tiền bạc cứ tìm Kế Toán là được rồi.

Cố Vấn chen vào:

- Đừng nói mấy chuyện nhảm chán này trước mặt ông chủ.

Thiên Nhất uống một ngụm cà phê, hắn rất hài lòng với lời nói của Cố Vấn,

thừa dịp thay đổi cái chủ đề “nhàm chán” này:

- Nếu các vị đã tới rồi, vậy chuẩn bị truyền tông đi. Đến bên phía Bắc Kinh, thuận tiện để bác sĩ Strange kiểm tra thương thế của Cố Vấn một chút.

Hắn còn chưa nói xong, Gambling Snake đã lặng lẽ đi đến bên cạnh một giá sách, bắt đầu khởi động thiết bị dịch chuyển.

Speighton nghi hoặc hỏi:

- Truyền tông là ý gì? Chờ đã... vừa rồi người nói đến bác sĩ quái dị Strange?

Kế Toán ở bên cạnh nói tiếp:

- Trước tiên đóng cửa lại, sau này có đủ thời gian cho người hỏi.

Lúc này Cố Vấn nói với Thiên Nhất:

- Chuyện bên phía Lý Duy đã sắp xếp ổn thỏa rồi chứ?

- Đương nhiên, có bác sĩ quái dị và nguyên soái đồ chơi ra trận, giải quyết một tên công tử bột dĩ nhiên không cần bàn, huống hồ người còn bắt cô gái mà hắn ái mộ làm con tin.

Thiên Nhất trả lời.

Cố Vấn nói:

- Người đứng là do ta bắt, nhưng biến cô ta thành “con tin” là người.

- Được rồi, coi như ta bắt đi.

Thiên Nhất nói:

- Đúng rồi, hành động của người thế nào? Làm xong chưa?

- Đã xong, có điều gặp phải một chút tình huống ngoài dự tính, nếu không ta cũng không đến nỗi bị thương.

Cố Vấn trả lời:

- Khi ta xâm nhập vào hệ thống của bọn họ, tổng đài Sứ Đồ bên phía Tây Âu vừa lúc có một cao thủ trấn giữ, cô ta lập tức tiến hành ứng phó một cách rất hữu hiệu. Cũng may Vận Mệnh có ưu thế tuyệt đối về tính năng, cô ta căn bản không thể ngăn cản hoặc phát hiện sự xâm nhập của ta. Chỉ là khiến ta tổn một phen công phu, lại trì hoãn một chút thời gian.

- Thế à... quả nhiên Giới Luật Thép cũng có nhân tài đỉnh cao ở phương diện máy tính. Vậy người cảm thấy cô ta lợi hại thế nào?

Thiên Nhất hỏi.

Cô Vân nhìn trần nhà, nghĩ vài giây rồi nói:

- Mạnh hơn ta.

- Hả?

Thiên Nhất đặt cà phê trong tay xuống, dường như cảm thấy hứng thú:

- Vậy phạm vi này thu lại rất hẹp rồi.

- Cũng không có gì lạ lùng. Nếu người muốn tìm ba mươi hacker kiệt xuất nhất trong phạm vi toàn thế giới, vậy ta tính một người. Nếu người chỉ cần tìm hai mươi người, ta có thể cũng ở trong số đó. Nhưng nếu như chỉ chọn mười người, ta chưa chắc đã nằm trong danh sách này.

Cô Vân nói:

- Thuật Sĩ chắc chắn là hacker đỉnh cao nhất trên tinh cầu này, hẳn xếp ở vị trí thứ nhất là chuyện đương nhiên. Gates có lẽ là thứ hai, lão kém hơn Thuật Sĩ nhiều, nhưng tổng hợp năng lực lại khá xuất sắc. Đương nhiên giữa lão và những người còn lại cũng rất khó phân ra cao thấp.

- Mà cô gái hôm nay ta gặp phải, khẳng định nằm trong số mười người đứng đầu. Ta thấy cô ta còn rất trẻ, với năng lực của cô ta, thêm ít năm nữa rất có thể Sứ Đồ sẽ vượt qua Ma Trận của Gates, trở thành một hệ thống ưu tú hơn.

- Vậy theo phán đoán của người, cô ta sẽ sản sinh ảnh hưởng, gia tăng biến số đối với kế hoạch tiếp theo sao?

Thiên Nhất hỏi.

Cô Vân cười nói:

- Ha... sao có thể chứ. Thuật Sĩ là người thế nào? Hẳn quả là một đồng phân do thần linh của thế giới hệ nhị phân đánh rơi xuống nhân gian, tùy tiện đưa ra vài chương trình hẳn viết trước năm mười lăm tuổi là có thể dọa đám đồng nghiệp kia rồi. Muốn khiêu chiến hệ thống do hắn sáng tạo, đó là nằm mơ giữa ban ngày.

Thiên Nhất trả lời:

- Rất tốt, vậy không cần để ý tới cô ta nữa, ngày mai bắt đầu tiến hành trò chơi theo như kế hoạch.

.....

Ba giờ sau, tại quận Quan, La Mã, tổng bộ của Giới Luật Thép.

Thánh địa giám sát trưởng Agostino Lodovico đang ngồi sau bàn làm việc nghe thư ký báo cáo. Hắn mặc đồng phục của nhân viên thánh chức, mái tóc quăn màu nâu và râu rậm, mặt mày hiền lành, sắc mặt một năm bốn mùa đều đỏ bừng, còn ưỡn chiếc bụng phệ. Trong Giới Luật Thép thường có người trêu chọc, chỉ cần hắn nhuộm tóc trắng, gắn râu giả vào, đi Phần Lan tham gia cuộc thi mô phỏng ông già Noel, nằm trong số ba người đứng đầu là chuyện mười phần chắc chín.

Thư ký của hắn tên là Dasher, người Nam Mỹ, chòm râu rậm vểnh lên, rất thích tương ớt của Mexico. Những điểm đặc trưng hài hước của người này nhiều đến mức không nói hết được. Trước tiên là tên của hắn (Dasher, một con tuấn lộc của ông già Noel), tiếp theo hắn sinh ra ở Bắc Âu, trước giờ chưa từng ở Nam Mỹ ngày nào, ngoại trừ màu da thì hắn là một người Bắc Âu chính hiệu, biết tiếng Anh và tiếng Đức, không biết một chữ Tây Ban Nha nào, nhưng hắn lại luôn dùng góc nhìn đặc trưng của người Châu Âu để mô phỏng người Mexico...

- Hình ảnh bốn kẻ xâm nhập chạy trốn cảnh sát bản địa truy bắt, đã bị camera trên đường quay lại toàn bộ, nhưng muốn lấy được video của cảnh sát cũng phải tốn chút thời gian. Thành viên của phân bộ Khai Phong đã thông qua lối đi bí mật rút lui toàn bộ, việc xóa bỏ dữ liệu của căn cứ cũng không có vấn đề quá lớn, sẽ không để lại cho HL thông tin hữu dụng nào. Dasher lặn chuột máy tính bằng trên tay, trong khung hình phóng lớn xuất hiện gương mặt của Bất Mã Ôn:

- Hành tinh nội vụ trưởng Phùng Bất Nhị hiện đang bị điều tra. Theo như lời khai của hắn, lúc hắn đang đi vệ sinh thì gặp phải kẻ xâm nhập... sau đó bị khống chế một đoạn thời gian. Còn nữa... Phùng Bất Nhị nói trong số kẻ xâm nhập có một người năng lực là điều sợi dây vô hình, nhưng thực lực hắn chỉ là cấp Giấy. Ngoài ra bọn họ sở hữu một bộ máy tính được gọi là “Vận Mệnh”, nghe bảo còn ưu tú hơn hệ thống Sứ Đồ của phe ta.

Sắc mặt Lodovico khế biến đổi, hỏi:

- Hả? Tin tức này có đáng tin không? Hệ thống Sứ Đồ có bị phá hoại không?

Dasher trả lời:

- Nửa giờ trước Vanessa đại nhân ở quận Hồng Sư đã gửi đến một phần báo

cáo đánh giá tỉ mỉ. Khi đó kẻ xâm nhập quả thật đã thành công chiếm giữ hệ thống Sứ Đồ ở Khai Phong, nhưng ngài ấy lập tức phát hiện và tiến hành ứng phó, ngăn cách và phong tỏa bộ máy Sứ Đồ bị xâm nhập kia. Sau khi vụ việc kết thúc, ngài ấy lại tiến hành kiểm tra toàn diện Sứ Đồ trên toàn cầu, không phát hiện bất kỳ dấu hiệu khả nghi nào. Cho nên cơ bản có thể loại trừ khả năng hệ thống bị phá hoại, nhưng hẳn là khó tránh khỏi thông tin bị tiết lộ.

- Ngoài ra trong báo cáo, Vanessa đại nhân còn miêu tả kiểu máy của kẻ xâm nhập bên ngoài giống như một “khối kim loại màu đen”, tính năng của nó mạnh mẽ không thể dự đoán, rất có thể còn ưu việt hệ thống của chúng ta.

Lodovico suy tư, nếu Vận Mệnh kia quả thật kinh người như thế, vậy trên thế giới người có thể làm ra nó chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Hắn nghĩ một lát rồi hỏi:

- Có xác nhận được thân phận của bốn kẻ xâm nhập kia không?

- Tổng hợp tin tức do kỹ sư đội trưởng Hà Dịch, Mạnh Khải cùng với mấy tên kỹ sư ở phân bộ Khai Phong cung cấp, kết hợp với hình ảnh camera ghi lại do Vanessa đại nhân thu thập ở các nơi, đã xác nhận được thân phận của hai người. Một người là kẻ phản bội mà chúng ta đang truy bắt, Kỹ Sĩ Bóng Đêm Mark Speighton, năng lực cấp Cường. Từ sau khi rời khỏi tổ chức, đây là lần đầu tiên hắn công khai lộ diện. Một người khác gọi là “Kế Toán”, năng lực cấp Giấy, chuyên môn giải quyết lừa đảo tài chính, còn có nguy tạo trái khoán, tác phẩm nghệ thuật, tiền tệ hiếm có vv. Người này làm việc cẩn thận, thái độ dè dặt, phía chính phủ không có ghi chép phạm tội của hắn. Tên thật của hắn cũng không tra ra được, nhưng có rất nhiều trong nghề nhận biết hắn.

Dasher dừng lại một chút, tiếp tục thao tác máy tính bảng, nói:

- Hai người còn lại, thanh niên điều khiển dây kia hoàn toàn không điều tra được, trong kho dữ liệu không có bất kỳ manh mối nào liên quan đến thân phận của hắn. Theo như miêu tả của Vanessa đại nhân, đó là một gã trai Châu Á vừa quá hai mươi, ừm... rất đẹp trai.

- Người nói gì?

Lodovico nghi hoặc nhìn Dasher.

Dasher nói:

- Không phải tôi nói, là trong báo cáo của ngài ấy thêm vào câu này...

Lodovico bắt đầu dĩ trợn trắng mắt. Dù sao cô ả cả ngày ngậm kẹo, dáng vẻ xốc xếch kia cũng không viết được bao nhiêu bản báo cáo đứng đắn.

Dasher nói tiếp:

- Còn về tên đàn ông vượt nóc băng tường kia, đặc trưng khuôn mặt phù hợp với một nhân viên bình thường tên là Tom Stoll ở quận Phong Diệp. Nhưng theo ghi chép của cục cảnh sát bản địa, người này dường như đã bị cuốn vào tranh chấp với quý tộc, từ đó bốc hơi khỏi nhân gian. Có điều tin tức liên quan được miêu tả rất mập mờ, khiến người ta không nắm rõ được. Trong báo cáo của Hà Dịch, thân thủ của người này rất chuyên nghiệp, thực lực sâu không thể lường, tuyệt đối không có khả năng là nhân viên bình thường gì đó. Cái tên Tom Stoll chỉ là một thân phận giả vô nghĩa mà thôi, vì vậy hiện giờ chúng ta vẫn không có thông tin về người này.

Lodovico theo thói quen vuốt râu trầm tư, lập tức nói:

- Một kẻ phản bội, một tên tội phạm lừa đảo tài chính, còn có hai trợ thủ lai lịch bất minh... Nếu bọn họ là người của đế quốc, có thể biểu lộ thân phận với cảnh sát, hoặc là trước tiên giả vờ bị bắt, chờ thượng cấp của bọn họ điều đình là có thể thoát ra khỏi tù.

- Nếu không phải là người của đế quốc, vậy bọn họ chính là thành viên của tổ chức khác... Nhưng tại sao lại muốn xung đột trực tiếp với chúng ta, hiện giờ tình hình thế giới vẫn chưa đến thời kỳ quần hùng cắt cứ...

Dasher ở bên cạnh nói:

- Liệu có khả năng, bọn họ là một đơn vị đặc công mà đế quốc không thừa nhận với bên ngoài.

- Đám người trẻ tuổi các ngươi xem phim quá nhiều rồi. Trên thế giới này chỉ có một chính phủ, cần loại đơn vị đó để làm gì? Điều tra người ngoài hành tinh? Sau khi đặc công bị bắt, đế quốc lại tuyên bố mấy người này không hề liên quan đến chính phủ Địa Cầu chúng ta?

Dasher nhún nhún vai hỏi:

- Vậy ý của đại nhân ngài là gì?

Lodovico thở dài một hơi, nói:

- Quận Long chia làm ba mươi bốn khu vực, Giới Luật Thép chúng ta phân bộ san sát, nhưng chỉ mười bốn nơi có Sứ Đồ, trong đó chiến lược của căn cứ Khai Phong vào thời kỳ này là yếu nhất. Sự việc lần này tuyệt đối không phải trùng hợp, bọn họ biết rõ vị trí phân bộ của chúng ta, xác định mục tiêu, nhắm vào Sứ Đồ. Điều này nói lên năng lực thu thập tình báo của đối phương có thể còn mạnh hơn đế quốc, tổ chức phản kháng mới trỗi dậy căn bản không có bản lĩnh như vậy.

- Cho nên theo ta thấy, hãy liên lạc với người của “Hình Thiên” một chút. Bất kể chuyện này có liên quan đến bọn họ hay không, xem như cảnh cáo cũng không tệ. Trước mắt tình hình chiến sự ở nơi này còn chưa rõ lẫm, thực lực mỏng manh của chúng ta ở Châu Á không thể chịu nổi sóng to gió lớn...

Chương 19 : Lần đầu gọi điện

Ngày 30 tháng 4, sáng sớm.

Vụ bắt cóc khiến cho HL rất coi trọng. Lúc này trong biệt thự của Lý Duy đã đông nghẹt thành viên của tổ chuyên án do HL bản địa phái đến, ngay cả các loại thiết bị mang tới trợ giúp phá án cũng đều theo tiêu chuẩn quân dụng. Tổ trưởng của tổ chuyên án này tên là Quý Thừa, ba mươi bốn tuổi, năng lực cấp Bính, chức vị thượng úy, là một viên dũng tướng của phân bộ HL Bắc Kinh, có tài năng khá xuất sắc ở phương diện điều tra hình sự.

Bây giờ nói một chút về hai nhân vật mấu chốt trong vụ án này, người thứ nhất là Lý Duy.

Cha của Lý Duy là quý tộc thuộc phái thực quyền, đảm nhiệm chức vị quan trọng tại Thiên Đô (cũng có quý tộc sa sút hữu danh vô thực tồn tại, bởi vì đủ loại nguyên nhân, khiến cho gia tộc từ một đời nào đó không có người giữ chức ở thượng tầng đế quốc, dẫn đến sản nghiệp lợi nhuận bị sụp đổ vì mất đi quyền lực duy trì. Bọn họ không còn đường để thu gom của cải, lại không tham gia lao động sản xuất, vì vậy mấy đời sau xuất hiện tình cảnh ngồi ăn núi lở). Mà Lý Duy lại là một trong những người độc thân giàu có nổi tiếng nhất quận Long, năm nay hai mươi tám tuổi, được gọi là doanh nhân trẻ thiên tài, sản nghiệp trên danh nghĩa của hắn gần như liên quan đến tất cả lĩnh vực có thể kiếm tiền.

Bất kể là thực phẩm, thuốc men, sản phẩm điện tử, thông tin, dụng cụ y học, giao thông vận tải, thậm chí là thị chính xây dựng v.v... dường như hắn có thể buôn bán bất cứ thứ gì, hơn nữa chưa từng thất bại.

Chỉ cần nhắc tới cái tên Lý Duy này, trong ấn tượng của người khác, đó là một người thành công ngồi trên xe sang trọng, ở biệt thự hào hoa, toàn thân trên dưới ngay cả quần lót và bít tất đều đến từ nhà thiết kế giỏi nhất, ngay cả kính mát và bút máy cũng phải mời người chuyên môn chế tạo để đảm bảo có một không hai.

Hắn chính là danh từ tượng trưng cho trí tuệ và tài phú, hình mẫu của bạch mã vương tử đương đại. Vô số phụ nữ trung niên từng nói với con cái của mình ở tiểu học những lời tương tự, “tương lai phải lấy người đàn ông này làm gương, đừng như cha con không tiền đồ”...

Một người đàn ông như vậy, hắn nói một câu ở nơi công cộng là có thể khiến giá cổ phiếu dao động, hắn và nữ minh tinh nào có scandal tình ái là có thể khiến nữ minh tinh kia được hoan nghênh. Giống như hắn ngay cả đánh rắm cũng thơm, hơn nữa còn là màu hồng phấn; mà phân của hắn... à không, hắn không đi cầu, hắn chỉ đánh rắm màu hồng phấn.

Tiếp theo nói một chút về Khương Quân, trước khi miêu tả tình hình cụ thể của nàng, phải nhắc đến một khái niệm, đó là “vương tộc”.

Khác biệt lớn nhất giữa vương tộc và quý tộc, đó là một bên là thân thích, còn một bên là người ngoài. Mặc dù tước vị và thân phận danh môn đều có thể cha truyền con nối, nhưng quý tộc nếu muốn giàu có mấy đời, tuyệt đối không thể rời khỏi trung tâm quyền lực quá xa. Đây là một thế giới rất hiện thực, quyền lực và tiền bạc gắn chặt với nhau giống như cảm cúm và phát sốt vậy. Cho dù người xuất thân bốn đời làm quan lớn, nếu đến đời thứ tư đứa cháu kia còn không làm nổi cục phó, vậy thì chúc mừng người, trong ba đời người nhất định sẽ trở nên nghèo khổ giống như bình dân, có tiền cũng vô dụng, bởi vì số tiền này cuối cùng sẽ chảy vào túi người khác.

Có điều quý tộc gia cảnh sa sút còn có một phương pháp, đó là gả con gái. Dựa vào phương pháp này để trở mình vốn là hạ sách, nhưng từ xưa đến nay người làm như vậy có thể nói là từng đợt nối tiếp nhau. Khi cuộc sống sung túc rời xa một tên quý tộc, trong lòng hắn sẽ vô cùng sợ hãi, bởi vì hắn đã nhìn thấy quá nhiều cảnh ngộ của bình dân, đó là cuộc sống mà quý tộc có chết cũng không thể tiếp nhận. Thế là phương pháp này trở thành một chuyện bị người khác xem thường, nhưng dường như lại đáng đồng tình.

Nói lạc đề rồi, hãy trở lại với vương tộc. Vương tộc không cần phải lo lắng những vấn đề kể trên, bởi vì bọn họ là thân thích của hoàng đế, thân thích có xa cũng vẫn là thân thích. Phàm là dính dáng chút huyết thống với một vương phi có danh phận chính thức, bất kể qua bao nhiêu năm, chỉ cần người trong nhà người không chết hết, đế quốc sẽ đảm bảo cho người ăn no mặc ấm, an nhàn hưởng lạc, thậm chí tư tưởng của chủ nghĩa tư bản khó mà thoát ra.

Trước giờ chưa từng nghe nói đến chuyện vương tộc phải gả con gái, còn quý tộc thế gia giàu có chủ động xin cưới thì chẳng lạ lùng gì. Loại hôn nhân này tương đương với quyền lực cưới tiền bạc, đám quý tộc có được thân phận vương tộc, còn đám vương tộc nhận được tài phú của quý tộc, hai bên cùng được lợi.

Từ một loại ý nghĩa thì Khương Quân là người bất hạnh. Mẹ của nàng chết sớm, cha lúc còn trẻ là một tên công tử ăn chơi ham mê tử sắc, lạm dụng dược phẩm, lại nhiều lần mắc một số bệnh không được về vang cho lắm, đến nỗi lúc ba mươi tuổi thân thể của hắn xảy ra một chút vấn đề. Nói ngắn gọn là khi hắn có hai đứa con trai bảy tuổi và một đứa con gái hai tuổi, một bộ phận quan trọng của hắn đã mất đi tác dụng.

Bình thường mà nói, người gặp phải biến cố này có hai loại biểu hiện cực đoan. Loại thứ nhất là rút kinh nghiệm xương máu, gây dựng một phen sự nghiệp kinh thiên động địa để đời đi sự chú ý, nói không chừng từ đây trên giang hồ lại có thêm một vị tuyệt thế cao thủ sử dụng kim thủ...

Nhưng cha của Khương Quân lại thuộc về loại thứ hai, sau khi mất đi “sắc”, hắn chỉ có thể gửi gắm tình cảm vào “tử”. Đương nhiên cũng không loại trừ khả năng, sâu trong lòng hắn chỉ muốn tu luyện thần kỹ nghịch thiên giống như “Tử Thần” gì đó. Tóm lại sau khi lần lượt mắc phải viêm dạ dày, lở loét, bệnh tim, xơ gan, thân công của hắn chưa thành thì người đã ra đi rồi.

Từ lúc năm tuổi Khương Quân đã trở thành chủ của một nhà, chỉ là nàng chưa hiểu gì cả mà thôi. Quan hệ giữa hai anh trai và nàng rất bình thường, lý do cũng đơn giản, mặc dù bọn họ lớn tuổi hơn một chút, nhưng lại là do tình nhân sinh ra. Theo như pháp luật của đế quốc, chỉ hoàng đế là có thể hưởng thụ chế độ một chồng một vợ nhiều thiếp, những người khác cho dù có quan hệ huyết thống rất gần với hoàng đế, ví dụ như bác của hoàng đế, trên pháp luật cũng chỉ có thể có một vợ.

Khương Quân là con của vợ chính, sở hữu toàn bộ quyền thừa kế tài sản hợp pháp. Mà hai anh trai con của tình nhân, chỉ là hai lần “tai nạn” của phụ thân lúc còn trẻ. Sau khi nhận được một khoản tiền trợ cấp đời này có thể không lo ăn mặc, bọn họ gần như đã cắt đứt qua lại với Khương gia.

Đến nay vừa qua hai mươi, Khương Quân không thể cái gì cũng không

hiểu nữa. Nếu nói trên thế giới này có ai đặc biệt yêu thích nàng, vậy đó chính là Lý Duy. Thời gian bọn họ quen biết nhau không lâu, hiện giờ còn cách quan hệ thân mật cũng không quá xa. Trong khoảng thời gian phải nói là mâu chốt này, Cố Vấn tùy tiện bắt một vương tộc, không ngờ lại chính là Khương Quân.

Ban đầu vụ án này được coi trọng cũng nằm trong dự liệu của Lý Duy. Hắn là người thế nào, là đại công tử của thế gia quý tộc như mặt trời giữa trưa, cha thì quyền to thế lớn, con thì giàu có một phương, người bị bắt đi lại là tiểu thư vương tộc, có huy động nhiều người cũng là chuyện bình thường.

Nhưng tối hôm qua sau khi Quý Thừa xem video phát trên điện thoại hình ảnh, không đến năm giờ đối phương bỗng liên lạc với Lý Duy, nói rằng trong vòng ba ngày hoàng tử thứ bảy Krause Wittstock sẽ đích thân tới hiện trường chỉ huy toàn cục.

Tình huống này là sao? Đây cũng không phải là huy động nhiều người đúng không? Có phải là ngự giá thân chinh? Bọn bắt cóc kia rốt cuộc là ai? Hoàng tử lại tự mình ra trận? Chẳng lẽ... người gọi là Trà Tiên này cũng có ý với Khương Quân? Không thể, chưa từng nghe nàng nhắc đến người như vậy...

Trong lòng Lý Duy rối loạn, từ khi tin tức Khương Quân mất tích truyền đến tai, hắn đã lòng như lửa đốt, sào nháo không vui. Cuộc điện thoại hôm qua mặc dù khiến hắn tức giận, nhưng dù sao cũng xem như đã có tin tức của Khương Quân.

Bọn bắt cóc cũng không nói rõ tại sao lại uy hiếp Lý Duy. Hắn và nàng chỉ là bạn, bất kể trên pháp luật, trên danh nghĩa, trên thực tế, đều chỉ là bạn mà thôi. Dựa theo lời nói và thái độ hoàn toàn không sợ HL của bọn bắt cóc này, nếu như Khương Quân không có thân quyền để uy hiếp, bọn chúng hoàn toàn có thể trực tiếp uy hiếp chính phủ. Vì vậy theo như suy luận bình thường, nhất định là Khương Quân đã nói ra tên của Lý Duy với bọn bắt cóc, đây là nàng đang cầu cứu, Lý Duy là người duy nhất mà nàng có thể nhờ cậy được.

Điều này khiến Lý Duy vừa buồn vừa vui, vở kịch anh hùng cứu mỹ nhân một khi trình diễn, cô gái này sẽ nằm trong lòng bàn tay. Nhưng vấn đề hiện giờ là những lời nói và yêu cầu khác thường của bọn bắt cóc kia.

Giả sử hoàng tử đến không phải vì hấn và Khương Quân là người quen cũ, mà là nhằm vào bọn bắt cóc trong video, kết hợp với hành vi và biểu hiện của người đàn ông kia, rõ ràng là một thành viên của tổ chức phản kháng cực kỳ nguy hiểm và điên cuồng, ít nhất cũng là thủ lĩnh cấp thấp.

.....

Buổi sáng 8 giờ, Lý Duy ngồi trên ghế sofa trong phòng khách của mình, lòng bàn tay đồ mồ hôi lạnh.

Chiếc điện thoại di động tìm được dưới đáy máy pha cà phê được đặt trên bàn trà, HL đã cài máy nghe lén vào đó. Chung quanh đã an bài người của một tiểu tổ theo dõi, chuẩn bị ngay khi điện thoại kêu sẽ bắt đầu truy lùng nguồn gốc tín hiệu, tìm ra vị trí của bọn bắt cóc.

Trong số những người có mặt, chỉ có người phụ trách hiện trường là Quý Thừa biết rõ, tội phạm của vụ án này được xếp vào “độ nguy hiểm cấp sáu”. Còn những người khác, bao gồm nhân viên công tác của HL và nhân viên chiến đấu đang đợi lệnh, cộng thêm Lý Duy, bọn họ đều chỉ từ chỗ Quý Thừa biết được cái tên “Thiên Nhất” này mà thôi, còn như thông tin về người này, nói thật cũng không phải Quý Thừa muốn giữ bí mật, mà là chính hấn cũng không biết.

Tiếng chuông vang lên, những người có mặt trong đầu đều giống như có một sợi dây đàn đang kéo căng.

Lý Duy nhìn động tác tay của Quý Thừa. Khi tiểu tổ theo dõi đã chuẩn bị xong, Quý Thừa gạt đầu một cái, Lý Duy mới cầm điện thoại di động trên bàn trà lên, nhấn vào nút phát âm thanh, ghé đến gần nói:

- Ta là Lý Duy.

Lời nói của Thiên Nhất truyền vào trong tai mỗi người có mặt, câu đầu tiên liền nói:

- Nghe cho kỹ đề bài thứ nhất của người... mạng của người chỉ giá trị một cái hộp.

Lý Duy trầm mặc mấy giây, một mặt là đang suy nghĩ lời của Thiên Nhất, mặt khác là tranh thủ thời gian cho những người truy lùng điện thoại:

- Đây là ý gì?

Thiên Nhất đáp:

- Ý tứ trên mặt chữ. Như vậy... thời gian tiếp theo giao cho người đi chứng minh thật giả của đề bài này.

Hắn lại hơi cao giọng:

- Quý trưởng quan, trong vòng hai mươi phút xin chuẩn bị một chiếc trục thăng cho Lý công tử, trong một giờ chạy tới địa phương được chỉ thị trên tin nhắn.

Nói xong Thiên Nhất giống như muốn cúp điện thoại. Đang lúc tất cả mọi người đều kinh ngạc vì sao Thiên Nhất lại biết cả họ của người phụ trách trong phòng, Quý Thừa là người phản ứng đầu tiên, hắn dứt khoát chen vào:

- Thiên Nhất tiên sinh, chúng ta muốn xác nhận một chút con tin còn sống hay không, hơn nữa có an toàn.

Hắn làm vậy một mặt là muốn đối diện, chân nhiếp đối phương ở một mức độ nhất định, ngoài ra là cố hết sức kéo dài thời gian một chút.

Ai ngờ một giây tiếp theo, bên kia điện thoại vang lên một tiếng “bốp”, sau đó là tiếng kêu ngắn ngủi của nữ nhân.

Là người thì đều hiểu, con tin đã ăn một bạt tai.

Con giận của Lý Duy trong nháy mắt bùng phát, cầm lấy điện thoại gào lên:

- Tên khốn người! Ta...

Thiên Nhất ngắt lời:

- Nhớ kỹ, các người không có quyền chất vấn ta. Ta nói con tin còn sống là còn sống, dùng mấy chuyện nhằm chán để làm phiền ta chỉ sẽ tự rước lấy nhục. Làm theo quy tắc trò chơi và sự chỉ đạo của ta, cuối cùng các người sẽ có được một kết quả hài lòng. Nhưng nếu các người vẫn không chán, mỗi lần gọi điện đều yêu cầu xác nhận con tin an toàn, hoặc là mặc cả với ta, dùng chuyên viên đàm phán làm lãng phí thời gian của ta, vậy ta cũng không biết kế tiếp mình sẽ làm những chuyện gì.

Nói xong hắn liền cúp máy.

Lý Duy thật muốn ném vỡ điện thoại, nhưng hắn không thể, chỉ đành oán

hận đập vào ghế sofa mấy cái đũa trút giận.

Lúc này một người trong tiểu tổ theo dõi nói:

- Trưởng quan, không thể truy tìm được nguồn gốc tín hiệu, nhất định hắn đã dùng kỹ thuật đặc thù để che giấu chúng ta.

Lý Duy quay đầu trừng mắt nhìn bọn họ:

- Người nói gì! Các người rốt cuộc làm ăn kiểu gì vậy?

- Xin bình tĩnh một chút, Lý công tử.

Quý Thừa chấn trước mặt Lý Duy, ngăn hắn lại trước khi hắn nói ra những lời khó nghe hơn.

Quý Thừa gây cho người ta cảm giác vô cùng bình tĩnh, là một người rất đáng tin, vừa lên tiếng là có thể ổn định tình hình:

- Tình huống này cũng rất bình thường, đối phương đã biểu thị không sợ theo dõi, nói lên hắn đã có sự chuẩn bị.

Lý Duy dù sao cũng là một người có thân phận, phàm là người coi trọng mặt mũi, không hàm dưỡng cũng phải giả vờ như hàm dưỡng. Quý trưởng quan đã lên tiếng, lời nói cũng hợp tình hợp lý, hắn liền mượn thang xuống đài, sửa sang lại áo quần, nói với nhân viên theo dõi:

- Xấu hổ, ta quá kích động rồi.

Quý Thừa xử sự lão luyện, nói tiếp:

- Đó là chuyện thường tình của con người, có thể hiểu được.

Hắn thừa dịp thay đổi đề tài, nói với đám thủ hạ:

- Liên hệ với trực thăng, điều tra mã số gọi tin nhắn, lập tức phái một nhóm người gần đó đến địa điểm của tin nhắn tra xét một chút, nhưng phải tránh rút dây động rừng.

Hắn lại quay đầu nói với Lý Duy:

- Lý công tử, trước tiên nghỉ ngơi một chút, sau khi trực thăng đến chúng ta sẽ xuất phát. Bọn bắt cóc này hành động khó lường, nhưng căn cứ vào phương pháp phản trình sát thường được sử dụng trong loại vụ án này, một lát nữa rất có thể hắn sẽ yêu cầu cậu đi một mình, rất khó nói có bị nguy hiểm hay không. Ta đã bảo thủ hạ chuẩn bị một bộ áo chống đạn, trên đó có gắn máy theo dõi và thiết bị nghe lén, trước khi xuất phát cậu tốt nhất nên mặc ở bên trong.

Trong đầu Lý Duy còn quanh quẩn tiếng vang của một cái tát vừa rồi, tâm tư không yên, chỉ gật đầu không nói gì.

Chương 20 : Cái hộp

Chín giờ sáng, trực thăng đáp xuống một thị trấn nhỏ ở phía nam Đường Sơn, đó là trấn Liễu.

Trước đó tiểu đội điều tra do Quý Thừa phái đi đã khảo sát phạm vi mấy trăm mét chung quanh điểm đáp xuống, không phát hiện người nào khả nghi, trên thực tế ngay cả người cũng rất hiếm thấy.

Trấn Liễu này cuối năm ngoái vừa gặp phải thiên tai, sau khi đê biển bị vỡ, gần như cả trấn đều bị nước biển bao phủ, chết gần ngàn người. Công tác cứu trợ kéo dài gần một tháng, mới dần dần chuyển sang xây dựng lại sau thảm họa. Hiện giờ còn rất nhiều người bản xứ không có nhà để về, ở trong những gian nhà gỗ được xây dựng tạm thời, ăn mặc đều phải dựa vào vật tư cứu trợ từ nơi khác đưa đến.

Nói đến thảm họa này, trước tiên phải giải thích một chút về mấy vấn đề mà Địa Cầu trong vũ trụ song song đang gặp phải.

Từ sau năm 2060, người Địa Cầu gặp phải bốn vấn đề cấp bách nhất, đó là dân số bành trướng, khủng hoảng năng lượng, mực nước biển tăng cao, sự nóng lên toàn cầu. Xếp hàng từ trước đến sau, từ nhẹ đến nặng, từ chậm đến gấp.

Năm 2000 sau khi đế quốc thống nhất chiến tranh, vấn đề thứ nhất đã được xoa dịu. Nhưng gần ba mươi năm sau, vấn đề này lại nổi lên, được đưa ra trong chương trình hội nghị cấp cao của Thiên Đô. Sau khi đế quốc nghiên cứu mấy năm, đã lập ra chính sách “thu thế con thứ hai” rất đắt đỏ, tạm thời xem như không chế dân số tăng trưởng ở một mức ổn định.

Mà ba vấn đề phía sau có thể đặt chung một chỗ. Từ cuộc cách mạng công nghiệp đến nay, loài người bắt đầu dựa vào số lượng lớn “chất đốt” để thu được nguồn năng lượng chủ yếu. Đối với xã hội hiện đại văn minh, dầu mỏ là máu, khí thiên nhiên là oxy, than đá là tế bào tổ chức. Lựa chọn loại năng lượng này tất sẽ gia tăng hiệu ứng nhà kính, dẫn đến sự nóng lên toàn cầu.

Toàn cầu nóng lên lại khiến cho băng ở hai cực tan chảy, tiếp đó mực nước biển tăng lên. Đây là kiến thức mà học sinh trung học đều biết.

Về mặt cải cách nguồn năng lượng, đế quốc quả thật đã cố gắng rất nhiều, lần lượt nghiên cứu chế tạo thành công mấy loại năng lượng tinh khiết, đáng tin, mạnh mẽ. Nhưng nguồn năng lượng có đủ ba loại đặc tính tự nhiên nêu trên, đều kèm theo ba đặc tính khác của con người, đó là giá cả đắt đỏ, kỹ thuật bí mật, đế quốc độc chiếm.

Những nguồn năng lượng này không để dân chúng sử dụng, mà là do quân đội và cao tầng đế quốc chuyên dụng. Nhưng chỉ cần có người dùng, cho dù là bớt một phần gánh nặng năng lượng của địa cầu, chung quy vẫn là chuyện tốt, vấn đề khủng hoảng năng lượng kèm theo giá dầu nhảy vọt đã được giải quyết.

Còn về vấn đề nóng lên của toàn cầu và mực nước biển gia tăng, các người có phát hiện hay không, Thiên Đô là một hòn đảo nổi giữa không trung. Từ góc độ của bọn họ mà nói, mực nước biển còn có không gian rất lớn để gia tăng...

Đương nhiên triều đình cũng không thể làm ngơ trước hai vấn đề này, vì vậy phương pháp giải quyết là nâng cao đê biển. Trải qua mấy chục năm xây dựng, vào năm 2101, tất cả khu vực duyên hải toàn cầu, chỉ cần là địa phương có thành trấn, đại khái đều có đê biển cao hơn mặt đường từ mấy mét cho đến mấy chục mét.

Đê biển của trấn Liễu được nâng cao vào năm năm trước. Theo mực nước nhiều năm liên tục tăng lên, đê biển ban đầu đã khó chống đỡ được, cho nên thượng tầng quận Long đã chi tiền nâng cấp, ai ngờ mới được mấy năm ngắn ngủi đã bị vỡ.

Lý Duy từ trên trực thăng bước xuống, trong gió mạnh mái tóc ngắn vuốt dầu ô liu vẫn không rối loạn. Hắn mặc một bộ áo sơ mi màu đen, cổ áo mở rộng, cùng với chiếc quần vận động, đôi giày thể thao trong chân giá trị bằng cả tháng lương của phi công trực thăng. Bên ngoài áo sơ mi được bọc áo khoác chống đạn, bên trong có gắn thiết bị theo dõi và nghe lén.

Gần như ngay khi đám người Lý Duy và Quý Thừa bước xuống trực thăng, điện thoại di động lại nhận được một tin nhắn của Thiên Nhất:

- Lý công tử, từ giờ trở đi xin người hãy hành động một mình, đi về hướng

nam. Quý trưởng quan, xin gọi nhân thủ mà người an bài chung quanh trở về. Các người có thể chờ ở đây, hoặc là trực tiếp rút lui, nhưng đừng nên đi theo Lý Duy.

- Yêu cầu phía trên, xin nghiêm túc hoàn thành.

Lý Duy và Quý Thừa cùng nhau xem tin nhắn. Sau khi xem xong Lý Duy hỏi:

- Làm sao đây?

Quý Thừa nói:

- Chỉ có thể làm theo lời hấn.

Hấn dừng một chút lại bổ sung:

- Kẻ này không thích bàn luận về con tin, hấn cảm thấy chán ghét khi chúng ta hỏi thăm vấn đề an toàn của con tin, cho nên hấn cũng không giống bọn bắt cóc bình thường nhiều lần dùng con tin để uy hiếp chúng ta. Hấn chỉ thêm một câu vào cuối tin nhắn là “xin nghiêm túc hoàn thành”, năm chữ này chính là bảo chúng ta nhất định phải làm theo lời hấn, nếu không tự gánh lấy hậu quả. Không có cách nào... không thể để con tin mạo hiểm được.

Lý Duy gật đầu, hấn suy nghĩ mấy giây, lại đi tới nói vào bên tai Quý Thừa:

- Quý trưởng quan, ngài có cảm thấy hấn biết rõ tình hình của chúng ta hay không? Giống như có một đôi mắt vẫn luôn nhìn chúng ta...

Hấn đang ám chỉ điều gì đó với Quý Thừa.

Quý Thừa không biến sắc trả lời:

- Ta tự có chừng mực.

Hấn lập tức cố ý lớn tiếng một chút, giống như muốn nói cho người bên cạnh nghe:

- Yên tâm đi, áo chống đạn chỉ là để bảo hiểm. Nếu bọn bắt cóc này muốn gây bất lợi với cậu, hoàn toàn có thể đặt thiết bị gây nổ vào trong máy pha cà phê kia. Cậu yên tâm đi đi, chúng tôi sẽ thông qua thiết bị theo dõi để nghe lén, lỡ có chuyện thì sẽ đến trong hai phút.

Lý Duy đáp một tiếng, một mình đi về hướng nam.

Trục thẳng dừng lại trên một mảnh đất trống ở ngoại ô, người của HL rất nhanh điều đến mấy chiếc xe giám sát, đưa thiết bị mang theo lên xe, tiếp tục theo dõi hành động của Lý Duy.

Lý Duy đi dọc theo một con đường rộng nhất. Con đường này hiển nhiên đã được sửa chữa sau thiên tai, mặt đường vô cùng bằng phẳng, chắc là để cho xe cỡ lớn thuận tiện chạy vào, tiến hành vận chuyển vật tư và xây dựng lại.

Không lâu sau, kiến trúc chung quanh bắt đầu nhiều hơn, nhưng đều là một số kiến trúc bị nước lũ phá vỡ. Nơi này đã từng là một khu cư trú, nhưng hôm nay đi trong đó, cảm giác giống như đang đi qua một mảnh phế tích trong thời tàn vậy.

Chuông điện thoại di động lại vang lên, Lý Duy tiếp máy nói:

- Bây giờ ngươi muốn thế nào?

Thiên Nhất nói:

- Dây bluetooth ở dưới góc trái điện thoại, tháo xuống đeo vào.

Lý Duy đưa điện thoại ra trước mặt, tháo một bộ phận dưới góc trái lớn khoảng bằng mảnh xếp hình, đeo lên tai, sau đó bỏ điện thoại di động vào túi áo sơ mi bên trong áo chống đạn.

- Được rồi.

Thiên Nhất nói:

- Địa phương này có khiến ngươi nhớ tới cái gì không?

Lý Duy đảo mắt một vòng chung quanh:

- Ta chưa từng đến đây.

- Ta biết, nhưng dân chúng ở đây lại người người đều biết ngươi.

- Hừ... người quận Long biết ta nhiều lắm, chỉ là ta không biết bọn họ mà thôi.

- Ài... xem ra ngươi rất mau quên, thật sự cần ta nhắc nhở ngươi mới có thể nhớ được sao?

Lời nói của Thiên Nhất khiến Lý Duy cảm thấy mê hoặc, hần trả lời:

- Ta không biết người đang giở trò gì, mục đích của người rốt cuộc là gì? Khương Quân đang ở đâu?

- Sáu năm trước, người, thanh niên doanh nhân thiên tài Lý công tử, nhận được một khoản tiền công trình do cao tầng quận Long chỉ xuống.

Thiên Nhất không trả lời câu hỏi, lại bắt đầu tự thuật:

- Khoản tiền này trên lý thuyết là chia làm năm kỳ chi xuống. Nhưng khi đó thống đốc Đường Sơn quản lý vụ này vì muốn lấy lòng công tử quý tộc phải thực quyền là người, vì muốn thể hiện sự “tín nhiệm” và “ủng hộ” của hần đối với người, đã trực tiếp giao toàn bộ số tiền cho người.

- Người tốn mất một tháng, không làm bất cứ chuyện gì, không động một gạch một ngói. Trước tiên đi rửa 30% số tiền này, cấp vốn cho công ty bù nhìn mới mở dưới tên của mình.

- Sau đó đem phần còn lại ném cho một nhà thầu thường ngày có quan hệ lợi ích với mình, làm một ông chủ ngồi chơi. Mà sau khi đối phương nhận được vụ làm ăn này, lại dựa theo lệ thường tặng cho người một khoản tiền hoa hồng kékéch xù.

- Sau hơn một năm công trình này đã hoàn thành. Người lấy lý do thân thể không khỏe, từ chối lời mời cất băng khánh thành của thống đốc. Thực ra ngày đó người chỉ ở trong biệt thự hào hoa tại Quảng Châu vui vẻ với một ngôi sao nữ mà thôi.

Lý Duy càng nghe càng kinh hãi, sắc mặt đột nhiên biến đổi:

- Người làm sao có thể...

Hần thật không nghĩ ra làm sao Thiên Nhất biết được những chuyện này. Người biết hần động vào khoản tiền kia, biết hần và nhà thầu giao dịch, biết nội dung cuộc nói chuyện giữa hần và thống đốc, biết hành tung của hần khi đó, ngoại trừ bản thân Lý Duy, trên đời này không thể có người thứ hai.

- Ha ha ha ha...

Thiên Nhất ở đầu bên kia điện thoại cười lớn:

- Đến giờ người còn lo lắng vấn đề riêng tư cá nhân sao? Người nên lo lắng cho sự an toàn của mình mới đúng.

Lý Duy đột nhiên ý thức được điều gì, tại khoảnh khắc này cổ của hần cũng

cứng đờ.

Thiên Nhất tiếp tục nói:

- Xem ra người đã nhớ đến, không sai, công trình kia chính là nâng cao đê biển ở nơi này.

Hắn ung dung nói:

- Rất hiển nhiên, bởi vì chi phí bị cắt xén, công trình này cuối cùng đã trở thành đậu hủ. Nhưng vì Lý công tử người là người phụ trách, thống đốc nơi này cũng rất biết điều giúp người che giấu sự tình. Theo suy nghĩ của hắn, cho dù mười mấy năm sau đê có vỡ, hắn cũng chưa chắc vẫn ở vị trí này, có thể truy cứu trách nhiệm gì.

- Đáng tiếc... đê này năm năm đã vỡ. Đương nhiên vị thống đốc tiên sinh này cũng không bị xử phạt quá nghiêm trọng gì, chỉ bị điều đến một khu vực xa xôi nghèo khó hơn làm phó thống đốc mà thôi.

- Đế quốc muốn âm thầm che giấu chuyện này, ý tứ chủ yếu... đê vỡ là do sóng biển dâng trào quá mạnh, thiên tai mà thôi, các vị xem như xui xẻo đi.

- Ha ha...

Nói đến đây, Thiên Nhất lại không nhịn được bật cười:

- Nhưng mà... năm đó thống đốc nơi này vì muốn nịnh hót người, sau khi hoàn thành đã lợi dụng truyền thông bản xứ làm một chút công tác tuyên truyền, nếu người tới cắt băng khánh thành thì sẽ thấy. Biểu ngữ khổ lớn, hình ảnh phóng to, trên báo chí, trên những bức tường ven đường, thậm chí trên biển quảng cáo, khắp nơi đều có thể nhìn thấy, người là đại ân nhân của dân chúng trần Liễu.

Sắc mặt Lý Duy trở nên rất khó coi, bây giờ hắn đã biết tại sao “dân chúng ở đây người người đều biết người”. Một loại bản năng nói với Lý Duy, hắn phải rời khỏi đây, nơi này không an toàn.

Hắn xoay người, lại nhìn thấy trên đường cái phía sau, cách mấy chục mét đã đứng đây người.

Bọn họ đa số là người già, phụ nữ và trẻ con, còn thanh niên và trung niên phần lớn đã rời khỏi địa phương này. Nhưng chính những người già, trẻ con và phụ nữ trung niên này, ánh mắt lộ ra lại khiến hai chân Lý Duy không tự chủ được run rẩy.

Giọng nói của Thiên Nhất từ đầu bên kia bluetooth vang lên:

- Cuối cùng, chuyện ta sắp nói là phần gây cười nhất. Công ty bù nhìn do người đứng tên kia, sau khi giúp người cuỗm một mớ tiền, còn thừa lại một chút tài sản. Người tùy ý sát nhập nó vào thương hiệu dây chuyền thực phẩm của mình, sau đó công ty kia bắt đầu phụ trách nghiên cứu và sản xuất thực phẩm đóng hộp.

- Những đồ hộp kia thật sự quá khó ăn, trên mạng bị đánh giá là sản phẩm rác rưởi chất lượng kém nhất trong cả quận Long. Trên thực tế, bởi vì danh tiếng tồi tệ đến mức không tưởng tượng, ngay cả ta cũng không nhìn được hiệu kỳ mua một hộp, muốn thử xem rốt cuộc tệ thế nào...

- Tóm lại, quanh co khúc khuỷu, vòng tới vòng lui, cuối năm ngoái công ty kia bị tổng bộ tập đoàn của người xác định là ung nhọt làm lỗ vốn, bị cắt giảm nhân sự và giải tán. Thế nhưng trong kho công xưởng còn trữ một mớ đồ hộp cuối cùng gần hết hạn, thế là đám cố vấn của người nảy ra ý tưởng. Vì muốn làm vài chuyện mạng lại thể diện cho công ty, nâng cao hình ảnh của xí nghiệp, bọn họ đã hiến tặng toàn bộ đồ hộp lừa đảo không bán được kia cho một khu vực vừa gặp thiên tai, hơn nữa còn trắng trợn tuyên truyền một phen.

- Mà khu vực thiên tai đó, chính là trấn Liễu.

Một tiếng “bang” vang lên, đầu của Lý Duy bị thứ gì đập trúng.

Trong đám người, cũng không biết trẻ con nghịch ngợm nhà ai ném một cái hộp, chuẩn xác đánh trúng đầu Lý Duy.

Lý Duy đau đến nghiến răng, máu trên trán chảy xuống, nhưng cả người hắn vốn đã cứng đờ, chỉ ngơ ngác ngồi xồm xuống, nhặt cái hộp kia lên. Chỉ thấy trên vỏ hộp còn in hình ông chủ rất thô tục, cũng chính là hắn...

Đón đọc chương mới nhất tại Tàng Thư Viện.

Chương 21 : Giao dịch tin tức

- Giữ lại cái hộp này, đừng làm mất.

Thiên Nhất nói:

- Ta nghĩ người đã có đáp án về đề bài thứ nhất, vậy ngày mai liên lạc đi.

Nói xong câu này hắn liền cúp điện thoại.

Ba phút sau cứu viện của HL chạy đến hiện trường, đồng thời đưa Lý Duy lên xe cứu thương.

Thực ra Lý Duy cũng không đáng ngại, hắn chỉ bị một đám người già, phụ nữ và trẻ con ủa lên đánh đập mấy phút, biến thành một tên béo, nhưng cũng không bị gãy xương và tổn thương bộ phận quan trọng. Với điều kiện trị liệu do HL cung cấp, thương thế mức độ này chỉ cần nửa ngày là có thể khôi phục trạng thái khỏe mạnh. Đương nhiên mặt mũi bầm dập muốn khỏi hẳn phải cần ít nhất một tuần, còn thoát khỏi ám ảnh tâm lý được hay không thì khó nói...

Chiều hôm đó, trong một phòng thí nghiệm hoàn toàn cách ly, cái hộp kia được một tổ nhân viên chống nổ vũ trang đầy đủ mở ra. Kết quả phát hiện bên trong không phải là thức ăn tẻ hại, cũng không phải là vũ khí sinh hóa như tưởng tượng, chỉ có một chiếc điện thoại di động và một tờ giấy, chỗ trống còn lại nhét đầy bột xốp.

Ngoại trừ đứa trẻ đã ném hộp và Lý Duy, mặt ngoài cái hộp kia không tìm được vân tay của người thứ ba, điện thoại di động và tờ giấy đặt trong hộp cũng không lưu lại bất kỳ dấu vết nào có ích cho việc điều tra tội phạm.

Lúc Lý Duy ôm đầu ngã xuống bị người ta giẫm đạp, chiếc điện thoại di động trong túi đã bị hư hại. Hiên nhiên Thiên Nhất đã dự đoán được khả năng này, trên tờ giấy kia viết: “Lần sau ta sẽ liên lạc với người qua chiếc điện thoại di động mới này. Như người thấy, đề bài thứ nhất giống như phần mở đầu của trò chơi điện tử, chủ yếu để người làm quen giao diện và thao tác một chút, gợi ý cũng rất kỹ càng cụ thể. Có điều mấy đề bài kế tiếp

sẽ cần bản thân người phát huy nhiều hơn, ngày mai sẽ là một ngày dài.”

Cuối cùng kèm theo một tin tức sau khi hoàn thành đề bài thứ nhất, “3 | 3, 3, 3/6”.

.....

Bảy giờ tối hôm đó, một nơi ở Bắc Kinh.

Nhân viên phục vụ dẫn Thiên Nhất đến chỗ ngồi, đưa thực đơn lên, rót đầy nước vào ly.

Thiên Nhất xem một lát rồi nói:

- Người nhớ kỹ một chút... salad thịt cua, canh tôm hùm, lưỡi trâu tươi ngon, sườn dê con, trứng cá muối, cá hồi cuốn, pizza hải sản Địa Trung Hải, sò khô, nước trái xoài, tạm thời như vậy đi.

Hắn dừng một chút rồi nói:

- À, đúng rồi, không cần mang lên theo thứ tự, cố gắng nhanh nhất mang tất cả lên.

Nhân viên phục vụ đáp:

- Được rồi, xin ngài chờ một chút.

Nói xong liền rời đi.

Thiên Nhất một tay nâng cằm, hết nhìn đông lại nhìn tây.

Đây là một phòng ăn rất cao cấp, giá cả của nó dĩ nhiên không dành cho tầng lớp bình dân. Trang hoàng tuy không phải quá xa hoa, nhưng thể hiện được sở thích và phong cách của người thiết kế. Trong phòng ăn ánh sáng lờ mờ, khoảng cách giữa các bàn rất xa. Đám thực khách nói chuyện đều rất nhỏ, lúc dùng bữa cũng rất an tĩnh.

Không lâu sau món ăn thứ nhất được mang lên, Thiên Nhất bắt đầu ăn giống như không quan tâm đến chuyện gì khác.

Khi món ăn gần như được đưa lên đầy đủ, chỗ ngồi đối diện với Thiên Nhất đột nhiên có thêm một người.

Không thấy nhân viên phục vụ nào dẫn hắn tới, cũng không nghe được

tiếng động của ghế, Thiên Nhất chỉ vừa cúi đầu ăn, lúc ngẩng đầu lên thì người này đã ngồi ở đó.

- Người muốn phô trương nên mới cố ý đến trễ sao?
Động tác của Thiên Nhất không dừng lại, vẫn tiếp tục ăn.

- Ta chịu đến gặp nhân vật nhỏ không biết từ đâu chui ra như ngươi, ngươi nên cảm thấy vinh hạnh.

Người kia nói:

- Nhưng ngươi có năng lực tìm được và liên hệ với chúng ta, nói lên ngươi cũng có chút bản lĩnh. Nói mau đi, “tin tức quan trọng” mà ngươi đề cập, nếu ta cảm thấy có giá trị, đương nhiên sẽ đưa ra một cái giá khiến ngươi hài lòng.

Thiên Nhất nhìn hắn mấy giây, thở dài, búng tay một cái, lại ngoắc ngoắc ngón tay, ra hiệu nhân viên phục vụ đến đây.

Người đàn ông ngồi đối diện biến sắc, hắn hoàn toàn không hiểu hành động của Thiên Nhất ở trước mặt.

Nhân viên phục vụ bước nhanh tới, hơi khom người nói:

- Tiên sinh, xin hỏi có gì cần?

Thiên Nhất cup mí mắt, nhìn hắn nói:

- Ngươi lại tìm một thủ hạ chỉ số thông minh ở mức bình thường tới nói chuyện với ta sao?

Nhân viên phục vụ kia vốn đang mỉm cười, nghe xong câu này đầu tiên là sững sốt một giây, sau đó khòe miệng lại đổi thành cười lạnh. Hắn đứng thẳng người, nói với người đàn ông ở đối diện Thiên Nhất:

- Ngươi lui xuống trước đi!

Người đàn ông kia không nói lời nào, chỉ trợn mắt liếc nhìn Thiên Nhất một cái, sau đó đứng dậy rời khỏi.

Mà nhân viên phục vụ kia thì vòng qua bàn, không nhanh không chậm đi nửa vòng, kê lại chiếc ghế, ngồi ngay ngắn đối diện với Thiên Nhất.

- Ta đã lộ sơ hở ở đâu?

Hắn hỏi.

Thiên Nhất nói:

- Bản thân ngươi làm khá tốt.

Hắn dùng bữa trong tay chỉ chỉ xung quanh:

- Vấn đề là đám người này, mặc dù không xuất hiện tình huống thường xuyên quay đầu nhìn ta một cái, nhưng bọn họ ăn thật sự quá chậm. Ăn chậm còn không tính, một nam một nữ ngồi chung một chỗ mà không nói chuyện, ta cũng có thể giải thích là bọn họ đã kết hôn. Nhưng mấy người đàn ông ngồi ăn với nhau trong phòng ăn hạng sang mà lại rất ít nói, đó là chuyện trái với đạo lý.

Nhân viên phục vụ hít sâu một hơi, lại thở ra:

- Ài...

Hắn quay đầu cao giọng nói:

- Tất cả lui xuống, đóng cửa lại!

Toàn bộ thực khách và nhân viên phục vụ, quản đốc, công nhân vệ sinh, người gác cửa trong phòng ăn, khi nghe được câu này đều đứng dậy, nhanh chóng rời khỏi phòng ăn, hơn nữa trước khi đi ra đều đóng tất cả cửa lại.

Nhân viên phục vụ lại lên tiếng:

- Cho dù ngươi nhìn thấu trong phòng ăn đều là người của chúng ta, nhưng ngươi làm thế nào biết nơi này do ta quản lý?

Thiên Nhất không trả lời câu hỏi này. Thực ra lý do rất đơn giản, hắn có thể cảm giác được đối phương là người năng lực cấp Cường duy nhất ở đây. Với tác phong thượng võ của Hình Thiên, người mạnh đứng đầu là chuyện rất dễ thấy. Sau khi vào cửa sổ dĩ hắn không trực tiếp vạch trần, một là muốn xem thử đối phương diễn tuồng như thế nào, hai là muốn ăn chùa của người ta một bữa.

- Thay vì dây dưa chuyện này, không bằng nói một chút về giao dịch đi. Thiên Nhất thay đổi đề tài.

Đối phương hiểu được, ý của Thiên Nhất là đừng tra cứu vấn đề vừa rồi nữa, có hỏi ta cũng không nói cho ngươi biết.

Do đó hắn nói:

- Được rồi, còn chưa thỉnh giáo các hạ xưng hô thế nào?

- Thiên Nhất.

- Ha... lại rất dễ nhớ.

Hắn cười nói:

- Tại hạ Tổng Trung.

Thiên Nhất phun cả ngụm nước xoài lên mặt Tổng Trung, khiến nụ cười của đôi phương trong nháy mắt khựng lại.

Sau đó Thiên Nhất lại cười lớn, vừa cười vừa nói:

- Tên của ngươi cũng rất dễ nhớ, ha ha ha...

Tổng Trung rất biết kiềm chế, dùng khăn ăn lau mặt nói:

- Hiện giờ là thời buổi rối ren, các hạ chặn bở câu đưa thư của chúng ta, truyền đến tin tức, nói là có thông tin quý giá muốn giao dịch. Cấp trên cũng không thể bảo là không coi trọng. Sáng nay chúng ta đã giám thị chung quanh nơi này, đến giờ cũng không phát hiện có phục binh của đế quốc. Mà các hạ một mình đến gặp, trên người dường như cũng không cất giấu vũ khí hoặc thiết bị nghe lén.

Tổng Trung nhìn vẻ mặt của Thiên Nhất, muốn tìm ra một chút biến hóa nhỏ, nhưng trên khuôn mặt phờ phạc kia lại không nhìn ra được thứ gì:

- Hi vọng các hạ thật sự có tin tức muốn bán, nếu không là đang đùa với mạng rồi.

Thiên Nhất biết hàm ý của đôi phương, chẳng hề quan tâm nói:

- Trước đây không lâu, một người bạn của ta ở Philadelphia đã lấy được một tin tức. Ngày đó hắn đã gửi cho ta, hơn nữa trong thư đưa ra một cái giá khiến người ta khó tưởng tượng. Nhưng sau khi xem qua nội dung tin tức, ta vẫn đồng ý, bởi vì ta cảm thấy đáng giá.

Hắn dừng một chút, sau đó nói ra một câu khiến Tổng Trung thiếu chút nữa nhảy dựng lên:

- Tháng năm, sẽ có một lượng “thần vụ Hades” được vận chuyển đến đảo Địa Ngục.

Chương 22 : Lần thứ hai gọi điện

Đêm đó khi Thiên Nhất trở lại cửa hàng sách, Cố Vấn đang ngồi ở chỗ của hắn đọc sách. Trước bàn có một người đàn ông gốc Á cột tóc đuôi ngựa đang ngồi khoanh chân dưới đất, bị một sợi dây lớn trói lại giống như một chiếc bánh chưng, trong miệng còn nhét hai chiếc vớ rách.

Thiên Nhất liếc hắn một cái, ung dung thuận miệng hỏi:

- Làm gì thế? Chơi trò SM sao?

Lúc này trong bóng tối của giá sách ở góc phòng, có một sinh vật hình người toàn thân đen kịt bước ra.

Dark Water trực tiếp trả lời:

- Hắn rất gian xảo, làm như vậy mới có thể phòng ngừa hắn chạy trốn.

Tả Đạo ú ớ gì đó, giống như muốn nói chuyện.

Thiên Nhất nói với Dark Water:

- Thả hắn ra đi.

Lúc Dark Water mở trói cho Tả Đạo, Cố Vấn rất tự giác rời khỏi chỗ của Thiên Nhất, đi lấy một cái ghế khác đến, lại hỏi:

- Đàm phán thế nào rồi?

- Người hôm nay tới không thể đưa ra quyết định trọng đại được. Ta đã hẹn một dịp khác, để hắn tìm một nhân vật có sức nặng hơn đến nói chuyện với ta.

Thiên Nhất nói:

- Với tin tức cấp bậc như thần vụ Hades, có tám thành là quân sư của Hình Thiên sẽ tự mình ra trận. Nếu vị kia quân sư thật sự danh bất hư truyền, ta nghĩ hắn sẽ đồng ý yêu cầu của ta.

Cố Vấn cười nói:

- Theo ta thấy, cho dù hắn là một kẻ ngu ngốc, người cũng có thể miễn phí

nói cho hắn biết tin tức. Một khi Hình Thiên tập trung vào việc cướp đoạt thần vụ, sẽ không có bao nhiêu dư lực gây phiền phức cho chúng ta ở quận Long.

Thiên Nhất rót cho mình một ly cà phê, hài lòng ngả ra ghế:

- Nếp sống xã hội ngày càng tệ hại, lòng người không còn chất phác như xưa... Thời đại này nếu người cho không bọn họ một tin tức động trời, bọn họ sẽ lập tức phán đoán đó là cái bẫy. Người cần phải đưa ra một chút yêu cầu, tiến hành giao dịch, bọn họ mới tin tình báo là thật. Mà yêu cầu lại không thể vượt quá phạm vi chấp nhận của bọn họ, phải khiến bọn họ có suy nghĩ như “hà hà... lần này lời rồi”. Cho nên mới nói... chữ tín và trung thực trong xã hội càng ít, con người lại càng hèn.

Nói đến chữ “hèn” này, vừa lúc có một người vừa được mở trời. Tả Đạo lấy vợ trong miệng ra (vợ này chính là của hắn), hét lớn:

- A!!!!!!

Dark Water không phản ứng gì, Thiên Nhất và Cố Vấn một người uống cà phê, một người uống nước cà chua, bình tĩnh lật sách, còn ngáp một cái.

Tả Đạo hét đến não hơi thiếu dưỡng khí, vội vàng thở gấp mấy hơi, lại hét lớn một tiếng:

- Cứu mạng!!!!

Ba người khác vẫn giống như trước, không hề phản ứng.

Cặp mắt gian xảo của Tả Đạo xoay một vòng, đứng dậy quay đầu bỏ chạy. Kết quả vừa bước ra một bước, Dark Water liền búng tay một cái, một viên đạn nước màu đen đánh trúng sau lưng Tả Đạo, dưới chân hắn lại vừa lúc có một chông sách nhỏ, kết quả bị vấp ngã lộn nhào một cái.

Thiên Nhất thở dài:

- Cho dù trong nhà này mở một cuộc biểu diễn nhạc rock, người đứng ngoài cửa một mét cũng không nghe được bất kỳ động tĩnh nào.

Cố Vấn bổ sung:

- Cho dù người có lên xe, Dark Water chỉ cần chạy cũng có thể đuổi theo người. Nếu người đã từng xem bộ phim “The Terminator 2”, chắc sẽ hiểu rõ chuyện này.

Tả Đạo nói:

- Các người rốt cuộc muốn thế nào!

Thiên Nhất nói:

- Không có gì, chỉ mời người đi một chuyến, đưa một tin tức giúp ta.

Tả Đạo suy nghĩ một chút, hỏi:

- Đi chỗ nào? Cho ai?

Thiên Nhất trả lời:

- Nhà tù Tide, Blood Owl.

- A!!!!!!! Cứu mạng!!!!!!!

Tả Đạo quay đầu, một lần nữa nhìn ra ngoài cửa kính dứt hơi khản tiếng gào lên.

- Hét! Lại hét!

Thiên Nhất đột nhiên quát lên giống như phát điên:

- Muốn bị chặt ra cho heo ăn đúng không!

Hắn tiện tay mò vào ngăn kéo, bên trong lại có một con dao làm bếp, Thiên Nhất cầm lên giống như muốn nhào tới Tả Đạo.

Cố Vấn vội vàng đứng dậy ngăn cản hắn, quay đầu nói với Tả Đạo:

- Ông chủ sắp nổi nóng rồi... người hãy có chừng mực...

Tả Đạo nghĩ thầm: “Ta bị các người lôi ra từ trong rừng sâu núi thẳm, bắt ép đi đến một nơi không thể sống sót trở ra, gặp một tên ma vương giết người tâm thần không bình thường, các người còn muốn ta có chừng mực?”

- Đám các người rốt cuộc muốn làm gì? Tên này là Cố Vấn sao? Cái tên đầu mỏ quái dị này lại là đồ chơi gì? Ta mặc kệ các người là tổ chức nào, các người đừng ép ta, nếu còn ép thì ta sẽ đi tự thú!

Tả Đạo bắt đầu dĩ phải “uy hiếp”.

Thiên Nhất thở dài một hơi, đặt dao làm bếp lên bàn:

- Người cho rằng sau khi đi tự thú, sẽ không bị đưa đến đảo Địa Ngục sao?

Sắc mặt Tả Đạo biến đổi, hắn đang đợi Thiên Nhất nói tiếp.

Thiên Nhất nói:

- Người là người năng lực cấp Giấy, cũng không có ghi chép phạm tội bạo lực, trên toàn cầu có khoảng năm mươi nhà tù đặc biệt nhốt loại tội phạm như người. Nhưng cũng có mấy trường hợp, sẽ ném cả loại người như các người vào nhà tù Tide.

- Ví dụ như, loại hình năng lực được EAS phán định là “phá hoại trật tự” hoặc “cấp bậc Ω ”.

Tả Đạo trầm ngâm nói:

- EAS... là tổ chức nghiên cứu người siêu năng lực của đế quốc?

- À...

Thiên Nhất nói:

- Xem ra người cũng không hiểu rõ lắm về những cơ quan thật sự đáng sợ trong đế quốc, EAS chỉ là một tầng trong đó mà thôi, còn có mấy cơ quan cấp bậc cao hơn. Trên lý thuyết thì những cơ quan đó vốn không tồn tại, nhưng trên thực tế thì bọn họ đang chèo chống đế quốc, bọn họ tượng trưng cho lực lượng của người thống trị.

Lúc này Tả Đạo không quan tâm lắm đến những chuyện đó, hắn chỉ quan tâm đến an nguy của mình:

- Người muốn nói, nếu như ta bị bắt, cũng sẽ bị EAS đưa đến đảo Địa Ngục?

Thiên Nhất nói:

- Không sai, đương nhiên là vậy. Nếu người đi tự thú với cảnh sát, hơn nữa thành công che giấu mình là người siêu năng lực, cũng sẽ không kinh động đến những cơ quan khác.

Cố Vấn uống ừng ực nửa ly nước cà chua, bổ sung:

- Chỉ có điều, chúng ta sẽ viết một bức thư nặc danh gửi đến cục cảnh sát vạch trần người, hơn nữa kèm theo chủng loại năng lực của người, thuận tiện nói với cảnh sát người là một thành viên của Nghịch Thập Tự.

Tả Đạo ngồi dưới đất, suy nghĩ một lúc:

- Cũng tức là nói... thuyền giặc này của các người, ta không lên cũng không được?

- Sớm muộn gì người cũng phải lựa chọn một lập trường. Đối với người

như ta và ngươi, bảo toàn tính mạng trong loạn thế chỉ là hi vọng xa vời mà thôi. Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, ngươi trời sinh đã khác với đám cỏ dại mọc dưới cây, vẫn nên sớm chấp nhận đi.
Cố Vấn nói.

Thiên Nhất lại từ trong bàn lấy ra một chiếc mặt nạ Spider-Man trùm lên mặt, nói với giọng trầm thấp:

- Năng lực càng cao, trách nhiệm lại càng lớn.

Cố Vấn cảm thấy quá mất mặt, liền vung tay dùng sợi dây chân lý xé rách tấm mặt nạ kia.

- Đây là bản giới hạn!

Thiên Nhất quay đầu nói với Cố Vấn.

- Cút, hàng vỉa hè thì có.

Cố Vấn tiếp tục nói với Tả Đạo:

- Được rồi... kế tiếp ta phải nói cho ngươi rất nhiều chuyện. Tin rằng với sự thông minh tài trí của ngươi, sau khi nghe xong sẽ không còn suy nghĩ đi nương nhờ tổ chức khác nữa. Ừ... bắt đầu nói từ đâu đây...

.....

Ngày 1 tháng 5, sáng sớm.

Trong biệt thự của Lý Duy, nhân viên được bố trí giống như hôm qua, Quý Thừa và tiểu tử của hắn đã bày trận sẵn sàng chờ địch.

Nhưng trong lòng mỗi người đều có một sự áp bức.

Lý Duy dĩ nhiên có dự định của hắn. Sau chuyện hôm qua, hắn đã có phần muốn bỏ cuộc giữa chừng. Đừng nói Khương Quân và hắn còn không có quan hệ thực chất gì, cho dù vợ của hắn thật sự bị bắt cóc, hắn cũng sẽ không vì một nữ nhân mà mạo hiểm tính mạng.

Không sai, nữ nhân này rất đẹp, hơn nữa sau khi lấy được nàng sẽ có thể trèo lên cửa nhà vương tộc. Nàng là ứng cử viên hàng đầu để Lý Duy chọn làm vợ cả. Nhưng lỡ may trong vụ bắt cóc này, mình bị bọn bắt cóc điên cuồng kia chơi đùa đến chết, chẳng phải là mất hết tất cả?

Mà đám điều tra viên của HL thì lại suy nghĩ chuyện khác, đó là nội gián.

Trải qua nhiều lần phân tích nghe lén ghi âm của hôm qua, cũng không có thu hoạch gì quá lớn. Kẻ bắt cóc tên là Thiên Nhất này vẫn nấp trong bóng tối, quỷ thần khó lường, nhưng mỗi hành động của bọn họ lại hoàn toàn bị đối phương nắm giữ. Chuyện này quả thật khiến người ta không thể không hoài nghi, trong tiêu tổ này liệu có nội ứng của bọn bắt cóc hay không.

Ngay cả Lý Duy cũng nghi ngờ chuyện này, hơn nữa ám hiệu cho Quý Thừa tiến hành điều tra. Nhưng Quý Thừa cũng rất khó xử, người của tiêu tổ phụ trách vụ án bắt cóc này đều do hãn tự mình chọn lựa, mà tổ viên phụ trách chiến đấu cũng không biết quá nhiều. Trước đó bọn bắt cóc đã mua chuộc một thành viên của tiêu tổ nghe lén mật báo cho bọn chúng, trên lý thuyết thì chuyện này rất khó làm được.

Có thể nói, chỉ cần đám người này một ngày không biết trên đời còn tồn tại loại khoa học kỹ thuật nghịch thiên như quyển sách nội tâm, cũng sẽ không nghĩ ra đáp án.

Mà chuyện khiến đám điều tra viên HL cảm thấy thất bại nhất, đó là toàn bộ quá trình hôm qua đều nằm trong kế hoạch của bọn bắt cóc, bọn họ hoàn toàn không thể không chế cục diện. Điều duy nhất bọn họ có thể làm là cứu Lý Duy ra trước khi hãn bị người khác đánh cho trọng thương, khả năng ngay cả chuyện này cũng nằm trong dự tính của bọn bắt cóc. Trên cơ bản... sự có mặt của HL chính là do Thiên Nhất tìm tới để khắc phục hậu quả cho trò chơi của mình, phòng ngừa món đồ chơi Lý Duy này bị hư mất.

Tin tức thứ nhất kia khiến người ta hoàn toàn không hiểu được, “3 | 3, 3, 3/6”. Dưới sự phân tích của một đám gọi là chuyên gia mật mã học của phân bộ, vẫn không đưa ra được bất kỳ ý nghĩa thực tế nào. Bọn họ lấy cớ là “có lẽ phải chờ thu được cả năm tin tức, mới có thể bắt đầu nghiên cứu”.

Nghe được câu trả lời này, Lý Duy thật muốn dùng tiền mời mấy sát thủ chuyên nghiệp, dọn sạch đám lão già ngồi không ăn bám kia. Mới cái thứ nhất ta đã bị đánh đến bể đầu chảy máu, toàn thân sưng vù, chờ thu hết toàn bộ thì lão tử còn mạng sao?

Tiếng chuông vang lên không hề báo trước, màn hình điện thoại di động trên bàn trà sáng lên. Cũng giống như hôm qua, Lý Duy nhấn vào nút phát âm thanh.

- Được rồi, chắc chư vị đã hiểu rõ quy tắc. Vậy thì Lý công tử, bây giờ ta sẽ đưa ra đề bài thứ hai... tín nhiệm chỉ là một loại đánh bạc.
Thiên Nhất nói xong liền trực tiếp cúp máy. Trên điện thoại di động lập tức nhận được một tin nhắn, trong đó có ghi một địa chỉ, yêu cầu đến trong một giờ.

Quý Thừa nhìn nội dung tin tức nói:

- Chỗ đó cách nơi này cũng không quá xa, lái xe chừng ba mươi phút là có thể đến được.

Hắn quay đầu bắt đầu phân phó:

- Toàn bộ nhân viên chuẩn bị xuất phát, trước tiên liên lạc với cảnh sát gần đó...

- Quý trưởng quan.

Còn chưa nói xong, Lý Duy lại ngắt lời Quý Thừa. Hắn nhìn chăm chú vào địa chỉ kia, nhíu mày nói:

- Địa chỉ này... nếu ta nhớ không lầm, hình như là một cao ốc văn phòng do tập đoàn của ta đứng tên.

Chương 23 : Không hẹn mà chiến

Tình hình cũng giống như hôm qua, khi lái xe đến trước tòa nhà, điện thoại di động lại vang lên. Lý Duy trực tiếp nhắc máy trả lời:

- Nói đi, lần này lại muốn giở trò gì?

Thiên Nhất nói:

- Quy tắc cũ, một mình ngươi lên lầu, đến phòng hội nghị ở tầng cao nhất. Còn chư vị HL, xin đừng vào tòa nhà.

Lý Duy và Quý Thừa trao đổi ánh mắt một chút, sau đó Lý Duy rời khỏi xe giám sát của HL, bước lên bậc thang, đẩy cửa xoay ra, đi vào trong nhà.

Tuy nói đây là sản nghiệp của Lý Duy, nhưng bản thân hắn cũng không đến được mấy lần. Nhân viên ở bàn tiếp tân nhận ra hắn, nhất thời có phần lúng túng, sau khi ôn hòa trả lời Lý Duy thang máy đi đến tầng cao nhất nằm ở đâu, cả buổi vẫn chưa khôi phục tinh thần lại. Cho đến khi Lý Duy rời khỏi, nhân viên tiếp tân mới luống cuống gọi điện cho cấp trên, nói với bọn họ Lý công tử hạ cố đến chơi, hơn nữa có thể là đến tầng trên cùng.

Lý Duy theo thang máy chạy thẳng đến tầng cao nhất. Sau khi cửa thang máy mở, hắn trước tiên lộ đầu ra nhìn quanh một vòng, phát hiện trong hành lang hoàn toàn không có người.

Mang theo tâm tình thấp thỏm, Lý Duy cất bước tiến vào tầng này, thông qua bản đồ bên cạnh thang máy tìm được vị trí của phòng hội nghị. Dọc theo đường đi quả thật không gặp người nào, ngoại trừ tiếng máy điều hòa lưu chuyển không khí qua lỗ thông gió trên đầu, cùng với tiếng ma sát của đế giày và đá hoa trên sàn, nơi này không còn tiếng động nào khác.

Vận tay nắm cửa, đẩy cửa tiến vào phòng hội nghị, trước mắt Lý Duy hiện ra một cảnh tượng khiến hắn vô cùng kinh ngạc, không nhận được hỏi:

- Tại sao các người lại ở đây?

Lúc này chung quanh bàn dài của phòng hội nghị có hơn mười người đang

ngồi, trong đó có một số người đã trung niên, đầu đã hói, có một số tuổi tác xấp xỉ với Lý Duy, chỉ lớn hơn vài tuổi, còn có một số tóc đã trắng xoá, mặt đầy nếp nhăn. Bọn họ mang âu phục giày da của thương hiệu nổi tiếng, mái tóc được chăm sóc không rời một sợi. Mỗi người đều là nhân vật quan trọng trong thương giới quận Long, gia tài bạc triệu, giàu có một phượng. Điều mỉa mai là người ở bàn này không một ai không phải là quý tộc.

Đây là trung tâm giao tiếp của Lý Duy, những người này đều là bạn kiêm đối thủ cạnh tranh của hắn. Đương nhiên đây là nói tương đối dễ nghe, còn nói khó nghe một chút là ngoài mặt xưng anh gọi em, thuận tiện trao đổi lợi ích, trong lòng chỉ mong sao cả nhà người chết sạch, tài sản và thế thế chấp đều về tay ta.

Hầu như là loại quan hệ này.

Sau khi những người kia nhìn thấy Lý Duy, trên mặt cũng thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc, nhưng không ai nói gì. Lý Duy dường như phát hiện được điều gì từ trong ánh mắt của bọn họ, đó là sợ hãi...

Cánh cửa bên cạnh bỗng khép lại, bị một cánh tay mạnh mẽ đóng vào. Một nòng súng gắn ống giảm thanh dí vào sau cổ Lý Duy.

Trong thoáng chốc trên đầu hắn đổ mồ hôi lạnh, giờ phút này hắn đang suy nghĩ có nên hô cứu mạng hay không, chỉ cần kêu cứu thì thành viên HL ở dưới lầu sẽ đến nơi trong vòng mấy phút. Nhưng vừa suy nghĩ lại, súng đã dí vào sau cổ, muốn giết hắn thì chỉ cần một giây, chờ người bên ngoài chạy tới thì mình đã sớm chết rồi. Đối phương không nổ súng, nói lên cũng không muốn để hắn chết.

Họng súng từ từ rời khỏi cổ Lý Duy. Dưới tình hình cực kỳ khủng hoảng này, năm giác quan của con người trở nên nhạy bén hơn so với bình thường. Lý Duy nghe rõ phía sau có tiếng bước chân của một đôi giày da, người cầm súng kia đang lui về phía sau.

Một bước, hai bước... sau khi lui sáu bảy bước, tiếng bước chân dừng lại. Người nọ cũng không nói gì, chỉ búng tay một cái, Lý Duy suy đoán đó là bảo mình xoay người lại.

Chậm rãi xoay người, trong tầm mắt Lý Duy xuất hiện một người đàn ông trung niên, mặc âu phục màu đen, mang găng tay đen, giày da sáng bóng,

mái tóc vuốt ngược, ánh mắt sắc bén như dã thú đang săn đuổi con mồi. Nếu nói biểu tình “lãnh khốc” có một tiêu chuẩn khuôn mẫu, vậy chính là gương mặt phía trước Lý Duy lúc này.

Gambling Snake, một nam nhân trời sinh dáng vẻ đã giống như một sát thủ chuyên nghiệp, sở hữu tướng mạo như vậy cũng không biết là đáng vui hay đáng buồn.

Lúc này bên cạnh hắn có một chiếc ghế nhỏ và một tấm bảng đen bằng nhựa, trên ghế nhỏ còn đặt một ly nước.

Tay phải Gambling Snake giờ súng, dùng họng súng chỉ chỉ vào tấm bảng đen bên cạnh, trên đó viết một hàng chữ: “Không được nói chuyện, đưa điện thoại di động cho ta.”

Lý Duy cẩn thận lấy điện thoại di động ra, tiến lên mấy bước đưa cho Gambling Snake.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, Lý Duy đang suy nghĩ có nên nhào tới giao đấu với đối phương hay không. Bởi vì lúc này dưới áp lực của hắn còn bọc áo chống đạn, vừa rồi bị người ta ở phía sau chỉ vào cổ, không cách nào phản kháng, nhưng trước mắt lại có cơ hội. Trong khoảng cách ngắn, người cầm súng đột nhiên bị người khác tập kích, bắn vào thân thể là phương pháp ổn thỏa nhất, cũng là bản năng của con người. Chỉ cần áo chống đạn có thể ngăn cản trong thoáng chốc, chụp lấy cổ tay đối phương không để hắn nhắm chuẩn bắn ra phát thứ hai, những người khác trong phòng này cũng không phải người chết, đến lúc đó cùng nhau xông lên, còn sợ không chế ngự được kẻ này sao?

Nhưng ánh mắt giống như có thể giết người của Gambling Snake nhìn chằm chằm vào Lý Duy, khi Lý Duy còn đang đấu tranh tư tưởng kịch liệt, Gambling Snake lại khẽ lắc đầu với hắn, vẻ mặt giống như đang nói: “Ta khuyên ngươi nên cẩn thận.”

Lý Duy nuốt nước miếng một cái, lập tức xua tan ý niệm phản kháng trong đầu. Có câu “không có dùi thì đừng sửa đồ gốm”, vị đại ca trước mắt này e rằng là loại người dựa vào tay không chiến đấu, chỉ vài giây là có thể vặn gãy cổ hắn, sau đó bắn thêm một phát. Chỉ một ý niệm thoáng qua cũng bị người ta nhìn thấu, hơn nữa còn chế giễu, nếu thật sự nhào tới có lẽ sẽ bị đánh cho liệt nửa người.

Gambling Snake cầm lấy điện thoại di động, ném vào trong ly nước. Tiểu tổ theo dõi của HL dưới lầu chỉ nghe được mấy tiếng ùng ục, liền mất đi âm thanh của máy nghe lén trên điện thoại. Cũng may trên áo chống đạn của Lý Duy còn giấu một thiết bị vừa theo dõi vừa nghe lén, HL vẫn có thể tiếp tục nghe ngóng. Có điều bọn họ cũng cảm thấy kỳ quái, vì sao từ đầu đến giờ chỉ nghe được vài tiếng động rất nhỏ, ngay cả một câu nói cũng không nghe thấy, rốt cuộc Lý Duy đang làm gì?

Sau khi nhúng điện thoại di động vào nước, Gambling Snake lật tấm bảng đen bằng nhựa có trục xoay bên cạnh qua một trăm tám mươi độ, chuyển sang một mặt khác, trên đó cũng viết chữ: “Đưa cả máy nghe lén trên áo chống đạn cho ta.”

Lý Duy không biết nói gì, còn tưởng rằng cọng rom cứu mạng cuối cùng không bị phát hiện, kết quả đối phương vẫn biết được. Hắn đành phải bắt đắc dĩ đưa thiết bị nghe lén giấu trong áo chống đạn cho Gambling Snake, đối phương cũng giống như trước ném vào ly nước. Lần này đám tổ viên của HL hoàn toàn lâm vào trạng thái mù tịt.

Làm xong những chuyện này, Gambling Snake cuối cùng lên tiếng. Giọng nói của hắn hoàn toàn giống như trong tưởng tượng của Lý Duy, thật sự là quá hợp với gương mặt kia. Tóm lại ngữ điệu và âm sắc đều giống như tiêu chuẩn của sát thủ mafia máu lạnh:

- Đi tìm một chỗ ngồi xuống, đừng nhiều lời, cũng đừng hỏi ta.

Lý Duy run rẩy đi đến bên cạnh bàn dài, tìm một chỗ ngồi xuống. Hắn dùng ánh mắt thăm hỏi nhìn đám trùm thương giới kia, nhưng bọn họ dường như cũng không dám thốt ra nửa chữ. Đám người ngày thường bằng mặt không bằng lòng này, hiện giờ lại đang liều mạng liếc ngang liếc dọc, đáng tiếc không có bất kỳ hiệu quả nào, không ai hiểu ý của ai.

Trước mặt tất cả mọi người, Gambling Snake bước vững vàng tới cửa, nhấn vào khoá lò xo trên tay nắm, khóa chặt cửa lại. Trong tay áo của hắn lại lóe lên một vệt sáng lạnh, xuất hiện một thanh kiếm. Mọi người còn chưa phản ứng kịp, tay nắm cửa phía trong đã bị một kiếm gọt đứt, vết cắt phẳng lì, phân thừa ra cũng rất mỏng, đã không thể cầm xoay được.

Đám đại phú ông kia thần sắc gần giống nhau, người có tố chất tâm lý tốt thì đầu đô mồ hôi, tim đập nhanh hơn, còn người có tố chất tâm lý kém...

chỉ thấy một lão già mập tóc trắng râu dê ôm lấy ngực, thở dốc mấy tiếng, đau đớn ngã ra sàn nhà.

Một người đàn ông bên cạnh có bộ ria bàn chải kiểu Hitler lập tức cúi xuống, ân cần xem xét lão già kia, sau đó ngẩng đầu nói với Gambling Snake:

- Ông ấy có bệnh tim! Ít nhất người cũng nên để lão nhân hấp hối này rời khỏi! Ông ấy chưa từng làm hại bất cứ người nào!

- Vậy để người phụ trách đưa ông ta đi bệnh viện được không?
Gambling Snake nói.

- Hà?

Người ria bàn chải kia sững sốt, nghĩ thầm đây không phải là lời thoại của ta sao? Ta đang muốn đưa ra đề nghị này, không ngờ vị sát thủ đại ca này lại trượng nghĩa như vậy.

Ai ngờ Gambling Snake vẫn dùng giọng điệu bình tĩnh giống như câu trên, nhưng lại nói ra một câu hoàn toàn khác biệt:

- Mời người trở lại vị trí của mình, ngậm miệng lại. Ai còn dám tự tiện hành động, ta sẽ cắt cửa sổ ném hẳn ra ngoài.

Người ria bàn chải kia nghe vậy, liền quyết đoán rời khỏi “lão nhân hấp hối”, ngồi trở về vị trí của mình.

Gambling Snake từng bước đến gần lão già mập đang đau đớn co giật trên đất:

- Ta rất giỏi khiến tim người khác ngừng đập, đương nhiên cũng biết làm thế nào để tim đập lại.

Hắn đi đến gần hơn:

- Bây giờ người tự ngồi dậy, ta có thể xem như chưa từng xảy ra chuyện gì. Còn nếu người không chịu, ta có thể tùy tiện chọn mấy loại thiết bị giết người để làm CPR (hồi sức tim phổi) cho người.

Lão già mập lập tức ngồi dậy:

- Ta... ta không sao...

Lão bò trở về chỗ ngồi của mình, thản nhiên tiếp nhận ánh mắt khinh bỉ của mọi người.

Gambling Snake đi đến cuối bàn dài, ngồi xuống vị trí chủ tịch, bật máy tính xách tay trên bàn lên, mở một đoạn phim, nói:

- Ta muốn chiếu một vài tư liệu cho chư vị xem.

Hắn nhìn Lý Duy một cái:

- Hi vọng lúc ta trình chiếu, các người có thể giữ yên lặng.

.....

Lúc này trong xe giám sát bên ngoài tòa nhà, Quý Thừa và đám điều tra viên HL đã lâm vào tình thế cưỡi hổ khó xuống, bọn họ không biết có nên xông vào tòa nhà hay không. Nếu tùy tiện xông vào, có thể sẽ bị bọn bắt cóc kia cho rằng làm trái quy tắc, gây nguy hiểm cho cả con tin và Lý Duy. Nhưng thiết bị theo dõi nghe lén trên người Lý Duy lại hoàn toàn mất đi tác dụng, hiện giờ không biết sống chết, lỡ may vị Lý công tử này xảy ra chuyện, bọn họ cũng không gánh vác nổi.

Thời gian dần dần trôi qua, từ khi mất tín hiệu nghe lén đến giờ đã qua mười lăm phút, vẫn không thể phán đoán tầng cao nhất của tòa nhà xảy ra chuyện gì. Tại thời điểm mấu chốt khi tiểu tổ vũ trang của HL chuẩn bị bắt chấp tất cả hành động, từ tầng hai của một nhà hàng hải sản ở bên kia đường, bỗng nhiên có một viên đạn tên lửa sáng chói bay ra, kéo theo một làn khói trắng, bắn trúng xe giám sát của Quý Thừa và tiểu tổ theo dõi. Đây là xe đặc chủng của HL, chiếc xe bọc thép theo kiểu xe tải này tuyệt đối không tồi, trúng phải vụ nổ chỉ quay cuồng hai vòng, trượt đi một khoảng cách trên đất, nhưng vẫn duy trì được chính thể, cũng không bị rỉ dầu.

Quý Thừa đá văng cửa sau, kéo đám tổ viên bị hôn mê ra khỏi xe. Chỗ điều khiển lại không đáng ngại, tài xế đã tự mình đẩy cửa trước bò ra ngoài.

Các thành viên của tiểu tổ vũ trang vốn đang mai phục ở phụ cận, tiếng nổ này giống như hiệu lệnh xung phong của bọn họ. Mấy tên thượng sĩ và thiếu úy phụ trách hiện trường quyết đoán truyền đạt mệnh lệnh giống nhau, hơn tám mươi tên đội viên đột kích súng đạn sẵn sàng, từ phạm vi ba con đường chung quanh tụ tập lại, đồng loạt tràn về phía nhà hàng hải sản bên kia đường.

Lúc này trên tầng hai của nhà hàng kia, có ba người đàn ông mặc đồng phục của Giới Luật Thép đang đứng, mặt đều cháy đen, không ngừng ho sặc sụa.

- Ai con mẹ nó bảo hai người các người dùng bazooka trong phòng! Muốn chết à!

Người hơi lùn đứng ở phía xa chửi mắng.

- Hả?

Hai người đàn ông cao lớn đứng bên cửa sổ, quay đầu lại dùng ánh mắt khó hiểu nhìn hấn.

- Đúng là hai tên ngu ngốc... chắc là bị chấn động màng nhĩ rồi...

Người lùn cảm phần nói:

- Còn tên nào đầu óc bình thường, không bị điếc hay không!

Ngoài cửa có một nhân viên tạp vụ lộ đầu nhìn vào:

- Giáo... giáo sĩ... tôi ở đây.

Giáo sĩ lùn nói:

- Các huynh đệ dưới lầu đã chuẩn bị ứng chiến rồi chứ?

- Đúng vậy, dữ liệu cũng vừa được xóa sạch, tùy thời có thể phá vòng vây.
Người nọ trả lời.

- Tốt!

Người lùn lời lẽ danh thép nói:

- Đại đoàn trưởng đã có lệnh, vì tín ngưỡng chúng ta sẽ cút cung tận tụy, chiến đấu đến cùng! HL đã bao vây chúng ta, chúng ta sẽ liều mạng với bọn chúng!

Trong lòng hấn còn một câu không nói ra: “Có liều mạng cũng phải để ta chạy thoát...”

Chương 24 : Phản bội

Trên con đường trước cửa nhà hàng, quẹo sang tay phải sẽ đến một con đường chính có tám làn xe chạy. Lúc này giờ cao điểm buổi sáng còn chưa qua, trận địa bazooka vừa xuất hiện, khu vực nội thành này lập tức trở nên sôi sục. Hàng loạt chuông báo chống trộm trên xe hơi vang lên, liên tục không ngừng, vô cùng điếc tai. Đám tài xế ào ạt thắng xe khẩn cấp, lập tức đổi đường muốn rời xa chỗ thị phi này, nhưng lại khiến giao thông lâm vào tình trạng hỗn loạn. Đám người đi bộ gần đó thì bỏ chạy tứ tán, tiếng hét và tiếng mắng chửi không dứt bên tai.

Các thành viên của Giới Luật Thép tập năm tập ba giết ra ngoài, bắt đầu chiến đấu với đội đột kích vũ trang của HL đang vây quanh nhà hàng hải sản.

Nhưng hai bên giao chiến bất kể là trang bị, nhân số hay rèn luyện quân sự, HL đều hoàn toàn nắm ưu thế, nhất là về vận dụng chiến thuật chênh lệch rất rõ ràng. Phe HL gần như dưới tình huống tổn thất bằng không, dần dần chiếm được thượng phong.

Đội đột kích chủ yếu trang bị áo chống đạn, mũ chống đạn, mặt nạ phòng độc, súng trường đột kích bán tự động. Mặc dù cũng có dao găm quân dụng sử dụng cận thân, nhưng rất ít có cơ hội dùng đến. Đây không phải là đang chơi COD (Call of Duty), cũng đừng tưởng rằng trong phim ảnh mặc áo chống đạn có thể chịu được đạn shotgun ở khoảng cách gần là sự thật. Thực tế nếu bị đạn súng trường bắn trúng, tùy tiện bắn vào chỗ nào cũng sẽ lập tức mất đi khả năng chiến đấu, không may đầu gối trúng đạn thì chỉ có thể nằm yên.

Vì vậy trong chiến trường hiện thực, thứ được coi trọng là hợp tác đoàn đội, yểm trợ, phối hợp, áp chế, tiêu hao, cuối cùng mới là xông lên. Chủ nghĩa anh hùng cá nhân là thứ không được ủng hộ nhất trong thời đại vũ khí nóng này. Cho dù là người siêu năng lực, khi đối mặt với một đội quân được huấn luyện nghiêm chỉnh, vũ khí đầy đủ, có chống cự cũng chỉ đòi lấy kết cục thảm hại bị loạn súng bắn chết mà thôi. Đương nhiên cũng có

ngoại lệ, ví dụ như năng lực vừa khéo thích hợp đối kháng với quân đội, hoặc là sở hữu thực lực cấp Hung trở lên.

Lúc này đám tín đồ của Giới Luật Thép đã bị ép phải phá vòng vây, vô cùng cấp bách, hơn nữa lòng người không đồng nhất. Một số người suy nghĩ dứt khoát bất chấp tất cả, giết một tên thì hòa vốn, giết hai tên thì có lời. Một số khác thì suy nghĩ làm thế nào bảo toàn tính mạng, rút cuộc nên trực tiếp đầu hàng, hay là thử chống cự một chút, nếu thật sự chạy không thoát thì sẽ đầu hàng. Lỡ như thành công xông ra, trở về tổ chức có thể sẽ được thăng quan. Nhưng lỡ may thất bại, vậy không phải cái mạng này cũng đi đời luôn sao? Vì vậy dưới tình huống này, một số kẻ tín ngưỡng không kiên định đã lộ ra.

Súng pháo mà Giới Luật Thép trang bị, giao chiến ở khoảng cách tầm trung trong thành phố vốn rất có ưu thế, uy lực của nó hoàn toàn không đếm xỉa đến biện pháp phòng hộ trên người binh sĩ bình thường. Có thể nói, ban đầu bọn họ đã nghĩ đến tổ chức phản kháng chiến đấu tám chín phần là diễn ra trong nội thành, dùng ít đánh nhiều, cho nên mới thiết kế như vậy.

Nhưng tình hình thực tế lại khác, bởi vì bọn họ chiến đấu riêng lẻ, thiếu đi sự phối hợp và yểm trợ lẫn nhau, dần dần bị hỏa lực đan xen của đội đột kích HL dồn vào trong lưới, vòng vây càng lúc càng thu hẹp, đến cuối cùng người của Giới Luật Thép đều bị ép vào trong nhà hàng.

- Chư vị Giới Luật Thép, không nên tiếp tục phản kháng vô ích, các người đã không còn đường lui, giao nộp vũ khí đầu hàng thì còn có thể bảo vệ tính mạng.

Người lên tiếng là một tên thiếu úy chỉ huy hiện trường. Không phải hắn muốn ngừng bắn tiến hành đàm phán, mà là không có biện pháp. Nếu hắn dẫn một đám người tràn vào trong tòa nhà này, lỡ may người nắm giữ đồng hồ giới luật bên phía đối phương hét lớn một tiếng “tuân theo ý chủ, ban xuống thần phạt”, sau đó cho nổ cả tòa nhà, mấy chục người phải chôn theo hắn, vậy thì không đáng chút nào.

- Đầu hàng?

Một tiếng cười lạnh cất lên:

- Vấn đề này người nên bàn với giáo sĩ cao cấp quản lý nơi này của chúng ta.

Lời còn chưa dứt, một vật thể màu đen từ cửa sổ tầng hai bay ra. Đám đội

viên đột kích còn tưởng rằng là gói thuốc nổ gì đó, vội vàng rút lui, nhưng sau khi món đồ kia rơi xuống đất, bọn họ mới nhìn rõ là một cái đầu người.

Chủ nhân của cái đầu này, chính là giáo sĩ lùn vừa rồi đã mắng hai gã cao lớn trên tầng hai. Hắn quả thật đã nghĩ đến chuyện đầu hàng, lại trưng cầu ý kiến của hai vị kỵ sĩ đội trưởng kia một chút, kết quả đầu của hắn bị tay không vặn xuống. Xin chú ý, thật sự là giống như bóng đèn bị “vặn” xuống, bộ phận tách rời khỏi cổ bị vặn đến giống như bánh quai chèo hay bím tóc, cho đến khi vị xé rách, vết thương nhìn thấy mà giật mình.

Giờ phút này, mỗi người có mặt đều hiểu... người trong nhà hàng sẽ không thỏa hiệp.

.....

Cùng lúc đó, trên tầng cao nhất của tòa nhà buôn bán bên kia đường.

Nơi này cao mấy chục tầng, vừa cách âm vừa chống rung, cũng không ai đứng bên cạnh cửa sổ nhìn xuống dưới. Ngoại trừ Gambling Snake biết được tình hình đại khái, những người khác trong phòng hội nghị hoàn toàn không chú ý tới địa phương cách một con đường đang xảy ra chuyện gì.

Lúc này Gambling Snake vừa chiếu xong tất cả tư liệu, tắt máy tính đi, kết thúc đoạn phim. Trong phòng hội nghị yên lặng như tờ, không khí vô cùng áp bức, mỗi tay trùm thương giới ở nơi này đều lộ ra biểu tình sâu xa.

Gambling Snake rút USB chứa tài liệu ra khỏi máy tính xách tay, sau đó cất vào, đi thẳng tới trước mặt Lý Duy, từ trong túi áo lấy ra một chiếc điện thoại di động giống hệt như hai cái trước:

- Cầm lấy, đề bài thứ ba sẽ lập tức bắt đầu.

Vừa dứt lời, cánh cửa đột nhiên bị đập ra từ bên ngoài. Quý Thừa căn bản mặc kệ tình hình bên kia đường, một mình cầm súng xông lên. Trong nháy mắt sau khi tiến vào phòng hội nghị, hắn chỉ nhìn lướt qua, liền theo bản năng giơ súng nhắm thẳng vào Gambling Snake:

- Đặt hai tay lên đầu!

Gambling Snake không phản ứng, vẻ mặt bình tĩnh nhìn đối phương.

- Ta nói! Đặt tay lên trên đầu!

Quý Thừa lại đến gần mấy bước.

Lúc này chuông điện thoại di động bỗng vang lên. Lý Duy sững sốt một chút, nhìn sang Quý Thừa, nhưng hiện giờ ánh mắt của Quý Thừa đang nhìn chăm chăm vào Gambling Snake, giống như sợ chớp mắt một cái là sẽ lạc mất đối phương.

- Alo?

Lý Duy tiếp điện thoại.

Thiên Nhất ở đầu bên kia nói:

- Lý công tử, cảm giác chia sẻ bí mật với người khác thế nào?

- Người rút cuộc là ai? Người làm sao có được những tài liệu kia? Người đến cùng muốn thế nào?

Giọng nói của Lý Duy đang run rẩy, không phải vì giận dữ mà là do sợ hãi gây nên.

Thiên Nhất biết, từ giờ phút này, Lý Duy không còn tham gia trò chơi vì Khương Quân, mà là vì chính hắn:

- Ta muốn thế nào rất quan trọng sao? Trước mắt người còn vấn đề cấp bách hơn cần phải giải quyết.

Thiên Nhất dừng lại một chút, sau đó nói:

- Ba năm trước người giết chết tay phóng viên kia sau đó che giấu thi thể, hiện giờ đã bị hơn mười người có quyền thế nhất ở quận Long biết được. Với chứng cứ trong phần tài liệu kia, muốn định tội của người có thể nói là mười phần chắc chắn.

- Có lẽ người cảm thấy dưới đa số tình huống, pháp luật là bạn của người. Nhưng lúc này người nên minh bạch, bản thân công cụ vốn không tồn tại thiện ý hay địch ý, mấu chốt là nó phục vụ cho ai. Người hiểu rất rõ những người đang ngồi trước mặt, bởi vì mỗi ngày người đều có thể nhìn thấy sinh vật tương tự với bọn họ ở trong gương. Ha... người nên biết, bất kỳ người nào trong bọn họ, xin chú ý là bất kỳ người nào, đều có thể lợi dụng những gì nhìn thấy vừa rồi để đưa người vào tù, thậm chí là mượn cơ hội này lật đổ cha người trong triều.

- Như vậy... người có muốn lựa chọn tín nhiệm bọn họ hay không? Tin vào “giao tình” giữa bọn họ và người, tin tưởng tất cả bọn họ đều sẽ ngậm

miệng không nói về chuyện này?

Bởi vì không nghe được cuộc nói chuyện trong điện thoại của Thiên Nhất và Lý Duy, Quý Thừa đành phải tiếp tục nhìn chăm chú vào Gambling Snake, đồng thời hỏi:

- Bọn bắt cóc nói gì? Hắn đưa ra yêu cầu gì mới sao?

Lý Duy không trả lời, tiếp tục nghe điện thoại, khẽ lắc đầu với Quý Thừa, ra hiệu hắn không nên quấy rầy mình.

Thiên Nhất diễn thuyết đầy tính kích động:

- Suy nghĩ một chút về cuộc sống trong tù đi, Lý công tử. Khi đám dân đen cả đời bị người giam dưới chân ở cùng hoàn cảnh với người, vậy thì cuộc sống tốt đẹp biết bao, cả ngày lẫn đêm bị giày xéo, trở thành công cụ tiết dục cho một đám đàn ông khỏe mạnh... Có câu “hoa cúc rũ ướt sương, đường gai cỏ khô nằm...”

Hắn lại bắt đầu ngâm thơ.

Lý Duy cảm thấy rất áp lực, quát lên:

- Đủ rồi!

- Ha ha... người cũng không cần quá khẩn trương, ta có thể giúp người giải quyết vấn đề này.

Thiên Nhất thay đổi đề tài:

- Ta cho người hai phương án, sự lựa chọn của người cũng đồng thời đại biểu đáp án của người về đề bài thứ hai.

- Bây giờ nghe cho kỹ, phương án thứ nhất, người không cần làm gì cả, chỉ cần cúp điện thoại di động là được. Vị sát thủ đại ca đáng vẻ giống như Al Pacino (diễn viên phim Bô Già) bên cạnh người sẽ mang theo cái USB kia thuận lợi chạy trốn, người và những người có mặt đều sẽ an toàn rời khỏi, tiếp tục hưởng thụ nhân sinh của các người. Hơn nữa ta còn sẽ lập tức thả Khương Quân, kết thúc trò chơi này.

- Phương án thứ hai, người đưa điện thoại di động cho Quý trưởng quan. Ta sẽ thuyết phục hắn dẫn người rời khỏi tòa nhà này, tiếp tục đề bài thứ ba của người. Còn những người khác trong phòng, sẽ chết hết chỉ còn lại một người, mà người đó sẽ mang theo USB rời khỏi, tiêu hủy vĩnh viễn những tài liệu kia.

Lý Duy nghe xong, do dự một lúc, sau đó đưa mắt nhìn Gambling Snake, lại phát hiện Gambling Snake cũng đang nhìn hắn. Vị thích khách này hoàn toàn không quan tâm đến thượng úy HL cách đó hai mét đang cầm súng chĩa vào mình, hắn vẫn đứng đó bất động, không phải vì nằm dưới họng súng không thể chạy trốn, chỉ là đang đợi phản ứng của Lý Duy mà thôi.

- Quý trưởng quan...

Lý Duy cuối cùng vẫn đưa điện thoại di động sang:

- Hắn bảo ngài tiếp máy...

Chương 25 : Đề bài thứ ba

Quý Thừa một tay giơ súng, giữ họng súng nhắm thẳng vào đầu Gambling Snake, tay kia cẩn thận cầm lấy điện thoại di động, đưa lên tai mình.

Lý Duy không biết Thiên Nhất và Quý Thừa nói chuyện gì. Sắc mặt Quý Thừa cũng không lộ ra quá nhiều thứ, hẳn vốn không phải là người vui buồn hiện rõ trên mặt, đứng trước loại đối thủ đáng sợ như Gambling Snake thì càng phải không chế biểu tình thật tốt.

Khoảng một phút sau, Quý Thừa cúp điện thoại di động, tiếp đó bỏ súng xuống, quay đầu nói với Lý Duy nói:
- Lý tiên sinh, theo ta đi!

Lý Duy đã không còn ngạc nhiên vì sự thần kỳ của Thiên Nhất. Hắn không đoán ra, cũng không có tâm tình và thời gian suy đoán Thiên Nhất rốt cuộc đã nói gì với Quý Thừa, thứ hắn quan tâm chỉ là “đề bài thứ ba” kế tiếp.

Hai người rời khỏi phòng hội nghị, để lại những người khác ngồi bên cạnh bàn. Thần sắc của bọn họ lúc đầu nhìn thấy Quý Thừa là vui mừng, đến lúc nhìn thấy hai người rời đi là kinh ngạc, tới giờ phút này lại biến thành sợ hãi.

Gambling Snake chậm rãi xoay người, nhìn những người ở đây, giọng nói âm trầm rót vào trong tai bọn họ:

- Hắn đã đặt thẻ đánh bạc xuống, vậy thì ta sẽ mở ván này...

.....

Đi xuống tầng trệt, ra ngoài đường phố, lúc này Lý Duy mới thật sự thờ phào một hơi. Hắn hỏi Quý Thừa:

- Vừa rồi hắn đã nói gì?

Thực ra chuyện mà Lý Duy lo lắng nhất vẫn là vụ án kia của mình bại lộ, vì vậy lập tức dò xét ý tứ của đối phương.

- Hấn...

“Ầm”, lại một tiếng nổ lớn vang lên, lần này là từ đỉnh đầu truyền đến.

Lý Duy theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện tầng cao nhất của tòa nhà mình vừa rời khỏi ánh lửa ngút trời, cả tầng lầu đều bị nổ tung, tường chung quanh bốc khói dày đặc, vô số thủy tinh vỡ và mảnh vụn xác chết như một cơn mưa nhỏ từ không trung rơi xuống.

Quý Thừa vội vàng kéo cổ áo Lý Duy, chạy về phía chiếc xe chuyên dụng của HL cách đó gần nhất. Hấn vừa mở cửa xe liền ném Lý Duy vào, còn mình thì lại trúng mấy mảnh vụn từ trên trời rơi xuống.

Lý Duy ngồi lên ghế phụ, còn chưa hoàn hồn, bên kia đường lại đột nhiên vang lên tiếng súng lác đác. Hấn quay đầu nhìn, lúc này mới chú ý tới, tại nơi cách đó một con đường, một đám đội viên đột kích vũ trang đầy đủ đang vây quanh một nhà hàng hải sản, giao chiến với người ở bên trong. Hiện giờ trong nhà hàng tỏa ra khói mù dày đặc, cũng không biết là bom khói, bom cay ném vào, hay là vừa rồi có gì thứ khác ở bên trong nổ tung.

Tại khoảnh khắc này, đầu óc của Lý Duy có phần chập mạch, nhìn cảnh tượng này bất cứ người nào cũng sẽ sinh ra ảo giác giống như đang ở chiến trường.

- Mau cúi đầu xuống! Ngăn ra làm gì!

Quý Thừa đã vòng qua bên kia xe, mở cửa xe quát lên.

Lý Duy nào dám không nghe, lập tức cúi thấp đầu. Lúc này hấn mới ý thức được, ở vị trí này của mình nếu xui xẻo bị đạn lạc trong nhà hàng bắn trúng, chẳng phải là mất mạng oan uổng.

Quý Thừa đóng cửa lại, không thất dây an toàn, cũng không hỏi han, lập tức nổ máy, đạp ga hết cỡ, thuận tay cầm điện thoại vô tuyến trong xe nói:

- Ta là thượng úy Quý Thừa, người trong xe theo dõi số hai nghe đây, chạy theo chiếc xe mà ta và Lý Duy tiên sinh đang ngồi. Không cần quan tâm đến đội hành động bên kia, các người có nhiệm vụ của mình. Ngoài ra điều thêm một số nhân thủ từ phân bộ đến đây, theo sát chúng ta, tùy thời chuẩn bị chi viện.

Thái độ của hắn bình tĩnh, suy nghĩ chu toàn, sau khi nói xong liền ném điện thoại vô tuyến xuống, một tay nhanh chóng thao tác trên bàn phím của đài điều khiển. Rất nhanh một bản đồ giao thông giả lập xuất hiện trên màn hình cỡ nhỏ, trên đó còn hiện ra rất nhiều điểm đỏ chậm rãi di động, chắc hẳn là xe khác.

Bọn họ còn chưa chạy được bao xa, vừa vòng qua khúc cua, liền cảm giác sau xe truyền đến một chùm ánh sáng chói. Con đường hơi rung chuyển một trận, sau đó cả nhà hàng kia đều bị nổ văng lên trời, cũng không biết là vũ khí gì mà có uy lực kinh người như vậy.

Đương nhiên chúng ta đều biết, đàn ông đích thực không bao giờ quay đầu lại nhìn vụ nổ. Quý Thừa tiếp tục lái xe chạy tới, chỉ thở dài thật sâu, mấy chục giây sau lại cầm điện thoại vô tuyến lên:

- Gọi quân tiếp viện, sơ tán giao thông để bọn họ có thể nhanh chóng đến nơi cấp cứu, chỉ thị của ta vừa rồi không thay đổi.

Hắn chờ ba giây, không thấy ai trả lời, lập tức quát lên:

- Nói đi! Còn người sống không!

- Vâng... vâng thưa trưởng quan, xe theo dõi số hai cũng không bị sóng xung kích lan đến.

Lúc này đối phương mới trả lời.

- Còn hơi sức thì không có thời gian để người ngẩn ra đâu, chấp hành nhiệm vụ đi!

- Vâng! Trưởng quan!

Quý Thừa treo điện thoại vô tuyến lên, lấy điện thoại di động trong túi trả lại cho Lý Duy, đến lúc này hắn mới có thời gian nói chuyện:

- Bên kia đường có một cứ điểm của Giới Luật Thép, sau khi cậu lên tầng cao nhất không lâu, bọn chúng lại phát động tấn công chúng ta, đây tuyệt đối không phải là trùng hợp.

Sắc mặt Lý Duy nhợt nhạt, đến giờ phút này hắn vẫn có phần chưa hoàn hồn, vừa rồi chỉ trong thoáng chốc đã chết mấy chục người...

- Chẳng lẽ... Thiên Nhất kia là người của Giới Luật Thép? Là bọn họ bắt cóc Khương Quân?

- Không thể.

Quý Thừa phủ định:

- Nếu như hãn muốn lợi dụng vụ bắt cóc này để tập kích tiêu diệt chiến lực của HL, hãn có thể dẫn chúng ta tới một địa phương không liên quan, trước đó thiết lập mai phục kỹ càng rồi mới ra tay. Nhưng vừa rồi binh lực của cứ điểm kia và phương thức hành động của đám nhân viên, hoàn toàn không giống như được sắp đặt chu đáo, tấn công một cách có chuẩn bị.

- Theo ta thấy, chuyện này có vẻ như là mượn đao giết người.

Lúc Lý Duy nghe đối phương nói chuyện, điện thoại di động vừa lúc nhận được một tin nhắn, nội dung là: “Trong một giờ, ngoại ô phía tây, vườn Tế Tiên. Thuận tiện kèm theo tin tức sau khi hoàn thành đề bài thứ hai... 2, 3/2, 2/2, 3√4.”

Lý Duy đưa tin tức cho Quý Thừa xem một chút. Quý Thừa liếc mắt một cái, có lẽ chỉ tùy tiện nhìn qua, bởi vì hãn cũng không có đầu mối về mặt mã này, chỉ nói:

- Trước tiên truyền tin tức này cho tổ theo dõi đi, dùng bàn điều khiển bên tay ta.

Sau đó hãn lập tức nói:

- Vừa rồi trong điện thoại kẻ tên là Thiên Nhất kia nói với ta, trên người thủ hạ của hãn cất giấu thuốc nổ uy lực rất lớn. Chỉ cần ta nổ súng, hoặc là hãn ra lệnh một tiếng, tất cả mọi người đều sẽ chết. Nhưng ta có thể lựa chọn dẫn theo cậu rời khỏi, để thủ hạ của hãn an toàn rút lui... Không ngờ cuối cùng tên khốn kia lại giết hết những người vô tội.

- Đúng rồi... ban nãy những người ngồi trong phòng hội nghị, ta cảm thấy có mấy người rất quen mắt, bọn họ là ai?

Lý Duy không trả lời, bởi vì hãn cảm thấy mình có dính líu đến cái chết của những người đó, dưới tình hình hiện giờ nói nhiều sẽ lộ ra sơ hở.

Lý Duy trầm mặc một hồi mới trả lời:

- Ta sẽ tìm một thời cơ thích hợp nói cho ngài biết... hiện giờ trong đầu ta rất loạn.

- Được rồi.

Với sự từng trải của Quý Thừa, đương nhiên rất nhạy cảm với kiểu trả lời cho có lệ này. Hấn cũng không vội tra cứu chuyện này, chỉ dừng một chút sau đó nói:

- Còn có một chuyện cuối cùng, vừa rồi trong điện thoại hấn đã bảo ta truyền đạt đề bài thứ ba... “bất kể sám hối hay phạm tội đều cần có can đảm”.

Đón đọc chương mới nhất tại Tàng Thư Viện.

Chương 26 : Tiếp tục

Quận Hồng Sur, trong phân bộ Madrid của Giới Luật Thép.

Vanessa ngồi trước tổng đài Sứ Đồ, đôi mày thanh tú hơi nhíu lại, vẻ mặt tức giận, kẹo que trong miệng đã bị nàng cắn vỡ hơn nửa.

Nửa giờ trước cú điểm Bắc Kinh bị tiêu diệt, nàng dĩ nhiên đã biết chuyện này. Nhưng thứ quấy nhiễu nàng không phải là tổn thất về mặt nhân sự, mà là trước khi xóa sạch dữ liệu, máy tính Sứ Đồ của phân bộ kia đã xảy ra chuyện khác thường.

Trên bàn điều khiển trước mặt Vanessa, cửa sổ gọi điện bên tay phải bỗng tự động mở lên, trong khung hình xuất hiện một gương mặt trắng nõn.

- Lại gặp mặt rồi, quý cô Vanessa.
Cố Vấn mỉm cười chào hỏi.

Hai tay Vanessa vẫn bận rộn trên bàn phím, chỉ liếc qua rồi trả lời:

- Sứ Đồ quả nhiên đã bị người động tay chân.

- Bây giờ cô mới đưa ra kết luận này, không đáng để khen ngợi.
Cố Vấn nói.

- Chàng trai trẻ này, chắc hẳn người đã thông qua hệ thống tra cứu tất cả tư liệu liên quan đến ta, còn ta lại không biết tên người. Không báo tên họ khi nói chuyện với quý cô, có phải là hơi mất lịch sự không?

- Rất xin lỗi, kẻ hèn này không phải quý ông, chỉ là một tên lưu manh mà thôi, thứ cho ta tạm thời không thể tiết lộ tên họ.

- Hừ... còn là một tên lưu manh nói chuyện nho nhã.

- Ha ha...
Cố Vấn cười:

- Bình thường ta đứng trước mặt người lịch sự vẫn rất có phẩm hạnh. Đương nhiên nếu như cô thích thô tục, ta cũng có thể thay đổi một chút, chẳng hạn như “vị tỷ tỷ này, cười một cái cho thiếu gia ta xem”, ta cũng có thể nói được.

- Người định lan man chuyển từ khiêu khích sang tán tỉnh, tán gẫu với ta một giờ, hay là nói vài lời có nội dung thực tế.
Vanessa ôn hòa nói.

Cố Vấn nói:

- À... thăm dò tin tức của ta thất bại, cho nên then quá hóa giận. Được rồi, ta sẽ cho cô một chút tin tức thực tế, để cô dễ báo cáo với cấp trên.

Lúc này trên màn hình chính của tổng đài Sứ Đồ bỗng xuất hiện một nhóm dữ liệu, che lấp tất cả cửa sổ khác.

Cố Vấn nói tiếp:

- Đây là nhóm dữ liệu cuối cùng của máy tính Sứ Đồ trong cú điểm vừa phát sinh xung đột với HL, trong đó có một mệnh lệnh do ta ngụy tạo. Ta dùng giọng nói của đại đoàn trưởng các người, truyền đạt mệnh lệnh cho người phụ trách ở đó, nội dung đại khái là: “Theo như tình báo, các người đã bị đội đột kích của HL bao vây, bọn họ mai phục ở mấy con đường phụ cận. Từ cửa sổ phía đông nhìn ra ngoài, có thể thấy bên kia đường có một chiếc xe theo dõi của HL đang đậu, chiếc xe đó phụ trách chỉ huy hiện trường. Các người lập tức dùng vũ khí hỏa lực mạnh giải quyết nó, như vậy có thể giúp các người tranh thủ thời gian rút lui. Hãy nhanh chóng tiêu hủy tất cả dữ liệu trong cú điểm, sau đó toàn thể nhân viên phá vòng vây xông ra. Nếu thật sự không thể rút lui, hãy vì tín ngưỡng hiến dâng sinh mệnh”.

Vanessa vẫn bận rộn thao tác Sứ Đồ:

- Lợi dụng hệ thống nội bộ của chúng ta ban bố mệnh lệnh giả, mượn tay HL diệt trừ chiến lực của chúng ta, hơn nữa còn có biện pháp điều động đội ngũ của HL... Người rút cuộc làm việc cho tổ chức nào?

- Hả? Nghe hàm ý của cô, từ đầu đã loại trừ khả năng ta thuộc về đế quốc sao? Xem ra sau sự kiện lần trước, trong nội bộ các người cũng có người phân tích chính xác về hành động của phe ta.

Cố Vấn cười nói:

- Mặc dù lúc này cô đang chuyên tâm làm việc, cố gắng thông qua mạng lưới tìm ra ta trước khi ta kết thúc cuộc gọi, nhưng ta vẫn khuyên cô một

câu, đừng phí công vô ích nữa.

- Hôm nay ta có thể chủ động kết nối đến tổng đài Sứ Đồ nói chuyện với cô, ngày mai cũng có thể kết nối với webcam máy tính trong phòng ngủ của cô lúc cô đang thay đồ.

- Cho nên xét về kỹ thuật, cô đã bó tay. Trước mắt chuyện mà cô có thể làm, đó là truyền đạt ý muốn của ông chủ ta cho ông chủ cô. Bây giờ nghe cho kỹ, thứ nhất, Sứ Đồ đã hoàn toàn nằm dưới sự khống chế của chúng ta, chuyện như vừa rồi tùy thời có thể xảy ra tại bất kỳ cứ điểm nào của Giới Luật Thép trên thế giới. Thứ hai, đừng hi vọng Hình Thiên sẽ kết thành đồng minh với các người, cũng đừng kỳ vọng bọn họ sẽ giúp đỡ các người. Bởi vì không tới ba ngày nữa, toàn bộ chiến lực của Hình Thiên tại Châu Á sẽ dời đến khu vực Đông Nam Á, bọn họ đã chấp tay nhường quận Long cho chúng ta. Thứ ba, xin nhớ kỹ, sau này quận Long sẽ là địa bàn của chúng ta. Hạn cho các người trong ba ngày, tự động triệt tiêu tất cả cứ điểm, đồng thời bảo tất cả thành viên của các người ở quận này cuốn gói rời đi.

Lúc này Vanessa thật sự đã dừng thao tác máy tính, nàng dùng tay nâng cằm ra vẻ chẳng hề để ý, trả lời:

- Theo ta biết, vị đại đoàn trưởng đại nhân kia của chúng ta nhất định sẽ cảm thấy rất tức giận với yêu cầu của ông chủ người.

- Đó là vấn đề của hấn.

Cố Vấn nói:

- Cuối cùng nói một chút, tổ chức của chúng ta tên là Nghịch Thập Tự.

Trước khi cắt đứt liên lạc hấn còn nói một câu:

- Vậy thì tạm biệt, quý cô Vanessa.

Màn hình gọi điện lại trở nên đen kịt, lúc này Vanessa mới không nhịn được phì cười. Nàng tiện tay gõ vài phím, một nhóm dữ liệu mới xuất hiện trên màn hình nhỏ ở góc. Nàng nhìn những tin tức kia, khóe miệng mỉm cười đắc ý, thấp giọng lầm bầm một câu:

- Sẽ còn gặp lại, Cố Vấn...

.....

Xe dừng tại công vườn Tế Tiên ở ngoại ô phía tây, tiêu tổ theo dõi và đội

hành động chi viện cũng ở lại bên ngoài, đây đương nhiên là yêu cầu của Thiên Nhất. Khi đối phương vừa tới địa điểm được chỉ định, hắn lại gọi một cuộc điện thoại.

Nhưng lần này có điểm khác với lúc trước, đó là Thiên Nhất chỉ định Quý Thừa đi cùng với Lý Duy. Do đó hai người cùng nhau bước vào khu vườn mộ này.

Loại địa phương như nghĩa địa, ngay cả lúc ban ngày trời quang vạnh, chim hót hoa thơm, vẫn sẽ có một cảm giác tiêu điều thê lương. Nếu từ sau khối bia nào đó đột nhiên xuất hiện một bé trai sắc mặt tái nhợt, tóc tai kỳ lạ, nói không chừng có thể dọa cho người tới cúng tế phải đứng tim.

Lý Duy đeo bluetooth vào, Thiên Nhất chỉ dẫn đường đi cho hắn. Từ sau khi tiến vào vườn Tể Tiên, trên đường đi Quý Thừa đều có vẻ trầm mặc, hơn nữa thần sắc của hắn trở nên hơi khác lạ, Lý Duy chưa từng nhìn thấy loại biểu tình này trên mặt Quý Thừa.

- Người tiếp tục đi tới trước một đoạn, đến mấy hàng mộ bia ở khu bốn, tìm bia thứ mười hai ở hàng thứ ba, đó chính là mục tiêu.
Thiên Nhất ở đầu bên kia điện thoại nói.

Lý Duy rất nhanh tìm được mộ bia kia, hắn dừng bước hỏi:
- Bây giờ thì thế nào? Chẳng lẽ muốn ta đào mộ này lên sao?

Thiên Nhất cười nói:
- Người xem thử ảnh trên mộ bia.

Lý Duy cúi người đến gần một chút, khi thấy rõ bức ảnh của người chết, sắc mặt của hắn đột nhiên biến đổi. Nguyên lai đây chính là mộ của tay phóng viên đã bị hắn giết, gương mặt đó vốn đã dần dần phai nhạt trong đầu hắn, nhưng một giờ trước Gambling Snake chiếu đoạn phim trong phòng hội nghị, một lần nữa đã khơi dậy ký ức của Lý Duy.

- Hắn nói gì với cậu?
Quý Thừa đột nhiên chen vào, lúc này sắc mặt của hắn vô cùng kỳ dị.

Lý Duy trả lời:
- Ta không biết hắn có ý gì... hắn bảo ta xem ảnh của người này.

- Cậu biết người này?

Quý Thừa hỏi, giọng điệu của hắn lại giống như đang thăm vấn phạm nhân.

- Ta...

Lời nói của Lý Duy nghẹn trong cổ họng.

Đang lúc hắn suy nghĩ nên trả lời thế nào, Thiên Nhất ở đầu bên kia điện thoại lại nói:

- Người không cần trả lời câu hỏi này, hãy hỏi Quý trưởng quan một chút, người chết và hắn có quan hệ gì.

Sống lưng Lý Duy phát lạnh. Chẳng lẽ Quý Thừa và tay phóng viên bị mình giết chết có quen biết nhau? Tâm mắt của hắn một lần nữa dờn đến mộ bia, thấy rõ tên họ và năm sinh năm mất của người chết, “Khổng Tại Văn, 2072-2097”.

Họ và nghề nghiệp đều khác nhau, vậy bọn họ nhiều nhất là bà con xa, bạn bè, hoặc là bạn học. Trong lòng Lý Duy nghĩ như vậy, an tâm hơn một chút, nói với Quý Thừa:

- Hắn bảo ta hỏi ngài, ngài và Khổng Tại Văn này có quan hệ thế nào?

Quý Thừa do dự mấy giây, sau đó nói:

- Anh em.

- Cái gì?

Lý Duy giật mình.

Thiên Nhất lại nói bên tai hắn:

- Tiếp tục hỏi hắn, vì sao anh em hai người lại không cùng họ.

Lý Duy sửng sốt một chút, sau đó truyền đạt vấn đề của Thiên Nhất.

Quý Thừa liền bổ sung:

- Cha ta chết sớm, mẹ tái giá khi ta mới bốn tuổi, một năm sau cùng với bố dựng sinh đứa em trai này. Bố dựng cũng không bảo ta đổi họ. Hắn hỏi những chuyện này để làm gì?

Ánh mắt của hắn biến thành hoài nghi:

- Lý tiên sinh, cậu biết em trai của ta?

Lúc này Lý Duy như chim sợ cành cong, đầu đổ mồ hôi. Thiên Nhất ở đầu bên kia điện thoại còn cười lớn:

- Người nhìn xem, hắn đã bắt đầu hoài nghi những vấn đề này không phải do ta bảo người hỏi, mà là chính người đang hỏi.

- Người câm miệng cho ta!
Lý Duy hét lớn một tiếng.

Quý Thừa nói:

- Cái gì?

Lý Duy nói với Quý Thừa:

- Ta không phải nói ngài, ta bảo hắn câm miệng.

Nhưng thần sắc của Quý Thừa càng trở nên sâu xa:

- Hắn rốt cuộc đang nói gì với cậu?

Lý Duy tháo bluetooth xuống đưa cho Quý Thừa:

- Ngài không tin thì tự mình hỏi hắn đi!

- Ta không phải có ý này.

Tuy nói như vậy nhưng Quý Thừa vẫn nhận lấy bluetooth, đeo lên tai, nói với Thiên Nhất:

- Tại sao người lại hỏi những vấn đề này?

Thiên Nhất không trả lời, lại trực tiếp nói với Quý Thừa:

- Nói cho hắn biết, em trai của người chết thế nào.

Quý Thừa dường như trải qua mấy giây đấu tranh tư tưởng, mới nói với Lý Duy:

- Hắn bảo ta nói cho người biết, em trai của ta chết thế nào.

Hắn dừng một chút rồi nói tiếp:

- Thực ra chuyện này ta cũng không rõ... Ta chỉ biết vào ba năm trước, nghe nói nó bị cuốn vào vụ gì đó, đột nhiên mất tích mấy ngày, không có tin tức. Sau đó có người phát hiện bộ phận thi thể của nó trong thùng rác. Ta đã vượt quyền tham gia vụ điều tra của cảnh sát, cố gắng truy tìm tung tích của nó, nhưng vẫn không tìm được phần thi thể còn lại. Hơn nữa dường như có lực lượng của cấp trên tiến hành gây áp lực, khiến cục cảnh sát kết án qua loa. Đến nay đây vẫn là một vụ án không có đầu mối, không

có thi thể hoàn chỉnh, cũng không có kẻ hiềm nghi phạm tội, phía dưới mộ bia kia cũng là quan tài trống mà thôi.

Sắc mặt Lý Duy trắng bệch, tránh né ánh mắt của Quý Thừa, chỉ sợ đôi phương phát giác được điều gì, nhưng hắn vẫn làm ra vẻ trả lời:

- Tại sao hắn lại bảo ngài nói với ta những chuyện này?

Quý Thừa lắc đầu, trả lại bluetooth cho Lý Duy. Lý Duy một lần nữa đeo lên:

- Người rốt cuộc đang giở trò gì?

Hắn hạ thấp giọng:

- Người đã đáp ứng...

- Ta đã đáp ứng chuyện gì?

Thiên Nhất ngắt lời hắn:

- Ta chỉ nói, thủ hạ của ta sẽ tiêu hủy chứng cứ trong USB, lại giết chết những kẻ giàu có kia để diệt khẩu. Ta chưa từng nói là sẽ giúp người che giấu tội ác.

Lý Duy nói:

- Vậy bây giờ người muốn thế nào?

- Ta muốn thế nào? Ha...

Thiên Nhất cười nói:

- Không phải ta đã cho người đề bài rồi sao?

Lý Duy một lần nữa cân nhắc câu nói kia, nhất thời minh bạch, Thiên Nhất muốn mình lựa chọn “sám hối” hay “phạm tội”.

Sau khi im lặng mấy giây, Thiên Nhất nói:

- Bây giờ người nói chuyện không tiện lắm, cho nên ta nói, người nghe.

Chắc người đã thấy rồi, vị Quý cảnh quan này không phải là một nhân vật dễ trêu, bình thường loại đàn ông nghiêm túc già dặn như hắn rất có nguyên tắc. Nếu hắn biết là người giết em trai hắn, may mắn thì hắn sẽ trực tiếp giao người cho HL xử theo pháp luật, không may thì hắn nhất thời lửa giận công tâm, có thể sẽ rút súng bắn chết người.

- Người thật sự tin tưởng, trong phòng hội nghị hắn nghe ta uy hiếp nên mới bỏ súng xuống sao? Có lẽ khi đó hắn đã từ trong miệng ta biết được

chân tướng, tất cả hành động sau này đều là diễn kịch và thăm dò. Lúc này biểu hiện của người đã khiến hắn tin lời ta nói lúc trước, hắn đang chuẩn bị đối phó người.

Trái tim Lý Duy gần như muốn nhảy ra khỏi miệng, theo bản năng liếc nhìn Quý Thừa, lại tránh xa đối phương mấy bước.

Lúc này Thiên Nhất lại thay đổi đề tài:

- Đương nhiên, ta nói là có lẽ, đây chỉ là một giả thuyết mà thôi. Cũng có thể hắn chẳng biết gì cả, mấy chục năm sau cũng sẽ không nghĩ đến người có liên quan với cái chết của em trai hắn.

- Ha ha, vì vậy ta còn cung cấp cho hai người phương án, sự lựa chọn của người chính là câu trả lời cho đề bài này.

- Phương án thứ nhất, người tự thú với hắn, kể rõ tội ác ba năm trước đây, hi vọng vào sự khoan dung của hắn và chính phủ sẽ xử lý nhẹ nhàng. Đương nhiên ta cũng sẽ kết thúc trò chơi này, thả Khương Quân ra.

- Phương án thứ hai, người không cần nói gì cả, trực tiếp cúp điện thoại. Ta bảo đảm, từ nay người vĩnh viễn không cần lo lắng về vụ án này nữa, trên đời cũng sẽ không ai dùng chuyện này uy hiếp đến người, bao gồm cả vị Quý trưởng quan trước mặt. Nhưng kế tiếp ta sẽ gửi tin tức sau khi hoàn thành đề bài thứ ba cho người, trò chơi vẫn sẽ tiếp tục. Hơn nữa từ đề bài thứ tư trở đi, người phải rời bỏ HL một mình hành động.

Lần này Lý Duy suy nghĩ rất lâu, thực ra trong lòng hắn đã sớm minh bạch mình sẽ chọn phương án nào, cũng hiểu rõ theo quan niệm thị phi đúng đắn thì nên chọn phương án nào. Nhưng trên thế giới này, lùi một bước thường không phải là biển rộng trời cao, mà là vực sâu vạn trượng, quay đầu cũng chưa chắc có thể thấy bờ, chỉ có thể thấy luyện ngục mà thôi.

Giao dịch của Thiên Nhất chính là như vậy, bước sau càng khó quyết định hơn bước trước, mỗi lần lựa chọn đều giẫm vào vũng bùn càng sâu hơn.

Mấy phút sau, Lý Duy lấy điện thoại di động trong túi ra, nhấn nút cúp máy, sắc mặt trở nên lạnh giá, vô cảm. Hắn thở dài một hơi, sau đó nói với Quý Thừa:

- Hắn bảo đề bài hôm nay đến đây là hoàn thành, để ta về nhà.

Chương 27 : Đến sớm

Buổi chiều Lý Duy trở lại biệt thự của mình. Tiểu tổ theo dõi của HL cũng gần máy nghe lén vào chiếc điện thoại di động thứ ba, vài nhân viên phụ trách theo dõi đóng giữ ở đây, còn những đội viên khác thì thu quân trở về. Bọn họ còn có rất nhiều việc phải làm, chẳng hạn như xử lý tổn thất trong trận chiến lúc sáng, viết báo cáo tỉ mỉ về sự kiện, ngoài ra tin tức mật mã khiến người ta nhức đầu đã tăng đến con số ba.

Sau khi Lý Duy cúp điện thoại ở vườn Tể Tiên, trên điện thoại di động rất nhanh nhận được tin nhắn mật mã “4/4, 6, 7 | 6”. Cũng giống như lúc trước, những con số và ký hiệu không đầu không đuôi này vẫn cần đám chuyên gia học giả tự phong của HL giải mã.

Lý Duy cầm theo điện thoại di động, khóa trái mình ở trong phòng. Sự tình hai ngày nay hiện lên rõ ràng trước mắt, hắc loáng thoáng cảm giác được, “Thiên Nhất” chẳng những không phải là một kẻ bắt cóc bình thường, mà còn là một đại nhân vật vô cùng nguy hiểm. Vị thất hoàng tử mà Quý Thừa nhắc tới lúc trước, hiển nhiên không hề hứng thú với mình hoặc Khương Quân, nếu hắc thật sự tới cũng là nhắm vào Thiên Nhất.

Khi Lý Duy đang sắp xếp lại suy nghĩ hỗn loạn, một chuỗi tiếng kêu lét két kỳ quái đột nhiên vang lên từ dưới gầm giường, khiến hắc giật mình một cái.

Lý Duy lập tức bật dậy, lui ra khỏi giường mấy mét, tập trung tinh thần nhìn chằm chằm vào dưới gầm giường tối đen, muốn tìm ra nguồn gốc âm thanh, nhưng lại không dám đến gần nửa phân. Đang lúc hắc do dự có nên gọi người tới kiểm tra xem phía dưới có giấu bom hay không, chợt thấy một chú lính đồ chơi từ trong khe hở dưới giường nằm sắp bò ra.

Món đồ chơi này lớn khoảng bàn tay, mặc quần áo nguy trang màu xanh lá, đầu đội mũ sắt, động tác cứng đờ, nét mặt cũng được vẽ cố định. Loại đồ chơi bằng nhựa giống như vậy, vào một trăm năm trước đã không còn lưu hành nữa. Những gia đình hoàn cảnh hơi khá giả, đám trẻ từ nhỏ đã bắt đầu

tiếp xúc với những sản phẩm điện tử tiên tiến. Các công xưởng đồ chơi dần dần biến thành chỉ sản xuất những sản phẩm đất đồ xoay quanh hoạt hình và truyện tranh được ủy quyền. Còn những đồ chơi thực thể giá rẻ kia, đến năm 2030 cơ bản đã hoàn toàn lui ra khỏi vũ đài lịch sử, đi vào viện bảo tàng rồi.

Đương nhiên chú lính đồ chơi này không phải thuần túy làm bằng nhựa, trình độ khoa học kỹ thuật bên trong nó không hề kém hơn người cải tạo. Sau khi bò ra khỏi gầm giường, nó lập tức ngồi dậy, đứng nghiêm, chào một cái, sau đó tấm nhựa trên lưng mở ra, từ trong rơi ra một vật thể màu đen. Cùng lúc này chú lính đồ chơi dường như đột nhiên mất đi năng lượng, kêu lách cách một tiếng ngã xuống đất, không cử động được nữa.

Lý Duy quan sát mấy chục giây, cẩn thận đến gần, nhặt vật thể màu đen rơi ra từ người chú lính đồ chơi kia, cầm trong tay nhìn kỹ một chút, phát hiện trên vật này có một đầu cắm USB, xem ra có thể kết nối vào máy tính.

Hắn đại khái cũng đoán được đây là một phần của trò chơi, bởi vì trò chơi kế tiếp cần hắn một mình hoàn thành, không được để HL tham gia. Như vậy chiếc điện thoại di động bị nghe lén đã không còn tác dụng nữa, Thiên Nhất dĩ nhiên sẽ tìm phương thức khác liên lạc với mình.

Lý Duy cũng không biết chú lính đồ chơi này rốt cuộc nằm dưới gầm giường của hắn lúc nào. Nếu là trên đường hắn từ vườn Tể Tiên trở về, Thiên Nhất đã phái người lén vào biệt thự, giấu thứ này vào, vậy chỉ có thể nói là đối phương hành động nhanh chóng, nhưng nếu đã sớm đặt ở chỗ đó...

Hắn không suy nghĩ tiếp nữa, bất cứ ai cũng sẽ không thừa nhận mình là một con khỉ nằm trong bàn tay của Như Lai, Lý Duy cũng không ngoại lệ.

Mở máy tính để bàn lên, cắm đồ vật màu đen này vào lỗ USB, hai giây sau Lý Duy phát hiện máy tính này đã không thuộc quyền điều khiển của mình nữa. Mười mấy cửa sổ nhanh chóng thoáng qua, Lý Duy không nhìn rõ bất cứ dữ liệu nào trên đó. Sau một loạt cửa sổ kỳ dị tự động hiện lên rồi biến mất, cả màn hình bỗng biến thành một cửa sổ điện thoại hình ảnh, Thiên Nhất bùng cả phê xuất hiện trên màn hình.

- Rất vui được nói chuyện với người lần nữa, Lý công tử. Người đã càng ngày càng tiếp cận giai đoạn cuối cùng của trò chơi, ngay cả ta cũng bắt

đầu mong đợi người có thể đi đến cuối cùng.
Thiên Nhất cười nói.

Lý Duy lại không cười nổi:

- Thiên tiên sinh... bây giờ tôi đã biết, ngài là một người rất tài giỏi, nếu lúc trước có chỗ nào mạo phạm, cho tôi xin lỗi.

Thiên Nhất cười lạnh:

- Nói tiếp đi!

- Tôi không biết rốt cuộc ngài muốn gì, nhưng tôi hi vọng... không, là cầu khẩn, cầu xin ngài để tôi lui ra khỏi trò chơi này. Khương Quân có thể mặc cho ngài xử lý, ngài muốn làm gì cô gái kia cũng được, tôi không quan tâm. Tôi còn có thể cho ngài một số tiền lớn, chỉ cần ngài bỏ qua cho tôi...

- Cuối cùng vẫn nói ra rồi...

Thiên Nhất trực tiếp ngắt lời:

- Như vậy... lời này của người có thể xem là đang nhận thua không?

Từ đầu Lý Duy đã không xem đây là một trò chơi, lúc này hẳn thấy yêu cầu của mình dường như có hi vọng, lập tức đáp:

- Đúng! Đúng! Tôi nhận thua!

- Nhận thua, vậy người sẽ không thể nhìn thấy Good End, như thế cũng được sao?

- Chỉ cần ngài bỏ qua cho tôi, như thế nào cũng được.
Lý Duy trả lời.

Thiên Nhất thở dài:

- Vậy cũng được, đây là lựa chọn của người.

Lúc này góc màn hình chia ra thành một màn hình nhỏ, trong đó là hình ảnh của một nhà dân, phía trên còn có một hàng chữ ghi rõ địa chỉ này.

- Hiện giờ nhân viên HL trong biệt thự của người đều đang nghỉ ngơi ở phòng khách tầng trệt. Người lặng lẽ xuống lầu, dừng đến nhà để xe, cứ ra cửa tùy tiện gọi taxi, chạy đến địa chỉ này.

Thiên Nhất nói:

- Cầm lấy phần thưởng hoàn thành, trò chơi mới có thể tuyên bố kết thúc.

- Không... không cần, tôi không cần phần thưởng, chỉ cần...

Lý Duy còn chưa nói xong, Thiên Nhất lập tức nói:

- Không muốn lấy phần thưởng kết thúc trò chơi, vậy chúng ta tiếp tục đề bài thứ tư đi...

- Chờ đã!

Lý Duy nói:

- Tôi hiểu rồi, bây giờ tôi sẽ đi lấy.

Thiên Nhất ngáp một cái, cúp điện thoại.

Trong cửa hàng sách, Cô Ván đang ngồi đối diện với hấn nói:

- Tuy nói tác dụng của Lý Duy gần như đã xong, nhưng kết thúc sớm như vậy thật sự không việc gì sao?

Thiên Nhất nói:

- Không sao, ba tin tức đã đưa ra, Trà Tiên sẽ hiểu được. Nếu Lý Duy đã không thể kiên trì đến cùng, vậy để cho hấn nhìn thấy Bad End trước thời hạn đi.

.....

Cùng lúc đó, trong phân bộ HL tại Bắc Kinh.

Quý Thừa ngồi sau bàn làm việc gõ phím, trong một ngày hấn phải nộp báo cáo về những chuyện xảy ra hôm nay, có lẽ lại phải tăng ca đến khuya.

Đột nhiên cửa điện tử trong phòng làm việc của hấn mở ra, một thanh niên tóc lam dẫn đầu đi vào, mấy vị lãnh đạo kể cả phân bộ trưởng đều giống như người hầu đi theo sau hấn.

- Thượng úy Quý Thừa phải không? Xin chào.
Người tới chào hỏi hấn.

Chỉ nhìn vào quân phục để phán đoán, quan hàm của người tới cũng cao hơn mình, cho nên Quý Thừa đứng dậy trả lời:

- Xin hỏi vị trưởng quan này là?

- Ta là điều tra viên đặc biệt của bản bộ.

Trà Tiên trả lời:

- Krause Wittstock.

- Là hoàng...

Lúc này Quý Thừa mới phản ứng lại.

Trà Tiên không để hắn nói ra danh xưng kia, trực tiếp nói:

- Một ngày trước có vài chuyện vặt không thể thoát ra, vốn định khoảng ba ngày mới đến đây được, nhưng sự tình xử lý nhanh hơn mong đợi, cho nên đã cố gắng đến nhanh nhất.

Hắn dường như cũng không định ngồi xuống nói chuyện:

- Trên phi cơ đến đây ta đã hiểu rõ tình hình đại khái trong mấy ngày qua, còn có vài vấn đề cần anh bổ sung. Bây giờ chúng ta đến chỗ Lý Duy, báo cáo hôm nay anh cũng không cần viết nữa, trên đường đi kể lại cho ta là được.

Chương 28 : Giải đồ phần thưởng

Trên xe, Quý Thừa lần lượt kể lại sự kiện buổi sáng ngày 1 tháng 5 cho Trà Tiên nghe. Nhưng khi nói đến đoạn ở vườn Tế Tiên, hắn lại che giấu nội dung, nói rằng mình và Lý Duy chỉ đi một vòng bên trong rồi trở ra. Khi đó chiếc điện thoại di động thứ ba kia còn chưa kịp gắn thiết bị nghe lén, vì vậy lời nói của hắn không thể nghiệm chứng, Trà Tiên cũng không truy hỏi tiếp.

Buổi trưa những người chết trong phòng hội nghị cũng đã được xác nhận thân phận, tất cả đều là phú thương quyền quý ở quận Long, lúc ở trên phi cơ Trà Tiên đã nhận được phân báo cáo này. Theo hắn suy đoán, chấn động của vụ này sẽ còn lớn hơn xung đột vũ lực giữa Giới Luật Thép và HL. Chắc hẳn trong một tuần kế tiếp, phản ứng dây chuyền do cái chết của những người này gây ra sẽ ngày càng rõ ràng, cho đến khi không thể dọn dẹp được...

Xe chạy được nửa đường, các thành viên tiểu tổ nghe lén trong biệt thự của Lý Duy đột nhiên chủ động liên lạc với Quý Thừa. Trước khi xuất phát Quý Thừa đã liên lạc với bọn họ một lần, chào hỏi mấy câu, chủ yếu là bảo thất hoàng tử điện hạ sắp đến thăm, để Lý Duy chuẩn bị tâm lý trước. Ai ngờ lúc này bọn họ lại báo cáo rằng Lý Duy đã mất tích.

Trà Tiên bưng ly nước trà, nhấp một ngụm, nói với giọng bình tĩnh:
- Vậy cũng không cần đi gặp nữa, xem ra hắn đã vô dụng rồi.

Đây là một chiếc xe hơi sang trọng, chỗ ngồi phía sau có không gian rất rộng, nhiều nhất có thể cho sáu người ngồi thành một vòng tiến hành hội nghị cỡ nhỏ. Lúc này ngồi cùng với Trà Tiên, ngoại trừ Quý Thừa thì còn có hai người đàn ông trung niên khác, bọn họ chính là hai người đứng đầu phân bộ HL Bắc Kinh. Sau khi nghe những lời này, cả hai đều đỏ mặt hôi lạnh, thâm nghĩ: “Dùng từ ‘đã vô dụng’, chẳng lẽ ám chỉ trong vòng nửa ngày, vị Lý công tử kia sẽ bị người khác giết chết trước mắt chúng ta? Vậy nếu ông già của hắn truy cứu trách nhiệm...”

Không để bọn họ suy nghĩ nhiều, Trà Tiên lại nói:

- Chúng ta đi cứu con tin trước đã.

Quý Thừa ở bên cạnh nói:

- Nhưng mà... hiện giờ hành tung của con tin...

Trà Tiên đặt ly trà xuống, cầm một cây viết lên, tùy tiện xé tờ báo cáo trong tay, vừa viết lên mặt sau vừa nói:

- 3 | 3, 3, 3/6, chỉ là một câu đố nhỏ dựa vào chữ Hán, cũng không phải là mật mã quá khó giải. Con số đại biểu cho số nét bút, ký hiệu đại biểu cho kết cấu của chữ. 3 | 3 chính là một chữ có kết cấu trái phải, nửa phần trái và nửa phần phải đều có ba nét. Số 3 thứ hai là một chữ Hán chỉ có ba nét. Còn số 3/6 cuối cùng khiến các chuyên gia giải mã rơi vào sai lầm, đương nhiên từ đầu đến giờ dường như bọn họ cũng không hiểu được chính xác

- Thực ra / không phải gạch chéo. Thiên Nhất dùng điện thoại di động để gọi tin nhắn, cho nên trong tin nhắn ký tự sẽ bị hạn chế. Thực ra 3/6 chính là ba trên sáu, nói cách khác đây là một chữ có kết cấu trên dưới, phía trên ba nét, phía dưới sáu nét. Con số này là một gợi ý rất rõ ràng, hẳn không viết 3/6 thành 1/2, nói lên cái này không liên quan gì đến số học, nó đại biểu cho một số lượng chuẩn xác.

Quý Thừa nói:

- Tôi hiểu rồi! Vậy bây giờ chỉ cần tìm ra chữ Hán tương ứng với mỗi con số, kết cấu và nét bút phù hợp, sau đó đặt xen lẫn với nhau để kiểm tra...

- 3 | 3, 3, 3/6, 地下室 (tầng hầm).

Trà Tiên trực tiếp nói:

- 2, 3/2, 2/2, 3√4, 二号仓库 (nhà kho số 2), √ đại biểu cho căn số, kết cấu bao bọc góc trên bên trái. Còn mật mã thứ ba mới lấy được, 4/4, 6, 7 | 6, 青年路 (đường Thanh Niên).

- Cái này... làm sao...

Ba người khác đều không biết nói gì.

- Chữ Hán có hơn hai vạn, trong đó có khoảng ba ngàn chữ thường dùng. Giả sử hẳn cung cấp địa danh, vậy theo như gợi ý của kết cấu, nét bút, tổ hợp chữ viết, kết hợp với địa lý của Bắc Kinh, phía trên chính là kết luận hợp lý duy nhất.

Trà Tiên nói:

- Hắn bắt đầu từ địa điểm cụ thể nhất, tiếp theo là tên gọi của tòa nhà, sau đó mới tới con đường nào. Dùng phương thức gợi ý đảo ngược thứ tự địa chỉ này, nói lên hắn cũng không loại trừ khả năng ngay từ đầu các người đã giải mã được. Với cách làm này của Thiên Nhất, cho dù các người biết được quy luật giải đồ, ít nhất cũng phải lấy được ba tin tức mới có thể tìm ra con tin. Ngược lại nếu như hắn dựa theo thứ tự thông thường, trước tiên cho biết khu nào, sau đó nêu rõ con đường nào, một khi mật mã bị phá giải, chỉ cần một hai đề bài, chúng ta có thể dùng phương pháp chia vùng lục soát toàn diện trong một khu vực nhất định, chắc hắn sẽ tìm được con tin.

Hắn vứt bỏ giấy bút, lại uống một ngụm trà:

- Đối với Thiên Nhất thì vụ bắt cóc này chỉ là “trò chơi” mà thôi, trong ván cờ này chúng ta đã hoàn toàn nằm ở thế yếu, cho đến giờ hắn vẫn không chế tất cả.

- Lý Duy là một kẻ nhỏ bé không đáng kể, tác dụng của hắn là để đối phương “rút dây động rừng”. Thiên Nhất chắc chắn có âm mưu lớn hơn, đó mới là kế hoạch thật sự của hắn, lúc này thứ hiện ra trước mắt chúng ta chỉ là một góc núi băng...

Hai vị lãnh đạo hoàn toàn ngây ra ở đó. Quý Thừa còn có phản ứng, hắn suy nghĩ một lát mới nói:

- Tóm... tóm lại... chúng ta cứu con tin ra trước đi.

.....

Lý Duy ngồi taxi đi tới căn nhà dân nhìn thấy trên máy tính lúc trước. Nơi này là ngoại ô, cũng có thể xem là một khu nhà ở cao cấp, mỗi gia đình ở trong một căn nhà có bãi cỏ, nhà để xe, hai tầng lầu.

Sau khi đuổi tài xế đi, lại vòng quanh cửa một hồi, Lý Duy mới hạ quyết tâm đi đến trước cửa, nhấn chuông. Kết quả lại không có ai trả lời, trong nhà cũng không có bất kỳ âm thanh gì. Hắn lại nhấn chuông mấy cái, tình hình vẫn như vậy. Hắn thử xoay tay nắm cửa, không ngờ cửa lại mở ra.

Trong nhà hoàn toàn trống không, dưới đất là xi-măng, trên tường không dán giấy cũng không sơn phết, chuông cửa kia có thể xem là thiết bị điện duy nhất trong nhà này.

- Có ai không?

Lý Duy không dám đóng cửa chính lại, chỉ khép hờ, đi vào trong vài bước. Hắn kêu một tiếng, nhưng vẫn không có ai trả lời.

Hắn nghĩ thầm nếu đã đến rồi, vậy phải tìm xem cái “phần thưởng” kia ở đâu. Với năng lực làm việc chặt chẽ của Thiên Nhất, nếu mình không cầm thứ gì đó trở về chắc chắn sẽ không ổn. Dù sao tìm kiếm trong ngôi nhà này cũng không tốn sức, chỉ cần mở cửa nhìn quanh một vòng, xem như đã lục soát xong cả gian phòng rồi.

Thế là hắn bắt đầu từ tầng hai, từ trên xuống dưới tìm kiếm từng phòng, kết quả vẫn không tìm thấy gì. Cuối cùng chỉ còn lại tầng hầm, Lý Duy lấy hết can đảm rón rén đi xuống, nghĩ thầm nếu nơi này vẫn không có gì thì quá tốt, cuối cùng mình cũng có thể thoát khỏi cái trò chơi này, quay đầu trở về là xong.

Ai ngờ khi hắn đi xuống cầu thang của tầng hầm, lại thật sự nhìn thấy “phần thưởng” ngoài dự liệu.

Trong tầng hầm mờ mịt lại có mấy thứ. Trên trần nhà có một cái bóng đèn đang chiếu sáng, chính giữa tầng hầm đặt một ghế bành ghế bành. Khương Quân đang ngồi trên ghế, mặc áo váy trang nhã, tóc cũng được chải chuốt cẩn thận, giống như một thiếu nữ xinh đẹp trong truyện cổ tích.

Nàng không bị trói hay bịt miệng, chỉ là cặp mắt vô thần nhìn thẳng về phía trước, im lặng không nói.

- Khương Quân! Em không sao chứ!

Lý Duy chạy tới, ngồi xổm xuống, nắm lấy vai nàng:

- Bọn chúng có làm gì em không? Em có bị thương không?

Khương Quân ngược mắt nhìn Lý Duy:

- Sao bây giờ ngươi lại tới?

- Em đang nói gì?

Lý Duy vốn tưởng rằng đối phương sẽ mừng đến rơi lệ, không ngờ lại nghe được một câu như vậy:

- Anh tới để cứu em.

- Hừ...

Khương Quân cười lạnh, nụ cười âm u và tà ác hiện lên trên gương mặt

trắng nõn, giống như quỷ hồn khiến người ta không lạnh mà run:
- Bây giờ tới thì cũng đã tới... thực ra đều như nhau.

Nàng giống như căn bản không nghe thấy Lý Duy, chỉ nói chuyện của mình.

- Em đây là... rốt cuộc bị sao rồi... bọn chúng đã làm gì em?
Lý Duy dần dần cảm thấy sợ hãi, hấn rụt tay lại, từng bước lui về phía sau.

Chương 29 : Cạm bẫy

Hai mươi phút sau, trong nhà kho số 2.

Trà Tiên và Quý Thừa dẫn theo một tiểu đội hành động HL xông thẳng vào. Mặc dù đám đội viên cầm súng trường đột kích đều làm theo quy trình bình thường, yểm hộ lẫn nhau vừa tiến vừa lục soát, nhưng Trà Tiên lại biểu hiện không đồng ý, dường như hấn đã sớm biết trong nhà kho sẽ không có mai phục.

- Trưởng quan, nơi này dẫn đến tầng hầm.

Một tên đội viên báo cáo, hấn không tự tiện đi vào mà canh giữ ở cửa, cảnh giác dùng súng chỉ vào lối đi kia.

Trà Tiên đi tới chỗ đó, giống như chuẩn bị bước vào. Nhưng trong nháy mắt này, hấn đột nhiên xoay người lại, nhìn Quý Thừa đi theo sau lưng:

- Có thể nói cho ta biết trong này có gì hay không?

Quý Thừa lộ ra thần sắc khó hiểu:

- Có gì? Là con tin đúng không, vừa rồi không phải ngài đã đoán con tin bị giam ở đây sao?

- Thế à, vậy người một mình đi vào, đưa con tin ra đây.

Trà Tiên nói.

Quý Thừa nghe vậy, im lặng mấy giây, sau đó vẻ mặt đột nhiên biến đổi, biểu tình giống như một cái xác không hồn, tiếng nói và giọng điệu cũng trở nên cứng nhắc:

- Danh bất hư truyền, nhanh như vậy đã phát hiện rồi.

.....

Buổi sáng hôm đó, khoảng năm giờ trước.

Sau khi Bazooka bắn trúng xe theo dõi, Quý Thừa kéo mấy tên thủ hạ ra

khỏi xe, dùng điện thoại vô tuyến truyền đạt vài mệnh lệnh, giao quyền chỉ huy hiện trường cho mấy tên thủ lĩnh của đội đột kích, sau đó từ trong người móc súng ra, xông vào tòa nhà chỗ Lý Duy.

Hắn chạy thẳng tới thang máy, chuẩn bị đi lên tầng thượng. Khoảng ba mươi giây sau cửa thang máy mở ra, bên trong không có ai, hắn lập tức bước vào, nhấn nút đi lên tầng cao nhất.

Chờ đợi luôn khiến người ta sốt ruột, Quý Thừa nhìn chăm chú vào con số tầng lầu dần dần gia tăng trên màn hình hiển thị của thang máy. Đột nhiên con số kia không còn là số nữa, biến thành các loại hình vẽ vắn vẹo, giống như mặt người, lại giống như một loại hoa văn sắc sỡ kỳ dị.

Quý Thừa lắc đầu, nhắm chặt hai mắt rồi mở ra, nhưng lúc này bên trong thang máy đột nhiên trở nên đen kịt, hơn nữa còn dừng lại. Quý Thừa cảm thấy nguy hiểm, nhất định là có người đang giở trò. Nhưng hắn dù sao cũng là người năng lực cấp Bính, chỉ bị nhốt thang máy mà thôi, hắn vẫn có biện pháp giải quyết. Hắn tìm được cửa thang máy, hai cánh tay dùng sức tách nó ra hai bên, rất nhanh ánh sáng liền chiếu vào. Vận may của hắn dường như không tệ, thang máy không dừng lại giữa hai tầng lầu, mà vừa lúc dừng ở một tầng.

Nhưng trong lúc hai tay của hắn còn đang cạy cửa, từ khe hở cửa thang máy đột nhiên có một cánh tay vươn vào, trong tay cầm một cây súng kim tiêm đâm vào cổ Quý Thừa. Chất lỏng màu xanh lá trong ống nghiệm của súng kim tiêm chảy vào tĩnh mạch Quý Thừa.

.....

- Từ lúc nào ngươi phát hiện ra ta không phải là Quý Thừa?
Kẻ giả mạo hỏi.

- Ngay từ đầu ta đã biết rồi.
Trà Tiên trả lời.

- Lý do?

- Quý Thừa quả thật chưa từng thấy mặt ta, nhưng mấy ngày trước hắn đã biết là ta sẽ tới. Chẳng lẽ trong thời gian mấy ngày này, hắn cũng không điều tra tư liệu hình ảnh của ta một chút sao? Trước đó ta đã tìm hiểu về

hắn, đây là một người làm việc rất chu đáo, rất có năng lực, bất cứ chuyện gì cũng sẽ chuẩn bị thật tốt, ít nhất trong lòng cũng có tính toán trước. Lần đầu tiên nhìn thấy ta, hắn tuyệt đối sẽ không hỏi những câu như “xin hỏi vị trưởng quan này là”.

- Chỉ vừa gặp đã biết ta là giả mạo, nhưng vẫn không biến sắc, thật khiến người ta cảm thấy sợ hãi... Hơn nữa còn làm như không có chuyện gì phá giải câu đố của ông chủ, tìm tới nơi này.

Kẻ giả mạo nói:

- Ta lại rất hứng thú, ngươi rốt cuộc còn biết bao nhiêu.

Trà Tiên nói:

- Ta biết trong tầng hầm có một cạm bẫy, như vậy là đủ rồi. Bề ngoài trò chơi này là nhằm vào Lý Duy, nhưng đối thủ thật sự mà Thiên Nhất muốn tính kế là ta. Hắn cố ý thông qua phương thức video tiến hành liên lạc lần đầu, còn cho phép Lý Duy đề người của HL tham gia, mục đích là khiến thân phận của mình nhanh chóng được xác nhận, từ đó dẫn ta vào cuộc.

- Lần đó gọi điện thoại hắn đã trực tiếp nói với Lý Duy, “loại người như các ngươi thật sự quá thấp hèn, chỉ nhìn mặt ngươi đã khiến ta muốn nôn mửa rồi”, “những tội phạm mà ngươi gặp trước đây đều quá tầm thường, mà trí tưởng tượng của ngươi cũng quá hạn hẹp”, “chờ sau khi ngươi hoàn thành tất cả đề bài của ta, có lẽ sẽ được nhìn lên thế giới chỗ ta một chút”. Trong những lời này lộ ra sự chán ghét và không kiên nhẫn, nói lên hắn quả thật đang nóng lòng chờ ta xuất hiện.

- Mà gợi ý rõ ràng nhất chính là những câu đố kia. Hắn đảo ngược địa chỉ, chính là muốn chờ ta đến, sau đó dẫn ta tới nhà kho này. Nhìn vào tình huống thực tế, trước khi ta đến đúng là không ai giải mã được những thứ đó. Thiên Nhất căn bản sẽ không cho đối phương câu đố không giải được, hắn không cần thiết làm những trò khôn vặt vô nghĩa như vậy. Cho nên ngay từ đầu, những tin tức này của hắn chính là để lại cho ta.

- Xem ra ngươi sẽ không đi vào tầng hầm kia rồi.

Kẻ giả mạo nói:

- Cũng may ông chủ còn có kế hoạch dự bị.

- Cái gọi là kế hoạch dự bị, chẳng lẽ là để ngươi một mình giết ra trùng vây sao?

Trà Tiên nói.

Hai người nói chuyện đến đây, đám đội viên hành động HL chung quanh cũng đã hiểu được đại khái. Mặc dù không nắm rõ chi tiết lắm, nhưng tóm lại Quý trưởng quan này dường như là giả mạo. Lúc này trong nhà kho, mấy chục điểm đỏ trên ống nhắm của súng đã dờn đến trên người Quý Thừa giả mạo.

Trà Tiên lại nói:

- Người nhất định không phải là Dark Water, hấn xung hô với Thiên Nhất theo kiểu khác. Hơn nữa hành động của hấn hoàn toàn dựa theo ý chỉ của Thiên Nhất, lại có cái gọi là năng lực cắn nuốt, hấn sẽ không phạm sai lầm nhỏ nhất để lộ thân phận. Mà bề ngoài và âm thanh mô phỏng một người đến mức độ này là rất khó, nếu như đây chính là năng lực của người, theo ta thấy người hấn là người năng lực cấp Giấy. Ta khuyên người nên đầu hàng hợp tác với chúng ta, chống cự thì sẽ rất nguy hiểm.

- Không, ta rất an toàn, người gặp nguy hiểm chính là người.

Kẻ giả mạo nói:

- Sứ mạng của ta là thay thế Quý Thừa thật sự trong thang máy, tiếp đó diễn vài vở kịch trước mặt tên gốc Lý Duy kia, sau đó không còn tác dụng nữa. Người đừng quên, hôm nay là người đến tìm ta, bảo ta đi cùng người, ta vốn cũng không có nhiệm vụ theo người đến đây. Lẽ ra ta sẽ ở trong phân bộ HL tiếp tục diễn kịch, chỉ là tạm thời muốn xem thử tình huống phát triển mà thôi. Nếu như người bước vào cạm bẫy, qua vài giờ nữa ta cũng sẽ bốc hơi khỏi nhân gian.

Trà Tiên nói:

- Lời nói của người có phần mâu thuẫn. Nếu như người muốn nói sau khi hoàn thành sứ mạng có chết cũng không sao, vậy lúc này người làm thế nào được an toàn. Còn nữa, cho dù người không sợ chết cũng không uy hiếp được ta.

- Khắc khắc khắc khắc khắc khắc khắc khắc khắc...

Kẻ giả mạo đột nhiên phát ra tiếng cười rất kỳ dị, chuyện diễn ra một giây sau đó đã giải thích tất cả.

Gương mặt của hấn đột nhiên trở nên giống như tượng gỗ, cầm trượt xuống giống như nắp trượt điện thoại. Trong cổ họng vờn ra một nòng súng máy, họng súng bốc lửa kêu xình xịch. Cổ của hấn cũng vờn dài ra, cả đầu xoay tròn ba trăm sáu mươi độ, bắn quét từng vòng ra chung quanh.

Đám đội viên hành động tuy đã có đề phòng, lập tức khai hỏa trước, nhưng hỏa lực của bọn họ bắn vào pháo đài súng máy đứng yên xoay tròn này chỉ làm văng ra một chút tia lửa. Mà hỏa lực súng máy của đối phương lại mạnh mẽ khác thường, nhất thời trong nhà kho trở nên hỗn loạn, nhân thủ của HL tử thương vô số.

Sau khi Trà Tiên tránh thoát đợt công kích ở khoảng cách gần đầu tiên, lập tức ổn định tư thế, vung cánh tay lên, một luồng đao gió vô hình lập tức cắt đứt cái đầu súng máy xoay tròn kia ra khỏi thân thể, lăn xuống dưới đất. Mặc dù hấn ra tay không chậm, nhưng cái đầu kia cũng đã nhanh chóng bắn quét hơn hai vòng.

Hắn thở dài, đi đến trước thân thể không đầu kia, nhìn một chút nơi cổ bị đứt, lẩm bẩm nói:

- Bên trong không có bộ phận của sinh vật, không phải người cải tạo... lại là một người máy điều khiển từ xa sao... Thì ra là thế, như vậy lời nói của hắn có thể giải thích được.

Hắn nghĩ đến đây, bỗng nhiên lại có một ý niệm thoáng qua trong đầu, “ta rất an toàn, người gặp nguy hiểm chính là người...”

“Không đúng, cái gọi là nguy hiểm của Thiên Nhất, không thể chỉ như vậy mà thôi.”

Trà Tiên đột nhiên quay đầu hét lớn:

- Tất cả mọi người! Mau vào trong tầng hầm! Nhanh!

Đáng tiếc lời của hắn vẫn đã chậm. Trong mắt của những người có mặt, chỉ nhìn thấy một mảnh ánh sáng trắng, phần lớn mọi người còn không thể nghe được tiếng vang ầm ầm. Sóng xung kích của vụ nổ bốc thẳng lên trời, toàn bộ nhà kho bị san thành đất bằng. Tại giây đầu tiên khi vụ nổ xảy ra, nội tạng của đám binh sĩ HL trong nhà kho liền bị xung lực to lớn chấn vỡ. Thi thể, quần áo trên người, thậm chí là những trang bị kim loại kia đều bị ngọn lửa nhiệt độ cao đốt thành tro bụi.

Cho đến hai ngày sau, nhiệt độ trên mảnh đất này vẫn còn cao hơn chung quanh một chút. Trên bầu trời ngay cả áng mây cũng không kết lại, trong mảnh phế tích kia cuối cùng chỉ còn lại một thứ.

Đó là một gian phòng sắt hình chữ nhật khoảng mười mấy mét vuông, chôn ở dưới đất, chỉ có một lối vào. Sau đó trải qua giám định, phát hiện gian tầng hầm này làm bằng tinh hợp kim, vì vậy mới không hư hại khi nhà kho phía trên gặp phải công kích hủy diệt. Nếu người trong nhà kho trốn được xuống dưới này, sẽ có thể sống sót sau vụ nổ.

Chương 30 : Quân sự

Ngày 3 tháng 5, Thiên Nhất một lần nữa đi đến phòng ăn mấy ngày trước. Hôm nay nơi này đã treo biển nghỉ bán, cũng không có khách hàng giả mạo hay nhân viên phục vụ, trong phòng ăn chỉ đặt một chiếc bàn.

Một người đàn ông trung niên để râu, mặc áo dài đang ngồi bên cạnh bàn ăn, chờ Thiên Nhất đến thăm.

Thiên Nhất đi thẳng tới trước mặt đối phương, ngồi xuống, câu đầu tiên liền nói:

- Chắc hẳn các hạ là quân sự tiếng tăm lừng lẫy của Hình Thiên, Gia Cát tiên sinh đúng không?

Chỉ thấy người nọ vượt chòm râu dưới cằm, lại cầm một cây quạt rách, phẩy phẩy gió cho mái tóc kỳ quặc cuốn lên một cách tự nhiên của mình, trả lời:

- Không dám, không dám, Gia Cát Trại ta chỉ là lặn lội kiếm cơm mà thôi.

Thiên Nhất nghe đối phương nói tiếng phổ thông đặc sệt chất thôn quê, nhìn cây quạt giống như đoạt từ tay Tề Công, phản ứng đầu tiên của hắn là:

- Ta đoán... trước khi làm quân sự người là một thầy giáo nông thôn...

- Sao ngài đoán được? Chẳng lẽ chúng ta là đồng hương?

Gia Cát Trại phe phẩy quạt:

- Phải nói năm đó... lão đại của bọn ta đúng là có mắt nhìn người. Có câu... tiên chủ không đến thăm ba lượt, ai biết nhà tranh một ngựa long.

- Nếu người còn muốn tiếp tục kiếm cơm ăn, về sau lúc niệm hai câu này, tốt nhất nên đổi “tiên chủ” thành một danh xưng dành cho người sống, chẳng hạn như đồ đàn.

Thiên Nhất nói:

- Bỏ đi, không dài dòng với người nữa. Chuyện giao dịch người suy nghĩ thế nào?

- Thiên tiên sinh, yêu cầu này của ngài có phải hơi quá đáng không? Lỡ may ngài muốn làm chao đảo nền móng của chúng ta, vậy...
Gia Cát Trại đang chuẩn bị thao thao bất tuyệt bắt đầu mặc cả.

Thiên Nhất đột nhiên nổi nóng, cầm cái ghế dưới móng ném qua, tiếp đó lại xông tới, tay đâm chân đá, cầm ghế đánh đập, khiến cho Gia Cát Trại gào khóc kêu thảm. Mấy chục giây sau, trong các cánh cửa ở bốn phương tám hướng có mấy chục thành viên Hình Thiên tràn vào, có người cầm dao, có người cầm súng, đang định xông lên bắt lấy Thiên Nhất. Gia Cát Trại lại giơ một cánh tay lên, hô lớn:

- Tất cả không được hành động!

Hắn mặt mũi bầm dập bò dậy:

- Toàn bộ lui xuống! Đóng cửa lại!

Mọi người nghe vậy đều đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ: “Chuyện này là thế nào, quân sư điên rồi à?”

- Có nghe không! Nơi này đang bàn chuyện chính sự! Ra ngoài cho ta!
Gia Cát Trại lại quát một tiếng. Những người kia mới nhún nhún vai, về mặt hoài nghi rồi khỏi.

Gia Cát Trại tự mình bò về vị trí. Thiên Nhất thì đặt ghế lại chỗ cũ, một lần nữa ngồi xuống:

- Biết tại sao đánh người không?

- Đúng... đúng... ta sai rồi.

Gia Cát Trại nói:

- Vụ giao dịch này, ta cả gan thay lão đại làm chủ một lần, cứ quyết định như vậy đi.

- Ài... như vậy đúng rồi, rõ ràng là một người thông minh, cần gì phải làm mất mặt.

Thiên Nhất rất đặc ý nói.

Gia Cát Trại nói:

- Thiên tiên sinh, ta còn có mấy chuyện không rõ, mong được thỉnh giáo.

- Nói đi.

- Mấy ngày nay Giới Luật Thép đột nhiên liên hợp với đám thổ phỉ tự xưng là “Tia Chớp Trắng” ở quận Song Ung, hơn nữa còn điều tất cả binh lực ở quận Long đến phương bắc tập kết. Sau khi hai quân hợp binh đông đảo, có xu hướng tiến về phía nam. Chuyện này... có liên quan đến ngài không?

- Có. Ta đã chuyển lời với đại đoàn trưởng của bọn họ, nói rằng Hình Thiên rất nhanh sẽ từ bỏ quận Long, hơn nữa ta có biện pháp lần lượt nuốt gọn binh lực của Giới Luật Thép phân tán ở quận Long, cho nên mời hân nhanh chóng cuốn xéo, từ nay về sau mảnh đất này sẽ thuộc về ta.

- Đây là ngài ép hân hành động.

Gia Cát Trại nói. Vị này quân sư am hiểu nhất là tính toán thay người khác, hân nghe xong những lời này cũng đồng thời tính rõ được mọi chuyện. Từ quan điểm của phía Giới Luật Thép, tình thế hiện giờ là tổ chức phản kháng mạnh nhất ở quận Long đã rút lui, mà bọn họ lại không cách nào tiếp tục ẩn nấp trong bóng tối hoạt động, cuốn xéo là chuyện tuyệt đối không thể, cho nên dứt khoát nhân cơ hội này chuyển thành giao chiến trực diện trên chiến trường. Có điều hiện giờ chiến tuyến Châu Âu còn đang trong giai đoạn giằng co, muốn động vào địa phương lớn như quận Long, đành phải liên hợp với một số thế lực mà ngày thường chẳng thèm đếm xỉa.

- Bên kia tạm thời sẽ không hành động. ít nhất trước khi xác nhận các người thật sự rút lui, bọn họ sẽ không ra tay.

Thiên Nhất nói:

- Bọn họ cũng sẽ không hoàn toàn tin tưởng mỗi câu nói của ta. Đương nhiên đối với sự thật đã diễn ra, bọn họ nhất định phải có ứng phó. Vì vậy vứt bỏ cứ điểm, tập kết binh lực là chuyện đúng đắn, liên hợp với Tia Chớp Trắng chỉ là công tác chuẩn bị mà thôi. Nếu thật sự muốn bắn phát súng đầu tiên, không thể không nhìn thái độ của Hình Thiên.

Gia Cát Trại nói:

- Thiên tiên sinh, đây là ngài lấy chúng ta câu cá rồi, chẳng trách lại bàn điều kiện giao dịch như vậy. Chờ bọn ta cướp được thần vụ, chẳng phải quận Long đã chìm vào khói lửa chiến tranh.

Thiên Nhất nói:

- Người lo lắng cái gì, ta cũng sẽ không ăn con cá này. Đến lúc đó hai bên chính diện giao tranh, các người có thể ẩn nấp trong bóng tối, dùng lực lượng của thần vụ tăng cường chiến lực bản thân, yên lặng theo dõi biến hóa, nhìn bọn họ ngao cò cắn nhau, các người thì ngồi làm ngư ông đắc lợi.

Gia Cát Trại để cây quạt xuống, lộ ra vẻ khó xử:

- Thiên tiên sinh, Giới Luật Thép và bọn ta tuy không qua lại nhiều lắm, nhưng mọi người đều là tổ chức phản kháng, bình thường cũng không có xung đột. Hôm nay đế quốc vẫn là một bức tường rất khó đẩy ngã, nếu chúng ta làm theo kế sách này của ngài, liệu có phải không được trọng nghĩa hay không.

Thiên Nhất nói:

- Ha ha... quân sư ơi quân sư, người đây là lưu manh giả danh trọng nghĩa.

Hắn cười nói:

- Đầu tiên, các người nhất định sẽ đi cướp thần vụ. Cho dù ta không nêu điều kiện bảo các người rút khỏi quận Long, cứ trực tiếp nói cho các người biết tin tức, các người ít nhất cũng phải rút đi tám thành binh lực, mới có thể nắm chắc cướp được thần vụ từ trong tay “Thập Thiên Vệ”.

- Cái gì! Thập Thiên Vệ?

Trong đầu Gia Cát Trại lại bắt đầu tính toán.

Thiên Nhất nói:

- Người cứ yên tâm, loại nhiệm vụ hộ tống như vậy, nhiều nhất bọn họ chỉ tới một người. Nếu lão đại của các người tự mình ra trận, vấn đề cũng không lớn.

Hắn dừng một chút rồi nói:

- Bây giờ đừng ngắt lời, nghe cho kỹ. Khi các người đi cướp thần vụ, ta vẫn sẽ tạo ra các loại tình thế, khiến quận Long trở thành một nơi Giới Luật Thép muốn đánh là đánh, hơn nữa nhất định sẽ đánh, không ai có thể ngăn cản hành động của ta. Cho nên lúc này ta ngồi ở đây nói chuyện với người, cho người các loại quyền lợi trong tương lai, người nên cảm động đến rơi nước mắt mới phải.

- Cuối cùng, người hãy nghe cho kỹ, về cái gọi là trọng nghĩa mà người nói...

- Thời bình ưu tiên nhân nghĩa, thời loạn ưu tiên quyền mưu. Nếu như ta tin vào tình yêu và chính nghĩa, ta sẽ tìm năm đứa học trò nhỏ, sau đó phát một ít trang bị cho bọn chúng, bảo bọn chúng đi bảo vệ hòa bình thế giới. Nhưng ta không làm, biết tại sao không? Bởi vì cái thế giới này đã sớm vô

vọng rồi, từ ban đầu cho đến hôm nay, thậm chí là tương lai, trật tự không thể tồn tại vĩnh viễn, lịch sử đan xen giữa hỗn loạn và tử vong mới là chân thực. Nếu như người và lão đại của người còn muốn sắm vai nhân vật chủ chốt trong loạn thế này, nên hiểu được người làm đại sự không ngại khen chê. Ta tin tưởng, Giới Luật Thép, Tia Chớp Trắng, đế quốc, bọn họ sẽ không suy nghĩ đến thứ trượng nghĩa vớ vẩn này.

Gia Cát Trại trầm mặc hồi lâu, mới nói:

- Dám hỏi tiên sinh, rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Thiên Nhất đứng lên:

- Sớm muộn gì người cũng sẽ biết.

Hắn ném một phong thư lên bàn:

- Thần vụ Hades là cơ hội tốt nhất để các người bước vào hàng ngũ cường quốc phân tranh, tự thu xếp ổn thỏa đi.

.....

Sau khi hắn rời đi, Gia Cát Trại vẫn ngồi ở chỗ cũ, suy nghĩ nhiều lần, nhưng trong lòng vẫn có một tính toán không rõ.

Tổng Trung từ chỗ tối đi ra, đứng bên cạnh hắn nói:

- Quân sư, nói suông không bằng chứng, tin tức của hắn chưa chắc là thật.

Gia Cát Trại trả lời:

- Không phải, không phải... người này thật không đơn giản, có câu “chỉ đại anh hùng có bản sắc, là danh sĩ thật tự phong lưu”. Tin tức này không những là thật, hơn nữa những lời hắn nói vừa rồi, đúng là có ý giúp chúng ta một tay.

- Bây giờ nghĩ lại, “những chuyện lớn” xảy ra vào mấy ngày trước, có lẽ cũng là do người này âm thầm gây nên, ngay cả Trà Tiên kia cũng trúng phải cạm bẫy... Quận Long này rất nhanh sẽ không có ngày bình yên.

Tổng Trung nói:

- Vậy... ý của quân sư là...

Gia Cát Trại nói:

- Truyền thư, triệu tập nhân mã, phải nhanh lên, nếu không sẽ xảy ra

chuyện lớn.

- Rõ.

Tổng Trung nhận lệnh rồi đi.

Gia Cát Trại khẽ phe phẩy cây quạt, vuốt râu, trong miệng còn lẩm bẩm chuyện mà hắn không tính rõ:

- Chắc... người này rớt cuộc dưới quyền của ai? Có mục đích gì?

Chương 31 : Nghị sự

Ngày 8 tháng 5, Thiên Đô, hoàng thành.

Địa phương này chỉ tồn tại mấy loại người, đầu tiên là hoàng đế, sau đó là vợ và con cái của ông ta. Trên danh nghĩa thì đám con trai của hoàng đế chỉ được phép có một vợ chính, không được nạp thiếp. Có con tư sinh và vợ bé bên ngoài cung là chuyện của người, nhưng pháp luật sẽ không thừa nhận thân phận vương tộc của đối phương. Cho nên toàn bộ vợ của đám hoàng tử cộng lại cũng không nhiều bằng phi tử của cha, dù sao đa số bọn họ đều không phải cùng một mẹ sinh ra.

Những người còn lại trong hoàng cung là hầu nữ và thái giám. Thực ra cái từ “thái giám” này, từ chức quan sớm nhất đến tên thường gọi hoạn quan sau này, ý nghĩa đã thay đổi rất nhiều lần. Mà trong thời đại này của vũ trụ song song, đó đại khái cũng là một chức vị không được người khác tôn trọng. Đương nhiên ở đây không có loại chuyện như bị thiến, bọn họ chỉ là một đám người cải tạo mà thôi. Hơn phân nửa vốn là người tàn tật nghiêm trọng, hoặc là mất đi công năng nửa người dưới, dứt khoát tham gia cải tạo cơ giới hóa, giữ chức Cẩm Vệ quân trong hoàng cung, năng lực chiến đấu mạnh hơn người bình thường một chút.

Thiên Đô phòng vệ nghiêm ngặt, trong thành lại có Thập Thiên Vệ trấn giữ, hoàng thành càng vững như thành đồng. Trong phần lớn tình huống, đám Cẩm Vệ này chỉ là bảo vệ cao cấp kiêm tài xế chuyên chở. Công việc nhân hạ này có thù lao hậu hĩnh, người đồng ý làm còn được miễn phí giải phẫu cải tạo. Từ hơn bảy mươi năm trước, nó đã thành con đường để một số quan viên vợ vệt của cải, muốn làm thái giám còn phải đi cửa sau hối lộ. Thậm chí có người thân thể khỏe mạnh cũng nguyện ý vứt bỏ phúc phận nửa người dưới, đổi lấy hạnh phúc nửa đời sau, thật là thương thay.

Buổi trưa hôm nay, có một người đàn ông đi vào trong hoàng thành.

Đàn ông tiến vào hoàng cung, bình thường là được hoàng đế hoặc hoàng tử triệu kiến nghị sự. Cho dù được triệu kiến, cũng phải trải qua thẩm tra chặt

chế, soát người, thăm dò mục đích, ghi chép thời gian đi vào và rời khỏi, gắn máy theo dõi lên người vv.

Time Servant là một người rất quý trọng thời gian, nhưng cho dù thân phận là cục phó EAS, những trình tự này vẫn lãng phí hơn mười phút thanh xuân của hắn.

Đến nơi ở của Trà Tiên, Time Servant được một hầu nữ dẫn đường, đi vào sâu trong cung điện tráng lệ. Hắn đã từng đi qua chỗ ở của mấy tên hoàng tử khác trong cung, nhìn bề ngoài thì kiến trúc ở những nơi đó cũng không xa hoa hơn nơi này bao nhiêu, nhưng khi so sánh từ bên trong... Nơi đó người ta đều dùng em gái hầu nữ trẻ tuổi xinh đẹp, ở đây người lại dùng bác gái trung niên tuổi già kém sắc; người ta trưng bày tác phẩm nghệ thuật tinh xảo tao nhã, đèn treo rực rỡ, da hồ trải sàn, người thì bày biện đơn giản giống như một căn nhà mới xây sơ sài; nơi đó người ta đi đến phòng nào cũng có kẻ hầu người hạ, nơi này của người từ khi ta tiến vào đến giờ chỉ nhìn thấy một vị đại thẩm này.

Time Servant và Trà Tiên quen biết nhau ba năm trước, nhưng hắn chưa từng đến nơi ở của Trà Tiên trong cung, bởi vì Trà Tiên cũng rất ít khi trở về Thiên Đô. Hôm nay Time Servant có thể xem là mở rộng tầm mắt, trước kia chỉ cho rằng người này là một hoàng tử không được sủng ái, bây giờ coi như đã hiểu, quả là một đứa con hoang.

Đi thẳng tới phòng ngủ của chủ nhân, hầu nữ gõ cửa, Trà Tiên ở trong phòng chỉ đáp một tiếng, Time Servant liền tự mình đi vào.

Lúc hắn bước vào, trông thấy Trà Tiên đang ngồi bên cửa sổ, trên chiếc bàn nhỏ trước người đặt một bộ ấm trà tinh xảo, hương trà trong ly thoang thoảng giống như có hình có sắc, đây tất nhiên là trà ngon.

Time Servant không đợi đối phương khách sáo, tiện tay đóng cửa lại, vớ lấy cái ghế tự mình ngồi xuống:

- Có xem tin tức sáng sớm hôm nay ở quận Long không?

Trà Tiên chậm rãi nâng ly, uống một ngụm trà:

- Anh cũng không hỏi xem thương thế của ta ra sao à?

- Người đã khỏi bệnh, có thể ra ngoài đi lại rồi sao?

Time Servant hỏi, hắn nói chuyện vẫn rất nhanh.

- Sao có thể...

Trà Tiên nói.

- Vậy đến ngày mấy tháng mấy người mới có thể khỏi bệnh, ra ngoài chiến đấu với đám người Thiên Nhất?

Time Servant hỏi.

- Chuyện này làm sao ta biết?

- Cho nên mới nói, ta hỏi người thương thế ra sao cũng là lãng phí thời gian. Mà hiện giờ chúng ta nói mấy câu này cũng giống như đang nói nhảm.

Trà Tiên cười:

- Lúc thăm người bệnh, hỏi vấn đề này là lễ nghi xã giao.

- Ai nói là ta đến thăm người bệnh. Từ logic mà nói, thăm người bệnh là một chuyện rất vô nghĩa. Ta không phải bác sĩ, không có trợ giúp hữu hiệu nào để thương thế của người bình phục. Cho dù ta có tới hay không, cũng không có bất kỳ liên hệ trực tiếp vào với việc người có thể hồi phục, hồi phục trong bao lâu. Dưới đa số tình huống, ta cho rằng đến thăm chỉ sẽ quấy rầy người bệnh nghỉ ngơi, gây nên hiệu quả trái ngược. Nếu như muốn xác nhận bệnh tình và sống chết của một người, cứ gọi điện thoại thậm chí nhắn tin cho nhân viên y tế là được.

Time Servant nói rất nhanh, tư duy và tốc độ nói nhanh như nhau, chỉ là phương hướng suy nghĩ của hắn hơi kỳ quặc:

- Có phải người vẫn muốn tiếp tục bàn luận với ta về chủ đề nhảm chán này, nếu là như vậy, người đừng nên để ý lúc ta nói chuyện thuận tiện hít đất vài cái...

- Đừng!

Trà Tiên để cái ly đã đưa đến miệng xuống:

- Chuyện đó...

Hắn nhanh chóng nhớ tới vấn đề lúc đầu của Time Servant, vội vàng trả lời:

- Sáng hôm qua ta vừa mới khôi phục ý thức, tiếp đó phụ vương tự mình đến một lần, nghiêm lệnh ta sắp tới đừng quản chuyện bên ngoài nữa, an tâm ở lại hoàng thành dưỡng thương.

Time Servant nghe vậy, vẫn chỉ quan tâm đến chuyện của mình, không hề e dè bắt đầu tự thuật:

- Tám giờ sáng nay, tất cả hệ thống đài truyền hình địa phương ở quận Long đều bị hack trong cùng một lúc. Một tên thượng úy HL đứng trước ống kính giống như đang dự báo thời tiết, chỉ vào địa đồ, từ nam đến bắc, báo cáo một lần về phân bố binh lực, nhân số, thậm chí là đánh giá chiến lực ở hai mươi mấy khu vực trong toàn quận, thời gian sử dụng hơn mười phút.

- Hai ngày trước, chiến sự ở phương bắc quận Long trên thực tế đã khai hỏa. Tiết mục truyền hình hôm nay căn bản là đổ dầu vào lửa, cho dù dân chúng thậm chí người của tổ chức phản kháng không thể phân biệt tin tức thật giả, nhưng quý tộc và vương tộc bản địa cũng đã hoang mang. Ta thấy sẽ lập tức có rất nhiều người muốn chạy sang quận khác. Ngoài ra ta đã đi xác nhận, thật đáng tiếc, tin tức đều là chân thực, độ chính xác và thời gian thực của dữ liệu đều khiến ta khâm phục sát đất.

Trà Tiên than thở:

- Xem ra mục đích của Thiên Nhất là trong thời gian ngắn bước vào chiến tranh toàn diện, không muốn tiếp tục giằng co, nhanh chóng đánh đến khi có một bên thua sạch tiền vốn...

Time Servant tiếp tục nói:

- Một tuần trước, hai vụ nổ kia ở Bắc Kinh khiến rất nhiều bình dân tổn hại, tin tức có “nhân vật quan trọng của Thiên Đô” bị thương cũng lan truyền nhanh chóng. Dưới tình huống không thể phong tỏa tin tức, tổng bộ HL Châu Á đã trực tiếp tham gia, ngụy tạo rất nhiều thông tin, phát biểu rất nhiều ngôn luận có tính định hướng. Đến hôm nay xem ra đã thành giầu đầu hở đuôi, lời đồn ngược lại ngày càng nhiều hơn.

- Sau đó thi thể vỡ nát của Lý Duy được phát hiện trong một nhà dân. Hơn mười tên tài phiệt hiển hách ở quận Long cũng được xác nhận tử vong trong cùng một ngày. Ngày thứ hai thị trường chứng khoán mở cửa lại bị hacker không rõ tên công. Trong mấy ngày kế tiếp, còn có vô số thẻ tín dụng ngụy tạo, dùng hình thức chuyển phát nhanh của bưu điện gửi đến hàng ngàn hàng vạn gia đình. Những tấm thẻ kia tiêu phí không có giới hạn bội chi, có thể quét vào bất cứ máy thu tiền nào, lại còn có thể rút tiền mặt trái phép trên máy ATM, mật mã là sáu số 1. Loại thẻ này phá hủy kinh tế với hiệu suất còn cao hơn tiền giả vạn lần. Mọi người trước tiên là tranh mua rất nhiều hàng xa xỉ, sau đó điên cuồng rút tiền mặt trong tài khoản

ngân hàng, cuối cùng là tích trữ vật phẩm cần thiết cho cuộc sống. Thế là ngân hàng không có tiền, cửa hàng không có hàng. Khi tình huống bị phát hiện cũng đã lâm vào cục diện khó không chế.

- Theo như giám định của nhân viên kỹ thuật ngân hàng đế quốc, nguồn gốc của tấm thẻ kia là từ một tấm thẻ tín dụng cá nhân, được làm vào bốn giờ chiều ngày 1 tháng 5, tại một chi nhánh ngân hàng đế quốc ở Bắc Kinh. Tên người mở tài khoản là Tả Đạo, nghề nghiệp điền vào là “đạo sĩ”. Điều kỳ quái nhất là do nhân viên ngân hàng không thể xác định thu nhập của nghề nghiệp này, cho nên đạo sĩ được xem như một nghề nghiệp có thu nhập cao, ổn định không về hưu, lại làm ra một tấm thẻ vàng. Tên Tả Đạo kia dùng tấm thẻ vàng, trong vòng mấy ngày tạo ra hàng ngàn hàng vạn tấm thẻ phục chế hữu hiệu, máy móc căn bản không thể phân biệt được, sau đó đưa đến các nơi ở quận Long giống như phát truyền đơn. Ta thấy hẳn có thẻ đổi tên thành Zorro được rồi.

Trà Tiên nói tiếp:

- Phá hoại hoàn cảnh xã hội ổn định, dân chúng sẽ nghiêng theo, thậm chí là trực tiếp gia nhập tổ chức phản kháng. Một khi chiến tranh bộc phát toàn diện, loại hiện tượng này sẽ càng rõ ràng.

Time Servant nói:

- Trong khoảng thời gian sau khi người bị ám toán, đại khái đã phát sinh mấy chuyện này. Có điều ta cho người biết những chuyện này, cũng không phải muốn nghe người phân tích chiến cuộc. Trận này ai thắng ai thua ta căn bản không quan tâm, theo ta thấy quận Long chỉ là bắt đầu mà thôi.

- Cho dù chức năng của EAS các người khác với HL, nhưng anh cũng phải có lập trường chứ?

Trà Tiên nói.

- Lập trường?

Time Servant cười lạnh:

- Hưng vong là ai định, thắng bại há tự nhiên, đế quốc mục nát không cần ta chỉ cho người thấy chứ. Ta không quan tâm, giang sơn do ai ngồi thì ta cũng không đến mức đói chết. Về vấn đề lập trường, không bằng người tự mình suy nghĩ một chút. Đám anh em ngu ngốc của người đều sinh ra trong thâm cung, lớn lên trong vòng tay phụ nữ, cả ngày làm bạn với hoạn quan, trong đầu chỉ nghĩ đến chuyện nấu chết ông già, ngồi lên để vị, danh chính ngôn thuận cưới thêm vài bà vợ.

- Có lẽ người ngăn cản một Thiên Nhất sẽ đổi được mười năm thái bình, nhưng thiên hạ không chỉ có Nghịch Thập Tự, còn có Giới Luật Thép, Tiền Tuyến Tự Do, Hình Thiên v.v. Làm một điều tra viên cao cấp của HL thì không thể thay đổi được thế giới, ảnh hưởng của người còn không bằng đám ca sĩ nhảy nhót. Nếu muốn làm đại sự, trước tiên người phải...

Trà Tiên phát tay áo một cái, ra dấu im lặng, tiếp đó cười khỏ lắc đầu:

- Ông anh Joseph của ta... con người anh nên học một chút cái gọi là mắng thâm trong bụng, chuyện gì anh cũng dám nói.

Hắn hạ thấp giọng:

- Nơi này là hoàng cung, anh không sợ tai vách mạch rừng sao?

Time Servant nói:

- Vậy thì không nói chuyện này nữa, ta còn có một tin tức mới nhất muốn cho người biết. Mấy ngày trước khi khai chiến, Hình Thiên gần như đã điều đi toàn bộ chiến lực ở quận Long, dời đến quận Tinh Nguyệt Liên. Kết hợp với những chuyện vừa rồi, người cảm thấy hành động này của bọn họ có liên quan đến Thiên Nhất không?

Trà Tiên uống một ngụm nước trà, suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Hành động này của Hình Thiên và công kích của Giới Luật Thép phải có liên hệ nhất định. Nhìn bề ngoài giống như bọn họ từ bỏ quận Long, rút khỏi tranh chấp trước khi Giới Luật Thép ra tay, thế nhưng...

Hắn dừng một chút rồi nói:

- Nếu như là Thiên Nhất an bài tất cả, Hình Thiên rất có thể không chỉ rút lui đơn thuần.

Time Servant nói:

- Đây chính là nguyên nhân hôm nay ta tới tìm người. Có một chuyện người không biết, vì để khống chế năng lực của Blood Owl kia, tháng trước trưởng cai ngục Jefferson của nhà tù Tide đã đề xuất một nguyện vọng, yêu cầu cung cấp thần vụ Hades nhiều hơn. Lão già cục trưởng của chúng ta đã phê chuẩn, sử dụng nhóm hàng tích trữ bí mật ở đáy biển Malacca. Trước khi đi đến đảo Địa Ngục sẽ dừng lại ở quận Tinh Nguyệt Liên, thay đổi phương tiện giao thông, lại cho đội vận chuyển tiếp tế, dự định là ngày 21 tháng 5. Chỉ dừng lại bản địa một ngày, đêm đó sẽ xuất phát, đến nơi vào ngày 24 lúc đảo Địa Ngục nổi lên.

Sắc mặt Trà Tiên trở nên ngưng trọng, thực ra hắn chỉ ngồi nói chuyện như vậy cũng đã rất mệt mỏi, thương thế lần này ảnh hưởng rất lớn với hắn. Người năng lực cấp Hung có thể dùng hình thức năng lượng để ngăn cản công kích chết người, giữ được tính mạng, nhưng ảnh hưởng xấu đối với tinh thần và thể xác có lẽ phải kéo dài mấy tháng.

- Quả nhiên, phù... ban đầu ta đã hoài nghi... hắn muốn giúp Blood Owl trốn khỏi đảo Địa Ngục...
Hô hấp của Trà Tiên trở nên hơi nặng nề.

Time Servant chỉ nói một câu:

- Đó là năm mơ giữa ban ngày.

- Chẳng những như vậy, hắn còn muốn cứu một hoặc vài người khác ra khỏi nơi đó, nếu không lúc đầu Blood Owl cũng sẽ không vào tù.

Trà Tiên tiếp tục nói:

- Ván cờ ở quận Long này ta đã thua rồi. Khi hắn không hề e dè mở rộng hỗn loạn, khơi mào chiến tranh, ta lại bị hắn tính kế một lần. Trong nhà kho kia hắn đã truyền đạt cho ta một tin tức, đó là “làm theo ý của ta”. Ta không tiến vào tầng hầm theo như sắp đặt của hắn, cho nên mới... khục... khục... Kế hoạch của Thiên Nhất không có góc chết, thần vụ chuyển tới sẽ ảnh hưởng đến bố cục của hắn trong nhà tù... Đây là phản ứng dây chuyền, hỗn loạn, chiến tranh, Giới Luật Thép, Hình Thiên, thần vụ, mỗi mục đích hoàn thành đều là điều kiện để hoàn thành một mục đích khác. Hắn nhất định muốn giúp Blood Owl vượt ngục. Khục... khục khục...

- Người yên tâm dưỡng thương đi, chuyện bên ngoài để ta xử lý.

Thấy Trà Tiên thở dốc, Time Servant lắc đầu đứng lên:

- Ta phải cáo từ rồi, còn có một câu không nói thì không thoải mái.

Hắn dùng tay chỉ chỉ sau người:

- Chỗ này của ngươi là do giám đốc nghệ thuật phim kinh dị trang hoàng sao?

Chương 32 : Tự thú

Buổi chiều ngày 1 tháng 5, trong cửa hàng sách của Thiên Nhất.

Hắn đang ngồi sau bàn đọc sách, lật xem tiếng lòng của một tên HL xui xẻo tại thời điểm cuối cùng khi còn sống.

Qua một hồi, hắn thở dài, đóng sách lại, bỏ màn hình bảo vệ của máy tính trước mặt, nhấn vài phím, cuối cùng gõ ngón trỏ lên, nhấn vào phím Enter.

Sau khi hắn làm xong những chuyện này, không tới mười giây điện thoại trên bàn bỗng kêu lên, Thiên Nhất tiếp máy nói:

- Là ai?

- Là ta.

Giọng nói của người bên kia nghe giống như một đứa bé trai.

- À, Nguyễn Soái, muốn báo cáo về tình hình trong nhà kho sao? Thiên Nhất hỏi.

- Hừ... nghe lời này, chắc là người đã kích nổ đúng không? Nguyễn Soái hỏi.

- Không, ta không kích nổ, ta dự định giấu những quả bom kia dưới đất nhà kho tám năm mười năm, tương lai sẽ đi mở mỏ than.

- Cho dù người là ông chủ, cũng không thể dùng sự hài hước ở mức độ này khiến ta bật cười.

Nguyễn Soái lập tức trở lại chủ đề chính:

- Nếu chuyện bên này đã gần xong, hôm nay ta sẽ lên đường đến chỗ Gunsmith, gia tăng tiến độ công trình.

Thiên Nhất nói:

- Có thể, một lát nữa ta sẽ bảo Kế Toán gặp người, đưa Vận Mệnh nguyên mẫu cho người, bên này tạm thời chưa dùng tới. Người thuận đường mang

tới đó, để Gunsmith và Thuật Sĩ bớt thì giờ làm mấy bản cải tiến xách tay, bảo tồn nguyên mẫu.

- Cứ như thế đi.

Đối phương bỏ lại câu này liền cúp điện thoại.

Thiên Nhất gác ống nghe điện thoại xuống, duỗi eo mỏi, lấy ra một quyển sách nội tâm khác từ trong ngăn kéo bàn đọc sách. Hắn trực tiếp lật tới trang cuối cùng có chữ viết, nhìn lướt qua, khóe miệng nhanh chóng hiện lên nụ cười bất lương.

Hắn lập tức cầm quyển sách này đứng dậy, đi đến chiếc tủ xây trong góc tường, lấy ra một cái thùng sắt, sau đó rời khỏi cửa hàng sách.

Ngoài cửa là một con đường nhỏ vắng lạnh, Thiên Nhất thích địa phương như vậy, bởi vì hắn thích cô độc an tĩnh.

Đặt thùng trước cửa tiệm, ném quyển sách nội tâm của Lý Duy vào, sau đó lấy ra một hộp diêm từ trong túi áo âu phục nhếch nhác, cầm một cây đốt lửa, tùy ý ném vào trong thùng. Rất nhanh một làn khói màu nâu bốc lên, tan vào trong gió.

Sau khi đốt sách thành tro bụi, hắn lại đứng ở đó rất lâu.

Khoảng chừng hơn mười phút, một chiếc xe dừng trước cửa tiệm, người mà Thiên Nhất chờ cuối cùng đã tới.

Hắn đi đến bên cạnh ghế lái, tài xế đã hạ cửa sổ xe xuống.

Thiên Nhất chống cùi chỏ lên mép dưới cửa sổ xe, hơi nghiêng đầu vươn vào trong một chút, nhìn xuống ghế sau. Khương Quân đang ngồi ở ghế sau, sắc mặt lạnh giá, ánh mắt trông rỗng, trên mặt, tay và quần áo của nàng đều là máu tươi, làn da trắng ngần khiến cho những vết máu kia càng thêm nổi bật.

- Thật không hổ là bác sĩ quái dị, bội phục.

Thiên Nhất nhìn tài xế nở nụ cười hài lòng.

Bác sĩ Strange mặc âu phục màu đen, thắt cà vạt, nhìn qua khoảng hơn năm mươi tuổi, tóc mai trắng xám, râu quanh miệng được cắt tỉa rất đẹp, đáng

về y hệt như quý ông Anh quốc vào thế kỷ mười chín.

- Thí nghiệm thuốc cương thi mẫu 77 đã thành công, hơn nữa mục đích của người đã đạt được, người nên thả con bé này.
Strange không để ý đến lời khen của Thiên Nhất.

Thiên Nhất nói:

- Ông xác định muốn thả sao? Cô ta là vật thí nghiệm thành công đầu tiên của ông, rất có giá trị, ông không muốn xem thời hạn thuốc mất hiệu lực và tác dụng phụ sau đó sao?

Strange nói:

- Phòng thí nghiệm đã có bản mẫu huyết thanh và dữ liệu thí nghiệm của của con bé, chỉ cần người đồng ý, ta sẽ tiêm thuốc giải độc, đưa con bé về nhà.

Thiên Nhất suy nghĩ một chút, cười nói:

- Nhưng ta lại cảm thấy, để cho cô ta chết dưới tác dụng của thuốc còn tốt hơn. Cho dù giải trừ ảnh hưởng của thuốc cương thi, cô ta vẫn sẽ bảo lưu ký ức trong khoảng thời gian này. Cô gái này là một người rất ngây thơ, sau khi khôi phục ý thức, ký ức dùng tay không sát hại người khác một cách tàn nhẫn rất có thể sẽ khiến cho tâm thần cô ta trực tiếp tan vỡ.

- Sau đó cô ta sẽ biến thành một bà điên vương tộc có gương mặt xinh đẹp, cuộc sống sau này cũng chỉ là một món hàng được chọn ngày gả cho một nhà môn đăng hộ đối, hoặc là cầm kéo tự sát trong phòng.

- Ta biết bác sĩ ông không thích giết người, nhưng có lúc không giết người cũng không đại biểu cho chủ nghĩa nhân đạo.

Strange nghe xong những lời này, thở dài một tiếng:

- Ta không phải đao phủ, rất nhiều năm trước ta đã không ra tay giết người rồi.

Lão từ trong túi áo lấy ra một ống nghiệm thủy tinh:

- Đây là thuốc giải độc của mẫu 77, người là ông chủ, xử trí con bé này như thế nào do người quyết định đi.

Thiên Nhất cầm lấy thuốc, nhún nhún vai không tỏ ý kiến, nói với Khương Quân ở ghế sau:

- Xuống xe.

Khương Quân ánh mắt trống rỗng, sau khi nghe giọng nói của Thiên Nhất lại đột nhiên có phản ứng, mở cửa bước xuống xe.

- Mau vào cửa hàng sách đi, đừng để máu văng khắp nơi.
Thiên Nhất dặn dò.

Khương Quân giống như một người máy điều khiển bằng giọng nói, mắt nhìn phía trước, nhanh chóng chạy vào cửa hàng sách, cẩn thận thi hành mỗi lời nói của Thiên Nhất.

- Quý Thừa ở trong cốp sau đúng không.
Thiên Nhất thấy Khương Quân đã vào cửa hàng sách, lại quay đầu nói với Strange:

- Giao hẳn cho Cố Vân và Dark Water, bọn họ sẽ xử lý.

Strange đáp:

- Hiểu rồi.

Lão kéo cửa kiếng xe lên, xe hơi lao nhanh đi.

Trên con đường nhỏ hoang vắng nhất thời chỉ còn lại một mình Thiên Nhất, hẳn nhìn ống nghiệm trên tay, cười cười, lại tiện tay ném vào trong ống cống bên đường.

.....

Ngày 13 tháng 5, đó là một ngày thứ sáu.

Đối với Tả Đạo thì có lẽ là một ngày thứ sáu tối tăm.

Khí trời đang lúc ấm lên, nhưng người này lại mặc áo khoác ngoài màu đen, đầu đội mũ đen, quấn một chiếc khăn quàng cổ dài màu trắng, bên trong mặc một bộ âu phục màu đen phẳng phiu, đeo kính râm.

Hắn lại cắt bỏ mái tóc đuôi ngựa của mình, sửa thành đầu đinh, tư thế oai hùng đi vào trong đại sảnh cục cảnh sát, ưỡn ngực ngẩng đầu, mở hai cánh tay, cao giọng hét lớn:

- Ta muốn tự thú!!!!

Đám cảnh sát lập tức giật mình, tên này có bị bệnh không?

Lúc này, camera theo dõi thông minh trong đại sảnh chụp được khuôn mặt đang ngẩng lên của Tả Đạo, tự động quét hình, máy tính so sánh đặc trưng khuôn mặt hắn với kho dữ liệu một lần. Hai giây sau, trong cục cảnh sát phát ra tiếng còi báo động giống như sứ đồ tấn công.

- Phát hiện tội phạm truy nã cao cấp, mục tiêu cực kỳ nguy hiểm, cảnh báo! Mục tiêu cực kỳ nguy hiểm!
Tiếng phát thanh vang lên.

Lần này mấy ông chú cảnh sát phản ứng rất nhanh, những người đứng gần lập tức móc súng ra bao vây Tả Đạo:

- Đưa hai tay lên đầu! Quỳ xuống!

Rõ ràng khoảng cách rất gần, nhưng bọn họ lại hét lớn giống như giết heo vậy.

Tả Đạo cũng không muốn ăn đạn chết, lập tức làm theo. Kết quả đầu gối của hắn vừa chạm đất, sau lưng liền có hai gã đàn ông vọt nhào tới, nhanh như chớp còng hắn lại.

Lúc tháo kính râm xuống, mỗi người nhìn thấy Tả Đạo đều muốn phát điên, mặc dù hắn đã đổi kiểu tóc nhưng không ai không nhận ra hắn.

Giờ phút này trong suy nghĩ của nhân dân quận Long, gương mặt đó của Tả Đạo giống như là Washington in trên tờ dollar Mỹ vậy, có hóa thành tro cũng nhận ra được. Trong mười ngày gần đây, phố lớn ngõ nhỏ, nhà xí góc ngách, trạm xe, siêu thị, biển quảng cáo, cột điện, không chỗ nào không thấy hình của Tả Đạo. Trước kia trong chương trình truyền hình thường chèn quảng cáo, hiện giờ là phát sóng lệnh truy nã Tả Đạo.

Bị giải vào phòng giam, còn chưa ngồi nóng ghế, người của HL đã đến muốn mang hắn đi. Trong lòng Tả Đạo cũng hiểu được, nhìn trận thế này không cần phải nói, nhất định là hắn sẽ không trải qua trình tự thẩm vấn, thẩm lý, thẩm phán bình thường gì cả. Giống như những phần tử khủng bố điên cuồng, những kẻ chống đối xã hội biến thái, đám người siêu năng lực nguy hiểm, lần sau khi đảo Địa Ngục nổi lên chính là ngày hắn phải đi vào.

Chương 1 : Chào mừng tới địa ngục

- 00193, thằng nhóc này mới tới hôm nay, dẫn hắn đi một chuyến.

- Vâng thưa trưởng quan.
00193 đưa tay chào trả lời.

Tên trưởng quan kia xoay người rời khỏi. 00193 nói với người mới:

- Lần đầu tiên tới đảo Địa Ngục à?

- Đúng... đúng thế, trưởng quan, tôi là binh nhì...
Người nọ định nói ra tên của mình.

00193 ngắt lời:

- Không cần báo họ tên và quân hàm. Người hãy nhớ, làm việc ở nơi này, về sau gặp ai cũng không cần nói ra. Có nhìn thấy đồng phục không, ta và ngươi là cùng cấp, nơi này chỉ nhận số hiệu và quần áo thôi. Người có thể gọi ta là 00193, hoặc là đồng nghiệp, anh em, thế nào cũng được, nhưng đừng nhắc đến tên, càng đừng để phạm nhân biết tên của ngươi. Chỉ cần một ngày ở đảo Địa Ngục, ngươi chính là 01055, lúc nằm mơ ngươi cũng phải tự xưng là 01055.

01055 nói:

- Rõ, hiểu rồi.

- Đội mũ an toàn lên, đi theo ta!

00193 nói.

01055 làm theo, đi phía sau 00193.

00193 vừa đi vừa nói:

- Trước khi tới chắc bộ phận nhân sự đã nói rõ với ngươi, nhưng có một số vấn đề ta vẫn phải nhắc lại một chút. Nơi này ba tháng thay ca một lần, ăn ở đều không rời đảo, đương nhiên cũng không có điều kiện để ngươi rời đảo. Cơm nước tốt hơn so với phạm nhân, nhưng cũng không tốt hơn bao

nhieu. Mỗi ngày làm việc 12 giờ, công việc cụ thể của ngày đó sẽ thay đổi trên bảng tin ở phòng người, người cũng có thể thông qua màn hình hiển thị trong mũ an toàn để tra xét.

- Loại đồng phục được cấp cho chúng ta là thiết bị có độ chính xác cao. Con người, vân tay, giọng nói, DNA, những thứ có thể nghiệm chứng đều sẽ được nghiệm chứng, cho dù phạm nhân cướp đi cũng không thể khởi động được. Mặc trên người giám ngục là đồ chiến đấu cơ giới, còn phạm nhân mặc vào sẽ biến thành thiết bị trói buộc. Bộ đồng phục này sẽ theo người ba tháng, nếu phát hiện có trục trặc phải nhanh chóng đến ban bảo trì sửa chữa, đây là quy định, tốt nhất đừng nên chậm trễ.

- Đừng hỏi nhiều vấn đề, ví dụ như trong nhà tù này tổng cộng có bao nhiêu giám ngục, có bao nhiêu phạm nhân, sẽ không ai trả lời người. Người nhìn thấy số hiệu trên người chúng ta không, tổng số lượng giám ngục có thể đến năm con số, cũng có thể chỉ ba con số. Người chưa chắc là người đầu tiên sử dụng số 01055 này, có lẽ người tiền nhiệm của người không làm nữa, chết rồi, thay đổi số hiệu, hoặc có lẽ 01055 là một số mới tùy tiện thêm vào. Có thể người sẽ nhìn thấy người có số hiệu là 99999 hoặc 00001, những con số này chẳng có ý nghĩa gì hết.

- Còn có những cánh cửa kia, cửa mà người không có quyền đi qua cũng sẽ không mở ra cho người. Dù người tìm được cách đi vào, cũng sẽ bị xem là kẻ xâm nhập, người ở gần sẽ nhận được cảnh báo, nếu như người tùy ý hành động, bọn họ có quyền thủ tiêu người tại chỗ.

- Nhà tù chia làm rất nhiều khu vực, mỗi ngày phạm nhân sẽ tùy tiện bị đổi đến những khu vực khác nhau. Không có phòng giam cố định, không có bạn tù cố định, cũng không có giám ngục cố định, muốn kéo bè kéo cánh, hối lộ giám ngục đều cực kỳ khó khăn. Quan trọng nhất, chúng ta cũng không biết toàn bộ cấu trúc của nhà tù này, mỗi ngày chúng ta chỉ đến địa phương được chỉ định, hoàn thành công việc được chỉ định. Nếu vượt qua khu vực làm việc, ta đã nói rồi, người chỉ cần đi vào nhìn một cái cũng sẽ tạo nên báo động.

- Nghe ra là đề phòng cả chúng ta?
01055 nói, bởi vì đội mũ an toàn nên giọng nói của hắn trở nên rất trầm thấp.

00193 trả lời:

- Đúng vậy, mặc dù khả năng rất nhỏ, nhưng lỡ may người rơi vào tay phạm nhân, sẽ không thể tiết lộ cho bọn họ tin tức hữu dụng gì, ví dụ như đường chạy trốn, hoặc là bố trí nhân viên vv, bởi vì chính người cũng không biết.

Hắn dừng một chút rồi nói:

- À, thứ cần nói nhất là phạm nhân. Người tới nơi này, chắc hẳn đã có hiểu biết về người siêu năng lực rồi đúng không?

01055 nói:

- Đúng, trước khi tới đã được nghe kể về chuyện này.

- Rất tốt, vậy ta sẽ nói đơn giản. Phạm nhân bị nhốt ở đây có tám phần là người siêu năng lực, vì vậy trong hệ thống thông gió của nhà tù, hàng năm đều có một loại khí thể đặc biệt tuần hoàn, không hề gián đoạn. Bản chất của loại khí thể này là cơ mật cao nhất, chúng ta cũng không biết rõ. Dưới tác dụng của loại khí thể này, người siêu năng lực sẽ bị kiềm chế, siêu năng lực càng mạnh thì sẽ bị kiềm chế càng nhiều. Tóm lại bất kể người siêu năng lực cấp bậc nào bị nhốt ở đây, bọn họ cũng không có gì khác biệt với người bình thường trong nhà tù.

00193 nói:

- Lúc người làm nhiệm vụ ở khu vực phạm nhân, phải nhớ kỹ người mới là lão đại, chỉ cần mặc đồng phục, đám phạm nhân cũng không dám động đến người. Ai đi lên nói chuyện với người thì bảo hắn rút đi, nếu hắn không đi thì lập tức đánh ngã hắn, khiến hắn câm miệng. Còn nếu phạm nhân chủ động đi lên chạm vào người người, người có quyền trực tiếp đánh chết bọn chúng.

01055 hỏi:

- Có rất nhiều tình huống như vậy sao?

00193 nói:

- Không nhiều, nhưng đối mặt với những kẻ bị nhốt ở đây, không thể lơ là một giây nào. Một khi gặp phải tình huống như vậy, người phải làm theo quy định, không được nương tay. Đương nhiên người cũng không cần sợ bóng sợ gió, lúc nào cũng đề phòng bị tập kích. Trên cổ tay bọn họ đều đeo vòng điện, nếu rời khỏi khu giam giữ của mình thì sẽ khởi động, chạm vào đồng phục của người cũng sẽ khởi động. Dưới điện áp như vậy, đàn ông có khỏe mạnh đến mấy cũng sẽ bị giật đến đờ người, tình huống trực tiếp bị điện giật chết cũng không phải là không có.

- Đúng rồi, giám ngục chúng ta đều dùng số hiệu, vậy số hiệu mà phạm nhân dùng là theo quy cách nào?
01055 hỏi.

- À... cái đó, xem như là điểm đặc biệt của nhà tù Tide. Ở chỗ này giám ngục dùng số hiệu, còn phạm nhân đều dùng tên.

.....

Bên ngoài khu giam giữ, trong một hành lang màu đen.

Một đám phạm nhân mới đã trải qua “khử trùng”, mặc áo tù giống nhau, tay phải đeo vòng điện có khắc tên bọn họ, bị áp giải bởi một đội giám ngục trang phục gần giống như hiệp sĩ Jedi, xếp thành một hàng đi về phía trước.

Cuối hành lang là cánh cửa cuối cùng trước khi chính thức bước vào nhà tù.

Đột nhiên giám ngục đi ở phía trước ra hiệu cho bọn họ dừng lại, đám phạm nhân bị xích chân cột vào với nhau, đành phải ngừng lại toàn bộ.

Sau khi toàn thể quay sang phải, trước mặt hàng phạm nhân có một người đàn ông trung niên đang đứng. Hắn không mặc đồng phục của giám ngục, mà là âu phục giày da, sắc mặt lạnh lùng.

- Ta là trưởng cai ngục của các ngươi, Jefferson.

Jefferson tự giới thiệu mình:

- Trước khi đi vào cánh cửa kia, theo lệ thường ta sẽ gặp mặt đám tù phạm một lần.

Ánh mắt của hắn quét qua khuôn mặt của mỗi người:

- Ta biết, các ngươi có thể còn thông minh hơn ta, còn mạnh mẽ hơn ta, hay là có tài năng và thành tựu xuất sắc trong một lĩnh vực nào đó, hoặc là phần tử cuồng nhiệt không biết sợ hãi, niềm tin kiên định.

- Bất kể các ngươi thuộc loại nào bên trên, đều xin tiếp nhận sự kính trọng chân thành của ta.

- Nhưng ở chỗ này, các ngươi đều là kẻ thua.

- Ở thế giới bên ngoài, cho dù các người đã từng sở hữu thứ gì, lúc này đều đã mất đi. Quyền hạn cơ bản nhất của các người, tự do thân thể đều đã bị tước đoạt. Giây phút các người bị đưa đến đảo Địa Ngục, các người đã thua mất tất cả.

- Các người vĩnh viễn không được tạm tha, ngay cả quyền được xét xử cũng không có, thời gian thi hành án là vô hạn, không có tư cách đưa ra yêu cầu hay mặc cả nào. Cho dù thần linh mà các người tin thờ là có thật, nơi này cũng không do hấn quản. Ta mới là vua ở đây.

- Chỉ có hai phương pháp để rời khỏi đây, thứ nhất là chết.

- Thứ hai là khi đế quốc cho rằng các người không còn uy hiếp với thế giới này, không cần các người biện bạch bất kỳ điều gì, ta cũng sẽ lễ độ mời các người ra ngoài một cách vẻ vang.

- Hừ... “không còn uy hiếp với thế giới” sao? Không bằng nói thẳng là không còn uy hiếp với đám lợn đế quốc kia thì đúng hơn. Một tên phạm nhân khinh thường hừ lạnh nói.

Jefferson liếc hấn một cái, nói với giám ngục:

- Đưa hấn vào lồng giam, 72 giờ.

- Vâng thưa trưởng cai ngục.

Một tên giám ngục tháo xích chân cho phạm nhân kia, đẩy hấn rời khỏi. Lúc đi qua bên cạnh Jefferson, người nọ còn hung dữ trừng mắt nhìn vị trưởng cai ngục này.

- Sau này nếu chư vị có cơ hội nhìn thấy tên phạm nhân vừa rồi, sẽ phát hiện thái độ của hấn có chuyển biến rất lớn.

Jefferson nói:

- Ta hi vọng các người đều có một phần kính sợ với giám ngục và bản thân ta.

- Cục hình là một trong số ngôn ngữ mà chúng ta giao lưu với các người, từ vọng là hiện tượng chẳng có gì lạ ở đây, luật rừng là thói quen ở nơi này, đau đớn là chuyện bình thường như hô hấp. Không phải ta đang dọa nạt các người, bởi vì không cần thiết. Ta chỉ đang nói sự thật, đây là nghĩa vụ của chủ nhân.

- Chào mừng các người tới địa ngục.

Chương 2 : Lúc bị bắt

Ngày 15 tháng 4, quận Long, Ma Đô.

Trước cửa hàng sách của Thiên Nhất, Blood Owl vung tay xé rách mặt đất, chia cả con đường thành hai nửa. Công kích của Paperman bị ép phải hủy bỏ, nhờ Trà Tiên giúp đỡ mới có thể tránh khỏi một kích khủng bố này.

- Này, người còn không vào trong cửa hàng sách sao. Nếu người tiếp tục đứng bên cạnh ta, vậy giết sạch những tên này quá dễ dàng rồi.
Blood Owl nói với Thiên Nhất.

Thời gian cấp bách, biến cố liên tục phát sinh, trong lòng Thiên Nhất đã có tính toán. Hắn tiến lên mấy bước, hạ thấp giọng nói với Blood Owl:

- Người hãy chống cự một lát xem như tượng trưng, hưởng thụ niềm vui chiến đấu cho tốt, nhưng sau khi chơi đủ phải để bọn họ bắt sống người. Trong vòng hai tháng ta sẽ phái người đến nhà tù Tide hội họp với người. Ta cần các người giúp ta vớt một người ra khỏi địa ngục...

Dứt lời hắn liền lui về sau mấy bước, nói với ngữ điệu bình thường:

- Sau này gặp lại.

Trải qua mấy phen chiến đấu, người muốn chạy đều đã chạy, người muốn ở lại cũng đều ở lại. Cuối cùng trên đường chỉ còn lại bốn người Blood Owl, Paperman, Trà Tiên, Mirror Face. Blood Owl dùng một địch ba, không hề sợ hãi, đương nhiên hắn cũng biết thế nào là sợ hãi, ngược lại cảm thấy khá hưng phấn.

- Thương lượng xong chưa, đám cặn bã, mau lên hết một lần đi, từng người lên thì yếu quá.

Blood Owl không kiêng nể khiêu khích.

- Các người trước tiên ứng phó một chút.

Trà Tiên xoay người, nhanh chóng trở lại bên cạnh xe của mình. Xe hơi cũng không bị công kích vừa rồi lan đến, chỉ là tên tài xế HL kia đã sợ đến

ngây người.

Trà Tiên cầm điện thoại vô tuyến trong xe, nói chuyện với nhân viên phân bộ:

- Là ta, đúng, ta đang ở hiện trường. Đội đột kích đang trên đường tới? Rất tốt, nhanh chóng sơ tán cư dân ở khu vực chung quanh. Hiện giờ tình huống khẩn cấp, lập tức tiếp quản truyền hình và truyền thanh trong khu vực này, tốt nhất không chừa một ai trong bán kính ba cây số. Các người cũng không cần đến quá gần, chờ tin tức của ta...

Cùng lúc đó Mirror Face đã tấn công. Hắn không cần suy nghĩ vấn đề dưới góc độ của Trà Tiên, không có chức trách của HL, hắn chỉ đại biểu chính mình, vì vậy không e ngại gì.

Hai tay Mirror Face cầm hai thanh kiếm nhẹ, chiêu thức như ma quỷ biến ảo khó lường, tốc độ cũng cực nhanh. Từ phía xa nhìn lại, chỉ cảm thấy một bóng đen hư vô lướt lơ chung quanh Blood Owl, từng chiêu chí mạng, đánh đến gió thổi không lọt.

Blood Owl đứng tại chỗ như sóng yên biển lặng, cách vài giây mới thấy hắn đưa lên tay một lần, ngăn cản công kích của Mirror Face. Mà trong thời gian còn lại, những công kích dày đặc chồng chất, liên miên không dứt, chỉ hóa thành vô số vết máu nhỏ bé lưu lại trên da Blood Owl, nhưng qua một thời gian những vết thương kia lại khép vào.

- Người còn mạnh hơn con muỗi một chút, tạm thời xem như là con dơi đi.

Blood Owl nhẹ nhàng chống đỡ công kích của Mirror Face, cười nhạo nói:

- Về mặt tốc độ đã là cấp Hung, nhưng loại lực đạo chẳng ra gì này làm sao phá vỡ tường khí hộ thân của ta?

- Vậy sao?

Mirror Face khàn giọng hừ lạnh nói:

- Vậy ta nhường vị đứng ở phía sau kia thử một chút.

Thân hình hắn lóe lên, lui ra hai mét, từ trong tay áo lấy ra thanh kiếm thứ ba. Thanh kiếm này ngắn hơn hai thanh trong tay hắn một chút. Chỉ thấy Mirror Face không hề do dự cầm thanh kiếm thứ ba đâm vào mặt mình, lúc này trên mặt nạ gương của hắn vừa lúc phản chiếu toàn thân Blood Owl.

Mũi kiếm đâm vào trong gương, mặt nạ lại không vỡ ra, trên mặt gương tỏa

ra dao động như gợn sóng, nửa đoạn kiếm trước giống như tiến vào một không gian khác. Gần như cùng lúc, Blood Owl phát hiện thân thể của mình không di động được.

- Loại hình “thời không dẫn dắt” phải không? Chút tài mọn.

Blood Owl quay đầu nhìn về phía Paperman, hẳn biết công kích của đối phương đã sớm chuẩn bị:

- Hiếm khi người khác tạo cơ hội cho người, vậy người tấn công đi, Paperman.

- Không cần người nói ta cũng sẽ ra tay.

Trên đỉnh đầu Paperman, một cây thương bằng giấy lơ lửng giữa không trung, thân thương được vô số dây màu trắng dính liền, tự xoay với tốc độ cao, giống như một ống dây. Hơn nữa những sợi dây kia tổng thể tạo thành hình chữ V, kéo cây thương thẳng về phía sau, giống như tên nằm trên dây.

Lúc Blood Owl nói chuyện, thân thương đã bắt đầu tự di chuyển ngược hướng, “dây giấy” cũng càng lúc càng căng. Một thương này bắn ra, nhất định là đâm thẳng một đường, như bẻ cành khô.

Paperman đã giao thủ với Blood Owl mấy lần, biết rõ đối phương không thể bị đánh bại bởi công kích bình thường, chỉ có sát chiêu chung cực tập hợp tất cả lực lượng vào một kích, lực phá hoại tập trung cao độ, mới có thể chân chính đánh trọng thương đối thủ này.

Nói thì chậm nhưng diễn ra thì nhanh, dây động, thương ra. Một thương này nhanh như sao băng đuổi trắng, mạnh như Bàn Cổ nâng trời, nơi thương đi qua chung quanh nổi lên sóng âm xé gió, khí thể vô hình do nó phát ra đã chấn vỡ tường ngoài công trình kiến trúc hai bên đường phố.

Blood Owl đứng ở đó không thể động dậy, đối diện với một kích sắp xuyên qua mình này, trên mặt lại lộ vẻ cuồng nhiệt, quát một tiếng:

- Tốt!

Dứt lời hắn đột nhiên hành động, một làn khí đen như năng lượng tụ đến cánh tay phải, tay phải nắm lại thu vào thắt lưng, hét lên một tiếng, xuất quyền nghênh đón.

Tại khoảnh khắc Blood Owl hành động, trên mặt nạ của Mirror Face bỗng xuất hiện một vết nứt, khuôn mặt bên dưới đã tràn đầy kinh hãi. Đây là lần

đầu tiên hắn nhìn thấy có người cường ép dùng lực lượng đột phá được hạn chế của “thời không”.

Ngọn thương của Paperman thuận thế bay đến. Mũi thương và nắm tay vẫn chưa tiếp xúc, giữa hai người có một tầng vách chắn vô hình, đó là cách trở của năng lượng. Phương pháp dùng sức đầu sức chính diện này, Blood Owl không sợ bất cứ người nào. Nhưng một kích này của đối phương quả thật không thể xem thường, cho dù hắn nghiêm túc xuất chiêu ứng phó, cũng dần dần rơi vào thế yếu.

Sau khi Paperman thi triển một kích này đã vô lực, không thể tiếp tục can thiệp vào tình huống, chỉ đứng tại chỗ chờ ý thức đã biến thành mơ hồ khôi phục lại. Còn Mirror Face lại bị khí tức do hai luồng năng lượng to lớn này sản sinh ép phải liên tiếp lui về phía sau, dần dần cách xa Blood Owl, trong lòng không khỏi thầm mắng: “Tên này rốt cuộc là ai? Thiên Nhất từ đâu tìm được loại quái vật này?”

Ngay lúc này, một bóng người lóe lên bên cạnh Blood Owl. Hắn nhẹ nhàng phát tay, khiến luồng năng lượng thứ ba tham gia vào trận chiến, đánh bay hai luồng năng lượng to lớn đang chính diện đối kháng kia lên không trung. Dùng mắt thường có thể nhìn thấy, một làn sóng địa chấn to lớn trong suốt giống như đường hầm đáy biển, mơ hồ xông lên trời cao, xé rách tầng mây, bay xa biến mất.

- Ma Đô là một trong những thành thị buôn bán quan trọng trên thế giới, các người làm loạn như vậy, phong tỏa bán kính ba cây số cũng không đủ.

Trà Tiên nói:

- Xây dựng lại gian nan hơn phá hủy rất nhiều, lúc chiến đấu hãy suy nghĩ một chút đến hoàn cảnh và dân chúng.

Paperman thở dốc:

- Hà... xen vào việc người khác... hờ... đòn này ít nhất có thể có thể khiến hắn bị thương.

Trà Tiên đứng bên cạnh Blood Owl, nói chuyện với Paperman, thần thái vẫn ung dung:

- Cảnh sát Neith, ta ra lệnh cho anh dừng chiến đấu, chuyện tiếp theo do ta tiếp quản.

- Người nói gì?

Paperman nói.

- Ta nhắc nhở anh một chút, trước tiên anh là một cảnh sát tại Venice, chỉ có một bộ phận quyền chấp pháp ở quận Long. Tên này là tội phạm truy nã cấp bốn của HL. Ta mời anh tới trợ giúp điều tra, nếu như anh muốn giúp ta một tay lúc truy bắt phạm nhân, ta không phản đối, nhưng lúc này hiển nhiên anh đang hành động dựa trên ân oán cá nhân.

Sắc mặt Trà Tiên trở nên lạnh nhạt, trong giọng nói lộ vẻ uy nghiêm:

- Loại diện mạo của kẻ thất bại này, ta không muốn nhìn thấy lần thứ hai. Suy nghĩ thật kỹ anh chiến đấu vì cái gì, bây giờ hãy tránh ra, đứng xem đi.

Paperman không biết trả lời thế nào. Nam nhân trước mặt hắn vẫn luôn có một gương mặt ôn hoà, nhã nhặn, thậm chí có thể nói là hơi non nớt. Nhưng vào giây phút này, Trà Tiên giống như một ngọn núi cao không thể vượt qua, còn đáng sợ hơn Blood Owl, đáng sợ hơn bất cứ người nào Paperman từng gặp. Sự mạnh mẽ này không phải đến từ thực lực, mà là tính cách.

Trà Tiên quay mặt sang, đối diện với Blood Owl:

- Chev Gillies, hiện giờ ta đã rất nổi nóng. Nhưng với sự hiểu biết của ta về ngươi, ngươi cũng sẽ không theo ý người khác bỏ tay chịu trói, mà sẽ tiếp tục chọc giận ta, đánh với ngươi một trận đúng không.

- Ha ha...

Blood Owl cười gằn. Bạo lực chính là ngôn ngữ mà hắn am hiểu nhất, yêu thích nhất, cho nên hắn dùng thứ này làm mở đầu. Chỉ thấy tay của hắn vung ra như dao, một căn lâu sau người Trà Tiên bị cắt nghiêng, rơi xuống sụp đổ.

- Tên kia dùng loại hình năng lực “ảnh hưởng phân tử” thiên về phòng ngự, chuyển thành một món đồ chơi có tính công kích và tính xâm lược cực mạnh, kết quả cũng đạt đến trình độ công kích cấp Hung. Đáng tiếc cơ sở của hắn quá mỏng, không có nghiên cứu và nhận thức một cách hệ thống đối với năng lực, chỉ dựa vào kinh nghiệm chiến đấu và bản năng, giống như một con chó điên, hao phí khí lực vốn ít đến đáng thương của mình. Blood Owl vừa nói chuyện vừa xoay người, hắn hoàn toàn nắm rõ vị trí của Trà Tiên sau khi tránh thoát công kích:

- Ngươi thì lại khác, ngươi mới là cao thủ chân chính.

Trà Tiên giơ cánh tay lên, ngón trỏ chỉ vào vai trái Blood Owl:

- Kết luận chính xác, nhưng ta không cảm thấy người đang khen ngợi ta.

Đang lúc hắn muốn ra tay, Blood Owl lại đột nhiên nói:

- Ta đầu hàng.

Trà Tiên sững sốt, thầm nghĩ: “Chẳng lẽ hắn cũng biết lừa gạt? Không thể, nhưng chuyện này không hợp tình lý...”

Trong lúc hắn đang suy nghĩ, Blood Owl vươn hai tay ra nói:

- Bắt ta đi, hôm nay ta không muốn đánh với người.

.....

Blood Owl từ trong mộng tỉnh lại, đương nhiên không phải bừng tỉnh. Hắn chỉ có thể cảm nhận được tâm tình tiêu cực của người khác, không có tâm tình thuộc về mình, cho nên đối với hắn thì mơ chỉ là quan sát những mâu ký ức ngắn và tin tức rác rưởi trong đầu.

Mỗi người trong nhà tù Tide đều ở phòng đơn. Trong loại phòng giam này, bình thường ngoại trừ nằm trên giường ngăn người và đi vệ sinh thì không có chuyện gì khác để làm. Mỗi ngày đều có một số tù phạm tùy ý bị giải đi, đổi đến khu giam giữ khác. Ngoại trừ quần áo trên người, tù phạm căn bản không có bất kỳ vật phẩm tùy thân nào, cho dù có cũng sẽ bị mất lúc đổi phòng giam.

Mỗi ngày mười giờ sáng là bắt đầu thời gian tự do hoạt động, kéo dài đến bảy giờ tối. Có hai bữa cơm, trong thời gian đó đám phạm nhân có thể tùy ý giao lưu. Dù sao người mà các người trò chuyện hôm nay, ngày mai chưa chắc đã tiếp tục bị nhốt ở khu vực này. Hơn nữa bị nhốt ở đây đều không phải người bình thường, một kẻ gương mặt tươi cười chào đón, hòa nhã dễ gần, rất có thể lúc người xoay người sẽ kẹp đứt cổ người. Vì vậy xây dựng tín nhiệm là chuyện vô cùng khó khăn.

Blood Owl đến nơi này vào trung tuần tháng 4. Lúc vừa đến đảo, hắn cảm thấy lực lượng của mình mạnh chưa từng có, mặc dù vẫn không khoa trương như lúc đứng ở trước mặt Thiên Nhất, nhưng cũng đã rất kinh người. Có điều sau khi vào trong đảo, Blood Owl lại phát hiện năng lực của mình dần dần suy yếu, cho đến khi gần như biến mất. Đến ngày thứ hai, hắn phát hiện mình chỉ có thể cảm nhận được “tội ác” trong khoảng năm mét, cảm giác này quả thật rất tốt.

Đối với Blood Owl, sống trong một tòa thành thị, chỉ cần lúc tĩnh tảo, trong đầu lại giống như có ngàn vạn hình ảnh khiến người ta nôn mửa đồng thời hiện lên. Còn ở nhà tù Tide, những hình ảnh kia chỉ lác đác vài cái, có lúc chẳng có cái nào. Nhớ từng có mấy năm như vậy, mình chạy vào trong đồng hoang dân cư thưa thớt, mới có được loại đãi ngộ này.

Hắn biết trong hòn đảo này nhất định có thứ gì đó, có thể là một loại thiết bị, có lẽ là vật liệu kiến trúc, hoặc là trong không khí có nguyên tố gì kiềm chế được năng lực người khác. Đương nhiên chuyện này không có trợ giúp quá lớn với việc “chữa lành” bệnh cho Blood Owl. Nếu như hắn chỉ muốn không cảm nhận “tội ác” của loài người, chỉ cần lánh đời sống một mình là được. Thứ Blood Owl muốn là mình có thể sản sinh tâm tình, hắn muốn biết cảm nhận của một người bình thường, tại sao lại sợ hãi, tại sao lại tham lam, hồ thẹn là thứ đồ chơi gì, cho nên hắn vẫn phải hợp tác với Thiên Nhất. Hơn nữa điều kiện ở nơi này đúng là hơi kém.

“Keng keng keng”, có người gõ vào thanh sắt trên cửa phòng giam, một tên giám ngục đứng ngoài cửa nói:

- Gillies, ra ngoài!

Blood Owl biết còn chưa đến thời gian tự do hoạt động, đối phương khẳng định cũng không phải mời hắn đi ăn sáng. Hắn ngược mắt nhìn giám ngục:

- Lại là thằng nhóc EAS kia sao?

Giám ngục nói:

- Bớt nói nhảm, ra ngoài, đi theo ta!

Chương 3 : Fish

Lúc Tả Đạo bị đưa đến đảo Địa Ngục là ban ngày, nhưng khi hấn chính thức tiến vào khu giam giữ thì đã là buổi tối. Trong thời gian vài tiếng này, hấn và đám phạm nhân cùng lên đảo với mình bị chia ra bắt nhốt, chờ đợi trong phòng giam chật chẽ bốn bề đều là vách sắt, tay chân đều mang còng tay xích chân bằng tinh hợp kim, không ai để ý tới, chỉ ngồi đàn ra mà thôi.

Hấn có thể cảm giác được, trên bản chất khoảng thời gian này là đang đợi thần vụ Hades thực sự sản sinh tác dụng. Khi hấn và đám phạm nhân kia bị đưa ra khỏi những gian phòng nhỏ cách ly, bọn họ đã không còn chênh lệch quá lớn với người bình thường. Lúc này bọn giám ngục vũ trang đầy đủ, thân mặc đồng phục cơ giới có thể áp giải bọn họ đi tiến hành “khử trùng”.

Quá trình khử trùng rất đơn giản, cũng rất nhanh chóng, tương tự như nhảy vào bồn cầu xả nước. Đám phạm nhân bị ném vào một đường ống đầy dịch thể, từ đầu này trôi tới đầu khác. Dung dịch trong đường ống ngoại trừ có thể “khử trùng” giống như nghĩa đen, còn có thể trợ giúp máy móc kiểm tra xem đám phạm nhân có giấu đồ vật trong cơ thể hay không. Những chuyện như giấu dây thép dưới da giả làm mạch máu, bỏ dịch thể có tính ăn mòn trong đồ chứa nuốt vào dạ dày, hoặc là đứt khoát giấu người máy mini trong cơ thể, tóm lại bất kể là vật hữu cơ hay vật vô cơ, trong quá trình khử trùng đều sẽ bị tra ra được.

Sau khi khử trùng, đám tù phạm cũng trở nên “sạch sẽ”, nếu có người không sạch thì sẽ giúp hấn moi sạch. Ngoại trừ người cải tạo, những người khác trải qua quá trình này thì cơ bản không thể mang theo thứ gì nữa. Còn về những người cải tạo bất hạnh bị đưa đến nơi này, số mệnh lại tương đối khổ. Vào nhà tù Tide rồi, bình thường sẽ giúp người tháo rời bộ phận cải tạo, trở thành người tàn tật. Gặp phải người cải tạo hiệu suất cao không thể tháo rời bộ phận máy móc, sẽ đưa đến khu giam giữ đặc biệt.

Khu giam giữ đặc biệt không có thời gian tự do hoạt động như khu giam giữ bình thường, mỗi ngày hai bữa cơm có người đưa đến phòng giam, cơm nước còn tốt hơn giám ngục. Không cần tắm rửa định kỳ, trong mỗi phòng

giam đều có phòng tắm. Y phục cũng không cần tự giặt, đến ngày sẽ có người cầm đồ tù sạch sẽ đến đổi quần áo dơ trên người người.

Nghe có vẻ rất thoải mái? Không sai, vì vậy phía sau chuyện tốt này đương nhiên có âm mưu.

Người ở khu giam giữ đặc biệt chỉ có hai loại, chín mươi phần trăm thuộc về loại thứ nhất, đấu sĩ.

Mỗi tháng những tù phạm này đều phải tiến hành một lần chiến đấu liều mạng một chọi một, tổ hợp chiến đấu cụ thể do trưởng cai ngục quyết định, phần lớn trường hợp chỉ là tùy tiện mà thôi.

Người chiến thắng sẽ giành được sinh mệnh của tháng sau, còn kẻ thua đương nhiên là chết.

Toàn bộ quá trình chiến đấu sẽ được phát sóng trực tiếp, đây là thể thao đỉnh cao dành riêng cho đám vương cung quý tộc ở Thiên Đô thượng thức. Phía sau dĩ nhiên cũng có cá cược với số tiền khổng lồ, chỉ là loại thể thao này không có hiện tượng tuyên thủ giả vờ mà thôi.

Phía trên là loại người thứ nhất chiếm chín mươi phần trăm khu giam giữ đặc biệt, mỗi tháng trong bọn họ sẽ có nửa số người biến mất, nhưng qua tháng sau sẽ có càng nhiều người vì đủ loại nguyên nhân bị đưa vào. Ngoại trừ người cải tạo thì còn có một số tù phạm khác, bọn họ cho dù sống trong thân vụ vẫn có thể dựa vào một chút kỹ thuật hoặc năng lực, sản sinh uy hiếp rõ ràng với những phạm nhân khác, đám người này đều là chủ chốt trong khu giam giữ đặc biệt.

Còn về loại người thứ hai trong khu giam giữ đặc biệt, số lượng rất ít, bọn họ không cần tham gia chiến đấu cũng có thể hưởng thụ đãi ngộ đặc thù. Những người này rất có giá trị, nhưng đế quốc lại không thể sử dụng. Những chuyện mà bọn họ có thể làm được, hoặc là tư tưởng trong đầu, tuyệt đối không được phép xuất hiện ở thế giới bên ngoài. Đế quốc kiên quyết sẽ không thả bọn họ, nhưng giữ mạng của bọn họ vẫn có tác dụng, cho nên cứ nuôi như vậy.

Nói nhiều như thế, vẫn nên quay lại xem tình cảnh của Tả Đạo. Sau khi khử trùng, trên cổ tay hắn bị đeo lên một chiếc vòng có khắc tên của mình. Loại vòng điện này là dụng cụ chủ yếu để nhà tù Tide quản giáo phạm

nhân, người có thể tìm được cả trăm cách để khởi động nó, chẳng hạn như chạm vào giám ngục, rời khỏi khu vực quy định, ý đồ tháo bỏ, dù sao khó tìm nhất là cách làm xằng làm bậy mà không khởi động vòng điện.

Chờ sau khi đám tù phạm mới bị đeo vòng điện lên, bọn giám ngục mới thở phào một hơi. Hiện giờ năng lực chiến đấu của đám phần tử nguy hiểm này cơ bản giống như người thường, hơn nữa còn đeo vòng điện. Tiếp đó bọn họ được tháo còng tay xích chân bằng tinh hợp kim, thay bằng xiềng xích bình thường, cột lại với nhau, xếp thành một hàng đưa đến khu giam giữ.

Sau đó Tả Đạo nghe được những lời nói kinh người của Jefferson, trong lòng hắn thật sự sợ hãi, nhưng đã lên thuyền giặc của Nghịch Thập Tự, chuyện cần làm thì vẫn phải làm.

Lúc bước vào khu giam giữ, thời gian tắt đèn đã qua, đám tù phạm đều ở trong phòng giam của mình. Trong phòng tối đen, không có ánh đèn, chỉ có lối đi bên ngoài cửa tù vẫn còn ánh sáng.

Khu giam giữ này có bảy tầng, chính giữa là cửa sổ mái nhà trống trải. Xích chân của Tả Đạo được tháo ra khỏi những phạm nhân khác, hắn là người đầu tiên rời đội, bị đưa đến tầng cao nhất. Giám ngục và đồng sự trong phòng theo dõi truyền tin mấy câu, mở cửa một phòng giam, tháo còng tay xích chân cho Tả Đạo, nửa đẩy nửa đạp ném hắn vào trong.

- Cho người một lời khuyên chân thành, qua thời gian tắt đèn thì hãy im lặng.

Giám ngục nói xong liền rời đi.

Rào sắt cửa tù đóng chặt, mượn nguồn sáng bên ngoài, Tả Đạo tìm được giường trong phòng giam đen kịt. Giường này nói thật ra cũng không phải là giường, chỉ là một khối cứng như đá, cao hơn mặt đất một mét, rộng gấp đôi một người, chiều dài hai mét rưỡi, không có khăn trải giường, cũng không có gối. Khác biệt duy nhất giữa ngủ trên này và ngủ dưới đất là độ cao không giống nhau.

Cũng được, có còn hơn không. Tả Đạo nghĩ thầm, nghiêng người nằm xuống, đầu gối lên cánh tay của mình. Vòng điện trên cổ tay lần cán thật khó chịu, e rằng chuyện này cũng chỉ có thể từ từ làm quen.

Khoảng chừng nửa giờ trôi qua, hắn vẫn không buồn ngủ lắm. Dựa vào lời

của hắn, hắn luôn luôn là “gối giáo chờ sáng”. Theo như Tả Đạo thấy, trong hoàn cảnh xa lạ, người khép mắt lại là có thể ngủ, chính là những kẻ chết như thế nào cũng không biết.

Vừa rồi lúc đi vào Tả Đạo cũng cảm giác được, trong những phòng giam tối đen kia ít nhất có mấy chục ánh mắt đang nhìn mình. Hắn cũng không biết tại sao lại đưa ra kết luận này, dù sao vẫn có loại cảm giác bị người khác dòm ngó.

Lúc này nghiêng tai lắng nghe, hắn phát hiện trong khu giam giữ này thật sự yên tĩnh đến đáng sợ. Mỗi tầng đều có giám ngục trực đêm đứng ở cuối hành lang, ngoại trừ bọn họ thường phát ra một chút tiếng động, còn lại trong các phòng giam tối đen đều giống như là người chết.

Nơi này từ trên xuống dưới nhiều đại lão gia như vậy, lại không nghe thấy một tiếng ngáy nào, chẳng lẽ... mỗi người đều giống như mình, mở mắt nghe ngóng động tĩnh? Những người ở đây đều gối giáo chờ sáng? Điên rồi à?

Lời khuyên chân thành của giám ngục kia khiến Tả Đạo trong lòng nghi hoặc, tại sao qua thời gian tắt đèn thì phải im lặng? Sự ảnh hưởng phạm nhân khác nghĩ ngợi sao?

Dựa theo dòng suy nghĩ này, Tả Đạo cảm thấy cũng có chút đạo lý. Ở loại địa phương này, nửa đêm lúc yên tĩnh nghĩ ngợi như vậy, nếu người nằm trong phòng giam lâm bảm bài hát gì đó, dựa theo kết cấu của kiến trúc bên ngoài, âm thanh truyền đi cũng không khác gì ca hát. Ngày hôm sau vừa ra hóng gió, khẳng định bị đám bạn tù thông chết mới thôi.

Suy nghĩ miên man như vậy, mí mắt Tả Đạo càng ngày càng nặng, bắt tri bắt giác ngủ thiếp đi.

Khi hắn tỉnh dậy lại giật mình một cái, nhìn ra ngoài cửa tù. Tất cả vẫn như cũ, hắn không thể suy đoán mình rốt cuộc đã ngủ bao lâu, có thể là năm phút, cũng có thể là năm giờ. Trong nhà tù dưới biển này, muốn phân biệt ngày đêm hoàn toàn phải dựa vào ánh đèn bên ngoài thay đổi, khái niệm thời gian và không gian hoàn toàn mơ hồ.

Đang suy nghĩ là nên chợp mắt ngủ tiếp, hay là tiếp tục ngóng nhìn, ánh đèn bên ngoài vừa lúc xảy ra biến hóa. Phía trên cửa sổ mái nhà, ánh đèn

màu trắng sáng lên, đây là tín hiệu tám giờ sáng trong nhà tù Tide.

Tả Đạo không biết chuyện này, nhưng trong lòng cũng đoán đây là bên ngoài đã sáng. Hắn ngồi thẳng người, hoàn toàn không biết ngày thứ nhất chính thức sống trong nhà tù này sẽ xảy ra chuyện gì. Đây là lần đầu tiên hắn ngồi tù, thật không ngờ lại là nhà tù Tide ở đảo Địa Ngục, cũng xem là trực tiếp bước vào cung điện đỉnh cao.

Theo như tưởng tượng trước đó của Tả Đạo, bước ra khỏi phòng đơn này, bên ngoài chính là một khu vực vô trật tự tràn đầy đồng tính, bạo lực, kéo bè kết đảng, kỳ thị chủng tộc vv. Hắn phải giả vờ cứng rắn một chút mới có thể tiếp tục sinh tồn. Hơn nữa hắn còn gánh vác nhiệm vụ đầu tiên sau khi đặt chân lên thuyền giặc này của Nghịch Thập Tự, chậm nhất trong vòng một tháng phải liên hệ với Blood Owl, nếu không hậu quả khó lường.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, thần kinh căng thẳng của hắn lại dần dần thả lỏng, bởi vì chẳng xảy ra chuyện gì cả. Cho đến mười giờ sáng, cửa tù mới tự động mở ra. Rào sắt kia vừa chuyển động, liền dọa cho Tả Đạo run cầm cập, thiếu chút nữa đã từ trên giường ngã xuống.

Rất nhanh những tù phạm khác lục tục đi qua trước cửa phòng Tả Đạo. Lúc bọn họ đi qua, không kìm được nhìn Tả Đạo một cái, trong lòng thầm nghĩ: “Lại là một tên mới tới, buổi trưa ở phòng ăn có trò hay để xem rồi.”

Tả Đạo đợi mọi người đi hết mới lén lút thò đầu ra khỏi tù, ngó trái nhìn phải, tiếp đó đi ra khỏi phòng giam, đứng trong hành lang nhìn xuống phía dưới. Tù phạm trong bảy tầng lầu đều đã đi hết, tụ tập ở tầng chót bên dưới cửa sổ mái nhà.

- Này! Người!

Một tên giám ngục đi tới:

- Vừa rồi ngươi trốn trong phòng làm gì?

Tả Đạo giơ hai tay giống như đầu hàng:

- Không có không có! Tôi chỉ là... ừm... chưa tỉnh ngủ, nằm thêm một lát.

Giám ngục nhìn hắn một cái, biết là hắn mới tới, không để ý nói:

- Đi xuống điểm danh, mau lên một chút!

- Vâng, vâng thưa trưởng quan!

Tả Đạo gật đầu khom lưng chào một tiếng, sau đó nhanh như chớp theo thang lầu đi xuống.

Đám phạm nhân tụ tập dưới cửa sổ mái nhà cũng không trật tự như Tả Đạo tưởng tượng, bọn họ không phải đứng xếp hàng chờ điêm danh, mà lại đứng tùy ý, có rất ít tù phạm tụm năm tụm ba nói chuyện với nhau.

Sau khi Tả Đạo đi xuống, liền chọn một góc đứng. Người chung quanh đều không chú ý đến hắn, phần lớn mọi người cũng tự tìm một chỗ đứng yên, bảo trì trầm mặc. Không lâu sau, Tả Đạo nhìn thấy một tên thủ lĩnh giám ngục mặc đồng phục cơ giới màu sắc hơi khác với giám ngục bình thường, đi đến hành lang lầu hai, nhìn xuống đám phạm nhân phía dưới cao giọng nói:

- Gọi đến tên người nào, đi thẳng qua cửa bên kia, hôm nay các ngươi đổi khu giam giữ.

Tiếp đó tên thủ lĩnh giám ngục kia đọc tên khoảng hai mươi người, trong đó không có Tả Đạo.

- Muốn đến phòng giặt ủi làm việc thì đi cửa bên kia, những người khác giải tán.
Hắn nói xong cũng rời đi.

Tả Đạo chú ý tới, có khoảng mười mấy người đi về phía cửa mà thủ lĩnh giám ngục đã chỉ. Hắn suy nghĩ một chút, quyết định cũng đi tới đó. Dù sao không phát hiện Blood Owl trong đám người này, chờ ở đây cũng chỉ lãng phí thời gian, không bằng đi phòng giặt ủi thử vận may một chút. Cho dù không tìm được, có lẽ tham gia lao động sẽ đổi được một chút lợi ích, ví dụ như một cái gối? Hoặc là trong thức ăn nhiều thêm mấy miếng thịt? Ai biết được, ít nhất sẽ không uổng công.

- Này... ngươi xem, tên mới tới kia đi đến phòng giặt ủi rồi...

- Ha ha... lần này có trò hay để xem rồi. Những kẻ tự cho mình thông minh, không ít con cá bơi vào đến sáng hôm sau thì mắt đã trợn trắng rồi.

Hai phạm nhân ở phía xa thì thầm. Trong mắt bọn họ, thằng nhóc Tả Đạo vừa mới tới này đã tự mình chạy thẳng đến bị kịch rồi.

Chương 4 : Giả vờ đến cùng

Trong nhà tù Tide, bình thường sẽ tập hợp tù phạm tình nguyện ở ba bốn khu giam giữ lại với nhau, cùng làm việc trong một phòng giặt ủi. Còn như tổng cộng có bao nhiêu phòng giặt ủi, tù phạm không biết, giám ngục cũng không rõ lắm.

Sau khi làm việc xong, tù phạm ở các khu giam giữ khác nhau sẽ trở về nơi của mình. Nếu người định đi đến khu vực khác, vượt qua cánh cửa ở hành lang sẽ lập tức bị điện giật.

Trong phòng giặt ủi, công việc của đám phạm nhân là giặt sạch đồ tù và giày vải dơ bẩn, còn như quần lót thì sẽ không sử dụng hai lần, trực tiếp tiêu hủy.

Đám phạm nhân của nhà tù Tide không mang vợ, không phải sợ bọn họ dùng thứ đó biểu diễn múa rối, mà chủ yếu nó có thể dùng làm vũ khí. Từng có người lúc tắm rửa giấu xà phòng trong vợ, ném vào người khác, lực sát thương rất lớn, ảnh hưởng tương đối mạnh, rất nhiều người bắt chước, từ đó mọi người không có vợ để mang nữa.

Tương tự, giày mà đám phạm nhân mang cũng không có dây. Theo lời đồn từng có một tù phạm biệt hiệu là Bigstan, dùng một sợi dây giày và hai miếng xà phòng tạo thành côn nhị khúc, đánh khắp nhà tù không địch thủ, thế là sau đó đám phạm nhân không có dây giày nữa.

Trải qua hai chuyện này, tình huống đánh nhau lúc tắm rửa đã giảm bớt, bởi vì đám tù phạm lo lắng nếu tiếp tục như vậy, bước tiếp theo sẽ cấm cả xà phòng.

Trở lại chuyện chính, sau khi Tả Đạo đi đến phòng giặt ủi, phát hiện công việc ở nơi này thực tế không hề mệt nhọc. Chỉ là bỏ quần áo dơ vào xe đẩy, đưa đến máy giặt còn trống, sau đó nhét vào đóng nắp lại. Nếu có máy nào ngừng chuyển động thì lấy quần áo sạch bên trong ra, bỏ vào xe đẩy đưa đi. Bước cuối cùng là xếp những bộ có kích cỡ tương đồng với nhau, ném vào

trong giỏ.

Những chuyện này không tốn bao nhiêu sức lực, chỉ hơi rườm rà mà thôi. Tả Đạo một mặt làm công việc không cần phải động não này, đồng thời tính toán, liệu có thể thông qua số lượng quần áo bẩn, suy đoán ra trong nhà tù này rốt cuộc có bao nhiêu phạm nhân hay không?

Thực ra ý nghĩ này của hắn đã sớm có người thử nghiệm. Trong nhà tù Tide không thiếu tội phạm có chỉ số thông minh cao, bọn họ nghĩ đủ biện pháp thu thập tin tức, năm này tháng nọ hao tốn thời gian muốn thăm dò các loại quy luật trong nhà tù. Bọn họ đã lập ra vô số kế hoạch vượt ngục thoát nhìn có tỉ lệ thành công khá cao, nhưng cuối cùng nếu không phải bị bản thân phủ định, cũng sẽ bị sự thật phủ định. Sự thật là cách một đoạn thời gian, sẽ nghe nói có một tên xui xẻo tiến hành phương án trùng hợp với suy nghĩ trong đầu mình, sau đó bị bắn chết...

Nhân số tù phạm, số lượng giám ngục, tính cách, bối cảnh, nhược điểm của bọn họ, những thứ này nhìn như gần ngay trước mắt, nhưng trong nhà tù Tide lại là tin tức rất khó kiểm được.

Tả Đạo cũng không ngoại lệ, sau một vòng hắn đã hiểu được chỗ khó. Đại khái có thể dùng hai mươi chữ để hình dung, “quần áo từng nhóm giặt, phòng giam hàng ngày đổi, giám ngục điều động nhiều, tù phạm mạng quá ngắn”.

Công việc của phòng giặt ultiết thúc sau một giờ, mỗi ngày đều có số lượng công việc cố định. Nguyên nhân vừa rồi đã nói, đó là phòng ngừa các người dựa vào quần áo tính ra tổng nhân số từng khu giam giữ.

Còn hơn nửa giờ là đến lúc dọn cơm, Tả Đạo nghĩ thầm, người tham gia lao động ở đây có lẽ cơm nước ngày đó sẽ tốt hơn một chút. Đây là phần thưởng thực tế nhất, đáng tin nhất mà hắn có thể nghĩ ra được.

- Ê, người mới.

Một giọng nói vang lên sau lưng Tả Đạo.

Tả Đạo phản ứng rất nhanh, hắn giả ngu, làm như không nghe thấy.

- Này, gọi người đấy, người mới.

Một tù phạm khác đứng trước mặt Tả Đạo nói.

Lần này Tả Đạo biết không thể giả vờ được nữa, liền ngẩng đầu lên nói:

- Gọi ta?

- Chính là ngươi.

Một đám phạm nhân đã đi tới, vây Tả Đạo vào giữa.

Sắc mặt Tả Đạo trong nháy mắt trắng bệch. Không phải chứ? Mình là người mới rõ ràng như vậy sao?

Hắn vẫn cầu may, cố làm ra vẻ trấn định, nói:

- Ta bị nhốt đã nửa năm, các ngươi chưa từng thấy ta sao?

Một người đàn ông cao lớn đứng trước mặt hắn nói:

- Ngươi bị nhốt nửa năm hay mười năm cũng vậy, ngươi khẳng định chưa từng tới phòng giặt ủi.

- Hơn nữa chúng ta quả thật chưa từng thấy ngươi.

Trong bọn họ lại có người nói.

Tả Đạo hiểu được, mình giống như đã bước vào một vòng xã giao kỳ quái. Những tù phạm tới phòng giặt ủi làm việc, xác suất gặp mặt sẽ tương đối cao. Tuy nói khu giam giữ và phòng giặt ủi đều có thay đổi, nhưng cơ hội và tần suất gặp mặt của bọn họ khẳng định cao hơn những phạm nhân không đến nơi này, do đó đám người quen mặt nhau đã tạo thành một bang phái.

- Được rồi, đây là lần đầu tiên ta đến phòng giặt ủi làm việc. Thế nào, các ngươi có ý kiến à?

Hành động này của Tả Đạo gọi là cắm hành vào mũi heo giả thành voi, làm bộ làm tịch. Dựa theo bản tính của hắn, đã sớm nên cúi đầu khom lưng, xin các vị đại ca của “bang giặt ủi” nương tay, chiếu cố nhiều hơn. Nhưng ở loại địa phương hiểm ác này, tuyệt đối không thể yếu kém, một khi bị người khác thấy mình sợ hãi, vậy e rằng cách cái chết không còn xa nữa.

- Còn lên mặt à thằng nhóc, đáng đáp gậy như que củi, muốn ăn đòn phải không?

Tên to cao trước mặt lại đến gần mấy phân.

Tả Đạo không lùi nửa bước, trừng mắt nhìn hắn nói:

- Chó cắn người thì sẽ không sửa.

Lúc hắn bị bắt đã giả trang thành Tiểu Mã ca (nhân vật trong phim Bản Sắc Anh Hùng), đến trong tù lại trực tiếp chuyển “Bản Sắc Anh Hùng” thành “Nhà Tù Phong Vân”, dù sao vẫn muốn quán triệt hình tượng của một lưu manh chính nghĩa đến cùng.

Có câu “không điên thì không sống được”, Tả Đạo nhập vai sâu như vậy, giúp hắn tăng thêm không ít phần ấn tượng. Nhưng phạm nhân có thể đi vào đảo Địa Ngục đều là những người từng trải, cho dù người bị ép đến mức chó cùng rứt giậu thốt ra vài câu uy hiếp, bọn họ cũng sẽ không kính nể người, đó là triệu chứng của mấy tên bị hào quang thiếu năng và khí thế bá vương bao trùm.

- Chúng ta hoan nghênh người mới gia nhập, nhưng về sau nếu người còn muốn tới phòng giặt ủi thì phải hiểu được một số chuyện.

Một tên tù phạm khác nói:

- Nhìn thấy những giám ngục kia không, chúng ta nhiều người tụ tập ở đây như vậy, nhưng bọn họ vẫn đứng ở một góc nhắm mắt làm ngơ. Đây là quy tắc ngầm trong phòng giặt ủi, cho dù là giám ngục khác nhau, cũng sẽ không can dự vào chuyện giữa tù phạm chúng ta. Ở chỗ này có thể trắng trợn đánh người, chỉ cần không đánh chết người, sau đó cũng sẽ không truy cứu trách nhiệm.

- Bây giờ người có hai lựa chọn. Đầu tiên là gia nhập với chúng ta, sau khi trao đổi tin tức với mọi người, chiếu cố lẫn nhau, đảm bảo thành viên của chúng ta không bị đưa đến khu giam giữ đặc biệt hoặc là lồng giam gì đó, còn có thể cải thiện cơm nước một chút. Thứ hai, chúng ta đánh người gần chết, về sau nếu người còn đến phòng giặt ủi, tới một lần thì đánh một lần.

Tả Đạo sắp không nhịn được nữa, hắn rất muốn đòi sang ninh nọt, dùng nước sông cuộn cuộn liên miên không dứt để hình dung sự kính ngưỡng của mình với chư vị đại ca, nói mấy câu như lên núi đao xuống biển lửa quyết không chối từ, chỉ cần các người đừng đánh ta, bảo ta gia nhập cái gì cũng được.

- Gia nhập cũng không phải không được, có điều theo ta biết, chỉ có kẻ yếu mới thích kéo bè kéo cánh, chiếu cố lẫn nhau.

Sau khi nói xong Tả Đạo thật muốn tát vào miệng mình mấy cái. Sao ta lại nói như vậy? Buột miệng nói ra à! Đây là ý nghĩ chân thực trong lòng sao?

Hóa ra lúc giả làm anh hùng thì sẽ bất tri bất giác nói ra những lời đáng bị đánh như vậy.

- Đừng tưởng rằng mình ở bên ngoài có thể làm mưa làm gió thì giỏi lắm. Nơi này là nhà tù Tide, người cho rằng mình đang nói chuyện với ai?

Một người khác trong đám tù phạm chen vào:

- Có thể sống qua một tháng ở nơi này, ai mà không có chỗ hơn người?

Tên to cao lại lên tiếng:

- Còn nữa, có phải kẻ yếu hay không, người rất nhanh sẽ biết. Dựa theo quy củ, người mới gia nhập phải chọn ba người, đánh một trận với mình.

Nhưng người yên tâm, sau khi đánh xong bất kể kết quả thế nào, người đều xem như đã gia nhập, hơn nữa hai bên không được nhớ thù.

“Người mở câu lạc bộ chiến đấu sao? Ba người? Đánh một mình ta? Người đang chơi bài Đấu địa chủ à? Chọn không gia nhập thì bị các người đánh hội đồng đến mức không thể tự lo sinh hoạt, còn chọn gia nhập thì phải một mình đánh ba người? Vậy chẳng phải cả hai con đường đều là bị kịch sao?”

- Trong lòng Tả Đạo kinh hô, nhưng ngoài mặt vẫn tràn đầy lãnh khốc và bình tĩnh:

- Được rồi, ta thấy người đã nóng lòng muốn thử, xem như người là một người đi.

- Hừ... tốt.

Tên to cao cười lạnh trả lời.

Tả Đạo cũng có tính toán của mình. Chắc hẳn tên to cao này đã bị mình chọc giận, nếu như hắn đánh mất đi lý trí, làm náo loạn lên, nói không chừng giám ngục sẽ tới ngăn cản. Bây giờ lại chọn hai tên ốm yếu một chút, hi vọng quyền cước của đối phương đừng quá nặng là được.

- Còn có người, người.

Tả Đạo chọn hai tên gầy thấp trong đám người. Hai kẻ này đều lộ ra nụ cười không có ý tốt, đi về phía Tả Đạo.

Những tù phạm khác ào ạt lui về phía sau, chừa lại một khoảng đất trống trong vòng vây. Ba người, một cao lớn, hai gầy thấp, đứng đối diện với Tả Đạo ở chính giữa vòng tròn.

Bọn giám ngục cũng đứng lại gần nhau, châu đầu ghé tai xem náo nhiệt,

căn bản không định ngăn cản. Nguyên tắc của bọn họ là đánh nhau thì được, nhưng đừng gây nên hỗn loạn. Chỉ cần các người đánh có trật tự, muốn đánh thế nào thì đánh thế ấy, trong thời gian canh chừng cử hành đại hội thiên hạ đệ nhất võ đạo cũng được.

Còn như kiểu ném đĩa, ném thức ăn trong phòng ăn, mấy chục thậm chí cả trăm người cuốn vào đánh nhau, đó là hỗn loạn, tình hình dĩ nhiên sẽ mất không chế. Một khi loại chuyện này phát sinh, do nhiều người tham gia nên không dễ trừng phạt, rất có thể trưởng cai ngục sẽ hủy bỏ cung cấp đĩa nhựa và thìa canh. Đồng thời giúp đám phạm nhân xây một cái máng nuôi heo, từ đó về sau giám ngục sẽ giám sát các người nằm thành một hàng ăn cơm. Đây là tình cảnh mà mỗi người đều không muốn nhìn thấy hoặc tưởng tượng.

- Ra tay đi, đợi cái gì, ca còn đang chờ ăn cơm đây.

Tả Đạo tiếp tục khiêu khích. Hắn đã chuẩn bị sẵn sàng bị đánh, một khi rơi vào thế yếu, hắn sẽ dùng tư thế phòng ngự mạnh nhất của loài người để đối kháng, đó là ôm đầu ngồi xuống. Dù sao trong nhà tù Tide không ai có thể sử dụng năng lực, nào sợ các người sẽ dùng chiêu thức như Giáng Long Thập Bát chương gì đó. Đối mặt với tư thế bọ hung của ta, lực công kích cũng chỉ giống như vung loạn tay chân mà thôi.

Đang lúc nghĩ như vậy, tên to cao trước mặt Tả Đạo đã bày ra tư thế tiêu chuẩn của quyền anh, hai nắm tay lớn như nồi đất, một cao một thấp, một trước một sau giơ ngang trước người, bước chân linh hoạt tiến đến phạm vi mà cánh tay vung ra có thể công kích tới được.

Tả Đạo tuy là người năng lực cấp Giấy, nhưng ở bên ngoài rất ít khi giao thủ với người khác. Hắn không phải loại đạo tặc có thể thành công tránh khỏi xung đột bạo lực như Kế Toán, càng không phải loại người hung ác dựa vào khí thế có thể dọa người khác vỡ mặt như Blood Owl. Tội ác của hắn thường thường chấm dứt bằng việc hắn chuồn mất, nhưng lúc này, trong nhà tù này, trước mặt ba đối thủ này, hắn đã không có chỗ nào để trốn, chỉ có thể chính diện giao đấu với đối phương.

Chương 5 : Cái gọi là siêu năng lực (thượng)

Ngày 6 tháng 5, Bắc Kinh, trong cửa hàng sách của Thiên Nhất.

- Chuyện thẻ tín dụng làm không tệ, không đến ba ngày người khẳng định còn nổi tiếng hơn ca sĩ.

Thiên Nhất nâng cà phê, mặt mày rạng rỡ nói.

- Người gọi ta đến là muốn nói chuyện này?
Sắc mặt Tả Đạo lại rất không vui.

- Đương nhiên không chỉ nói chuyện này.
Thiên Nhất nói.

Tả Đạo cười khan mấy tiếng:

- Ta hiểu rồi, người muốn nói đến chuyện vào tù...

Thiên Nhất trả lời:

- Kế hoạch trong tù đã nói với người rồi, tin rằng với trí tuệ của người đã sớm thuộc nằm lòng, chỉ cần lâm trận ứng biến một chút là được.

- Nghe ý này, là bảo ta nhanh chóng đi vào đúng không.

Tả Đạo nói:

- Vậy với trí tuệ của người, cũng nên biết hôm nay là ngày đảo Địa Ngục nổi lên. Cho dù bây giờ ta lập tức ra cửa tự thú, e rằng HL cũng không kịp đưa ta đến đó.

Thiên Nhất nói:

- Không sai, cho nên ta gọi người tới, cũng không phải thúc giục người vào tù, mà là có một số chuyện cần phải nói rõ với người.

- Là chuyện gì?

Tả Đạo hỏi.

- Chính là tri thức về phương diện siêu năng lực.

Thiên Nhất đáp.

Tả Đạo nói:

- Chuyện này có gì để nói, ta cũng biết có sáu cấp bậc là Giấy, Bính, Cường, Hung, Cuồng, Thần. Dù sao trong nhà tù có thần vụ, chẳng lẽ người khác có thể ăn ta sao.

- Chuyện ta muốn dạy ngươi, chính là làm thế nào trong hoàn cảnh đó có thể ăn người khác.

Thiên Nhất nói.

Tả Đạo nghe vậy sắc mặt liền biến đổi:

- Hả? Chẳng lẽ ngươi có thuốc gì chống lại được thần vụ?

- Không phải ý này.

Thiên Nhất nói:

- Để ta bắt đầu nói từ cơ sở.

Hắn rút đầy cà phê vào ly, nói:

- Theo như tiêu chuẩn của đế quốc, bọn họ tính toán trong một khoảng thời gian có thể giết chết bao nhiêu dân chúng bình thường, dùng đó làm dữ liệu tham khảo, phán định thực lực cấp bậc của người siêu năng lực.

- Điều kiện thêm của lý luận này, đó là dùng một thành thị có mật độ dân số trung bình làm gốc. Cũng giả thuyết đây là sự kiện chân thực đang xảy ra, khi mọi người bị giết sẽ có một loạt phản ứng dây chuyền, ví dụ như cảnh sát tham gia, truyền thông loan tin, mọi người sẽ chạy trốn, kẻ giết người và vụ giết người sẽ bị bao nhiêu người nhìn thấy, cùng với phản ứng của những người này vv.

- Tóm lại, nó được đặt trong một điều kiện tưởng tượng hợp lý nhất có thể, tính toán con số được sinh ra. Chứ không phải một người siêu năng lực điên cuồng tàn sát đám người đông đúc, mà những người này vẫn đứng yên tại chỗ chờ bị giết.

- Trung tâm kết luận là thời gian càng ngắn, giết càng nhiều người, nghĩa là cấp bậc của người siêu năng lực càng cao.

Tả Đạo trả lời:

- Tiêu chuẩn này ta biết, phần lớn người siêu năng lực đều biết chuyện này.

- Mà về phía EAS, trên cơ sở của tiêu chuẩn này đã đưa ra chú thích mới, cũng chính là phân chia “loại hình năng lực”.

Hắn uống một ngụm cà phê, nói tiếp:

- Bọn họ định nghĩa năng lực thành bảy loại... thể chế biến dị, tinh thần can thiệp, chuyển hóa năng lượng, ảnh hưởng phân tử, thời không dẫn dắt, phá hoại trật tự và lĩnh vực không biết. Cách chia này cũng không sai, bất kể năng lực nào cũng có thể xếp vào được, thật ra những loại không thể định nghĩa đều có thể quy về lĩnh vực không biết.

- Phân loại năng lực và sáu cấp bậc, cũng thuận tiện đưa cả người biến dị vào, có điều bọn họ vẫn thêm vào một định nghĩa đặc biệt... người biến dị cấp W. Đặc điểm của loại người biến dị này là năng lực không tồn tại cực hạn, nếu bọn họ nắm giữ năng lực bản thân đủ sâu, hoặc là thiếu kiểm chế, có khả năng hủy diệt địa cầu, tinh hệ, thậm chí là vũ trụ. Vì vậy loại người này để quốc thấy một người là bắt một người, cố bóp chết bọn họ từ trong nội.

Tả Đạo nuốt một ngụm nước miếng:

- Ta đột nhiên cảm thấy mình rất không an toàn.

- Trước giờ ngươi chưa từng cảm thấy mình an toàn.

Thiên Nhất giều cợt, cười nói:

- Kế tiếp, ta nói với ngươi một số tri thức dựa vào tư liệu không tra được, hoàn toàn dựa vào truyền miệng giảng dạy, tức là “tiêu chuẩn đánh giá năng lực thật sự”.

Tả Đạo hỏi:

- Ừm... là ta hiểu sai, hay là ngươi muốn nói, trong đầu ngươi có một lý luận độc nhất về cấp bậc năng lực, người khác không biết, hơn nữa đây mới là lý luận về cấp bậc năng lực chính xác duy nhất trên đời này?

Thiên Nhất quả quyết trả lời vấn đề này:

- Đúng vậy.

- Một khi đã chấp nhận sự cuồng vọng này của ngươi, ta cảm thấy tin tưởng vào lý luận này cũng không khó lắm.

Tả Đạo nhún vai nói.

Thiên Nhất nghe được sự châm chọc, nhưng hắn cũng không thềm đề ý, chỉ

giải thích:

- Lý luận này được công khai trong Nghịch Thập Tự, Cô Vần biết, Gambling Snake biết, Speighton, bác sĩ Strange, Nguyên Soái vv... Ngoại trừ Gunsmith, những người khác ta đều bớt thời giờ nói với bọn họ.

- Tại sao không nói cho Gunsmith?
Tả Đạo nghi hoặc hỏi.

- Hắn là thằng ngốc.
Thiên Nhất trả lời.

Cuộc đối thoại lâm vào trầm mặc ngắn ngủi...

Thiên Nhất là người trở lại đề tài:

- Ta không làm chuyện đàn gảy tai trâu, cho nên ta chỉ nói cho người nghe hiểu được.

Tả Đạo trả lời:

- Được rồi, ta thử hiểu xem sao.

Thiên Nhất nói:

- Đầu tiên, người cải tạo không nên tính vào sáu cấp bậc, quyền sách nội tâm vẫn có thể đọc được bọn họ, không có giá trị nghiên cứu sâu.

- Tiếp theo nói từ yếu đến mạnh đi.

- Giấy, cấp bậc thấp nhất, năng lực thân thể rõ ràng mạnh hơn người bình thường, khả năng khống chế năng lượng rất yếu, nhưng đã có thể phát giác được sự tồn tại của năng lượng.

- Bính, năng lực thân thể là cực hạn mà người bình thường rèn luyện có thể đạt được, bước đầu thao túng được năng lượng, khi gặp phải sự cố và công kích đủ khiến người bình thường tử vong, bọn họ có xác suất rất cao còn sống.

- Hai loại trên là quần thể lớn nhất trong số người siêu năng lực. Mặc dù trên tinh cầu hơn mười tỉ dân số, tỷ lệ người siêu năng lực ít đến đáng thương, nhưng vì cơ số lớn nên tổng số người siêu năng lực cũng rất kinh người. Mà trong số này có ít nhất sáu bảy chục phần trăm thuộc về cấp Giấy và cấp Bính, phần lớn người siêu năng lực nếu không dốc sức rèn

luyện thì rất khó đột phá cấp Bính.

- Như vậy, kế tiếp hãy nói đến lực lượng trung kiên trong quần thể người siêu năng lực.

- Cường, năng lực thân thể hoàn toàn đột phá cảnh giới của người thường, gần như là siêu nhân trong truyện tranh. Cho dù là sức phá hoại, sức khôi phục, cùng với sức chịu đựng đối với tổn thương, đều là người bình thường không thể tưởng tượng được. Không chế năng lượng gần như thành thạo, cho nên có thể phát huy năng lực bản thân một cách triệt để. Trong cấp bậc này, giữa người có thiên phú cao, nghiên cứu thấu triệt năng lực và người miên cưỡng đạt đến cấp Cường, tồn tại chênh lệch rất lớn. Ví dụ thiên tài thích khách như Gambling Snake, hấn căn bản không cần dựa vào năng lực, chỉ cần không chế tốt phân phối năng lượng, vận dụng thân thủ hợp lý, có thể giao chiến với bất kỳ đối thủ đồng cấp nào mà không rơi vào thế yếu.

Tả Đạo nói:

- Người liên tục nhắc tới “năng lực”, có thể giải thích tỉ mỉ một chút không.

Thiên Nhất nói:

- Đây là tri thức trọng điểm nhất. Cấp bậc gia tăng, trên bản chất là sự lý giải và vận dụng đối với năng lực tăng lên mà thôi. Đây là mấu chốt mà ta muốn dạy người. Có điều bây giờ đừng ngắt lời, để ta nói xong phần này trước...

Chương 6 : Cái gọi là siêu năng lực (hạ)

Thiên Nhất tiếp tục thuật lại:

- Cấp Cường chiếm tỉ lệ dĩ nhiên không nhiều bằng cấp Giấy và cấp Bính. Ngoài trừ một bộ phận người thiên phú đặc biệt có thể dễ dàng bước vào cảnh giới này, bình thường người siêu năng lực ít nhất cần khoảng mười năm, siêng năng chăm chỉ nghiên cứu mới có cơ hội chạm đến ngưỡng cửa cấp Cường. Cho nên mới nói, nếu như có lòng cầu tiến, chí hướng cao xa, tu luyện phải càng sớm càng tốt. Son Goku và Luffy * đều là từ nhỏ đã dốc sức luyện cấp, sau khi lớn lên mới có thể bớt xài cheat.

* Hai nhân vật chính trong truyện tranh Dragon Ball và One Piece.

- Tại sao đột nhiên đưa ra ví dụ kỳ quặc như vậy...
Khóe miệng Tả Đạo giật giật.

Thiên Nhất không đếm xỉa đến lời của Tả Đạo, nói tiếp:

- Đạt đến cấp Cường, mới có thể xem là “người siêu năng lực” chân chính. Từ cấp Bính trở xuống năng lực đều là sinh ra đã có, còn đạt đến cấp Cường lại thể hiện ý chí của cá nhân.

- Thực tế, trên đời này có rất nhiều người không cảm thấy sở hữu siêu năng lực là một chuyện hạnh phúc, bọn họ cho rằng đó là bệnh tật, gánh nặng. Ví dụ như năng lực của Blood Owl, nếu xuất hiện ở người khác, tám chín phần mười là sống không đến tiểu học. Cho nên Blood Owl không phải người thường, trường hợp như hắn cả tinh cầu cũng không tìm được ví dụ thứ hai, cho nên hắn là người phi thường.

- Nhưng trên thế giới này, người bình thường lại chiếm đa số.

- Loài người, cụ thể là mỗi cá thể, từ góc độ chủ quan, ai cũng từng suy nghĩ tương lai sẽ trở thành người thế nào, nhưng suy nghĩ của phần lớn mọi người đều là phí công. Quỹ tích nhân sinh của người bình thường chủ yếu chỉ có hai đường. Con đường thứ nhất là tài năng và thiên phú bẩm sinh được phát huy, trở thành con người thích hợp với mình, những ai đi lên con

đường này đều là may mắn. Còn con đường thứ hai, bởi vì hoàn cảnh gia đình, áp lực xã hội v.v, mặc cho số phận đưa đẩy, cuối cùng trở thành thể loại mà người khác muốn, loại người này mới là quần thể chủ yếu tạo nên thế giới này.

- Ta đã từng xem qua một quyển sách nội tâm, có một người đàn ông trung niên, lúc còn trẻ từng mộng tưởng trở thành ca sĩ để thay đổi thế giới. Nhưng cuối cùng bởi vì các loại nguyên nhân bên ngoài, hắn không thể kiên trì đến cùng, chỉ có thể dồn tâm trí vào học tập, sau đó thi đậu vào một trường đại học hạng hai, đi lên con đường công việc. Hai mươi năm sau, mái tóc của hắn bắt đầu ngắn đi, bụng bia giống như có bầu sáu tháng, trải qua cuộc sống bình thường, rồi ren, vất vả. Khi con trai tuổi còn trẻ đứng trước mặt hắn ôm guitar nói rằng muốn lập một ban nhạc, vui vẻ tuổi xuân, hắn liền giáo huấn một phen, phản đối, khuyên bảo, đưa ra vô số ví dụ thất bại, cùng với hậu quả có thể xảy ra sau khi thất bại, từ đó bóp chết giấc mộng của một người khác. Bởi vì bản thân hắn đã từng thỏa hiệp, dùng kinh nghiệm của hắn để phán đoán, hắn cảm thấy thỏa hiệp là chính xác. Hắn không biết người kiên trì đến cùng sẽ trải qua những gì, trong mắt hắn chỉ có thể nhìn thấy thất bại.

- Thế nhân trước giờ yôn là như vậy, những quy tắc thông thường chỉ là thủ đoạn mà số đông khiến số ít phải thỏa hiệp mà thôi, bởi vì chuyện khó khăn nhất trên đời chính là thay đổi ý chí người khác.

- Thực ra con người chưa chắc phải đi trên hai con đường kia. Bất kể người thích hợp trở thành loại người nào, hoặc là thế giới muốn người trở thành loại người nào, đều không quan trọng, chủ yếu là nội tâm người muốn trở thành loại người nào. Không có tài năng thì có thể nỗ lực, không có điều kiện thì có thể gây dựng, cho dù cuối cùng thất bại, cứ坦然 nhiên trả giá là được. Nhân sinh là trò chơi của chính mình, người bức bách người thỏa hiệp sẽ không dùng nhân sinh của bọn họ trả hóa đơn cho người.

- Cho nên ta nói, người năng lực cấp Cường là lực lượng trung kiên. Cho dù xuất phát từ mục đích gì, vì thỏa mãn lòng tham cũng được, vì bảo vệ chính nghĩa cũng được, hoặc đơn thuần là vì thể hiện giá trị tồn tại, tóm lại bọn họ dựa vào nỗ lực và trí tuệ bản thân, bước vào hàng ngũ cao thủ, bọn họ lựa chọn... trở thành người siêu năng lực.

Nghe đến đây, Tả Đạo liếc mắt nói:

- Nếu người muốn ám chỉ ta thiên tư quá kém hoặc là không có lòng cầu

tiên, ít nhất bản thân ngươi hãy luyện đến cấp Cường trước rồi tính sau...

Thiên Nhất tránh đàm luận về chủ đề cấp bậc năng lực của mình, chỉ trả lời:

- Lòng cầu tiến thì ngươi không có, còn về thiên tư, ta nghĩ ngươi đã dùng ở phương diện khác rồi.

Hắn bùng cả phê lên uống một ngụm, nói:

- Kế tiếp nói về ba cấp bậc sau. Lúc này chủ đề mà chúng ta muốn nói, dùng chế độ của đế quốc cũng xem như là cơ mật cao nhất.

- Vậy dùng quan điểm của Nghịch Thập Tự thì sao...
Tả Đạo nói tiếp.

Thiên Nhất nhún nhún vai:

- Trước đó ta đã nói rồi, chỉ là tri thức vật vãn cần phổ cập mà thôi.

- Được rồi.

Tả Đạo cũng đành chịu.

Thiên Nhất nói:

- Dùng tiểu thuyết võ hiệp làm ví dụ, nếu nói người năng lực cấp Cường là cao thủ có danh tiếng trên giang hồ, vậy đến cấp Hung chính là chương môn của một môn phái lớn, hoặc là đệ nhất cao thủ trong môn phái này.

- Từ cấp Cường đến cấp Hung là một nút thắt, hơn nữa chỉ dựa vào chăm chỉ và nỗ lực chưa chắc có thể đột phá được. Quá trình này khó khăn giống như ngộ đạo trong truyền thuyết, người có ngộ tính mới có thể lĩnh ngộ, người không ngộ được thì sẽ không ngộ được.

- Xét về cường độ, người năng lực cấp Hung chưa chắc đã mạnh hơn bao nhiêu so với cấp Cường, mấu chốt của cấp bậc này là bọn họ đã nắm rõ nguyên lý của năng lượng.

- Sử dụng năng lượng một cách hồ đồ, cho dù có thuần thục thì cũng không bằng nắm giữ bản chất sơ lược rồi phát huy ra. Ta đã nói, cấp Cường đạt đến cực hạn, khả năng vận dụng kết hợp năng lượng, thủ pháp sử dụng năng lực quá nửa đã thành thục. Còn người năng lực cấp Hung có thể phát huy năng lực đến cảnh giới thiên biến vạn hóa, tùy theo ý mình. Ví dụ như một người có thể điều khiển kim loại, lúc hắn ở cấp Cường muốn làm cong

một chiếc thìa phải tốn một phần năng lượng. Chờ hấn đạt đến cấp Hung, sẽ phát hiện hấn dùng một phần năng lượng tương đương, có thể làm cong cả cột đèn đường.

- Đa số người năng lực cấp Cường, lúc đối mặt với tai họa tự nhiên hoặc quân đội tiểu trừ, vẫn có xác suất mất mạng rất cao, toàn lực chạy trốn thì tỉ lệ sống sót đại khái khoảng 30%. Nhưng với người năng lực cấp Hung, có tỉ lệ hơn 90% thành công chạy thoát khỏi hai trường hợp kể trên. Bọn họ cụ thể hóa năng lượng ở một mức độ nhất định, có thể dùng để chống lại tổn thương, hoặc trực tiếp chuyển hóa thành lực phá hoại. Mặc dù làm như vậy tiêu hao thể chất rất lớn, nhưng vào thời khắc mấu chốt lại rất hữu dụng. Mấy ngày trước Trà Tiên đã dùng phương pháp này sống sót trong vụ nổ, nếu đổi thành một người năng lực cấp Cường, vụ nổ kia xảy ra ngay dưới chân, đã sớm hóa thành tro bụi rồi.

- Năng lực bất đồng, hiệu quả phòng ngự cũng mỗi người mỗi khác. Nhưng trên cơ bản, với súng đạn bình thường, bao gồm súng tiểu liên bắn quét ở khoảng cách gần, bắn lén tầm xa, thậm chí súng trái phá, đều không cần phí quá nhiều tinh lực để ngăn cản. Vũ khí hình người đúng như danh xưng, đao thương không vào, trừ khi người đưa nòng súng vào miệng bọn họ rồi khai hỏa, nếu không ở trên chiến trường, chiến lực của một người năng lực cấp Hung ít nhất có thể chống lại một sư đoàn quân chính quy.

Tả Đạo cười nói:

- Nhìn vào tình huống ở Venice lần đó, Blood Owl có thể chống lại một sư đoàn đúng không?

- Cũng không phải không được, nhưng phải xem tình huống cụ thể. Trên chiến trường sau khi chiến tranh bộc phát toàn diện, hàm lượng khoa học kỹ thuật của vũ khí và binh chủng do đế quốc đưa vào, mạnh hơn rất nhiều so với quân đội sử dụng trong thành thị. Cho dù thật sự có người nâng một ngọn núi lên ném tới, xe bọc thép của bọn họ chưa chắc đã không thể từ dưới núi chui ra, một lần nữa gia nhập chiến trường.

Thiên Nhất trả lời:

- Như vậy kế tiếp nói một chút, cấp bậc siêu năng lực có thể vững vàng chống lại một sư đoàn, cấp Cuồng.

- Cấu tạo sinh lý vẫn không thể siêu thoát phạm trù của loài người hoặc người biến dị, đây là chuyện không thể nghi ngờ, nhưng cường độ thân thể của người năng lực cấp Cuồng tương đối khoa trương. Có thể nói phương

thức mà bọn họ liên thông với giới tự nhiên, đã không cùng một hệ thống với người bình thường, thế giới trong mắt bọn họ là năng lượng.

- Giống như xem hết vô số hình ảnh, trong lòng tự nhiên...

Thiên Nhất đột nhiên dừng lại, uống một ngụm cà phê:

- Ví dụ này không thích hợp lắm, đổi sang cái khác. Giống như một game thủ siêu cấp xem video game chỉ thuần túy là dữ liệu, đối với bọn họ thì 100 bản đồ chỉ là kiến thức cơ bản, một trò chơi màn hình ngang (kiểu Mario) tổng cộng có bao nhiêu lính, qua một cửa có bao nhiêu phần thưởng để lấy, thậm chí tổng cộng nhấn nút bao nhiêu lần, tất cả đều thuộc nằm lòng. Hình ảnh trò chơi có tình xảo cũng chỉ như mây trôi, âm nhạc trò chơi có ưu tú cũng là thứ vô dụng, đọc cốt truyện chỉ là để qua cửa, không có cốt truyện cũng chẳng để tâm. Chơi game kinh dị giải đố ngáp lên ngáp xuống, xem Gal game (game hẹn hò) như một trò chơi ghi nhớ, không quan tâm bất kỳ cuộc đối thoại nào, chỉ ghi nhớ lựa chọn và nhánh rẽ. Lúc chơi game có thể làm ra các động tác cực hạn chỉ nhìn thấy trên TAS (trang web về kỷ lục chơi game), phản ứng thần tốc, vẻ mặt thần nhiên, bình tĩnh vô cùng khi đối diện với các tình huống đột nhiên phát sinh. Trong mắt bọn họ, trò chơi chính là dữ liệu, chuyện mình cần làm là dùng thao tác khiến dữ liệu này nhanh chóng vận hành một cách chuẩn xác, hoàn thành qua cửa.

- Đại khái mà nói, lúc đối diện với người năng lực cấp Cuồng, người siêu năng lực cấp thấp giống như nhìn thấy người đầu tiên giết boss xuất hiện trong server, còn mình chỉ là người chơi thông thường vừa mới luyện được max cấp.

- Chênh lệch cụ thể ở đâu, chỉ tồn tại trong suy nghĩ của người cấp thấp. Người cấp cao sẽ không giải thích, có giải thích người khác cũng chưa chắc đã hiểu.

- Cho nên... người cũng là cấp Giấy giống như ta, định giải thích với ta một chút đúng không...

Tả Đạo nói.

- Hôm nay người chế giễu rất nhiều, tận dụng mọi cơ hội để châm biếm ông chủ đúng không. Xem ra trong lòng người có rất nhiều bất mãn, muốn bày tỏ một chút.

Thiên Nhất từ trong ngăn kéo lấy ra một con dao làm bếp, đặt lên bàn:

- Như vậy đi, nếu người bất mãn thì cứ chém chết ta là được.

Tả Đạo sững sốt:

- Đại ca... người... đừng đừng nói nói... nói giỡn.

Hắn vừa khần trương lại đột nhiên cà lăm.

- Đây chính là chuyện ta định giải thích với người, tại sao ta là ông chủ, còn người... ừ... người chỉ là con tả đạo.

Thiên Nhất nói.

Tả Đạo lại sững sốt:

- “Con” là lượng từ hình dung loài người sao? Còn nữa, tên của ta không phải lời mắng cũng không phải là danh từ!

Thiên Nhất giống như không nghe thấy, nói tiếp:

- Quan điểm mà ta muốn trình bày, đó là cho dù chém chết ta, người cũng không làm ông chủ được, đây chính là chỗ chênh lệch. Mà nói đến, trong Nghịch Thập Tự thì Cố Vấn là người có cơ hội giết ta để thay thế nhất, ta đang cố gắng bồi dưỡng hắn đi theo mục tiêu này. Đáng tiếc hắn dường như không có dã tâm gì, khiến ta thiếu đi niềm vui nôm nớp lo sợ. Ài... vẫn là đấu với người khác mới vui vẻ.

- Được rồi, trở lại chuyện chính. Chênh lệch giữa cấp Cuồng và cấp bậc khác giống như hành động của ta vừa rồi, hắn có thể đưa dao cho người khác, sau đó nói với đối phương ta mạnh hơn người quá nhiều, chênh lệch lớn đến mức khó dùng ngôn ngữ để hình dung, người cứ tùy tiện tấn công, ta không quan tâm.

- Những người năng lực cấp Cuồng kia, số lượng trên đời có thể đếm được trên đầu ngón tay. Tiếp tục trích dẫn tiểu thuyết võ hiệp để so sánh, bọn họ chính là cấp bậc của Ngũ Tuyệt, thiên phú, nỗ lực chưa đủ, còn phải xem có cơ hội, hoặc có thể nói là vận may hay không, mới có thể tiến vào lĩnh vực cấp Cuồng.

- Người năng lực cấp Cuồng vận dụng năng lực, cũng giống như người năng lực cấp Cường vận dụng năng lực, có thực lực một mình đấu trực diện với quân đội. Trong chiến tranh, người năng lực cấp Cường, Hung có giá trị chiến thuật tương đối. Còn người năng lực cấp Cuồng lại có ý nghĩa chiến lược, sự tham gia của bọn họ không chỉ chi phối thắng bại của chiến đấu, trên căn bản mà nói có thể ảnh hưởng đến kết quả của cả chiến dịch.

Tả Đạo nói:

- Như vậy, cấp bậc cuối cùng kia, thật sự là “Thần” rồi?

Hắn hỏi như vậy, là vì trên thế giới này trước mắt còn không thấy bất kỳ người năng lực cấp Thần nào, Tả Đạo cũng chưa từng nghe nói trong lịch sử xuất hiện người như vậy. Cấp bậc Thần này giống như chỉ đặt ở đó cho người ta xem mà thôi, căn bản không có người nào chạm đến được.

Thiên Nhất lại dùng giọng điệu bình thường không hề văn vẻ:

- Đúng, ý tứ rất giống trên mặt chữ, cấp Thần không phải là người nữa.

- Mặc dù vừa rồi ta đã nói cấp Cuồng bất khả chiến bại ra sao, nhưng cấp bậc này vẫn là loài người. Loài người thì sẽ có đủ loại nhược điểm không thể siêu thoát, cực hạn thể lực và tinh thần là hạn chế căn bản nhất. Cao thủ võ lâm có mạnh đến đâu, người để hắn đối diện với đám lâu la vô tận vây công mấy ngày mấy đêm, sớm muộn gì hắn cũng sẽ chết. Vì vậy chỉ cần là loài người thì sẽ có thể chiến thắng.

- Trước mắt dùng phương diện đế quốc làm ví dụ. Nếu ép cho đế quốc phải bất chấp hậu quả, khăn cấp đi tiêu diệt một người năng lực cấp Cuồng, bọn họ tổng cộng có hai phương án. Thứ nhất, phái ra ba người năng lực cấp Cuồng hoặc nhiều hơn tiến hành ám sát đôi phương, kết quả chiến đấu rất khó dự liệu, thiệt hại gây ra dự tính từ một thành thị đến một châu. Thứ hai, sử dụng vũ khí hạt nhân hoặc là “sáng thế kỷ”, trực tiếp hủy diệt lãnh thổ một quận, giết hết rắn sâu chuột kiến, không chừa một ngọn cỏ nào.

- Nhưng người năng lực cấp thần Thần không sợ hai thứ trên, bọn họ là thần mượn thân thể loài người giáng lâm xuống thế gian, há lại bị nhân tố do con người làm ra đoạt đi tính mạng.

- Cho dù trời long đất lở, vật đổi sao dời, người năng lực cấp Thần cũng sẽ không vì vậy mà mất mạng. Thân thể sẽ biến chất nhờ năng lượng sản sinh, vứt bỏ các loại hạn chế và nhược điểm của loài người, trở thành sinh vật ở thứ nguyên cao hơn, cũng chính là quái vật đúng như ý nghĩa.

- Cầm trời trăng, dời núi sông, hủy trời diệt đất, cảnh giới thần tiên.

Tả Đạo nói:

- Ta cảm thấy rất kỳ quái, cấp sáu này không biết là từ hệ thống cấp bậc siêu năng lực ở niên đại nào lưu truyền xuống. Nếu chưa từng có ai đạt đến

cấp Thần, tại sao lại định ra cấp bậc này?

Thiên Nhất uống hết cà phê còn dư trong ly, uể oải trả lời:

- Làm sao ngươi biết không có? Ngay từ đầu ta đã nói, hiện giờ ta đang giảng giải tri thức về cấp bậc siêu năng lực chuẩn xác nhất. Nếu như không có, chẳng lẽ ta dựa vào tưởng tượng để miêu tả cấp Thần?

Tả Đạo hoài nghi nhìn Thiên Nhất:

- Ngươi nhận biết Thần?

Sau khi hỏi ra, hắn dừng một chút, dùng giọng điệu trầm trọng hơn nói một câu:

- Ngươi chính là thần?

- Ngươi cảm thấy giống sao?

Thiên Nhất hỏi lại.

Tả Đạo đứng lên, vòng quanh Thiên Nhất mấy vòng, dùng ngữ điệu giống như xem bói đầu đường:

- Các hạ đọc nhiều sách vở, quản lý trăm họ, nhìn xa trông rộng, tiếng tăm lẫy lừng, ngôn từ tuyệt diệu, có tài ăn nói... ừm... dùng tu vi của bản đạo mà xem, chắc hẳn ngươi chỉ dựa vào tưởng tượng để khoát lác mà thôi.

Thiên Nhất nói:

- Mặc dù ta đột nhiên sinh ra một loại cảm giác giết ngươi là có thể max cấp, nhưng lúc này chúng ta đang bàn chính sự, tạm thời để sau.

Hắn cầm dao làm bếp trên bàn lên, không hề báo trước ném tới Tả Đạo.

Tả Đạo rút cổ tránh qua:

- Này! Tự nhiên làm gì thế!

- Đây là khóa thứ nhất về năng lượng.

Thiên Nhất nói:

- Vừa rồi tại sao ngươi lại tránh?

- Nói nhảm, không tránh để máu bắn ra cả người ngươi à.

Tả Đạo trả lời.

Thiên Nhất cười nói:

- Người né tránh, là vì người cảm thấy đầu của mình bị dao làm bết đánh trúng sẽ bị thương.

- Đây không phải nói nhảm sao?

- Như vậy, nếu ta dùng cái gối ném người, người sẽ thế nào?

- Ta sẽ nghi ngờ về khuynh hướng tính dục của người...

Thiên Nhất không đếm xỉa tới lời này, nói:

- Trong đầu của người có một khái niệm, dao làm bết vs mặt, dao làm bết sẽ thắng; cái gối vs mặt, mặt dù sao cũng sẽ không thua.

Hắn đứng dậy đi đến chỗ bình cà phê rót cho mình thêm một ly:

- Nhưng thực ra đều như nhau.

- Động năng, nhiệt năng, hóa học năng, lúc vạn vật vận chuyển đều sinh ra năng lượng. Viện dẫn khái niệm về trò chơi vừa rồi, khi người xem bản thân cũng như một đồng dữ liệu, người sẽ nghĩ thông rất nhiều chuyện mà người khác không nghĩ ra.

- Dùng người bình thường làm ví dụ, trải qua rèn luyện, có người có thể dùng tay không chặt vỡ mấy cục gạch chồng lên nhau, hoặc là đá gãy khúc gỗ gì đó. Những người này đồng dạng là thân thể máu thịt, da vẫn là da, thịt vẫn là thịt, xương cũng vẫn là xương, có bấm bọn họ ra làm sủi cỏ, ném thử cũng không có gì khác biệt với những người còn lại.

- Nhưng tại sao người bình thường một cước đá vào khúc gỗ, sẽ khiến chân mình bị gãy? Mà những người trải qua rèn luyện kia, có thể phá vỡ những thứ trên lý thuyết còn cứng hơn thân thể?

Tả Đạo trả lời:

- Đương nhiên là vì trong quá trình luyện tập, quyền cước của bọn họ dần dần thích ứng va chạm với vật thể cường độ cao, khắc phục tâm lý sợ hãi, còn có tốc độ lúc bọn họ vùng quyền xuất cước, đồng thời phối hợp với hô hấp vv, đều là kỹ thuật cần phải rèn luyện.

Thiên Nhất nói:

- Nói không sai, nhưng không đúng trọng điểm. Thực ra tất cả mọi thứ bọn họ làm, chỉ là để cho mình tin tưởng, nắm tay vs gạch, nắm tay có thể

thắng.

Tả Đạo nói:

- Ý của ngươi là chỉ cần ta thôi miên bản thân, khiến cho mình tin tưởng mặt của mình cứng hơn dao làm bếp, là có thể chống đỡ?

- Đương nhiên không phải, chỉ tin tưởng cũng vô dụng, ngươi vẫn sẽ bẽ đầu chảy máu. Ta chỉ muốn nói với ngươi, mặt hoàn toàn có thể cứng hơn dao làm bếp, máu chót phải xem ngươi làm sao khiến tình huống này xảy ra trong hiện thực.

Tả Đạo suy nghĩ một chút, hỏi:

- Dùng năng lượng mà ngươi nói?

- Đây là một kỹ thuật mà ngươi nhất định phải luyện thành trước khi tự thú, cũng là môn bắt buộc đề tiên vào hàng ngũ người năng lực cấp Hung. Sau khi ngươi luyện thành, năng lực sẽ tiên bộ rất nhanh.

Thiên Nhất nói:

- Nhưng ta cũng đã nói, chuyện này giống như ngộ đạo, ta có giải thích nhiều đến mấy vẫn phải xem ngộ tính của ngươi. Có một phần rất lớn chỉ có thể lĩnh ngộ, không thể giải thích bằng lời nói được.

Thiên Nhất chỉ chỉ dao làm bếp trên đất:

- Dù sao ngươi hãy nhớ, từ hôm nay trở đi, thứ kia không phải là dao làm bếp, mà là một đồng dữ liệu bay về phía ngươi, nguyên liệu cấu thành nó là sắt và gỗ, động năng đến từ cú ném của ta. Ngươi có thể lập công thức tính một chút, làm thế nào mới có thể vận dụng hợp lý đồng dữ liệu “Tả Đạo” này, ngăn cản đồng dữ liệu mà ta ném tới.

Chương 7 : Vào bang

Quyền thứ nhất của tên to cao là đâm thẳng, muốn thăm dò phản ứng của Tả Đạo. Thông thường chỉ có bốn phương thức ứng phó, đó là tránh né, đón đỡ, phản kích và chịu trận. Nếu là chịu trận thì còn có hai trường hợp, thứ nhất là Tả Đạo khinh thường phản ứng với công kích trình độ này, thứ hai là hấn căn bản không kịp phản ứng.

Có điều khi Tả Đạo đối diện với công kích, phản ứng theo bản năng khẳng định là tránh né, chuyện này trong nháy mắt rất khó nguy trang được. Hấn tránh khỏi một quyền tốc độ cao này, lui về phía sau nửa mét. Mà cùng lúc đó, hai tên phạm nhân nhỏ gầy sau người hấn cũng tập kích, khuỷu tay đầu gối đánh tới, khiến hấn trúng phải hai đòn.

Quá trình đánh nhau kế tiếp đại khái cũng như vậy, chẳng hề thú vị chút nào. Có điều đây cũng là một loại vận may của Tả Đạo, ngoại trừ tên to cao kia có chút bản lĩnh quyền cước, hai tên khác thật sự chỉ giống như lưu manh đánh nhau đầu đường. Nếu ba người bọn họ có thân thủ giống như Long Hồ môn, cảnh tượng sẽ hấp dẫn hơn một chút, nhưng chắc khoảng mười giây thì chiến đấu đã kết thúc rồi.

Tả Đạo dùng một địch ba, sau khi trải qua hơn mười chiêu, bị tay đâm chân đá mười mấy lần, mặc dù không trúng đòn chí mạng, nhưng chỉ như vậy cũng đã khiến hấn rất đau. Nếu còn miễn cưỡng chống đỡ như vậy, e rằng chiêu thức ôm đầu gối xuống của Tả Đạo cần phải hiện thế rồi.

Trận chiến đang diễn ra này tuy hơi có mùi trào phúng, nhưng thực ra lại có ý nghĩa. Giống như khi một số bang phái giang hồ thu nhận người mới, sẽ tiến hành một loại nghi thức, trọng điểm không phải xem kết quả mà là quá trình. Ai cũng biết, dưới tình huống mọi người đều không thể sử dụng năng lực, một người đánh ba người trên cơ bản sẽ bị đánh bẹp dí. Nhưng mấu chốt là xem người có thể chống đỡ bao lâu, cùng với biểu hiện sau khi bị đánh.

Có không ít tù phạm nguy trang thành người kiên cường giống như Tả Đạo,

sau khi bị đánh quá nửa sẽ lộ ra nguyên hình. Một khi bị nhìn thấu, bang giết ủa sẽ lập tức xông lên, đánh cho hắn không thể tự lo liệu sinh hoạt, sau đó đuổi ra khỏi cửa. Bất cứ ai cũng hiểu đạo lý này, hôm nay chúng ta đánh ngươi, ngươi khuất phục, vậy ngày mai nếu giám ngục đánh ngươi, ngươi nhất định sẽ bán rẻ chúng ta.

Trận chiến lại kéo dài thêm mấy phút, Tả Đạo cũng đã gần đến cực hạn, khoảng cách và tần suất ra đòn của ba người vây công hắn ngày càng gia tăng. Trong lòng hắn đang tính toán, nên dùng biện pháp nào để ứng phó với tình huống này. Thật sự phải chạy vắt giò lên cổ sao? Hay là thử một chút bản lĩnh trong thực chiến do Thiên Nhất truyền thụ? Nhưng lỡ may hiệu quả quá kinh hãi thế tục, khiến cho giám ngục chú ý, chẳng phải tự mình gieo mầm tai vạ.

Trong lúc suy nghĩ có hơi lơ là, Tả Đạo lập tức bị một quyền của tên to cao từ trên xuống đánh trúng mặt, trước mắt lập tức tối sầm, phun ra một ngụm nước miếng cùng với tơ máu. Tả Đạo mắt nổ đom đóm, trong tai ù ù, lão đảo lắc lư mấy bước, nhìn tư thế thì biết hắn đã đứng không vững nữa. Lúc này một tên phạm nhân khác đưa chân khều vào gót chân của hắn, Tả Đạo liền mất đi thăng bằng, ngã chổng vó lên trời.

Tả Đạo ngã xuống đất, trong tầm mắt của hắn chỉ nhìn thấy ba bóng người xông tới. Hắn thiêm thiếp nghe được tên to cao mắng câu gì đó, còn nhỏ một bãi nước bọt vào mình, tiếp đó liền bị đánh cho một trận, từng quyền đến thịt, từng cước đập mạnh vào người.

Cho đến khi ý thức của hắn trở nên mơ hồ, sắp sửa hôn mê, hai tên phạm nhân nhỏ gầy một trái một phải nhấc hắn lên. Tên to cao thì nắm tóc Tả Đạo, nâng mặt hắn lên nói:

- Cầu xin đi, từ nay rút ra khỏi phòng giết ủa, chúng ta sẽ thả ngươi đi.

Tả Đạo đau đến muốn khóc, đám con cháu này ra tay cũng quá con mẹ nó tàn nhẫn, đánh đến mức toàn thân hắn như rời ra. Có điều từ nhỏ hắn đã hiểu được, gặp người lương thiện thì người mới có thể khóc, còn trước mặt kẻ ác thì người phải cười.

- Ha ha ha...

Tả Đạo nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn khóc:

- Ngươi là kẻ chuyên môn phụ trách giết ủa ở nơi này...

Lời chế giễu chỉ mới nói một nửa, hắn liền bị một quyền trước mặt đánh cho hôn mê bất tỉnh.

.....

Lúc tỉnh lại, Tả Đạo đang ngồi trong phòng ăn, trước mặt đã bày một phần thức ăn, bên cạnh đều là đám tù phạm của bang giặt ủi.

Thấy hắn tỉnh lại, tù phạm bên cạnh nói:

- Đây, đã tỉnh chưa, tỉnh rồi thì làm quen với mọi người đi. Người hãy ghi nhớ tướng mạo của những người ngồi ở bàn này, đều là người mình, sau này phải chiếu cố lẫn nhau.

Tả Đạo còn hơi mơ mơ màng màng, nghe vậy liền lắc lắc đầu, định thần nhìn lại, phát hiện hoàn cảnh chung quanh đã hoàn toàn thay đổi, cũng không biết rốt cuộc đã ngất đi bao lâu. Máu trên mặt đã được lau đi, có điều dường như là dùng áo của chính hắn để lau... Thức ăn trước mặt chắc là do các thành viên của bang giặt ủi bung tới giúp hắn, như vậy nói cách khác... bọn giám ngục cứ mặc cho đám người này kéo mình đang hôn mê bất tỉnh tới phòng ăn?

Bàn ở đây đều là bàn dài, ghế cố định trên đất, tương tự với tiệm thức ăn nhanh. Đương nhiên thực phẩm không thể so với tiệm thức ăn nhanh, thực phẩm rác rưởi cũng đã thành món ngon mỹ vị chỉ tồn tại trong trí nhớ của đám tù phạm.

Tả Đạo tỉnh mắt, phát hiện đám phạm nhân ở những bàn khác, đĩa nhựa trước mặt chỉ có một đồng vật thể lỏng giống như tương, nhìn bề ngoài cũng không khác nhiều với thứ nồn mửa, có lẽ đây là cơm nước tiêu chuẩn trong truyền thuyết của nhà tù Tide. Còn bàn chỗ mình, tuy chỉ có một chút khoai tây vụn và sản phẩm từ bột gạo, nhưng tạm thời vẫn xem như thức ăn thật sự.

- Đây, nói chuyện với người đấy, bị đánh đến ngốc rồi à?

- Hả? À, cảm ơn, ta biết rồi.

Bị đối phương nhắc nhở, lúc này Tả Đạo mới trả lời một câu. Hắn cầm đĩa cơm trưa trước mặt lên ăn, ánh mắt quét qua khuôn mặt mỗi người ngồi cùng bàn, không tìm được ba người đánh nhau với mình, xem ra ba người kia đều thuộc về khu giam giữ khác.

Theo như tình huống trước mắt mà phán đoán, cho dù không có người trực tiếp nói với hắn, Tả Đạo cũng hiểu mình xem như là đã vào bang. Bang giặt ủi chưa chắc là đảng phái duy nhất trong nhà tù này, nhưng bọn họ đã nói hai bên có thể trao đổi tin tức, vậy tham gia vào ít nhiều sẽ có trợ giúp. Dù sao phải tranh thủ bất kỳ điều kiện nào có thể giúp mình tiếp cận với Blood Owl.

Thời gian cơm trưa rất yên tĩnh, đám tù phạm đều rất tuân thủ trật tự, không có nhiều vụ đánh nhau hấp dẫn giữa bữa ăn giống như trong điện ảnh. Tại phòng ăn, đám phạm nhân tỏ ra rất ít nói, một là vì thứ ăn vào thật sự buồn nôn, không có tâm tình tán gẫu, hai là giám ngục chung quanh ở khá gần bọn họ, nói chuyện không được tự do cho lắm.

Cơm nước dọn dẹp xong xuôi, đám phạm nhân trở lại khu vực tự do hoạt động, lúc này người của bang giặt ủi mới gọi Tả Đạo đến.

Bang giặt ủi không để bang chúng cả khu giam giữ ngồi chung một chỗ giống như lúc ăn cơm, mà chia thành tốp năm tốp ba, phân tán hoạt động. Nếu khu vực tự do hoạt động có mười mấy người, thậm chí mấy chục người ngồi với nhau thương lượng, giám ngục sẽ tới bảo đám người tản ra.

Tả Đạo theo bốn người đi đến một góc. Một người trong đó nói:

- Trước tiên nói rõ, ngươi không cần dò xét chúng ta, chúng ta cũng sẽ không dò xét chuyện của ngươi, hai bên biết về đối phương càng ít càng tốt, hiểu chưa?

Tả Đạo gật đầu:

- Còn nữa không?

Người còn lại nói:

- Nếu người mình và phạm nhân khác đánh nhau, ngươi biết nên giúp ai rồi chứ.

- Chuyện này cũng không có vấn đề.

Tả Đạo mặt mũi bầm dập, làm ra vẻ kiên cường lại có phần thuyết phục.

- Nếu như ngươi có tin tức gì, cho dù nhỏ nhất không đáng kể, tốt nhất nên trao đổi với mọi người một chút. Biết đâu tin tức của mấy người chấp vá lại với nhau, sẽ có thể suy đoán ra một tin tức hoàn chỉnh.

- Trước mắt ta không có gì để nói.
Tả Đạo trả lời.

Tù phạm bên tay phải nói:

- Người là người mới gia nhập, phải tham gia một thời gian mới có thể khiến người ta nhớ mặt. Bởi vì mỗi lần đến phòng giặt ủi chưa chắc đã gặp được người từng thấy mình, cho nên người mới đều phải có một ám hiệu.

- Ngày mai người đến phòng giặt ủi, hãy lật cổ áo của mình vào phía trong. Còn nữa, lúc phân loại quần áo, những đồ tù mà mình phụ trách cũng gấp cổ áo vào trong một chút. Như vậy những người trước đây chưa từng thấy người sẽ hiểu, người là người mình vừa mới tới.

Tả Đạo hỏi:

- Nhưng người mà ta không biết rất nhiều, làm sao phân biệt được trong bọn họ có người mới hay không?

- Vấn đề này không cần người quan tâm, thành viên cũ sẽ phụ trách bộ phận này. Hơn nữa người “bị nhốt nửa năm” mà chưa từng đến phòng giặt ủi làm việc giống như người, không biết quy củ của chúng ta, lại đột nhiên tâm huyết dâng trào đi vào một lần, số lượng cũng không nhiều.

Tả Đạo cũng nghe ra ý châm chọc trong lời này, những người trước mắt này không hề ngốc, lời nói dối “bị nhốt nửa năm” của mình rõ ràng đã bị nhìn thấu. Bởi vì phạm nhân ở lâu trong nhà tù Tide, biết sự tồn tại của bang giặt ủi là chuyện đương nhiên, ít nhất những người bị bang giặt ủi đánh nhưng không gia nhập, nhất định sẽ lộ ra một chút tin đồn.

- Cho nên... thực ra tần suất thêm người của chúng ta không quá cao?
Tả Đạo muốn đổi đề tài, kết thúc chuyện này cho nhanh.

- Quá nửa là tù phạm mới vào ngục ba bốn ngày, sẽ có người không rõ tình huống đi vào. Đương nhiên cũng không phải mọi người đều chịu được đánh đập, gắng gượng đến cùng.

Tên kia phạm nhân bổ sung:

- Trên thế giới không có tổ chức nào chuyên môn thu nạp kẻ hèn nhát, chia sẻ tài nguyên với bọn họ, ở nơi này lại càng không có.

Một người khác chen vào:

- Đúng rồi, còn có chuyện phải nhắc nhở người. Có một bộ phận những kẻ tự cho mình thanh cao, nói cái gì đi phòng giặt ủi làm việc đôi lấy hai bữa cơm là chìm đắm trong trụy lạc, rất khinh thường chúng ta. Nếu người gặp phải loại người này khiêu khích hoặc dùng lời nói xúc phạm, cố gắng đừng để ý tới, những kẻ này mới thật sự là bấy chó không cắn người mà chỉ biết sủa. Nếu người bị chọc giận ra tay trước, đến lúc đó tự vị vào lồng giam cũng không dễ chịu.

Tả Đạo trầm nghĩ: “Ta ra tay trước? Các người cũng quá xem trọng ta rồi.”

- Hừ, loại người đó... không ăn được trứng gà thì nói là hôi, không tán được nữ nhân thì nói là gái điếm, trước giờ ca vốn không để loại người này trong mắt.

Tả Đạo nói vài câu miệt thị, giả vờ như chẳng hề để ý, diện mạo tuyệt đối còn thanh cao hơn đám người tự cho mình thanh cao kia.

Tù phạm bên tay phải lại lên tiếng:

- Được rồi, tạm thời người chỉ cần chú ý đến mấy chuyện này. Bây giờ, bất kể người là người mới hay thật sự đã bị nhốt nửa năm, chúng ta phải giải thích với người một chút về lập trường bang phái trong nhà tù, cùng với quan hệ giữa chúng ta và những bang phái khác.

Chương 8 : Lời chào của Đồ Tể

Blood Owl bị giám ngục áp giải đến phòng thẩm vấn, đeo còng tay và xích chân vào. Dưới ghế hắt ngòi còn có một cái khóa dùng để cố định xích chân, lúc này cũng phát huy tác dụng. Sau khi chuẩn bị ổn thỏa những chuyện này, giám ngục mới lui ra khỏi phòng thẩm vấn.

Không lâu sau, một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi đi vào. Người này vóc dáng cao gầy, mày thô mắt lớn, biểu tình cứng nhắc, mặc một bộ đồng phục màu lam sẫm kỳ quái, cổ áo dựng cao, nhưng phần còn lại thì cắt xén giống như áo dài. Mặc loại y phục này hành động chắc chắn vô cùng bất tiện. Dấu hiệu duy nhất trên bộ trang phục này nằm ở cổ áo, trên đó có in dòng chữ “Evolution”.

- Blood Owl, cuối cùng ngươi cũng ngồi trước mặt ta. Khi ta nghe nói ngươi bị bắt, vẫn luôn mong đợi có thể gặp mặt ngươi. Người đàn ông nói, đồng thời đi đến phía bên kia chiếc bàn, ngồi xuống đối diện với Blood Owl.

- Nếu như ngươi muốn tới kể chuyện, vậy thì nên đứng nói. Blood Owl nói.

Người đàn ông kia giả vờ như không nghe thấy, chỉ nói chuyện của mình:

- Trước tiên tự giới thiệu một chút, ta tên là Edmund, thuộc Evolution, cũng có người gọi ta là “Đồ Tể”.

Blood Owl nói:

- Như vậy anh bạn Đồ Tể, ngươi đến thay thế công việc của tên quan tra hỏi kia, hay là đến thay thế Francis? Ta nghe danh hiệu này của ngươi, dường như khả năng đầu tiên sẽ cao hơn.

Đồ Tể cười, lúc há miệng lộ ra hàm răng vàng, hai cùi chỏ chống lên bàn, mười ngón tay giao nhau đặt ở trước cằm:

- Vào ngày 15, cũng chính là ngày nổi lên hôm qua, Francis đã rời khỏi đảo Địa Ngục. Có thể là ESA cảm thấy công việc của hắn không có tiến triển,

không muốn lãng phí thời gian nữa.

Nửa người trên của hắn nghiêng đến gần mấy phân:

- Còn về quan tra hỏi của ngươi, hôm qua hắn cũng đã rời đảo. Sau khi tiến hành tra hỏi ngươi một tháng, hắn đã chủ động xin nghỉ phép nửa năm cho khuây khỏa, thuận tiện đi gặp bác sĩ tâm lý một chút... Ha ha ha, hoàn toàn giống như dự đoán ban đầu của ta, ngươi quả là hóa thân của Satan.

Blood Owl nghiêng cổ, hơi ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt từ trên cao nhìn xuống, giọng điệu bình thản nói:

- Còn miệng thối của ngươi thì giống như rắm của Satan, có thể cách xa ta một chút nói chuyện hay không.

Đồ Tể cũng không tức giận, dựa về phía sau nói:

- Ta cũng không phải đến thay thế công việc của bất cứ ai. Thứ mà quan tra hỏi muốn biết là tin tức trong đầu ngươi, thứ mà EAS muốn nghiên cứu là năng lực bản thân ngươi. Ta không giống bọn họ, ta là một nhà khoa học, ta sẽ không thử giao tiếp với dã thú để lấy được tin tức. Ta sẽ thông qua phương thức của mình, dùng thí nghiệm khoa học để thu được dữ liệu mà mình muốn.

- Hà? Nghe ra ngươi và ta lại là đồng đạo.

Blood Owl trả lời. Nếu nói về thí nghiệm, hắn xưng thứ hai thì e rằng trên thế giới cũng không ai dám xưng thứ nhất.

- Ha ha ha... thật thú vị, từ trong mắt ngươi không nhìn thấy vẻ sợ hãi nào, trường hợp này ta chưa từng gặp. Ngươi quả là vật thí nghiệm hoàn mỹ. Đồ Tể cười càng dữ tợn.

Blood Owl lại nói:

- Ngươi cũng là tài liệu sống rất tốt để thí nghiệm. Ta có rất nhiều ý tưởng mới, có cơ hội sẽ thực hiện trên người ngươi.

- Ngươi đã bị nhốt vào nhà tù Tide, e rằng đời này cũng không có cơ hội làm chuyện đó nữa.

Đồ Tể nói.

- Ngươi khẳng định sao?

Khóe miệng Blood Owl nở một nụ cười lạnh lẽo.

Trong một khoảnh khắc vô cùng ngắn ngủi, Đồ Tể đã cảm thấy sợ hãi. Hắn cũng không biết tại sao mình lại sợ. Lời nói của Blood Owl rõ ràng không thể làm được trong hiện thực, nhưng thần sắc và giọng điệu của hắn lại lộ ra sự tự tin.

- Như vậy đã sợ rồi sao? Xem ra cũng không đáng mong đợi lắm.
Blood Owl lại nói.

- Người nói gì...
Các bộ phận trên thân thể Đồ Tể đều là chấp vá, biểu tình trên mặt vốn rất cứng nhắc. Nếu như không cố sức lộ ra các loại trạng thái mừng vui buồn giận, căn bản không thể nhìn được biến hóa nhỏ bé nào trên mặt hắn.

Lúc này Blood Owl vạch trần sự sợ hãi trong lòng Đồ Tể, tuyệt đối khiến đối phương không thể ngờ được.

- Thì ra là vậy... người quả nhiên không phải người siêu năng lực bình thường, trong thân vụ vẫn có thể giữ lại một phần lực lượng.
Đồ Tể nói.

- Ha ha... ha ha ha ha...
Hắn vận vẹo nặn ra một nụ cười, sau đó đột nhiên kêu lớn:
- Giám ngục!

Cửa được mở ra, giám ngục đi vào, chào một cái.

- Hôm nay ta chỉ đến chào hỏi, xem tình hình của vật thí nghiệm một chút. Chờ dụng cụ thí nghiệm của ta từ tổng bộ Evolution vận chuyển tới đây, chuẩn bị tốt phòng thí nghiệm, chúng ta sẽ có thể bắt đầu... hừ... ha ha ha... ha ha ha ha!
Hắn cười rời khỏi phòng thẩm vấn.

Blood Owl cũng cảm thấy rất buồn cười, bởi vì nụ cười vô nghĩa của Đồ Tể thật giống như đám nhân vật phản diện ngớ ngẩn trong điện ảnh thường dùng, hắn đã rất nhiều năm không có cơ hội nghe được rồi.

Trong lòng Blood Owl hiểu rõ, Đồ Tể cười là vì che giấu sự chột dạ. Dụng cụ thí nghiệm chưa vận chuyển đến, chắc hắn chỉ là một trong số nguyên nhân mà hắn không thể tiến hành thí nghiệm. Nguyên nhân thật sự khiến hắn không ra tay được, rất có thể đến từ áp lực của thượng tầng đế quốc, có

lẽ là trưởng cai ngục, có lẽ là EAS, có lẽ là Trà Tiên, hoặc là một lực lượng nào đó mà mình không biết.

Những chuyện như vậy Blood Owl cũng lười đi quản, chỉ riêng tranh đấu ngầm giữa các khu vực và phe phái trong HL đã đủ khiến hắn nhức đầu rồi. Hắn không quan tâm đến chính trị chết tiệt gì đó, cho nên không nghĩ ra dưới con mắt của đế quốc, đám tù phạm trong nhà tù Tide rốt cuộc có ý nghĩa gì.

.....

Lúc này là buổi sáng ngày 16, Tả Đạo đang làm việc trong phòng giặt ủi. Hắn và Blood Owl ở khu giam giữ khác nhau, Blood Owl cũng chưa từng đến phòng giặt ủi. Cho dù ngày sau đầu óc của Blood Owl bị chạm mạch hay gì khác, đột nhiên muốn đến nơi đó, cũng chưa chắc được phân vào cùng một phòng giặt ủi với Tả Đạo.

Đáng buồn nhất là Tả Đạo đã hạ quyết tâm đi vào phối hợp với Blood Owl vượt ngục, nhưng đến nay Blood Owl vẫn không biết người mà Thiên Nhất phái tới là ai. Hắn còn đang suy nghĩ, đã một tháng rồi, chắc không phải bị tiểu tử kia quên mất chứ? Nhưng khi đó từ trên người Thiên Nhất không cảm giác được tâm tình nói dối... Chẳng lẽ bên ngoài xảy ra chuyện gì khiến kế hoạch của hắn chết yểu?

Ở đây ta phải nói, khoảng cách xa xôi nhất trên thế giới không phải là giữa sống và chết; không phải là ta đứng trước mặt người, nhưng người lại không biết ta yêu người; cũng không phải hai bên yêu nhau, lại không thể ở cùng nhau. Ta tin tưởng, trong một không gian song song, Chí Tôn Bảo và Tử Hà * sẽ ở cùng nhau. Cho nên những vấn đề phía trên đều không tồn tại.

* Hai nhân vật trong phim Nguyệt Quang Bảo Hạp.

Khoảng cách xa xôi nhất trên thế giới này, chính là có hai người bị giam ở hai nơi khác nhau, thời hạn thi hành án lại là chung thân, hoàn toàn là lừa bịp.

Cũng may hôm nay Tả Đạo đã gia nhập một tổ chức có cơ hội tiếp xúc với người ở khu giam giữ khác. Dù sao nhân số mỗi khu giam giữ đều dưới một trăm người, điểm này có thể khẳng định. Thông qua bang giặt ủi để dò la nơi ở của Blood Owl, tỉ lệ thành công cao hơn nhiều so với chờ đợi khu

giám giữ tùy tiện thay đổi khiến hai người gặp mặt.

Tuy nói không ai biết nhà tù Tide cụ thể có bao nhiêu khu vực, nhưng nhìn vào diện tích sau khi đảo nổi lên, cũng không thể vượt quá một ngàn chữ? Nếu thật sự vượt quá, chỉ có thể nói hình dáng của đảo Địa Ngục giống như Định Hải thần châm, cắm thẳng vào đáy biển, nếu không thì không thể có nhiều không gian như vậy.

.....

Sau khi gặp mặt Đồ Tể, giám ngục liền tháo còng tay và xích chân của Blood Owl, giải hắn về khu giam giữ. Bởi vì đã đến thời gian tự do hoạt động, sau khi tiến vào khu giam giữ, giám ngục cũng không quản hắn nữa.

- Blood Owl.

Một lão già đi đến bên cạnh Blood Owl, ngồi xuống gọi hắn một tiếng, nói:

- Lại bị đưa đi tra hỏi sao?

Blood Owl liếc lão một cái:

- Cứ xem là vậy.

Hắn không muốn giải thích gì thêm.

Lão già lại nói:

- Nhìn qua người vẫn không có chuyện gì.

- Đừng dài dòng, mau bắt đầu nội dung hôm nay đi.

Lão già cười nói:

- Ừm... hôm qua nói đến đâu rồi nhỉ, à, nhớ rồi, dùng năng lượng khiến năng lực vận hành ngược...

Chương 9 : Thuật Sĩ

Chập tối ngày 16 tháng 5, tại phía bắc Iceland khoảng mười hải lý.

Bên dưới mặt biển trăm mét ẩn giấu một công xưởng hình quả trứng lớn, bên trong quả trứng có một chiếc tàu ngầm chưa hoàn thành nằm ở chính giữa nhà xưởng. Chiếc tàu này cao mười mét, rộng tám mét, dài khoảng chín mươi mét. Rất nhiều người lùn đồ chơi mặc y phục xanh lá, đầu đội mũ xanh lá, chân mang giày vải đỉnh nhọn, thân cao khoảng một mét hai, đang bước đi nhẹ nhàng bận rộn làm việc trong ngoài tàu ngầm. Nếu những người lùn này không phải đang chế tạo vũ khí mà là sản xuất đồ chơi, nơi này rất có thể sẽ bị hoài nghi là căn cứ của ông già Noel.

Trong một gian phòng máy phía trên khu xưởng có một gã trai hơn hai mươi tuổi, xấp xỉ với Cố Vấn. Lúc này hắn đang nằm trên một chiếc ghế sofa lớn, tay vịn hai bên ghế đều trang bị bảng điều khiển và bàn phím phức tạp. Trước mắt hắn là một màn hình hiển thị dạng vòng cung một trăm hai mươi độ, trên màn hình lớn chia ra thành mười mấy màn hình nhỏ, có một số chứa đầy những dữ liệu khiến người ta khó hiểu, có một số hiện lên bản vẽ kết cấu mỗi bộ phận trong tàu ngầm, có một số lại là tin tức phản hồi và yêu cầu mệnh lệnh của người lùn đồ chơi.

Gã trai có tốc độ tay cực hạn như phát bệnh động kinh, còn có thể điều khiển chính xác mỗi hoạt động của máy tính, được người ta gọi là Thuật Sĩ.

Gần như mỗi thiên tài lúc nhỏ đều có thể làm ra vài hành động kinh người, Thuật Sĩ đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Lúc hắn học năm thứ ba tiểu học, tốn một tuần lễ đã hoàn thành chương trình ứng dụng tương đối chính thức và phức tạp đầu tiên trong đời mình... “Noisy Guest”, còn gọi là “Knock, knock”.

Thứ này dùng rất đơn giản, đầu tiên là cài “Noisy Guest” vào điện thoại di động, máy tính xách tay, máy chiếu thông minh di động, thậm chí là SP (bút điện tử có đủ công năng ghi âm, viết, quét hình, ổ cứng di động vv),

sau đó cho dù người cài chương trình này trên thiết bị điện tử nào, khi người đi đến trước một cánh cửa điện tử, chỉ cần nhấn một nút, chờ từ mấy giây đến gần một phút là cửa sẽ mở ra...

Thuật Sĩ viết chương trình này, ban đầu là để ứng phó với vấn đề luôn đi học trễ. Nhưng sau đó mấy tên bạn học lớn tuổi hơn ở trường chuyên bắt nạt hắn đã phát hiện bí mật nhỏ của Thuật Sĩ, dưới vũ lực uy hiếp đã tải được “Noisy Guest” về.

Trước khi học kỳ này kết thúc, cả nhà mấy tên bạn học kia đều bị bắt. Từ đó về sau Thuật Sĩ cũng không nghe được bất kỳ tin tức nào về bọn họ nữa, chỉ biết chuyện này có liên quan đến mấy ngân hàng trong thành phố bị trộm.

Cuối cùng cảnh sát vẫn tìm được Thuật Sĩ, lại phái một nhân viên cảnh sát tới nói chuyện với hắn, tịch thu chương trình của hắn, nghiêm lệnh hắn sau này không được viết những thứ tương tự nữa. Lần này sau sự kiện “Noisy Guest”, cái tên Phillip Nord (tên thật của Thuật Sĩ) cũng bị đưa vào danh sách nhân vật đặc biệt mà HL cần chú ý mật thiết.

Hai năm sau, Thuật Sĩ đang học năm thứ năm tiểu học ngẫu nhiên xem được một bộ phim cũ là “The Terminator 2”, sau đó hắn đến tiệm phim cũ thuê toàn bộ series. Hắn rất giật mình, một ý tưởng từ thế kỷ 20 đã có người nghĩ đến, tại sao đến nay vẫn không ai thực hiện?

Thế là hắn trải qua mấy năm nỗ lực phấn đấu, dốc hết tâm huyết, đến năm thứ hai trung học, cuối cùng đã hoàn thành một chương trình gọi là “Skynet”. Để chúc mừng thành công nho nhỏ này, Thuật Sĩ tâm tình đang vui đã tiện tay hack một trang web tin tức của Thiên Đô. Trên những bản tin nhảm chán ca công tụng đức kia, hắn viết nguệch ngoạc lên một hàng chữ “Just for fun, XD”.

Bởi vì thủ pháp của hắn thật sự lợi hại, những bộ ngành có liên quan không thể trong thời gian ngắn thông qua kỹ thuật tìm được hành tung của hắn. Sau đó chỉ có thể thông qua các loại giới hạn phần cứng, dùng phương pháp loại trừ, phối hợp với phương thức điều tra hình sự truyền thống, mới lần ra được Thuật Sĩ.

Sau khi bị bắt, Thuật Sĩ bị đưa đến tổng bộ HL ở Thiên Đô.

Người phụ trách thẩm vấn là một điều tra viên HL cấp bậc thiếu tá, tên là Khấu Lâm Tai, chức vị của hắn không cao, nhưng địa vị lại không thấp. Xét về thân phận quý tộc, hắn đã có địa vị tử tước, hơn nữa còn cưới một vương tộc làm vợ. Đáng tiếc thế tử mất sớm, khiến hắn trở thành góa vợ. Là một quý tộc đã lấy được thân phận vương tộc, tuổi tác mới hai mươi lăm, mỗi ngày đều bị vẻ đẹp trai của mình đánh thức. Theo lý thuyết, đàn ông có điều kiện như hắn, sau khi vợ chết ít nhất phải có một đám nữ nhân trẻ tuổi xinh đẹp chen nhau lao vào lòng. Nhưng Khấu Lâm Tai dường như thật sự không định tái giá, từ sau khi thế tử qua đời, cả ngày hắn đều giắt bầu rượu bên hông, không có chuyện gì thì lại uống vài hớp. Đi đến chỗ nào đáng về cũng say khướt, không cần biết là lúc làm việc hay nghỉ ngơi. Theo như người ngoài thấy, hắn đã là một kẻ không thuốc nào cứu được. Nhưng thân phận của người ta ở đó, chỉ cần bản thân hắn vẫn kiên trì đến HL làm việc, người cũng không dễ khai trừ hắn. Lâu ngày người ta tặng cho hắn một ngoại hiệu, đó là “Túy Tước”.

Hôm nay, Túy Tước đại nhân dưới nách kẹp theo hồ sơ của Thuật Sĩ, bước đi giống như con cua xen lẫn với cương thi, lão đảo tiền phòng thẩm vấn. Hắn kéo ghế ra, ngả lưng xuống, bắt chéo chân gác lên, mở kẹp hồ sơ ra, lật vài tờ, miệng còn lầm bầm:

- Ừm... năm hai trung học... Skynet... còn fun...

Hắn đột nhiên đóng hồ sơ lại đập bàn một cái, trừng mắt nhìn Thuật Sĩ mới mười ba mười bốn tuổi, thở ra một hơi nói:

- Nói! Ngươi tới Địa Cầu để làm gì?

Đây là tình hình đại khái của Thuật Sĩ khi lần đầu tiên chính thức bị bắt, cũng là lần bị bắt duy nhất trong đời hắn.

Theo ý của thượng tầng Thiên Đô, có hai phương pháp để xử lý thiếu niên này. Thứ nhất là tìm một chính ủy giảng dạy cho hắn mấy năm để tẩy não, tương lai phục vụ cho đế quốc; thứ hai là trực tiếp ném vào nhà tù Tide chờ chết. Hai con đường để cho hắn tự chọn. Mà lựa chọn của Thuật Sĩ, đó là trước tiên giả vờ đáp ứng phương án thứ nhất. Sau khi rời khỏi Thiên Đô, trên đường đi đến địa điểm giam lỏng hắn đã bỏ chạy.

Về sau có lời đồn là vị Túy Tước lão gia kia mê rượu làm hỏng việc, sơ suất nên mới để cho hắn chạy trốn, thậm chí nói rằng Khấu Lâm Tai cố ý thả cho hắn chạy, đương nhiên những lời này đều không có chứng cứ xác thực. Nếu muốn định tội một vị tử tước, người phải tìm một hậu đãi có địa

vị cao hơn hẳn âm thầm giúp đỡ, hoặc là đưa ra bằng chứng, nếu không thì chỉ là nói nhảm. Những người nói lung tung không có chứng cứ kia, sau đó đều bị tên giết bầu rượu này lần lượt tìm đến cửa, nhổ một bãi nước miếng vào mặt, thuận tiện chào hỏi tổ tông mười tám đời bọn họ, say rượu nổi điên phá ở nhà bọn họ một trận, sau đó mới nghênh ngang rời đi.

Tóm lại từ năm đó trở đi, Thuật Sĩ còn chưa đủ mười bốn tuổi đã bắt đầu hành trình lưu vong. Cũng may hắn biết làm thế nào để lấy tiền phi pháp từ máy ATM mà không phải dùng cửa điện, cũng ý thức được tầm quan trọng của việc che giấu hành tung và tình cảnh nguy hiểm của mình.

Thế giới hệ nhị phân là thời không thứ hai trong đời hắn, cho nên trên internet hắn đã sử dụng tên mới... Thuật Sĩ.

Đó là phù thủy thần bí trong DnD (Dungeons & Dragons), đi lại một mình, yêu thích tự do, không theo khuôn phép cũ. Không dựa vào sách phép, cũng không có thầy giáo, sinh ra đã có năng lực dùng phép, chỉ dựa vào trực giác chứ không phải quy tắc vẫn có thể sáng tạo ma pháp. Tài năng kiệt xuất, không cần rèn luyện khắc khổ cũng có thể sở hữu lực lượng mạnh mẽ, vì vậy rất khó chia sẻ tri thức với người khác, từ đó bị những người bình thường kia xem là ngoại tộc.

Phillip Nord, hắn chính là một tên Thuật Sĩ đã phát huy ma pháp hệ nhị phân đến cảnh giới tông sư.

Trải qua mười năm, trình độ của Thuật Sĩ ở phương diện máy tính đã được đám hacker tôn là thần thoại, tên của hắn được xem như một hình mẫu, người càng đến gần hắn thì càng đến gần bảo tọa của thần hacker.

Mà “Skynet” do Thuật Sĩ viết năm xưa, đối với hắn hiện giờ chỉ có thể xem như một tác phẩm rất không hoàn thiện, căn bản không xứng với tên “Skynet”. Nếu ban đầu hắn thật sự có thể làm ra hệ thống Skynet giống như trong phim, e rằng lúc này loài người đã khai chiến với người máy nhiều năm rồi.

Có điều sự việc vẫn chưa xong, thực ra mười năm trước sau khi đế quốc lấy được chương trình “Skynet” do Thuật Sĩ viết, đã tiếp tục hạng mục này. Hệ thống kia đã biến hóa nhanh chóng, trở thành ngành nghề mới nổi cuối thế kỷ 21, đó là game online thực tế ảo hoàn toàn kết nối não bộ.

Những máy tính quang học có tính năng kinh người trong game online kia, chính là một bộ phận biến thể của “Skynet” do Thuật Sĩ viết năm xưa. Đế quốc đã biến nó thành một loại hạng mục giải trí, mở rộng ra thị trường dân dụng, nhằm quan sát và kiểm tra xem loại hệ thống này trong tương lai có thể dùng ở phương diện quân sự, thăm dò không gian, thậm chí là nhân lực thông minh hay không.

Trong vòng một năm sau khi loại trò chơi này được đưa ra, gần như trò chơi truyền hình truyền thống và game online PC đều nhanh chóng bị thay thế, game online thực tế ảo trở thành một trong những loại hình chủ yếu mà người trẻ tuổi tiêu khiển lúc rảnh rỗi hiện nay. Tất cả những thứ này một phần là nhờ Thuật Sĩ đặt nền móng trên phương diện kỹ thuật khi hắn mới mười bốn tuổi.

Đã nói xong chuyện cũ, trở lại hiện tại. Khi Thuật Sĩ đang nằm ở đó bận rộn làm việc, cửa phòng máy bỗng bị đẩy ra.

Người đi vào là một bé trai nhìn khoảng mười tuổi, hắn không gõ cửa không phải vì thiếu giáo dục, mà vì hắn mới là chủ nhân của “cứ điểm đồ chơi” này... Nguyên Soái đồ chơi.

Thực ra tuổi tác của Nguyên Soái có thể đã hơn năm mươi, hắn trở thành như hôm nay là nhờ một lần thí nghiệm của Evolution khi xưa ban tặng. Đương nhiên trong Nghịch Thập Tự, ngoại trừ thằng ngốc... xin lỗi, là ngoại trừ Gunsmith, không ai thật sự xem hắn là đứa trẻ.

- Thằng nhóc kia đâu?
Nguyên Soái mở miệng liền hỏi.

- Hình như ở chỗ động cơ thứ tư lắp thêm cái gì.

Thuật Sĩ trả lời:

- Ta sẽ kết nối với một công nhân người lùn gần đó, xem thử có thể liên lạc với hắn hay không.

Hắn thao tác mấy cái thật nhanh, không lâu sau trên màn hình lớn lại chia ra thêm một màn hình nhỏ, tín hiệu video trên màn hình là thông qua mắt của người lùn đồ chơi truyền tới.

Đầu của người lùn đồ chơi kia xoay mấy chục độ, nhìn thấy Gunsmith, sau đó ống kính dừng lại, người lùn đi tới.

Gunsmith đang ngồi trong một người máy chân to cao hơn hai mét làm việc, buồng lái của người máy này thiết kế theo kiểu bung ra. Gunsmith ngồi bên trong kéo các loại cần điều khiển, trên mặt mang kính bảo hộ, đầu nhót đầy mặt, mái tóc rối tung, dáng vẻ giống như nhà khoa học điên tiêu chuẩn.

- Gunsmith, vừa rồi ông chủ gọi điện tới.
Trong máy phát thanh của người lùn đồ chơi vang lên giọng nói của Nguyên Soái.

Gunsmith ngừng chuyện đang làm, xoay đầu lại trả lời:

- Làm gì? Lại tới thúc giục à! Không phải ta đã nói trước ngày 25 chắc chắn sẽ làm xong sao.

Chương 10 : Ép buộc tham gia

Ngày 17 tháng 5, Trung Đông, quận Táo Gia.

Quận này nằm ở nơi tiếp giáp giữa tây nam Châu Á và Bắc Phi, đông gần vịnh Ba Tư, tây gần Biển Đỏ. Địa thế tây cao đông thấp, sa mạc rộng lớn. Mùa hè nóng bức khô khan, nhiệt độ cao nhất có thể đạt đến hơn 50 độ C, mỗi năm bình quân lượng mưa không quá hai millimet.

Trong cát vàng vụn dậm này ẩn giấu một sở nghiên cứu lớn nhất trong phạm vi toàn cầu của EAS. Kiến trúc này phần lớn đều chôn dưới cát, hoàn toàn đóng kín, diện tích bên dưới lòng đất rất lớn. Nguồn năng lượng do năng lượng mặt trời và thiết bị chuyển hóa nhiệt năng cung cấp, đây cũng là một trong số kỹ thuật năng lượng bí mật mà đế quốc không công bố với dân chúng.

Dưới lòng đất, một gã trai da đen trẻ tuổi mặc đồng phục của EAS đi trong hành lang của sở nghiên cứu. Hắn tên là Francis, là một nhân viên đánh giá của EAS.

Hắn đi thẳng tới trước một phòng làm việc, gõ cửa một cái. Người ở bên trong không nói mời vào, mà trực tiếp dùng công tắc trên bàn làm việc mở cửa điện tử ra.

Time Servant (đổi tên Time Warrior) đang ngồi ở đó, cầm bút, viết gì đó lên một xấp giấy.

- Nhân viên đánh giá Francis báo cáo với ngài, trưởng quan.
Francis đứng nghiêm nói.

Time Servant không đưa mắt nhìn hắn, chỉ hời hợt đáp một câu:

- Ngồi xuống.

Hắn không nói “mời” ngồi, chỉ nói ngồi xuống, điều này khiến cho Francis có phần lo lắng bất an.

Francis hơi căng thẳng ngồi xuống đối diện với Time Servant:

- Cục phó, đánh giá về Blood Owl...

- Không có bất kỳ kết quả nào.

Time Servant còn đang cúi đầu viết chữ, nhưng lại quả quyết cắt ngang lời nói của Francis:

- Kết quả nằm trong dự liệu, cho nên trước khi phái người đi ta cũng đã nói với lão già, chuyện này chỉ là lãng phí thời gian.

- Là thuộc hạ vô năng.

Francis chỉ còn câu này để nói.

- Jefferson tuyệt đối sẽ không cho phép đưa phạm nhân cấp Hung trở lên đến khu vực không có thần vụ để kiểm tra, mà Blood Owl lại không phải loại phạm nhân sẽ hợp tác với chúng ta. Theo như phán đoán của Trà Tiên, bất kể dùng hành hạ trên thể xác hay là áp lực trên tinh thần, hắn đều sẽ không đi vào khuôn khổ, không cần thử cũng biết. Vì vậy người không hỏi được gì là chuyện rất bình thường.

Time Servant dừng lại một chút, sau đó nói:

- Người có thể thoát khỏi công việc không có ý nghĩa kia là rất tốt. Là một nhân viên khá rảnh rỗi hiện giờ, người có thể làm tùy tùng của ta, tham gia nhiệm vụ bốn ngày sau.

- Bốn ngày sau?

Francis suy nghĩ một chút, hỏi:

- Có nhiệm vụ khẩn cấp gì sao?

Hắn cũng không biết kế hoạch vận chuyển thần vụ Hades.

- Ngày 21, có một lượng thần vụ được đưa tới đảo Địa Ngục, sẽ dừng lại ở quận Tinh Nguyệt Liên một thời gian ngắn.

Time Servant nói.

- Là nhiệm vụ vận chuyển sao?

Francis hơi sững sốt:

- Thế nhưng... cục phó, dựa theo quy định, vận chuyển thần vụ không phải nên căn cứ vào tổng lượng vận chuyển, an bài số lượng binh sĩ tương ứng cùng với hai thành viên Thập Thiên Vệ đi hoàn thành sao?

Time Servant nói:

- Không sai, lần này cũng chuẩn bị như vậy, do binh sĩ đi theo cộng thêm một Thiên Vệ phụ trách bảo hộ.

- Vậy nhiệm vụ mà ngài vừa nói là chuyện khác?

Câu trả lời của Time Servant khiến Francis giật mình:

- Không, chính là chuyện này. Ta có bảy thành nắm chắc, sẽ có người đi cướp số thần vụ này, cho nên chúng ta phải đến đó phòng ngừa chuyện này xảy ra.

- Cái gì?

Francis nói:

- Là người siêu năng lực? Hay là tổ chức phản kháng? Cấp trên bảo chúng ta điều chiến lực đến chi viện sao?

Time Servant cầm giấy lật sang mặt khác, tiếp tục múa bút thành văn, đồng thời đáp:

- Cấp trên coi nhẹ báo cáo của ta, nói đây là chuyện không có chứng cứ, không có lửa thì làm sao có khói được.

Francis không hiểu lời này:

- Lại có chuyện này, chẳng lẽ bọn họ không tin độ chân thực trong báo cáo của cục phó ngài?

- Bây giờ nghĩ lại, khả năng không phải nguyên nhân này.

Giọng điệu của Time Servant vẫn không thay đổi:

- Có lẽ là bị ta chọc giận rồi...

Francis đột nhiên hiểu được chuyện gì:

- Ừm... lại chỉ mặt gọi tên mắng người trong báo cáo sao...

- Logic của người thật kỳ quái, tại sao nói là “lại”, giọng điệu đó giống như trước đây ta thường xuyên mắng người trong báo cáo vậy. Mắng chửi dưới hình thức văn bản là không có tính sát thương thực chất gì, trừ khi ta có thể in ấn hàng loạt tin tức có tính sỉ nhục này, sau đó thành công rải đến trong vòng xã giao của kẻ bị mắng. Nhưng đây là báo cáo chứ không phải truyền đơn, cho nên mắng người trong báo cáo chỉ là lãng phí thời gian, ta cũng không phải người thích làm chuyện như vậy.

Hắn nói xong đoạn này thật nhanh, thở gấp một hơi, sau đó nói:

- Nguyên nhân cấp trên bị chọc giận, rất có thể là ta đã đưa ra đánh giá chuẩn xác về Thiên Vệ phụ trách lần vận chuyển này, chỉ ra bọn họ dùng người không thoả đáng, cũng yêu cầu bọn họ lập tức phái một Thiên Vệ khác tới tham gia vận chuyển, hơn nữa sau này đừng phạm phải sai lầm tương tự.

Khóe miệng Francis theo bản năng co giật, hẳn có thể tưởng tượng vị cục phó lão đại này đã viết gì trong báo cáo.

- Được rồi... chuyện đó... cục phó, xin hỏi Thiên Vệ phụ trách lần vận chuyển thần vụ này là ai?

- Marbleman.

Francis thiếu chút nữa đã bị nước miếng của mình sặc chết:

- Ngài muốn nói Tasaka?

- Đúng, chính là hắn.
Time Servant trả lời.

- Tasaka đã xem như là cao thủ rất mạnh trong số người năng lực cấp Hung... không yếu hơn Thiên Vệ khác.

- Chính vì có quan niệm như vậy, người mới là nhân viên đánh giá, còn ta là cục phó.

Time Servant nói chuyện luôn thẳng thắn như vậy:

- Không tính toán sự phá hoại với hoàn cảnh chung quanh, khoảng mười phút là ta có thể giết hắn. Giao thủ với Thiên Vệ khác tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy.

Francis không biết nên nói gì cho phải, hắn sửa sang lại một chút những gì vừa nghe được:

- Cục phó, ngài muốn nói, dưới tình huống không được cho phép, bốn ngày sau chúng ta phải tham gia nhiệm vụ vận chuyển thần vụ?

- Đúng.

- Vậy... trừ tôi ra, ngài còn chỉ định người nào?

- Chính ta.

Time Servant trả lời.

Francis vốn cho rằng phía sau ba chữ này là một dấu phẩy, sau đó sẽ có tên của vài người được nói ra. Nhưng hắn chờ khoảng mười giây, không thể không đau khổ tự nói với mình, quả nhiên phía sau ba chữ kia là một dấu chấm tròn.

Hắn dùng một tay ôm mặt, ra vẻ đau đớn không muốn sống:

- Cục phó, như vậy sẽ xảy ra chuyện.

- Nếu không xảy ra chuyện thì ta còn đi làm gì.

Time Servant nói. Một tờ giấy trong tay đã viết đầy, hắn xếp tờ giấy này xuống dưới, lại bắt đầu viết tờ thứ hai.

- Tôi không phải nói thần vụ sẽ xảy ra chuyện, mà là chúng ta sẽ xảy ra chuyện. Ví dụ như bị người mình xem là kẻ cướp làm ngộ thương, hoặc là... lỡ may thần vụ có sơ xuất, Tasaka rất có thể sẽ đẩy trách nhiệm cho chúng ta, nói là do chúng ta phá rồi gây nên.

- Nếu hắn dám làm như vậy, ta sẽ tốn mười phút làm thịt hắn, sau đó viết một phần báo cáo mắng người.

Time Servant nhanh chóng đáp một câu như vậy. Nghe tốc độ nói và giọng điệu của hắn, đây quả thật không phải nói chơi, hắn đã sớm nghĩ đến biện pháp ứng phó cực đoan này.

Trong lòng Francis kêu khổ, ta thật sự nên ở lại đảo Địa Ngục thêm mấy ngày.

Hắn bắt đầu dĩ thử dài một hơi, muốn đổi đề tài:

- Cục phó, vừa rồi tôi vẫn luôn đề ý, ngài đang viết cái gì...

Time Servant đưa tờ giấy ở dưới cùng đã viết đầy chữ cho Francis:

- Ta đương nhiên là đang luyện tập viết bút máy, nếu không cần gì phải dùng giấy và bút, đánh máy còn nhanh hơn nhiều.

Francis cầm lấy tờ giấy, phát hiện trên giấy đều là những bài về khó đọc tiếng Trung.

Giây phút này, hắn thật không biết người trước mặt rốt cuộc là sâu không

thể lờng, hay chỉ đơn thuần là quái thai...

Chương 11 : Ba bang phái một lần gặp mặt

Cho dù bề ngoài giả vờ giống như một người kiên cường, nhưng trên bản chất Tả Đạo vẫn là một kẻ gian xảo. Hắn là một người thông minh, chỉ tốn ba ngày đã nhờ vào bang phái đồng bọn hỗ trợ trao đổi, cùng với nói bóng nói gió, cố ý dẫn dắt khi đối thoại, đã nắm được bảy tám phần tình hình của nhà tù Tide từ trên xuống dưới.

Đầu tiên, nơi này có ba bang phái chủ yếu. Thứ nhất là bang giặt ủi của bọn họ, bang phái này không có lão đại thực chất, bởi vì lão đại đời đầu sáng lập nên bang phái này là một thiên tài. Mặc dù vị thiên tài kia nhiều năm trước đã không còn ở nhân thế, nhưng phương thức vận hành bang phái do hắn nghĩ ra, đến nay vẫn đang hoạt động một cách gọn gàng trơn tru.

Trái với những bang phái khác, các thành viên của bang giặt ủi có ý thức đoàn đội rõ ràng hơn, mà loại ý thức này hình thành dựa vào sự không tín nhiệm giữa các thành viên. Tuy nghe có vẻ mâu thuẫn và hoang đường, nhưng trong hoàn cảnh đặc thù này lại hoàn toàn có thể xảy ra.

Nguyên nhân là giữa đám tù phạm của nhà tù Tide vốn rất khó xây dựng quan hệ tín nhiệm bền vững, nơi này bất cứ người nào cũng có thể cười đâm sau lưng người một dao. Bọn họ đều là kẻ điên, lúc nói dối biểu tình có thể còn bình tĩnh hơn hơn nói thật, hoặc là kỹ năng diễn xuất đã đạt đến cấp bậc nhận giải thưởng điện ảnh rồi. Bọn họ giết người không cần lý do, bị giết cũng chưa chắc đã sợ. Giao tiếp với loại người như vậy, đạo đức và lễ thường đều trở thành rắm chó, tín nhiệm dĩ nhiên cũng chỉ là nói suông.

Đã khó xây dựng, vậy thì dứt khoát vứt bỏ, đây là cách làm của bang giặt ủi. Quy củ quan trọng nhất của bọn họ là “ít thăm dò”, cái này không phải là cấm người đi hỏi thăm tin tức, mà là không cho phép các thành viên điều tra lai lịch của nhau. Các người không phải đang kết giao bạn bè, mà chỉ là trợ giúp lẫn nhau, lợi dụng lẫn nhau mà thôi. Cho nên chỉ cần nhớ mặt thành viên cùng bang là được, còn như tên họ, lui tới, tín ngưỡng, quan điểm, tất cả đều không quan trọng. Nếu như có thể, cho dù người khác đưa vòng điện trên cổ tay đến trước mặt người, người cũng đừng nhìn xem hắn

tên gì.

Dưới khuôn mẫu này, bang giết ử mới có thể thực hiện được những quy củ còn lại.

Chỉ cần sau khi gia nhập người trao đổi tin tức, trợ giúp người trong bang, như vậy có một ngày khi tình huống không tốt xảy ra với người, người trong bang cũng sẽ giúp người. Nhưng không ai ép người vào thời khắc nguy cấp phải đứng ra giúp đồng bạn, chuyện này không cần thiết. Nếu thật sự gặp phải tình huống sống còn, người hoàn toàn có thể khoanh tay đứng nhìn, sau đó sẽ không ai khiển trách. Đương nhiên nếu như người gặp phải tình huống cần người khác liều mình cứu giúp, cũng đừng mong sẽ có người cứu người.

“Quân tử kết giao nhạt như nước, đại nạn ập đến từng người bay”, đây là quan hệ giữa bang chúng của bang giết ử. Mọi người trong lòng hiểu được, chạm đến là dừng, chúng ta không ai quen biết ai, cũng không ai hiểu rõ ai, chỉ nhận ra tướng mạo của đối phương mà thôi. Bình thường lợi dụng lẫn nhau, lúc có thể giúp thì giúp một tay, không giúp được thì cứ giả vờ như không thấy.

Không ai ra lệnh cho người, người cũng đừng nghĩ đến chuyện ra lệnh cho người khác. Bang giết ử không có lão đại, chỉ có người mới và người cũ, thành viên cũ cũng không có tư cách ra lệnh cho thành viên mới, mọi người đều như nhau, đều bình đẳng. Đây là quy củ cao minh nhất do vị lão đại đời đầu năm xưa định ra, bản bang chỉ có quy định chứ không có người nắm giữ quyền lực, như vậy cũng sẽ không có chuyện một số người tùy ý sửa đổi quy định để thu được lợi ích. Ai không hài lòng với quy định này thì có thể rời khỏi.

Nếu có người ở trong bang mà không bao giờ cung cấp tin tức hoặc trợ giúp người khác, chỉ muốn kiếm cơm ăn, vậy cũng không quan trọng. Quy củ là bang chúng giám sát lẫn nhau, xác nhận có loại người này thì ghi nhớ ở trong lòng, nhưng không thể nói ra, bởi vì dùng miệng nói có khả năng xuất hiện tình huống ăn không nói có và bịa đặt ác ý. Dù sao người cứ yên lặng nhớ mặt của người kia, cho dù đối khu giam giữ cũng vẫn nhớ kỹ. Lâu ngày nhiều người nhớ tướng mạo của hắn, người nọ sẽ bị cô lập, cũng xem như mất đi bang phái che chở.

Những chuyện như vậy... các loại biện pháp thực hành cụ thể, đã hình thành

một bộ quy định bang phái đầy đủ, hoàn toàn do quy tắc ngầm tạo thành.

Mà bộ quy định này vừa khéo là chế độ hành chính có sức tập hợp lớn nhất, cũng thực tế hữu hiệu nhất trong nhà tù Tide. Đây thật ra là một loại dân chủ kỳ quái, một loại dân chủ thích hợp với một đám người đặc biệt dưới hoàn cảnh cực đoan.

Thành viên của bang giặt ủi không thể suy đoán ý nghĩ trong lòng bang chúng khác, mỗi người đều sợ mình bị cô lập, cho nên vẫn chiếu theo quy củ làm việc. Bọn họ không có điều kiện, cũng không có lý do chĩa mũi dùi hoặc hăm dọa người trong bang, bởi vì bọn họ căn bản không biết nhau. Điều này tạo ra một bầu không khí tương đối bình đẳng, còn sinh ra cảm giác an toàn khi ở trong tập thể.

Phía trên đại khái là hình mẫu vận hành của bang giặt ủi, kế tiếp nói một chút về bang phái thứ hai, bang giám ngục.

Đây cũng không phải bang phái do toàn bộ giám ngục tạo thành, thành phần chủ chốt vẫn là phạm nhân. Nhưng đã có tên như vậy, không khó đoán được quan hệ giữa bọn họ và giám ngục.

Lão đại của bang giám ngục, hoặc có thể nói lão đại sau màn, đó là trưởng bảo vệ của nhà tù Tide, được gọi là “con nhện Tây Ân”. Dưới tay hắn có một số giám ngục cấp cao, mỗi khu giam giữ bố trí một người. Bọn họ chính là người mỗi ngày đứng trên lầu hai của khu giam giữ nhìn xuống phía dưới tuyên bố giải tán, kiểu dáng đồng phục khác với giám ngục bình thường, có quyền truyền đạt một số mệnh lệnh với giám ngục cấp thấp. Đương nhiên giữa giám ngục cấp cao cũng chỉ biết mã số, hơn nữa không biết rốt cuộc có bao nhiêu người cùng cấp. Tây Ân chưa từng triệu tập tất cả giám ngục cấp cao dưới tay trong cùng một thời điểm, chuyện này cũng đã được trưởng cai ngục quy định.

Mà những phạm nhân dưới trướng của bang giám ngục, tính chất cũng gần giống như kẻ phản bội. Bọn họ chính là phái hợp tác mà người ta thường gọi, tâm lý còn mong đợi lúc sinh thời có thể sống sót rời khỏi cái nơi như địa ngục này, vì vậy lựa chọn làm việc cho giám ngục.

Bang phái này hình thành là do Tây Ân một tay sắp đặt, hắn cảm thấy phát triển một thế lực như vậy trong đám phạm nhân có thể giúp đỡ quản lý, nói không chừng một ngày nào đó những người này sẽ phát huy tác dụng.

Mà người gia nhập bang giám ngục cũng đạt được lợi ích thực tế nhiều nhất. Bọn họ đánh nhau thường sẽ không bị giám ngục truy cứu, mỗi ngày phụ trách phát cơm ở phòng ăn, vì vậy cũng được hưởng thụ cơm nước không phải như tương, còn có thể được bảo vệ ở một mức độ nhất định. Ví dụ như một bang chúng lúc tự do hoạt động cảm giác được có người muốn giết hẳn, có thể đứng gần giám ngục một chút, giám ngục biết hẳn là người của bang giám ngục thì sẽ không đuổi đi.

Điều kiện để vào bang giám ngục không cao, chỉ cần không phải thành viên của tổ chức phản kháng, không phải tội phạm chính trị, không phải người có tinh thần bất thường. Người nguyện ý thì cứ đi tìm những tù phạm trên mu bàn tay có hình xăm con nhện nói một tiếng, bọn họ sẽ giúp người an bài, không đến hai mươi bốn giờ hình xăm kia cũng sẽ xuất hiện trên tay người.

Có điều ba quy định phía trên đã đủ loại trừ phần lớn phạm nhân trong nhà tù Tide, còn lại người phù hợp với điều kiện, cơ bản là một số người siêu năng lực chỉ vì thỏa mãn ham muốn cá nhân mà gian dân cướp bóc. Bọn họ đều sở hữu thực lực tương đối mạnh, cho nên không thích hợp nhốt ở các nhà tù dành riêng cho người siêu năng lực khác trên thế giới.

Bang giám ngục và bang giặt ủi đều nhìn giống như “dân lành”, nhưng thực ra lại có khác biệt về bản chất, cho nên trước giờ không hợp nhau lắm. Bang giặt ủi là một bang phái dùng sinh tồn làm mục đích, dĩ nhiên lấy phòng thủ làm chủ đạo, sẽ không chủ động xung đột với đối phương. Bang giám ngục cũng không dám áp bức người của bang giặt ủi, duy trì sự cân bằng tế nhị.

Cuối cùng nói một chút về bang phái thứ ba. Bang phái này không có tên gọi, thành viên của bang hội không cần nhớ mặt đồng bạn, cũng không cần xăm hình. Đối khu giam giữ cũng không quan trọng, rất nhanh sẽ có thể tìm được đội ngũ. Điều kiện vào bang cũng là đơn giản nhất trong ba bang phái, chỉ cần khuynh hướng tính dục giống với giới tính của mình là được.

Mỗi ngày lúc tự do hoạt động, tại sao đám phạm nhân ở mỗi khu giam giữ đều phải xuống tầng chót đi dạo? Tại sao giám ngục trên lầu chỉ đứng ở góc hành lang chứ không qua lại tuần tra? Đáp án là trên lầu có một đám đàn ông, ở trong những phòng giam không thể đóng cửa, trên chiếc giường không có cả khăn trải giường, hoặc là trên đất, trên tường... Được rồi, chỗ

này lược bớt một chút nội dung, dù sao phần lớn cũng chỉ là ngữ khí trợ từ.

Trong bang phái này có một số người là bẩm sinh, đương nhiên cũng có một số sau khi đi vào bị bẻ cong. Giữa bọn họ có hiểu rõ “sâu sắc”, cảm tình “thấm thiết”, có thể tín nhiệm lẫn nhau, cùng chung kẻ địch.

Hai bang phái khác đều duy trì trung lập với bọn họ, loại trung lập này có lẽ đại biểu cho thấu hiểu và tôn trọng, hoặc là chán ghét và bài xích, không ai biết, cũng không ai nói về chủ đề này...

Tính chất cơ bản của ba bang phái lớn trong nhà tù Tide đại khái là như vậy. Còn lại một số bang phái nhỏ, cũng không được ổn định bằng ba bang phái này. Thay đổi khu giam giữ, thành viên tử vong, nội bộ tan rã vv, có nhiều nguyên nhân rất dễ khiến cho bang phái nhỏ tiêu vong.

Tả Đạo vào được bang giặt ủi có thể nói là rất may mắn. Nếu như không gia nhập, hẳn có thể sẽ phải đi lại một mình giống như phần lớn người trong nhà tù. Dù sao chuyện mà hắn làm ở quận Long, khiến hắn bị phán định là nhà âm mưu cùng với kẻ điên, bang giám ngục không cần loại người này. Còn như bang phái thứ ba... có một lần lúc tự do hoạt động, Tả Đạo rãnh rỗi nhàm chán muốn trở về phòng giam để ngủ, kết quả khi đi qua hành lang, bị hình ảnh tùy ý liếc thấy khiến mắt chó tổn thương, lưu lại ám ảnh tâm lý vĩnh viễn.

Đón đọc chương mới nhất tại Tàng Thư Viện.

.....

Ngày 19 tháng 5, mười giờ sáng, nhà tù Tide.

- Người được gọi tên, đi thẳng qua cửa bên kia, thay đổi khu giam giữ. Một tên giám ngục cấp cao đứng ở lầu hai phát biểu như được lập trình, lần lượt gọi tên của phạm nhân.

Mỗi ngày Tả Đạo đều ghi nhớ số hiệu của tất cả giám ngục ở khu giam giữ này. Hắn rất tinh mắt, trí nhớ cũng rất tốt, không cần đến quá gần, chỉ liếc nhìn một cái là có thể ghi nhớ số hiệu. Theo hắn quan sát thống kê, bắt đầu tính từ ngày 16, hôm nay là ngày thứ tư, tỉ lệ thay thế giám ngục cấp thấp mỗi ngày là hơn 50%, còn giám ngục cấp cao cũng đã đổi một người. Tỉ lệ thay đổi phạm nhân mỗi ngày hiển nhiên thấp hơn giám ngục, khoảng 20%,

tính ngẫu nhiên rất rõ ràng. Bởi vì từng xuất hiện trường hợp có người hôm qua vừa đổi vào, hôm nay lại bị đổi đi.

- Tả Đạo.

Nghe tên mình được gọi, Tả Đạo sửng sốt một chút, sau đó rời khỏi đám người, đi về phía cánh cửa giám ngục đã chỉ. Còn có mười mấy tên phạm nhân khác đi cùng với hắn.

Giám ngục bên cạnh cửa tính toán một chút, nhân số đã đủ, liền theo bọn họ đi vào hành lang. Trong nháy mắt khi hắn đóng cửa điện tử sau người, lại nghe được một tiếng kêu run rẩy.

Nguyên lai là một tên phạm nhân trước người Tả Đạo bị vòng điện giật cho toàn thân co rúm kịch liệt, rất nhanh miệng sùi bọt mép ngã xuống đất.

Giám ngục thở dài, dùng máy truyền tin trên đồng phục nói:

- Ta là 00668, nơi này có người bất tỉnh, hoài nghi là mạo danh đổi khu.

Sau khi giao tiếp mấy câu, cửa điện tử phía sau hắn do giám ngục bên kia mở ra. Cửa vừa mở, chỉ thấy giám ngục bên kia khu giam giữ đang kẹp một tù phạm đứng cũng không vững, nói:

- Cái gã chỗ ngươi thế nào rồi? Đã chết chưa?

00668 nhìn phạm nhân ngã dưới đất khóc miệng sùi bọt mép kia, trả lời:

- Có vẻ còn không chết được.

Hắn khó chịu lắm bầm một câu:

- Thật phiền phức.

Tiếp đó đi qua kéo người nọ tới bên cạnh cửa điện tử giống như kéo xác chết, một lần nữa ném vào khu giam giữ, lại nhận lấy tên phạm nhân lão đảo từ trong tay giám ngục phía bên kia.

00668 nắm cổ áo hắn nói:

- Giật không chết ngươi!

Hắn đẩy phạm nhân kia một cái:

- Đi!

Cửa điện tử một lần nữa đóng lại.

Đây là lần đầu tiên Tả Đạo thấy có người kích động vòng điện, nhìn có vẻ là hai người này đã thông đồng từ trước, người nên đi thì ở lại, tìm một người khác thay mình đôi khu giam giữ.

Từ tình hình này mà phán đoán, chỉ cần trên cổ tay đeo thứ đồ chơi kia, e rằng hệ thống của nhà tù quy định người đến chỗ nào thì người phải đến chỗ đó. Tại khoảnh khắc cửa đóng lại, dưới một loại tín hiệu điện tử phân biệt, hai cái vòng điện không phù hợp với vị trí khu vực sẽ khởi động. Hơn nữa... đồng phục cơ giới của những giám ngục kia tính năng hiển nhiên không tệ, có thể dùng một tay kéo một người đàn ông trưởng thành đi.

Theo giám ngục áp giải đi thẳng về phía trước, Tả Đạo cúi đầu im lặng không nói gì. Mấy ngày nay gánh nặng tâm lý của hắn dần dần tăng lên, càng hiểu rõ tình hình của nhà tù này, càng cảm giác được thế nào là giọt nước không lọt.

Không chỉ vị trí địa lý và phòng ngự của kiến trúc vững như thành đồng, điểm đáng sợ nhất của nhà tù này là khuôn mẫu quản lý bên trong khiến người ta ghê tởm. Đây là do các đời trưởng cai ngục của nhà tù Tide trải qua vô số sự kiện vượt ngục và phản kháng, tích lũy kinh nghiệm, từng bước hoàn thiện những quy tắc này.

Từ chỗ bang giết ử, Tả Đạo quả thật đã dò la được tin tức của Blood Owl, hắn cũng bị nhốt trong khu giam giữ bình thường, không gia nhập bất kỳ bang phái nào. Nhưng cũng chỉ biết như vậy mà thôi, người báo cho Tả Đạo tin tức này đã gặp Blood Owl trong khu giam giữ một tuần trước, sau đó hắn liền bị đổi đi. Tả Đạo muốn nhờ hắn chuyển lời cho Blood Owl, nhưng một chút hi vọng nhỏ nhoi này cũng đã tiêu tan.

Lúc này Tả Đạo chỉ có thể mong đợi, một ngày nào đó sẽ gặp được một bang chúng nhận biết Blood Owl, hơn nữa ở cùng một khu giam giữ với Blood Owl, để hắn chuyển lời giúp mình, bảo Blood Owl đến phòng giết ử gặp mặt. Nhân tiện cầu nguyện ngày hôm sau Blood Owl và mình sẽ được phân vào cùng một phòng giết ử.

Đương nhiên xác suất này khá mong manh.

Đi một hồi trong hành lang, 00668 dẫn đám phạm nhân Tả Đạo vào một

thang máy. Thang máy này giống như một container lớn, sau khi cửa đóng lại hoàn toàn không cảm giác được phương hướng di động, chỉ có thể nghe được một chút tiếng máy móc đang vận chuyển.

Khoảng chừng một phút sau, cửa thang máy mở ra, phía trước là một hành lang giống như lúc tới. 00668 đẩy bọn Tả Đạo ra ngoài, rất nhanh đã đến một khu giam giữ mới. Sau khi vừa quát vừa đuổi bọn họ đến nơi được chỉ định, nói mấy câu với giám ngục cấp cao ở nơi này, 00668 liền rời đi.

Đám người Tả Đạo bị mấy tên giám ngục ở nơi này phân biệt dẫn đi, chuẩn bị nhận phòng giam mới. Hắn đi tới trước theo sự chỉ huy của giám ngục, còn chưa đi được mấy bước, đột nhiên bị một bóng người cao lớn ngăn cản. Tả Đạo ngẩng đầu nhìn lên, trong nháy mắt này hắn thật không biết mình nên lộ ra biểu tình gì.

Kinh ngạc? Kinh động? Kinh hãi?

Tả Đạo cuối cùng vẫn khôi phục diện mạo tiêu chuẩn như cười mà không cười, nửa vui nửa buồn của hắn:

- Anh hùng hãy khoan động thủ, nghe bản đạo nói một lời!

- Này, nói nhằm gì đấy, đi mau!

Giám ngục đứng sau người Tả Đạo vừa nói vừa đi vòng qua bên cạnh hắn, nhìn thấy Blood Owl liền ngăn ra, thân thể khựng lại một giây mới nói:

- Làm gì, Blood Owl, ngươi lại muốn gây rối à?

Mặc dù trên vòng điện của Blood Owl có khắc tên thật Chev Gillies, nhưng vì ngày hắn vào tù rất náo động, sau khi vào tù lại gây ra không ít xôn xao, cho nên tất cả giám ngục đều biết hắn gọi là Blood Owl.

Khóe miệng Blood Owl cười gằn:

- Không có gì, trưởng quan, chẳng qua ta cảm thấy người này hơi quen mắt mà thôi.

Hắn nghiêng người, để Tả Đạo và giám ngục kia đi qua.

Giám ngục nghe vậy cũng không nhiều lời, liếc nhìn Blood Owl một cái, liền dẫn Tả Đạo lên lầu.

Hai phút sau, Tả Đạo ngồi một mình trong phòng giam, tên kia giám ngục

đã rời khỏi. Hắn trừng mắt nhìn ra cửa, chờ đợi...

Người nên tới vẫn đã tới, bóng dáng to lớn của Blood Owl xuất hiện ở cửa phòng giam. Hắn chậm rãi đi đến, nói:

- Bây giờ nghỉ lại, tất cả đều bắt đầu từ lúc người đưa cho ta cuộn băng video ở Venice.

Blood Owl dừng một chút, sau đó hỏi:

- Người có phải là thủ hạ của Thiên Nhất không?

- Phải... không phải... không phải... phải...

Tả Đạo nói năng lộn xộn, không đầu không đuôi.

- Đầu óc người bị chập mạch rồi à? Mặc dù ta khá giỏi về sinh vật học, nhưng nếu người muốn ta sửa chữa một chút...

Lời đe dọa của Blood Owl còn chưa nói hết, sự nhanh trí của Tả Đạo đã giúp hắn tìm được phương pháp diễn tả chính xác:

- Lúc đó không phải, sau đó cũng không phải, nhưng gần đây thì đúng.

- Hả, như vậy người làm sao bị nhốt vào đây?

Lúc này Blood Owl cũng không thể xác định Tả Đạo có phải là người mà Thiên Nhất phái tới tiếp ứng hay không. Suy nghĩ đến năng lực chập chờn của Tả Đạo, hắn quyết định trước tiên hỏi một chút vấn đề khác để thăm dò.

- Ừm... ta làm một số thẻ tín dụng, muốn đẩy mạnh nhu cầu trong quận, sau đó... ta đi tự thú.

Tả Đạo đáp:

- Cứ như vậy đi vào.

- Người tự thú?

Câu này của Blood Owl hiển nhiên là hỏi ngược lại.

- Ha... ha ha...

Khóe miệng Tả Đạo co giật, cười khan mấy tiếng, trong mắt tràn đầy vẻ chua xót:

- Là như vậy, ông chủ... cũng chính là Thiên Nhất bảo ta đi vào, để...

Hắn nói đến đây đột nhiên khom người, rón ra rón rén đi đến cửa phòng

giam, lăm la lăm lét nhìn quanh một vòng, xác nhận bên ngoài không có người nghe lén mới quay vào, hạ thấp giọng nói:

- Để ta thuật lại kế hoạch vượt ngục cụ thể cho người.

Blood Owl cười nói:

- Rốt cuộc đã đến, rất tốt, ta đã sắp không nhẫn nại được, muốn đại náo một phen rồi.

Hắn đột nhiên nghĩ tới điều gì:

- Đúng rồi, hắn nói nhờ ta giúp hắn vớt một người ra ngoài, là ai?

Tả Đạo không chần chừ, lập tức trả lời:

- Người nọ gọi là God Key, bị giam ở khu vực đóng kín vĩnh viễn trong khu giam giữ đặc biệt, cuối năm ngoái bị Trà Tiên bắt ở Australia. Ông chủ nói hắn là một trong những người mà Nghịch Thập Tự nhất định phải chiêu mộ.

- Nghịch Thập Tự?

Blood Owl nói:

- Là thứ đồ chơi gì? Tổ chức do cái gã tên Thiên Nhất kia tự mình thành lập sao?

Tả Đạo nói:

- Vấn đề này quá phức tạp, ta cũng không giải thích rõ được. Không bằng chờ vượt ngục thành công, tự người đi hỏi hắn.

- Thực ra ta cũng không hứng thú lắm.

Blood Owl nói:

- Bây giờ nói tỉ mỉ một chút về kế hoạch kia đi...

Chương 12 : Cướp thần vụ (thượng)

Ngày 21 tháng 5, giữa trưa, quận Tinh Nguyệt Liên.

Một lượng thần vụ Hades ẩn giấu dưới eo biển Malacca đã thuận lợi chuyển đến quận Tinh Nguyệt Liên, công việc đưa hàng lên tàu đang được tiến hành. Chung quanh bến tàu bị phong tỏa chặt chẽ, quân đội đóng tại bản địa và quân đội trực thuộc HL đều phái ra rất nhiều nhân thủ để bảo vệ, hơn nữa những người này chỉ là nhân viên phụ trách canh gác trên bờ mà thôi.

Bởi vì trước đây không lâu quận Long lâm vào trạng thái chiến tranh, áp lực của phía HL Châu Á rất lớn, không thể điều đủ binh lực tác chiến đến tham gia vận chuyển trên biển, cho nên phía Thiên Đô trực tiếp phái hạm đội ở cứ điểm Tây Thái Bình Dương, đảm nhiệm vận chuyển thần vụ lần này.

Cứ điểm tổng cộng đã xuất động sáu chiếc tàu con thoi bọc thép, trên thân tàu màu đen in dấu hiệu hình thoi có hai đường sao chạy vòng quanh. Dấu hiệu này đại biểu cho lực lượng quân sự vũ trang mạnh nhất của đế quốc, các đơn vị tác chiến bình thường thì không in hình này.

Từ hạm trưởng đến thủy binh đều là binh hùng tướng mạnh, tổng cộng có hơn ba mươi binh sĩ là người cải tạo, thuyền cứng pháo lớn, trình độ kỹ thuật của vũ khí trên tàu rất kinh người. Dựa vào sáu chiếc tàu con thoi bọc thép này, nếu tấn công về phía bắc, trong hai mươi tiếng là có thể đánh hạ phủ Anh.

Tổ hợp một chiếc tàu chính và năm chiếc tàu bảo vệ như vậy, đó là bố trí vận chuyển theo quy định cao nhất. Lúc trước khi đưa Blood Owl vào tù đã dùng một lần, nhưng hạm đội khi đó là của tổng bộ HL Châu Á, sức chiến đấu không cùng một cấp bậc với hạm đội hoàng gia lần này.

Cũng như trước đây, sẽ do một người trong Thập Thiên Vệ phụ trách lần hộ tống thần vụ này.

Cái gọi là Thập Thiên Vệ, giống như mười đại cao thủ của đế quốc do hoàng đế bổ nhiệm. Trung thành, mạnh mẽ, bất kỳ một người siêu năng lực nào thành tâm cống hiến cho đế quốc, chỉ cần phù hợp hai điểm này là có tư cách trở thành Thập Thiên Vệ.

Nhưng đã gọi là mười Thiên Vệ, chứ không phải trăm Thiên Vệ, ngàn Thiên Vệ, dĩ nhiên là chỉ có mười người. Cho nên dưới điều kiện trung thành, chỉ có những người mạnh nhất trong số người mạnh mới có thể chiếm được một danh ngạch.

Cho dù là tiểu tốt mới vào quân đội trực thuộc HL, tân binh của quân địa phương, hay là vệ sĩ tư nhân của những vương tộc kia, chỉ cần có cơ hội dựa vào vũ lực khiến hình ảnh chính trị vượt qua quần chúng, mục tiêu cuối cùng của bọn họ chính là Thập Thiên Vệ. Đương nhiên, đám tân binh tiểu tốt vừa gia nhập đế quốc phần lớn đều không biết đến sự tồn tại của Thập Thiên Vệ. Trong thế giới mà cuộc sống của bình dân và người siêu năng lực hoàn toàn tách rời, học văn cũng được, luyện võ cũng được, chỉ khi không ngừng trèo lên, mới có thể nhìn thấy quang cảnh mà trước đây ở tầng dưới chót không nhìn thấy được.

Từ thời đại đế quốc thống nhất, Thập Thiên Vệ vẫn luôn tồn tại. Bọn họ là phòng tuyến cuối cùng, tượng trưng cho vũ lực cao nhất. Tuy thành viên sẽ tiến hành thay đổi, nhưng các đời Thập Thiên Vệ chưa từng có người năng lực dưới cấp Hung. Nói cách khác, bọn họ tuyệt đối đứng ở đỉnh cao của người siêu năng lực trên tinh cầu này.

Trên lý thuyết Thiên Đô là thành thị không thể công phá, nhưng nếu thật sự bị công phá, đế quốc vẫn còn có Thập Thiên Vệ. Chỉ cần mười người này tồn tại, cho dù đối diện với nhân số chênh lệch, tình hình tồi tệ đến đâu, trừ khi là hành tinh bị hủy diệt, nếu không hoàng đế vẫn có thể đứng ở thế bất bại.

Trong thế giới loài người, một đồ vật hoặc là người, ý nghĩa tồn tại của nó càng quan trọng thì dĩ nhiên càng có giá trị.

Có thể tưởng tượng được đãi ngộ của Thập Thiên Vệ tốt như thế nào, bọn họ gần như có thể hưởng thụ cuộc sống làm gì tùy thích giống như vương tộc. Đương nhiên đi ức hiếp dân chúng thì được, bởi vì dân chúng không thể làm gì người, nhưng tốt nhất đừng nên phát sinh mâu thuẫn quá lớn với

đám quyền quý cũng là giai cấp thượng tầng, nếu không những ngày tốt đẹp sẽ không kéo dài lâu.

Một khi trở mặt với đế quốc, người có thực lực như Thập Thiên Vệ khẳng định sẽ bị ném vào nhà tù Tide. Hiện giờ trong nhà tù Tide đang nhốt một tên Thập Thiên Vệ tiền nhiệm như vậy, có điều chuyện này nói sau, tạm thời không đề cập đến.

Trở lại hành động vận chuyển lần này, Thiên Vệ phụ trách tên là Tasaka Moichi, bốn mươi tuổi, năng lực cấp Hung. Lúc trung học từng lỡ tay giết chết bạn học, cảnh sát định bắt hắn nhưng thất bại, còn khiến cho rất nhiều nhân viên cảnh sát bị thương.

Sau đó Tasaka bị phía HL bắt được, nhưng hắn không bị đưa vào trại cải tạo thiếu niên hay gì khác, bởi vì pháp luật chỉ là một loại công cụ, dùng hay không dùng, dùng như thế nào, đều nằm trong tay người có địa vị cao. Chỉ cần có tài năng xuất chúng, lại có thể phục vụ cho đế quốc, bọn họ sẽ không quản người giết chết dân đen nào, hoặc là chống cự làm hại mấy tên cảnh sát nhỏ.

Kẻ mạnh có thể hưởng thụ đãi ngộ đặc biệt mà kẻ yếu không có, mà kẻ yếu còn không có quyền lựa chọn chết như thế nào. Kẻ yếu, sống không có ý nghĩa, chết liền bị lãng quên, người chết đèn khô, sử xanh vô danh. Đây mới là quy luật như sắt thép.

Giống như Thuật Sĩ, đều là mười bốn mười lăm tuổi vì tài năng khác thường nên bị bắt, nhưng Tasaka lại đi lên con đường khác. Hắn gia nhập HL, tuyên thệ cống hiến cho đế quốc, trải qua hơn hai mươi năm dốc sức, hắn đã trèo lên đỉnh cao.

Tasaka hôm nay đã là cường giả trải qua rất nhiều trận chiến, đã có vốn liếng để coi thường người khác. Hắn là thành viên của Thập Thiên Vệ, ngạo mạn quần hùng. Theo như hắn thấy, loại công việc vận chuyển này căn bản là chuyện bé xé ra to, đã để cho Thiên Vệ đại nhân như mình đi áp tải, nào có ai dám coi trời bằng vung vung tới cướp hàng?

Nhưng có một người khác lại không nghĩ như vậy...

Time Servant đã dẫn theo Francis lên đảo trước một ngày. Từ sáng sớm hôm nay, hắn đã ngồi trong một quán trà cách vòng phong tỏa khá gần, rót

hết ly đến ly khác khiến ông chủ cũng muốn tới đánh người.

.....

Hôm nay khí trời quang đãng, tầm nhìn trên biển rất tốt, công việc vận chuyển trên đất liền vô cùng thuận lợi, dự tính có thể ra khơi sớm hơn so với kế hoạch ban đầu.

Tasaka với mái tóc ngắn, chòm râu phong trần, ngậm điếu thuốc ngồi trên một cây cột bên bến tàu. Gió biển thổi tới, hắn cởi quân phục trung tướng của HL ra khoác lên vai, bên trong mặc một chiếc áo cộc và một chiếc quần lửng, hình tượng giống như một tên quân phiệt xuất thân từ thủ lĩnh sơn tặc vậy.

- Trưởng quan, thần vụ cơ bản đã mang hết lên tàu, nửa giờ sau là có thể chuẩn bị xuất phát.

Hạm trưởng của tàu chính đi đến phía sau Tasaka báo cáo.

Tasaka thở dài một hơi, trả lời:

- Thượng tá, xem ra lần này ta sai rồi.

Hạm trưởng bị câu trả lời khó hiểu này làm cho sững sốt:

- Trưởng quan, ngài nói gì?

Tasaka đứng lên, nhảy xuống đất, vứt tàn thuốc nói:

- Dẫn người của người toàn bộ lên tàu, bảo vệ thần vụ, trên đất liền giao cho người của HL và quân địa phương phụ trách. Từ lúc này trở đi người toàn quyền chỉ huy, bất kể tiếp theo xảy ra chuyện gì, ưu tiên hàng đầu là bảo vệ thần vụ, hoàn thành công việc.

Tên thượng tá hạm trưởng kia ngơ ngác năm sáu giây, vẫn không có phản ứng, đoán chừng là đầu óc bị chập mạch rồi.

Tasaka nói:

- Đây là mệnh lệnh, lập tức chấp hành.

Lúc này đối phương mới vội vàng trả lời:

- Rõ... rõ! Trưởng quan!

Hắn chào một cái, nhanh chóng rời khỏi.

Tasaka thở dài, nhìn về khoảng đất trống bên cạnh không một bóng người, nói:

- Được rồi, ngươi và ta đều biết rõ, ngươi đã bại lộ rồi.

Mặt đất xi-măng phía trước biến thành nửa ngưng kết, từ từ nhô lên, dần dần biến thành một pho tượng hình người. Người đá màu xám kia nói:

- Ẩn nấp trong đất đến gần cũng bị ngươi phát hiện sao. Nhìn bộ đồng phục này, ngươi hẳn là quan chức lớn nhất ở đây, chẳng lẽ là...

- Thiên Vệ.

Tasaka tiếp lời, hùng hồn nói ra hai chữ kia, sau đó lại nói:

- Cướp thân vụ không phải chuyện một người có thể làm được, ngươi tuyệt đối không chỉ có một mình. Hơn nữa dám nhắm vào thân vụ, khẳng định cũng không phải tổ chức bình thường. Ta nghĩ kế tiếp ta sẽ không rảnh đi làm công việc chỉ huy gì đó nữa.

Hắn tiện tay ném quân trang trên vai ra:

- Đuổi tận giết tuyệt cũng phải tốn thời gian và tinh lực.

Chương 13 : Cướp thần vụ (trung)

Người xi-măng kia có năng lực cấp Bính, phụ trách trinh sát cho hành động cướp đoạt của Hình Thiên. Năng lực của hắn là dung nhập vào chất môi giới mà hắn tiếp xúc được, đồng thời đi xuyên trong đó.

Đây là một năng lực tương tự với thuật xuyên tường, nhưng có nhiều ưu thế hơn thuật xuyên tường. Ví dụ như lúc hắn ở trong sa mạc, có thể dung nhập vào hạt cát đi về phía trước. Bởi vì thân thể của hắn biến thành vật chất như hạt cát, sẽ không còn cảm thấy nóng, cũng sẽ không đói bụng, đổ mồ hôi, mất nước vv.

Hắn còn có thể dung nhập vào nước, từ lỗ chân lông hoặc khoang miệng tiến vào thân thể người khác, phá hủy kẻ địch từ bên trong.

Nghe đến đây, có thể các người sẽ cảm thấy năng lực này đại khái đã vô địch, cho nên ta phải giải thích một chút trước khi hắn đi đời, loại năng lực này vẫn có nhược điểm.

Đầu tiên, hắn phải dung nhập vào trong chất môi giới, chứ không phải biến hóa vô căn cứ. Nếu như hắn muốn biến thành đất, trước hết phải dùng một bộ phận thân thể tiếp xúc với đất, chứ không phải nói biến là biến. Tiếp theo, nếu như muốn “dung hợp”, khối lượng và thể tích của chất môi giới kia nhất định phải lớn hơn bản thân hắn. Ví dụ như hắn dùng ngón tay ngâm vào một ly nước, cũng không thể biến thành nước, bởi vì một ly quá ít. Thứ ba, những chất môi giới như không khí và ngọn lửa, hắn không thể tiến hành dung hợp. Tóm lại, lấy một ví dụ, nếu như hắn muốn trở thành phân thì phải nhảy vào hầm phân...

Ban đầu ta muốn đặt cho hắn một cái tên, nhưng nghĩ đến chuyện hắn lên đài chưa được năm trăm chữ đã ngã xuống, hơn nữa còn có một câu thoại long trọng, cho nên vẫn bỏ qua, đời này của hắn đã có giá trị rồi.

Trở lại chuyện chính, chỉ thấy Tasaka lách người một cái đã xuất hiện trước mặt người nọ, một tay nắm lấy cổ hắn.

- Người cảm thấy loại công kích này sẽ có tác dụng sao?
Trước khi đi đời, hắn quyết đoán nói ra một câu thoại tương đương với lập flag tử vong cho mình.

Tasaka không trả lời, nắm tay kia vung ra, đánh cho người xi-măng trước mặt vỡ nát.

Hắn phui phui bụi trên tay, cười lạnh nói:

- Đối diện với người năng lực cấp Hung, còn tự cho rằng loại năng lực này có thể bảo toàn tính mạng, buồn cười...

Cùng lúc đó, trong thành phố cách bến tàu năm cây số.

Trên tầng cao nhất của một tòa nhà có buộc một sợi dây thừng, dây thừng nối với một khinh khí cầu, bên trong khí cầu có hai người đang ngồi.

Một người mặc áo sơ mi tay dài, quần dài màu đen, tóc chải cẩn thận, vẻ mặt âm trầm giống như ông chủ của tiệm quan tài. Dưới thời tiết ba mươi độ, nhìn thấy gương mặt này của hắn giống như nhìn thấy mùa đông dưới mặt trời chói chang vậy.

Một người khác mang áo thun, quần đùi, dép lê, trên đầu còn đội một chiếc mũ rom, lúc này đang cầm một chiếc ống nhòm nhìn về hướng bến tàu.

- Thiên Vệ thật lợi hại! Một quyền giết chết một người, hơn nữa nhìn có vẻ là một người siêu năng lực.

Mắt của Gunsmith không rời khỏi ống nhòm một giây, cũng không quay đầu lại nói.

Gambling Snake ngồi dựa lưng vào mép khí cầu, nhắm mắt nghỉ ngơi. Hắn không mở mắt ra, chỉ nói:

- Người của Hình Thiên đã bắt đầu hành động?

Gunsmith nói:

- Hình như không, chỉ một mình hắn... chờ đã... tới rồi tới rồi, từ các con đường ở bốn phương tám hướng tràn đến.

- À...

Gambling Snake lẩm bẩm:

- Xem ra trong Hình Thiên có người không dựa vào mắt thường, vẫn có thể xác nhận chiến đấu giữa người siêu năng lực đang diễn ra.

- Vậy hắn dựa vào cái gì?
Gunsmith thuận miệng hỏi.

Gambling Snake nói:

- Trên lý thuyết, nếu như “năng lượng” có biến hóa khác thường, người siêu năng lực có thể cảm nhận được, có điều...

Hắn đứng dậy, nhìn về hướng bên tàu phía xa:

- Chỗ bọn họ mai phục ở cách xa vòng phong tỏa, người có thể cảm giác được biến hóa trong thoáng chốc ở khoảng cách như vậy... là vị thủ lĩnh kia của Hình Thiên sao...

- “Năng lượng” gì? Sao ta nghe không hiểu?
Gunsmith hỏi.

Gambling Snake nói:

- Chuyện này có cơ hội thì người đi hỏi ông chủ, nhưng đừng nói với hắn là ta bảo người đi.

Hắn ngồi xổm xuống, mở vali bên chân, từ bên trong lấy ra nòng súng, báng súng, ống ngắm, giá đỡ...

Gambling Snake vừa thành thạo lắp ráp súng bắn tỉa, vừa nói:

- Mặc dù Thiên Nhất đã nói rất xác thực, nhưng người thật sự có thể một viên bắn trúng mục tiêu cách năm cây số sao?

Hắn nhìn thật sâu vào cái gã bên cạnh ngay cả đông tây nam bắc cũng không phân biệt được:

- Không phải ta không tin người, nhưng chuyện này quả thật trái với quy tắc bắn lên thông thường. Khoa học kỹ thuật phát triển nhiều năm như vậy, tầm bắn cực hạn của đạn bắn lên cũng chỉ là ba cây số. Thiết kế như vậy là có nguyên nhân, bởi vì loại vũ khí như súng ống, nếu tầm bắn xa hơn e rằng không còn thích hợp cho loài người sử dụng. Người bình thường cho dù dùng ống ngắm phụ trợ, mắt thường nhìn thấy mục tiêu cách năm cây số, nhưng muốn nhắm chuẩn cũng khó như lên trời.

Bàn tay Gunsmith cầm ống nhòm vẫn không để xuống:

- Ta muốn bắn vào mắt trái của hắn.

Câu này của hắn khiến lời nói của Gambling Snake vừa rồi trở nên giống như đánh rắm.

Gambling Snake nghe vậy lại cười, động tác lắp súng vẫn không dừng lại:
- Ha ha ha... thật khiến người ta mong đợi.

.....

Chung quanh bến tàu.

Vòng phong tỏa của quân địa phương gần như trong phút chốc bị đột phá, lần này Hình Thiên có chuẩn bị mà đến. Bọn họ vốn là một tổ chức thượng võ, không hề dựa vào vũ khí khoa học kỹ thuật, chỉ dựa vào bản lĩnh của chính các thành viên, vì vậy người siêu năng lực đông đảo, thực lực mạnh mẽ, kinh nghiệm chiến đấu phong phú.

Trong năm trăm người Hình Thiên giết vào bến tàu, có hơn bảy phần là người siêu năng lực. Trong ba phần còn lại cũng có không ít nhân viên chiến đấu được cải tạo một bộ phận thân thể, nhưng bọn họ vẫn không thể chính diện đối kháng với người siêu năng lực, dù sao vũ khí giết người do quân chính quy đế quốc tạo ra vẫn mạnh hơn một chút.

Trên đường đi, đối diện với quân đội phổ thông ngăn chặn, các đội ngũ của Hình Thiên đều thế như chẻ tre, cuối cùng thuận lợi hội hợp bên bến tàu. Nhưng cũng vào thời khắc này, bọn họ toàn bộ đều dừng bước, bởi vì thủ lĩnh đi trước nhất đột nhiên không tiến lên nữa.

- Hóa ra là ngươi, Tào Sóc, thật không ngờ ở chỗ này lại gặp phải một trong số danh nhân trên bảng truy nã.

Tasaka thấy người trước mắt, bình tĩnh chào hỏi.

Nhưng ngoài mặt trấn định không có nghĩa là Tasaka không chột dạ, thực ra trong lòng hắn đã cảm thấy sự tình không ổn. Hắn tuyệt đối không ngờ thủ lĩnh của Hình Thiên lại tự mình dẫn theo nhiều người siêu năng lực như vậy, trực tiếp giết tới cướp đoạt thần vụ. Xem ra hôm nay nếu muốn toàn thân rút lui, rất có thể phải vứt bỏ thần vụ và sáu chiếc tàu kia.

Tào Sóc không trả lời Tasaka, hắn là một người rất ít nói, bình thường trong tình huống này sẽ có người chuyên môn phụ trách nói chuyện.

Chỉ thấy Gia Cát Trại cầm một chiếc quạt cỏ đi ra khỏi đám người, nói với Tasaka:

- Hạm đội phía sau các hạ tuy là binh hùng tướng mạnh, nhưng người cũng nhìn thấy đội hình bên phía chúng ta rồi. Nếu thật sự giao chiến khó tránh khỏi hai bên đều thiệt, như vậy không được hay cho lắm. Theo ngu kiến của tiểu sinh, không bằng chúng ta làm một giao dịch, thần vụ này... bọn ta mang đi tám phần, để lại hai phần, các người cũng dễ trở về báo cáo.

Tên hạm trưởng vừa rồi nhận được quyền chỉ huy, lúc này đang ở trên tàu quan sát tình hình ở bên tàu. Tuy hắn không nghe được lời của Gia Cát Trại, nhưng đại khái có thể đoán được bọn họ đang đàm phán với Thiên Vệ đại nhân, cho nên tạm thời không truyền lệnh khai hỏa. Một khi tình thế có biến, hắn sẽ lập tức hạ lệnh sử dụng các loại vũ khí cao cấp trên tàu, trực tiếp công kích, hủy diệt bên tàu cũng không sao, cố gắng tiêu diệt một hai trăm tên trước khi đám hung thần ác sát này xông lên tàu.

- Điều kiện như vậy sao...

Tasaka không biến sắc, nói một câu lấp lửng, ngoài mặt là đang suy nghĩ, kéo dài thời gian, nhưng thực ra trong lòng hắn đã bị Gia Cát Trại đánh động. Tào Sốc kia không dễ đối phó, hơn nữa nhìn thế trận của Hình Thiên, ít nhất đã sử dụng toàn bộ nhân mã của một quận lớn. Hạm đội phía sau mình liệu có thể đối được bao nhiêu binh lực của đối phương? Cho dù liều mạng sau đó thuận lợi chạy trốn, không phải thần vụ vẫn rơi vào tay đối phương sao? Kết thúc như hiện giờ, hoặc là dưới tình huống tổn thất lớn chạy về, khác biệt chẳng qua là Hình Thiên chết thêm một số người mà thôi, như vậy có lợi ích gì với mình?

Gia Cát Trại đoán ý qua lời nói và sắc mặt, biết kế này đã thành. Có câu là “binh lực gấp mười lần có thể bao vây đối phương, binh lực gấp năm lần có thể tấn công đối phương, binh lực gấp đôi có thể chia rẽ đối phương”. Phe lợi thế nắm quyền chủ động lựa chọn sách lược và phương thức chiến đấu, dưới tình hình như vậy, đàm phán khẳng định là chuyện mà phe yếu thế mong muốn.

Trong thời đại không có đạo đức ràng buộc và khí phách nhân nghĩa này, cái gì Thập Thiên Vệ, Bát Thiên Vệ, thật tưởng rằng hắn trung thành với hoàng đế lão tử sao? Hắn chỉ trung thành với cường quyền và thực lực, nếu như có một thế lực vượt qua đế quốc ở hai phương diện này, bọn họ hoàn toàn có thể quay sang gia nhập. Sự trung thành của bọn họ chẳng qua là giả

tạo, một loại biểu hiện dưới tình huống tính mạng bản thân không lo lắng mà thôi. Bởi vì đám người này quả thật mạnh đến mức rất khó bị uy hiếp tính mạng, cho nên mới không có trường hợp phản bội.

Nhưng loại giao dịch này cũng không phải phản bội, mà là cục diện hai bên đều thắng, kẻ thua chỉ có đế quốc mà thôi, vì vậy hoàn toàn có thể chấp nhận được.

- Chú ý chức trách và thân phận của người, Marbleman.
Một người đàn ông đi đến bên cạnh Tasaka, dùng ánh mắt khinh thường nhìn chăm chăm vào hắn nói.

Tasaka tức giận, giọng điệu đột nhiên trở nên có khí phách:
- Chuyện này không cần người nhắc nhở.

Hắn trừng mắt nhìn Time Servant, mũi thở phì phò, trong lòng suy nghĩ:
“Nguy hiểm thật... thiếu chút nữa đã đồng ý, còn may chưa nói ra khỏi miệng, nếu không trong báo cáo của tên khốn này nhất định sẽ viết bậy bạ. Chờ đã... sao hắn lại sẽ xuất hiện ở đây?”

Tào Sốc thấp giọng nói với Gia Cát Trại:
- Võ lực của người này... ở trên ta...

Gia Cát Trại nghe vậy trong lòng cả kinh, lần này tình thế lại hoàn toàn nghịch chuyển. Một tên Thập Thiên Vệ thì lão đại của chúng ta có thể ứng phó, nhưng bây giờ lại chui ra một kẻ thân phận không rõ, còn có thực lực kinh người như vậy. Đối diện với hai cao thủ tuyệt đỉnh và sáu chiếc chiến hạm, kết quả của trận chiến này e rằng rất khó dự liệu...

Trong thời khắc tế nhị này, tình thế lại một lần nữa nghịch chuyển.

Chỉ nghe một tiếng “phụp” kỳ quái.

Một giây sau, Time Servant và Tào Sốc đều lộ vẻ kinh ngạc. Lại qua mấy giây, tất cả mọi người trên bến tàu đều trợn to mắt, không dám tin cảnh tượng nhìn thấy trước mắt.

- Làm sao vậy?
Tasaka theo bản năng hỏi, bởi vì hắn phát hiện ánh mắt của mỗi người đều nhìn vào mặt mình. Hắn đột nhiên cảm giác được có chỗ không đúng, trên

má và sau đầu đều có cảm giác lạnh lạnh, giống như có dịch thể chảy xuống.

Lau bên má một cái, trên tay có dịch thể màu đỏ, là máu...

Khoảnh khắc này Tasaka mới ý thức được, thị lực bên mắt trái của hắn đã biến mất.

- Làm sao... có thể...

Tasaka lẩm bẩm. Hắn không hiểu, với thực lực Thiên Vệ của mình, vì sao mắt trái lại không nhìn thấy nữa, còn phải chờ lâu như vậy mới phát hiện ra.

Tasaka lão đảo xoay người, cúi đầu, nhìn thấy trên mặt đất phía sau mình có một chút dịch thể màu đỏ trắng xen lẫn, bắn ra theo một đường thẳng.

Hắn giống như hiểu được chuyện gì, nhưng lúc này đầu óc của hắn gần như đã ngừng hoạt động, cái chết lạnh lẽo đến gần...

Chương 14 : Cướp thần vụ (hạ)

Tasaka ngã lăn xuống đất, máu tươi từ đầu chảy ra, nhuộm đỏ mặt đất dưới người.

Hạm đội hoàng gia, Time Servant, Tào Sốc, Gia Cát Trại, Francis trốn ở phía xa... mỗi người nhìn thấy cảnh tượng này đều không thể tin vào mắt mình. Một Thiên Vệ lại bị một súng, vòn vẹn một viên đạn đã đoạt đi tính mạng.

Ngay cả Gambling Snake lúc này đang ở trong khinh khí cầu, cũng nhìn Gunsmith giống như nhìn sinh vật ngoài hành tinh. Trong nháy mắt vừa rồi, rất nhiều quan niệm của hắn đã hoàn toàn bị lật đổ.

Gunsmith giết người không cần phát đạn thứ hai, giống như câu nói luôn treo bên miệng lão Laure ông nội hắn: “Trên thế giới này không có ‘phát súng thứ hai’, giống như đời người không thể đi lại hai lần.”

Trong hoàn cảnh khí hậu cực lạnh đủ khiến cho thân thể tê dại, dùng tay trần cầm cây súng săn cũ kỹ không có ống ngắm, dùng mắt thường nhắm chuẩn con mồi, dựa vào trực giác trời sinh, khắc phục vô số nhân tố khiến mục tiêu phát sinh sai lệch, chẳng hạn như tốc độ gió, nhiệt độ, lực cản không khí, phản ứng trong nháy mắt của con mồi vv, trong vô hạn khả năng tìm được một phương thức có thể đoạt đi tính mạng con mồi, đây chính là đề bài mà Gunsmith trước mười tuổi đã học tập và nắm vững. Đến năm hai mươi tuổi, bắn trúng mục tiêu đã không còn là vấn đề hắn phải lo lắng, mà là bản năng giống như hô hấp.

Gambling Snake đã hiểu, tại sao Thiên Nhất lại bảo Gunsmith bỏ qua công trình tàu ngầm, đặc chế một cây súng bắn tia và một viên đạn đặc thù, vào thời khắc, địa điểm này, đi hoàn thành một cuộc ám sát như vậy... bởi vì hành động này trên thế giới cũng chỉ một mình Gunsmith có thể làm được.

Là một người siêu năng lực, Gambling Snake không giết được Thiên Vệ; là một thích khách, hắn cũng không thể dùng phương pháp của Gunsmith để

hoàn thành. Không có tay súng bắn tỉa nào dám nói mình có thể bắn trúng mục tiêu một trăm phần trăm, cho dù khoảng cách rút ngắn đến một trăm mét, dùng loại súng tiên tiến nhất, giết người và bắn bia vẫn là hai chuyện khác nhau.

Nhưng tên Gunsmith này nói bắn mắt trái là bắn vào mắt trái. Đạn bay qua khoảng cách năm cây số, bắn trúng con người, bắn vào trong não, xuyên qua hộp sọ, cuối cùng bắn vào trong lớp thép của một chiếc tàu con thoi đang đậu bên bến tàu.

Do đó mới xuất hiện cảnh tượng não và máu của Tasaka bắn ra trên mặt đất sau người hắn. Não trái bị phá hư, khiến đại não của hắn mất đi phần lớn công năng chuyển hóa nghe nhìn thành tin tức logic, khi hắn ý thức được thì đã là khoảnh khắc trước tử vong.

- Thật lợi hại, khinh khí cầu vốn không phải một nơi bắn lên hoàn toàn đứng yên, mà mục tiêu ở khoảng cách xa như vậy, chỉ cần hắn hơi nghiêng đầu một chút cũng sẽ ảnh hưởng đến kết quả. Người rút cuộc đã trải qua huấn luyện như thế nào mới có thể làm được như vậy.

Gambling Snake không nhìn được khen ngợi:

- Không... phải nói có thể làm được như vậy, đã không còn là vấn đề huấn luyện nữa. Thiên tài và kẻ ngốc thật sự chỉ cách nhau một đường sao...

Lúc này ông nhòm đang ở trên tay Gambling Snake, còn Gunsmith sau khi bóp cò đã biết kết quả như thế nào, cho nên hắn cũng không nhìn ông ngắm nữa, ngồi ở đó bắt đầu tháo súng:

- Làm sao? Người muốn học bắn à? Ta còn tưởng rằng người thích đến gần mục tiêu cắt cổ họng gì đó chứ.

- Chuyện này không liên quan gì đến yêu thích, tình thông giết chóc là do vận mệnh đưa đẩy, cũng không phải thứ ta theo đuổi.

Gambling Snake để ông nhòm xuống trả lời:

- Thầy giáo của ta từng nói với ta, kỹ thuật giết người càng tinh xảo thì càng có thể đến gần mục tiêu. Nhưng bây giờ xem ra, ở bất kỳ khoảng cách nào, chỉ cần phát huy kỹ thuật đến cực hạn thì đều có thể trở thành đại sư.

Gunsmith cười nói:

- Ha ha... ta không phải đại sư gì, về phương diện giết người thì người dạy ta còn được. Có điều số người mà ta giết quả thật không ít, dù sao Thiên Nhất muốn giết thì cứ giết đi. Nếu ta không ra tay, những kẻ đó sớm muộn

gì cũng sẽ chết, nói không chừng còn chết thảm hơn một chút, trên mặt có thêm ký hiệu tà giáo gì đó.

Tốc độ tháo súng của hắn dĩ nhiên nhanh hơn tốc độ lắp ráp của Gambling Snake, chỉ phút chốc đã bỏ súng bắn tĩa vào trong vali.

Gambling Snake nói:

- Chuẩn bị rút lui đi, để ta phát tín hiệu.

Gunsmith đáp một tiếng, nhảy ra khỏi khinh khí cầu, đáp xuống trên sân thượng tòa nhà buộc một đầu khác của dây thừng.

Gambling Snake thì ở lại trong khinh khí cầu mảy mò mười mấy giây, sau khi xong việc liền dùng tư thế ngựa người về sau nhảy ra, giữa không trung dùng kiếm trong tay áo cắt đứt dây thừng buộc khinh khí cầu, cuối cùng ưu nhả đáp xuống đất. Hắn đứng lên, bước nhanh tới một cánh cửa duy nhất trên sân thượng, vặn tay nắm mở cửa ra, đối diện với cánh cửa lại là một bãi đậu xe ngầm.

Gunsmith không hề ngạc nhiên theo Gambling Snake đi vào, cửa một lần nữa bị đóng lại, cũng ngăn cách hai không gian khác nhau nối liền...

Cùng lúc đó, khinh khí cầu mà bọn họ từng ngồi chậm rãi bay lên cao, không tới ba mươi giây lại phát nổ giữa không trung. Tiếp đó một ngọn lửa màu đen bốc lên, tạo thành dấu hiệu thánh giá ngược to lớn giữa không trung, qua khoảng một phút mới tan đi.

Toàn thành phố đều có thể nhìn thấy cảnh tượng này, đương nhiên người trên bến tàu cũng có thể thấy được.

Sau khi Tasaka chết, hai bên cũng không biết là đang giằng co hay trợn tròn mắt, vẫn đứng ở đó hai ba phút không ai manh động. Lúc này đột nhiên nhìn thấy trên bầu trời trong thành phố phía xa xuất hiện một dấu hiệu như vậy.

Time Servant dường như hiểu được điều gì, nhưng vẫn còn rất nhiều chuyện mà trong đầu hắn nhất thời không thể nghĩ thông. Mà Gia Cát Trại không hổ là một tên quân sư, gặp phải tình huống này có thể nói là không suy nghĩ nhiều, trong phút chốc đã có phản ứng.

Hai người bọn họ khẳng định đều không nghe thấy tiếng súng cách đó năm cây số, nhưng đều nhìn thấy Tasaka bị bể đầu, hơn nữa biết phát súng này không tầm thường. Hiện nay trên thế giới ai có thể làm được chuyện này? Ai có thể dùng một phát đạn giết chết một Thiên Vệ? Người khác không đoán được, nhưng Time Servant và Gia Cát Trại lại có thể đoán được. Cho dù vừa rồi không đoán được, nhìn thấy dấu hiệu này hiện lên cách đó mấy cây số vẫn không hiểu sao?

Chiếc quạt cỏ của Gia Cát Trại khẽ lay động, vẻ mặt trở nên đắc ý:

- Nhìn xem, nhìn xem! Một súng vừa rồi là quân tiếp viện của bọn ta làm đấy, các hạ chắc cũng nhìn thấy rồi, bọn ta còn có kỳ binh! Cho dù người thuộc chi nhánh nào của đế quốc, nội dung giao dịch ban nãy ta đã nói rồi, bây giờ điều kiện không thay đổi, người nói xem có được không?

- Ha ha... ha... Ha ha ha ha!

Time Servant lại ngửa mặt lên trời cười lớn.

Chỉ có Tào Súc trong lòng hiểu rõ, Time Servant cười không phải vì không tin lời của quân sư, mà là căn bản không sợ. Một súng vừa rồi có thể giết chết cao thủ cấp bậc Thập Thiên Vệ như Tasaka, nhưng lại không giết được hắn...

Time Servant rất nhanh ngưng cười, từ trong túi lấy ra một chiếc điện thoại di động, nhanh chóng gọi một cuộc điện thoại, nói:

- Francis.

- Vâng... vâng, trưởng quan.

Francis dường như mới vừa khôi phục tinh thần lại.

- Người đi lên tàu tìm viên đạn kia, sau đó cùng với hạm đội rời khỏi.

Time Servant nói xong liền cúp máy, không chừa cho đối phương một giây nào.

Hắn lại xoay người, cao giọng nói:

- Đây là giấy chứng nhận của ta.

Bởi vì Time Servant và Francis đều mặc đồ thường, cho nên lúc này hắn lấy giấy chứng nhận trong túi ra, vung tay một cái, chuẩn xác ném vào trong tay một tên thủy binh trên tàu con thoi cách đó mấy chục mét:

- Bây giờ ta là quan chỉ huy cao nhất ở đây, ta ra lệnh nhiệm vụ vận chuyển

tiếp tục tiến hành, còn lại một chút thần vụ không cần mang lên nữa, tất cả tàu lập tức khởi hành. Thủ hạ của ta...

Nói đến đây, Francis đã nhanh chóng nhảy xuống bên tàu. Hắn đi tới bên cạnh Time Servant định nói gì đó, nhưng lại bị cục phó lão đại tiện tay đẩy một cái bay lên tàu.

Time Servant tiếp tục lời nói vừa rồi:

- Do thủ hạ của ta tiếp quản quyền chỉ huy hạm đội, ưu tiên bảo vệ thần vụ trên tàu, khởi hành đến đảo Địa Ngục, lập tức chấp hành.

Hắn xoay người, ánh mắt chỉ nhìn chằm chằm vào Tào Sóc:

- Đám quân phản kháng này để ta xử lý.

Gia Cát Trại cũng đoán được lời nói vừa rồi tám phần sẽ bị nhìn thấu, nếu kẻ bắn lên kia thật sự là người của Hình Thiên bọn họ, hắn cũng sẽ không há hốc mồm đứng ở đó một hồi như vậy. Hắn vừa thấy tình thế đột ngột biến đổi, liền muốn hiến một kế khác cho Tào lão đại của bọn họ.

Tào Sóc luôn trầm mặc ít nói, lúc này lại quyết đoán kịp thời, cao giọng ra lệnh:

- Ta đối phó với người này, các người và quân sư tấn công lên tàu, có thể giữ lại bao nhiêu tàu thì hay bấy nhiêu. Toàn lực chiến một trận, không thể tham sống sợ chết.

Gia Cát Trại thậm chí nói: “Không hổ là lão đại, vào thời khắc mấu chốt lại có suy nghĩ giống ta!”

Hắn cũng không nói nhiều, cầm quạt chấp tay thì lễ nói:

- Tuân lệnh!

Lập tức dẫn theo một đám huynh đệ xông lên. Có câu “ba mùa sát khí xông mây trận, lạnh lẽo đêm đêm tiếng mõ sâu”, đây là thời cơ ngàn vàng để chiến đấu.

Cướp tàu con thoi, mang theo thần vụ chạy trốn trên biển, đây là kế hoạch tác chiến ban đầu của Hình Thiên. Bởi vì trên đất liền cho dù đoạt được thần vụ cũng vô ích, bọn họ không thể vận chuyển số lượng lớn vật tư nguy hiểm ra khỏi quận này. Mà khi công việc chuyển hàng xuống tàu gần xong, chính là thời cơ tốt nhất để tấn công. Đàm phán được thì tốt, không được

thì lập tức cướp tàu, nếu có khả năng thì đánh trọng thương thậm chí giết chết Thiên Vệ, đây là phương án lý tưởng nhất.

Hiện giờ Thiên Vệ bị nhóm người Nghịch Thập Tự kia không biết dùng biện pháp quỷ quái gì bắn lên giết chết, đối phương lại chui ra một cao thủ thần bí. Tình huống tuy có biến hóa, nhưng cũng không khác lắm so với kế hoạch ban đầu, Gia Cát Trại vẫn có lòng tin ít nhất sẽ cướp được vài chiếc tàu.

Liên tiếp gặp phải biến động, các tướng sĩ của hạm đội hoàng gia không hề chuẩn bị tâm lý, vẫn là tên thượng tá hạm trưởng kia quyết đoán hét vào máy truyền tin:

- Toàn bộ nhổ neo! Lập tức khởi hành! Tất cả nhân viên chuẩn bị nghênh chiến!

Time Servant thấy đám người siêu năng lực của Hình Thiên đã tiếp cận chiếc tàu con thoi ở gần bến tàu nhất, liền lách người một cái, dùng tốc độ cực kỳ kinh người xông đến bên bờ, chắn ở trước mặt bọn họ.

Mấy chục người siêu năng lực đồng thời phát động tấn công Time Servant. Lúc này hắn có cả ngàn cách để chết, nhưng hắn chỉ dùng một phương thức nhẹ nhàng hóa giải nguy cơ.

Lấy Time Servant làm trung tâm, lực trường vô hình tỏa ra thành vòng tròn, ép vỡ mặt đất bên tàu, biến công kích của đám người siêu năng lực kia thành hư không, hơn nữa còn khiến cho tàu con thoi bọc thép trọng tải hơn hai ngàn tấn, còn chưa hoàn toàn nhổ neo, bị đẩy ra khỏi bến tàu mười mấy mét.

- Đám kẻ yếu không có bất kỳ giá trị quan sát nào. Trong cuộc đời các ngươi, đoạn thời gian có ý nghĩa nhất chính là xuất hiện cùng lúc với ta.

Time Servant lơ lửng giữa không trung, trong mắt đã hiện sát khí:

- Tới lĩnh giáo một chút, lực lượng vô hạn ngăn cách vạn vật thế giới.

Chương 15 : Cấp bậc cao luân chuyển

Sau khi giảng giải toàn bộ kế hoạch vượt ngục cho Blood Owl, lại qua ba ngày, Tả Đạo đã phát hiện một số tình huống khác thường ở khu giam giữ mới này.

Ngày 22, hắn cuối cùng không nhịn được, muốn đi tìm Blood Owl để nói chuyện này.

Khi đi vào phòng giam, cũng giống như lúc yên tĩnh, Blood Owl vẫn cùng với một lão già thảo luận gì đó. Theo Tả Đạo quan sát, hai người này cơ bản là như hình với bóng, còn thiếu ngủ chung với nhau mà thôi, hơn nữa gần như mỗi giây mỗi phút đều nói chuyện.

Nếu tình huống này xảy ra với một nam một nữ, vậy còn có thể giải thích được, khẳng định là hai người khác phái chưa kết hôn đang yêu nhau. Nhưng tình huống trước mắt lại xuất hiện ở một cuồng ma khát máu hơn ba mươi tuổi và một lão già ở trong tù nhiều năm, chẳng lẽ hai người này đã bí mật gia nhập bang phái lớn thứ ba ở nhà tù Tide?

- Chuyện đó... Owl huynh, tiểu đạo có chuyện muốn bàn bạc với huynh, có thể nói chuyện riêng không.

Tả Đạo lễ độ nhìn lão già một cái, lại khách khí nói với Blood Owl.

Kết quả câu trả lời hắn nhận được lại là:

- Bớt màu mè đi, có rắm mau đánh.

Tả Đạo thở dài, thầm nói: “Được rồi, trả lời như vậy nói lên người rất tín nhiệm lão già này. Vậy ta sẽ nói thoải mái, nếu như bị lão phát hiện điều gì rồi tố cáo chúng ta, ta cũng mặc kệ.”

- Ừm... đầu tiên, ba ngày rồi, giám ngục ở khu giam giữ này vẫn không đổi người nào.

Tả Đạo nói:

- Tiếp theo, nơi này tổng cộng có tám mươi lăm phạm nhân, trong đó có

hơn ba mươi người năng lực cấp Cường trở lên, tỷ lệ này đã gần một nửa rồi. Khu giam giữ lúc trước của ta có một trăm lẻ mấy người, chỉ có gần hai phần là cấp Cường trở lên.

- Ta tính toán một chút, trong ba ngày này, phạm nhân chuyển vào chuyển ra tổng cộng có năm mươi bảy người, mà hơn ba mươi người năng lực cấp Cường kia chỉ bị chuyển hai người. Những người khác bị đổi khu đều là loại nhân sĩ như ta. Ta cảm thấy nơi này có phải...

- Ha ha ha ha... rất lợi hại, anh bạn trẻ, mới ba ngày mà ngươi đã ghi nhớ số hiệu của tất cả giám ngục trong khu giam giữ, nhớ kỹ mỗi phạm nhân ở đây, hơn nữa còn biết cấp bậc đại khái của bọn họ, lại thống kê nhân số thay đổi khu vực... Lúc còn trẻ nếu ta có đầu óc như ngươi, cũng không đến mức bị nhốt vào đây.

Lão già cười ngắt lời Tả Đạo.

- Thằng nhóc ngươi làm sao biết nơi này có hơn ba mươi người năng lực cấp Cường trở lên?

Hai giây sau khi Blood Owl hỏi vấn đề này, lập tức ý thức được điều gì:

- À... cả chuyện đó ngươi cũng biết... đúng là đã xem thường ngươi rồi.

Về mặt Blood Owl hưng phấn, một tay nắm lấy cổ áo Tả Đạo:

- Không ngờ ngươi lại là một cao thủ giấu nghề, thực ra ngươi ít nhất đã là cấp Cường đỉnh cao đúng không. Hà... rất tốt, chọn ngày không bằng gặp ngày, chúng ta ở trong thân vụ vận dụng năng lượng có hạn trao đổi một chút. Ta có rất nhiều trò vui mới học, đang muốn tìm người thử nghiệm.

- Anh hùng!

Tả Đạo khóc lớn, nhưng lại không có nửa giọt nước mắt nào:

- Ngài tha cho ta đi! Ta là kẻ trói gà không chặt, trên người có bệnh không tiện nói, đã sớm gần đất xa trời, dầu hết đèn tắt, há có thể là đối thủ của ngài. Không tin bây giờ ta nhả nửa lượng máu cho ngài xem... a cho... khục khục...

- Ha ha ha ha...

Lão già bị Tả Đạo chọc cười:

- Blood Owl, đừng làm khó nữa, hãn chỉ có thực lực cấp Giấy, không chịu nổi ngươi hành hạ đâu.

Blood Owl nói:

- Chuyện này ta nhìn ra được, nhưng nói không chừng hắn đã dùng phương pháp gì đó, giả trang thành người năng lực cấp thấp. Nếu không vì sao hắn có thể...

- Ha ha ha... trước giờ lão hủ chưa từng thấy người nào có thể ẩn giấu được cấp bậc như vậy.

Lão già ngắt lời:

- Vị tiểu huynh đệ Tả Đạo này chắc là được cao nhân chỉ điểm, tuy là cấp Giấy nhưng đã lĩnh ngộ nguyên lý của năng lượng, đúng là tư chất hơn người, trẻ nhỏ dễ dạy.

- Cao nhân chỉ điểm?

Blood Owl liếc qua, dùng ánh mắt từ trên cao nhìn xuống Tả Đạo đang co rúm:

- Thiên Nhất sao?

- Đúng! Đúng! Điều là lỗi của hắn! Hắn ép ta học!

Tả Đạo vội vàng nói tiếp.

Blood Owl buông lỏng tay ra:

- Sớm muộn gì ta cũng phải cắt tên kia ra xem cho kỹ.

Tả Đạo giống như được đại xá, thở ra một hơi nói:

- Ta giờ hai tay tán thành.

Lúc này lão già lại nói:

- Anh bạn trẻ, người có muốn cùng với Blood Owl bái ta làm thầy, học một chút tri thức năng lượng tinh thâm hơn không. Ta thấy ngươi tuổi còn trẻ, căn cơ không tệ, hơn nữa thông minh hơn người, tương lai rất có tiền đồ.

Tả Đạo trả lời:

- Không cần đâu... ta là truyền nhân còn sót lại của dòng chính Hạc Minh sơn (nơi bắt nguồn của đạo giáo) ở thế kỷ 22, nói một cách nghiêm túc cũng là chương môn một phái.

Blood Owl vừa ngồi xuống, nghe vậy lập tức trợn mắt nhìn Tả Đạo một cái:

- Nể mặt không thích đúng không?

Tả Đạo lập tức quỳ xuống, nhìn tư thế rất có thể là do trong nháy mắt chân

mềm nhũn ra:

- Sự phụ sự huynh ở trên, xin nhận của đệ tử một lạy!

- Hà hà... đứng lên, đứng lên, đều ở trong tù, cần gì phải câu nệ như vậy. Lão già cười lớn.

Lần này Tả Đạo đã hiểu, Blood Owl luôn ở cùng với lão già, hóa ra là ngày ngày nghe giảng luyện cấp, đúng là ngồi tù cũng không bỏ phí thời gian. Chắc hẳn sau khi hãn rời khỏi nhà tù, nhặt một cây gậy là có thể đại náo thiên cung rồi.

Lão già chỉ chỉ vào vòng điện của mình:

- Lão hủ Diêm Không, là một người không có năng lực mà thôi.

- Không thể nào?

Tả Đạo giật mình nói. Hãn có thể cảm giác được rõ ràng, phương thức vận hành năng lượng trong cơ thể Diêm Không là quy luật chỉ cấp Hung trở lên mới có, nhưng lão già lại luôn miệng nói mình không có năng lực?

- Không cần kinh ngạc, nếu như ngươi ở trong thân vụ mấy chục năm, năng lực của ngươi cũng sẽ biến mất. Có điều phương thức và kỹ xảo vận chuyển năng lượng trong cơ thể, dựa vào vật chất thì không thể xóa đi được.

Diêm Không nói:

- Ngươi cũng chú ý tới sự khác thường của khu giam giữ này đúng không. Thực ra nơi này không phải là khu giam giữ bình thường, đương nhiên cũng không phải là khu giam giữ đặc biệt.

- Khu giam giữ này nguy trạng giống như khu giam giữ bình thường, phạm nhân năng lực thấp hơn cấp Hung sẽ không nhìn ra được gì. Nhưng nếu ngươi ở đẳng cấp của Blood Owl, sẽ có thể ý thức được vấn đề.

Blood Owl nói tiếp:

- Từ khi vào tù đến nay ta chỉ đổi chỗ một lần, đó là đổi đến nơi này.

Hãn nhìn Diêm Không một chút:

- Ông già này một năm mới đổi phòng giam một lần.

Con người Tả Đạo xoay chuyển mấy vòng, liền hỏi:

- Cho nên... thực ra trong khu giam giữ bình thường cũng phân cấp bậc, chỉ

là loại cấp bậc này... chúng ta không biết.

- Ha ha... cơ trí hơn người.

Diêm Không nói:

- Giữa đám phạm nhân cấp Cường cũng có khác biệt. Cao thủ chân chính hiểu biết về sự tồn tại và ý nghĩa của năng lượng, sẽ không bị nhốt ở khu vực của người mấy ngày trước. Bọn họ sẽ tiến hành luân chuyển ở khu vực cấp bậc cao hơn một chút, càng là cường giả thì tần suất đổi khu vực sẽ càng thấp.

Tả Đạo nói tiếp:

- Ta hiểu rồi. Ví dụ như có ba trăm cái hộp, trong đó có hai trăm tám mươi cái bình thường, hai mươi cái cấp bậc cao hơn. Những người năng lực cấp Giấy giống như ta, cùng với những người cấp Cường thuộc loại yếu, sẽ bị luân chuyển trong ba trăm cái hộp, cho nên tần suất đổi địa phương sẽ cao hơn một chút. Còn những người cấp Cường tương đối mạnh, cùng với phạm nhân cấp cao hơn, sẽ chỉ luân chuyển trong hai mươi cái hộp. Nếu như tần suất cao, nói không chừng có người sẽ tính toán ra tổng số khu giam giữ cao cấp này.

Blood Owl nói:

- Không sai, áp dụng phương thức này, loại phạm nhân tương tự như ngươi sẽ không nhận ra được gì. Còn loại người như chúng ta, bình quân một tháng đổi một địa phương, cũng sẽ không phát giác được điều gì khác thường. Người có thể phát giác được, chỉ có trường hợp như Diêm lão đầu, cùng với những kẻ giống như ngươi, có đầu óc và tâm tình đi ghi nhớ số hiệu, nhân số, tỷ lệ gì đó.

- Còn một vấn đề nữa ngươi khẳng định không cảm giác được, đương nhiên là vì ngươi chỉ có thực lực cấp Giấy, bị thần vụ ảnh hưởng tương đối nhỏ. Nếu như ngươi đủ mạnh sẽ chú ý tới, ở khu giam giữ cao cấp, nồng độ thần vụ trong không khí rõ ràng cao hơn...

Chương 16 : Mục đích ám sát

Quận Tinh, Washington.

Cửa hàng sách của Thiên Nhất vẫn buôn bán trên một con đường nhỏ vắng vẻ.

Trước đó chuyển qua mấy thành thị, làm một số chuyện, ngày 23 tháng 5 là ngày thứ hai hẳn tới nơi này.

Một tình trạng khiến người ta uể oải, chán ghét, nổi cáu, phát điên đang xảy ra.

Trong cửa hàng lại có rất nhiều khách...

Đàn ông, đàn bà, trẻ con, người già... tất cả những thứ này quá đáng sợ, khiến cho người ta không dự đoán được. Thiên Nhất thật muốn đứng lên bàn làm việc, cầm một khẩu súng máy bắn quét qua trong tiệm.

- Ông chủ, ta muốn mượn quyển sách này.

Một cụ già nhìn có vẻ rất hiền lành đi tới trước mặt Thiên Nhất nói.

- Nơi này không phải thư viện, ông có thể mua.

- Vậy bao nhiêu tiền?

- Xem như cho đi...

Cụ già sững sốt mấy giây:

- Xin lỗi, cậu nói gì?

Thiên Nhất từ trong túi móc ra một mớ tiền lẻ đập lên bàn:

- Có đủ hay không? Ta chỉ còn chừng này thôi.

- Ừm... ông chủ... ta muốn mua sách chứ không phải bán...

Thiên Nhất nhét tiền vào trong tay cụ già, cũng nhét sách vào trong tay đối phương:

- Cửa ở đó, ta đề nghị lúc cụ ra ngoài hãy đóng nó lại.

Cụ già vừa mới đi, lại có một bà thím dẫn theo bé trai tới:

- Ông chủ, chỗ này của cậu có...

- Không có.

Thiên Nhất không đợi đối phương nói xong, lập tức ngắt lời.

- Ta còn chưa hỏi là gì.

- Không có gì cả.

- Ta lại thấy có một tên khốn ngồi ở đó.

Bà thím bắt đầu chửi đồng.

Thiên Nhất uống cà phê, cũng không nhìn đối phương:

- Bà nằm mơ đi, có muốn ta cũng không cho.

Bà thím tức giận mang đứa trẻ rời khỏi, còn dạy bảo con trai:

- Chris, thấy không, nếu con không học tập cho tốt, sau khi lớn lên cũng sẽ biến thành đồ khốn như vậy...

Thiên Nhất làm như mắt điếc tai ngơ, lúc này hẳn chỉ hi vọng đám người lượn lờ trong cửa hàng sách kia đều biến mất khỏi mắt.

Nhưng bọn người đáng ghét hơn lại tới, mấy tên ăn mặc giống như lưu manh đầu đường bước vào cửa hàng sách, đi tới trước bàn làm việc của Thiên Nhất nói:

- Hà, anh bạn, hình như ta chưa từng thấy ngươi trên con đường này.

- Ngươi muốn thu phí bảo vệ sao?

Thiên Nhất dứt khoát hỏi.

Ba người kia đưa mắt nhìn nhau, sau đó người chính giữa cười lạnh:

- Ha! Đúng vậy, thằng rác rưởi, cho nên ngươi tốt nhất nên thông minh một chút. Cảnh sát phụ cận nơi này...

Hắn đang chuẩn bị thao thao bất tuyệt một phen, nội dung là mình có thủ đoạn thế nào để khiến cửa hàng sách của Thiên Nhất đi đời.

Mà lúc này tay trái của Thiên Nhất lại đưa xuống dưới đáy bàn. Ba người kia giật mình, cho rằng Thiên Nhất muốn lấy súng hay gì đó, tay của bọn họ đều sờ vào dao bấm và súng lục, chuẩn bị ra tay. Những khách hàng khác trong tiệm thấy thế, người phản ứng nhanh thì đã khom lưng lặng lẽ chạy ra ngoài rồi.

Ai ngờ Thiên Nhất lại từ dưới đáy bàn xách lên một thùng xăng khoảng một gallon.

Tiếp đó tay phải hắn mở ngăn kéo ra. Ba tên lưu manh kia cả kinh, nhưng lần này Thiên Nhất lại lấy ra một hộp diêm.

- Thứ mà các người cần là... thời gian, xăng, diêm quẹt.

Thiên Nhất nói:

- Xét đến giá dầu tăng lên khá nghiêm trọng, ta chỉ còn dư một chút này. Các người ra ngoài tưới vòng quanh tiệm, tưới cho đều một chút. Yên tâm, nơi này đều là sách, nhất định có thể đốt trụi.

Hắn làm như không có chuyện gì tiếp tục uống cà phê:

- Ngây ra làm gì? Không hiểu ý ta sao? Chút tiền lẻ cuối cùng trong túi ta ban nãy đã xài hết rồi.

- Đồ khốn, người dám đùa bỡn chúng ta à? Hả?

Một tên lưu manh nắm lấy cổ áo Thiên Nhất nhắc lên.

- Vẫn là chiêu này... bảo sao cổ áo của ta luôn có nhiều nếp nhăn...

Thiên Nhất bắt đầu dĩ thử dài:

- Được rồi, được rồi... các người có biết trại nuôi heo gần đây nhất ở đâu không?

- Thật là biết chơi đùa.

Lúc này Cố Vấn vừa khéo từ bên ngoài đi vào trong tiệm, Gambling Snake đi sau hắn. Hai người nhìn thấy cảnh này, dáng vẻ đều giống như chẳng có chuyện gì.

- Mời các vị về đi, buôn bán hôm nay e rằng phải kết thúc rồi.

Cố Vấn nói một câu như vậy.

Khách hàng trong tiệm vốn đã chạy gần hết, thấy vậy liền tiện thể chuồn đi không còn một mống.

- Ha! Ha! Nhìn xem, nhìn xem, hắn còn có trợ thủ.

-Ồ... ta thật là sợ quá, ha ha ha ha.

- Nơi này là địa bàn của bang Skull chúng ta, các người tốt nhất nên biết điều một chút.

Đây là tập tính của bọn lưu manh, phô trương thanh thế, ỷ thế hiếp người. Thực ra trong lòng bọn chúng thường thấp thỏm bất an, rất ít khi dám hành động một mình. Chỉ khi nhiều người và mang theo vũ khí, bọn chúng mới dám tỏ ra hung hãn. Nếu như đơn độc, có thể còn đánh không lại một người lao động hoặc học sinh bình thường, bị đánh cũng chỉ dám bỏ lại một câu uy hiếp, sau đó tụt tập nhân mã đi trả thù. Trải qua nhiều năm lẫn lộn gian nan, kẻ nào lòng dạ độc ác tàn nhẫn mới có thể trèo lên cao, sau đó đi thu nhận một số kẻ giống như hắn năm xưa làm đàn em. Hắn đã thoát khỏi nghề nghiệp lưu manh, trở thành đại ca. Tuần hoàn lặp lại như vậy, đã tạo thành hệ thống tập đoàn tội phạm tầng thấp nhất.

Thiên Nhất không ghét những kẻ này, hắn chỉ cảm thấy bị ai, như vậy mà thôi.

Nhìn ông chủ mặt ủ mày chau, Gambling Snake biết Thiên Nhất không thêm đề ý, hoặc là lười tự mình động thủ, cho nên chỉ có thể do hắn làm thay.

Hắn bước nhanh đến bên cạnh một giá sách, cũng không biết bật công tắc gì, cửa kính trong cửa hàng sách đều bị những tấm thép đóng lại, trong tiệm trở nên tối đen, nhưng chỉ một giây sau ánh đèn lại sáng lên.

Gambling Snake hỏi:

- Quy tắc cũ sao?

Cổ áo của Thiên Nhất đã được buông ra, hắn ngồi xuống ghế sofa, ngáp một cái nói:

- Vừa tới một ngày, không dễ tìm địa điểm vứt bỏ thi thể, đánh ngất ném ra ngoài là được rồi.

Trông thấy những tấm thép bên ngoài nhà hạ xuống, ba tên lưu manh kia liền cảm thấy không ổn. Trong căn phòng nhỏ tối tăm này, dưới ánh đèn mờ, lại nhìn gương mặt của Gambling Snake, vị đại ca này nhìn ngang nhìn dọc đều giống như một sát thủ...

- Dừng... dừng tới đây...

Tên lưu manh chính giữa cầm súng lục lên, chĩa vào Gambling Snake, hai người khác cũng móc dao ra.

Bước chân Gambling Snake vững vàng đi tới trước:

- Người giờ súng ngang như vậy, mặc dù có chút đáng vẻ của lưu manh đầu đường, nhưng sau khi bóp cò vỏ đạn có thể sẽ bắn vào hai mắt của người.

Khi hắn đang nói chuyện, đột nhiên bước ra một bước, giống như hóa xa thành gần, trong nháy mắt đã đến trước mặt đối phương.

Hắn ra tay nhanh như chớp. Tốc độ phản ứng từ mắt, não và thân thể của tên lưu manh cầm súng kia đều không theo kịp động tác của Gambling Snake, một giây sau cây súng kia đã xuất hiện trong tay Gambling Snake.

Hắn giờ cây súng kia lên, bình tĩnh nói:

- Người nên cầm như vậy, sau đó đẩy chốt an toàn, nhắm chuẩn vị trí mà người muốn bắn, quan sát ánh mắt và động tác nhỏ bé trên người mục tiêu...

Lúc này đầu óc của hai tên lưu manh kia đã trong trạng thái chập mạch, theo bản năng giờ hai tay lên:

- Ấy ấy... anh bạn, ha, bình tĩnh một chút, ông anh, đừng nổ súng.

Nhưng tên lưu manh thứ ba cầm dao hiển nhiên có tiềm chất làm lão đại, hắn bước dài một cái vượt qua bàn làm việc, nắm lấy Thiên Nhất trên ghế sofa, đưa Thiên Nhất ra chắn trước người mình, lại dùng dao gác lên cổ Thiên Nhất:

- Bỏ súng xuống! Tên khốn người! Nếu không ta sẽ cắt đứt cổ họng của bạn người.

- Hắn không phải bạn ta, mà là ông chủ.

Gambling Snake nói, giọng điệu vẫn lãnh khốc như cũ.

- Bớt nói nhảm đi! Tên tạp chủng người! Bỏ súng xuống!

Tên lưu manh cầm dao kia chợt quát lên.

Thiên Nhất nghiêng đầu nói:

- Ngươi có bệnh à? Chỉ cách nhau mấy bước, kêu lớn như vậy làm gì?

- Câm miệng, khốn nạn!

Tên lưu manh cầm dao kia lại lớn giọng quát lên với Thiên Nhất chỉ cách xa mấy tấc:

- Ngươi thành thật một chút cho ta!

Gambling Snake chẳng những không bỏ súng xuống, còn chĩa họng súng sang bên kia, nói:

- Hắn chỉ là adrenalin tiết ra quá nhiều, hơi mất khống chế mà thôi.

- Ta bảo ngươi bỏ súng xuống! Đồ chết tiệt ngươi...

“Dùng!”

Tiếng súng vang lên, tên lưu manh cầm dao kia khựng lại, mới nói được phân nửa đã nghẹn vào, gương mặt vặn vẹo vì kinh ngạc, nửa bên mặt và trên thân thể hắn bị bắn đầy máu và não.

Hai gã lưu manh khác quay đầu sang, nhìn thấy một màn khó mà tưởng tượng, đầu của Thiên Nhất đã bị bắn vỡ...

Đây là tình huống gì, cái gã giống như 007 này, sau một loạt lời nói và việc làm rất có điểm nhấn, lại bất ngờ một súng bắn chết ông chủ của mình?

- Ha ha ha...

Cố Vấn ở phía sau cười lớn, bước chân nhẹ nhàng chạy đến bên cạnh bàn làm việc, mở một tấm ngăn bên ngoài bàn ra, bên trong lại là một chiếc tủ lạnh nhỏ. Hắn lấy ra một chai nước cà chua, vặn nắp, thoải mái uống một hớp:

- Ta rất tò mò, như vậy có đau không.

- Ta thấy ngươi mới là biết chơi đùa...

Tại khoảnh khắc giọng nói của Thiên Nhất vang lên, cửa phòng phía sau chỗ hắn ngồi bật mở, Thiên Nhất hoàn hảo không tổn hao gì từ trong cửa đi ra, vẫn là dáng vẻ đó, áo sơ mi, âu phục, mái tóc rối bời.

Hắn bước qua “thi thể” của mình, ngồi lại vị trí cũ, rót một ly cà phê, vừa lắc đầu vừa nói với Gambling Snake nói:

- Tom... Tom... Tom... người cũng thật là... lời của Cố Vấn mà người cũng tin sao?

- Nhìn vào kết quả một súng này, lời hắn nói là thật.
Gambling Snake trả lời.

- Lỡ may hắn lừa người thì sao?

- Vậy hắn có thể thay thế vị trí của người, trở thành ông chủ mới của ta.
Gambling Snake bổ sung:

- Nếu như người vì sơ ý, trùng hợp, sở thích vv, chết bởi một tên lưu manh đầu đường, hoặc là một kẻ phản bội có thể tiếp cận người, vậy ông chủ như người cũng quá yếu đuối, không đáng để ta phục vụ.

Thiên Nhất nói:

- Ủ... lời này cũng có đạo lý.

Lúc hắn nói xong câu này, “thi thể” và quần áo của hắn trên đất nhanh chóng hóa thành một làn khói đen tản đi.

- Đây con mẹ nó... rốt cuộc... là chuyện gì?

Mấy tên lưu manh kia hoàn toàn phát điên rồi:

- Các người là người ngoài hành tinh sao? Hay là cương thi? Chết tiệt, các người là tổ chức bí mật của chính phủ, muốn bắt chúng ta làm thí nghiệm đúng không? Ta cảnh cáo các người...

Sau năm giây, ba người này đều bị Gambling Snake đánh ngã. Căn bản không cần dùng vũ khí, hắn giống như ảo ảnh lướt qua bên cạnh ba người, liền nhanh chóng giải quyết vấn đề một cách yên lặng.

- Hả? Từ lúc nào người nắm giữ loại thủ pháp này?

Thiên Nhất hỏi, hắn biết rõ vừa rồi trước mắt đã xảy ra chuyện gì.

- Bác sĩ Strange đã dạy ta một chút tri thức về kinh mạch huyết vị, vừa lúc dùng những tên này thử một chút.

Gambling Snake trả lời.

Cố Vấn liếc nhìn Gambling Snake:

- Hà? Huyệt vị?

- Ta biết kế tiếp người muốn hỏi gì, nhưng ta đề nghị người trước tiên kéo mấy kẻ trên đất lên, lái xe ném đi chỗ khác. Chờ người trở lại thì chúng ta cũng bàn chuyện chính sự gần xong rồi, khi đó người muốn tuyên dâm ban ngày thì ta cũng không để ý.
Thiên Nhất ngắt lời.

- Người thật là liệu sự như thần, ta muốn hỏi gì người cũng biết sao?

- Con người bỉ ổi, năng lực bỉ ổi, dĩ nhiên cũng hỏi mấy vấn đề bỉ ổi.
Thiên Nhất nói tiếp.

Cô Vần cười cười, không nói gì, dùng năng lực bỉ ổi của hấn từ xa hủy bỏ hệ thống phòng ngự của cửa hàng, sau đó kéo bọn lưu manh đã mất ý thức ra ngoài.

Gambling Snake đi đến trước bàn của Thiên Nhất, bắt đầu nói chính sự:

- Lúc chia tay với Gunsmith, hấn bảo ta đưa bản nâng cấp Vận Mệnh cho người.

Thiên Nhất sững sốt:

- Không phải người ngồi máy bay tới Washington sao?

Lúc này Cô Vần vừa kéo bọn lưu manh tới cửa, chen vào nói:

- Hấn chỉ cần giờ vài trò lừa bịp đổi trắng thay đen, không phải dễ dàng thông qua kiểm tra an ninh sao.

Thiên Nhất nghĩ cũng đúng, nhưng hấn lại không thấy Gambling Snake mang theo hành lý lớn nào:

- Thứ kia đâu? Ở trên xe à?

Gambling Snake cuộn tay áo trái lên:

- Ở chỗ này.

- Hà... ha ha...

Thiên Nhất cười khan mấy tiếng:

- Được rồi, đây là lỗi của ta. Ta sớm nên nghĩ tới, để Gunsmith, Thuật Sĩ, Nguyên Soái ở chung một chỗ, bọn họ sẽ làm ra thứ này...

Lúc này trên cẳng tay trái của Gambling Snake có bọc một vòng kim loại màu đen mỏng, bề mặt hướng lên trên cánh tay của hắn có một cái nút hình chữ thập. Hắn nhấn một cái, khối kim loại màu đen này liền bắt đầu biến hóa, sau đó xuất hiện bàn điều khiển đơn giản và màn hình. Chỉ cần giờ cánh tay trái ngang trước người, sẽ có thể trực tiếp dùng tay phải thao tác. Xem ra loại Vận Mệnh di động này lúc đi đường cũng có thể sử dụng.

- Làm thành như vậy có vấn đề gì không? Ta cảm thấy rất thực dụng, có thể giấu trong tay áo, thuận tiện mang theo.

Gambling Snake nói:

- Có điều trong tay áo của ta bình thường giấu rất nhiều thứ, không thích hợp mang theo.

- Người biết vua trò chơi không?

Thiên Nhất hỏi.

- Không biết rõ lắm.

Gambling Snake đáp.

- Vậy ta không có gì để nói với người...

Thiên Nhất thay đổi đề tài:

- Không nói chuyện Vận Mệnh nữa, Gunsmith có nói với người về tiến độ công trình không?

- Người không hỏi xem hành động ám sát thế nào?

Thiên Nhất cười nói:

- Tình huống bên kia ta còn nắm rõ hơn người, đợi lát nữa ta sẽ nói cho người biết. Nếu như người muốn thảo luận vì sao Gunsmith có thể làm được loại bắn lén đạo trời không dung kia, ta chỉ có thể nói đó là thiên phú của chủng tộc ngu ngốc.

Gambling Snake suy nghĩ một chút, trả lời vấn đề trước đó:

- Hắn nói bởi vì chuyển sang làm súng bắn tỉa và đạn, còn có nhiệm vụ bắn lén hôm trước, cho nên công trình sẽ kéo dài thêm mấy ngày, tóm lại sẽ hoàn thành trong tháng 5.

Thiên Nhất bùng cả phê lên:

- Rất tốt, tất cả hành động đều nằm trong kế hoạch.

Hắn uống một ngụm, nói tiếp:

- Như vậy, ta sẽ giải thích một chút ý nghĩa của việc ám sát.

Gambling Snake nói:

- Nghe giọng điệu của ngươi, sự tình xem ra không chỉ đơn giản là giết một người. Chuyện này không đợi Cố Vấn trở về rồi nói sao?

Thiên Nhất trả lời:

- Cố Vấn hiểu rất rõ những ảnh hưởng sẽ phát sinh sau khi ám sát Thiên Vệ, trên thực tế ám sát chính là chủ ý của hắn, ta chỉ tiếp nhận kế sách của hắn mà thôi. Có loại nhân sĩ độc ác này dưới trướng, thật là khiến người ta bết lo.

Hắn sửa sang suy nghĩ một chút, tiếp tục nói:

- Ban đầu khi sắp đặt kế hoạch vượt ngục, chúng ta còn không biết bên phía đế quốc sẽ có hành động vận chuyển thần vụ. Cho đến khi ta nhận được điện thoại của một người bạn cũ, hắn đã bán tin tức này cho ta.

- Đây là một chuyện rất trùng hợp, có điều trên đời này không có chuyện gì trùng hợp đúng không? Nếu không phải Blood Owl vào tù, cũng sẽ không có tiếp tế thần vụ, những chuyện này đều có quan hệ nhân quả. Đối với ta thì chỗ may mắn là sau khi vị bạn cũ kia biết được tin tức, đã trực tiếp tìm đến ta.

Gambling Snake bình tĩnh trả lời:

- Chuyện này cũng không thể gọi là may mắn hay trùng hợp. Ta nghĩ hắn chọn ngươi, là vì ấn tượng trước đây mà ngươi để lại cho hắn. Tính cách và đủ loại hành vi của ngươi, khiến hắn cảm thấy loại tin tức này chỉ có thể bán cho kẻ điên như ngươi, người khác không dám tiếp nhận.

Thiên Nhất cười nói:

- Không sai, suy đoán rất chính xác. Tóm lại khi ta nhận được tin tức này, cũng giống như đồng thời nhận được một tin tức khác. Đó là... chỉ vón vện mấy ngày, trưởng cai ngục Jefferson của nhà tù Tide đã phát hiện Blood Owl khác với mọi người, cho nên lập tức xin tiếp tế thần vụ. Bởi vì hắn cần dự trữ càng nhiều thần vụ, để ứng phó với một vài “tình huống đột ngột” có thể xảy ra trong tương lai.

- Ta nghĩ trực giác của Jefferson đã nói cho hắn biết, Blood Owl sẽ mang đến tai nạn. Nhưng còn một người khác không dựa vào trực giác làm việc,

đó là Trà Tiên.

- Với bản lĩnh của Trà Tiên, hẳn chắc chắn đã suy đoán ra kế hoạch vượt ngục, Blood Owl bị bắt hiển nhiên là một âm mưu. Loại người giống như Blood Owl, nếu không phải hẳn nguyện ý bị bắt thì không thể vào tù được.

- Nhưng Trà Tiên có tôn nghiêm của mình, hẳn nhất định đã dặn dò Jefferson, không cần đối xử đặc biệt với Blood Owl, cứ xử lý giống như những phạm nhân cấp Hung khác.

- Ha ha... hẳn chính là muốn thắng ta, hơn nữa phải thắng một cách đẹp mắt. Blood Owl có thể trốn ra hay không, lại là một lần đánh cờ giữa ta và hẳn. Vì để trò chơi tiến hành công bằng, hẳn sẽ không ném Blood Owl vào phòng giam đặc biệt nhốt riêng một mình, canh phòng nghiêm ngặt, vĩnh viễn không mở ra.

- Đáng tiếc lúc ở quận Long, Trà Tiên không làm theo ý nguyện của ta, không chịu đi vào tầng hầm kia, cho nên lúc này có lẽ hẳn đã không còn sức lo lắng tình hình trong nhà tù nữa.

- Hiện tại vấn đề của chúng ta là bạn của Trà Tiên, cục phó Joseph Norland của EAS, còn gọi là... Time Servant.

- Sau khi ta và Cố Vấn thương lượng, hẳn đã nghĩ ra kế hoạch ám sát. Kế này có thể phát huy giá trị thặng dư của hành động chúng ta ở quận Long, còn có thể đạt được vài mục đích khác.

Gambling Snake hỏi:

- Nếu như các người nhắm vào Time Servant, vì sao không bảo Gunsmith trực tiếp đổi mục tiêu sang hẳn?

- Bởi vì trước đó chúng ta cũng không biết hẳn sẽ tự mình đến bến tàu kia. Thiên Nhất trả lời:

- Dựa theo suy nghĩ ban đầu, sau khi giết chết Thiên Vệ, đám người Hình Thiên kia sẽ có thể thuận lợi cướp đoạt thần vụ, tiêu diệt hết binh lực của sáu chiếc hạm đội hoàng gia kia, ít nhất đoạt đi bốn chiếc tàu con thoi bọc thép vẫn có khả năng vận chuyển. Còn về chúng ta, sau khi hoàn thành ám sát phóng ra tín hiệu của Nghịch Thập Tự là được. Chỉ cần trong thành phố có một người nhìn thấy dấu hiệu này, như vậy sau khi sự kiện xảy ra, Time Servant dù ở chân trời góc biển nhất định cũng sẽ chạy tới điều tra chuyện

này.

- Khi Time Servant nhìn thấy thi thể của Tasaka, sẽ hiểu người không phải do Hình Thiên giết chết, mà là chúng ta. Từ giây phút này trở đi, câu đố mà chúng ta đặt ra cho Time Servant mới bắt đầu vận hành.

- Nhưng hắn lại xuất hiện ở đó.
Gambling Snake chen vào.

Thiên Nhất nhấp một ngụm cà phê:

- Không sai, nhưng cho dù khi đó các người liên lạc xin chỉ thị của ta, mục tiêu bắn lên cũng sẽ không thay đổi.

Hắn dừng một chút rồi nói:

- Bởi vì ta cảm thấy, nếu phát đạn kia bắn về phía Time Servant, rất có thể sẽ không lấy được mạng hắn.

Lời này của hắn cũng giống như phán đoán của Tào Sóc khi đó đang ở hiện trường.

- Chẳng lẽ hắn còn mạnh hơn Thiên Vệ?

Gambling Snake hỏi, sắc mặt không thay đổi, nhưng giọng điệu rõ ràng đã có biến hóa.

Thiên Nhất cười nói:

- Theo ta được biết, hắn quả thật từng được mời vào hàng ngũ Thập Thiên Vệ, nhưng hắn đã từ chối.

Gambling Snake ngạc nhiên hỏi:

- Hả? Tại sao?

Đón đọc chương mới nhất tại Tàng Thư Viện.

Chương 17 : Ứng phó điều tra

- Chuyện này cũng chỉ có bản thân Time Servant mới biết. Hẳn tiếp xúc phần lớn là người siêu năng lực, tin tức thu được từ quyển sách nội tâm rất có hạn. Nhưng có thể xác định một điểm, người này là một kẻ tính cách quái gở, có làm chuyện gì cũng không kỳ quái.

Thiên Nhất nói:

- Vẫn nên trở lại đề tài vừa rồi...

- Bởi vì sự xuất hiện của Time Servant, kế hoạch ban đầu đã bị ảnh hưởng... mấu chốt là ở phát đạn kia. Trong kế hoạch ban đầu, điều tra nguyên nhân Thiên Vệ bị một súng bắn chết chính là một câu đố. Mà hiện giờ từ tin tức hai ngày nay ta lật xem, sau khi lấy được viên đạn của phát súng bắn tía kia, câu đố lại trở thành gợi ý đơn thuần.

- Khác biệt ở đâu?

Gambling Snake lại hỏi.

Thiên Nhất trả lời:

- Kim loại tạo nên viên đạn kia là nguyên thạch tận thế.

- Chưa từng nghe đến vật liệu này.

Gambling Snake nói.

Thiên Nhất để cái ly trong tay xuống:

- Rất bình thường, cho dù là phía đế quốc cũng không biết gì về loại vật liệu này. Trên thực tế, thứ này còn quý giá hơn mảnh vụn vẫn thạch gì đó, là tài nguyên hiếm thấy chỉ có thể thu được trong cửa hàng sách này.

- Vật liệu mà Gunsmith dùng để chế tạo tàu ngầm bọc thép... ám hợp kim, chính là lợi dụng nguồn năng lượng của hạt nhân vĩnh hằng, dung hợp nguyên thạch tận thế cực ít và kim loại bình thường để tạo nên. Cho dù sử dụng rất ít nguyên thạch tận thế, nhưng loại hợp kim này còn ưu việt hơn tinh hợp kim, có thể nói là kim loại như mộng ảo.

Gambling Snake suy nghĩ một lát:

- Nếu dựa theo kế hoạch ban đầu, chờ Time Servant đến nơi, hiện trường đã sớm hỗn loạn, trọng tâm điều tra của hắn sẽ đặt ở nguyên nhân cái chết của Thiên Vệ... Nhưng khi đó hắn lại có mặt ở hiện trường, cho nên hắn có thể trực tiếp lấy được viên đạn quan trọng kia...

Thiên Nhất uể oải nói:

- À... chính là như vậy. Lúc này chắc hẳn đám chuyên gia của đế quốc đã đưa viên nguyên thạch tận thế kia vào viện nghiên cứu hoàng gia, xem như bảo bối. Không tới mười ngày nữa tháng, bọn họ hoặc nhiều hoặc ít sẽ có thể phân tích ra một chút tin tức về loại vật liệu này.

- Mà thượng tầng đế quốc căn bản sẽ không tập trung nhiều vào chuyện Tasaka bị giết. Vấn đề bọn họ cần suy nghĩ, đó là chúng ta sở hữu loại vật chất như nguyên thạch tận thế này, sẽ sản sinh uy hiếp với đế quốc ra sao.

- Cho nên...

Trong lòng Gambling Snake đã hiểu được gì đó.

- Không sai, ban đầu người mà chúng ta phải đối phó chỉ có một Time Servant, cục phó của EAS, một người dùng thân phận bạn của Trà Tiên đứng ra nhận việc, tính cách quái gở, người khác không thể hiểu được, cũng không khó đối phó hơn bao nhiêu so với Trà Tiên.

Thiên Nhất nói:

- Nhưng bây giờ đế quốc đã ý thức được, “nguy hiểm cấp sáu” cũng không phải là vị thất hoàng tử đại nhân kia vì ân oán cá nhân hoặc tùy hứng thêm vào, Nghịch Thập Tự là tổ chức nguy hiểm cần phải coi trọng.

- Chuyện này khác với dự tính ban đầu người bảo chúng ta phát tín hiệu sao?

Gambling Snake hỏi.

Thiên Nhất nói:

- Bảo các người phát tín hiệu, là vì muốn lưu lại đầu mối cho Time Servant. Năm nay người bắn pháo hoa lên trời rất nhiều, Giới Luật Thép làm như vậy, rất nhiều bang phái nhỏ cũng làm như vậy. Chúng ta giết một Thiên Vệ, phát ra tín hiệu, nhiều nhất chỉ là đánh rần động cỏ, rút dây động rừng. Chỉ cần viên đạn kia không rơi vào tay bọn họ, ai có thể nói rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Có lẽ bọn họ còn tưởng rằng Tasaka chiến đấu với nhân mã của Hình Thiên đến lưỡng bại câu thương, mới bị tập kích thành công.

Hắn ngẩng mặt nằm xuống ghế sofa:

- Thế nhưng bây giờ... hừ... ít nhất đã có hai “tổ chức về mặt kỹ thuật căn bản không tồn tại”, triển khai điều tra về chúng ta.

- Đó là cơ cấu bí mật sao... đế quốc quả nhiên cũng có một đám người chuyên phụ trách làm những việc không tốt đẹp, đúng không?
Gambling Snake nói.

Thiên Nhất cười nói:

- HL cũng đã làm rất nhiều chuyện không tốt đẹp, nhưng bọn hắn có các loại phương pháp lúc thi hành, cộng thêm lý do đường đường chính chính. Nếu như không được, sau đó cũng có thể thu tóm truyền thông, che giấu lấp liếm.

- Mà EAS, Evolution, viện nghiên cứu hoàng gia, Factory vv, đã xem là cơ cấu bí mật mà người nói. Mỗi tổ chức có trách nhiệm và lĩnh vực riêng, quyền hạn cũng rất cao.

- Còn như ta nói, “tổ chức về mặt kỹ thuật căn bản không tồn tại”, đó mới mới nguy hiểm thật sự. Thành viên của tổ chức này không có chức vụ và thân phận chính quy, bọn họ là âm hồn. Lúc không có nhiệm vụ, bọn họ có thể là bất kỳ người nào mà người nhìn thấy trên đường.

- Âm sát và thâm nhập cũng không phải là vấn đề chúng ta cần lo lắng, nhưng điểm lợi hại nhất của những tổ chức này là thu thập tình báo và lần theo dấu vết. Cửa hàng sách của ta cũng không an toàn tuyệt đối, nếu như Cố Vấn thuộc về trận doanh đế quốc, hơn nữa có thể sử dụng tài nguyên giống như Trà Tiên, trong vòng một trăm giờ hắn có thể phong tỏa vị trí của ta trên địa cầu.

- Ta không thể loại trừ khả năng ngồi ở trong tiệm vẫn bị đế quốc tra xét được. Chuyện này tuyệt đối không được phép, ta cần đảm bảo, cần không có một chút sơ sót nào.

Hắn đứng dậy, cánh tay chống lên bàn:

- Cho nên người phải giúp ta tìm một người.

- Ta đã đoán được người muốn tìm ai, người này và ta đã từng gặp mặt đúng không?

Gambling Snake hỏi.

Thiên Nhất nói thẳng ra tên của người kia:

- Ngụy Tinh.

Gambling Snake lại nói:

- Thì ra là vậy, với năng lực của ta, có thể đột ngột đến gần sau đó chế ngự hắn.

Thiên Nhất nói tiếp:

- Để Dark Water đi cũng không phải không được, nhưng bên cạnh ta ít nhất phải lưu lại một thủ hạ chạy việc, cho nên phải làm phiên người đi một chuyến. Dù sao người cũng từng có kinh nghiệm thành công chế ngự hắn, tin rằng đưa hắn trở về gặp ta cũng không tốn quá nhiều sức lực.

Lúc này Cố Vấn đã vớt người xong trở lại, vừa lúc đẩy cửa đi vào. Nghe được lời nói của Thiên Nhất, hắn liền ném túi giấy trên tay vào mặt đôi phuơng, nhưng Thiên Nhất đã dùng một tay vững vàng tiếp được.

- Vừa rồi lúc ra sân bay đón Gambling Snake đã mua xong, để ở trên xe không lấy xuống.

Cố Vấn vừa đi vừa nói:

- Nói đến chuyện người lưu lại một chân chạy việc, không phải là giúp người đến tiệm ăn không giao hàng bên ngoài để mua cơm sao.

Giọng điệu của hắn đầy giễu cợt.

Thiên Nhất vui vẻ tiếp nhận, không biết xấu hổ mở túi giấy, lấy ra một cái hộp đồ ăn mang về, chuẩn bị dùng bữa:

- Ta ghét ánh mặt trời.

- Người có thể ra ngoài ban đêm.

- Ta cũng ghét ánh trăng.

- Chọn một buổi tối nhiều mây.

- Ta có bệnh quáng gà.

- Cầm theo cái đèn pin.

- Người chính là muốn thử một chút, sau khi ta ra khỏi cửa hàng sách bị cắt đầu thì có thể sống lại hay không?

Cố Vấn nói:

- Đã bị người nhìn thấu rồi, hay là bây giờ người ra khỏi tiệm cầm súng tự sát, để ta khỏi thắc mắc nữa.

Thiên Nhất nói:

- Nếu làm như vậy mà ta chết, nửa tháng trước ta tuyệt đối sẽ không tự mình rời khỏi tiệm sách hai lần, đi gặp người của Hình Thiên.

Cố Vấn nhún vai:

- Cũng đúng. Được rồi, ban này chúng ta nói tới đâu nhỉ? Huyệt vị?

Thiên Nhất ăn cơm trưa, trong miệng nhồm nhoàm nói không rõ:

- Không, chúng ta nói tới... buổi chiều người hãy đeo bản cải tiến Vận Mệnh do mấy tên nghiện máy tính chế tạo, xâm nhập Ma Trận, thông qua hệ thống đàm phán với người của Tiền Tuyến Tự Do. Nếu như không được thì người hãy tự mình đi một chuyến.

Lúc này Gambling Snake đứng lên nói:

- Vậy trước tiên ta tìm một khách sạn để ở. Sau khi xác nhận Ngụy Tĩnh đang ở quận nào hãy thông báo cho ta, ta sẽ lập tức xuất phát.

Chương 18 : Chiến đấu một mình

Ngày 24 Tháng 5, quận Tinh Nguyệt Liên, phân bộ HL, trong một căn phòng thăm vấn bốn bức tường làm bằng tinh hợp kim.

Căn phòng chỉ khoảng mười mét vuông, chính giữa đặt một cái bàn, một cái đèn bàn, hai cái ghế. Dường như tất cả phòng thăm vấn đều bố trí như vậy, cũng không biết nhà thiết kế là ai.

Khi hai sĩ quan phụ trách thăm vấn đi đến, Time Servant đang trồng chuối ở góc phòng...

- Ngài Joseph Norland.

Một tên trung tướng HL đeo kính râm, quân trang phẳng phiu lên tiếng trước:

- Có thể mời ngài qua đây không?

Time Servant đi đến trước bàn ngồi xuống, quan sát hai người trước mắt.

Tên trung tướng nói chuyện với hắn có một gương mặt poker, lúc này đang nghiêm túc nhìn chăm chú vào hắn, chậm rãi ngồi xuống chiếc ghế đối diện.

Người đàn ông còn lại đứng phía sau tên trung tướng kia, nhìn qua khoảng hơn ba mươi tuổi, dưới cằm đầy râu. Đồng phục mặc lộn xộn, cổ áo mở ra, tư thế đứng giống như một tên lưu manh. Một tay còn cầm hồ lô, thỉnh thoảng lại trút vào miệng một ngụm chất lỏng không biết là thứ gì.

- Ngài Norland, ta là trung tướng Carmen, vị này là...

- Túy Tước?

Time Servant ngắt lời, tuy hắn lần đầu gặp hai người trước mặt, nhưng tên Khấu Lâm Tai này cũng khá nổi tiếng. Những năm gần đây Khấu Lâm Tai vẫn say khướt lơ đãng như vậy, nhưng lại trèo đến cấp bậc chuẩn tướng.

- Ặc...

Khấu Lâm Tai vừa mở miệng liền nắc một cái:

- Cục phó của EAS cũng biết ta à, ha ha...

Carmen liếc hắn một cái:

- Ngài có muốn đứng dựa vào tường không?

- Không cần! Không cần... ặc... ta không sao, rất ổn.

Khấu Lâm Tai trả lời, giọng điệu và tư thái không khác gì ma men bên đường.

Carmen đành lắc đầu thở dài, hắn cũng là lần đầu tiên làm việc chung với vị Túc Tước này, trong lòng rất khó hiểu vì sao cấp trên lại phái loại người này tới?

- Ngài Norland, ta cũng không dài dòng nữa.

Carmen nói:

- Lần này chúng ta đến đây là muốn hỏi ngài một số vấn đề, nếu ngài vui lòng hợp tác, nói rõ sự thật, ta nghĩ rất nhanh sẽ có thể khôi phục nguyên chức...

Carmen vừa nói đến đây, Time Servant đột nhiên chen vào:

- Ta bị cách chức rồi?

Lúc hỏi câu này, hắn mới ý thức được tại sao đối phương gọi hắn là “ngài Norland”, chứ không xưng hô bằng chức vị.

- Xin ngài hiểu rõ, ngài Norland, hôm nay chúng ta tới để hỏi ngài, chứ không phải trả lời câu hỏi của ngài.

Carmen quay đầu nói với Khấu Lâm Tai:

- Tước gia.

Khấu Lâm Tai giống như đứng ngẩn ra ở đó, mắt diếc tai ngơ. Carmen lại gọi mấy tiếng, còn dùng sức hắng giọng một cái, vị tước gia này mới có phản ứng:

- Hả? À! Đúng đúng đúng...

Hắn lấy bút ghi âm trong người ra, nhấn vào công tắc.

Carmen tiếp tục nói với Time Servant:

- Ngày 21 tháng 5, khoảng thời gian buổi chiều, ngài đang ở đâu?

- Người cảm thấy lấy lời khai bằng loại giọng điệu quan liêu này có ý nghĩa gì sao?

Time Servant đáp.

- Xin ngài trả lời câu hỏi của ta, ngài Norland.

- Loại thẩm vấn này ta đã nghe nhiều rồi, đám chính khách kia bảo các người tới, hỏi một số vấn đề đã sắp đặt trước, thu được đáp án mà bọn họ muốn, sau đó cắt câu lấy nghĩa để đạt được mục đích.

- Xin ngài trả lời câu hỏi của ta! Ngài Norland!

Carmen nhấn mạnh.

Time Servant vẫn chẳng quan tâm:

- Ta ở chỗ này chờ đủ ba ngày, lãng phí gần bảy mươi hai giờ, phối hợp với quy trình ngu xuẩn của HL các người, là để cho đám ngu ngốc Thiên Đô có thể đặt sự chú ý vào việc điều tra Nghịch Thập Tự, cùng với truy tung đám người Hình Thiên. Bây giờ người đến trước mặt ta chơi trò hề này?

Hắn dừng lại một chút rồi nói:

- Để ta đoán xem... phía sau chuyện này có phải do mấy con lợn họ Cress xúi giục từ bên trong hay không?

- Xin ngài chú ý ngôn từ đối với quý tộc kiêm quan viên cao cấp của đế quốc.

Carmen vẫn dùng giọng điệu quan lại, đây vốn là chuyện mà hắn phải làm, dưới trạng thái ghi âm thì hắn càng phải làm như vậy.

Lúc này Khấu Lâm Tai lại nắc một cái, tiếp đó chợt nghe một tiếng “rắc”, bút ghi âm trong tay hắn đã bị bẻ gãy.

- Xin lỗi, tay hơi run...

Khấu Lâm Tai thân mật khoác vai Carmen:

- Trung tướng, ngài... hãy đi lấy một... ặc... cây bút khác tới.

- Tước gia... quân hàm của ta cao hơn ngài, nên do ngài đi làm chuyện này. Còn nữa, xin chú ý tới hình tượng và lời nói của ngài.

Gương mặt Carmen vẫn nghiêm túc, lời lẽ đanh thép.

- Ta sợ ngài ở lại đây một mình sẽ gặp bất trắc...

- Ngài nói gì?

Carmen cao giọng hỏi.

- Ha ha ha... lờ lờ, lờ lờ... ta say rồi, xin lỗi. Ta muốn nói... ta đã không phân biệt được phương hướng nữa, nên do ngài đi lấy thì hơn. Khấu Lâm Tai cười ha hả lấp liếm.

Carmen hừ lạnh một tiếng, rời khỏi phòng thăm vấn, đóng cửa lại.

Túy Tước ngồi xuống đối diện với Time Servant, vẫn là giọng điệu giống như nửa tỉnh nửa mê, nhưng lại không lại có nửa câu nói nhảm:

- Thủ hạ Francis kia của người đã nói giúp người không ít, nhưng lời chứng của hắn đã bị người ta che giấu. Cục diện hiện giờ là phe Hình Thiên đã đánh chìm hai chiếc tàu con thoi, đoạt đi bốn chiếc còn lại cùng với thần vụ trên tàu. Người và Tào Sốc còn có đám người siêu năng lực của Hình Thiên đã hủy diệt nửa thành phố, còn chết một Thiên Vệ. Tổn thất và ảnh hưởng lớn như vậy, phía trên cần phải có người chịu tiếng oan. Người suy đoán cũng không sai, mấy tên họ Cress kia hiển nhiên muốn nhân cơ hội này đả kích người.

Time Servant hỏi:

- Tại sao người lại nói với ta những chuyện này?

Túy Tước không trả lời câu hỏi này, chỉ nói:

- Chuyện này cũng không quan trọng, người chỉ cần biết, tin tức ta nhận được nhiều hơn người, cho nên bây giờ người cần sự trợ giúp của ta.

- Lúc này ta có thể cung cấp cho người hai đôi sách để tham khảo. Thứ nhất là người giữ nguyên im lặng, nhẫn nại, không nên trả lời vấn đề thực chất gì, nhưng thái độ đừng quá cứng rắn. Thượng tầng đế quốc vẫn có một số người tài biết phân biệt đúng sai, bọn họ sẽ không dễ mặc nhân tài như người bị quý tộc hoặc chính khách hãm hại vì thù riêng. Ta có thể giúp người điều đình ở bên ngoài một phen, tin rằng cục trưởng của EAS cũng sẽ dốc toàn lực bảo vệ người.

- Từ căn bản mà nói, chuyện này người cũng không làm sai. Trước đó người đã đệ trình báo cáo, chính là vật chứng. Những người chứng kiến

may mắn còn lại, cùng với lời khai của Francis, chính là nhân chứng. Chỉ cần thời gian nhất định, chân tướng tự nhiên sẽ lộ ra, trên thực tế là người có công không tội.

- Nhưng đoạn thời kỳ này, muốn chống lại áp lực của thượng tầng đế quốc, cần phải có thủ đoạn chính trị. Biểu hiện vừa rồi của người chỉ sẽ khiến sự tình càng tệ hại, cho nên nói đến cùng... phải nhẫn nại.

Time Servant nói:

- Nhẫn nại? Người có biết thời gian đối với ta có ý nghĩa thế nào không? Người có biết lúc chúng ta nói chuyện, vốn nên có một lượng thần vụ được vận chuyển đến đảo Địa Ngục, đề phòng sự kiện khủng bố sắp bộc phát trong tương lai không? Sự tình đã phát triển theo hướng tồi tệ nhất, kế hoạch của Nghịch Thập Tự đã sắp thực thi, còn ta lại ở chỗ này hao tổn ba ngày chẳng hề có ý nghĩa...

- Được rồi, được rồi...

Túy Tước cắt lời Time Servant:

- Xem ra người muốn nghe thử đối sách thứ hai.

Time Servant nói:

- Xin được nghe kỹ.

- Người bỏ trốn đi, làm chuyện mà người cần làm. Ta nghĩ với bản lĩnh của người, đế quốc muốn lần theo và bắt được người cũng rất khó khăn.

Túy Tước nói:

- Đợi sau khi mọi chuyện xong xuôi, người lại trở về, ta có thể làm chúng giúp người.

Time Servant không cần nghĩ ngợi:

- Người sớm nói như vậy không phải tốt rồi sao.

Hắn đứng lên:

- Muốn diễn một khổ nhục kế à? Ví dụ như đánh người bất tỉnh hay gì đó?

- Không cần, ta giả vờ say gục là được rồi.

Túy Tước nói:

- Ta phải nhắc nhở người, đây là một nước cờ nguy hiểm. Người sẽ mất đi thân phận, quyền hạn của mình, không có bất kỳ chi viện nào, còn phải đồng thời đối mặt với hai tầng uy hiếp, bao gồm tổ chức Nghịch Thập Tự

mà người nói và cả đế quốc.

- Đây là hoàn toàn chiến đấu một mình. Khi người trở về, ta cũng chưa chắc có thể giải thích rõ giúp người. Đến tình trạng đó, cho dù đám người mà người muốn ngăn cản có thành công hay không, đối với cá nhân người mà nói, kết quả tốt nhất là bị ném vào nhà tù Tide, còn kết quả xấu nhất...

Time Servant ngắt lời hắn:

- Một người đã đi liều chết, còn cần giải thích cái gì với thế giới này sao? Được ca ngợi là anh hùng, bị khinh miệt là kẻ ác... đối với một cô hồn ở năm mộ khô có gì khác biệt?

- Còn như kết quả tốt nhất mà người nói, ta nghĩ sẽ không xảy ra. Nếu như ta có thể sống sót trở về, người có thể tìm hoàng tử thứ bảy, hắn sẽ nghĩ biện pháp rửa sạch tất cả tội danh cho ta, đến lúc đó ta có nhậm nạn cũng không sao.

Đang khi nói chuyện, cửa mở ra, trung tướng Carmen đi vào, thiếu chút nữa đã đụng phải Time Servant trước mặt:

- Ngài Norland...

Hắn lại liếc nhìn Túy Tước, nhưng gã kia đã nằm trên bàn “ngủ mất”.

- Ngài muốn đi đâu? Ngài Norland?

Carmen cũng không phải kẻ ngốc, hắn đã phát giác được có chuyện khác thường, vừa hỏi vừa không biên sắc lui về phía sau nửa bước, nghiêng người đề phòng đối phương đột nhiên tấn công mình.

Time Servant lắc cổ vài cái, bẻ mấy khớp xương trên ngón tay, dáng vẻ giống như muốn dùng Bắc Đẩu thần quyền đánh người:

- Không phải ta ghét người, thế nhưng...

Hắn giơ một cánh tay lên:

- Xin gọi ta là Time Servant!

Hai giây sau, một bóng đen giống như đạn pháo từ trong phân bộ HL bay ra, vách tường bị đánh vỡ nát. Carmen bay ngang qua mấy con đường, rơi vào trong biển...

.....

- Nhìn kia, lại một người chết nữa.
Một đồng bạn trong bang giặt ủi nói với Tả Đạo.

Tả Đạo nhìn thi thể của phạm nhân bị giam ngục kéo qua trước mắt, nghiêng đầu nói:

- Đây là người thứ tư trong hôm nay rồi đúng không?

- Có gì lạ đâu, mỗi lần đến ngày đảo nổi, khu giam giữ nào mà không có người chết...

- Ừ...

Tả Đạo gật đầu đáp.

Đến địa ngục này đã chín ngày, Tả Đạo đã nhìn thấy đủ loại cách chết, đánh nhau chết, dùng hình chết, tự sát chết, đồng tính nam chết, còn có đang yên lành bị người không quen biết giết chết chẳng hiểu lý do. Tình huống này rất phổ biến, bởi vì nơi này có rất nhiều kẻ điên, bọn họ sẽ giết người không hề báo trước. Dù sao giết người cũng chỉ phải vào lồng giam mấy ngày mà thôi, nhiều nhất là đưa người vào khu giam giữ đặc biệt, cũng không trực tiếp kéo ra ngoài bắn chết. Thực tế mà nói, kẻ điên cũng không sợ bị kéo ra ngoài bắn chết. Hẳn chính là bút rút muốn giết người, người có thể làm gì hắn?

Đáp án chỉ có một, đó là ra tay trước. Khi người nhìn thấy một kẻ đứng trước cửa phòng giam, nhìn chằm chằm vào người với ánh mắt đăm đuôi, đồng thời dùng móng tay cắt đứt bàn tay của mình, miệng chảy nước miếng, vẻ mặt bệnh trạng vui sướng, người nên hiểu được, hãy lập tức bóp thì giờ thủ tiêu hắn.

Hôm qua Blood Owl đã đối phó với một tên biến thái như vậy, lời thoại trước khi động thủ là:

- Các người chờ một chút, ta phế bỏ hắn rồi sẽ trở lại.

Rất có ý “hâm rượu chém biến thái”, có điều sau khi làm xong hắn lại bị đưa đến lồng giam.

Lồng giam này rốt cuộc là thứ gì, Tả Đạo cũng đã sớm dò hỏi được. Chính là một cái quan tài chạm rồng bằng sắt giống như lồng chim, dùng xích sắt treo lên. Người ở bên trong chỉ có thể giữ nguyên tư thế đứng, cánh tay

không đuổi ra được, chân cũng nhấc không lên. Phạm nhân sẽ bị lột sạch quần áo nhốt vào, sau đó hạ xuống, phía dưới là một hầm phân, hạ đến khoảng ba phần tư sẽ dừng lại. Bình thường sẽ nhốt khoảng bốn mươi tám giờ, nếu như người chọc giận trưởng cai ngục, sẽ xem xét thêm một chút thời gian.

Bị nhốt ở trong lồng giam, ăn uống bài tiết cơ bản đều có thể giải quyết tại chỗ, cũng chỉ là chuyện cúi đầu cong lưng mà thôi. Kẻ nào lùn tốt nhất đừng nên phạm lỗi, người cao khoảng một mét sáu bị chét đuổi trong đó cũng không phải là không có, đương nhiên cũng khó nói rõ rốt cuộc là chét đuổi hay chét ngộp...

Trải qua nơi đó, lúc ra dĩ nhiên còn phải dùng máy móc “thanh tẩy” một lần giống như lúc vào tù, tránh cho người trở về khu giam giữ bởi vì mùi vị quá nồng mà bị người khác đánh chét.

- Tả Đạo.

Một tên giám ngục đi đến bên cạnh Tả Đạo, nói:

- Trưởng cai ngục bảo người đi một chuyến.

Chương 19 : Hai bên tiếp xúc

Tả Đạo trong lòng thấp thỏm đi đến một căn phòng thẩm vấn, dải ngọ của hắn cũng không khoa trương như Blood Owl, không đặc biệt thêm vào còng tay xích chân, cũng không cần khóa hắn ở chỗ ngồi. Xem ra đối với phạm nhân như Tả Đạo, trưởng cai ngục cảm thấy vòng điện cộng thêm thân vụ là đủ rồi.

Chờ đợi là chuyện khiến người ta sốt ruột, rõ ràng là trưởng cai ngục muốn gặp Tả Đạo, cuối cùng vẫn để Tả Đạo tới trước ngòi chờ. Đương nhiên về tình lý cũng có thể bỏ qua, tù phạm có thời gian để lãng phí, khi bọn họ mất đi tất cả quyền hạn, nghĩa vụ cơ bản cũng không tồn tại. Nhưng trưởng cai ngục rất bận rộn, có thể nói là công việc bẽ bộn.

Jefferson cũng không để Tả Đạo chờ quá lâu đã đến phòng thẩm vấn, vừa vào liền phát tay ra hiệu cho giám ngục ra ngoài, bước nhanh đến đối diện Tả Đạo ngồi xuống, đi thẳng vào vấn đề:

- Ta có mấy chuyện muốn hỏi, hi vọng các hạ có thể thành thật trả lời.

- Chờ một chút đã.

Bản năng mặc cả của Tả Đạo bắt đầu phát huy:

- Nếu ta thành thật trả lời, có được lợi ích gì không?

Tả Đạo lúc này nên hỏi vấn đề như vậy, bởi vì hắn đã là một tù nhân, trả lời hay không cũng chẳng có gì khác biệt. Trừ khi trưởng cai ngục có thể hứa hẹn cho hắn một chút quyền lợi, chẳng hạn như trả lời một vấn đề có thể nhận được một hộp đồ ăn Kentucky, hoặc là trả lời xong sẽ được cả đời miễn phí cung cấp gói vô hạn hay gì đó.

Mà người đa mưu túc trí, xử sự chu đáo như Jefferson, dĩ nhiên cũng sẽ cho Tả Đạo một lý do rất tốt:

- Lợi ích là lát nữa khi ngươi ra khỏi phòng thẩm vấn này, không cần trực tiếp đi đến lồng giam ngậm mình.

Trong một giây Tả Đạo liền lộ ra nguyên hình, thay bằng vẻ mặt tươi cười

nịnh nọt:

- Trưởng cai ngục ngài có chuyện gì cứ việc phân phó, tại hạ biết thì nhất định sẽ nói hết toàn bộ. Thực ra ta làm sao có thể đòi lợi ích gì từ ngài, từ ngày vào tù được chiêm ngưỡng tư thái oai hùng của ngài, sự kính ngưỡng của ta với ngài đã như nước sông cuộn cuộn liên miên không dứt, lại như Hoàng Hà tràn bờ không thể dẹp yên...

Những năm gần đây, Jefferson có thể nói là đã gặp vô số người. Hắn có thể ngồi vững ở vị trí trưởng cai ngục, ngoại trừ dựa vào năng lực cường hãn, còn dựa vào tài năng xuất sắc. Hắn đã từng đối phó với sát nhân cuồng ma tàn nhẫn, kẻ mất không chế hung bạo như như dã thú, tội phạm cao cấp đa mưu túc trí, nhà tư tưởng có khả năng cảm hóa, thậm chí là người biến dị trạng thái tinh thần đã hoàn toàn thoát khỏi loài người vv...

Dùng kinh nghiệm và trực giác của Jefferson để phán đoán, trong tất cả phạm nhân xảo trá nhất mà mình đã từng thấy, tên Tả Đạo trước mắt này có thể xếp vào ba hạng đầu.

Bình thường những kẻ miệng hùm gan sứa, cũng giống như hạt dẻ rang đường, lột vỏ ra rồi bên trong sẽ mềm. Nhưng tên Tả Đạo này không phải như vậy, “miệng hùm gan sứa” đồng dạng có thể trở thành một loại nguy trang, người cho rằng hắn mềm cần xuống, kết quả bộ phận quan trọng nhất không chừng lại cứng đến mức khiến người kẻ khác.

- Người quen biết Blood Owl?
Đây là vấn đề thứ nhất của Jefferson.

Hắn không hề lòng vòng, đối diện với loại người đầu óc xoay chuyển rất nhanh như Tả Đạo, nói thẳng hiệu quả sẽ càng tốt hơn. Ít nhất có thể khiến thời gian suy nghĩ của đối phương trở nên ngắn đi, nói không chừng vì vậy sẽ lộ ra sơ hở.

Tả Đạo tuy không nhanh trí bằng Cố Vấn, nhưng vẫn tốt hơn nhiều so với Blood Owl. Từ năm chữ mà Jefferson nói, đủ để cung cấp cho hắn rất nhiều tin tức.

Đầu tiên là về giám ngục, ít nhất bọn giám ngục ở khu giam giữ cấp bậc cao cũng không nhân hạ như bề ngoài.

Tả Đạo trầm nghĩ, sở dĩ Jefferson hỏi về chuyện này, nhất định là đã biết

ta, Blood Owl và Diêm Không có tiếp xúc, tin tức này dĩ nhiên là do bọn giám ngục báo cáo lên trên. Đám người kia bình thường nhìn giống như ngoại trừ đi dạo và tản mạn ra thì không làm gì khác, nhưng trên thực tế bọn họ vẫn đang quan sát. Có lẽ không phải mỗi một giám ngục đều đang quan sát, nhưng nhất định có người đang làm công việc giám thị.

Tiếp theo từ câu hỏi của Jefferson có thể suy đoán ra, hẳn rất chú ý đến Blood Owl, cũng hiểu khá rõ về Blood Owl. “Người quen biết Blood Owl”, câu hỏi này nếu nói hoàn chỉnh cụ thể một chút, phải là “người đã quen biết Blood Owl bên ngoài nhà tù đúng không”. Tại sao hẳn lại hỏi như vậy? Bởi vì hẳn biết tên diên Blood Owl này rất khó tiếp cận, chỉ xét về mặt tính cách cũng đã rành rành ở đó. Đoán rằng hơn một tháng qua sau khi Blood Owl vào tù, người bắt chuyện bị hẳn xé thành mảnh vụn cũng không ít. Liệu có phạm nhân nào liếc hẳn một cái, hoặc là nhờ một ngục đờm ở trước mặt hẳn mà bị độc thủ, chuyện đó cũng rất khó nói...

Loại người năng lực cấp Giấy giống như ta, căn bản ở vào tầng lớp khác biệt với Blood Owl, nhưng lại cùng với hẳn còn có Diêm Không rất nhanh kết thành một khối. Nếu như nói chúng ta vừa gặp đã thân, e rằng sẽ không ai tin.

Nhưng Jefferson sẽ không biết chuyện của Nghịch Thập Tự, bởi vì sau khi ta bị bắt chưa bao giờ biểu thị mình là thành viên của Nghịch Thập Tự. Hơn nữa theo như cách nói của Thiên Nhất, cho dù Trà Tiên kia có thể từ tội của ta đoán ra ta là thành viên của Nghịch Thập Tự, hiện giờ hẳn cũng không thể tham gia vào chuyện này, thậm chí hẳn có thể còn không biết tin ta bị bắt.

Còn Blood Owl càng không thể xem là thành viên của Nghịch Thập Tự gì cả. Từ mấy ngày nay tiếp xúc, lúc hẳn vào tù còn không biết “Nghịch Thập Tự” là thứ gì.

Vì vậy cho dù Jefferson có thủ đoạn thông thiên, cũng không thể nghĩ đến ta cố ý vào nhà tù Tide để giúp Blood Owl hoàn thành vượt ngục và giải cứu, chuyện này chính ta suy nghĩ cũng cảm thấy khó tưởng tượng...

Tả Đạo nghĩ đến đây chỉ mất năm giây, trong năm giây này cặp mắt gian tà của hẳn vẫn liếc ngang liếc dọc, khịt khịt mũi, hắng hắng giọng, còn đánh rắm một cái trong căn phòng không tới năm mét vuông này, sau đó nói hai chữ:

- Quen biết.

Jefferson lập tức giật mình, thận trọng như hắn cũng có phần muốn lật cái bàn.

Xuất phát từ bản năng, tay của Jefferson đưa lên mũi mình:

- Phải không... hắn là một kẻ không dễ chung sống, người hiểu ý ta chứ.

- Vậy sao?

Tả Đạo bắt đầu giả ngu:

- Đâu có, ta cảm thấy hắn rất dễ chung sống, hoà nhã dễ thân, bình dị gần gũi, giúp người làm vui...

- Ta cảnh cáo người hãy có chừng mực.

Jefferson ngắt lời.

Tả Đạo nói nhằm không có bất kỳ áp lực nào, nhưng hắn cũng rất thức thời, biết thuận theo lời nói của trưởng cai ngục:

- Có thể là do một số hành vi và tướng mạo của hắn, khiến người khác sinh ra hiểu lầm nhất định.

- “Hành vi” mà người nói, có phải giống như... trong một lần rửa tội Blood Owl chìm chết hải nhi, sau đó ăn nó tại nhà thờ.

Jefferson nói tiếp.

Tả Đạo nghĩ thầm, không hổ là trưởng cai ngục, đưa ra ví dụ lại chuẩn xác như vậy, có điều ngoài miệng hắn vẫn lựa chọn tiếp tục chủ đề:

- Được rồi, ta từng là một người trung gian, chuyện này chắc ngài có thể điều tra được, cũng rất có thể đã điều tra rồi. Vào đầu năm nay ở Venice, ta và Blood Owl đã từng hợp tác một lần. Đương nhiên khi đó là hắn chủ động tới tìm ta, chứ ta cũng không có can đảm chủ động đi khai phá khách hàng như vậy.

Câu trả lời của Tả Đạo có thể khiến người ta tin tưởng, bởi vì đây đúng là sự thật.

Jefferson cũng tạm thời coi nó là thật, nhưng điều này cũng chỉ giải thích tại sao Tả Đạo và Blood Owl có thể chung sống hòa thuận, chứ không giải thích được hành vi của Diêm Không.

- Vậy người cũng quen biết Diêm Không?
Jefferson nói ra vấn đề thứ hai.

Trong lòng Tả Đạo thâm kêu hồngбет, vấn đề này rất nguy hiểm, hắn phải suy nghĩ cẩn thận mới trả lời được.

Hắn và Blood Owl đi đến cùng một khu giam giữ đã là ngày thứ năm, mà “gia nhập” môn hạ của Diêm Không chỉ là chuyện hôm kia. Hôm nay là ngày đảo Địa Ngục nổi lên, lẽ ra trưởng cai ngục phải rất bận, nhưng vẫn đặc biệt bớt thì giờ đưa mình tới thăm vấn, đủ thấy tiếp xúc với “Diêm Không” mới là nguyên nhân thúc đẩy trưởng cai ngục phải tiến hành cuộc nói chuyện này.

Theo như lão già kia kể lại, trước khi vào tù lão là một trong Thập Thiên Vệ. Khi đó trên Địa Cầu chỉ có mấy tên cao thủ cấp Cuồng, trong đó có Diêm Không lão. Từ việc Blood Owl cũng muốn theo lão học tập tri thức về năng lượng, có tám thành không phải là nói dối.

Hiện giờ Jefferson hỏi như vậy, nếu trả lời là quen biết, vậy thì giống như dùng miệng đánh rắm vậy. Dù sao lúc lão già kia vào tù, nói không chừng mình còn chưa sinh ra. Nhưng nếu trả lời là không biết, Jefferson sẽ lập tức hỏi một vấn đề khác, tại sao Diêm Không lại làm bạn với một người năng lực cấp Giấy như người? Người có tài năng gì mà khiến cao nhân như Diêm Không coi trọng?

Tả Đạo vẫn tồn năm giây, đưa bàn chân không mang vớ của hắn ra khỏi giày, sau đó dùng ngón tay làm một chút vệ sinh sinh lý, một mùi vị cá mặn tản ra trong phòng thăm vấn...

- Thực ra... ông ấy nói hình dáng của ta giống đứa con trai thất lạc nhiều năm của ông ấy...

Về mặt Tả Đạo phiên muộn:

- Năm xưa ông ấy mười bảy tuổi...

Jefferson cố gắng duy trì sự uy nghiêm của mình, tận lực không để vẻ mặt phát sinh biến hóa, khóe miệng của hắn vẫn không tìm được co giật.

- Ta thấy người muốn vào trong lồng giam nghỉ ngơi... khoảng vài tuần.

Tả Đạo vội vàng dừng lại chuyện xưa của hắn:

- Được rồi, được rồi, là do Blood Owl giới thiệu chúng ta quen biết, được chưa?

Jefferson chỉ hỏi hai vấn đề liên có một loại cảm giác, hẳn không thể lấy được tin tức thực sự có ý nghĩa nào từ kẻ này. Một khi hỏi... không, là một khi tiếp cận mấu chốt của vấn đề, Tả Đạo sẽ nghĩ đủ loại biện pháp lảng tránh.

- Giám ngục.
Jefferson hơi cao giọng nói.

Giám ngục bên ngoài nhanh chóng đẩy cửa đi vào.

Tả Đạo trong lòng cả kinh, không phải thật sự bị đưa đến lồng giam chứ?

- Đưa hẳn về đi.
Jefferson quay đầu lại nói với Tả Đạo:
- Ta nghĩ không có gì cần hỏi tiếp nữa.

Bỏ lại một câu nói đầy ẩn ý như vậy, Jefferson rời khỏi phòng thẩm vấn.

.....

Cùng lúc đó, tại quận Tinh, Washington.

Cố Vấn mặc một bộ đồ thể thao, trong tay áo giấu bản cải tiến Vận Mệnh di động, đang chạy chậm chậm trong công viên.

Lượn quanh công viên khoảng một vòng, hẳn mới mua một chai nước, đi đến bên cạnh một chiếc ghế dài ngồi xuống.

Hắn lấy tai nghe MPX xuống, cầm khăn mặt lau mồ hôi, uống ừng ục nửa chai nước cà chua, sau đó hét lên một tiếng, thỏa mãn giống như tắm xong lại uống một lon bia lạnh.

Bên cạnh Cố Vấn còn có một ông lão tóc hoa râm đang ngồi, cho bồ câu ăn.

Cảnh này nhìn qua rất bình thường, một người trẻ tuổi sau khi chạy bộ trong công viên nghỉ ngơi một chút, một ông lão sưỡi nắng cho bồ câu ăn,

đây là cảnh tượng gần như mỗi ngày đều có thể xuất hiện.

Nhưng lại có ai biết, hai người này, một người là tổng kỹ sư máy tính của Tiền Tuyến Tự Do, một người khác là mưu sĩ cao nhất của Nghịch Thập Tự.

- Vẫn cẩn thận giống như năm đó, thẳng nhóc. Bản vẽ của toàn bộ công viên đã in vào đầu người đứng không, nghĩ được mấy đường chạy trốn rồi? Gates lên tiếng trước, động tác cho bồ câu ăn cũng không dừng lại. Theo người bình thường thấy, đây chỉ là hai người xa lạ ngồi trên ghế dài tán gẫu lịch sự mà thôi.

Cô Vần tiếp tục uống, hô hấp dần dần bình ổn lại, trả lời:

- Ông cũng rất cẩn thận, mang theo không ít vệ sĩ tới, địa phương mai phục cũng rất bỉ ổi, là sợ ta nhất thời nổi hứng cắt đầu ông sao?

- Ha ha ha...

Gates cười nói:

- Cái đầu này của ta cho dù không thông minh bằng người, nhưng ở một vài lĩnh vực cũng xem là số một số hai, rơi xuống phủ đầy bụi chẳng phải là đáng tiếc?

- Ta lại rất nghi hoặc, tại sao Tiền Tuyến Tự Do lại phái ông tới gặp ta, bởi vì chúng ta từng có một đoạn quan hệ hợp tác sao? Hay là nói... ông ở bên đó đã không chỉ đơn giản là kỹ sư như trước nữa?

Cô Vần hỏi.

- Chẳng lẽ ta gia nhập hàng ngũ quyết sách rất kỳ quái sao?

Gates hỏi lại.

Cô Vần cười:

- Tùy tiện đi, ta cũng chưa từng để tổ chức các người vào mắt, không có hứng thú.

- Nói như vậy... người đã gia nhập tổ chức khác sao?

Ánh mắt của Gates rõ ràng có biến hóa:

- Chẳng trách hôm qua lại đột nhiên hack vào hệ thống của chúng ta, đưa ra nhiều yêu cầu vô lý như vậy, ta còn tưởng rằng lại là một lần “kiểm tra” hoặc trò đùa giở của người.

Gates dừng một chút rồi nói tiếp:

- Hệ thống mà người dùng là do Thuật Sĩ viết đúng không. Tuy rất không cam lòng nhưng ta phải thừa nhận, nếu là hệ thống do hắn viết, hoàn toàn có thể dễ dàng công phá Ma Trận.

Cố Vấn hỏi:

- Còn gì nữa?

- Hơn nữa ta cảm thấy, không chỉ là vấn đề phần mềm, về mặt phần cứng cũng rất kinh người, đến giờ ta vẫn không thể tra rõ lúc xâm nhập người đã dùng thứ gì...

Gates lại vẫy ra một nhúm thức ăn cho bồ câu:

- Tổ chức mà người gia nhập rất mạnh, chẳng những có thể lôi kéo Thuật Sĩ, còn có thể lôi kéo người lúc trước từ chối Tiên Tuyên Tự Do như người, chẳng lẽ là Giới Luật Thép sao?

- Ông cảm thấy thế nào?

Cố Vấn không trả lời mà hỏi ngược lại.

- Ha ha ha...

Gates cười cười:

- Theo ta thấy, trừ khi thằng nhóc cao ngạo kia đã sa đoạ, nếu không hắn tuyệt đối sẽ không gia nhập Giới Luật Thép, một tổ chức ngu xuẩn dùng tín ngưỡng tôn giáo để gia tăng sức hiệu triệu.

- Tín ngưỡng, cũng giống như tình yêu giữa khách làng chơi và gái điếm vậy.

Cố Vấn nói tiếp:

- Đó chỉ là một loại thủ đoạn nô dịch còn thấp kém hơn chính trị. Từ mấy chục thế kỷ trước, nó đã được xem là công cụ tẩy não của giai cấp thống trị. Toàn bộ hệ thống của nó đều được xây dựng trên cơ sở giả dối, cố sự giả dối, nhân vật giả dối, lời hứa giả dối.

- Cũng may sau cuộc cách mạng công nghiệp, loài người dần dần đi theo hướng phát triển khoa học hóa. Hệ thống chính trị hoàn thiện khiến tôn giáo dần dần lui ra khỏi vũ đài chính trị. Ngoại trừ một số ít khu vực còn ở trường không có chữ viết, vẫn bị thứ này làm mê hoặc, phần lớn mọi người đều đã nhận rõ sự thật. Điều này khiến tôn giáo dần dần trở thành một thứ tương tự như tập tục xã hội hoặc hoạt động giải trí, chứ không còn là “chân lý” nữa.

Cố Vấn rùng mình một cái:

- Xin lỗi, tín ngưỡng tôn giáo và chân lý, hai từ này xuất hiện trong cùng một câu khiến ta sờn cả gai ốc.

- Được rồi, ta biết ngươi là người theo thuyết bất khả tri, nhưng cũng không cần nói những người tin vào tôn giáo kia không đáng một xu như vậy.
Gates nói.

Cố Vấn nhún vai:

- Trong mắt những tín đồ kiên định kia, người không có tín ngưỡng lại không phải là người, mà là súc sinh. Bọn họ nóng lòng muốn cứu vớt những người theo chủ nghĩa vô thần kia, cùng nhau tiên vào thiên đường trong suy nghĩ của bọn họ.

Hắn uống một ngụm nước cà chua:

- Còn có người từng nói, khoa học cũng là một loại tín ngưỡng mà thôi. Cho nên theo quan điểm của ta, những người này không phải là người, hơn nữa ta cũng chẳng thèm cứu vớt bọn họ, để tránh hạ thấp chỉ số thông minh của loài người.

- Phù... được rồi, rõ ràng ngươi không thay đổi, vẫn là thằng nhóc độc mồm độc miệng tự cho là đúng.

Gates nói:

- Có thể nói ta nghe một chút, ngươi rốt cuộc thuộc về tổ chức nào không?

Cố Vấn chỉ đáp ba chữ:

- Nghịch Thập Tự.

- À, chẳng trách ngươi lại đánh giá về Giới Luật Thép như vậy...

Gates nói:

- Các ngươi theo đạo Satan đúng không...

- Thái độ của ta đối với tất cả tôn giáo đều như vậy.

Cố Vấn trả lời:

- Ký hiệu này cũng không đại biểu cho bất kỳ tín ngưỡng tôn giáo nào.

- Như vậy... ngươi là thủ lĩnh của Nghịch Thập Tự sao?

Gates hỏi.

- Ta? Ha ha...

Cố Vấn cười:

- Ông không hiểu rõ tổ chức này rồi. Trên thực tế, Nghịch Thập Tự cũng không nên gọi là một tổ chức, ông chủ của chúng ta chỉ một người có thể đảm nhiệm được. Bất kỳ một người nào khác trên tinh cầu này, cho dù hắn có ba đầu sáu tay, biết phun lửa, có thể ăn chùy sắt, chỉ số thông minh cao đến mức mỗi ngày não từ trong tai chảy ra, cũng không thể ngồi ở vị trí thủ lĩnh của Nghịch Thập Tự... ừm... hơn một giờ.

- Tại sao? Cái ghế kia quá gai góc à?

- Không, nguyên nhân là ở thành viên chúng ta. Ta cũng không muốn tiết lộ quá nhiều, nói đơn giản là... một đám người thể xác và tinh thần không bình thường lắm.

Cố Vấn nghĩ mấy giây, mới tìm được câu từ thay thế cho hai chữ “biến thái”.

- Người mắng cả mình à.

- Ta vốn là không bình thường.

Cố Vấn nói:

- Bỏ đi, thảo luận chuyện của ta quá nhiều rồi. Ông đã biết tên gọi tổ chức của ta, cũng không tính là trở về tay không. Điều kiện mà hôm qua ta đề xuất trực tuyến, ông thấy thế nào?

Gates cười nói:

- Ta thấy...

Lão cuối cùng đã cho bồ câu ăn xong, phủi phủi hai tay, ấn đầu gối đứng dậy.

Tại khoảnh khắc này, bồ câu vốn tụ tập chung quanh ghế dài bỗng bay lên. Sau khi một mảng lớn màu trắng xám bay qua, bóng dáng của Gates đã biến mất.

Để lại Cố Vấn một mình ngồi ở đó, khóe miệng của hắn cười lạnh, trong lòng hiểu rõ, bồ câu bay lên là vì sát khí khó che giấu được.

- Người vẫn nên đi theo chúng ta một chuyến, nói chuyện kỹ càng một chút đi.

Một bàn tay đặt lên vai Cô Vần, người nói chuyện giọng điệu rất khàn khàn, trầm thấp.

Cô Vần quay đầu, lại nhìn thấy gương mặt của mình.

Mirror Face vẫn mặc trang phục đen kịt toàn thân không lộ ra nửa tấc da, đeo mặt nạ gương.

- Ta khuyên ngươi không nên chống cự. Ta biết Thiên Nhất đã dạy ngươi cách vận dụng năng lượng gì đó, sợi dây chân lý của ngươi cũng là năng lực giết người rất tiện lợi, nhưng nếu ngươi cảm thấy có thể giao thủ với ta và chiếm được ưu thế, đó là sai lầm rất lớn.

Lời này của Mirror Face ý tứ rất rõ ràng, thằng nhóc ngươi đã rơi vào tay ta, hành động thiếu suy nghĩ có thể sẽ phải chịu đau khổ.

Cô Vần là người thông minh, hẳn biết lúc nào nên từ bỏ chống cự:

- Ài...

Hắn uống cạn nước cà chua trong chai:

- Cho nên ta mới nói, ta không muốn ra ngoài làm việc mà...

Chương 20 : Đánh cờ trong lời nói

Cố Vấn bị Mirror Face dẫn đến bên cạnh một chiếc Limousine màu đen, Gates đã ngồi trong xe chờ sẵn. Tài xế mặc âu phục đen, đeo kính đen, thấy Mirror Face và Cố Vấn đã lên xe, liền đạp ga chạy về hướng cứ điểm của Tiên Tuyến Tự Do.

- Các người không bắt ta đội mũ trùm đầu hay gì đó sao?
Cố Vấn hỏi.

- Cần thiết sao? Những tin tức như tổng thời gian chiếc xe này chạy, tốc độ thay đổi, số lần rẽ và dừng lại, bao gồm tuyến đường giao thông toàn thành phố, tiếng ồn thậm chí là mùi vị xung quanh, đều có thể trở thành bằng chứng cho suy luận của người. Dựa vào trí nhớ và năng lực phân tích của người, chỉ cần cho người một tấm bản đồ, trong vòng năm phút người có thể biết được phương hướng chuẩn xác của mục tiêu.
Gates nói.

Cố Vấn cười nói:
- Ông quá đề cao ta rồi.

- Đầu óc của người đúng là tài sản đáng để khoe khoang, ta chỉ nói sự thật, không tính là đề cao.

Gates trả lời:

- Người cũng không cần giả vờ khiêm tốn, tìm kiếm cảm giác yên lành cho bản thân.

Cố Vấn nhún vai:
- Được rồi, được rồi...

Hắn liếc sang Mirror Face bên cạnh, tiếp đó nói với Gates:

- Các người đã hợp tác với Mirror Face, vậy chắc cũng đã biết một chút tin tức về ta, Thiên Nhất, cùng với Nghịch Thập Tự. Vừa rồi ở trên ghế ông giả vờ giả vệt, hỏi ta một số vấn đề như vậy, rốt cuộc có mục đích gì?

Gates không trả lời, ngược lại Mirror Face cất giọng khàn khàn chen vào:
- Đương nhiên là vì nghe chính người nói lại một lần, mới có thể chứng minh những gì ta nói là thật.

- Hả?

Cố Vấn nói:

- Xem ra thời gian mà người và Tiền Tuyến Tự Do hợp tác cũng không lâu.

- Quan hệ lợi dụng lẫn nhau mà thôi.

Mirror Face nói thẳng không hề e ngại.

Gates cười nói:

- Xin đừng nói như vậy, ngài Mirror Face. Cũng không phải cá nhân ta không tin những gì ngài cung cấp, chỉ là đối với lời nói một phía không có bằng chứng, trước giờ tổ chức vẫn giữ thái độ hoài nghi.

- Ha ha ha...

Cố Vấn cười lớn:

- Vậy nếu Mirror Face là nội ứng do ta phái tới chỗ các người thì sao? Tin tức của hắn và lời nói của ta phù hợp, không phải là chuyện đương nhiên sao? Đến lúc đó dù ta có chết, hắn cũng thành công lấy được tín nhiệm của các người, bước tiếp theo hắn sẽ dẫn các người vào cái bẫy do Nghịch Thập Tự giăng ra. À đúng rồi, nếu hắn là nội ứng, ngay cả ba chữ “Nghịch Thập Tự” này các người cũng không thể tin, bởi vì tổ chức của chúng ta có thể mang tên khác. Cái tên Nghịch Thập Tự này các người chỉ nghe được từ miệng ta và Mirror Face, không có bằng chứng gì.

Nghe những lời châm chọc cường từ đoạt lý này, Gates cũng không tỏ ý kiên:

- Nếu sự tình giống như người giả thuyết, vậy người cũng khó tránh khỏi quá to gan. Chỉ vì chơi tâm lý chiến mà nói thẳng kế hoạch ra, khiến ta ngược lại cho rằng lời người nói không thể nào là thật, hơn nữa người còn sẵn sàng “chết”. Người đã nói mình không có tín ngưỡng, một kẻ không có tín ngưỡng sẽ làm chuyện như vậy sao?

Gates lấy đồ uống từ quầy rượu thu nhỏ trong xe, uống một ngụm, sắc mặt bình thản ung dung:

- Lại nói, cho dù thật sự có kế hoạch nội ứng như vậy, cũng phải xây dựng trên cơ sở Tiền Tuyến Tự Do sẽ cự tuyệt điều kiện do tổ chức sau lưng người đưa ra. Mà người làm sao biết chúng ta nhất định sẽ từ chối Nghịch

Thập Tự? Bây giờ ta chỉ dẫn ngươi về nói chuyện với tầng lớp quyết sách, cũng không phải là tra tấn thẩm vấn.

- Chẳng lẽ ngay từ đầu tổ chức các ngươi đã dự định gây khó dễ cho chúng ta? Vậy cũng không cần đưa ra điều kiện gì, cứ trực tiếp hack hệ thống Ma Trận, cho đế quốc tới xử lý chúng ta không phải được rồi sao?

Cô Ván cười lạnh, không tiếp tục câu chuyện mà quay sang nói với Mirror Face:

- Ngươi không có ý kiến gì với chuyện này sao? Nếu Nghịch Thập Tự và Tiền Tuyến Tự Do cuối cùng hợp tác với nhau, lập trường của ngươi sẽ thế nào?

Mirror Face trầm mặc mấy giây, giọng nói dưới mặt nạ lại vang lên:

- Chuyện này không cần ngươi quan tâm.

Nghe đến đây, trong đầu Cô Ván đã suy đoán ra chân tướng hợp tác giữa Mirror Face và Tiền Tuyến Tự Do. Nhất định là Mirror Face đã chủ động tìm đến Tiền Tuyến Tự Do để cấu kết, mà phương án hắn đưa ra cũng rất đơn giản, Tiền Tuyến Tự Do có thể lấy được khoa học kỹ thuật trong cửa hàng sách, còn hắn thì chỉ cần báo thù Thiên Nhất là được.

Cho nên cũng không phải Nghịch Thập Tự muốn mưu tính Tiền Tuyến Tự Do, mà sau khi Tiền Tuyến Tự Do gặp được Mirror Face, lại muốn mưu tính Nghịch Thập Tự.

Trước ngày hôm qua, bọn họ còn khổ vì không thể tìm được đầu mối của hàng sách. Nhưng không nghĩ tới, đúng là đi mòn giày sắt tìm không thấy, đến khi gặp được chẳng tốn công, Cô Ván lại chủ động hack vào hệ thống Ma Trận, liên hệ với Tiền Tuyến Tự Do.

Cô Ván hiểu rõ, chuyện đi lần này, đối diện tất nhiên là một ván cờ. Tiền Tuyến Tự Do chắc chắn sẽ không lập tức trở mặt với Nghịch Thập Tự, mà sẽ giam cầm mình làm quân cờ, hơn nữa còn dùng phương thức như đàm phán, hợp tác để tiếp xúc với Thiên Nhất, lấy được lợi ích.

Cùng lúc đó, trong cửa hàng sách.

Thiên Nhất khép một quyển sách nội tâm trong tay lại, chủ nhân của quyển sách này là một người đi đường trong công viên.

“Quả nhiên bị dẫn đi rồi. Ngoại trừ sự xuất hiện của Mirror Face, tất cả đều tiến hành theo kế hoạch...” - Hắc tự nhủ: “Mirror Face và Tiền Tuyến Tự Do đã hợp tác, như vậy nói cách khác... hừ... thế cũng được, nếu đã mưu tính lẫn nhau, vậy chúng ta làm quá đáng một chút cũng không sao.”

.....

Trong nhà tù Tide, Tả Đạo đã bị giải về khu giam giữ.

Hắn đi thẳng tới phòng giam của Diêm Không, trước khi vào cửa vẫn không quên nhìn một vòng vị trí đứng của giám ngục trong hành lang.

- Trưởng cai ngục bắt đầu hoài nghi người rồi đúng không?
Lại là Diêm Không lên tiếng trước.

- Hoài nghi? Vì sao lại dùng hai chữ này?
Tả Đạo trả lời.

Diêm Không tiếp tục câu nói vừa rồi:

- Hắc hoài nghi, người không chỉ đơn giản là một người năng lực cấp Giấy như vậy.

Tả Đạo hỏi:

- Ngài đã sớm biết sẽ như vậy?

- Ha ha... ta đương nhiên biết. Trong những năm trước đây, mỗi người từng tiếp xúc với ta đều sẽ bị đưa đi thẩm vấn. Không chỉ là Jefferson, trưởng cai ngục tiền nhiệm cũng đặc biệt “chiếu cố” ta, giống như những phạm nhân khác nói với ta vài câu là có thể đắc đạo thành tiên vậy.

Diêm Không cười trả lời.

- Vậy Blood Owl cũng...

Tả Đạo hỏi dò.

Diêm Không khoát tay một cái:

- Lúc hắn vừa tới khu giam giữ này, binh quân mỗi ngày đều bị đưa đi thẩm vấn hai lần. Theo như hắn nói với ta, sau khi đi vào khu giam giữ thứ nhất ở nhà tù Tide, thời gian hắn ở phòng thẩm vấn còn lâu hơn khu giam giữ, ngày tiếp nối đêm bị tra tấn bằng điện, bằng nước, bằng roi, thẩm vấn mệt

mỗi, thậm chí loại thâm vấn biến thái đánh vào tinh thần, tất cả hấn đều đã thử.

- Chuyện mà bọn họ muốn hỏi hấn quá nhiều, chỉ riêng vụ án nửa đêm đầm máu ở Venice, đã đủ dùng tất cả hình phạt kể trên. Nhưng Blood Owl hiển nhiên không khai một chữ nào.

- Vì vậy sau khi đổi khu giam giữ một lần, tần suất thâm vấn dần dần giảm bớt, khoảng một tuần trước gần như dừng lại. Ta nghĩ, rất có thể quan tra khảo phụ trách thâm vấn Blood Owl đã suy sụp rồi.

- Còn như người hôm nay bị trưởng cai ngục thâm vấn, bất kể chuyện tương tự có xảy ra với Blood Owl hay không, ta nghĩ Jefferson cũng không thể từ chỗ Blood Owl hỏi ra được nguyên do.

Trong lòng Tả Đạo bỗng nhiên nảy sinh kính trọng với Blood Owl:

- Người bình thường sau khi trải qua và chống chọi với nhiều cực hình như vậy, khẳng định sẽ khoe khoang khắp nơi, phơi bày vết thương gì đó. Nhưng hấn ở trước mặt ta lại giống như chẳng có chuyện gì, không đề cập một chữ nào?

Diêm Không cười nói:

- Blood Owl chính là người như vậy, nếu người không hỏi hấn, hấn cũng không có lý do gì đề cập đến chuyện này. Cho dù hỏi, có trả lời hay không, cũng phải xem tâm tình của hấn khi đó. Phương thức mà hấn đối xử với thế giới này khác với chúng ta, đối với hấn thì chuyện tàn nhẫn hơn gấp trăm lần so với những cực hình này cũng chỉ như vậy. Hấn có thể dùng thủ đoạn còn kinh khủng hơn, gây thống khổ cho một người không quen biết, mà không hề bị áp lực tâm lý.

- Tồn thương thể xác có thể dùng năng lượng nhanh chóng chữa trị, còn tồn thương tinh thần, ta nghĩ hấn không có. Cho nên trong lòng hấn nhất định cảm thấy chẳng có gì đáng để khoe khoang.

Sự kính trọng của Tả Đạo trong nháy mắt bảy tám phần biến thành sợ hãi:
- Được rồi...

Còn có nửa câu cảm thán hấn giấu trong lòng không nói ra: “Thiên Nhất thật không nhìn sai người.”

Lúc này Diêm Không đột nhiên hỏi:

- Người vào nhà tù Tide này, không phải bởi vì không thể chạy trốn để quốc truy bắt đúng không?

Tả Đạo sững sốt:

- Hả? Vì sao lại hỏi như vậy?

- Ha ha ha... người không phải là người năng lực cấp Cường trở lên, đủ để khiến cao thủ xuất động truy bắt, hiển nhiên cũng không phải tội phạm chính trị.

Diêm Không nói:

- Với sự thông minh tài trí của người, chẳng lẽ chạy không thoát cảnh sát bình thường và điều tra viên cấp thấp của HL truy bắt sao?

Tả Đạo vẫn không định nói thật:

- Ta không thể sơ ý một lần à?

- Không thể.

Đang lúc nói chuyện, tay phải Diêm Không bỗng hóa thành dao cắt ngang vào cổ Tả Đạo.

Tả Đạo rụt cổ lại, chật vật tránh khỏi, lại lộ vẻ kinh ngạc:

- Sư phụ? Ngài đây là?

Diêm Không nói:

- Người và ta quen biết tuy không lâu, nhưng theo ngu kiến của lão hủ, tới giờ phút này người vẫn chưa lộ ra bất kỳ sơ hở nào. Mỗi giây người đều đề phòng người khác, cho dù người đó ngoài mặt hoặc trên thực tế là địch hay bạn, người đều sẽ không hoàn toàn mất đi phòng bị. Ta không biết loại bản năng này của người làm thế nào hình thành, nhưng dưới lời nói và việc làm nhìn như tùy tiện, người lại là một cao thủ vô cùng bình tĩnh.

- Sư phụ quá khen... đây chỉ là...

- Blood Owl không có ở đây, người cũng không cần gọi ta là sư phụ.

Diêm Không ngắt lời:

- Anh bạn trẻ, người thật sự là truyền nhân của Chính Nhất đạo đúng không?

Tả Đạo suy nghĩ mấy giây, sau đó trả lời:

- Ta hiểu rồi... trước kia ngài từng nghe nói đến Chính Nhất đạo.

- Không sai, ta quả thật đã nghe đến. Con người của người nói chuyện nửa thật nửa giả, câu truyện nhân duy nhất của Hạc Minh sơn Chính Nhất đạo kia, nếu người khác nghe được sẽ cảm thấy tám thành là nói bậy. Nhưng bởi vì ta từng nghe đến, cho nên biết môn phái kia thật sự tồn tại, hơn nữa người biết cũng không nhiều.

Tả Đạo trả lời:

- Xem ra ta cũng không lừa gạt được nữa.

Diêm Không cười nói:

- Ha ha... thời đại đã khác rồi. Đám sư phụ sư tổ chân chính của người, cũng vì quá tuân thủ truyền thống, mới khiến cho Hạc Minh sơn ngày càng suy sụp. Nếu bọn họ biết thức thời như người, có được một nửa thông minh của người, Chính Nhất đạo cũng không sẽ suy sụp như hôm nay.

Vả mặt Tả Đạo trở nên nghiêm túc:

- Diêm tiên bối biết được không ít...

- Nhưng cũng không biết nhiều. Dù sao Hạc Minh sơn cũng không phải tổ chức phản kháng gì, chỉ là một đám đạo sĩ quái gở, ỷ thân thế ngoại, chỉ lo thân mình. Cho dù trong môn phái từng xuất hiện vài cao thủ, cũng chưa chắc có thể khiến đế quốc coi trọng nhiều.

Tả Đạo trả lời:

- Phân tích chuyện của ta dừng ở đây đi, ta muốn hỏi vài vấn đề liên quan đến tiên bối ngài...

Chương 21 : Khổ nhục kế

- Chuyện về quá khứ của lão hủ, hoàn toàn có thể nói cho người biết, nhưng người cũng phải trả lời vấn đề vừa rồi của ta.

Trong mắt Diêm Không lóe lên vẻ khác thường:

- Rốt cuộc vì sao người lại vào nhà tù Tide?

Tả Đạo nghĩ thầm, lão già này hỏi như vậy, chắc hẳn trong lòng đã có đáp án. Cố ý vào tù, nhất là nhà tù Tide, còn có lý do gì nữa? Đáp án chẳng qua chỉ có bốn loại, thứ nhất là tìm chết, thứ hai là điên rồi, thứ ba là trốn tránh một người hoặc một thế lực bên ngoài, thứ tư là có mưu đồ trong tù.

Hai đáp án trước cơ bản có thể loại trừ, còn về đáp án thứ ba... ngay cả Blood Owl cũng không sợ, còn có thể sợ người nào bên ngoài? Cho nên Tả Đạo cảm thấy, trước mặt Diêm Không đa mưu túc trí này, cho dù muốn tiếp tục nói dối che giấu, cũng phải xoay quanh loại khả năng thứ tư.

- Người không cần lo lắng hay do dự, cho dù mục đích của người là gì, ta cũng không thể đi tố cáo người với giám ngục.

Diêm Không bổ sung.

Tả Đạo cũng chẳng muốn đề ý đến lão. Thường nói “biết người biết mặt không biết lòng”, huống hồ đây là nơi nào? Ta có thể tin tưởng ông sao? Lão già ông đã từng là người của đế quốc, hiện giờ dựa theo cách nói của ông, ở trong thần vụ quá lâu khiến cho năng lực hoàn toàn biến mất, nghĩa là ông đã mất đi 90% uy hiếp đối với đế quốc. Nếu như ông làm vài chuyện gì đó biểu thị trung thành, không chừng thật sự có thể được phóng thích. Ta cũng không muốn trở thành bàn đạp để ông ra tù hợp pháp.

- Thực ra người không nói ta cũng đoán được đại khái, các người muốn vượt ngục đúng không?

Diêm Không thấy Tả Đạo chần chừ không nói, liền mỉm cười lên tiếng trước:

- Người không dám nói ra, là lo lắng ta tố cáo các người.

Trong lòng Tả Đạo giật mình, bị ông nói trúng rồi!

Nhưng ngoài mặt hắn vẫn rất trấn định trả lời:

- Cũng chưa chắc, biết đâu ta đi vào là để ám sát trưởng cai ngục gì đó thì sao?

Hắn thuận miệng bịa ra một lý do càng khó tin hơn.

Diêm Không nói:

- Ha ha... được rồi, đợi người nghe được chuyện cũ năm xưa của ta, sẽ hiểu ta không có lý do gì phản bội bất cứ ai nữa, bởi vì... cho dù ta có làm gì cũng sẽ vĩnh viễn không được thả ra.

.....

Washington, tại một cứ điểm của Tiền Tuyên Tự Do.

- Dùng viện dưỡng lão để che giấu... đúng là cao minh. Ta hỏi một chút, cứ điểm khác của các người có phải cũng xây ở địa phương như nhà trẻ hay không?

Cố Vấn không kiêng nể mĩa mai Gates.

Limousine đã chạy vào bãi đậu xe ngầm của viện dưỡng lão, rẽ mấy lần, đi vào một thang máy vận chuyển hàng hoá.

Không lâu sau, bọn họ đã đến căn cứ bí mật dưới tầng hầm của Tiền Tuyên Tự Do.

Xuống xe, ra khỏi thang máy, trước mặt là hành lang bằng kim loại, đi lại tiện lợi, tất cả cửa đều là cửa điện tử, muốn mở không cần sử dụng bất kỳ giấy chứng nhận nào, nhưng nhất định phải trải qua quét hình con người.

Tên tài xế kia đi phía trước dẫn đường, trong hành lang có không ít người mặc âu phục tương tự như hắn, quá nửa đều đeo kính đen, không nói một lời, Cho dù nhìn thấy Gates cũng không ai dừng lại chào hỏi.

Mirror Face chưa từng thả lỏng đứng bên cạnh Cố Vấn, đề phòng gã này đột nhiên đánh lén, cắt đứt đầu của mấy người phụ cận.

Nhưng nhìn sắc mặt của Cố Vấn dường như rất ung dung, không có dấu

hiệu muốn đánh nhau với người khác. Trong lòng hắn cũng hiểu rõ, cho dù dùng kế sách gì, dưới khoảng cách này khẳng định đánh không lại Mirror Face. Tốc độ của đối phương còn nhanh hơn sợi dây chân lý, trước khi sợi dây thương tổn được bất cứ người nào, hắn đã phứt bỏ sức chiến đấu của mình rồi.

Bốn người đi đến trước một cánh cửa, sau khi cửa điện tử mở ra, có thể nhìn thấy một nơi giống như phòng hội nghị, nhưng lúc này bên trong không có người nào.

Gates nói với Cố Vấn:

- Mời người ở bên trong chờ một lát. Theo hiểu biết của ta về người, với năng lực của người thì không thể phá hủy kim loại tương đối cứng, cho nên không cần uống phí sức lực tạo vết nứt trên tường hay gì đó. Cứ thành thật nghỉ ngơi một lúc, ta và mấy vị đại nhân vật rất nhanh sẽ đến bàn bạc với người.

Cố Vấn lại ngoan ngoãn tuân theo chỉ thị của đối phương, bước mấy bước vào trong cửa:

- Đi thông thả, không tiễn.

- Ha ha... có phải người quên chuyện gì hay không?

Gates cười chỉ chỉ vào cổ tay của Cố Vấn:

- Trên xe và trong thang máy đều có thiết bị quét hình, ta biết trên cổ tay người có mang thiết bị kim loại, chắc hẳn là một loại máy tính xách tay đúng không. Giả vờ hồ đồ cũng vô dụng, xin đưa thứ kia cho ta, như vậy ta mới có thể yên tâm để người ở đây một mình.

Cố Vấn mở rộng hai tay:

- Hờ... ông cho rằng... lúc này tại sao ta lại xuất hiện ở đây?

Nụ cười của Cố Vấn khiến Gates không lạnh mà run, giây phút này lão đã ngửi được mùi vị của âm mưu. Một nhà âm mưu có thể tính toán hơn người khác cả mười bước đang đứng trước mặt mình, cho nên sự tình tuyệt đối sẽ không thuận lợi như vậy. Không sai, nhất định có gì đó không ổn! Thằng nhóc này rốt cuộc đang mưu tính chuyện gì? Không... không phải mưu tính, hắn đã tiến hành rồi. Ta đã mắc lừa! Rốt cuộc là khi nào, chỗ nào có vấn đề?

Tại khoảnh khắc Gates kinh ngạc, tức là câu nói kia của Cố Vấn còn chưa

dứt, cửa điện tử chẳng biết vì sao đột nhiên đóng lại, tách rời Cố Vân và bọn Gates, Mirror Face.

Một giây này, Gates cuối cùng cũng nghĩ thông suốt. Mục đích của Cố Vân chính là bị bọn họ bắt, mang đến cứ điểm, sau đó một mình ở trong một căn phòng. Hắn muốn dùng máy tính thu nhỏ trên tay trực tiếp từ bên trong xâm nhập Ma Trận.

Mirror Face cũng tỉnh ngộ mình đã bị trúng kế, cánh cửa điện tử trước mắt này e rằng trong thời gian ngắn không thể mở ra được.

Mirror Face chậm rãi xoay người, nhìn tên tài xế kia. Tay trái của tài xế đã biến mất, thay vào đó trong tay áo trái âu phục của hắn vươn ra một loại vật thể màu đen như keo. Chính thứ kia đã bao trùm bảng điều khiển của máy quét hình bên cạnh cửa điện tử, phá hoại công năng của cửa điện tử.

Gates phát hiện bên cạnh có chuyện khác thường, lập tức lui nhanh mấy thước, nhấn công tắc báo động trong hành lang gần mình nhất, đồng thời quát lên với tên tài xế kia:

- Người rút cuộc là ai?

Hình dạng của Dark Water dần dần biến hóa, trở lại trạng thái nguyên bản toàn thân đen kịt, mắt lộ ra ánh sáng xanh. Hắn không trả lời câu hỏi của Gates, chỉ im lặng nhìn Mirror Face.

- Thì ra là quái vật người.

Mirror Face nhớ lại hơn một tháng trước, đã từng gặp người này một lần trước cửa hàng sách của Thiên Nhất:

- Năng lực của người là biến thành người khác sao...

- Ta chỉ nhân lúc Gates phía sau người cho bò câu ăn, đã “cắn nuốt” tài xế của hắn, lại nhanh chóng hòa tan thì thể.

Dark Water trả lời:

- Đây cũng không phải biến hóa đơn thuần, mà là chiếm đoạt. Không chỉ là hình dạng tương đồng, từ ký ức đến tính cách đều có thể mô phỏng, ta sở hữu tất cả mọi thứ của hắn.

- Vậy sao...

Lúc Mirror Face nói ra hai chữ này, đã xông đến trước người Dark Water, mũi kiếm ngắn đâm vào cổ họng đối phương:

- Hi vọng người có thể mô phỏng cả thực lực của người bị cắn nuốt.

Lúc này Dark Water lại bước lên trước một bước, mặc cho đoản kiếm và cả cánh tay của đối phương xuyên qua cổ mình. Cổ hắn đột nhiên biến thành dạng nửa ngưng kết, chỉ còn lại một đường rất nhỏ nối liền đầu và thân thể.

Đợi Mirror Face xuyên qua, Dark Water lại thần kỳ khôi phục nguyên trạng, quay đầu lại, nói với giọng điệu không có bất cứ cảm xúc nào:

- Năng lực chiến đấu là thứ không cần mô phỏng, chỉ cần tích lũy tăng cường là được.

Chương 22 : Matrix “Revolutions”

Lúc Mirror Face quay đầu, trên hai tay đã cầm hai thanh đoản kiếm, hai vết sáng lạnh mùa lên phát ra tiếng “tinh tinh”. Chỉ thấy bóng dáng của hắn thoát ẩn thoát hiện, thân pháp nhanh như tia chớp, loáng một cái đã vòng ra sau người Dark Water, song kiếm đâm vào sườn, sau đó cắt lên trên, xé rách thân thể màu đen kia.

Thân thể Dark Water bị hai vết kiếm cắt ra, hai vai đứt lìa, hai cánh tay buông thõng xuống. Nhưng tốc độ khôi phục của hắn cũng rất kinh người, gần như trong nháy mắt khi mũi kiếm rời khỏi thân thể, bộ phận tách rời liền dính lại.

Mirror Face thấy thế cũng không khách sáo, chỉ tập trung vào nhanh, hắn muốn xem thử tốc độ khôi phục của quái vật này có nhanh bằng tốc độ phá hoại của mình hay không. Thế công của song kiếm nhanh như chớp, trong phút chốc lại đánh ra hơn mười chiêu, dày đặc đến mức gió thổi không lọt, nhanh như mưa lớn. Dark Water bị ép phải liên tục lui về phía sau, hành lang trên dưới trái phải đều bị dịch thể màu đen bắn lên.

Tạm thời không nói đến trận chiến giữa hai người này. Phía bên kia, Gates vừa rồi còn đứng cách đó không xa, trong chớp mắt đã chạy mất không còn bóng dáng. Lão cũng không muốn bị cuốn vào trận chiến của hai người này, nếu không có mấy cái mạng cũng không đủ cho bọn họ chơi đùa.

Một đường chân nam đá chân chiêu, chạy về phía phòng điều khiển chung của cứ điểm, lúc này trong lòng Gates nóng như lửa đốt. Đặt mình vào hoàn cảnh đối phương suy nghĩ một chút, nếu đổi lại là lão cầm thiết bị cao cấp xâm nhập vào hạch tâm, khả năng chỉ cần hai mươi phút là có thể công phá kho dữ liệu trung tâm của Ma Trận.

Giống như ngày hôm qua, bị người khác xâm nhập từ bên ngoài, đánh cắp một ít thông tin, lại tiến hành nói chuyện trực tuyến một hồi giống như thị uy, chuyện này vẫn không đến mức gây ra chấn động lớn. Cho dù đối phương giao toàn bộ thông tin cho đế quốc, tổn thất của tổ chức nhiều nhất

chỉ giống như Giới Luật Thép ở quận Long, từ bỏ một phần tài sản cố định đã bại lộ mà thôi. Vì vậy hôm qua bị Cố Vân hack vào hệ thống, đó là chuyện mà tổ chức có thể chấp nhận. Trên thế giới này không có bức tường nào gió không lọt qua được, chỉ cần là hệ thống do loài người viết, nhất định sẽ có biện pháp công phá.

Nhưng nếu xâm nhập từ bên trong giống như hôm nay, vậy đối phương rất có thể sẽ thành công đánh hạ kho dữ liệu trung tâm của Ma Trận, đây rõ ràng là nắm lấy điểm yếu của Tiên Tuyên Tự Do. Tất cả tư liệu của cao tầng, thậm chí là quyết sách tầng, những hồ sơ tuyệt mật của nội ứng bên trong đế quốc, nghiên cứu khoa học có một không hai vv... những thông tin này bị đánh cắp, sẽ tạo thành đả kích có tính hủy diệt với tổ chức. Bọn họ không giống như một số tổ chức phản kháng khác, có thể dùng kỹ xảo hoa lệ như bồ câu đưa thư gì đó, Tiên Tuyên Tự Do là tổ chức dựa vào sức mạnh khoa học kỹ thuật nhiều nhất trong tất cả tổ chức phản kháng. Một khi Ma Trận bị đánh chiếm, đối với bọn họ thì giống như một người bị đâm vào xương tủy, mạng không còn lâu nữa.

Lúc Gates chạy được nửa đường, đột nhiên lại cảm thấy kỳ quái, vì sao còi báo động vang lên trong căn cứ, nhưng trên đường lại không nhìn thấy người nào? Bước chân của lão từ từ chậm lại, nhìn chung quanh một vòng, lại phát hiện cửa điện tử trong hành lang đều bị đóng lại. Lão tiếp tục chạy về phía trước, khi đi qua một ngã tư lại nhìn hai bên, kết quả cũng giống như vậy.

“Thằng nhóc kia đã không chế toàn bộ cứ điểm sao...” - Gates suy nghĩ: “Nhưng tại sao không đóng cả hành lang dẫn ta đến phòng điều khiển chung?”

Mặc dù trong lòng cảm thấy lạ lùng, Gates vẫn không có lựa chọn, lão thuận lợi đi đến phòng điều khiển chung. Sau khi quét hình con người, cửa điện tử mở ra. Bên trong có năm sáu nhân viên làm việc đang ngồi, nghe được tiếng cửa mở liền quay đầu lại, vừa thấy Gates lập tức có người nói: - Ngài Gates! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Có người đang ở trong cứ điểm chúng ta muốn công phá Ma Trận, chắc là thông qua kết nối với máy tính của phòng hội nghị tiến vào hệ thống. Gates vừa nói chuyện vừa đi đến trước bàn điều khiển, hai tay đặt lên bàn phím.

- Cái gì?

Một nhân viên làm việc cả kinh nói:

- Dùng tốc độ kinh người như vậy sao... Vừa rồi chúng ta còn cho rằng vị trí cứ điểm đã bị phát hiện, đế quốc đã dùng nhân lực và máy tính cả một chi nhánh đồng thời công kích.

- Không, chỉ một người mà thôi, chuyện này ta có thể xác định.

Gates mắt nhìn màn hình, khá bức bối nói:

- Ta biết kỹ thuật của thằng nhóc này, còn không phải là đối thủ của ta. Nhưng dữ liệu biến động và tốc độ công kích như vậy, không chỉ dựa vào chương trình do Thuật Sĩ viết là có thể làm được. Thứ mà thằng nhóc kia đeo trên tay rốt cuộc là gì... máy tính do khoa học kỹ thuật ngoài hành tinh chế tạo sao?

Lúc này trong phòng hội nghị, Cố Vấn đã lấy Vận Mệnh trên cánh tay xuống, hình dáng của nó biến thành một bàn điều khiển, bám vào trên máy tính của phòng hội nghị, để Cố Vấn có thể dùng hai tay thao tác.

“Thật phiền phức, dù sao cũng không phải trực tiếp kết nối với máy tính Ma Trận, quả nhiên vẫn phải tốn thêm chút thời gian.” - Cố Vấn tự nhủ: “Có điều hệ thống này cũng không khoa trương như trong tưởng tượng, do trình độ của Gates giảm sút sao... Không, phải nói là cô ả kia quá xuất sắc.”

Trong nháy mắt ngẩn ngui, gương mặt của Vanessa thoáng qua trong đầu Cố Vấn: “Là cô ả kia cải tiến Sứ Đồ, khiến cho hệ thống kia đã không thua kém Ma Trận quá nhiều, cho nên bây giờ ta đối diện với Ma Trận, sẽ cảm thấy trình độ hơi thấp hơn kỳ vọng.”

“Rầm rầm rầm rầm”, bốn tiếng liên tục vang lên, cộng thêm mức độ chấn động nhất định khiến Cố Vấn định thần lại. Hắn nghiêng đầu liếc nhìn về phía cửa điện tử, thấy vách tường hành lang bên kia lại bị đụng gồ lên bốn chỗ.

- Dark Water hẳn là không có vấn đề chứ...

Trong miệng Cố Vấn lẩm bẩm.

Ngoài cửa, tay của Dark Water giống như xúc tu quấn quanh cổ Mirror Face, liên tục đập đối phương vào tường. Nếu là người bình thường thì đã sớm gãy xương đứt gân, hộc máu bỏ mạng, cũng may Mirror Face là người năng lực cấp Cường, vẫn có thể chịu được loại va đập này.

Mấy phút trước Mirror Face dường như còn chiếm hết ưu thế, nhưng mấu chốt là ở chỗ không phân tích khách quan về thực lực và mục đích của Dark Water.

Dark Water không phải đánh không thắng Mirror Face, mà là không hề muốn đánh. Mục đích của hắn là tranh thủ thời gian cho Cố Vấn, cho nên hắn cũng không nóng lòng kết thúc trận chiến. Trong mệnh lệnh của Thiên Nhất cũng đã nói rõ, cố gắng ít giết người một chút.

Thế công của Mirror Face nhìn như dồn dập, nhưng thực ra gần như không thể thương tổn đến Dark Water. Trừ khi tốc độ của Mirror Face vượt qua tốc độ âm thanh, sản sinh sóng địa chấn gì đó, trong thời gian cực ngắn phân giải toàn bộ thân thể của Dark Water, nếu không hắn có đánh dữ dội đến đâu, hiệu quả cũng chỉ giống như Độc Cô Cầu Bại đối diện với cái bóng trong nước luyện kiếm mà thôi.

Nhưng trong chiến đấu, Mirror Face lại dần dần phát hiện một vài chuyện không nên phát hiện, đó là nhược điểm của Dark Water, đầu.

Mỗi khi mũi kiếm đến gần đầu của Dark Water, hoặc là định hoàn toàn cắt đứt cổ hắn, tách rời đầu và thân thể, Dark Water lại né tránh ở một mức độ nhất định. Những động tác này cực kỳ nhỏ bé, hơn nữa Dark Water vốn đang lui về phía sau, nhưng Mirror Face vẫn chú ý tới chi tiết này.

Hắn vòng ra trước người Dark Water, song kiếm lóe lên vệt sáng lạnh, tỏ ra vô cùng sắc bén, từng chiêu nhắm vào đầu. Đánh đến chỗ hẹp, Dark Water cuối cùng không thể lui được nữa, cũng không thể tránh né, mũi kiếm đã đâm trúng ấn đường của hắn.

Thế nhưng một giây này lại vang lên tiếng kim loại va chạm, cánh tay cầm kiếm của Mirror Face truyền đến cảm giác đau đớn và tê dại. Lúc này Mirror Face mới ý thức được, thân thể của đối phương không chỉ có khả năng hóa thành dịch thể, còn có thể trở nên cứng rắn như hợp kim.

Kiếm căn bản không thể đâm vào đầu Dark Water nửa phân, ngược lại bị Dark Water dùng tay nắm chặt.

Nếu Gambling Snake ở đây, nhìn thấy loại đối thủ này, khẳng định không hề do dự bỏ kiếm lui nhanh, vung tay áo một cái, không mang theo một

chút áng mây, chỉ để lại vài trái lựu đạn...

Nhưng lựa chọn của Mirror Face lại khác, chuyện hắn muốn làm không phải là tự bảo vệ mình sau đó mới tính tiếp, mà là chiêu thức không dứt, cầu thắng trong nguy hiểm.

Hắn cũng không buông đoản kiếm trên tay trái ra, chỉ là chân phải nhún về phía sau nửa bước, dồn kinh lực và năng lượng toàn thân vào cánh tay phải, đốc sức chém ra.

Từ cổ trái đến bụng phải của Dark Water bị một kiếm cắt ra, thân thể bị vết cắt này chia làm hai, cánh tay phải, đầu và khoảng một phần ba thân thể của hắn bị tách rời khỏi những bộ phận khác.

Trong nháy mắt ngắn ngủi như vậy, Mirror Face có lẽ cảm thấy mình đã chiến thắng, nhưng đối diện với Dark Water thì tuyệt đối không thể có ý niệm này. Trừ khi người ném hắn vào lò luyện thép, bỏ vào bồn cầu xả nước, hoặc là quăng vào trong mặt trời... nếu không người tốt nhất vẫn nên cẩn thận. Chuyện này Gunsmith đã thử nghiệm trong di tích ở Nam Mỹ, cho dù là lúc Dark Water vừa mới thức tỉnh, chỉ cần nuốt một nhân loại, không hề phòng bị, dùng một súng bắn vỡ đầu hắn, vẫn không thể giết chết hắn được.

Quả nhiên, thời gian vết cắt kia duy trì cũng ngắn ngủi như ý niệm của Mirror Face. Chỉ thấy giữa thân thể bị tách ra, rất nhiều sợi tơ dính màu đen lại hấp thụ với nhau, thân thể một lần nữa hợp lại, vết tích thân thể Dark Water trước sau bị chém đứt cũng nhanh chóng biến mất.

Lần này Mirror Face có phần bó tay. Đầu của quái vật này bảo trì độ cứng như hợp kim, đồng thời thân người vẫn có thể tiếp tục duy trì trạng thái dịch thể hóa, lập tức nối liền. Cho dù thành công cắt thân thể hắn ra làm hai, nếu như khoảng cách và quán tính của công kích không đủ, bộ phận bị cắt ra không bay đến khoảng cách nhất định, hai bộ phận kia rất nhanh sẽ nối liền lại với nhau.

“E rằng chỉ có người siêu năng lực loại ảnh hưởng phân tử mới có thể hoàn toàn tiêu diệt hắn.” - Trong lòng nghĩ như vậy, Mirror Face vứt bỏ ý niệm đánh bại Dark Water. Tay phải vung ra của hắn lập tức thu về, mặt nạ gương nhắm thẳng vào Dark Water, chuẩn bị thuận thế cắm đoản kiếm vào trong mặt nạ của mình, kiếm chế hành động của đối phương rồi tính sau.

Mặc dù làm như vậy hành động của Mirror Face cũng sẽ bị hạn chế, chỉ có thể giữ nguyên trạng thái đứng yên này, nhưng trong căn cứ của Tiên Tuyền Tự Do, đôi phương sẽ không có bất kỳ ngoại viện nào, còn hẳn lại có thể chờ trợ thủ tới.

Ai ngờ đoán kiếm của Mirror Face lại không thể thành công đâm trúng hình ảnh trên mặt nạ gương, cánh tay của Dark Water đã đi trước một bước, hóa thành dòng nước màu đen vươn về phía mặt Mirror Face, quấn lấy cổ của hắn. Tại khoảnh khắc này, cánh tay của Dark Water lại từ thể lỏng biến thành thể rắn, tiếp đó một lực lượng to lớn khiến hô hấp của Mirror Face trong nháy mắt bị kiềm chế.

Dark Water dùng xúc tu màu đen siết chặt cổ Mirror Face, sau đó liên tục đập hẳn vào vách tường chung quanh, lực đạo mỗi đòn đều giống như máy đóng cọc, do đó mới có vách tường gồ lên mà Cố Vấn nhìn thấy trong phòng hội nghị lúc trước.

Ý thức của Mirror Face trở nên mơ hồ, thân thể đau nhức và thiếu dưỡng khí khiến hắn không còn sức chống cự, hắn tuyệt đối không nghĩ tới mình sẽ chết ở nơi như thế này.

Dark Water giơ một tay khác lên, cánh tay kia trở nên sắc bén giống như một mũi nhọn, tự động vươn dài đâm thẳng vào cổ họng Mirror Face.

Đột nhiên lại nghe được một tiếng vang trầm, cả người Dark Water đều bị đánh tan, biến thành một làn sương mù màu đen, trôi về phía trước nửa mét, sau đó một lần nữa ngưng tụ lại.

Mirror Face cũng rơi xuống đất, vừa thở dốc vừa tránh xa phạm vi công kích của Dark Water.

Dark Water xoay lại, nhìn thấy ở hành lang phía xa sau người, có một người đàn ông da trắng khoảng ba mươi tuổi đang đứng. Hắn mặc âu phục đen, đeo kính đen, điểm khác biệt là trên tay còn mang một bộ găng tay đen. Lúc này người nọ đang giơ một cánh tay tới trước, đi đến gần nơi này.

Lại là hai tiếng vang trầm, Dark Water lại hóa thành sương mù, hơn nữa lần này bị đánh lui còn xa hơn trước, thời gian thân thể ngưng tụ cũng lâu hơn khoảng nửa giây.

- Nhược điểm... ở đâu...

Cổ họng khàn khàn của Mirror Face dốc sức nặn ra mấy chữ như vậy, cố gắng hét to hết mức có thể.

Người đàn ông da trắng dường như nghe được, hất gơ hai tay lên, nhắm chuẩn vào đầu Dark Water, một chiêu này là chuẩn bị tập trung lực lượng vào một điểm tiến hành công kích.

Dark Water lập tức có phản ứng, ánh sáng xanh trong mắt bùng lên, hai tay đan xen đưa ra trước mặt, hóa thành dịch thể, nhanh chóng ngưng tụ thành một tấm lá chắn màu đen.

Trong nháy mắt tiếng ầm ầm vang lên, lá chắn do nước đen ngưng tụ thành nổ tan, cả người Dark Water bay ngược về phía sau, vách tường hành lang chung quanh bị chấn đến biến dạng gồ ghề.

Cố Vấn ở trong phòng hội nghị nghe được động tĩnh bên ngoài, cảm thấy tình huống không ổn. Đối phương khẳng định không chỉ có một tên cao thủ là Mirror Face, nếu như nhiều người ờ rằng Dark Water không thể ngăn chặn được. Hắn gia tăng động tác tay, nhìn màn hình lâm bảm:

- Nhanh nhanh nhanh nhanh nhanh...

Đột nhiên lại nghe một tiếng vang nặng nề, cửa điện tử phòng hội nghị cũng hóa thành bột phấn, chỉ là cửa không thể khôi phục giống như Dark Water mà thôi.

Tên đàn ông mang găng tay đen kia đang gơ một cánh tay đứng ở cửa, nói với Mirror Face:

- Ta ngăn cản quái vật kia, người phụ trách thẳng nhóc bên trong.

Mirror Face đã đứng dậy, điều chỉnh hô hấp. Mặc dù hắn bị thương nặng, nhưng vẫn còn sức ngăn cản Cố Vấn tiếp tục điều khiển máy tính.

Cố Vấn thầm kêu không tốt, nhưng ngay khi Mirror Face muốn giết vào, trước mắt đột nhiên trở nên đen kịt, đưa tay không thấy năm ngón. Vào thời khắc này dường như tất cả nguồn sáng trên thế giới đều biến mất.

Gates ở trong phòng điều khiển chung cũng kinh ngạc, chỗ bọn họ cũng như vậy.

- Xảy ra chuyện gì? Bị cúp điện à? Không đúng... vẫn nghe được tiếng máy tính vận hành, nguồn điện không có vấn đề.

- Chẳng lẽ chúng ta bị mù rồi?
Một nhân viên điều khiển nói.

- Không thể... đây rốt cuộc là chuyện gì?

Bóng tối buông xuống giống như thực thể, che lấp cặp mắt của mỗi người. Vào lúc này nơi này, nguồn sáng duy nhất có thể nhìn thấy chỉ là một cây diêm.

Khoảng mười giây sau, tất cả lại khôi phục bình thường, nhưng rất nhiều chuyện đã trở nên khác biệt.

Một bàn tay đặt lên sau cổ người đàn ông mang găng tay đen, Speighton ghé vào bên tai đối phương nói:

- Nếu người cử động một chút, bộ phận dưới đốt xương này sẽ vĩnh viễn mất đi tác dụng.

Mà Mirror Face lại bị Dark Water ấn xuống dưới đất lần nữa, mặc dù hắn không cam lòng nhưng quả thật không còn sức tái chiến.

- Người đến hơi trễ.

Cố Vấn khôi phục công việc trong tay, thời gian hắn do dự không tới hai giây, bởi vì trong hai giây này đầu óc của hắn đã hoàn toàn phản ứng lại, biết lúc này nên làm gì.

Speighton trả lời:

- Sau khi Vận Mệnh trên tay người tiến vào căn cứ này, tín hiệu liền bị ngăn cản. Ta đi lòng vòng trong viện dưỡng lão cả buổi, mới tìm được biện pháp đi xuống.

- Nếu đến trễ một chút nữa, Mirror Face có thể sẽ chém đứt một cánh tay của ta.

Cố Vấn ung dung nói.

Speighton nói:

- Đến lúc đó bảo Strange giúp người nổi lại không phải được rồi sao, hoặc

là bảo Nguyên Soái làm cho người cánh tay máy cũng được.

- Những chuyện mà tay của nam nhân có thể làm vượt xa tưởng tượng của người, sao có thể không quý trọng như vậy.

Cố Vấn cười nói, hắn nhấn phím Enter một cái, đã hoàn thành toàn bộ thao tác, cho nên tâm tình vui vẻ địa bắt đầu nói một chút chuyện cười dung tục.

Speighton nói:

- Xem ra ông chủ nói người bỉ ổi, quả thật không xem là mắng người.

Cố Vấn nói:

- Được rồi, trước khi nhiều cao thủ hơn chạy tới, chúng ta mau rút lui đi.

Khi hắn đang nói chuyện, gân gót và cùi chỏ của tên đàn ông mang găng tay đen kia đồng thời phun ra máu tươi.

- Xin lỗi, nhưng ta cũng không muốn bị người đuổi theo.

Lúc Cố Vấn đi qua bên cạnh hắn, còn chào hỏi giống như không có chuyện gì.

Người nọ không nói nhiều, hắn biết uy hiếp cũng không có ý nghĩa gì, nếu không quản mệnh của mình cho tốt có thể sẽ vứt bỏ tính mạng.

Dark Water lại đập Mirror Face vào tường mấy cái, hung bạo giống như lúc Mr. Bean làm sandwich đập chết cá mòi vậy. Có điều hắn làm chuyện này không hề có vướng bận tâm lý gì, điểm này rất giống với Blood Owl.

Hai người chạy theo sau Cố Vấn. Cố Vấn lại chạy chậm chậm dẫn đường, giống như đang đi trong sân sau nhà mình vậy, chắc hắn vừa rồi đã thuận tiện nhìn một chút sơ đồ của cứ điểm này, sau đó nhờ toàn bộ trong đầu.

- Gặp cửa thì phải làm sao?

Speighton hỏi.

- Người vào bằng cách nào?

Cố Vấn hỏi lại.

- Cũng vì trên đường đi vào ta còn phải phá cửa điện tử, cho nên mới trì hoãn rất nhiều thời gian.

Speighton trả lời.

- Ha ha...

Cố Vấn cười, trước mặt ba người khoảng mười mét vừa lúc bị cửa ngăn cản. Hắn sử dụng Vận Mệnh đã đeo lên cánh tay trái một cách thành thạo, cũng không biết thao tác thứ gì, cửa điện tử phía trước đột nhiên mở ra.

- Một trong số chức năng kèm theo bản cải tiến di động...

Cố Vấn giống như càng nói càng buồn cười:

- Thuật Sĩ đã thêm vào chương trình “Noisy Guest” mà hắn làm khi còn bé, hơn nữa là phiên bản nâng cấp.

Dark Water không có bất kỳ cảm xúc gì bình luận:

- Tuy không rõ, nhưng khá lợi hại...

Ba người bọn họ chạy đến trên mặt đất, căn bản không gặp trở ngại gì. Ngược lại nếu Tiên Tuyến Tự Do muốn truy kích, còn phải tìm người siêu năng lực phá cửa điện tử của phe mình để mở đường.

Trong phòng điều khiển chung, Gates hai tay ôm đầu ngồi xồm dưới đất, trong mắt tràn đầy tức giận và chán nản: “Thằng nhóc khôn khiếp... cho ta thuận lợi đến gần Ma Trận là để sỉ nhục ta sao...”

Trước mặt Gates và một đám nhân viên điều khiển, trên màn hình lớn của máy tính Ma Trận đang hiện lên một bức ảnh đã qua Photoshop, nội dung bức ảnh là Cố Vấn mặc áo khoác màu đen, đeo kính đen, bay trong một thành phố hư cấu, phía dưới còn có một hàng phụ đề, “chúa cứu thế đến đạo chơi Ma Trận một chuyến”.

Cả bức ảnh làm giống như poster điện ảnh, tương đối hấp dẫn. Vào giờ phút này ở các nơi trên thế giới, trên tất cả màn hình chính Ma Trận của Tiên Tuyến Tự Do, đều hiện lên một bức ảnh như vậy. Nếu như đây không phải là trò đùa đến chậm của ngày cá tháng tư, vậy có nghĩa là hệ thống Ma Trận nhiều năm qua không có kẽ hở, hôm nay đã hoàn toàn thất thủ, hơn nữa không thể giữ được khí phách tuổi già...

Chương 23 : Giết người thoát vây

Chẳng biết có phải trùng hợp hay không, sáng sớm ngày thứ hai sau khi trưởng cai ngục và Tả Đạo nói chuyện, Tả Đạo lại bị chuyển đi, một lần nữa tiên vào khu giam giữ cấp bậc bình thường.

Cũng may lần đầu tiên đổi khu giam giữ Tả Đạo đã gặp được Blood Owl, truyền đạt thời gian và vượt ngục kế hoạch. Nếu không e rằng hẳn phải đợi đến ngày vượt ngục, trong nhà tù hỗn loạn thông qua năng lượng để tìm kiếm đối phương.

Ngày 30 tháng 5, lại là một ngày tồi tệ.

Buổi trưa tại phòng ăn, Tả Đạo bụng mâm cơm đã nhận bột bắp của ngày hôm nay. Lúc đang đi tới bàn ăn, đột nhiên một cái chân đưa ra, ngang ở phía trước Tả Đạo không tới hai bước.

Đây là tình tiết tiêu chuẩn dẫn đến đánh nhau trong nhà tù, khi đối phương đi qua bên cạnh, thừa dịp hẳn không phòng bị, đột nhiên đưa chân ngang hẳn một cái, sau đó mượn chuyện này thuận lợi đánh nhau.

Ai ngờ một chân lơ đãng này lại không thể khiến Tả Đạo vấp ngã.

Tả Đạo mắt nhìn phía trước, động tác rất tự nhiên, ngay cả vai cũng không động đã bước qua...

Tên đàn ông đưa chân muốn ngang Tả Đạo lập tức sững sốt, đối phương đã đi qua mà hẳn vẫn chưa hiểu vừa rồi đã xảy ra chuyện gì. Thằng nhóc này mấy bước trước đó vẫn đi về phía trước một cách bình thường, nhưng gần như ngay khi cái chân kia đưa ra, hẳn lại thay đổi động tác bước đi, biến thành nhắc chân lên cao, đặt nhẹ xuống đất, cứ như vậy ung dung đi qua.

Con người Tả Đạo mỗi giây mỗi phút đều là mắt nhìn sáu hướng, tai nghe tám phương, đừng nói là người giả vờ vô ý đưa chân ra ngang không trúng hẳn, cho dù người ngồi xổm xuống nhanh chóng quét chân một cái, hẳn vẫn

có thể tránh được. Nếu như muốn đánh ngã hắn, hoặc là tốc độ của người nhanh hơn hắn gấp ba lần, tấn công thẳng mặt, hoặc là tìm ba người trở lên bao vây hắn lại.

Tên đàn ông kia thấy thế, có phần thẹn quá hóa giận, vỗ bàn đứng dậy:
- Này, thằng nhóc!

Tả Đạo xem như hắn đang đánh rắm, tiếp tục đi tới, càng lúc càng xa...

- Này, bảo người đấy, phế vật!
Người nọ nhìn theo bóng lưng Tả Đạo hét lớn.

Tả Đạo lại cúi đầu chạy nhanh, vừa chạy vừa không quên bảo trì cân bằng, không để cơm trưa trong mâm rơi xuống.

“Loại người gì thế!” - Tên tù phạm muốn ngáng chân kia đột nhiên cảm thấy rất mất mặt, đương nhiên câu cảm thán này hắn cũng không nói ra.

Tả Đạo đã thành công chạy đến bên cạnh bàn ăn mà bang giết ừi đang tụ tập, tìm một chỗ ngồi xuống, bình tĩnh chuẩn bị cầm muỗng ăn cơm.

Người ở bàn này đều dùng ánh mắt khác thường nhìn hắn, không biết nên bình luận thế nào...

Mười mấy giây sau, một bàn tay lớn đặt lên vai Tả Đạo. Tên tù phạm kia và năm sáu người bên cạnh hắn lại theo tới, vừa mở miệng liền nói:
- Thằng nhóc người, chạy rất nhanh đấy.

Tả Đạo dùng vẻ mặt rất vô tội quay đầu lại, nhìn người nọ và đám lâu la sau lưng hắn mấy giây, sau đó đột nhiên đứng dậy.

Đối phương bị hắn hù dọa, lập tức đề phòng lui về phía sau một bước.

Tả Đạo đột nhiên giơ hai tay lên, đối phương lại lui về sau một bước nữa.

Một giây kế tiếp, Tả Đạo lên tiếng:
- A ba... a ba a ba a ba...

Vừa nói vừa khoa tay múa chân, làm những động tác chỉ có mình hắn hiểu được.

Các thành viên bang giết ửi ngồi cùng bàn đang cảm thấy không khí có phần khàn trương, vừa nghe câu “a ba” của Tả Đạo, hơn nửa số người thiếu chút nữa đã cắm mặt vào trong mâm.

Tên gây hấn và đám lâu la của hắn đều không biết nói gì, không nghĩ tới đối phương lại giả vờ câm điếc như vậy.

- Người cho rằng giả câm giả điếc là có thể lừa gạt được sao?
Người nọ hung dữ trừng mắt nhìn Tả Đạo nói.

- Vậy xin hỏi các hạ có chuyện gì?
Tả Đạo lập tức trả lời, ngôn từ rõ ràng.

Đột nhiên lại nói chuyện! Năm giây trước còn giả vờ giống như thật! Ngay cả ta cũng có phần tin tưởng!

Khóe miệng người nọ co giật, nhất thời bị Tả Đạo làm cho không biết phải trả lời thế nào. Hắn cũng chỉ phụng lệnh làm việc, không thể nói là “cấp trên có người ra lệnh cho ta tới đánh người” được.

Sự lúng túng kéo dài đến ba mươi giây, người nọ mới thốt ra một câu:
- Vừa rồi ta gọi người, người chạy cái gì?

Tả Đạo nghe vậy, lập tức vỗ bàn một cái, lại khiến mấy người kia giật mình.

- Ta tên là gì?
Tả Đạo hỏi.

- Nói nhảm, người hỏi ta? Ta làm sao biết người tên gì?
Thực ra người nọ biết tên của Tả Đạo, nhưng hắn phải giả vờ không biết.

- Người không biết tên ta làm sao bảo là gọi ta?

- Ta...

Tả Đạo hùng hổ hỏi ngược lại:
- Người rốt cuộc muốn làm gì?

Người nọ gấp gáp, hai tay nắm lấy cổ áo Tả Đạo:

- Ông đây nhìn người không thuận mắt, muốn đánh người...

- Cứu... mạng... với!

Tả Đạo không hề báo trước hét lớn một tiếng, khiến cho mọi người trong phòng ăn đều nhìn về phía này, đám người vây xem lập tức giạt mình.

Tiếp đó Tả Đạo lại quay mặt về phía mấy tên giám ngục ở gần nhất, dùng giọng nói càng vang dội và kéo dài hét lên:

- Vô... pháp... rồi!

Giám ngục cảm thấy áp lực rất lớn, không thể không đi qua:

- Làm gì làm gì? Không được đánh nhau! Buông ra buông ra!

Bình thường thì có đánh nhau bọn họ cũng không muốn quản, khi nào nhiều người đánh nhau hỗn loạn mới quản. Hôm nay còn được cấp trên mớm lời, nếu như cái kẻ gọi là Tả Đạo kia bị đánh, bất kể bao nhiêu người bị cuốn vào cũng đừng quản. Nhưng tình huống trước mắt như vậy, giám ngục cũng bị ép không còn lựa chọn nào khác.

Dưới ánh mắt sáng quắc của đám phạm nhân trong khu giam giữ, mấy tên gây hấn kia đành phải hậm hực tránh đi.

Tả Đạo sửa sang lại cổ áo, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, ngồi xuống ăn cơm. Các thành viên bang giết ử chung quanh đều vô tình hay cố ý ngồi cách xa hắn một chút, giả vờ như không quen biết hắn.

Sau khi đổi khu giam giữ hai lần, những người ngồi ở bàn này đều chưa từng nhìn thấy hình tượng vĩ đại của Tả Đạo lúc vào bang, cho nên hắn cũng không quan tâm. Lại nói, dù sao qua ba ngày nữa hắn cũng chuẩn bị trốn khỏi đảo Địa Ngục, đến lúc đó lỡ may vượt ngục thất bại, kết cục chính là chết trắng cẳng, còn phải giả vờ làm gì.

Tả Đạo vừa ăn vừa suy nghĩ, mấy tên kia rõ ràng là thành viên bang giám ngục, bọn chúng sẽ không vô cớ tìm ta gây chuyện, nhất định là bị người khác xúi giục, có hơn bảy thành là trưởng cai ngục bảo bang giám ngục phái người tới thử ta. Nói cách khác chỉ tránh được lần này cũng vô dụng, buổi chiều lúc tự do hoạt động, bọn chúng hoàn toàn có thể lại tới gây sự. Nhất định phải ra tay sao... nhưng nếu ta bị thương, hoặc là đánh chết người khác dẫn đến bị nhốt vào lồng giam, đều có thể ảnh hưởng đến cuộc

vượt ngục ngày 2 tháng 6, phải suy nghĩ thật kỹ đôi sách mới được.

.....

Buổi chiều, sự tình trong suy đoán quả nhiên đã xảy ra, nhân mã bang giám ngục trong cả khu giam giữ đều đi đến trước mặt Tả Đạo, bao vây hấn lại.

Dùng sức lực bản thân đối phó với hơn hai mươi người, đôi phương tuyệt đối sẽ không nương tay, như vậy nói không chừng sẽ bị đánh chết. Hơn nữa trong lòng Tả Đạo hiểu rõ, cho dù hấn thật sự bị đánh chết, trưởng cai ngục cũng sẽ không suy nghĩ quá nhiều, cao lắm chỉ là “à... hóa ra hấn đúng là một tiểu nhân vật, ta nhìn sai rồi”.

Tả Đạo cũng không hi vọng thành viên bang giết ử trong khu giam giữ có thể cứu mình, tuy nói bọn họ cộng lại cũng hơn mười người, nhưng quy củ của bang giết ử là có thể giúp được mới giúp. Nhìn trận thế hiện giờ của bang giám ngục, còn có thái độ ngầm chấp nhận của giám ngục chung quanh, người sáng suốt đều hiểu, chúng ta chỉ có thể giúp người nhất xác.

- Thằng nhóc, bây giờ ngươi chuẩn bị kêu cứu mạng, hay là tiếp tục giả câm?

Trong đám người, tên tù phạm dẫn đầu lúc trưa lại đi lên trước nhất, vẻ mặt hung ác nói.

Tả Đạo lại bình tĩnh khác thường:

- Nếu hấn đã muốn thăm dò ta, vậy thì cho hấn một đáp án là được.

- Ngươi nói gì?

- Ta muốn ngươi giúp ta chuyển lời cho trưởng cai ngục.

- Hả? Ngươi cảm thấy mình có tư cách đưa ra yêu cầu sao?

- Ta không đưa ra yêu cầu...

Tả Đạo trả lời:

- Cũng không phải thật sự bảo ngươi chuyển lời, dùng thi thể của ngươi để biểu đạt ý tứ của ta là được.

Lời còn chưa dứt, tay của Tả Đạo nhanh như chớp lướt qua trán đối phương.

Hộp sọ của người nọ rất nhanh bắt đầu trượt xuống, đại não bên trong cũng bị cắt ra chính tề, một đồng như tương rơi xuống đất.

Đám phạm nhân bang giám ngục chung quanh đều không biết nên phản ứng thế nào, bọn họ chỉ tản ra, không dám đến gần Tả Đạo nữa.

Giám ngục cũng không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy, không tìm được cảm thấy sợ hãi, thậm chí nếu một kích này nhắm vào giám ngục bọn họ, vòng điện trên tay phạm nhân kia liệu có kịp khởi động trước khi công kích có hiệu lực hay không?

Mấy phút đó, cả khu giam giữ đều yên tĩnh giống như nghệt thở. Ánh mắt mọi người nhìn Tả Đạo đều trở nên rất quái dị, bao gồm cả thành viên bang giặt ủi. Thằng nhóc này ở trong thần vụ vẫn còn sót lại năng lực? Một kẻ như vậy tại sao không bị đưa đến khu giam giữ đặc biệt? Đủ loại suy đoán lan tràn trong đám phạm nhân.

Mấy tên giám ngục cẩn thận đến gần Tả Đạo, đưa hắn ra khỏi khu giam giữ. Giám ngục cấp cao đứng ở lầu hai tận mắt nhìn thấy toàn bộ quá trình, lập tức dùng điện thoại vô tuyến trên đồng phục trực tiếp liên lạc với trưởng bảo vệ Tây Ân.

Thực ra Tả Đạo làm như vậy, là vì hắn đã suy nghĩ kỹ càng mấy khả năng có thể xảy ra. Hắn nhất định phải giết một người trước khi bắt đầu đánh nhau, hơn nữa phải giết trong nháy mắt, như vậy mới có thể khiến bản thân dưới tình huống không bị thương tổn, thoát khỏi cục diện bị vây đánh. Hắn cũng không muốn hỗn chiến với nhiều kẻ hung hãn như vậy, có trời mới biết trong trận chiến sẽ xảy ra chuyện gì. Ngày vượt ngục đã sắp đến, hắn quyết không thể bị thương được.

Với kỹ thuật điều trị hiện nay, cho dù chém đứt tay chân của một người, thậm chí là phá hoại một hai bộ phận quan trọng, chỉ cần cấp cứu kịp thời vẫn có thể chữa được. Chỉ có đại não bị phá hủy, đó là thần tiên khó cứu, lập tức bỏ mạng. Vì vậy Tả Đạo đánh phải lựa chọn phương thức cực đoan này, khiến những người chung quanh có một cảm giác mãnh liệt... hắn là cao thủ giấu nghề, hơn nữa sâu không thể lường, giết người trong lúc cười nói. Ai dám tiên lên, vài giây sau sẽ khiến người nằm sấp.

Kết quả chứng minh, tin tức mà Tả Đạo muốn truyền đạt được hắn diễn

dịch rất thành công, hoàn toàn chần nhieh mọi người trong khu giam giữ này. Kể cả đám người năng lực cấp Cường trên lý thuyết lợi hại hơn hẳn, cũng tự biết không thể làm được giống như Tả Đạo vừa rồi.

Giết một người thì vào lồng giam bốn mươi tám giờ, đây là quy định cơ bản không thể thay đổi. Lúc luận tội xử phạt thì có thể được ưu đãi, ví dụ như giết hai người, nói không chừng vẫn là bốn mươi tám giờ, giết ba người mới ít nhất là bảy mươi hai giờ. Có một lần Blood Owl giết cả năm người, kết quả trưởng cai ngục cũng chỉ tùy tiện nói một con số, nhốt một trăm giờ, như vậy xem như Blood Owl đã lờ một trăm bốn mươi giờ.

Tả Đạo nhìn chuẩn điểm này, cho nên dứt khoát giết người, vào lồng giam nghỉ ngơi bốn mươi tám giờ, trong khoảng thời gian này sẽ không phát sinh rắc rối gì nữa. Chờ sau khi hắn được thả ra, lại đi “khử trùng” một phen, thời gian cũng đã là chập tối ngày 1 tháng 6, hôm sau chính là ngày vượt ngục.

Chương 24 : Xông ra địa ngục (thượng)

Ngày 2 tháng 6, Thái Bình Dương.

Trên mảng đại dương này, ngoại trừ hòn đảo nổi trên không là Thiên Đô, cùng với đảo Địa Ngục nằm ở phía đông của nó hai mươi hải lý, để quốc còn thiết lập năm cứ điểm khác trên biển. Cứ điểm nằm ở gần trung tâm đế quốc nhất, chính là cứ điểm hàng đầu của hải quân Thái Bình Dương, quân tinh nhuệ của hạm đội hoàng gia đều tập kết ở đây, hơn nữa trong cứ điểm này còn có vũ khí hạt nhân.

9 giờ sáng hôm nay, trong phòng làm việc của quan chỉ huy cao nhất cứ điểm, tướng quân Andrew, một chiếc điện thoại bỗng kêu lên. Ngay khi tiếng chuông vừa reo, hắn theo bản năng vớ lấy điện thoại trên bàn, nhưng sau khi tiếp máy lại phát hiện trong ống nghe chỉ có âm báo bận, còn tiếng chuông kia thì vẫn đang kêu.

Sắc mặt Andrew đột nhiên biến đổi, tại khoảnh khắc này cổ của hắn cũng cứng đờ. Hắn quay đầu sang, nhìn một chiếc điện thoại khác ở góc phòng, gần như không dám tin vào mắt và tai của mình.

Nhưng rất hiển nhiên, đèn đỏ trên chiếc điện thoại kia đang lấp lóe.

- Tôi là Andrew.
Hắn cầm lấy sau đó trực tiếp trả lời.

Đầu bên kia điện thoại chỉ có thể vang lên giọng nói của hai người, thứ nhất là hoàng đế, Wittstock V, thứ hai là trưởng cai ngục đương nhiệm của nhà tù Tide, Jefferson.

- Ta là Jefferson, có nghe được giọng nói của ta không?
- Nghe được, nhưng vẫn xin ngài đọc mật mã an toàn.
- Thuyền trong bình.

Jefferson lập tức nói ra ám hiệu.

Andrew hỏi:

- Xin hỏi có chỉ thị gì?

- Người hãy nhanh chóng tiến hành tấn công hạt nhân vào đảo Địa Ngục. Giọng điệu của Jefferson trầm ổn, không giống như đang nói đùa.

Andrew trầm mặc mấy giây:

- Chuyện này không thể xem thường, tôi cần xin chỉ thị của phía Thiên Đô.

- Chuyện này nằm trong quyền hạn của ta.

Jefferson bổ sung.

- Tôi hiểu rồi, nhưng tấn công hạt nhân sẽ gây ra ảnh hưởng với Thiên Đô, trước khi chấp hành phải báo cáo với cấp trên.

- Vậy sau khi kết thúc cuộc gọi, người hãy dùng chiếc điện thoại này liên lạc với hoàng đế, nói với ngài nhà tù đã hoàn toàn mất khống chế, cần lập tức sử dụng hai quả đạn hạt nhân...

- Ngài nói gì?

Andrew ngắt lời:

- Hai quả? Bắn vào cùng một nơi? Trên biển?

Jefferson nói:

- Đúng vậy, một phát đạn hạt nhân chưa chắc có thể tiêu diệt toàn bộ phạm nhân ở đây. Người có thể tưởng tượng, cho dù chỉ một ít người siêu năng lực hoặc người biến dị may mắn sống sót sau vụ tấn công hạt nhân, rời khỏi nhà tù trở về bên ngoài, sẽ có hậu quả như thế nào.

Trên trán Andrew đã đổ mồ hôi lạnh:

- Ngài có biết mình đang làm gì không? Ngài trưởng cai ngục?

Jefferson dùng giọng điệu giống như chuyện đương nhiên, trả lời từng chữ từng chữ:

- Giữ vững cương vị, hi sinh vì nước.

Andrew không biết tám chữ này của đối phương rốt cuộc là nói với chính mình, hay là đang trình bày quyết tâm của hắn, tóm lại cuộc điện thoại đến

đây là kết thúc.

Andrew không cho mình quá nhiều thời gian ngơ ngác, vội vã chạy đến bên cạnh bàn làm việc, gọi bộ chỉ huy của cứ điểm:

- Ta là tướng quân Andrew, lúc này tình hình khẩn cấp, báo động cấp đỏ, toàn thể tướng sĩ của cứ điểm tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến tranh. Bất kể ai đang ở trong phòng theo dõi, lập tức kết nối với vệ tinh, ta muốn trong ba phút nhìn thấy hình ảnh chụp từ phía trên của đảo Địa Ngục. Ngoài ra phải máy chiếc tàu ngầm đến xem thử tình hình dưới nước, chú ý giữ một khoảng cách, đừng đến quá gần, một lát nữa có thể sẽ nhận được chỉ thị tấn công hạt nhân.

Các tướng sĩ của cứ điểm quan trọng nghe được những lời này, trong đầu giống như bị gió lốc quét qua, chập mạch tập thể một khoảng thời gian. Cho đến khi bộ chỉ huy lần lượt phát ra mệnh lệnh đến sĩ quan các tổ đội, bọn họ mới hiểu được tình hình nghiêm trọng thế nào.

Andrew thật sự gọi điện cho hoàng đế, hắn cũng nhận được câu trả lời quyết đoán và khẳng định.

Mấy phút sau triều đình cũng lâm vào hỗn loạn, các đại thần một mặt triệu tập hội nghị khẩn cấp, một mặt khởi động dự án tị nạn khẩn cấp của Thiên Đô, đảo nổi chuẩn bị di động về phía tây. Tuy nói Thiên Đô có thể phòng ngự vũ khí hạt nhân, nhưng tránh xa một chút vẫn an toàn hơn.

Andrew cúp điện thoại, chạy đến bộ chỉ huy, lúc đi vào liền bị cảnh tượng trước mắt làm cho sững sờ. Một tên sĩ quan đang cầm micro quay đầu lại nói:

- Tướng quân, chúng tôi đang định liên lạc đến phòng làm việc của ngài...

Andrew khoát tay một cái, ý tứ là không cần nói nữa, ta đã thấy rồi.

Hắn từng bước đi tới trước màn hình máy tính của bộ chỉ huy, nhìn chăm chú vào hình ảnh do vệ tinh truyền đến. Đảo Địa Ngục lại từ đáy biển nổi lên! Đây là chuyện không thể! Hải lưu biển động chín ngày một lần chưa từng thay đổi, theo lý thuyết mai mới là ngày nước biển rút đi lộ ra đảo Địa Ngục, làm sao lại xuất hiện trước một ngày?

Lại cẩn thận nhìn lên, không chỉ đơn giản là phần trên đảo từ đáy biển lộ ra, mà đảo Địa Ngục còn đang dâng lên, độ cao của đảo rõ ràng đã vượt xa

mực nước biển bình thường. Chuyện xảy ra trước mắt cũng không phải là mực nước biển hạ xuống theo chu kỳ, mà là một khối lục địa to lớn đang dâng lên...

.....

3 giờ sáng hôm đó, một nơi ở đáy biển.

Một chiếc tàu ngầm màu đen đang chạy tốc độ cao về hướng đảo Địa Ngục.

Dưới biển sâu đen kịt giống như một vũ trụ khác, quanh thân tàu ngầm có trang bị một chút nguồn sáng, để phòng có bầy cá hoặc sinh vật hải dương to lớn ở trong tối đụng vào.

Chiếc tàu ngầm này có hình thanh kiếm, cao mười mét, rộng tám mét, dài chín mươi tám mét, tốc độ có thể đạt đến hơn năm mươi hải lý trên giờ, bên ngoài được bọc ám hợp kim, ở dưới nước im hơi lặng tiếng, radar và sonar đều không thể dò xét được.

Trong phòng điều khiển của tàu ngầm, Gunsmith ngồi trên ghế tổng chỉ huy. Bên tay trái hắn là một khoang tàu hình cầu, Thuật Sĩ đang ngồi đối diện với màn hình điều khiển 120 độ, thao tác giống như bị động kinh. Bên tay phải là Nguyên Soái đang ngồi trước bàn điều khiển. Còn Cô Vần, Kế Toán, Gambling Snake, Dark Water, Speighton, Strange đều ở trong phòng điều khiển chờ đợi. Cô Vần còn có hứng thú chạy đông chạy tây, giống như đang tham quan phi thuyền vũ trụ.

- Ba bốn giờ nữa mới tới nơi, các người không cần tập trung hết ở đây đứng xem như vậy chứ?

Gunsmith nói.

- Không đứng xem thì có thể làm gì, chẳng lẽ lại tranh thủ mấy tiếng này đi ngủ một lát?

Cô Vần nói.

- Các người có thời gian đứng xem, không bằng giúp chúng ta quan sát dữ liệu trên thiết bị một chút, rất nhiều nơi không có người quan sát.

Nguyên Soái nói với giọng trẻ con.

- Nhìn không hiểu.

Speighton quả quyết trả lời.

Cố Vấn lại nói một câu rất đáng bị đánh:

- Trong tàu ngầm có Gundam không? Nếu có thì ta có thể lái, với trình độ của ta thì tuyệt đối không có vấn đề gì.

Gunsmith rất nghiêm túc quay đầu nhìn hắn nói:

- Cho dù có, cũng là ta tới lái.

- Hả? Có thật à?

Về mặt Cố Vấn hưng phấn.

Lúc này trong máy truyền thanh vang lên giọng nói của Thiên Nhất:

- Các vị đồng nghiệp, chú ý, kế hoạch dự định tiến hành vào 8 giờ sáng hôm nay, tức ngày 2 tháng 6. Theo ta suy đoán, sau khi các người từ phía Nam Mỹ lên tàu, tới bây giờ tinh thần đã rất hưng phấn rồi nhỉ.

Gunsmith cao giọng nói:

- Người quá đề cao bọn họ rồi.

Thiên Nhất nói:

- Được rồi, được rồi... bất kể thế nào, từ giờ trở đi các người phải cẩn thận một chút. Không thể loại trừ khả năng bị cứ điểm hải quân dò xét được, vì vậy nên tiến vào dạng tiềm hành đi. Trước khi hành động ta sẽ liên lạc lại với chư vị.

Chương 25 : Xông ra địa ngục (trung)

Ngày 2 tháng 6, bảy giờ sáng, một giờ trước khi cuộc vượt ngục bắt đầu.

Tả Đạo cả đêm không ngủ. Cũng không phải hắn không muốn nghỉ ngơi, nhưng chỉ cần nghĩ tới chuyện sẽ xảy ra vào sáng mai, sự mệt mỏi do chịu khổ bốn mươi tám giờ trong trong lồng giam cũng không thể khiến hắn chợp mắt.

Thần vụ Hades có thể kiềm chế năng lực đặc thù của người siêu năng lực và người biến dị không có cơ chế, nhưng nếu nắm giữ vận dụng năng lực đủ tinh thâm, cho dù bị thần vụ kiềm chế, vẫn có thể thi triển năng lực của mình ở một mức độ nhất định. Đây chính là chân tướng Tả Đạo giết người hai ngày trước, cho dù dưới tình huống bình thường thực lực của đối phương và hắn chênh lệch lớn đến đâu, nhưng ít ra tại khoảnh khắc đó tương đương với người siêu năng lực giết một người bình thường.

Dựa theo tiêu chuẩn phân chia của EAS, năng lực của Tả Đạo là loại hình chuyển hóa năng lực, cấp Giấy. Trước khi Thiên Nhất ép buộc hắn học tập tri thức có liên quan đến năng lực, hắn gần như chưa từng nghiên cứu phương pháp sử dụng năng lực của mình trong thực chiến. Nếu không với tài trí của hắn, hoàn toàn có thể trước hai mươi tuổi đạt đến cấp Bính, thậm chí là cấp Cường.

Đương nhiên, năm tháng đã trôi qua không thể lấy trở về. Rất nhiều người sẽ nghĩ, nếu như năm đó ta lựa chọn thế này thế nọ, có thể cuộc sống trong tương lai sẽ thay đổi, hoặc có lẽ bây giờ ta đã trở thành một người thế nọ thế kia. Thực ra mọi người không cần phải như vậy, từ bỏ một loại cách sống, chính là đồng thời lựa chọn một loại cách sống khác.

Nếu như Tả Đạo trở thành một thanh niên chính nghĩa quyết chí tự cường, ghét ác như thù, lập chí nghịch thiên đổi mệnh, không ngừng rèn luyện gia tăng thực lực bản thân, cuối cùng nhắm đến hàng ngũ người mạnh nhất thiên hạ, hắn sẽ không phải là Tả Đạo nữa. Hắn có thể đổi tên thành Vương Đạo, sau đó đi làm nhân vật chính trong một tác phẩm khác.

Chính vì hắn dùng hết tài hoa vào con đường bất chính, những nghiệp vụ rất có tiền đồ như lường gạt, buôn lậu, làm giả trái khoáy, thề tín dụng, làm người trung gian phạm tội vv, hắn mới là Tả Đạo, hắn mới có tính cách và cảnh ngộ như hôm nay.

Thế giới luôn thay đổi con người, mà con người thường không thay đổi được thế giới.

Nhưng hôm nay, Tả Đạo rất có thể sẽ chứng kiến hành động vĩ đại khi thế giới bị con người thay đổi.

.....

Cùng lúc đó trong một khu giam giữ khác, một tên điên hoàn toàn khác với Tả Đạo lại đang ngủ khò khò.

- Blood Owl.

Giám ngục mở cửa phòng giam ra, bước vào:

- Đứng dậy!

Blood Owl mở mắt, hai giây sau gần như không có bất kỳ biểu hiện nào của người vừa mới tỉnh ngủ, ánh mắt của hắn có thần, nhiệt độ cơ thể tăng cao, khí quan toàn thân đã khôi phục trạng thái hoạt động tốt nhất.

- Làm sao? Bây giờ các ngươi còn phụ trách gọi người dậy buổi sáng à? Blood Owl tùy ý nói một câu.

- Đừng nhiều lời, ngươi bị đưa đi thẩm vấn.

Giám ngục trả lời:

- Đứng dậy, đi mau!

Blood Owl trầm nghĩ: “Thẩm vấn... là tên Đồ Tể kia sao, lại chọn ngay ngày quan trọng này, xem ra vận may của ta chẳng ra gì.”

Ngoài mặt hắn không biến sắc, đứng dậy, phối hợp với giám ngục rời khỏi phòng giam của mình.

Ở dãy phòng giam đối diện cùng một tầng, Diêm Không đang khoanh chân ngồi dưới đất giống như ngồi thiền. Mặc dù bên ngoài còn chưa mở đèn,

nhưng trong bóng tối lão vẫn nhìn chăm chú vào tình cảnh ở chỗ Blood Owl.

Diêm Không như có suy nghĩ thì thầm:

- Sắp khai chiến lại xảy ra biến cố, không phải diêm tốt, chẳng lẽ bị phát hiện rồi sao... Không, không thể, chỉ có thể nói đây là ý trời, xem ra hôm nay sẽ không thuận lợi như thằng nhóc kia đã nói.

.....

Trong nhà tù Tide, điều kiện ở khu vực sinh hoạt rất kém, thậm chí còn tệ hơn khu cư trú của hàng không mẫu hạm. Bởi vì không gian ở đây rất quý giá, so với khu vực dùng cho đám tù phạm, khu sinh hoạt của nhân viên nhà tù chỉ là một khối địa phương rất nhỏ. Loại thiết kế tiết kiệm không gian và tài nguyên này cũng không phải Jefferson mong muốn, nhưng lại là hợp lý nhất. Là trưởng cai ngục, lấy mình làm gương chịu đựng những chuyện này, cũng là một nội dung công việc cần thiết.

Nói một ví dụ đơn giản nhất, đó là dao cạo râu, đã rất nhiều năm trưởng cai ngục không được hưởng thụ dao cạo râu điện. Đối với một người chú ý dáng vẻ, mỗi ngày đều phải cạo râu, bôi kem rồi dùng dao cạo tay là một chuyện lãng phí thời gian. Nhưng Jefferson lại chịu đựng rất nhiều năm, lý do là trong sổ vật tư vận chuyển cố định của nhà tù Tide không có pin khô, bởi vì không dùng tới (tương lai bộ điều khiển từ xa có thể dưới trạng thái vô tuyến cộng hưởng nguồn điện với máy chủ, vòng điện cũng áp dụng kỹ thuật này, bản thân nó không có nguồn năng lượng). Mà trên tường trong phòng cũng không dư ổ điện để cắm dao cạo râu sạc điện, từ điểm này có thể nhìn ra điều kiện ở khu vực sinh hoạt kém đến thế nào. Người muốn sạc điện cho đồ vật nhỏ gì đó, phải rút đầu cắm của một thiết bị điện cần thiết trong phòng.

Nói tóm lại, làm quan trong nhà tù Tide cũng không thoải mái hơn ngồi tù bao nhiêu.

Nhưng vẫn có rất nhiều người muốn đến đây chịu khổ, bởi vì thù lao rất hậu hĩnh. Chỉ cần tới thay ca mấy tháng là có thể sống dư dả một thời gian, tiền lương tốt hơn nhiều so với HL hoặc binh nhì và sĩ quan cấp thấp trong quân đội.

Nhưng còn có một loại người khiến người ta khó hiểu, bọn họ quanh năm ở

đây, căn bản không có một ngày nghỉ phép. Cho dù có bao nhiêu tiền tiết kiệm ở thế giới bên ngoài, cho dù tình hình của người nhà như thế nào, bọn họ đều giữ vững cương vị, xem việc canh gác địa ngục là sứ mạng duy nhất trong nửa đời trước của mình.

Jefferson chính là người như vậy, một người rất có nguyên tắc. Trong đầu của hắn mọi vật đều đều có thứ tự, như trời đất, vua tôi, cha con; trung thành, chức trách, chính nghĩa; hắn sắp xếp trước sau và tôn ti cho tất cả mọi thứ. Có lẽ chuyện mà hắn làm chưa chắc đã đúng, nhưng nhất định là có đạo lý.

Người như vậy sẽ không cảm thấy mê mang, sẽ không do dự, cho dù sản sinh một chút áy náy hoặc nghi vấn đối với một số chuyện, cũng tuyệt đối sẽ không vì vậy mà dao động. Trong thế giới của vị trưởng cai ngục này, nhân tính là đại biểu cho cái ác, chỉ có pháp luật mới là vũ khí duy nhất kiềm chế hoặc trừng trị cái ác này.

Người xưa có câu “lễ nghĩa để dạy dân, pháp luật để kiềm chế”. Tín điều của Jefferson, đó là nếu lễ nghĩa liêm sỉ trong “đạo đức” không thể kiềm chế nhân tính, vậy chỉ có dùng hình luật để kiềm chế những phần tử ngoan cố này.

Đương nhiên, sau nhiều năm phục vụ cho đế quốc, trưởng cai ngục và trưởng bảo vệ của nhà tù Tide cũng sẽ được khen thưởng thực tế. Chức vụ của hai người này quy định lúc năm mươi tuổi phải nghỉ hưu. Khi bọn họ rời khỏi đảo Địa Ngục, sẽ được một vị hoàng tử nghênh đón, tự mình dẫn người cán bộ vĩ đại đã cần mẫn ít nhất mười năm trên cương vị đến Thiên Đô, được hoàng đế trao tặng tước vị quý tộc, cùng với một khoản lương hưu kếch xù khiến người ta khó tưởng tượng. Trưởng bảo vệ đương nhiệm Tây Ân phấn đấu từng bước, từ giám ngục leo tới vị trí hôm nay, chính là nhằm vào tước vị quý tộc và tiền thưởng, chỉ cần chịu đựng thêm mấy năm nữa hắn sẽ được như mong muốn.

Sáng hôm nay, 7 giờ 15 phút, trưởng cai ngục đứng ở trước gương sửa sang dung mạo, chuẩn bị đi đến phòng làm việc bắt đầu công việc của ngày.

Mở vòi nước, dùng khăn lông lau bọt đi, rửa sạch dao cạo, Jefferson tỉnh thần phấn chấn, nai nịt gọn gàng chờ xuất phát. Hắn bỏ dụng cụ vệ sinh vào cái tủ trước mặt, đóng cửa tủ lại.

Trong một giây đó lại xuất hiện tình tiết kinh điển của phim kinh dị, từ tấm gương trên cửa tủ, Jefferson nhìn thấy một bóng người đang đứng sau lưng mình.

Phòng tắm rất hẹp, cho dù là phòng tắm của trưởng cai ngục cũng không rộng hơn giám ngục bình thường bao nhiêu, vươn tay xoay người cũng khó khăn, cho nên Jefferson cũng không làm bừa. Trong đầu hắn có một ý niệm, nơi này là khu vực không có thần vụ, nếu một kẻ siêu năng lực có thực lực tương đối muốn tiếp cận mình, không có lý do gì mình lại không cảm giác được. Kẻ đứng phía sau này, nhiều nhất chỉ là một người năng lực cấp Bính, chỉ cần dùng năng lực bảo vệ quanh người cho tốt, đối phương cũng không thể thừa cơ được.

- Đừng sợ, trưởng cai ngục, ta tới không phải để lấy mạng người.
Thiên Nhất nói.

- Chỉ dựa vào người, có thể lấy được mạng của ta hay không, ta lại rất hoài nghi.
Jefferson nói thẳng không e dè.

- Hử? Nếu bây giờ ta dùng một khẩu shotgun, nhắm chuẩn vào háng của người, tùy thời chuẩn bị đâm tới trước, sau đó bóp cò thì sao?
Thiên Nhất nói:

- Đạn nổ ra trong ruột người, người còn có thể dùng năng lực để phòng ngự không?

Jefferson nói:

- Hừ... giả thuyết rất thú vị, nhưng câu nói đùa này có một vấn đề.

Lúc nói chuyện, hắn đã đứng ở cửa phòng tắm, đối diện với Thiên Nhất:

- Bất kỳ động tác nào của người, trong mắt ta đều giống như chuyển động quay chậm vậy.

Thiên Nhất cười nói:

- Người sợ ta dùng “chuyển động quay chậm” thay lời nói vừa rồi bằng hành động, cho nên mới đổi chỗ đứng đúng không?

Jefferson nói:

- Ta không muốn chơi trò tâm lý chiến nhằm chán với người, hoặc là dùng miệng lưỡi tranh luận. Nói đi, người là ai? Làm thế nào đi vào?

Thiên Nhất trả lời:

- Cho dù ta báo tên thì người cũng không biết. Với năng lực của các hạ, không có ý hạ thấp người, nhưng chỉ riêng việc chỉnh lý tư liệu của phạm nhân trong nhà tù, đã là công trình tính bằng năm. Chưa nói đến danh sách của những phạm nhân này vẫn thường xuyên biến động, một số phạm nhân chết đi, hồ sơ của bọn họ vẫn chưa thể lập tức tiêu hủy, tư liệu bằng giấy phải bảo tồn mấy năm, dữ liệu phải lưu lại toàn bộ.

- Ngài trưởng cai ngục, đã bao lâu người không quan tâm đến thế giới bên ngoài rồi? Tin tức của những phạm nhân còn chưa bị bắt trên tinh cầu này, cũng chính là đám người đang ung dung ngoài vòng pháp luật, những người này đều hoàn toàn xa lạ với người. Nếu như người xem thời sự quan trọng trên toàn cầu một chút, sẽ sớm biết Tả Đạo mà người gọi đến mấy ngày trước là ai, cần gì phải đi tra xét tư liệu của hắn trước?

- Hừ... chuyện mà người biết hình như rất nhiều, không chỉ là chuyện bên ngoài, còn bao gồm chuyện trong nhà tù này. Những chuyện kia... người không nên, cũng không thể biết được.

Jefferson trả lời với giọng lạnh giá.

Thiên Nhất nói:

- Nói ngắn gọn đi, người muốn moi thông tin từ ta thì còn khó hơn Tả Đạo, cũng khó hơn bất kỳ phạm nhân nào từng thẩm vấn trong nhà tù này. Cho nên, ta không muốn nói cho người biết, người cũng không cần tiếp tục thẩm dò nữa. Bây giờ chúng ta hãy bàn một giao dịch đi.

- Giao dịch? Người cảm thấy lúc này nơi này, dưới tình hình này, người có tư cách nói bất kỳ điều kiện hoặc trao đổi lợi ích gì với ta sao?

Jefferson cảm thấy buồn cười, bởi vì hắn cho rằng mình vươn tay một cái là có thể chế ngự kẻ trước mắt.

Thiên Nhất lại không đếm xỉa đến câu hỏi của Jefferson, chỉ tiếp tục nói chuyện của mình:

- Ta muốn dẫn ba phạm nhân ra khỏi nhà tù Tide.

Jefferson chỉ xem như đang nghe chuyện cười:

- Như vậy, nếu ta bởi vì nguyên nhân gì đó, chẳng hạn như đột nhiên phát điên... đồng ý với đề nghị này của người, vậy người sẽ dùng thứ gì để trao đổi với ta?

Thiên Nhất nói:

- Ta có thể để những phạm nhân khác ở lại.

Sắc mặt Jefferson đột nhiên biến đổi, từ trong câu nói này, hắn đã nghe được một tin tức khủng bố khiến người ta khó tin. Nhưng hắn rất nhanh khôi phục bình tĩnh, cười lạnh trả lời:

- Ta đã hiểu ý của ngươi. Ngươi muốn nói, nếu như ta không để người dẫn ba tên tù phạm mà ngươi chỉ định ra ngoài, ngươi sẽ thả tất cả phạm nhân trong nhà tù ra?

Thiên Nhất trả lời rất quyết đoán:

- Đúng vậy.

- Ha ha ha ha...

Jefferson cười lớn, nhưng trong mắt hắn không hề có ý cười:

- Ngươi định làm thế nào?

Thiên Nhất trả lời:

- Đầu tiên, ta sẽ cắt đứt nguồn năng lượng cung cấp cho hòn đảo, khiến tất cả thiết bị dựa vào nguồn điện vô tuyến tâm xa đều mất đi tác dụng. Hệ thống tuần hoàn không khí sẽ dừng lại, hiệu quả của thần vụ trong một giờ sẽ biến mất, vòng điện cũng sẽ không còn tác dụng. Khi đám người siêu năng lực và người biến dị khôi phục lại, bọn họ có thể dễ dàng chạy trốn. Về đám giám ngục của ngươi, điện năng dự trữ trong đồng phục ít đến đáng thương, chỉ có thể chống chọi một giờ, nếu như chiến đấu thì nhiều nhất chỉ duy trì được hai mươi phút. Còn nếu bị thương nặng, điện năng sẽ ưu tiên cho hệ thống duy trì sinh mệnh. Cho nên... trở lại những gì ta vừa nói, đó là hệ thống tuần hoàn không khí, sự thiếu hụt dưỡng khí sẽ ảnh hưởng đến chiến lực của giám ngục hơn xa những phạm nhân bình thường.

- Bước thứ hai, ta và đồng bạn của ta sẽ vào nhà tù, trực tiếp xâm nhập khu giam giữ đặc biệt, tìm cách phá hoại tình hợp kim, đánh bại thủ vệ cấp cao ở nơi đó. Đồng thời lợi dụng hệ thống kết nối giữa các ngươi và Thiên Đô, vốn dùng để tiếp sóng phạm nhân chiến đấu sinh tử, trình chiếu tình hình trong nhà tù cho phía Thiên Đô xem. Lại phóng thích những người biến dị cấp W và tù phạm nguy hiểm cấp Hung trở lên, nhằm để gây nên khủng hoảng.

- Bước thứ ba, trong nhà tù đã mất không chế, chúng ta sẽ chỉ huy và giúp

đờ đám phạm nhân chạy trốn, thuyết phục bọn họ cố gắng liên hợp với nhau, chạy ra khỏi đảo Địa Ngục, nghênh chiến với quân đội vây quét từ bên ngoài phái tới. Tin ta đi, sau khi ta hoàn thành bước thứ hai, đám quân đội kia sẽ rất nhanh chạy tới.

- Bước thứ tư, dẫn theo người của ta ra ngoài, tránh khỏi hiện trường...

- Có phải ngươi đã quên chuyện gì hay không? Ngài điên ba hoa khoác lác. Jefferson nói:

- Trước tất cả các bước đi này, ngươi nên thêm vào một bước, đó là lấy mạng của ta, nếu không lúc này ngươi muốn ra khỏi phòng cũng không được.

- Ha ha ha... ha ha ha... ha ha ha ha ha ha!

Thiên Nhất cười lớn:

- Ngươi biết không, ha ha... ngươi đã có thể ra tay giết ta rồi.

Jefferson nhìn chằm chằm vào mắt đối phương, lại hoàn toàn không nhìn thấu suy nghĩ của Thiên Nhất:

- Ngươi nói gì?

- Không phải đàm phán của chúng ta đã đổ vỡ rồi sao. Ban đầu hiểu biết của ta về ngươi không nhiều lắm, chỉ là một chút thông tin trên giấy tờ, nhưng hôm nay sau khi gặp mặt, ta đã biết ngươi không phải loại người sẽ giao dịch với ta.

Thiên Nhất giải thích:

- Cho nên, giết ta đi, nếu không những gì ta vừa nói sẽ được thay bằng hành động, sau đó hóa thành hiện thực.

Jefferson nhấn nút điện thoại vô tuyến trên tường:

- Ta là trưởng cai ngục, giám ngục ở gần phòng nghỉ của ta nghe rõ, phái hai người đến đây, mang theo một chiếc vòng điện và còng tay xích chân thông dụng.

Thiên Nhất mặc kệ đối phương làm gì, chỉ tiếp tục lời nói của mình:

- Thực ra cho dù ngươi giết ta rồi, tất cả những chuyện này vẫn sẽ phát sinh. Không tin thì chúng ta có thể thử một chút.

Còn chưa dứt lời, Thiên Nhất bỗng xông đến trước mặt Jefferson, một tay chém vào bên cổ đối phương.

Động tác rất chậm, cũng không vận dụng năng lượng, không giống như người siêu năng lực cao cấp ẩn giấu thực lực, rốt cuộc hắn muốn làm gì...

Jefferson trong lòng suy nghĩ, tùy ý dùng một tay đón lấy công kích của Thiên Nhất:

- Ta thấy ngươi chỉ đơn thuần là một tên điên mà thôi. Dùng phương pháp gì từ bên ngoài đi vào đảo Địa Ngục, sử dụng năng lực dịch chuyển không gian gì đó sao...

Thiên Nhất nói:

- Phản ứng đúng là khiến người ta thất vọng, ngươi không đủ tàn nhẫn quyết đoán giết chết một kẻ tấn công sao... vậy để ta tự làm là được.

Nói xong hai mắt của hắn đột nhiên đầy máu, sắc mặt tái nhợt.

Jefferson cả kinh nói:

- Ngươi đang làm gì?

Hắn không nhìn thấy Thiên Nhất có hành động uống thuốc độc tự sát, nhưng lúc này hiển nhiên đối phương đã trong trạng thái sắp chết.

Vẻ mặt của Thiên Nhất rất kỳ dị, hắn nói chuyện rất khó khăn, nhưng giọng điệu lại rất ung dung:

- Phương thức đột tử có hơn trăm loại, mặc dù xác suất xảy ra rất nhỏ, nhưng...

Câu này bị cắt ngang, bởi vì Thiên Nhất đã chết đi một cách hoang đường như vậy.

Mới qua ba mươi giây, thi thể lại hóa thành một làn sương mù màu đen tản đi.

Jefferson nhất thời cảm thấy không phân biệt rõ, đây rốt cuộc là một cơn ác mộng, hay là chuyện thật sự xảy ra...

.....

7 giờ 35 phút, tàu ngầm đã dùng trạng thái tiềm hành chạy đến vùng biển phụ cận đảo Địa Ngục.

Đám người Nghịch Thập Tự lại nghe được giọng nói của ông chủ.

- Được rồi, các ngài, vừa rồi ta đã làm một thử nghiệm không được thành công cho lắm. Xem ra trường cai ngục là một cục xương khó gặm, cho nên... kế hoạch tiến hành như thường đi.

Gunsmith ngạc nhiên hỏi:

- Vừa rồi người đã làm gì? Chẳng lẽ còn có kế hoạch B?

Cô Vần nói:

- Ta đoán vừa rồi hẳn đã đi gặp trường cai ngục, muốn làm giao dịch gì đó.

Gunsmith sững sốt:

- Cái gì? Người làm thế nào đi vào trong nhà tù?

Thiên Nhất còn chưa trả lời, Cô Vần lại chen vào:

- Trên lý thuyết thì cửa hàng sách có thể dịch chuyển vào, nhưng vị trí sau khi di động phải phù hợp với “điều kiện dịch chuyển” của cửa hàng sách. Tuy nói là dựa vào quy tắc khoa học kỹ thuật của “văn hiến màu đen”, nhưng dù sao thiết bị cũng là do người làm, người cẩn thận suy nghĩ một chút thì sẽ hiểu.

Gunsmith hỏi:

- Vậy tại sao ngay từ đầu chúng ta không dùng phương thức di chuyển cửa hàng sách để vượt ngục?

Thiên Nhất cuối cùng lên tiếng trong máy truyền thanh:

- Thần vụ, vòng điện, Jefferson, Tây Ân vv, trừ khi chiếc tàu ngầm do người chế tạo này thu nhỏ đến mức có thể tự do ra vào cửa hàng sách, hơn nữa công năng vẫn giống như hiện giờ, nếu không chúng ta đến đó chỉ là tự chui đầu vào lưới.

- Vậy bây giờ không phải người đã vào rồi sao?

Gunsmith hỏi.

- Nói nhảm, các người đã chạy đến gần đảo, hai mươi phút sau nhà tù sẽ lâm vào hỗn loạn, ta còn lo lắng bị bắt sao?

Thiên Nhất trả lời.

Cô Vân cười lạnh nói:

- Nếu bây giờ người bị bắt, ta sẽ lập tức nhận quyền chỉ huy, ra lệnh cho toàn thể nhân viên đi ngược lại, hủy bỏ cuộc vượt ngục.

Thiên Nhất trả lời gần như không cần suy nghĩ:

- Người có tin ta gói ảnh khóa thân của người đến Giới Luật Thép không?

Cô Vân nói:

- Người từ đâu mà có...

Hắn nói đến đây bỗng dừng lại, không dám hỏi tiếp nữa. Hắn biết hỏi xong vấn đề này, Thiên Nhất sẽ thừa dịp trả lời, nếu người không tin thì ta sẽ tìm cách lấy vài tấm cho xem.

- Được rồi, các người muốn đùa giỡn thì tương lai còn dài. Ông chủ, người có định trước tiên dời cửa hàng sách vào trong tàu ngầm hay không, ở đó nếu như bị phát hiện...

Gambling Snake nói, vào thời điểm quan trọng thì đề nghị của hắn vẫn đáng tin cậy nhất.

Giọng nói của Thiên Nhất đột nhiên vang lên phía sau bọn họ:

- Trước khi ta gọi điện cho các người thì đã trở lại rồi.

Mọi người quay đầu lại, phát hiện Thiên Nhất đang từ cửa phòng chỉ huy đi tới, đang nói vào Vận Mệnh trên cổ tay.

Cô Vân xem như đồ mờ hôi lạnh, thầm nghĩ: “Tên khốn này, may mà vừa rồi không tiếp tục tranh cãi với hắn, nếu không nói không chừng hắn sẽ lạng lẹ đến gần, đập ta một gậy sau đó chụp hình...”

Thiên Nhất đi đến chính giữa mọi người:

- Các đồng chí, thời khắc quyết chiến đã đến, một chiến dịch hoàn thành sự nghiệp vĩ đại thiên thu. Mấy câu như “đã cố hết sức rồi”, đó là lời thoái thác dành riêng cho kẻ thua cuộc, chúng ta sẽ không nói. Hôm nay nếu chúng ta không thành công... cũng sẽ không thành nhân...

Chương 26 : Xông ra địa ngục (hạ)

7 giờ 55 phút, năm phút trước khi hành động bắt đầu, trong một phòng thẩm vấn.

Những lời Jefferson vừa nghe được từ miệng Thiên Nhất đã tiết lộ rất nhiều tin tức. Đương nhiên thân là trưởng cai ngục có địa vị cao, hắn sẽ không dễ dàng tin lời đôi phương. Có điều từ trong lời nói này, Jefferson đã nghe được tên của Tả Đạo. Mặc dù đôi phương dường như chỉ dùng Tả Đạo làm ví dụ, cũng không biểu thị rõ ràng hắn và Tả Đạo là đồng bọn, nhưng đây là đầu mối duy nhất mà Jefferson có thể nghĩ đến.

Vừa rồi Thiên Nhất không nói rõ “ba kẻ tù phạm” mà hắn muốn cứu tên là gì, cũng không nói sẽ dùng phương thức nào cắt đứt nguồn năng lượng cung cấp cho đảo Địa Ngục, càng không nói thời gian hành động cụ thể. Hắn nhìn như rất kiêu ngạo nói hết toàn bộ kế hoạch vượt ngục, nhưng thực ra chỉ đang kể một câu chuyện chưa phát sinh mà thôi, còn rốt cuộc phát sinh như thế nào thì hắn lại không nói một chữ.

Jefferson cũng chỉ đành gọi Tả Đạo tới, thử dùng hình bức cung xem có thể hỏi ra được chút gì hay không.

- Quan tra khảo của chúng ta đã xin nghỉ phép, mà người thay thế hắn tạm thời còn chưa tới, cho nên...

Jefferson vừa mở miệng đã nói ra một câu khiến Tả Đạo sồn tóc gáy:

- Ta chỉ có thể tự mình tiếp nhận công việc của hắn, dùng cực hình với người.

- Trưởng cai ngục... chuyện này... sau đột nhiên lại...

Tả Đạo đầu đô mồ hôi, nghĩ thầm: “Không phải chứ? Chẳng lẽ dưới tình huống ta không biết, kế hoạch vượt ngục đã bị bóp chết từ trong nôi rồi?”

- Đương nhiên, cá nhân ta không hề thích hành hạ phạm nhân.

Jefferson nói:

- Nói ra tất cả những gì người biết liên quan đến chuyện vượt ngục, có thể

tiết kiệm được thời gian của người và ta.

.....

Đồng thời trong một căn phòng thẩm vấn khác.

Vòng điện trên tay Blood Owl đã được tháo xuống, nhưng hắn lại bị sợi kim loại làm bằng tinh hợp kim cố định trên một bàn mổ. Trong không khí tràn ngập thần vụ Hades, nồng độ ngang với khu giam giữ cấp bậc cao.

Đồ Tể lần lượt gắn thiết bị đo đạc lên người Blood Owl, hình ảnh nhịp tim, huyết áp, sóng não vv, tất cả dữ liệu thí nghiệm đều sẽ được ghi chép lại, trở thành tư liệu nghiên cứu quý giá của Evolution.

- Bảo bọn họ dọn ra một căn phòng, sửa sang giống như hiện giờ, cũng phải tốn không ít công sức.

Đồ Tể đi đến một góc phòng thẩm vấn:

- Nhà tù Tide đúng là tắc đất tắc vàng, đến sân sau nhà quý tộc khoanh một mảnh đất để chặn dê, còn dễ hơn trưng dụng một phòng thí nghiệm ở nơi này.

Blood Owl trả lời:

- Cung cấp tài nguyên cho một nhà khoa học trình độ như người, đúng là một sự lãng phí.

- Ha ha... hi vọng trong quá trình thí nghiệm người có thể giữ nguyên thái độ này.

Đồ Tể cười nói, gương mặt hắn nhìn giống như mây rậm mắt to, nhưng thực ra là chớp vá lại, muốn khiến biểu tình biến hóa còn phải tốn sức. Có điều lúc này hắn vẫn cố gắng lộ ra nụ cười gian ác:

- Chúng ta bắt đầu từ đâu nhỉ? Trước tiên có nên thử một chút phản ứng đối với đau đớn không, ha ha ha...

- Nếu như người không thể ức chế bản thân, cần phát ra tiếng cười lãnh nhách giống như nhân vật phản diện trong hoạt hình thiếu nhi, vậy ta đề nghị người trước tiên nên làm hồng thính lực của ta.

Blood Owl vẫn dùng ánh mắt khinh thường nhìn đối phương.

Trong lòng Đồ Tể đã dần dần bốc lên lửa giận: “Tên khốn này, rõ ràng đã là cá nằm trên thớt, nhưng ngay cả nhịp tim và mạch đập cũng không có biến

hóa, hô hấp đều đặn, nhiệt độ bình thường. Hắn căn bản không biết sợ là gì sao?”

- Người bắt đầu tức giận rồi đúng không? Đây cũng không phải tâm tình mà nhà thí nghiệm nên có, người phải bình tĩnh, khách quan, mới có thể lấy được số liệu chuẩn xác, mới có thể tiến hành thí nghiệm một cách thuận lợi. Giọng điệu của Blood Owl giống như giáo sư trong trường đại học đang hướng dẫn cho nghiên cứu sinh thiếu kinh nghiệm.

Lúc này Đồ Tể đã đẩy xe chất đầy công cụ giải phẫu đến bên cạnh bàn mổ:
- Ta thấy trước tiên vẫn nên cắt lưỡi người, ngâm ở trong hồ xem như vật sưu tầm của ta.

Hắn nói xong câu này, vừa cầm dao mổ lên, một giây kế tiếp trong phòng thẫm vẩn lại biến thành một mảng đen kịt.

Không chỉ phòng thẫm vẩn này, cả nhà tù Tide đều mất đi ánh sáng. Chỉ có bọn giám ngục trên người mang đồng phục chắn đạn, còn có thể thông qua công năng nhìn ban đêm của mũ bảo hiểm, quan sát tình hình chung quanh.

- Chuyện gì? Giám ngục! Đã xảy ra chuyện gì?
Đồ Tể cao giọng hỏi, hắn cho rằng nguồn điện trong phòng thí nghiệm có vấn đề mà thôi.

Trong bóng tối liên tục vang lên mấy tiếng “păng păng”, đèn từ trên bàn mổ trước mặt Đồ Tể.

Một loại phản ứng bản năng khi đối diện với nguy hiểm sắp đến, khiến Đồ Tể cầm dao phẫu thuật dốc sức đâm xuống bàn mổ bên cạnh. Hắn không xác định được Blood Owl đang làm gì, cũng không thể phán đoán chính xác sau khi mình hạ dao sẽ đâm trúng chỗ nào. Hắn chỉ biết Blood Owl có thể đang vùng vẫy muốn trốn, lúc này biện pháp ổn thỏa nhất chính là đâm Blood Owl bị thương rồi tính sau, cho dù đâm chết cũng không sao.

Thế nhưng dao mổ lại đâm vào một tấm thép, điều này nói rõ hiện giờ trên bàn mổ đã trống không.

Trong đầu Đồ Tể chấn động, hắn cố hết sức kiềm chế hô hấp của mình, cố gắng không phát ra bất kỳ âm thanh gì, rời xa chỗ mình vừa đứng. Hắn hiểu được, vào giờ phút này mình đang đứng trong bóng tối cùng với Blood

Owl, người bị đối phương xác định vị trí trước sẽ mất đi lợi thế.

Trong thần vụ, Đồ Tể vẫn có lòng tin đánh một trận với Blood Owl. Mặc dù cấp bậc của hắn không bằng đối phương, nhưng thân thể của hắn đã trải qua nhiều lần cải tạo của Evolution, cho dù dưới trạng thái không có năng lực cũng mạnh hơn người bình thường rất nhiều.

“Chỉ cần xác định được phương vị của hắn, ta sẽ có thể chế ngự... không... ta có thể giết chết hắn!” - Trong lòng Đồ Tể tự nói như vậy, đáng tiếc ý niệm lừa mình dối người này chỉ kéo dài khoảng mười giây.

- Đây là một lần thí nghiệm không tệ.

Lúc giọng nói của Blood Owl vang lên, lại ở ngay phía trước Đồ Tể chỉ khoảng một mét:

- Trong thời gian không tới một phút, người từ kinh ngạc biến thành cực kỳ sợ hãi, sau đó bình tĩnh lại một chút, một chuỗi phản ứng này đã nói rõ...

Lúc này Đồ Tể chỉ muốn tấn công đối phương, nhưng hắn tốn khoảng ba giây mới ý thức được một chuyện... hai cánh tay của mình đã không thấy nữa.

Blood Owl vẫn tiếp tục nói:

- Đã nói rõ, người cũng chỉ là một phế vật không có giá trị nghiên cứu gì.

Trong bóng tối vang lên âm thanh thứ gì đó rơi xuống đất, trong thời gian rất ngắn, hai tiếng...

- Phần lớn những kẻ thích hành hạ đều từng bị hành hạ, hơn nữa thường là do ám ảnh lúc tuổi thơ gây nên, ta nghĩ người cũng không ngoại lệ. Dưới bề ngoài và thân thể không bình thường của người, cũng chỉ là một người bình thường cần điều trị tâm lý mà thôi. Đương nhiên người bình thường còn có khả năng khỏi bệnh, còn người... ta nghĩ người đã đi theo một hướng cực đoan khác. Người từ trong cái gọi là “thí nghiệm” của mình tìm kiếm một loại khoái cảm, một loại cân bằng.

Lúc này Blood Owl lại trở thành một nhà tâm lý học:

- Sự giả dối hèn hạ của người đã đồng thời vấy bẩn hai thứ... “khoa học” và “tà ác”. Nhà khoa học theo đuổi chân lý sẽ khinh bỉ người, kẻ giết người biến thái trời sinh cũng sẽ xấu hổ vì người.

Tay của Blood Owl trong nháy mắt nhấn vào xương đầu Đồ Tể, khiến Đồ

Tề không thể động đây:

- Không có nguồn điện, âm thanh trong phòng thẩm vấn căn bản không thể truyền ra, cửa cũng không thể mở được, vừa rồi người định đi kêu giám ngục chỉ là phí công. Hừ... ngay cả điều này cũng không biết, còn dám nói đây là phòng thí nghiệm của người? Ta thật nên cảm thấy thương xót cho những vật thí nghiệm chết trên bàn mổ của người, đáng tiếc ta cũng chỉ có thể tìm được cảm giác thương xót như vậy từ trên người kẻ khác. Lúc hắn nói chuyện không nhanh không chậm, còn chưa nói hết đã tùy ý dùng một tay bóp vỡ đầu Đồ Tề.

Não, máu và mảnh xương vỡ nát từ giữa kẽ ngón tay Blood Owl chảy xuống. Dưới tình huống không nhìn thấy, cảm giác này thực ra cũng chỉ giống như nặn nhân bánh mà thôi.

Blood Owl vẫy tay, dùng y phục của Đồ Tề lau đi vết bẩn trên tay, xoay người đi về phía cánh cửa đóng kín sau lưng...

.....

Thời gian lùi lại một chút, đúng 8 giờ.

Tàu ngầm dừng ở bên cạnh đảo Địa Ngục, dưới nước khoảng ba trăm mét.

Trong phòng chỉ huy, cặp mắt của Thuật Sĩ không rời khỏi bàn điều khiển, cũng không quay đầu lại nói:

- Quét hình cộng hưởng hoàn thành, sơ đồ của giám ngục trong đảo đã hiển thị trên màn hình chính.

Gunsmith nói tiếp:

- Pháo chính đầu tàu chuẩn bị, nhắm chuẩn khu cơ sở nhân tạo, tấn công lò năng lượng ở tầng thấp nhất.

- Nguồn năng lượng như vậy, chỉ cần bị va quệt một chút là sẽ hỏng, có thể dẫn tới nổ lớn hay không?

Kế Toán hỏi.

Nguyên Soái đã chuẩn bị sẵn sàng khai hỏa, nghiêng đầu qua trả lời:

- Nổ lớn thì không thể, thứ mà đảo Địa Ngục dùng không phải lò phản ứng hạt nhân, đó là nguồn năng lượng tuyệt đối an toàn, nó vô hại giống như máy phát điện cầm tay vậy.

Lúc hắn nói chuyện đã bắn pháo chính ở đầu tàu ngầm.

Một cột sáng màu bạc từ phía trước tàu ngầm bắn ra, xuyên qua nước biển, thân đảo, thép hợp kim, bắn vào lò năng lượng to lớn nằm ở tầng dưới chót nhà tù Tide, lại một đường thẳng tiến, từ đầu bên kia hòn đảo xuyên ra.

Sau khi chùm sáng biến mất, rất nhiều nước biển từ lỗ thùng hai đầu tràn vào. Có điều tầng cách ly giữa các khu vực của nhà tù Tide rất kiên cố, tốc độ nước biển tràn lên trên rất chậm, muốn chìm chết toàn bộ người trong đảo thì ít nhất phải thêm mấy giờ.

Bên này một pháo vừa khai hỏa, trong nhà tù lập tức trở nên náo loạn.

Trước mắt hai người Jefferson và Tả Đạo đồng thời tối sầm. Từ giây phút này trở đi, trong phòng thẩm vấn này lại là một cuộc đấu trí đấu dũng.

- Từ phương thức vận hành năng lượng, ta có thể biết ngươi không phải là một người năng lực cấp Giấy bình thường.

Giọng nói của Jefferson vang lên:

- Ta nghĩ bây giờ ngươi có thể tùy thời lấy vòng điện trên tay xuống, đương nhiên có lấy xuống hay không cũng như nhau, vòng điện đã trở thành sắt vụn. Thế nhưng...

Hắn đẩy ghế đứng lên:

- Nếu như ngươi cảm thấy, trong thân vụ chênh lệch thực lực giữa chúng ta sẽ bị thu hẹp đến cùng một trình độ, đó là đang tìm chết.

Tả Đạo ngồi ở đó không động dậy, thậm chí không dám vận năng lượng cưỡng ép phá hủy vòng điện. Bởi vì tại khoảnh khắc trong phòng tối đen, hắn cũng cảm giác được một loại khí tức chết người, đó là sát ý của Jefferson. Thực ra căn bản không cần vị trưởng cai ngục này lên tiếng, Tả Đạo cũng không định động thủ. Hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ, sợ bị đối phương hiểu lầm mình muốn xông lên phản kháng, sau đó bị đánh chết.

- Trưởng cai ngục, ta nghĩ lần thẩm vấn này không thể tiến hành như bình thường rồi.

Tả Đạo trả lời:

- Để ta phân tích một chút, từ lời nói vừa rồi của ngươi mà phán đoán,

người hấn cũng biết rõ đây không phải là bóng đèn trực trực, mà là nguồn năng lượng của cả nhà tù đã bị phá hỏng.

- Dưới tình hình này, người ngồi ở đây đối diện với ta chỉ là lãng phí thời gian, mà giám ngục bình thường cũng không thể trông chừng ta được. Cho nên ta có một đề nghị, chúng ta rời khỏi nơi này, đường ai nấy đi. Ta sẽ không đột nhiên ra tay tập kích người, người cũng đừng đánh nhau sống chết với ta. Trước khi thân vụ hoàn toàn mất hiệu lực, người có thể thử chạy tới khu giam giữ đặc biệt khổng chế cục diện, giảm bớt tổn thất, làm công việc mà trưởng cai ngục nên làm. Còn ta cũng làm chuyện mà một tù phạm nên làm, cố gắng giữ mạng vượt ngục chạy trốn. Chúng ta ai làm việc này, nước giếng không phạm nước sông.

- Đây là một đề nghị rất tốt, nhưng có một vấn đề... Ta giết người sau đó rời đi, chẳng phải càng đỡ lo hơn sao?
Tiếng nói của Jefferson đã ở sau lưng Tả Đạo.

Tả Đạo đã sớm sợ đến mồ hôi đầm đìa, nhưng giọng nói của hấn vẫn là rất bình ổn:

- Người xác định sao? Vì giết một người năng lực cấp Giấy ở khu giam giữ bình thường, nếu nơi này xảy ra bất trắc gì, hoặc là tổn quá nhiều thời gian quý báu...

Vòng điện trên cổ tay bị hấn dùng tay không cắt đứt, rơi xuống bàn:

- Thực lực của chúng ta quả thật không cùng một cấp độ, nhưng trước khi hiệu quả của thân vụ hoàn toàn biến mất, chênh lệch cũng không rõ ràng như người tưởng tượng.

Câu nói sau cùng đã chạm đến ranh giới của lần đàm phán ngắn ngủi này, hàm ý là nếu người thật sự muốn đánh nhau sống chết với ta, vậy ta cũng chỉ đành liều mạng.

- Bên yếu thế mới có thể nghĩ ra sách lược vừa đâm vừa xoa này, người cũng xem như có chút can đảm. Bất kể chuyện xảy ra hiện giờ có quan hệ với người hay không, tạm thời cứ tha cho người một mạng.
Lúc Jefferson nói những lời này, âm thanh lại từ hành lang ngoài phòng thẩm vấn truyền vào.

Tả Đạo sợ đến sắc mặt trắng bệch. Dưới tình trạng không có nguồn điện, đối phương lại phá hủy cửa hợp kim đóng kín mà không phát ra bất kỳ âm

thanh nào! Hơn nữa ngay cả năng lượng dao động cũng không có?

Trong lòng hai người đều hiểu, hôm nay là do Jefferson nhân từ nên mới khiến Tả Đạo nhất lại được tính mạng. Nhưng có một điểm Tả Đạo không biết, cho dù dưới tình huống này, trong đầu Jefferson vẫn có mạch suy nghĩ và nguyên tắc làm việc rõ ràng. Nguyên tắc của hắn đã sớm in sâu vào xương tủy. Thân là trưởng cai ngục, Jefferson sẽ không tùy tiện giết chết phạm nhân. Không chỉ có tù phạm, bất cứ người nào cũng như vậy. Cho nên khi bị Thiên Nhất tấn công, Jefferson cũng chỉ tiện tay ngăn cản. Thân phận của hắn là một người quản giáo, không phải bạo chúa hay sát thủ. Cho dù trong thời điểm đặc biệt này, hắn vẫn xem chức trách là ưu tiên hàng đầu.

.....

Đến 8 giờ 15 phút, trưởng cai ngục Jefferson, trưởng bảo vệ Tây Ân và Blood Owl đều đang chạy đến khu giam giữ đặc biệt.

Trên thực tế, trong cuộc nói chuyện lúc trước, Thiên Nhất đã dùng tin tức nửa thật nửa giả để đánh lừa Jefferson. Thực ra đám người Nghịch Thập Tự sẽ không xông vào khu giam giữ đặc biệt, cũng sẽ không dùng thiết bị trong đảo để truyền hình trực tiếp tiến độ vượt ngục ra bên ngoài. Làm như vậy bọn họ phải mang theo nguồn điện tạm thời, kết nối với thiết bị tương ứng trong nhà tù, khá là phiền phức. Sở dĩ hắn nói như vậy, chỉ là muốn dụ Jefferson trong thời gian ngắn chạy đến khu giam giữ đặc biệt.

Hành động trong đảo chỉ cần một mình Blood Owl là có thể xử lý ổn thỏa, nhiệm vụ chủ yếu của các thành viên trong tàu ngầm là dẫn đám phạm nhân chạy lên mặt biển. Còn phát sóng cũng là chuyện cần thiết, nhưng không phải dùng hệ thống chiến đấu tranh tài trong nhà tù, chiếu trực tiếp cho đám quyền quý Thiên Đô xem. Nghịch Thập Tự muốn phát sóng cho càng nhiều người xem hơn...

Lúc này trong khu giam giữ đặc biệt, tình hình chính thể vẫn xem như ổn định. Mỗi bức tường và cửa ở đây đều chế tạo bằng tinh hợp kim, cho dù là người năng lực cấp Hung trở lên, cũng không mấy người có thể chỉ dựa vào năng lượng giải quyết tinh hợp kim giống như Blood Owl.

Ngược lại trong khu giam giữ bình thường, sau khi đám phạm nhân phát hiện vòng điện mất đi hiệu lực, lập tức hiểu được đây là cơ hội ngàn năm

có một. Khoảng thời gian này cửa phòng giam còn chưa mở ra, nhưng trong khu giam giữ tối đen không ngừng vang lên tiếng lắc song sắt và tiếng đập vào cửa phòng. Hơn mười phút sau, rất nhiều người siêu năng lực đều chú ý tới năng lực bản thân đang dần dần khôi phục, thế là lần lượt có người từ trong phòng giam phá cửa xông ra...

Giám ngục đã không thể ngăn cản cục diện này, bởi vì bọn họ cũng không mở được cửa phòng giam do máy tính điều khiển. Nếu không bọn họ chỉ cần tranh thủ thời gian, thừa dịp hiệu quả của thần vụ còn chưa biến mất, mở cửa phòng giam ra, lần lượt giải quyết đám phạm nhân này, như vậy vẫn có phần thắng.

Nhưng lúc này bọn giám ngục muốn chạy ra khỏi khu giam giữ cũng không được. Bọn họ cũng đang liều mạng đung cửa, muốn phá vỡ cửa điện tử rồi khỏi khu giam giữ, chạy ra khỏi khu vực đã sắp mất không chế phía sau.

.....

Tám giờ rưỡi, khu giam giữ bình thường cơ bản đã hoàn toàn thất thủ mất đi không chế. Đám phạm nhân đã khôi phục năng lực chạy ra khỏi phòng giam, xâm nhập vào từng khu vực bên ngoài khu giam giữ. Trong bọn họ có người siêu năng lực cấp cao đã nắm giữ cách vận dụng năng lượng, có thể phân biệt phương hướng trong bóng tối, lại dò xét được vị trí đại khái của các cường giả trong đảo. Còn những người khác lại mù quáng chạy lung tung trong hệ thống kiến trúc phức tạp của nhà tù Tide, tìm kiếm đường ra.

Còn có một số kẻ tính cách hung ác, tùy ý phá hủy tất cả thiết bị nhìn thấy, muốn dẫn thông một con đường. Đáng tiếc việc làm của bọn họ lại gia tăng tốc độ nước biển chảy vào, rất nhanh có người chú ý tới nước biển đang tràn vào trong nhà tù, hơn nữa mực nước còn không ngừng tăng lên. Đám tù phạm không hèn mà gặp bắt đầu đi lên chỗ cao, trong bóng tối bọn họ giống như những con chuột trong đường cống, tìm được đường liền vọt lên trên. Phạm nhân cao minh hơn một chút thì để lại vài giám ngục sống, ép buộc bọn họ dùng công năng nhìn ban đêm trong đồng phục chắn đạn, đi trước dẫn đường.

Mà tại thời điểm này, khu giam giữ đặc biệt cuối cùng cũng mất đi không chế.

Không biết vì sao Jefferson và Blood Owl đều chậm chạp chưa tới, ngay cả trưởng bảo vệ Tây Ân cũng không biết tung tích. Bọn giám ngục cấp cao dùng thiết bị truyền tin trong đồng phục kêu gọi rất lâu, nhưng vẫn không nhận được hồi âm.

Những kẻ siêu năng lực khủng bố thật sự, cũng không phải đám người cải tạo hoặc người biến dị về thể chất, mỗi tháng đều tiến hành chiến đấu sinh tử trong khu giam giữ đặc biệt. Mà là đám quái vật bị giam trong những căn phòng vĩnh viễn không thấy ánh sáng, bị các loại phương thức vô nhân đạo áp dụng cho từng người “phong ấn” lại.

Trong bóng tối, có một giọng nói vang lên trong phòng giam của God Key:
- Người không ra ngoài hóng mát một chút sao? Đám người gọi là “nhà tư tưởng”, “nhà cải cách” kia trốn ở trong phòng giam ngóng nhìn, ta có thể hiểu được, nhưng tại sao người lại ngồi thờ ơ?

- Ta cảm thấy ngồi ở đây an toàn hơn ra ngoài.

God Key trả lời:

- Lại nói... người cũng không phải là nhà tư tưởng không có bất kỳ năng lực chiến đấu gì, nhưng vẫn không vội vã chạy trốn. Trái lại dùng năng lực thao túng điện, lần lượt mở cửa tất cả phòng giam trong khu giam giữ đặc biệt, đánh thức những người quanh năm bị thuốc mê hoặc thôi miên giam cầm, giúp đỡ những phạm nhân không có sức mở cửa phòng giam... Mục đích là gì?

- Ha ha... đương nhiên là khiến cho cục diện càng hỗn loạn càng tốt. Bên ngoài nhà tù là Thái Bình Dương, có mấy người siêu năng lực vượt qua được biển rộng trở lại đất liền? Có lẽ không tới một giờ hải quân sẽ tiến hành vây quét, thậm chí là vũ khí chiến tranh cũng sẽ nổi gót mà đến. Hơn nữa còn có nhân vật như Jefferson, nếu hắn hạ quyết tâm bắt đầu giết người, hậu quả căn bản khó mà tưởng được. Vì vậy cho dù nhà tù mất đi không chế, phạm nhân ở đây vẫn không có được tự do thật sự.

God Key đáp:

- Người đã phân tích rõ ràng, cũng có tính toán của riêng mình, cần gì quan tâm đến hành động của ta?

Giọng nói kia trầm mặc mấy giây, sau đó trả lời:

- Đương nhiên là vì, nếu người ra ngoài thuận tay “khóa” Jefferson lại, vậy đám tù phạm trên hòn đảo này sẽ an toàn hơn rất nhiều.

- Nói cả buổi, cũng chỉ là muốn lợi dụng năng lực của ta mà thôi.
Trong bóng tối, ánh mắt của God Key lại như dao sắc gác lên cổ họng đối phương:

- Lôi Hỏa, cho người một lời khuyên chân thành. Vào thời khắc này, ở địa phương này, mọi việc tốt nhất vẫn nên dựa vào chính mình trước đã.

Lôi Hỏa hừ lạnh nói:

- Được rồi, được rồi, vậy cũng không phiền tôn giá ngài, dù sao ta cũng đã đánh thức “hắn” rồi.

- Người nói gì?

God Key cao giọng nói:

- Người biết mình đang làm gì không? Chết tiệt!

Hắn nói xong liền bật dậy.

- Làm sao? Đây là tù phạm, chẳng lẽ người muốn đi khóa “hắn” lại lần nữa sao?

Lôi Hỏa nói.

Trong lúc bọn họ nói chuyện, chợt cảm giác mặt đất dưới chân bắt đầu chấn động, giống như cả nhà tù đều đang di động.

- Quá muộn rồi sao...

God Key than:

- Lôi Hỏa, người tự cao đến mức không biết khác biệt giữa mình và cấp W như thế nào, lại thả thứ kia ra.

- Bớt nói nhảm đi, đây là người năng lực cấp Hung, không tới phiên người tùy tiện bình phẩm về ta.

Lôi Hỏa quát lên:

- Tên kia và Jefferson đều là cấp Cuồng, hắn là ngang sức ngang tài. Hơn nữa hắn chỉ bị phương thức truyền dịch lâu dài khiến cho ngủ say, chứ không phải kẻ điên, ít nhất cũng không có lý do gì đối địch với đám tù phạm đế quốc chúng ta.

God Key cười lạnh:

- Vậy hi vọng người bảo trọng.

Dứt lời hắn liền chạy nhanh ra khỏi phòng giam, trong nhà tù rung chuyển vẫn duy trì thăng bằng và tốc độ rất tốt, chạy đến chỗ cao tìm kiếm đường ra.

.....

Tả Đạo lần mò trong bóng tối đi về phía trước. Trước đó sau khi tiếp xúc với Blood Owl, nhiệm vụ của hắn xem như đã hoàn thành. Lúc này hắn chỉ cần chạy ra khỏi đảo, tìm được tàu ngầm của Nghịch Thập Tự là xem như đã an toàn.

Từ năm phút trước, hắn cũng cảm giác được mặt đất đang chấn động. Đây hẳn không phải là động đất, cũng không giống như có người siêu năng lực chiến đấu trong đảo gây nên. Cảm giác đó giống như ngồi trên xe buýt công cộng rất chòng chành, lại giống như kiến trúc dưới chân đang không ngừng di động.

Tả Đạo cảm thấy chuyện này không ổn, liền gia tăng tốc độ. Mình đã thoát khỏi hiểm cảnh dưới tay Jefferson, cũng không thể bị đè chết trong kiến trúc sụp đổ này được.

Nghĩ đến đây, hắn đã đi tới đầu cuối của một hành lang, lại phát hiện nơi này là một ngõ cụt. Không phải là không có cửa, mà là đã bị đá và đất cát chặn lại. Nhìn thấy cảnh này Tả Đạo lại vui mừng khôn xiết, nghĩ thầm đã có đất cát, chứng minh phía trên chính là bề mặt của đảo Địa Ngục, mình đã đi tới tầng cao nhất trong kiến trúc nhân tạo của đảo.

Hắn vừa định bắt tay đào lên, lại cảm thấy không ổn. Nếu chỗ này sụp xuống, ngoại trừ đất đá tràn vào thì hẳn là phải có nước biển, sao chỉ có một chút nước biển này từ phía trên chảy xuống?

- Này! Người!

Đột nhiên có tiếng nói vang lên sau lưng Tả Đạo.

Lúc này Tả Đạo mới khôi phục tinh thần lại, chú ý tới trong bóng tối phía sau có người đang chạy đến với tốc độ cao.

God Key cũng không quen biết Tả Đạo, hắn chỉ quát lên:

- Không muốn chết thì mau tránh ra!

Chương 27 : Phát sóng trực tiếp

- Này... này... này... đây là chuyện gì!
Gunsmith nhìn hình ảnh trên màn hình chính kêu lên.

Cả hòn đảo bị một lực lượng vô hình kéo lên, vết nứt vừa rồi bị pháo đầu tàu bắn thủng đã trở thành một điểm ranh giới. Giống như dùng bút đâm một lỗ thủng trên tờ giấy, sau đó dùng sức kéo ra hai bên, cuối cùng phần bị rách đều với lỗ thủng kia.

Đất đá ở bề mặt đảo Địa Ngục, cùng với cơ sở nhân tạo của nhà tù Tide trong đảo, đang từ từ dâng lên khỏi biển, bay lên bầu trời. Chỉ riêng thể tích của phần nổi lên đã không khác nào một thành thị cỡ trung.

Thiên Nhất bung cà phê, mang tới một cái ghế sofa và một cái bàn tròn nhỏ, ngồi ở chỗ trống phía sau phòng chỉ huy, hứng thú nhìn màn hình giống như đang xem phim:

- Có lẽ là do người biến dị làm.

Strange hỏi:

- Di chuyển vật thể lớn như vậy, tinh thần lực của loài người có thể chịu được sao?

Thiên Nhất nói:

- Không cần xét đến vấn đề tinh thần lực, có thể làm được mức độ này, cơ bản là dựa vào tính ưu việt của năng lực bản thân.

Cố Vấn nói tiếp:

- Đó gọi là cấp Ω (Omega) đúng không?

- Năng lực không có cực hạn chính là như vậy. Theo lý thuyết mà nói, giả sử năng lực của hắn là dùng ý niệm di chuyển vật thể, như vậy hắn có thể di chuyển cả tinh cầu, di chuyển mặt trời, di chuyển tinh hệ, điều chỉnh vị trí của vạn vật trong vũ trụ vv. Dù sao hiện giờ hắn chỉ di chuyển một hòn đảo mà thôi, không có gì phải ngạc nhiên.

Thiên Nhất trả lời.

Gambling Snake lại hỏi:

- Loại năng lực này sinh ra đã có sao?

- Không sai, nhưng trong vũ trụ của chúng ta...

Thiên Nhất nhún vai nói:

- Ở đây tạm thời giả thuyết là có vô hạn vũ trụ với quy tắc khác nhau cùng tồn tại. Trong vũ trụ của chúng ta, hiển nhiên còn không có sinh vật lúc một hai tuổi có thể hủy diệt cả tinh cầu, nếu không chúng ta cũng không thể tồn tại nữa.

Hắn chỉ chỉ vào màn hình:

- Người biến dị cấp Ω cũng cần trưởng thành, một khi hắn đủ lông đủ cánh, muốn dùng cấp bậc của người siêu năng lực để đánh giá bọn họ cũng rất khó khăn. Có lẽ một người năng lực cấp Cường có thể giết chết một người biến dị như vậy, nhưng dưới một số điều kiện đặc biệt, người biến dị này lại có thể hủy diệt cả vũ trụ.

- Mặc dù không biết hắn là ai, nhưng ta hiểu được vì sao đế quốc phải giam hắn lại, bởi vì kẻ này có vẻ đã trưởng thành hơi quá.

Gunsmith quay đầu lại nói.

Cố Vấn cười nói:

- Ta lại cảm thấy năng lực này không phải mạnh lắm. Nếu cùng là cấp Ω , độ trưởng thành tương đồng, người có năng lực đại tiện còn mạnh hơn hắn.

Mọi người đều ngạc nhiên vì nhận xét này, nhưng khi Thiên Nhất thảo luận về chủ đề buồn nôn này vẫn uống cà phê, gật đầu nói:

- Không sai, ví dụ rất tốt.

- Mặc dù ta không muốn nghe các người giải thích về vấn đề này cho lắm, nhưng ta quả thật rất tò mò, ví dụ này tốt ở chỗ nào?

Speighton hỏi.

Cố Vấn trả lời:

- Rất đơn giản, chẳng hạn như một người biến dị có năng lực là tạo phân, năng lực của hắn không có cực hạn. Hắn có thể dùng phân lấp đầy một thành thị, một tinh cầu, một tinh hệ, cho đến toàn vũ trụ... Như vậy với độ trưởng thành hiện giờ, nếu năng lực của hắn đổi thành tạo phân, hắn có thể

dùng phân lập biển, khiến mực nước biển toàn cầu dâng lên, dẫn đến tai họa mang tính toàn cầu. Kể trước mắt chúng ta chỉ di chuyển thành thị mà thôi, trước khi hấn hủy diệt tinh cầu nhất định sẽ bị phát hiện và ngăn cản, còn tạo phân thì rất khó bị định vị...

- Ta cảm thấy... người và ông chủ đều nên biết có chừng có mực, một số tư tưởng của các người quá nguy hiểm rồi...
Kế Toán miệng gọi ông chủ, nhưng trong mắt lại đầy vẻ khinh thường.

Thiên Nhất nói:

- Được rồi, tóm lại đảo nổi lên là chuyện tốt với chúng ta, như vậy càng trở nên đặc sắc đúng không?

Hấn búng tay một cái, Dark Water liền đi đến bên cạnh hấn.

- Nhân lúc phần bên dưới nhà tù còn chưa hoàn toàn rời khỏi mặt nước, người hãy lên đảo trước, cố gắng đưa những tù phạm không có siêu năng lực trong khu giam giữ đặc biệt ra ngoài.

Dark Water không nói gì, chỉ đi ra khỏi phòng chỉ huy, rất nhanh mọi người từ màn hình nhìn thấy một cái bóng màu đen trong biển lướt vào nhà tù Tide.

- Chúng ta làm sao đi vào?
Gambling Snake hỏi.

Thiên Nhất cười nói:

- Gunsmith, nổi.

.....

Tại một khu vực trong đảo.

Từ ngục Jefferson trở xuống đã chìm trong nước biển. Blood Owl đứng đối diện với hấn, bởi vì thân cao khoảng hai mét nên nước chỉ vừa mới qua thắt lưng.

- Phun không ít máu rồi, trưởng cai ngục.
Blood Owl cười gằn, dưới cằm của hấn lại chảy đầy máu, dáng vẻ giống như vừa ói ba lít máu.

Jefferson nói:

- Sau khi nước biển trút đầy, chúng ta đánh nhau càng khó phân ra thắng bại, người muốn cùng chết với ta sao?

- Đừng nói chuyện cười, trưởng cai ngục, ta làm sao có thể cùng chết với người...

Còn chưa dứt lời, Blood Owl đã tung ra một quyền, gió quyền phá tan nước biển đánh về phía ngục Jefferson.

Mặc dù trong nước ảnh hưởng đến tốc độ, nhưng Jefferson vẫn suýt soát tránh khỏi một kích này:

- Ta vẫn không hiểu năng lực của người cho lắm, tại sao chiến đấu với ta mà người còn có loại lực lượng này.

Blood Owl nói:

- Nhưng ta đã sớm nhìn thấu thủ đoạn của người, trưởng cai ngục.

Hắn nói ra chân tướng năng lực của Jefferson:

- Năng lực của người là lượng tử hóa. Đánh nhau với người hơn hai mươi phút, lực phá hoại trong công kích của ta đều bị người phân giải, nếu không địa phương đổ nát này đã sớm bị đánh tan tành rồi.

- Người rốt cuộc là người siêu năng lực cấp bậc gì?

Jefferson nhìn chăm chú vào Blood Owl nói:

- Phương thức vận hành năng lượng của người rất cao minh, chắc hẳn là kiệt tác của Diêm Không, nhưng người tuyệt đối không phải cấp Cuồng...

- Ha ha ha...

Blood Owl lau máu trên khóe miệng:

- Nếu như ta là cấp Cuồng, người đã sớm chết rồi đúng không?

Jefferson cũng không ngại thừa nhận điểm này:

- Không sai, người dùng hình thái năng lượng cấp Hung, nhưng năng lực chiến đấu lại có thể vượt qua ta, cho dù là sức khôi phục, sức phá hoại, đều là quái vật chỉ thấy ở cấp Cuồng đỉnh cao. Nhưng người chung quy vẫn không phải cấp Cuồng, người không thắng được ta.

- Người quả thật cũng có vốn để kiêu ngạo, ta dựa vào “tội ác” trên hòn đảo này vẫn bị người dùng năng lực áp chế. Có điều ta không cảm thấy mình sẽ

bại ở đây, cho nên vẫn xin người mau đi chết, ta còn rất nhiều chuyện phiền phức phải làm.

Blood Owl lại liên tiếp tung ra hai quyền.

Lần này Jefferson không né tránh, mà dùng năng lực cường ép hóa giải và nghênh đón hai lần xung kích này.

Ngoài mặt hắn nói rằng sẽ không thất bại, nhưng trong lòng đã bắt đầu sợ hãi. Jefferson cũng không biết tại sao, thời gian chiến đấu càng dài, sự sợ hãi trong lòng hắn càng dần dần gia tăng, còn Blood Owl lại càng chiến càng mạnh.

Đối thủ này cho dù gặp phải công kích thế nào đều không có biểu hiện sợ sệt, ứng phó với công kích chí mạng và công kích giả vờ đều bình tĩnh một cách khác thường, không hề sai lầm, có thể nói là không có bất kỳ nhược điểm và góc chết nào.

Mức nước dâng lên khiến tốc độ của Jefferson càng lúc càng chậm, dùng sức trong nước cũng càng khó khăn. Hắn vốn cho rằng đối phương xuất quyền cũng sẽ bị ảnh hưởng, nhưng hai quyền cuối cùng đánh tới lại càng mạnh, cứng, nhanh hơn công kích lúc trước. Jefferson quả thật không thể tránh né mới phải dùng năng lực hóa giải.

Cứ tiếp tục như vậy, Blood Owl chỉ đơn thuần dựa vào thể lực chiến đấu, sớm muộn gì cũng sẽ ép Jefferson vào tuyệt cảnh. Còn dựa vào năng lực để theo túng, tiêu hao dĩ nhiên sẽ lớn hơn. Bỏ qua vấn đề cấp bậc năng lực, với loại lực lượng giống như nguyên rửa trời sinh của Blood Owl, sau khi quen thuộc thì xem như không còn gì lo lắng.

- Trưởng cai ngục, sắc mặt của người hình như không dễ chịu.
Một giọng nói quái gở vang lên sau lưng Jefferson.

Jefferson đang tập trung tinh thần đối diện với Blood Owl, lại không chú ý tới có tù phạm khác đã đến gần.

Chỉ thấy một đoàn nước đục hình người hiện lên sau lưng Jefferson, hai dòng nước giống như nhựa cao su quấn lấy cổ trưởng cai ngục. Người nói chuyện kia có gương mặt quái dị như quỷ, cả người đã hòa cùng với nước, không có máu thịt:

- Nhốt ta ở trong thần vụ thể lỏng, đóng kín lại đã nhiều năm rồi, nuôi cá

cũng nên thay nước chứ? Hả?

Chữ cuối cùng hắn thốt ra đã biến thành tiếng rống khàn khàn, tiếng gào của tên tù đồ không có thân thể này giống như từ trong hang động truyền ra vậy.

Blood Owl lạnh lùng nói:

- Này, ốc sên, ở đây còn chưa đánh xong đâu.

- Ốc sên... bản đại gia là Leech Ghost, còn ngươi từ đâu chui ra? Dám nói với ta như vậy...

Leech Ghost quan sát Blood Owl, nhìn vóc người, khí chất kia, lập tức nói tiếp:

- Là một gã host (tiếp rượu) sao? Phạm nhân nhốt ở đây đúng là càng ngày càng thấp kém.

Blood Owl vốn không có cảm giác giận dữ, nhưng hắn vẫn có thường thức. Hắn biết khi một nhà khoa học bị người khác gọi là tiếp rượu, hắn nên nói vài lời khó nghe:

- Ốc sên ở trong nước biển lại không bị tan chảy, xem ra cũng rất ngoan cường.

Thừa lúc bọn họ mắng nhau, Jefferson muốn phân giải Leech Ghost đang quần trên người mình. Nhưng cuối cùng lại thất bại, bởi vì nước biển đã ngập đến cổ của hắn, hắn đã rất khó thoát được.

Leech Ghost nói:

- Hừ... ta không muốn nhiều lời với ngươi, Jefferson và ta còn có chút ân oán cá nhân phải giải quyết. Ta thấy ngươi cũng đã bị thương nặng, mau chạy trốn đi.

Dứt lời hắn cũng không đợi Blood Owl phản ứng, liền kéo Jefferson chìm vào trong nước, phản ứng năng lượng của hai người quần vào với nhau, càng lúc càng xa...

.....

Trên bề mặt đảo Địa Ngục, một khoảng đất bị nổ tung bay lên, tiếp đó một bóng người chạy ra khỏi đảo. Người này khoảng ba mươi tuổi, tóc dài, râu dường như quá lâu không cạo nên mọc lung tung.

Không lâu sau một bóng người khác cũng xuất hiện, có điều là bò lên, hình dáng thô tục này dĩ nhiên là Tả Đạo.

God Key nhìn quanh một vòng, không thấy có gì bất ngờ, chung quanh đảo là Thái Bình Dương mênh mông bát ngát, hơn nữa đảo còn đang tiếp tục dâng lên. Khi hắn đang suy nghĩ có nên bơi về hướng Thiên Đô chạy trốn hay không, chợt thấy Tả Đạo chạy thẳng đến ven rìa hòn đảo, nhìn về hướng mặt trời, đối diện với sóng biển, đưa tay ra dùng sức kêu lớn:

- Thiên Nhất, ta ở đây!

Nghe được cái tên Thiên Nhất này, gương mặt God Key liền co giật, hắn chạy tới nắm lấy cổ áo Tả Đạo:

- Người quen biết Thiên Nhất?

Tả Đạo cũng sửng sốt mấy giây, hỏi lại một câu y hệt:

- Người quen biết Thiên Nhất?

Hắn phát hiện câu này là thừa thãi, trong đầu lập tức nghĩ đến thân phận của đối phương:

- Người là God Key?

God Key trả lời:

- Người là ai?

- Ừm... bản đạo là Tả Đạo. Thiên Nhất bảo ta tới phối hợp với hành động vượt ngục của người.

- Hả? Là người cắt đứt nguồn điện trong đảo?

- Ấy... không phải.

- Vậy người đã làm gì?

- Ta tới truyền đạt thời gian và quy trình hành động của cuộc vượt ngục.

- Tại sao ta không nhận được tin tức người truyền đạt?

- Ta nói rồi, ta chỉ tới để “phối hợp” hành động, còn người chủ yếu phụ trách chuyện này là Blood Owl.

- Blood Owl là ai?

Tả Đạo còn chưa trả lời, God Key lại không hỏi nữa. Hắn bỏ cổ áo Tả Đạo ra, mở to hai mắt nhìn mặt biển.

Chỉ thấy một chiếc tàu ngầm màu đen như tên nhọn từ trong nước trời lên, thân tàu đen như mực, in huy hiệu thánh giá ngược màu bạc.

Tả Đạo vừa quay đầu lại, cũng nhìn thấy tàu ngầm, lập tức mặt mày hớn hở:

- Ta ở đây này!

Hắn giống như du khách gặp nạn vừa nhảy vừa kêu bên rìa hòn đảo, cuối cùng sẩy chân một cái trượt xuống...

.....

Mười phút sau, có rất nhiều tù phạm lục tục từ trong đảo chạy ra. Một số người tự mình phá vỡ một con đường, một số khác lại là theo chân người đi trước. Bất kể là loại nào, những phạm nhân nhiều năm chưa từng thấy ánh mặt trời thật sự này, trong lòng đều tràn ngập vô số tình cảm khó tả.

Thật không nghĩ tới, còn có thể sống sót ra ngoài.

Địa ngục dưới chân, dù có chết cũng không quay lại nữa.

Đã lâu rồi, không khí tự do.

Bọn họ không ai nói chuyện, nhưng trong lòng đều có cảm khái tương tự. Tại khoảnh khắc này, bọn họ càng có thể cảm nhận được thế nào là địa ngục. So với bị giam cầm trong vô tận và sự sợ hãi dài đằng đẳng, cái chết lại có đáng sợ gì?

Chết cũng là một loại tự do. Rõ ràng còn sống, nhưng lại bị không chế, giam cầm, vĩnh viễn không nhìn thấy hi vọng, đây mới là địa ngục thật sự.

- Cái gã có tính chất năng lượng khác với mọi người lại biến mất rồi...
Blood Owl đứng trong đám người trên đảo, lẩm bẩm nói.

Lúc trước Tả Đạo từng nói với Blood Owl, muốn tìm được God Key rất

đơn giản, God Key khác với người siêu năng lực bình thường, là kẻ có một không hai trên đời này, lại giải thích một lần cách nắm bắt hình thái năng lượng của God Key. Lúc Blood Owl rời khỏi trận chiến với Jefferson, còn có thể cảm giác được God Key đang ở bề mặt hòn đảo, nhưng lúc này đã mất mục tiêu.

- Nhìn kia, đó là tàu ngầm!

Có người tinh mắt đã phát hiện tàu ngầm màu đen của Nghịch Thập Tự.

Có điều lúc này tàu ngầm đã rời xa đảo một khoảng, hiển nhiên là không muốn đến quá gần, tránh cho đám tù phạm kia lũ lượt nhảy lên.

Blood Owl nhìn về bên kia, trông thấy ký hiệu của Nghịch Thập Tự trên thân tàu, lập tức hiểu được: “Thì ra là vậy, chất liệu của chiếc tàu ngầm kia cũng có thể che giấu năng lực tinh thần và năng lượng cảm giác, người đã đi rồi đúng không...”

Lúc này cửa tàu ngầm mở ra, từ bên trong có một người trèo lên, trong tay cầm một chiếc vali lớn.

Chỉ thấy Kế Toán mở vali ra, thao tác một phen, chín cái thiết bị bay cỡ nhỏ hình lục giác màu đen lần lượt từ trong tay hất phóng ra. Dường như Địa Ngục làm trung tâm, những thiết bị bay kia tạo thành một vòng giữa không trung, từ xa đối diện với nhau, cũng không biết có tác dụng gì.

Cùng lúc đó, trong tất cả tổ chức phản kháng có quy mô tương đối trên toàn cầu, bao gồm cả Sứ Đồ, Ma Trận, cùng với các loại máy chủ trong triều đình Thiên Đô, trong thời gian ngắn đều mất quyền không chế.

Một đoạn phát sóng trực tiếp từ nhiều góc độ đang trình chiếu.

Chương 28 : Cấp Ω

Bên trong nhà tù Tide, phòng an toàn dùng cho trường hợp khẩn cấp.

Leech Ghost bị một tấm lưới nhện kỳ dị bọc lại, biến thành nửa ngưng kết, bị ném ở góc phòng.

Tây Ân đang ngồi bên cạnh hắn, sắc mặt âm trầm.

Có điều sắc mặt âm trầm xem như còn tốt, Jefferson lúc này cơ bản là mặt không còn chút máu. Gương mặt của hắn tím bầm sưng tấy, tròng mắt màng kết đầy máu, giống như thần Chung Quỳ sống, phổi và dạ dày cũng không biết rót vào bao nhiêu nước biển, bùn cát, vi sinh vật...

Nhưng hắn vẫn cố xốc lại tinh thần, cầm điện thoại trong phòng an toàn, gọi cứu điểm số một của hải quân.

.....

Trở lại mặt biển, lúc này Nghịch Thập Tự cũng bắt đầu phát sóng trực tiếp.

- Các vị thành viên, thủ lĩnh của tổ chức phản kháng, chư vị đại nhân của Thiên Đô, rất xin lỗi mới buổi sáng đã quấy rầy các người. Nếu là bình thường, ta đoán giờ này các người vẫn còn đang chảy nước miếng nằm mơ. Có điều hôm nay ta muốn mời mọi người xem một vở kịch hay.

Hình ảnh của Thiên Nhất xuất hiện trên màn hình, trước mặt chư hầu loạn thế.

- Tại hạ là Thiên Nhất, Thiên trong thiên hạ, Nhất trong đệ nhất. Thiên Nhất trước tiên tự giới thiệu mình.

- Kẻ nào đây?

- Đúng là một tên điên.

- Thăng nhóc ngạo mạn.
- Hệ thống của chúng ta rốt cuộc làm sao bị hack, mau đi tra rõ!
- Hoàng đế có nhìn thấy cảnh này không? Mau báo cáo cho cấp trên, nếu chậm sẽ bị truy cứu trách nhiệm!

Mọi người ở các nơi trên thế giới, phản ứng cũng không giống nhau.

Hình ảnh chuyển đổi, trong màn hình xuất hiện một hòn đảo, một hòn đảo nổi trên không trung, nhưng đây không phải là Thiên Đô, mà là địa ngục, đảo Địa Ngục.

- Đây... đó là đảo Địa Ngục.
- Làm sao có thể...
- Lại bay lên không trung sao...
- Là thật hay giả.
- Những người đứng trên đảo không phải là phạm nhân trốn ra chứ.
- Ông trời phù hộ, nếu đây không phải là cắt ghép, vậy thì chính là tai họa.

Sợ hãi, bất an, cơ hội, điên cuồng, vào giờ phút này nảy sinh trong lòng mọi người.

Thiên Nhất nói tiếp:

- Thời đại hôm nay, từ ngày hoàng đế đời đầu thống nhất tinh cầu trở đi, đã qua trăm năm. Dưới đế quốc hiện nay cai trị, vào trong triều không nghe lời chính trực, qua thôn quê thấy dân gian đói kém; vương tộc quý tộc xa hoa dâm dật, chuyên quyền vô độ; quên đạo vua tôi, cưới hỏi loạn luân; xem dân là súc vật cỏ rác, làm những chuyện không bằng heo chó.
- Từ xưa vương triều thay đổi, phần lớn là do ngu xuẩn mục nát. Bọn người mặt người dạ thú chuyên chính lộng quyền, ức hiếp bách tính, đời này đến đời khác lặp đi lặp lại. Tự cho là dân miệng của dân thì có thể lừa mình dối người, giả tạo thái bình, để cho những ngày tháng tốt đẹp của các người

kéo dài thật lâu. Ha ha... đúng là ngu xuẩn, thật không biết những kẻ tội ác ngập trời đều bị báo ứng ở kiếp này sao? Theo ta thấy, giang sơn sẽ đổi chủ trong mấy năm này, chư vị tốt nhất nên có giác ngộ. Khi những người bị áp bức kia trả lại sự thống khổ của bọn họ gấp trăm lần cho các ngươi, cái chết chính là hưởng thụ cao cấp nhất.

- Tên điên này thật dám nói.
- Lúc này diện mạo của đám người đế quốc kia nhất định rất đặc sắc.
- Mau đi điều tra, thằng nhóc này là người của tổ chức phản kháng nào.
- Dám huênh hoang như vậy, nếu không thành vương hầu thì chính là tiếng xấu muôn đời, bị người chế giễu...

Thiên Nhất nói xong một hơi, lại uống một ngụm cà phê, nói:

- Còn các vị của tổ chức phản kháng... hôm nay thiên hạ gió mây sắp nổi, hoàng đồ bá nghiệp như trở bàn tay. Đế quốc đã dãi nắng dầm mưa, tràn ngập nguy cơ. Tin rằng mọi người đều biết rõ chiến sự ở Âu Á đại lục, cái gọi là quân đội đế quốc cũng không hùng mạnh như trong tưởng tượng. Như vừa rồi ta đã nói, mục nát đã sớm xâm nhập vào xương tủy bọn họ, giống như người gân đất xa trời, đao kiếm trong tay tuy sắc nhưng cũng chỉ có bề ngoài mà thôi.

- Hơn nữa, hôm nay ta còn muốn đưa một phần lễ trọng cho mọi người.

Lúc này ống kính kéo gần một chút, rất nhiều phân hình xuất hiện đặc tả về đám tù phạm.

- Thời nay nhân tài dựa dẫm quyền thế, theo đuổi danh lợi. Còn những người này, phần lớn chắc hẳn là có ngọn nguồn với chư vị, hoặc vốn là đồng bạn của các người trước đây. Hôm nay, Nghịch Thập Tự chúng ta giải phóng bọn họ khỏi địa ngục, trở lại thế giới này.

Lúc Thiên Nhất nói lời này, quả thật có không ít tù phạm đã được nhận diện, trong đó có rất nhiều người từng là nhân vật uy phong một thời, ngay cả cao tầng trong tổ chức phản kháng cũng phải gọi bọn họ một tiếng tiên bối.

- Sau này thế giới rốt cuộc sẽ trở thành thế nào... thật khiến người ta mong

đợi.

- Nghịch Thập Tự sao... còn có Thiên Nhất, đều là cái tên cần phải nhớ kỹ.
- Còn chưa tra được hệ thống bị xâm nhập thế nào sao?
- Thằng nhóc này chính là tội phạm nguy hiểm cấp sáu sao! Ai giải thích một chút đảo Địa Ngục đã xảy ra chuyện gì?
- Hình như vừa rồi đã nhận được truyền tin khẩn cấp của trưởng cai ngục, tướng quân Andrew đã xin chỉ thị tấn công hạt nhân!
- Cái gì! Hoàng đế đã biết chưa? Không... chờ đã, nên cân nhắc tìm thời cơ thích hợp để hoàng đế xem đoạn phim này...

Hình ảnh lại trở về cảnh phía xa, Thiên Nhất tiếp tục nói:

- Kế tiếp, ta nghĩ đảo Địa Ngục sẽ phải nghênh đón ít nhất hai quả đạn hạt nhân. Ha ha... ta chỉ muốn thông qua đoạn phim này nói một câu với chư vị bên phía đế quốc, xin cứ tự nhiên, ta sẽ giúp các người truyền hình trực tiếp kết quả tấn công.

- Hắn nói gì...

- Là đang nói đùa sao?

- Người bình thường còn có thể cười được sao?

- Chẳng lẽ nơi đó có người siêu năng lực ngăn cản được cả đạn hạt nhân?

- Cơ quan tình báo làm ăn gì thế! Tại sao hắn biết chuyện sử dụng đạn hạt nhân?

.....

Lúc này trên bề mặt đảo Địa Ngục.

Đám tù phạm cũng không biết chuyện phát sóng trực tiếp, bọn họ vẫn mò mịt về chiếc tàu ngầm kia, cho nên không ai tùy tiện hành động.

Đột nhiên, một mũi khoan màu đen phá vỡ mặt đất chui ra, đám tù phạm

chung quanh đều tránh khỏi khoảng đất này.

Lại qua mấy giây, phía dưới giống như máy bơm nước phun ra nước biển vẫn đục, hơn nữa trong cột nước này còn mang theo một số người.

Sau khi đám người này bị dòng nước ném lên, rất nhanh tự mình bò dậy, xem ra cũng không đứt hơi, chỉ bị sặc mấy ngụm nước mà thôi. Từ đồng phục tù trên người mà phán đoán, bọn họ cũng là phạm nhân. Nhưng người siêu năng lực cao cấp một chút có thể phân biệt được, những người này gần như đều không có siêu năng lực, hiển nhiên bọn họ là một số tội phạm chính trị hoặc nhà khoa học điên gì đó.

Đội sau khi mấy chục người bay ra, dòng nước cuối cùng dừng lại, từ trong lỗ thùng bị khoan phá dần dần tụ lại thành một vũng nước đen, cuối cùng hóa thành hình người, cặp mắt của hắn còn lộ ra ánh sáng xanh biếc.

Blood Owl nhận ra Dark Water, liền đi qua nói:

- Kế tiếp sẽ thế nào? Ta đã dốc sức rất nhiều cho kế hoạch của ông chủ của các người, trong khi không nhận được bất kỳ báo đáp nào, nếu bây giờ hắn dám lái thuyền rời đi...

Dark Water ngẩng đầu nhìn lên trời:

- Có thứ rất nguy hiểm đang đến gần.

Ánh sáng màu xanh trong mắt có thể giúp hắn nhìn thấy một cảnh tượng khác bên ngoài thế giới vật chất:

- Trong một phút sẽ đến.

Khi hắn nói lời này, đám tù phạm lại ồn ào náo động một trận, không phải vì bọn họ nhìn thấy đạn hạt nhân bay đến gần, mà là lúc này tàu ngầm lại chìm xuống biển.

.....

Trong tàu ngầm, God Key nói với Thiên Nhất:

- Độ sâu lặn xuống không đủ, vẫn sẽ bị ảnh hưởng.

Thiên Nhất trả lời:

- Lặn xuống không phải là vì muốn tránh đạn hạt nhân, chiếc tàu ngầm này vốn không sợ vũ khí hạt nhân. Có điều theo ta quan sát, hiện giờ trên đảo

kia có ít nhất hai mươi người, dựa vào năng lực có thể trong mấy chục giây chạy đến chỗ tàu ngầm chúng ta. Bọn họ không tới chỉ là vì không thể xác định lập trường của chúng ta, cùng với nơi này có nguy hiểm hay không. Lỡ may lát nữa có người không nhìn được nhảy đến đây, vậy muốn đuổi khách cũng không phải chuyện dễ.

- Đạn hạt nhân còn ba mươi giây sẽ đến.
Thuật Sĩ nhìn chăm chú vào màn hình, báo cáo rất nhanh.

God Key lại nói:

- Người định vứt bỏ đồng bạn tên là Blood Owl kia sao?

- Hừ... đạn hạt nhân thì có là gì. Phát nổ dưới tình huống không nhìn thấy là một chuyện, còn nhìn thấy lại là một chuyện khác. Nhiều người siêu năng lực cấp bậc quái vật tụ tập như vậy, còn cần chúng ta quan tâm làm gì? Chỉ tính hiện giờ trên bề mặt đảo, người năng lực cấp Cường trở lên đã hơn một trăm. Dựa vào phân tích năng lực của bọn họ, ta có thể nghĩ ra hơn trăm phương pháp để đạn hạt nhân không nổ.

Thiên Nhất ung dung trả lời:

- Chúng ta cứ thoải mái quan sát là được rồi.

Cùng lúc đó, quả nhiên có rất nhiều tù phạm đứng trên đảo đã phát hiện, trên bầu trời có tên lửa định hướng đang bay về phía bọn họ. Có mấy người nóng lòng muốn thử, muốn thể hiện một chút năng lực đánh thứ đồ chơi kia rơi xuống.

Tiếng nói của Dark Water lại vang lên bên tai mỗi người:

- Đó là đạn hạt nhân, người nào không có khả năng khiến nó ngừng nổ thì đừng nên ra tay.

Mọi người quay đầu lại, trông thấy một người toàn thân đen kịt, tạo hình giống như người ngoài hành tinh, miệng hấn lại biến thành một cái loa phóng thanh rất lớn.

Trong thời gian ngắn cũng không thể phân biệt lời nói của Dark Water là thật hay giả, nhưng dùng đầu óc cẩn thận suy nghĩ một chút, chuyện này có tám thành không phải giả. Trong thoáng chốc sắc mặt rất nhiều người trở nên trắng bệch, vừa mới trốn ra được, trước mặt lại bay tới một quả đạn hạt nhân, đề quốc cũng quá độc ác rồi. Nếu hôm nay ông đây không chết, sau này nhất định sẽ không đội trời chung với các người.

Khi Dark Water dùng thân thể con người tiến hành truyền thanh, đạn hạt nhân đã cách đảo khá gần, mắt thấy đã sắp đâm tới. Rất nhiều người siêu năng lực cao cấp lại không dám tùy tiện ra tay, chỉ sợ lòng người không đồng nhất, năng lực xung đột, ngược lại khiến cho tình huống tồi tệ hơn.

Đột nhiên đầu đạn hạt nhân kia dừng lại giữa không trung, không động đậy được nữa, mà động cơ phía sau nó vẫn chưa tắt, còn đang chuyển động, khiến người ta phập phồng lo sợ.

Tình hình này giống như đưa đầu vào trong cầu đầu trảm, đao đã gác lên cổ, nhưng đầu vẫn chưa rơi xuống.

- Thiên Đô ở hướng nào?

Một giọng nói âm trầm vang lên, một người đàn ông tóc tai bù xù, râu ria mọc dài, mặc đồng phục tù đặc biệt từ trong lỗ thùng dưới đất bay lên.

- Javiton Howl!

Có người nhận ra hắn, thất thanh kêu lên.

Javiton quay mặt sang nhìn đối phương:

- Có chuyện gì không?

Sắc mặt người nọ vô cùng kinh hoàng, giống như bị nhìn một cái sẽ mang thai vậy:

- Không... không... không có gì...

- Vậy sao...

Javiton thì thầm một câu, tứ chi và đầu của người nọ liền rời khỏi thân thể, bởi vì bị ngoại lực cưỡng chế xé rách, máu và nội tạng bắn ra đầy đất.

- Lại tùy tiện như vậy...

- Người vừa chết là cấp Cường sao...

- Quả nhiên... kẻ nâng hòn đảo lên chắc chắn là quái vật này.

Javiton hét lên một tiếng:

- Ôn ào chết được!

Trong nháy mắt lại có hơn trăm người gặp phải kết cục thi thể vỡ nát, bề mặt đảo Địa Ngục giống như đã trở thành địa ngục thật sự, máu xương nội tạng và chất dịch tạo thành đủ loại vết tích trên mặt đất.

Lúc này trong đám quan viên Thiên Đô đang xem trực tiếp, có không ít người không nhận được ới ra tại chỗ.

- Đó là ai...

- Đó là năng lực gì...

- Đây còn xem là loài người sao.

- Trong đảo Địa Ngục thật sự có kẻ cấp Ω bị nhốt.

Javiton lại lên tiếng:

- Ta hỏi lần nữa, Thiên Đô ở hướng nào?

Giọng nói của hắn không quá vang dội, nhưng mỗi người đều có thể nghe được, bởi vì những người khác trên đảo đều đang im lặng.

- Ở... ở phía tây, khoảng hai... hai mươi hải lý.
Trong đám người có một người trả lời.

Javiton nói:

- Năng lực của ai có thể giúp ta định vị chính xác phương hướng của Thiên Đô.

Hắn lại hỏi một câu, nhưng không ai trả lời:

- Không có sao? Hừ... đúng là một đám phế vật, các người đều...

- Này, thằng ăn mày.

Một người bỗng nắm lấy cổ chân Javiton, kéo Javiton đang lơ lửng giữa không trung xuống giống như kéo rèm cửa.

- Tên điên!

- Người kia là ai?

- Hình như là một kẻ gọi là Blood Owl... cấp Hung.

- Hồng rồi... hẳn nhất định sẽ chết rất khó coi, có thể sẽ bị xé thành vạn mảnh.

Mọi người ồn ào nghị luận, người xem truyền hình trực tiếp cũng kinh hãi đến mức không khép miệng được, giống như cầm sắp trật khớp.

Blood Owl nắm lấy cổ áo Javiton:

- Thằng ăn mày, ngươi có kiến thức hay không? Loại đầu đạn hạt nhân này có thể kích nổ từ xa, đưa nó ra xa một chút rồi hãy hỏi tiếp.

Javiton sững sốt mấy giây:

- Ừ... có lý.

- Lại đồng ý rồi!

- Hóa ra dễ nói chuyện như vậy sao?

- Vừa rồi bọn họ đã dùng ngôn ngữ chuyên dụng giữa người điên với nhau sao...

Đạn hạt nhân thuận thế bay lên trên không, thẳng vào bầu trời, tốc độ còn nhanh hơn tên lửa bay bình thường, lúc xuyên qua tầng khí quyển lại tỏa ra một chùm ánh sáng chói, hóa thành hư không.

Javiton nói:

- Như vậy xem ra... nếu bắn về hướng Thiên Đô, bọn chúng cũng có thể kích nổ giữa đường, kết quả cũng sẽ vô dụng, quả nhiên vẫn chỉ có thể tiêu hủy.

Blood Owl lại nắm râu của Javiton, một tay đưa qua vai, đập hắn xuống đất lần nữa:

- Ngủ xuân! Dùng tốc độ vừa rồi ngươi không chế tên lửa, nhắm chuẩn Thiên Đô, bọn chúng làm sao có thể phản ứng kịp!

Lúc này quần chúng trên thế giới đang quan sát đều cả kinh. Người xem truyền hình trực tiếp còn tốt, bởi vì bọn họ không nghe được âm thanh, chỉ có thể nhìn thấy hình ảnh. Nhưng đám phạm nhân đứng trên đảo nhìn thấy tình hình đã mắt không chế, chỉ còn lại sợ hãi và kinh hoàng. Lúc này bọn họ chỉ sợ Javiton giận dữ, sẽ xé tan tất cả vật chất trong phạm vi trăm dặm

thành mảnh vụn.

- Người biết mình đang dùng quyền cước với ai không?

Javiton không dùng tay chống xuống đất, mà khiến thân thể tự do lơ lửng.

Blood Owl nhìn hắn:

- Làm sao? Muốn đánh nhau hả thằng ăn mày? Từ lý luận mà nói, lúc này tâm tình của ta hẳn là không tốt lắm, người nên suy nghĩ kỹ một chút.

Javiton giơ tay phải lên, cử động ngón tay, muốn vặn cổ Blood Owl bảy trăm hai mươi độ, nhưng đối phương lại không có bất kỳ phản ứng nào.

- Làm sao...

Hắn cảm thấy khó tin, liền quay sang một gã tù phạm khác bên cạnh, làm theo y hệt. Một giây sau, đầu của người nọ không chỉ xoay bảy trăm hai mươi độ, mà còn xoay lung tung giống như bánh quai chèo, xương cổ kêu lộp độp bị ép đến lệch vị trí vỡ nứt, máu từ trong cổ vọt ra, bắn vào những người chung quanh.

- Người... người...

Một tên tù phạm mặt dính đầy máu giống như phát điên gào lên:

- Sẽ chết... đứng ở đây sẽ chết... vất vả lắm mới chạy ra khỏi địa ngục, ta không muốn chết!

Hắn kêu thảm, nhảy vào trong biển.

Có không ít phạm nhân ào ạt làm theo. Bọn họ biết cho dù là anh hùng một thời, có chết chìm chết đuối cũng tốt hơn là chết thảm dưới tay quái vật xem mạng người như cỏ rác này.

- Được rồi, dừng ở đây.

Một lão già bước tới, tên của lão là Diêm Không.

- Chư vị, trong lòng chúng ta đều hiểu, nếu để cho quái vật này trở lại thế giới loài người, sẽ không còn thế giới gì nữa, người trên tinh cầu này rất nhanh sẽ chết sạch. Lúc này chúng ta không còn lựa chọn nào khác, đã có nhiều cường giả ở đây như vậy, phải nhân cơ hội này hợp lực giết chết hắn. Diêm Không nói:

- Những người còn chưa đạt đến cấp Hung, không thể dùng năng lượng bảo vệ mình, xin các người mau rời khỏi, đỡ phải chết uổng mạng.

Lời của lão rất có hiệu quả, bởi vì chuẩn xác, hơn nữa đây cũng là chuyện bất đắc dĩ.

Có hơn ba mươi tên tù phạm ở lại, vây quanh Javiton.

- Hả? Các người muốn giết ta?

Javiton cười nói:

- Đám sinh vật hạ đẳng đáng thương các người muốn giết ta? Ha ha ha... ha ha ha ha!

Hắn cười lớn, tiếng cười đột nhiên dừng lại. Cùng lúc đó, bề mặt đảo Địa Ngục nhanh chóng biến dạng, trở nên nhấp nhô, lồi xuống chính giữa. Tầng trên của hòn đảo giống như một bàn tay đang nắm chặt, muốn bóp nát tất cả mọi người đứng phía trên.

Nắm chặt, nắm chặt...

Trong tàu ngầm, các thành viên Nghịch Thập Tự đều nhìn đến cứng họng không nói nên lời, kể cả Cố Vấn cũng lộ vẻ kinh ngạc.

- Ta nghĩ... nếu như chúng ta bị hắn phát hiện, tàu ngầm sẽ bị hắn từ xa nện thành cá hộp.

Cố Vấn nói.

Thiên Nhất nói:

- Ài... cho nên mới nói ta có khả năng dự đoán, lặn xuống quả nhiên là đúng đắn. Dù sao bây giờ hắn không nhìn thấy chúng ta, hơn nữa ta thấy hắn cũng không hiểu rõ lắm về năng lượng, chỉ thuần túy dựa vào năng lực vô hạn, ta tin Blood Owl có thể đánh bại hắn.

- Lỡ may không được thì sao?

Cố Vấn hỏi.

Thiên Nhất nói:

- Không sao, chúng ta còn có một chiêu cuối cùng.

Cố Vấn ngầm nghĩ nói:

- Người muốn nói, chúng ta mạo hiểm trôi lên, sau đó ném người ra khỏi tàu ngầm.

- Không cần ném ra, chỉ cần ta đứng bên ngoài lớp áo hợp kim là được rồi.
Thiên Nhất trả lời:

- Không có ngăn cách, Blood Owl sẽ có thể nhận được lực lượng từ trên người ta.

Cố Vấn nói:

- Bây giờ ta dùng thân phận tổng tham mưu của Nghịch Thập Tự hạ lệnh, lập tức trôi lên, ném ông chủ ra ngoài.

- Buồn cười, ta vẫn còn ngồi ở đây, người dám tiếp quản quyền chỉ huy? Thiên Nhất vừa nói xong câu này, lại phát hiện người trên tàu đều nghe theo Cố Vấn.

- Làm gì! Thật dám nghe theo hắn à! Ai phát lương cho các người?

- Cố Vấn.

Đây là một lần trả lời vô cùng chính tề, tất cả đồng thanh.

Thiên Nhất cảm nửa ly cà phê hắt vào mặt mình:

- Được...

Cố Vấn nói:

- Theo như phán đoán của ta, nên kết thúc chiến đấu càng sớm càng tốt. Những người có thực lực mạnh mẽ kia chết vô nghĩa ở đây, không có lợi ích gì đối với chúng ta.

Thiên Nhất trả lời:

- Được rồi, được rồi...

Hắn dường như chỉ biết nói hai chữ này.

Chương 29 : Tập kích

Khi tàu ngầm đang định nổi lên, trên màn hình trước mặt Thuật Sĩ đột nhiên xuất hiện rất nhiều tin tức nổi bật.

Hai tay của hắn vẫn thao tác nhanh gọn trên bàn phím, cũng không quay đầu lại nói:

- Phát hiện vũ khí di động dưới nước, là “Cá Mập Trắng” loại hình CS-7, đang tiếp cận. Thiết bị của đối phương tạm thời không dò xét được chúng ta, nhưng nếu chúng ta trồi lên mặt biển, rất có thể sẽ bị phát hiện.

- Đưa hình ảnh của mục tiêu lên màn hình chính.

Khi Gunsmith nói ra câu này, Thuật Sĩ đã hoàn thành thao tác.

- Đây là loại tàu chiến của hải quân hoàng gia, sức chiến đấu trên mặt biển không thua gì tàu khu trục, sau khi lặn xuống nước tốc độ sẽ càng nhanh, khả năng trinh sát và tác chiến đều như nhau.

Gunsmith nhìn màn hình nói.

- Không hổ là người từng làm cố vấn vũ khí của đế quốc, hiểu biết khá rõ. Nguyên Soái ở một bên nói.

- Ta không tiếp xúc nhiều với trung tâm kỹ thuật, nhưng thiết bị quân dụng thông thường của đế quốc, bất kể là quân đội hoàng gia, quân trực thuộc HL hay quân địa phương, trên cơ bản tổng cộng chỉ có mấy trăm loại mà thôi, không muốn nhớ cũng khó.

Gunsmith quay đầu lại nói:

- Dù sao với tính năng của tàu ngầm chúng ta, cho dù bị phát hiện cũng không thể bị đánh chìm. Thế nào? Cố Vấn, có nổi lên không?

Cố Vấn còn chưa trả lời, Thiên Nhất đã chen vào:

- Chờ đã.

Cố Vấn nói:

- Đừng lo lắng, sẽ không bắt ngư lôi làm khiên thịt để cản ngư lôi đâu.

- Không phải lo lắng chuyện này.

Thiên Nhất từ trong người lấy ra một quyển sách nội tâm, chờ mấy giây, sau đó mở ra, trực tiếp tìm đến phần có chữ viết cuối cùng của quyển sách, đọc nhanh qua hai trang, sau đó nói:

- Tình huống lại có biến hóa, trước tiên đừng vội trời lên.

- Đây là tiếng lòng của ai?

Cố Vấn hỏi.

- Một tên lính trên tàu ngầm đối phương.

Thiên Nhất trả lời.

Trong vài giây ngắn ngủi, Cố Vấn đã suy nghĩ tất cả tin tức ẩn chứa trong mấy câu này của Thiên Nhất, lại suy ra mấy chục loại khả năng, lúc lên tiếng thì câu hỏi của hắn đã biến thành chọn một trong hai:

- Chiếc Cá Mập Trắng kia chở theo đầu đạn hạt nhân, hay là chở người siêu năng lực có thể thay đổi chiến cuộc?

Thiên Nhất cười trả lời:

- Tự mình nhìn hình ảnh trực tiếp đi, rất nhanh người sẽ biết.

.....

Cùng lúc đó, trên đảo Địa Ngục.

Đám người siêu năng lực bị đất đá trên bề mặt nghiền ép, nhưng còn không đến mức xuất hiện thương vong.

Sở hữu thực lực cấp Hung trở lên, nắm giữ kỹ xảo năng lượng hộ thể là điều kiện cơ bản nhất. Năng lực khác nhau sẽ biểu hiện ra phương thức phòng hộ khác nhau, nhưng hiệu quả vẫn như nhau. Sau mười mấy giây, đám người siêu năng lực lục tục phá vỡ phần đảo cuốn vào phía trong, một lần nữa nhảy lên trên cùng hòn đảo.

Javiton cũng hiểu được, những kẻ này bên ngoài thân hoặc quanh người đã được năng lượng phòng hộ bao trùm, ngăn cản năng lực của mình. Hắn không thể xé nát thân thể bọn họ giống như xé nát những người siêu năng lực cấp trung và thấp, hoặc là người bình thường, mà thuần túy dựa vào vật thể công kích thì hiệu quả không lớn. Nhìn vào thực lực của những người

này, đoán rằng có dùng súng bắn thẳng tới cũng có thể ngăn cản được, muốn dùng sắt đá gì đó để đập chết đề chết bọn họ e rằng rất khó.

- Một đám rệp cứng đầu, đã như vậy...

Một bàn tay của Javiton nhấc lên, mấy chục người siêu năng lực đều bay lên bầu trời:

- Tất cả đến vũ trụ lĩnh hội một chút thể nào là huyết áp quá cao đi.

Dùng năng lượng quả thật có thể phòng hộ thân thể không bị chia năm xẻ bảy, nhưng Javiton vẫn có thể xem người là một đồ vật chính thể để di chuyển.

Thấy Javiton thi triển thủ đoạn này, trong nháy mắt có không ít người trở nên tuyệt vọng.

Chỉ có hai người không bị chiêu này ảnh hưởng, trong đó một người gầy như que củi, vững vàng đứng trên mặt đất, thân thể chẳng những không bay lên, hai chân còn giống như mọc rễ đập vỡ đất đá dưới chân; một người khác thì có khả năng bay lượn, cố hết sức triệt tiêu lực lượng khiến mình bay lên.

- Thay đổi thể trọng đúng không?

Javiton nhìn người gầy kia, búng tay một cái, đối phương liền giống như một viên đạn bị đẩy bay ngược ra:

- Vậy người cũng không cần lên không gian nữa, xuống đáy biển đi.

Cho dù thay đổi thể trọng lần nữa cũng không có tác dụng gì, người gầy kia bị một lực lượng lớn đẩy vào trong biển, ép thẳng xuống dưới đáy biển. Nín thở không để chết đuối chỉ là thứ yếu, dốc toàn lực đối kháng với áp lực cực lớn dưới biển sâu mới là khẩn cấp. Mặc dù hấn rất mạnh, nhưng trong quá trình chìm xuống máu tươi vẫn từ lồng ngực dâng lên, từng ngụm từng ngụm phun ra khỏi miệng.

- Còn người.

Javiton ngẩng đầu, nhìn người trán đầy mồ hôi đang giữ cân bằng giữa không trung kia:

- Không cần chống cự nữa, để ta tới giúp người giải thoát.

Lời còn chưa dứt, thân hình hắn đã lóe lên, xuất hiện bên cạnh đối phương.

“Ngay cả tốc độ cũng khủng bố như vậy!” - Trong lòng người nọ còn đang kinh ngạc, liền bị một quyền đánh trúng bụng, phun ba lít máu tại chỗ, ý thức mơ hồ, cuối cùng cũng không tự chủ được bay lên trời.

Từ khi hấn giờ tay ném người đến giờ chỉ khoảng ba mươi giây, mà đám người siêu năng lực đang bay về phía vũ trụ kia đã lên tới tầng bình lưu, nếu còn bay lên nữa chắc chắn sẽ có đi không có về.

Javiton cảm thấy đã giải quyết gần hết những kẻ dám phản kháng mình, đang suy nghĩ có nên giết cả đám phạm nhân đã nhảy xuống biển, thuận đường đi phá hủy luôn Thiên Đô hay không.

Ngay lúc này, đột nhiên có một bóng người từ trong biển vọt lên.

Người này mặc quân phục binh sĩ hải quân bình thường, một tay kẹp theo tên tù phạm gây gò bị Javiton ép xuống biển kia. Trong phạm vi bán kính mười mét quanh người hấn có một lực trường trong suốt hình tròn, ngay cả nước biển cũng bị nó tách ra.

Chỉ thấy người nọ bay lên, tiện tay ném người gây xuống đảo, tiếp đó xông thẳng về phía Javiton.

- Hừ... lại một con rệp không biết từ đâu chui ra, ngươi cũng muốn đi xem phong cảnh ngoài tầng khí quyển đúng không.
Javiton giờ ngón tay lên, muốn ném đôi phương vào vũ trụ như những người khác.

Không ngờ hai giây sau, đôi phương lại hoàn toàn không bị ảnh hưởng, cũng không hề giảm tốc độ xông đến trước mặt hấn, dùng một cú móc trên đánh vào bụng Javiton. Trong nháy mắt này, Javiton Howl vô địch hai mắt lồi lên, acid dạ dày và nước miếng từ trong miệng trào ra, tứ chi gập lại, tư thế cả người đều biến dạng, đồng phục tù sau lưng hấn cũng bị kinh lực của một quyền này xuyên thấu qua phá vỡ.

Vào giờ phút này, đám phạm nhân gần như sắp nhìn thấy tinh không giữa ban ngày, bao gồm cả Blood Owl và Dark Water đều dừng lại, một lần nữa cảm nhận được tác dụng của lực hút.

- Hà... hà...

Javiton thở hổn hển, nước miếng từ trong miệng không ngừng trào ra, thậm

ướt chùm râu dài có thể so với Mỹ Nhiêm Công (biệt danh của Chu Đồng trong Thủy Hử), mái tóc rối tung cũng không che lấp được ánh mắt kinh ngạc và giận dữ của hắn:

- Người... người lại dám...

Time Servant căn bản không định chờ đối phương thở một hơi, liền nắm lấy cổ áo Javiton, nói với tốc độ cực nhanh:

- Xin lỗi, người quá lợi hại, ta cũng không có tự tin đánh thắng người. Bởi vì người sơ ý trong thoáng chốc, ta cũng sẽ không khách sáo đánh người tới chết.

Chương 30 : Hủy diệt

Vừa rồi Time Servant đánh ra một quyền kia, cả cánh tay đều loáng thoáng cảm thấy tê dại. Hắn vốn tưởng rằng một kích này đã xem như dời núi lấp biển, nói không chừng có thể đánh Javiton thành hai khúc, không ngờ đối phương vẫn có thể nói được.

Sau khi Javiton trúng quyền, dáng vẻ tuy rất khó coi, nhưng cũng không bị đánh bay ra. Hắn vẫn ổn định lơ lửng giữa không trung, chỉ là không thể tiếp tục dùng lực lượng ảnh hưởng đến những người siêu năng lực khác.

Time Servant quả thật nói là làm, quyền thứ hai không ngừng nghỉ đánh vào mặt Javiton đang lơ đãng.

Javiton bị một quyền đầu tiên đánh cho mờ mịt, lập tức lại bị đối phương nắm cổ áo đánh vào mặt. Lần này hắn cuối cùng bị đánh bay, cổ áo bị xé rách, đầu kéo theo thân thể, cả người giống như một quả tạ xích rơi xuống đảo Địa Ngục.

Nhưng hắn vẫn không ngã xuống đất. Khi sắp đụng vào mặt đảo, Javiton nắm chặt hai tay, uốn gối căng người, dừng lại giữa không trung:
- Con rệp cũng muốn đánh ngã ta...

Chữ “ta” chỉ nói được một nửa, Time Servant đã đuổi đến, đầu gối thúc mạnh vào ngực hắn. Trái tim của Javiton lập tức ngừng đập mấy giây, thân thể phá vỡ đất đá bay ngược vào trong đảo.

Time Servant không buông tha, lập tức mở rộng lực trường quanh người, ép vỡ tất cả vật chất ngăn cản trước mắt, mở ra một lối đi, đuổi theo vào trong đảo, rất nhanh đã tiếp cận Javiton. Có điều khi lực trường chạm đến thân thể Javiton, lại không thể nghiền nát hắn, nhiều nhất chỉ ép cả người hắn vào trong đá.

Time Servant đành phải thu nhỏ lực trường, đến gần Javiton, thử xem có thể vặn gãy cổ hắn hay không. Ai ngờ lúc này cặp mắt Javiton lại phát ra

ánh sáng khác thường, giận dữ gầm lên một tiếng, Time Servant liền không tự chủ được bị đẩy ra ngoài.

“Không thể nào...” - Time Servant muốn tiến tới, nhưng lại phát hiện mình lui về phía sau càng lúc càng nhanh.

- Tưởng rằng trốn ở trong cái vòng kia là có thể xem thường lực lượng của ta sao...

Javiton lại bay lên:

- Vậy ta sẽ nhắc cả người và lực trường do người chế tạo lên!

Trong lòng Time Servant kinh hãi. Năng lực của hắn là ngăn cách vạn vật thể gian, trước giờ đã dùng đủ loại thiết bị kiểm tra của EAS, vẫn không thể đo được cực hạn chịu đựng lực trường của hắn. Cho dù là đạn hạt nhân, nếu không tính ánh sáng chói và tia bức xạ, chỉ xét đến xung kích do vụ nổ sinh ra, Time Servant hoàn toàn có thể ngăn cản được. Chỉ cần hắn còn sức duy trì lực trường, chưa bao giờ nghĩ tới phải chịu ảnh hưởng của ngoại lực.

- Năng lực không thể xuyên thấu hoặc đánh tan lực trường này, năng lực của người không thể ảnh hưởng đến ta, chuyện này không thể nào...

Time Servant dốc toàn lực muốn đánh tới, nhưng đã là nỗ lực hết đà.

- Ha ha... ha ha ha ha!

Javiton cười lớn, không ngừng đẩy Time Servant lên trên, bản thân hắn cũng từ trong hố bay lên:

- Ta nói rồi, thứ mà ta ảnh hưởng không phải người, mà là một chỉnh thể bao gồm cả lực trường quanh người người. Lực trường của người chỉ là một loại lực lượng dày nặng, to lớn, hiệu quả giống như đẩy tất cả vật chất và những thứ tương tự vật chất trong phạm vi nhất định ra ngoài.

- Không quan tâm đến lực hút Trái Đất, nói cách khác, lực lượng cần thiết để di chuyển người, cơ bản tương đương với di chuyển hòn đảo dưới chân chúng ta, cộng thêm trọng lượng của nhà tù nhân tạo, tất cả nhân với ba.

- Nhưng vẫn không hơn, người cũng chỉ là một con rệp có năng lực hơi khó đối phó mà thôi.

Javiton cao giọng quát lên:

- Lực lượng của ta là không có cực hạn! Muốn giết ta? Đừng nằm mơ nữa!

Ngay lúc hấn đắc ý nhất, cổ chân lại bị một cánh tay to lớn kéo lại.

“Chết tiệt...” - Cũng không biết vì sao, Javiton lại cảm thấy một loại ký ức quen thuộc khiến người ta khó chịu.

Một giây sau hấn lại bị lôi xuống, đập mặt vào đất.

Đây cũng không phải lần đầu tiên Blood Owl làm như vậy, hấn không biết bay, cho nên trước tiên kéo đôi phương xuống chỗ có thể đứng đánh rồi tính sau.

Ánh sáng trong mắt Javiton càng mạnh:

- Cút ra!

Hấn định dùng năng lực đẩy Blood Owl ra mấy chục cây số, nhưng còn chưa thi triển, chợt cảm thấy toàn thân tê dại. Có hai cánh tay ấn vào huyết thái dương của hấn, một luồng điện truyền thẳng vào thân thể Javiton.

- Đám rệp phiền phức đều rơi xuống rồi đứng không...

Javiton dứt khoát xoay người thúc khuỷu tay một cái, đánh vào mặt Lôi Hỏa. Lôi Hỏa bị một kích này đánh cho hơi chấn động não, bay thẳng ra khỏi phạm vi đảo, rơi vào trong biển.

“Tuy không hiểu cách sử dụng năng lượng cho lắm, nhưng trong vô thức, cho dù công hay thủ thì lúc nào hấn cũng được năng lượng bảo vệ.” - Diêm Không ở phía xa quan sát, trong lòng thầm nói: “Đây là người biến dị cấp W, hơn nữa cấp bậc năng lực được xếp vào ngang với cấp Cuồng... Hôm nay năng lực của ta đã mất, chỉ dựa vào năng lực và thân thể ở tình trạng này, e rằng muốn đánh hấn bị thương cũng rất khó. Rốt cuộc hấn có nhược điểm gì, nếu không tìm ra được thì tất cả mọi người đều sẽ chết...”

Bên kia Lôi Hỏa vừa mới bại trận, lại có một bóng người xuất hiện bên cạnh Javiton. Người nọ há miệng thét lên, không có âm thanh nào, nhưng gần nửa hòn đảo trước mặt hấn lại bị san bằng bởi một làn sóng xung kích không thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Javiton cũng bị siêu sóng âm này đẩy lui mấy trượng, nhưng khi còn chưa đặt chân vững, hấn lại dùng ánh mắt như giết người liếc nhìn đôi phương trong thoáng chốc. Người nọ cũng không may mắn như Blood Owl, chỉ thấy hấn bay thẳng ra phía sau, một đường đi xa, biến mất khỏi tầm mắt của

mọi người. Có lẽ khi hấn bay đến gần bờ biển phía tây Trung Mỹ, vẫn có hi vọng giảm tốc độ dừng lại, không đến mức đi du lịch vòng quanh Trái Đất.

Cùng lúc đó nắm tay của Blood Owl lại đánh về phía Javiton. Lần này Javiton đã có phòng bị, tay phải giơ ra muốn đỡ một chiêu này.

Javiton cho rằng một quyền này của Blood Owl sẽ không mạnh bao nhiêu, từ động tác xuất quyền có thể nhìn ra được, nói không chừng đây chỉ là quyền kinh như có như không giả vờ tấn công. Nhiều nhất xem như lực lượng của người ngang với thằng nhóc vừa rồi, chẳng lẽ ta có chuẩn bị lại không tiếp nổi sao?

Kết quả hấn thật sự không tiếp nổi.

Bàn tay của Javiton bị quyền này đánh trúng, xương bàn tay hoàn toàn vỡ nát, bị nắm tay lớn như nồi đất xuyên qua. Bắp thịt và xương nứt ra, da vỡ tan, máu thịt rơi xuống đầy đất. Trong nháy mắt bàn tay của Javiton chỉ còn lại một vòng da thịt ngoài cùng dính ở đó, nối liền với năm ngón tay đã mất đi tác dụng. Cánh tay của Blood Owl đã không thể tưởng tượng xuyên qua bàn tay kia.

Blood Owl cười gằn gồng cứng cánh tay, bắp thịt trên tay hấn phồng lên, phá hủy toàn bộ tay phải của đối phương. Trên cổ tay phải của Javiton chỉ còn lại một đoạn nhỏ gân tay, ngón tay cái còn dính với một chút da trên mu bàn tay treo lơ lửng. Loại cảm giác đó đau đớn thế nào, chỉ có thể tưởng tượng, không thể miêu tả được.

Nếu như một quyền này của Blood Owl đánh vào Paperman, đối phương chắc chắn sẽ không dám đỡ chính diện, muốn đỡ cũng phải dùng giấy đỡ. Bởi vì Paperman đã từ trong camera của một quán rượu ở Venice, nhìn thấy Blood Owl dùng một quyền đánh xuyên thân thể một tên lưu manh. Phàm là người siêu năng lực còn có một chút ý thức chiến đấu, chỉ cần xem qua một quyền này, có lẽ cả đời cũng sẽ không tùy tiện chiến đấu cận thân với Blood Owl. Đáng tiếc Javiton không biết đối phương lại có thủ đoạn này, cho nên mới ăn quả đắng.

- A... A! Aaaa!

Javiton đau đớn kêu lên điên cuồng, bay lên không trung với tốc độ cao.

Mà ở phía trên chờ hấn là Time Servant thủ thế đã lâu.

Hôm nay Time Servant chạy tới, bản ý là muốn trấn áp tù phạm vượt ngục, vì chuyện này hắn đã trốn đông núp tây mấy ngày trong cứ điểm số một của hải quân. Hắn cũng không biết vượt ngục sẽ diễn ra lúc nào, chỉ biết một khi xảy ra chuyện, cứ điểm số một nhất định sẽ nhận được thông báo trước tiên.

Lúc này hắn cũng không quan tâm đến thân phận và lập trường của mình nữa, dù sao Javiton cũng là tù phạm, hơn nữa vốn thuộc về công địch của loài người, tạm thời hợp tác với đám phạm nhân chung quanh, giải quyết tên này rồi tính sau.

Nhưng suy nghĩ của hắn chưa chắc đã giống với những gì người khác nhìn thấy.

Time Servant cũng không biết, chiến đấu trên đảo đang tiến hành ngay trước mắt những tổ chức phản kháng trên toàn cầu và cả đế quốc. Một người ngoài cuộc mặc đồng phục binh sĩ hải quân tham gia trận chiến, rất nhanh đã bị một số người bên phía đế quốc nhận ra. Cho dù trong đầu hắn nghĩ như thế nào, có rất nhiều chuyện hắn đã vĩnh viễn không thể nói rõ được.

Đương nhiên chuyện này để sau hãy nói, hãy trở về hiện tại.

Javiton ra sức bay lên. Vừa rồi Time Servant đã có đủ thời gian nén lực trường và tập trung vào nắm tay, trông thấy thời cơ tấn công ngàn năm có một tự đưa tới cửa, lập tức từ trên trời bay xuống, muốn dùng một đòn tiêu diệt Javiton.

Nhưng trong nháy mắt Javiton lại nhận ra sát ý của Time Servant, hắn ngẩng đầu lên, cặp mắt phát ra ánh sáng kỳ lạ, đẩy thân thể Time Servant không được lực trường bảo vệ lên trời.

Một giây sau, Javiton vẫn không được yên bình, từng chiêu thức của đám người siêu năng lực lại nối đuôi nhau đánh lên không trung. Cuối cùng Javiton đã thật sự nổi giận, hắn nhìn tay phải của mình, hét lên một tiếng, phần trên cổ tay liền bị gọt ngang.

Tiếp đó dùng hắn làm trung tâm, một vòng xoáy vô hình sinh ra, dần dần khuếch tán, uy lực của nó không thể đoán được, phá hủy nghiền ép tất cả

vật thể chạm vào giống như bẻ gãy cành khô, đảo Địa Ngục từ trên xuống dưới bất đầu tan rã.

Lực lượng không có cực hạn đang mở rộng với hình thức mà mắt thường không thể quan sát được, phá hư tất cả chung quanh. Máy quay phim của Nghịch Thập Tự đặt ở không trung, dưới điều khiển từ xa nhanh chóng bay về phía sau.

Hiện giờ mỗi người quan sát được cảnh tượng hiếm thấy này đều kinh ngạc cảm thán, đây mới là lực lượng có một không hai trong trời đất.

Lúc này vật tham chiếu duy nhất để suy đoán phạm vi phá hoại chính là đảo Địa Ngục, chắc hẳn khi toàn bộ hòn đảo đều bị phá hủy, biển rộng cũng sẽ bị khoét ra, biến thành vật tham chiếu mới. Khi nào Javiton mới dừng lại, chuyện đó không ai biết. Mọi người chỉ có thể thấp thoáng nhìn thấy, tại trung tâm cơn bão vỡ nát, một người đàn ông tóc tai bù xù, hai mắt trợn trắng đang điên cuồng gào thét. Có lẽ lần phá hoại này của hắn sẽ không ngừng mở rộng, cho đến khi hủy diệt hành tinh này, hoặc có lẽ hắn sẽ chết giữa chừng, phá hoại bị đình chỉ.

Cục diện đã mất khống chế, không ai biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, có lẽ hôm nay lịch sử của loài người sẽ kết thúc.

.....

Blood Owl bị ép vào trong đồng đồ nát của đảo Địa Ngục, chìm thẳng xuống dưới, trước mắt chỉ có bóng tối vô tận, dưỡng khí cũng cực ít. Hắn biết, một là giống như bây giờ, dùng năng lượng bảo vệ thân thể không bị ép vỡ, bị những đất đá sắt thép đổ sập này ép xuống, cho đến khi rơi vào trong biển; hai là cố sức xông lên, chống đỡ lực lượng có thể xé nát vạn vật phía trên, cho đến khi kiệt sức hoặc trực tiếp bị lực lượng chênh lệch xé nát.

Bị nhốt trong đảo Địa Ngục tổn hại rất rõ ràng đối với thân thể của người siêu năng lực, thời gian dài chìm trong thân vụ, tra khảo, lồng giam, cơm nước chỉ có thể duy trì nhu cầu sống cơ bản. Khi Blood Owl đụng độ Jefferson, hắn biết mình có thể phát huy được bảy thành lực lượng đã xem như cực hạn. Mà trận chiến ấy cũng khiến hắn bị thương khá nặng, dựa vào năng lực khôi phục của bản thân, ít nhất trong thời gian ngắn không thể hoàn toàn hồi phục được.

Vừa rồi mặc dù không bị Javiton thương tổn thật sự, nhưng một quyền do Blood Owl đánh ra, cùng với dùng năng lượng chống cự các loại xung kích do hoàn cảnh biến hóa, khiến hắn đã hao hết toàn lực. Hắn đã không còn sức chiến đấu với quái vật phía trên, lúc này ngay cả việc sống sót cũng trở thành vấn đề.

“Tiếp tục như vậy sẽ chết... chẳng lẽ ta lại chết ở nơi như thế này sao... ta còn chưa biết... cảm giác sống thật sự... sẽ phải chết sao...”

Hô hấp của Blood Owl trở nên chậm chạp, lúc này hắn có thể cảm nhận được sự tuyệt vọng, giận dữ, sợ hãi, bất cam của những người siêu năng lực bên ngoài. Tất cả những cảm xúc tiêu cực này đều áp bức tinh thần của hắn, nhưng hắn từ lâu đã không có cảm xúc. Hắn cũng biết cho dù có những ác niệm này chống đỡ, hắn vẫn không đủ mạnh.

.....

Trên mặt biển, một chiếc tàu ngầm màu đen trôi lên mặt nước.

Cửa khoang mở, một thanh niên đi ra, hắn mặc âu phục đen, bên trong là áo sơ mi đen nhếch nhác, cà vạt lệch sang một bên bị gió biển thổi lên, mái tóc lộn xộn, gương mặt chán chường.

Từ sau lưng hắn nhìn về phía trước, giống như một bức tranh tuyệt vọng của tận thế, trời rung đất chuyển, núi lở biển tan, cơn bão phá hoại cuốn sạch vạn vật chung quanh.

Nhưng Thiên Nhất lại chỉ bình tĩnh nói một câu:

- Ài... thế đạo này... người cao chiêu, ta gian lận, cao thấp phân biệt, thắng bại đã xong.

Chương 31 : Con cú dũng mãnh

Ngày 2 tháng 6 năm 2101, mười giờ sáng, phía trên Thái Bình Dương.

Một trận chiến có thể chi phối vận mệnh của loài người, dường như đã phân ra thắng bại.

Vào giờ phút này, đã không ai có thể tiếp cận Javiton Howl đang nổi điên, hấn điên cuồng dùng năng lực gần như vô hạn của mình phá hủy mọi thứ chung quanh.

Một nửa tổng thể tích của đảo Địa Ngục đã bị cơn bão này nghiền thành mảnh vụn, theo gió tan đi, hơn nữa phạm vi phá hoại vẫn đang mở rộng. Trong phòng an toàn, mấy phút trước trưởng bảo vệ Tây Ân bất đắc dĩ phải vứt bỏ Leech Ghost đã bị chế ngự, kéo theo Jefferson trọng thương từ phía dưới đảo chạy vào trong biển.

Dưới cơn bão áp chế, đám tù phạm cấp Hung trở lên ào ạt nhảy ra khỏi đảo, rơi vào trong biển. Đám người siêu năng lực cấp trung và thấp thì đã sớm nhảy xuống biển, nắm lấy những vật trôi nổi trên mặt nước cố gắng vùng vẫy. Lúc này tất cả đều ngẩng đầu nhìn lên tên ma quỷ điên cuồng trên bầu trời.

Nghịch Thập Tự phát sóng trực tiếp, cơ bản đã từ phim hành động chuyển thành phim thảm họa. Trong mấy phút đồng hồ này, các phe chư hầu xem truyền hình đều đang suy nghĩ cùng một vấn đề, Trái Đất còn có ngày mai hay không?

Diêm Không nắm lấy một vật trôi nổi, ho ra một ngụm nước biển, ngẩng đầu nhìn lên trời, cười khổ nói:

- Kết thúc ở đây sao... khi cửa địa ngục mở ra, thứ chúng ta nhận được không phải tự do, mà là sự hủy diệt của toàn thế giới.

Ngay lúc này, một cảnh không thể tưởng tượng đã xuất hiện.

Javiton đang lơ lửng ở trung tâm cơn bão vô hình, đột nhiên lao đảo một cái, nghiêng người bay qua bên trái hai mét. Cùng lúc đó, ven rìa cơn bão nghiền nát cũng dừng khuếch trương trong thời gian ngắn.

- Xảy ra chuyện gì?

- Sử dụng năng lực quá độ sao?

- Hắn làm sao rồi...

- Này... đáng vẻ kia là...

Không tới ba giây, Javiton lại lui về phía sau mấy mét, cổ chột ngửa lên, trong miệng còn phun ra nước miếng. Ở phía xa mặc dù không thể nhìn rõ, nhưng những người tận mắt nhìn thấy cảnh này đều sinh ra một loại cảm giác... giống như có người đã đánh một quyền vào mặt hắn.

Trong mấy chục giây kế tiếp, Javiton đột nhiên giống như điều đứt dây, bay lượn lung tung giữa không trung không hề theo quy tắc nào, mỗi lần thay đổi phương hướng đều giống như đụng phải thứ gì. Mà cơn bão nghiền nát do hắn thi triển cũng bắt đầu co lại, phạm vi của nó dần dần thu hẹp, cho đến khi hoàn toàn biến mất.

- Đã xảy ra chuyện gì? Rốt cuộc hắn làm sao vậy?

Nguy cơ lại bị hóa giải một cách đơn giản như vậy, Javiton một mình bay loạn trên trời giống như động kinh. Bất kể là người xem truyền hình trực tiếp, hay là các cường giả có mặt tại chỗ, đều kinh ngạc trước biến hóa đột ngột xảy ra, kỳ lạ khó hiểu này.

“Ta hiểu rồi!” - Trong lòng Diêm Không kinh ngạc nói: “Có người đang tấn công hắn... nhưng tốc độ quá nhanh, mắt thường không thể nhìn thấy được.”

Trên không trung cao hơn chỗ Javiton đang đứng, Time Servant đã lấy lại được quyền khống chế bản thân. Hắn mở lực trường ra, bay ngược xuống phía dưới, đến gần hơn một chút, nhìn được rõ ràng hơn những người phía xa.

“Đã đột phá bức tường âm thanh, vượt qua tốc độ âm thanh.” – Ánh mắt

của Time Servant cũng không nhìn thấy thứ gì, chỉ có thể mơ hồ cảm nhận được năng lượng dao động còn sót lại, dùng nó để suy đoán quỹ tích hành động của đối phương: “Nhìn quỹ tích hành động không giống như có năng lực bay lượn, chỉ nhờ đập vào không trung bộc phát ra loại tốc độ này sao... Hơn nữa năng lượng quanh người hẳn có thể bảo vệ thân thể tự do hành động trong cơn bão vừa rồi, đây rốt cuộc là thần thánh phương nào?”

Javiton bị đánh bay qua lại gần trăm lần, cuối cùng cưỡng chế ổn định thân hình, hét lớn một tiếng, dùng tay trái còn lại ra sức kéo một cái. Phía trước bàn tay hắn đột nhiên xuất hiện một vòng sóng chấn động trong suốt, giống như gió mạnh thổi qua, cuốn sạch tất cả, phá vỡ một mảng lớn hòn đảo dưới chân.

Một giây sau, một bóng người xuất hiện trước mặt Javiton, đang vùng vẫy giống như muốn đánh tới, nhưng khi đến trước tay trái của đối phương bỗng ngừng lại.

- Đến đi! Người thử lại một chút, xem nắm tay của người có thể đánh tới hay không!

Javiton trừng mắt nhìn Blood Owl:

- Sức mạnh của người không thể thắng được lực lượng của ta! Không thể!

Dứt lời hắn gầm lên một tiếng, lực lượng vô hình một lần nữa đẩy Blood Owl lên trời cao. Nhưng lần này thân thể của Blood Owl chỉ tự xoay nửa vòng, hai cánh tay mở ra, năng lượng màu đen quấn quanh cánh tay, bàn tay hợp lại, trong nháy mắt trên không trung giống như vang lên tiếng rền ngâm, lực đẩy lại bị triệt tiêu.

- Ta mặc kệ người là người siêu năng lực thể nào, cũng mặc kệ lực lượng của người có phải vô hạn hay không...

Blood Owl đập hai bước giữa không trung, lại giống như tên nhon lướt qua bầu trời:

- Chỉ cần rơi vào tay ta! Chỉ cần ta muốn! Không có sinh vật nào không giết được!

Bóng dáng của Blood Owl mở rộng trong con ngươi của Javiton, một khi để hắn áp sát, Javiton chưa chắc có thể chống được một phút.

- Tại sao!

Javiton phát ra tiếng hét gần như kêu gào:

- Tại sao mỗi người đều muốn đối nghịch với ta? Tại sao mỗi người đều muốn bắt ta? Giết ta? Tại sao... tại sao các ngươi không chết đi! Các ngươi mới nên chết!

Tại khoảnh khắc này bầu trời bị xé rách, trước mặt Javiton xuất hiện một vết nứt thời không, tinh thần của hắn hoàn toàn sụp đổ, năng lực bị mất không chế. Từ cơ bản nhất là dùng ý niệm di chuyển vật thể, đến cưỡng chế di chuyển Time Servant và lực trường do hắn chế tạo, rồi đến thi triển cơn bão nghiền nát vạn vật, trong trận chiến này thực ra năng lực cực hạn của Javiton đang không ngừng đề cao, lúc này ảnh hưởng năng lực “di chuyển” của hắn đã bắt đầu vượt qua vị diện vật lý này.

Thân thể Blood Owl bị lực hút to lớn trong vết nứt kéo vào, hắn cố sức muốn thoát khỏi lực lượng này, nhưng vẫn từ từ bay vào.

Lúc này rất nhiều người siêu năng lực lại trèo lên đảo Địa Ngục, phát động công kích với Javiton. Nhưng năng lượng phát ra và năng lực điều khiển đều không có hiệu quả với hắn, một khi đến gần sẽ bị năng lượng quanh người hắn triệt tiêu, mà tự mình đến gần hắn thì không khác nào tìm chết. Đứng trước Javiton hiện giờ, năng lực của người cấp Hung chưa chắc có thể chống lại năng lực của hắn, ở khoảng cách gần nói không chừng sẽ trực tiếp bị xé nát.

- Vào đi thôi! Ở trong hư không yên lặng chờ đợi cái chết của ngươi!
Trong mũi Javiton tràn ra máu tươi, thực ra thân thể của hắn cũng đã gần như sụp đổ.

- Có vẻ ngươi cũng gần đến cực hạn rồi đúng không.
Giọng nói của một cô gái vang lên bên tai Javiton.

Hắn kinh hãi quay mặt lại, trông thấy một cô gái khoảng ba mươi tuổi, có mái tóc dài màu nâu, đây là cảnh tượng cuối cùng, gương mặt cuối cùng mà hắn nhìn thấy trên đời này. Từ một loại ý nghĩa mà nói, Javiton cũng xem như khá may mắn, ít nhất gương mặt này cũng không xấu xí, hơn nữa hắn đã nhìn thấy mình rốt cuộc chết bởi tay ai.

Cô gái này cũng không phải lơ lửng trên không, mà giống như đứng trên một số vật thể không nhìn thấy. Tóm lại cô dùng một động tác đá vòng chỉ có thể thực hiện trên đất liền, đá Javiton vào trong vết nứt không gian do hắn tạo ra.

Đám người siêu năng lực cao cấp đều hiểu, một cước dũng mãnh này đã truyền đạt rất nhiều tin tức... Cô ta không chỉ có hình thái năng lượng cấp Cuồng, tốc độ không thua kém Blood Owl hiện giờ, hơn nữa còn rất âm hiểm. Từ lời nói của cô ta, có thể thấy cô ta đã có mặt từ sớm, chỉ là vẫn luôn dùng một loại phương pháp ẩn nấp, không hề hiện thân.

Javiton dùng biểu tình chết không nhắm mắt tiêu chuẩn bay vào trong vết nứt, vừa mới chui vào, liên hệ giữa hắn và thế giới này trong khoảnh khắc bị cắt đứt. Những người có mặt đột nhiên cảm thấy giống như trút được gánh nặng, áp lực năng lượng cuồng bạo và không khí nặng nề đều tan thành mây khói. Mà sau khi nuốt lấy người biến dị cấp W, vết nứt thời không cũng lập tức khép lại.

Time Servant đáp xuống, lập tức nói:

- Đã tới rồi, tại sao không ra tay sớm một chút?

Cô gái kia cười nói:

- Người có tư cách gì giáo huấn ta? Norland tiên sinh, bây giờ người cũng chỉ là một tên đào phạm mà thôi.

Time Servant trả lời:

- Ta không có thời gian và hứng thú cãi nhau với cô, tóm lại trước tiên hãy tìm cách trấn áp đám tù phạm vượt ngục này, ta sẽ trở về Thiên Đô giải thích rõ ràng.

- Trấn áp? Ha ha...

Cô gái kia cười:

- Ta không nhận được bất kỳ mệnh lệnh trấn áp nào. Nhìn trong truyền hình, nhà tù Tide đã hoàn toàn xong rồi đúng không? Xây dựng lại một nhà tù như vậy cũng không phải chuyện một sớm một chiều, cho dù bây giờ đám phạm nhân này nguyện ý đầu hàng tập thể, triều đình cũng không biết nên nhốt bọn chúng vào đâu cho thỏa đáng.

- Cho nên... vẫn mời các người vui thây đấy biển đi.

Cô vén tóc trên trán lên, cố ý nhìn vào ống kính của máy quay phim. Cô biết những người đứng đầu của các tổ chức phản kháng kia vẫn đang xem, chỉ là không nghe được âm thanh mà thôi, nhưng cô vẫn là dùng khẩu hình nói rõ ràng:

- Để những kẻ tràn đầy mong đợi với cái gọi là “loạn thế”, những kẻ phản loạn mưu mô khó lường, những kẻ theo chủ nghĩa cơ hội chờ đợi thời cơ hành động, đều nhìn cho kỹ kết cục của đám tù phạm này.

- Trường Anh, dựa vào một Thiên Vệ như cô mà muốn giết chết tất cả phạm nhân ở đây sao?

Ánh mắt Time Servant nhìn chăm chú vào cô ta, nói từng chữ.

- Thế nào? Tôn thương đến lòng tự ái của đám đàn ông các người sao?

Trường Anh cười nói:

- Những kẻ này đương nhiên phải chết. Thuận tiện nói một chút, Time Servant, người cũng là phạm nhân bị truy nã. Dù sao hôm nay phải đại khai sát giới, có thể mời người cùng đi chết không?

- Các người muốn thế nào là chuyện của các người.

Blood Owl đã trở lại bề mặt đảo Địa Ngục đồ nát:

- Thứ cho ta không phụng bồi.

- Hừ... muốn chạy trốn sao?

Trường Anh nói:

- Khuyến người vẫn nên nhìn rõ tình hình rồi hãy nói.

Cô ta còn chưa dứt lời, trên đảo đột nhiên xuất hiện sáu gương mặt xa lạ, bọn họ dường như đã đứng ở đó từ sớm, chỉ là dùng một loại phương thức che giấu mình.

Time Servant nhận ra những người này, vì vậy trong lòng hắn cảm thấy tuyệt vọng. Cho dù đối diện với Javiton, tình huống cũng không thể tệ hơn hiện giờ, bởi vì sáu người này đều là Thiên Vệ.

Trong Thập Thiên Vệ, ngoại trừ Tasaka đã chết, cùng với “Lãnh Chúa” và “Tuyệt Ảnh” không có mặt, tất cả đều đến đông đủ.

Bảy Thiên Vệ hiện giờ, có ba người là cao thủ cấp Cuồng, bốn người khác đều là những kẻ nổi bật trong cấp Hung. Có thể đứng vào hàng ngũ mười đại cao thủ mạnh nhất đế quốc, năng lực của bọn họ không nghi ngờ đều là dùng để giết người, sẽ không có người siêu năng lực kiểu như Gunsmith hay Ngụy Tinh trong đó.

Chiến đấu với Javiton đến bây giờ, đám tù phạm chỉ dùng năng lượng bảo

vệ mình cũng đã tiêu hao rất lớn, càng không cần nói đến tổn thương trong chiến đấu, cùng với ảnh hưởng do bị nhốt lâu ngày trong nhà tù Tide.

Còn đám tù phạm năng lực cấp trung và thấp kia, ở trong biên quan sát trận chiến cấp bậc tận thế này, muốn tránh bị chết đuối hay bị ép chết cũng đã sức cùng lực kiệt, không cần bàn đến chuyện đối kháng với Thiên Vệ.

Nói thật, hiện giờ đám Thiên Vệ muốn giết sạch những người này cũng không khó. Tiêu diệt Blood Owl chính là thành công một nửa, lại giết chết Time Servant thì xem như việc lớn đã xong.

Chương 32 : Cuối cùng đã ra tay?

- Hủy bỏ bắn quả đạn hạt nhân thứ hai, lại phải tới thứ còn nguy hiểm hơn đạn hạt nhân, phía Thiên Đô thật sự bị chọc giận rồi...

Thiên Nhất khoanh chân ngồi trên boong tàu nhìn về phía xa, cũng không biết từ đâu lấy ra một lon cà phê, vừa uống vừa quan sát.

Lúc này Cố Vấn cũng từ trong cửa khoang đi ra, nghe Thiên Nhất nói liên tiếp một câu:

- Sự xuất hiện của đám người này, giống như một đồng phân cuối cùng chặn đường thoát nước vậy, bọn họ chắc đã tuyệt vọng rồi.

Thiên Nhất nói:

- Người có thể bớt đưa ra ví dụ có liên quan đến chất thải không?

- Gắng sức mà thôi.

Cố Vấn trả lời:

- Ta đi lên là để nói cho người biết, đám người Tiên Tuyền Tự Do kia sắp đến rồi. Trước đó nếu như chúng ta không giải quyết được vấn đề trước mắt, bọn họ chắc chắn sẽ không đến gần. Dù sao người đã cung cấp hình ảnh trực tiếp, nhiều Thiên Vệ như vậy đủ dọa bọn họ chạy mất rồi.

Thiên Nhất nói:

- Đúng vậy... phải mau chóng nghĩ ra biện pháp. Hiện giờ sức mạnh của Blood Owl còn không đủ, cho dù có ta giúp đỡ, hắn cũng không thể dùng một địch bảy đánh bại tất cả Thiên Vệ được.

Hắn nói giống như rất nghiêm trọng, nhưng vẫn ung dung uống cà phê, hít gió biển.

- Hả? Thế nào là “mau chóng nghĩ”? Chẳng lẽ người không tính đến trường hợp Thiên Vệ sẽ xuất hiện sao? Đây là một loại biến số có khả năng xảy ra rất cao.

Cố Vấn kêu lên.

- Loại chuyện này nên do người suy nghĩ, người mới là quân sư quạt mo, còn ta là ông chủ ngồi xem.

Thiên Nhất nhún vai nói:

- Nghịch Thập Tự vốn nên vận hành như vậy, có điều hiện giờ là giai đoạn khởi đầu, ta mới phải can dự nhiều một chút.

- Xem ta là Ikkyu Sojun sao? Thời gian đi tiểu cũng có thể nghĩ ra chủ ý hay?

Cố Vấn hỏi lại.

- Người nói mình là một người rất có văn hóa, sao cứ mở miệng là không rời khỏi chất thải vậy.

Thiên Nhất trả lời.

Thiên Nhất vừa dứt lời, Cố Vấn đã nghiêm mặt nói:

- Ta nghĩ ra rồi.

- Rốt cuộc thời gian đánh rắm cũng có biện pháp rồi!

- Lần này là người dùng từ dơ bẩn...

Cố Vấn nói:

- Nói tóm lại, ta thấy không bằng như vậy, chúng ta nghĩ cách đón Blood Owl và Dark Water lên tàu, sau đó chạy trốn.

- Kế hoạch này không được tốt lắm.

Thiên Nhất nhận xét.

Cố Vấn nói tiếp:

- Nhưng cũng là kế hoạch phù hợp với thực tế nhất. Làm như vậy, chiến lược của chúng ta và Tiền Tuyên Tự Do sẽ không bị tổn thất gì, chỉ là đám phạm nhân kia sẽ chết hết mà thôi. Dù sao bọn họ vốn bị nhốt trong nhà tù Tide, có thể trở về thế giới bên ngoài hoạt động thì tốt, nếu không trở về được chỉ có thể trách bọn họ mệnh khổ.

Thiên Nhất nói:

- Vậy chúng ta phát sóng trực tiếp không phải trở thành tuyên truyền cho đế quốc sao? Lúc trước ta đã lớn tiếng nói như vậy, “đưa một phần lễ trọng” gì đó, nếu cuối cùng lại biến thành hứa suông giống như bánh trôi nước rỗng ruột, đây là chuyện đả kích sĩ khí rất lớn. Các thủ lĩnh của tổ chức phản kháng sẽ cảm thấy Nghịch Thập Tự đang đùa giỡn, hoặc đánh giá chuyện

này là “còn không bằng không vượt ngục”. Hình tượng của chúng ta trong thoáng chớp từ sâu không thể lường lại biến thành không đáng tin cậy. Thân là quân sư người phải nghĩ biện pháp chứ.

- Loại người một phút trước còn nói “mau nghĩ biện pháp” giống như người, vốn đã không đáng tin cậy rồi.

Cố Vấn nghe Thiên Nhất nói như vậy, liền tức giận trả đũa:

- Đề nghị của ta cũng chỉ có một, trừ khi...

Hắn thử thăm dò nói ra một câu rất nguy hiểm:

- Nghịch Thập Tự còn có tài nguyên gì để sử dụng mà ta không biết, chẳng hạn như...

- Chẳng hạn như ta?

Thiên Nhất không quay đầu nhìn Cố Vấn, chỉ là không nhìn được cười:

- Người cũng cảm thấy ta không phải là người năng lực cấp Giấy đúng không?

Cố Vấn nói:

- Đó không phải cảm giác, mà là khẳng định. Nghi vấn trên người người, càng khiến ta khó hiểu hơn so với cửa hàng sách, văn hiến màu đen, nền văn minh của Dark Water vv.

Thiên Nhất nói:

- Được rồi, ta có thể đi giải quyết chuyện này, nhưng có vài điều kiện...

- Người muốn nói điều kiện với ta?

Cố Vấn cười nói:

- Ông chủ lại bàn điều kiện với thuộc hạ là thế nào?

- Người không phải thuộc hạ của ta, chúng ta là quan hệ hợp tác.

Giọng điệu của Thiên Nhất rất nghiêm túc:

- Tất cả mọi người trong tàu ngầm đều không phải thuộc hạ của ta. Các người gọi ta là ông chủ, ta gọi các người là thuộc hạ, đây chỉ là xung hô đối với bên ngoài, nếu không tô chức của chúng ta sẽ tỏ ra rất kỳ quái.

Cố Vấn nói:

- Ta hiểu rồi, cái gọi là điều kiện... người sợ bí mật của mình bị ta giải mã quá nhiều, cuối cùng có một ngày sẽ bị ta tính kế đúng không?

Thiên Nhất nói:

- Ta không phải kẻ điên, Cố Vấn, ta làm việc có nguyên tắc và mục đích của mình. Mặc dù có lúc làm theo cảm tính, nhưng thực ra vẫn có nguyên tắc nhất định, chỉ là ngươi không hiểu mà thôi.

- Nhưng ngươi là kẻ điên, từ đầu đến đuôi đã hết thuốc chữa. Lúc ngươi nói câu này cũng là một loại bố cục, từ khi đi lên đến giờ mỗi câu nói của ngươi đều là như vậy...

- Ta chưa từng lo lắng “sẽ có một ngày” ngươi tính kế ta, bởi vì ngươi chưa bao giờ ngừng tính kế ta. Một khi ngươi tìm được phương pháp giết chết ta, ngươi nhất định sẽ lại hứng thú “kiểm tra” một lần, nếu ta không thông qua được sẽ bị ngươi giết chết.

- Có lẽ ngươi thông minh hơn ta, nhưng bây giờ ngươi hãy nghe cho kỹ, điều kiện của ta...

.....

Một mình Blood Owl đứng đối diện với sáu tên Thiên Vệ suốt một phút, Time Servant thì cùng với Trường Anh ở trên trời nhìn nhau từ xa. Những tù phạm khác gần như đã tuyệt vọng, nhưng bọn họ vẫn lục tục đi tới trên đảo, đứng phía sau Blood Owl, cũng vì vậy nên đám Thiên Vệ không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Mãnh thú cùng đường, quyết không thể sơ xuất. Trong lòng bọn Thiên Vệ cũng hiểu rõ, đám ác quỷ từ trong địa ngục bò ra này không phải dễ đối phó, phải bình tĩnh tác chiến mới có thể đuổi tận giết tuyệt, đồng thời toàn thân rút lui. Chỉ cần hơi lơ là, khó đảm bảo đối phương có người thi triển thủ đoạn hai bên cùng chết gì đó để liều mạng hay không.

Trong lúc tình thế vô cùng căng thẳng, máy quay phim đột nhiên ngừng hoạt động, rơi vào trong biển, thoát nhìn giống như đã hết năng lượng, lần lượt rơi xuống nước. Mọi người ở các nơi trên thế giới đang xem truyền hình trực tiếp đều đồng thời mất đi hình ảnh.

Blood Owl liếc nhìn mặt biển, đã không thấy tàu ngầm nữa, nhưng hắn vẫn có thể cảm giác được “tội” của Thiên Nhất, lực lượng của hắn cũng không biến mất.

“Chẳng lẽ tên này đã lên đảo rồi sao...” - Blood Owl trầm nghĩ.

- À, tới rồi.

Thiên Nhất tựa như ma quỷ, không hề báo trước xuất hiện bên cạnh Blood Owl, hơn nữa hắn giống như có thể nghe được suy nghĩ trong lòng Blood Owl, trả lời một câu như vậy.

- Người điên rồi sao? Năng lực cấp Giấy đi lên tìm chết?
Blood Owl nhìn hắn nói.

- Ta chết rồi, người cũng không còn sức tái chiến đúng không?

Thiên Nhất cười nói:

- Đừng lo lắng, bây giờ người không cần đánh với bọn họ nữa.

Hắn quay đầu lại, nhìn đám tù phạm kia:

- Các người cũng không cần ra tay nữa, một mình ta giải quyết là được rồi.

Ngay cả Blood Owl cũng kinh ngạc. Lần này hắn muốn làm gì? Hắn lại có thể làm gì? Chỉ cần bất cứ Thiên Vệ nào động ngón tay một chút, thăng nhóc này chắc chắn sẽ nằm sấp!

Chỉ thấy hai tay Thiên Nhất nhét trong túi quần, vẽ mặt lười biếng, bước chân uể oải đi về phía đám Thiên Vệ trước mặt...

Chương 33 : Hiệp nghị không lời

Ngày 2 tháng 6 năm 2101, đêm khuya, Thiên Đô.

Bởi vì sự kiện vượt ngục ban ngày, cả thành thị đã giới nghiêm cấm đi lại ban đêm. Vô số báo cáo phải xem xét, vô số mệnh lệnh phải truyền đạt, vô số thông tin phải phân tích... đối với mỗi nhân viên quan trọng của triều đình, đêm nay là một đêm không ngủ.

Hoàng cung, trong dinh thự của hoàng tử thứ bảy, Krause Wittstock.

- Thật sự xâm nhập vào rồi, hừ... là dinh thự của ta phòng vệ quá lỏng lẻo sao.

Trà Tiên chấp tay sau lưng, đứng trước cửa sổ.

Phía sau hần năm sáu mét, có một bóng người mắt lộ ra ánh sáng xanh, toàn thân đen kịt đang đứng.

- Ta nghĩ mục đích Thiên Nhất phái người tới, chắc không phải là để ám sát ta.

Trà Tiên xoay người chậm rãi nói, không cần nhìn hần cũng biết người tới là Dark Water. Hần biết trong số thành viên của Nghịch Thập Tự, người có thể thành công xâm nhập vào Thiên Đô, hoặc có thể nói là “sinh vật giống như người”, chỉ có một mình Dark Water.

- Không phải.

Câu trả lời của Dark Water ngắn gọn rõ ràng:

- Ta tới truyền đạt vài tin tức.

- Truyền đạt tin tức? Là khoe khoang mới đúng chứ?

- “Khoe khoang”, loại hành vi này có ý nghĩa thế nào?
Dark Water hỏi.

- Thông qua phương thức nói thẳng và khiêu khích, công khai biểu thị

thành tựu và cảm giác thỏa mãn của các người với ta, ý đồ khiến cho hành vi của “cá thể” ta thay đổi...

Trà Tiên gần như theo bản năng nói ra câu này. Hắn hàm dưỡng rất tốt, nhưng lúc này quả thật đang rất tức giận, không suy nghĩ nhiều liền buột miệng nói ra đáp án. Đến khi lời này truyền vào trong tai mình, hắn mới ý thức được, nói nghiêm túc thì hắn đã thua rồi.

- Tại sao ta phải giải thích chuyện này với người...

Lúc này Trà Tiên cười khở một tiếng, lập tức lại nghĩ tới điều gì:

- Ta hiểu rồi, người không hiểu rõ lắm về tâm tình của loài người đúng không?

Dark Water trả lời rất thành thật:

- Theo như ta phân tích ký ức của tất cả những người bị cắn nuốt, tâm tình là nguyên nhân trọng yếu sản sinh các loại hành vi không hợp logic, là phản hồi của loài người các người với thế giới bên ngoài, là phản ứng do sự kích thích của sinh lý và tâm lý gây ra. Loài người các người có dục vọng gần như vô tận, nhưng lại rất mẫn cảm với một số chuyện nhỏ nhặt không đáng kể. Một lần đối thoại đơn giản có thể quyết định hai người trở thành bạn bè hay kẻ địch. Toàn bộ tiến trình lịch sử của loài người, gần như đều được viết ra dưới ảnh hưởng của thứ này. Các người còn gọi nó là “tình cảm”, dùng rất nhiều từ ngữ đẹp đẽ ca ngợi nhân tính đáng quý, cho rằng tâm tình ngày càng phong phú là dấu hiệu thoát khỏi sự thúc đẩy của bản năng, đi về hướng chủng tộc văn minh.

- Ta lại cho rằng đây chỉ là một trò cười mà chủng tộc cấp thấp tự bào chữa mà thôi. Máy ngàn năm qua, loài người vô số lần làm trái, lật đổ hoặc lật lại những khái niệm từng được ca tụng, vì thỏa mãn ham muốn cá nhân của một số ít người, không ngừng lặp lại sai lầm tương tự. Tội của các người vĩnh viễn sẽ không biến mất, cho nên người truyền thuật mới bắt đầu dĩ trở thành người dẫn dắt...

- Thực tế thì, chỉ có chủng tộc xuất phát từ bản năng, tất cả tuân theo điều kiện ưu tiên khách quan nhất, không có cái gọi là “tâm tình”, mới có thể đoàn kết, mạnh mẽ, không tư lợi... vĩnh hằng.

- Ha ha... nghe ra giống như xã hội của cương thi có chỉ số thông minh cao vậy... Thế thì vĩnh hằng tiên sinh, ta muốn hỏi một chút, người là sinh vật của tinh cầu nào? Những đồng bạn trong chủng tộc cao cấp của người, lúc này đang ở nơi nào?

Trà Tiên không hề khách khí chế giễu.

Dark Water trả lời:

- Tiết lộ thông tin về mặt này không phải là mục đích ta tới, hơn nữa sẽ sản sinh uy hiếp với sự an toàn của ta.

- Vì vậy người từ chối trả lời đúng không?

Trà Tiên cũng đoán được đối phương có tám thành sẽ không nói. Hắn hỏi vấn đề này, thực ra chỉ đang thử dò xét cách nói chuyện và suy nghĩ của đối phương.

- Được rồi, hãy nói những gì Thiên Nhất bảo người truyền đạt đi.

Dark Water không trả lời, hắn đưa tay vào cổ họng mình, móc ra một phong thư dính đầy chất dịch màu đen, sau đó lấy lá thư còn xem như khô ráo bên trong ra, đưa cho Trà Tiên.

Trà Tiên cầm lấy thư, cũng không hề phòng bị Dark Water, xoay người bắt đầu đọc.

“Xin chào, Trà Tiên. Lúc đóng cửa dưỡng thương có thể nhìn thấy một bức thư như vậy, hẳn là rất hưng phấn đúng không. Chuyện xảy ra hôm nay người chắc người đã biết, cho nên ta sẽ nói sơ qua một số tình huống mà người còn chưa rõ lắm.

Đám tù phạm của nhà tù Tide đã lên hàng không mẫu hạm của Tiên Tuyến Tự Do, Garuda, tổng cộng có bốn trăm bảy mươi một người may mắn sống sót lên tàu. Mặc dù có vẻ như là một con số khả quan, nhưng theo ta suy đoán, phạm nhân bị nhốt trong nhà tù Tide ít nhất phải hơn năm ngàn người. Trừ đi số ít người có biện pháp sống sót trong biển, hoặc là có thể bơi qua Thái Bình Dương, hơn 90 % tù phạm đã chết trong cuộc vượt ngục này.

Lần này mặc dù người không tham gia trò chơi, nhưng ta cũng không thắng. Sự xuất hiện của Javiton Howl đã làm rối loạn kế hoạch, ta chỉ có thể gắng sức vẫn hồi tổn thất. Ban đầu ta tự tin có thể bảo vệ hơn một nửa tù phạm, nhưng bây giờ... chỉ có thể nói trên đời này không có chữ “nếu”, cho nên mới thú vị như vậy.

Cũng may chúng ta đã thành công cứu được God Key, Blood Owl cũng đã

chính thức về đội. Chỉ là trong thời gian ngắn, những tổ chức phản kháng khác không được bổ sung nhân tài như ta mong đợi.

Vì vậy ta đã đưa Trường Anh và Time Servant đi, giết chết hai tên Thiên Vệ cấp Hung. Đây là đề cân bằng thực lực các bên một chút, giúp cho thủ lĩnh của các tổ chức phản kháng kia có không gian nhất định để mơ mộng, khiến trò chơi tương lai càng trở nên thú vị.

Ngoài ra, ta nghĩ ngày mai người nhất định sẽ hiến kế cho triều đình, bảo bọn họ toàn lực canh phòng các cứ điểm hải quân và bờ biển phía tây Châu Mỹ đại lục. Đây đúng là phán đoán và chỉ thị rất chính xác, nhưng ta khuyên người vẫn nên giữ im lặng.

Người cũng nên biết, bình quân mỗi tháng một lần tam hoàng huynh của người đều sẽ cầu hôn với Trường Anh, cũng chính là quý cô Alice. Nhìn vào hắn đã bị từ chối hơn năm mươi lần nhưng vẫn không bỏ cuộc, sau khi nhận được tin Trường Anh bị ta bắt làm tù binh, hắn nhất định sẽ nổi điên. Đây là cơ hội của người, Trà Tiên. Coi như ta đang dùng tính mạng của Time Servant và Trường Anh để uy hiếp người cũng được, hãy dùng trí tuệ của người và thời cơ lần này, trong vòng ba tháng khiến cho vị hoàng huynh kia của người lui ra khỏi hàng ngũ cạnh tranh thừa kế vương vị. Nếu như người làm được, ta sẽ thả một con tin hoàn hảo không tổn hại gì.

Cuối cùng nói một chút, không cần thử bắt giữ hoặc giết chết Dark Water, hắn tuyệt đối mạnh hơn lần trước người nhìn thấy, đề nghị người vẫn nên bảo trọng thân thể, sớm ngày khôi phục.

PS: không sai, ta quả thật không phải cấp Giấy, chẳng lẽ người có thể cắn ta sao?”

Trà Tiên đọc thư xong, mỗi chữ đều in vào trong đầu hắn, lại đối mặt với Dark Water nói:

- Đã vào được hoàng cung, chắc người cũng có thể đi ra?

Hắn không cảm giác được năng lượng trên người Dark Water, cho nên đưa ra phán đoán này.

Dark Water trả lời:

- À... dùng phòng vệ sinh một chút là được rồi.

Chẳng biết vì sao, Trà Tiên nghe được câu này lại cảm thấy buồn nôn:
- Ngươi có thể giúp ta chuyển một câu cho Thiên Nhất không?

Dark Water nói:

- Nếu như không thể, vì sao ta phải đứng đây chờ ngươi đọc thư xong?

Trà Tiên hừ lạnh một tiếng, nói:

- Chỉ cần một tháng là được rồi.

Hắn vừa nói vừa xé nát lá thư trong tay.

Chương 1 : Người hợp tác mới

Thiên Nhất búng tay mấy cái, Trường Anh nằm trên bàn thí nghiệm từ từ mở mắt.

Đây là lần đầu tiên nàng khôi phục ý thức trong một tuần.

- Quý cô Alice White.

Thiên Nhất hỏi:

- Bây giờ cô đã tỉnh táo chưa?

- Ngươi... là ngươi!

Trường Anh nhận ra Thiên Nhất.

- Đúng, đúng, là ta, bây giờ cô cảm thấy thế nào?

Thiên Nhất hỏi.

Trường Anh không trả lời, nàng cố sức muốn giãy khỏi bàn thí nghiệm khóa cứng, nhưng lại phát hiện mình không thể sử dụng năng lực, hơn nữa còn không cảm giác được năng lượng, căn bản không thể nào giãy thoát.

- Đừng phí sức nữa, chúng ta trúng độc rồi.

Giọng nói của Time Servant vang lên bên cạnh nàng:

- Cô có thể cảm giác một chút, tim đập, hô hấp, hệ thống tiêu hóa, sự trao đổi chất... toàn bộ đã dừng lại, chúng ta bây giờ không khác gì người chết.

Được Time Servant nhắc nhở, Trường Anh cũng đã chú ý tới, nàng nhìn chăm chăm vào Thiên Nhất hỏi:

- Ngươi đã làm gì ta?

- Không phải làm gì “cô”, mà là làm gì “các ngươi”.

Thiên Nhất nói:

- Đừng nói ra những lời khiến người khác dễ hiểu lầm.

Time Servant ở bên cạnh chen vào một câu:

- Nữ nhân ích kỷ tàn nhẫn.

- Người nói gì?

Trường Anh quay đầu sang, trừng mắt nhìn Time Servant bị cố định trên một bàn thí nghiệm khác.

- Đây là biết rõ còn hỏi, cho dù ta lặp lại một lần, cũng chỉ lãng phí nước miếng và thời gian của chúng ta. Cô cho rằng dùng giọng điệu đe dọa nói nhảm như vậy, ta sẽ không dám nói lần thứ hai sao?

Time Servant trả lời.

- Lúc này số chữ người nói ra đã gấp bốn lần câu vừa rồi... cứ dứt khoát lặp lại một lần không phải tốt hơn sao.

Thiên Nhất không nhin được nói.

Trường Anh không đếm xỉa đến Thiên Nhất, châm chọc Time Servant:

- Đã sớm nghe nói cục phó EAS là một kẻ bệnh thần kinh có tính cách khuyết tật, đúng là nghe danh không bằng gặp mặt.

- Hả... là nghe nói sao? Ta cho rằng dùng văn bản tài liệu làm căn cứ suy đoán, càng đáng tin hơn là nghe nói. Hồ sơ của cô cũng không phải ta chưa từng xem, năm nay ba mươi một rồi đúng không, cái tuổi mà ngay cả mấy tên bám đuôi cũng không còn hứng thú nữa. Qua vài năm nữa, e rằng sẽ phải thân cận với mấy lão già độc thân hơn bốn mươi lăm để giải quyết chung thân đại sự. Hơn nữa lúc gia nhập Thập Thiên Vệ cũng không đến cục tiến hành kiểm tra năng lực, trong tư liệu ghi cấp Cuồng là hình dung tính cách của cô đúng không.

Time Servant thản nhiên dùng giọng điệu sắc bén của hần chế giễu lại.

Cổ của Thiên Nhất cũng cứng ngắc, hiền như khúc gỗ quay mặt đi, dùng ánh mắt kính ngưỡng nhìn Time Servant. Thật không ngờ công phu miệng lưỡi của tên này lại lợi hại như thế, nói ra nhiều lời bị cấm, nếu là nữ nhân bình thường có lẽ đã phát khóc rồi.

Ai ngờ đây không phải là nữ nhân bình thường, Trường Anh chỉ khinh miệt liếc Time Servant một cái:

- Nghe lời người nói, giống như rất có kinh nghiệm làm kẻ bám đuôi, còn rất để ý đến tư liệu của với ta. Người không phải là loại biến thái, hề thấy hồ sơ của người đẹp là cất riêng trong máy tính đây chứ? Đương nhiên cho dù phải, ta cũng sẽ không kỳ thị người. Những kẻ giống như người, có tám

thành là thời trung học không nói chuyện với nữ sinh nào, bị giáo viên và bạn học xem là quái thai, dẫn đến tính cách vẩn vơ, cuối cùng biến thành lão già độc thân. Suy nghĩ một chút vẫn rất đáng đồng tình...
Dứt lời nàng còn cười mấy tiếng rất giả tạo.

Mồ hôi trên trán Thiên Nhất chảy xuống, thầm nghĩ: “Công phu chiến đấu và miệng lưỡi của hai người này đều ngang nhau, chắc có thể hủy diệt cả vũ trụ rồi.”

Time Servant đang chuẩn bị đáp lại mấy câu, Thiên Nhất thật sự nghe không nổi nữa:

- Hai người các ngươi có hiểu rõ tình hình hiện tại không? Có một chút cảm giác nguy cơ được không? Muốn cãi nhau thì đăng ký kết hôn đi! Ở chỗ này của ta ồn ào cái gì!

- Ngươi tên là Thiên Nhất đúng không? Ta cũng đã xem bài diễn văn khai mạc của ngươi rồi.

Lần này Trường Anh lại nhắm vào Thiên Nhất:

- Nói đến lại rất huênh hoang, nhưng ta thấy kết quả không được tốt như ngươi mong đợi. Ngươi cũng chỉ là một kẻ ảo tưởng thích nói khoác mà thôi, loại tổ chức phản kháng không có thực lực giống như các ngươi chỉ thích lòe thiên hạ, không tới nửa năm sẽ chẳng còn ai nhớ tới các ngươi.

Time Servant cũng nói tiếp:

- Ngươi đã không giết chúng ta, vậy là muốn bắt làm con tin đúng không. Nhưng ta phải nhắc nhở ngươi, ngươi làm như vậy chỉ lãng phí thời gian. Ta đã trở thành tội phạm truy nã của đế quốc, không có giá trị uy hiếp gì. Còn như nữ nhân này, ta thấy có tám thành là vì hiều làm gì đó nên mới được chọn vào Thập Thiên Vệ, đối với đế quốc cũng chỉ là quân cờ có thể tiện tay vứt bỏ. Thừa lúc cô ả ngu ngốc này còn chưa làm chúng ta phiền chết, cứ dứt khoát thả ra là được rồi.

Trên đầu Thiên Nhất cũng nổi lên gân xanh:

- Lại dám chỉ thị ta làm việc? Ha... ha ha... thật không nghĩ tới.

Hắn tức giận cười lên, quay đầu hét một tiếng:

- Lão Strange! Vào đây!

Mấy giây sau, bác sĩ quái dị Strange nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào phòng thí nghiệm:

- Ông chủ, có gì phân phó?

- Lần này lúc ông dùng thuốc làm thí nghiệm, có xuất hiện triệu chứng sau khi uống vào sẽ nói nhảm nhiều hơn hay không?

Thiên Nhất hỏi, câu này rõ ràng không phải muốn hỏi gì, mà là lời châm chọc nói cho hai người trên bàn thí nghiệm kia nghe.

Strange không cho ông chủ một chút mặt mũi nào, từ chối trả lời vấn đề nhảm nhí này:

- Người cứ nói mình muốn làm gì đi.

Thiên Nhất quay đầu lại, lần lượt nhìn hai người kia:

- Ta vốn định giải thích công dụng của thuốc với hai vị một chút, sau đó “mời” các người đến phòng giam đã chuẩn bị trước đó.

Hắn đột nhiên sầm mặt:

- Bây giờ ta đã thay đổi chủ ý rồi.

Thiên Nhất xoay người, dùng ngón cái chỉ vào phía sau hai người, nói với Strange:

- Nhốt vào chung một phòng giam, ném chìa khóa vào bồn cầu.

- Người muốn làm gì?

Trương Anh gất giọng.

Thiên Nhất cười lạnh trả lời:

- Các người thích nói chuyện như vậy, hai người ở cùng nhau bàn chuyện nhân sinh đi. Thuận tiện nói một chút, thuốc cương thi trong các người có thể khiến cho thân thể không ăn không uống, không ngủ không nghỉ, cũng không cần đi vệ sinh. Hai vị có đủ thời gian để từ từ cãi nhau, cãi cho đã ghiền, động thủ cũng được. Dù sao các người cũng không dùng được năng lực, hơn nữa sức khôi phục của thân thể gần như xác sống, cần xé thoải mái cũng không chết người được.

- Hừ...

Time Servant hừ lạnh một tiếng:

- Đây là phương thức hành hạ mà người nghĩ ra sao, cũng chỉ như vậy mà thôi, giả vờ căm tức là có thể ứng phó rồi.

- Có tin ta giúp người khôi phục công năng tiêu hóa rồi nhốt vào hay

không.

- Ta sai rồi.

- Rất tốt, bác sĩ, làm việc.

.....

Quận Long, Macao, một tuần sau sự kiện vượt ngục.

- Gambling Snake lại ra ngoài chơi rồi sao? Gần đây cả ngày đều không thấy bóng dáng của hắn.

Gunsmith một tay gối đầu, tay kia cầm nửa chiếc bánh nướng, rất buồn chán ngồi ở vị trí hạm trưởng tàu ngầm trò chuyện với Nguyên Soái.

- Hắn muốn tìm một sòng bạc do Thiên Minh không chế, cho nên mấy ngày nay vẫn luôn điều tra những chỗ khác nhau.

Nguyên Soái trả lời.

- Điều tra cái gì, không phải là đi vào chơi sao?

Gunsmith nói:

- Ấy? Đúng rồi! Biệt danh của tên này là Gambling Snake, hắn là rất biết đánh bạc đúng không? Mấy ngày nay sao không thấy hắn thắng mấy trăm vạn tiền mặt trở về?

- Nếu người dám dùng kỹ thuật thắng mấy trăm vạn trong sòng bạc, vậy khi người muốn rời đi, sẽ có mấy tên bảo vệ đầu trọc hình thê tương tự như Blood Owl mời người đến phòng tối, hỏi rất nhiều vấn đề.

Nguyên Soái nói tiếp.

- Vậy... cứ nói là may mắn không được sao? Trừ khi nắm được chứng cứ rõ ràng, nếu không bọn họ có thể làm gì?

Gunsmith nói.

- Bọn họ có thể đưa tên của người vào một danh sách đen chung, từ nay những sòng bạc hợp pháp trên toàn thế giới đều sẽ từ chối cho người vào. Thuật Sĩ ở một bên nhìn màn hình đầy mã hoá, thản nhiên chen vào một câu.

- Làm sao người biết?

- Mấy năm trước có một lần vào ta sòng bạc chơi bài cào, dựa vào tính bài thắng rất nhiều, sau đó bị một đám bảo vệ đầu trọc bắt vào trong phòng tối đánh một trận. May mà ta chết cũng không thừa nhận mình có thể dựa vào trí nhớ tính sáu bộ bài, bọn họ mới xem ta là một kẻ may mắn bình thường thả ra, không điều tra kỹ thân phận của ta.

Thuật Sĩ trả lời:

- Hôm sau thì ta biết chuyện về danh sách đen.

- Hôm sau ngươi lại tới một sòng bạc khác?

- Không, ta hack vào hệ thống của bọn họ, chuyển tất cả tiền của sòng bạc này vào một tài khoản phi pháp dưới tên ta đã bị đương cục tra được, tiền lập tức bị đóng băng. Tóm lại, lúc làm chuyện này ta đã phát hiện sự tồn tại của danh sách đen.

Lúc bọn họ đang trò chuyện, Cố Vấn bỗng đi vào phòng chỉ huy:

- Thiên Nhất ở đâu vậy? Trong cửa hàng sách không có ai.

- Ngươi xem mình là cấp trên của chúng ta, sau khi đi vào rất tự nhiên không cần chào hỏi đúng không?

Nguyên Soái hỏi.

- Đương nhiên không phải, tổ chức chúng ta không tồn tại cấp bậc trên dưới gì. Ta không chào hỏi, chỉ là cảm thấy tình hữu nghị giữa chúng ta đã phát triển đến mức có thể chế giễu, khinh bỉ, thô tục với nhau rồi.

Cố Vấn đáp:

- Cho nên... tên lùn chết tiệt, mau nói cho ta biết Thiên Nhất ở đâu?

Nguyên Soái trả lời:

- Trong không gian con của phòng thí nghiệm, thẳng mặt mốc ngươi.

- À.

Cố Vấn đáp một câu:

- Đúng rồi, giới thiệu với các vị một chút.

Lúc này phía sau hẳn có một cô gái đi tới, khoảng hơn hai mươi tuổi, nhìn qua có vẻ lớn hơn Cố Vấn một chút:

- Vị này là chị của ta, Cố Lăng. Chị, đây là một đám tay mơ, không cần giới thiệu từng người làm gì.

Cố Vấn nói rất nhanh, giọng điệu hời hợt, nhưng nhưng lại dần tới phản ứng rất lớn.

- Ai là tay mơ!

Gunsmith ném miếng bánh nướng còn dư về phía Cố Vấn, chuẩn xác đập vào mặt đối phương. Mảnh vụn của bánh rơi vào trong mắt Cố Vấn, khiến tên này kêu lên một tiếng, ôm mặt ngã xuống.

Cùng lúc đó, trên màn hình lớn của tàu ngầm xuất hiện một hàng chữ: “Xin chào, tôi tên là Phillip Nord, cô có thể gọi tôi là Phillip, :D.”

- Cô ta đứng sau lưng người không tới mười mét, người đánh chữ cái rầm gì!

Nguyên Soái quát lên với Thuật Sĩ, ngay cả hắn cũng cảm thấy rất mất mặt.

“Chuyện đó... chung quy cảm thấy ánh mắt tiếp xúc sẽ kỳ kỳ... xD” - Lại một hàng chữ xuất hiện trên màn hình lớn.

Nguyên Soái thật muốn đi qua bóp chết Thuật Sĩ, hắn đành phải chuyển đề tài, nói với Cố Vấn:

- Cô tới tìm ông chủ có chuyện gì không?

- Nói một số chuyện có liên quan đến hợp tác.

Cố Vấn trả lời, giọng nói của nàng lộ ra cảm giác lạnh giá, giọng điệu rất đúng mực:

- Ba vị là Thuật Sĩ, Gunsmith và Nguyên Soái đúng không, ngưỡng mộ đã lâu. Đứa em trai không nên thân này của ta còn phải nhờ các vị chiếu cố.

Thuật Sĩ vừa gõ vào bàn phím “đây là chuyện đương nhiên”, còn chưa kịp phát lên, Nguyên Soái đã đi đến bên cạnh hắn, lấy ra một món đồ chơi nhìn giống như súng, chĩa vào cổ Thuật Sĩ:

- Nếu như người muốn viết cái gì đó lên màn hình kia, vậy thì hãy viết “tên ngiệp máy tính như ta đời này xem như vô vọng rồi”.

Chương 2 : Giao dịch bị động

Cố Vấn đi trước dẫn đường, đưa chị gái của hắn trở lại cửa hàng sách trong tàu ngầm. Khi bọn họ đến đây lần thứ hai, Thiên Nhất đã đi ra khỏi không gian con.

Hắn vẫn như trước ngồi sau bàn làm việc, nhìn chăm chú vào bình ca phê bên trái đang được làm nóng, xuất thần suy nghĩ chuyện gì.

Cửa bị đẩy ra, Cố Vấn đi vào trước:

- À, hắn ra rồi.

Thiên Nhất nghe ra hắn không phải nói chuyện với mình, liền ngẩng đầu liếc mắt một cái, lập tức nhìn thấy phía sau Cố Vấn còn có một cô gái. Nàng khoảng hai mươi lăm tuổi, tóc dài ngang vai, trang điểm rất nhạt, lựa chọn kiểu tóc lộ trán, xem ra rất tự tin vào dung mạo của mình. Màu da của nàng nhợt nhạt khác thường, điểm này lại giống hệt Cố Vấn, xem ra là do di truyền.

Vừa nhìn qua, Thiên Nhất dĩ nhiên không thể đoán được hai người là chị em. Trước tiên hắn thử suy đoán thân phận của cô gái kia, gương mặt chưa từng nhìn thấy, ánh mắt lạnh như băng, từ phương thức vận hành năng lượng xem ra ít nhất là cường giả cấp Hung, lại do Cố Vấn dẫn vào...

- Vị này chắc là tổng tài của Ngân Ảnh (Silver Shadow) đúng không, đưa đại nhân vật như vậy tới mà không thương lượng trước một chút sao? Thiên Nhất vừa mở miệng liền nói.

Cố Vấn trả lời:

- Chị ta đột nhiên nói muốn gặp người, ta bèn dẫn chị ta tới.

- Người phải có lập trường một chút chứ? Nói thế nào người cũng là quân sư của Nghịch Thập Tự.

Khác với bề ngoài, khi nói như vậy giọng điệu của Thiên Nhất lại không giống như quan tâm lắm.

- Cổ Lăng.

Lúc này Cổ Lăng đã đi đến trước bàn Thiên Nhất, nói thẳng ra tên của mình, đồng thời đưa tay phải ra.

- À... thì ra là vậy.

Thiên Nhất dường như hiểu được chuyện gì, lễ độ nắm lấy tay đối phương, mỉm cười nói:

- Xin chào, Thiên Nhất, Thiên trong thiên hạ...

- Nhất trong đệ nhất, ta biết.

Cổ Lăng tiếp lời hẳn:

- Ta đã xem truyền hình trực tiếp một tuần trước.

- À... kết quả của tiết mục kia không được thành công cho lắm nhỉ.

Thiên Nhất vừa nói vừa nghiêng người, lộ đầu ra hỏi Cổ Vấn:

- Là chị ruột à?

- Nói nhảm, chẳng lẽ là nhật tới sao?

Cổ Vấn cũng đi đến, khiêng chiếc ghế mà mình thường ngồi cho Cổ Lăng.

Thiên Nhất ngồi thẳng bắt đầu nói chuyện, đây là điều rất hiếm thấy:

- Vậy... chị gái.

- Người không cần gọi ta như vậy.

Cổ Lăng nói.

- À, vậy... Tiểu Lăng.

- Chiếm tiện nghi của ai thế?

Cổ Vấn lại nhảy ra trước mặt chị hẳn.

- Người lớn đang nói chuyện người chen vào cái gì, cút sang một bên uống nước rau củ của người đi.

Thiên Nhất trả lời.

- Tiểu Lăng thì Tiểu Lăng, tên chỉ là để cho người ta gọi mà thôi.

Giọng điệu của Cổ Lăng vẫn lạnh như băng:

- Trước đó... tay của người có thể buông ra không?

Thiên Nhất nghe vậy, liền kết thúc cuộc bắt tay gần một phút này, về mặt lại chẳng hề lúng túng:

- Sự xuất hiện của cô đã giải thích rất nhiều vấn đề.

- Người muốn ám chỉ, ta dựa vào quan hệ với em trai lấy được tin tức về Nghịch Thập Tự?
Cô Lăng trả lời rất nhanh.

- Không, hắn muốn nói, trên di truyền học, sự xuất hiện của chị đã giải thích tại sao loại căn bã như em bề ngoài xem như không tệ.
Cố Vấn nói với Cô Lăng.

- Tên căn bã người phản ứng nhanh thật đấy.
Thiên Nhất đứng dậy, đi sang bên cạnh cầm bình cà phê và hai chiếc ly tới.

- Thấy không, em đã nói rồi, giao lưu với loại người này chỉ sẽ hạ thấp trình độ của chị, vẫn nên trở về thôi.
Cố Vấn lại nói.

- Chẳng phải ông chủ của các người rất biết nói chuyện sao? Đã nịnh hót ta, lại chế giễu người.
Cô Lăng nói:

- Hơn nữa, hắn vẫn chưa nói gì cả, là chính người giành nói ra.

- Bởi vì đưa em trai này của cô quá thông minh, nếu không thể tránh khỏi bị chế giễu, hắn tình nguyện giành trước người khác nói ra lời chế giễu.
Thiên Nhất ngồi trở lại ghế sofa:

- Từ góc độ tâm lý học mà nói, loại hành vi này có thể dùng một thuật ngữ rất chuyên nghiệp để hình dung... không có tự trọng.

- Người đọc tâm lý học của nước nào thế? Đây là kết luận rút ra sau khi đọc tự truyện của người à!
Cố Vấn quát lên.

- Được rồi, trò đùa dừng ở đây, kế tiếp hãy nói đến chuyện chính.
Thiên Nhất cầm bình cà phê lên:
- Muốn uống cà phê không?

- Đừng uống đồ của hắn, càng không nên ăn. Nếu hắn hỏi chị có muốn ném một chút món ăn dân dã hay không, thực ra là ám chỉ chuột chết và sinh vật

không rõ trong ngăn kéo bên tay phải hần. Tóm lại hần miễn phí cung cấp cho chị bất kỳ thứ gì, chị đều không nên nhận.

Cố Vấn nhanh chóng nói xong, lại uống một ngụm nước cà chua tự mình chuẩn bị.

Cố Lăng chỉ đơn giản trả lời Thiên Nhất hai chữ:

- Không cần.

- Được rồi.

Thiên Nhất rót cho mình một ly:

- Ngân Ảnh đúng là tổ chức rất có thực lực, hơn nữa lập trường của các người thuộc về trung lập. Nếu cô muốn hợp tác với Nghịch Thập Tự, ta rất hoan nghênh...

- Người hiểu lắm chuyện gì thì phải, Thiên Nhất.

Cố Lăng ngắt lời:

- Ta không phải muốn xin người cho Ngân Ảnh gia nhập. Lần này ta tới là muốn cân nhắc một chút, Nghịch Thập Tự có tư cách bàn chuyện hợp tác với tổ chức của ta hay không.

- Ha...

Thiên Nhất cười:

- Như vậy, về tố chất của chúng ta, cô hỏi Cố Vấn một chút không phải biết rồi sao?

- Trăm nghe không bằng một thấy.

Cố Lăng trả lời đầy ẩn ý.

- Được rồi, được rồi, bây giờ cô cũng đã gặp đương gia ta đây rồi, có vấn đề gì thì cứ trực tiếp đề xuất.

Thiên Nhất bùng cả phê lên, dáng vẻ như chẳng hề quan tâm.

- Người kết hôn rồi à?

“Phụt!”

“Phụt!”

Thiên Nhất và Cố Vấn đồng thời phun ra thứ đang uống, có điều hai người đều không dám quay mặt về phía quý cô.

- Chuyện này có liên quan đến việc hợp tác giữa Nghịch Thập Tự và Ngân Ảnh sao?

Thiên Nhất vừa ho vừa nói.

- Có.

Cố Lăng bình tĩnh trả lời.

- Thế nào? Cô muốn thông gia với ta?

- Đừng mơ.

- À... hiểu rồi.

Thiên Nhất lau lau vết cà phê trên y phục, một lần nữa ngồi ngay ngắn:

- Yên tâm, đừng nói là không có, cho dù có ta cũng sẽ không bị tư tưởng của nữ nhân chi phối, rủ rỉ bên tai gì đó...

- Tại sao không kết hôn?

Cố Lăng một lần nữa dùng giọng điệu lạnh như băng, hỏi vấn đề khiến người ta khó hiểu.

Thiên Nhất ngó người khoảng năm giây:

- Chuyện này lại có liên quan gì đến việc hợp tác của tổ chức sao?

- Ta chú ý tới trong tổ chức của ngươi hình như đều là thành viên nam.

Cố Lăng nói:

- Dù sao em trai cũng làm việc ở chỗ này của ngươi, cho nên nếu ngươi là...

Ý tứ của nàng rất rõ ràng, hoài nghi Thiên Nhất là đồng tính.

- Chị... đừng như vậy...

Cố Vấn cảm thấy rất mất mặt, hơn nữa hần đoán Thiên Nhất sắp nổi nóng rồi. Đừng thấy tên kia bình thường đáng vẻ điên điên khùng khùng, cao thâm khó lường, nếu chọc giận sẽ khiến cho tính lưu manh của hần bộc phát.

- Phù...

Thiên Nhất hít thở sâu một chút, uống một ngụm cà phê an ủi, sau đó điều chỉnh sắc mặt, cố gắng bình tĩnh trả lời:

- Kẻ hèn này bình thường tính tình chây lười, tùy tiện, khiến cho trong nhà

thanh bản, trong chén không lương. Thường nói nghèo thì chỉ lo thân mình, giàu thì thê thiếp bầy đàn, cho nên chưa thành hôn.

Hắn dừng một chút rồi nói:

- Giải thích như vậy, ngài có hài lòng không?

- Không có sức thuyết phục, thà người nói rằng do tính cách có lẽ còn đáng tin hơn.

Cố Lăng thản nhiên đáp một câu như vậy.

- Có gan thì cô đưa tay qua lần nữa xem!

Thiên Nhất thẹn quá hóa giận, để ly cà phê xuống, giống như chuẩn bị trở mặt.

Cố Vấn nói:

- Ta cảm thấy hai người nên nói chuyện riêng đi, ta đi tìm một góc uống nước rau củ của ta.

Dứt lời hắn liền xoay người đi ra ngoài, chắc là thực sự không nhìn nổi nữa.

Đợi hắn rời khỏi, Thiên Nhất lại khôi phục vẻ mặt ủ rũ thường ngày:

- Được rồi, hắn đã đi xa rồi, ngừng gây sự ở đây đi, có thể nói mấy lời khó nghe rồi.

Cố Lăng trả lời:

- Blood Owl, Gambling Snake, bao gồm cả Kỵ Sĩ Bóng Đêm, những cái tên này vốn đều nằm trong danh sách kẻ địch của Ngân Ảnh. Nhưng một tên thì vào tù, một tên được người che chở, còn một tên vẫn luôn hành tung bất định. Cho nên ta tạm thời gác lại chuyện xử lý bọn họ, nhưng gác lại cũng không có nghĩa là không truy cứu nữa, Ngân Ảnh có đầy đủ lý do để truy sát bọn họ.

- À... cô muốn bàn điều kiện đúng không? Nếu Ngân Ảnh muốn ta bồi thường tổn thất về nhân sự và kinh tế do ba người này gây ra, có lẽ là rất khó khăn. Chỉ riêng “quỹ bảo thù” dính dáng đến Gambling Snake, chính là toàn bộ tài sản của một tên đại quý tộc tài phiệt sau khi chết. Chắc cô cũng biết, trên sổ sách ta còn thiếu em trai cô mấy chục vạn...

- Ta không cần tiền.

Cố Lăng nói.

- Vậy là muốn người rồi?

Thiên Nhất nói:

- Nếu là ta thì không sao, cô muốn thế nào cứ nói...

- Ta cho rằng chúng ta đã nhảy qua giai đoạn “gây sự” rồi.

- Xin lỗi, nhìn cô cứ luôn lạnh lùng như vậy cảm thấy hơi khó chịu.

Cố Lăng nói tiếp chuyện vừa rồi:

- Đòi tiền người thì quá tầm thường, nhưng Nghịch Thập Tự các người thiếu nợ Ngân Ảnh thì phải trả, cho nên ta muốn đồ vật.

- Muốn cái gì? Cùng lắm thì cho cô chiếc tàu ngầm này cũng được.

- Không cần cho ta vũ khí hoặc công nghệ, Tiểu Vân có thể trực tiếp lấy từ chỗ người.

- Cuộc đối thoại này thật khiến ta càng lúc càng khó chịu...

Thiên Nhất lại uống một ngụm cà phê.

- Ta muốn tác phẩm nghệ thuật.

- Hà... nữ nhân.

Thiên Nhất gật gù, khoe miệng nở nụ cười kỳ dị.

- Vẻ mặt khinh miệt đó của người là sao?

- Không có gì.

Thiên Nhất vội vàng tránh khỏi chủ đề nguy hiểm này:

- Từ lời nói vừa rồi của cô mà phân tích, thứ cô muốn chắc hẳn dùng tiền không thể mua được, cô muốn ta đi trộm đúng không?

Hắn rất khoa trương nói:

- Hà... nói đi, muốn gì, thứ gì cũng được.

- Sao trên trời người cũng hái cho ta sao?

Cố Lăng hỏi.

- Ừ, hái cho cô.

Lời của đôi phương nghe có vẻ khác thường, nhưng Thiên Nhất vẫn dám trả lời như vậy.

- Rất tốt, ta cho ngươi một tháng, hãy giao “Pandora đỏ” cho ta.

Cố Lăng nói:

- Nếu như ngươi có thể làm được, sau này Ngân Ảnh sẽ là đồng minh chân thành của Nghịch Thập Tự.

- Nếu như không thể, Cố Vấn sẽ tận lực địa cuốn sạch khoa học, quan hệ, tài sản... của Nghịch Thập Tự, để bồi thường tổn thất của Ngân Ảnh, đúng không?

Thiên Nhất cười hỏi.

Cố Lăng không trả lời, chỉ đứng lên đi ra ngoài:

- Đây là kiểm tra của ta đối với ngươi, ngươi cũng đã từng làm công việc “tư vấn phạm tội”, vậy thì đi “trộm” cho ta xem. Không được dùng vũ lực hoặc năng lực để cướp đoạt, cũng không được dùng “quyền sách nội tâm” của ngươi, xem ngươi còn có thể làm ra vẻ nắm chắc tất cả hay không.

Thiên Nhất cuối cùng nhìn bóng lưng Cố Lăng một cái, uống một hơi cạn sạch cà phê:

- Vậy thì cô cứ lau mắt mà đợi đi.

Chương 3 : Tu hành

Một sông bạc ngăm, trong một căn phòng nhỏ ánh đèn lò mờ.

Gambling Snake bị còng ngược tay trên một chiếc ghế. Một gã đàn ông mặc áo ba lỗ màu đen, vóc người giống như huấn luyện viên thể dục đang vung nắm tay, đánh vào mặt và bụng của Gambling Snake.

Sau khi đánh vài quyền hấn sẽ dừng lại, vẩy vẩy tay, điều chỉnh vài gạt bọc tay một chút.

Mà nhân lúc này, một gã cao lớn mặc âu phục phụ trách tra hỏi sẽ nắm tóc Gambling Snake, lặp lại cùng một vấn đề:

- Nói, ngươi đã làm thế nào? Gian lận ra sao?

Xương mày, mũi, lợi đều bị đánh ra máu, trên âu phục và áo sơ mi của Gambling Snake đã đầy vết máu, nhưng ánh mắt và biểu tình của hấn vẫn lộ ra vẻ lãnh khốc và bình tĩnh.

Cuộc thẩm vấn đã kéo dài hơn một giờ, hai gã mặc âu phục và gã đánh đập kia đi ra chỗ xa, thấp giọng nói chuyện:

- Chết tiệt, nửa chữ cũng không nói, hấn bị câm sao?

- Chắc chắn không phải.

- Vậy hấn đúng là xương và miệng đều cứng như nhau, chúng ta cũng không thể làm quá mức, phải thế nào đây?

- Nếu không cứ đưa vào cục cảnh sát cho xong, ta thấy ID của hấn có tám thành là giả.

- Không... người này... ta thấy không bằng như vậy, gọi ngài Darwin qua xem một chút.

- Phải làm phiền đến ngài ấy sao?

- Đúng vậy, ta sẽ đi gọi, các người hãy trông chừng tên này.

Bọn họ cho rằng đứng cách khá xa, tiếng nói chuyện lại thấp, đối phương sẽ không nghe thấy. Thực ra mỗi chữ trong lời nói đều bị Gambling Snake nghe được rõ ràng, mặc dù sắc mặt của hắn không thay đổi, nhưng trong lòng hiểu rõ mục đích cơ bản đã thành công.

Không đến mười phút, gã cao lớn mặc âu phục kia đã trở lại. Phía sau hắn có một người đàn ông chừng bốn mươi tuổi, tướng mạo rất bình thường, ăn mặc cũng bình thường, mọi mặt đều thuộc kiểu người ném vào đám đông sẽ không bị chú ý.

Nhưng trong khoảnh khắc ánh mắt Gambling Snake tiếp xúc với hắn, liền biết máu dính trên tay gã đàn ông này chưa chắc đã ít hơn mình.

- Các người ra ngoài hết đi.

Darwin cũng chỉ nhìn Gambling Snake một cái, lập tức đưa ra kết luận, ba tên thủ hạ kia có ở lại cũng vô dụng, nếu thật sự động thủ bọn họ chỉ làm vướng chân.

Đợi ba người rời khỏi phòng, Darwin chậm rãi đi đến trước mặt Gambling Snake:

- Có cần ta giúp người tháo còng không?

Còng tay sau lưng Gambling Snake bỗng rơi xuống đất, hai tay của hắn rất bình ổn đặt trước người, hoàn toàn không giống như vừa bị đánh:

- Cách đãi khách của sòng bạc các người khá thô lỗ.

- Khiến người cảm thấy không vui, ta rất xin lỗi.

Darwin nói:

- Không biết tôn tính của các hạ...

- Người tên là Darwin đúng không?

Gambling Snake rất không lễ độ ngắt lời đối phương.

- Thế nào, trước đây chúng ta từng quen biết sao?

- Người hãy nói với cấp trên của người, Gambling Snake muốn gặp người phụ trách ở Macao này, bảo hắn nhanh chóng sắp xếp thời gian. Nếu như

cấp trên của ngươi không đủ quyền hạn, vậy ngươi hãy bảo hắn đi tìm cấp cao hơn, trong số cao tầng sẽ có người biết tên ta.
Gambling Snake nói xong liền đứng dậy muốn rời khỏi.

- Chờ đã.

Darwin nói:

- Cho dù ta làm theo lời một kẻ lai lịch bất minh như ngươi, vậy ta phải đến nơi nào tìm ngươi?

- Ta sẽ lại tới tìm ngươi.

- Hừ... chỉ báo danh hiệu mà muốn rời đi sao? Nếu là thám tử của HL muốn gài bẫy ta...

Nửa câu sau của Darwin lại bị nghẹn vào, bởi vì một cái giũa móng tay đã gác lên cổ họng, trong nháy mắt Gambling Snake đã xuất hiện sau người hắn:

- Thầy giáo của ngươi không dạy ngươi, cho dù đi đến đâu, cho dù ngươi không mặc gì, ít nhất phải bảo đảm trong vòng năm mét có một vũ khí giết được người, trở tay là có thể lấy được.

Cổ của Darwin không dám cử động chút nào, hắn tròn to mắt, trong lòng cả kinh: “Chẳng lẽ người này là bậc thầy thích khách?”

- Ta hiểu rồi, ta sẽ giúp ngươi chuyển lời cho cấp trên.

Sau khi Darwin trả lời, cái giũa kia cũng biến mất khỏi cổ hắn. Gambling Snake giống như một bóng ma, không phát ra tiếng lui về phía sau một bước, hòa làm một thể với bóng tối.

Không có tiếng mở đóng cửa, không có tiếng bước chân, ngay cả tiếng hít thở cũng chỉ có thể nghe được của chính Darwin.

Đứng như vậy suốt một phút, Darwin mới dám quay đầu, lúc này trong phòng chỉ còn lại một mình hắn.

Xét về cấp bậc năng lực, có lẽ hắn không thấp hơn Gambling Snake, nhưng trong khoảnh khắc vừa rồi, tim của Darwin gần như ngừng đập, hắn cảm thấy sinh mệnh bị nắm giữ trong tay người khác, tiện tay là có thể nghiền nát. Giao thủ ngắn ngủi như vậy, giống như áo khoác của tử thần khẽ vuốt

qua cổ họng mình. Thân là một tên thích khách, đẳng cấp của hắn thật sự kém quá xa.

.....

Trong không gian con, bình nguyên hư cấu.

Blood Owl và God Key hóa thành hai ảo ảnh đan xen va chạm, lúc quyền cước giao đấu, lực xung kích bộc phát tạo nên những tiếng vang nặng nề giữa không trung.

- Nay, cứ đánh tiếp như vậy, có thể lan đến chỗ chúng ta không.
Tả Đạo ngồi xồm ở phía xa, vừa nhìn vừa nói với Diêm Không.

- Ha ha... cho nên người mới ngồi xồm chứ không ngồi bệt?
Diêm Không cười nói.

Tả Đạo trả lời:

- Thế nào? Ta ngại đất bẩn không được à?

- Bọn họ đều không dùng hết toàn lực, ở nơi này “tội ác” mà Blood Owl nhận được không nhiều, mà God Key cũng không dùng năng lực. Bọn họ chỉ dùng năng lượng giao đấu, huấn luyện kỹ xảo chiến đấu cường hóa đơn giản, chứ không phải kỹ thuật liều mạng đánh giết.

Diêm Không nói:

- Động tác của bọn họ nhìn giống như rất nhanh rất mạnh, nhưng thực ra là dùng nhiều thành quen, thu phát tự nhiên, sẽ không ngộ thương đến đây.

- Nếu vậy... rốt cuộc ông muốn cho ta xem cái gì?

Tả Đạo hỏi.

- Đương nhiên là để người học tập, đây chính là ý của ông chủ các người.

Diêm Không trả lời:

- Trong vòng một năm giúp người tăng đến cấp Cường, đây là yêu cầu thấp nhất của hắn.

Tả Đạo nghe ra ẩn ý trong lời nói này:

- Muốn làm gì? Chẳng lẽ sau này muốn phái ta ra ngoài đánh đánh giết giết sao?

Diêm Không cười nói:

- Có câu “tài nghệ cao thì không có áp lực”, chẳng lẽ có người ngại thực lực của mình quá mạnh sao?

Ánh mắt của lão lại trở về trận chiến giữa Blood Owl và God Key:

- Lúc ta ở cái tuổi này của ngươi, đầu óc đều là làm thế nào trèo lên cấp bậc cao hơn, khao khát lực lượng rất khẩn thiết giống như khao khát hít thở vậy, do đó mới có thể đạt đến cấp Cường. Còn ngươi tận mắt nhìn thấy những người mạnh mẽ hơn mình rất nhiều, nhưng lại chẳng hề có lòng cạnh tranh, như vậy không được tốt lắm.

- Thân là nam nhân, cho dù không có thứ gì phải bảo vệ, chỉ đơn thuần là bảo vệ mình, cũng nên cố gắng mạnh mẽ hơn.

Tả Đạo trả lời:

- Ông nói như vậy nghe còn có lý một chút. Dựa theo mức độ làm loạn của ông chủ chúng ta, sau này có thể sẽ gặp phải rất nhiều kẻ giống như quái vật. Nếu ta cũng có thực lực cấp Cường, ít nhất xác suất sinh tồn sẽ tăng thêm một chút.

- Ha ha ha... thiên tư của ngươi không tệ, chỉ là không có lòng cầu tiến.

Diêm Không quay lại chủ đề:

- Thấy rõ rồi chứ, hai người mà ngươi nhìn thấy hiện giờ, chính là cao thủ đã phát huy kỹ xảo chiến đấu đến cực hạn. Mỗi động tác của bọn họ đều có ý nghĩa, mỗi phản ứng trong nháy mắt đều thể hiện kinh nghiệm thực chiến xuất sắc. Ngươi phải cố gắng ghi nhớ, nghiêm túc suy nghĩ...

Chương 4 : Hội nghị

Khi Gambling Snake trở lại tàu ngầm, vừa lúc gặp phải Strange trong hành lang. Strange chào hỏi sau đó nói:

- Trở lại rất đúng lúc, ông chủ triệu tập hội nghị, bảo toàn thể nhân viên đến phòng chỉ huy đợi lệnh.

Gambling Snake đáp một tiếng, kề vai với Strange đi về phía trước.

Strange chỉ chỉ vào vết máu trên y phục Gambling Snake:

- Thương thế nghiêm trọng à? Có cần ta xem thử không?

Gambling Snake lắc đầu:

- Rách da một chút thôi.

Đối với hắn thì tổn thương mức độ này không tính là tra khảo gì.

Hai người đi thẳng đến phòng chỉ huy, khi bọn họ mở cửa điện tử bước vào, các thành viên của Nghịch Thập Tự xem như đã tới đông đủ.

Thiên Nhất thấy mọi người đều đã có mặt, liền nói:

- Có mấy chuyện muốn tuyên bố một chút.

Hắn lấy một tờ giấy từ trong túi áo, mở ra nói:

- Đây là một bức phác họa vừa rồi ta đã bớt thời giờ vẽ ra, những ai chưa từng thấy cô ta thì dùng tranh nhận biết một chút. Đây là Cố Lăng, chị của Cố Vấn, tổng tài của Ngân Ảnh.

Sau khi giới thiệu xong, hắn lại cẩn thận gấp tờ giấy bỏ vào trong túi.

- Ngươi lại còn biết vẽ, thật không nhìn ra.

Cố Vấn nói.

Thiên Nhất nói:

- Tài nghệ làm giả tác phẩm nghệ thuật của ta cao siêu đến mức hóa thành

chất lỏng có thể lấp đầy cả hẻm núi lớn Colorado. Vẽ phác họa chẳng là gì cả, ngày khác giúp chị người vẽ tranh sơn dầu, điêu khắc gì đó, cũng chỉ cần nhấc tay mà thôi.

- Ai lại cần nhiều tranh và tượng của mình như vậy, đặt ở trong nhà không phải giống tự sướng sao?
Cố Vấn trả lời.

- Vậy đặt ở chỗ ta là được.

- Người làm vậy là có ý gì...

Thiên Nhất chuyển đề tài:

- Được rồi, chúng ta bắt đầu nói việc chính. Bởi vì chị của Cố Vấn và ta đã đạt thành một hiệp nghị, cho nên ta phải tạm thời rời khỏi tổ chức một thời gian, đi nghỉ phép. Khi ta trở lại, Nghịch Thập Tự và Ngân Ảnh có lẽ sẽ kết thành đồng minh vững chắc.

- Hiểu rồi, người muốn đi hưởng tuần trăng mật với chị hử.
Blood Owl cười nói.

- Người làm thế nào phân tích ra?
Cố Vấn cũng ngạc nhiên.

- Đạt thành một hiệp nghị không phải đi đăng ký kết hôn sao? Sau đó chính là nghỉ phép.
Blood Owl trả lời.

- Có thể phương thức biểu đạt của ta gây nên một chút hiểu lầm, “nghỉ phép” mà ta nói là ám chỉ đi hoàn thành một chuyện. Nữ nhân kia nghĩ rằng đã giao cho ta một vấn đề khó khăn, nhưng đối với ta thì việc này cũng dễ như chơi đùa mà thôi.

Thiên Nhất giải thích:

- Tóm lại, trong khoảng thời gian ta không có mặt thì đừng đi tìm ta, nếu xảy ra chuyện lớn thì cứ tìm Cố Vấn. Trước khi ta trở lại, các vị có thể tự do hành động, tiếp tục nghiên cứu dang dở, hoặc là thảo luận với những tổ chức liên quan vv, các người tự quyết định đi.

Blood Owl cười lạnh nói:

- Đây hết mọi chuyện cho em vợ, còn mình và nàng đi vui vẻ đúng không.

- Người đừng tưởng rằng sức chiến đấu mạnh thì có thể nói năng lung tung.
Cố Vấn quay sang nhìn Blood Owl hăm dọa.

- Ta quyết định từ nay về sau sẽ thường xuyên nhắc lại chủ đề anh rề này, để biểu đạt sự bất mãn của ta đối với loại người ủng hộ chủ đề vệ sinh như người.

Blood Owl nói:

- Có vẻ sẽ rất thú vị.

Bởi vì chuyện ở Venice, Blood Owl vẫn luôn muốn tìm cơ hội trả thù Cố Vấn. Nhưng hiện giờ hai người ở cùng một trận doanh, dùng vũ lực trả thù không được hay cho lắm, may mắn hôm nay Thiên Nhất lại mở cho hắn một lối đi.

- Cố Vấn, bớt thời giờ giúp ta chuyển lời cho chị người, lần này ta cũng không mang theo cửa hàng sách, sẽ hoàn thành công việc cô ta giao phó.
Thiên Nhất vừa đi ra ngoài vừa nói:

- Tả Đạo, làm một tờ giấy chứng nhận giả giúp ta, thuận tiện cho ta mượn một ít tiền mặt, ta muốn mua vé máy bay.

- Không có tiền, mượn Kế Toán đi.

Tả Đạo đã sớm nghe Cố Vấn phàn nàn chuyện tên này thiếu tiền không trả, nào còn bị mắc lừa.

Kế Toán bất mãn nói:

- Xem ta là ngân hàng à?

Kêu ca thì kêu ca, hắn và Tả Đạo vẫn ngoan ngoãn theo ông chủ ra ngoài.

.....

Ngày 10 tháng 6 năm 2101, Thiên Đô.

Khẩu Lâm Tai xách theo hồ lô của hắn, dáng vẻ giống như ma men đi dạo trên đường phố, theo hành lang trong tổng bộ HL đi tới phòng hội nghị.

Mở cửa điện tử bước vào, có bốn người đã ngồi ở bên trong, trong đó có ba người là quan viên triều đình, còn một người là trung tướng của tổng bộ HL, Cư Thắng.

Nhìn thấy vị Túy Tước này lão đảo đi vào, mấy tên quan viên đều lộ vẻ không thoải mái. Bắt bọn họ ngồi chờ ở đây lâu như vậy, có phải là quá kiêu ngạo hay không?

Thực ra đám quan lớn triều đình oán hận Khấu Lâm Tai đã lâu. Người này tuy xuất thân quý tộc có thân phận vương tộc, nhưng chưa từng thấy hắn qua lại thân thiết với đảng phái nào. Ai tới cửa dứt lốt, hắn sẽ giả bộ hồ đồ, thu lợi ích nhưng không làm việc, chỉ xem sự hiếu kính của người là thiếu tự trọng. Ai bị hắn gạt chân cũng không thoải mái gì, thường thường sẽ bị chửi mắng té tát.

Tóm lại tên này cả ngày điên điên khùng khùng, rất kỳ khó xử lý. Hắn không giống như chê tiền, nhưng lại không ăn hối lộ. Còn về nữ nhân, căn bản không ai dám đưa tặng, bởi vì ai cũng biết hắn trở thành như thế này là do mất vợ.

Cho nên vị Túy Tước đại nhân này cơ bản không có nhược điểm, muốn quật ngã hắn rất khó, mà hắn lại không tham gia đảng phái tranh đấu, không có cơ hội gặp tử địch, cũng không ai muốn phí công sức đi giải quyết một kẻ không có lập trường.

Lâu ngày chức vị của Khấu Lâm Tai lại dần dần lên cao. Người có lòng xem xét lý lịch của hắn và những vụ án do hắn phụ trách sẽ hiểu được, hắn nhìn giống như ưu khuyết điểm mỗi thứ một nửa, nhưng thực ra thành tích lại rất nổi bật. Những cái gọi là sai lầm kia, thường thường chỉ là “sơ ý” để cho loại nhân vật như Time Servant chạy trốn hay gì đó.

Dùng sự việc Time Servant làm ví dụ, nếu thật sự muốn truy cứu chuyện này, người phụ trách hiện trường lại không phải là hắn. Nếu người muốn xử lý Khấu Lâm Tai, có phải cũng nên xử lý cả trung tướng Carmen có mặt ở đó hay không? Lại nói nếu cục phó của EAS thật sự muốn chạy, ai có thể ngăn cản được? Còn về các loại hành vi của Time Servant, vẫn phải chờ bàn bạc, tạm thời không thể kết luận được.

Những sai lầm như vậy có một ít cũng không sao, quân hàm của Khấu Lâm Tai vẫn càng ngày càng lớn, đã lên đến chuẩn tướng. Các quan viên triều đình vẫn chán ghét và bó tay với hắn, nhưng muốn khiến cho hắn biến mất e rằng rất khó.

- Tước gia, hôm nay đến sớm vậy, vất vả rồi.

Cư Thắng cười nói, hắn xem như hiểu khá rõ về vị tước gia này. Khẩu Lâm Tai chỉ đến trễ hai mươi phút là đã nể mặt, nói lên nội dung của hội nghị này rất quan trọng.

- Vì nhân dân phục vụ!

Khẩu Lâm Tai ngồi xuống ghế giống như ngã nhào, khi nói đến chữ “phục” kia lại phun cả nước miếng vào mặt ba tên quan viên, cũng không biết có phải hắn đang cố ý chế giễu gì đó hay không.

Mấy vị đại nhân lấy khăn tay ra lau mắt kiếng, lau đầu trần:

- Chuyện đó... tước gia, báo cáo của ngài đâu... chắc sẽ không quên mang theo chứ.

Bọn họ thấy Khẩu Lâm Tai không mang theo văn kiện nào, chỉ cầm hồ lô rượu tới, còn cho rằng hắn đã quên mục đích tới đây rồi.

Ai ngờ đôi phương lại từ trong túi lấy ra một cái USB, đẩy tới trước mặt Cư Thắng:

- Cư tướng quân, giúp ta cắm... cắm một chút, tay ta hơi run.

Người đâu chỉ có tay run, nói chuyện cũng đang run kìa! Đám quan viên trong lòng kêu khổ, thật không biết hội nghị này sẽ kéo dài tới khi nào.

Cư Thắng lại giống như không quan tâm, cầm lấy USB, đi tới bên cạnh máy chủ của phòng hội nghị cắm vào. Tiếp đó hình ảnh được truyền đến hệ thống hình ảnh lập thể 3D chính giữa bàn hội nghị.

Khẩu Lâm Tai dùng đôi tay “run rẩy” của hắn mở màn hình máy tính trước mặt ra, sau đó nhanh chóng thao tác một phen trên bàn phím, bắt đầu giảng giải:

- Không bàn đến số lượng và thân phận của tù phạm vượt ngục, một tuần nay dữ liệu báo cáo lên vẫn luôn thay đổi, không biết được con số chính xác, càng không cần nói đến tra rõ thân phận của bọn họ.

- Hãy xem một chút tổn thất mà chúng ta có thể xác nhận... Về nhân sự mà nói, ta sẽ không điểm danh từng người chết nữa, dù sao trong tay các người đã có danh sách nhân viên tại chức ở nhà tù hiện nay. Ngoại trừ trưởng cai ngục Jefferson và trưởng bảo vệ Tây Ân, không còn người nào sống sót. Trong đó có một tên chuyên viên do Evolution phái tới, đến bây giờ vẫn

chết không thấy xác.

Theo Khẩu Lâm Tai giải thích, hình ảnh lập thể trên bàn hội nghị cũng biến đổi, hiện lên tư liệu liên quan ở từng góc độ.

- Hiện giờ hai người còn sống đang tiếp nhận thẩm vấn trong ban ngành mà ta không thể tiếp xúc được. Ta nghĩ các người còn biết rõ tình huống và khẩu cung của bọn họ hơn ta, cho nên ta không có gì để nói với các người.

- Ngoài ra, tàu ngầm của cứ điểm số một bị đánh chìm ba chiếc, danh sách quân sĩ trên tàu tử vong chắc các người cũng lấy được rồi. Đương nhiên tên của những hải quân này cũng không cần bàn, dù sao phương thức suy nghĩ vấn đề của chính trị gia và quân nhân vốn khác nhau. Đối với chính trị gia thì đó chỉ là một bản danh sách rất bình thường, trừ khi con số thương vong quá lớn hoặc có một số nhân vật quan trọng tử trận, nếu không cũng chẳng có gì đáng để ý.

- A hèm...

Cư Thăng hắng giọng một cái:

- Căn phòng này thật khô, khiến cổ họng của ta không thoải mái lắm, xấu hổ.

Khẩu Lâm Tai mượn thang xuống đài, quay trở lại chủ đề:

- Trong sự kiện lần này, tổn thất nhân lực nghiêm trọng nhất có lẽ là Thiên Vệ. Trong bảy Thiên Vệ xuất động có hai người chết, một người khác không rõ tung tích, còn lại bốn người chạy về, cũng bị đưa đến ban ngành mà ta không thể tiếp xúc, khẩu cung liên quan thì tự các người tìm kiếm đi.

- Ta muốn nói, Joseph Norland, tức Time Servant, hẳn là một người đáng tin cậy. Ta tin hắn xuất hiện ở nhà tù Tide vào sáng ngày 2 tháng 6 là để ngăn chặn cuộc vượt ngục xảy ra, hoặc là giảm bớt tổn thất. Về đoạn phim của Nghịch Thập Tự, hẳn cùng với đám tù phạm tấn công Javiton Howl, chuyện này hoàn toàn có thể giải thích, nếu đổi lại là ta...

- Chuyện này chúng tôi sẽ điều tra, tước gia, nếu như ngài có tin tức liên quan muốn cung cấp, có thể dùng văn bản báo cáo.

Một tên quan viên ngắt lời.

Một người khác nói:

- Nhưng theo phân tích của ngành tình báo, lần trước ở quận Tinh Nguyệt

Liên, sau sự việc Hình Thiên cướp đoạt thần vụ, Time Servant lại có thái độ không hợp tác, cùng với biểu hiện chạy trốn sau đó, lập trường của người này rất có vấn đề.

Tên quan viên thứ ba cũng bổ sung:

- Chỉ cần là nơi hấn xuất hiện thì lại có Thiên Vệ chết, hơn nữa thần vụ bị cướp, nhà tù Tide bị phá, hai chuyện này rõ ràng có liên hệ nhất định. Nếu nhóm thần vụ kia thuận lợi vận chuyển đến đảo Địa Ngục, chắc hẳn Jefferson sẽ có đầy đủ tài nguyên để khống chế cục diện. Chúng ta có lý do hoài nghi, tin tức vận chuyển thần vụ bị tiết lộ, phía EAS cần phải chịu trách nhiệm.

- Hừ... cho nên, chỉ cần là người của EAS, trên tới cục trưởng, dưới tới canh cửa, những khẩu cung đó đều không được chấp nhận trong vụ án của Time Servant đúng không?

Khẩu Lâm Tai cười nói, trong lòng biết rõ âm mưu ẩn giấu sau chuyện này. Hấn dùng gót chân để suy luận cũng có thể hiểu, người ở trong tối gây áp lực nhất định là gia tộc Cress. Ai cũng biết tên mập con ông cháu cha trong cục kia lòng dạ hẹp hòi, bởi vì một chuyện nhỏ mà kết oán với Time Servant, sau đó vẫn luôn chờ cơ hội báo thù, lần này khẳng định là Cress đã tìm cha mình đâm sau lưng Time Servant.

- Được rồi, tổn thất về mặt nhân sự nói đến đây thôi.

Khẩu Lâm Tai lại nhún vai phím, mở ra hồ sơ kế tiếp:

- Về phương diện vật chất...

Lúc này, hệ thống hình ảnh lập thể trên bàn hội nghị hiện ra một nhà tù Tide hư cấu.

- Theo như khảo sát dưới nước sau đó, bước đầu kết luận, nơi rạn nứt của đảo Địa Ngục trong biển vừa khéo ngang với không gian của lò năng lượng bên dưới nhà tù, chính là chỗ này.

Khẩu Lâm Tai giải thích, hình ảnh lập thể cũng thay đổi theo.

- Về tình huống này có hai khả năng. Đầu tiên là Javiton Howl ở trong tù vì nguyên nhân nào đó mà khôi phục năng lực, trực tiếp nâng hòn đảo lên, khiến cho phần đảo dưới nước rạn nứt, vừa lúc cắt đứt nguồn năng lượng cung cấp, dẫn đến các loại thiết bị phòng và cung cấp trong đảo trở nên vô dụng.

- Khả năng thứ hai, đó là có người ở trong biển tìm được vị trí chính xác của lò năng lượng, dùng công kích tầm xa uy lực đủ để xuyên thấu tinh hợp kim, sau đó mới xảy ra tình huống kể trên. Muốn làm được chuyện này, dựa vào sức người e rằng rất khó, phải nhờ vũ khí dưới nước mới được.

- Từ phương thức Nghịch Thập Tự cung cấp hình ảnh cho toàn thế giới, còn có những lời mà Thiên Nhất nói, cuộc vượt ngục xảy ra có hơn chín thành là do Nghịch Thập Tự gây nên, thông qua một loại đơn vị tác chiến tiên tiến dưới nước. Nhưng radar dò xét của cứ điểm số một, Thiên Đô và cả nhà tù Tide, mỗi giây phút đều theo dõi vùng biển rộng lớn chung quanh đảo Địa Ngục, hoàn toàn không phát hiện có thứ gì tiếp cận.

- Nói tóm lại, căn nguyên sự việc e rằng phải hỏi Jefferson.

- Chúng ta hãy xem tổn thất sau đó đi... Một đầu đạn hạt nhân không có gì đáng nói, bỏ qua. Ba chiếc Cá Mập Trắng do cứ điểm số một phái ra bị Garuda của Tiền Tuyến Tự Do quét sạch, dù sao sức chiến đấu không cùng một cấp bậc, đây là chuyện không có biện pháp. Sau khi bọn họ đón phạm nhân đi, đã che giấu tín hiệu vệ tinh, trốn khỏi phạm vi dò xét của radar.

- Toàn bộ cơ sở nhân tạo của nhà tù Tide đều bị hủy diệt. Sau khi hòn đảo bị Javiton nâng lên, trải qua mấy phen biến hình vặn vẹo, đại khái đã biến thành hình cái cốc. Khi chúng ta quan sát được hình ảnh, hòn đảo nhìn giống như nổi trên không trung, nhưng thực ra bên dưới vẫn có chống đỡ, hình dáng giống như một cây kem ốc quế vậy. Sau đó chắc là hấn không thừa tinh lực nâng vật thể lớn như vậy mãi, trải qua chiến đấu, tầng trên cùng không ngừng biến dạng, bị phá hư, cuối cùng lại thành một kết cấu phía dưới và chính giữa hẹp gần ngang nhau, nối tiếp với đáy biển.

- Nếu như muốn xây dựng lại, e rằng cũng chỉ có thể xây thành thắng cảnh du lịch gì đó, không thể xây thành nhà tù nữa. Ta chưa từng học qua kiến trúc, nhưng theo ta thấy...

Khẩu Lâm Tai chỉ chỉ hình ảnh lập thể trên bàn:

- Thứ này nói không chừng một ngày nào đó sẽ ngã xuống, vẫn không nên đến gần thì tốt hơn.

- Những số liệu về tổn thất này có tiểu tổ chuyên môn phụ trách kiểm kê, bọn họ sẽ liên tục cập nhật số liệu thực tế vào hệ thống.

Một tên quan viên nói:

- Tước gia, hôm nay ngài chỉ muốn nói những chuyện này sao?

Một người khác cũng lộ vẻ không kiên nhẫn:

- Nếu chỉ như vậy, thứ cho tôi còn có công việc trên người, cáo từ...

- Chờ đã.

Khấu Lâm Tai ngắt lời:

- Ta đang chuẩn bị nói đến vấn đề máu chót nhất.

Hắn cầm hồ lô lên, uống một hớp.

Ba tên quan viên đành phải ngồi lại, xem hắn còn muốn nói chuyện gì.

Khấu Lâm Tai để hồ lô xuống, lau miệng, còn nắc một cái, sau đó mới không nhanh không chậm nói:

- Đối với sự thống trị của đế quốc, ba vị vẫn xem như hài lòng chứ?

Lời này vừa nói ra, những người có mặt thần sắc lập tức biến đổi. Cư Thăng chen vào:

- Tước gia, mặc dù ta chỉ đến dự thính, nhưng ta cảm thấy, vấn đề này có vẻ không ổn.

- Ha ha...

Khấu Lâm Tai cười ngây ngô:

- Đừng sợ, không phải ta đang xách động các ngươi. Đây cũng không phải là nghi vấn, mà là biết rõ nhưng vẫn hỏi.

Hắn lại uống một hớp, nói tiếp:

- Ta thấy chắc là khá hài lòng đúng không, ba vị đều đi xe sang, đeo đồng hồ xịn, cặp kè... ặc... cái này không nói nữa, các ngươi đều hiểu rồi.

Sắc mặt của ba người kia càng lúc càng khó coi, trong lòng dâng lên ngọn lửa vô danh. Nếu ngươi nói bọn họ không biết lễ nghĩa liêm sỉ, vậy thì quá xem thường bọn họ rồi. Đám quý tộc đều tiếp nhận giáo dục cao đẳng, còn loại con cháu quý tộc chỉ biết ăn chơi phá phách, lớn lên có tám thành không thể vào trong Thiên Đô làm quan được.

Bọn họ cũng biết sự tồn tại của hủ bại, có điều đây không phải là lựa chọn của bọn họ. Thân ở trong thể chế, không thể không cùng một giuộc. Khấu

Lâm Tai người thanh cao, đó là người có bản lĩnh, chúng ta không thể học theo được. Nhưng bị người trách mắng ngay trước mặt, chuyện này không được lịch sự cho lắm.

- Hừ... không biết tước gia rốt cuộc còn muốn nói gì?

Đáp lại hần dĩ nhiên là cười lạnh.

Khẩu Lâm Tai biết đám người này đã muốn trở mặt, bèn tiếp tục giả say:

- Ta muốn nói, những ngày tháng tốt đẹp khiến người ta hài lòng như vậy, e rằng không còn lâu nữa.

- Đây là ý gì? Xin tước gia nói rõ.

- Vẫn chưa hiểu sao? Đảo Địa Ngục bị công phá là một lần bỏ sung thực lực cho những tổ chức phản kháng trên toàn thế giới, còn chúng ta gần đây lại tổn thất ba Thiên Vệ, một người khác không rõ tung tích, có thể nói là bên xuống bên lên. Cộng thêm chiến cuộc trên ba đại lục Âu, Á, Phi ngày càng căng thẳng, đối sách cho “chiến tranh toàn cầu” đã sắp được đưa ra trong chương trình hội nghị rồi đúng không?

- Chỉ là tổ chức phản kháng ở vài nơi đang làm loạn mà thôi, còn chưa tới...

Một người vừa định lên tiếng, lại bị Khẩu Lâm Tai cắt ngang:

- Hôm nay ta tìm ba người các người tới, là vì ba người các người tuy không phải quan lớn, nhưng trên triều đình thỉnh thoảng còn dám nói vài lời chân thành khó nghe.

- Ta nói cho các người biết, đây chính là một cơ hội. Lần này các người không tham gia, sớm muộn gì cũng sẽ có người tham gia. Bớt làm chuyện lừa mình dối người đi, đây chính là cơ hội thăng quan, đừng không biết tốt xấu. Mỗi người đều chỉ nửa bước là đạp vào quan tài rồi, muốn lên giọng trước mặt ta, có biết đang nói chuyện với ai không?

Nói đến hai câu cuối cùng, hần lại không hề có vẻ say, ánh mắt hung ác, hùng hổ dọa người.

Ngay cả Cư Thắng cũng cảm thấy sống lưng phát lạnh. Hần biết vị Túy Tước này cũng không đơn giản giống như bề ngoài, nhưng đây là lần đầu tiên hần nhìn thấy Khẩu Lâm Tai lộ ra mũi nhọn.

- Đã hiểu cả chưa?

Khẩu Lâm Tai đứng lên.

Chiếc ghế của ba tên quan viên kia đều nhích về phía sau mấy phân, giống như sợ đối phương nhào lên tóm lấy bọn họ.

- Hiểu... hiểu rồi... nếu là tước gia phân phó...

- Không phải, không phải, xin nhớ kỹ, là chính các người muốn tham gia vào vòng xoáy này, không liên quan gì đến ta.

Khẩu Lâm Tai vẫy hồ lô của hắn, khôi phục dáng đi lão đạo, rời khỏi phòng hội nghị.

Chương 5 : Chiến sự Châu Âu

Ngày 11 tháng 6 năm 2101.

Dưới đế quốc cai trị, khoảng một phần ba khu vực Châu Âu đã lâm vào khói lửa chiến tranh.

Vùng đất này trên Địa Cầu, có thể nói là tồn tại những kẻ hiếu chiến nhất trong thế giới loài người. Từ cuối thời trung cổ, Thập Tự quân đã dùng tôn giáo làm cái cớ mấy lần chinh phạt phía đông. Đến thế kỷ 17, cũng bắt nguồn từ đấu tranh tôn giáo, hỗn chiến vương triều Hapsburg kéo dài đến ba mươi năm. Rồi đến cuối thế kỷ 19 là thực dân khuếch trương và tranh đoạt thuộc địa trên toàn cầu.

Gen cướp đoạt đã trồng thật sâu trên mảnh đất này. Cho dù những luận điệu như “truyền bá tôn giáo” hay “phát triển văn minh” được tuyên dương lớn đến đâu, sau khi lột bỏ tấm mặt nạ giả dối, với việc xâm lược những thuộc địa xa xôi và tranh chấp nội bộ giữa các phe phái Châu Âu, nói cho cùng động cơ cũng chỉ bắt nguồn từ mâu thuẫn chính trị và phân chia lãnh thổ mà thôi.

Vào thời kỳ thế chiến thứ hai, nước Đức từng có một người làm đến cực độ. Ta nghĩ dã tâm của hắn có thể là muốn thống nhất Địa Cầu này, nhưng hắn đã thất bại, bị đóng lên cây thập tự nhân danh chính nghĩa, vĩnh viễn bị người đời chửi rủa, bị coi là dã thú, bạo chúa, trở thành vật hi sinh trong sách sử của kẻ thắng. Quay đầu nhìn lại, hắn cũng chẳng có gì khác với mọi người. Phạm vi của đế quốc Anh đã từng mở rộng đến một phần tư Địa Cầu. Pháp đã từng thống trị cả Châu Âu dưới thời Louis XIV. Lịch sử tuần hoàn trong giết chóc và xung đột, chiến tranh mới là lực lượng mạnh nhất thúc đẩy thời đại tiến lên.

Mà chiến tranh dĩ nhiên sẽ có mặt tối của nó. Những câu chuyện như “Loạn Thế Giai Nhân” cách người bình thường rất xa, xa đến mức căn bản không cần tưởng tượng. Thống khổ mà dân chúng gặp phải, sự yếu ớt của sinh mệnh, đó mới là điểm chân thật và kinh khủng nhất của chiến tranh.

Con người là một loài động vật rất đáng sợ, một sinh vật đầy tội ác. Khi bọn họ cầm vũ khí lên, đạt được sức mạnh, sẽ có những hành vi độc ác vượt xa nhu cầu bản năng. Đốt phá, cướp bóc, đánh đập, cưỡng gian, tàn sát... nếu là quân đội hung bạo vô kỷ luật, vậy căn bản chẳng khác gì thổ phỉ. Cho dù là quân chính quy được huấn luyện nghiêm chỉnh, cũng chưa chắc có thể ngăn chặn những chuyện này xảy ra.

Chiến tranh khiến người ta điên cuồng, dưới hoàn cảnh đó nhân tính sẽ mất đi, văn minh bị chà đạp, sinh mệnh sẽ điêu linh. Một khi chiến tranh kéo đến, đáng thương nhất vĩnh viễn là nhân dân. Mà rất nhiều người trong bọn họ cũng bị ép phải cầm vũ khí, bọn họ sẽ dùng bất hạnh và cừ hận mà mình gặp phải, trả lại cho gấp trăm ngàn lần cho kẻ địch.

Có người từng nói, con người không sai, sai là chiến tranh. Nhưng ta cảm thấy, chiến tranh không sai, sai là con người. Cho dù có một ngày người máy và loài người khai chiến, cũng tuyệt đối sẽ không tàn nhẫn hơn tranh đấu giữa loài người.

Bánh răng thời gian đang vận chuyển, lịch sử và văn minh của loài người cũng đang tiến bộ. Đến thế kỷ 22, ảnh hưởng của chiến tranh đối với bình dân đã dần dần phai nhạt. Sau khi đế quốc thống nhất, theo tôn giáo suy tàn tập thể, cùng với chính sách quy hoạch thống nhất dân số trên tinh cầu vv, trải qua trăm năm, những quan niệm như khác biệt giữa chủng tộc và dân tộc cơ bản đã biến mất trong lòng mọi người. Sự phát triển của khoa học kỹ thuật cũng khiến cho cơ hội đánh nhau trực diện giữa các binh sĩ trở nên rất ít.

Ngày nay sẽ không ai làm những chuyện như tàn sát bình dân. Cho dù là quan chỉ huy của đội ngũ, nếu truyền đạt mệnh lệnh như vậy, có chín thành sẽ bị cho rằng đầu óc có bệnh hoặc tâm lý biến thái, khả năng cao sẽ bị nổi loạn. Có điều dân chúng ở gần chiến trường bị vạ lây hay gì đó, điều này cũng khó tránh khỏi.

.....

Trung tuần tháng 6, chiến trường Châu Âu có thể nói là khói lửa hừng hực.

Mấy tháng trước, Giới Luật Thép đồng thời phát binh từ quận Quan và quận Hồng Sur. Đến thời điểm này, cơ bản đã ổn định không chế truyền

thông và cơ quan làm việc của chính phủ ở hai quận, tiếp nhận nghĩa vụ quản lý trị an và quyền hành chính của khu vực.

Quận Tượng nằm ở phía bắc quận Hồng Sư, hai thành phố ở miền nam của nó là Tarbes và Bayonne cũng đang trong vòng nguy hiểm, trở thành tiền tuyến đầu tiên của chiến trường Châu Âu trong thời kỳ này.

Mà ở một chiến tuyến khác, quân chủ lực của Giới Luật Thép ở quận Quan và quân tổng bộ HL Châu Âu ở quận Thủy Tinh đang lâm vào giai đoạn giằng co. Thực lực của phe HL ở quận Thủy Tinh rất mạnh, cũng từ mặt bên bảo vệ phía đông quận Tượng không bị công phá.

Có thể nói, lúc này ánh mắt của toàn bộ Châu Âu, thậm chí là toàn thế giới, đều đang nhìn vào hai thành phố nhỏ miền tây nam quận Tượng. Một khi nơi đó bị công phá, miền nam quận Tượng rất nhanh sẽ bị Giới Luật Thép khống chế, từ đó hai nhánh quân của bọn họ ở quận Hồng Sư và quận Quan sẽ có thể hội hợp ở miền đông nam quận Tượng. Phía đế quốc sẽ phải điều binh lực ở các nơi Châu Âu đến quận Thủy Tinh và miền bắc quận Tượng tiến hành phòng thủ, chiến trường hai quân đối kháng chính diện sẽ mở rộng, chiến tuyến cũng sẽ kéo dài.

Khi đó quy mô của cuộc chiến này sẽ thăng cấp, tính chất sẽ thay đổi. Từ tổ chức phản kháng bên trong hai quận Châu Âu nổi loạn, phát triển thành chiến tranh quy mô lớn của hai lực lượng quân sự ở toàn bộ khu vực Tây Âu.

Trước đó ở Châu Phi, Liên Minh Rực Lửa đã đánh hạ ba bốn quận phủ không lớn lắm. Đối với đế quốc, vùng Nam Phi đã trở thành một khu thất thủ đúng như ý nghĩa. Còn quận Long lớn nhất Châu Á, bao gồm khu vực phía nam quận Song Ứng, cũng đang bị quân liên hợp của Tia Chớp Trắng chủ lực và Giới Luật Thép công kích, dần dần có xu thế khó mà kiểm soát.

Nếu như cuộc chiến ở Châu Âu thăng cấp, chắc chắn sẽ biến thành chiến tranh toàn diện trên quy mô thế giới. Nếu kết quả của cuộc chiến này là đế quốc thất bại, vậy cho dù lực lượng còn lại của đế quốc có thể giữ vững phòng tuyến cuối cùng là Thiên Đô, nhưng tình cầu này rất có thể sẽ trở về thời đại nhiều nước cát cứ. Đến lúc đó suy xét nguyện vọng tập thể của dân chúng, quốc gia diệt vong đầu tiên chỉ có thể là đế quốc.

Trong cao tầng của đế quốc cũng có người nhìn ra thời cuộc biến hóa, đáng

tiếng nói của bọn họ lại chưa đủ lớn. Trong triều đình, những kẻ ngồi không ăn bám, chỉ lo giữ mình thật sự quá nhiều. Đến lúc này vẫn còn rất nhiều kẻ lừa mình dối người, cho rằng nổi loạn ở các nơi nhiều nhất vài tháng sẽ lần lượt được dẹp yên, căn bản không cần lo lắng.

Mà quý tộc và vương tộc ở các nơi dường như đều tin tưởng đế quốc quá mức. Ngay cả đám quyền quý ở quận Hồng Sư và quận Quan, sau khi chiến tranh bắt đầu cũng chỉ nhanh chóng rời khỏi hai quận này, trốn đến quận khác tiếp tục cuộc sống vốn có của bọn họ. Còn như những kẻ bất hạnh bị bắt, dĩ nhiên không chạy thoát được “phán xét” của Giới Luật Thép, trong đó hơn phân nửa là bị tử hình. Cũng may niên đại này không có chuyện tịch thu tài sản giết hết cả nhà và liên lụy cả tộc, cũng sẽ không đưa nữ quyền của nhà quý tộc đi làm kỹ nữ, bắt con thơ đi lưu đày gì đó.

Đây là một sự tiến bộ, một loại biểu hiện trưởng thành trên chính trị của tổ chức phản kháng. Bất kể là Liên Minh Rực Lửa, Tiền Tuyến Tự Do hay Giới Luật Thép, chỉ cần là một phương châm hữu ích thành tựu, sẽ tương đối miễn cảm về hình tượng của bản thân trong mắt dân chúng. Mặc dù vào thời kỳ hoạt động trong bóng tối, bọn họ đã làm rất nhiều chuyện giống như phản tử khủng bố, nhưng sau khi chiếm lĩnh, hành chính nhất định phải nghiêm minh, quyết không thể lộ ra một chút dấu hiệu hủ bại nào giống như đế quốc.

Cách làm này của tổ chức phản kháng mới là tín hiệu nguy hiểm. Trong quá khứ từng có một kẻ tự xưng là con thứ của thượng đế, kéo theo một đội ngũ đánh hạ từng vùng đất, chỉ riêng vợ đã đến gần trăm người. Còn có một kẻ cũng không mạnh hơn người trước bao nhiêu, thành công vào kinh làm hoàng thượng, sau khi làm một cuộc mua bán với thổ phỉ, lúc gần chạy còn đốt cả hoàng cung. Những kẻ như vậy không hề đáng sợ, với khí chất của bọn họ không đủ để giữ yên thiên hạ.

Nhưng tổ chức phản kháng hiện nay, các phương diện về quân sự chính trị đều đúc kết rất nhiều kinh nghiệm của tiền nhân. Đây cũng không phải là nhà què cướp tiền, cướp lương thực, cướp nữ nhân, mà là có tổ chức, có kỷ luật, có nguyên tắc lôi kéo lòng dân, cướp đoạt lãnh thổ, ngang vai ngang vế với đế quốc. Xét về điểm này, cho dù chỉ có một thế lực đang nổi loạn cũng cần phải được coi trọng, huống hồ hiện nay có rất nhiều tổ chức như vậy trên toàn thế giới.

Đủ thấy đúng như lời Thiên Nhất nói, đế quốc hôm nay đã gần đất xa trời,

mục nát đến tận xương tủy. Một Trà Tiên, một Túy Tước thì có thể làm gì?

.....

Trong thời buổi rối ren này, Thiên Nhất lại đi đến Châu Âu.

Hắn cầm ID giả của Tả Đạo, còn có mấy vạn đồng tiền bóc lột từ chỗ Kế Toán, mua vé máy bay từ Macao đến Kabul, lại từ nơi đó đổi máy bay, đi đến Paris ở miền bắc quận Tượng.

Mặc dù miền nam quận Tượng đã biến thành chiến trường, nhưng nơi này vẫn là hoa đô mỹ lệ, thời thượng, lãng mạn, phù hoa, đất đỏ...

Đi trên đường, trước mắt vẫn là cảnh tượng thái bình.

Có điều vận số của Thiên Nhất dường như không tốt lắm, lúc hắn ra khỏi sân bay thì trời đang mưa.

Hắn không có ô, thậm chí không có hành lý. Đám tài xế taxi ngoài cổng thì dường như đều không muốn đến gần người đàn ông áo đen bộ dạng khả nghi, đang đứng dầm mưa này.

Tìm rất lâu, hắn mới thành công chui vào trong một chiếc xe, vừa vào lại nghe được một câu:

- Này! Anh bạn! Anh làm ướt cả chỗ ngồi phía sau rồi!

Hơn nửa giờ sau, Thiên Nhất đã đến trước cửa một khách sạn tương đối bình thường ở nội thành.

Trên đường đi Thiên Nhất vẫn luôn suy nghĩ, có nên giết chết tên tài xế này, lái xe đến khu hoang vắng xử lý thi thể. Tiếp đó chỉ cần tìm một chỗ làm giả bằng số xe một chút, hôm sau mình có thể dùng thân phận tài xế taxi đi dạo trong thành phố rồi.

Nhưng nhìn nhẫn kết hôn trên ngón tay tên tài xế kia, cùng với món đồ chơi trẻ con treo trên kính chắn gió của hắn, Thiên Nhất biết tên này đã có vợ có con, phải lo cho gia đình. Cho nên hắn bỏ qua, bởi vì hắn biết đề tên khốn này sống mới là hành hạ thật sự.

- Không cần tìm nữa.

Thiên Nhất đưa cho hắn một tờ tiền lớn, bước ra ngoài xe, thuận tay đóng sập cửa xe lại, vội vàng chui vào dưới mái hiên trước cửa khách sạn.

- Cảm ơn, anh bạn.

Tên tài xế kia quay đầu cảm ơn một tiếng, sau đó đạp ga rời khỏi.

Thiên Nhất thấp giọng lầm bầm một câu:

- Người đi chết được rồi...

Đi tới trước vài bước, bảo vệ liền đẩy cửa ra giúp Thiên Nhất:

- Ngài có hành lý cần tôi mang giúp không?

- Người nhìn đi...

Thiên Nhất ướt từ đầu đến chân, hai tay trống trơn.

Mấy phút sau, hắn đi đến bàn tiếp tân, thuê một căn phòng xem như không tệ. Sau đó tên canh cửa kia dẫn Thiên Nhất vào thang máy, đi thẳng đến phòng.

Sau khi mở cửa, tên kia nói một câu:

- Có gì phân phó ngài cứ dùng điện thoại nội tuyến, nhấn số 1 là có thể gọi đến bàn tiếp tân.

- À.

- Thức uống và đồ ăn vặt trong tủ lạnh sẽ thu phí riêng. Chương trình truyền hình phát theo yêu cầu “đặc biệt” cũng cần thêm chi phí. Nếu muốn gọi điện thoại ngoại tuyến xin nhấn số 0, đương nhiên cũng phải trả tiền thêm.

- Ừ.

- Nếu ngài cần tôi mua giúp thứ gì, có thể liệt kê ra giấy...

- Cầm cái này.

Thiên Nhất nhét một tờ tiền lớn vào tay hắn:

- Im miệng, ra ngoài.

Tên kia lập tức không dài dòng nữa, mặt mày hớn hờ nói:

- Hoan nghênh vào ở khách sạn Cá Heo, chúc ngài vui vẻ.

Hắn vẫn chưa dứt lời, Thiên Nhất đã đóng sập cửa lại, còn nói với cánh cửa một câu:

- Người đi chết được rồi...

Chương 6 : 1408

Thiên Nhất hong khô quần áo ướt, vào phòng tắm rửa ráy, sau khi xong việc ngay cả khăn tắm cũng không quần, màn cửa cũng không kéo, nghênh ngang bước ra. Hấn cảm thấy dù sao nơi này là tầng mười bốn, đối diện cũng không có tòa nhà nào quá cao, có thể tùy tiện một chút.

Lúc chuẩn bị nhảy lên giường, hấn đột nhiên phát hiện trên gối có thứ gì.

Hấn ghé đầu nhìn, trông thấy đó là một viên sô cô la. Thiên Nhất cảm nó lên, lâm bầm:

- Lúc vào đã được đặt ở đây rồi sao? Hình như không để ý... bỏ đi.

Hấn mở giấy bọc ra nhét vào trong miệng, vừa ăn vừa nói:

- Mùi vị cũng được, mặc dù chỉ là khách sạn ba sao, xem như không tệ lắm.

Tinh thần của hấn rất tốt, bởi vì chênh lệch thời gian nên hoàn toàn không ngủ được. Hấn bèn mở TV xem một lát, chương trình truyền hình đều rất nhàm chán, liên tục đổi kênh cũng không tìm được cái gì đáng xem. Thiên Nhất lại tắt TV, cầm điện thoại nội tuyến trong phòng, sau khi gọi bàn tiếp tân liền nói:

- Các người có thể giúp ta mua vài thứ không?

- Có thể, xin ngài chờ.

Rất nhanh, tên bảo vệ dẫn Thiên Nhất đi lên lại ở bên ngoài gõ cửa.

Thiên Nhất mở cửa ra, sắc mặt đối phương lập tức cứng đờ, nhưng vẫn rất có đạo đức nghề nghiệp hỏi:

- Xin hỏi ngài cần tôi mua giúp những gì?

Thiên Nhất cầm ví tiền lên, lại đưa cho hấn một tờ tiền lớn:

- Mua một mớ quần lót.

- Ừm... được.

- Đúng rồi, sô cô la là do các người để lên sao?

- Xin lỗi... ngài nói gì?
Tên canh cửa ngăn ra một chút.

- À... bỏ đi.

Thiên Nhất lại đổi giọng hỏi:

- Đúng rồi, gần đây có cửa hàng sách nào không, người thuận đường giúp ta mua vài cuốn tiểu thuyết gì đó.

- Phía dưới TV có danh sách kho phim ảnh, ngoài ra còn có máy đọc sách điện tử.

- Vậy à...

Mặc dù Thiên Nhất khá thích sách giấy, nhưng hắn vẫn quyết định bỏ qua, ai biết với phẩm vị của thằng nhóc này sẽ mua về thứ gì:

- Vậy không cần mua sách nữa, chỉ mua quần lót là được rồi.

Nói xong hắn liền đóng cửa lại.

Sau khi tên gác cửa rời đi, Thiên Nhất tùy ý chọn một bộ phim, khởi động máy chiếu. Trên màn hình TV rất nhanh xuất hiện tựa đề bộ phim, “Nhà Trọ Kinh Hoàng” (Vacancy).

Thiên Nhất chỉ xem khoảng hai mươi phút liền cảm thấy không thoải mái lắm, đây có thể là bộ phim không thích hợp xem lúc ra ngoài ở khách sạn nhất. Đại khái kể về một đôi vợ chồng vì hỏng xe nên vào ở một khách sạn hoang vắng, bọn họ bắt đầu xem phim. Nội dung phim đều là cảnh tượng giết người khảm vĩ nặng theo phong cách tả thực, mà kết cấu căn phòng xảy ra những cảnh tượng kia, lại hoàn toàn giống với căn phòng mà hai vợ chồng kia vào ở...

Đang xem đến chỗ gay cấn, cửa phòng của Thiên Nhất lại kêu lên một cách gay cấn không kém. Hắn lại biểu hiện rất bình tĩnh, đi qua mở cửa cho tên bảo vệ kia, nhận lấy quần lót, tiền còn dư thì xem như tiền boa.

Thiên Nhất tìm lại đức hạnh, mặc quần vào, lại khoác thêm một chiếc áo ngủ, tắt TV, cầm sách điện tử lên bắt đầu lật xem.

“Những Khách Sạn Ma Quỷ Ta Từng Ở - Mike Anselin”, Thiên Nhất tùy ý mở một quyển sách ra, liền nhìn thấy tựa đề này: “Thôi kệ, dù sao cứ xem thử một chút.”

Cuốn sách này được viết theo góc nhìn thứ nhất của tác giả, kể lại việc hắn thu thập thông tin khắp nơi, đền những khách sạn được đồn là có ma quỷ ở qua đêm, sau đó viết lại toàn bộ quá trình trải qua. Nhìn tựa đề có vẻ như là một câu chuyện kinh dị thần bí, thực ra từ giọng điệu của tác giả có thể thấy được, đây là một người theo chủ nghĩa duy vật khá tự kiêu. Hắn ở trọ và viết sách, cuối cùng chỉ là để chứng minh trên thế giới vốn không có ma quỷ tồn tại. Mà độc giả của cuốn sách này, chắc hẳn cũng là một số người ôm tư tưởng tìm kiếm cái lạ. Tên Mike Anselin này cũng xem như một tác giả cao minh, trải qua bút pháp xử lý đầy tính kích động của hắn, người đọc biết rõ trong truyện không có ma quỷ, nhưng các loại tình tiết kinh hãi nhắm vào hứng thú của con người vẫn tầng tầng lớp lớp, khiến người ta không kìm được muốn lật xem tiếp.

Đây không phải là loại tiểu thuyết đăng nhiều kỳ để kiếm tiền nhuận bút, cố gắng câu kéo dài dòng để kiếm thêm tiền. Đây là loại tiểu thuyết sau khi hoàn thành được mua bản quyền xuất bản, đủ thấy với năng lực của tác giả hoàn toàn không lo nguồn tiêu thụ sách. Nhà xuất bản rất vui lòng dự chi tiền nhuận bút cho hắn, ông chủ của những khách sạn trong sách cũng đều tranh nhau mời vị tác giả này vào ở, chủ động trả phí đi lại, bởi vì sách của hắn giống như là quảng cáo trá hình cho khách sạn vậy.

Loại tiểu thuyết này cũng không dài lắm, độ dài tầm trung và ngắn đã bảo đảm chất lượng của lời văn, xuất bản nhiều hơn mấy cuốn cũng càng kiếm thêm tiền. Vì vậy với khả năng đọc của Thiên Nhất, chỉ tốn hơn một giờ đã xem đến chương cuối cùng.

“1408...” - Lúc Thiên Nhất đọc đến tựa đề, dường như nghĩ tới điều gì, liền nhìn xuống, trông thấy khách sạn mà người này ở là... khách sạn Cá Heo!

Thiên Nhất nhướng mắt, khóe miệng co giật vài cái: “Chẳng lẽ...”

Hắn để sách điện tử xuống, liếc nhìn chìa khóa cửa phòng đặt ở tủ đầu giường, trên móc khóa màu đen có in số “1408”.

“Thật vậy sao...” - Thiên Nhất nuốt nước miếng một cái, lại đọc tiếp. Tác giả của cuốn sách, hoặc là nói nhân vật chính Mike do tác giả dùng lời văn

đóng vai, khách sạn Cá Heo mà hấn vào ở là nằm ở New York, xem ra đây chỉ là một sự trùng hợp mà thôi.

Tình tiết tiếp theo rất kịch tính, cũng phù hợp với quy luật mà tiểu thuyết nên có. Sau khi Mike đi vào khách sạn, ông chú quản lý da đen cả người lộ ra vẻ thần bí bảo hấn không nên vào ở phòng 1408, hơn nữa còn kể rất nhiều cổ sự nghe sồn tóc gáy, chẳng hạn như khách vào ở đều chết hoặc phát điên một cách ly kỳ, đóng cửa phòng năm phút, nữ công nhân vệ sinh lại tự móc hai mắt, tinh thần thất thường gì đó.

Sau khi bầu không khí được thổi phồng đến cực hạn, nhân vật chính kia vẫn đi vào ở, để hành lý xuống, xoay vài vòng giữa căn phòng, tiếp đó phát hiện trên gối có một viên sô cô la...

“Ày...” - Thiên Nhất quả nhiên hơi để tâm, hấn cầm điện thoại bên cạnh, nhân số 1, muốn gọi cho em gái ở bàn tiếp tân xác nhận chuyện về sô cô la một chút.

“Tút... tut...”

“Không gọi được sao...” - Thiên Nhất cúp máy, nhún nhún vai: “Bỏ đi, xem tiếp coi thế nào.”

Kế tiếp, nhân vật chính trong truyện bắt đầu gặp phải các tình tiết khủng bố, chẳng hạn như cửa sổ đột nhiên tự động mở ra, đồ vật trong phòng mất kiểm soát, mất tác dụng vv. Nhân vật chính cầm điện thoại lên phản nản với bàn tiếp tân, muốn rời khỏi phòng, kết quả điện thoại lại bị gián đoạn, mà lúc này ngay cả cửa phòng cũng không mở được.

Thiên Nhất lại để sách điện tử xuống: “Quả nhiên vẫn rất đáng lưu tâm...”

Hấn thử gọi điện thoại lần nữa, kết quả vẫn không gọi được.

“Có nên kiểm tra cửa một chút không...” - Thiên Nhất quay đầu nhìn cửa phòng: “Nói đùa, làm như vậy không phải ta đã trở thành kẻ ngốc, bị mấy chuyện kinh dị dọa đến mức phải đi xem xét cửa phòng sao.”

Hấn đang định đọc tiếp, lập tức lại nghĩ đến: “Nhưng nói lại, sự trùng hợp tối nay liệu có nhiều quá hay không. Có phải là trò đùa của nhân viên khách sạn, vừa lúc ta lại xem bộ phim kia và cuốn tiểu thuyết này, mà trên

gồi lại đặt sô cô la...”

Hoài nghi thì hoài nghi, nhưng Thiên Nhất cũng không cảm giác được có người từng đến gần phòng mình. Nếu như đây là một trò đùa, vậy thì đối phương đã sắp đặt xong trước khi mình vào căn phòng này rồi.

“Cứ thử một chút xem sao...” - Nghĩ như vậy, Thiên Nhất liền đi về phía cửa.

Chương 7 : Chân tướng chân tướng?

Thiên Nhất đi về phía cửa, vừa định cầm tay nắm cửa, điện thoại bên giường hắt bỗng kêu lên.

Hắn lập tức vọt tới cầm lấy ống nghe:

- Ai?

Trong nháy mắt khi tiếp điện thoại, cũng là một giây Thiên Nhất cầm ống nghe lên, hắn vừa lúc nghe được tiếng cúp điện thoại. Cho nên khi hắn buột miệng nói ra chữ “ai”, đáp lại hắn chỉ có tiếng tút tút báo bận.

Đây là một chuyện rất kỳ lạ, giống như căn phòng “1408” này có ý thức, không muốn để Thiên Nhất đến gần cửa.

“Cộc cộc cộc”, tiếng gõ cửa lại đột nhiên vang lên.

Suy nghĩ của Thiên Nhất bị kéo trở về, hắn đi qua, vặn tay nắm cửa. Cửa thuận lợi mở ra, bên ngoài vẫn là tên canh cửa lúc trước, nhưng biểu tình của hắn tỏ ra khá quái lạ.

- Ừm... tiên sinh, rất xin lỗi đã quấy rầy ngài, có chuyện e rằng phải làm phiền ngài.

Tên canh cửa dùng ánh mắt kỳ quái lộ đầu nhìn căn phòng phía sau Thiên Nhất.

Thiên Nhất trả lời:

- Chuyện người muốn nói, có liên quan đến căn phòng này sao?

Sắc mặt tên canh cửa biến đổi, giống như đã bị nói trúng, con người đảo nửa vòng. Thiên Nhất dùng lỗ mũi cũng có thể nhìn thấu tên này đang lựa lời nói dối.

- Là như vậy... tiên sinh, lúc trước khi ngài thuê phòng, cô Lucy ở bàn tiếp tân đã có một chút sai sót. Cô ấy không nên đưa cho ngài chìa khóa căn

phòng này, bởi vì... ừm... căn phòng này có vài vấn đề nhỏ, chính là... Ngài biết đây, đường điện, còn có rỉ nước gì đó đều cần phải sửa chữa. Cho nên... nơi này tạm thời không thể cho khách vào ở.

- Rất xin lỗi đã gây phiền phức cho ngài, có thể xin ngài đổi một phòng khác được không. Chúng tôi có thể sắp xếp cho ngài một căn phòng ở tầng chín, vị trí bố cục cũng giống như căn phòng ở đây.

Thiên Nhất nghe đổi phương ngập ngừng áp úng nói xong, mới nở một nụ cười. Đây cũng không phải cười lạnh, mà là thật sự cảm thấy thằng nhóc này rất buồn cười. Cho dù không dùng quyển sách nội tâm, loại nói dối vừa nghĩ ra này cũng quá dễ nhìn thấu được.

Thiên Nhất lui về phía sau nửa bước, đảo mắt vài lần trong phòng, trả lời:
- Tại sao cô Lucy ở bàn tiếp tân kia không gọi điện thoại lên nói với ta?

Tên canh cửa trả lời:

- À... là như vậy, quản lý cảm thấy chuyện này vẫn nên nói trước mặt ngài thì tốt hơn, thật sự rất xin lỗi.

- Lúc người đi lên, vị tiểu thư kia còn ở bàn tiếp tân không?

- Đương nhiên, cô ấy ở đó, quản lý đã ở trước mặt cô ấy bảo tôi đi lên.

- Vậy sao...

Thiên Nhất dừng một chút rồi nói:

- Là thật, vừa rồi ta đã gọi điện thoại đến bàn tiếp tân, nhưng không có ai tiếp máy, chẳng lẽ là đường dây có vấn đề?

Tên canh cửa sững sốt, sau đó nói:

- À, đúng đúng! Ngài xem, căn phòng này quả nhiên có rất nhiều chỗ cần tu sửa, cho nên vẫn xin ngài...

Thiên Nhất trầm nghĩ: “Người thật biết đặt điều theo lời của ta.”

Ngoài mặt Thiên Nhất vẫn lộ ra vẻ chán chường tiêu chuẩn, không biết là vui hay giận, cũng không thể đoán được suy nghĩ:

- Được rồi, ta lấy hành lý rồi sẽ đi xuống với người, người chờ ở đây một lát.

- Cảm ơn ngài, tiên sinh, làm phiền ngài rồi!

Tên canh cửa giống như được đại xá, hấn đứng chờ ở đó, cũng không biết vô tình hay cố ý dựa vào cửa, giống như sợ cánh cửa này đóng lại thì không mở ra được nữa.

Thiên Nhất nói là lấy hành lý, thực ra hành lý của hấn chỉ có một cái ví chứa tiền mặt và giấy chứng nhận giả, một bộ quần áo còn chưa khô, cùng với một mớ quần lót vừa mua được.

Lấy “hành lý” xong, Thiên Nhất quay lại cửa:

- Ta không cần thu dọn những thứ đã dùng chứ?

- Đương nhiên không cần, chúng tôi sẽ phụ trách trả đồ vật về vị trí ban đầu.

Tên canh cửa trả lời.

- Ta mặc bộ áo choàng tắm này xuống dưới lầu được không?

Thiên Nhất hỏi.

- Được chứ, mời ngài...

Tên canh cửa cũng không dám từ chối, nếu hấn bảo bộ áo choàng tắm này phải để lại, nói không chừng Thiên Nhất sẽ ném y phục vào phòng, chỉ mặc quần lót nghênh ngang đi vào thang máy.

Mười phút sau, Thiên Nhất một lần nữa vào ở tầng chín. Thái độ của tên canh cửa rất tốt, dẫn Thiên Nhất đến cửa phòng, giao chìa khóa phòng 908 cho hấn, rồi rít xin lỗi, cũng không dám mặt dày đòi tiền boa, cầm lấy chìa khóa phòng 1408, đóng cửa lại, sau đó nhanh như chớp xuống lầu.

Thiên Nhất dùng năng lực theo dõi hướng đi của thằng nhóc này một chút, hình như là đi đến bàn tiếp tân trả chìa khóa, tiếp đó lại đi gặp một người khác. Dựa vào cảm giác định vị những người trong tòa nhà này, cùng với quan sát sơ bộ mặt ngoài tòa nhà, trong đầu Thiên Nhất đại khái có thể dựng lên một bản vẽ kiến trúc. Tên canh cửa đi đến một căn phòng ở tầng trệt, khu vực không có phòng trọ, có thể là đi tìm tay quản lý gì đó báo cáo.

Thiên Nhất cũng không để ý tên canh cửa quá lâu, sự chú ý của hấn rất nhanh trở về phòng 1408. Hấn có thể cảm giác được, sau khi mình rời khỏi khoảng mười lăm phút, lại có hai người đi vào căn phòng kia, hoạt động ở bên trong chừng mười phút thì rời đi. Đây có tám thành là nữ nhân viên vệ

sinh đang làm công việc thu dọn, cũng không có gì kỳ lạ.

Trải qua sự kiện lần này, Thiên Nhất càng để ý tới kết cục của cuốn tiểu thuyết vừa rồi. Hắn lại lấy sách điện tử ở phòng 908 ra, rất nhanh thông qua chức năng kiểm tra tìm được bộ sách “Những Khách Sạn Ma Quỷ Ta Từng Ở”, lật thẳng đến phần cuối cùng 1408, tiếp tục phần đang đọc dở.

Bởi vì đã đọc rất nhiều, đại khái chưa tới hai mươi phút, Thiên Nhất xem như đã đọc xong câu chuyện cuối cùng này một cách tỉ mỉ. Kết cục của truyện không hề nằm ngoài dự đoán của mọi người, nhân vật chính kia, cũng chính là tác giả Mike Anselin, ngày hôm sau đã bình yên rời khỏi khách sạn. Tuy nói đã phát sinh rất nhiều chuyện khó hiểu, nhưng trong truyện vẫn không có ma quỷ nào xuất hiện, ít nhất không có chứng cứ xác thực để chứng minh ma quỷ tồn tại.

Tất cả sự kiện kỳ lạ đều được giải thích lấp lửng là do gió ngoài cửa sổ, đường dây trong phòng trục trặc, quản lý khách sạn cố làm ra vẻ thần bí, cùng với các loại ám thị tâm lý mà tác giả gây ra cho người đọc v.v.

Sau khi đọc xong, Thiên Nhất cảm thấy đây thật ra là một câu chuyện rất nhàm chán, có điều viết cũng xem như đặc sắc. Mấu chốt là ở nội dung của nó khá có tính chân thực, người đọc rất khó phân biệt được trường đoạn nào là tác giả thêm mắm thêm muối, tình tiết nào là trùng hợp thật sự xảy ra.

Đề sách điện tử xuống, Thiên Nhất đi rửa mặt. Lúc này ở Paris đã qua nửa đêm, nhưng tinh thần của hắn vẫn phấn chấn. Hắn đang định chọn một cuốn tiểu thuyết khác để đọc, đột nhiên có một ý tưởng lạ lùng, lại dùng năng lực cảm giác một chút trên lầu có người hay không.

Kết quả hắn phát hiện, ngay giờ này phút này, trong phòng 1408 lại thật sự có người.

“Người quét dọn căn phòng hắn là đã rời khỏi rồi, vậy lúc này người ở bên trong là thợ sửa chữa sao?” - Thiên Nhất suy nghĩ: “Đã đuổi ta ra ngoài, tại sao phải vội vàng sửa chữa? Hiện giờ khách sạn này vẫn còn rất nhiều phòng trống, tuyệt đối không có chuyện cung không đủ cầu, có cần kêu thợ đến sửa một căn phòng không có người ở vào rạng sáng không? Có lẽ bọn họ chỉ đơn thuần là không muốn để cho nhân viên trực đêm rảnh rỗi?”

Thiên Nhất không loại trừ khả năng này, không chừng quản lý khách sạn này thật sự nghiêm khắc, xảy ra vấn đề là lập tức giải quyết, hai mươi bốn giờ lúc nào cũng sẵn sàng.

Nhưng cũng không thể loại trừ một khả năng khác, trong căn phòng kia hiện giờ đã có một người khác vào ở...

Thiên Nhất lẩm bẩm nói:

- Nếu như lý do căn phòng kia “có vài vấn đề nhỏ” là bịa đặt, vậy thì... nơi đó vốn không cần sửa chữa. Nhưng tại sao lại muốn đuổi ta đi, sau đó cho một người khác vào ở? Trong căn phòng 908 này không có sô cô la như vừa rồi, còn có hai cuộc điện thoại kia...

Nghĩ đến đây, Thiên Nhất nhắc điện thoại của phòng 908 lên, nhấn số 1. Rất nhanh bàn tiếp tân liền có người trả lời:

- Chào ngài, xin hỏi ngài cần gì?

Vẫn là giọng nói của nữ nhân viên trước đó, cũng chính là Lucy mà tên canh cửa nói.

- Xin chào, ta là vị khách lúc trước ở phòng 1408.

Thiên Nhất vốn chỉ muốn thử xem điện thoại có gọi được bình thường hay không, lúc này đã gọi được, hẳn cảm thấy vẫn nên nói vài câu gì đó.

Một lúc sau giọng nói của đối phương mới vang lên, giọng điệu rõ ràng không bình thường lắm:

- Ừm... là ngài à, tiên sinh, chuyện lúc trước rất xin lỗi...

Thiên Nhất ngắt lời:

- À, không cần để ý. Ta hỏi một chút, tối nay cô vẫn luôn trực sao, ừm... Lucy?

- Đúng vậy thưa ngài.

- Ừ, được rồi, không có chuyện gì.

Thiên Nhất nói xong liền cúp điện thoại.

Hắn trầm tư một hồi, lòng hiếu kỳ dâng lên, rất muốn tìm hiểu xem rốt cuộc trong khách sạn này đang xảy ra chuyện gì. Hắn biết những chuyện phát sinh vừa rồi nhất định là có ẩn tình gì đó, mặc dù có vẻ như không

quan trọng lắm, nhưng lúc này vạch trần chân tướng trong trò chơi suy luận, rõ ràng là phương pháp rất tốt để giết thời gian.

Thiên Nhất đi vào phòng tắm, cầm máy sấy lên bắt đầu sấy y phục, cẩn thận làm hai mươi phút, tạm thời xem như có thể mặc vào. Sau khi mặc xong, hấn lại đến tủ lạnh lấy một chai rượu mạnh, uống hai hớp. Đương nhiên không phải hấn muốn tăng thêm can đảm, mà là giả vờ như say rượu.

Hấn cất chìa khóa vào túi bên trong y phục, cầm chai rượu lên, dùng tay làm cho mái tóc vốn đã lộn xộn của mình trở nên càng rối hơn, tiếp đó đi ra khỏi phòng, đóng cửa lại, chạy thẳng tới tầng mười bốn.

Đi đến cửa phòng 1408, Thiên Nhất còn cố ý đổ rượu vào tay, bôi lên hai bên cổ giống như bôi nước hoa, lại đổ một ngụm rượu mạnh vào trong miệng, súc miệng ừng ực một phen, sau đó nuốt vào bụng.

“Bình bình bình”, hấn dùng sức đập cửa.

Chỉ nghe trong phòng có tiếng thứ gì đó rơi xuống đất, kế tiếp nửa phút sau cũng không có tiếng động nào.

Thiên Nhất biết trong phòng có người, nhưng chẳng biết vì sao đối phương lại không lên tiếng. Thiên Nhất gõ cửa lần thứ hai, người trong phòng lại từng bước từng bước, chậm chạp đi tới cửa. Sau khi nhìn vào ông nhòm cửa, hấn mở ra một khe cửa nói:

- Người là ai? Có chuyện gì không?

Thiên Nhất thuận thế dùng một tay tựa vào cửa đẩy tới, liền đẩy cửa ra hơn phân nửa, giúp hấn nhìn rõ người đàn ông trước mặt. Đây là một người da trắng khoảng hơn bốn mươi tuổi, mép tóc cao, bụng bia, sắc mặt nhợt nhạt không tốt lắm, còn đồ rất nhiều mồ hôi.

- Ấy? Sao người lại ở trong phòng ta?
Một mùi rượu phả vào mặt đối phương.

- Người là ai?

Thiên Nhất trợn to hai mắt:

- Người có quan hệ gì với vợ ta?

Nói xong liền tiến lên nắm cổ áo đối phương.

- Người muốn làm gì?

Người đàn ông kia đưa tay cản Thiên Nhất lại:

- Tiên sinh, có phải người uống say rồi đi nhầm phòng hay không! Nơi này chỉ có một mình ta!

- Ấc... hả?

Thiên Nhất nghiêng đầu, giả vờ nhìn biển số một chút:

- À... ha... ha ha! Xin lỗi, anh bạn, xin lỗi.

Hắn vừa nói vừa ghé đầu nhìn vào trong, kết quả lại bị đối phương đẩy ra ngoài:

- Được rồi, tiên sinh, có cần ta gọi nhân viên phục vụ đưa người về phòng không?

- Không... không cần... ha ha... ta... tự mình có thể tìm được.

Thiên Nhất lão đảo lui về phía sau hai bước. Người đàn ông kia vẻ mặt khó chịu, quyết đoán đóng cửa phòng lại.

Thiên Nhất biết đối phương khẳng định đang ở sau cửa dò xét, hắn lắc lư mấy bước, xác định đã rời khỏi phạm vi quan sát của ông nhóm trên cửa, mới khôi phục dáng đi bình thường.

- Người này ngay cả hành lý cũng không mở ra, đặt ở bên giường. Lúc ta gõ cửa, hắn đã làm rơi thứ gì đó xuống đất. Nhưng vừa rồi ta ghé đầu vào lại không nhìn thấy đồ vật, chắc là hắn đã nhặt lên.

Thiên Nhất lẩm bẩm:

- Trong khách sạn này không có người siêu năng lực hoặc người cải tạo dành riêng cho chiến đấu, chỉ có một đám người bình thường mà thôi, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Tại sao nhân viên khách sạn lại mời ta đi rồi cho người này vào ở? Là bên phía khách sạn có kẻ muốn hãm hại người đàn ông này? Hay là hắn chủ động yêu cầu, bất kể thế nào cũng phải vào ở phòng 1408? Trong căn phòng kia có ẩn giấu bí mật gì sao?

Lần này Thiên Nhất không điều tra được quá nhiều tin tức hữu dụng, hắn lập tức đi thang máy xuống đại sảnh tầng trệt, chạy thẳng tới bàn tiếp tân, đứng trước mặt Lucy:

- Còn nhớ ta không? Lucy.

-Ồ! Là ngài, tiên sinh, xin hỏi có gì cần giúp?

Lucy trả lời.

Thiên Nhất hỏi:

- Về căn phòng kia, 1408, cô có gì để nói với ta không?

Về mặt Lucy khẩn trương, ấp úng nói:

- Chuyện đó... căn phòng kia...

- Xin chào, tiên sinh!

Một người đàn ông da trắng vóc dáng cao gầy đi tới, hấn bơi rất nhiều sáp chải tóc, âu phục phẳng phiu, chen vào cuộc nói chuyện này:

- Tôi là quản lý Todd, ngài đây là...

Thiên Nhất ngắt lời:

- Gọi ta là Krause được rồi.

Trên ID giả hấn đã dùng tên của Trà Tiên, nhưng không dám bắt chước họ của hoàng đế, mà tùy tiện lấy một cái họ khác.

- Tiên sinh, có thể mời ngài đến phòng làm việc của tôi nói chuyện được không.

Todd nói.

Hai phút sau, Thiên Nhất đi đến phòng quản lý, không hề khách sáo tìm một chỗ ngồi xuống. Đối phương vừa đóng cửa lại, Thiên Nhất liền nói:

- Trên thực tế, Todd, ta cũng không cần lời xin lỗi gì. Ta không tức giận, cũng không có ý kiến về cái gã đang ở phòng 1408 hiện giờ. Ta chỉ là muốn biết, tối nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Ừm... thực ra là như vậy, vị tiên sinh kia là một người hâm mộ tiểu thuyết. Todd nói.

Nghe đến đây, Thiên Nhất cơ bản đã biết đáp án, liền cười nói:

- Fan cuồng đúng không.

Todd nhún nhún vai, khéo léo nói:

- Nhìn hành vi của hấn hiện giờ, hiển nhiên đã vượt xa phạm trù người hâm mộ bình thường.

Hấn dừng một chút rồi nói:

- Ngài muốn uống chút gì không?

- Không cần, người cứ tự nhiên.

Todd rót cho mình một ly cà phê:

- Ngài biết có cuốn sách “Những Khách Sạn Ma Quỷ Ta Từng Ở” không?

Thiên Nhất nói:

- Có, ta đã từng đọc.

Hắn lại không nói là vừa đọc xong.

Todd nói:

- Vậy chắc ngài cũng biết, phần cuối cùng của cuốn sách là kể về căn phòng 1408 của một khách sạn Cá Heo ở New York đúng không?

- À, thì ra là vậy!

Thiên Nhất giả vờ đột nhiên tỉnh ngộ, giống như vừa hiểu ra được, hắn cũng không muốn bị xem như người hâm mộ của tác giả kia.

Todd nói:

- Có điều câu chuyện kia là giả, New York quả thật đã từng có một khách sạn Cá Heo, nhưng vào thế kỷ trước đã đóng cửa rồi.

Thiên Nhất hỏi:

- Cho nên?

Todd nói tiếp:

- Ngài biết đấy, tác giả Mike Anselin của cuốn sách kia, luôn tự mình đến những khách sạn viết trong sách ở một đêm, sau đó tiến hành sáng tác tiểu thuyết. Nhưng chỉ có câu chuyện về căn phòng 1408 này là không thật sự trải qua, bởi vì câu chuyện này không phải do chính ông ta viết.

Trong nháy mắt này, ngoài cửa sổ trên bầu trời đang mưa, lại đúng lúc vang lên một tiếng sấm...

Thiên Nhất hỏi

- Hả? Vậy là thế nào?

Hắn cũng cảm thấy hứng thú.

Todd nói:

- Có thể ngài không biết, “Những Khách Sạn Ma Quỷ Ta Từng Ở” là bộ tiểu thuyết cuối cùng của Mike Anselin, cũng là phần cuối hệ liệt về những khách sạn ma quỷ của ông ta.

Hắn dừng một chút rồi nói:

- Trên thực tế, mấy năm trước Mike Anselin quả thật đã từng tới khách sạn này của chúng tôi, khi đó tôi còn là một tổ trưởng. Quản lý của chúng tôi rất ngạc nhiên vì sao vị tác giả kia lại đến thăm, nên biết khách sạn này chưa từng phát sinh lời đồn thần bí gì, càng không hề chủ động mời vị tác giả tiên sinh kia. Ông ta đột nhiên tới vào một đêm mưa, lại yêu cầu vào ở phòng 1408.

- Có lẽ ông ta tới Paris chỉ vì chuyện riêng, hoặc đơn giản là tới để du lịch. Thiên Nhất nói tiếp.

- Đúng thế, khi đó tôi cũng nghĩ như vậy.

Todd trả lời:

- Nhưng ngày hôm sau, ông ta lại chết trong căn phòng kia, nhiệt độ cơ thể quá thấp không rõ nguyên nhân.

Hắn lại uống một ngụm cà phê:

- Nên biết vị tác giả kia chỉ mới trung niên, không có tiền sử bệnh tim, ngay cả đường trong máu cũng không quá giới hạn. Hệ thống sưởi ấm trong phòng cũng không có bất kỳ trục trặc nào. Cái chết của ông ta, lại biến thành sự kiện siêu nhiên mà khi còn sống ông ta đã cố sức phủ định.

- Như vậy... cuốn sách kia làm sao xuất hiện?

- Đó là do biên tập viên của Mike Anselin đã sắp xếp tất cả bản thảo chưa công bố của ông ta khi còn sống, chỉnh lý thành một cuốn sách, nhưng độ dài của nó dường như hơi ngắn một chút. Thế là tay biên tập kia bèn mô phỏng văn phong của Mike Anselin, tốn rất nhiều thời gian, chuyên tâm sáng tác một câu chuyện, địa điểm chính là phòng 1408 nơi kết thúc của tay tác giả không tin quỷ thần... đó là câu chuyện cuối cùng ở cả hai phương diện cuộc đời và sự nghiệp của ông ta.

Thiên Nhất nói:

- Mà tay biên tập kia lại tin vào quỷ thần sao?

Todd nói:

- Không sai, tiên sinh, vì vậy chỉ có câu chuyện này là cố ý thay đổi thành phố của khách sạn trong sách. Tay biên tập kia lo lắng có người sau khi đọc tiểu thuyết sẽ mộ danh đi đến khách sạn của chúng tôi, gặp phải bất trắc.

Thiên Nhất cười nói:

- Ha ha, người thấy thế nào, Todd tiên sinh?

Todd nói:

- Tôi không có quan điểm cá nhân gì cả. Khách quan mà nói, căn phòng kia rất bình thường, sau khi phát hiện người chết một thời gian cũng không khóa kín. Sau đó mấy năm từng có người vào ở, cũng không xảy ra sự kiện kỳ quái nào, khách vào trọ cũng không có ý kiến gì.

Hắn thở dài:

- Vị tiên sinh hôm nay, ta nghĩ hẳn thật sự là một người hâm mộ rất điên cuồng. Hắn nói rằng đã lần theo bước chân của Mike Anselin, đến mỗi khách sạn dưới ngòi bút của ông ta. Tôi nghĩ hẳn nhất định là từ trên web tra được nơi này, hoặc là xem blog của tay biên tập kia vv. Tóm lại...

Thiên Nhất tiếp lời Todd:

- Tóm lại thái độ của hắn rất cương quyết, bảo các người cố gắng giúp hắn vào ở phòng 1408, cho nên ta mới bị đưa đến phòng 908 đúng không?

- Đúng vậy, đây chính là chân tướng mà ngài muốn biết.

Thiên Nhất đứng lên nói:

- Cái gì chứ, hóa ra là như vậy.

Hai người lại hàn huyên mấy câu, Todd mới tiễn Thiên Nhất ra khỏi phòng làm việc.

- À, còn có một việc ta muốn xác nhận một chút.

Lúc đi qua bàn tiếp tân, Thiên Nhất dừng bước, hỏi Lucy:

- Khoảng 11 giờ, cô đã rời đi một lát đúng không?

Lucy suy nghĩ một chút:

- Đúng vậy thưa tiên sinh, rất xin lỗi. Tối nay bàn tiếp tân chỉ có một mình tôi, đã lỡ điện thoại của ngài sao?

Thiên Nhất lại hỏi:

- Sau đó cô có gọi điện đến phòng ta không?

Lucy trả lời:

- À, cuộc điện thoại đó sao. Ban đầu chúng tôi định gọi điện cho ngài nói rõ tình huống ở đây, nhưng ngài Todd bảo rằng vẫn nên để Vendat đi lên nói trước mặt ngài thì tốt hơn. Khi đó ngài đã nhận điện thoại sao? Thật xin lỗi, tôi tưởng rằng lúc cúp máy vẫn còn chưa nhận.

Thiên Nhất cười nói:

- Không có gì, ta đã hiểu rồi.

Đã giải được nghi vấn, hóa ra chỉ là một chuyện bất đắc dĩ mà thôi. Thiên Nhất về đến phòng, ngã xuống giường cười lạnh: “Cái gì chứ, rốt cuộc lại là một chuyện nhảm chán như vậy...”

Hắn bất tri bất giác ngủ thiếp đi, một đêm này cũng không xảy ra chuyện gì.

Đến giữa trưa ngày hôm sau, xe cảnh sát và xe cứu thương đã đến đây trước cửa khách sạn Cá Heo.

Một người đàn ông trung niên chết ở phòng 1408 một cách ly kỳ, nguyên nhân cái chết là do nhồi máu cơ tim. Người chết là một kẻ nghề nghiệp tự do, làm trợ lý du lịch ở các nơi trên thế giới, không có tiền sử bệnh tim, cũng không có dấu vết bị bạo lực xâm hại. Thi thể ngửa mặt nằm trên giường, biểu tình kinh hãi, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi thấm ướt cả khăn trải giường. Ngay cả hành lý của hắn cũng chưa mở ra, trên tủ đầu giường có đặt một cuốn tiểu thuyết bằng giấy. Sau đó nhân viên khám nghiệm tử thi xem xét dạ dày người chết, tìm được thức ăn duy nhất là sô cô la.

Đến một giờ chiều, cuộc điều tra thu thập bằng chứng tạm thời kết thúc, người đàn ông nằm trên giường phòng 908 mới ngáp một cái, duỗi eo mỗi bò dậy, vẻ mặt ủ rũ nói một câu:

- Lại gặp ác mộng rồi, đúng là một nơi khiến người ta chán ghét.

Chương 8 : Mô chôn của đám trộm cắp

Ngày 12 tháng 6, bầu trời đầy mây mù. Mưa đông đêm qua tuy đến sáng đã ngừng, nhưng buổi trưa ngẩng đầu nhìn lên vẫn thấy mây đen giăng đầy.

Hai giờ chiều, Thiên Nhất rời khỏi khách sạn đi mua sắm một phen. Hắn là một kẻ rất lười, nhưng có một số thứ bảo người của khách sạn đi mua giúp thì không tiện lắm, hắn vẫn phải tự mình đi một chuyến.

Máy tính xách tay, điện thoại di động, máy ảnh, kính râm, còn có mấy bộ trang phục dùng để che giấu tai mắt người khác, trang bị dùng cho giai đoạn điều tra vạch kế hoạch đại khái là như vậy.

Chắc hẳn sẽ có người hỏi, tên Thiên Nhất này rốt cuộc mang theo bao nhiêu tiền mặt? Tiêu như vậy không có vấn đề gì sao? Ở đây phải giải thích một chút, thế giới năm 2101, máy tính rẻ hơn máy ảnh, điện thoại di động rẻ hơn kính râm.

Tại thế kỷ 22 của vũ trụ song song này, sản phẩm dân dụng điện tử đều rất rẻ. Mô hình lợi nhuận của những sản phẩm như điện thoại di động, máy tính, máy chiếu xách tay đã hoàn toàn bị đảo lộn. Cách làm nâng cấp phần cứng từ cũ thành mới đã bị đào thải, mô hình chủ yếu của sản phẩm điện tử đã trở thành mở rộng và thu phí phần mềm ứng dụng.

Tại thời đại đó, kỹ thuật sản xuất sản phẩm điện tử dân dụng cấp thấp đã rất hoàn thiện, chênh lệch phần cứng giữa các thương hiệu gần như biến mất. Trong cuộc chiến giá cả, những thương hiệu nổi tiếng bị ảnh hưởng rất lớn, bởi vì sản phẩm của bọn họ thường đắt hơn giá trị thực. Bọn họ đã từng dựa vào chất lượng, phục vụ, uy tín vv, gây dựng nên thương hiệu, khiến những người hâm mộ nguyện ý đổ xô vào mua sản phẩm của bọn họ. Nhưng sau đó, khi những doanh nghiệp chuyên sao chép làm ra sản phẩm chất lượng tương đương, lại đưa ra một cái giá hợp lý hơn, thị trường cạnh tranh sẽ chứng minh, sự “trung thành” giữa khách hàng và doanh nghiệp thực ra rất mong manh.

Thế là sự thay đổi đã diễn ra vào những năm ba mươi của thế kỷ 21, những doanh nghiệp lớn đều có chung nhận thức, nếu đã không thể ngăn chặn việc bị sao chép phần cứng, vậy chúng ta hãy tập trung vào mảng phần mềm.

Cho dù mỗi nhà máy đều có thể sản xuất ra phần cứng chất lượng nổi trội, ngoại hình đẹp mắt, dùng cả năm năm cũng không cần thay, nhưng chưa chắc hệ thống ứng dụng của mỗi nhà máy đều có thể khiến người hài lòng.

Vì vậy thời đại “cạnh tranh mềm” đã bắt đầu, sản phẩm điện tử vốn đắt đỏ không ngừng giảm giá, thậm chí xuất hiện tình trạng bán với giá gốc hoặc chấp nhận bán lỗ vốn, về sau còn có không ít trường hợp dựa vào thẻ căn cước hoặc một loại hoạt động khuyến mãi cho nhận sản phẩm miễn phí.

Trong tương lai điều mà các doanh nhân suy nghĩ không phải là có bán được hàng hay không, mà là có người dùng hay không. Phần cứng chẳng qua là công cụ để cung cấp phần mềm ứng dụng mà thôi, thu phí phần mềm mới là phương pháp chính xác để bảo đảm lợi nhuận lâu dài.

Chỉ có đám người bán đồ điện trong nhà mới không ngừng giảm chất lượng sản phẩm, chờ mong người tiêu dùng mua về vừa hết hạn bảo hành thì hỏng, sau đó lại mua cái mới, nếu không thì nhà máy của bọn họ phải đóng cửa rồi.

Đương nhiên trong thế giới như vậy, người nghèo vẫn không thể dùng được điện thoại tốt, máy tính tốt. Bọn họ có thể mua về nhà, nhưng nếu thời gian dài không gánh nổi chi phí phần mềm, chẳng khác nào mua về một đồng sắt vụn. Do đó các nhà máy điện tử thương hiệu nhỏ vẫn có thể dựa vào hệ thống phần mềm giá rẻ và “miễn phí”, chất lượng bình thường và tự động bật quảng cáo, chiếm lĩnh thị trường ở tầng thấp.

Có lẽ khoa học kỹ thuật khiến cho cuộc sống ngày càng phong phú hơn, điều này không sai, nhưng có một số thứ khoa học kỹ thuật không thể thay đổi được.

Trở lại chuyện chính, sau khi quay về phòng khách sạn, Thiên nhất bắt đầu hóa trang giả dạng. Hắn là một người rất giỏi cải trang, đương nhiên cải trang ở đây là đóng vai một loại người nào đó, chứ không phải nói về tạo hình.

Nếu như hắn đi làm một diễn viên trên sân khấu kịch, chắc chắn sẽ được

hoan nghênh. Từ một gã đàn ông lang thang hình dáng nhếch nhác đến nhân vật nổi tiếng cử chỉ ưu nhã, từ thanh niên lao động ra đời chưa lâu đến đại ca xã hội đen xử sự trầm ổn, Thiên Nhất đều có thể đóng vai y hệt.

Cho dù là nét mặt biến hóa nhỏ bé, ánh mắt, ngôn ngữ cơ thể, thậm chí là khẩu âm, thói quen sinh hoạt vv, hắn đều có thể mô phỏng đến mức cao nhất, gây cho người ta cảm giác hắn thật sự từng có thân phận như vậy.

Chỉ tốn mấy phút, Thiên Nhất đã biến hóa, trở thành một du khách hòa nhã dễ gần, chất phác tự nhiên. Kiểu tóc mái ngố, quần rộng xệ xuống, áo thun có in dòng chữ “Tôi yêu Paris”, bên ngoài mặc thêm một chiếc áo khoác, trên mặt nở nụ cười nhân từ đầy tình cảm, thần thái thân thiện. Nếu các thành viên Nghịch Thập Tự nhìn thấy hình dáng của ông chủ lúc này, có lẽ bọn họ sẽ phát điên.

Hắn cầm lấy một chiếc ba lô màu đen đeo bên vai, trên cổ treo một chiếc máy ảnh, một lần nữa rời khỏi phòng. Khi Thiên Nhất bước ra cửa chính khách sạn, giống như đã trở thành một người khác.

Đi được một đoạn, hắn leo lên một chiếc xe buýt tham quan thành phố, trong tay cầm một tấm bản đồ Paris và một quyển “Hướng dẫn tham quan thành phố”. Trên đường đi hắn thật sự giống như một du khách, cầm máy ảnh nhìn đông nhìn tây. Chỉ là người khác cũng không chú ý đến, tên này không chụp một tấm nào.

Paris có rất nhiều thắng cảnh nổi tiếng, tháp Eiffel, Khải Hoàn Môn, nhà thờ Đức Bà vv. Có điều Thiên Nhất cũng không có lòng đi tham quan từng nơi, khi xe buýt chạy đến mục tiêu thì hắn liền xuống xe.

Cung điện Louvre, hòn ngọc của bờ bắc sông Seine, trái tim của Paris, chín trăm năm lịch sử lừng lẫy, một cung điện gắn liền với lịch sử nhiều thăng trầm của nước Pháp.

Cuối thế kỷ 18, cung điện Louvre mới mở cửa một phần với bên ngoài, từ đó trở thành một trong số viện bảo tàng vĩ đại nhất thế giới.

Tới những năm 2000 chuyển sang thời đại đế quốc, nơi này cũng bị ảnh hưởng tương đối. “Nước Pháp” không còn tồn tại, thay vào đó là khu hành chính quận Tượng này. Vào thời kỳ chiến tranh, hàng loạt tác phẩm nghệ thuật trong cung điện Louvre đã bị trôi mất, rất nhiều thứ chảy vào dân gian

hoặc bị chính phủ đương thời mang đi, càng có nhiều thứ gián tiếp chảy vào phủ đệ của đám vương công quý tộc đế quốc sau đó, trở thành vật phẩm tư nhân.

Có điều “ba bảo vật trấn viện” giá trị liên thành nhất vẫn được bảo tồn, đây quả thật là kỳ tích. Có thể là không ai dám tự ý động vào ba món hàng trưng bày này, bảo vật vô giá như vậy nếu bị hư hại trong quá trình di chuyển, có ai tình nguyện chịu tiếng xấu muôn đời.

Trong một trăm năm sau đó, cung điện Louvre có thể nói là dải nắng dầm sương, muốn tìm lại những món hàng triển lãm sau chiến tranh quả thật khó khăn trùng trùng. Tới năm mươi năm sau mới khôi phục khoảng bốn phần tác phẩm nghệ thuật ban đầu. Chính sách của đế quốc cũng khiến cho nơi này phát sinh rất nhiều biến hóa, bãi cỏ nguyên bản diện tích mấy chục héc ta bị thu hẹp, chung quanh xây mới rất nhiều kiến trúc, cơ bản đều là cơ quan chính phủ và biệt thự vương tộc. Cửa vào hình kim tự tháp bị tháo dỡ, bên trong cũng được tân trang và cải tạo. Ngoại trừ mặt ngoài kiến trúc hình chữ U của cung điện không thay đổi, những bộ phận khác có thể nói là biến hóa long trời lở đất.

Để tiện quản lý, ngoại trừ bãi cỏ chung quanh kiến trúc bị cắt giảm lớn, còn xây thêm tường che. Tường không phải quá cao, nhưng người bình thường khẳng định không trèo qua được, như vậy buổi tối có thể dễ dàng đóng kín chỗ này lại.

Bất kể nhìn xa hay nhìn gần, tường che đều là thứ phá hoại phong cảnh, nhưng thống đốc khi đó đã làm như vậy. Giống như tăng tiền điện nước, sau khi quyết định sẽ thông báo cho các vị một tiếng, tiếp đó trong bản tin đăng vài cuộc điều tra ý dân rằng “chính sách này rất tốt” hay gì đó, như vậy là được rồi. Nói thẳng thắn một chút, thông báo cho người là đã tôn trọng người rồi, đừng có nề mặt mà không thích. Nếu ai dám giơ bảng đứng ở bên ngoài, viết những biểu ngữ như “phản đối tường che”, ta sẽ phái đội đột kích HL vũ trang đầy đủ bao vây các người lại, bắn hơi cay, dùng dùi cui phục vụ.

Người có thể nói rằng thống đốc năm đó đã phá hủy di sản văn hóa, nhưng từ một quan điểm khác, cũng có thể nói vị thống đốc kia đã có thành tích và cải cách. Dù sao nếu xét ở góc độ an toàn, cung điện Louvre ở thế kỷ 22 đang ở thời kỳ lớn mạnh nhất trong lịch sử.

Thiên Nhất mua một tấm vé vào cửa, bước vào tòa cung điện nghệ thuật này, trực tiếp đi về phía khu trưng bày báu vật.

Đến nơi, Thiên Nhất lại cảm thấy một sự lúng túng khó tả. Đàn ông dường như đều đến khu hội họa và điêu khắc xem tác phẩm nghệ thuật, còn người tới nơi này tham quan cơ bản đều là phụ nữ trung niên.

Tìm rất lâu, Thiên Nhất cuối cùng đã nhìn thấy mục tiêu của mình, “Pandora đỏ”.

Một viên kim cương 2977 ca ra, kích thước gần bằng nắm tay, chắc chắn có thể xưng là báu vật hiếm thấy trên đời. Mà Pandora đỏ còn có một điểm khác biệt, theo truyền thuyết nếu như viên kim cương này tiếp xúc với da của một cô gái xinh đẹp, sẽ hiện ra màu đỏ nhàn nhạt, phản xạ ánh sáng mờ lung.

Dương nhiên đây chỉ là truyền thuyết, Thiên Nhất cảm thấy chuyện này rõ ràng là không có khoa học. Một khối tinh thể carbon đơn chất tiếp xúc với da của loài người, làm sao có thể biến hóa như vậy? Hơn nữa còn phải là gái đẹp, đàn ông và gái xấu đều không được? Chẳng lẽ cục đá kia biết xấu hổ? Thân là một cục đá, có phải người hơi bỉ ổi, đồng thời còn có tính khoe (dễ thương) hay không?

Phía dưới hàng triển lãm còn kèm theo một đoạn chú thích rất dài, đây là những câu chuyện liên quan viết cho khách tham quan xem. Trong đó tin tức duy nhất tương đối đáng tin là “Pandora đỏ được phát hiện tại quận Phong Diệp vào năm 2033”, phần còn lại thì Thiên Nhất cảm thấy chỉ là đang nói linh tinh.

Theo thần thoại Hy Lạp, “Pandora” là phụ nữ loài người đầu tiên do Zeus tạo ra, mục đích là để trả thù loài người. Tại sao vua của chư thần lại làm như vậy? Bởi vì bạn của ông ta là Prometheus rất quan tâm đến loài người, đã đưa ngọn lửa xuống, khiến cho Zeus rất khó chịu. Ông ta chẳng những đã bắt bạn mình lại hành hạ nhiều ngày, còn muốn trừng trị đám người phạm ngu xuẩn kia.

Thế là Zeus lệnh cho thần lửa Hephaestus dùng hỗn hợp nước và đất, tạo ra một người phụ nữ đáng yêu theo hình tượng nữ thần, lại lệnh cho nữ thần tình yêu và sắc đẹp Aphrodite ban cho nàng kích thích tố khiến đàn ông điên cuồng, Hera ban cho nàng sự tự tin và tự tôn, nữ thần Athena dạy nàng

dệt vải, dệt ra những bộ y phục mỹ lệ đủ loại màu sắc, khiến nàng càng xinh đẹp mê người, thần sứ Hermes thì phụ trách truyền thụ cho nàng thiên phú ngôn ngữ.

Zeus đã thổi mầm họa ác độc vào sau lưng hình tượng xinh đẹp này, một phụ nữ vô cùng mê người cuối cùng đã hoàn thành. Ông ta dùng Pandora làm lễ vật tặng cho loài người, mà cô gái này sau đó vì lòng hiếu kỳ đã mở “chiếc hộp Pandora”, phóng thích tất cả tội ác trên thế gian...

Cái tên “Pandora đỏ”, tượng trưng cho địa vị và ý nghĩa của viên kim cương này trong lòng phụ nữ. Tựa như một lời nguyện, lúc cầm viên kim cương này trong tay, ánh sáng màu đỏ hiện lên, nữ chủ nhân của nó liền trở thành cô gái hoàn mỹ giống như Pandora.

Thiên Nhất nhanh chóng đọc xong nội dung, khinh thường thấp giọng nói một câu:

- Nói nhảm liên thiên, còn rất phi lý...

Nói xong liền dời mắt đi.

Sau khi xác nhận vị trí mục tiêu, hắn bắt đầu khảo sát địa hình của viện bảo tàng, quan sát tình hình phân bố của bảo vệ, thời gian thay ca vv, đương nhiên chuyện cần xác nhận nhất là hệ thống an toàn của nơi này.

Khắp nơi đều có camera, đây là chuyện đương nhiên. Vào ban ngày cấp bậc an toàn chắc chắn sẽ thấp hơn, đến buổi tối nếu như lên vào, tránh khỏi camera chỉ là thứ yếu, chỉ sợ nơi này có hệ thống cảm bẫy như cảm ứng tia hồng ngoại, cảm ứng trọng lực biến hóa, cảm ứng nhiệt độ biến hóa...

Đi dạo mấy giờ, gần đến thời gian đóng cửa, Thiên Nhất mới hậm hực rời khỏi.

Quy luật thay ca của bảo vệ không phải trong chốc lát có thể nhìn ra được. Theo như suy nghĩ của Thiên Nhất, tốt nhất là tới thêm lần nữa ngồi đủ hai mươi bốn giờ, ở phụ cận cung điện Louvre dùng năng lực tâm xa cảm ứng, ghi lại quy luật hành động của mỗi nhân viên bên trong.

Nhưng trước đó hắn và Cố Lăng đã đánh cuộc là không dùng năng lực, cũng không dùng quyền sách nội tâm, càng không được dùng vũ lực cướp đoạt. Thiên Nhất cần phải sắp đặt một kế hoạch “trộm” đồ vật ra, như vậy

mới xem như thành công.

Tuy nói đối phương không hề giám sát hẳn, hoàn toàn có thể gian dối, nhưng Thiên Nhất biết, nếu như làm trái với nguyên tắc cơ bản của trò chơi này, vậy vấn đề không phải là có lấy được đồ hay không, mà là gián tiếp chứng minh mình vô năng. Huống hồ trong Nghịch Thập Tự còn có một kẻ vạch trần được lời nói dối, đó là Blood Owl. Với tính tình của tên Cố Vấn kia, chắc chắn đã sớm tiết lộ tin tức về các thành viên Nghịch Thập Tự cho chị hẳn, vì vậy Cố Lãng ít nhất cũng có một phương pháp để nghiệm chứng xem Thiên Nhất có phạm quy hay không. Mà với tính cách của Blood Owl, ném đá xuống giếng bán rẽ ông chủ là chuyện rất dễ xảy ra, đừng hi vọng hẳn sẽ trợn mắt nói dối bao che cho mình.

Nói tóm lại, quan hệ giữa đám người Nghịch Thập Tự này chính là... đã cảm thấy đối phương không đáng tin cậy, lại cảm thấy loại đồng đội khốn khiếp này thật sự rất đáng tin.

Thiên Nhất không phải loại người sẽ cầm ống nhòm, ngồi trên nóc nhà cả đêm để thu được một chút tin tức không đầy đủ, hơn nữa hẳn rất lười, cho nên hẳn trở về.

Đối với hẳn, nửa buổi chiều lãng phí nhiều thời gian như vậy ở đây đã đủ rồi, không có cà phê thì không nghĩ ra được chủ ý hay.

Trở lại khách sạn, thay quần áo rửa mặt chải đầu một phen, Thiên Nhất mở máy tính ra, dùng tài một khoản chung của Nghịch Thập Tự trả phí cho chương trình ứng dụng của bộ máy tính này trong một tháng.

Tiếp đó hẳn chép vào máy những bức hình khu trưng bày báu vật chụp bằng máy ảnh, tình hình phân bố camera chụp lén bằng điện thoại di động, còn có mấy đoạn đối thoại của bảo vệ lạng lẽ thu âm, sau đó lập nên một hồ sơ mới, bắt đầu vẽ bản đồ kết cấu của tòa nhà.

Hiệu suất làm việc của Thiên Nhất rất nhanh, một lon cà phê xuống bụng, sơ đồ phác thảo của khu trưng bày Pandora đồ cơ bản đã hoàn thành. Đương nhiên đây chỉ là bước đầu tiên, kế hoạch của hẳn là vẽ ra toàn bộ cung điện Louvre, bao gồm nội thành chung quanh phạm vi ba trăm mét, tốt nhất là có cả bố cục của đường công, dựng thành một mô hình lập thể.

Nhưng lúc này sâu lười lại bắt đầu quấy phá. Tiền đề bảo đảm hiệu suất cao

của Thiên Nhất, ngoại trừ cà phê thì còn có sức tập trung. Khi sức tập trung hạ xuống, hắn sẽ lập tức gác lại chuyện trong tay, đi làm chuyện gì khác một hồi.

Thực ra cần thận suy nghĩ một chút, trên người Thiên Nhất có rất nhiều tập tính của mèo. Mỗi ngày hắn đều phải ngủ thời gian rất dài, mỗi bữa ăn ít nhưng ăn nhiều bữa, nhìn thấy vật thể chuyển động có quy luật (ví dụ như quả lắc đồng hồ) sẽ không nhìn được muốn đi chạm vào một chút, không thể chịu đựng áp lực, ghét mùi của kem đánh răng và quýt, nhìn thấy con ruồi lại không kìm được muốn nhào tới đập chết nó, thích chọc chó đang bị cột...

Người có tính cách như vậy, cũng chỉ thích hợp cả ngày ngồi trên ghế sofa, uống cà phê, ngáp ngắn ngáp dài kinh doanh cửa hàng sách.

“Đúng rồi, lên mạng tra một chút thông tin do người khác cung cấp xem sao.” - Thiên Nhất đột nhiên nghĩ ra ý tưởng, tùy ý mở một cửa sổ duyệt web, trên thanh tìm kiếm gõ vào ba từ mấu chốt là “cung điện Louvre, trộm cắp, hệ thống an ninh”, sau đó nhấn Enter.

Có đến hơn ngàn kết quả tìm kiếm, trong đó có rất nhiều tin tức về điện ảnh hoặc tiểu thuyết liên quan. Thiên Nhất nhanh chóng lật về sau vài trang, trên trình duyệt xuất hiện một kết quả khiến hắn cảm thấy rất hứng thú. Sau khi nhấn vào link, trình duyệt chuyển đến một trang web video. Đây dường như là video từ trên blog của một người khác được dẫn link sang, tựa đề là “Cung điện Louvre... truyền kỳ về mồ chôn của đám trộm cắp.”

Video là một đoạn thu ngắn trực tiếp theo kiểu phỏng vấn, nhân vật chính là một ông lão tên là “Củ Cải Bán Bánh”, mái tóc trắng xoá, tuổi già sức yếu. Theo lão tự thuật, lúc còn trẻ lão từng là một tên trộm quốc tế, thành công thực hiện vô số vụ án vang động một thời, đến hơn bốn mươi tuổi rửa tay chân vàng, tham gia cải tiến và hoàn thiện hệ thống an ninh của cung điện Louvre.

Tiếp đó video lại phát một danh sách kẻ trộm từ năm 2057 trở đi muốn vào cung điện Louvre trộm báu vật, cùng với kết cục của bọn họ. Trong đó chỉ duy nhất một người thành công chạy ra khỏi cửa lớn cung điện Louvre, phương pháp sử dụng là ban ngày lúc vào điện tham quan đã giấu một cái búa, dự tính đập vỡ kính cầm lấy đồ rồi bỏ chạy. Ai ngờ khi hắn đập xuống một búa, kính cường lực lại không bị đập vỡ. Chuông báo động vừa kêu

lên, hần liền thất kinh ném búa quay đầu bỏ chạy, chạy nhanh như giặc, cuối cùng bị một đám bảo vệ ngoài cửa bao vây đè xuống đất.

Tên này có lẽ là kẻ trộm cấp thấp duy nhất dám ra tay với cung điện Louvre. Nên biết nơi này có thể xem là thánh địa trong mắt đám trộm cắp trên toàn thế giới, có thể trộm được đồ ở đây ra ngoài, giống như là lấy được viên hồng ngọc trên vương miện trộm cắp, đủ để người khoe khoang cả đời. Trong người giấu một cái búa đập rồi bỏ chạy, đây là chuyện do người làm sao?

Quả nhiên, những nhân vật lên đài tiếp theo trong video đều không phụ sự mong đợi của mọi người, lựa chọn các loại kỹ xảo cao cấp, từ công phu rút xương đến công nghệ cao, ẩn nấp, nhảy dù, đào đường hầm, giả mạo cảnh vệ vv, mỗi người đều thi triển thân thông, nhưng cuối cùng không một ai không bị phát hiện.

Đương nhiên, về hệ thống an ninh cụ thể trong cung điện Louvre thì không thể giới thiệu kỹ càng, tóm lại là “rất tân tiến”, “không có sơ hở”.

Trong loại video mà quần chúng có thể tùy ý xem này, dĩ nhiên sẽ không có từ ngữ hoặc người liên quan đến “siêu năng lực” xuất hiện. Thiên Nhất phân tích một chút, suy đoán người siêu năng lực cấp Cường trở lên muốn lấy vài món đồ bên trong thì vẫn sẽ thành công. Nhưng cao thủ cấp Cường làm “trộm” không nhiều, phần lớn bọn họ đều không lo chuyện tiền bạc, hơn nữa làm như vậy sẽ có nguy cơ bị ném vào nhà tù Tide, có tiền cũng không có mạng để tiêu.

Suy luận như vậy, cho dù trong đám trộm kia có vài người siêu năng lực cấp Giấy hoặc cấp Bính, bọn họ dựa vào năng lực vẫn không qua được hệ thống an ninh, hơn nữa còn bị bắt giữ... Điều này nói rõ nhân viên an ninh của cung điện Louvre gần như chắc chắn có người cải tạo.

Thiên Nhất tắt màn hình máy tính, hai tay gối ở sau đầu nằm xuống, nhìn trần nhà than vãn: “Còn khó làm hơn trong tưởng tượng, quả nhiên phải sắp đặt một kế hoạch lâu dài...”

Chương 9 : Người đẹp dưới trăng

Màn đêm buông xuống, cảnh đêm trên đường phố Paris có thể nói là hùng vĩ tráng lệ, gió đêm bên bờ sông Seine dường như còn mang theo hơi thở lãng mạn.

Nhưng trong một số góc tối âm u, tội ác vẫn còn bao phủ.

Một cô gái trẻ đi trên con đường nhỏ dân cư thưa thớt, cô loáng thoáng cảm thấy phía sau có một bóng người đang đi theo mình, nhưng cũng không quay đầu lại, chỉ theo bản năng bước nhanh hơn, quẹo vào một con hẻm nhỏ.

Thế nhưng trong ngõ hẻm, cô lại đụng phải một tên một tên bợm nhậu, mùi rượu và mùi cơ thể khó ngửi phả vào mặt.

- Hà, cô em, đang vội đi đâu thế?

Tên bợm nhậu kia cười nói, ánh mắt của hắn đảo qua trên người cô gái này. Đây rõ ràng là một cô gái rất đẹp, nhìn dáng người kia nói không chừng còn là người mẫu. Cho dù dưới ánh sáng mờ mờ, từ làn da trắng nõn nhẵn bóng, đường nét gương mặt nhu hòa, có thể phán đoán đây tuyệt đối là một mỹ nữ.

Cô gái lui về phía sau mấy bước, xoay người muốn bỏ chạy, nhưng bóng người bám theo cô đã chặn ở đầu hẻm:

- Cô tưởng chạy thoát được sao? Người đẹp nhỏ.

Hắn từng bước đến gần, trong ánh mắt lộ ra sự dâm dục rất rõ ràng, khoe miệng cười gằn.

Lúc này tên bợm nhậu phía sau còn ôm lấy cô, cười lên ngông cuồng, tên đàn ông trước mặt thì vội vã nhào tới.

Một giây kế tiếp, hai tiếng kêu thảm vang lên trong hẻm nhỏ.

Tiếp đó là hai tiếng vang nặng nề, trong hẻm nhỏ tối đen, hai thi thể ngã xuống đất, máu từ bên cổ bọn họ chảy ra như suối.

Hai tên đàn ông kia chết không nhắm mắt, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc và sợ hãi, cũng không biết trước khi chết rốt cuộc bọn họ đã nhìn thấy thứ gì. Bên cổ hai người đều có một vết thương lớn hình dáng không theo quy tắc nào, giống như bị động vật ăn thịt cỡ lớn xé rách.

Cô gái trẻ từ trong bóng tối đi ra, dáng người lồi lõm nhấp nhô, gương mặt xinh đẹp phản chiếu ánh trăng đặc biệt mê người.

Cô hất mái tóc dài màu nâu ra vai sau, sửa sang lại quần áo lộn xộn, thần thái quyến rũ lau máu tươi bên khóe miệng, sau đó ưu nhã rời khỏi nơi này, một lần nữa bước vào màn đêm.

.....

- Đây là lần thứ ba trong tháng 6 rồi, thường xuyên xảy ra vụ án như vậy, sớm muộn gì dân chúng cũng sẽ khủng hoảng.
Điều tra viên George của cục cảnh sát ngầm điều thuốc, đứng trong hẻm nhỏ nói.

Lúc này là sáng ngày hôm sau, hai thi thể đã bị khiêng đi, công việc điều tra thu thập bằng chứng còn đang tiến hành, trên đất đã vẽ vạch trắng, vũng máu khô lớn giống như thảm trải sàn màu đỏ.

Cộng sự của George là Dick ở bên cạnh nói tiếp:

- Nhìn vào thân phận của người chết, có thể loại trừ khả năng là tổ chức phản kháng hoặc mưu sát chính trị... Này! Người! Lui ra phía sau vạch vàng, nơi này không cho phóng viên chụp hình!

Ông ta nói được phân nửa, bỗng quát lên với một thằng nhóc ở phía xa đang cầm máy ảnh.

- Nhưng vấn đề là tại sao hung thủ lại chuyên ra tay với côn đồ lưu manh và bộm nhậu.
George phẩy phẩy tàn thuốc.

Dick liếc hẩn một cái:

- Thu thập bằng chứng còn chưa hoàn thành, đừng vứt tàn thuốc lung tung

ở hiện trường.

- Xin lỗi.

George đi đến thùng rác cách đó mấy mét, đập tắt đầu thuốc lá.

Dick nói tiếp:

- Nếu là một kẻ giết người hàng loạt, mục tiêu mà hung thủ lựa chọn sẽ tuân theo quy luật nhất định. Đương nhiên, cũng không loại trừ khả năng hung thủ chỉ chọn mục tiêu dễ ra tay, sát hại một cách ngẫu nhiên. Có lẽ hẳn giống như sát nhân bàn cờ năm xưa, chỉ theo đuổi số lượng mà thôi.

George nói:

- Ông không cảm thấy tên hung thủ này rất thần kỳ sao? Hiện trường giết người gần như đều đầy máu, nhưng lại không tìm được dấu chân hung thủ đạp lên máu, cũng không thể xác nhận hung khí, vết thương của người chết thoát nhìn giống như bị động vật tấn công. Những chuyện này thật khiến người ta nghĩ đến một số sự kiện kỳ bí.

Dick hừ lạnh một tiếng:

- Cậu muốn nói là quỷ hút máu giết người xong rồi hóa thành dơi bỏ trốn sao?

George trả lời:

- Sự thật đương nhiên không phải như vậy, nhưng tôi cảm thấy đây là một đầu mối rất quan trọng. Chỉ cần phá giải được cách thức hung thủ giết người, vụ án này sẽ có đột phá lớn.

Dick bổ sung:

- Ta cho rằng còn có một điểm đột phá khác... đó là địa điểm mấy vụ giết người này xảy ra, đều là khu vực trị an tương đối kém, mà những người chết này gần như đều từng có tiền án phạm tội bạo lực.

George suy nghĩ một chút:

- Hả... chẳng lẽ tên hung thủ kia đang “biểu dương chính nghĩa”, trừ bạo an dân? Hẳn cho rằng mình là siêu cấp anh hùng trong truyện tranh sao?

Dick nói:

- Anh hùng trong truyện tranh chỉ ném kẻ ác vào tù, cho dù đối phương nhiều lần muốn hủy diệt toàn bộ loài người, nếu không phải bắt đết dĩ thì anh hùng cũng sẽ không ra tay giết người. Nhưng tên hung thủ này của

chúng ta lại không chừa một người sống nào.

Vẻ mặt của George tỏ ra không có ý kiến, hắn chỉ vừa mới qua hai mươi, so với vị tiền bối Dick hơn năm mươi tuổi này rõ ràng có sự khác biệt. Trên người George có thể nhìn ra rất nhiều ý nghĩ chỉ có ở người trẻ tuổi, hắn cười trả lời:

- Nói thật, nếu như tôi không phải cảnh sát, nếu một ngày nào đó tôi có được siêu năng lực để trở thành anh hùng, tôi cũng sẽ không thương hại những tên cặn bã này. Đương nhiên không phải là đuổi tận giết tuyệt không chừa một ai, có điều tôi cảm thấy không cần phải tuân thủ nghiêm ngặt nguyên tắc “không giết người”.

Dick liếc hắn một cái, cũng cười lên:

- Cho nên cậu không làm anh hùng được, thằng nhóc. Anh hùng chân chính chưa chắc đã cần siêu năng lực, tinh thần của anh hùng mới là thứ quan trọng nhất. Chỉ cần một lần dao động, một lần thỏa hiệp, vậy không cần quá lâu, tính chất của cậu chuyện anh hùng có thể sẽ biến thành giết người hàng loạt, giống như chúng ta nhìn thấy trước mắt.

Ông ta xoay người muốn rời khỏi con hẻm nhỏ:

- Cậu ăn sáng chưa?

George trả lời:

- Chưa.

- Ta biết gần đây có một tiệm ăn không tệ.

Dick phát tay ra hiệu cho cộng sự đi theo:

- Mọi người trong lòng khát vọng anh hùng, nhưng anh hùng cũng đồng dạng cần cảnh sát chúng ta. Bởi vì chúng ta biết làm thế nào thỏa hiệp, giao dịch bản thủ, thủ tục rườm rà, nói dối với công chúng, những chuyện này cũng là một phần quan trọng để bảo vệ bình an, làm thêm mười năm nữa thì cậu sẽ hiểu hết. Chính nghĩa không đơn giản như vậy, thế giới cũng không phải đen trắng rõ ràng, mà là màu xám.

George nói:

- Vậy lần này chúng ta thảo luận, xem như đã xác nhận động cơ của hung thủ rồi sao?

- Đây chỉ là suy đoán mà thôi.

Dick nói:

- Công việc điều tra hình sự vẫn phải tiến hành từng bước. À, đúng rồi, sau khi về cục, cục trưởng nhất định sẽ kêu gào với chúng ta những câu như “hiện giờ trong tay thống đốc giống như đang nắm cái móng của ta”, nghĩ tới lại cảm thấy phiền. Thực ra thống đốc sẽ không quan tâm đến vài bình dân bị giết, thứ hắn quan tâm chỉ là tỉ lệ tội phạm và an toàn bản thân.

.....

Mười giờ sáng, George và Dick ăn sáng xong trở lại cục cảnh sát, lập tức bị cục trưởng gọi vào phòng làm việc.

- Hiện giờ trong tay thống đốc giống như đang nắm cái móng của ta! Chết tiệt! Hai người các người còn có tâm tình đi ăn sáng!

Cục trưởng gào lên:

- Có thời gian rảnh như vậy sao không đi tra án?

- Thả lỏng một chút đi, anh bạn già. Bánh quế và nước đường của tiệm đó rất ngon, anh cũng nên đi nếm thử một chút.

Dick ung dung trả lời.

- Dick! Nếu như ngươi còn muốn sống sót về hưu, vậy thì tìm ra hung thủ giết người hàng loạt kia cho ta! Nếu không ta sẽ kéo ruột ngươi ra siết chết ngươi!

Cục trưởng nghiêng răng nghiêng lợi nói.

- Được rồi, được rồi, chúng tôi đã có một chút đầu mối rồi, đừng kích động. Về mặt Dick bất đắc dĩ.

Đây không phải là lần đầu tiên George thấy hai lão già cùng thời này cãi nhau, cho nên cũng không ngạc nhiên.

Nửa giờ sau, lúc hai người rời khỏi phòng làm việc, George đốt một điếu thuốc, còn Dick thì càu nhàu:

- Cấp trên lại còn phái người xuống, quả nhiên không tin vào năng lực làm việc của cục cảnh sát chúng ta.

- HL có thể tìm người tới nhận vụ án này, không phải rất tốt sao. Chúng ta chỉ cần “toàn lực phối hợp” với hành động của hắn là được rồi, đến lúc đó nếu vẫn không phá được án, trách nhiệm cũng có người tới gánh.

George nói tiếp.

- Ài... cho nên mới nói cậu không có kinh nghiệm.

Dick thở dài nói:

- Trường hợp HL phải chuyên viên đến cục cảnh sát trợ giúp phá án, nếu người tới thật sự có bản lĩnh, chúng ta còn xem như may mắn, bị người ta coi là đầy tớ chạy việc vặt cũng được. Nhưng rất nhiều lúc, người mà bọn họ phải tới chỉ biết lên giọng, không có năng lực gì, chỉ vì muốn bàn giao với cấp trên nên mới phải người tới. Loại người này thường là tùy tiện làm qua loa vài tuần cho đến một tháng, cuối cùng báo cáo với cấp trên, nói rằng cục cảnh sát chúng ta vô năng gì đó, vậy là coi như xong.

George nhả khói ra:

- Làm không tốt còn muốn chúng ta chịu tiếng oan à... phù...

Dick nói:

- Dù sao chúng ta cứ làm tốt nhiệm vụ của mình, trước ngày mai hãy sắp xếp ổn thỏa tài liệu và chứng cứ liên quan đến vụ án giết người hàng loạt này, tránh để người tới vừa thấy mặt lại nói cục cảnh sát chúng ta không biết làm việc.

.....

Cùng lúc đó ở quận Thủy Tinh, tổng bộ HL Châu Âu.

Luca đang muốn đi giao một bản báo cáo, khi đi qua hành lang, phía đối diện lại vừa lúc có một người đi tới. Luca nhìn thấy liền chào hỏi:

- Này, Neith, xách theo hành lý định đi công tác sao?

Paperman hôm nay, băng giấy giống như ngọn lửa lưu động trên nửa gương mặt đã trở nên quen thuộc với những người chung quanh. Hắn gật đầu chào Luca:

- À, đi Paris điều tra một vụ án giết người hàng loạt. Cấp trên xem tư liệu, hoài nghi vụ án này có thể liên quan đến người siêu năng lực, có điều chắc không phải chuyện lớn gì.

Sau sự kiện lòng bắt Blood Owl tại Ma Đô, trong báo cáo của Trà Tiên đã quy phần lớn công lao cho Paperman, khiến hắn trực tiếp được phong quân hàm thiếu tá HL. Mà bản thân Paperman lại cảm thấy xấu hổ khi nhận chức vụ này, trong trận chiến với Blood Owl hắn cũng không có tác dụng mang tính quyết định gì. Lời nói của Trà Tiên cũng khiến cho hắn bị kích thích

nhất định, một lần nữa xem xét hành vi của mình. Paperman hiểu được, bị thù hận che lấp, vứt bỏ nguyên tắc và chính nghĩa, cũng không thể khiến mình trở nên mạnh hơn.

Mặc dù vẫn phản cảm với việc gia nhập HL, nhưng được Trà Tiên khuyên nhủ, hắn vẫn tiếp nhận bổ nhiệm, đi tới Châu Âu nhậm chức, tăng cường rèn luyện năng lực bản thân dưới sự chỉ đạo của Luca. Paperman hiện giờ là một trong số cao thủ có tiếng của HL Châu Âu, cũng đã có vài lần tiếp xúc không quá vui vẻ với phía Giới Luật Thép.

- Ta lại cảm thấy, vào thời kỳ này phái điều tra viên cấp bậc như ngươi đến Paris, cấp trên hẳn là còn có dụng ý khác.
Luca nói.

Hai người đi sát qua nhau, Paperman cười nói:

- Nghĩ quá nhiều cũng vô ích, chúng ta cứ tận tâm hoàn thành nhiệm vụ là được rồi.

Luca cũng không quay đầu, nói một câu:

- Vậy chúc ngươi may mắn.

Chương 10 : Linh cảm

Ngày 13 tháng 6, lúc Thiên Nhất tỉnh lại là buổi trưa, đây có thể xem là tập tính.

Cũng giống như hôm qua, hấn cải trang thành một du khách bình thường, rời khỏi khách sạn.

Nếu đã đến Paris, Thiên Nhất đương nhiên muốn đi nếm thử thức ăn bản xứ. Mỗi lần đến một thành phố, hấn đều sẽ cố gắng đi ăn các món ngon đặc sản ở nơi này. Cho dù là quán nhỏ bên đường phong cách khác biệt, hay là nhà hàng xa hoa mặt tiền lớn đến mức chỉ có quý tộc vương tộc mới dám bước vào, mọi xó xỉnh hấn đều không bỏ qua.

Đối với Thiên Nhất, ký ức mà một thành phố để lại cho hấn phần lớn là nhờ vào lưỡi.

Ngày hôm qua hai bữa cơm hấn đều cố ăn qua loa trong khách sạn, kết quả cảm thấy rất khó chịu. Chẳng trách khách sạn Cá Heo này chỉ có ba sao, xem ra có liên quan rất lớn đến ẩm thực cung cấp. Nguyên liệu tươi mới vệ sinh thì không có vấn đề, nhưng các loại món ăn đều bình thường, không có điểm sáng. Tại đô thị như Paris, ẩm thực của khách sạn chỉ ở mức như vậy, e rằng rất khó gia tăng độ hài lòng của khách.

Có điều Thiên Nhất cũng sẽ không đặc biệt phản ánh chuyện này với khách sạn, nhiều nhất là khi nhân viên phục vụ vừa dọn mâm vừa hỏi hấn “ngài có hài lòng về thức ăn không”, hấn sẽ trả lời một câu “nếu đầu bếp kia lập tức tự sát có lẽ sẽ tăng độ hài lòng của ta một chút”.

Ngày hôm nay khí trời quang đãng.

Thiên Nhất qua lại như con thoi trong các hẻm nhỏ của thành phố, tìm được một tiệm ăn mặt tiền rất nhỏ, tên tiệm là “Vách Núi”, một cái tên kỳ cục.

Mang tâm tình tìm kiếm cái lạ, Thiên Nhất đi vào, ngồi xuống tùy ý chọn

vài món ăn, sau đó bẻ bánh mì trong chiếc giỏ nhỏ trên bàn, trong đầu suy nghĩ kế hoạch trộm cắp của hắn.

Tối hôm qua sau khi xem video xong, hắn suy nghĩ khoảng mười lăm phút, nhưng vẫn không có kết quả. Thế là hắn lại bắt đầu vẽ sơ đồ, vẽ được mười lăm phút cảm thấy nhàm chán, lại suy nghĩ kế hoạch lên vào. Nghĩ thêm năm phút, uống xong cà phê, hắn lại cầm một lon khác tới. Lúc này hắn cảm thấy nên tìm một chút linh cảm, vì vậy lại tùy ý đọc một cuốn tiểu thuyết. Sau khi đọc xong hắn cảm thấy rất uể oải, cũng đã lãng phí rất nhiều thời gian, tâm tình không tốt, liền nhắm hai mắt lại ngủ thiếp đi...

Đây là nam nhân có tính cách như mèo, nhớ lấy, chính là loại người mà đến ngày cuối cùng của kỳ nghỉ hè mới chịu làm bài tập.

Ăn xong hai miếng bánh mì, món ăn thứ nhất đã được mang lên. Đây không phải là tiệm ăn Tây rất coi trọng lễ nghi dùng bữa, mang thức ăn lên phải theo quy luật, món này chưa ăn xong sẽ kiên quyết không mang món tiếp theo lên, hơn nữa còn phải làm chai rượu gì đó. Phong cách của tiệm này lại rất giống tiệm ăn Tàu, nếu như khách cần thì mang tất cả món ăn lên một lần cũng được.

Thiên Nhất nhìn cái mâm lớn trước mắt, bên trong đều là rau, dường như là hái cả rế, dùng nước rửa sạch một chút, cũng không thêm cắt ra, căn bản chính là ăn sống. Bên cạnh còn có một đĩa nhỏ tương chấm màu vàng đất.

- Xin hỏi đây là...
Hắn lên tiếng hỏi.

Nhân viên phục vụ là một cô gái thoát nhìn chưa tới hai mươi, nhưng trên mặt không có tinh thần sáng khoái và nụ cười sáng lạn của người trẻ tuổi, mà là thần sắc không kiên nhẫn giống như một ông chú trung niên thu tiền bảo vệ:

- Hả... anh không nhìn thấy sao? Đây là rau xà lách, chính anh chọn mà còn hỏi tôi?

- À... ta hiểu rồi.
Thiên Nhất chỉ chỉ vào cái mâm kia:
- Đây là “rau”.

Lại chỉ chỉ vào cái đĩa tương chấm nhỏ kia:

- Đây là “xà lách”...

Hắn ngẩng đầu nhìn em gái phục vụ:

- Đúng không?

- Có vấn đề gì không?

Đối phương hùng hồn trả lời.

- Không có...

Thiên Nhất đưa mắt nhìn đối phương rồi đi, lẩm bẩm nói:

- Đây là cho hươu cao cổ ăn sao...

Hắn rất hiếu kỳ, lá cây sống ăn vào trong bụng, chẳng lẽ khách không lật bàn sao? Chỉ nhờ vào tương chấm kia?

Thiên Nhất cầm nĩa lên, xiên mấy miếng rau, chấm tương, đút vào trong miệng giống như ăn cỏ, sau đó sắc mặt của hắn trở nên rất kỳ lạ. Mâm rau này cộng thêm tương xà lách, sau khi bỏ vào miệng lại có vị ngọt, miệng cảm thấy tươi mát, còn có mùi thơm nhẹ nhàng khoan khoái. Đây là chuyện gì? Trước đó ta cũng không hút cần mà?

Hắn yên lặng ăn tiếp từng miếng từng miếng.

Không lâu sau món ăn thứ hai được đưa lên, đó là một trong số đặc sản của tiệm được giới thiệu trên thực đơn, bò hầm. Tô kia được bung lên có thể nói là vô cùng thâm thương, trong nước canh bao gồm các loại nội tạng của bò, hơn nữa mỗi bộ vị đều cắt rất lớn, nhìn qua có phần buồn nôn, khiến người ta lo lắng trong mấy khúc ruột lớn kia liệu có phân hay không...

“Mùi vị không có hương liệu mới, nhưng cũng không có mùi tanh, vị giác dồi dào, còn có thể rõ ràng nếm được mùi vị khác biệt của từng bộ vị.” - Trong lòng Thiên Nhất thầm nói: “Thật không tệ, đúng là không thể nhìn bề ngoài được.”

Những món ăn kế tiếp cơ bản cũng như vậy, hoặc bề ngoài không đẹp, hoặc cách làm lạ lùng, nhưng mùi vị lại ngon ngoài dự đoán.

Một bữa ăn ngon xuống bụng, lúc trả tiền tâm tình của Thiên Nhất rất sáng khoái, còn cho em gái phục vụ rất nhiều tiền boa, đương nhiên hắn vẫn không thể nhìn thấy biểu tình khác của đối phương ngoại trừ vẻ mặt như

ông chú kia.

Đi trên đường, hít sâu một hơi, lập tức có linh cảm thoáng qua trong đầu hắn.

Thiên Nhất lộ ra nụ cười đã lâu không thấy, cười sảng sặc giống như tên điên, không hề để ý tới ánh mắt nghi hoặc của người đi đường.

.....

Trong cửa hàng sách, Cố Vấn khép một quyển sách nội tâm trong tay lại, tựa lưng vào ghế, uống nửa bình nước cà chua, thỏa mãn thở ra một tiếng.

Lúc này Gambling Snake đẩy cửa đi vào, lập tức nói:

- Ngày mai ta sẽ gặp người phụ trách của Thiên Minh ở Macao, người có muốn đi không?

- Ta không đi. Thiên Nhất mới là ông chủ, đối với người ngoài, nếu hắn không ra mặt thì ai đi cũng như nhau.

Cố Vấn trả lời.

- Nói thật, ta không hiểu được trò chơi giữa hắn và chị người lắm. Nếu như chỉ muốn kim cương, lấy đồ vật ở bất cứ viện bảo tàng mở cửa công khai nào trên thế giới, đối với ta thì đều dễ như trở bàn tay.

Cố Vấn cười nói:

- Năng lực của người đúng là rất thích hợp làm chuyện này, nhưng nếu như không dùng năng lực, cũng không dựa vào vũ lực, chỉ thuần túy lập kế hoạch tiến hành trộm cắp thì sao?

Gambling Snake nói:

- Đây chính là điểm ta không hiểu, tại sao phải bỏ qua phương pháp chính xác nhanh gọn nhất, mà lại dùng các điều kiện hạn chế để hoàn thành mục đích?

- Bởi vì mục đích không quan trọng, quan trọng là quá trình.

Cố Vấn nói:

- Nếu như muốn ví dụ, vậy giống như... loài người là một loại động vật, một năm bốn mùa đều động dục, nhưng bọn họ giao phối không phải vì muốn sinh sản đời sau, mà bọn họ chỉ theo đuổi thứ đạt được trong quá

trình giao phối...

- Được rồi, ta hiểu rồi.

Gambling Snake ngắt lời hắn:

- Sau chủ đề vệ sinh, người lại chuẩn bị nghiên cứu các loại chủ đề ăn mặn đúng không.

Cô Vân quay lại đề tài:

- Nói tóm lại, trong trò chơi của bọn họ, trọng điểm không phải là muốn xem năng lực của Thiên Nhất ở cấp bậc nào, cũng không phải xem hắn có thể giết chết ai. Làm thủ lĩnh của một tổ chức, trí tuệ và lòng dạ mới là thứ cần xác nhận. Dù sao hai điểm này ta đã xác nhận rồi, về phương diện trí tuệ rõ ràng là thua kém ta, nhưng cũng không tệ. Về lòng dạ khí độ...

- Bị đồng bạn chém đứt đầu vẫn biểu hiện như không có chuyện gì, nam nhân như vậy rất tài giỏi.

Gambling Snake nói tiếp.

Cô Vân nhún vai:

- Cho nên ta đã chấp nhận ông chủ này, đương nhiên chỉ là tạm thời... có cơ hội ta vẫn muốn thử giết hắn xem sao. Có điều Nghịch Thập Tự thật sự là một tổ chức rất thú vị, ta rất hưởng thụ thời gian ở đây, có thể tạm hoãn nghiên cứu phương pháp làm thế nào giết chết Thiên Nhất.

- Đã như vậy, vì sao người không trực tiếp thuyết phục chị người hợp tác với Thiên Nhất.

Gambling Snake hỏi.

Cô Vân lộ ra một nụ cười kỳ dị:

- Ha ha... con người của chị ta còn đáng sợ hơn ta... Đừng tưởng rằng trò chơi giữa chị ta và Thiên Nhất đơn giản như vậy. Trong lòng Thiên Nhất cũng hiểu rõ, “nghỉ phép” chỉ là một cách nói để hắn ổn định lòng quân mà thôi.

Chương 11 : Cái bẫy

Trung tuần tháng 6, ảnh hưởng do sự kiện vượt ngục sinh ra đã dần dần hiện rõ. Sau khi Giới Luật Thép mở đầu chiến tranh Châu Âu vào mấy tháng trước, tổ chức phản kháng ở các nơi lại nghênh đón giai đoạn sôi sục thứ hai. Điều này nói rõ đám tù phạm trốn khỏi đảo Địa Ngục và các tổ chức phản kháng đã bắt đầu giao thiệp.

Người siêu năng lực mạnh mẽ, nhà tư tưởng, nhà khoa học điên, những người này rất dễ dàng tìm được chỗ an thân. Còn những phạm nhân trong nhà tù Tide từng thuộc về “bang giám ngục”, lại trở thành một lực lượng khiến cả đế quốc và tổ chức phản kháng đều rất đau đầu.

Bọn họ không có khuynh hướng chính trị nào, cũng không sở trường ở một lĩnh vực nào, chỉ thuần túy là một đám côn đồ và tội phạm có siêu năng lực mà thôi. Sau khi đám người này trở về xã hội lại ảnh hưởng rất xấu đến trị an.

Đối với tổ chức phản kháng, thỉnh thoảng cũng xảy ra một chút va chạm với loại người này, nhưng bình thường sẽ không có xung đột lớn, chuyện này vẫn có thể chấp nhận được. Nhưng phía đế quốc lại cảm thấy ăn không tiêu. Những kẻ vô tổ chức, vô kỷ luật này đi lại một mình, không có tiền thì cướp bóc, bắn một súng rồi chạy sang nơi khác, lực lượng cảnh sát bình thường không thể bắt được bọn họ.

Phiền phức nhất là bọn họ vẫn có một phần thù hận với đế quốc, chỉ cần ở trong nhà tù Tide, lại trải qua sự kiện vượt ngục lần đó, thái độ đối với đế quốc... chính là không thù biến thành có thù, có thù biến thành tử thù. Đám ác bá quý tộc, tham quan ô lại ở các nơi, nếu bị bọn họ bắt gặp thì đều tiện tay xử lý, đây gọi là vì dân trừ hại. Tuy nói chính bọn họ cũng là hại, nhưng thân là đương sự chắc chắn bọn họ sẽ không nghĩ như vậy, ít nhất trên tâm lý đám trộm cướp này cảm thấy hành vi của mình là giúp đỡ chính nghĩa, chứ không phải trả thù xã hội.

Điều duy nhất đáng vui mừng, đó là nhân số của bọn họ cũng không nhiều.

Cấp bậc năng lực của thành viên bang giám ngục thông thường là từ cấp Giấy đến cấp Cường, số lượng cấp Bính nhiều nhất, cấp Cường ít nhất. Vì vậy... không sai, chắc người cũng nghĩ đến, dưới cơn điên của Javiton, bọn họ đã tử thương rất nặng nề.

Khi người siêu năng lực cao cấp chiến đấu với nhau, những kẻ này cho dù đứng bên cạnh quan sát cũng rất nguy hiểm. Người không có năng lực bảo vệ đối diện với người biến dị cấp W, quả thật giống như ở trần đi dạo trong tuyết, Javiton chỉ cần vung tay lên, mấy trăm người như vậy sẽ hóa thành thịt vụn.

Cho nên cuối cùng trong gần năm trăm phạm nhân chạy ra khỏi đảo Địa Ngục, loại người này chỉ chiếm không đến một trăm. Sau đó bọn họ không gia nhập bất kỳ tổ chức nào, có khoảng tám mươi người phân tán ở bên ngoài một mình gây án. Với phạm vi toàn cầu, tám mươi người siêu năng lực mất không chề, nói nhiều thì không nhiều, nói ít... cũng đủ khiến thống đốc và phân bộ HL các nơi cảm thấy nhức đầu.

Đương nhiên, những người siêu năng lực cấp trung và thấp này cũng không thể thay đổi thế giới, cho dù là chiến trường chính diện hay đấu tranh chính trị, bọn họ đều không có sức ảnh hưởng gì.

Còn đám tù phạm ở nhà tù Tide thật sự có uy hiếp với đế quốc, rất nhanh đều dung nhập vào thượng tầng của các tổ chức phản kháng lớn. Trong bọn họ có không ít người vốn là thành viên thậm chí là nguyên lão của những tổ chức này, về mặt tín nhiệm không có vấn đề, giống như hôm nay về đội, ngày mai làm việc. Đối với các tổ chức phản kháng, đây có thể nói là một lần bổ sung thực lực nhanh chóng và hiệu quả.

Sau cuộc vượt ngục, tổ chức được lợi nhất phải kể đến Tiền Tuyến Tự Do. Bọn họ thu nhận thành viên nhiều nhất, rất nhiều tù phạm không chỗ đi và thành viên bang giám ngục muốn gia nhập tổ chức phản kháng, đều trực tiếp lưu lại Tiền Tuyến Tự Do.

Những phạm nhân khác muốn rời khỏi, Tiền Tuyến Tự Do cũng tích cực giúp bọn họ liên lạc với tổ chức của từng người, còn cung cấp lộ phí, che giấu thân phận vv. Mặc dù đây rõ ràng là hành vi mua chuộc lòng người, nhưng làm như vậy, các tổ chức và bản thân những tù phạm này đều xem như thiếu Tiền Tuyến Tự Do một khoản nợ nhân tình.

Mới đầu, Tiên Tuyền Tự Do bị Nghịch Thập Tự uy hiếp nên mới bất đắc dĩ đáp ứng, sử dụng Garuda tới trợ giúp cuộc vượt ngục. Bởi vì trong thời gian ngắn, bọn họ không thể đánh giá được kho dữ liệu bị công phá sẽ gây ra bao nhiêu tổn thất, gần như đã chuẩn bị đáp ứng bất kỳ yêu cầu nào của Nghịch Thập Tự. Ai ngờ điều kiện mà đối phương đề xuất cuối cùng còn mang đến lợi ích cho tổ chức, xem như là một lần nở mày nở mặt trước chư hầu thiên hạ.

Sau này thành viên của Tiên Tuyền Tự Do gặp phải đồng nghiệp, có thể nhắm mắt khoe khoang, nhớ năm đó cuộc chạy trốn ở đảo Địa Ngục, chúng ta cũng góp một phần sức lực, nếu không có chúng ta, thế giới hiện nay nói không chừng sẽ thế này thế nọ...

Dương nhiên chuyện này nói sau, hãy trở lại tháng 6.

Hiện giờ cao tầng của Tiên Tuyền Tự Do đang toàn lực xây dựng lại một kho dữ liệu mới, muốn thay đổi hệ thống Ma Trận một lần nữa. Bọn họ không thể trông đợi Nghịch Thập Tự sẽ vĩnh viễn giữ bí mật, cho nên đây là chuyện nhất định phải làm. Không ai cho phép người khác luôn nhìn thấy lá bài tẩy của mình, huống hồ Tiên Tuyền Tự Do không chỉ bị người khác nhìn thấy một lá bài, mà là cả bộ bài.

Một khi hoàn thành công việc này, Tiên Tuyền Tự Do thực lực cường thịnh sẽ chính thức phát động chính biến vũ trang ở khu vực Bắc Mỹ. Bọn họ vẫn luôn đứng thứ hai, xếp sau Giới Luật Thép đã nhiều năm, ngay cả dân chúng bình thường cũng biết Giới Luật Thép là tổ chức phản kháng mạnh nhất, tiếp theo mới là Giáp Ất Bính Đinh gì đó...

Nên biết, Giới Luật Thép làm âm ỉ mấy tháng ở mảnh đất Tây Âu, cũng chỉ giải quyết được hai quận mà thôi, hai quận này cộng lại cũng không lớn bằng một quận Tinh.

Lần này nếu có thể thừa dịp để quốc lo chỗ này mất chỗ kia, chiến lực phe mình lại mạnh mẽ chưa từng có, một lần đánh hạ một châu, vậy Tiên Tuyền Tự Do cuối cùng sẽ có cơ hội đứng trên Giới Luật Thép.

Mặt khác, Hình Thiên sau khi thành công cướp đoạt thần vụ lại tỏ ra rất khiêm tốn. Tào Sóc chiến đấu với Time Servant tuy không bị thương, nhưng thủ hạ tổn thất tương đối nghiêm trọng, ngay cả quân sư Gia Cát Trại cũng bị thương nhẹ. Cũng may cuối cùng bọn họ đã cướp được một

lượng lớn thần vụ và mấy chiếc tàu con thoi, hơn nữa gần như đã tiêu diệt hết binh sĩ của hạm đội hoàng gia kia.

Cái giá phải trả và lợi nhuận thu được không khác lắm so với dự đoán trước đó của Gia Cát Trại, vẫn nằm trong phạm vi có thể chấp nhận. Khoảng thời gian này Hình Thiên đã bắt tay vào khai phá vũ khí thần vụ, loại tài nguyên này cực kỳ khan hiếm, ngay cả đế quốc lúc sử dụng cũng phải rất cẩn thận tiết kiệm. Có điều tổ chức phản kháng lại không lo lắng về mặt này, dù sao bọn họ cũng không cần phải vận hành cơ sở giống như nhà tù Tide.

Vào thời kỳ này, chiến sự phương bắc quận Long đang căng thẳng, Hình Thiên ở Đông Nam Á thì giữ thái độ quan sát, một là chờ khôi phục thực lực, hai là nghiên cứu phát triển thần vụ, chắc hẳn một khi bọn họ ra tay sẽ lại có hành động kinh người.

Cùng thời kỳ, còn có một tổ chức liên quan trực tiếp đến cuộc vượt ngục, đó là Nghịch Thập Tự, cùng với người đàn ông tên là Thiên Nhất, đã trở thành cái tên mà toàn cầu đều biết. Từ cao tầng đế quốc đến trưởng quan phân bộ HL, từ đại đoàn trưởng Giới Luật Thép đến thủ lĩnh bang phái quy mô nhỏ, không một ai không biết đến cái tên Nghịch Thập Tự và tướng mạo của Thiên Nhất. Nếu ra ngoài lẫn lộn mà người không nhận ra tên ma vương thời loạn này, sẽ bị đồng nghiệp khinh bỉ giống như dân chúng bình thường.

Còn như Nghịch Thập Tự rốt cuộc muốn làm gì, trước giờ hành vi và việc làm của bọn họ có mục đích gì, cũng là chuyện được bàn luận sôi nổi. Bọn họ dường như không có căn cứ cố định, cũng không có bất kỳ hành vi khuếch trương thế lực nào, số lượng thành viên không rõ, thực lực khoa học kỹ thuật không rõ, binh quân chiến lực của người trong tổ chức, chiến lực mạnh nhất... tất cả đều không biết.

Duy nhất có thể xác nhận một chuyện, Nghịch Thập Tự và đế quốc nhất định thuộc phe đối địch. Hơn nữa nghe những lời Thiên Nhất phát biểu, giữa hai bên hẳn là không tồn tại bất kỳ cơ hội thỏa hiệp hoặc thương lượng nào. Giữa đen và trắng còn có màu xám, giữa thiên đường và địa ngục còn có nhân gian, nhưng quan hệ giữa Nghịch Thập Tự và đế quốc, giống như một đôi vợ chồng phải thành hôn vì người vợ có thai, sau tân hôn hai tháng lập tức ly hôn, tòa án phán xử giao đứa trẻ trong bụng cho người mẹ, sau đó người chồng trả chi phí nuôi dưỡng mười bảy năm, lại phát hiện đứa bé kia không có một chút quan hệ huyết thống nào với mình.

Nói tóm lại, tháng 6 năm 2101, chiến sự bộc phát ở ba chiến trường Á, Âu, Phi đang ở giai đoạn giằng co, tiến triển chậm chạp. Chiến tranh toàn cầu quy mô lớn hơn vẫn đang tích lũy, các lộ chư hầu đã giương cung lắp tên, thủ thế chờ bắn.

Bức màn của thời đại mới đã được vén lên, mâu thuẫn giữa giai cấp thượng tầng đế quốc và nhân dân trên thế giới đã quá đủ, xung đột bắt đầu bộc phát ở các nơi. Nhưng tổng thể mà nói, đây vẫn chỉ là giai đoạn tích góp lực lượng, đại cục vẫn nằm trong khống chế của đế quốc. Sự thống trị ở những khu vực không có chiến tranh vẫn ổn định, kinh tế cũng không dao động quá lớn.

Giai đoạn này phía đế quốc vẫn nắm quyền chủ động, nếu ứng phó hợp lý, có thể áp chế căn cơ của tổ chức phản kháng các nơi, kết thúc tất cả trước khi quy mô chiến tranh lan ra toàn thế giới. Như vậy ít nhất trong hai mươi năm kế tiếp, sẽ không có thế lực nào có khả năng phát động chiến tranh chính diện tương tự, cho dù có, cũng chỉ giống như chiến tranh ở Nam Phi trước đây, không đủ đáng sợ.

.....

Ngày 13 tháng 6, Thiên Đô, hoàng cung.

- Thật là hiếm có, Khấu tước gia, sao hôm nay lại rảnh rồi đến viếng thăm tể xá?

Khí sắc của Trà Tiên rất tốt, nhìn qua có vẻ thương thế đã lành:

- Tới đây, ngồi xuống uống ly trà, trà này là...

- Không cần, ta không có vị giác, khứu giác cũng không được tốt lắm. Khấu Lâm Tai đi tới ngồi xuống đối diện với Trà Tiên. Hôm nay hắn không mang hồ lô, bởi vì hắn biết hoàng cung có một quy định, trong tình huống bình thường khách viếng thăm không được đem thức ăn và chất lỏng vào. Quy định này có phần giống với sân bay, nhưng kiểm tra an ninh càng nghiêm ngặt hơn.

- Thật đáng tiếc.

Trà Tiên nói tiếp:

- Ta khuyên Khấu huynh nên bớt uống rượu, có lẽ vị giác sẽ khôi phục được.

Thực ra hấn và Khấu Lâm Tai tuy cùng thuộc HL, nhưng rất ít có cơ hội gặp mặt, chỉ quen biết sơ, vốn không cần nói những lời dư thừa này.

- Điện hạ, lần này ta tới là vì muốn thảo luận với ngài về chuyện của Time Servant.

Khấu Lâm Tai dường như không muốn nói về bản thân, đi thẳng vào chủ đề chính.

- Hả? Ngài và Time Servant là bạn sao?

- Cũng không tính.

Không cần Khấu Lâm Tai giải thích thêm, Trà Tiên đã suy đoán ra tình huống đại khái:

- Về chuyện Time Servant chạy trốn ở quận Tinh Nguyệt Liên, ta đã phân biệt đọc qua báo cáo của ngài và trung tướng Carmen. Nếu ngài đã không phải là bạn của anh ta, vì sao lại thả anh ta đi?

- Có hai lý do. Thứ nhất, khi đó ta cảm thấy hấn nên đi, nhưng nhìn vào tình hình lúc này, ta sai rồi, bởi vì năng lực của hấn không đủ thay đổi đại cục. Thứ hai, nói thật khi đó ta không có lòng tin thuyết phục được Time Servant, hấn dường như có lý do gì đó nhất định phải đi ngăn cản kế hoạch của Nghịch Thập Tự, không để ý đến sống chết khen chê. Nếu như hấn muốn dùng vũ lực rời khỏi, ta chắc chắn không ngăn cản được.

Khấu Lâm Tai trả lời.

Trà Tiên thở dài một tiếng, để ly sứ trong tay xuống. Hấn nhớ lần cuối cùng gặp mặt Time Servant, cũng là ở căn phòng này, Time Servant để lại một câu “ngươi yên tâm dưỡng thương đi, chuyện bên ngoài để ta xử lý”, mọi chuyện vẫn rõ ràng trước mắt.

- Gánh nặng anh ta mang trên vai quá lớn rồi, đây vốn là trách nhiệm của ta.

Trà Tiên than thở.

- Đây gọi là “kẻ sĩ chết vì người tri kỷ” sao...

Khấu Lâm Tai lầm bầm:

- Điện hạ, nếu ngài đã biết Time Servant không phải là kẻ phản bội, vậy xem ra ta cũng không cần giải thích nhiều nữa. Ta nghĩ với lực lượng của

ngài, muốn mình oan cho hắn cũng không khó đúng không?

Trà Tiên không trực tiếp trả lời, lại hỏi:

- Người đến tìm ta, chứng minh vụ án của Time Servant rất nhanh sẽ bị đóng hòm kết luận phải không?

- Đúng vậy, ngài cũng biết tên Cress kia chứ?

Khấu Lâm Tai hỏi.

- À, có gặp qua vài lần ở tổng bộ. Cha của hắn và đảng phái mà gia tộc Cress nương nhờ, có thể xem là tiếng nói lớn nhất trong triều đình hiện giờ. Trà Tiên trả lời.

- Vậy ngài có nghe nói đến ân oán giữa hắn và Time Servant không?

Khấu Lâm Tai hỏi.

Trà Tiên cười nhạt:

- Để ta nhớ xem... hình như là sau khi Cress tiếp nhận kiểm tra của EAS, năng lực bị quy vào cấp Bính, khiến cho kẻ tự cao này cảm thấy rất bất mãn. Kết quả hắn đã dùng các loại quan hệ, yêu cầu EAS phái nhân viên cấp cao tới kiểm tra lại. Ha ha... cuối cùng người kiểm tra lại là Time Servant đúng không?

Khấu Lâm Tai cũng cảm thấy chuyện này rất buồn cười, nở nụ cười giống như Trà Tiên, nói tiếp:

- Time Servant cũng không nghiêm túc kiểm tra năng lực của Cress, trực tiếp ghi vào hồ sơ của hắn là cấp Cường, trong ghi chú còn thêm vào một đoạn bình luận của mình, ngôn từ sắc bén, lời nói ác liệt, có tính sỉ nhục tương đối. Nhưng hắn dùng từ không hề thô tục, câu văn còn mang theo một loại cảm giác lạnh lùng, khiến người đọc cảm thấy hắn đúng là đang kể lại sự thật.

- Ha ha... ngài đã đọc qua rồi phải không?

Trà Tiên cười nói.

- Bởi vì ấn tượng rất sâu, cho nên ta vẫn nhớ kỹ. Điện hạ có hứng thú nghe một chút không?

- Không không...

Trà Tiên vội vàng khoát tay:

- Trí nhớ của ta quá tốt, có rất nhiều thứ ta không muốn bỏ vào trong đầu.

Câu này lại là nói thật.

Khẩu Lâm Tai nói:

- Như vậy... trở lại chuyện chính. Nếu ngài đã biết về mối quan hệ này, vậy không khó đoán được cảnh ngộ của Time Servant rốt cuộc tồi tệ đến đâu đúng không? Theo ta thấy, nhiều nhất trong hai ngày vụ án này sẽ được quyết định, đến lúc đó Time Servant sẽ bị chụp mũ tội phạm. Nói không chừng triều đình sẽ lập tức ra lệnh cho EAS, bảo bọn họ tuyển một người khác cho vị trí cục phó.

Trà Tiên không nhanh không chậm cầm cái ly lên, uống một ngụm trà, nói:

- Hả? Nói như vậy, vị cục trưởng lão gia kia của anh ta cũng không thể xoay chuyển cục diện sao?

- Khẩu cung của toàn thể nhân viên EAS đều không được tiếp nhận, đây cũng là do phía Cress cố ý gây nên. Lẽ ra chỉ cần dựa vào nhân chứng là một nhân viên kiểm tra ở quận Tinh Nguyệt Liên tên Francis, cùng với những lời trao đổi giữa hắn và Time Servant trước đó, đã đủ nói rõ tất cả. Nhưng khi cuộc vượt ngục xảy ra, bởi vì Time Servant đã xuất hiện ở đảo Địa Ngục, hắn và một số phạm nhân cùng chiến đấu với Javiton, hình ảnh này đã trở thành chứng cứ vô cùng bất lợi. Dùng chuyện này làm vốn, Cress đã khiến cho tất cả nỗ lực của phía EAS đều bị bỏ qua.

Khẩu Lâm Tai trả lời.

- Ừ, rất tốt.

Trà Tiên lại uống một ngụm trà xanh trong ly.

Sắc mặt Khẩu Lâm Tai bắt đầu biến hóa:

- Điện hạ, ngài muốn nói... đến trà đúng không?

- Không, ta muốn nói đến chuyện này.

Khóe miệng Trà Tiên nở nụ cười, ánh mắt lại lạnh giá đến mức khiến người nghẹt thở.

- Ngươi có ý gì?

Khẩu Lâm Tai thay đổi xưng hô với vị hoàng tử này, một loại bản năng khiến cho hắn vào thời khắc này cảm giác được mùi vị sợ hãi.

- Ta muốn nói, gia tộc Cress làm rất tốt, trong chuyện này bọn họ đã làm đủ rồi.

Khấu Lâm Tai giống như bị người ta dùng một chậu nước đá xối từ đầu đến chân, trong lòng cả kinh nói: “Chẳng lẽ ngay từ đầu Trà Tiên đã tính kế Time Servant? Chẳng lẽ hành vi và việc làm của gia tộc Cress là do hấn ở phía sau xúi giục?”

- Ngài nghĩ sai rồi.
Trà Tiên khôi phục thần sắc ôn hòa.

- Ngài biết ta đang nghĩ gì sao?

- Từ thần thái nhỏ nhặt của ngài, cùng với động tác thân thể và lời nói, ta có thể đoán ra được.

Trà Tiên trả lời:

- Cho nên ta nói, ngài nghĩ sai rồi.

Hấn phủ định suy đoán trong lòng đối phương:

- Ta đứng về phía Time Servant, chúng ta là bạn, ta sẽ không hại anh ta. Thế nhưng... ta quả thật đã gợi ý, lại ngầm trợ giúp triển khai những hành động của gia tộc Cress.

- Chuyện này ta lại không hiểu...

Khấu Lâm Tai nói:

- Ngài nói là sẽ không hại Time Servant... nhưng lại...

Tiếng nói chợt im bật, một ý niệm thoáng qua trong đầu Khấu Lâm Tai, hấn lại suy tư mấy chục giây, mạch suy nghĩ mới đuổi kịp Trà Tiên. Tại khoảnh khắc này, hấn rốt cuộc đã hiểu ý tứ của vị hoàng tử điện hạ này, nhìn thấu cái bẫy và bố cục khiến người ta không rét mà run phía sau mọi chuyện.

- Ngài... muốn hoàn toàn lật đổ gia tộc Cress đúng không...

Nhìn thấu chân tướng, sự sợ hãi trong lòng Khấu Lâm Tai lại càng mạnh hơn.

- Cũng không phải lật đổ, lật đổ chỉ là từ nay thế lực của gia tộc này sẽ ngã xuống không thể gượng dậy mà thôi. Chuẩn xác mà nói, ta muốn “mai táng” bọn chúng.

Trà Tiên nhìn lá trà trong ly, ánh mắt hờ hững, giọng nói ôn hòa:

- Cái chết mới có thể giải quyết vấn đề vĩnh viễn, cái chết cũng là kết cục xứng đáng với bọn chúng.

Khấu Lâm Tai thật sợ đến sống lưng đổ mồ hôi lạnh, giọng điệu cung kính trả lời:

- Thuộc hạ ngu dốt... hôm nay đến khuyên can, suy nghĩ không chu toàn, hi vọng điện hạ thứ tội mạo phạm vừa rồi...

- Tước gia.

Trà Tiên quay đầu ngắt lời:

- Ngài nên đứng lên đi.

Lúc này Khấu Lâm Tai đang ngồi trên ghế, nhưng lời này của Trà Tiên lại ám chỉ chuyện khác, chỉ có Túy Tước khi đó mới có thể cảm nhận được hàm nghĩa của câu này.

Có lúc, động tác quỳ xuống chưa chắc phải dựa vào thân thể để thực hiện, tâm lý của con người cũng sẽ quỳ xuống.

Khấu Lâm Tai đứng lên, không nói lời nào.

- Hôm nay ta cũng mệt rồi, trọng thương mới khỏi, thứ cho ta không thể tiễn xa, xin trở về đi, tước gia.

Trà Tiên nói:

- À, đúng rồi, ba người mấy ngày trước khuyên can phụ vương đều không sao, ta sẽ chiêu cố bọn họ, ngài không cần lo lắng.

Không chỉ sống lưng, mồ hôi trên đầu Khấu Lâm Tai cũng chảy xuống. Krause Wittstock, người này quá đáng sợ, hắn giống như không chuyện gì không biết, mưu đồ tính trước người khác không chỉ mười bước. Mình ở bên ngoài giả ngây giả dại, ở trước mặt hắn quả thật buồn cười giống như một gã hề.

- Ti chúc cáo lui...

Khấu Lâm Tai lại xưng hô bản thân một cách thấp kém hơn, trong lòng không nhịn được thầm nói: “Người này và những hoàng tử khác thật sự là anh em sao? Trong cung này còn ai có thể so sánh với hắn...”

Chương 12 : Ban đêm tới thăm cục cảnh sát

Ngày 13 tháng 6, đêm khuya, sở cảnh sát Paris.

Cục cảnh sát giống như cửa hàng tiện lợi, mở cửa 24/7.

George và Dick uống từng ly cà phê đậm đặc mùi vị đắng ngét, vẫn kiên trì làm công việc của mình. Bọn họ không có phòng làm việc riêng, chỗ ngồi của hai người nằm ở một góc của khu làm việc, dùng hai chiếc bàn làm việc ghép lại với nhau, ngồi xuống đối diện. Bận rộn đến mười một giờ bốn mươi phút tối, bọn họ cuối cùng đã chỉnh lý tư liệu một cách kỹ càng tỉ mỉ, mạch lạc rõ ràng, giống như tạp chí người lớn cả năm giấu trong thùng các tông dưới gầm giường, hai giấy là người có thể lựa ra số muốn xem.

Dick từ chỗ máy in trở lại, ôm theo một chồng bản văn:

- Tư liệu bằng giấy xem như đã hoàn thành, thứ tự cũng đã sắp xếp xong, còn lại mục lục thì để ta làm, cậu về đi.

George ngậm điều thuốc, gõ bàn phím máy tính:

- Bản điện tử tôi cũng làm xong rồi.

Hắn cầm một chiếc chìa khóa điện tử dành riêng cho cảnh sát lớn khoảng bằng một chiếc USB, cắm vào máy tính:

- Để bảo hiểm, tôi sẽ sao chép một phần.

Dick liếc hắn một cái:

- Cậu thật sự không giống với những điều tra viên trẻ tuổi khác.

George vẫn nhìn chăm chú vào màn hình máy tính, trả lời:

- Há? Không giống chỗ nào?

- Có lẽ chuyện này không liên quan đến ta, thế nhưng...

Dick do dự một chút:

- Điều tra viên chưa tới ba mươi tuổi, rất ít người làm việc bạt mạng giống như cậu.

George nghiêng cổ, lộ đầu ra:

- Ông muốn nói con người tôi không có cuộc sống riêng đúng không?

Dick trả lời:

- Bỏ đi, ta không nên nói đến chuyện này.

- Ông nói đúng.

Không ngờ George lại lập tức nói:

- Tôi đúng là không có cuộc sống riêng, ngoại trừ công việc, trở lại nhà trọ ngoài tám rồi ngủ cũng không có việc gì khác để làm. Cho nên khi những nhân viên cảnh sát cùng thời với tôi còn đang giải quyết tranh chấp ở quê hoặc chỉ huy giao thông, tôi lại có thể cùng với nhân vật truyền kỳ như Dick điều tra vụ án giết người hàng loạt.

- Ha ha... nghe có vẻ cậu rất hài lòng với cuộc sống như vậy.

Dick cười nói.

- Ông muốn nói đến cuộc sống gần như không có bạn bè, cũng không có phụ nữ, một năm chỉ gặp mặt người nhà vài lần, mỗi ngày đều đối diện với người chết hoặc giao tiếp với tội phạm giết người sao?

George rít một hơi thuốc:

- Không chỉ hài lòng... tôi thích cuộc sống như thế.

Dick đeo một chiếc kính viễn thị lên, bắt đầu sắp xếp tư liệu bằng giấy trong tay:

- Có một ngày, tin ta đi, sẽ có một ngày như vậy, khi quay đầu nhìn lại cậu sẽ hối hận, đến lúc đó cậu sẽ phát hiện mình đã...

- Đã biến thành giống như ông?

George nói tiếp.

Dick giương mắt nhìn George một chút:

- Đúng vậy, biến thành giống như ta.

- Vậy thì có gì không ổn sao?

- Ha ha... không phải không ổn, mà là tệ hại. Thằng nhóc, nếu như ta có thể trở về cái tuổi của cậu, ta sẽ chọn cuộc sống riêng.

George cầm điều thuốc chỉ còn lại đầu lọc dúi vào gạt tàn thuốc:

- Liệu tôi có thể hiểu như vậy, cảm nhận của ông hiện giờ, đó là cho dù hi sinh tất cả, mấy chục năm làm một cảnh sát tốt, cũng không thể thay đổi được thế giới này, người vô tội vẫn sẽ chết đi trước mắt, tội ác vẫn sẽ không dừng lại?

Dick không trả lời vấn đề này mà hỏi lại:

- Chẳng lẽ cậu có quan điểm gì khác sao?

- Ông có tin vào chính nghĩa không? Trưởng quan.

George rất nghiêm túc hỏi.

- Nếu như ta tin vào chính nghĩa, vậy tất cả những việc chúng ta làm hiện giờ đều không có ý nghĩa.

Dick cúi đầu sắp xếp tư liệu trong tay:

- Tên tội phạm giết người kia đang đại biểu cho chính nghĩa, hẳn ta, hoặc là cô ta đã làm chuyện vì dân trừ hại, không phải sao? Nhưng tại sao chúng ta vẫn phải bắt kẻ đó? Bởi vì mỗi người đều có chính nghĩa của riêng mình, chỉ pháp luật mới có thể thực hiện công bình tương đối.

Sao chép dữ liệu đã hoàn thành, George lại đốt một điều thuốc, tiện tay rút chìa khóa ra:

- Nhưng tôi cho rằng, ít nhất chính nghĩa trong lòng tôi đáng để nỗ lực.

- Ha ha, ha ha ha...

Dick nhin không được bật cười:

- Ta mong rằng hai mươi năm sau, cậu có thể nói những lời như vậy với một thằng nhóc khác ngồi đối diện.

- Xin hỏi, hai vị là điều tra viên Dick và George đúng không?

Lúc này một bóng người bỗng đứng bên cạnh bàn làm việc giữa hai người.

George đang ngậm thuốc ngẩng đầu nhìn một cái. Không nhìn thì thôi, vừa nhìn hẳn thiêu chút nữa đã ngã từ trên ghế xuống, còn sặc một ngụm khói:

- Khục khục!

Nửa gương mặt giống như giấy “cháy” của Paperman vừa lúc đối diện với George, cười cười nói:

- Đừng khản trương, cảnh quan.

Lúc gần nửa đêm, nhìn thấy gương mặt như vậy đột nhiên xuất hiện bên cạnh mình, ai có thể không hoảng sợ. Ngay cả Dick cũng giật mình, có điều lão chỉ tỏ ra kinh ngạc, không đến mức phản ứng lớn như vậy:

- Tôi là Dick, xin hỏi ngài là...

Thực ra từ đồng phục của đối phương, lão cũng đã đoán được một ít.

- Ta là Elliot Neith, tổng bộ Châu Âu phái ta đến trợ giúp điều tra, xin chào. Paperman bắt tay với Dick một cái, sau đó cũng rất lễ độ đưa tay ra với George.

George đưa tay ra một cách cứng nhắc giống như lần đầu tiếp xúc với người ngoài hành tinh, cho đến khi tay của hai người nắm lấy nhau, hấn mới nhúu mày, trợn to hai mắt nói:

- Trưởng quan, ngài là người cải tạo sao? Đây là một loại khoa học kỹ thuật mới?

Lúc này trong cục cảnh sát, những nhân viên cảnh sát khác, kể cả đám phạm nhân bị bắt vào đều nhìn về nơi này. Có mấy gã say rượu gây rối đánh nhau, nhìn thấy gương mặt này liền bị dọa đến tỉnh cả rượu.

Dick cũng không mong đối phương sẽ trả lời câu hỏi giống như chế giễu của George, lão nói:

- Trưởng quan, cục trưởng nói với chúng tôi, phải đến ngày mai ngài mới tham gia điều tra...

Paperman nói:

- Ta đã thu xếp xong ở chỗ phân bộ HL rồi, muốn tới đây lấy tư liệu của vụ án, trước khi trời sáng nắm rõ một chút tình hình.

Ánh mắt của hấn quét qua trên mặt hai người, nở một nụ cười, có điều nụ cười này cũng rất dọa người:

- Ta đã hỏi một vị cảnh quan ở cửa, hấn nói các người còn chưa tan việc. Đã như vậy, ta mời hai vị đi uống một ly, các người có thể thuận tiện kể lại tình tiết vụ án với ta.

Mười phút sau, ba người đi tới một quán rượu cách đó mấy con đường, tìm một góc tối không nổi bật ngồi xuống. Paperman đã cởi áo khoác ra, dù sao ở nơi này đồng phục của HL cũng khá gây chú ý.

Trong lòng Dick và George xem như thờ phào. Từ việc vị trưởng quan Neith này vừa xuống máy bay thu xếp hành lý xong đã chạy thẳng tới cục cảnh sát, lần này rõ ràng HL đã phái một nhân vật làm việc nghiêm túc đến đây. Năng lực của người này thế nào còn phải chờ quan sát, nhưng thái độ như vậy tuyệt đối không phải loại người làm qua loa cho xong chuyện.

Tồn khoảng hai mươi phút, hai vị cảnh quan đã nói cho Paperman nghe tình hình đại khái của ba vụ án, chẳng hạn như thời gian, địa điểm, người chết, cùng với sự khác thường trên thi thể.

Lúc này ba người đã uống mấy ly vào bụng, bắt đầu tán gẫu. Paperman vẫn luôn có thiện cảm với những cảnh sát làm việc vất vả như bọn họ, hắn suy nghĩ một chút rồi nói:

- Về vụ án này, các người phải thay đổi cách suy nghĩ.

Hắn dừng một chút, nhìn biểu tình trên mặt hai người, sau đó hỏi:

- Các người tin trên đời này có siêu năng lực không?

Chương 13 : Trùng hợp

Hư cấu một chuyện, tức là có một câu chuyện tương tự; lấy giả một tên, tức là có một cái tên trùng hợp.

Chuyện trùng hợp không chỗ nào không có, ví dụ như người mua nhà kết hôn, vào ở nhà mới, ngày hôm sau phát hiện hàng xóm bên cạnh là nữ thần tình yêu đầu tiên của mình, hơn nữa nàng còn độc thân, lúc đổ rác thường xuyên gặp mặt, ném một ánh mắt quyến rũ về phía người.

Nhưng loại trùng hợp này thường giống như sắp đặt.

Trùng hợp trong hiện thực, rất có thể là nữ thần tình yêu đầu tiên của người sau khi kết hôn mua nhà, vừa lúc ở sát vách người, mà kết cục của câu chuyện này thường là một kẻ rình rập bị tổng vào tù.

Lại ví dụ như, có một ngày người ra khỏi cửa, bị một tia sét đánh trúng, xuyên không thất bại, cũng không có được siêu năng lực, nhào xuống đường chết ngay tại chỗ.

Cho nên nói... trùng hợp, đó là khi Paperman giải thích với hai nhân viên cảnh sát rằng trên thế giới có người siêu năng lực, trong quán rượu này ngoại trừ bản thân Paperman, vừa lúc còn có một người siêu năng lực khác tồn tại, hơn nữa người nọ và Paperman còn biết nhau.

Người nọ ăn mặc giống như một du khách bình thường, ngồi ở bên cạnh quầy rượu gọi một ly cà phê đá, từ từ nhấm nháp. Cho dù không cố gắng thi triển năng lực, ít nhất hắn cũng có thể cảm giác được tình huống trong mười mấy mét chung quanh, vì vậy ngay khi Paperman bước vào quán rượu thì hắn đã phát hiện ra.

May mà chỗ này rất lớn, âm thanh tương đối ồn ào, ánh đèn cũng khá mờ, quầy rượu chỗ Thiên Nhất lại cách vị trí của Paperman và hai tên cảnh quan rất xa. Chỉ cần hắn đừng đặc biệt quay đầu trừng mắt nhìn đối phương, rất khó bị chú ý tới.

Lúc Paperman vừa bước vào quán rượu, Thiên Nhất quả thật có phần trở tay không kịp. Hắn hoài nghi hành tung của mình đã bị đối phương phát hiện, tiếp đó trong đầu theo bản năng đưa ra một mớ suy luận, chẳng hạn như Cố Vấn đã bán rẻ hành tung của mình cho đế quốc, cố ý gia tăng độ khó của trò chơi hay gì đó. Tuy nói Cố Vấn thật sự đã công bố hành tung mà Thiên Nhất ra vẻ thần bí cho nội bộ Nghịch Thập Tự biết, nhưng hắn lại không có ý nhúng tay vào trò chơi này của Cố Lăng. Thiên Nhất suy nghĩ khoảng năm giây cũng hiểu được, Paperman không thể nào đến đây vì mình. Sau sự kiện vượt ngục, cho dù đế quốc phát hiện hành tung của Thiên Nhất, ít nhất cũng phải phái một đội quân tới vây quét. Một người năng lực cấp Cường và hai người bình thường, tới cửa giúp người ta kiểm tra đồng hồ nước thì còn nghe được.

Thế là sau khi suy nghĩ thông suốt, Thiên Nhất bắt đầu rục rịch. Loại tâm thái này, ta đặt cho nó một cái tên là “tâm lý thùng các tông”.

Giống như khi còn bé chơi đùa trốn trong thùng các tông, khiến cho khoảng cách giữa mình và người khác rất gần, nhưng lại không ở trong tầm mắt đối phương, cũng không bị đối phương phát hiện, sẽ sản sinh một sự hưng phấn kỳ diệu, cảm giác giống như mình là một người tàng hình vậy.

Tóm lại, Thiên Nhất thừa dịp đối phương không chú ý đến mình, mượn những người khách khác che chắn, cột nhà yểm trợ vv, đi đến gần bọn Paperman, nghe lén ba người nói chuyện.

Lúc này chủ đề về người siêu năng lực đã nói xong, ba người tiếp tục thảo luận về tình tiết vụ án. Từ mấy câu nói của bọn họ, Thiên Nhất cũng hiểu được đại khái về vụ án giết người hàng loạt, thậm chí nói: “Hóa ra Paperman xuất hiện ở Paris là để điều tra vụ án giết người, nghi ngờ là do người siêu năng lực gây nên. Với phong cách làm việc của HL, rất có thể còn mục đích khác, chính là dùng hắn làm quân cờ, để phòng ngừa Giới Luật Thép sẽ làm một chút “công tác sau lưng địch” trong thành phố. Dù sao hiện giờ cả quận Tượng đều là nước ngầm chảy xiết, cũng rất khó nói phía sau vụ án giết người hàng loạt này có tổ chức phản kháng nhúng tay hay không.”

Thiên Nhất nghe lén một hồi, cảm thấy chuyện này không liên quan gì đến việc hắn muốn làm trong thành phố, rất nhanh mất đi hứng thú. Chỉ cần sau này ra đường đừng vừa khéo đụng phải Paperman, lại bị hắn nhận ra là được. Paris lớn như vậy, người tra án giết người của người, ta trộm viện

bảo tàng của ta, cơ hội đựng độ rất nhỏ, tôi nay xem như là trùng hợp mà thôi.

Có điều Thiên Nhất vẫn cẩn thận lựa chọn rời khỏi từ cửa sau, bởi vì cửa trước cách bàn của bọn Paperman không xa lắm, đi ra ngoài có thể sẽ lưu lại mấy giây trong tầm mắt của đối phương, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, vẫn nên đi cửa sau thì tốt hơn.

Đẩy cửa sau ra, trước mắt là một con hẻm nhỏ, hai bên là thùng rác lộn xộn, đi về phía trước rẽ hai lần là có thể ra ngoài đường cái. Nhưng còn chưa đi được mấy bước, sắc mặt Thiên Nhất bỗng biến đổi, trong miệng thăm nói: “Hôm nay là ngày gì vậy?”

Cùng lúc đó, ở đầu bên kia con hẻm nhỏ, nơi ngã rẽ có một cô gái trẻ vội vã chạy vào, mấy tên lưu manh thì cười cợt đuổi theo sau nàng, chặn lối ra khỏi hẻm của nàng.

- Hà! Tiểu thư, đừng đi vội như vậy chứ.

- Đúng vậy, đi theo bọn ta vui vẻ một chút, cô sẽ rất sung sướng.

Bọn chúng từng bước đến gần, trong lòng đều đang cười thăm: “Con ả ngu xuẩn này lại tự chạy vào trong ngõ cụt không người, vậy không trách chúng ta được rồi.”

Mà lúc này trong lòng cô gái lại suy nghĩ: “Đám cặn bã đáng ghét này, khi bọn chúng nhận ra ai mới là con môi, ai mới là thợ săn, biểu tình đó thật khiến người ta mong đợi.”

Nàng vòng qua ngã rẽ cuối cùng trong con hẻm nhỏ, lại va phải một người đàn ông khác.

Cô gái lộ ra thần thái nhu mì điềm đạm đáng yêu, nhìn người trước mắt. Nàng diễn rất giống thật, nếu là bình thường, đàn ông sau khi nhìn thấy tình trạng này của nàng, một là thừa nước đục thả câu giống như tên bọm nhậu tối qua, hai là xem xét tình hình, bỏ nàng lại cho đám lưu manh phía sau.

Đối với cô gái, hai loại người này đều đáng chết như nhau.

Nhưng biểu tình của Thiên Nhất lại khác biệt, không giống với bất kỳ tên

đàn ông nào cô gái từng thấy.

Khóe miệng hắn nở một nụ cười lạnh, mắt híp lại ra vẻ xem thường, hai tay vững vàng đỡ lấy vai cô gái, giữ một khoảng cách nhất định, giống như nữ nhân này đụng vào thì hắn mới là kẻ bị chiếm tiện nghi vậy.

Khi đó cô gái trong nháy mắt phán đoán, khuynh hướng tính dục của người này có vấn đề.

Đáng tiếc nàng sai rồi, Thiên Nhất giữ một khoảng cách với nàng, không phải là không có “hứng thú” với dáng vẻ của nàng lúc này, mà là vì năng lực của Thiên Nhất có thể nhìn thấu “một loại tướng mạo khác” của nàng. Bất kể là ai, chỉ cần nhìn thấy một loại hình thái khác của vị mỹ nữ này, muốn đến gần cũng phải suy nghĩ lại.

- Hà, người đẹp nhỏ, em đang làm gì thế? Thằng nhóc này là ai?

- Cút ra xa một chút, thằng nhóc, đừng ở chỗ này làm chứng mất.

Lúc này đám lưu manh đã đuổi tới. Thiên Nhất kéo cô gái ra sau lưng mình, chắn giữa nàng và đám lưu manh kia:

- Các người chờ một chút đã.

Trong đầu Thiên Nhất nhanh chóng phân tích tình hình: “Cô ả này phát tay một cái là có thể xé đám lưu manh kia thành mảnh vụn, nhưng lúc này cô ta lại giả vờ yếu đuối, có hai khả năng. Thứ nhất là cô ta thuộc loại khổ tâm, chuẩn bị từ bỏ chống cự, yên lặng hưởng thụ. Thứ hai, cô ta chính là hung thủ của vụ án giết người hàng loạt mà ta vừa nghe được, lúc này đang còn thả câu.”

- Cô quen biết bọn họ sao?

Thiên Nhất quay đầu lại hỏi.

Đôi mắt to long lạnh của cô gái nhìn về phía Thiên Nhất giống như cầu giúp đỡ, hai tay nắm chặt lấy vạt áo của hắn. Nàng không nói gì, chỉ lộ ra thần sắc sợ hãi và ủy khuất lắc đầu.

Từ ngôn ngữ thân thể của nàng, Thiên Nhất đưa ra kết luận, trong lòng thầm mắng: “Đồ điên giết người...”

- Thằng nhóc, người muốn làm anh hùng phải không? Hả?
Một tên lưu manh đây Thiên Nhất một cái.

Thân thể Thiên Nhất không xô dịch, đứng một cách vững vàng, dùng giọng điệu rất bình tĩnh trả lời:

- Để ta suy nghĩ một chút.

Đám lưu manh nghe vậy đều sững sốt.

Cô gái cũng cảm thấy khó hiểu, nghĩ thầm: “Anh trai này, nếu như người quyết định làm anh hùng cứu mỹ nhân, ta khẳng định sẽ bảo vệ người. Còn nếu người quyết định chạy trốn, ta sẽ lập tức xé nát cả người và đám người kia. Suy nghĩ một chút cái gì? Trong tình huống này lại có người nói như vậy sao?”

Mà trong lòng Thiên Nhất thật sự đang suy nghĩ...

Nếu như ta mặc kệ, cô ta sẽ lập tức ra tay giết người. Paperman đã gần đến cấp Hung, mặc dù trong tình huống bình thường còn không cảm giác được sự tồn tại của người siêu năng lực chung quanh, nhưng một khi có người dùng năng lực chiến đấu, dao động năng lượng nhất định sẽ kinh động đến hắn. Hắn từ trong quán rượu lao ra không đến mười giây, phát hiện ra ta thì phải làm sao? Huống hồ ta nghe bọn hắn thảo luận tình tiết vụ án kia, cô ả này cũng từng giết hai người đi đường không giống như dê xồm, có lẽ là do bọn họ chỉ khoanh tay đứng nhìn nên mới bị cô ta giết luôn một thể. Nếu ta thật sự quay đầu bỏ đi, nói không chừng cô ta sẽ tấn công cả ta, sau đó Paperman lao ra, ta nhất định sẽ bị phát hiện.

Đây tuyệt đối là xui xẻo... đã đụng phải Paperman, lại gặp phải chuyện này trong ngõ hẻm, xác suất trùng hợp như vậy có phải tương đương với ra cửa bị sét đánh chết hay không? Một khi Paperman phát hiện ta ở Paris, để quốc có khả năng sẽ bắn cả đầu đạn hạt nhân tới thành phố này, giới nghiêm toàn thành phố lục soát tìm tòi là chuyện đương nhiên. Ta chỉ có thể chạy sang quận khác, còn trộm Pandora đồ cái rắc gì?

Xem ra ta phải quản... nhưng không thể dùng năng lực, hơn nữa dưới tình huống không sử dụng năng lực còn phải giải quyết đám lưu manh này một cách ôn hòa, nếu không có thể cô ả này sẽ ra tay giúp ta, như vậy thì hỏng bét...

Quá trình suy nghĩ của Thiên Nhất mất ba giây sau khi hắn nói xong. Lúc tên lưu manh kia đang muốn chế giễu câu nói của hắn, Thiên Nhất lập tức nói:

- Ta suy nghĩ xong rồi, chuyện này ta phải quản.

- Vậy sao...

Một tên lưu manh nói xong liền cầm gậy bóng chày vọt vào đầu Thiên Nhất.

Thiên Nhất tiến nửa bước về phía trước, ra tay nhanh như chớp, hai ngón tay chính xác cắm vào hai mắt đối phương. Động tác của người nọ trong nháy mắt khựng lại, đau đớn dùng thời gian ít hơn một giây truyền vào trong đại não của hắn, thần kinh của hắn đưa ra mệnh lệnh, khiến cho hắn có hành động gào lên thống khổ.

Nhưng lúc này một tay khác của Thiên Nhất đã nắm chặt lấy hàm dưới đối phương, ngón tay của hắn dùng sức cắm vào trong da thịt, khiến cho tiếng gào này bị nhét vào trong cổ họng tên lưu manh kia.

Trước khi mấy tên lưu manh khác kịp phản ứng, Thiên Nhất vẻ mặt lạnh lùng gia tăng sức lực trên tay, cố định chiếc đầu của đối phương, ra sức cắm ngón trỏ và ngón giữa vào cặp mắt đối phương, hung bạo bóp nát đại não của tên lưu manh kia.

Dịch thể màu sắc sẫm sẫm từ trong hốc mắt của tên lưu manh kia chảy ra, tiếng rên rỉ thống khổ của hắn bị bóp nghẹt trong miệng, gậy bóng chày trên tay đã sớm rơi xuống đất. Mười mấy giây sau, hai đầu gối của hắn quỵ xuống, co giật từ từ chết đi.

Ngay cả cô gái cũng không biết nên bình luận cảnh tượng trước mắt như thế nào.

- A! Chết tiệt! Chết tiệt! Tên khốn này giết hắn rồi!

- Tên khốn nguoi! Trời ạ!

Đám lưu manh cao giọng hô lên. Trước khi tiếng kêu của bọn chúng lớn đến mức thu hút sự chú ý của người đi đường, Thiên Nhất đã dùng giọng điệu khiến người ta sợ hãi nói:

- Các nguoi còn chờ cái gì, kêu lên giống như các bà các chị thì có tác dụng

gì, mau báo cảnh sát đi.

- Người... người...

- À, ta hiểu rồi, các người sợ không nói rõ được mọi chuyện đúng không, vậy để ta báo cảnh sát là được.

Thiên Nhất lấy điện thoại di động ra:

- Ta sẽ nói rõ với cảnh sát. Ta nghĩ với tác phong sinh hoạt ngày thường của chư vị, sẽ không muốn dính dáng gì tới án mạng đúng không... cho nên...

Hắn làm một động tác “mời”.

Đám lưu manh nhìn thi thể một chút, lại dùng ánh mắt kinh hoàng nhìn tên điên giết người không chớp mắt này, ào ào chạy khỏi con hẻm nhỏ.

Thiên Nhất đưa mắt nhìn bọn chúng rời đi, hừ lạnh một tiếng, cất điện thoại di động vào.

Hắn quay đầu cảnh giác nhìn cô gái kia, lúc này hắn lại lo lắng phản ứng của cô gái, không biết nàng sẽ tiếp tục diễn trò hay là lộ ra mặt thật.

Chương 14 : Hai người tính toán

Tại khoảnh khắc này, Thiên Nhất nóng lòng muốn nhìn thấy phản ứng của đối phương. Rốt cuộc nàng sẽ làm thế nào? Nàng nhìn thấy chuyện giết người dĩ nhiên sẽ không kinh sợ, nhưng sau đó nàng sẽ ứng phó ra sao?

Cô gái cũng do dự mấy giây, nhưng rất nhanh đã có lựa chọn. Nàng lộ ra thần sắc kinh ngạc, dùng hai tay che miệng mình, sau đó dùng một loại ánh mắt rất huyền diệu nhìn Thiên Nhất.

“Tiếp tục diễn à...” - Trong lòng Thiên Nhất đánh giá đối phương: “Rất thông minh, biết nữ nhân bình thường tận mắt nhìn thấy cảnh này gần như sẽ hét lên, cho nên đã bịt miệng. Trong ánh mắt mặc dù không có vẻ sợ hãi, nhưng nét mặt cư xử rất giống thật. Vấn đề là... cặp chân dài kia của cô lại không lùi về sau một bước, cũng không có dấu hiệu run rẩy mềm nhũn, thế đứng vững vàng giống như kim ngựa, đó là chuẩn bị tùy thời chiến đấu. Bình thường những cô gái yếu đuối cho dù không sợ đến mức ngồi bệt xuống đất, ít nhất cũng phải theo bản năng lui về phía sau mấy bước, tránh xa ta một chút.”

Dương nhiên những lời này Thiên Nhất sẽ không nói ra, hắn chỉ dùng ánh mắt xem thường để truyền đạt. Nhưng đối phương lại không nghĩ nhiều như hắn, mạch suy nghĩ cũng không nhanh như vậy. Lúc này vấn đề mà cô gái suy nghĩ, đó là người đàn ông trước mặt vừa trình diễn màn anh hùng cứu mỹ nhân này rốt cuộc là ai? Có phải người siêu năng lực hay không? Tiếp theo hắn sẽ làm gì?

Bên kia Thiên Nhất lại suy tính: “Được rồi... cô ta đã quyết định tiếp tục diễn, vậy ta nên làm gì đây... Quay đầu bỏ đi? Như vậy không ổn, biến số quá nhiều. Ta đã vì cứu một cô gái xa lạ mà giết người, nếu hoàn toàn không để ý tới cô gái này lập tức rời khỏi, ngược lại sẽ tỏ ra rất khác thường. Đến lúc đó phản ứng của cô ta sẽ rất khó nói, chẳng hạn như đột nhiên quyết định không diễn nữa, trực tiếp xông lên đề ta xuống đất hỏi cho ra lẽ, mà một khi cô ta dùng năng lực sẽ khiến Paperman chú ý.”

“Vừa rồi ta ra tay rất thuần thực hung ác, giọng điệu hù dọa đám lưu manh lại rất bình tĩnh, bây giờ muốn giả vờ sau khi giết người thất kinh trốn khỏi hiện trường cũng đã quá muộn. Phải làm sao đây... hay là... dứt khoát hư cấu tính cách bối cảnh của nhân vật đây đủ hơn một chút?”

- Đừng sợ, ta sẽ không làm tổn thương cô.

Thiên Nhất cuối cùng lên tiếng với cô gái, hẳn phải nhanh chóng giải quyết chuyện này. Tuy nói con hẻm nhỏ này là ngõ cụt, nhưng cửa sau của quán rượu tùy thời sẽ có người đi ra, thi thể bị phát hiện chỉ là vấn đề thời gian. Cho nên câu thứ hai của Thiên Nhất là:

- Chuyện ở đây đã không liên quan đến cô nữa, cô có thể đi được rồi.

“Ừ... biểu hiện có thể nói là hoàn mỹ, kỹ năng biểu diễn của ta không cần phải bàn, ngay cả ta cũng cảm thấy bội phục mình, hoàn toàn thần bí lãnh khốc giống như một sát thủ chuyên nghiệp. Như vậy chắc là không có vấn đề, vừa rồi quyết đoán ra tay giết người cũng không xem là kỳ quái nữa. Cô ta có thể thừa dịp mượn thang xuống đài rồi chứ?” - Trong lòng Thiên Nhất cầu nguyện.

“Cái gì vậy... hẳn đang cố làm ra vẻ lãnh khốc sao? Rõ ràng mấy giây trước ánh mắt còn mang ý xấu, đột nhiên ngay cả giọng nói cũng biến đổi, kỹ năng diễn xuất như vậy quá kém rồi. Nhìn thân thủ cũng không tệ, là một tên sát thủ hạng hai sao... Chẳng lẽ sau khi làm anh hùng cứu mỹ nhân lại định thừa dịp bắt chuyện? Thật đáng ghét.” - Đây mới là cách nhìn của cô gái về Thiên Nhất, có điều nàng lại thay đổi suy nghĩ: “Không đúng, hẳn nói ta có thể đi được rồi, người muốn bắt chuyện sẽ không nói như vậy chứ? Vì muốn ra vẻ lãnh khốc nên cố ý nói như thế? Thôi mặc kệ... cứ theo ý hẳn mượn cơ hội rời khỏi là được.”

Hai người đều có ý đồ riêng, nhưng hành động lại đạt thành nhất trí, bề ngoài nhìn cũng giống như thật.

Cô gái cũng không nói thêm, chuẩn bị rời khỏi. Nàng đã sớm quan sát hoàn cảnh chung quanh, nhìn thấy cửa sau quán rượu cách đó hơn mười mét, liền xoay người đi về nơi đó. Nàng cảm thấy như vậy mới hợp lý, một cô gái yếu đuối chắc hẳn sẽ không có can đảm nhìn thi thể, nếu đi qua thi thể giống như không có chuyện gì, vậy thì quá kỳ lạ rồi. Huống hồ vừa rồi đám lưu manh kia cũng chạy về phía đó, trên tâm lý mà nói, nàng chọn một con đường khác mới là bình thường.

“Ây! Tại sao lại đi về hướng đó! Cô ả này đang làm gì!” - Trong lòng Thiên Nhất kêu lên, hẳn biết được nhiều hơn cô gái, suy nghĩ cũng nhanh hơn xa hơn: “Cô ả này tuyệt đối không thể đi vào quán rượu. Với tạo hình của Paperman, người bình thường thì không nói, nhưng người siêu năng lực vừa nhìn sẽ biết là chuyện gì. Mà cô ả này thuộc loại hình đi đến đâu cũng sẽ trở thành tiêu điểm, hai người đồng thời ở trong một quán rượu, xác suất chú ý đến nhau gần như là trăm phần trăm...”

“Tối nay có án mạng xảy ra trong ngõ hẻm này, Paperman và hai cảnh sát kia lại vừa lúc ở trong quán rượu bên cạnh lúc vụ án phát sinh. Cho dù đến ngày mai bọn họ mới biết được vụ án này từ cục cảnh sát, nhất định sẽ tham gia điều tra. Đến lúc đó bọn họ chắc chắn sẽ nhớ tới cô gái này, nếu cô ta từ cửa chính đi vào thì không sao, nhưng bây giờ như vậy... Chỉ cần hỏi thăm người phục vụ hoặc tìm vài người khách khác là có thể xác nhận một tin tức... một người đẹp đã từ cửa sau đi vào quán rượu lúc vụ án xảy ra không lâu. Như vậy rất nhanh cô ta sẽ biến thành kẻ tình nghi, kết hợp với vụ án giết người hàng loạt trước đó, dùng năng lực phá án, thủ đoạn chiến đấu của Paperman, truy xét và thành công bắt giữ cô ả này là chuyện mười phần chắc chín, đến lúc đó cô ta lại khai ta ra...”

Lúc cô gái đi được bảy tám mét, mạch suy nghĩ của Thiên Nhất đã bay ra ngoài bảy tám ngàn dặm, hẳn đã suy luận cả những gì người khác có thể suy luận. Kết luận là một khi cô gái này đi vào quán rượu gặp phải Paperman, hiệu ứng cánh bướm do nó sinh ra sẽ có tỉ lệ hơn 95% làm lộ hành tung của Thiên Nhất trong thành phố này.

- Chờ đã.

Thiên Nhất lại lên tiếng.

“Ây... thật sự gọi ta lại... quả nhiên vừa rồi chỉ giả vờ lạnh lùng! Hóa ra vẫn muốn bắt chuyện!” – Trong lòng cô gái oán giận, nhưng cũng chỉ có thể dừng lại. Lúc này nàng đang đấu tranh tư tưởng, có nên bỏ chạy cho xong hay không? Giả vờ bị hoảng sợ chạy vào trong quán rượu?

Thiên Nhất bước nhanh đến gần đối phương, hẳn chỉ sợ cô gái giả vờ hoảng hốt chạy vào bên trong, cho nên lập tức nắm lấy tay cô ta:

- Ừm... đêm hôm khuya khoắt như vậy, để cô đi một mình không được an toàn cho lắm.

“Người muốn làm gì? Mang ta về nhà sao?” - Trong lòng cô gái cười lạnh,

nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra sợ sệt, còn mang theo một chút cảm động:
- Ủ... không sao, không phải anh đã...

Nàng muốn nói lại thôi, chỉ liếc về phía thi thể cách đó không xa, lập tức lại thu hồi ánh mắt, giống như rất sợ nhìn thấy máu.

Trong lòng cô gái thực ra cũng cảm thấy rất bức bối, theo nàng thấy kỹ năng diễn xuất của mình không có sơ hở, đối phương đã hoàn toàn xem nàng là một cô gái yếu đuối cần phải bảo vệ. Cho nên ngay cả chính nàng cũng cảm thấy những lời này cơ bản là thừa thãi, tên sát thủ hạng hai kia sẽ không vì câu nói này mà buông tay ra. Hôm nay gần như chắc chắn vẫn phải xảy ra một trận huyết án, ại... Ai bảo đức hạnh của đàn ông đều như vậy, làm anh hùng xong thấy sắc lại nổi lòng tham chứ?

Thiên Nhất kéo tay nàng đi về phía lối ra ở đầu bên kia hẻm nhỏ, bước chân rất nhanh, lúc đi qua bên cạnh tên lưu manh đã chết còn thuận chân đá thi thể vào trong góc tường.

- Ta gọi xe đưa cô về nhà.
Thiên Nhất vừa đi vừa nói.

- Hà?
Cô gái không nhịn được buột miệng thốt ra từ này, dường như không dám tin vào tai mình. Đây là chuyện gì? Hóa ra hắn thật sự là người tốt sao?

Trong nháy mắt này, một ý niệm kỳ quái thoáng qua trong đầu cô gái, nàng đột nhiên cảm thấy vừa rồi Thiên Nhất giả vờ lãnh khốc cũng rất đáng yêu...

Thiên Nhất kéo nàng trở lại bên lề đường, đột nhiên buông tay ra:
- Bị người khác nhìn thấy cô và ta ở cùng nhau sẽ gây phiền toái, cô tự gọi taxi đi, ta sẽ ở xa nhìn cô lên xe.

Hắn chỉ nói được nửa câu đã muốn bỏ chạy.

Bây giờ cô gái này đi đâu cũng được, miễn là không đi vào cửa sau quán rượu. Cách chết của tên lưu manh trong ngõ hẻm rõ ràng khác với vụ án giết người hàng loạt, bọn Paperman cũng không chạm mặt cô gái này vào thời gian địa điểm đặc biệt, giữa hai vụ án không có chút liên hệ nào. Cho dù sau này bọn họ lần theo vụ án giết người hàng loạt tra được cô gái, cũng

sẽ không liên tưởng đến vụ án này.

Trong lòng Thiên Nhất vui vẻ, cũng may cô gái này vẫn luôn giả vờ, vừa rồi lúc nắm tay nàng thật sự nàng trở mặt cắn người, cuối cùng đã giải quyết xong mà không gặp nguy hiểm gì.

Ai ngờ lúc hấn đang tràn đầy vui mừng, chuẩn bị bôi dầu dưới chân bỏ chạy, lại xảy ra chuyện ngoài dự liệu.

- Xin đừng bỏ tôi lại, một mình tôi sợ lắm.

Động tác của cô gái còn nhanh hơn lúc Thiên Nhất giết người, ôm lấy cánh tay của hấn, kéo đến sát ngực mình:

- Hơn nữa... hơn nữa tôi cũng không có chỗ nào để đi.

Nàng đỏ mặt, ngượng ngùng cúi đầu.

“Này! Người muốn làm gì? Vừa rồi còn định một mình đi vào cửa sau quán rượu, bây giờ nói vậy không cảm thấy mâu thuẫn sao?” – Trong lòng Thiên Nhất tức giận kêu lên.

Giữa hai người này, có thể nói là đang tiến hành một cuộc so tài.

Một người là nam diễn viên sân khấu kịch, suy nghĩ kỹ càng, diễn xuất cẩn thận, nhưng không thể đảm bảo mỗi phút mỗi giây đều không lộ ra bản tính.

Một người là nữ diễn viên phim thần tượng, diễn xuất có thể nói là hoàn mỹ, ngôn ngữ thân thể, thần thái, lời thoại đều không có sơ hở, nhưng lại không che giấu được những hành vi không hợp logic của nhân vật.

Sau khi cô gái có hành động ngoài dự đoán, vở kịch ngẫu hứng này cũng không thể không tiếp tục được nữa.

Thiên Nhất quay sang cùng đối phương bốn mắt nhìn nhau, khoảng hai giây sau hấn đã hiểu tất cả, thế là hấn thở dài một hơi, chỉ chỉ về phía trước:

- Chỗ ta ở cách đây không xa, cùng đi thôi.

Hai người sánh vai bước đi, cô gái ôm cánh tay Thiên Nhất, không biết từ lúc nào đầu của nàng cũng dựa vào vai Thiên Nhất. Trong mắt của những người khác, đây rõ ràng là một cặp tình nhân.

Trên đường đi không ai nói gì, bọn họ cứ đi như vậy ba mươi phút, đến một con đường nhỏ rất vắng vẻ.

- Anh định dẫn tôi đi thẳng hoài như vậy sao?
Cô gái đột nhiên hỏi.

Thiên Nhất đánh giá một chút, cảm thấy đi tới nơi này cũng đủ xa rồi, cho dù nàng thật sự thi triển năng lực, phụ cận cũng không ai có thể cảm giác được năng lượng tồn tại, liền trả lời:

- Cũng được rồi, tới đây đi.

- Thế nào? Anh ngủ ở trên đường à?

Nàng cười nói, nụ cười vẫn rất đẹp, nhưng vẻ ác độc trên mặt khiến người ta không dám nhìn thẳng.

- Trò đùa dừng ở đây đi. Sau khi ra khỏi hẻm nhỏ... hoặc là nói sau khi cô ôm ta, ta biết... cô đã nhận ra ta rồi.

Thiên Nhất nói.

- Nếu không phải người ăn mặc giống như một tên ngốc, trong ngõ hẻm kia lại tối, vậy thì ta đã sớm nhận ra rồi.

Cô gái nói:

- Thiên Nhất tiên sinh, ngưỡng mộ đại danh đã lâu. Người nói là ở bên ngoài hẻm đã biết ta nhận ra người, bây giờ lại dẫn ta tới chỗ không người này, vậy người muốn làm gì...

Nàng cố ý dùng giọng điệu nũng nịu nói.

Thiên Nhất cười:

- Từ giây phút đụng phải cô, ta giống như đã bị cô ép buộc rồi. Lúc này cô tùy thời có thể xé nát thân thể ta, cô còn hỏi ta muốn làm gì? Ta đưa cô đến cách xa nơi công cộng một chút không phải tốt sao?

- Hừ... đừng nói dễ nghe như vậy. Ta thấy người chính là một tên háo sắc, đi được nửa đường mới phát hiện không thích hợp, đúng không?

Cô gái ghé mặt đến gần mặt Thiên Nhất, con ngươi của nàng giống như mèo, từ hình tròn đầy đặn biến thành một vệt nhỏ dài, khiêu khích nhìn thẳng vào mắt Thiên Nhất.

Đối diện với loại người này, Thiên Nhất rất bình tĩnh dùng như ánh mắt như cá chết đáp trả, lại không cảm xúc nói:

- Các hạ hoàn toàn thuộc về hình thái của người biến dị, thông qua phân tích kết cấu sinh lý của cô, ta đã đại khái suy đoán ra, thứ cho tại hạ không hưởng thụ nổi.

- Được rồi, cho dù những lời người nói là thật, như vậy... Thiên Nhất tiên sinh, người nói xem... bây giờ ta nên làm gì người đây?

- Cô đã biết thân phận của ta, chứng minh ít nhất vào đầu tháng này cô vẫn còn ở trong một tổ chức. Cô khẳng định không phải là người của đế quốc, phong cách hành sự cũng không giống Giới Luật Thép. Lúc này cô xuất hiện ở Châu Âu, một là từ trong tổ chức của mình phản bội chạy trốn, hai là được phái tới chấp hành nhiệm vụ. Chuyện cô làm không giống như có trợ giúp gì cho sự nghiệp phản kháng, từ những hành vi của cô, có thể suy đoán cô giết người là đến từ ý nguyện cá nhân.

- Nói đơn giản, cô chỉ là một người siêu năng lực, gần đây bởi vì nguyên nhân nào đó nên rời khỏi tổ chức mà thôi. Giữa cô và ta không có xung đột lợi ích, càng không có thù hận. Từ một ý nghĩa mà nói, vừa rồi ta còn bảo vệ cô. Vì vậy ta đề nghị, trước tiên cô hãy rời khỏi người ta, thế nào...”

- Hừ... người bảo vệ ta? Người bảo vệ đám lưu manh kia mới đúng chứ? Cô gái hừ lạnh nói, trong mắt thật sự hiện lên sát ý.

Thiên Nhất cảm thấy muốn giải thích chuyện của Paperman với nàng thì quá phức tạp, hơn nữa mình cũng không có chứng cứ, chỉ là nói suông. Cho dù người nói khi đó trong quán rượu mai phục một đội đột kích HL cũng được, dù sao cũng sẽ không ai tin.

Cho nên Thiên Nhất dứt khoát nói:

- Được rồi, vậy không bằng ta hỏi cô một chút, cô muốn thế nào? Dùng mạng của ta để vơ vét tài sản của Nghịch Thập Tự? Trước tiên không nói đám khốn kiếp kia sẽ không để ý tới cô, cho dù có để ý, cô định dính vào người ta hoài như vậy, theo ta ăn uống ngủ nghỉ, cho đến khi Nghịch Thập Tự đáp ứng điều kiện do cô đưa ra?

- Hay là cô định giết ta để dương danh thiên hạ? Thứ cho ta nói thẳng, nữ hiệp, không phải ta xem thường cô, nhưng với thực lực và trí tuệ của cô, danh tiếng quá lớn cũng không có lợi ích gì, nhiều nhất chỉ mang đến nguy

hiểm.

Cô gái trừng mắt nhìn Thiên Nhất, mặt cũng đỏ lên, lần này thật sự là thẹn quá hóa giận.

Thiên Nhất vẫn không buông tha nói:

- Thực ra hành vi của cô lúc này cũng giống như đám người theo đuổi ngôi sao, nắm chặt “Thiên Nhất” nổi tiếng kia ở trong tay, tùy thời có thể giết chết, cảm giác rất tốt đúng không? Sau khi hưởng thụ loại trạng thái tâm lý này, cô có thể kết thúc sự uy hiếp vô nghĩa này chứ? Mặc dù bây giờ cô buông ta ra có thể hơi mất mặt, nhưng nếu cô có yêu cầu, muốn ký tên hay chụp ảnh gì đó ta hoàn toàn có thể đáp ứng.

- Đúng là một tên tự sướng cho rằng mình đúng...
Cô gái hung hăng nói.

- Câu này ta trả lại y nguyên cho cô.

Thiên Nhất không chịu yếu thế, hắn đã suy nghĩ kỹ, nhiều nhất là bị giết chết, lãng phí một hai ngày từ trong cửa hàng sách chạy tới lần nữa, xem như mình xui xẻo.

Sau đó cô gái không nói lời nào, dường như đang suy nghĩ chuyện gì, hai bên rơi vào trầm mặc. Hai người dùng tư thế mập mờ đứng ở bên đường, thỉnh thoảng có người đi qua, cũng chỉ xem như một đôi tình nhân đang thân thiết trên đường mà thôi.

Rất lâu sau cô gái mới hít thở sâu một chút, nói:

- Người đáp ứng ta một chuyện, ta sẽ tha cho người.

- Ta biết, cô muốn gia nhập Nghịch Thập Tự.
Thiên Nhất nói tiếp.

Cô mắt tròn mắt há mồm:

- Làm sao người biết?

Nàng buột miệng nói ra.

- Không phải ban nãy ta đã phân tích rồi sao, cô và ta không có xung đột lợi ích. Với tính cách và hành vi của cô, mục đích của cô có tám thành là chuyện này... có lẽ sau khi nhận ra ta mới tạm thời quyết định, vừa rồi giả

vờ đe dọa cũng chỉ muốn thử xem phản ứng của ta.

Thiên Nhất nói:

- Thuận tiện nói một chút, những chuyện này ta cũng sớm nghĩ đến rồi.

- Vậy vừa rồi ngươi nói linh tinh nhiều như thế làm gì!

Lúc này nàng đã thực sự tức giận, có thể làm bất cứ chuyện gì, chỉ hận không thể xé tan Thiên Nhất.

- Đương nhiên là vì ta cảm thấy thoải mái. Cô có thể đặt mình vào hoàn cảnh của ta để tưởng tượng, ví dụ như có một gã đẹp trai ôm chặt lấy cô, bị cô dùng lời nói sắc bén không ngừng trách mắng, nhưng hắn vẫn không buông tay, cũng không dám làm gì cô, như vậy trong lòng cô sẽ cảm thấy vui vẻ đúng không?

Thiên Nhất đắc ý vênh vác nói xong, lại ăn ngay một cái tát.

Cô gái buông Thiên Nhất ra, đánh đối phương một bạt tai, đồng thời mắng:

- Biên thái!

Sau đó trong lòng nàng cũng thoải mái hơn một chút.

Trên mặt Thiên Nhất lập tức hiện lên năm vết đỏ, nhìn cũng thấy đau, ngay cả cô gái cũng cảm thấy mình hơi quá đáng.

Nhưng Thiên Nhất lại chẳng hề quan tâm, bắt đầu nói chính sự:

- Thời xưa có một vị Đới cực trưởng, hắn từng nói, tác dụng của một nữ đặc công ưu tú còn hơn gấp trăm lần so với nam đặc công. Nghịch Thập Tự quả thật cũng cần người như cô, ta có thể đồng ý để cô gia nhập.

- Ngươi có thể trực tiếp quyết định? Ngươi là thủ lĩnh của Nghịch Thập Tự?

Cô gái hoài nghi hỏi. Quả thật Thiên Nhất chưa bao giờ công khai biểu thị mình là lão đại, chỉ lộ mặt khi phát sóng trực tiếp toàn cầu mà thôi.

- Ta là người sáng lập tổ chức này, những người khác đều gọi ta là ông chủ, lão đại. Có điều quan hệ giữa các thành viên trong tổ chức chúng ta, thực ra giống như hợp tác ngang hàng hơn.

Thiên Nhất trả lời:

- Đúng rồi, nữ hiệp xưng hô thế nào?

- Nguyệt Yêu.

- Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu, hoan nghênh gia nhập Nghịch Thập Tự.

- Người lại tùy tiện để ta gia nhập như vậy?

Trong lòng Nguyệt Yêu cũng thầm nói, tổ chức này có phải quá lộn xộn hay không, nói một câu gia nhập là được? Lỡ may ta là nội ứng của đế quốc thì sao?

- Ài... cô đấy.

Thiên Nhất lắc đầu, khinh thường hừ một tiếng. Bản hoàn chỉnh của câu này hẳn là: “Cô đấy, ta còn không hiểu rõ cô sao?”

Từ khi hai người gặp mặt đến giờ chỉ khoảng một tiếng, thái độ của Thiên Nhất lại giống như giáo viên trong nhà trẻ của người khác vậy, điều này khiến ngọn lửa vô danh trong lòng Nguyệt Yêu lại bốc lên.

- Vậy thì thế này, ta giao cho cô một nhiệm vụ, xem như là kiểm tra, sau khi hoàn thành cô sẽ chính thức gia nhập Nghịch Thập Tự, thế nào? Giọng điệu của Thiên Nhất càng lúc càng khiến người ta nổi giận.

Lòng ngực Nguyệt Yêu ngực phập phồng, thở ra một hơi thật dài, mới xem như ổn định hô hấp:

- Người nói đi...

Nàng nghiêng răng nghiêng lợi gần từng chữ.

- Đừng hỏi ta làm sao biết, tóm lại... ta nói cho cô biết, trong tháng này cô liên tục giết người, cho nên HL đã phái một thiếu tá từ tổng bộ Châu Âu đến tiến hành điều tra. Thiếu tá kia tên là Elliot Neith, có lẽ cô đã từng nghe một danh hiệu khác của hắn, Paperman, còn có hai cảnh sát bản địa khác theo hắn phá án. Những dấu vết cô lưu lại trong vụ án, ta sẽ không vạch trần từng cái nữa, tránh làm tổn thương lòng tự tôn của cô. Cô chỉ nên biết, năng lực phá án của ba người bọn hắn khá tốt, muốn truy xét được cô chỉ là vấn đề thời gian.

- Cho nên hơn nửa tháng kế tiếp, xin cô làm theo lời dặn của ta, tiến hành dẫn dắt bọn hắn, tranh thủ thời gian và không gian để ta làm một chuyện.

Nguyệt Yêu cười lạnh:

- Dùng ta làm con mồi, bảo vệ sự an toàn của mình đúng không? Thật là một tên đàn ông khiến người ta chán ghét...

Thiên Nhất xoay người muốn rời khỏi:

- Như vậy hôm nay tán gẫu đến đây thôi, ta phải cáo từ rồi. Không cần lo lắng, sau này ta sẽ có biện pháp liên lạc với cô. Nhớ kỹ, chỉ cần nghiêm túc làm theo lời ta, đảm bảo cô sẽ không bị bắt.

- Hừ... tính toán hay thật, lỡ may ta bị bắt cũng không thể khai ra hành tung của ngươi.

Nguyệt Yêu trả lời.

Bước chân Thiên Nhất không dừng, chỉ xoay hơn nửa gương mặt lại, nở một nụ cười kỳ quái:

- Nếu cô thật sự gặp nguy hiểm, ta sẽ tới cứu cô.

Nguyệt Yêu nhìn tấm lưng kia, có một cảm giác kỳ lạ. Câu nói cuối cùng của hắn, giọng điệu giống như hời hợt, nhưng chẳng biết tại sao lại khiến người ta cảm thấy đó là một lời hứa đáng tin cậy.

Chương 15 : Âm mưu

- Thế nào rồi? Có tin tức không?

Một người đàn ông hình dáng mập mạp đang ngồi trước bàn ăn ngấu nghiến, mặc dù điều hòa trong phòng đã chỉnh xuống nhiệt độ rất thấp, nhưng hắn vẫn ăn đến mức đầu đổ mồ hôi.

Một người đàn ông khác mặc đồng phục sĩ quan HL thấp thỏm trả lời:

- Xin... xin lỗi, điện hạ, vẫn... không có tin tức của Thiên Vệ đại nhân, chúng tôi đã phái...

- Không cần trả lời ta các ngươi đã làm gì, cũng không cần nói cho ta biết các ngươi định làm gì, càng không cần thể thốt bảo đảm chuyện gì với ta. Người đàn ông mập mạp được gọi là điện hạ gắt gỏng cắt ngang lời nói đối phương:

- Ta chỉ cần kết quả, mà câu trả lời của ngươi... ta đã biết rồi.

Nói đến đây, sắc mặt của hắn đột nhiên biến đổi, nổi trận lôi đình:

- Phế vật!

Hắn vừa quát vừa cầm dao ăn trên tay, không hề do dự ném về phía tên sĩ quan HL kia. Có điều độ chính xác của hắn rất kém, ném chệch đi rất nhiều, nếu không phải đối phương nghiêng người theo bản năng, cú ném này sẽ tỏ ra rất ngu ngốc.

Một hầu gái nhanh chóng đi đến bên cạnh bàn ăn, đưa một con dao mới lên. Người đàn ông mập mạp liếc nàng một cái, thừa dịp đưa tay xoa xoa móng nàng mấy giây. Đối phương cũng không nói gì, chỉ vâng vâng dạ dạ lui xuống.

Hắn cầm dao lên, tiếp tục ăn ngấu nghiến như không có chuyện gì, ngẩng đầu tròn mắt nhìn tên sĩ quan kia một cái:

- Ngây ra đó làm gì! Cút ra ngoài! Bảo người của các ngươi tiếp tục đi tìm!

- Vâng, điện hạ, thuộc hạ cáo từ.

Khi tên kia sĩ quan kia xoay người lại, sắc mặt lập tức biến thành âm trầm, bước nhanh ra ngoài.

Lúc đi tới cửa, hắc và quản gia của người đàn ông mập mạp kia đi sát qua nhau. Xuất phát từ lễ phép cơ bản, hai người gật đầu với nhau một cái, cũng không nói gì thêm. Quản gia đi đến bên cạnh người đàn ông mập mạp, cúi người nói:

- Điện hạ, hoàng tử thứ bảy Krause Wittstock điện hạ tới thăm, hiện đang ở dưới lầu nghỉ ngơi.

Người đàn ông mập mạp cuối cùng cũng ngừng ăn, ngẩng đầu lên nhú mồm nói:

- Hắc tới làm gì...

- Điện hạ, có mời thất hoàng tử điện hạ đi lên không?
Quản gia hỏi.

- Ừ ừ.

Người đàn ông mập mạp gật đầu phát tay, ý tứ là đồng ý.

Sau khi quản gia lui xuống, không lâu sau thì Trà Tiên đẩy cửa đi vào. Đây là lần đầu tiên hắc ra khỏi cửa sau khi bị thương trở lại Thiên Đô, đã rất lâu không mặc quần áo khác ngoài đồng phục HL ở nơi công khai. Hôm nay vị hoàng tử thứ bảy này mặc một bộ y phục màu xám lịch sự và sạch sẽ, mái tóc lam của hắc dường như gần đây vừa được cắt sửa, vẫn là tóc dài cỡ trung, nhưng có vẻ mát mẻ gọn gàng. Mặt như Quán Ngọc, mắt như sao sáng, lúc giờ tay nhắc chân có một loại phong thái anh tuấn giống như kiếm khách thời xưa.

Mà Victor Wittstock đang ngồi ở đó ăn uống thoải mái, hoàn toàn không có ý đứng dậy nghênh đón hoàng đệ, cơ bản có thể dùng hoàn toàn trái ngược để hình dung.

Thực ra năm nay Trà Tiên cũng sắp hai mươi lăm, có điều đứng bên cạnh vị hoàng huynh thứ ba đã ba mươi hai tuổi này, thoát nhìn quả thật giống như chú cháu.

Quanh năm ăn uống chơi bời, khiến cho rất nhiều bộ phận trên người Victor đã tiến vào thời kỳ suy thoái trước thời hạn. Đối với một hoàng tử của đế quốc, hồ rệu rùng thịt cũng không phải là mộng tưởng gì, Victor

luôn sống trong môi trường như vậy. Lúc này bốn hầu gái đứng ở phía sau phục vụ bữa ăn của hắn, trong mắt Victor thì không khác gì với thịt trên bàn ăn, hắn có thể thưởng thức bọn họ vào bất kỳ thời gian, địa điểm nào, với bất kỳ phương thức nào.

Hoàn cảnh sinh hoạt như vậy đã tạo ra lượng mỡ trên người hắn, thoát nhìn bề ngoài còn già hơn mười tuổi, cùng với tính cách hơi vụn vẹo.

Mà Trà Tiên rõ ràng là người khiến cho tất cả anh chị em của hắn phải đổ kị. Ai cũng nghĩ tại sao người đột biến gen không phải là ta? Ta cũng muốn hai mươi lăm tuổi nhìn giống như một học sinh cấp ba, ta cũng muốn trở thành thiên tài có chỉ số thông minh siêu cao... Cho dù nắm giữ quyền lực cao nhất thế gian và toàn bộ tài phú, cũng không thể đổi được hai loại tài sản trẻ tuổi và thông minh.

Rõ ràng cùng một cha sinh ra, kết quả hắn lại là người nổi trội. Lúc anh chị em của hắn sinh lão bệnh tử, nói không chừng Trà Tiên vẫn còn là một người trung niên, người như vậy làm sao có thể không gây oán hận?

- Hoàng huynh Victor, lâu ngày không gặp, huynh có khỏe không?
Trà Tiên đi đến trước bàn ăn, tự mình kéo ghế ngồi xuống đối diện với Victor.

- Phiền hoàng đệ phí tâm, ta còn cố được. Nghe nói trước đó đệ bị thương nặng, ta công việc bề bộn, cũng không có thời gian đến thăm đệ, phải là ta hỏi đệ thân thể có khỏe không mới đúng.
Victor thản nhiên trả lời, vẫn tiếp tục ăn.

Trà Tiên cười, hắn luôn là một người ôn hòa trầm tĩnh, cho dù cười nhạo cũng sẽ không biểu hiện ra khiến người khác cảm thấy không thoải mái.

Thực ra trong lòng mọi người đều hiểu, những lời như công việc bề bộn, nói ra trước mặt Trà Tiên thật sự quá buồn cười. Người nói rằng mình công việc bận rộn? Với hiệu suất làm việc và lượng công việc của người ta khi làm quan ở HL, một ngày là có thể làm xong công việc trong cả năm của người, thậm chí còn hơn...

Quy củ của đế quốc là hoàng đế sẽ để các con trai tham dự triều chính với mức độ khác nhau. Đây chẳng những là một loại tích lũy của tư bản chính trị, gây dựng cơ sở sau này kê vị, còn là một loại phương pháp sát hạch,

ảnh hưởng rất lớn đến nhân tuyển ngôi vị hoàng đế.

Không thể nói trong đám hoàng tử không có người nhiếp chính ưu tú, nhưng Victor khẳng định không phải là một trong số đó. Nếu như không có mệnh lệnh của phụ hoàng, hẳn không thể nào chủ động đi gánh vác “công việc” gì.

Trà Tiên mỉm cười nói:

- Phiền hoàng huynh nhớ đến, thương thế của đệ đã không còn đáng ngại.

Hắn rất rộng lượng, bởi vì hắn cũng không có tình cảm gì với Victor, không có tình nghĩa anh em hoặc bạn bè, cũng không tồn tại bất kỳ chán ghét nào, giống như người xa lạ mà thôi.

Thực ra không chỉ có huynh trưởng này, anh chị em khác cũng như vậy. Lúc Trà Tiên bị thương, những người này không một ai đến thăm hắn. Ngoại trừ hoàng đế, Time Servant, Khấu Lâm Tai đến thăm vì các nguyên nhân khác nhau, cũng không có đại thần nào muốn lấy lòng vị hoàng tử thứ bảy này.

Mẫu thân của Trà Tiên xuất thân hàn hèn, không giống những hoàng tử công chúa khác sau lưng có gia tộc lớn nâng đỡ. Đối với Trà Tiên thì sau khi mẫu thân chết, hắn chỉ có một thân một mình, không có bên ngoại chống đỡ, cũng không cấu kết với triều thần đảng phái. Lúc mười hai tuổi hắn đã rời khỏi trung tâm chính trị, không có căn cơ gì ở Thiên Đô. Quan viên chủ động tới nhìn nọt loại hoàng tử này chắc chỉ có kẻ điên, ví dụ như Túy Tước cả ngày say xỉn kia, hẳn vốn không có lập trường trong giới quan lại, cho nên mới dám tới cửa viếng thăm. Còn các quan viên có quan hệ phức tạp như cành lá đan chen trong triều, trước khi viếng thăm một vị hoàng tử nhất định phải rất cẩn thận, một khi đứng sai hàng ngũ, kết cục có thể là tan xương nát thịt chết không có chỗ chôn.

Vì vậy cảnh ngộ của Trà Tiên cũng phản ánh hai chuyện bên lề. Thứ nhất, chuyện hắn thừa kế ngôi vị hoàng đế không được 99% người coi trọng. Thứ hai, cho dù trong thời kỳ này, hắn cũng không có giá trị làm ô dù gì cả.

Như vậy cũng có thể thấy được thái độ của Victor đối với Trà Tiên. Trên đời này có rất nhiều loại anh em, thậm chí không có quan hệ huyết thống cũng có thể sống chết cùng nhau. Nhưng trong hoàng cung, chỉ có ở trong hoàng cung, thân tình giữa anh em là một thứ nguy hiểm, không có thì tốt

hơn là có, thù hận lộ liễu cũng an toàn hơn là hữu nghị giả dối.

- Vây... hôm nay hoàng đệ rời khỏi hoàng cung, chạy thật xa tới chỗ ta, không biết vì chuyện gì vậy?

Victor hỏi, trong lòng hấn rất phiền, không có thời gian, cũng không đủ chỉ số thông minh để suy đoán trước mục đích của đối phương.

- Hờ...

Trong mũi Trà Tiên thở ra, cười không lộ răng:

- Còn không phải vì chuyện của nữ nhân sao.

- Hả?

Victor sửng sốt, động tác dừng lại, sau đó nụ cười hiện lên trên mặt hấn:

- Ha ha ha ha ha...

Hấn vui vẻ không khép miệng được:

- Ha ha ha... hoàng đệ Krause của ta ời, ời da... ha ha ha... đệ tự mình chạy đến chỗ ta, chỉ để xin vài cô gái mang về? Ha ha ha ha...

Victor quả thật rất vui vẻ, trong lòng hấn đột nhiên cảm giác được, hoàng đệ này thật sự là đáng thương đến mức đáng yêu. Nói thế nào mọi người cũng là hoàng tử, người lại khổ đến mức này? Một mình chạy ra hoàng cung, đặc biệt đến nhà ta để xin nữ nhân? Ha! Nếu ta có gương mặt như người, muốn cảm dỗ nữ nhân cũng không cần tốn tiền, đi làm trai bao cũng dư dả rồi!

- Không phải như huynh nghĩ...

Trà Tiên có phần lúng túng trả lời.

- Ài... đừng xấu hổ mà. Ta biết rồi, hàng đã xài thì đệ khẳng định không thích đúng không, vậy... bốn người bọn họ đi.

Victor tiện tay dùng nữa chỉ chỉ bốn hầu gái sau người:

- Mấy ngày trước mới tới, ta còn chưa thưởng thức qua, đệ nói một câu thì có thể lập tức mang đi.

Lúc hấn nói lời này, đám hầu gái đứng sau người hấn lại lộ vẻ mừng rỡ như muốn khóc, lập tức đưa mắt nhìn Trà Tiên, giống như đang cầu xin hấn mau đáp ứng.

- Ừ...

Trà Tiên cảm thấy nếu lúc này nói không, sẽ có cảm giác giống như đây người khác xuống hố lửa, bèn thở dài nói:

- Được rồi, vậy bảo bọn họ lập tức đi thu dọn hành lý, xe của đệ chờ ở bên ngoài.

- Phụt, ha ha ha!

Victor phun cả canh ra ngoài:

- Krause lão đệ, trước kia ta thật sự nhìn lầm đệ rồi, vốn tưởng rằng đệ là người nho nhã, bây giờ xem ra là bề ngoài bình tĩnh, trong lòng cuồng nhiệt! Lại nôn nóng như vậy! Ha ha ha ha!

Hắn quay đầu tròn mắt nhìn một cái:

- Đi đi! Còn đứng ngây ra đó làm gì! Không nghe thấy sao? Sau này các ngươi sẽ là người hầu của hoàng tử Krause...

Hắn lại thô bỉ nhìn về phía Trà Tiên:

- Đệ ấy bảo các ngươi làm gì thì phải làm nấy...

- Vậy... đệ trước tiên cảm ơn hoàng huynh.

Trà Tiên thật không biết tại sao lại phải cảm ơn.

- Ha ha ha... chuyện này có gì đâu, dù sao đám gái điếm này...

Victor hắng giọng một cái:

- E hèm... ta muốn nói là đám người hầu này tiền lương sẽ do đệ trả. Tiền công của bọn họ cũng không rẻ, còn nhiều hơn so với đám chó ngựa bên ngoài, hàng ngày phải mặc âu phục thắt cà vạt đi làm.

Hắn cười nói:

- Thực ra trong mắt ta đều như nhau, ha ha... Chỉ nói mấy người bọn họ, nếu không phải trong nhà có người bệnh nặng thì cũng có thân nhân làm ăn thua lỗ nhảy lầu, thiếu một khoản nợ. Đám ngu ngốc này lại không hiểu, tiền bọn họ kiếm được từ chỗ ta, đi đưa cho bệnh viện, ngân hàng, cấp vốn công ty... đưa cho ai cũng vậy, cuối cùng cũng chỉ đi một vòng, lại chảy vào túi tiền của chúng ta! Ha ha ha, một đám gái điếm ngu xuẩn, cho nên ta nói đám dân đen này vốn không hiểu chính trị.

Mấy hầu gái vừa mới đi ra cửa, Victor liền cao giọng nói những lời này không hề kiêng dè. Đây mặc dù là một loại sỉ nhục, nhưng lại không thể phản bác, bởi vì nó chính là hiện thực, tất cả được đặt đúng sai đều không tồn tại công bằng.

Trà Tiên nghe được tiếng đóng cửa phía sau, lúc này chỉ còn hai người bọn họ ở đây, hẳn cuối cùng đã chờ được thời cơ thích hợp bắt đầu nói việc chính:

- Hoàng huynh, đệ còn có một chuyện, cũng là về nữ nhân.

Thực ra từ đầu đến giờ cũng chỉ có một chuyện, nhưng Trà Tiên đã bị hiểu lầm, bây giờ cũng chỉ có thể thuận theo ý đối phương nói tiếp như vậy:

- Là về cô gái mà hoàng huynh muốn kết hôn, Alice. Theo chức vị của đệ trong HL, đệ còn nên gọi cô ấy một tiếng trưởng quan.

Sắc mặt Victor biến đổi, cũng không ăn thêm nữa:

- Thế nào? Đệ có tin tức của cô ấy?

Trà Tiên tỏ ra thần bí nhìn quanh một chút, dáng vẻ giống như muốn tiết lộ cơ mật trọng đại gì đó. Với lòng dạ của hắn, biểu tình phong phú như vậy rõ ràng là đang nguy trang, cố ý để cho Victor xem, nhưng hiển nhiên muốn đánh động vị tam hoàng huynh này cũng không phải chuyện khó.

- Đệ có tin tức đáng tin cậy, cô ấy và Time Servant đã bị tổ chức Nghịch Thập Tự kia bắt làm tù binh.

Trà Tiên còn cố ý hạ thấp giọng.

- Cái gì?

Victor kêu lên.

Trong HL dĩ nhiên cũng có mấy vị quan lớn giao hảo với Victor, vừa rồi tên sĩ quan tới thông báo chính là người bên phía đó. Nhưng Victor đã phát động tất cả lực lượng có thể phát động được, dùng các loại thủ đoạn ngoài pháp chính phủ, bao gồm mua chuộc một số tổ chức và cá nhân trung lập đi tìm hiểu thông tin, lại hoàn toàn không có một chút tin tức nào của Trường Anh. Không ngờ hôm nay thất hoàng đệ này lại đột nhiên chạy tới, nói rằng hắn có tin tức về chuyện này, còn là tin tức đáng “tin cậy”?

- Hoàng huynh không cần giật mình. Huynh biết đấy, đệ làm điều tra viên trong HL cũng mười mấy năm rồi, không dám nói là công lao to lớn, nhưng cũng từng bắt một số nhân vật lớn. Nếu nói đệ không có mạng lưới quan hệ và tình báo liên quan đến tổ chức tội phạm, vậy rõ ràng là không thực tế, cho nên huynh hoàn toàn có thể tin tưởng tin tức này của đệ.

- Đúng đúng...

Victor đáp:

- Thiếu chút nữa ta đã quên, hoàng đế chính là người làm công việc này. Ta còn đi tìm một đám phê vật giúp đỡ, đến bây giờ ngay cả cái bóng cũng không tra được. Vẫn là đệ lợi hại, mau nói cho ta biết Alice đang ở đâu?

Trà Tiên làm ra vẻ khó khăn, thở dài nói:

- Theo đệ suy đoán, tổ chức Nghịch Thập Tự vốn không có căn cứ cố định, rất khó xác định vị trí của cô ấy.

- Vậy bây giờ phải làm sao?

Sắc mặt Victor lập tức trầm xuống:

- Cô ấy là một nữ nhân, còn là nữ nhân xinh đẹp như vậy, rơi vào tay đám phản loạn kia đã hơn mười ngày rồi...

- Về chuyện đó, hoàng huynh không cần lo lắng quá nhiều.

Trà Tiên ngắt lời:

- Theo đệ biết, hiện giờ các tổ chức phản kháng lớn, ngoại trừ Tia Chớp Trắng thì những tổ chức khác đều không có hiện tượng ngược đãi tù binh. Sau khi liên hợp với Giới Luật Thép, ngay cả Tia Chớp Trắng cũng đã ngừng loại hành vi này, đệ nghĩ thượng tầng của bọn họ cũng muốn thay đổi hình tượng chính trị của tổ chức.

Hắn dừng một chút rồi nói:

- Ngược lại thì quân ta... thôi bỏ đi, tóm lại cô ấy bị Nghịch Thập Tự bắt giữ, hẳn là tương đối an toàn.

Victor suy nghĩ một chút:

- Vậy... hiện giờ hoàng đế có đầu mối hoặc kế hoạch gì để cứu cô ấy ra không?

- Hôm nay tới đây, chính là muốn cùng hoàng huynh thương lượng chuyện này.

Trà Tiên nói:

- Có điều... chuyện này cũng liên quan tới đệ. Chuyện kế tiếp mà đệ muốn nói với hoàng huynh, có vài nội dung e rằng sẽ gây bất lợi cho đệ, hi vọng hoàng huynh có thể giữ kín bí mật.

- Sao lại nói vậy, hoàng đế thương thế trên người, vì cứu Alice mà lao tâm lao lực, còn chịu chia sẻ bí mật với ta, nếu ta tiết lộ ra ngoài thì còn tính người sao?

Victor thê thốt.

Trong lòng Trà Tiên cười lạnh, ngoài mặt vẫn lộ ra vẻ rất nghiêm túc:

- Hoàng huynh có biết Thiên Nhất không?

- Đương nhiên là biết, vì muốn tìm Alice, ta đã xem đoạn phát sóng trực tiếp kia của Nghịch Thập Tự không dưới mười lần rồi.

Victor trả lời.

- Trong HL chúng ta, Thiên Nhất là tội phạm nguy hiểm cấp sáu, cái cấp bậc nguy hiểm này...

Trà Tiên đang định giải thích.

Victor chen vào:

- Ta cũng biết cấp bậc này có ý nghĩa thế nào, còn là do đệ thiết lập đúng không?

Trà Tiên trả lời:

- Ủ, vậy hoàng huynh chắc cũng hiểu được, ân oán giữa đệ và Thiên Nhất đã không phải là ngày một ngày hai.

- Chẳng lẽ...

Lúc này Victor lại lộ ra ánh mắt kỳ quái:

- Các người có liên hệ ngầm?

Trà Tiên nói:

- Cũng không thể nói là liên hệ, chuẩn xác mà nói thì hẳn thỉnh thoảng sẽ thông qua một loại phương pháp một chiều, đưa cho đệ một ít tin tức, tiến hành khiêu khích.

- Tại sao hẳn lại làm như vậy?

Victor hỏi.

- Vì trò chơi.

Trà Tiên nói:

- Đối với hẳn thì phạm tội hoặc dẫn dắt người khác phạm tội đều là trò chơi, hẳn cần đối thủ để gia tăng hứng thú, mà hẳn cho rằng đệ chính là một đối thủ tốt.

- Ta thấy hẳn đúng là một tên điên biến thái.

Victor nói.

- Có thể nói như vậy.

Trà Tiên lười giải thích, cũng không trông chờ đối phương có thể lý giải, vì vậy đáp qua loa một câu, lại nói:

- Tóm lại, hai ngày trước tên Thiên Nhất này đã đưa cho đệ một tin tức, nói rằng Time Servant và Trường Anh đang ở trong tay hắn.

Trà Tiên đã sửa đổi thời gian mình nhận được tin tức, khiến hành vi của mình càng trở nên hợp lý hơn.

Trong âm mưu này của Trà Tiên không hoàn toàn là bịa đặt, phải có ba phần sự thật mới có thể bảo đảm tính khả thi của cả ván cờ, đương nhiên cho đến giờ hắn đã nói gần hết ba phần này rồi...

- Hắn muốn làm giao dịch sao? Hay chỉ đơn thuần là khiêu khích đệ?
Victor hỏi.

- Đương nhiên là giao dịch, đám phản loạn này không phải chỉ muốn vinh hoa phú quý, hoặc là độc bá một phương sao? Chỉ cần cho bọn chúng thứ mà bọn chúng muốn, chuyện gì cũng có thể thương lượng, tên Thiên Nhất này cũng không ngoại lệ. Các loại trò chơi của hắn, còn có sự khiêu khích với đệ, chẳng qua là một loại thủ đoạn tự nâng cao giá trị mà thôi.
Trà Tiên nói với giọng khinh thường.

Victor vốn cũng không hiểu Thiên Nhất lắm, chỉ xem qua một ít văn bản tư liệu, cho nên không hề nghi ngờ đồng ý với lời nói này.

- Vậy hắn muốn thứ gì? Tiền sao? Hay là muốn đất đai một quận? Nếu hắn có thể nhanh chóng thả Alice, những chuyện này đều có thể thương lượng. Ta đi cầu xin phụ hoàng, nhất định sẽ có biện pháp, dù sao Alice cũng là Thiên Vệ.

Trà Tiên biết, vị tam hoàng huynh này cũng không phải kẻ ngốc, thực ra Victor cũng đang diễn trò, đang thử dò xét. Một khi Trà Tiên nói ra cạm bẫy rõ ràng gì, bản thân ngược lại sẽ rơi vào thông lọng, vạn kiếp bất phục.

Lòng dạ của Victor không phải quá sâu, nhưng hắn rất giỏi nguy trang, phía sau những cuộc ăn chơi là một kẻ hết sức đa nghi cẩn thận. Nếu bây giờ Trà Tiên bảo hắn đi cầu xin hoàng đế, lại đưa ra một yêu cầu quá đáng, hắn

nhất định trước tiên sẽ đáp ứng, sau lưng lại thêm mắm thêm muối cắt xén lời nói của Trà Tiên, dùng hoàng tử thứ bảy và tổ chức phản kháng cầu kết làm tiền đề, tấu trình với hoàng đế.

Có lẽ Victor rất muốn chiếm được Trường Anh, nhưng hắn cũng có ranh giới của mình. Đối với người hoặc chuyện có uy hiếp đến mạng sống và địa vị của mình, hắn sẽ cẩn thận đề phòng. Những hoàng tử khác cũng không phải chưa từng xuống tay với hắn, nhưng kết quả đều không thành công, cho nên bọn họ cũng rút kinh nghiệm, biết rằng tên mập mạp này thực ra cũng không dễ động.

Nhưng hôm nay, đối thủ của Victor có thể nói là người thông minh thứ tư trên tinh cầu này.

Trong lòng Trà Tiên đã cười, nhưng biểu tình trên mặt vẫn không thay đổi, nói:

- Điều kiện của Thiên Nhất là...

Chương 16 : Quấy rầy và bàn bạc

Ngày 17 tháng 6, Thiên Nhất đã hoàn thành bản vẽ kiến trúc của cung điện Louvre và khu vực chung quanh. Bản vẽ này có nhiều tầng từ dưới đất đến tận nóc nhà, còn kèm theo ghi chú về tuyến đường cảnh vệ tuần tra, thời gian thay ca, ăn cơm, nghỉ ngơi. Có điều thông tin về cảnh vệ không được chính xác hoàn toàn, chỉ sơ sài mà thôi.

Công việc tiếp theo là xây dựng mô hình, Thiên Nhất muốn xây dựng trong máy tính một mô hình không gian hư cấu, để cho bản vẽ của mình “sống động”. Trong quá trình này, những dữ liệu liên quan đến cảnh vệ sẽ từng bước hoàn thiện.

Buổi tối ngày 13 hôm đó, Thiên Nhất dùng năng lực cảm ứng, chẳng tốn nhiều công sức đã tìm được chỗ ở của Nguyệt Yêu. Chỉ cần hần muốn là có thể dò xét trong phạm vi rất rộng, muốn tìm ra người biến dị trong đám đông cũng là chuyện đơn giản.

Tiếp theo hần bắt đầu dùng phương thức của kẻ bám đuôi đưa tin cho Nguyệt Yêu, chủ yếu là nhờ nhân viên phục vụ trong khách sạn Nguyệt Yêu đang ở đưa thư nặc danh bằng giấy cho nàng, hoặc là gửi tin nhắn.

Ban đầu Thiên Nhất dự định chỉ sử dụng phương pháp đưa thư, nhưng vì lười biếng, sau vài lần hần lại lười viết chữ và chạy ra khỏi cửa, cho nên lựa chọn gửi tin nhắn trực tiếp. Thiên Nhất đã lên điều tra thông tin đăng ký của khách sạn đối phương, lấy được số điện thoại di động của Nguyệt Yêu, đây cũng là một trong số thủ đoạn của kẻ bám đuôi...

Tóm lại, sau khi hần sử dụng tin nhắn không lâu lại hối hận, bởi vì đối phương thường xuyên gọi điện và nhắn tin qua, liên hệ một chiều đã biến thành hai chiều. Tuy nói hiệu suất của việc đưa thư rất thấp, truyền đạt mệnh lệnh cũng sẽ bị chậm trễ, nhưng bây giờ dùng điện thoại để liên lạc lại khiến Thiên Nhất chịu đủ khổ sở.

Rạng sáng gọi điện tới quấy rầy, tin nhắn lời lẽ chua ngoa, toàn là nội dung

chẳng có ý nghĩa gì...

Đây là đùa giỡn lộ liễu, không thêm che giấu chút nào.

Lúc Thiên Nhất điều tra ở cung điện Louvre, lúc ra cửa ăn cơm, lúc ngồi trên bồn cầu, lúc vẽ bản đồ, lúc ngủ... tùy thời đều có thể nhận được điện thoại của Nguyệt Yêu giống như vợ gọi kiểm tra, hoặc là một tin nhắn vô nghĩa, ví dụ như: “Vừa rồi ăn một bữa siêu ngon, tâm tình siêu tốt, còn nữa, tên biến thái ngươi chết nhanh một chút đi!”

Thiên Nhất thật muốn phát điên, tâm lý trả thù của cô ả này mạnh như vậy, hơn nữa hành vi không hề có logic, điều này khiến hắn khô sở và khó hiểu.

Thiên Nhất cũng không sợ trả thù theo ý nghĩa bình thường, giống như... đêm hôm đó ta đùa cợt ngươi một lần, ngươi cũng bày kế đùa cợt lại ta một lần, người bình thường sẽ suy nghĩ như vậy.

Nhưng hiện thực không phải như thế, sự thật là từ đêm hôm đó Thiên Nhất đùa cợt Nguyệt Yêu một lần, nữ nhân này khi rảnh rồi, xin chú ý là khi rảnh rồi, lại đột nhiên nảy ra ý tưởng gọi điện thoại hoặc gửi tin nhắn tới nói vài câu, giống như dùng ngôn ngữ công kích ít nhiều có thể khiến Thiên Nhất giảm đi mấy giờ giá trị sinh mệnh.

Cách làm này khiến Thiên Nhất cảm thấy khó hiểu. Có một lần rạng sáng hắn vừa mới ngủ, Nguyệt Yêu lại gọi điện thoại tới, vừa ngáp vừa hỏi:
- Ngươi đã ngủ chưa?

Thiên Nhất không vui trả lời:

- Vừa định ngủ lại bị cô đánh thức, bây giờ đang cảm thấy nhức đầu.

Kết quả đối phương lại cười đáp một câu:

- Đáng đời!

Sau đó cúp điện thoại.

Thiên Nhất hoàn toàn kinh ngạc, sau khi mở to cặp mắt đầy tơ máu, cả đêm không ngủ tiến hành suy luận, hắn nhận định là cô ả kia lúc đi vệ sinh rảnh rồi nhảm chán gọi điện qua đây...

Những cuộc điện thoại và tin nhắn như vậy hành hạ Thiên Nhất, có mấy lần

hắn muốn dứt khoát đưa thư qua, bảo mình đã đổi số, tiếp đó vứt bỏ chiếc điện thoại di động này. Nhưng trong đầu có một âm thanh nói cho hắn biết, nếu người làm như vậy, chẳng khác nào thừa nhận nòng đã thắng.

Thế là Thiên Nhất tiếp tục nhẫn nại, hơn nữa lúc bị quấy rầy còn quấy rầy ngược lại. Trong kỳ hạn một tháng, lẽ ra giai đoạn chuẩn bị cho vụ trộm có thời gian khá dư dả, nhưng vì Paperman đến đây, Nguyệt Yêu gia nhập vv, chủ yếu nhất là vì tính cách của hai người Thiên Nhất và Nguyệt Yêu, khiến cho kế hoạch Thiên Nhất lại biến thành thời gian eo hẹp.

.....

Ở một bên khác, lúc ông chủ không đáng tin cậy đang vô tri vô giác “nghỉ phép” ở Paris, các thành viên của Nghịch Thập Tự cũng không nhàn rỗi.

Lần đầu chính thức tiếp xúc giữa Gambling Snake và Thiên Minh không hề thuận lợi, đương nhiên đối diện với các loại tình huống đột ngột phát sinh, Gambling Snake vẫn luôn lãnh khốc trấn định, đã thành thói quen.

Ngày đó liên hệ, người phụ trách của Thiên Minh ở khu vực Macao đã hẹn gặp Gambling Snake trên thuyền, Speighton, Gunsmith và Gambling Snake cùng nhau đến đó. Sau khi mọi người lên thuyền, bên phía Thiên Minh tỏ ra rất khách khí, còn mời bọn họ dùng cơm. Khi đang tán gẫu vài chủ đề không có nội dung thực chất gì, một kẻ không phân biệt rõ đông tây nam bắc vì say sóng nên chạy đi nôn mửa.

Khi đó ngay cả đồng bạn là Speighton cũng cảm thấy rất khó hiểu, tên Gunsmith này có thể lái tàu ngầm, nhưng lại không thể đi thuyền? Đây không phải là đi qua sông, ngồi trên du thuyền sang trọng cũng có thể say sóng được sao?

Mặc dù Gunsmith say sóng nôn mửa hơi mất mặt, nhưng sau khi trở lại hắn nói một câu, lập tức khiến cho bầu không khí và cục diện của lần gặp mặt này hoàn toàn thay đổi.

- Rốt cuộc chúng ta đang đi đâu vậy? Sao ta không nhìn thấy bờ?

Sau khi nghe xong, một giây kế tiếp Gambling Snake ném một quả lưu đạn khói xuống đất, lập tức biến mất khỏi nhân gian, còn Speighton thì thừa dịp lấy hộp quẹt ra, ba giây sau toàn thuyền đều bị một loại năng lượng màu

đen như sương mù bao phủ.

Lúc mọi người khôi phục thị lực, Gambling Snake đang dùng một tay nắm lấy vai một vị thích khách cấp đạo sư duy nhất, cũng là người phụ trách khu vực Macao của Thiên Minh, ông tay áo bên kia thì đặt lên sau cổ đối phương. Chỉ cần tay của Gambling Snake khẽ động, kiếm trong tay áo bắn ra sẽ đâm xuyên xương cổ, cắt đứt cổ họng đối phương.

Mà Speighton thì đã đánh ngã hơn năm thành viên của Thiên Minh trong bóng tối vừa có phản ứng, một tay cầm mấy thanh kiếm đã bị bể gãy, tay kia bình tĩnh chụp lấy hộp quẹt mình đã ném lên.

Chỉ có Gunsmith vẫn duy trì tư thế lúc nói chuyện, một tay cầm bánh quy, tay khác cầm ly trà, nhìn chung quanh với ánh mắt giống như “vừa rồi đã xảy ra chuyện gì”.

Tóm lại, kết quả của lần đàm phán này vẫn tương đối thành công, đối với Nghịch Thập Tự...

Cao tầng chân chính của Thiên Minh cuối cùng đã nhận được tin tức của Gambling Snake, vị cao thủ này đã biến mất nhiều năm, tưởng rằng đã thoái ẩn, hôm nay lại gia nhập Nghịch Thập Tự, tin tức rất nhanh truyền khắp tổ chức.

Một số đại nhân vật chân chính sắp tới Macao, bàn bạc với cao tầng của Nghịch Thập Tự (thực ra đó là Cố Vấn, Thiên Minh căn bản không biết rõ tình hình của Nghịch Thập Tự).

Nhưng bọn họ dù sao cũng là một tổ chức trung lập, hơn nữa truyền thống của Thiên Minh khiến cho tổ chức này gần như không thể bị thôn tính, nhiều nhất là xây dựng quan hệ “hợp tác” với những thế lực khác. Còn bảo bọn họ hoàn toàn nghe lệnh của tổ chức khác là chuyện không thể, tinh thần truyền thừa của bọn họ sẽ không cho phép chuyện này xảy ra, nếu không thì Thiên Minh chỉ tồn tại trên danh nghĩa.

Cố Vấn, Thiên Nhất, Gambling Snake cũng hiểu rõ điểm này, nhưng Thiên Minh và Nghịch Thập Tự hoàn toàn có thể hợp tác. Nghịch Thập Tự có thể nói là tổ chức thích hợp với kiểu “hợp tác” này nhất trên thế giới, bởi vì giữa các thành viên bọn họ đều không tồn tại quan hệ “trung thành”.

Vì vậy Thiên Minh rõ ràng là một thế lực cần phải lôi kéo, một ngày nào đó trong tương lai, có thể bọn họ sẽ trở thành một đội kỳ binh thay đổi thời cuộc.

Chương 17 : Kẻ xâm nhập

Trên bình nguyên của không gian con, sợi dây chân lý của Cố Vấn giống như thiên la địa võng, rợp trời kín đất từ các góc độ bao phủ Tả Đạo.

Tả Đạo mặt đầy mồ hôi, thân sắc khản trương, trợn to hai mắt, cố gắng nhìn rõ quỹ tích của mỗi sợi dây chân lý gần như trong suốt.

Trong lòng Tả Đạo hiểu rõ, cái gọi là “trắc nghiệm” này rất có thể sẽ khiến mình mất mạng. Trong tổ chức này không phải quái vật là cũng là người bệnh tâm thần, nếu như hắn không thể ứng phó với công kích như vậy, nói không chừng Cố Vấn sẽ thật sự cắt hắn ra thành mảnh vụn.

Nín thở tập trung, một sợi dây cốt trong đầu gần như căng đến cực hạn, Tả Đạo dùng hai tay làm dao, nhanh chóng vung lên, xê dịch né tránh, đỡ cao đón thấp. Sợi dây chân lý giống như vô số dao sắc đánh tới lại bị hắn dùng tay không lần lượt chặt đứt, mấy chục giây sau tất cả dây đều đứt, Tả Đạo lại không hề bị thương.

- Rất tốt, tiến bộ rõ rệt.

Diêm Không ở bên cạnh vỗ tay khen ngợi.

Tả Đạo thở ra một hơi:

- Muốn giâm chân tại chỗ cũng không được. Loại trắc nghiệm này của ngươi, nói không chừng sẽ cắt đứt tứ chi của ta đúng không?

Cố Vấn ở một bên buông tay nói:

- Yên tâm, ta có chừng mực.

- Không phải ngươi đã nói mình từng cắt đầu của ông chủ sao? Như vậy mà còn bảo là có chừng mực? Nếu không chừng mực thì có phải ngươi sẽ cắt luôn chính mình hay không?

Tả Đạo đáp.

- Đó là hai chuyện khác nhau. Lại nói, chẳng lẽ ngươi không chú ý sao?

Bây giờ ngươi đã là người năng lực cấp Bính, hơn nữa về mặt vận dụng năng lượng cũng rất cao minh, trên ý nghĩa thật sự thì còn mạnh hơn ta một cấp. Nếu ta không toàn lực ứng phó thì ngươi sẽ rất ung dung, như vậy sẽ không xem là trải nghiệm nữa.

Cố Vấn nói.

- Sao ta không cảm thấy mình mạnh thế nào...

Tả Đạo cúi đầu nhìn hai tay một chút:

- Hình như chỉ là năng lượng phóng ra trở nên dài hơn.

- Năng lực của ngươi và Cố Vấn đều thuộc loại hình chuyển hóa năng lượng, biến năng lượng thành một loại hình thái mô phỏng vật chất, kéo dài ra bên ngoài thân thể, sản sinh ảnh hưởng với ngoại giới.

Diêm Không giải thích:

- Chuyển hóa năng lượng là một trong số loại hình dễ gia tăng cấp bậc nhất. Có điều “sợi dây chân lý” của Cố Vấn cần tiêu hao rất nhiều tinh thần và sức tập trung để điều khiển, hơn nữa còn có thể diễn biến ra các kiểu vận dụng khác, nhưng với cấp bậc và năng lực của Cố Vấn thì không đủ để duy trì. Chỉ xét về tính ưu việt của năng lực, dưới tình huống cùng cấp bậc, cùng chủng loại, sợi dây chân lý là loại rất mạnh. Năng lực như vậy, muốn gia tăng cấp bậc lại càng khó khăn hơn.

- Nhưng Tả Đạo ngươi thì khác, năng lực của ngươi đơn giản hơn nhiều so với sợi dây chân lý, rất dễ khống chế. Ngươi lại rất có thiên phú về vận dụng năng lượng, cho nên hiệu suất tu hành của ngươi rất cao. “Kiếm khí” kéo dài chính là dấu hiệu ngươi đã đạt đến cấp Bính.

- Hả? Kiếm khí? Cái tên này do ông đặt sao? Quá bình thường rồi, nghe không được lợi hại cho lắm.

Tả Đạo nói.

- Hóa ra ngươi không biết à?

Cố Vấn nói:

- Chỉ cần là năng lực từng xuất hiện trong lịch sử, bình thường sẽ sử dụng cái tên mà người nổi tiếng nhất đặt cho nó. Ngươi cho rằng cái tên “sợi dây chân lý” này là do ta đặt sao? Từ trong kho dữ liệu bí mật của đế quốc có thể tra được xuất xứ của nó, trong EAS cũng có ghi chép liên quan, trong chiến tranh trăm năm trước, từng có một cao thủ cấp Hung nổi tiếng về điều khiển “sợi dây chân lý”.

Hắn nhún nhún vai:

- Ta nghĩ Diêm Không kiến thức rộng rãi, sẽ biết năng lực của người tên gọi là gì.

Diêm Không nói tiếp:

- Không sai, lúc còn trẻ lão hủ từng say mê tăng cường cấp bậc năng lực. Sau khi có điều kiện nhất định, ta đã xem rất nhiều tư liệu và hồ sơ của người siêu năng lực mạnh mẽ trong lịch sử. Phần lớn người siêu năng lực có một chút danh tiếng, năng lực của họ đều có tên gọi.

Lão nói với Tả Đạo:

- Dĩ nhiên cũng có cao thủ năng lực tương đồng với người, hắn gọi loại năng lực từ đầu ngón tay phóng ra năng lượng sắc bén này là “thần giáo”, hơn nữa trên cơ sở năng lực này còn tự nghĩ ra một bộ kiếm pháp, cho nên ta mới gọi năng lực vừa rồi người phóng ra là kiếm khí.

Tả Đạo cười cười không có ý kiến:

- Ta rất hiếu kỳ, năng lực của Blood Owl được phía chính phủ xưng hô thế nào?

- Năng lực của hắn và God Key không có ghi chép trong lịch sử, nói lên trước đây chưa từng xuất hiện người siêu năng lực tương đồng với bọn họ. Đây là tình huống rất phổ biến trong hai loại siêu năng lực “phá hoại trật tự” và “lĩnh vực không biết”. Nếu như hứng thú, có thể tự đặt cho năng lực của mình một cái tên. Đương nhiên nếu người đó rất yếu, tên gọi gần như chắc chắn sẽ không được ghi chép lưu truyền lại.

Cố Vấn nói:

- Được rồi, trắc nghiệm của người cũng đã xong, ta không làm phiền hai vị tiếp tục tu hành nữa.

Hắn khoát tay một cái, trong nháy mắt biến mất, có lẽ đã dùng thẻ kẹp sách rời khỏi không gian con.

Diêm Không lại nói với Tả Đạo:

- Muốn biết biến hóa và uy lực khi thần giáo tăng lên cấp bậc cao hơn không?

Vẻ mặt Tả Đạo giống như không quan tâm:

- Kiếm khí trở nên dài hơn?

- Ha ha ha... anh bạn trẻ, trí tưởng tượng của người còn chưa đủ. Trong thế giới của người siêu năng lực, một người tinh thần khác thường sẽ có thể dễ dàng đột phá giới hạn mà người khác không làm được. Thiên Nhất chắc hẳn đã dạy người, vận dụng năng lượng chính là “tin tưởng” tất cả, bỏ qua thường thức mới có thể nhìn thấy kỳ tích.

Diêm Không cười nói.

Lời này của Diêm Không khiến Tả Đạo rất nhanh nhớ lại lúc đầu học tập vận dụng năng lượng, Thiên Nhất nói về chuyện cái gối và dao làm bếp. Hắn lập tức rơi vào trầm mặc, suy nghĩ không nói lời nào.

.....

Cùng lúc đó, trong một không gian con khác.

Trên một mảnh sa mạc hoang vu, hai bóng đen song song lao nhanh, nơi đi qua giống như cuồng phong, lưu lại một đường dấu vết phá hoại.

So sánh tu hành của Blood Owl và Tả Đạo, giống như dàn hợp xướng Vienna và ca đoàn học sinh vậy, chênh lệch cấp bậc cũng không đơn giản là cấp Bính tới cấp Hung giống như bề ngoài.

Đôi một cách so sánh khác, dưới trạng thái bỏ qua năng lực, dùng vận dụng năng lượng làm tiền đề tu luyện, Blood Owl và God Key đánh nhau một giờ, năng lượng tiêu hao, lực phá hoại sản sinh, thể lực cần thiết v.v, tương đương với hai người năng lực cấp Bính không ngủ không nghỉ chiến đấu một năm.

Mà Blood Owl và God Key tu hành, trước mắt cũng chỉ có thể thông qua phương thức này mới thu được hiệu quả nhất định.

Lấy một ví dụ, với thực lực của Tả Đạo, nếu hắn muốn tăng cường tổ chất thân thể của mình, có hai phương pháp. Đầu tiên là mỗi ngày chạy ma ra tông một vòng, hít xả mấy trăm lần. Thứ hai là tiếp tục nghiên cứu năng lượng và năng lực, gia tăng thực lực tới cấp Cường. Như vậy rất hiển nhiên, phương pháp thứ nhất là đang lãng phí thời gian, nếu lựa chọn phương pháp này, hắn cũng chỉ là một người năng lực cấp Bính có tổ chất thân thể mạnh hơn người cùng cấp một chút mà thôi. Nhưng nếu hắn lựa chọn phương pháp thứ hai, khi hắn lên tới cấp Cường, sẽ phát hiện tổ chất thân thể được đề cao không hề kém hơn phương thức thứ nhất.

Có điều đối với Blood Owl và God Key, cấp bậc thực lực của bọn họ đã không thể dễ dàng đột phá. Từ cấp Hung đến cấp Cuồng, cho dù là thiên tài thế nào, cũng đừng mong không làm gì cả mà có một ngày “đột nhiên lĩnh ngộ”.

Kinh nghiệm chiến đấu gia tăng, vận dụng năng lượng thuần thực, khiêu chiến cực hạn tổ chất thân thể, chỉ khi không ngừng cố gắng làm những chuyện này, từ lượng biến tích lũy đến chất biến, mới có khả năng chạm đến ngưỡng cửa cấp Cuồng.

Đương nhiên bất cứ chuyện gì cũng có ngoại lệ, chẳng hạn như người biến dị cấp Ω là Javiton Howl, năng lực không có cực hạn là một con đường tắt thông đến cấp Cuồng, chỉ tiếc loại người biến dị này tỷ lệ xuất hiện rất gần 0.

Blood Owl và God Key không có điều kiện như vậy, nhưng năng lực của bọn họ đều rất mạnh, hơn nữa là có một không hai.

Theo quan điểm của Diêm Không, năng lực đơn giản nghĩa là càng nhanh, càng dễ trưởng thành hơn. Có điều khi người siêu năng lực cùng cấp bậc chiến đấu, thông thường năng lực phức tạp hơn sẽ có ưu thế.

Nhưng Blood Owl không có vấn đề ở phương diện này, năng lực của hắn rất đơn giản, thậm chí không cần hắn cố gắng phát động, chỉ bị hành hạ bởi cảm xúc tiêu cực giống như nguyên rửa khiến người ta điên cuồng mà thôi, dù sao bản thân hắn cũng đã quen rồi.

Vừa đơn giản vừa mạnh, trái ngược với lẽ thường, cho nên được gọi là phá hoại trật tự.

Năng lực của God Key chia làm hai phần “khóa” và “tháo”, thuộc về “lĩnh vực không biết”, loại hình đặc biệt không thể định nghĩa được. Thực ra vào ngày vượt ngục, God Key cũng có thể ngăn cản Javiton, chỉ là Thiên Nhất không muốn để năng lực của hắn bại lộ mà thôi, chuyện này càng ít người biết càng tốt. Có lẽ trong nhà tù cũng có vài người biết được năng lực của hắn, nhưng ai lại đi tuyên dương khắp thế giới. Còn về năng lực của Thiên Nhất, ngày đó tất cả tù phạm có mặt đều nhìn thấy, chỉ tiếc là không ai biết rõ hắn đã làm gì... cho nên không quan trọng.

Trong không gian con, trước mặt Blood Owl chỉ có một người, cho nên hắn không nhận được bao nhiêu cảm xúc tiêu cực, mà God Key cũng không sử dụng năng lực, vì vậy hai người chiến đấu tương đối công bình.

Cũng vì vậy, lòng hiếu thắng của Blood Owl lại dâng lên. Hắn luôn tự cho mình giỏi, lại không biết sợ hãi, đau đớn là gì, lúc này dưới điều kiện tương đồng lại có người chiến đấu ngang ngửa với hắn, khiến hắn cảm thấy không thoải mái.

Ban đầu Blood Owl “hợp tác” với Thiên Nhất là để tìm phương pháp chữa trị cho mình, kết quả bây giờ hắn lại mặc kệ chuyện thí nghiệm, đưa toàn bộ tư liệu cất giấu mấy tháng trước cho bác sĩ quái dị, để lão một mình nghiên cứu, còn hắn lại tập trung vào tăng cường chiến lực.

Blood Owl không phải là dã thú không có tư tưởng, hắn đã trải qua giáo dục cao đẳng, có nghị lực, cũng có quan niệm xử sự của riêng mình. Hắn biết nếu thế giới lâm vào thời kỳ chiến tranh hỗn loạn, người như hắn sớm muộn gì cũng phải đưa ra lựa chọn. Hôm nay hắn đã chọn Nghịch Thập Tự, vậy nên chuẩn bị cho những trận chiến hiểm ác hơn trong tương lai.

Cho dù là Thập Thiên Vệ của đế quốc hay chiến lực cao nhất của các tổ chức phản kháng, một đấu một, nếu không có Thiên Nhất ở bên cạnh cung cấp lực lượng tội ác, Blood Owl rất có thể sẽ thất bại. Trong lòng hắn cũng hiểu rõ, dưới hoàn cảnh chiến đấu một mình không có bất kỳ tội ác nào chống đỡ, không nói đâu xa, ngay cả Trường Anh và Time Servant đang bị nhốt trong không gian con cũng có thể chiến thắng mình. Trong tình huống đó, mình chẳng khác nào người không có năng lực đối kháng với người siêu năng lực.

Blood Owl và God Key là chiến lực mạnh nhất của Nghịch Thập Tự, tương lai bọn họ phải đối mặt với nguy hiểm trực quan nhất, đó là đám người siêu năng lực mạnh nhất trên đời này.

Gánh nặng như vậy đè ở trên vai, khiến bọn họ không thể nhàn rồi giống như Tả Đạo. Mỗi ngày liều mạng tu luyện giống như hiện giờ, bọn họ vẫn cảm thấy thời gian quá ít, gia tăng quá chậm.

.....

Sau khi rời khỏi không gian con, Cố Vấn đi đến phòng chỉ huy. Thuật Sĩ

đang một mình ở đó theo dõi hệ thống toàn tàu, nói thật... rất khó nhìn thấy tên này không ngồi trước máy tính.

- Đang làm gì thế?

Cố Vấn cũng chỉ tùy ý nhìn một chút, thuận miệng hỏi như vậy.

- Không có gì, có người đang tấn công hệ thống của chúng ta, ta đang đang thử ngăn cản đối phương.

Thuật Sĩ nhìn có vẻ rất ung dung thao tác trên máy tính.

- Giọng điệu này của người đứng là khiến người ta nổi nóng...

Cố Vấn đi qua, ghé đến gần nhìn màn hình một chút, nói:

- Kỳ quái... đối phương hình như đã chuẩn bị từ lâu, cũng rất quen thuộc với Vận Mệnh, hơn nữa cường độ tấn công này...

- Là Vanessa.

Thuật Sĩ thuận miệng trả lời.

- Hà?

Cố Vấn sững sốt:

- Làm sao người biết là cô ta?

- Cao thủ trên toàn cầu ta đều biết, từ thủ pháp tấn công của bọn họ có thể đoán được là ai.

Thuật Sĩ trả lời:

- Lần thứ hai người liên lạc với Giới Luật Thép, có lẽ đã bị cô ta tính kế. Lúc đó có thể hệ thống của chúng ta đã bị cô ta cài vào một số thứ, mặc dù không có tính phá hoại, nhưng tác dụng tương tự như đạn tín hiệu, có thể dẫn dắt cuộc tấn công sau đó của cô ta.

Sắc mặt Cố Vấn trầm xuống:

- Cô ả đáng ghét... đã xem thường cô ta rồi sao...

- Không sao, muốn ứng phó cũng không tốn sức lắm, chỉ cần vừa duy trì hệ thống vận chuyển, vừa sửa đổi một chút kết cấu cơ bản nhất trong hệ thống, phá trước xây sau, người tấn công sẽ không có bất cứ cơ hội nào. Cô ta giống như tay không cầm một khối băng, lúc cầm lại phát hiện khối băng dần dần hóa thành nước, mà dưới sự không chế của ta, nước kia tùy thời có thể kết thành một khối băng hình dáng khác.

Ngón tay của Thuật Sĩ bay lượn trên bàn phím giống như động kinh, ánh

mắt không hề tập trung vào một điểm nào. Tin tức lướt qua màn hình giống như in vào trên võng mạc của hắn, sau đó được đưa vào đại não, hoàn toàn nằm trong lòng bàn tay.

Khóe miệng Cố Vấn co giật:

- Chuyện này người cũng làm được sao?

- À, có thể, chỉ cần bảo đảm tốc độ ứng phó nhanh hơn đối phương bốn lần trở lên là được, không có gì khó, chỉ là phí chút thời gian. Sau khi ổn định, tìm được thứ mà cô ta cài vào hệ thống của chúng ta, sẽ vĩnh viễn loại trừ hậu hoạn.

Thuật Sĩ nói.

Trong nháy mắt Cố Vấn nghĩ tới điều gì, một kế sách âm hiểm bỗng nhiên nảy sinh, hắn cười nói:

- Chờ đã... ta có một chủ ý hay hơn.

Chương 18 : Âm mưu của hạt quýt

Porstone là một làng nhỏ nằm ở phụ cận Clamart phía nam Paris, đến nay nơi đó vẫn bảo lưu một số ngôi nhà bằng gỗ cổ xưa, mấy trăm năm qua không thay đổi. Những năm gần đây, bởi vì phong cảnh ưu mỹ, vị trí ưu việt, có rất nhiều nhà giàu trong đô thị lớn lựa chọn di cư đến nơi này. Còn có không ít quý tộc dùng các loại điều mục trưng dụng một phần đất đai ở đây, xây dựng trang viên tư nhân hưởng lạc, có thể thắp thoáng nhìn thấy biệt thự của bọn họ ở ven rìa rừng rậm. Để thỏa mãn nhu cầu thị trường, phụ cận lục tục có nhà buôn bán nhỏ và cửa hàng tầm trung được mở ra, sau đó lại có mấy trạm xăng dầu, vì vậy rất dễ nhìn thấy viễn cảnh của ngôi làng này... Cho đến ngày nay, nơi đây đã trở thành một thị trấn nhỏ bị hiện đại hóa cải tạo một cách dờ dờ ương ương.

Nhưng nơi này vẫn có một số truyền thống được bảo lưu, đó là cây quýt. Đây là một trong số vườn trồng quýt lớn nhất quận Tượng, sản lượng và chất lượng đều nổi tiếng trên thế giới. Có điều bản thân thị trấn nhỏ này lại không nổi danh lắm, đương nhiên đây là chuyện rất bình thường. Giống như rất nhiều người hờ một chút là nhắc đến “rượu vang Bordeaux”, mùi thơm của tuyết tùng và quả lý chua đen, cảm giác dịu ngọt và xuyết xoa, rượu đỏ qua bao nhiêu năm mới biến thành màu như quả lựu vv. Bình thường mà nói, người ném cho loại người này một tấm bản đồ nước Pháp, bảo hẳn tìm xem “Bordeaux” rốt cuộc ở đâu, hẳn sẽ lập tức im lặng một lúc lâu.

Tóm lại Porstone là một địa phương không hề nổi tiếng, loại đặc sản như quả quýt cũng không có sức hút bằng rượu đỏ. Mặc dù mua quýt ở bản địa sẽ rẻ hơn mua trong siêu thị gần nhà người, hơn nữa còn tươi ngon hơn, nhưng rất ít người sẽ vì tiết kiệm mấy đồng bạc mà chạy tới nơi sản xuất để mua.

Ngày 19 tháng 6, Thiên Nhất thuê một chiếc xe, vừa lái vừa nghe giai điệu dân gian trong chương trình phát thanh, huyết sáo ngâm nga chạy đến thị trấn nhỏ này.

Người hỏi hần tới làm gì à? Được rồi, hần đặc biệt tới để mua quýt...

Nếu như hần mua mấy trăm cân quýt, mang về Paris bày ra vỉa hè bán, trừ tiền thuê xe, đồ xăng và công lao động của hần, lại bảo đảm trong quá trình buôn bán không bị quản lý thành phố Paris đuổi cổ, đại khái cuối cùng có thể lời được dăm ba đồng lẻ.

Ta nghĩ tính toán khoản tiền này rất nhiều người sẽ hiểu được, vì sao rau trái cấp một chỉ có thương nghiệp lớn tiếp nhận, còn thương gia bình thường chỉ có thể bán hàng cấp hai, ba, bốn...

Dù sao... cơ bản có thể phán đoán, Thiên Nhất tới đây mua quýt là để ăn.

Hần đặc biệt chạy xe tới, sau đó quay về Paris, vác mấy cân quýt trở về phòng khách sạn, lại đi trả xe, giống như mình đã mua một số thứ không thể cho người khác biết.

Bởi vì dậy trễ, ngày đó khi hần trở lại khách sạn bỏ một đồng quýt lớn lên bàn, đã là chín giờ tối.

- Ôi... trái cây phiền phức.

Thiên Nhất cầm một quả quýt lên lăm bằm. Hần rất ghét những trái cây có hạt và nhân, trái cây sau khi lột vỏ có thể nuốt trọn hoàn toàn mới là thứ mà hần ưa thích. Những trái giống như dưa hấu, nho, kể cả quýt, ăn vào miệng lại phải đề phòng cắn phải hạt hoặc nhân đắng, còn phải tốn thời gian phun một số thứ ra ngoài, bình thường Thiên Nhất vì ngại phiền phức nên sẽ không ăn.

Nhưng tối nay hần ngồi trước bàn, làm một chuyện rất kỳ lạ, đó là liên tục ăn bốn quả quýt. Hần ăn rất chậm, rất cẩn thận, giống như đang làm một chuyện rất trọng yếu, bóng lưng và âm thanh lúc nhai có một sự kỳ lạ không thể diễn tả...

.....

Sáng sớm ngày 20 tháng 6, tại một khu nhà thuộc Paris.

Một người đàn ông da đen hơn bốn mươi tuổi đi ra khỏi nhà. Giống như buổi sáng mỗi ngày, hần xuống tầng trệt kiểm tra hòm thư của mình, lấy tờ báo ra, vứt bỏ mấy tờ rơi rác rưởi, chuẩn bị đi làm.

Nhưng hôm nay có chút khác biệt, hắn nhìn thấy trong hòm thư có một phong thư hơi ồ vàng, trên phong thư không có tem và địa chỉ, chỉ có tên của hắn, Gallas Dardan.

Hắn kẹp tờ báo buổi sáng dưới nách, vừa rời khỏi nhà vừa mở phong thư ra. Gallas cảm thấy đây chắc là mảnh khoé của một số nhà quảng cáo, gần đây có rất nhiều công ty bảo hiểm long trọng gửi một số “thư mời” qua bưu điện, thực ra là mời người đi tham gia một buổi tọa đàm, đưa ra một chút quà tặng chẳng có giá trị gì, sau đó tìm mọi cách chào hàng bảo hiểm với người.

- Không có cả tem, xem ra lần này là tìm người trực tiếp nhét vào hòm thư rồi, ngay cả bưu phí cũng tiết kiệm.

Gallas lăm bằm, mở phong thư, lấy ra một lá thư hơi ngả vàng. Lúc này hắn phát hiện trong phong thư còn có vài thứ khác, nhìn gần một chút, trông thấy những thứ đó dài khoảng một cm, mặt ngoài có màu vàng trắng nhàn nhạt, hình quả trứng, rõ ràng là hạt quýt.

“Khốn nạn... đúng là đáng ghét, nhân viên phụ trách đưa thư của công ty bảo hiểm cảm thấy bất mãn, cho nên nhổ hạt quýt vào trong sao...” - Gallas vứt bỏ phong thư, bàn tay cầm lá thư cũng chỉ dùng ngón trỏ và ngón cái chạm vào, giống như lá thư kia cũng không sạch sẽ.

Mỗi tay hắn chỉ dùng hai ngón, cẩn thận mở lá thư ra, phát hiện trên đó viết một đoạn văn như sau: “Xin chào, Gallas Dardan, đây là lần đầu chúng ta thăm hỏi người, cũng có thể là lần cuối. Tên quý đên người đã chạm đến ranh giới cuối cùng mà chúng ta có thể khoan nhượng, phong thư này đại biểu cho cái chết. KKK.”

Gallas lập tức ngẩn ra tại chỗ, cho đến khi tiếng còi xe hơi inh ỏi và tiếng kêu của taxi vang lên, hắn mới chạy ra lề đường.

Mấy giây sau, một tin tức nhanh chóng hiện lên trong đầu Gallas. Hắn quay đầu lại, đi tới mấy bước, giống như người điên moi từ trong thùng rác ra phong thư vừa rời tiện tay ném vào. Hạt quýt đã rơi ra ngoài không ít, chỉ còn dư lại năm hạt. Hắn nhìn những hạt quýt vừa khô vừa nhỏ kia, hai mắt tròn tròn, sợ hãi dần dần dâng lên trong lòng...

Tối hôm đó, tại sở cảnh sát Paris.

Gallas ngồi trong phòng tiếp tân, tay cầm ly nước, sắc mặt khấn trương chờ đợi.

Không lâu sau một nhân viên cảnh sát trung niên đi vào, ngồi xuống bàn làm việc đối diện:

- Ông Dardan phải không?

Gallas gật đầu:

- Phải.

- Tôi là cảnh quan Cesaire, xin chào.

- Xin chào.

Cesaire cầm một tờ khai, vừa xem vừa nói:

- Ông báo án là mình bị đe dọa?

- Đúng vậy, cảnh quan.

Cesaire từ trong túi lấy ra lá thư và phong thư mà Gallas nhận được buổi sáng, còn lấy ra một túi vật chứng trong suốt, bên trong bỏ năm hạt quýt.

Sau khi đặt những thứ này lên bàn, Cesaire nói với giọng quan lại:

- Thưa ông, ông xác định cần phải lập án điều tra về chuyện này sao? Ông biết không, gần như mỗi tháng chúng tôi đều nhận được mấy vụ báo án tương tự. Trên thực tế căn bản không có gì đáng sợ, có lẽ là chiêu trò của mấy tên lưu manh, ông đặc tội với bọn chúng ở đâu đó, bọn chúng mới giả làm thành viên của tổ chức phản kháng, hoặc là người theo chủ nghĩa chủng tộc, viết vài bức thư đe dọa. Bọn chúng chỉ muốn gây một chút áp lực tâm lý cho người bị hại, chứ thực ra không làm gì cả, nhiều nhất là dùng đá đập cửa kính người khác mà thôi. Đương nhiên nếu bọn chúng thật sự dám đập, trên mỗi con đường đều có camera, trong vòng nửa giờ chúng tôi có thể bắt giữ bọn chúng.

- Ông không hiểu, cảnh quan! Đây là đảng 3K thật sự, không phải chuyện đùa!

Gallas nói.

- Được rồi, được rồi, ông Dardan, tại sao ông lại khẳng định như vậy?

Cesaire nhún vai hỏi.

- Tôi đã kiểm tra, trên phong thư và lá thư đều không có vân tay của người gởi, chỉ có của tôi. Còn nữa, năm hạt quýt kia cũng bị người ta động tay động chân, thanh lý rất sạch sẽ...

- Ấy ấy ấy... chờ đã, chờ đã, thưa ông.

Cesaire lại cúi đầu nhìn bản khai:

- Ông rốt cuộc làm nghề gì?

Nghề nghiệp trên tờ khai kia ghi là cố vấn tác phẩm nghệ thuật.

- Tôi làm ở cung điện Louvre, chủ yếu là một chút công việc văn bản, biên tập chú thích liên quan cho tác phẩm nghệ thuật, hoặc là giúp nhân viên giới thiệu trong viện đổi mới tư liệu và từ ngữ.

Gallas trả lời:

- Ngoài ra tôi cũng làm một chút nghiên cứu và giám định tác phẩm nghệ thuật, trong phòng thí nghiệm của chúng tôi có thiết bị...

- Cho nên ông mới cầm những chứng cứ này đi kiểm nghiệm?

Cesaire hỏi.

- Tôi nghĩ chuyện này không có gì không ổn.

Gallas bỏ qua chủ đề lạm dụng của công:

- Nghe này, cảnh quan, buổi sáng lúc tôi đọc thư cũng nửa tin nửa ngờ, nhưng sau khi kiểm nghiệm, tôi nắm chắc chín phần đây tuyệt đối không phải là đùa giỡn. Tôi và người nhà của tôi đều đang gặp nguy hiểm, ngay giờ phút này!

Hắn nghiêm túc nói.

Cesaire dùng ánh mắt phức tạp nhìn Gallas năm sáu giây, thở dài một hơi:

- Được rồi, thưa ông, tôi sẽ giúp ông ghi lại một phần khẩu cung tỉ mỉ, ông hãy chờ một chút.

Hắn đi ra ngoài một lúc, khi trở về mang theo bút ghi âm.

- Chúng ta bắt đầu đi, ông Dardan.

Cesaire nói:

- Tôi hỏi ông mấy vấn đề, nếu ông nghĩ ra điều gì có khả năng trợ giúp cho

vụ án, xin hãy cố gắng nói kỹ càng với tôi.

Gallas vội vã nói:

- Đầu tiên, cảnh quan, tôi muốn nhấn mạnh một chút tính nghiêm trọng của chuyện này, chắc là ông có hiểu biết nhất định về đảng 3K chứ?

- À... không.

Cesaire trả lời không hề che giấu, cũng không định giả vờ như biết.

Sau khi Gallas nghe vậy liền nhú mào, hai tay xoa ra, sắc mặt tỏ vẻ khó tin.

Thực ra biểu hiện của Cesaire rất bình thường, là do Gallas đã đánh giá quá cao tri thức lịch sử của mọi người. Vào thế kỷ 22, kỳ thi chủng tộc là một vấn đề gần như không còn được đề cập. Người bình thường nghe được cái tên đảng 3K, nhiều nhất cũng chỉ biết tổ chức này có liên quan đến chủ nghĩa chủng tộc, người gia nhập loại tổ chức này ngược lại sẽ bị tất cả mọi người kỳ thị...

- KuKluxKlan là tên của bọn chúng, nguồn gốc của nó rất giống với tiếng lên đạn. Sau chiến tranh nam bắc vào thế kỷ 19, đoàn thể bí mật đáng sợ này do liên bang binh sĩ phía nam chiến bại tạo thành, lại nhanh chóng thành lập phân hội các nơi ở Mỹ, cũng chính là quận Tinh trước đây, trong đó thế lực ở các châu Tennessee, Louisiana, Carolina, Georgia và Florida là lớn nhất. Người của đảng 3K dùng các loại thủ đoạn khủng bố đối phó với cử tri da đen đương thời, mưu sát hoặc xua đuổi người có ý kiến trái ngược với bọn họ, dùng chuyện này để thực hiện mục đích chính trị...

- Được rồi... ông Dardan.

Cesaire cũng không muốn sau khi nhậm chức nhiều năm như vậy còn phải nghe giảng bài, bèn ngắt lời:

- Giờ lịch sử dừng ở đây đi, tôi biết đám người này nghĩa là gì rồi, chúng ta vẫn nên trở lại với vụ án.

- Không! Tôi đang nói đến điểm chính.

Gallas tiếp tục nói:

- Vấn đề là phương thức bọn chúng thực thi bạo lực. Bình thường trước khi ra tay, bọn chúng sẽ gởi cho người bị cầm thù một thứ hình dáng kỳ quái nhưng vẫn có thể nhận ra được, ví dụ như một lá cây sồi, mấy hạt dưa hấu, hoặc vài hạt quýt. Đây là một loại cảnh cáo, người bị cảnh cáo có thể lựa chọn từ bỏ quan điểm vốn có hoặc trốn ra hải ngoại. Nếu như mặc kệ thì

nhất định sẽ bị sát hại, hơn nữa lúc bị hại thường trúng phải một loại thủ pháp kỳ quái hoặc không ngờ được.

- Đây là cách làm cổ xưa nhất, chính thống nhất. Vào thế kỷ 20, tính chất của tổ chức này dần dần biến hóa, thành viên không ngừng mở rộng, mới khiến cho bọn chúng mất đi tính nghiêm mật và hệ thống ban đầu của tổ chức, dẫn đến truyền thống này bị người ta xem nhẹ.

Cesaire nhìn hạt quýt trên bàn:

- Ông Dardan, có lẽ vì ông hiểu rõ về đoạn lịch sử này, khiến cho ông không tìm được liên hệ những chuyện này với nhau. Có lẽ người đe dọa ông chỉ tra được một chút tư liệu về đảng 3K trên web, đột nhiên nảy ra ý tưởng, dùng hạt quýt để mô phỏng bọn chúng.

Gallas nói:

- Vậy giải thích thế nào về vân tay, còn có hạt quýt đã qua xử lý?

Cesaire nói:

- Cho nên tôi nghĩ... cho dù chỉ là mô phỏng, kẻ đe dọa này cũng không phải người bình thường, ít nhất hẳn là một kẻ cẩn thận. Loại người này nói không chừng sẽ rất nguy hiểm, thật sự sẽ uy hiếp đến tính mạng của ông và gia đình ông.

- Vì vậy xin ông đừng suy nghĩ về thân phận của đối phương nữa. Cho dù đó thật sự là một tổ chức nghiêm mật và có lịch sử lâu đời, chúng tôi cũng phải tìm ra động cơ mới có thể phá án. Vấn đề của tôi là, ông Dardan, ông cảm thấy điều gì đã khiến ông lâm vào tình cảnh nguy hiểm như vậy? Ông cũng không phải hôm nay mới đổi màu da, ông có gia có đình, ở Paris cũng không chỉ một hai năm, vì sao đối phương lại chọn dịp này gửi thư cho ông?

Gallas suy nghĩ một chút:

- Tôi không biết...

Không phải hẳn chưa từng nghĩ tới vấn đề này, nhưng không có đáp án xác định:

- Vợ của tôi, cô ấy là người da trắng, tình cảm của chúng tôi rất tốt. Gần đây chúng tôi đang bàn bạc muốn có một đứa con... chẳng lẽ...

Hắn vừa suy nghĩ vừa nói ra lời này.

Cesaire nói:

- Các người muốn có con, chuyện này có nói với bạn bè thân thích không? Hoặc là bàn luận về chuyện này ở nơi công cộng?

- Gần như mỗi tuần chúng tôi đều ra ngoài dùng bữa tối một đến hai lần, bình thường đều ở tiệm ăn khá tốt. Có lẽ lúc dùng cơm chúng tôi đã bàn luận mấy lần, cũng không thể xác định có bị người khác nghe được hay không. Ngoài ra vợ tôi có thể đã nói chuyện này với cha mẹ, anh chị em của cô ấy. Hai chúng tôi đều có công việc, cũng có thể lúc vợ tôi tán gẫu với đồng nghiệp đã nhắc đến chuyện này. Đây vốn là chuyện rất bình thường, là chuyện tốt...

Cesaire nói:

- Nhưng bây giờ xem ra, rất có thể nó lại trở thành lý do để những kẻ theo chủ nghĩa chủng tộc tìm ông gây phiền toái.

- Tôi chưa từng nhìn thấy những vụ bạo lực do chủ nghĩa chủng tộc gây ra, cũng chưa từng gặp phải vấn đề kỳ thị, tôi chỉ đọc được những thứ này ở trong sách.

Sắc mặt Gallas nghiêm trọng nói:

- Trong mắt tôi, những thứ đó đều là lịch sử rất lâu đời, bị văn minh của loài người xóa bỏ, ví dụ như tàn sát tôn giáo, chế độ nô lệ gì đó. Thật không ngờ hôm nay tôi lại gặp phải chuyện như vậy, lúc nhìn thấy phong thư kia cũng đã sửng sờ.

- Ông phải giữ bình tĩnh, ông Dardan. Những kẻ gửi thư đe dọa kia không có gì đáng sợ, nếu bọn chúng thật sự có bản lĩnh, thứ ông nhìn thấy trong hòm thư phải là một thiết bị nổ, chứ không phải một phong thư chứa hạt quýt như vậy.

Cesaire nói:

- Bây giờ ông cần tiếp tục làm việc và sinh hoạt như bình thường, không nên để cho một phong thư phá hủy tất cả. Nếu như ông cả ngày sống trong sợ hãi, tâm lý nặng nề, vậy chính là đúng với ý muốn của kẻ đe dọa.

- Công việc tra án cứ yên tâm giao cho cảnh sát chúng tôi. Tối nay tôi sẽ phái hai điều tra viên mặc thường phục, lái một chiếc xe không nổi bật đến phụ cận nhà ông, ẩn nấp chờ đợi. Nếu như có chuyện bất ngờ xảy ra, hoặc là có người khả nghi đi dạo gần đó, bọn họ sẽ lập tức chạy tới xử lý. Máy ngày này ông cứ hành động như bình thường là được, nếu vụ án có tiến

triển, hoặc là có vấn đề gì khác, tôi sẽ chủ động liên lạc với ông.

Gallas và Cesaire lại bàn bạc rất nhiều chi tiết, tình hình của cảnh sát chìm, ứng phó lúc gặp phải nguy hiểm, còn phải làm thế nào bảo đảm an toàn của vợ hân vv. Cesaire giải thích rất lâu, Gallas mới ôm tâm tình thấp thỏm trở về nhà.

Khi Gallas đi ra khỏi cục cảnh sát, bên kia đường của sở cảnh sát Paris, một người đàn ông mặc áo sơ mi hoa và quần đeo vai, đội mũ rộng vành che một nửa gương mặt, trên cổ đeo máy ảnh, trong tay cầm tạp chí du lịch và bản đồ Paris, đứng ở đó nhìn đông nhìn tây, miệng còn lẩm bẩm:

- Chà... lâu như vậy mới đi ra, xem ra đã thành công thuyết phục cảnh sát rồi.

Thiên Nhất đóng tạp chí trên tay lại, đi dạo về phía trước, trong lòng suy nghĩ: “Dù sao tên này cũng là một kẻ trí thức, chắc là có thể tìm được đầu mối trong thư... Vân tay, hạt quýt, nét chữ, lá thư, nếu hôm nay hân không tìm được mà tới báo án, những chứng cứ này sẽ bị lưu lại, nhưng cảnh sát chưa chắc có thể phân tích ra tin tức mà ta muốn truyền đạt. Đến lúc đó chỉ có thể gia tăng mức độ đe dọa sao...”

- Này, anh bạn.

Giọng nói của một người đàn ông vang lên bên cạnh.

Thiên Nhất quay đầu lại nhìn một chút, trông thấy đó là cảnh sát George.

Gặp phải hân trước cửa cục cảnh sát cũng không xem là trùng hợp. Thiên Nhất không lộ ra bất cứ biểu tình khác thường nào, mặc dù hân nhận ra George, nhưng hân biết George không nhận ra mình, căn bản không cần phải kinh hoàng.

- Xin lỗi, ta không hút thuốc.

Thiên Nhất còn cố ý thay đổi khẩu âm của mình. Một người ăn mặc theo kiểu du khách giống như hân, nếu bắn ra một tràng tiếng Anh tiêu chuẩn, tiếng Trung tiêu chuẩn hoặc dứt khoát dùng tiếng Pháp, đều sẽ tỏ ra rất kỳ quái.

Ở đây giải thích một chút, trong vũ trụ song song này thì đế quốc đã thống nhất ngôn ngữ, trường học trên thế giới đều có dạy tiếng Trung và tiếng Anh, hai loại này là ngôn ngữ thông dụng trên toàn cầu. Người vị thành

niên tiếp nhận giáo dục chính quy, ít nhất phải nắm giữ thuần thục một môn trong đó. Bình thường mà nói, lựa chọn tiếng Anh thì tương lai học tri thức khoa học tự nhiên sẽ tiện hơn một chút, còn tiếng Trung thì khoa học xã hội và tự nhiên đều được, đương nhiên học cả hai là tốt nhất. Còn các ngôn ngữ khác thì giống như tiếng địa phương, khẩu âm của mỗi người vẫn sẽ khác biệt vì sinh ra ở các nơi khác nhau, nhưng không phải trường học ở mỗi nơi đều có hệ thống giảng dạy những ngôn ngữ không thuộc nhà nước.

- À, không sao.

Giọng điệu của George cũng rất bình thản:

- Đúng rồi, có thể hỏi một chút không, anh bạn, anh đi đi lại lại ở đối diện cục cảnh sát đến gần một giờ, đang làm gì vậy?

Tại khoảnh khắc này, trong lòng Thiên Nhất theo bản năng bắn ra một từ, ngàn vạn lời nói đều nằm trong một từ: “Fuck!”

Khi George nêu câu hỏi, Thiên Nhất đã lướt qua người hắn. Lúc này Thiên Nhất có hai lựa chọn, một là nhanh chân bỏ chạy, hai là quay đầu tiếp tục nói chuyện.

- Người không quay đầu lại, là sợ ta nhớ mặt người sao?

George vừa nói vừa đi qua, lấy ra một chiếc hộp quẹt, đốt một điếu thuốc:

- Phù... trước khi ta rời khỏi cục cảnh sát đi ăn cơm đã liếc thấy người, sau khi trở lại phát hiện người vẫn ở chỗ cũ, sau đó ta đã để ý người hai mươi phút.

Hắn rút mạnh một hơi thuốc:

- Người đang theo dõi vị tiên sinh vừa rời khỏi cục cảnh sát kia?

Chương 19 : Thêm dầu vào lửa

- Cho nên người cứ để hắn chạy mất như vậy?
Dick nhìn dáng vẻ chật vật của George, không nhìn được cười nói.

- Hắn chạy thật sự rất nhanh.
George ngậm điều thuốc trả lời.

Paperman cũng đang ở bên cạnh, hỏi:

- Cậu xác định hắn không phải là người siêu năng lực sao?

- Ít nhất ở trước mặt tôi hắn không biểu hiện ra siêu năng lực gì, hắn chỉ nhảy từ một nóc nhà sang một nóc nhà khác cách mấy mét mà thôi.
George nói.

- Ha ha, cậu cũng nhảy theo?
Dick hỏi.

- Đúng vậy, nếu không làm sao lại bị bong gân đầu gối.
George không thoải mái rít một hơi thuốc lá:

- Thật khiến người ta bức bối.

Hắn quả thật có lý do để bức bối. Theo hắn thấy, thân là một thanh niên cảnh sát, không có vấn đề thể trọng dư thừa, rời khỏi trường cảnh sát chưa được mấy năm, nhưng trong quá trình truy đuổi lại bị phạm nhân bỏ rơi. Chuyện này giống như bị người khác làm bẽ mặt trước đám đông vậy, giống như khả năng vận động của hắn còn không bằng một tên lưu manh bình thường chưa từng được huấn luyện.

- Cậu nhận xét thế nào về kẻ này?
Trong tay Paperman đang cầm tấm ảnh lấy ra từ camera theo dõi.

George cũng đã xem qua những hình ảnh chụp được kia, bắt đầu dĩ trả lời:

- Cũng không phải tôi muốn khen ngợi đối phương, nhưng hắn hoặc là vận khí tốt, hoặc thật sự là một tên tội phạm lão luyện. Các người xem, những

nơi hắn đi qua gần như đều nằm ở điểm mù của camera bên kia đường. Mà camera theo dõi bên ngoài cửa lớn cục cảnh sát chúng ta vốn có góc độ cố định, hắn dùng mũ rộng vành nguy trang hoàn toàn che phủ khuôn mặt, khiến chúng ta không biết phải điều tra từ đâu.

- Điểm này ta đồng ý, ta cũng cảm thấy hắn là một tay lão luyện. Chẳng những là lúc quanh quần trước cửa, ngay cả trong quá trình bị cậu truy đuổi, hắn cũng cố ý tránh khỏi camera trên đường phố, lựa chọn băng qua hẻm nhỏ, nhảy lên nóc nhà.

Dick nói.

- Có lẽ bản thân hắn cũng bị truy nã, vì vậy không muốn bị chụp được khuôn mặt rõ ràng.

Paperman nói, đáng tiếc hắn cũng không nhận ra Thiên Nhất trong hình:

- Một tên tội phạm cả gan xuất hiện trước cục cảnh sát, còn ở đó hơn một tiếng, nếu như mục tiêu của hắn thật sự là người đàn ông tên Gallas kia... vậy ông Dardan của chúng ta e rằng đang rất nguy hiểm. Người mà Cesaire phải đi chưa chắc có thể đối phó với hắn, huống hồ...

Paperman lật lật tư liệu mới tìm về những vụ án đe dọa của đảng 3K:

- Huống hồ rất có thể hắn chỉ là một thành viên trong tổ chức chủ nghĩa chủng tộc mà thôi, sau lưng hắn chắc hẳn còn có đồng bọn.

- Mặc dù phân tích đều rất đúng, nhưng mà... làm vậy có được không? Neith trưởng quan.

Dick hỏi.

Paperman nói:

- Ông muốn nói gì?

- Ngài được phái tới để chỉ huy điều tra vụ án giết người hàng loạt, bây giờ công việc ban đầu còn chưa có tiến triển quá lớn, lại muốn tham gia vào vụ án khác sao?

Dick nói.

- Không sao, vụ án người siêu năng lực phạm tội, không thể dùng thủ pháp điều tra hình sự bình thường là dễ dàng phá được, không cần gấp rút. Mà trước mắt vụ án có liên quan đến uy hiếp tử vong này là vô cùng cấp bách, chúng ta có cơ hội ngăn chặn tội ác trước khi nó xảy ra.

Paperman trả lời.

Dick nhìn hần mấy giây, đứng dậy thở dài nói:

- Được rồi, tôi đi chào hỏi Cesaire một tiếng, tránh sau này cục trưởng bên kia lại nói chúng ta vượt quá quyền hạn.

George cũng khập khiễng đứng lên:

- Tôi phải đi tìm vài cục nước đá...

.....

Ngày 21 tháng 6, Gallas mang tâm tình lo lắng bất an đi ra khỏi nhà. Tối hôm qua hần đã nói thẳng mọi chuyện với vợ, vợ cũng chấp nhận yêu cầu của hần, tạm thời xin nghỉ không ra ngoài. Còn Gallas vì đề phối hợp với hành động của cảnh sát, vẫn quyết định tiếp tục sinh hoạt hàng ngày, hi vọng có thể dụ kẻ đe dọa xuất hiện.

Vừa ra khỏi khu nhà, đi trên đường được mười mấy mét, lại nghe bên kia đường phía sau vang lên một tiếng “bang”. Âm thanh kia quả thật rất giống tiếng súng nổ, cho nên Gallas sợ đến mức lập tức nằm xuống. Lúc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy phía xa có một chiếc xe cỡ nhỏ màu tối không hề nổi bật bốc lên từng đợt khói đen.

Trên xe có hai người đàn ông bước xuống, trong miệng chửi bới.

- Chết tiệt! Đây là chuyện gì?
Một người hỏi.

- Hình như có người nhét thứ gì vào ống xả.
Một người khác vừa nói vừa ngồi xuống kiểm tra:
- Mẹ nó! Nhìn giống như là quýt.

Hai người đàn ông đang bức bối này chính là cảnh sát chìm được Cesaire phái tới bảo vệ Gallas, bọn họ ngồi trong xe uống cà phê, ăn sandwich mùi vị tẻ nhạt, thay phiên nhau ngủ và giám thị. Cứ như vậy chịu đựng một đêm, chẳng những không thu hoạch được gì, sáng sớm lại xảy ra chuyện thế này.

Gallas dường như đã hiểu chuyện gì, thực ra tối hôm qua hần đã chú ý tới chiếc xe kia, vì đề phòng nên đã gọi điện tới cục cảnh sát xác nhận biển số xe với cảnh quan Cesaire, chỉ thiếu điều xuống lầu chủ động chào hỏi hai cảnh sát chìm này.

Thế là Gallas giả vờ không biết hai người này, đứng lên, phúi phúi bụi, tiếp tục đi về phía trước giống như không có chuyện gì.

Hai tên cảnh sát kia mất đi công cụ di chuyển, bèn dứt khoát chia nhau ra làm việc. Một người đi bộ theo sau Gallas xa xa, một người khác tiếp tục ẩn nấp chờ đợi ở gần khu nhà ở. Xe bị hỏng thì chỉ đành gọi trong cục điều xe kéo tới lôi đi.

Mỗi ngày Gallas đều đi bộ hơn hai mươi phút đến chỗ làm việc, chỗ hẩn ở cách cung điện Louvre không xa lắm, đi xe ngược lại càng phiền toái. Có điều theo như cảnh sát thấy, nếu có người muốn gây bất lợi với hẩn, đoạn đường đi làm này chính là địa điểm ra tay tốt nhất. Cho dù là một người bình thường, chỉ cần vượt qua cánh cửa tâm lý, giết người cũng không phải việc khó gì. Ở trên đường đi lướt qua nhau, quay đầu lại cho một dao chính là một cái mạng.

May mà sáng hôm nay một đường bình an vô sự, tên nhân viên cảnh sát kia đưa mắt nhìn Gallas đi vào nơi làm việc, cấp bậc an ninh của cung điện Louvre có thể còn cao hơn cục cảnh sát, cho nên hẩn cũng trở về cục cảnh sát đợi lệnh.

Chỗ làm việc của Gallas dĩ nhiên là tách rời với khu triển lãm của cung điện Louvre, nhưng vị trí của nó cũng nằm bên trong tường che. Tòa nhà này được xây dựng vào thời kỳ đế quốc thống trị, mặt ngoài có phong cách tương tự như điện chính của cung điện Louvre, giữa hai khu chỉ cách nhau một bức tường, có hành lang để qua lại. Khu vực chỗ Gallas cơ bản đều là một số học giả và nhân viên làm công việc nghiên cứu, băng qua hành lang là đến điện chính của cung điện Louvre. Khu vực kia cũng là một bộ phận mà nhân viên làm việc sử dụng, chủ yếu để cho bảo vệ và nhân viên vệ sinh ra vào, đi vào trong thêm một đoạn mới đến được khu vực triển lãm. Các cánh cửa giữa khu làm việc và khu triển lãm cần phải quét hình con người mới có thể đi qua, người mở cửa và thời gian mở cửa đều sẽ bị máy tính lưu lại. Nếu như có nội gián vào buổi tối muốn lén đưa người khác vào khu vực làm việc, bản thân hẩn nhất định sẽ bị lộ.

Đi tới phòng làm việc quen thuộc, Gallas an tâm hơn một chút. Công việc của hẩn thực ra khá nhàn hạ, mặc dù hẩn không có chức vụ như giáo sư gì đó, nhưng công việc cũng tương tự như những kẻ gọi là học giả nổi tiếng. Chẳng qua là mỗi ngày đến đơn vị xịt tương, uống trà, lật sách, nửa năm

một năm mới cho ra một bài luận văn. Trên thực tế Gallas còn bận hơn những lão giáo sư kia một chút, giống như hần nói với Cesaire, bình thường hần phải phụ trách làm một vài công việc giám định tác phẩm nghệ thuật, rảnh rồi còn phải đổi mới một chút bài giảng cho nhân viên giới thiệu trong viện bảo tàng. Đương nhiên năm nay tác phẩm nghệ thuật đưa đến đây giám định cũng không nhiều, bởi vì nơi này không phải là tiệm châu báu, không phải hiệu cầm đồ, cũng không phải cơ quan giám định chuyên môn, chủ yếu làm công việc nghiên cứu mà thôi.

Lấy một ví dụ, nơi này giống như chùa Thiếu Lâm. Có người ở trên đường dùng Đại Lực Kim Cương chỉ đâm chết một người khác, người không nên tới chỗ chúng ta giám định xem công lực của người này thế nào. Cũng không phải chúng ta không làm được, nhưng dưới tình huống bình thường, vẫn xin ngài đi tìm cơ quan cảnh sát và bệnh viện.

Cho nên công việc giám định mà Gallas phải làm cũng không nhiều, bình thường tác phẩm nghệ thuật đưa tới nơi này đều thuộc sở hữu của chính phủ. Nếu như có một đội khảo cổ chính thức nào đào được một mộ cổ chưa từng bị trộm trong rừng rậm, khai quật rất nhiều di vật văn hoá chờ giám định, vậy nói không chừng nơi này sẽ bận rộn một phen. Còn bình thường thì thật sự không có việc gì để làm. Những đơn vị bận rộn thật sự, chẳng hạn như một số đại học hoặc cơ quan thương nghiệp, phòng thí nghiệm của bọn họ gần như lúc nào cũng có người sử dụng. Nào giống như nơi này, để cho một nhân viên bình thường như Gallas ở trong phòng thí nghiệm lấy vân tay, xét nghiệm hạt quýt, làm việc tư hơn nửa ngày vẫn chẳng có ai phát hiện.

Như vậy đám người lãnh lương cao nhưng không có chuyện gì làm này, bọn họ sẽ làm gì trong giờ làm việc? Nếu như người nghĩ Gallas và đồng nghiệp của hần, cùng với đám lãnh đạo mỗi ngày đều lên mạng chơi trò nông trại, vậy thì người quá khinh thường người trí thức rồi. Trên thế giới này có rất nhiều học giả lương gặt thực tế không có trình độ gì, dựa vào ăn cắp bản quyền, quan hệ, tuyên truyền... trở thành chuyên gia hoặc nhà văn hóa, thực ra khi bọn họ gặp chuyện thì chỉ có nước đập đầu tự sát.

Nhưng trong khu vực của Gallas đều là những người rất có trình độ, khi loại người này quá buồn chán sẽ làm một số chuyện kinh thế hãi tục. Ví dụ như dùng kiểu chữ La Mã cổ sao chép cả bản thánh kinh một lần, xuất phát từ hứng thú phiên dịch một quyển tiểu thuyết yêu thích thành bốn loại ngôn ngữ, dùng chương trình đồ họa vẽ tranh sơn dầu với chuột và máy tính vv.

Thiên Nhất vẫn khá mong đợi vào Gallas, hẳn cảm thấy Gallas có đủ trình độ để phá giải bí mật của phong thư kia. Nhưng Gallas còn chưa nhìn thấu toàn bộ tin tức ẩn chứa trong thư, đã giao chứng cứ cho phía cảnh sát rồi.

Đương nhiên dưới tình huống bị đe dọa, đây cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Thiên Nhất cũng hiểu rõ, từ việc phía cảnh sát chỉ phái hai cảnh sát chìm tới, đối phương rõ ràng còn chưa khám phá hết toàn bộ tin tức, chưa đủ coi trọng việc mình giả mạo đảng 3K. Hẳn phải tiếp tục thêm dầu vào lửa, mới có thể khiến cho cảnh sát thật sự vào cuộc.

- Ông Dardan.

Một người gác cửa ở tầng trệt đi đến trước bàn làm việc của Dardan:

- Tôi nhìn thấy cửa mở, cho nên trực tiếp đi vào.

Lúc này Gallas đang suy nghĩ, dáng vẻ như mất hồn mất vía, nghe có người gọi mới khôi phục tinh thần lại:

- Hả? À, chuyện gì?

- Có một gói hàng chuyển phát nhanh cho ông, vừa lúc rảnh rồi nên tôi mang lên giúp.

- Gói hàng?

Trong lòng Gallas lập tức dâng lên dự cảm chẳng lành:

- Cái này... anh đã kiểm tra rồi chứ?

- Cái gì?

Người gác cửa kia sưng sốt, cười cười nói:

- Lúc đi qua cửa lớn ngoài cùng, tất cả vật phẩm bên người của du khách, hàng chuyển phát nhanh và đặt mua, còn có vật phẩm tùy thân của chúng ta đều bị quét hình một lần, nếu có hàng cấm không phải đã sớm đã bị chặn lại rồi sao?

Gallas suy nghĩ một chút, cảm thấy cũng đúng. Hàng nguy hiểm căn bản không thể mang vào tường che bên ngoài cung điện Louvre, cho nên ít nhất trong hộp này không phải là thiết bị kim loại, cũng không phải là vũ khí hóa học dạng lỏng, càng không thể nào là vật sống.

Hắn nói:

- À, đúng đúng... vậy xin cảm ơn.

Gallas nghĩ thầm, có phải mình đã quá nghi thần nghi quỷ hay không.

Hắn nhìn cái hộp trước mắt đại khái có thể bỏ vào một quả bóng rổ, đợi người gác cửa rời đi, sau đó cẩn thận mở ra, lại nhìn thấy một thứ còn chán động hơn thư đe dọa...

Chương 20 : Suy luận sai đường

- Chúng ta hãy tổng kết tình hình hiện tại một chút.
Dick mở đầu.

Lúc này là buổi sáng ngày 22 tháng 6, trong cục cảnh sát, bốn người Dick, Cesaire, George, Paperman ngồi chung với nhau, thảo luận về tiến triển mới nhất của vụ án đe dọa.

Bình thường trong tình huống này Dick sẽ là người lên tiếng trước. Kinh nghiệm và năng lực phá án của lão là đứng đầu trong sở cảnh sát Paris, để lão dẫn dắt suy luận có thể bớt đi đường vòng, mạch suy nghĩ của mọi người cũng sẽ rõ ràng hơn.

- Sáng hôm kia, ông Dardan phát hiện bức thư của kẻ đe dọa trong hòm thư. Kẻ đe dọa này có thể là một người hoặc một tổ chức, trước mắt còn không thể xác định, chúng ta hãy tạm thời gọi hắn là “phạm nhân”.

- Trên phong thư không có tem và địa chỉ, điều này nói lên thư không phải gửi qua đường bưu điện, mà là do phạm nhân tự mình đưa tới, hoặc là nhờ một số người không liên quan bỏ thư vào.

- Theo tường thuật của ông Dardan, ngày 19 lúc tan tầm ông ta đã kiểm tra hòm thư, khi đó bên trong không có bức thư kia. Vì vậy thời gian thư đe dọa được đưa tới, có thể gói gọn từ 7 giờ tối ngày 19 đến sáng hôm sau.

- Trong đại sảnh ở tầng trệt của khu nhà có một chiếc camera, nhưng hình ảnh chụp được không rõ ràng lắm. Theo như điều tra sơ bộ về camera, trong đoạn thời gian mà tôi vừa nói, chỉ có ba người tiếp xúc với hòm thư của ông Dardan. Người thứ nhất xuất hiện khoảng 9 giờ tối, hắn đi theo hộ gia đình khác vào khu nhà kia, nhét tờ rơi quảng cáo vào hòm thư mọi nhà. Ban đầu tôi hoài nghi người này đã dùng việc nhét quảng cáo để lén bỏ thư đe dọa vào, nhưng sau đó người thứ hai xuất hiện, tên này có hiềm nghi rất lớn... Hắn xuất hiện vào rạng sáng, thông qua camera theo dõi, hắn đã dùng biện pháp bình thường để đi vào cổng lớn của khu nhà ở, đó là dùng thẻ từ

treo trên chìa khóa. Đương nhiên muốn làm được thứ này cũng không khó, theo tôi biết về loại cửa điện tử của khu nhà ở này, khóa quét thẻ từ vô cùng đơn giản, thậm chí còn không bằng khóa an toàn truyền thống, tìm vài kẻ làm giả thẻ điện thoại ở bên đường là có thể giải quyết xong.

- Người thứ hai này mặc áo khoác màu tối có mũ, dùng mũ trùm che kín nửa gương mặt, đi vào đại sảnh khu nhà ở. Bởi vì ánh sáng mờ昧, từ hình ảnh chụp được chỉ có thể xác định chiều cao và giới tính của hắn. Người này dường như cũng biết vị trí của camera theo dõi, cố gắng dùng thân thể che hòm thư và tay của mình. Thời gian hắn dừng lại trước camera rất ngắn, nhưng chỗ hắn đứng lại ở trước hòm thư của ông Dardan, hơn chín thành là thư đe dọa do người này đưa tới.

- Còn về người thứ ba, đó là nhân viên đưa thư vào sáng sớm, cơ bản có thể loại trừ.

Lúc này George lại bổ sung:

- Thuận tiện nói một chút, xem xét camera, thân hình của người thứ hai rất giống với người đàn ông mà tôi gặp phải ở đối diện cục cảnh sát vào chập tối hôm kia.

Dick nói tiếp:

- Tôi suy đoán rất có khả năng cả hai là cùng một người. Thông qua camera trên tuyến đường mà ba người kẻ trên đi tới, chỉ có người thứ hai là không thể tìm hiểu. Từ con đường trước cửa khu nhà ở quan sát ngược lại, có thể nhìn thấy người nọ từ trong một hẻm nhỏ đi ra. Trong hẻm nhỏ không có camera theo dõi, nhưng trên đường ở đầu bên kia hẻm thì có, lại không chụp được hình ảnh hắn đi vào hẻm, cho nên không thể tiếp tục điều tra ngược tuyến đường của hắn.

- Có lẽ hắn leo lên nóc nhà, trèo lên thang chữa cháy, hoặc là đường cống, còn có khả năng là chuyên chọn tuyến đường nằm dưới điểm mù của ông kính hoặc không có camera theo dõi.

George nói.

Dick nói:

- Tóm lại có thể xác định, kẻ gửi thư đe dọa này có năng lực phản trình sát rất mạnh, rất chú ý che giấu hành tung của mình. Những vấn đề mà bình thường phạm nhân lúc chạy trốn mới chú ý tới, hắn lại để ý ngay cả trên đường tới địa điểm gây án. Cho dù tìm một cảnh sát tới làm việc này, cũng

chưa chắc có thể xuất sắc hơn hẳn.

Lão dừng một chút rồi nói tiếp:

- Tiếp theo nói một chút về phong thư và cái “đầu” kia.

“Đầu” ở đây cũng không phải ám chỉ đầu của sinh vật theo nghĩa đen, mà là một chiếc đầu người bằng gỗ, cũng là gói hàng mà hôm qua Gallas nhận được sau khi tới chỗ làm không lâu. Lúc mở ra hẳn rất kinh hãi, lần này cũng không có tâm tình ở trong đơn vị làm kiểm nghiệm gì nữa, lập tức xin nghỉ, ôm cái hộp kia chạy tới cục cảnh sát. Đến đây vụ án mới xem như được đẩy lên cao độ, Dick, George và Paperman cũng mượn cơ hội chính thức tham gia. Thư đe dọa, hạt quýt, tượng gỗ đều bị đưa đến khoa vật chứng làm kiểm nghiệm kỹ càng.

Dick vẫn tiếp tục trình bày:

- Phong thư thì rất bình thường, nhưng lá thư ố vàng kia... theo như giám định lại là giấy vào cuối thế kỷ 19. Hơn nữa kẻ đe dọa cũng không dùng phương thức đánh máy in ấn hoặc cắt xén báo chí gì đó để viết nội dung bức thư, hẳn lựa chọn dùng bút viết tay.

- Phạm nhân này thích dùng phương pháp cũ, mỗi bước đi đều mô phỏng tổ chức thành lập hơn hai trăm năm trước, đảng 3K, hơn nữa còn mô phỏng cách thức cổ xưa nhất. Tờ giấy, bút tích, hạt quýt, đều là tin tức hẳn đưa cho chúng ta, giống như hẳn từ thế kỷ 19 trực tiếp xuyên không đến thế kỷ 22 vậy.

- Nhưng làm như vậy có ý nghĩa gì?
George lại đột một điều thuộc.

- Hỏi rất hay.

Dick nói:

- Theo tôi thấy, “kẻ đe dọa” trong bản án này không phải là một tổ chức, quy mô của bọn chúng cũng kém xa đảng 3K trước kia, trong tối rất khả năng chỉ có một người mà thôi, nhiều nhất cũng không vượt quá năm người. Trong bọn chúng chắc hẳn có một kẻ xem như thông minh, nhưng cũng không tính là quá thông minh.

- Mấy kẻ đe dọa này tám thành chỉ là một đám người bình thường có cuộc sống chẳng ra gì, đầy bụng oán khí, lại có khuynh hướng kỳ thị chủng tộc nhất định, căn bản không phải là đảng 3K. Chỉ là bọn chúng muốn ngụy

trang thành như vậy mà thôi, hừ... đúng là vẽ hồ không thành lại giống chó.

- Đảng 3K ở thế kỷ 19 cũng không phải là kẻ tàn sát theo chủ nghĩa chủng tộc cực đoan, đó là ấn tượng của người khác với bọn chúng sau khi trải qua nhiều diễn biến. Dùng ánh mắt hiện nay mà xem xét, đó là một đám ngoan cổ ở phía nam không cam chịu thất bại sau chiến tranh, dùng thủ đoạn bạo lực để áp đặt quan điểm chính trị lên người khác. Bọn chúng muốn hạn chế người da đen đã được giải phóng có quyền lợi công dân, đuổi người phương bắc và đảng cộng hòa ra khỏi phía nam, hi vọng có thể thông qua thủ đoạn chính trị lưu manh để khôi phục cuộc sống trước kia.

Paperman cười lạnh nói:

- Nghe có vẻ bọn chúng muốn làm quý tộc.

Dick cũng cười:

- Lời này hơi quá rồi. Ý của tôi là, phạm nhân trong vụ án này chỉ mô phỏng được bề ngoài mà thôi, không thể xem là cao minh. Hẳn cho rằng mọi được một quyển sách cũ trong quầy sách bên đường, xé một tờ giấy trắng của thế kỷ 19, mua bút làm vài đoạn văn, bỏ một ít hạt quýt vào phong thư là có thể làm giống như thật. Thực ra đây căn bản là vẽ rắn thêm chân, căn cứ vào nội dung bức thư, cách làm chủ nghĩa chủng tộc này càng giống với đảng 3K vào cuối thế kỷ 20 đến đầu thế kỷ 21. Nếu hẳn dứt khoát dùng lá thư bình thường, dán một ít chữ viết cắt từ báo chí, làm thành thư đe dọa bình thường, cũng đừng bỏ hạt quýt gì cả, ký tên ba chữ K là được, đó mới giống như người của đảng 3K ở thời kỳ sau.

- Ừm... chúng ta hãy trở lại vấn đề của George, hẳn làm như vậy có ý nghĩa gì?

- Phạm nhân thiết kế và bày một ván cờ tinh xảo, làm rất nhiều việc nhỏ nhặt khó hiểu, chủ động cung cấp chứng cứ cho cảnh sát, bình thường có hai loại người. Loại thứ nhất chẳng qua là muốn nổi danh, rất hiển nhiên vụ án hiện giờ của chúng ta là do loại người này gây nên.

- Chúng ta đã phân tích, cũng đã nhìn thấy, năng lực hành động và phản trình sát của kẻ này đều rất mạnh, về tiểu tiết gần như có thể làm đến giọt nước không lọt, đưa toàn bộ tin tức và chứng cứ mà hẳn muốn truyền đạt đến trước mặt cảnh sát chúng ta. Cho dù gặp phải tình huống ngoài ý muốn bị cảnh sát phát hiện, hẳn cũng có thể thành công chạy trốn.

- Một kẻ như vậy, muốn giết Gallas sẽ khó khăn sao? Đáp án khẳng định là không, hắn căn bản không cần đưa thư đe dọa gì. Phong thư kia cũng rất buồn cười, nếu là đảng 3K thật sự, tội muốn nói tới đảng 3K ở thế kỷ 19 mà hắn đang cố gắng mô phỏng, chắc hắn sẽ đưa ra yêu cầu trong thư, bắt đổi phương thay đổi quan điểm hoặc rời đi. Nhưng tên phạm nhân này không nói những lời như thế, hắn chỉ nói “tên quỷ đen người đã chạm đến ranh giới cuối cùng mà chúng ta có thể khoan nhượng, phong thư này đại biểu cho cái chết”, đây không phải đe dọa mà là tuyên bố tử vong. Dựa theo nội dung bức thư, hắn không hề muốn có được thứ gì từ ông Dardan... ngoại trừ tính mạng.

- Nhưng tại sao hắn không trực tiếp ra tay? Tại sao hắn còn phải chạy đến cục cảnh sát, tự mình xác nhận ông Dardan đến chỗ chúng ta báo án?

- Rất đơn giản, hắn muốn chúng ta tham gia, muốn chơi trò chơi với cảnh sát, muốn giống như những tên tội phạm nổi tiếng trong lịch sử, được truyền thông đưa tin, bị truy đuổi, rất nhiều năm sau còn được người khác nhắc tới, thậm chí viết vào sách giáo khoa.

- Chờ đã, chờ đã...

Cesaire cuối cùng không nhịn được chen vào:

- Tôi chỉ có một vấn đề, giả sử tên này muốn nổi danh, nhưng bình thường loại người muốn chơi đùa với cảnh sát để được nổi danh, chẳng phải đều bắt đầu từ giết người sao?

- Nhưng bây giờ hắn căn bản còn chưa giết người, chỉ đe dọa mà thôi. Cho dù ngày mai phạm nhân này bị bắt vào tù, đe dọa thì có tính là gì? Tòa án sẽ chỉ phái một luật sư gà mờ cho hắn, cũng không thể khiến vụ án thăng cấp thành mưu sát chưa thành gì đó đúng không? Loại tội danh đe dọa này có thể phán hắn mấy năm? Ba năm? Năm năm? Nếu như phạm nhân không có tiền án phạm tội, nói không chừng còn được hưởng án treo.

- Rất mâu thuẫn, có cảm giác nếu như chúng ta coi trọng vụ án, ngược lại càng hợp với tâm ý của hắn.

George nhả ra một vòng khói, có phần đùa giỡn nói:

- Nhưng nếu dùng phương pháp bình thường để ứng phó, lại giống như chúng ta không quan tâm lắm đến tính mạng của vợ chồng Gallas Dardan.

Lúc này Paperman lại nói:

- Hành động điều tra phải coi trọng, bề ngoài thì bảo trì kín đáo, thái độ

giống như vụ án giết người hàng loạt là được, ta cũng không thấy truyền thông sẽ quá quan tâm đến vụ án kia.

Dick nói:

- Không sai, bảo đảm an toàn của dân chúng mới là cần thiết. Vì không để phạm nhân vừa ý mà hi sinh bình dân, cách làm này chắc chắn là sai.

George nhún nhún vai, không tỏ ý kiến, hỏi:

- Tôi rất hiếu kỳ, loại người thứ hai mà ban nãy ông nói là thế nào?

Dick trả lời:

- Chính là loại người xem phạm tội là mục tiêu sống hoặc hình thức nghệ thuật để chấp hành, vì hoàn thành vụ án trong lý tưởng của hắn, dù có chết cũng không quan tâm, loại người này chính là kẻ điên. Đương nhiên loại người thứ hai này bình thường đều bắt đầu bằng vụ giết người, trong quá trình giết người hàng loạt triển khai đánh cờ với cảnh sát, cuối cùng có kẻ tự sát, có kẻ tự thú, có kẻ bị bắn chết, cũng có kẻ ung dung ngoài vòng pháp luật, cơ bản mỗi tên đều thành nhân vật tiếng xấu muôn đời. Dù sao kẻ đe dọa này của chúng ta hẳn là không thuộc loại thứ hai.

Paperman nói:

- Vẫn nên nói tiếp về chuyện chúng cứ đi.

Dick gật đầu, chỉnh lý suy nghĩ:

- Trên hạt quýt không tra được nước miếng còn lại của phạm nhân, trên thư cũng không có vân tay, trước mắt thì đối phương không để lại bất kỳ chứng cứ hữu dụng nào.

- Còn về cái đầu kia... tôi đã xem tất cả camera theo dõi từ cổng cung điện Louvre đến tòa nhà chỗ ông Dardan làm việc, cơ bản có thể xác nhận, gã đàn ông giả mạo nhân viên chuyển phát nhanh, tên đưa thư rạng sáng hôm trước, cùng với kẻ mà George gặp phải ở đối diện cục cảnh sát chụp tối hôm kia, tất cả đều cùng một người. Điều này cũng chứng minh suy đoán của tôi, đối phương gần như chắc chắn chỉ có một người mà thôi.

- Hắn rất to gan, ban ngày dám xuất hiện ở nơi có rất nhiều camera theo dõi như cung điện Louvre. Ngoài ra tôi phải nói, giả mạo nhân viên chuyển phát nhanh có lẽ là một trong những chuyện dễ dàng nhất. Hiện giờ đa số người đều có một loại xu hướng tự duy bình thường, chỉ cần một người mặc bộ đồ màu tối, đội một chiếc mũ lưỡi trai màu sắc tương tự như quần

áo, trên y phục tùy tiện dán Logo gì cũng được, trên tay cầm một bưu kiện có dán hóa đơn phù hợp với trang phục, vậy khẳng định là nhân viên chuyển phát nhanh. Sẽ không ai đòi nhân viên kia đưa giấy chứng nhận để xem, cho dù là người gác cửa của cung điện Louvre cũng không ngoại lệ, tùy tiện ký mấy chữ qua loa vào hóa đơn là nhận hàng.

- Vì thế kẻ đe dọa này của chúng ta đã nghênh ngang đi đến chỗ làm của ông Dardan, đưa gói bưu kiện này, hoàn thành công việc.

- Hắn chỉ hóa trang đơn giản, hạ thấp vành mũ, đeo găng tay lên, vẫn không lưu lại cho chúng ta phần mặt đặc trưng hoặc dấu vân tay nào.

Nói đến đây, lão cầm một xấp hồ sơ trong tay, nhìn bức ảnh và chữ viết nói:

- Chiếc đầu trong gói hàng được điêu khắc từ gỗ, là sản phẩm thủ công thuần túy, khắc thành khuôn mặt tương tự như Dardan, phết sơn đen lên.

Hai mắt của tượng gỗ bị đục nát, còn chụp một cái mũ trùm màu trắng đỉnh nhọn, chính là loại mà đảng 3K trước đây đội trên đầu, có hình tam giác. Vị trí của mắt có hai lỗ thủng, trùm lên tượng gỗ này vừa lúc lộ ra cặp mắt bị đục nát.

Dick bỏ tư liệu xuống, nói tiếp:

- Xem ra tên phạm nhân này của chúng ta còn có tay nghề điêu khắc, theo như tình hình hiện tại, đây cũng là một đầu mối quan trọng để điều tra thân phận của hắn.

Cesaire nói:

- Liệu có phải phạm nhân là nghệ nhân đường phố, hoặc là nhà nghệ thuật có tài nhưng không gặp thời, nhìn không thuận mắt loại học giả lương cao như Dardan?

George đứng dậy, cử động một chút cái chân bị bong gân hôm trước:

- Vậy phải cần chúng đi điều tra rồi, xuất xứ của hạt quýt, nguồn gốc của lá thư, hành tung của phạm nhân, tất cả đầu mối đều bị chặt đứt.

Hắn dập tắt đầu thuốc lá:

- Tôi thấy nên điều tra theo manh mối tác phẩm điêu khắc... khúc gỗ, sơn, còn có trang phục lúc hắn giả mạo nhân viên chuyển phát nhanh, thứ gì cũng phải có nguồn gốc, vẫn có chỗ để bắt tay vào làm.

Paperman nói:

- Đúng rồi, hiện giờ Gallas Dardan đang ở đâu?

- Ông ta đã xin nghỉ dài hạn, lúc này chắc là đang lái xe đưa vợ về nhà mẹ. Cha mẹ vợ của ông ta ở ngoài thành phố, ông Dardan khẳng khẳng muốn tự mình đưa vợ đi, xem bà ấy vào đến cửa nhà mới yên tâm.

Cesaire nói:

- Đừng lo lắng, tôi đã phái một cảnh quan lái xe theo bọn họ, có tình huống gì anh ta sẽ báo cáo với tôi. Đưa vợ về xong, ông Dardan sẽ trở lại phối hợp với mọi hành động của chúng ta.

Còn chưa dứt lời, điện thoại di động của Cesaire bỗng vang lên. Hắn cầm lấy điện thoại, còn chưa tiếp máy, chỉ nhìn thấy dây số kia sắc mặt liền biến đổi...

Chương 21 : Nguyệt trang gây án

Ngày 23 tháng 6, buổi chiều.

Thiên Nhất ngồi ở một chiếc bàn ngoài trời tại một quán cà phê, lần đầu tiên gọi một bình hồng trà.

Một cô gái tóc dài mảnh khảnh xinh đẹp thướt tha đi đến bên cạnh hắn, nhìn chăm chú vào hắn khoảng ba giây.

Sắc mặt Nguyệt Yêu trở nên rất phức tạp, xen lẫn nghi hoặc, khó hiểu, kinh ngạc...

Thiên Nhất bỏ tờ báo đang xem xuống, ngẩng đầu liếc Nguyệt Yêu một cái, thở dài, tùy tiện ném tờ báo lên bàn, sau đó đứng dậy, đi sang bên kia bàn kéo ghế cho quý cô.

Nguyệt Yêu đi tới ngồi xuống, nhưng trong quá trình nàng vẫn dùng ánh mắt kỳ quái liếc nhìn Thiên Nhất.

Đợi quý cô ngồi vào chỗ, Thiên Nhất mới trở lại chỗ ngồi của mình, một lần nữa mở tờ báo ra, gác chéo chân nói:

- Nhìn vẻ mặt của cô, chắc là có ý kiến gì đó với tạo hình của ta hôm nay.

Thực ra lúc này Nguyệt Yêu đã có phần không nhịn được muốn cười, nhưng nàng không muốn bị Thiên Nhất nhìn thấy vẻ mặt tươi cười, ít nhất không muốn để hắn nhìn thấy nụ cười phát ra từ nội tâm.

- Xin hỏi muốn uống gì?

Nhân viên phục vụ hỏi.

- Cà phê, cảm ơn.

Nguyệt Yêu trả lời.

- Người đội tóc giả sao?

Sau khi nhân viên phục vụ rời đi, nàng vội vàng hỏi.

- Không, đây là thật, ta đã nhuộm tóc thành màu vỏ quýt, hơn nữa còn sấy cho quần lên.

Thiên Nhất nói:

- Ta ghét đội tóc giả, làm vậy cả ngày phải bảo trì nguy trang, nhuộm tóc vẫn tiện hơn.

- Lúc ra cửa ngươi có soi gương không?

- Ta đương nhiên biết dáng vẻ của mình hiện giờ như thế nào, nhưng đàn ông có một loại quan niệm rất đặc biệt đối với kiểu tóc... đó là chúng ta không đếm xỉa tới nó.

- Vấn đề không chỉ nằm ở kiểu tóc... màu da này của ngươi là thế nào, bôi phấn à?

- Dùng một chút mỹ phẩm của nữ giới thôi. Mà nói đến, cô biết hiện giờ có mỹ phẩm nào pha trộn những chất như tẩy trắng da, hiệu quả rõ ràng một chút hay không?

- Ta không dùng những thứ đó...

- Vậy chúc mừng cô trời sinh mỹ lệ, người da vàng mà lại trắng như cô, ta chỉ biết được hai người mà thôi. Dù sao bản thân ta muốn nguy trang thành người da trắng, ngoại trừ thay đổi màu tóc và đeo kính sát tròng có màu, vẫn phải chỉnh sửa màu da một chút.

- Dáng vẻ này của ngươi... là đang mô phỏng một nhân vật phản diện trong truyện tranh siêu anh hùng sao...

- Đương nhiên không phải, Joker cũng không có gương mặt tàn nhang như ta.

Nguyệt Yêu cúi đầu ôm trán:

- Đúng vậy, ta đang muốn hỏi, gương mặt tàn nhang kia của ngươi thật sự cần thiết sao?

- Đương nhiên, đây là một phần của nguy trang hoàn mỹ.

Thiên Nhất trả lời.

- Xin hỏi người rớt cuộc đang nguy trang ai?

- Gingerkid.

Thiên Nhất chỉ chỉ chiếc ô lớn che nắng xuyên qua giữa bàn trước mặt hai người:

- Tóc đỏ, da trắng, tàn nhang, mẫn cảm với tia tử ngoại.

- Quý cô, cà phê của cô.

Nhân viên phục vụ đã trở lại.

- Cảm ơn.

Nguyệt Yêu bung cà phê lên, trước tiên uống một hớp an ủi, lập tức nói:

- Người không cảm thấy cách dùng từ của mình có vẻ kỳ thị một đám người riêng biệt sao?

- Đương nhiên là không, nếu xưng hô đặc biệt với quần thể này mà ta không sinh ra bất kỳ cảm giác tội lỗi hoặc ưu việt nào, vậy không tính là kỳ thị. Ít nhất trên hình thái ý thức của ta không tồn tại quan niệm kỳ thị, người khác thấy thế nào là chuyện của bọn họ.

Thiên Nhất trả lời:

- Nếu không cô muốn xưng hô những người này như thế nào? Đám người nhiễm sắc thể số 16 biến dị?

- Được rồi, muốn nguy trang thành cái gì thì tùy người. Gọi ta ra ngoài là có nhiệm vụ cần giao phó trước mặt sao?

Nguyệt Yêu vẫn dờ chủ đề ra khỏi hình dáng của Thiên Nhất.

- Trước tiên cô hãy xem cái này.

Thiên Nhất đưa tờ báo đến trước mặt Nguyệt Yêu, dùng tay chỉ chỉ vào trang thứ hai.

Nguyệt Yêu cầm lấy tờ báo, xem sơ qua một chút. Đây là báo địa phương Paris, trang thứ hai là tin tức về một vụ án giết người. Sáng hôm qua một thi thể được phát hiện trong vườn thực vật số 5, thân phận của người chết đã được xác nhận, là một người đàn ông tên Gallas Dardan, khi còn sống đảm nhiệm công việc văn phòng tại cung điện Louvre. Cảnh sát chưa công bố thời gian và nguyên nhân cái chết, nhưng từ hình ảnh chụp được ở hiện trường và những người chứng kiến, có thể xác nhận cặp mắt của thi thể đã bị móc đi, thân thể bị một cọc gỗ đâm thủng từ cuối xương sống lên trên, cả

người treo lơ lửng trên cọc gỗ dựng thẳng, quần áo trên người đều bị lột ra, thay vào đó là một bộ áo khoác màu trắng, trên đầu còn bị chụp một chiếc mũ để hờ vị trí cặp mắt. Đây là trang phục cổ xưa của một tổ chức chủ nghĩa chủng tộc nổi tiếng trong lịch sử. Trước mắt cảnh sát vẫn không công khai bất kỳ tiến triển nào của vụ án, không thể loại trừ khả năng là trả thù chủng tộc.

- Chuyện này có liên quan đến người sao?
Nguyệt Yêu đọc sơ qua, để tờ báo xuống ngẩng đầu hỏi.

- Có, chính là do ta làm.
Thiên Nhất bưng hồng trà lên nhấp miệng, sau đó đặt ly trà xuống, dùng giọng điệu thất vọng nói một câu:

- Thử trà này... quả nhiên vẫn uống không quen...

- Cho nên người là người của đảng 3K?
Nguyệt Yêu hỏi.

- Làm sao có thể, trong mắt ta thì loại đảng phái kia chẳng khác gì tà giáo, mafia còn cao cấp hơn bọn chúng vài bậc. Ta chẳng qua là nạn nhân thành người của chủ nghĩa chủng tộc gây án mà thôi.

Nguyệt Yêu lại hỏi:

- Tại sao lại đặc biệt chọn một nhân viên văn phòng của viện bảo tàng?

- Dĩ nhiên là vì kế hoạch của ta cần hắn chết.
Thiên Nhất nói lời này giống như là chuyện đương nhiên.

Nguyệt Yêu nói:

- Nghe ra, người vì muốn đạt được mục đích mà thường xuyên lạm sát người vô tội.

Lúc nàng nói câu này, sắc mặt đã trở nên bất thiện.

Thiên Nhất cười nói:

- Hả... lại dùng loại giọng điệu này nói chuyện với ta. Cô cảm thấy mình nửa đêm canh ba ăn mặc trang điểm xinh đẹp, đi câu dẫn mấy tên ma men lưu manh thấy sắc nảy lòng tham, sau đó giết chết, như vậy cao thượng hơn ta đúng không? Ha ha...

Vẻ mặt của hắn tươi cười, nhưng ánh mắt lại lạnh giá:

- Không sai, Gallas là người vô tội, hắn đối xử với vợ rất tốt, tuân thủ pháp luật, thân thiện với người khác, nộp thuế đúng hạn, quan hệ với đồng hương cũng không tệ, có lẽ trong cuộc đời của hắn rất ít tổn thương tới người khác.

Hắn ghé đầu tới trước:

- Nhưng có phải cô cảm thấy... loại “người tốt” này nhất định sẽ được báo đáp?

Ánh mắt Nguyệt Yêu không hề lùi bước đối diện với Thiên Nhất:

- Ít nhất hắn không nên chết trong tay loại người như người.

- Loại người như ta?

Thiên Nhất lặp lại một lần, càng tươi cười hơn, cũng ghé đầu đến gần hơn, dùng âm lượng như thì thầm nói:

- Cô có biết mỗi năm, mỗi tháng, mỗi ngày, mỗi giờ, mỗi phút, có bao nhiêu “người tốt” như Gallas đang bị “loại người như ta” bóc lột, giày vò, sỉ nhục, hành hạ đến chết không?

Thiên Nhất đột nhiên quát lớn một câu:

- Cô mù rồi sao?

Khách khứa chung quanh đều quay đầu nhìn về phía này, cũng không biết vì sao hai người này lại đột nhiên cãi nhau.

- Hai vị, xin hỏi...

Nhân viên phục vụ đi tới.

Còn chưa đợi hắn nói xong, Thiên Nhất và Nguyệt Yêu đã đồng thời quát lên với hắn:

- Tránh sang một bên!

- Biến đi!

Nhân viên phục vụ trợn mắt, biết mình đã lo chuyện bao đồng, liền thức thời rời khỏi.

Nguyệt Yêu cười lạnh hỏi:

- Người muốn nói cách làm của mình không có gì sai phải không?

Thiên Nhất khôi phục giọng điệu bình thường:

- Những người như cô chính là quá quan tâm đến đúng sai. Cô cảm thấy mình hít thở không khí là đúng hay sai? Cô có vẻ ngoài xinh đẹp là đúng hay sai? Cô trời sinh là người biến dị thì đúng hay sai?

- Đỡ người mù qua đường là đúng, chiếm xe của người tàn tật là sai. Xây cầu sửa đường là đúng, giết người phóng hỏa là sai. Suy nghĩ cho người khác là đúng, chỉ nghĩ đến bản thân là sai.

- Những khái niệm này là ai nói cho cô biết? Từ cha mẹ của cô, người nuôi dưỡng, người dạy dỗ, tất cả truyền thông chủ lưu, tất cả quan niệm tiếp xúc được đều truyền đạt tin tức này, khiến cô cảm thấy những thứ này chính là bản tính của con người.

- Bây giờ ta nói cho cô biết, những nguyên tắc đạo đức được ước định này cũng không phải là chân lý. Chân lý là quy tắc do thần lập ra, mặt trời lên xuống, vật đổi sao dời, con người không thể can thiệp đến chúng.

- Mà đúng và sai trong đạo đức là do con người lập ra, là cơ sở để bảo vệ quần thể loài người này sinh sống ổn định và sinh sôi nảy nở, pháp luật chỉ là sản phẩm diễn sinh từ quy tắc này mà thôi.

- Khi xã hội này cần dùng đến pháp luật mới có thể duy trì cái gọi là “hài hòa”, như vậy nó đã sa đọa rồi, nó đã sớm sa đọa rồi.

- Sợ dĩ cô không làm những chuyện “sai” kia, là vì nó đã chạm đến giới hạn cuối cùng của cô, khiến cô cảm thấy khó chịu, lúc tổn thương người khác cũng là tổn thương chính mình. Nhưng trên thực tế điểm này có thể khắc phục. Nếu như cô hiểu được ta, cô sẽ biết một khi đã vò đạo đức thành một cục ném ra sau đầu, vậy dùng bất cứ thủ đoạn tàn nhẫn nào đối xử với bất cứ người nào đều là chuyện dễ dàng.

- Đối với việc giết chết Gallas, ta không hề cảm thấy áy náy hay chán ghét, đương nhiên cũng không cảm thấy vui vẻ hay mừng rỡ. Kế hoạch của ta trước tiên cần hấn chết, cho nên ta giết chết hấn, giống như ta muốn ăn chuối tiêu thì phải lột vỏ ra trước vậy. Một khi đã vứt bỏ đạo đức thì sẽ là chuyện đơn giản.

- Giả sử có một loại sinh vật mạnh mẽ hơn, trong thế giới của bọn chúng ta

chỉ là một loại thức ăn cắt đầu là có thể ăn được, vậy bọn chúng sẽ giống như cô bây giờ, ngồi uống cà phê, thuận tiện xem ta là món ăn vặt, ta có thể nói được gì? Chẳng lẽ ta phải dùng tiêu chuẩn đạo đức suy nghĩ một chút, bản thân có đáng gặp phải kết cục như vậy hay không?

Nguyệt Yêu vẫn cười lạnh:

- Người ví dụ giống như mình là một loại thảm họa tự nhiên không thể đối kháng, chứ không phải con người. Nhưng vấn đề ở chỗ người là một con người, chẳng lẽ vì người không có quan niệm đạo đức, cho nên bắt những người bình thường có quan niệm đạo đức trên toàn thế giới, phải chấp nhận và đồng ý với ngôn luận phản xã hội kia của người?

- Cô nói đến điểm mấu chốt rồi.

Thiên Nhất cười nói:

- Ta đã suy nghĩ về vấn đề này, hiển nhiên ta không thể cùng chung nhận thức với những người có thế giới quan, giá trị quan, nhân sinh quan bình thường. Vì vậy ta đã đưa ra một kết luận... nếu một người có thể giống như thảm họa tự nhiên, không quan tâm đến trách nhiệm của sự phá hoại do mình gây nên, mà cả loài người đều không thể khiến hắn phải trả giá bất cứ thứ gì, vậy cứ dứt khoát xem người này như thảm họa.

- Mọi người không có cách nào khiến cho động đất, sóng thần, núi lửa, bão táp phải bồi thường tổn thất về kinh tế và con người do chúng gây nên, càng không có cách nào bắt những thứ kẻ trên nhốt vào tù hoặc xử tử hình, cũng không ai nguyện rửa và chửi bới tai họa, phần lớn bọn họ sẽ chỉ trích lãnh đạo không có biện pháp ứng phó kịp thời.

- Cô hoàn toàn có thể xem ta giống như thảm họa tự nhiên. Cô không thể thuyết phục một cơn gió lốc chỉ cuốn đi kẻ ác, gió lốc cũng sẽ không cảm thấy bất ổn vì cuốn đi người tốt. Cô phải thử đối diện với hiện thực, với năng lực của cô thì đối diện với những thứ như gió lốc cũng không được rồi.

- Ta bắt đầu hiểu được logic của người rồi...

Nguyệt Yêu liếc nhìn Thiên Nhất, vừa gật đầu vừa nói:

- Bất kể ta thấy người thế nào, người đều không quan tâm, muốn thuyết phục người chỉ là lãng phí nước bọt, người muốn làm cái gì thì sẽ làm cái đó. Trừ khi ta có năng lực ngăn cản người, nếu không người căn bản không có giới hạn cuối cùng, tuyệt đối sẽ không dừng tay, chuyện gì cũng có thể làm được.

- Rất tốt, đã lĩnh hội đầy đủ tinh thần mà lãnh đạo muốn truyền đạt, đáng khen ngợi.

Thiên Nhất nói.

- Ta rất hiếu kỳ, các thành viên của Nghịch Thập Tự đều xem mạng người như cỏ rác giống như người sao? Hay là nói, bọn họ đều hiểu được và đồng ý với logic này của người, không có bất cứ ý kiến gì?

Nguyệt Yêu hỏi.

- À... để ta nghĩ xem. Có một kẻ không phải con người, có một kẻ về phương diện ý thức còn giống thảm họa tự nhiên hơn ta... những người khác à, cơ bản đều có thể hiểu được những lời vừa rồi của ta. Nhưng cũng có một tên ngu ngốc không hiểu rõ lắm, có điều không quan trọng, ta chỉ cần thay đổi khái niệm một chút, dùng mấy người mà hắn đã từng giết làm ví dụ, giảng bài mấy phút, hắn lại chạy về phòng khóc lóc.

- Hừ... nghe ra không giống như một đám người bình thường.

Nguyệt Yêu cảm thấy tiếp tục thảo luận vấn đề này cũng không có ý nghĩa gì, trong lòng nàng dĩ nhiên không bị lý luận lệch lạc này thuyết phục, nhưng nàng cũng từ bỏ ý định thay đổi suy nghĩ của tên điên này. Dù sao gia nhập Nghịch Thập Tự cũng chỉ là ngộ biên từng quyền mà thôi, cho dù đám người này thật sự là những kẻ hung tàn khát máu, cũng không liên quan gì đến nàng:

- Vậy nói một chút đi, người muốn ta làm gì? Mô phỏng phương thức ứng phó và thủ pháp của người đi giết nhiều người da đen một chút sao?

- Không sai, ta cần cô giúp ta mở rộng ảnh hưởng, nhưng không phải dùng phương thức của ta.

Thiên Nhất trả lời:

- Không cần mô phỏng phương thức ứng phó và thủ pháp của ta, xử lý thì thể là một kỹ thuật linh động, còn liên quan đến việc vận chuyển. Ta cảm thấy con người cô không quá thích hợp làm những vụ án cần chấp hành đến mức chính xác tuyệt đối.

Nguyệt Yêu biết Thiên Nhất ngầm chế giễu mình, khó chịu trả lời:

- Vậy à? Loại hóa trang buồn cười kia của người cũng là phản ứng dây chuyền sau khi gây án một cách chính xác tuyệt đối sao?

Thiên Nhất không đếm xỉa đến lời châm biếm của đối phương, nói tiếp:

- Vụ án ta nguy trang thành đảng 3K và vụ án giết người hàng loạt mà cô gây ra trước đó vốn không liên quan với nhau, bây giờ cô phải đi xây dựng một chút liên hệ.

Hắn dừng một chút rồi nói:

- Tôi nay cô hãy ra ngoài, dùng biện pháp cũ của cô câu dẫn vài người mà cô cảm thấy là “kẻ ác”, giết chết bọn chúng. Đương nhiên phải bảo đảm trong đó có ít nhất một người da đen...

- Móc hết cặp mắt của người da đen, nhưng chừa lại mắt của những người khác?

Nguyệt Yêu ngắt lời.

- À, đúng vậy, móc hết, móc nát cũng được. Tóm lại bắt đầu từ hôm nay, mỗi đêm cô hãy ra ngoài giết vài người như vậy.

Thiên Nhất nói:

- Xin nhớ kỹ, đừng làm những chuyện dư thừa, đừng tự cho mình thông minh dùng máu viết nguệch ngoạc ba chữ K ở hiện trường, hoặc là trở về khách sạn cắt khăn trải giường làm mũ trùm đầu màu trắng gi đó. Tóm lại trừ việc móc mắt, những thủ pháp khác cứ làm giống như những vụ án trước đó của cô là được.

- Muốn khiến cho cảnh sát nhập chung hai vụ án, chuyển sự chú ý lên người ta?

Nguyệt Yêu uống một ngụm cà phê, suy nghĩ mấy giây rồi nói:

- Vậy ban đầu người không nên giả mạo đảng 3K làm gì, cứ trực tiếp để ta gia tăng tần suất gây án không phải được rồi sao?

- Vụ án của Gallas là ta nhất định phải làm. Ta đã nói rồi, kế hoạch của ta cần hắn chết. Còn về giả mạo đảng 3K cũng có ý nghĩa, đó là cố ý để bọn họ nhìn thấu nguy trang tệ hại, nhưng lại không phải quá tệ hại. Phải nắm giữ một mức độ hợp lý, điều động tâm lý của cảnh sát, khiến bọn họ suy đoán ra những thứ mà ta muốn bọn họ suy đoán.

Thiên Nhất nói:

- Sau đó công khai thi thể, truyền thông tham gia, cô lại xuất hiện, mở rộng ảnh hưởng của vụ án trong lòng dân chúng Paris. Tầm mắt của cảnh sát sẽ bị dời đi, như vậy trong thời gian ngắn bọn họ sẽ rất khó chú ý tới mục đích thực sự mà ta giết chết Gallas...

Chương 22 : Tiến triển

Hạ tuần tháng 6, vụ giết người do Thiên Nhất nguy trang thành đảng 3K đã gây náo động khá lớn trong thành phố Paris. Vào thời kỳ nhạy cảm khi miền nam quận Tượng đang rất hỗn loạn, vụ án trả thù chủng tộc vốn đã tuyệt tích trên Trái Đất nhiều năm lại xảy ra nhiều lần ở nơi này, dĩ nhiên đã thu hút sự chú ý của rất nhiều tầng lớp.

Bỏ qua thái độ và cách ứng phó của HL cùng một số tổ chức khác về chuyện này, chỉ nhìn từ góc độ dân chúng, án mạng đầu tiên hiện ra trước mắt bọn họ chính là vụ án khủng bố Gallas Dardan bị mưu sát, thi thể bị lột trần ở nơi công cộng.

Vụ án này là do Thiên Nhất tự mình thực hiện, chỉ muốn truyền đạt hai tin tức với dân chúng. Thứ nhất, hung thủ hoặc tổ chức của hắn rất to gan và đủ tàn nhẫn. Thứ hai, hung thủ hoặc tổ chức của hắn là người theo chủ nghĩa chủng tộc thuần túy và cực đoan, cho dù người bị hại có công việc danh giá, có địa vị xã hội được người khác tôn kính, có người nhà cần chiếu cố vv, vẫn sẽ không nhận được bất kỳ sự thương xót nào.

Tỷ lệ công dân Châu Phi ở quận Tượng cũng xem là khá cao tại Châu Âu, với hai điểm này, chỉ cần truyền thông bản địa thêm mắm thêm muối thổi phồng trên báo chí một phen, đã đủ khiến rất nhiều người chú ý và một số ít người khủng hoảng.

Nhưng như vậy còn chưa đủ, bởi vì con người đều rất mau quên. Sau khi bị kịch xảy ra, bọn họ vẫn sẽ lặp lại những chuyện tương tự... Đám chính khách đứng ra phát biểu diễn thuyết, tỏ rõ lập trường và quan điểm, lợi dụng những nhân tố tiêu cực trong vụ việc để công kích đối thủ của mình. Những nhà bình luận và nhà cấp tiến muốn tăng danh tiếng cũng tham dự vào, mỗi người đều phát biểu ý kiến của mình. Truyền thông chủ trương xoa dịu tình hình, các giới trong xã hội bày tỏ sự đau xót thương tiếc, biểu thị đồng tình với thân nhân của người chết. Tiếp theo mọi người bắt đầu đào sâu nguyên nhân sự việc xảy ra, tiến hành giải mã hung thủ giống như biết hết mọi chuyện. Cuối cùng khi độ nóng của sự kiện đã gần hết, tất cả

vẫn như cũ, không có gì thay đổi, cho đến lần sau bị kịch tương tự xảy ra, mới sẽ có một số người nhắc lại chuyện xưa.

Xả súng trong trường, tai nạn xe cộ hàng loạt, cao ốc bốc cháy, thi thể vỡ nát, cái thế giới này còn nguy hiểm hơn trong tưởng tượng. Phần lớn thảm kịch xảy ra trong dân gian, quy trình sau đó đều có thể khái quát giống như trên. Hiện giờ xem ra, chỉ có một phương thức phạm tội có thể trong thời gian ngắn thúc đẩy những phương án cải cách hợp thời, chính là không chế máy bay đâm vào nhà cao tầng.

Đương nhiên Thiên Nhất không cần ảnh hưởng đến mức như vậy, hẳn chỉ cần dư luận xã hội gây áp lực với cảnh sát là được. Chỉ với vụ án của Gallas Dardan thì hiển nhiên còn chưa đủ, nhưng cộng thêm những hành động sau đó của Nguyệt Yêu thì đã đủ rồi.

Quan điểm của công chúng đối với sự vật, lượng tin tức thu được, cùng với thái độ đều không giống như cảnh sát. Cảnh sát sẽ tiến hành so sánh thủ pháp của hai vụ án, phân tích xem hung thủ có phải cùng một người hay không. Nhưng công chúng thì khác, bọn họ chỉ quan tâm mỗi ngày trên báo đều đăng tin người chết, liên tục năm ngày đều có người da đen bị giết, còn bị đập nát cặp mắt.

Truyền thông sẽ không đặt trọng điểm bản tin vào việc suy luận tình tiết vụ án, bọn họ chỉ tóm lược sơ qua về những người da trắng khác bị hại, cũng không đề cập một chữ đến những vụ án trước đó của tên sát nhân hàng loạt này. Bọn họ sẽ chọn một số nội dung giật gân để đăng lên, liệt kê những điểm giống nhau giữa vụ án Gallas và vụ án sát nhân hàng loạt thần bí, tùy tiện viết vài suy luận không đáng tin cậy, xoay quanh bốn chữ “chủ nghĩa chủng tộc” múa bút thành văn. Rất nhiều tờ báo nhỏ và chương trình kiểu phỏng vấn thích dùng đề tài khiến người ta không thoải mái để thu hút người xem, gia tăng lượng phát hành và xếp hạng. Trước khi những thảm án máu tanh trong tháng 6 này hoàn toàn bị phanh phui, hung thủ bị trừng trị theo pháp luật, đám người đưa tin bất lương này vẫn sẽ siêng năng không biết mệt, cố hết sức khiến cho những bản tin như vậy càng nóng càng tốt.

Truyền thông trên thế giới này đã sớm vứt bỏ đạo đức nghề nghiệp mà người đưa tin nên có, bọn họ chỉ làm hai chuyện. Thứ nhất, dưới sự gợi ý của đế quốc tiến hành “dẫn dắt dư luận” một cách chính xác, ví dụ như đăng tin “nhân dân toàn thế giới vui mừng chào đón giá dầu tăng”. Ta tin tưởng chỉ

cần là con người bình thường, sau khi đọc được tin tức này, đều sẽ nghi ngờ về sự tin tưởng của công chúng với truyền thông và chỉ số thông minh của những người làm nghề liên quan.

Thứ hai, chính là vì lợi ích của thương nghiệp nên bất chấp thủ đoạn, đăng những tin tức có thể hấp dẫn người xem nhất. Chiến tranh, bạo lực, giới tính, cùng với tất cả tin tức tiêu cực liên quan tới mình mình, người nổi tiếng... đây mới là tin tức mà các ký giả theo đuổi, có thể gia tăng lượng tiêu thụ.

Án mạng là bạo lực, chủ nghĩa chủng tộc là đề tài đặc sắc, cảnh sát không công bố tiến triển điều tra là đang che giấu một số sự thật, cảnh sát công bố tiến triển điều tra chính là giấu đầu hở đuôi... dù sao cũng luôn có thứ để viết.

Chỉ cần hung thủ một ngày chưa sa lưới, cảnh sát Paris giống như mỗi phút mỗi giây đều bị đặt trên lò lửa. Huống hồ hiện giờ hung thủ này, hoặc cái gọi là đảng 3K này, chẳng những không sa lưới mà còn đang tiếp tục gây án.

.....

Ngày 29 tháng 6, tại khách sạn Cá Heo, phòng 908.

Một giờ chiều, Thiên Nhất mở mắt ra, ngồi dậy khỏi giường, cặp mắt ngái ngủ liếc nhìn về ghế sofa bên tay phải.

Lúc này trên chiếc ghế sofa kia có một người đang ngồi, trên tay cầm một cuốn tiểu thuyết bằng giấy.

- Trong phòng của người có máy đọc sách điện tử, nhưng người lại đi mua một xấp giấy nặng 13 ounce, được đóng lại với nhau để đọc.

Cố Lăng nói:

- Ngoại trừ các loại sách báo xuất bản theo kỳ, mỗi năm lượng in ấn của các loại tiểu thuyết, sách giáo khoa, thậm chí sách tham khảo đều đang giảm mạnh. Điện tử hóa là xu thế của tương lai, nhưng người lại giống như một người rất hoài cổ.

Thiên Nhất trả lời:

- Hiện nay con người ngày càng quen biến tin tức thành dữ liệu trong máy

tính. Đối với trẻ con năm nay, nhật ký là thứ viết ở trên mạng chia sẻ với người khác, chứ không phải là một quyển sổ khóa trong ngăn bàn. Đám người lớn thì đem hình ảnh, đoạn phim, tài liệu công việc vv, tất cả những thứ cần bảo tồn đều nhét vào ổ cứng. Dùng sản phẩm điện tử tiện lợi để thay thế phương pháp ghi chép truyền thống, điều này đã trở thành một loại thường thức.

- Nên biết thói quen là một thứ rất đáng sợ, thói quen sẽ rất dễ biến thành ỷ lại, ỷ lại thì giống như một loại bệnh tật chết người tùy thời có thể chôn vùi chính mình. Khi thứ mà người ỷ lại không thể dựa dẫm được nữa, không làm việc như bình thường nữa, thậm chí bắt đầu đối kháng với người, trong nháy mắt người sẽ luống cuống tay chân, lâm vào bị động, mặc cho người khác xâu xé.

- Có phải người lo lắng máy đọc sách điện tử sẽ học tập tri thức trong sách, từ đó sản sinh trí năng nhân tạo, tự mình biến hình, sau đó dùng máy thăm dò kim loại đâm xuyên qua mắt hút cạn não của người?
Cố Lăng hỏi.

- Không ngờ cô cũng biết nói đùa.
Thiên Nhất cười nói.

- Người hiểu rõ ta lắm sao?
Cố Lăng nói:
- Tại sao ta không thể nói đùa?

Thiên Nhất không trả lời, chuyển đề tài nói:

- Ta sẽ không hỏi cô làm thế nào vào được căn phòng này, dù sao cô cũng có biện pháp... Có thể nói với ta mục đích cô tới là gì không?

- Chỉ tới xem tiến triển của người một chút thôi.
Cố Lăng chỉ chỉ vào máy tính xách tay trên bàn, lại chế giễu nói:

- Từ mô hình hư cấu mà người xây dựng trong cái sản phẩm điện tử kia, hình như đã làm khá nhiều bài tập, cũng không biết người chuẩn bị ra tay thế nào.

Thiên Nhất dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Cố Lăng mấy giây, sau đó cười lớn, chỉ có chính hắn mới biết nụ cười này có ý nghĩa gì.

Cười được một lúc, hắn lại thờ dãi nói:

- Buổi tối ngày 2 tháng 7, trước nửa đêm ta sẽ lấy Pandora đồ ra. Cô cứ nói một địa điểm gặp mặt, ta lấy đồ xong sẽ lập tức tới giao cho cô. Khi đó nếu cô cảm thấy hứng thú, ta có thể giải thích một chút quá trình lấy cắp.

- Như vậy à....

Cố Lăng không suy nghĩ quá lâu:

- Vậy thì nửa đêm, phía trên Khải Hoàn Môn là được rồi.

- Phía trên?

Thiên Nhất nói:

- Cô nói là... trên đỉnh?

- Ngươi không trèo lên được?

Cố Lăng hỏi.

- Ha... ha ha...

Thiên Nhất lại cười:

- Chúng ta gặp lại vào tối ngày 2.

Chương 23 : Trộm báu vật (thượng)

Ngày 2 tháng 7, mười giờ tối.

Thiên Nhất đứng trước gương, hắn đã rửa sạch hóa trang trên mặt, màu da và tàn nhang nhợt nhạt đều một đi không trở lại, tóc cũng nhuộm về màu đen ban đầu. Hắn cũng thay trang phục bình thường trong cửa hàng sách, áo sơ mi đen, âu phục đen, đeo chiếc một chiếc đồng hồ điện tử không thấm nước.

Trên lưng mang một chiếc túi du lịch màu đen, một tay xách chiếc tủ lạnh nhỏ (dài 40cm, rộng 30cm, cao 30cm, có tay cầm), tay còn lại cầm một cái chiếc túi da rắn. Sau khi dọn dẹp cẩn thận dấu vết của mình lưu lại trong phòng, hắn huýt sáo đi xuống đại sảnh khách sạn trả phòng. Dáng vẻ của hắn lúc trả phòng không có gì lạ so với những du khách khác, tới Paris chơi hơn nửa tháng, mua rất nhiều vật lưu niệm trở về, không có ai nghi ngờ hắn.

Một mình đi lại giữa đêm Paris hoa lệ, vẻ mặt Thiên Nhất vẫn lười nhác, thần sắc không thay đổi, không thể nhìn ra tối nay hắn muốn đi làm một chuyện lớn.

Hắn không gọi taxi, chỉ đi bộ tới khu vực phụ cận cung điện Louvre.

Khi đến địa điểm dự tính trong kế hoạch, cái túi da rắn kia đã không cánh mà bay. Trong đó chứa những thứ cần phải tiêu hủy, bao gồm máy tính xách tay, điện thoại di động, sách báo mua về, những thứ linh tinh lúc dọn dẹp phòng vv. Những thứ này đều rất dễ xử lý, chỉ cần bỏ một khối đá lớn vào trong túi da rắn, ném xuống đáy sông Seine là được.

Không lâu sau Thiên Nhất đã đi vào trong đường cống của thành phố. Đây là một thành thị nhiều mưa, nhưng chưa bao giờ xảy ra chuyện trời mưa nước đọng dẫn đến giao thông ùn tắc, đủ thấy hệ thống thoát nước ưu tú như thế nào.

Victor Hugo từng viết trong “Những Người Khôn Khô”: “Tại thời đại của chúng ta, đường cống Paris vẫn là một nơi thần bí. Nếu như biết phía dưới mình là một hầm ngầm lớn đáng sợ, Paris sẽ cảm thấy bất an”. Có lẽ vì như thế, chúng ta thường thấy nhân vật dưới ngòi bút của Hugo chạy trốn trong đường cống.

Đường cống Paris được xây dựng vào thế kỷ 19, có thể xem là một đóa hoa lạ trên toàn thế giới. Đường cống của thành phố này rộng rãi, cao lớn, xây dựng giống như đường hầm. Bốn vách gọn gàng, trên đất không có vật bẩn, mức độ sạch sẽ có thể so với đường phố Paris. Đi ở trong đó, mọi người sẽ không ngửi được mùi hôi thối như dự đoán, chỉ cảm thấy mùi bùn đất nhàn nhạt. Nói không khoa trương, cho dù một quý cô mặc áo váy sạch sẽ xinh đẹp đi ở bên trong cũng sẽ không bị vậy bẩn, không có gì khác do với đi lại trong cung điện Louvre.

Trên thực tế đường cống của Paris là một thắng cảnh du lịch, trong ống xả nước có thiết bị chiếu sáng rất tốt, đường xá rộng rãi, thông suốt, yên tĩnh. Hai bên đường cống có dán rất nhiều hình ảnh liên quan, chỉ rõ đường đi, rất giống bản đồ tuyến đường tàu điện ngầm. Mỗi khi đi qua một “dịch trạm”, đều có nhân viên làm việc đục lỗ trên vé vào cửa của du khách. Hai bên ống xả nước còn có một số cửa hàng đồ lưu niệm, bọn họ dùng hiện vật và hình ảnh tạo thành một hành lang triển lãm của “viện bảo tàng đường cống”.

Đây giống như một thế giới dưới đất, bản thân thành phố cổ Paris vốn được xây dựng từ đá đào dưới lòng đất. Tàu điện ngầm bốn phương tám hướng, ống xả nước đan xen với nhau, cửa hàng diện tích lớn, bãi đậu xe, đường ngầm, tầng hầm, các loại mạng lưới cùng với hầm mỏ cổ xưa bị bỏ hoang, khiến cho lòng đất Paris sắp bị đào rỗng ròi.

Nhưng dù là thế giới gì cũng tồn tại biên giới. Thiên Nhất đang đi ở khu vực ven rìa không người này, cũng là “bộ phận ống xả nước” giống như ý nghĩa thật sự của nó.

Trong những đường ống này rất tẻ, những thứ bẩn thỉu có thể tưởng tượng được đều đầy đủ. Lúc này những thứ trong túi du lịch màu đen kia của Thiên Nhất lại phát huy tác dụng.

Bên ngoài âu phục, hắn mặc một bộ trang phục bó sát màu đen, phối hợp với mặt nạ hóa học, bên hông đeo một cái đai lưng có gắn rất nhiều túi

thuộc da nhỏ. Cái đai lưng này là hần mua được từ trong cửa hàng truyền tranh chung quanh, lúc mua ông chủ kia còn cố gắng thuyết phục Thiên Nhất phải phối hợp với cả bộ đồ dơi, chứ chỉ mua một cái đai lưng thì chẳng có tác dụng gì.

Bên ngoài bộ trang phục này Thiên Nhất còn khoác một bộ đồ cách ly, thoát nhìn rất giống với đồ cách ly phòng ngừa virus trong phim thảm họa, từ đầu đến chân hoàn toàn được bọc ở bên trong. Thực ra bộ đồ cách ly này căn bản là sản phẩm bắt chước, không hề bọc kín, nhưng ít ra cũng không thấm nước không hôi.

Bộ đồ cách ly này là do Thiên Nhất mua vật liệu tự mình chế tạo, xin chú ý, khi ta nói đến vật liệu, chính là ám chỉ hai chiếc áo mưa và năm mươi miếng bọc giày...

Thiên Nhất biết rất nhiều thứ, nếu cần thiết thì hần có thể trở thành một thợ may không tệ. Cho hần vải, kéo, thước đo và một máy may cổ xưa loại đập chân, hần có thể may được y phục trình độ thiết kế sư. Còn về bộ đồ cách ly trên người này, hần dùng kim chỉ và máy đóng sách là giải quyết được rồi.

Bên ngoài bộ đồ cách ly, Thiên Nhất còn đội một chiếc mũ thợ mỏ trên đầu, có thể gia tăng tốc độ tiến tới trong đường cống.

Thiên Nhất đã sớm nắm rõ hướng đi của đường ống dưới đất, hần đã đến thư viện tra xét toàn bộ bản đồ đường cống của thành phố này vào thế kỷ 20. Cho dù qua bao nhiêu năm, loại công trình này đều là dùng tuyến đường đào ra sớm nhất làm cơ sở. Sau đó hần thông qua internet thu thập rất nhiều tin tức, còn đến hiện trường thăm dò dọc theo mỗi nắp giếng, thậm chí giả trang thành nhà khảo sát vào trong cục quy hoạch quản lý thành phố điều tra một phen, lúc này mới hoàn thành mô hình 3D trong máy tính.

Càng đi về phía trước càng khó khăn, loại cống thoát nước thuần túy này cũng không phải thiết kế để người ta đi lại, đến cuối cùng gần như hơn nửa thân thể ngâm trong nước bẩn bở tới, phiền toái là hần còn phải ôm theo cái tủ lạnh nhỏ dạng xách tay kia.

Tiến lên như vậy rất chậm chạp, sau hơn nửa giờ Thiên Nhất cuối cùng đã đến được tọa độ dự tính. Hần chống người dậy, đứng dưới một đường ống

dụng thẳng có đường kính 1,3 mét. Hắn tắt đèn trên mũ thợ mỏ, sau đó ném cả mũ vào trong nước, lại từ y phục bên trong lấy ra một sợi dây thừng, xỏ qua tay nắm của chiếc tủ lạnh cột vào ngang hông mình. Tiếp đó hai tay chống vào hai bên tường ống, trong bóng tối dọc theo đường ống này bò lên trên, cho đến khi đầu dụng phải trần mới thôi.

Lúc này Thiên Nhất đang ở bên trong tường che của cung điện Louvre, ngay phía dưới bãi cỏ. Loại bãi cỏ do con người thiết kế này có hệ thống tưới nước tự động, bên dưới đất dính dĩ nhiên cũng có hệ thống xả nước.

Tiếc là ống xả nước bên dưới cung điện Louvre đường kính không đủ để người ta chui vào, nếu không Thiên Nhất sẽ không để ý xâm nhập từ một cái bồn cầu.

Kế tiếp Thiên Nhất lại làm một chuyện có độ khó rất cao, dưới tình huống chống người giữa không trung, hắn lại tháo bỏ bộ “đồ cách ly” mỏng manh bên ngoài, sau đó dùng hai chân và một tay ổn định thân thể, từ trong đai lưng lấy ra công cụ bắt đầu làm việc.

Hắn tốn một phút trong bóng tối, sờ soạng lớp cách ly trên đỉnh đầu một lần. Trước đó hắn đã điều tra về kết cấu của lớp cách ly này, khá xui là công xưởng sản xuất thứ này hai năm trước đã đóng cửa, nếu không trước đó Thiên Nhất hoàn toàn có thể đi mua một miếng để kiểm tra. Nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng đến công việc tháo dỡ của hắn, rất nhanh hắn đã thành công cạy miếng ngăn này ra.

Chương 24 : Trộm báu vật (trung)

Tiếp theo Thiên Nhất lại lấy ra một thiết bị giống như thước cuộn, kéo ra một đoạn, sau khi duỗi thẳng thứ này lại cứng rắn giống như thước cuộn bằng thép, một bên còn có răng cưa. Thiết bị này là dùng thanh khóa cải tạo thành, có thể cong gấp vượn vào trong khe hở, lại có thể trở về trạng thái cũ, cũng có thể dùng để đẩy khóa cửa truyền thống.

Hắn điều chỉnh độ dài của thiết bị vừa đủ, đâm vào ven rìa tấm thép trên đỉnh đầu, bắt đầu cắt tảng cỏ và đất đai bên dưới một cách cẩn thận. Công việc này cần phải rất thận trọng, động tác quá lớn có thể sẽ bị nhân viên quan sát nhìn thấy qua camera theo dõi, cho nên Thiên Nhất tốn mười lăm phút mới xem như hoàn thành.

Lúc này chỉ cần đẩy lên phía trên, bên ngoài sẽ có một tảng cỏ hình dáng ngay ngắn bị nhấc lên.

Thiên Nhất bấm vào đồng hồ điện tử một cái, trong ánh sáng yếu ớt có thể nhìn thấy bề mặt hiện lên thời gian là 22:25. Chỉ cần qua năm phút nữa sẽ xuất hiện một thời cơ, đây là một thời cơ đã trải qua tính toán tỉ mỉ, chỉ xuất hiện hai lần trong một ngày. Lần còn lại là vào ban ngày, nói cách khác đây là cơ hội duy nhất sẽ nhanh chóng biến mất vào tối nay.

Trong vòng mười giây sau khi đồng hồ điểm đến 22 giờ 30 phút 02 giây, ba camera theo dõi xung quanh nơi này sẽ xuất hiện một đoạn điểm mù, lối đi từ bãi cỏ này tới tòa nhà làm việc bên kia sẽ không có người giám thị, cảnh vệ tuần tra cũng không ở khu vực này. Đây là dữ liệu chuẩn xác mà hắn thông qua quan sát tính toán ra được, cũng là cơ hội tốt nhất để hắn lén vào bên trong cung điện Louvre dưới điều kiện bị hạn chế.

Chuyện hắn phải làm, đó là trong vòng mười giây lặng lẽ nâng tám cách ly, đất đai, tảng cỏ trên đỉnh đầu, cô gắng nhẹ nhàng đặt sang một bên, nhanh chóng bò ra ngoài, kéo tủ lạnh nhỏ lên, sau đó đặt tảng cỏ về vị trí cũ, xách tủ lạnh chạy về phía tòa nhà cách tọa độ này ba mươi mét, đó là tòa nhà làm việc của Gallas Dardan.

Góc chết của camera theo dõi trước cửa lớn tòa nhà này nằm ở nơi giao nhau giữa sàn nhà và vách tường gần phòng bảo vệ. Lúc Thiên Nhất đi vào cửa lớn ở tầng trệt, nhất định phải lợi dụng quán tính sau khi chạy nhanh, cả người nằm trên mặt đất trượt đi, tránh khỏi tầm mắt của bảo vệ và ống kính camera. Hơn nữa trước khi camera theo dõi bên ngoài tòa nhà lại xoay tới, hẳn phải chạy đến phía dưới camera trong tòa nhà, đồng thời dán chặt vào vách tường phòng bảo vệ, duỗi thẳng người giống như ngã nhào xuống đường. Chỉ có ở vị trí này, giữ nguyên tư thế này, mới có thể giúp hắn tạm thời lỳ lợ dưới tình huống không bị phát hiện.

Đương nhiên kế hoạch rất ổn thỏa, trên lý thuyết cũng hoàn toàn có thể thực hiện được, nhưng khi thực thi còn phải xem năng lực của người chấp hành và một chút may mắn.

Nhân lúc chờ đợi, Thiên Nhất quấn dây thừng bên hông thêm mấy vòng, rút ngắn khoảng cách giữa tủ lạnh và mình. Hẳn cất công cụ, xác nhận túi trên đai lưng sẽ không làm trở ngại đến mình, cũng sẽ không có đồ vật từ bên trong rơi ra.

Nhiều lần kiểm tra thời gian trên đồng hồ điện tử, chính xác đến phạm vi 0,2 giây. Cơ hội chỉ có một lần, sai sót một chút thì chẳng những công lao đổ biển mà còn thua luôn ván này.

Năm phút trôi qua rất nhanh, đến năm giây cuối cùng, Thiên Nhất dùng lưng và hai chân giữ vững thân hình, hai tay giơ qua đỉnh đầu, chống vào tấm cách ly phía trên, trong lòng thầm đếm năm giây. Tại một giây sau cùng, cánh tay hắn dùng sức nâng tấm cách ly lên. Có một số đất vụn rơi xuống, nhưng cũng không ảnh hưởng đến tốc độ của hắn.

Tảng cỏ và đất chồng lên tấm cách ly giống như bánh sinh nhật đặt trên hộp giấy, Thiên Nhất đẩy tấm cách ly ngang qua, đặt sang một bên, hai tay vúi lấy mặt đất bên ngoài đường ống, lộn ngược về sau một cái lên đến mặt đất. Sau khi hoàn thành động tác, thân thể của hắn vẫn giữ nguyên tư thế nửa ngồi xổm, tủ lạnh đã được dây thừng kéo tới trước mặt.

Một tay hắn kéo tủ lạnh ra khỏi đường ống, tay kia lập tức đẩy tấm cách ly về vị trí ban đầu. Trong lòng Thiên Nhất vẫn luôn nhâm tính, lúc này đã tốn hơn năm giây, đối với hắn thì đây xem như đã rất thuận lợi, vẫn còn dư dả thời gian.

Mượn tư thế nửa ngồi xồm và trọng tâm nghiêng về phía trước, Thiên Nhất đạp hai bước, thuận thế xông ra. Hắn còn không quên giậm hai cái vào tảng cỏ đã trở về vị trí cũ, khiến nó thoát nhìn càng bằng phẳng hơn một chút.

Hạ thấp nửa người trên lao tới, đến trước cửa tòa nhà làm việc, thời gian còn dư chỉ khoảng một giây. Trong đại sảnh không có ánh sáng, nguồn sáng chủ yếu nằm ở phòng bảo vệ, cho nên Thiên Nhất không lo lảng bóng của mình sẽ bị chiếu lên trên tường.

Tại khoảnh khắc camera theo dõi phía sau sắp quét đến gót chân, Thiên Nhất nhảy về phía trước, tư thế giống như vận động viên bơi tự do nhảy xuống nước. Hai cánh tay đưa ra trước, trên tay còn xách chiếc tủ lạnh nhỏ, cả người cũng cố gắng duỗi thẳng ra, mặt hướng xuống dưới, trượt vào góc giữa vách tường và mặt đất trong đại sảnh tòa nhà làm việc.

Nếu như sàn nhà làm bằng gỗ hoặc xi măng, có lẽ khi ma sát sẽ phát ra tiếng. Nhưng sàn nhà ở đây đều là đá hoa, còn bộ đồ màu đen mà Thiên Nhất mặc bên ngoài âu phục, bao gồm cả mặt nạ đều là bông vải, lúc trượt đi gần như không có âm thanh. Cho dù có vài tiếng sàn sạt nho nhỏ, với vách tường và kính chống đạn của phòng bảo vệ, tay bảo vệ đang xem tiểu thuyết kia cũng không thể chú ý tới được.

Sau khi Thiên Nhất dùng tư thế ngã nhào xuống đường trượt vào, cả người duỗi thẳng nằm ra, hai tay cầm chiếc tủ lạnh nhỏ, nhẹ nhàng đặt xuống đất thẳng đứng với mình, lúc này mới có thể thở phào một hơi. May mà thân hình của hắn khá nhỏ gọn, nếu như hắn cao lớn vạm vỡ, rất có thể sẽ lọt vào ống kính của camera trên đỉnh đầu kia.

Lúc này hắn đang ở bên ngoài phòng bảo vệ, chỉ cách tay bảo vệ bên trong kia vón vện một bức tường. Có câu là “dưới đèn thì tối”, giống như người ngồi trên xe buýt, mà bánh xe ngay phía dưới người đang đè một người, nếu người không thò đầu ra thì không thể nhìn thấy người nọ được.

Hiện giờ tay bảo vệ kia đang ở trong tình huống này. Vách tường của phòng bảo vệ khá dày, hơn nữa còn trang bị kính chống đạn, bình thường vào buổi tối cửa sổ sẽ không mở ra, cửa chính cũng đóng lại, đây là quy định. Cho nên Thiên Nhất hoàn toàn có thể dán vào một bên vách tường này bò vào bên trong tòa nhà, chỉ cần vòng qua góc rồi khỏi tầm mắt của bảo vệ là có thể đứng lên đi lại.

Lúc Thiên Nhất giả mạo nhân viên chuyển phát nhanh tới đưa tượng gỗ, đã nhìn thấy camera theo dõi trên đỉnh đầu này, cùng với ba cái khác phía trong phân biệt nằm ở vị trí nào. Hắn ghi nhớ mặt ngoài, sau đó tiến hành điều tra về loại sản phẩm này. Căn cứ tính năng của sản phẩm này và tình huống điều tra được lúc trước, có thể kết luận camera trong tòa nhà này có góc độ cố định, sẽ không luôn luôn ở trạng thái tuần tra giống như những cái bên ngoài, phải có người điều khiển thì bọn chúng mới đổi góc độ.

Diện tích bao phủ của camera này rất lớn. Trong máy tính Thiên Nhất đã xây một mô hình lập thể hư cấu của đại sảnh tòa nhà này, chính xác đến từng ly, phối hợp với độ cao của camera lắp đặt, góc độ ống kính và tầm nhìn, tiến hành tính toán, kết luận là hắn nhất định phải dán sát vào tường bò đi mới được. Chiều dài và chiều rộng của chiếc tủ lạnh là để dùng làm thước đo ở chỗ này, đặt nó ở ngang trước mặt tiến tới, nếu thân thể nhô ra quá 40 cm, rất có thể sẽ lọt vào ven rìa ống kính camera.

Thiên Nhất giống như côn trùng nhúc nhích tiến về phía trước, tốn năm phút mới đến được một hành lang bên cạnh. Tới đây thì hắn đã thoải mái hơn nhiều, có thể dựa lưng vào tường ngồi xuống thở một hơi.

Thật ra biện pháp an ninh của tòa nhà này rất lỏng lẻo, từ việc ban đêm chỉ có một bảo vệ không đi tuần tra là có thể nhìn ra được, camera trong nhà cũng không nhiều như trong điện chính của cung điện Louvre. Trong điện chính, ngoại trừ nhà vệ sinh thì cơ bản mỗi tắc đất đều nằm trong phạm vi giám thị. Nhưng nơi này thì không nghiêm ngặt như vậy, dù sao trong tòa nhà này cũng không có tác phẩm nghệ thuật gì đáng để trộm, những thứ dùng để nghiên cứu thì đến tối cũng sẽ trả về điện chính, lối đi duy nhất từ nơi này đến điện chính cũng cần quét hình con người mới có thể thông qua.

Thiên Nhất không phải là Gunsmith, hắn là người có cảm giác phương hướng rất tốt, hơn nữa còn rất nhạy cảm với kết cấu của công trình. Hắn tháo mũ trùm đầu xuống, đeo kính nhìn ban đêm lên, nhanh chóng tiến tới trong hành lang đen kịt. Mỗi khi đến một ngã rẽ xa lạ, hắn đều sẽ dùng một ống điện rất nhỏ thò ra từ chân tường, xem thử có camera theo dõi hay không. Loại sản phẩm tương tự như “kính tiềm vọng” điện tử này, khoảng tám mươi năm trước chỉ được dùng trong quân đội. Khi giải cứu con tin hoặc bắt giữ tội phạm có vũ khí, trước khi xông vào phòng đám đội viên đặc cảnh sẽ đưa thứ này vào khe cửa dưới đất, nhằm điều tra tình huống đại khái trong phòng. Có điều đến cuối thế kỷ 21, thứ này có thể kiểm được ở

rất nhiều chợ đen thậm chí là hàng vỉa hè, rất được quần thể nhìn trộm coi trọng.

Đương nhiên đây là nói ngoài lề, tóm lại Thiên Nhất đã khéo léo tránh khỏi camera theo dõi trên đường tiến tới, cuối cùng hắn chỉ còn phải ứng phó với camera nằm ở đối diện cửa đường đi.

Nơi này có camera cũng nằm trong dự liệu của hắn, cho nên Thiên Nhất đã sớm nghĩ ra phương pháp ứng phó. Hắn dùng hai thanh sắt gắn vào một chiếc kềm cắt, dựa lưng vào tường, dưới tình huống không lọt vào ống kính, cắt đứt dây điện của chiếc camera kia.

Người trong phòng bảo vệ rất nhanh phát hiện, trong rất nhiều màn hình camera theo dõi, có một cái biến thành lốm đốm giống như hoa tuyết. Hắn ghé đầu đến gần nhìn một chút, nhíu mày, bỏ cả phê và máy đọc sách điện tử trên tay xuống, vớ lấy một xâu chìa khóa trên tường, đi ra khỏi phòng bảo vệ.

- Đội trưởng à, là tôi, bên này có một màn hình đột nhiên không nhìn thấy hình ảnh gì nữa. Cái gì? À... không biết, tôi đang đi tới đó, có thể là do máy móc trục trặc, tôi kiểm tra một chút rồi sẽ báo cáo với ngài.
Tên bảo vệ kia cầm điện thoại vô tuyến nói mấy câu với đội trưởng cảnh vệ trực ban hôm nay, tay còn lại cầm đèn pin đi đến chỗ Thiên Nhất.

Khi hắn tới chỗ này dĩ nhiên đã không nhìn thấy bóng người, nhưng trên đất rõ ràng có thứ gì đó. Tay bảo vệ không kìm được cảnh giác, trước tiên dùng đèn pin chiếu sáng chung quanh, lại quay đầu nhìn về hành lang phía sau, giống như mình đang ở trong phim kinh dị, tùy thời sẽ bị bóng đen nhào ra giết chết. Hắn nuốt nước miếng một cái, chậm rãi chiếu đèn pin tới chỗ thứ kia.

Xem đến đây nhất định các vị sẽ nghĩ, nếu như trên đất là đồng phân, đó là do thần làm ra. Đáng tiếc lại không phải.

- Thứ gì vậy...

Tay bảo vệ lăm bắm một câu, đến gần mấy bước ngồi xổm xuống, hắn nhìn thấy trên đất có một con dơi.

Con dơi kia đã chết, bề ngoài cũng không nhìn thấy vết thương gì. Tên bảo vệ dùng ngón tay thử đụng một cái, cảm giác thi thể của con dơi này còn

lạnh lạnh. Hấn nghi hoặc dùng đèn pin chiếu vào camera theo dõi nằm ngay phía trên thi thể này, trông thấy dây điện đã bị đứt.

“Ta chỉ nghe nói chuột cắn dây điện... dơi cũng làm vậy sao?” - Hấn gãi gãi đầu, lại cầm điện thoại vô tuyến gọi một cuộc:

- Đội trưởng, đúng, là tôi. Tôi đã xem rồi, hình như là có con dơi cắn đứt dây điện. À, đúng thế, đây không phải nói đùa, thi thể của nó còn nằm bên cạnh tôi. Cái gì? Không thể chờ ngày mai nhân viên vệ sinh tới dọn dẹp sao? À, được rồi, tôi sẽ bỏ nó vào thùng rác, nhưng sẽ không lãnh nhiệm vụ lau sàn gì đó đâu.

Tay bảo vệ vừa lầu bầu oán trách vừa lấy khăn giấy ra, nhặt con dơi kia lên mang đi.

Mà vào lúc này, trong hành lang giữa điện chính và tòa nhà, Thiên Nhất đã ném tú lạnh xuống dưới chân, trên tay cầm một ống nghiệm lớn chứa đầy dịch thể, trong dịch thể ngậm tròn mắt của một người.

Thiên Nhất bước tới trước cánh cửa điện tử đối diện, trong lòng hấn hiểu rõ, sau khi mở cửa mình sẽ lộ ra trước camera, cho nên hấn lại mang mặt nạ màu đen vào bên ngoài kính nhìn ban đêm.

Điều chỉnh hô hấp một chút, còn vận động mấy cái xem như chuẩn bị, hấn biết tiếp theo mới là thử thách thật sự.

Chương 25 : Trộm báu vật (hạ)

Đưa tròng mắt của Gallas ra trước máy quét hình, cửa điện tử thông đến khu vực chính liền mở ra.

Thiên Nhất bước ra khỏi cửa, hắn mặc một bộ đồ bó màu đen giống như kẻ trộm, hoàn toàn lộ ra dưới ống kính camera theo dõi. Hắn còn ngẩng đầu lên, dùng khuôn mặt bị mặt nạ màu đen che kín đối diện với ống kính, đưa tay ra dấu thắng lợi.

Cảnh vệ trong phòng theo dõi chính nhìn đến trợn mắt. Đây là cái gì? Diễn kịch? Ảo giác? Rất hiển nhiên gã đàn ông trong ống kính biết mình đã lọt vào camera theo dõi, nhưng tại sao hắn lại có hành động giống như chụp ảnh lưu niệm vậy, điên rồi à?

- Đội trưởng! Có biến! Có một kẻ xâm nhập đi vào trong hành lang của tòa nhà số hai bên kia! Đúng, tôi đương nhiên xác định, hắn mặc đồ bó màu đen, mang mũ trùm đầu và kính nhìn ban đêm, hắn còn... Nhân viên quan sát nói vào điện thoại vô tuyến, đồng thời dùng biểu tình kinh ngạc nhìn biến cố trên màn hình theo dõi trước mắt.

Chỉ thấy Thiên Nhất từ trong đai lưng lấy ra một viên đạn khói, còn đặc biệt vung vẩy mấy cái trước camera theo dõi, giống như chỉ sợ đối phương không biết mình muốn làm gì. Sau đó hắn lại từ trong túi lấy ra một cái khẩu trang, phe phẩy một chút giống như vừa rồi, vén nửa dưới mặt nạ lên đeo khẩu trang vào. Tiếp theo hắn ngồi xổm người, đặt đạn khói xuống đất, kéo chốt an toàn, không tới năm giây trên màn hình theo dõi chỉ có thể nhìn thấy một màn khói.

- Hắn lấy ra thứ gì... là... hình như là đạn khói? Tôi không thấy rõ nữa, mất tung tích của hắn rồi!

Nhân viên theo dõi vừa báo cáo tình hình, vừa suy nghĩ xem đối phương làm thế nào xâm nhập vào khu vực chính. Nhưng Thiên Nhất hành động kỳ quái giống như biểu diễn ảo thuật cận cảnh, khiến cho đầu óc của tên cảnh vệ này bị chập mạch tạm thời.

Hành động ngoài dự đoán là một hành vi hữu hiệu để cắt ngang suy nghĩ của người khác. Ví dụ như người nhìn thấy một đứa bé trai đang khóc trên đường, người sẽ theo bản năng suy nghĩ, tại sao nó lại khóc, cha mẹ nó ở đâu, có phải nó lạc đường hay không... Nhưng nếu như lúc người đang suy nghĩ, nước mắt chảy ra từ khóe mắt của đứa bé trai này lại biến thành màu đỏ tươi, sau đó khuôn mặt trở nên nhợt nhạt dần dần, vừa khóc vừa cười trợn mắt nhìn người một cái, như vậy đại não của người sẽ tạm thời đình công.

Đội trưởng cảnh vệ trực ban rất nhanh ra lệnh:

- Đóng tất cả lối ra, tiểu đội một đến cửa chính tập hợp, chờ lệnh của ta, tiểu đội hai từ tòa nhà số hai tiến vào, bảo vệ lối đi ở đó, tiểu đội ba làm dự bị ở trong sân đợi lệnh, tiểu đội bốn lập tức chạy tuần tra theo tuyến đường ban đầu, nhân viên quan sát không được rời khỏi vị trí, tiếp tục theo dõi.

Đội trưởng cảnh vệ ra lệnh trên tất cả các kênh, người đã đi đến cửa phòng theo dõi chính, đẩy cửa bước vào. Hắn chỉ liếc nhìn màn hình theo dõi một cái, liền chỉ vào màn hình đầy khói kia nói:

- Ta muốn xem những hình ảnh vừa rồi, quay lại.

Cảnh vệ phụ trách theo dõi lập tức làm theo, chiếu lại một lần những biểu hiện của Thiên Nhất một phút trước. Sau khi đội trưởng cảnh vệ xem xong, ngẫm nghĩ mấy giây rồi nói:

- Thông báo cho cảnh sát, chỗ chúng ta có kẻ trộm đột nhập, không loại trừ hắn còn có đồng bọn, bảo cảnh đội nhanh chóng phái thêm ít người qua đây.

Nói xong hắn cũng không chờ đối phương phản ứng, liền trực tiếp cầm lấy điện thoại vô tuyến:

- Tiểu đội một, ta sẽ lập tức đến hội họp với các người. Hành động của tên này rất kỳ lạ, chưa chắc là vì tiền bạc, cũng có thể là một gã điên lên vào để phá hoại tác phẩm nghệ thuật... chờ đã.

Những màn hình theo dõi khác trước mắt hắn cũng lần lượt tràn ngập khói mù, nhưng trong ống kính không hề xuất hiện bóng dáng của Thiên Nhất.

Đây là thành quả điều tra trước đó, Thiên Nhất đã nắm rõ như lòng bàn tay vị trí và quy luật chuyển động của mỗi camera ở nơi này. Hắn chỉ cần dựa theo tuyến đường nhất định, đặt mấy viên đạn khói ở vài tọa độ đặc biệt, có thể giúp cho mình thoải mái hành động dưới sự yểm hộ của khói mù.

- Tất cả mọi người của tiểu đội một, đeo mặt nạ hô hấp và kính nhìn ban đêm vào.

Đội trưởng cảnh vệ nói xong liền chạy ra khỏi phòng theo dõi. Trong căn phòng nhỏ ngay bên cạnh phòng theo dõi có chứa vũ khí, thiết bị chiếu sáng, mặt nạ hô hấp, thậm chí khiên chống bạo động vv. Có điều về phương diện vũ khí, ngoại trừ dùi cui điện thì chỉ có súng điện để chiến đấu ở tầm trung, không có súng ống thông thường. Dù sao nơi này là viện bảo tàng, người cũng không thể mong đợi cảnh vệ có trang bị súng phun lửa hay gì đó.

Chỉ qua hai phút, tiểu đội một và đội trưởng cảnh vệ đã đi tới cửa lớn, tất cả đều mang mặt nạ chuẩn bị tiến vào.

- Tiểu đội bốn và tiểu đội ba chú ý, cách làm của đối phương rất có thể là tìm một người lẻn vào trước, cố ý rút dây động rừng. Nếu như hắn có đồng bọn, sẽ nhân lúc hỗn loạn này từ bên ngoài âm thầm đi vào, cho nên không thể buông lỏng cảnh giác trong sân.

Đội trưởng cảnh vệ lại gọi phòng theo dõi chính:

- Tất chuông báo động đáng ghét bên trong đi, giúp chúng ta mở cửa ra.

Khóa điện tử cửa lớn mở ra, tấm thép sau cánh cửa dùng cho tình huống khẩn cấp cũng được nâng lên. Đội trưởng cảnh vệ dẫn theo mười mấy người nối đuôi nhau đi vào, hiện ra trước mắt bọn họ là khu vực chính của cung điện Louvre khói mù lượn lờ, hơn nữa hoàn toàn tối đen. Thiết bị phòng cháy chữa cháy trong phòng bị khói kích động, bắt đầu phun ra một trận mưa nhân tạo. Đương nhiên những tác phẩm nghệ thuật kia đều được cách ly bởi kính cường hóa, bất kể là tranh vẽ, châu báu hay pho tượng đều sẽ không bị nước thấm ướt, tác phẩm nghệ thuật vẫn được bảo tồn trong tình trạng chân không.

Đạn khói mà Thiên Nhất sử dụng không hề bị ảnh hưởng bởi hạt nước rơi xuống, ngược lại vì độ ẩm gia tăng khiến cho khói mù còn dày đặc hơn, tràn ngập chung quanh, chỉ với một ít viên đạn khói đã ảnh hưởng đến diện tích rộng lớn trong tòa nhà.

- Phòng theo dõi, mở đèn, chỉnh độ sáng đến cao nhất.

Đội trưởng cảnh vệ ra lệnh.

- Đã sớm mở rồi, đội trưởng, chắc là hắn đã phá hoại thiết bị chiếu sáng.

Đầu bên kia điện thoại vô tuyến trả lời.

- Được rồi, đóng cửa lớn lại.

Đội trưởng cảnh vệ trả lời, sau đó bỏ điện thoại vô tuyến xuống, nói với mọi người bên cạnh:

- Đeo kính nhìn ban đêm lên, chia nhau ra tìm. Kẻ lên vào toàn thân mặc đồ bó màu đen, đội mũ trùm đầu màu đen, đừng nhầm lẫn với người mình (cảnh vệ thông nhất mặc áo tây quần tây màu đen, trên ngực trái đeo thẻ chứng nhận), nhìn thấy thì đánh ngã trước rồi tính sau.

Hắn còn chưa dứt lời, ngoài tiếng phun nước xè xè và tiếng hít thở nặng nề của mọi người, sâu trong bóng tối còn vang lên một tiếng loảng xoảng giòn giã, giống như có thứ gì bể nát.

- Đi theo ta!

Đội trưởng cảnh vệ chạy nhanh ra:

- Là ở hướng khu điêu khắc. (khu báu vật của cung điện Louvre vốn là một bộ phận của khu điêu khắc, sau đó bởi vì đồ vật quý báu gia tăng, năm 1893 đã trở thành khu triển lãm độc lập)

Trong khi chạy nhanh đội trưởng lại nghi hoặc, kính cường hóa bảo vệ những đồ vật này còn kiên cố hơn kính chống đạn bình thường, đạn súng lục bắn liên tục ở khoảng cách gần cũng không phá vỡ được, chẳng lẽ trên người tên trộm này có giấu vũ khí hỏa lực nặng loại nhỏ? Hoặc hắn vốn là một người cải tạo?

Biến cố liên tiếp khiến hắn cũng không có thời gian suy nghĩ, sau khi xông vào khu điêu khắc liền ra lệnh cho đám thủ hạ:

- Người, người, còn có hai người các người, hai người một tổ bảo vệ lối ra của khu vực này. Những người khác chia nhau ra tìm, nhớ tìm kỹ trên đầu, dưới chân, phía sau rèm. Hiện giờ tầm nhìn rất kém, cần phải lục soát cẩn thận. Ngoài ra phải chú ý an toàn, trộm có vũ khí sẽ không khách khí với chúng ta đâu.

“Pằng pằng pằng...”, vào thời khắc khiến người ta không thở nổi này, bất ngờ lại có tiếng súng vang lên, âm thanh cũng không xa, ở ngay trong khu vực này. Mọi người đều theo bản năng cúi người xuống, có mấy tên cảnh vệ còn dứt khoát ôm đầu nằm xuống đất. Đội trưởng cảnh vệ và mấy tên cảnh vệ bên cạnh cũng rối loạn, tầm nhìn của bọn họ bị ngăn trở, lại đều là người cao lớn vạm vỡ, đồng thời nhào xuống đất khó tránh khỏi va chạm

với nhau.

Tiếng súng liên tục vang lên, còn kèm theo tiếng vỏ đạn rơi xuống đất nhỏ nhỏ. Đám đội viên cảnh vệ nếu không dán chặt xuống sàn thì cũng hoảng loạn chạy đi tìm chỗ nấp. Nổ súng trong một tòa nhà có trần rất cao, không gian rộng rãi như vậy, không ai nắm được chuẩn xác tiếng súng bắt nguồn từ đâu. Khi tiếng súng lắng lại, cũng không ai dám hành động thiếu suy nghĩ.

Đội trưởng cảnh vệ ngồi xổm bên cạnh một pho tượng, dùng lồng kính cường hóa để che chắn, cao giọng nói:

- Người đã bị bao vây! Không chạy thoát được đâu! Mau bỏ đồ vật trong tay người xuống, bước ra đầu hàng!

Đáp lại hần chỉ có sự im lặng, khói trong khu điều khắc và khu báu vật này còn dày hơn bên ngoài, khó thấy rõ cảnh vật ngoài ba mét. Nhất thời bên tai đội trưởng cảnh vệ chỉ còn lại tiếng phun nước của thiết bị phòng cháy chữa cháy và tiếng hít thở của mình.

Một giây, hai giây, một phút, hai phút, vào phút thứ ba ngọt ngào lại có âm thanh kỳ quái vang lên, giống như tiếng báo thức của đồng hồ điện tử. “Tích tích tích...”, tần suất đặc thù này hơi chói tai, nhưng cũng không kéo dài quá lâu, chỉ vang lên năm giây.

Khi tiếng “tích tích” chợt im bật, theo sau là một tiếng “ầm” lớn, giống như có một quả bom phát nổ trong khu trưng bày báu vật.

Đội trưởng cảnh vệ thật sự không kiên nhẫn được nữa, khẽ quát một tiếng:
- Chết tiệt!

Hần giống như bất chấp tất cả, cúi người cầm súng điện xông ra ngoài, lần mò vào trong khu trưng bày báu vật. Trong tòa nhà này vốn tràn ngập khói mù, tình huống sau khi nổ cũng tương tự, đeo kính nhìn ban đêm cũng không trợ giúp được bao nhiêu. Trừ khi nắm rõ kết cấu bên trong tòa nhà như lòng bàn tay, có thể nhắm mắt đếm số bước để di chuyển, nếu không chạy nhanh một chút có thể sẽ đụng phải một cây cột.

- Người ở đâu! Đồ khốn! Ra đây!

Hần cầm súng, từng bước đi về phía trước, đến gần trung tâm vụ nổ. Mười mấy giây sau, đội trưởng cảnh vệ đã nhìn thấy nơi phát ra vụ nổ. Nơi đó

vốn đặt một món đồ triển lãm, nhưng lúc này lồng kính đã bị nổ vụn, cái bệ bên trong cũng cháy sém, ngay cả hàng chữ giới thiệu cũng nhòe nhoẹt, xem ra nhất thời không thể phân biệt được trong này vốn đặt thứ gì. Có điều nhiều khả năng là một viên kim cương, bởi vì nếu là hàng mỹ nghệ, bị nổ như vậy chắc chắn đã tan tành giống như lồng kính rồi.

- Ngươi cho rằng có thể chạy thoát được sao? Đồ khốn, vậy thì thử xem! Đội trưởng cảnh vệ chửi mắng, trong lòng loáng thoáng dâng lên một cảm giác bất an, cho nên mới nói với kẻ trộm là “trốn không thoát”. Nhưng hắn cũng không biết sự bất an này đến từ đâu, có lẽ là trực giác sau khi giữ chức nhiều năm, hoặc có lẽ mình đã chú ý tới thứ gì, nhưng dưới biển cô liên tục lại không thể bình tĩnh suy nghĩ được.

Đội trưởng đứng tại chỗ xoay mấy vòng, có mấy tên cảnh vệ cũng theo hắn đi vào, nhưng bọn họ đều giống như mèo mù bắt chuột.

Đội trưởng cảnh vệ quay đầu lại nói:

- Dù sao sớm muộn gì khói mù sẽ tan, chờ cảnh sát tới hắn có chấp cánh cũng khó bay được, chúng ta có thể kiên nhẫn lục soát.

Hắn đang định hỏi người ở phòng theo dõi chính xem tình hình hiện tại như thế nào, nhưng vừa đưa tay sờ lại không tìm được biến sắc.

“Điện thoại vô tuyến không thấy nữa...” - Đội trưởng cảnh vệ hoảng hốt đưa mắt nhìn xuống đất, lập tức lại ngẩng đầu, ánh mắt quét qua bóng dáng của mỗi cảnh vệ sau người, hắn rớt cuốc đã hiểu vấn đề nằm ở đâu.

Chương 26 : Chạy trốn đến hện

Lùi thời gian lại mấy phút, trở về lúc đội trưởng cảnh vệ dẫn theo tiểu đội một xông vào cửa lớn khu vực chính.

Khi đó Thiên Nhất đã bố trí đạn khói ổn thỏa, lại ngồi ở góc phòng cách cửa lớn không xa.

Sau khi đám người tràn vào, Thiên Nhất cũng không cho bọn họ quá nhiều thời gian suy nghĩ và tìm kiếm, liền nhấn điều khiển từ xa trong tay. Cùng lúc đó, máy thu âm nhỏ mà hắn đặt ở một góc tường khu điêu khắc, phát ra một tiếng thủy tinh bị phá nát với âm lượng cao nhất.

Thực ra nếu cẩn thận suy nghĩ một chút, tiếng vang này vốn rất khả nghi. Kính cường hóa sau khi bể nát không phát ra tiếng giòn giã như thế, hơn nữa cũng không truyền được xa như vậy. Nhưng dưới tình huống đó, là một nhân viên bảo vệ thì hành động nhất định phải nhanh hơn suy nghĩ.

Quả nhiên đám cảnh vệ đã xông về hướng âm thanh vang lên. Mà lúc này Thiên Nhất nhờ khói mù yểm hộ, đã sớm cởi bộ đồ bó màu đen bên ngoài xuống. Bên trong hắn mặc quần áo tây màu đen, mặc dù kiểu dáng khác với đồng phục của cảnh vệ, nhưng cũng đều là âu phục, trong tình hình đó không ai có thời gian rảnh để phân biệt. Ở một nơi tối đen hơn nữa tràn ngập khói mù, mỗi người đều thông qua kính nhìn ban đêm quan sát đối phương, trên mặt ngoại trừ kính thì còn mang mặt nạ hô hấp, căn bản không thể phân biệt được khuôn mặt. Thiên Nhất từ phía sau lặng lẽ bám theo, không hề tốn sức đã lẫn vào trong đám cảnh vệ.

Tại thời điểm thích hợp, máy thu âm một lần nữa vang lên, lần này là phát ra tiếng súng bắn. Giống như tiếng thủy tinh lúc trước, tất cả hiệu ứng âm thanh đều là do Thiên Nhất tùy ý thu âm từ vài bộ phim trên mạng, thậm chí những tiếng súng kia không phải từ cùng một khẩu súng bắn ra. Bởi vì âm lượng rất lớn, nếu cẩn thận lắng nghe còn có thể nghe được tiếng sột soạt khi máy thu âm cỡ nhỏ chuyển băng. Nhưng dưới cục diện khẩn trương như vậy, không ai chú ý đến chi tiết này, trong tiếng súng liên miên

không dứt bảo toàn tính mạng mới là bản năng. Thế là một chiếc máy được nguy trang đơn giản, thuộc loại đồ cổ của thế kỷ 20 chỉ tốn mấy chục đồng vơ vét ở thị trường đồ cũ, lại khiến cho đám cảnh vệ có mặt hoàn toàn bị lừa.

Nhân lúc hỗn loạn này, Thiên Nhất đã có một lần tiếp xúc thân thể với đội trưởng cảnh vệ. Ta từng nhiều lần đề cập, Thiên Nhất là một người đa tài đa nghệ, dĩ nhiên cũng rất tinh thông kỹ xảo móc túi. Cho dù là tên móc túi đầu đường ưu tú nhất thế kỷ 19 cũng không mạnh hơn Thiên Nhất quá nhiều, muốn lấy điện thoại vô tuyến của đội trưởng cảnh vệ giắt ở sau hông quả thật dễ như trở bàn tay.

Kế tiếp trong khi những người khác ôm đầu ần nấp vì “tiếng súng” liên tục vang lên, Thiên Nhất lại nhờ những tiếng vang kia yểm trợ, nhẹ nhàng băng qua khói mù, một mình đi vào trong khu điêu khắc, gắn một thiết bị nổ cỡ nhỏ lên lồng kính bảo vệ Pandora đỏ.

Thời gian thu âm không lâu, nếu phát quá lâu có thể sẽ bị hoài nghi. Cho dù đeo mặt nạ hô hấp không ngửi được mùi thuốc súng, nhưng bắn nhiều tiếng súng giả như vậy, trên tường lại không hiện lên vết đạn thì quá khác thường rồi.

Tiếng súng rất nhanh dừng lại, Thiên Nhất ở trong khu trưng bày báu vật cách đó mười mấy mét, cố gắng không phát ra tiếng động, nhẹ nhàng tốn gần hai phút lắp đặt xong thiết bị nổ, sau đó lui ra khoảng cách an toàn, lập tức kích nổ. Khi dư âm của tiếng nổ chưa dứt, hắn ở trong bóng tối lần mò tìm được viên kim cương rơi xuống sau khi bị nổ bay lên.

Đội trưởng cảnh vệ không kiên nhẫn quá lâu, dẫn đầu xông vào. Nhưng Thiên Nhất giống như dạo chơi đi sát qua đối phương, có khói mù và bóng tối yểm hộ nên hắn không sợ chút nào.

Giống như Cố Vấn, trí nhớ của Thiên Nhất cũng rất kinh khủng, hơn nữa lúc hắn thi hành một chuyện đã trải qua tính toán, quả thật chuẩn xác không sai lầm giống như người máy vậy. Lúc trước hắn đã tốn rất nhiều thời gian để điều tra, lại thông qua mô hình hư cấu trong máy tính diễn luyện kế hoạch, đối với hắn thì cho dù nhắm mắt đếm số bước chân, vẫn có thể tự do hành động trong cung điện Louvre.

Bây giờ hãy quay về hiện tại.

Đội trưởng cảnh vệ cuối cùng đã có phát hiện, mặc dù hắn không biết chuyện máy thu âm, nhưng đã hiểu được đại khái phương pháp của đối phương, đó là lẩn vào trong đám cảnh vệ, trộm đi điện thoại vô tuyến của mình.

Nói đến cùng tất cả đều là vì phục vụ cho việc chạy trốn, từ lúc nhìn vào camera theo dõi khoe khoang đạn khói giống như một tên trộm đang khiêu khích, cái mưu kế này đã bắt đầu.

Nếu như đám cảnh vệ bao vây khu vực chính lại, phong tỏa tất cả lối ra, chờ cảnh sát đến hoặc là hiệu quả của đạn khói biến mất, như vậy Thiên Nhất thật sự chấp cánh cũng khó thoát được. Nhưng lúc này hắn xem như đã thực hiện được gian kế, khi những người khác vừa mới ổn định lại, Thiên Nhất đã đi đến cửa lớn khu vực chính, cách lớp khẩu trang hô hấp, mô phỏng giọng điệu và khẩu âm của đội trưởng cảnh vệ nói:
- Phòng theo dõi, mở cửa lớn khu vực chính ra, nhanh lên một chút!

Âm thanh cách lớp khẩu trang rất thấp trầm, cơ bản giọng nói của mọi người đều na ná như nhau, mô phỏng như vậy cũng xem như đủ cả bề ngoài và thần thái.

Nghe được giọng điệu ra lệnh quen thuộc này, phòng theo dõi không cần nghĩ ngợi liền mở cửa lớn ra. Thiên Nhất không nhanh không chậm đi ra ngoài, vừa đi vừa cười hét vào điện thoại vô tuyến:

- Tiểu đội ba, tiểu đội bốn, chỗ tường vây ở góc tây bắc trong sân có biển, mau đến xem một chút! Phòng theo dõi, dùng camera trợ giúp bọn họ hành động.

Lúc này camera theo dõi ở cửa đã chụp được Thiên Nhất đi ra khỏi cửa lớn khu vực chính, nhưng nhân viên trong phòng theo dõi đang bận điều khiển mấy camera ở phía tây bắc, cộng thêm Thiên Nhất đeo kính nhìn ban đêm và khẩu trang hô hấp, người mặc âu phục, vào buổi tối liếc nhìn màn hình một cái cũng không thể phân biệt được đó là người nào.

- Phòng theo dõi! Các tiểu đội! Là ta! Kẻ trộm đã lấy điện thoại vô tuyến của ta! Lặp lại! Kẻ trộm đã lấy điện thoại vô tuyến của ta! Đừng nghe theo lệnh của hắn!

Vào lúc này, đội trưởng cảnh vệ đã giật lấy điện thoại vô tuyến của một tên cảnh vệ gần mình nhất, hét lớn vào kênh chung.

Điện thoại vô tuyến của cảnh vệ bình thường có thể nhận tín hiệu, bảo đội trưởng trực tiếp liên lạc với mình, hoặc là nói chuyện trên kênh chung, hơn nữa còn quy định chỉ trong tình huống khẩn cấp mới có thể chiếm dụng kênh chung. Còn điện thoại vô tuyến của đội trưởng cảnh vệ có thể dùng kênh riêng liên lạc với phòng theo dõi và mỗi tiểu đội, dưới đa số tình huống có thể tùy ý nói chuyện trong kênh chung, hơn nữa có quyền nhận tin và giám sát tất cả các kênh.

Vừa rồi lúc Thiên Nhất cầm điện thoại vô tuyến ra lệnh, hắn đã dùng kênh riêng để liên lạc, cho nên đám cảnh vệ tiểu đội một trong khu vực chính đều không nghe được. Vì vậy đội trưởng cảnh vệ căn bản không biết lúc này đối phương đã chạy tới nơi nào, chỉ có thể hi vọng cảnh vệ bên ngoài còn chưa thả cho hắn chạy.

Chỉ tiếc Thiên Nhất bên kia đã đi đến chỗ tường che, trước mắt là cổng chính thông ra bên ngoài. Hắn đương nhiên cũng nghe được lời nói của đối phương vừa rồi, biết rằng hàng rào sắt điện tử trước mắt sẽ không mở ra cho mình nữa.

Chỉ thấy hắn tiện tay ném điện thoại vô tuyến đi, bước chân không ngừng gia tăng tốc độ, một tay chống xuống, nhẹ nhàng lộn một cái nhảy qua “cổng chính” trước mắt. Loại cửa sắt điện tử theo kiểu gấp xếp này còn thấp hơn tường che hai bên, thiết kế thuần túy là để ngăn xe hơi chạy vào, căn bản không ngăn được người. Ban ngày hàng rào này mở ra, đám cảnh vệ ở bên cạnh thông qua máy móc tiến hành kiểm tra an ninh, buổi tối thì có hai camera cố định và một camera tuần tra không ngừng theo dõi, còn có người của tiểu đội một phụ trách thay phiên canh gác. Nhưng lúc này chung quanh không một bóng người, cho nên có camera theo dõi cũng vô dụng.

Chẳng ai ngờ được nơi này lại trở thành phòng tuyến cuối cùng ngăn cản kẻ trộm chạy trốn, cũng chưa từng có kẻ trộm nào nghĩ đến chuyện đi ra từ cửa lớn của khu vực chính, lại từ cổng chính này rời khỏi.

Nhưng hôm nay Thiên Nhất đã từ nơi này ra ngoài, cũng không quay đầu đi về phía trước. Trước khi rời khỏi camera theo dõi, hắn còn cố ý đưa lưng về phía ba ống kính sau người ra dấu thắng lợi.

Đội mười mấy giây sau Thiên Nhất trốn vào trong hẻm nhỏ, mới có xe

cảnh sát lữing thường chạy tới. Đám người này đến trễ, khiến cho một cây đinh bốn góc và hai quả lựu đạn mù mà Thiên Nhất chuẩn bị trước đó cũng không có đất dụng võ.

Thiên Nhất đương nhiên đã tính toán tuyến đường và tốc độ của cục cảnh sát chạy tới đây, bao gồm tình hình giao thông trên đoạn đường này từ 11 giờ tới 12 giờ, mà biểu hiện kém hơn dự đoán của cảnh sát Paris cũng giúp hắn bớt được không ít chuyện.

Rất nhiều năm sau, vụ án này đã biến thành một cố sự lưu truyền trong giới đạo tặc, không ai nói rõ được thật giả. Dù sao nó cũng đã sản sinh một loại quan điểm, muốn đánh cắp một món hàng triển lãm trong cung điện Louvre cần những thứ gì? Danh sách có thể là... một con dơi chết, một chiếc tủ lạnh nhỏ, một tròng mắt của nhân viên tử vong trong vòng hai mươi ngày (dữ liệu quét hình con người của Gallas không lập tức mất hiệu lực, là vì hiệu suất làm việc lè mề của bên hành chính), mười một viên đạn khói, một cái khẩu trang hô hấp, một bộ kính nhìn ban đêm, một máy thu âm có thể điều khiển từ xa ở tầm trung, một thiết bị nổ cỡ nhỏ có thể phá hủy kính cường hóa, cùng với một người thi hành thân thủ mạnh mẽ.

Đương nhiên cố sự này còn chưa nói rõ tất cả đạo cụ mà Thiên Nhất dùng đến, cũng xem nhẹ giai đoạn xâm nhập, còn suy nghĩ toàn bộ kế hoạch quá đơn giản. Chỉ riêng tin tức mà người thi hành cần ghi nhớ đã nhiều không kể xiết. Trước đó Thiên Nhất đã điều tra rất kỹ càng tỉ mỉ, đêm đó hắn có thể tùy thời gọi tên của mỗi cảnh vệ, lại nói ra một cái tên liên quan với bọn họ để uy hiếp, để phòng vạn nhất. Chỉ riêng điểm này người khác đã khó tưởng tượng được, không cần nhắc tới dựa vào trí nhớ hành động mau lẹ trong khói mù.

.....

Chuyện không liên quan tạm thời đặt sang một bên. Khi sắp đến nửa đêm, Thiên Nhất đã tới địa điểm ước định với Cổ Lăng.

Nơi này là cuối đại lộ Avenue des Champs-Élysées, lại là điểm cao nhất của đồi Chaillot.

Khải Hoàn Môn nằm giữa quảng trường hình sao, là một công trình kỷ niệm thắng lợi. Địa điểm gặp mặt này là do Cổ Lăng chọn, nhưng lại rất phù hợp với tâm tình của Thiên Nhất hiện giờ.

Hành động tôi nay có cảm giác thành tựu giống như lấy mình châu trên vương miện vậy, nhưng càng làm hấn phần chân là sự vui vẻ khi sắp thắng trò chơi.

Khải Hoàn Môn có lắp đặt thang máy, chạy thẳng lên cổng vòm cao 50 mét, nhưng mọi người cũng có thể dọc theo 273 bậc thang đá hình xoắn ốc từng bước đi lên. Sau khi đi lên có thể nhìn thấy một viện bảo tàng lịch sử cỡ nhỏ, nhưng Thiên Nhất không phải muốn đi tham quan bên trong, hơn nữa đêm khuya chắc chắn nơi này cũng không mở cửa. Hấn muốn leo lên đỉnh công trình, cho nên... một là ngồi trực thăng, hai là phải dựa vào chính mình.

Thiên Nhất quan sát một chút, trong phạm vi mấy trăm mét không có một bóng người, chắc hẳn đây cũng là do Cổ Lăng an bài. Cho nên hấn cũng không e ngại nữa, khẽ nhún chân một cái, giống như mất trọng lượng bay lên không trung, vượt qua độ cao của Khải Hoàn Môn, nhẹ nhàng đáp xuống trên đỉnh.

Quý cô để quý ông chờ đợi là chuyện bình thường, là đạo lý hiển nhiên, cho nên sau khi Thiên Nhất đi lên không thấy bóng dáng của Cổ Lăng cũng là chuyện hợp tình hợp lý. Hấn nhìn đồng hồ đeo tay, còn khoảng 7 phút là tới nửa đêm, từ nửa đêm đến 4 giờ sáng là khoảng thời gian mà tinh thần Thiên Nhất phấn chấn nhất, cho nên hấn cũng không ngại chờ thêm một lát.

Cổ Lăng đến rất đúng giờ, nàng trực tiếp nhảy lên. Cho dù là Paperman mấy tháng trước giao thủ với Blood Owl ở Venice, dưới tiền đề không dùng năng lực, cũng không thể dễ dàng nhảy lên độ cao này giống như Cổ Lăng, có thể thấy được thực lực của thủ lĩnh Ngân Ảnh này.

- Ta rất hiếu kỳ.

Thiên Nhất cũng không chào hỏi nàng, trực tiếp lấy Pandora đỏ từ trong túi ra. Một viên kim cương lớn khoảng nắm tay, gần 3000 ca ra được hấn tùy ý cầm trên tay:

- Thứ này đặt vào tay người đẹp thật sự sẽ phát ra ánh sáng màu đỏ sao?

Chương 27 : Đây là trò chơi của ta

Trước giờ Cổ Lăng luôn lộ ra vẻ trầm tĩnh dửng dưng, lúc này nét mặt lại mỉm cười, nhưng nụ cười này tuyệt đối không phải vì Thiên Nhất đã vượt qua cái gọi là “kiểm tra”.

- Ta cũng không ngại thử một lần.
Nàng đưa tay ra.

Thiên Nhất lại không giao Pandora đồ cho nàng, chỉ hỏi:

- Vậy xem như ta đã hoàn thành trò chơi này rồi chứ?

- Hừ... trò chơi sao...

Cổ Lăng cười lạnh:

- Hoàn thành rất tốt.

- Nói cách khác, sau này Ngân Ảnh chính là đồng minh của Nghịch Thập Tự?

Thiên Nhất hỏi.

Cổ Lăng cười trả lời:

- Ha ha... đồng minh, e rằng ngươi không có tư cách này.

Thiên Nhất nhìn chằm chằm vào mắt nàng:

- Hả? Điều này hình như không giống với thỏa thuận trước đó.

- Ngươi thật sự cho rằng ta cần cục đá trên tay ngươi sao?

Cổ Lăng hỏi, còn không đợi Thiên Nhất trả lời, nàng lại nói:

- Chẳng lẽ ngươi thật sự ngây thơ đến mức tin vào hiệp nghị của chúng ta ngày đó?

Thiên Nhất trầm mặc không nói, sắc mặt ngưng trọng, ánh mắt lập lòe.

Cổ Lăng hừ lạnh một tiếng:

- Có biết tại sao ta lại hẹn gặp ngươi ở đây không? Bởi vì ở chỗ này có thể

nhìn rõ phong cảnh mà ta muốn cho người thấy.

Gần như ngay khi nàng nói xong, trong tầm mắt của Thiên Nhất, trên bầu trời phía xa bỗng có một cột sáng phóng lên cao, chỉ nhìn màu sắc của ánh lửa kia cũng biết là do người siêu năng lực chiến đấu gây nên.

Trong một phút tiếp theo, các nơi trong thành phố Paris đều bộc phát chiến đấu tương tự. Nửa đêm Ngân Ảnh triển khai tấn công toàn diện vào thành thị này, đội phản ứng nhanh của HL ngay lập tức phát sinh xung đột với bọn họ. Nhưng người siêu năng lực của Ngân Ảnh xâm nhập vào, dù là số lượng hay chất lượng đều vượt xa quân đồn trú của HL bản địa. Phủ thống đốc, cục cảnh sát, nơi đóng quân ở ngoại ô, sân bay, trạm xe, đài phát thanh... gần như tất cả cơ sở có ý nghĩa chiến lược đều bị công kích. Đây là một lần hành động lớn có kế hoạch chặt chẽ, đông đảo thành viên tham dự, động tác nhanh chóng, mục tiêu rõ ràng, thực lực mạnh mẽ.

Nhưng Paris dù sao cũng là thành phố quan trọng của Châu Âu, ở nơi này quân đội HL, người siêu năng lực, quân địa phương vv, có thể tiến hành chống cự vô cùng ngoan cường, trong thời gian ngắn tuyệt đối không thể công phá được. Ảnh hưởng do hai bên giao chiến đang không ngừng mở rộng, hoa đô lãng mạn điêu tàn trong ngọn lửa chiến tranh.

Từ lúc nhìn thấy cột sáng thứ nhất bốc lên, Thiên Nhất đã sửng sốt, không lâu sau cả thành thị đã chìm vào biển lửa. Tất cả những chuyện này diễn ra quá nhanh, một giây trước mọi người còn chìm trong xa hoa, ngập trong trụy lạc, một giây tiếp theo khắp nơi đều là dư âm của vụ nổ, đồng đồ nát cháy sém, thi thể máu thịt đầm đìa...

- Cô...

Thiên Nhất dường như kinh ngạc đến mức nói không nên lời, chỉ lắp bắp, cả buổi mới thốt ra được một chữ “cô”.

Cố Lăng thở dài nói:

- Xem ra ta đã quá đề cao người rồi. Nhìn vào biểu tình của người, muốn hiểu được tất cả những chuyện này chắc phải tốn rất nhiều thời gian, để ta giải thích một chút vậy.

Nàng vén chùm tóc bị gió thổi đến trên trán, gương mặt trắng nõn động lòng người khôi phục thần sắc bình tĩnh như giếng cổ:

- Lần đó khi người bạn sắp đặt hành động vượt ngục giống như biểu diễn,

thực ra lại chẳng giúp ích gì nhiều cho tổ chức của người, Giới Luật Thép đã tiến hành tiếp xúc với Ngân Ảnh chúng ta. Bọn họ cũng không bàn chuyện “hợp tác” gì với ta, chỉ làm theo quy củ của ta... dùng tiền để nhờ cậy.

- Chắc người cũng biết tôn chỉ của Ngân Ảnh, chúng ta là một tổ chức trung lập tuyệt đối, chỉ cần đưa ra cái giá thích hợp là có thể thuê sát thủ Ngân Ảnh làm việc. Còn như cố chủ là ai, mục tiêu là người nào đều không quan trọng. Cho dù là quý tộc của đế quốc, quan viên của HL, thành viên của tổ chức phản kháng, trong mắt ta đều như nhau cả. Lập trường của người ủy thác không liên quan gì đến Ngân Ảnh.

Cố Lãng dừng một chút rồi nói tiếp:

- Hơn một tháng trước, mục sư trưởng của Giới Luật Thép đã dùng một loại phương pháp tiên đoán được chiến cuộc Châu Âu vào tháng 6. Cho nên bọn họ đã đưa ra một cái giá rất hợp lý, nhờ Ngân Ảnh đánh một trận tiên phong trong lòng địch, trợ giúp bọn họ trong chiến dịch chiếm lĩnh toàn bộ quận Tượng, tức là những gì người nhìn thấy lúc này... đánh chiếm Paris.

- Ủy thác này rất khó giải quyết. Paris là một trong bốn thành phố lớn trên thế giới, vấn đề lớn nhất khi tấn công nơi này không phải là đối mặt với phản kháng thế nào, mà là phải xem xét tình cảm của nhân dân toàn thế giới. Nơi này có rất nhiều di sản văn hóa lịch sử và dân số đông đúc, nếu như chiến trường chính diện mở rộng tới đây, về mặt con người, binh dân chắc chắn sẽ tử thương rất nặng nề; về mặt vật chất, nói rằng sẽ tạo thành tổn thương to lớn với văn minh của loài người cũng không quá mức.

- Giới Luật Thép là tổ chức thế nào, không cần ta nói chắc người cũng biết, đó là tổ chức phản kháng đứng đầu thế giới chứ không phải thổ phỉ. Bọn họ cần giữ một hình tượng tốt đẹp để mua chuộc lòng người, vì vậy công việc hèn hạ này phải thuê người khác làm thay.

- Hiện nay Tarbes và Bayonne ở phía nam cơ bản đã bị Giới Luật Thép chiếm giữ, phòng tuyến của đế quốc đang lui về phía sau, không tới mấy ngày nữa đại quân hai bên sẽ dời chiến trường đến đây. Mà sau đêm nay Paris sẽ chỉ còn một đống đổ nát, cơ sở chiến lược ở nơi này sẽ bị phá hủy gần như toàn bộ, danh lam thắng cảnh và di tích cổ cũng không còn dư lại bao nhiêu, HL và quân địa phương sẽ tổn thất ít nhất hơn phân nửa. Quân đội trấn áp chủ lực của đế quốc lui về giữ nơi này, chỉ sẽ nhìn thấy một thành phố trống rỗng đổ nát, một đám tàn binh bại tướng, cùng với những

căn phòng bệnh viện bị thương binh và binh dân chiếm hết.

Thiên Nhất nghiêm mặt nói:

- Đây là mua bán giữa cô và Giới Luật Thép, có quan hệ gì đến ta?

- Đương nhiên là có, nếu không tại sao ta phải đến tàu ngầm tìm người.

Cố Lăng trả lời:

- Sau khi ta xem cuộc vượt ngục mà người đạo diễn, ta đã biết người là một nhân tuyển thích hợp. Kiêu ngạo tự đại, làm việc quái đản, điên cuồng khó lường, người có thể trở thành một mắt xích trong kế hoạch của ta... người thế tội.

- Ta đã nói rồi, Ngân Ảnh là tổ chức trung lập, ta không cần vì Giới Luật Thép mà gánh chịu công phần của nhân dân toàn thế giới. Nhưng dù sao cũng phải có người... chịu trách nhiệm cho chuyện này.

Thiên Nhất cả kinh nói:

- Ta?

- Chuẩn xác mà nói là Nghịch Thập Tự.

Cố Lăng nói:

- Ngay lúc này đang có một máy quay phim chữa thẳng về chỗ chúng ta. Đương nhiên ta sẽ không nói cho người biết thủ hạ của ta đang ở nơi nào tiến hành quay phim, người chỉ cần biết trong phim sẽ quay được người, nhưng không có ta.

- Người xem đoạn phim này sẽ thấy một cảnh tượng như sau... gã điên Thiên Nhất của Nghịch Thập Tự đứng trên đỉnh Khải Hoàn Môn, vẻ mặt đắc ý nói chuyện với một người thân phận không rõ, mà quang cảnh sau người hẳn chính là Paris chìm trong biển lửa.

- Cho dù chân tướng như thế nào, dân chúng cũng sẽ không biết được tin tức. Chỉ cần sau đó đế quốc nhận định là Thiên Nhất người phá hủy Paris, vậy không lâu sau dân chúng toàn thế giới đều sẽ tin tưởng, sự việc này là do một tổ chức khủng bố gọi là Nghịch Thập Tự gây nên.

Thiên Nhất như có suy nghĩ nói:

- Cho nên cô mới đưa ra điều kiện lấy trộm báu vật, lại hạn chế ta không được sử dụng năng lực và quyền sách nội tâm... còn có kỳ hạn một tháng...

- Bây giờ người biết cũng vô dụng rồi.

- Hơn nửa tháng 6 người đều hoạt động trong thành thị này, có cẩn thận đến mấy cũng sẽ lưu lại một chút tung tích. Không lâu sau có thể thành phố này sẽ bị Giới Luật Thép chiếm lĩnh, bọn họ nhất định sẽ tìm ra mỗi chứng cứ người từng lưu lại ở đây. Cộng thêm đoạn phim đang quay lúc này, không phải cũng phù hợp với sở thích đứng trước ống kính khoe khoang của người sao? Như vậy không chỉ có dân chúng, những tổ chức phản kháng khác cũng sẽ tin chuyện này là do người làm.
Cố Lăng nói tiếp.

Thiên Nhất phồng má, thở dài một hơi, cười khỏ nói:

- Xem ra ta phải gánh chịu nỗi oan này rồi.

Cố Lăng nói:

- Thật đáng tiếc, Tiểu Vấn còn đánh giá người là một người thông minh, nhưng trong mắt ta người cũng chỉ như vậy mà thôi. Nhìn người bày vẽ kế hoạch, thành công trộm được một món châu báu, đắc chí muốn khoe khoang một phen, thật khiến ta cảm thấy đáng buồn.

- Gần một tháng người đều nằm trong một ván cờ lớn hơn, mà người lại hoàn toàn không hay biết, chỉ biết vui vẻ khoái hoạt đắm chìm trong quy tắc trò chơi do ta lập ra.

- Nếu như người mở rộng phạm vi cảm giác tìm tòi thì chắc đã sớm chú ý tới, từ khoảnh khắc người đặt chân tới Paris, người của ta vẫn luôn từ xa giám thị hoạt động thường ngày của người. Những trò hề quả quyết khi người giả mạo người của chủ nghĩa chủng tộc, người tiếp xúc với người siêu năng lực tên là Nguyệt Yêu kia... mỗi bước trong kế hoạch của người đều nằm dưới tầm mắt của ta.

- Thuận tiện nói đến, bố trí của người ngay từ vào giai đoạn khởi động ta đã nhìn thấu rồi. Mục đích người giết chết Gallas Dardan, đó là khiến cảnh sát tập trung vào vụ án giết người và màu da của người chết, từ đó không chú ý đến tác dụng của tròng mắt kia. Nếu như người không gây ra những vụ mưu sát thoát nhìn như không có ý nghĩa, chỉ giết chết một người rồi móc mắt của hắn, nhân viên phá án có ngu xuẩn cũng sẽ nghĩ đến nguyên nhân người móc mắt, sau đó dựa vào chức vị của Gallas Dardan là có thể suy đoán ra người muốn làm gì.

Thiên Nhất hít thở sâu một lần, nói:

- Từ ban đầu cô đã lấy được tin tức của ta từ chỗ Cố Vấn, hiểu rất rõ tính cách của ta, cho nên lợi dụng sự cố chấp của ta đối với “trò chơi”, bày ra cái bẫy này...

- Có thể trộm được Pandora đổ dưới điều kiện hạn chế hay không, cũng không phải là khảo nghiệm gì. Cô cũng không có ý định kiểm tra gì đó, bởi vì cô căn bản không muốn hợp tác với Nghịch Thập Tự.

Cố Lăng cũng không đổi sắc, thản nhiên thừa nhận:

- Đúng vậy, Ngân Ảnh là tổ chức thuộc về một mình ta, ta có phương thức lãnh đạo và đối nhân xử thế của riêng mình, không cần một kẻ đồng minh như ngươi.

Nàng khinh thường xoay người:

- Mà biểu hiện của ngươi cũng đã chứng minh, ngươi không có tư cách.

- Nhưng trò chơi của cô vốn không công bằng, ngay từ đầu cô đã lừa ta. Thiên Nhất nói.

- Phụ nữ lừa đàn ông thì có gì sai?

Câu trả lời của Cố Lăng căn bản là cưỡng từ đoạt lý.

Nhưng đây chính là hiện thực, người thắng không cần nói chuyện lí lẽ với kẻ bại, kết quả quyết định tất cả, không ai quan tâm trong quá trình người đã dùng thủ đoạn gì.

Cố Lăng nói:

- Đàn ông có một chút tài năng liền cho rằng mình có tài nghệ trị nước an dân, có sách lược ổn định quốc gia. Hừ... theo ta thấy, ngoại trừ Tiểu Vấn còn xem như có vài phần khôn vặt, đàn ông giống như ngươi trên đời thật sự quá nhiều.

- Nhưng ngươi có thể yên tâm, Tiểu Vấn còn ở lại Nghịch Thập Tự, nghĩa là hắn vẫn muốn tiếp tục chơi đùa trong tổ chức của ngươi, ta cũng sẽ không đuổi tận giết tuyệt các ngươi. Gambling Snake, Blood Owl, Speighton, ba người này ta có thể bỏ qua, một chút tài sản và nhân lực của các ngươi thì cứ tự mình giữ lấy, Ngân Ảnh không cần.

- Còn về cái gọi là “khoa học màu đen” kia, nếu như trải qua chuyện này

ngươi còn có liên sĩ, thừa nhận mình chỉ có một chút phân lượng, vậy thì dứt khoát nhường vị trí ông chủ cho Tiểu Vân đi. Tránh để một ngày nào đó tổ chức của các ngươi bị tiêu diệt, khoa học kỹ thuật kia sẽ bị đế quốc cướp đi. Ta cũng không muốn đế quốc quá hùng mạnh, nếu thế giới này quá yên bình thì đám sát thủ sẽ không còn đất dụng võ.

Chương 28 : Người cũng đừng nằm mơ nữa

Cô Lăng nói xong những gì nàng muốn nói, một lần nữa dời ánh mắt đến Pandora đỏ trong tay Thiên Nhất:

- Kim cương ngươi vẫn nên tự mình giữ đi, xem như một món đồ lưu niệm là được. Về sau chỉ cần nhìn thấy thứ này, ngươi sẽ có thể nhớ lại...

Lời nói của nàng dừng lại, bởi vì trên mặt Thiên Nhất đột nhiên lộ ra nụ cười quái gở, trán nổi gân xanh, biểu tình giống như đã kìm nén đến cực hạn, kích động đến cực điểm, sắp hoàn toàn phát điên rồi.

- Ha ha ha ha ha ha! Ha ha ha ha ha ha ha ha!

Thiên Nhất cười lớn như điên, ngay cả nước mắt và nước miếng cũng chảy ra. Hắn giống như phát bệnh tâm thần cười đủ hai phút mới dừng lại, thở gấp vài hơi, sau đó làm một chuyện còn khó tưởng tượng hơn.

Chỉ thấy tên này bỏ kim cương vào túi áo ngực, sửa sang lại cổ áo của mình, ngẩng đầu bốn mươi lăm độ nhìn lên trời, tay trái chống nạnh, tay phải giơ thẳng theo ánh mắt chỉ lên không trung.

Tạo dáng như vậy ba giây, sau đó Thiên Nhất bắt đầu nhảy múa...

Đúng vậy, hắn nhảy múa, trên đỉnh Khải Hoàn Môn, trước mặt chị gái của Cô Vần, dưới bầu không khí gương cung bạt kiếm này, hắn đã nhảy múa.

Có lời bài hát rất hay: “Không có nhịp điệu thì không thể ca hát sao? Cho dù không có tiết tấu ta cũng có thể nhảy múa.” (bài “Hỏi” của Vũ Tuyền)

Dưới nhịp điệu mạnh mẽ tự mình tưởng tượng, Thiên Nhất nhảy theo nhạc Disco thịnh hành nhất vào đầu thập niên 80 của thế kỷ 20. Tôn chỉ của loại vũ đạo này là quên đi thân phận, địa vị, học vấn của mình, vứt bỏ tất cả nết nết nhân cách có thể ngăn cản người giải phóng tay chân nhảy múa điên cuồng, kèm theo tiết tấu âm nhạc mãnh liệt, ngẫu hứng tự do lác lác.

Thiên Nhất động tác khoa trương, biểu tình vui vẻ, hành vi phóng túng, tất

cả cũng không khiến thần sắc trầm tĩnh của Cô Lãng sản sinh bất kỳ biến hóa nào, chỉ là thay đổi giới hạn của hấn trong lòng quý cô mà thôi.

- Được rồi, người bị đả kích quá lớn nên phát điên rồi sao, hay là...
Cô Lãng định thử giao tiếp với hấn một chút.

Kết quả Thiên Nhất không đợi nàng nói xong, bỗng ngắt lời:
- Nghe điện thoại đi.

- Người nói... cái gì?
Cô Lãng sững sốt một chút, hoài nghi hỏi. Khi nàng nói ra hai chữ “cái gì” này, điện thoại di động của nàng lại thật sự reo lên.

Cô Lãng nhìn dây số gọi tới, chủ nhân của dây số này chính là thủ hạ mà nàng an bài phía xa, phụ trách quay phim ở nơi này.

Cô Lãng nhấn nút tiếp máy, đưa điện thoại di động lên bên tai. Bên kia không có người nói chuyện, nhưng lại phát ra tiếng nhạc Disco tiết tấu rất mạnh mẽ...

- Sáng sớm hôm nay lúc thủ hạ kia của cô đi vệ sinh, đã bị một quái thú mai phục trong bồn cầu tập kích và thay thế rồi.
Thiên Nhất dừng điệu múa, sửa sang lại áo quần, đi về phía Cô Lãng:
- Cô có thể tự mình xác nhận một chút.

Ánh mắt của Cô Lãng giống như bị đóng đinh trên mặt Thiên Nhất, cả người cứng đờ tại chỗ, nhưng nàng vẫn nói vào điện thoại di động:
- Ai ở đó?

- Người nên biết ta là ai.
Giọng nói bên kia điện thoại tuyệt đối không phải là người mà Cô Lãng an bài.

Cô Lãng cũng lập tức nghĩ đến thân phận của đối phương:
- Dark Water?

Lúc này Thiên Nhất đã đi đến trước mặt nàng, đưa tay ra:
- Có thể để ta nói với hấn mấy câu không?

Cô Lãng đưa điện thoại di động cho Thiên Nhất giống như muốn vứt bỏ,

còn hừ lạnh một tiếng. Lúc này nàng rất tức giận, bởi vì nàng biết Thiên Nhất đã thắng, hơn nữa cho đến vừa rồi tên này vẫn luôn giả ngu, kỹ năng biểu diễn có thể nói là xuất thần nhập hóa, hoàn toàn lừa gạt được nàng.

- Này? À, là ta.

Thiên nhất vừa nói vừa xoay người về một hướng khác phất phất tay:

- Làm không tệ, ngươi có thể rút lui rồi.

Nói xong hắn liền cúp máy.

- Cảm ơn.

Thiên Nhất trả điện thoại di động lại cho Cố Lăng.

- Không cần nữa, thứ mà loại người như ngươi đã sờ qua tốt nhất đều nên thiêu hủy.

Cố Lăng trừng mắt nhìn Thiên Nhất, hoàn toàn không có ý đưa tay cầm lấy.

- Ta cũng từng sờ tay cô rồi.

Thiên Nhất cười nói.

- Có phải ngươi muốn hóa thành tro trở về cửa hàng sách không?

Cố Lăng uy hiếp.

- Ha ha... được rồi, được rồi, ta không cười nữa, cô cũng đừng tức giận.

Thiên Nhất nói:

- Ta hi vọng cô có thể giữ nguyên thái độ lãnh khốc và kiêu ngạo vừa rồi, như vậy chúng ta giao lưu mới không trở ngại, ta không giỏi nói chuyện với loại nữ nhân đánh đá gây sự vô cớ.

- Hừ... không phải ngươi nói chuyện với Nguyệt Yêu kia rất hợp ý sao?

Cố Lăng đang lúc tức giận, lời nói chưa qua suy nghĩ đã thốt ra, vừa nói xong nàng lại hối hận.

- Ấy? Cô đây là...

Thiên Nhất vừa mới thu lại vẻ tươi cười, lúc này lại nở một nụ cười bí ối.

- Ngươi dám nói!

Cố Lăng quát lên.

- Vậy bỏ đi, hãy nói chính sự.

Thiên Nhất biết đến đây nên dừng lại. Đàn ông nói chuyện với phụ nữ, cười nói chừng mực là hài hước, còn mạnh mẽ lấn áp là không có tự trọng, chỉ sẽ khiến người ta chán ghét.

- Người nhìn thấu ta lúc nào?
Cố Lăng hỏi trước.

- Ba ngày trước.

Thiên Nhất trả lời:

- Cho đến ngày mà cô xuất hiện, ta vẫn luôn nằm trong ván cờ của cô, hoàn toàn không hay biết. Đáng tiếc vào thời khắc quan trọng khi kế lớn sắp thành, cô lại đi đến trước mặt ta, đồng thời lộ ra sơ hở.

- Thế là sau khi cô rời đi, ta liền sử dụng năng lực bắt đầu dò xét thành thị này, muốn xem thử rốt cuộc cô đang giở trò gì. Sau khi nhìn thấy đầu mối, chiều hôm đó ta lại đi điều tra một chút. Kết quả phát hiện từ khi ta tới Paris, rất nhiều cán bộ và cường giả của Ngân Ảnh đã chia thành từng nhóm len vào thành phố, hiển nhiên là có hành động lớn. Kết hợp với lời nói và việc làm của cô trước đó, từ góc độ di truyền học suy đoán xem cô có thể ngốc hơn Cố Vấn bao nhiêu... Tóm lại ta tốn khoảng nửa ngày, cuối cùng đã hiểu được tất cả.

Cố Lăng nói:

- Không thể nào, ngày đó ta đã nói gì khiến người hoài nghi sao?

Thiên Nhất nhún vai:

- Cô vừa mở miệng nói chuyện thì đã rất khả nghi rồi. Sau khi ta tỉnh lại, cô không chào hỏi ta, không đi thẳng vào vấn đề, cũng không nói đùa về mái tóc màu quýt của ta khi đó, mà lại bắt đầu bàn về chủ đề sách giấy và máy đọc sách điện tử, cuối cùng còn tổng kết ta là một người rất hoài cổ.

Hắn cười một tiếng:

- Chỉ riêng lời mở đầu này đã rất khác thường. Còn nhớ tình cảnh lần đầu tiên chúng ta gặp mặt không? Khi đó cô ngoại trừ đặt câu hỏi thì chỉ biểu đạt quan điểm và đưa ra yêu cầu, điều này nói lên mục đích của cô rất rõ ràng.

- Nhưng hãy nhìn vào cô ba ngày trước, câu nói đầu tiên của cô là đang tán gẫu với ta, tiếp theo còn nói đùa. Sau khi cô vào phòng ta, thậm chí còn không định gọi ta thức dậy, những điều này chứng minh cô vốn không có

chuyện gì quan trọng muốn nói với ta.

- Như vậy mục đích cô tới rốt cuộc là gì? Thế là ta lập tức hỏi cô vấn đề này, cô lại trả lời “chỉ tới xem tiến triển của người một chút thôi”. Câu này chính là sơ hở rõ ràng nhất.

- Cô nắm giữ hành tung của ta, có thể dễ dàng lén vào phòng ta, căn bản không chạm vào những đồ vật khác cũng biết phải đi xem máy tính xách tay của ta. Khi đó điện thoại di động của ta đặt trên tủ đầu giường, vị trí hoàn toàn giống với trước khi ta ngủ, không bị xô dịch nửa cm nào. Kỳ lạ nhất là cô không có ý kiến gì với tạo hình Gingerkid quái đản của ta, chẳng lẽ lúc ta ngủ cô đã nhìn chăm chú vào mặt ta, nhìn lâu đến mức quen thuộc rồi sao?

- Thực ra lý do rất đơn giản, cô vẫn luôn phái người giám thị ta, hiểu rất rõ tình hình của ta. Đương nhiên sau khi ta tới Paris cũng đã đoán cô có khả năng làm như vậy, chỉ là ta không muốn chứng thực mà thôi, bởi vì cô có giám thị hay không cũng không có xung đột gì với kế hoạch trộm cắp của ta. Nhưng tại khoảnh khắc cô nói ra câu đó, tất cả những chuyện này lại tỏ ra quá kỳ lạ. Chẳng lẽ cô không biết tiến triển của ta sao? Cô, Cố Lăng, lại dùng lý do lấy lệ này để tới gặp ta? Thế là ta có một ám thị tâm lý... cô nắm trong tay một số chuyện mà ta không biết.

- Mà ba ngày trước cô xuất hiện trước mặt ta, nguyên nhân chính là... để khoe khoang.

Lúc này Cố Lăng nhớ lại biểu hiện của Thiên Nhất mấy ngày trước sau khi nghe được câu nói của mình...

.....

Thiên Nhất dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Cố Lăng mấy giây, sau đó cười lớn, chỉ có chính hắn mới biết nụ cười này có ý nghĩa gì.

.....

- Khi đó người liền muốn tương kế tựu kế.

Cố Lăng trầm ngâm nói, trong lòng nàng đúng là hơi kinh ngạc. Ngày đó trong khách sạn, Thiên Nhất vừa tỉnh dậy từ giấc mộng, chỉ tán gẫu mấy câu, hắn nhìn giống như cặp mắt còn lim dim ngái ngủ, thực ra đã quan sát

toàn bộ biến động nhỏ nhất trong phòng.

Thiên Nhất nói:

- Không sai, cô đã thích hưởng thụ khoe khoang, vậy ta cứ dứt khoát để cô cao hứng một lần, giống như vừa rồi cô hùng hồn tiết lộ sự thật. Cho đến thời khắc cuối cùng, ta mới lật đổ thắng lợi của cô, từ đó hưởng thụ sự vui vẻ khi sỉ nhục cô.

Hắn dừng mấy giây rồi nói:

- Xin lỗi, câu nói cuối cùng kia có nghĩa khác, ta thu lại.

- Không cần, ta không cần người đồng tình, người có tìm từ lịch sử cũng không ảnh hưởng đến hình tượng của người trong mắt ta.

Cố Lăng ôn hòa trả lời, lúc này nàng đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

Thiên Nhất nói:

- Vậy ta tiếp tục. Tóm lại ngày đó cô đến trước mặt ta đặc ý vênh váo, chính là vì nhận thủ và kế hoạch của Ngân Ảnh đều đã chuẩn bị ổn thỏa, tùy thời có thể hành động, mà thời gian cô đặt ra cho ta là một tháng vẫn còn dư. Chắc hẳn khi đó cô định nói vài lời khiêu khích ta một chút, không ngờ ta lập tức nói cho cô biết nửa đêm ngày 2 tháng 7 là có thể giao hàng, thế là cô cũng không cần khiêu khích ta nữa. Cô suy nghĩ một chút, quyết định chọn nơi rộng rãi trên cao này để gặp mặt ta, sau đó trở về sắp xếp hành động một phen, chờ ta mắc câu.

- Còn ta thì thừa cả ba ngày, có vô số biện pháp để khiến kế hoạch vu oan của cô thất bại, cuối cùng ta đã chọn một phương pháp ổn thỏa nhất.

- Cho đến vừa rồi, Dark Water vẫn sắm vai thủ hạ của cô một cách hoàn mỹ. Hắn cũng đến địa điểm chỉ định vào thời gian chỉ định tiến hành quay phim, chỉ là trong đoạn phim kia không có ta. Người xem đoạn phim này sẽ thấy một cảnh tượng như sau... một vị mỹ nữ thân bí đứng trên đỉnh Khải Hoàn Môn, về mặt đặc ý nói chuyện với một người thân phận không rõ, mà quang cảnh sau người cô ta chính là Paris chìm trong biển lửa.

- Có điều... cô và ta không giống nhau, gần như không ai nhận ra cô. Cô cũng giống như Cố Vân, việc bảo mật thân phận gần như không có sơ hở. Người ủy thác không thể gặp mặt cô, phía đế quốc không điều tra được tướng mạo của cô, thậm chí thủ hạ của cô cũng chưa chắc đã thấy mặt cô.

Nói xong Thiên Nhất đi về phía trước mấy bước, đến trước mặt Cổ Lăng, hai người cách nhau trong gang tấc:

- Nếu như ta làm một chút xử lý hậu kỳ với đoạn phim quay được, ở bên mặt của cô đánh một hàng chữ... “Ngân Ảnh thủ lĩnh Cổ Lăng”, phía dưới màn hình lại chạy một hàng chữ “nữ nhân hủy diệt Paris”, sau đó công khai đoạn phim ra ngoài, biến cô thành nổi tiếng giống như ta. Chỉ cần đế quốc và các tổ chức phản kháng lớn xác nhận thân phận của cô, dân chúng rất nhanh sẽ biết đến cô. Dưới tình huống đó, không phải tổ chức Ngân Ảnh này bị nhân dân toàn thế giới lên án, mà là do một mình cô gánh vác.

- Ta hiểu rồi, bây giờ là người không chế cục diện, người có đầy đủ lý do để nói điều kiện.

Thần sắc Cổ Lăng không đổi, vẫn bình tĩnh như trước:

- Nói đi, người muốn thế nào?

Chương 29 : Lựa chọn tốt nhất

- Đưa tay ra.
Thiên Nhất nói.

Cố Lăng do dự mấy giây, cuối cùng vẫn đưa tay phải ra, lòng bàn tay hướng lên trên, tư thế giống như đang chờ đối phương cầm thước đánh vào tay vậy.

- Hai tay.
Thiên Nhất lại bổ sung.

Cố Lăng nhìn vào mắt của hắn, muốn từ trong đó đọc ra điều gì, nhưng hiển nhiên không có tác dụng:

- Ta nói rõ trước, nếu như ngươi làm chuyện gì kỳ quặc với ta...

- Bớt nói đi.
Thiên Nhất ngắt lời, có điều giọng điệu không hề nghiêm khắc, chỉ tỏ ra không kiên nhẫn.

Cố Lăng thở dài, làm theo lời hắn, đưa hai tay ra.

Thiên Nhất bỏ hai món đồ vào lòng bàn tay Cố Lăng, một là chiếc điện thoại di động của nàng, hai là Pandora đỏ, quả thật muốn cầm hai thứ này phải dùng hai tay mới được.

- Nếu một ngày nào đó cô nghĩ thông suốt, muốn cùng ta.... cùng Nghịch Thập Tự hợp tác, ta lúc nào cũng hoan nghênh.
Giọng điệu của Thiên Nhất rất thành khẩn.

- Chỉ như vậy?

Cố Lăng hỏi:

- Vậy đoạn phim kia thì sao?

- Đoạn phim kia ta sẽ không công khai, nhưng ta sẽ giữ lại bản gốc, cô vẫn

có thể bảo trì thần bí. Có điều sau này e rằng Ngân Ảnh sẽ bị nhiều người biết tới hơn, tổ chức của cô sẽ phải chịu trách nhiệm cho hành động tối nay. Thiên Nhất nói đến đây, đột nhiên trước mắt sáng lên, nở một nụ cười ôn hòa:

- Thật sự phát sáng rồi.

Cố Lăng cũng chú ý tới Pandora đỏ trên tay mình đang phát ra ánh sáng, nhưng nàng cũng không quá để ý, chỉ tiện tay bỏ nó vào trong túi áo. Khi kim cương không còn tiếp xúc với da của nàng liền trở lại trạng thái ban đầu.

- Người cứ như thế bỏ qua cho ta sao?

Cố Lăng không tin Thiên Nhất lại là người như vậy.

- À, cứ thế đi.

Thiên Nhất không giống như đang nói đùa, biểu tình và giọng điệu cũng không có vẻ đang trêu chọc nàng.

Cố Lăng hỏi:

- Ngay cả kim cương cũng cho ta?

- Khi đó không phải đã nói rồi à, sao trên trời cũng hái cho cô.

Thiên Nhất trả lời.

Cố Lăng không ngờ hẳn còn nhớ rõ câu nói đùa của mình trong cửa hàng sách:

- Nhưng ngày đó những gì ta nói với người đều là để lừa người.

- Phụ nữ lừa đàn ông thì có gì sai?

Thiên Nhất cười, nhưng không phải cười nhạo, hai tay hẳn đút vào túi, muốn xoay người rời đi:

- Cho nên đàn ông tha thứ cho phụ nữ cũng là chuyện nên làm.

- Giả vờ phong độ cái gì... rõ ràng vừa rồi còn nhảy Disco khó coi...

Cố Lăng nhỏ giọng nói.

Nhưng Thiên Nhất hiển nhiên là nghe được câu này:

- Tối nay ta còn có chuyện khác phải làm, nếu cô cảm thấy phải chờ ta tính nợ xong với cô mới có thể yên tâm, vậy thì tương lai còn dài, sau này hãy bàn đi.

Hắn đột nhiên trở nên lãnh đạm, nói xong câu này liền bước về phía trước hai bước, nhẹ nhàng bay lên, biến mất trong bầu trời đêm phía xa.

“Vừa rồi rõ ràng còn giống như một gã đàn ông tốt...” - Câu này của Cố Lăng tuyệt đối sẽ không để Thiên Nhất nghe thấy. Nàng bắt đầu hiểu được, tại sao đứa em trai điên cuồng kia của mình lại gia nhập Nghịch Thập Tự, làm thủ hạ của người này.

Thiên Nhất có thể giống như một tên sát nhân máu lạnh, đối xử với người xa lạ không có một chút cảm tình nào, nhưng lại có thể giống như một thánh nhân tha thứ cho Cố Lăng đã tính kế mình. Hắn có thể giống như một đứa trẻ đắm chìm trong trò chơi, nhưng cũng có thể giống như một ông chú lồi thối hí hửng nhảy DISCO. Khi hắn ử rữ nói chuyện với người, trong lòng có thể đã phân tích người một lần từ đầu đến chân; còn khi hắn nghiêm trang, lại có thể tùy thời thốt ra một câu nói nhằm vượt quá giới hạn.

Một gã đàn ông khiến người ta nhìn không thấu, đoán không được, kính trọng nhưng không dám gần gũi; nhưng cũng sẽ khiến người khác không nhìn được muốn tiếp cận, muốn tìm hiểu hắn giống như phá giải một câu đố thần bí.

Cố Lăng cảm điện thoại di động lên, nhấn một dãy số. Đầu bên kia vang lên giọng nói của Cố Vấn:

- A lô? Chị gái phải không, có chuyện gì vậy?

- Xem ra lần này chị phải hợp tác với tổ chức bọn em rồi.
Cố Lăng nói.

- Hả, đã thua rồi à.
Cố Vấn không hề tỏ ra kinh ngạc.

- Em đã sớm biết chị nhất định sẽ thua?
Cố Lăng hỏi.

- Ba ngày trước lúc ông chủ gọi điện về, em đã biết kết cục ra sao rồi.

- Em lại ngồi yên nhìn chị gái bị người ta khi dễ?

Cô Vân hỏi:

- Hả? Hấn đã làm gì chị?

Cô Lãng than một tiếng:

- Em chỉ cần biết, hấn thắng rồi, về mọi mặt.

- Vậy à...

Cô Vân đáp một tiếng, trả lời câu hỏi vừa rồi:

- Chuyện đó... em khoan tay đứng nhìn chắc cũng là nguyện vọng chung của chị và hấn. Đây là trò chơi giữa hai người, nếu như em nhúng tay, cho dù đứng ở bên nào thì trò chơi này cũng không có ý nghĩa nữa.

- Bỏ đi, dù sao bây giờ cũng kết thúc rồi.

Cô Lãng dường như nhớ đến chuyện gì, hỏi:

- Ngoài ra, vừa rồi hấn nói tối nay còn có chuyện phải làm, chẳng lẽ hấn có kế hoạch khác đang tiến hành ở Paris?

Cô Vân suy nghĩ một chút, trả lời:

- Theo em biết thì không... à, đúng rồi, chắc là hấn đi gặp Nguyệt Yêu. Nhắc đến thì thực ra cô gái kia lại rất khả nghi... A lô? A lô?

Hấn còn chưa nói xong, cuộc điện thoại đã bị chấm dứt.

Cô Vân nhìn ống nghe trên tay một chút, nhún nhún vai, lẩm bẩm nói:

- Uống lộn thuốc rồi.

.....

Bên phía Paris, trên một con đường.

Trước mặt Paperman hơn mười mét một cái lồng giam bằng giấy, một quái vật hung ác đang vùng vẫy ở bên trong.

Quái vật kia giống như hình người, mặc áo váy của phụ nữ, màu da nhợt nhạt, tỷ lệ thân thể giống như nhân loại bình thường, nhưng mặt trắng mắt đỏ, răng nanh lộ ra, tóc tai bù xù, mười ngón tay như móc câu.

Một khi Nguyệt Yêu bị kích thích hay bị thương sẽ biến thành hình dáng khủng bố như vậy. Tóc của nàng giống như xúc tu sinh mệnh có thể điều khiển, lực tay của nàng có thể lập tức siết chết người khác một cách dễ

dàng, công kích từ răng nanh và hai tay của nàng đủ để xé nát sắt thép, thân thể có năng lực khôi phục cực mạnh, ngay cả thân trí của nàng cũng lâm vào trạng thái nửa điên cuồng, cho nên công kích tinh thần đối với nàng hoàn toàn vô hiệu. Trong số người siêu năng lực loại thể chất biến dị, nàng chắc chắn là một dị loại rất mạnh.

Trông thấy lồng giam bằng giấy sắp bị công kích của Nguyệt Yêu phá hư, Paperman thừa dịp này vội vàng dùng tấm giấy đưa hai người George và Dick đang bị thương bên cạnh đến nơi xa.

- Hiện giờ trong thành phố rất loạn, cũng không thể chờ tăng viện nữa, người tìm cách đưa George đến bệnh viện đi.
Paperman nói lớn với Dick bị thương khá nhẹ.

- Vây ngài hãy cẩn thận.
Đây là lần đầu tiên Dick nhìn thấy người siêu năng lực chiến đấu ngay trước mắt, vẫn chưa hoàn toàn định thần lại, nhưng từ kết quả vừa rồi khi hắn và George cầm súng xông lên, bọn họ hẳn là không giúp được gì.

Đội hai người kia chạy trốn, Nguyệt Yêu cuối cùng đã phá tan lồng giam bằng giấy. Vừa ra khỏi lồng, thân hình nàng liền nhanh như ảo ảnh xông đến trước mặt Paperman, móng sắc chụp xuống, nhưng lại đánh vào khoảng không, chỉ xé ra vài vết nứt dài mấy thước trên mặt đất.

Paperman đã bay lên không trung. Hắn biết, làm một người siêu năng lực loại ảnh hưởng phân tử, năng lực di chuyển trên không là ưu thế lớn nhất của mình, nhất là khi chống lại đối thủ kiểu chiến đấu cận thân như vậy, hắn hoàn toàn không cần phải vội.

- Không ngờ khi chúng ta tìm được hung thủ của vụ án giết người hàng loạt, đã không còn ý nghĩa gì nữa.
Paperman nói:

- Thành phố này đã không đủ điều kiện để bắt nhốt người. Ta không biết người có liên quan đến cuộc hỗn loạn đang xảy ra hay không, nhưng ta nghĩ lúc này lựa chọn tốt nhất cũng là duy nhất của ta, đó là giết chết người.

Tiếng nói chuyện của Nguyệt Yêu cũng không còn êm tai, giọng nói ôn nhu nhỏ nhẹ của nàng đã biến thành tiếng kêu khàn khàn trầm thấp:

- Chỉ bằng người sao? Một kẻ xấu xí chỉ có nửa bên mặt?

Paperman hừ lạnh nói:

- Nếu nói về hình dáng khủng bố, chúng ta đều như nhau thôi.

Hắn vung ngón tay lên, một ngọn mâu giấy sắc bén hợp lại trong tay, “vù” một tiếng bắn về phía Nguyệt Yêu.

Chương 30 : Cứu viện

Một chiều này tuy bị Nguyệt Yêu nhẹ nhàng nghiêng người tránh qua, nhưng uy lực của mâu giấy không thể xem thường, gần một phần ba độ dài đâm vào mặt đất cứng rắn.

Gần như cùng lúc, bên cạnh Paperman lại có mười mấy ngọn mâu giấy dần dần hợp thành.

Nguyệt Yêu nhìn thấy lại không hề sợ hãi, cho dù lý trí lâm vào trạng thái điên cuồng khát máu, nhưng bản năng chiến đấu nói cho nàng biết, chỉ cần tốc độ của loại công kích này không đổi, số lượng có gia tăng đến một trăm cũng không thể chạm đến mình.

- Quả nhiên, kinh nghiệm chiến đấu không đủ, vận dụng năng lượng cũng rất kém, chỉ dựa vào sự ưu việt của thân thể cũng muốn đấu với ta, đúng là không biết tự lượng sức.

Trong lúc Paperman nói chuyện lại khẽ động ngón tay, ngọn mâu giấy trên đất vừa rồi bị Nguyệt Yêu tránh khỏi bỗng tan thành mấy chục mảnh lá giấy nhỏ bé, từ sau người Nguyệt Yêu bay ngược đến.

Tất cả lá giấy đều sắc bén như dao, từ ngoài tầm mắt bắn trúng Nguyệt Yêu, trong nháy mắt sau lưng nàng bị cắt đến máu tươi đầm đìa. Nàng đang chú ý tới những mâu giấy bên cạnh Paperman trên trời, không ngờ đối phương lại có thủ đoạn như vậy. May mà thương thể này đối với nàng cũng không tính là gì, với năng lực tự chữa trị của nàng rất nhanh sẽ có thể phục hồi.

Nhưng công kích của Paperman đương nhiên không chỉ đơn giản như vậy. Những lá giấy kia cắm vào lưng Nguyệt Yêu, dưới sự điều khiển của Paperman đã làm chậm động tác của nàng, đau đớn khi da thịt bị xé rách cũng khiến Nguyệt Yêu không thể tập trung tinh thần. Ngay lúc này mười mấy ngọn mâu giấy đã thành hình trên không trung lại đồng thời bắn tới, tốc độ bay nhanh hơn gấp đôi so với ngọn đầu tiên. Hiển nhiên ngọn mâu thứ nhất kia chỉ giả vờ tấn công để đối thủ buông lỏng cảnh giác, làm nền

cho hai chiều sau đó.

Mười mấy ngọn mâu giấy kia đều xuyên qua thân thể Nguyệt Yêu, cánh tay, thân thể, hai chân của nàng đều bị đâm xuyên. Bản năng chiến đấu khiến cho nàng tại khoảnh khắc cuối cùng tránh khỏi các bộ phận quan trọng, nhưng lúc này nàng đã bị những ngọn mâu giấy kia đóng đinh trên đất, giống như một dã thú rơi vào hầm chông, hành động hoàn toàn bị kiểm chế, không thể cử động, nơi vết thương bị mâu giấy đâm thủng máu chảy như trút. Nguyệt Yêu trước tiên cần phải thoát ra khỏi tình trạng này mới có thể tự chữa trị, nhưng hiển nhiên Paperman không định cho nàng cơ hội này.

Hắn dùng giấy trong tay ngưng tụ thành một chiếc đĩa giấy hình tròn đẹp, nhắm chuẩn vào cổ họng Nguyệt Yêu ném đi. Kích thước của chiếc đĩa này vừa vặn có thể cắt đứt cổ đôi phương, sau khi mất đầu chắc hẳn nàng cũng không thể tự chữa trị được nữa.

Đĩa giấy nhanh chóng xé gió bay đến, cạnh sắc hoàn toàn nhắm vào cổ họng Nguyệt Yêu. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi nàng lại khôi phục hoàn toàn lý trí và trấn tĩnh, bởi vì nàng cảm thấy mình sẽ chết ở đây.

Máu văng lên, bắn vào trên mặt Nguyệt Yêu. Nhưng đây không phải máu của nàng, mà là của Thiên Nhất.

Chẳng biết từ lúc nào hắn đã đi đến bên cạnh Nguyệt Yêu, trong lúc nguy cấp lại dùng tay không đỡ lấy đĩa giấy kia. Sau khi đỡ, eo bàn tay của hắn lập tức vỡ nát, bị cắt đến máu thịt đầm đìa.

Trên mặt Thiên Nhất không có cảm xúc gì, giống như không cảm thấy đau, cho dù bàn tay lộ ra cả xương, hắn vẫn không lùi lại nửa bước, cho đến khi đĩa giấy kia không thể tiếp tục bay tới mới thôi.

- Bất ngờ... lại tới một con cá lớn.

Trong lòng Paperman hơi kinh ngạc, nói với Thiên Nhất:

- Chẳng lẽ cô ta cũng là người của Nghịch Thập Tự sao?

- À, đúng thế, có thể xin người bỏ qua cho cô ấy hay không.
Thiên Nhất giọng nói trầm ổn trả lời.

- Người đừng nói chuyện cười nữa. Nếu đã biết cô ta có liên quan đến

ngươi, hôm nay cho dù liều mạng cũng phải giết chết cô ta. Paperman dĩ nhiên đã nghe được tin Thiên Nhất có năng lực giết chết Thiên Vệ, khi đối phương xuất hiện thì hắn đã có giác ngộ chết trận. Cho nên bất kể thế nào, hắn ít nhất cũng phải giết chết quái vật tương đối yếu kia, cho dù cuối cùng không địch lại đối phương cũng không xem là chết uổng.

Trong khi nói chuyện, Paperman một lần nữa điều khiển những mâu giấy kia, muốn kéo thân thể của Nguyệt Yêu về bốn phương tám hướng. Gân cốt máu thịt ở gần vết thương của nàng đều bị tổn thương, cho dù không đến mức bị phân thân, nhưng mâu giấy di động bắt đầu xé rách thân thể của nàng, khiến cho nàng lại bị trọng thương.

Thiên Nhất thấy thế, trên mặt cũng không lộ vẻ lo lắng, chỉ búng tay một cái. Những tờ giấy bị Paperman điều khiển lại trở nên không đủ độ cứng và độ dẻo, giống như giấy bình thường rải rác tản ra.

Không còn mâu giấy chống đỡ, thân thể Nguyệt Yêu ngã xuống đất, ho ra từng ngụm máu tươi. Nhưng trên người nàng không còn bị tổn thương mang tính lâu dài, cũng không còn giấy cắm vào trong vết thương, cho nên bắt đầu tự chữa trị.

Paperman căn bản không có thời gian kinh ngạc hay tìm hiểu xem rốt cuộc đối phương đã làm gì, sau khi Thiên Nhất búng tay, hắn đột nhiên từ không trung rơi xuống. Không chỉ có giấy dùng làm vũ khí, ngay cả những tờ giấy giúp hắn bay lượn cũng mất đi không ché. Bất cứ ai đột nhiên mất đi điểm đặt chân, trong nháy mắt từ trên cao rơi xuống, theo bản năng trước tiên đều sẽ lo lắng đến va chạm khi rơi xuống đất. May mà hắn đã gần đến trình độ cấp Hung, thân thể mạnh mẽ, đứng trên trời cũng không quá cao, chỉ cần điều chỉnh thân hình một chút giữa không trung, lúc rơi xuống đất lão đảo mấy bước, xem như đã đứng vững được.

- Ta cũng không ghét loại người như ngươi.

Thiên Nhất nói:

- Trên đời này quả thật cần một số người đi theo đuổi chính nghĩa hư vô, chẳng hạn như cái tên thích uống trà kia.

Hắn nhìn Paperman, lộ ra vẻ khinh thường:

- Nhưng ngươi lại kém hắn quá xa, loại người như ngươi chỉ có thể làm chột thí mà thôi. Kẻ hữu dũng vô mưu căn bản không làm được chuyện lớn, nhiều nhất là sau khi chết được đem ra tuyên truyền, làm gương để khích lệ

nhiều kẻ hi sinh hơn.

Paperman thử kết nối với giấy chung quanh lần nữa, nhưng lại phát hiện không có bất kỳ phản hồi nào, năng lượng cũng không thể kéo dài ra khỏi thân thể. Hắn không biết năng lực của Thiên Nhất rốt cuộc là gì, nhưng đối diện với tình hình này, biện pháp duy nhất là kéo dài thời gian, thu hẹp khoảng cách, tìm cơ hội dùng tay không chế ngự kẻ địch.

- Ý của ngươi là bây giờ cũng không định lấy mạng ta?
Paperman hỏi, mặt không biến sắc bước đến gần.

Thiên Nhất trả lời:

- Ít nhất cũng không kiên định và vội vàng giống như ngươi muốn lấy mạng chúng ta.

- Ta tưởng rằng Nghịch Thập Tự đều là cao thủ, vậy quái vật này là thể nào? Lại do Thiên Nhất ngươi tự mình tới cứu, là tình nhân của ngươi sao? Paperman lại hỏi.

Thiên Nhất không trả lời câu hỏi của hắn, mà nói:

- Ngươi lắm nhảm những chuyện không quan trọng này, lại từng bước đến gần ta, nhưng không biết mỗi bước của mình đều đang tiếp cận tử vong.

Paperman dừng lại, hắn phát hiện vẻ mặt của Thiên Nhất đã biến đổi, không còn là biểu tình hồ hững như trước, mà thần sắc của Thiên Nhất lúc này nói rõ đối phương có thể gạt hái sinh mệnh một cách không hề do dự.

- Rất tốt, xem ra ngươi chỉ vô mưu chứ không vô não.

Thiên Nhất nói:

- Ta cũng không ngại nói thẳng, hôm nay ngươi thể động đến người của ta. Ta đã tới đây, vậy ngươi không thể giết được cô ấy. Không chỉ có ngươi, một khi ta ở chỗ này, không một ai có thể giết được cô ấy.

Lần này Thiên Nhất lại bước lên trước hai bước. Trong mắt Paperman, Thiên Nhất lúc này còn khủng bố hơn bất cứ quái vật nào mà đầu óc con người có thể tưởng tượng được, trên người hắn giống như có một loại tội ác vô hình quán quanh, lúc đến gần ngay cả hô hấp cũng sẽ bị đình chỉ.

- Trước khi ta thay đổi chủ ý, ngươi vẫn có thể đi.

Thiên Nhất không tiến lên nữa, chờ câu trả lời của đối phương.

Paperman xoay người, không nói thêm câu gì, không nhanh không chậm rời khỏi. Nhưng hắn vẫn luôn đề phòng sau người, thần kinh còn căng thẳng hơn lúc chiến đấu. Sau khi gia nhập HL, hắn đã đọc qua rất nhiều vụ án liên quan đến Thiên Nhất, bao gồm một số phân tích báo cáo của Trà Tiên. Kinh Diệu và Kuwahara ở phủ Anh chính là ví dụ tiêu cực rất tốt. Không ai nói rõ một lúc nào đó Thiên Nhất có thể lật lọng hay không, buông lỏng cảnh giác rất có thể đồng nghĩa với tử vong.

Cho đến khi đi rất xa, rời khỏi tầm mắt của hai bên, Paperman mới có cảm giác như thoát khỏi quỷ môn quan. Hắn thở hỗn hển, phát giác năng lực của mình đã khôi phục, lúc này mồ hôi lạnh đã thấm ướt toàn thân, thầm nghĩ: “Ta đúng là quá ngây thơ rồi... trong mắt ta là giác ngộ chết trận, còn đối với hắn thì chỉ là tìm chết vô nghĩa mà thôi...”

- Thấy không, ta đã nói rồi, nếu thật sự gặp nguy hiểm thì ta sẽ tới cứu cô. Đợi Paperman đi xa, Thiên Nhất mới khôi phục dáng vẻ bình thường, xoay người nói.

Nhưng ngênh đón hắn lại là vuốt sắc đâm vào mặt.

Chương 31 : Bí mật khai quật

Thiên Nhất nhìn công kích chết người nhanh chóng đến gần, chỉ buột miệng nói:

- À, thiếu chút nữa đã quên rồi.

Còn chưa dứt lời, vuốt sắc của Nguyệt Yêu vung tới lập tức co lại biến mất, trở thành năm ngón tay mảnh khảnh bình thường. Bàn tay nàng đánh vào khoảng không, cả người lão đảo ngã vào trong lòng Thiên Nhất.

Tóc của nàng xõa xuống, mất đi khả năng hành động, làn da nhợt nhạt khôi phục một chút hồng hào của loài người, mạch máu trái đầy trên người đã biến mất, cặp mắt màu đỏ như muôn ngàn máu cũng biến lại như người bình thường, chỉ có con ngươi là vẫn màu đỏ.

- Làm sao có thể?

Nguyệt Yêu ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn vào mặt Thiên Nhất nói:

- Ngay cả chính ta cũng...

- Cũng không thể không chế đúng không?

Thiên Nhất nói tiếp:

- Chuyện mà cô không làm được, không có nghĩa là ta cũng không làm được. Loại trạng thái biến hóa do tâm tình bộc phát dẫn đến hành vi bạo lực giống như cô, là do phương diện ý chí bản thân và khống chế năng lượng đều rất yếu. Sau này ta sẽ dạy cô làm thế nào kiểm soát, bây giờ thì...

Hắn đỡ vai nàng, đẩy nàng ra một bước, sau đó cúi đầu phục xuống khoác lên người nàng:

- Thương thế của cô khá nghiêm trọng, trong thời gian ngắn chắc là không thể hoàn toàn tự lành, ta dìu cô đến chỗ an toàn trước.

Cho đến khi Thiên Nhất khoác âu phục lên vai nàng, Nguyệt Yêu mới chú ý tới quần áo của mình có rất nhiều chỗ bị rách, nhưng nàng cũng không cảm ơn mà lại nói:

- Ngươi rất có phong độ quý ông mà, sao không dứt khoát cống ta đi?

Thiên Nhất cầm cánh tay phải của nàng khoác lên cổ mình, trái tay đỡ lấy hông nàng, dìu Nguyệt Yêu khập khiễng đi về phía trước:

- Bàn tay phải của ta bị nát rồi.

Vừa nói hần vừa đưa bàn tay máu thịt đầm đìa ra trước mặt đối phương:

- Không phải là ta sợ đau, nếu cô không để ý bàn tay sần sệt này đỡ lấy đùi của cô, vậy thì cứ leo lên.

- Ngươi lợi hại đến mức có thể dọa cao thủ vừa rồi bỏ chạy, chẳng lẽ không có năng lực gì không chế thương thế của mình sao?

Nguyệt Yêu hỏi.

- Liên quan gì đến cô.

Thiên Nhất trả lời.

- Hả, vậy là không có rồi?

- Ta nói này... ta đã cứu cô, nhưng cô lại không nói một tiếng cảm ơn, chỉ hỏi đông hỏi tây... Nếu cô thật sự có sở thích về mặt này, muốn bế công chúa, công một vai gì đó, ta cũng không để ý, cô không sợ lộ hàng là được.

- Ha! Quả nhiên là không có rồi, nói lan man làm gì? Đưa cái tay nát ra muốn kiếm được đồng tình à.

Nguyệt Yêu nói với giọng điệu như người thắng, cũng không biết là thắng cái gì.

Thiên Nhất dùng ánh mắt phiền não nhìn về phía trước:

- Ài... thế gian chỉ có phụ nữ và kẻ ngốc là khó nuôi.

Nguyệt Yêu lại không phản bác câu này, nàng im lặng mấy giây, đột nhiên cầm lấy bàn tay bị thương của Thiên Nhất, phun lên hai ngụm nước miếng. Hai ngụm nước bọt này rất nhiều, xem ra nàng không nói chuyện mấy giây là đang tích trữ...

Thiên Nhất nhìn bàn tay bị thương nặng bắt đầu mọc ra mầm thịt với tốc độ mắt thường có thể thấy được, liếc Nguyệt Yêu nói:

- Thì ra là thế, còn có thủ đoạn này.

- Như vậy chúng ta xem như hòa nhau.

Giọng điệu của Nguyệt Yêu giống như đóng hòm.

- Ôn cứu mạng, dùng nước bọt báo đáp, quả nhiên là công bình.

Thiên Nhất trả lời:

- Có điều ta đề nghị, lần sau cô có thể liêm.

- Tên biến thái nguoi chỉ vài câu là để lộ bản tính rồi đúng không?

- Vậy không nói nữa, chúng ta vẫn nên rút lui nhanh một chút. Sau khi tên kia trở về nhất định sẽ báo cáo hành tung của ta, tiếp theo phía đế quốc sẽ xử lý thế nào cũng rất khó nói. Lỡ may gặp phải một tên trưởng quan cấp tiến, dứt khoát mạnh tay phá mấy chiếc máy bay oanh tạc rải thảm xuống nơi này, vậy thì quá mức rồi.

.....

Đêm hôm đó, tại quận Hồng Sur, phòng của Vanessa.

Nàng ngồi đối diện với màn hình máy tính, trong miệng nhai kẹo, cảm thấy có một đồng chuyện phải làm, nhưng lại không biết nên làm gì.

Đột nhiên màn hình tự động biến hóa, một cửa sổ video hiện ra, một gương mặt khiến người ta chán ghét xuất hiện giữa khung ảnh.

- Lại gặp mặt rồi, hi vọng thời điểm này không quấy rầy cô nghỉ ngơi.
Cố Vân nói.

- Hả? Ta rõ ràng đã sửa chữa cơ chế phòng vệ của Sứ Đồ...
Vanessa lộ vẻ khó hiểu.

- Đúng vậy, sau khi sửa chữa hoàn thành, cô liền gấp rút sử dụng trò vật gài vào trước đó để tấn công hệ thống chủ của Vận Mệnh. Sau khi tấn công thất bại, còn ngây thơ cho rằng có thể rút lui an toàn.

Cố Vân ngắt lời, vì muốn khiêu khích và chọc giận đối phương, hấn còn cố ý vươn cô làm động tác nhìn quanh:

- Góc độ của webcam này cao quá rồi, ta còn tưởng rằng có thể nhìn thấy khăn tắm hoặc đồ ngủ gì đó, có hơi thất vọng.

- Chỗ webcam không quay tới thì không mặc gì đâu.

Nàng vẫn bình tĩnh nhai kẹo, còn Cố Vân lại suýt chút nữa bị nước cà chua

sắc chết.

- Chỉ đùa một chút, đừng tưởng là thật.

Vanessa lập tức nói:

- Không ngờ người thật sự có thể kết nối vào máy tính trong phòng ta. Nói vậy lần trước sau khi giao đấu, hệ thống mới lại bị các người công phá rồi... chà... thật là phiền phức, vẫn là bí mật xâm nhập trong lúc ta không biết.

Nàng oán trách:

- Chắc ta cũng dứt khoát gia nhập tổ chức của các người cho rồi, đấu với Thuật Sĩ không có phần thắng, chỉ đối phó với người cũng đủ mệt rồi.

- Hả, lại dám tùy tiện thốt ra những lời phản bội tổ chức như vậy. Đúng như ta nghĩ, cô quả nhiên không phải là thành viên bình thường.

Cố Vấn nói:

- Mặc dù trong kho dữ liệu của các người thì cô chỉ là một người phụ trách hạng mục Sứ Đồ, nhưng ta cần thận nghiên cứu một chút tư liệu của cô, ngoại trừ tên và một vài thông tin cơ bản, lại không có nội dung mang tính thực chất gì, chẳng hạn như thời gian và nguyên nhân cô gia nhập tổ chức, quá trình thăng chức... đó rõ ràng là một phần lý lịch đã bị chỉnh sửa. Mà phía đế quốc cũng không có tư liệu của cô, đặc trưng khuôn mặt của cô căn bản không có trong kho dữ liệu của nhà nước, cũng không có ở bất kỳ chỗ nào mà thông qua máy tính có thể tra được.

- Giải thích tương đối hợp lý, đó là cha mẹ của cô vốn là thành viên của tổ chức phản kháng, cho nên từ khi cô sinh ra đã không có thân phận hợp pháp. Hoặc là cô dùng phương pháp nào đó, ít nhất về mặt dữ liệu đã hoàn toàn tiêu hủy quá khứ của mình, hơn nữa tổ chức của cô cũng không có ý kiến gì về chuyện này.

- Vậy thì... Vanessa, nếu như đây là tên thật của cô, xin hỏi cô có thể giải đáp nghi hoặc của ta, nói cho ta biết cô rốt cuộc là ai hay không?

Vẻ mặt của nàng không biểu tình nhìn chăm chú vào Cố Vấn trong video, qua nửa phút mới nuốt xuống tất cả kẹo trong miệng:

- Nếu như người muốn biết, vậy thì tự mình điều tra đi.

- Ha ha... ha ha ha...

Cố Vấn cười lên, dáng vẻ nghiêm trang vừa rồi không còn sót lại chút gì:

- Không nói thì thôi, đã như vậy chúng ta hãy bàn một chút việc chính đi.

Về hành động của các người gần đây, phía Nghị Thập Tự muốn cung cấp một chút trợ giúp nhất định.

- Từ lúc nào ta lại thành loa phát thanh của người rồi? Còn nữa, chẳng lẽ dưới trướng các người có một đội ngũ hùng mạnh, có thể chi viện cho phe ta ở chiến trường Châu Âu?
Vanessa hỏi lại.

Cố Vấn cười nói:

- Ta ám chỉ không phải là hành động quân sự, mà là hành động khai quật của các người trong thành phố Rome đã lâm vào bế tắc.

Vanessa đang bóc một viên sô cô la, nghe vậy động tác rõ ràng khựng lại:

- Người đang nói gì? Ta nghe không hiểu.

- Giả bộ à... là cô không có quyền bàn luận về chủ đề này? Hay là cô cảm thấy tùy tiện thừa nhận cơ mật cấp bậc này, có thể sẽ bị ta khai thác thông tin?

Cố Vấn uống một ngụm nước cà chua, suy nghĩ mấy giây:

- Như vậy đi, ta cũng không làm khó cô. Tóm lại cô hãy tìm một người có thể quyết định, xin ý kiến một chút, ta sẽ cho quý tổ chức hai mươi bốn giờ để chuẩn bị. Tối mai vào thời gian này, ta sẽ kết nối với máy chủ của Sứ Đồ, gọi điện tới phòng điều khiển chính của các người, đến lúc đó hãy để một người có quyền nói chuyện bàn bạc với ta.

Chương 32 : Liên hợp giả dối

Ngày 5 tháng 7 năm 2101.

Tàu ngầm của Nghịch Thập Tự đang đỗ gần eo biển Bering, nằm ở chỗ giao giới giữa quận Song Ung và Alaska ở phía đông.

Thiên Nhất nhiều lần đổi hướng, cuối cùng đã dẫn Nguyệt Yêu và Dark Water trở lại tàu.

Giống như lúc rời đi, hắn đã triệu tập mọi người đến phòng chỉ huy, xem như ông chủ tổ chức hội nghị.

- Giới thiệu một chút, thành viên mới.

Thiên Nhất chỉ vào Nguyệt Yêu bên cạnh:

- Cô ấy tự xưng là họ Phục, tên một chữ Nguyệt. Cái tên này ta tạm thời không thể phân biệt thật giả, nhưng xưng hô Nguyệt Yêu thì xem như tương đối đáng tin, trong giang hồ quả thật có vài lời đồn về cô ấy.

- Cuối cùng cũng có thành viên nữ, ta còn tưởng rằng cơ cấu tổ chức của chúng ta là do người có sở thích đặc thù gì chứ.

Cố Vấn nói.

Thiên Nhất không đếm xỉa tới Cố Vấn, quay đầu nói với Nguyệt Yêu:

- Cái tên mặt trắng thích tranh luận kia gọi là Cố Vấn, họ Cố tên Vấn, là quân sư của chúng ta. Nếu như hắn chọc cô mất hứng, cô cứ tùy tiện tìm một thời cơ, không hề báo trước đột nhiên tập kích giết chết hắn là được. Sau khi giết xong đừng quên đến chào ta một tiếng, ta muốn chia sẻ tâm tình vui vẻ này.

Hắn lại chỉ vào Blood Owl, God Key và Speighton ở một bên, nói:

- Ba tên diễn mặt đỏ kia đều là cao thủ, cũng không thích nói đùa, cô tốt nhất đừng chọc giận bọn họ, nếu không có thể sẽ bị giết.

- Có phải người bị bệnh mù màu không?

Blood Owl hỏi.

God Key nói với Blood Owl:

- Hắn muốn ám chỉ việc hóa trang khi diễn tuồng, chứ không phải chỉ màu da. Quận Long trước kia có loại tuồng...

- Ta biết, ta chỉ đang nói đùa thôi.

Blood Owl ngắt lời, qua mấy giây hắn lại nói:

- Ừm... rất thú vị, không có ai cười, hơn nữa còn sản sinh dao động tâm tình giống như “khó hiểu”.

Hắn đột nhiên dùng một tay nắm lấy cổ áo Tả Đạo cách đó không xa:

- Người hãy giải thích một chút, tại sao ta làm theo lý luận của người cuối cùng lại thất bại.

Tả Đạo sắc mặt hoảng hốt trả lời:

- Câu nói kia của ông chủ đã xem như pha trò rồi! Người không thể dùng chiêu “giả ngu” này, người phải trách cứ!

- À...

Blood Owl buông hắn ra:

- Cho nên câu vừa rồi, ta nên trả lời là “tên khốn người dám nói như vậy” đúng không...

Tả Đạo trả lời:

- Đúng.

- Nói đùa đúng là một chuyện phiền phức... hơn nữa quả thật rất ngu xuẩn. Blood Owl nói.

- Ngay từ đầu ta đã nói rồi, người không thể học được cái này đâu. Speighton ở bên cạnh nói.

Mấy người bọn hắn ở đó trò chuyện, Thiên Nhất cũng không ngừng giới thiệu thành viên khác, hắn lần lượt chỉ vào bọn họ giới thiệu với Nguyệt Yêu:

- Cái tên nghiện máy tính kia là Thuật Sĩ tiếng tăm lừng lẫy, tên gốc hai mắt lấp lánh có thần kia là Gunsmith, tên Do Thái tóc quăn kia là Kế Toán, tên lấm la lấm lét kia là Tả Đạo, lão già bên cạnh hắn là Thiên Vệ tiên nhiệm Diêm Không tiên bối, còn chưa thể hoàn toàn tín nhiệm, lão già tuấn tú phía sau là bác sĩ quái dị Strange, cái gã trên mặt viết hai chữ sát thủ là

Gambling Snake, còn cái gã thoát nhìn giống như đứa trẻ là nhà khoa học điên Nguyên Soái Đồ Chơi, thật ra là một ông chú rồi, lưu ý đừng để hắn chui vào dưới váy cô.

- Người có biết tự trọng một chút không.

Nguyên Soái dùng ánh mắt khinh thường nhìn Thiên Nhất nói:

- Người nghĩ bản tính của ta giống như người sao?

Thiên Nhất trả lời:

- Nếu như ta có thân thể trẻ con, đã sớm yêu cầu mỹ nữ cùng ăn, cùng ngủ, cùng tắm rồi, người vọng tưởng có thể theo kịp bản tính của ta à?

- Ài... nước bay thẳng xuống ba ngàn thước, tưởng rằng phẩm hạnh tuyệt khỏi mây.

Cố Vấn ngâm nga.

Nguyên Soái gật đầu tán đồng:

- Thơ hay, thơ hay...

Thiên Nhất tiếp tục không đếm xỉa tới bọn họ:

- Dark Water thì cô đã gặp rồi, còn có hai điều tra viên là Ngụy Tĩnh và Phong Tiển, bình thường đều chạy việc ở bên ngoài, rất ít khi trở về tổng bộ, khi nào rảnh ta sẽ giới thiệu cho cô.

Nguyệt Yêu ghi nhớ rất nhanh, lập tức hỏi:

- Ta có chức vị cụ thể không?

Thiên Nhất cũng trả lời rất nhanh:

- Không có.

Cố Vấn bổ sung:

- Cô ấy muốn hỏi, nên nghe theo lệnh của ai, lại có quyền sai khiến ai.

- À...

Thiên Nhất suy nghĩ một chút:

- Cô nghe theo một mình ta là được rồi, những người khác cô cứ tùy ý sai khiến, đừng xem bọn họ là người.

- Chúng ta đều là “người hợp tác”, còn cô ta lại là “bà chủ” à?

Gunsmith dùng hai tay làm dấu ngoặc kép hai lần.

Thiên Nhất nói:

- Các người đã nghe thấy rồi, chỉ số thông minh như tên kia cũng hiểu được ý tứ của ta, tin rằng các người cũng đã hiểu, nếu có ai bất mãn ta sẽ cắt hẳn ra đem cho heo ăn... Thảo luận đến đây là kết thúc, bây giờ bắt đầu nói về vấn đề của Giới Luật Thép.

Hắn búng tay một cái, chỉ vào Cố Vấn:

- Nói đi!

Nguyệt Yêu trừng mắt liếc nhìn Thiên Nhất, ánh mắt kia của nàng truyền đạt rất nhiều ý nghĩa, đại khái là: “Về chuyện người nói hưu nói vượn, không phải là ta không truy cứu, nhưng hiện giờ nhiều người như vậy, nếu phát tác thì ta lại giống như một bà cô đánh đá, cho nên lát nữa sẽ giải quyết người.”

Cố Vấn thật sự nghe lệnh, lập tức xoay người nói với mọi người:

- Ta đã thảo luận với phía Giới Luật Thép, bọn họ đã đồng ý hợp tác, nhưng lại đưa ra một số yêu cầu rất ngu xuẩn, dù sao ta cũng xem như bọn họ đang đánh rắm mà thôi.

Hắn nhìn sang Gunsmith:

- Nhiệm vụ lần này do Gunsmith, Dark Water và ta cùng đi chấp hành. Bởi vì công việc khai quật và thăm dò di tích trước đó đã bị đám nghiệp dư thích đào mộ của Giới Luật Thép làm cho bế tắc, lần này chúng ta đi có thể sẽ tốn một chút thời gian. Đương nhiên chắc hẳn chư vị sẽ không lo lắng cho bọn ta, lúc nào trở lại cũng chẳng quan trọng đúng không.

- Dù sao bây giờ ông chủ đã về, những người khác nghe theo hẳn an bài là được, hẳn sẽ dẫn các người hoàn thành kế hoạch sau khi đổ bộ vào quận Song Ứng.

.....

Cùng hôm đó, tại quận Quan, Rome, tổng bộ của Giới Luật Thép.

Hiện giờ cứ đêm bí mật ban đầu của Giới Luật Thép đã đường hoàng dời đến tòa nhà chính phủ từng thuộc về đế quốc, hoàn toàn có ý thay thế.

Thánh địa giám sát trưởng Agostino Lodovico tự mình đứng ở cửa lớn chờ

đội, bí thư Dasher đứng ở bên cạnh hắn, một nhóm kỹ sĩ mặc đồng phục màu trắng xếp thành hai hàng chỉnh tề, hiển nhiên là đang nghênh đón một đại nhân vật đến.

Mấy chiếc xe vây quanh một chiếc xe hơi hình dài, tạo thành một đoàn xe, từ ngã tư phía xa chậm rãi chạy tới. Cuối cùng chiếc Limousine hình dài kia dừng ở cửa chính tổng bộ, tài xế bước xuống, mở cửa cho vị khách ngồi ở phía sau.

Vanessa mặc đồng phục Giới Luật Thép bình thường, mái tóc đỏ tùy ý buộc ở sau đầu, từ trên xe bước xuống. Cho dù nhìn thế nào, nàng nhiều nhất cũng chỉ giống như một quan văn cao cấp của Giới Luật Thép, không hề giống như đại nhân vật gì. Nhưng Lodovico có thân phận như vậy cũng không dám chậm trễ chút nào, cung kính tiến lên nghênh đón:

- Đại nhân đi đường mệt nhọc, không biết...

- Biết rồi, đừng khách sáo. Người của Nghịch Thập Tự đã tới chưa? Vanessa ngắt lời Lodovico, vội vàng hỏi.

- Ừm... trong vòng hai ngày chắc sẽ tới.
Lodovico trả lời.

- À, được rồi.

Nàng ngậm một que kẹo, cũng không để ý tới người khác, thân nhiên đi vào tổng bộ.

fishscreen: tạm nghỉ, chúc các thành viên Tàng Thư Viện ăn tết vui vẻ.

Chương 1 : Cạnh tranh

Trong hành lang dẫn đến phòng thí nghiệm, một người đàn ông dáng lùn để râu kiểu Hitler vững vàng đi về phía trước. Mái tóc của hắn bóng loáng, nhưng không phải vì bôi sáp chải tóc, chỉ là trời sinh nhiều dầu mà thôi. Vẻ mặt của hắn tái nhợt cứng nhắc, nhưng không phải vì không có cảm xúc, chỉ là bắp thịt và da trên mặt đều đã mất đi hoạt tính.

Hắn mặc một bộ đồng phục màu lam đậm, bộ quần áo này được cắt xén giống như áo dài nam, nơi cổ áo dựng cao có in dòng chữ “Evolution”. Lúc đi đường hắn quen chấp hai tay sau lưng, tay trái nắm lấy cổ tay phải, ngẩng đầu ưỡn ngực. Mặc dù chỉ cao khoảng một mét sáu, rất khó nhìn xuống người khác, nhưng hắn vẫn thích lộ ra tư thái cao ngạo như vậy.

Tên của hắn là Adolf, cục trưởng Evolution, cơ quan nghiên cứu bí mật của đế quốc. Nhìn bề ngoài hắn là một người đàn ông trung niên, tuổi tác thực tế không rõ, thông tin cá nhân và phương diện năng lực đều không xuất hiện trong bất kỳ hồ sơ nào của EAS và đế quốc.

Adolf băng qua hành lang, đi đến phòng thí nghiệm số 4. Sau khi cửa điện tử mở ra, mùi hơi nước khử trùng nồng nặc xộc vào mũi, cho dù hệ thống tuần hoàn không khí đã chinh đến công suất lớn nhất cũng chẳng ăn thua gì.

Trong phòng thí nghiệm có rất nhiều nhân viên đeo khẩu trang bận rộn làm việc, quần áo của bọn họ đều là màu xám, trong đó chỉ có một người mặc đồng phục màu lam đậm giống như Adolf.

- Hess, người qua đây một chút.
Adolf nói.

Hess cũng giống như cục trưởng của hắn, phần mặt cứng nhắc, một gương mặt đàn ông trung niên tái nhợt không hề nổi bật:

- Cục trưởng.

Hắn đi đến trước mặt Adolf chào một tiếng.

Adolf liếc nhìn khoang thí nghiệm phía sau Hess:

- Tình hình của Đồ Tế thế nào rồi?

Hess trả lời:

- Thực nghiệm viên cao cấp Edmund Lee đã xác nhận tử vong, có thể bỏ qua tổn thương sau khi đảo Địa Ngục sụp đổ, nhưng công kích chí mạng mà hắn gặp phải trước đó nằm ở não bộ, không thể chữa trị được.

Adolf không có ý kiến gì về việc Đồ Tế hoàn toàn tử trận, chỉ hỏi:

- Tế bào kia tiến hóa ra sao?

Hess nói:

- Dữ liệu chỉ rõ, trước khi chết tinh thần của hắn có lẽ đã trải qua sợ hãi hoặc kích thích khá lớn, hạch hạnh nhân phát ra tín hiệu mãnh liệt, từ đó kích hoạt tiến hóa của “tế bào E”, trong thời gian ngắn tăng cường năm giác quan và cơ bắp chủ yếu của hắn. Nhưng biến hóa này rất nhanh dừng lại, nói lên đối phương không tốn quá nhiều thời gian đã giết chết hắn. Đáng tiếc... chiến đấu không thể kéo dài thêm, nếu không chúng ta có thể thu được tư liệu nghiên cứu có giá trị hơn.

- Vết đồng thịt vụn của hắn từ trong đồng đồ nát dưới đáy biển lên, kinh phí cũng không thấp...

Adolf nói.

Đang lúc hắn lúc nói chuyện, trong khoang thí nghiệm có chứa thân thể rách nát của Đồ Tế vang lên hai tiếng rầm rầm trầm thấp, hai thứ giống như xúc tu đánh mạnh vào mặt kính của khoang.

Hess quay đầu nhìn một cái, sau đó xoay khuôn mặt cứng nhắc kia trở lại, bình tĩnh nói với cục trưởng Adolf:

- Trước khi được đám “người khâu vá” tìm thấy, thi thể của hắn hình như đã nuốt mấy sinh vật hải dương. Có điều tế bào E của Đồ Tế đã có tiến hóa tương đối lớn, sẽ không dung hợp những gen thấp kém vô nghĩa kia, chỉ hấp thu thân thể mà thôi.

Adolf nói:

- Thế thì tốt, như vậy... bảo lưu dữ liệu nguyên thủy của những tế bào E này, lấy một phần bảo tồn, đồng thời tra cứu hồ sơ trong cục một chút, tìm

một thực nghiệm viên trung cấp thích hợp tới thay thế Đồ Tể.

- Vâng.

Hess trả lời.

- Còn có một việc cần người đi chuẩn bị, Hess.

Adolf lại nói:

- “Thợ May” và “Xương Vít” có nhiệm vụ bên ngoài, vì đề phòng nên cần có một lượng lớn nguyên dịch Proliferation. Cho người bốn mươi tám giờ để hoàn thành, những nhiệm vụ khác có thể tạm hoãn.

Cái gọi là “nguyên dịch Proliferation”, được nội bộ Evolution gọi đùa là “phân hoá học của thượng đế” hoặc là “đồ uống sinh sản quái thú”. Đây là một loại thuốc tổng hợp có thể can thiệp rất mạnh đến người sở hữu tế bào E, bình thường chỉ khi chiến đấu không quan tâm đến hậu quả mới dùng đến, tác dụng phụ của nó có thể sẽ giết chết người sử dụng và biến thành quái vật. Trên thực tế, loại nguyên dịch này cho dù rơi vào trên người một động vật thân mềm cỡ nhỏ, cũng sẽ có khoảng 15% xác suất dẫn tới đột biến, thuộc về loại vật phẩm cực kỳ nguy hiểm. Trong cục vốn cũng không bảo tồn thành phẩm nguyên dịch, chỉ đến lúc cần mới tiến hành điều chế.

- Tuân lệnh.

Hess không hỏi nhiều, đương nhiên sắc mặt của hắn cũng không thay đổi gì, nguyên nhân chắc mọi người đã hiểu.

Hess là tâm phúc của Adolf, một trong số những người có hi vọng nổi nghiệp nhất. Sự trung thành của hắn không liên quan gì đến tín ngưỡng cá nhân, cục trưởng Adolf chính là tín ngưỡng của hắn, cho nên sự trung thành và tín ngưỡng của hắn là một thể. Chỉ cần là lệnh của cục trưởng thì hắn đều tuân theo một cách vô điều kiện, đặt câu hỏi và chất vấn là mầm mống của phản bội, cho nên Hess căn bản sẽ không hỏi, thậm chí còn không suy nghĩ.

Adolf nói một câu:

- Rất tốt.

Hắn xoay người, dùng tư thế cao ngạo đến mức khô hài rời khỏi phòng thí nghiệm.

.....

Cục trưởng Dzhugashvili trấn giữ Factory đã rất nhiều năm, cũng không biết từ lúc nào hắn luôn bị người ta đem ra so sánh với Adolf của Evolution.

Nhìn bề ngoài thì hắn lớn hơn Adolf khoảng mười tuổi, hắn cũng để râu, nhưng râu của hắn nhiều hơn Adolf mấy hàng. Hắn cao lớn hơn Adolf, nhân duyên với phụ nữ dường như cũng tốt hơn, ít nhất hắn đã từng chính thức kết hôn. Xét về tính cách thì Dzhugashvili cũng âm trầm hơn một chút.

Quan niệm của hai người này càng hoàn toàn bất đồng. Nói đơn giản, Evolution là nghiên cứu công trình sinh vật học, còn Factory là nghiên cứu công trình cơ giới học.

Hai người khác biệt như vậy, cho nên luôn bị đem ra so sánh với nhau. Một là vì tính đặc thù của cơ quan hai người và đãi ngộ như nhau, hai là vì từ những việc mà bọn họ làm, cả hai đều là ác ma, không có gì khác biệt.

Về tổ chức dưới cờ của hai vị cục trưởng này, phải giải thích một chút, ban đầu Evolution và Factory chỉ là hai chi nhánh nhỏ của viện nghiên cứu hoàng gia, cho đến hơn hai mươi năm trước, hai kẻ điên xuất hiện đã thay đổi hiện trạng này.

Trong cùng một năm, chi nhánh của hai người này được tách riêng ra, Adolf và Dzhugashvili đều trở thành cục trưởng đời đầu khai tông lập phái, Evolution và Factory thì trở thành hai cơ quan có quyền hạn ngang với EAS, chuyên môn phụ trách nghiên cứu vũ khí quân sự.

Theo như kết cấu hiện tại của cơ quan nghiên cứu đế quốc, phương diện siêu năng lực do EAS phụ trách, về lĩnh vực khoa học kỹ thuật, viện nghiên cứu hoàng gia sẽ nghiên cứu tất cả mọi thứ, còn cục E và cục F chỉ cần dùng kỹ thuật của riêng mình chế tạo vũ khí giết người là được. Có lúc hai cục cũng sẽ tham gia một số hành động vũ lực, xem như thí nghiệm vũ khí và luyện binh.

Dưới loại tình thế này, hai cục bị đem ra so sánh cũng là chuyện rất bình thường, giữa bọn họ vẫn luôn tồn tại một loại quan hệ cạnh tranh ngầm ngấm.

Khi Adolf đã chuẩn bị cho nhân viên bên ngoài xuất động, Dzhugashvili lại ngồi ở sau bàn làm việc, nhìn chăm chú vào văn kiện chỉ thị, chân mày nhíu chặt, không nói một lời.

Hắn cảm thấy nhiệm vụ lần này có nhiều bí ẩn, tại sao cấp trên lại ra mệnh lệnh kỳ quái như vậy, bảo hai cục hợp tác thực thi hành động lần này. Quan hệ giữa cục E và cục F vẫn luôn rất căng thẳng, cũng chưa từng có chuyện hợp tác với nhau.

Trong lòng hắn thầm nghĩ: “Chẳng lẽ đây là một cuộc thi đua do cấp trên sắp xếp? Một loại... quan sát và kiểm tra?”

Chương 2 : Đến nơi

Buổi chiều ngày 10 tháng 7, tại Châu Âu, quận Quan.

Trong sân bay Leonardo da Vinci canh phòng nghiêm ngặt, mấy trăm kỵ sĩ dưới trướng Giới Luật Thép bày trận chờ đợi, súng trong tay áo đều đã lên đạn, do mười cao thủ cấp bậc kỵ sĩ đội trưởng và một quan cầm cờ trấn giữ, hoàn toàn dùng trạng thái chuẩn bị chiến tranh để nghênh đón thành viên Nghịch Thập Tự tới thăm.

Ba ngày trước lẽ ra bọn họ đã đến, ai ngờ kéo dài dây dưa, đến lần gọi điện cuối cùng hôm qua, Cố Vấn mới báo rằng giữa trưa hôm nay máy bay của bọn họ sẽ đáp xuống chỗ này.

Kết quả hiện tại đã một giờ rưỡi, trên trời ngay cả chim cũng không có, trên radar các nơi của Giới Luật Thép cũng không thấy bất kỳ vật bay không rõ nào xuất hiện.

Đang lúc quan cầm cờ Suicide (đổi tên Suez Cedric) chuẩn bị thả bộ câu lần nữa báo cáo với cấp trên, lại có người dùng mắt thường nhìn thấy trên bầu trời có một bóng đen kỳ lạ.

Chỉ thấy một chiếc máy bay hai tầng cánh kiểu dáng cổ xưa từ không trung chậm rãi bay tới. Khi đến gần đường băng, mọi người lại phát hiện bên dưới chiếc máy bay này không có cả bánh xe, dưới đáy hai bên trái phải trang bị một tấm ván trượt tuyết dài rộng, kết cấu của khung chịu lực này giống như một chiếc xe trượt tuyết không tay lái. Dựa vào hai tấm ván này và lực ma sát với mặt đất hiển nhiên không thể thuận lợi hạ xuống, đoán chừng không tới năm giây chiếc máy bay này sẽ vỡ tan.

Người trên máy bay đương nhiên cũng biết điểm này, cho nên bọn họ cũng không định đáp xuống, khi đến phía trên sân bay bọn họ liền trực tiếp lựa chọn nhảy dù. Có ba bóng người từ trên máy bay nhảy xuống, sau đó bọn họ còn làm nổ máy bay bị bỏ rơi sau người một cách thần kỳ, điều này nói lên trước đó bọn họ đã cài đặt chất nổ vào công cụ giao thông của mình...

Có câu “đàn ông đích thực không quay đầu nhìn cảnh nổ”, ba người bọn họ cũng không nhìn, bởi vì vụ nổ xảy ra trên đỉnh đầu, bị dù ngăn cách nên không nhìn thấy được.

Tốc độ dù đáp xuống rất chậm, những người đứng chờ bên dưới có đủ thời gian để phân biệt bao vây ba người lại.

Cố Vấn, Gunsmith, Dark Water giống như phạm nhân bị bắt lấy, nhưng đối phương cũng không đeo còng tay cho bọn họ, chỉ là luôn có rất nhiều khẩu súng ở khoảng cách gần nhắm chuẩn vào đầu bọn họ.

Ba người phân biệt được “mời” vào trong ba chiếc xe, đi đến tổng bộ của Giới Luật Thép.

Sau khi đến nơi, bọn họ lại được đưa tới một căn phòng dùng riêng để tiếp đãi bọn họ... đó là một căn phòng thẩm vấn bốn bề đều là vách tường bằng tinh hợp kim. Nơi này vốn là tòa nhà chính phủ của đế quốc, có phòng như vậy cũng không kỳ quái.

Sau khi nhốt bọn họ vào, vị thánh địa giám sát trưởng của Giới Luật Thép rất giống ông già Noel là Agostino Lodovico, cùng với bí thư của hắn là Dasher tiên sinh, một người hâm mộ văn hóa Mexico cuồng nhiệt, cả hai đi vào căn phòng cách vách, mở vách tường một bên, lộ ra một mặt kính cường hóa chống đạn, chống lửa, chống bức xạ, chống đủ mọi thứ. Cách tấm kính này, bọn họ cuối cùng lên tiếng chào hỏi đối tượng của lần “hợp tác” này.

- Cố Vấn tiên sinh.

Lodovico vừa nói vừa quan sát ba người đàn ông bên kia tấm kính.

Người bên trái là Cố Vấn, Lodovico đã từng xem hình ảnh tư liệu của hắn, cũng đã nói chuyện điện thoại mấy lần. Người này nhìn rất trẻ tuổi, nhiều nhất chỉ vừa qua hai mươi, bề ngoài nho nhã trắng trẻo. Lúc này áo sơ mi và quần trên người hắn, bao gồm cả mặt và tóc đều rất bẩn, giống như vừa lăn qua đồng đất vậy.

Thanh niên chính giữa lớn hơn Cố Vấn mấy tuổi, sắc mặt của hắn tỏ ra không thoải mái lắm, đang khoanh chân ngồi xuống đất. Lodovico cũng biết người này, Gunsmith, đã từng làm cố vấn vũ khí của đế quốc, mấy năm

trước bởi vì kế hoạch “lễ vật màu lam” nên đã kết oán với Giới Luật Thép. Thực ra đó vốn là một lần hành động thanh trừng của đế quốc, nhưng vì lần đó Gunsmith đã thử nghiệm “bom việt quật” mà hắn mới phát minh, khiến cho Giới Luật Thép gặp tổn thất nặng nề, vì vậy khoản nợ này đã đổ lên đầu hắn.

Người đàn ông bên phải lớn tuổi nhất, nhìn khoảng hơn ba mươi tuổi, có điều hắn dường như hơi đầu từ sớm, còn để râu ria xồm xàm. Lúc này hắn đang im lặng nhìn chăm chú vào mặt kính, cũng giống như hai người kia, cả người hắn đều dờ dáy vô cùng, khá là nhếch nhác. Lodovico lại không nhận ra người này.

Cô Ván nghe vậy liền đáp:

- Có chuyện gì.

- Ta có mấy vấn đề cần người trả lời.

Lodovico nói.

- Chúng ta có thể đổi một nơi khác nói chuyện không, chẳng hạn theo như thỏa thuận trước đó trong điện thoại, trước tiên sẽ dùng một bữa tiệc lớn, sau đó mỗi người chúng ta sẽ được cấp một căn phòng hào hoa, tắm nước nóng, tiếp đó mới tìm một nơi đẳng hoàng ngồi xuống nói chuyện với người.

Cô Ván trả lời.

- Cô Ván tiên sinh, người có hiểu tình cảnh hiện giờ của mình không?

Dasher ở bên cạnh nói.

Cô Ván nói:

- Tình cảnh hiện giờ của chúng ta, 50% là do sự thù địch và không giữ lời bên phía các người tạo thành, 50% còn lại là vì sự ngu xuẩn của các người.

Lodovico nói:

- Như vậy ta muốn hỏi một chút, dựa vào đâu mà người nhận định phía ta không thể hoàn thành công việc khai quật, phải để ba người ngoài các người tham gia mới có đột phá?

Cô Ván đi đến trước mặt kính, làm ra vẻ ngược đầu đảo mắt, giống như thật sự đang suy nghĩ chuyện gì:

- Để ta nghĩ xem... đầu tiên, lấy số lẻ trong chỉ số thông minh của ta, sau đó

chia hai, mới có thể suy nghĩ cùng một cấp bậc với người. Mà người vừa mở miệng thì đã kéo ta xuống cùng một trình độ với các người, suy đoán kết quả khi chúng ta làm cùng một chuyện, hơn nữa còn dùng giọng điệu phản vấn để hỏi ta.

- Tiếp theo, nếu người khẳng định cần một lý do, ta cũng có thể nói cho người biết. Gunsmith đã từng thành công thăm dò và rời khỏi một di tích còn nguy hiểm hơn cái mà các người đang khai quật.

- Còn về vị kia, John de Soto tiên sinh là nhà thám hiểm nổi tiếng. Các người có thể trực tiếp lên internet công cộng tìm tên của hắn, thậm chí có thể tìm được mấy quyển sách do hắn xuất bản.

- Cuối cùng ta cũng muốn hỏi một chút, dựa vào đâu mà người có thể nhận định, công việc mà đám ngu xuẩn các người không thể hoàn thành thì người khác cũng không làm được?

- Biết ăn nói đấy, anh bạn trẻ.

Lodovico cũng không tức giận, chuyển sang nói:

- Nhưng cho dù năng lực làm việc của các người không có vấn đề, vậy lập trường thì sao? Nghịch Thập Tự đã từng xâm nhập hệ thống Sứ Đồ, gây ảnh hưởng lớn đến lợi ích của tổ chức chúng ta tại Châu Á, tạo thành tổn thất vượt quá dự tính. Hơn nữa... còn không rõ dùng phương pháp gì biết được chuyện khai quật lần này. Hôm nay các người lại chủ động yêu cầu tham gia và trợ giúp chúng ta, chẳng lẽ không đáng nghi sao?

- Ha!

Cố Vấn cười lạnh:

- Rất đáng nghi. Vậy ta muốn hỏi một chút, với trí tuệ của các hạ, tình huống xấu nhất có thể nghĩ đến là gì?

Lodovico còn chưa trả lời, Cố Vấn đã nói:

- Phá hoại các người từ bên trong? Ám sát nhân vật quan trọng? Cướp đoạt tài nguyên trong di tích? Chắc là chỉ có ba chuyện này rồi.

- Về việc tại sao muốn tới trợ giúp các người, trước đó ta đã nói trong điện thoại, không thể trả lời được. Cho tới giờ phút này, quyền chủ động trả lời hay không vẫn nằm trong tay chúng ta, bởi vì khách quan mà nói thì các người cần sự trợ giúp của chúng ta. Muốn đồ vật trong di tích thì phải để chúng ta tham gia công việc khai quật, chỉ đơn giản như vậy thôi.

- Người có thể giả thuyết, chúng ta muốn phá hoại các người từ bên trong, đồng thời muốn ám sát một nhân vật quan trọng, thuận tiện còn muốn cướp đoạt tài nguyên trong di tích, nhưng dù như vậy Giới Luật Thép vẫn cần chúng ta.

- Vì vậy người có thể tùy lúc tùy nơi, không thêm giấu giếm đề phòng mỗi hành động của chúng ta, nhưng lại phải cung phụng ba người chúng ta giống như lão gia, cho đến khi đạt được mục đích của các người. Sau đó người có thể trở mặt, có thể thậm vấn hoặc uy hiếp chúng ta giống như hiện giờ, nhưng lúc này làm vậy chẳng có ý nghĩa gì, chỉ sẽ lãng phí thời gian của hai bên.

- Ta phân tích như vậy, người có hiểu không?

Lodovico suy nghĩ rất lâu, quả thật đối phương có giá trị lợi dụng, hơn nữa đã công khai nói ra toàn bộ, bất nhốt bọn họ thì có ý nghĩa gì? Ba người này, mỗi người đều có chỗ sử dụng, cũng không thể chỉ nhốt một người để uy hiếp hai người khác.

Việc khẩn cấp trước mắt là khai quật di tích, chứ không phải tra hỏi mục đích của đối phương. Cho dù thậm vấn cũng vô ích, ba loại tình huống có thể xảy ra, vừa rồi đối phương đã thừa nhận toàn bộ, vậy còn gì để hỏi nữa?

- Dasher.

- Có.

- Chuẩn bị một chút, tẩy trần cho ba vị khách này.

Dứt lời Lodovico lại nói với Cố Vấn:

- Anh bạn trẻ, người rất cuồng vọng, có lẽ người cũng có vốn liếng để cuồng vọng, nhưng nói chuyện với bậc cha chú không nên dùng loại giọng điệu giống như sĩ nhục này.

Cố Vấn lại trả lời:

- Tôn trọng là thứ dùng nỗ lực đổi lấy, chứ không phải thông qua thừa kế hoặc dùng tiền bạc để mua, càng không phải cậy già lên mặt là có thể lấy được.

Ánh mắt của hắn càng lộ vẻ khinh thường hơn vừa rồi:

- Nếu người còn dùng loại giọng điệu giống như giáo huấn này nói chuyện với ta, đó mới là tự rước lấy nhục.

Trong lòng Lodovico tức giận, nhưng hắn vẫn không phát tác, chỉ hừ lạnh một tiếng, không nói thêm lời nào liền rời đi.

Đội đôi phương rời khỏi, Gunsmith mới ngẩng đầu nói với Cố Vấn:

- Người nhường hắn một câu thì sao, người ta đã làm theo lời người, nói mấy câu này cũng chỉ là muốn tìm một bậc thang xuống đài. Lỡ may hắn bị người làm cho thẹn quá hóa giận, không để ý đến chuyện khai quật di tích, thật sự nhốt chúng ta lại dùng đại hình phục vụ, vậy thì phải làm thế nào?

- Hùng hổ ép người mới có thể nhìn ra độ lượng và sức chịu đựng của đôi phương.

Cố Vấn chẳng hề để ý trả lời:

- Vả lại, hai bên đã không thể xây dựng tín nhiệm gì, vậy cũng không cần nể mặt bọn họ.

Gunsmith nói:

- Nếu làm cho tình thế căng thẳng, e rằng ngoại trừ Dark Water, hai chúng ta đều có thể bị bắt thậm chí là chết.

- Không cần lo lắng chuyện này.

Cố Vấn nói:

- Đừng quên chúng ta đứng dưới cờ của Nghịch Thập Tự. Ta dám nói, hiện nay trên đời đã không có bất kỳ tổ chức phản kháng nào dám chính diện khai chiến với chúng ta, hoặc là chủ động đối địch với chúng ta.

- Bọn họ không hiểu rõ chúng ta, cũng không thể mặc kệ hoặc xem thường chúng ta. Những tổ chức khác, bao gồm đế quốc, thái độ của bọn họ đối với Nghịch Thập Tự cũng giống như người hiện giờ lo lắng cho tình cảnh bản thân. Bọn họ cũng không biết sau khi chọc giận chúng ta sẽ có hậu quả gì, có thể là chẳng hề đáng ngại, cũng có thể là tai ương ngập đầu.

- Thực lực không rõ, mục đích không rõ, thành viên không rõ... thứ duy nhất hiện ra trước mắt thế nhân chỉ có sự kiện vượt ngục lần đó, cùng với tin đồn giết chết Thiên Vệ.

Gunsmith nói tiếp:

- Quả nhiên, mạnh mẽ và khó lường mới là uy hiếp hữu hiệu nhất đúng không...

Cô Vân trả lời:

- Nói không sai, vì vậy bất kể chúng ta làm gì, chỉ cần không phải là hành vi tự sát, ít nhất không cần lo lắng đến tính mạng. Người của Giới Luật Thép cũng sẽ suy nghĩ, sau khi giết chúng ta thì Nghịch Thập Tự có thể làm ra những chuyện gì.

- Có thể sẽ không phản ứng gì, cũng có thể sẽ phóng vũ khí sinh hóa gì đó... Ha ha, đặt mình vào hoàn cảnh người khác suy nghĩ một chút, ta cũng không biết nên làm thế nào để ứng phó với Nghịch Thập Tự.

Gunsmith nói:

- Thật là một tổ chức phù hợp với kẻ theo thuyết bất khả tri như người.

Bọn họ hàn huyền năm phút, bỗng có người mở cửa phòng giam này ra, một tên kỵ sĩ mặt không cảm xúc nói với bọn họ:

- Mời ba vị theo ta.

Chương 3 : Âm toán

Bọn Cố Vấn được bố trí vào một khách sạn hạng sang, được tự do ở một mức độ nhất định. Đương nhiên chỉ cần bọn họ vừa rời khỏi phòng, tùy thời đều có người bám theo và giám thị mỗi hành động của bọn họ.

Sau khi thay quần áo sạch, ba người được mời đến phòng ăn của khách sạn, nghênh đón bữa tiệc lớn mà Cố Vấn và Gunsmith chờ đợi đã lâu.

Đó là một bàn ăn rất dài, dài đến mức người ngồi ở hai đầu nói chuyện phải hét lên mới nghe được. Nửa giờ đầu tiên Lodovico gần như không thể giao lưu với bọn họ. Ngoại trừ nhà thám hiểm tên là John Desoto kia, hai người khác giống như mấy ngày chưa nhìn thấy thức ăn, liên tục nhét mọi thứ vào trong miệng.

Hơn nữa còn có thể nghe được đối thoại như sau...

- Đưa miếng bơ kia cho ta.

- Được.

Sau khi ngán người hai giây:

- Ài, đây là nhiên liệu thể rắn đầu tiên mà chúng ta nhìn thấy từ khi đốt chết con mèo kia đúng không.

- Đúng vậy, cũng là lần đầu tiên chúng ta ăn uống sau khi ăn hết những con chó kéo xe trượt tuyết kia.

- Kính những con chó kia.

Giờ ly rượu lên.

- Kính con mèo kia.

Sau khi cụng ly uống một hơi cạn sạch.

Lodovico không biết trên đường đi đám người này đã trải qua những gì, nhưng dường như không phải chuyện khiến người ta vui vẻ.

Nhà thám hiểm John chỉ ăn vài miếng tượng trưng, biểu hiện rất bình thường. Nhưng trong ba người này, người biểu hiện bình thường nhất lại tỏ ra không bình thường. Lodovico luôn cảm thấy nhà thám hiểm này có một loại cảm giác kỳ lạ không thể nói rõ được.

Cuối cùng, đường đường là thánh địa giám sát trưởng Agostino Lodovico đại nhân phải trơ mắt nhìn ba người kia ăn uống gần một giờ, Cố Vấn mới lau miệng nói:

- Gần no rồi, chúng ta nói chuyện khai quật một chút đi.

Lodovico thở dài một hơi nói:

- Trước khi chính thức bắt đầu, Cố Vấn tiên sinh, ta hi vọng người có thể thẳng thắn nói với chúng ta, người rốt cuộc biết được bao nhiêu về công việc khai quật của chúng ta? Lại từ đường dây nào lấy được tin tức tuyệt mật này?

- Đường dây nào thì người không cần phải hỏi, đó là phương thức riêng của Nghịch Thập Tự. Người cũng không cần hoài nghi ai là nội gián, có tra xét cũng chỉ uống công thôi.

Cố Vấn trả lời:

- Còn về tình hình trước mắt mà ta nắm giữ, có thể nói cho người biết, chắc chắn còn nhiều hơn tưởng tượng của người, thậm chí ta còn biết rất nhiều chuyện mà cả đại đoàn trưởng và mục sư trưởng của các người đều không biết.

Hắn dừng một chút rồi nói:

- Ừm... bắt đầu từ đâu nhỉ... nói từ năm 1307 đi...

Lodovico nói:

- Người định nói đến trời tối sao?

- Lớn tuổi rồi mà không kiên nhẫn gì cả.

Cố Vấn nhún vai nói:

- Vậy ta bắt đầu nói từ sau khi hiệp sĩ Thánh Điện bị hủy diệt, năm 1314, bá tước Beaujeu và đám “kiến trúc sư” của hắn đã đánh cắp bảo tàng.

- Bảo tàng của đoàn hiệp sĩ Thánh Điện chia làm hai bộ phận, mấy món bảo vật vô giá kia, bao gồm vương miện của đám quốc vương Jerusalem, bảy đế cẩm nền và bốn bộ phúc âm vàng của vua Solomon đều nằm trong

cột tể đàn của nhà thờ hiệp sĩ Thánh Điện. Bá tước đã dùng quan tài của chú mình, cũng là vị đại đoàn trưởng kia, đưa tất cả những bảo vật này đi.

- Mà khối tài sản kếp xù do hiệp sĩ Thánh Điện cướp đoạt được, cũng là những vàng thật bạc trắng kia, đã sớm bị chuyển đi trước “ngày thứ sáu đen tối”. Philip IV không lấy được thứ mà hắn muốn, vấn đề tài chính không được giải quyết, mà đồng mưu của hắn là giáo hoàng Clement V cũng ủng hộ công sức. Sau khi Molay bị xử tử dùng lửa thiêu chết, hai người cũng lần lượt ứng nghiệm “lời nguyền”, chết một cách ly kỳ.

- Kế tiếp lại không biết tung tích của bảo tàng. Bá tước Beaujeu từng tuyên thệ sẽ giấu đồ vật cho đến “ngày tận thế”, vì vậy hắn cần một nơi cực kỳ đáng tin. Ít nhất với quan điểm của hắn đương thời, nơi đó đáng tin đến mức vĩnh viễn sẽ không bị phát hiện.

- Vào thế kỷ 20 từng có người dựa theo mấy dấu hiệu bí ẩn do hiệp sĩ Thánh Điện lưu lại, suy đoán bảo tàng nằm ở lâu đài Artigny hoặc lâu đài Bourdaisière thuộc nước Pháp, cũng có người cho rằng là ở Bazas, Agen cùng với Indre. Mỗi khi có người nhìn thấy những dấu hiệu thần bí kia đều sẽ suy đoán lan man, nhưng bọn họ đều không nắm được trọng điểm.

- Sau “ngày thứ sáu đen tối”, nòng cốt của hiệp sĩ Thánh Điện nhìn như bị hủy diệt, nhưng các thành viên ở bên ngoài nước Pháp lại không bị ảnh hưởng lớn, có rất ít trường hợp bị xử tử. Nếu như ta là vị bá tước kia, tại sao ta lại muốn giấu bảo tàng trong lãnh thổ của kẻ thù? Đế quốc La Mã thần thánh rất lớn, ta có rất nhiều lựa chọn.

Lúc này Lodovico lại ngắt lời:

- Hôm nay chúng ta đã khai quật ở đây rồi, những lời này của ngươi chỉ có thể xem là vẽ rắn thêm chân.

- Ha ha... như vậy à.

Cố Vấn lại lộ ra ánh mắt giống như muốn bảo “ngươi thật đáng thương”, cười nói:

- Vậy thì bỏ đi, nói đến đây thôi. Hôm nay chúng ta cũng khá mệt rồi, ngươi hãy sắp xếp một chút, sáng ngày mai chúng ta sẽ đến hiện trường khai quật tiến hành quan sát đánh giá một lần.

Nói đến đây Lodovico lại cảm thấy hối hận, xem ra vừa rồi Cố Vấn dường như còn chuyện gì muốn nói, nhưng vì bị cắt ngang nên hắn dứt khoát nuốt

lại vào hòng. Bây giờ muốn hấn nói tiếp e rằng còn khó hơn lên trời.

Lodovico có một loại cảm giác bị đùa bỡn, nhưng là do hấn chủ động ngắt lời đối phương, không có cách nào, đành phải thở dài nói:

- Được rồi, các vị cứ từ từ dùng bữa, xin lỗi ta không tiếp được.

Sau khi hấn rời đi, bàn ăn chỉ còn lại ba người Nghịch Thập Tự. Ngoại trừ nhân viên phục vụ đang đi tới đi lui, còn có sáu tên hiệp sĩ của Giới Luật Thép phụ trách giám thị giống như đứng gác, vây quanh bọn họ ở khoảng cách mười mét. Nhưng bọn họ không hề cảm thấy mất tự do, vẫn tiếp tục ngồi ở đó ăn uống thoải mái.

- Cố Vấn!

Vanessa vừa gọi tên của hấn, vừa ở sau lưng hấn vỗ một cái.

Nàng hành động rất đột ngột, cũng không biết có phải cố ý hay không. Khi đó Cố Vấn đang đưa một muống canh vào miệng, thiếu chút nữa đã bị sặc chết.

Hấn ho sặc sụa. Nàng lại kéo ghế ngồi xuống bên cạnh hấn, một tay chống lên bàn, nâng cằm nói:

- Lần đầu tiên nhìn thấy người thật, hóa ra đức hạnh của người lại như vậy.

Gunsmith ở bên cạnh hờ hững liếc nhìn, lắc đầu than thở:

- Đây là báo ứng.

Dark Water đóng vai John thì đứng lên:

- Ta đi về trước.

Lúc hấn rời đi, quả nhiên có hai tên hiệp sĩ bám theo giống như thuốc dán.

Cố Vấn thở gấp, sau đó nói:

- Không phải cô đang ở quận Hồng Sư sao?

- Hả? Ta không thể chạy tới tổng bộ này à?

Vanessa trả lời.

- Vậy Sứ Đồ hiện giờ do ai phụ trách?

- Ai cũng được, dù sao đã bị các người xâm nhập rồi, ta mặc kệ.

Nàng cầm món tráng miệng trên bàn bỏ vào trong miệng.

Cố Vấn cười nói:

- Cô tới đây chỉ để nhìn ta một cái?

- Không được sao?

Vanessa hỏi lại.

- Được... chỉ là ta không tin thôi.

Cố Vấn nói:

- Theo ta thấy, cô định chờ đến giai đoạn “qua cầu rút ván”, cũng là lúc chúng ta không còn giá trị lợi dụng nữa, tham gia công việc thăm vấn ta.

- Nói lung tung, hiện giờ Giới Luật Thép và Nghịch Thập Tự đang “hợp tác”, nếu sau khi hợp tác lại bắt người, sau này còn ai dám hợp tác với chúng ta nữa?

Vanessa dừng một chút rồi nói:

- Cho nên trừ ngươi ra, hai người khác có thể thả đi.

- Cô đúng là chuyện gì đều dám thừa nhận.

Cố Vấn nói.

- Chuyện không lừa gạt được thì cứ sớm nói ra.

Vanessa trả lời, trong câu này có ẩn ý, giống như đang ám chỉ Cố Vấn điều gì.

Đương nhiên Cố Vấn đã sớm nghĩ đến cách làm của Giới Luật Thép sau khi hoàn thành công việc, có điều hẳn thật sự không ngờ Vanessa lại xuất hiện ở đây. Nhưng nàng đã xuất hiện, vậy thì... Cố Vấn chỉ tốn một giây đã nghĩ ra một kế sách:

- Đúng rồi, cô có hứng thú với việc tìm bảo vật không?

- Ngươi muốn mời ta cùng du ngoạn với các ngươi sao?

Vanessa hỏi. Cố Vấn còn chưa trả lời, nàng đã giành nói trước:

- Vừa rồi ngươi nói đến giai đoạn “qua cầu rút ván”, cũng không phải chỉ nói về chúng ta đúng không? Các ngươi cũng có dự định của riêng mình, đến lúc đó nếu như ta ở bên cạnh, chẳng phải sẽ trở thành con tin tốt nhất.

- Không sai, về phán đoán thân phận của cô không tầm thường, ta vẫn rất có có lòng tin. Mặc dù trước mắt còn không biết cụ thể, nhưng chuyện này

cũng không ảnh hưởng đến sức uy hiếp khi chúng ta bắt giữ cô.
Cố Vấn nói.

- Ngươi cũng là chuyện gì đều dám thừa nhận.
Nói xong câu này, Vanessa lại đứng dậy rời khỏi, cũng không trả lời câu hỏi của Cố Vấn.

Gunsmith liếc nhìn bóng lưng cô gái kia, nói với Cố Vấn:
- Rất lợi hại, trong thoáng chốc đã nhìn thấu dự định của ngươi.

- Cô ta sẽ tới.
Cố Vấn nói.

- Hả? Đã nói như vậy rồi mà cô ta còn tới?
Gunsmith nói.

- Tới, nhất định sẽ tới.
Cố Vấn rất có lòng tin trả lời.

- Ta không hiểu, rốt cuộc cô ta thông minh hay ngu ngốc.
Gunsmith nói.

- Đương nhiên là thông minh, thông minh tuyệt đỉnh.
Cố Vấn trả lời:

- Cô ta theo chúng ta hành động, có thể tùy lúc tùy nơi nắm giữ động thái của chúng ta, nhìn thấy càng nhiều, suy nghĩ càng xa hơn người khác, cho nên có cơ hội nhìn thấu chúng ta rốt cuộc muốn làm gì, như vậy mới có thể giải quyết vấn đề trước giai đoạn “qua cầu rút ván”. Nếu như cô ta không tới, đó mới là ngu ngốc. Vì bảo đảm an toàn của mình mà bỏ qua toàn cục, cuối cùng rất có thể thua hết cả ván.

Gunsmith nói:

- Nay! Nếu đã như vậy, sao ngươi còn chủ động mời cô ta?

Cố Vấn cười:

- Chẳng trách Thiên Nhất luôn nói ngươi là kẻ ngốc. Ngươi thật sự cho rằng cô ta từ quận Hồng Sư chạy tới đây, chỉ là muốn ở trước mặt ném một ánh mắt quyến rũ cho ta sao? Hà... cho dù ta không mời, cô ta chắc chắn cũng muốn tham gia thăm dò di tích. Vừa rồi ta chủ động đề xuất là vì lịch sự, cho cô ta một thời cơ để công khai mở lời mà thôi.

Gunsmith nói:

- Được rồi, mấy “người thông minh” các người...

Hắn dùng ngón trỏ và ngón giữa hai tay làm dấu ngoặc kép:

- Muốn dấu đá ra sao là chuyện của các người, có cần ta chú ý gì không?

- Có.

Cố Vấn nghiêm mặt nói:

- Đừng đụng đến cô ta.

- Hả?

Gunsmith sửng sốt.

- Tuyệt đối không được đụng vào cô ta.

Cố Vấn rất nghiêm túc lặp lại và bổ sung.

- Người yên tâm, ta đã sớm nhìn ra ý đồ của người, không có ý định chen vào. Hơn nữa loại hình này vốn không phải khâu vị của ta...

Gunsmith nói.

- Ta không phải có ý này.

Cố Vấn nói:

- Ta muốn nói, không nên có bất kỳ tiếp xúc thân thể nào với cô ta, không được đụng vào cô ta, cũng không được để cô ta đụng vào người.

Hắn cười khỏ một tiếng:

- Người đúng là không am hiểu tri thức về phương diện năng lượng, ta đã trúng phải năng lực của cô ta rồi, người không phát hiện sao?

Trong đầu Gunsmith thoáng qua điều gì, giật mình nói:

- Vừa rồi cô ta vỗ người một cái?

Cố Vấn nói:

- Đúng, chính là khi đó. Lúc này ta cảm thấy rất rõ ràng, có một loại năng lượng đến từ cô ta đánh vào trên người ta, nhưng trước khi cô ta sử dụng năng lực thì ta không thể giải trừ, cũng không biết năng lực của cô ta rốt cuộc sẽ phát động theo hình thức nào.

Chương 4 : Quá khứ

- Người đang nhìn gì thế?

Speighton đi đến bên cạnh Gambling Snake hỏi.

Gambling Snake nhìn dãy núi liên miên không dứt trước mắt, ánh mắt sâu xa giống như đang suy nghĩ điều gì. Dường khí mỏng manh và nhiệt độ thấp hơn điểm đóng băng, dường như không gây ra bất kỳ ảnh hưởng gì đối với gã đàn ông vốn lạnh giá này.

- Nhìn quá khứ của ta.

Gambling Snake trả lời.

- Quá khứ của người dường như rất hùng vĩ, hơn nữa không thích hợp cho người bình thường sinh tồn.

Speighton nói một câu đùa mà hắn cảm thấy rất cao minh.

Bình thường Gambling Snake sẽ không cười, lần này cũng vậy:

- Nhiều năm trước khi ta vừa rời khỏi Thiên Minh, ta cho rằng mình đã thay đổi một số chuyện. Nhưng mấy tháng trước một lần nữa đặt chân lên mảnh đất này, ta lại phát hiện thực ra chẳng có gì thay đổi cả.

- Cho nên người mới gia nhập Nghịch Thập Tự?

Speighton nói:

- Bởi vì người tin tưởng, chuyện mà Thiên Minh không làm được thì Thiên Nhất có thể làm.

- Người sống cần có lý tưởng. Ta đã từng muốn chôn giấu lý tưởng của mình, rũ sạch quá khứ, sống một cuộc đời bình thường. Nhưng sau đó ta hiểu được, thế giới này quá dơ bẩn rồi, cho dù tìm được một địa phương sạch sẽ kết thúc cuộc đời khổ sở này, cũng chỉ là lừa mình dối người mà thôi.

- Từ khi còn nhỏ đường đời của ta đã không phải do mình lựa chọn, nhưng ta cũng không hối hận về những gì đã trải qua. Ta phục vụ cho ánh sáng,

hoạt động trong bóng tối, dùng máu của tội ác để tẩy rửa linh hồn dơ bẩn. Ta muốn tạo ra một thế giới mới, nơi đó đám trẻ có thể lựa chọn con đường tương lai của mình, chứ không phải cúi đầu khuất phục trước vận mệnh đã được sắp đặt.

Gambling Snake trả lời:

- Mà cho đến nay, Thiên Nhất là đáp án duy nhất mà ta tìm được.

- Có lý tưởng thì rất tốt, nhưng ta cảm thấy lý tưởng này của ngươi e rằng vĩnh viễn sẽ không thực hiện được.

Speighton nói:

- Loài người luôn muốn tạo ra thiên đường, nhưng thiên đường của chúng ta vốn là xấu xí. Hiện giờ đế quốc quả thật rất mục nát, nhưng mấy trăm năm sau khi chúng ta nhìn lại lịch sử, nhất định sẽ nói bọn họ cũng đã từng vĩ đại, bọn họ đã thống nhất toàn bộ Trái Đất, có cống hiến trong nhiều lĩnh vực như dung hợp dân tộc, giải quyết vấn đề chủng tộc, đơn giản hóa ngôn ngữ vv.

- Giả sử có một ngày đế quốc bị tiêu diệt, bị một thế lực khác, có lẽ là chúng ta, có lẽ là người khác, không quan trọng, tóm lại là bị những người khác thay thế, mà thế giới trong lý tưởng của ngươi cũng thật sự thực hiện được. Nhưng nó có thể duy trì bao lâu?

- Bất cứ vương triều nhân loại nào cũng sẽ đi về hướng sa đọa và diệt vong, chỉ là thời gian dài ngắn mà thôi. Mọi người gởi gắm hi vọng vào phẩm đức và truyền thừa của đế vương, sự tự giác và kiểm điểm của cơ cấu quan lại, đây là hành vi ngu ngốc điển hình nhất. Một ngày nào đó, đám người đang nắm quyền sẽ vứt bỏ đạo đức và trách nhiệm, không còn theo đuổi công bình và tự do, dưới dục vọng thúc đẩy thì ý chí của con người căn bản không đáng nhắc tới. Cho dù là hiện tượng tự nhiên như già yếu, cũng có thể dễ dàng thay đổi suy nghĩ của một người. Loài người chúng ta... rốt cuộc xem như là gì nhỉ?

Gambling Snake quay mặt sang nhìn hắn một cái:

- Đây là kết luận của Kỵ Sĩ Bóng Đêm sao... Thói hư tật xấu của cả tộc quần, đã định sẵn cá thể chỉ có thể thích ứng và thay đổi, cũng đã định sẵn một loại tuần hoàn...

- Ta cũng chỉ nói như vậy mà thôi, ta vốn là một lính đánh thuê, không có lập trường kiên định gì, càng không có cái gọi là lý tưởng của ngươi.

Speighton nói:

- Có lẽ một ngày nào đó, ta sẽ suy nghĩ cho an toàn bản thân mà rời khỏi tổ chức này. Nhưng ít nhất hiện giờ, ta cảm thấy gia nhập các người an toàn hơn nhiều so với ở bên ngoài Nghịch Thập Tự.

Gambling Snake cười lạnh:

- Vậy người xem ông chủ của chúng ta và tổ chức này quá đơn giản rồi.

- Hai vị tán gẫu đủ chưa, trình sát không phải ngắm phong cảnh, mà là tìm kiếm.

Một con quái chân to toàn thân lông trắng, thân cao hai mét xuất hiện phía sau hai người, trong miệng lại thốt ra một câu tiếng người giống như càu nhàu.

- Người trốn ở trong phòng điều hòa chơi điều khiển quái chân to từ xa, chúng ta ở đây thì lạnh đến mức không cử động tay chân nổi.

Speighton quay đầu lại nói.

Nguyên Soái khó chịu nói:

- Nói nhảm, nếu ta có thể chất như các người thì đã chế tạo một con chó máy lớn cuồi ra ngoài trình sát rồi.

.....

Quận Song Ung, Yakutsk, trong cửa hàng sách.

Thiên Nhất nằm trên chiếc ghế sofa lâu ngày không gấp, gác chân lên bàn, đọc một tờ báo cũ. Đây là tin tức khoảng mười ngày trước, bản tin trang đầu là hoàng tử thứ ba Victor Wittstock khi đi du lịch gặp phải tai nạn, cấp cứu không kịp bỏ mình, thống đốc bản địa đã tự nhận trách nhiệm từ chức, cả nước chia buồn với hoàng tử điện hạ qua đời khi còn trẻ.

Thực ra Thiên Nhất đã xem qua vài quyển sách nội tâm có liên quan đến cái chết của Victor, chỉ là muốn hắn xem thử tin tức công bố ra sẽ như thế nào, nhằm để suy đoán chuẩn xác hơn về toàn bộ sự kiện.

Lúc này có người đẩy cửa tiệm sách đi vào, nhưng không phải là khách hàng, mà là Nguyệt Yêu ra ngoài mua đồ ăn về.

Thiên Nhất để tờ báo xuống, nhìn nàng một cái, rất tùy ý nói một câu:

- Vất vả rồi.

Nguyệt Yêu trừng mắt nhìn hắn một cái, cố gắng điều chỉnh hô hấp mới bình tĩnh lại được. Nàng đi đến trước bàn làm việc của Thiên Nhất, bỏ đồ trên tay xuống:

- Nếu không phải cơm trưa của ta cũng ở bên trong, ta đã ném vào mặt ngươi rồi.

Thiên Nhất chẳng hề để ý trả lời:

- Lò vi sóng ở bên kia.

- Ngươi là con ta à? Tự hâm nóng đi!

Nàng kéo ghế ngồi xuống.

- Hâm nóng đồ ăn cũng không chịu làm, sau này đứa nhỏ ngươi làm sao gả ra ngoài được.

Thiên Nhất cầm đồ ăn lên đi tới lò vi sóng.

Nguyệt Yêu tiện tay cầm một quyển sách đập vào sau đầu hắn:

- Ngươi là cha ta à? Nói nhảm nhiều thế!

Thiên Nhất đập nắp lò vi sóng lại, hẹn giờ xong, gãi gãi sau đầu nói:

- Hôm qua chúng ta nói đến đâu rồi?

- Giai đoạn thao tác biến hóa.

Nguyệt Yêu nói:

- Không phải ngươi là thiên tài sao? Ngươi không nhớ đã nói đến đâu à?

- Ta là thiên tài, nhưng cô là kẻ ngốc, cho nên ta muốn kiểm tra cô.

Lần này là một quyển sách ném vào mặt Thiên Nhất.

- Nếu cô có thể đọc những quyển sách tiện tay ném lung tung này một lần, có lẽ sẽ thông minh hơn một chút.

- Con người người nếu không bị ối như vậy, có lẽ cũng sẽ không bị ném.

Thiên Nhất than thở:

- Ta đang bận rộn, nhưng vẫn bớt thời gian dạy cho cô tri thức về siêu năng lực, thái độ của cô còn tệ như vậy.

- Cái gọi là bận rộn của người, đó là bảo ta, Kế Toán, Tả Đạo mỗi bữa đi mua đồ ăn ở những cửa tiệm khác nhau cho người, sau đó cuộn tròn trên ghế, xem máy...

Nàng tùy ý cầm một quyển trong đống sách trên bàn làm việc lên:

- Xem mấy quyển sách giống như “Người Lái Buôn Thành Venice” để giết thời gian.

- Đó là một câu chuyện hay, ca ngợi tình yêu và hiến dâng.

- Khác hoàn toàn với con người của người.

- Cho nên ta mới cảm thấy đây là một “hài kịch” đáng giá.

Thiên Nhất cười nói, vừa lúc lò vi sóng vang lên âm báo, hắn liền quay đầu lấy đồ ăn ra.

- Nghịch Thập Tự vận hành giống như vậy sao? Cả ngày ăn không ngời rồi?

Nguyệt Yêu hỏi.

Thiên Nhất đặt thức ăn lên bàn, đẩy phần của Nguyệt Yêu tới trước mặt nàng:

- Cô hoàn thành khóa học của ta, nắm giữ tốt năng lực của mình, mới có thể ra ngoài chấp hành nhiệm vụ giống như những thành viên khác. Cứ bị kích thích một chút là biến thành quái vật, e rằng khó gánh vác trọng trách.

- Khả năng khống chế của ta chắc chắn mạnh hơn tưởng tượng của người, nếu không lần đầu tiên gặp mặt ta đã xé người ra rồi.

Nguyệt Yêu trả lời.

- Hà... tin ta đi, ta không cần tưởng tượng mà hoàn toàn biết giới hạn của cô đến đâu.

Thiên Nhất không hề báo trước nắm lấy tay Nguyệt Yêu:

- Dừng ở đây thì không sao, thế nhưng...

Hắn đưa một tay khác ra, vuốt má nàng:

- Như vậy thì không được.

Quả nhiên cặp mắt của nguyệt Yêu đã biến thành màu đỏ, quái vật trong cơ thể nàng dường như sắp thức tỉnh.

- Bây giờ ngươi lấy tay ra, ta có thể xem như chưa từng xảy ra chuyện gì. Giọng nói của nàng rất nghiêm túc.

Thiên Nhất thu tay lại, một lần nữa ngồi xuống:

- Cô không bị mất khống chế, đó là vì khóa học mấy ngày qua, khiến cô đã thay đổi phương thức khống chế năng lực.

Hắn dừng một chút rồi nói:

- Ta bảo rồi, ta hoàn toàn biết điều kiện khiến cô thức tỉnh. Tiếp xúc thân thể bình thường thì không có chuyện gì, ví dụ như ngày đó cô chủ động dính sát cũng không sao cả.

- Mấu chốt để cô biến thân có hai điểm. Đầu tiên là phản ứng bản năng đối với nguy hiểm, chẳng hạn như đau đớn kịch liệt và tổn thương, sợ hãi, đối diện với cường địch vv. Còn loại thứ hai, đó là ám thị giới tính. Phần lớn người biến dị phải đến tuổi dậy thì mới phát hiện được năng lực, chuyện này cũng có nguyên nhân. Ta nghĩ cô nhất định rất phiền não, từ khi cô bắt đầu hiểu chuyện, những kẻ có thiện cảm với cô, chỉ cần kéo tay cô một chút, hoặc là từ phía sau đùa giỡn ôm lấy cô, kết quả đều bị cô giết chết. Do đó tâm tình của cô đối với loại sinh vật đàn ông này xảy ra biến hóa, lúc nào cô cũng phải mang một phần thù hận, cho dù không phải thù hận thì ít nhất cũng không thể có thiện cảm, nếu không một hành động rất nhỏ cũng có thể khiến cô giết chết người yêu thích.

- Có phải ngươi biết quá nhiều rồi không?
Nguyệt Yêu hoài nghi nhìn Thiên Nhất.

- Cô rời khỏi Hình Thiên, không phải cũng vì nguyên nhân này sao. Thật là một người đáng thương, bạn bè khác giới vừa mới quen biết, vốn tưởng rằng đưa tay sờ mặt cũng không sao, bây giờ là thời đại nào rồi, cần phải giết người à? Kết quả hẳn thật sự bị giết, giết rồi thì thôi, còn liên lụy đến mấy chục đồng bạn vô tội đang ăn cơm bên cạnh, cuối cùng cứ điếm kia có thể đổi thành tiệm bán thịt người rồi. Sau đó cô dĩ nhiên không thể ở lại Hình Thiên được nữa, bởi vì cho dù cô có giải thích rõ, bọn họ cũng không có lý do gì tha thứ cho hành vi của cô.

Sắc mặt Nguyệt Yêu rõ ràng có biến hóa:

- Ngươi làm thế nào tra được...

- Quá dễ dàng, khi cô nói tên thật với ta, ta ngồi trong cửa hàng sách cũng

có thể chấp vớ được quá khứ của cô rồi.

Thiên Nhất trả lời:

- Nguyên lý thì sau này ta sẽ giải thích với cô. Bây giờ có thể mời cô không chế tâm tình của mình một chút, ăn uống thứ gì, sau đó trở lại khóa học được không.

Nguyệt Yêu cầm dụng cụ ăn bằng nhựa lên, vẫn nửa tin nửa ngờ nhắc nhở:

- Người đã biết quá khứ của ta, vậy nên hiểu được, một khi phía Hình Thiên biết được ta đã gia nhập Nghịch Thập Tự...

- Bọn họ có thể làm gì?

Thiên Nhất ngắt lời:

- Bảo ta dâng cái đầu của cô lên, dùng tế lễ những huynh đệ đã chết kia?

Hắn cười lên:

- Cô cũng không cần lo lắng cho tình cảnh của loại người như ta.

- Ta chỉ lo lắng cho tình cảnh của mình mà thôi.

Nàng đáp.

- Tùy cô muốn nói thế nào.

Thiên Nhất nói:

- Dù sao bây giờ chắc cô đã hiểu rõ, những lúc mà cô không nhìn thấy, ta đều đang “bận” làm gì đó.

Chương 5 : Thăm dò di tích

Đây là sáng sớm ngày thứ hai sau khi đến Rome.

Cố Vấn tỉnh dậy từ giấc ngủ. Khác với sự lười biếng buông thả của Thiên Nhất, chỉ cần dưới tình huống điều kiện cho phép, Cố Vấn sẽ đối xử thành kính với thân thể của mình, giống như cung phụng miếu thần vậy.

Mặt trời mọc thì hẳn thức dậy, có thể không thức khuya thì hẳn sẽ không thức, thời gian ngủ không chế khoảng bảy giờ để bảo đảm giấc ngủ hữu hiệu chất lượng cao, ăn uống cũng rất có quy luật, còn kiểm tra định kỳ cho mình.

Đây là hiện tượng rất trào phúng, một người về phương diện tinh thần, tính cách đều khác thường, lại cố gắng bảo đảm chức năng thân thể vận hành một cách bình thường.

Sau khi thu dọn, hẳn đi ra khỏi phòng. Trước cửa quả nhiên có hai tên hiệp sĩ của Giới Luật Thép tinh lực dồi dào đang đứng gác, thấy Cố Vấn đi ra, bọn họ cũng không lên tiếng, chỉ lạnh nhạt liếc nhìn.

Cố Vấn nhún vai, mang theo hai cái đuôi đến cửa phòng Gunsmith, nơi đó dĩ nhiên cũng có hai người đứng gác.

Hắn gõ cửa phòng Gunsmith một cái, hơn nửa phút bên trong vẫn không có phản ứng. Cố Vấn thở dài, hai tay nắm ngón khép lại đặt lên cánh cửa, bắt đầu gõ một cách có tiết tấu. Hắn dường như đang khẽ ngâm nga một bài hát, có điều chỉ nghe tiếng đánh nhịp của hắn lên cánh cửa thì không nhận ra được bài gì.

Tóm lại gõ như vậy hai ba phút, Gunsmith cặp mắt lim dim ngái ngủ, đang mặc một chiếc quần lót mới mở cửa ra:

- Làm gì thế?

- Còn hỏi làm gì? Dậy làm việc đi.

Cố Vấn trả lời.

- Mới mấy giờ chứ?

Gunsmith oán trách:

- Gà còn chưa gáy.

- Trong phòng người có gà à?

Cố Vấn hỏi.

- Trong bụng ta có.

Gunsmith trả lời.

- Vậy bây giờ người hãy mời con gà trong bụng người vào bồn cầu, sau đó nói với nó một tiếng chào buổi sáng, chuẩn bị xuất phát.

Nói xong Cố Vấn liền quay đầu đi về phía phòng của Dark Water.

Mới gõ được năm giây thì cửa đã mở ra, “John Desoto” mặc quần áo sạch khác với hôm qua, chẳng hề mệt mỏi nói:

- Bây giờ xuất phát phải không?

Cố Vấn biết tên này không cần ngủ, cho nên cũng không cảm thấy kỳ quái, chỉ nói:

- Người đến phòng Gunsmith thúc giục một chút, ta nghi là hấn sẽ ngã xuống giường ngủ tiếp.

Dark Water đáp:

- Được.

Dứt lời hấn liền rời đi.

Không lâu sau Cố Vấn lại nghe được tiếng cầu nhàu của Gunsmith.

Nửa giờ sau bọn họ đi đến cửa khách sạn. Cố Vấn đã dùng điểm tâm xong, hấn cũng không định cho Gunsmith thời gian ăn sáng, trực tiếp dẫn hai người lên xe của Giới Luật Thép chuẩn bị riêng cho bọn họ.

Một tên quan cầm cò gọi là Suicide đã ở trên xe chờ đợi ba người, hôm qua người tổng phụ trách hiện trường sân bay cũng là hấn. Lần này công việc ứng phó với thành viên Nghịch Thập Tự cơ bản đều do hấn đảm nhiệm, bởi vì khoảng nửa năm trước Suicide từng có kinh nghiệm giao đấu chính diện

với thành viên Nghị Thập Tự ở Venice. Tuy nói đó là một lần hành động khá thất bại, nhưng trách nhiệm không phải do hắn, sau đó thánh thành giám sát trưởng Camo Botrini một mình gánh chịu oan uổng. Khi đó Suicide ứng phó rất ôn hòa, được mục sư trưởng tán thành, cho nên còn được trọng dụng hơn trong tổ chức.

Lộ trình không dài lắm, Cố Vấn cũng không chủ động bắt chuyện với người của Giới Luật Thép. Không lâu sau bọn họ đã đến một trong số kiến trúc biểu tượng của Rome, đấu trường La Mã.

Nơi này và khu vực chung quanh đã sớm bị Giới Luật Thép phong tỏa, sau khi xuống xe có thể nhìn thấy trên đường phố gần đấu trường bị bao phủ một lớp bụi đất thật mỏng. Rome đương nhiên không có bão cát, cho nên những bụi đất này nói lên có một công trình lớn cần động thổ đang tiến hành gần đây.

Đi vào bên trong đấu trường, thứ chú ý tới đầu tiên là võ đài thi đấu hình tròn chính giữa đã không còn lại chút gì, thay vào đó là một cái hố sâu to lớn. Chung quanh hố, giàn giáo và thang lên xuống đơn giản đều đã dựng xong từ lâu, ven rìa sân thi đấu còn chừa một không gian nhất định, mặt đất rõ ràng còn lưu lại dấu vết bánh xích và lốp xe cỡ lớn, đủ thấy có cần cẩu và máy xúc đất gì đó từng hoạt động ở đây.

Bên ngoài sân thi đấu, kiến trúc cũng bị phá bỏ cho đến tận khán phòng đầu tiên, những vật trang trí hình cột theo phong cách kiến trúc Athens cổ xưa đều bị tháo dỡ, vách tường phía tây đấu trường còn bị mở một “lỗ hồng lớn”, làm con đường ra vào công trình.

- Đập bỏ hết như vậy à...

Cố Vấn từ trong túi lấy ra một chiếc khăn tay che miệng mũi, chậm rãi đi đến bờ hố, nhìn xuống dưới một cái:

- Phía dưới sân thi đấu vốn có rất nhiều không gian và đường hầm, dùng để chứa thú vật, đấu sĩ, đạo cụ, thậm chí còn có hệ thống nâng hạ võ đài và kênh mương. Các người...

Cố Vấn còn chưa hỏi xong, Suicide đã nói:

- Đào lên vớt hết toàn bộ là xong, không có gì khác với bùn đất.

- Ha ha... ta có nên mặc niệm cho kiệt tác và kỳ tích của kiến trúc nghệ thuật cổ đại không?

Cô Vân cười nói.

- Cũng chỉ là một kiến trúc xưa hoang phế mà thôi, ghi lại lịch sử đầy máu và nước mắt của những người bị áp bức dưới chế độ nô lệ, trên mỗi tảng đá đều giống như khắc họa diện mạo của một đám ngu ngốc vô tri tàn bạo điên cuồng, mỗi năm đất đều thấm đầy máu tươi của nô lệ và dã thú. Giọng nói của Lodovico vang lên, Dasher đi theo phía sau hắn. Vanessa cũng đến, trong miệng nàng vẫn ngậm một que kẹo như trước.

- Trên đời này có rất nhiều kiến trúc vô dụng như vậy, ngoại trừ ý nghĩa kỷ niệm và tượng trưng thì chẳng có tác dụng gì. Cho dù không khai quật bảo tàng, ta cũng cảm thấy không có giá trị quá lớn để bảo lưu. Lodovico nói tiếp.

Cô Vân cười nói:

- Thân ở trong một tổ chức tập hợp dựa vào “tín ngưỡng”, thánh địa giám sát trưởng đại nhân lại có giá trị quan thiết thực như vậy, thật khiến ta rất khâm phục. Nếu như sau này đại đoàn trưởng của các người muốn xây cho mình một pho tượng lớn hay gì đó, hi vọng người có thể đi lên tát cho hắn mấy cái, sau đó nhô một bãi nước bọt vào mặt hắn.

Lodovico hừ lạnh một tiếng:

- Được rồi, không biết ba vị chuyên gia có cách nhìn thế nào với tình hình trước mắt?

- Xem ra những chiếc xe công trình lớn kia đã ngưng sử dụng lâu rồi, đất đào lên cũng không biết đổ đi đâu, nghĩa là việc khai quật của các người đã dừng một thời gian rồi.

Gunsmith ngồi xổm trên bờ hồ, ánh mắt của hắn giống như có thể xuyên qua bóng tối nhìn thấy mọi thứ bên dưới:

- Độ sâu khoảng một trăm mét, bên dưới hồ... hoặc là nói đỉnh di tích có kết cấu kim tự tháp, không có gì bất ngờ, quả nhiên là thứ đó sao...

Hắn đứng dậy, quay đầu nhìn Dark Water một cái.

Lúc này giọng điệu và hành vi cơ bản của Dark Water vẫn dựa theo nhà thám hiểm John bị hắn cắn nuốt, bởi vì người của Giới Luật Thép cũng không hiểu rõ về John, cho nên Dark Water không cần nguy trang giống hệt mọi thứ. Cho dù hắn biểu hiện giống như ngày thường, chỉ cần duy trì vẻ ngoài của nhân loại, đối phương nhiều nhất cũng chỉ cảm thấy người này

hơi lạnh nhạt mà thôi.

- Đỉnh kim tự tháp chỉ là tầng cao nhất của di tích, không gian bên dưới thông thường đều rất lớn, hơn nữa chưa chắc đã gắn liền theo kết cấu vật lý. Trong thành Rome có thể còn vài hoặc mấy chục đỉnh tháp cao thấp không đồng đều như vậy, có một số chỉ lớn khoảng sân bóng, có một số lớn đến mức khó tưởng tượng, tầng dưới cùng có thể diện tích còn rộng hơn quốc thổ của cả Vatican.

Dark Water nói.

- Đây là di tích gì? Người đã từng thấy rồi sao? John tiên sinh.
Lodovico hỏi.

- Với thành quả nghiên cứu văn hiến và lịch sử còn tồn tại trên Trái Đất, loại di tích này hẳn là thuộc về văn minh Olmec ở Trung Mỹ, ta cũng có nghiên cứu một chút về phương diện này.

Dark Water trả lời, thực ra hẳn cũng chỉ lấp liếm với đám người ngoài nghề này mà thôi, phần tri thức này hẳn lựa chọn dùng ký ức trong đầu John để giải thích.

Đây vốn là nền văn minh của chủng tộc hắc, chỉ là sau nhiều năm bị loài người hiểu lầm mà thôi. Nếu muốn Dark Water giải thích theo tình hình thực tế mà hẳn nắm giữ, vậy phải nói đến một tháng mới xong. Khoa học kỹ thuật, văn hóa, kinh tế, hệ thống xã hội... của chủng tộc bọn họ đều khác biệt rất lớn với xã hội loài người, vài lời căn bản không nói hết được. Lúc trước trong rừng rậm ở Nam Mỹ khi hắc giả mạo John nói chuyện với Gunsmith, cũng dùng văn minh Olmec để trả lời lấy lệ.

- Hả! Là văn minh tiền sử của người Mexico à?

Hai mắt Dasher sáng lên. Tên râu rậm này đã sớm khiến cho ba người chú ý, tạo hình của hắn thật sự rất giống Mexico, màu da cũng chính gốc, nhưng khẩu âm của tên này lại rất kỳ quái. Hắn giống như không biết nói tiếng Tây Ban Nha, nhưng trong tiếng Anh lại cô ý thêm vào khẩu âm và hệ thống ngôn ngữ Tây Ban Nha, nghe chẳng ra gì cả...

- Người an phận một chút cho ta...

Lodovico ngắt lời Dasher, sắc mặt hơi lúng túng, hắng giọng một cái nói:

- Vấn đề là văn minh cổ đại ở Trung Mỹ cũng có kim tự tháp sao? Chẳng lẽ đó không phải đặc trưng của người Ai Cập à? Còn có...

Hắn rõ ràng lộ ra vẻ hoài nghi:

- Tại sao bảo tàng của hiệp sĩ Thánh Điện vào thế kỷ 14 lại liên quan đến nền văn minh cổ xưa ở bên kia Trái Đất, còn chôn trong di tích này.

Cô Vân nói tiếp:

- Về vấn đề kim tự tháp, cho dù tìm nhà khảo cổ trên toàn thế giới cũng không ai có thể trả lời người, có lẽ người nên tìm một câu lạc bộ nghiên cứu người ngoài hành tinh trong trường đại học, mới có thể nhận được một câu trả lời có kiến thức. Về phần tại sao bảo tàng lại nằm trong di tích này, hôm qua ta đã định nói cho người biết, nhưng người dường như cảm thấy đó là nói nhảm, cứ đào lên là được, còn chôn giấu thế nào không quan trọng, cho nên bây giờ ta cũng lười giải thích với người.

Lúc này Gunsmith đã đi đến bên cạnh một cái thang điện gần nhất:

- Ta muốn đi xuống xem một chút.

Cô Vân đi theo, lại ra hiệu cho Dark Water cũng tới:

- Chúng ta muốn đi xuống khảo sát một chút, các người muốn phái người giám thị thì mau tới đi.

Lúc này Vanessa mới lấy que kẹo ra khỏi miệng, mà kẹo đã bị nàng cắn nát nuốt hết. Từ đầu đến giờ nàng vẫn không nói gì, thật ra là không muốn lấy kẹo ra khỏi miệng, bởi vì không khí ở đây không tốt lắm, lấy ra nhất định sẽ dính không ít bụi bặm.

- Suicide, chúng ta xuống theo bọn họ.

Vanessa không nói với giọng ra lệnh, nhưng nàng quả thật giống như đang hạ lệnh, hơn nữa Suicide còn thật sự làm theo.

Lodovico nói:

- Đại...

Hắn vừa định thốt ra hai chữ “đại nhân”, liền bị Vanessa trừng mắt nhìn một cái. Hắn lập tức nuốt lại vào họng, chỉ có thể nói:

- Chỉ có hai người cô và Suicide, lỡ may...

- Yên tâm đi, trước mắt ba tên này sẽ không ra tay với chúng ta, hơn nữa ngài không thể lúc nào cũng tìm mười người cầm vũ khí tới nhắm vào bọn họ.

Vanessa từ trong túi lấy ra một sợi dây cột tóc, tiện tay vén mái tóc đỏ lên

buộc thành đuôi ngựa, cũng với Suicide, Cô Vần, Gunsmith, Dark Water bước lên thang điện.

Khoảng trống để đứng trên thang điện xấp xỉ với thang máy bình thường, Vanessa là người đi lên cuối cùng, còn Cô Vần lại chen qua những người khác, chắn giữa Vanessa và mọi người.

Vanessa cười hỏi:

- Làm gì thế? Sợ ta bị ăn đậu hủ à?

Cô Vần cười lạnh:

- Hà... nếu năng lực của cô là “hai chiêu tất sát” gì đó, mong rằng hạ thủ lưu tình.

- Hà? Người biết bị trúng chiêu rồi à?

Vanessa không hề e dè nói:

- Ta thấy người nhiều nhất là một người năng lực cấp Bính, làm sao phát hiện được?

- Nếu như ta chia sẻ với người khác quá trình và phương pháp của mỗi chuyện mình biết, ít nhất phải mọc tám tay bốn miệng mới có thể đáp ứng được.

Cô Vần trả lời.

Thực ra câu trả lời của hần giống như không trả lời, nhìn có vẻ đang khoe khoang bản thân, nhưng ý nghĩa trên bản chất là: “Ta lười giải thích với cô, cũng không muốn giải thích với cô”.

Năm người theo thang điện chậm rãi hạ xuống, lớp đất chung quanh đã được dùng thuốc hóa học pha chế gia cố lại, vì vậy kết cấu hình trụ thẳng đứng này cũng không đến mức sụp đổ. Mặt trời buổi sáng không rọi tới đáy hố sâu một trăm mét, nhưng người phía trên đã mở đèn pha lên, chiếu rọi đáy hố sáng ngời.

Lúc xuống tới đáy, Vanessa cũng không nhiều lời với Cô Vần, nàng là người đầu tiên đi ra, không để người khác có cơ hội tiếp xúc với thân thể. Như vậy Cô Vần cũng yên lòng bước ra, những người khác theo sát phía sau rời khỏi thang điện.

Đáy hố vẫn có rất nhiều đất, cũng không phải chỉ có một đỉnh nhọn bốn

mặt nằm nghiêng, hẳn là lúc khai quật cố ý chừa lại lớp đất này, để những người xuống có thể đặt chân đi lại.

Chính giữa hố là đỉnh kim tự tháp nhô lên, chất liệu kim loại màu đen, phía trên có những hoa văn rất nhỏ dùng mắt thường có thể phân biệt được, sờ lên có thể cảm giác những hoa văn này hơi lõm vào trong. Đây cũng không phải là hoa văn vòng cung hoặc không có quy tắc, mà là hoa văn hình học do đường thẳng và góc tạo thành, giống như mạch điện trải bên ngoài kim loại. Cái này dường như không giống lắm với “văn minh cổ đại” mà mọi người thường biết, bởi vì người xưa dường như đều học văn tự, khắc họa đồ vật thường khá trừu tượng, lưu lại trên di tích phần lớn là “hình vẽ”. Nhưng loại hoa văn theo kiểu sơ đồ mạch điện trước mắt, giống như đến từ một đám người xưa từng học khoa học tự nhiên, dùng góc nhìn của người thời nay chỉ có thể cảm thấy mờ mịt.

Dark Water ngồi xổm xuống nhìn những hoa văn này, đưa tay xoa lên bề mặt kim loại, giống như đang suy nghĩ chuyện gì. Gunsmith lại rất dứt khoát, không do dự từ trên người lấy ra “súng xương” đã cải tiến tăng cường, có vẻ định dùng biện pháp cũ giống như lần trong rừng rậm...

Suicide thấy hắn lấy vũ khí ra, lập tức khẩn trương, nhưng hắn cũng nhìn ra đối phương dường như không muốn đánh nhau, cho nên thử thăm dò nói:
- Nếu như người muốn dùng thứ đó phá vỡ đỉnh nhọn này, ta khuyên người nên nghĩ lại. Chúng ta đã thử rồi, kết quả không được tốt lắm.

Gunsmith nói:

- À, ta đại khái có thể đoán được tình huống như thế nào, nhưng món đồ này của ta thì không giống.

- Chờ một chút đã.

Dark Water bỗng nhiên nói:

- Hắn nói đúng, tốt nhất không nên dùng biện pháp mạnh.

Nghe Dark Water nói vậy, Gunsmith liền bỏ súng xuống, ngạc nhiên nói:

- Thế nào rồi?

- Nơi này không giống với di tích mà lần trước chúng ta gặp phải, dùng một loại cơ chế xây dựng khác.

Dark Water trầm ngâm nói.

Chương 6 : Loại hình chiến đấu phòng ngự

- Khác biệt ở đâu?

Gunsmith vẫn không nhìn ra đạo lý gì.

Dark Water trả lời:

- Nói bình thường một chút, cái lần trước ngươi gặp phải là thuộc loại hình toàn năng, còn cái di tích này hẳn là thuộc loại hình chiến đấu phòng ngự.

- Hả? Còn phân ra như vậy sao? Thế nào, di tích này có thể biến thành người máy à?

Cố Vấn hứng thú hỏi.

- Ngươi rốt cuộc thích người máy đến đâu...

Gunsmith đã thu súng lại, nghe được câu “chiến đấu phòng ngự”, hẳn cũng không dám tùy tiện ra tay nữa.

- Ta cần nhiều tin tức hơn.

Dark Water không đếm xỉa đến lời của bọn họ, nói với Suicide:

- Các ngươi chắc đã thử rất nhiều phương thức xâm nhập, có thể ghi chép tình hình cụ thể khi đó thành văn bản để ta nghiên cứu một chút không?

Suicide dùng ánh mắt xin chỉ thị nhìn Vanessa một cái. Vanessa tránh khỏi ánh mắt của hắn, không nói gì chỉ gạt đầu một cái, đồng thời còn dùng động tác sờ gáy để che giấu.

- Ta sẽ xin chỉ thị của giám sát trưởng đại nhân, chắc là không có vấn đề gì. Suicide trả lời. Lúc hắn nói lời này, Cố Vấn thật sự muốn cười. Ngươi xem ta là kẻ mù hay là kẻ ngốc? Vừa rồi ngươi đã xin chỉ thị của một người nói một là một ở đây rồi.

- Vậy trước tiên đến đây thôi.

Dark Water nhìn Cố Vấn nói.

Cố Vấn dùng ánh mắt khinh thường liếc nhìn Vanessa, cười nói:

- À, được rồi, vậy chúng ta lên đi.

Vanessa nóng lòng đòi đề tài, liền nói:

- Mới xuống nhìn một chút như vậy đã lên rồi?

Gunsmith và Dark Water đã đi đến chỗ thang điện, chỉ có Cố Vấn còn trả lời nàng:

- Cô có ý kiến gì sao?

- Sáng sớm đã chạy tới đi theo các người, kết quả lại như vậy. Còn tưởng rằng các người tới giúp có thể đột phá gì đó, cuối cùng không phải vẫn cần chúng ta cung cấp dữ liệu à?

Vanessa nói linh tinh một chút chuyện trên trời dưới biển, cũng không nhìn vào mắt Cố Vấn. Không có cách nào, một số thủ hạ đúng là quá ngu ngốc, khiến nàng mất mặt.

Cố Vấn quay đầu nhìn một chút, thấy ba người khác đều đã lên thang điện, hần tiến lên trước một bước, khẽ nói bên tai Vanessa:

- Ta nói này, cô rốt cuộc làm quan lớn đến đâu vậy? Không phải là vợ của đại đoàn trưởng các người đấy chứ?

- Ta là một lập trình viên, có tin không.

Nàng đẩy Cố Vấn ra:

- Đi đi đi.

Cố Vấn nhún vai, cùng nàng trở lại thang điện, giống như lúc xuống đứng chắn giữa nàng và mọi người.

Khảo sát buổi sáng kết thúc như vậy. Ba người Nghịch Thập Tự dường như biết rất nhiều chuyện, nhưng từ trong vài lời nói của bọn họ cũng không suy đoán ra được toàn cảnh sự kiện, Giới Luật Thép vẫn hoàn toàn mê hoặc với chân tướng của di tích này.

.....

Chiều hôm đó, Lodovico phái người đưa tài liệu đã “chỉnh lý” đến khách sạn. Cố Vấn và Gunsmith cùng nhau đến phòng của Dark Water, ba người đóng cửa lại, lén lút không biết đang thảo luận chuyện gì.

- Ta đã kiểm tra rồi, không có mấy thứ như máy nghe lén hay máy quay

phim siêu nhỏ.

Gunsmith trở lại bên cạnh bàn nói.

Cố Vấn nói:

- Có lẽ cũng sẽ bị chúng ta phát hiện, cho nên bọn họ dứt khoát không làm loại chuyện mờ ám này. Theo ta thấy, tính toán của đối phương là chờ chúng ta phá giải bí mật của di tích, tìm được bảo tàng, sau đó sẽ bắt chúng ta lại từ từ thâm vấn.

Gunsmith nói:

- Không phải ai kia đã nói là chỉ bắt một mình người sao?

- Làm sao người có thể tin tưởng một nữ nhân, huống hồ còn là nữ nhân như Vanessa.

Cố Vấn nói:

- Trí tuệ của một nữ nhân, hoàn toàn có thể biểu hiện qua mức độ tinh thông của cô ta đối với hành vi lừa gạt.

- Xem ra người từng chịu thiệt thòi lớn.

Gunsmith nói chuyện cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ là trực giác khiến hắn buột miệng nói ra.

Cố Vấn sửng sốt mấy giây:

- À... xem như vậy đi, năm ấy... ta mười bảy tuổi, cô ấy cũng mười bảy tuổi...

- Không thể nào, năm nay người mới bao nhiêu tuổi chứ. Ta đoán phải sớm hơn, người như người ở trường trung học chính là loại hình rất được hoan nghênh.

Gunsmith lại tùy tiện nói mấy câu, vẫn là nói đúng.

- Ừm... được rồi, mười bốn tuổi được chưa.

Cố Vấn nói:

- Ta từng quen biết một cô gái, cô ấy đoan trang, thông minh, khí chất ưu nhã, hơn nữa còn có vẻ hận đời, tỏ ra rất bất mãn với giai cấp quý tộc. Khi đó ta từng nghĩ, có nên để cô ấy chiếm cứ nhiều một chút trong cuộc đời nhàm chán của ta không.

- Sau đó thì sao?

Gunsmith hỏi.

- Mười sáu tuổi cô ấy được gả vào nhà quyền thế.

Cố Vấn bĩu môi:

- Ủm... có lẽ cô ấy muốn tiêu diệt bọn chúng từ bên trong.

Hắn mở rộng hai tay:

- Cho nên mới nói, không thể tin tưởng nữ nhân.

Cố Vấn kể lại cố sự này giống như chuyện cười, nhưng Gunsmith lại sầm mặt, trực giác nói cho hắn biết chân tướng, thờ dài một tiếng nói:

- Cô ấy đã không còn trên đời nữa đúng không?

Trong nháy mắt biểu tình của Cố Vấn hơi khựng lại, giữa chân mày thoáng qua vẻ bi thương không dễ phát hiện:

- Ài... năm ấy... ta mười bảy tuổi, cô ấy cũng mười bảy tuổi... Cô ấy vì uất ức nên tự sát, trong thư vẫn luôn nói với ta rằng cô ấy sống rất vui vẻ.

Hắn rất nhanh khôi phục sắc mặt bình thường, dáng vẻ giống như không quan trọng:

- Cho nên mới nói, kết luận vẫn như nhau, không thể tin tưởng nữ nhân.

Lúc này Gunsmith mới phản ứng lại, cảm thấy mình giống như trong lúc vô tình đã chạm đến vết thương của Cố Vấn. Vì phòng ngừa bị diệt khẩu, hắn quyết định lập tức điều chỉnh không khí một chút, quay lại đề tài:

- À... được rồi, cái gì nhỉ, Dark Water... di tích, người xem tài liệu khai quật di tích của bọn họ thế nào rồi?

Dark Water nói:

- Xem xong rồi, để ta nói về tình hình một chút.

Gunsmith giống như được đại xá, cùng Cố Vấn nghe Dark Water nói.

- Sau khi xác nhận địa điểm chôn giấu bảo tàng, bọn họ rất cẩn thận, trước tiên phái người siêu năng lực dùng năng lực liên quan dò xét tình huống dưới lòng đất, rất nhanh xác nhận độ sâu của di tích, còn có kết cấu của phần đỉnh. Nhưng vì bị kim loại bên ngoài ngăn trở, không thể dùng năng lực dò xét bên trong di tích, cho nên bọn họ quyết định khai quật rầm rộ đào xuống phía dưới rồi tính sau.

- Phong tỏa khu vực chung quanh, hủy đi một phần đấu trường, lập ra

phương án thực thi và bước đi cụ thể của công trình khai quật vv. Tồn gần một tháng, khi bọn họ sắp đào đến phần đỉnh thì bắt đầu làm công tác chuẩn bị, vớt đất đá ở phía dưới lên, gia cố vách hang chung quanh, bắc giàn giáo, lắp đặt thiết bị lên xuống.

- Nhưng rất nhanh bọn họ chú ý tới một vấn đề, phần đỉnh kim loại của di tích lại không có lõi vào, còn lõi vào cụ thể ở đâu thì không xác định được. Người siêu năng lực của bọn họ cũng phát hiện, cho dù thi triển năng lực đến cực hạn cũng không dò xét được đáy kim tự tháp ở đâu. Đào thẳng đến đáy là chuyện không thể, như vậy cả thành phố Rome cũng bị lật lên rồi.

- Vì vậy bọn họ bắt đầu thử dùng ngoại lực mở phần đỉnh nhọn ra. Súng pháo tiêu chuẩn của Giới Luật Thép, vũ khí chống tank, dịch thể có tính ăn mòn vv, chẳng những không có hiệu quả, hơn nữa còn bị cản trở.

- Công kích nổ tung có lực xung kích mạnh, hoàn toàn bị kim loại kia phản xạ, tất cả lực lượng đều phản xung chiết xạ lên trên, khiến cho hang động sụp đổ mấy lần, bọn họ đành phải đào ra lần nữa.

- Dịch thể có tính ăn mòn lần đầu tiên sử dụng thì không có phản ứng gì, lần thứ hai dùng dịch thể tương đồng, bọn họ mới chú ý tới kim loại kia bắt đầu hấp thu dịch thể này một cách nhanh chóng.

- Tiếp theo Giới Luật Thép cho đội ngũ người siêu năng lực của bọn họ tham gia. Công kích thuần túy bằng sức mạnh vô hiệu, đâm vào thì bị bắn ngược, thương thế của người nọ đến bây giờ còn chưa khỏi. Công kích năng lượng phóng ra cũng bị bắn ngược, người siêu năng lực này lại tránh khỏi công kích của mình. Công kích theo kiểu cắt chém cũng vô hiệu nốt, cái nào có thể thì sẽ bị bắn ngược... Tên Suicide mà hôm nay chúng ta gặp, năng lực của hắn là thay đổi nhiệt độ, bọn họ cũng đã thử để hắn hòa tan kim loại...

- À... cho nên bàn tay của hắn mới quần vải băng sao.
Cố Vấn nói tiếp.

Gunsmith sửng sốt:

- Có à?

- Người không chú ý tới sao?

Dark Water thâm nói:

- Quả nhiên... chỉ có người truyền thuật và Cô Vần mới có thể thu thập thông tin như ta.

Gunsmith nói:

- Người nói gì? Thu thập thông tin cái gì?

- Thu thập thông tin mà hần nói thực ra chính là “nhìn”. Phương thức chúng ta nhìn sự vật không giống nhau, thực ra trên đời này phân lớn mọi người đều không khác gì người mù.

Cô Vần giải thích:

- Lấy một ví dụ, người đã ở trong phòng này gần nửa giờ, đã kiểm tra mọi góc ngách xem có thiết bị theo dõi hay không, vậy người có thể nói cho ta biết, trong phòng này của chúng ta có bao nhiêu ổ cắm điện không?

- Ừm...

Gunsmith ngẩn ra.

- Trên thực tế, cho dù là người ở trong một căn nhà mấy chục năm, cũng chưa chắc có thể nói ra số lượng ổ điện. Mà đến một nơi xa lạ, con người gần như không khác gì người mù. Ví dụ như một người nghỉ ngơi một giờ trong nhà khách, sau đó đi ra, người hỏi hần hoa văn của giấy dán tường, màu sắc của rèm cửa sổ, kiểu dáng của chụp đèn vv, những thứ đó vẫn luôn ở trước mắt hần, nhưng hần có thể sẽ không nói được.

- Hay là loại người thường ngồi sầu muộn ở những nơi như tiệm ăn, tiệm cà phê ngoài trời, ngồi suốt cả một buổi chiều. Mỗi ngày bọn họ đều tới cùng một tiệm, ngồi đến ba bốn giờ. Bất kỳ lúc nào người cũng có thể đến hỏi bọn họ, tiệm này có mấy cái bàn, bọn họ có chín phần là không trả lời được.

Cô Vần nói xong, cầm nước cà chua đã chuẩn bị trước uống một ngụm:

- Mọi người luôn không chú ý đến những thứ mà mình nhìn thấy. Trên thực tế tất cả những thứ xuất hiện trong tầm mắt đều có thể khắc vào trong đầu, nhưng đại não của chúng ta có một loại cơ chế an toàn, sẽ “lọc” hết những tin tức thừa thãi không quan trọng, bảo vệ chúng ta khỏi phát điên. Chỉ một số ít người trí nhớ có thể đạt đến mức nhìn qua là nhớ, hoặc là thiên tài đại não khác với người thường, có thể nhìn thấy nhiều hơn, ghi nhớ nhiều hơn. Đây là bản năng chứ không phải kỹ năng, dựa vào huấn luyện gần như không thể đề cao được.

- Hai người các người nói quá rồi, thì lực như ta lại thành người mù sao?
Gunsmith nói.

- Ài, giải thích với người mệt quá, người chỉ cần nhớ tay của tên quan cầm
cờ Suicide kia bị thương là được.
Cố Vấn trả lời.

Dark Water tiếp tục nói:

- Hẳn thử làm nóng bề mặt kim loại của di tích để hòa tan, kết quả đầu tiên
là nhiệt lượng bị hấp thu, tiếp đó năng lực của hẳn bị ngăn trở, giai đoạn
thứ ba thì thử nóng lên chỉ có bàn tay của mình, thế là tay trái của hẳn bị
phồng. Nhưng hẳn vẫn chưa từ bỏ hi vọng, muốn dùng tay còn lại xem thử
có thể đông cứng kim loại này sau đó đánh nát hay không.

- Cho nên tay phải của hẳn bị thương vì lạnh đúng không...
Gunsmith nói giống như cười trên nỗi đau của người khác, chuyện này
cũng quả thật rất buồn cười.

Dark Water gật đầu, tiếp tục nói:

- Cho dù sau đó bọn họ dùng đến người siêu năng lực cấp Hung trở lên
cũng không ăn thua gì. Dùng vỏ ngoài của thành quốc loại hình toàn năng ở
Nam Mỹ làm ví dụ, chỉ cần không phải một kích xuyên qua, như vậy vỏ
ngoài kim loại sẽ hấp thu các loại năng lượng công kích, tiến hành gia cố
bản thân, không ngừng tăng cường.

Hắn nhìn Gunsmith:

- Súng xương của người gặp mạnh thì mạnh, lúc trước có thể bắn xuyên vỏ
ngoài kim loại là rất may mắn, bởi vì uy lực của một súng đó vừa vặn
xuyên qua kim loại của thành quốc kia, không cho vỏ ngoài có cơ hội tăng
cường.

- Nhưng sau khi bọn họ dùng thử các loại công kích, phần đỉnh ở đây đã
chắc chắn đến mức không thể phá nổi. Nói rõ ràng hơn một chút, giả sử lần
đầu tiên dùng lực lượng hai tấn là có thể phá vỡ vỏ ngoài, kết quả lại dùng
lực lượng một tấn để công kích, không đánh nát được, vậy lần thứ hai có
dùng lực lượng hai tấn cũng tuyệt đối không thể đánh nát. Có lẽ lúc này
phải cần lực lượng ba tấn, thậm chí là năm tấn mới phá được.

Cố Vấn nói:

- Hừ... với đức tính của đám người này mà cũng phải từ bỏ khai quật, chắc

hắn đã thử vô số lần rồi, phần tài liệu giao cho chúng ta có lẽ cũng không hoàn chỉnh.

Dark Water nói tiếp:

- Phiền toái nhất là di tích, hoặc có thể nói là thành quốc ở đây, thuộc về loại hình chiến đấu phòng ngự. Hôm nay lúc ta chạm vào vỏ ngoài kim loại, cảm giác được cơ chế phòng ngự của thành quốc này đã hoàn toàn bị kích hoạt.

- Nhiều lần công kích vào một điểm bên ngoài thành quốc, lại kích hoạt phòng ngự của toàn bộ thành quốc, có thể thấy bọn họ đã dùng mọi thủ đoạn, hoàn toàn bó tay nên mới để đám người ngoài chúng ta tham gia.

Gunsmith nói:

- Loại hình chiến đấu phòng ngự, vậy bên trong di tích cũng rất nguy hiểm đúng không?

Trong đầu hắn lại hiện lên ký ức lúc trước ở di tích Nam Mỹ, cảm giác nhu cầu sinh lý biến mất, cùng với những ký hiệu như phù văn vận chuyển kia...

- Để ta suy nghĩ một chút.

Dark Water tốn một ít thời gian sắp xếp lại ngôn ngữ:

- Nói theo khái niệm của loài người, thành quốc loại hình toàn năng giống như cơ sở dân dụng, chức năng chủ yếu là sinh hoạt, sản xuất, học tập, nghỉ thức vv. Còn thành quốc loại hình chiến đấu phòng ngự lại có công năng rõ ràng và duy nhất, ví dụ như thủ vệ hay phá hủy một khu vực...

- Giống như hàng không mẫu hạm?

Gunsmith hỏi.

Dark Water trả lời:

- Không, loại hình toàn năng mới giống hàng không mẫu hạm, bên trong cũng có thiết kế chiến đấu. Khi đó sở dĩ người không gặp phải gian phòng có “cạm bẫy”, là do ta vẫn luôn ở trong tối điều khiển.

Gunsmith nghe câu nói thẳng thắn này của đối phương, sống lưng trong nháy mắt phát lạnh. Hóa ra còn có chuyện như vậy? Nếu không phải khi đó Dark Water muốn lợi dụng tài năng của hắn để sửa chữa hạt nhân vĩnh hằng, có lẽ hắn đã sớm đi đời rồi, không phải trúng thủ đoạn của Dark Water thì cũng đi vào một gian phòng có “cạm bẫy”, sau đó... Bùm! Lúc

này đầu óc của Gunsmith hơi hỗn loạn, hẳn cũng không nghĩ ra chủng tộc của Dark Water cụ thể sẽ bố trí cạm bẫy gì, tóm lại chính là... Bùm!

Cô Vần suy nghĩ một chút, hỏi:

- Vậy kế hoạch ban đầu của chúng ta cũng phải điều chỉnh đúng không?

Dark Water nói:

- E rằng không thể tránh khỏi, cho nên ta mới đòi bọn họ tài liệu. Một là xác nhận hiện giờ hệ thống phòng ngự của thành quốc đại khái đã tăng đến cấp bậc nào, hai là tranh thủ thời gian để chúng ta lập ra phương án mới. Bởi vì lần thăm dò này đã không còn nhẹ nhàng như trong dự tính, sẽ vô cùng nguy hiểm, ít nhất đối với loài người các ngươi thì tỉ lệ tử vong sẽ rất cao.

Chương 7 : Món quà? Thỏa hiệp?

Vancouver là một trong những thành phố thích hợp cư trú nhất trên toàn cầu, có không ít con cháu của quý tộc và vương tộc định cư ở đây. Dân số quận Phong Diệp không nhiều, đất đai rộng lớn, cũng không có tổ chức phản kháng thế lực mạnh mẽ nhúng tay vào. Vì vậy sau khi chiến tranh lần lượt bộc phát ở ba nơi Á, Âu, Phi, không ít quyền quý lựa chọn dời đến nơi này. Trong bọn họ phần lớn đều có sản nghiệp ở các nơi trên toàn cầu, có một số người vốn sở hữu biệt thự thậm chí trang viên ở Vancouver. Còn những người khác, chỉ cần ký thêm vài tờ chi phiếu là có thể tìm được một nơi cư trú không tệ rồi.

Nhưng trước đây không lâu, thành phố này lại xảy ra một nghi án khiến người ta bất an.

Đó là cái chết kỳ lạ của hoàng tử thứ ba Victor Wittstock, nguyên nhân cái chết là hắn một mình lái du thuyền ra khơi thả câu, không cẩn thận rơi xuống biển chết đuối. Khi thi thể của hắn được người khác phát hiện, hoàng tử điện hạ hiển nhiên đã chết hắn, não hoàn toàn tử vong, không còn khả năng cấp cứu.

Cái chết của hắn rất kỳ lạ, chỉ có thể giải thích là tai nạn. Du thuyền của hắn ở trạng thái tắt máy, trên thuyền cũng chỉ có một mình hắn, chân phải bị quấn một chùm dây câu rồi như tơ vò, thân thể mập mạp giống như một con cá lớn bị cần câu kéo lại, do đó mới không chìm xuống đáy biển.

Sau đó cuộc điều tra được triển khai rất nhanh, cũng rất triệt để. HL trực tiếp đá cảnh sát địa phương ra khỏi vụ này, tiếp nhận toàn bộ, nhưng cuối cùng vẫn phải đưa ra kết luận là “tai nạn”, bởi vì bọn họ thật sự không tìm ra bất kỳ dấu vết mưu sát nào. Cho dù tiến hành phân tích mỗi tác trên du thuyền, kiểm tra toàn bộ vân tay, thậm chí là DNA của mỗi sợi tóc có thể tìm được, vẫn không điều tra ra một chút đầu mối hữu dụng nào.

Nếu đây không phải là tai nạn, như vậy... ít nhất về mặt chứng cứ cũng chỉ có hai khả năng, thứ nhất là tam hoàng tử điện hạ tự sát, thứ hai là phạm tội

hoàn hảo.

Cho dù hai giả thuyết này được thành lập, tiểu tổ phụ trách điều tra vụ án cũng gặp phải vấn đề tương tự, đó là căn bản không thể tìm được hung thủ. Nếu là tự sát thì thôi, nhưng nếu là phạm tội hoàn hảo thì sao? Với khoa học kỹ thuật của thế giới hiện nay, còn có loại quần thể như người siêu năng lực tồn tại, cũng không phải không thể thực hiện một vụ mưu sát hoàn mỹ. Nhưng vấn đề là đã thành công thực hiện phạm tội hoàn hảo, vậy nghĩa là hung thủ đã chiến thắng, bởi vì một điều kiện quan trọng của phạm tội hoàn hảo là hung thủ không thể bị tra ra được. Cho dù hẳn thừa nhận mình giết người, thậm chí cuồn cuộn nói ra phương pháp gây án, người cũng không tìm được bất kỳ chứng cứ nào để tố cáo hẳn ngoại trừ khẩu cung.

Vì vậy tiểu tổ điều tra lựa chọn kết luận là “tai nạn”. Thực ra cái này cũng không khó chọn, nói là “tự sát” thì sẽ bị tai tiếng, liên lụy đến rất nhiều chuyện, còn nói “phạm tội hoàn hảo” thì đã thừa nhận sự tồn tại của hung thủ, nhưng lại bất lực. Bọn họ cũng chỉ còn lại một đường mà thôi.

Vì vậy tổ điều tra này xem như thất bại, bị giáng cấp giải tán tập thể. Mà thống đốc Vancouver cũng bị vạ lây, có điều hẳn rất thức thời chủ động từ chức. Sau khi rất nhiều đồng nghiệp cố gắng khuyên can “giữ lại”, cuối cùng hẳn bị thượng cấp điều đến một thành phố cấp hai cấp ba, làm phó chủ nhiệm văn phòng thị chính.

Năm nay đúng là làm quan cũng không dễ dàng. Phàm là người lòng dạ nham hiểm, có can đảm có kiến thức, vậy thì nhận vài dự án phá hủy môi trường, làm hại dân sinh, hoặc là làm vài công trình lớn vừa có tiếng lại vừa béo bở, kiếm một chút thành tích. Chỉ cần được thăng chức trước khi vấn đề lộ ra, sau này cho dù cầu sụp, đê vỡ, sông bẩn, người chết gì đó, đều không liên quan gì đến người.

Nếu thích ngồi yên không muốn can dự nhiều, người tốt nhất nên tìm một thầy tướng số xem phong thủy, cũng cầu xin đừng gặp phải thiên tai nhân họa gì đó, ví dụ như tàu trật đường ray, cao ốc bốc cháy, mặt đường sụp đổ v.v. Lỡ may có lần nào nhân số tử vong vượt quá ba mươi lăm, hoặc là có quý tộc và vương tộc bất hạnh chết thảm, vậy người tự lo liệu đi.

Đương nhiên còn có một kiểu khó làm hơn, đó là cán bộ tốt vì nhân dân phục vụ. Chính là loại người ngay cả điều thuốc cũng không dám nhận, trước giờ không nịnh hót lãnh đạo, thân thích nhờ tìm việc làm cũng không

giúp một tay, con cái học trường bình thường, vợ cũng không đánh mặt chước, tình nhân không có một ai, bí thư cũng tuyển phái nam. Nhưng làm quan như vậy, bình thường đều không thể lên tới chức vị như thống đốc, quên đi.

Tóm lại khi một đại nhân vật chết đi, cho dù không tìm được người chịu trách nhiệm chuyện này, cũng sẽ có người bị buộc phải chịu trách nhiệm. Còn khi một tiểu nhân vật chết đi, cho dù đi mòn giày sắt cũng chưa chắc có thể tìm một nơi để nói lý.

Thế giới này không nên như vậy, trước đây vốn không phải thế này, ta không biết tại sao bây giờ lại trở nên như vậy.

.....

Ngày 13 tháng 7 năm 2101, tại quận Phong Diệp, Vancouver.

Trong biệt thự vốn thuộc về Victor, Trà Tiên đang nằm trên một chiếc ghế xích đu, nhắm mắt dưỡng thần, nghe một bài hát cũ.

Nói một cách công bằng, nhịp điệu của bài hát kia không hay lắm, tiết tấu cũng rất đơn giản, ca từ còn có phần phổ thông. Nếu phải phân loại, nó rất giống nhạc đệm của phim hài hoặc kịch hài.

“Ta muốn rời cố hương, một mình đi lưu lạc, có gian nan mới biết bạn bè, hữu nghị lâu và dài, nơi đó không có thống khổ, nơi đó không có bi thương, ngòi lặng không bắn khoả, lắng nghe tiếng gà chó, bờ ruộng trái bát phương, người dân đi, nhà càng xa, đừng quay đầu, ta muốn đi đâu, nơi nào có thể được giải phóng? Yêu điệu thực nữ thành hàng, mặc ta trái ôm phải áp, phía trước có tri kỷ, bốn biển đều cố hương.”

Khi loại bài hát này được phát ra từ một bộ loa xa xỉ giá trị không rẻ, lặp đi lặp lại, quả thật là tội lỗi.

Khiến người ta khó hiểu là Trà Tiên lại thích nhất bài hát này, phàm là người từng tiếp xúc với hần đều sẽ cảm thấy bất ngờ. Người bình thường đều sẽ suy đoán, thất hoàng tử điện hạ hẳn là thích nghe nhạc giao hưởng hay tình ca có tính nghệ thuật, hoặc là người hâm mộ nhạc Rock and Roll.

Thực ra bọn họ đều sai, Trà Tiên gần như là một người mù âm nhạc, không

có năng khiếu nghệ thuật. Phong cách của hắn tuyệt đối sẽ không cao hơn bất kỳ thanh niên cùng tuổi học làm sang nào trên thế giới. Hắn cũng rất ít có thời gian nghe hát, chỉ thích nghe bài hát này, hơn nữa đây là ca khúc duy nhất mà hắn biết hát, còn có thể hát chuẩn âm. Đương nhiên trước giờ hắn cũng chưa từng hát trước mặt người khác.

- Điện hạ.

Một hầu gái gõ mấy cái vào cửa phòng đang khép hờ, đứng ở cửa nói:

- Có khách đến xin gặp.

Đối phương vẫn chưa nói xong năm chữ này, đại não của Trà Tiên đã giống như phản xạ có điều kiện tiến hành một loạt suy đoán.

- Máy người?

Trà Tiên vẫn nhắm mắt lại, tiện tay dùng điều khiển từ xa tắt nhạc.

- Chỉ một người.

Hầu gái dừng một chút rồi nói:

- Là một quý cô trẻ tuổi.

Trà Tiên mở mắt ra, hỏi một câu rất khó hiểu:

- Có phải rất đẹp không?

Có ý gì? Chẳng lẽ xấu thì ngài không gặp à? Trong lòng hầu gái hài hước nói, ngẩng đầu nhìn hoàng tử điện hạ một cái, vừa định trả lời thì Trà Tiên đã nói:

- Ta nghĩ mình biết đáp án rồi.

Hắn ngồi dậy, đi về phía hầu gái:

- Từ hệ thống quét hình phản mặt đã biết cô ấy là vương tộc rồi đúng không?

Hầu gái hơi sửng sốt, chỉ hiền lành gật đầu.

Trà Tiên biết, đám người hầu vốn phục vụ Victor này ít nhiều đều có phần nịnh nọt. Nếu như người tới là bình dân, bọn họ gần như chắc chắn sẽ không đi thông báo, nói không chừng bảo vệ ở cửa còn thừa cơ soát người ăn bớt gì đó. Nhưng nếu người tới có thân phận, đám người này tuyệt đối sẽ không dám đắc tội, nhất định sẽ xưng hô là “khách” theo quy củ, vội vàng đi vào thông báo, cúi đầu khom lưng, chỉ sợ đắc tội với nhân vật lớn

nào đó.

- “Mời” đến phòng khách đi.

Trà Tiên nhấn mạnh chữ “mời”, ám chỉ tầm quan trọng của vị khách đến thăm này.

Hầu gái đáp một tiếng, xoay người đi ra ngoài.

Mấy phút sau, Trà Tiên đã ngồi trong phòng khách cùng với quý cô trẻ tuổi tới thăm kia.

Trà Tiên đã bảo mọi người rời đi. Trên bàn là một bình hồng trà vừa pha xong, hần rót cho quý cô một ly, lại rót cho mình một ly, nói:

- Khương Quân tiêu thư đúng không?

Sắc mặt Khương Quân tái nhợt, hai mắt vô thần, môi và má đều không có một chút màu máu nào. Nghe được tên của mình, nàng cũng không có phản ứng gì, chỉ chậm rãi quay mặt sang nhìn Trà Tiên, sau đó từ trong túi xách mang theo bên mình lấy ra một chiếc điện thoại di động và một cái lọ thủy tinh nhỏ, đặt lên bàn trước mặt hai người.

Chiếc điện thoại di động kia không có gì đặc biệt, ít nhất nhìn qua sẽ không cần người, cũng sẽ không đột nhiên phát nổ. Cái lọ thủy tinh kia giống như lọ đựng nước hoa, nhưng dịch thể bên trong lại có màu lam nhạt kỳ quái.

Trà Tiên biết chiêu trò của Thiên Nhất, hần cầm điện thoại di động trên bàn lên, sau khi mở ra nhìn thấy một tin nhắn chưa đọc, nội dung chỉ có mấy chữ “nhấn phím 1 để tìm ta”.

Trà Tiên nhìn Khương Quân một cái, nhưng đối phương vẫn giống như tượng gỗ không cử động.

- Có thể không?

Xuất phát từ lịch sự, trước khi gọi điện Trà Tiên vẫn hỏi một tiếng, nhưng lại không nhận được câu trả lời nào.

- Vậy được rồi.

Đến lúc này Trà Tiên ít nhất đã xác nhận một chuyện. Sau sự kiện ở quận Long, phân tích của hần là Khương Quân đã gia nhập Nghịch Thập Tự. Mặc dù không biết vì lý do gì cô gái này thân là vương tộc lại muôn làm

như vậy, nhưng cũng chỉ có thể suy ra được mấy kết luận. Một là tư tưởng của nàng vốn phản đối đế quốc, hai là bị không chế tinh thần, cũng có khả năng rất nhỏ là nàng đã yêu một thành viên nam của Nghịch Thập Tự, đương nhiên khả năng này tương đối thấp. Từ tình hình trước mắt mà phán đoán, cơ bản có thể xác định nàng đã bị không chế.

Trà Tiên nhấn phím 1 trên điện thoại di động, sau ba bốn tiếng kêu thì có người tiếp máy, mà người nghe điện thoại quả nhiên là Thiên Nhất.

- Vị nào?

Thiên Nhất hỏi. Chiếc điện thoại cũ kỹ trên bàn làm việc của cửa hàng sách vốn không có chức năng hiển thị số gọi tới, trừ khi là đoán được một người sẽ gọi điện vào một thời gian nào đó, còn bình thường Thiên Nhất đều sẽ hỏi đối phương là ai.

Trà Tiên nói chuyện với hắn dĩ nhiên là đi thẳng vào vấn đề:

- Người đang ở chỗ ta, trong lọ kia là thứ gì?

Thiên Nhất vừa nghe được giọng nói liền biết thân phận của đối phương:

- À, là ngươi, thương thế ra sao rồi?

Lấy một ví dụ, hành vi này của Thiên Nhất giống như là Giáp đây Ất xuống vách núi, kết quả Ất may mắn sống sót, nhiều năm sau hai người gặp lại, Giáp rất thân nhiên hỏi Ất một câu, gần đây thân thể ngươi có khỏe không?

- Trong lọ là thứ gì?

Trà Tiên không đếm xỉa đến lời nói của Thiên Nhất, lặp lại câu hỏi của mình.

Thiên Nhất nói:

- Thuốc giải độc.

Sau khi trả lời hắn còn bổ sung một câu:

- Thuốc giải độc cương thi loại 77.

Trong nháy mắt Trà Tiên đã hiểu, hắn nói tiếp:

- Khương Quân là bị loại thuốc mà ngươi nói không chế?

- Đúng vậy. Thực ra sau kế hoạch ở quận Long thì cô ta không còn tác dụng gì nữa. Ta giữ cô ta lại, muốn quan sát một chút phản ứng của thuốc loại

77, phải qua bao lâu mới mất hiệu lực hoặc là giết chết chủ thể. Kết quả đến bây giờ vẫn không mất hiệu lực, hơn nữa cô ta cũng không chết. Thế là ta dứt khoát thả cô ta ra, thuận tiện để cô ta đưa điện thoại di động tới cho người.

Thiên Nhất nói:

- À, đúng rồi, sau khi giải độc, nhân cách ban đầu của cô ta sẽ khôi phục, nhưng ký ức trong khoảng thời gian bị khống chế cũng sẽ bảo lưu. Mặc dù cô ta cũng không bị bất kỳ xâm phạm hoặc tổn thương nào, thế nhưng... dưới trạng thái cương thi cô ta đã từng tổn thương người khác, đối với một nữ nhân thì đây là một đoạn ký ức không được vui vẻ lắm.

Mạch suy nghĩ của Trà Tiên có thể theo sát mỗi câu nói của Thiên Nhất, hần lập tức nói:

- Lý Duy bị cô ấy giết chết sao...

Trọng điểm của câu này còn ở phía sau:

- Ta có thể suy luận như vậy hay không, hiện giờ người sở hữu một loại thuốc, có thể khiến thể chất của người bình thường được tăng cường ở một mức độ nhất định, lại trở thành vũ khí giết người không có tư tưởng, nói gì nghe nấy.

- Có thể nói là vậy.

Thiên Nhất trả lời.

- Người thông qua cái gì để xây dựng cơ chế ra lệnh... âm thanh, mùi vị, ám thị tâm lý?

Trà Tiên hỏi.

- Chuyện này không quan trọng. Cho dù ta sản xuất loại thuốc này số lượng lớn, dùng nó tạo ra một đội quân, đó cũng chỉ là một đám người bình thường tô chất thân thể được cường hóa mà thôi, rèn luyện quân sự và năng lực ứng biến kém xa quân chính quy số lượng tương đồng. Bọn họ chỉ biết dùng tri thức trong đầu mình chấp hành mệnh lệnh của ta mà thôi, nhưng bản thân bọn họ cũng không phải là quân nhân.

Trà Tiên nói:

- Người đưa Khương Quân đến trước mặt ta, lại dẫn dắt ta suy nghĩ về mặt quân sự, thật ra là muốn khiến ta xem nhẹ chỗ đáng sợ thật sự của loại thuốc này đúng không... Nếu như người truyền đạt một mệnh lệnh, ví dụ như “giả vờ không bị khống chế, sinh hoạt giống như ngày thường”, như

vậy người sẽ có được một quân cờ hoàn mỹ, có thể sử dụng bất cứ lúc nào. Mà trước khi được người đánh thức, người bị khống chế không có bất kỳ sơ hở nào, bọn họ chỉ dùng ký ức và thân thể nguyên bản, “giống như bình thường” sinh sống, ẩn nấp... Chỉ cần thuốc không mất công hiệu, cho đến chết cũng sẽ ở trong trạng thái này.

- Ha ha... người quả nhiên có tiến bộ.
Thiên Nhất cười nói.

- Người dùng loại giọng điệu này để tán dương ta, khó tránh khỏi quá cuồng vọng rồi.

Trà Tiên nói:

- Ta thì luôn rất tôn trọng đối thủ.

Thiên Nhất nói:

- Được rồi, ta xin lỗi. Có điều người cũng đừng vội tức giận, bởi vì ta còn một chuyện sẽ khiến người nổi giận, đồng thời có thể khiến người an tâm.

Hắn cười nói:

- Loại 77 cũng không phải hoàn toàn không có tác dụng phụ.

Nghe đến đây, ánh mắt Trà Tiên không tự chủ được dừng lại trên người Khương Quân.

Thiên Nhất nói tiếp:

- Sản xuất thuốc hàng loạt tạo ra đại quân gián điệp ẩn nấp, đó là chuyện không thể, bởi vì vật thí nghiệm trước mắt người đã thành người cảm. Ta cũng không biết tác dụng này xảy ra sau bao lâu, dù sao lần này trước khi phải cô ta đi thì ta mới phát hiện ra. Ta đã thử ra lệnh cho cô ta nói chuyện, nhưng cô ta không phát ra được âm thanh nào. Ta cũng đã nhờ một vị bác sĩ rất ưu tú kiểm tra thanh đới của cô ta, cũng không phát hiện biến đổi bệnh lý gì. Ta chỉ có thể cho rằng thuốc khiến đã một phần hệ thống thần kinh của cô ta bị tổn thương, khiến cô ta mất đi khả năng nói chuyện.

Trà Tiên nhìn Khương Quân, trầm mặc mấy giây, không chế lửa giận của mình một chút, giọng điệu không thay đổi nói:

- Thì ra là vậy, đã có loại tác dụng phụ này, vậy ta đúng là yên tâm không ít.

Hắn lập tức đổi đề tài:

- Nói việc chính đi... ngươi bảo cô ấy đưa điện thoại di động tới, nghĩa là ngươi đã xem tin tức rồi.

- Ủ, ha ha... xem rồi.

Giọng nói của Thiên Nhất nghe có vẻ còn cao hứng hơn vừa rồi:

- Điều kiện của ta là khiến cho tam hoàng huynh của ngươi “lui ra khỏi hàng ngũ cạnh tranh thừa kế vương vị”, ngươi lại làm rất triệt để, chẳng những hoàn thành mà còn là vĩnh viễn.

- Ài... ngươi thật là lòng dạ độc ác. Với khả năng của ngươi, muốn bày một cạm bẫy để hấn nhảy vào, đánh đổ hấn trên chính trị cũng không khó lắm đúng không? Không ngờ ngươi lại làm cho hấn biến thành người chết, đó là huynh trưởng cùng cha khác mẹ mà...

Trà Tiên nghe giọng điệu hài hước của đối phương, lúc trả lời vẫn trầm tĩnh như nước:

- Cách làm của ta khác với trong tưởng tượng của ngươi, khiến cho ngươi hơi chột dạ đúng không?

Bên kia điện thoại lại đột nhiên yên lặng như tờ.

Trà Tiên lại nói:

- Ngươi cho rằng... ta thật sự lòng dạ nhân từ, công chính và trật tự sao? Biết đâu ta đang diễn thì sao?

Thiên Nhất lại lên tiếng, tiếng cười vụn vặt giống như bệnh tật, cùng với giọng điệu lộ ra hung phấn:

- Diễn từ lúc ngươi vẫn còn là một đứa trẻ, kéo dài đến hết đời sao?

- Thế nào? Ngươi cảm thấy ta không làm được? Hay là chính ngươi không làm được?

Trà Tiên lạnh lùng hỏi.

Thiên Nhất cười sảng sặc. Hấn không trả lời câu hỏi này, Trà Tiên cũng biết đây không phải là câu hỏi gì. Trong lòng hai người đều hiểu, thực ra không ai tin tưởng đối phương. Lời nói của Trà Tiên chưa chắc không phải là phô trương thanh thế, tiếng cười và sự im lặng vừa rồi của Thiên Nhất rất có thể cũng chỉ giả vờ mà thôi.

- Tốt lắm, ván này ngươi hoàn thành rất xuất sắc. Vậy ta muốn hỏi một

chút, người muốn ta thả con tin nào?
Thiên Nhất hỏi.

Trà Tiên ung dung điềm tĩnh uống một ngụm trà, mấy giây trì hoãn này có thể là đang suy nghĩ, cũng có thể chỉ muốn biểu hiện hãnh không hề nóng nảy:

- Vấn đề này còn phải hỏi sao? Ta vốn tưởng rằng sau khi người xem tin tức sẽ trực tiếp thả một con tin, để người đó tới đưa tin cho ta.

- Hừ... quả nhiên là Time Servant. Nói đến, nếu như ta thả hãnh, người sẽ lập tức mượn cơ hội này khuấy đảo triều đình đến long trời lở đất đúng không?
Thiên Nhất nói.

- Như vậy không phải hợp ý người sao?

Trà Tiên trả lời:

- Không phải người muốn ta lập tức đảm nhiệm chức vị hoàng đế sao? Như vậy ta cần phải phá vỡ cơ cấu hiện tại của Thiên Đô, xây dựng lại cục diện có lợi cho ta. Hơn nữa đến lúc cần thiết người nhất định phải phối hợp với ta.

- Người đang bàn chuyện hợp tác với ta sao?

Thiên Nhất cười nói:

- Ta không nghe lầm chứ?

- Người có thể xem đây là mệnh lệnh của hoàng đế tương lai.

- Buồn cười, hoàng đế hiện giờ cũng không ra lệnh cho ta được.

- Từ chối cũng không phải là thái độ nên có của một người tham gia trò chơi.

Trà Tiên nói.

Thiên Nhất nói:

- Được! Ta sẽ thả Time Servant, chẳng những thế cả Trường Anh ta cũng giao cho người.

- Đối với người thì con tin đã không còn ý nghĩa đúng không?

- Bây giờ là người đang mời ta vào cuộc, ta cần con tin làm gì?

Trà Tiên cười lạnh:

- Hừ... vậy ta sẽ giữ lại chiếc điện thoại di động này.

- Có thể, nhưng gần đây ta rất bận, trừ khi người tâm huyết dâng trào dự định treo cổ tại nhà, nếu không thì đừng gọi tới.

Thiên Nhất nói.

- Yên tâm, ta cũng rất bận, chuyện ta cần làm chưa chắc đã ít hơn người.

Dứt lời Trà Tiên nhấn nút cúp máy, kết thúc cuộc nói chuyện.

Hắn nhìn Khương Quân bên cạnh, sắc mặt rất phức tạp, trong mắt nhiều vẻ đồng tình và do dự. Nhìn một hồi lâu, Trà Tiên thở dài, đổ lọ thuốc giải độc kia vào trong miệng nàng...

Chương 8 : Cửa vào thật sự

Cũng trong ngày 13 tháng 7, đám người Cố Vấn đang ở Châu Âu trải qua hai ngày chuẩn bị, cuối cùng đã chính thức tiến hành khai quật bảo tàng.

Người dẫn đầu thăm dò di tích đương nhiên là Dark Water, còn Cố Vấn và Gunsmith xem như phụ trợ. Trong thời gian hai ngày này, Dark Water đã nói với Cố vấn về phương án thăm dò đại khái, những tin tức mình biết và dự đoán sai số về tình hình hiện thực, cùng với tình huống bất ngờ có thể xảy ra trong di tích vv. Cố Vấn dĩ nhiên là in vào trong đầu không sót chữ nào.

Gunsmith thì chủ yếu ghi nhớ những tin tức như kết cấu vũ khí của di tích, nguyên lý vận hành hệ thống phòng ngự. Phương diện này là sở trường của hắn, có điều hắn không phải loại người có thể học thuộc lòng kiến thức tràng giang đại hải, thường thì trong hoàn cảnh đặc biệt mới hiện lên ký ức hữu dụng. Chế tạo đồ vật hay xạ kích cũng vậy, Gunsmith cơ bản là “làm theo cảm giác”, đương nhiên trực giác của hắn quả thật rất chuẩn.

Ngoài ra là phía Giới Luật Thép, bọn họ có thể nói là đề phòng ba người Nghịch Thập Tự khắp nơi, cho nên mấy ngày nay cũng không rảnh rỗi. Buổi tối ngày 10 tháng 7, Dasher đã nộp cho Lodovico một phần tài liệu, ghi chép tình huống căn cứ của John Desoto. Dù sao Lodovico cũng giữ chức vị thánh địa giám sát trưởng, với góc độ người siêu năng lực, hắn chỉ là cấp Giấy mà có thể leo đến vị trí này, đương nhiên không phải dựa vào sức mạnh. Ngày thường hắn có vẻ mặt mày hiền hậu giống như ông già Noel, thực ra bản tính lại đa nghi, hơn nữa còn giỏi ẩn nhẫn. Cũng không phải Cố Vấn nói gì hắn cũng tin theo, cho dù chỉ là một cái tên, Lodovico cũng phải phải người âm thầm điều tra triệt để, mới có thể yên tâm một chút.

Tin tức thu được từ các nơi chứng minh, John Desoto đúng là một nhà khảo cổ, nhà thám hiểm có chút danh tiếng. Người này đã từng lưu lại dấu chân trong rừng thiêng nước độc ở các nơi trên thế giới, hắn và tiểu đội của hắn cũng từng khai quật một ít di sản văn minh rất có giá trị. Mấy năm trước vị

John tiên sinh này còn dùng danh nghĩa cá nhân xuất bản vài cuốn sách, lượng tiêu thụ cũng không tệ.

Nhìn vào hình ảnh, người này khẳng định chính là John, sáng ngày 11 hắn phát biểu lý luận về nền văn minh Olmec xem ra cũng khá đáng tin. Tóm lại vị tiên sinh thám hiểm này cũng xem như có chức vụ “giáo sư”, đương nhiên chỉ là giáo sư vinh dự, chính là loại người chạy đến đại học diễn thuyết một lần lập tức được trao tặng, nhưng có còn hơn không.

Lại nói phái học viện cũng chẳng có gì tài giỏi, người đến đại học tìm một giáo sư chuyên nghiên cứu nền văn minh Olmec dẫn đội thăm dò di tích này, vậy khẳng định là mười phần chết chắc. Vô số kinh nghiệm thực tế và tác phẩm điện ảnh đều nói cho chúng ta biết, nếu người muốn đi khảo cổ, thám hiểm, đào mộ... tốt nhất nên tìm một người dẫn đường giống như thần. Chẳng hạn như một dân địa phương ngồi ở ven đường, dùng ngón tay chấm vào vũng nước trên đất nhìn giống như nước tiểu, đưa lên miệng ném một chút, sau đó nói với người rẽ trái mười lăm cây số có thể nhìn thấy một đám ngựa vằn. Lại ví dụ như một gã đàn ông thân cao một mét chín, thể trọng 100 kg, bắp thịt toàn thân cứng như đá, nhảy bén quả cảm, có dũng có mưu, dùng cạm bẫy đơn giản có thể tiêu diệt Predator. Tệ nhất thì người cũng phải tìm một người thuộc phái học viện biết kết hợp lý luận và thực tế, đội mũ cao bồi tay cầm roi da có vẻ rất chuyên nghiệp.

Nói tóm lại, John hắn là người thích hợp dẫn đội nhất. Cho dù Giới Luật Thép bất đắc dĩ phải giao chiến với Nghịch Thập Tự, ít nhất cũng phải lưu lại nhà thám hiểm này để sử dụng.

Điểm đáng ngờ duy nhất, đó là hành tung cuối cùng của John Desoto có thể điều tra được là vào tháng 11 năm ngoái, hắn và tiểu đội của hắn cùng nhau biến mất trong một cánh rừng mưa Nam Mỹ. Sau đó bọn họ giống như bốc hơi khỏi nhân gian, ngay cả người nhà và bạn bè của bọn họ cũng cho rằng những người này đã mất tích hoặc tử vong. Nhưng tại sao hôm nay gã John này lại đột nhiên xuất hiện với thân phận thành viên của Nghịch Thập Tự? Hắn đã trải qua những gì? Làm thế nào có quan hệ với Nghịch Thập Tự? Những vấn đề này Giới Luật Thép không biết, hơn nữa cũng không quan trọng, bọn họ chỉ cần xác nhận thân phận của hắn là được rồi.

Bởi vì người của Giới Luật Thép và Dark Water chưa từng tiếp xúc trực tiếp, vì vậy bọn họ căn bản không biết trên đời có loại sinh vật này tồn tại. Không ai hoài nghi tính chân thực của John Desoto trước mắt, càng không

thể nhìn ra hấn và chủng tộc cổ đại xây dựng di tích này có liên quan, điều này cũng khiến bọn họ trong quá trình thăm dò di tích sau đó bị thua thiệt nhiều...

Sáng ngày 13, ba người Nghịch Thập Tự đi ra khỏi khách sạn, sau lưng mỗi người đều đeo một chiếc ba lô leo núi, nhìn có vẻ căng phồng, nhét đầy đồ vật. Nhìn hình dáng này, cho dù bên trong chứa đồ ăn vật cũng đủ cho một người ăn cả tuần rồi.

Có điều đồ vật trong ba lô cũng không phải bí mật gì, ngay cả ba lô cũng là do Giới Luật Thép phái người chạy đi mua. Cố Vấn chỉ cùng với Dark Water, Gunsmith thương lượng một chút, liệt kê ra một danh sách vật phẩm mà thôi.

Mấy ngày nay đãi ngộ của bọn họ vẫn như trước, không cần biết hành động một mình hay là ở cùng nhau, sau lưng mỗi người đều có hai hiệp sĩ đi theo. Muốn đi đâu thì nói trước, sẽ có xe riêng tới đưa đón. Đi bộ cũng được, nhưng cho dù người có chạy bộ, hai hiệp sĩ phụ trách giám thị cũng sẽ đi theo. Thực ra nếu bọn Cố Vấn muốn bỏ rơi mấy cái đuôi này cũng không quá khó, chỉ là bọn họ cảm thấy không cần phải làm như vậy, bởi vì chơi trò mất tích rất có thể sẽ dẫn đến phản ứng dây chuyền như giới nghiêm toàn thành phố lòng bắt. Dù sao đang trong thời kỳ chiến tranh, đây là một thành phố bị chính phủ bất hợp pháp chiếm giữ, tổng bộ và cơ sở của Giới Luật Thép có thể gọi là khu giải phóng, cũng có thể gọi là khu thất thủ. Tóm lại thần kinh của mọi người đều đang căng thẳng, lúc nào cũng có thể phát động một trăm người siêu năng lực đi truy tìm.

Hôm nay ba người cũng ngồi xe riêng sang trọng, chạy đến điểm khai quật tại đấu trường. Lodovico đã chờ đợi ở đó, nơi nào có hấn thì có thể nhìn thấy tay Dasher giả làm người Mexico kia.

Từ trên xe bước xuống, Cố Vấn đi thẳng về phía Lodovico, vừa đi vừa liếc nhìn đám người chung quanh. Ngoại trừ Vanessa và Suicide thì hấn còn nhìn thấy mấy gương mặt mới, những người này rõ ràng là “đội viên thám hiểm” do Giới Luật Thép lựa chọn ra, ít nhất phải là hiệp sĩ thiện chiến hoặc hiệp sĩ tinh anh gì đó. Xem ra từ trang bị mang theo lần này, đối phương đã dự kiến được nguy hiểm trong di tích, do đó biết nhìn xa trông rộng tìm tới một số chốt thí tương đối hữu dụng, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

- Nhìn như vậy, đội ngũ sẽ rất công kênh.
Cố Vấn cũng không chào hỏi hoặc khách sáo với đối phương.

- Mang theo mười lăm người, ta cho rằng không phải quá nhiều.
Lodovico trả lời.

Cố Vấn nói:

- Ta không nói nhân số nhiều, ta nói là đội ngũ công kênh.

- Có gì khác biệt?
Lodovico không vui hỏi.

Vanessa đi đến bên cạnh Cố Vấn, nàng đã cột tóc đuôi ngựa, trong miệng cũng không nhai đồ ngọt, đây là chuyện rất hiếm thấy:

- Ý của hấn là làm vương tay vương chân, một người cũng ngại nhiều.

Lodovico nghe vậy liền hừ lạnh một tiếng, nói với Cố Vấn:

- Chẳng lẽ ngươi cho rằng, dưới tình huống không có người giám thị, ta sẽ cho phép ba người ngoài các người đi vào di tích có chôn bảo tàng thuộc về tổ chức chúng ta sao? Cũng đừng được voi đòi tiên, Cố Vấn tiên sinh.

- Thuộc về các người?

Cố Vấn lặp lại, hấn cười lên:

- Đừng nói giỡn, Giới Luật Thép các người vốn không phải là hiệp sĩ Thánh Điện chân chính. Thời đại khác nhau rồi, trong lòng đại đoàn trưởng và mục sư trưởng của các người chắc đều hiểu rõ, cách thức hoạt động hiện nay cao minh hơn thế kỷ 14 rất nhiều.

- Bàn lui một bước, coi như các người là đời sau của đoàn hiệp sĩ Thánh Điện, vậy bảo tàng cũng là do những hiệp sĩ Thánh Điện trước kia cướp đoạt từ các nơi ở Châu Âu. Chẳng lẽ đồ vật cướp được, qua mấy trăm năm lại tự nhiên biến thành tài sản hợp pháp sao?

- Không sai.

Vanessa giành trước Lodovico, nói với Cố Vấn:

- Cho dù là quyền lực hay tiền bạc, chỉ cần bảo đảm sẽ không bị người khác đoạt lại, có thể bình yên hưởng dụng mà không bị trừng trị, vậy đừng nói qua mấy trăm năm, tại thời khắc cướp đến tay xem như đã đổi chủ rồi. Điều này không phù hợp với pháp luật, đạo đức, nhưng thế giới này vẫn luôn vận chuyển như vậy, không đúng sao?

- Ha ha... thật là một nữ nhân hiểu lí lẽ.

Cố Vấn cười nói:

- Vậy ta có thể cho rằng như thế này, bảo tàng chôn ở phía dưới, ai có thể cướp được tới tay thì thuộc về người đó.

- Có thể, nếu như người có bản lĩnh thì cướp hết mọi thứ đi cũng được, sẽ không ai chỉ trích người lấy cắp tài sản của Giới Luật Thép.

Vanessa nói.

- Tự tin như vậy sao.

Cố Vấn giả vờ như đang suy nghĩ:

- Năng lực của cô không phải tùy thời bùng nổ một cái là có thể nổ tung đầu của ta chứ?

Vanessa dĩ nhiên không trả lời câu hỏi của hắn, chỉ nói:

- Đừng nói chuyện thuyên nữa, dù sao nhân số của đội ngũ sẽ không giảm bớt. Người có kế hoạch của người, ta...

Nàng dừng một chút rồi nói:

- Chúng ta có suy nghĩ của chúng ta. Các người chỉ là người hợp tác có giá trị lợi dụng, không phải chúng ta chủ động mời tới để chỉ huy.

Cố Vấn nhìn ánh mắt của nàng, rất nhanh hiểu được ám thị ẩn giấu trong lời nói của đối phương. Vanessa đúng là một người rất có lai lịch, nhưng dù sao cũng không phải nhân vật như đại đoàn trưởng, tại thành phố Rome này, nàng còn chưa đến cấp bậc nói sao làm vậy. Nàng cần thỏa hiệp với những cao tầng khác của tổ chức, đưa ra một vài quyết định không thể xem là cao minh, ví dụ như mang theo mười mấy tên chốt thí kia... như vậy mới có thể khiến một số người im miệng.

Cố Vấn rất khinh thường những kẻ gọi là “tầng lớp quyết sách” thích chỉ tay năm ngón trong thể chế quan liêu. Trên đời này thường xuất hiện tình huống người ngoài nghề lãnh đạo người trong nghề, dám lãnh đạo tay ngang có địa vị cao vì muốn cho thấy sự tồn tại hoặc biểu thị sự khôn ngoan tài cán của mình, truyền đạt một số mệnh lệnh làm nhiều nhưng hiệu quả chẳng bao nhiêu, thậm chí nghĩ một đường làm một nẻo, còn cần cấp dưới đi chấp hành thực tế. Kết quả chỉ là lãng phí tài nguyên xã hội, tiêu hao thời gian và công sức của người khác, lại biểu hiện sự kém cỏi của mình. Nhưng lần tới những kẻ kia vẫn sẽ không rút ra được bài học, mười

lần như một.

- Ài, ta thật đồng tình với cô.
Cố Vấn dùng một tay khoác lên vai Vanessa.

Vanessa đẩy tay hắn ra:
- Đừng thừa cơ động tay động chân.

Lúc nói lời này gương mặt nàng mỉm cười, nhưng giọng điệu lại rất bất thiện.

Lúc này Gunsmith vừa đi tới, trên lưng hắn đeo ba lô du lịch của mình, trước ngực ôm ba lô của Cố Vấn. Bởi vì ba lô rất lớn nên Gunsmith không nhìn thấy Cố Vấn đã làm gì, sau khi nghe vậy hắn cũng sững sốt, nghĩ thầm: “Tên Cố Vấn này có phải làm càn quá hay không, ban ngày ban mặt trời đất sáng trưng, chung quanh còn có nhiều người như vậy, dưới con mắt mọi người, ta chỉ mới mở cốp xe lấy ba lô ra, người đã không nhìn được “động tay động chân” với một cô gái thuộc thế lực đối địch. Vậy nếu bốn phía không người, chẳng phải người sẽ trực tiếp dùng sợi dây chân lý trói người ta lại, xông lên như hổ đói vồ mồi?”

- Lần tới cô cứ hét thẳng lên là vô lễ, có lẽ áp lực xã hội sẽ buộc hắn phải sửa đổi hành vi của mình.
Gunsmith ném ba lô vào tay Cố Vấn, chế giễu rồi xoay người rời khỏi, không cho người khác bất kỳ cơ hội giải thích nào.

Dark Water cũng đeo ba lô của mình, đi lên trước, nói với Lodovico:
- Cụ thể các người định phái bao nhiêu người theo chúng ta xuống, còn nữa, trang bị của các người thế nào? Giống như chúng ta sao?

Rốt cuộc cũng có một người nói chuyện tương đối thiết thực đáng tin, Lodovico liền mượn thang xuống đài, giới thiệu mười tên hiệp sĩ được phái đi với ba người Nghịch Thập Tự, ngoài ra còn có hai người muốn đi theo là Suicide và Vanessa.

Còn về trang bị, người của Giới Luật Thép cũng đều tự chuẩn bị đồ vật, mỗi người bọn họ đều mang một chiếc ba lô, đương nhiên bên trong cụ thể chứa gì thì là bí mật.

Cố Vấn thấy vậy lại xì mũi coi thường, hắn biết đám người này khẳng định

là mang theo vũ khí. Nói cho cùng Lodovico cũng không tin Cô Vần có thể an phận giúp bọn họ tìm kiếm bảo tàng, đề phòng uy hiếp của Nghịch Thập Tự mới là ưu tiên hàng đầu, còn nguy hiểm đến từ di tích dường như chẳng là gì cả.

Sau khi hiểu rõ tình hình hiện trường, Dark Water lộ ra phong thái của nhà thám hiểm dẫn đội, dùng lời thoại diễn thuyết trong trí nhớ của John Desoto, nói lung tung một phen không có nội dung thực chất gì với đám hiệp sĩ của Giới Luật Thép. Ý tứ đại khái là dưới sự dẫn dắt của ta, mọi người nhất định có thể an toàn đi lại, lấy bảo tàng ra, lập được công lớn.

Dark Water vốn không có cảm xúc của loài người, nhưng hắn có thể thông qua phân tích ký ức của người bị cắn nuốt, suy đoán ra tác dụng mà cảm xúc của loài người mang đến, từ đó mô phỏng dáng vẻ của một sinh vật có cảm xúc. Chẳng qua là dùng vẻ mặt và giọng nói để truyền đạt một tin tức tiềm ẩn mà thôi.

Lúc này hắn diễn thuyết khích lệ sĩ khí, quả thật đã xoa dịu không khí khẩn trương một chút. Dù sao hiện giờ đang hợp tác, cũng phải có người đứng ra điều hòa quan hệ giương cung bạt kiếm giữa hai tổ chức.

Thấy chuẩn bị đã xong, Lodovico nói:

- John tiên sinh, hôm qua người nói đã nghĩ ra phương pháp tiến vào di tích, nhưng không chịu tiết lộ cho chúng ta biết trước. Bây giờ sắp xuất phát rồi, có thể nói rõ một chút chứ. Người của chúng ta chờ ở phía trên cũng phải nắm rõ tình huống, mới có thể tiến hành chi viện kịp thời.

Cô Vần trầm nói, lão hồ ly người chẳng qua là muốn biết, lỡ may tình huống có biến, nên làm thế nào cấp tốc phái đội ngũ tiếp viện xông vào di tích ứng phó.

Dark Water dùng giọng điệu rất bình thường trả lời:

- Đi vào từ cửa là được rồi.

- Cửa vào?

Lodovico nghi hoặc hỏi:

- Cửa vào kim tự tháp dưới hố kia hẳn là nằm dưới lòng đất sâu hơn, chẳng lẽ người biết độ sâu chuẩn xác của cửa vào?

- Nếu nằm dưới lòng đất sâu hơn, vậy phải tiếp tục khai quật, ta cũng sẽ

không định xuất phát vào hôm nay.

Dark Water trả lời:

- Cửa vào di tích cũng không phải nằm dưới cái hồ này, mà là ở nơi khác.

Cô Vần thấy Lodovico dường như còn có lời muốn hỏi, hần giảnh nói trước:

- Đừng làm vẻ mặt như vậy, nếu trước đó chúng ta nói cho người biết cửa vào thật sự, người nhất định sẽ phái người đi điều tra một phen, tám thành sẽ lại làm mọi chuyện hồng bát, khiến cho cửa vào kia cũng không sử dụng được nữa.

Lodovico hỏi:

- Làm sao các người biết có cửa vào ở nơi khác? Chúng ta ở chỗ này nghiên cứu mấy tháng, từ đỉnh tháp dưới hồ căn bản không tìm được tin tức gợi ý hữu dụng nào, còn các người chỉ nhìn một lần là biết?

Vanessa ở bên cạnh trầm mặc một hồi, giống như có suy nghĩ nói:

- Ta nghĩ mình biết lai lịch của “cửa vào” kia...

- Vẫn có người thông minh mà.

Cô Vần nói tiếp:

- Không sai, chính là lối đi do bá tước Beaujeu năm xưa khai quật ra.

- Cái gì?

Lodovico rõ ràng không hiểu lắm.

Vanessa nói:

- Di tích này vốn thuộc về một nền văn minh cổ đại trước công nguyên, cũng không phải do những hiệp sĩ Thánh Điện còn sót lại xây dựng. Vào thế kỷ 14, đám hiệp sĩ Thánh Điện chỉ nhờ nhân duyên trùng hợp nên phát hiện ra sự tồn tại của di tích, lại chọn nơi đó làm địa điểm cất giấu bảo tàng. Bỏ qua nhân tố người siêu năng lực, với trình độ khoa học kỹ thuật của thế giới hiện nay, cũng không thể cưỡng ép dùng ngoại lực xâm nhập vào trong kiến trúc này. Như vậy mấy trăm năm trước, người vận chuyển bảo tàng vào trong di tích, nhất định là tìm được một lối đi bình thường có thể sử dụng.

Lúc nàng giải thích với bọn Lodovico, Dark Water đã vác trang bị lên lưng bước tới trước, đi về góc đông nam của sân thi đấu. Gunsmith cũng bước nhanh theo.

Cô Vân cảm thấy có giải thích với đám người Lodovico này cũng chỉ lãng phí thời gian, hẳn thúc giục những người muốn đi theo xuất phát nhanh một chút.

Mọi người đi theo Dark Water tới bên bức tường ở góc đông nam đầu trường, tường ở phía này cũng không bị hư hại. Dark Water đi tới đầu tường, xoa lên tường đá muốn tìm kiếm thứ gì. Trên đó cái gì cũng có, thậm chí có thể tìm được chữ viết nguệch ngoạc của du khách mấy năm trước tới đây tham quan.

Dark Water khom người, tìm kiếm từng tắc ở độ cao khoảng một mét. Rất nhanh một ký hiệu lọt vào tầm mắt của hắn, đó là loại dấu hiệu đặc thù, mấy trăm năm dãi nắng dầm mưa cũng không thể rửa đi. Vào thời trung cổ, mọi người giải thích loại kỹ thuật này là thuật luyện kim hoặc là ma pháp, cho đến hôm nay cũng không thể khảo chứng những thứ này rốt cuộc hoạt động như thế nào.

- Đây là ký hiệu khi đó bọn họ lưu lại.

Dark Water vừa nói vừa lần theo vách tường tiếp tục tìm kiếm, đã tìm được ký hiệu thứ hai.

Đối với người ngoài, những dấu hiệu kia chỉ là một dấu vết rất nhỏ màu sắc khác biệt, nằm ở một nơi trên mặt tường mà thôi. Nếu nói đây là hình vẽ, cũng không nhìn ra rốt cuộc là vẽ thứ gì, chỉ là một đồng đường nét lộn xộn.

Lodovico đi theo phía sau, dường như đã nhìn ra một chút đạo lý, trong lòng hắn bồn chồn: “Tay John Desoto này rốt cuộc là thần thánh phương nào? Tại sao lại hiểu rõ ký hiệu thần bí của hiệp sĩ Thánh Điện như vậy? Ngay cả trong Giới Luật Thép, cũng chỉ có số ít người thuộc cao tầng nắm giữ tri thức về mặt này.”

Nhưng Dark Water dường như có thể hiểu được tin tức từ trong những dấu hiệu này, dọc theo vách tường lần lượt tìm được từng cái, hơn nữa vị trí của những ký hiệu kia cái sau khó tìm hơn cái trước, cái sau cũng nằm thấp hơn cái trước.

Đến lúc sau, Dark Water đã ngồi xổm xuống đất tìm kiếm những ký hiệu kia. Cuối cùng hắn dùng tay phải một chút đất vàng, tìm được một dấu hiệu

hơi ngả màu đỏ dưới chân một bức tường đá. Đồ án khắc họa trên dấu hiệu này nhìn khá dễ hiểu, đó là hai chữ thập màu đỏ, một lớn một nhỏ, một cao một thấp.

Chương 9 : 1314

“Chỉ cần mọi người muốn làm, không có gì không làm được.” - Leon Battista Alberti.

Lúc cô sự này bắt đầu là cuối thời trung cổ, như vậy cần phải nói rõ một chút thế giới khi đó rốt cuộc như thế nào.

Nói một cách tổng thể, vào thế kỷ 14 thế giới loài người có thể chia làm ba phần, thế giới đạo Cơ Đốc, thế giới đạo Hồi, thế giới nhà Nho.

Nếu như vào thời đại đó có một người ngoài hành tinh ở trên mặt trăng quan sát Trái Đất, ấn tượng đầu tiên của hắn về thế giới đạo Hồi nhất định sẽ sâu sắc hơn nhiều so với thế giới đạo Cơ Đốc. Hắn sẽ thấy một vùng lãnh thổ rất rộng lớn, hơn nữa đất đai của nó đang không ngừng mở rộng.

Đạo Hồi xuất hiện sớm nhất trên bán đảo Ả Rập, do lãnh tụ tôn giáo Mohammed lần đầu tiên đoàn kết người Ả Rập lại. Có thể rất nhiều độc giả không hiểu rõ lắm về Mohammed, từ một loại ý nghĩa thì ông ta chính là một Jesus phiên bản khác. Ông ta cho rằng mình đã được thần kêu gọi, đi cảnh báo mọi người “ngày tận thế phán xét” cuối cùng sẽ đến, người trung thực có thể được lên thiên đường, kẻ gian ác sẽ bị đày xuống địa ngục. Ông ta yêu cầu các tín đồ thực hiện nghi thức nhất định, tức là “năm công” của Hồi giáo (bao gồm mỗi ngày cầu nguyện, bố thí, giữ chay và đi Mecca hành hương vv). Những nghi thức này và giáo huấn của “kinh Coran” hợp lại với nhau, chẳng những cung cấp một loại tín ngưỡng tôn giáo, hơn nữa còn cung cấp một loại luật lệ xã hội và hệ thống chính trị. Các tín đồ cảm thấy bọn họ đều là anh em có chung sứ mạng, điều này giúp đoàn kết dân tộc Ả Rập khi đó còn rất rời rạc.

Công nguyên năm 632 sau khi Mohammed qua đời, người Ả Rập rời khỏi bán đảo, lại nhanh chóng khuếch trương đến đế quốc Byzantine và vương triều Sassanid ở Trung Đông. Sau đó hướng đông bành trướng đến Trung Quốc, hướng tây đi qua Bắc Phi, tiến vào Tây Ban Nha. Đến năm 750 khi giai đoạn khuếch trương thứ nhất của đạo Hồi kết thúc, trên thế giới đã xuất

hiện một đế quốc đạo Hồi to lớn trải dài từ dãy núi Pyrenees đến Ấn Độ, từ Ma Rốc đến Trung Quốc. Từ năm 750 tới 1500, đạo Hồi lại tiến hành giai đoạn khuếch trương thứ hai. Trong thời kỳ này, hướng tây bọn họ tiến vào Trung Âu, hướng bắc xuyên vào Trung Á, hướng đông đi vào Ấn Độ và Đông Nam Á, hướng nam xâm nhập nội địa Châu Phi. Lãnh thổ của thế giới đạo Hồi lại mở rộng gấp đôi, diện tích của nó vượt xa thế giới đạo Cơ Đốc ở đầu tây và thế giới nhà Nho ở đầu đông đại lục Âu Á.

Vào thời kỳ đó, xét về lãnh thổ thì người Ả Rập mới có tư cách gọi đất đai của mình là “thiên hạ” nhất, đương nhiên ta cũng không biết trong ngôn ngữ của bọn họ những từ giống như “thiên hạ” hay không.

Nói đến thiên hạ, lại nói một chút về thế giới nhà Nho. Thế giới nhà Nho cũng không phải ám chỉ Trung Quốc, mà là toàn bộ Đông Á. Trung Quốc là kẻ thống trị, còn Triều Tiên và Nhật Bản bên ngoài xem như phụ thuộc.

Thế giới nhà Nho là một xã hội dùng nông nghiệp làm cơ sở, thuộc loại hình hướng nội, cho nên tốc độ thay đổi rất chậm chạp, hơn nữa bị giới hạn bởi mô hình cơ bản lưu truyền từ xa xưa. Ngoài ra thế giới nhà Nho có một điểm rất khác với hai thế giới còn lại, đó là tính thống nhất.

Những tập đoàn khiến người ta khó hiểu như các loại đoàn thể Cơ đốc giáo Balkan bên trong đế quốc Ottoman, bất hòa tôn giáo như Ấn Độ giáo và Hồi giáo bên trong đế quốc Mughal, những thứ này đều không tồn tại ở Trung Quốc. Sự gắn kết của Trung Quốc cũng không phải là một loại hiện tượng mới, nó đã tồn tại từ giai đoạn đầu của văn minh Trung Quốc mấy ngàn năm trước, vẫn luôn kéo dài xuống. Văn minh Trung Quốc là nền văn minh cổ xưa nhất trên thế giới, chưa từng gián đoạn.

Văn minh Trung Quốc lưu truyền nhiều đời, nguyên nhân chủ yếu nhất là do điều kiện địa lý, sự ngăn cách giữa nó và những văn minh vĩ đại khác của loài người có thể nói là độc nhất. Địa Trung Hải nối liền Lưỡng Hà, Ai Cập, Hy Lạp và La Mã. Ấn Độ Dương khiến Ấn Độ có thể liên kết với Trung Đông, Châu Phi và Đông Nam Á. Nhưng Trung Quốc từ ban đầu đến nay, phần lớn thời gian bốn phía vẫn bị những dãy núi, sa mạc và Thái Bình Dương bao la ngăn cách. Bây giờ xem ra, loại ngăn cách này có lẽ là con dao hai lưỡi.

Cuối cùng nói về thế giới đạo Cơ Đốc ở phương Tây.

Bỏ qua một bên cảm giác tự hào dân tộc không hề có căn cứ, khách quan mà nói cho đến thế kỷ 20, phần lớn người trên tinh cầu này đều cho rằng, chỉ người phương Tây mới có những cải cách hoặc phát hiện mang tính lịch sử, thay đổi cuộc sống của loài người, khai sáng kỷ nguyên mới cho thế giới. Trên thực tế quan điểm này hoàn toàn không có đạo lý, người Hồi giáo và người Trung Quốc cũng sở hữu truyền thống hàng hải vĩ đại, chỉ tới đầu cận đại kết cấu của thế giới mới xảy ra nghịch chuyển và thay đổi.

Giữa thời trung cổ, người Tây Âu vẫn luôn cảm thấy mình bị cô lập ở đầu tây đại lục Âu Á, đồng thời bị uy hiếp. Từ bắc bộ Trung Quốc ngang qua đại lục Âu Á, thẳng đến đại thảo nguyên rộng lớn mênh mông ở lưu vực sông Danube, có một đội quân mạnh nhất trên Trái Đất hiện thời, đó là kẻ du mục xâm lược, bao gồm người Hung Nô, người German, người Avar, người Magyar (Hungary), người Mông Cổ và người Đột Quyết. Khi một đế quốc suy yếu, bọn họ sẽ lợi dụng tính cơ động không gì sánh bằng của mình, thừa cơ thâm nhập vào trung tâm của nền văn minh.

Nhưng tới đầu cận đại, với sự quật khởi của phương Tây sức sống bùng bùng, người phương Tây đã chiếm ưu thế trên kỹ thuật, nhất là về mặt chế tạo vũ khí và thuyền bè, điều này khiến cho người Tây Âu có tính cơ động và ưu thế trên các đại dương, giống như dân du mục trên đại thảo nguyên Âu Á vậy.

Vào thời kỳ biến đổi đó, đế quốc Islam và đế quốc đạo Nho vẫn đóng cửa không giao tiếp, càng ngày càng chậm phát triển. Còn ở Tây Âu, văn hoá phục hưng và cải cách tôn giáo khiến cuộc sống của người Tây Âu biến hóa sâu sắc về nhiều mặt. Một loại văn minh kiểu mới tràn đầy sức sống, không ngừng mở rộng đang dần dần sinh ra, đó là văn minh hiện đại. Bản chất của nó khác với bất kỳ nền văn minh truyền thống dùng nông nghiệp làm cơ sở nào trên tinh cầu này. Loại tiến trình hiện đại hóa này vẫn luôn tăng tốc kéo dài cho đến hôm nay, đồng thời chi phối tiến trình lịch sử của thế giới hiện đại...

Năm 1314, đó cũng là một mùa hè, tại Rome thuộc nước Ý.

Năm nay người Châu Âu cái gì cũng tin, bất kể là huyền huyền, khoa huyền, kỳ huyền, ma huyền. Người bày một cái bàn để thuyết giáo, nói không chừng có thể lôi kéo một đám tín đồ.

Thượng đế, tà thần, vu thuật, ma pháp, luyện kim thuật, khoa học đen tối,

cơ bản thứ gì cũng có người nghiên cứu, đương nhiên những thứ không tốt đẹp thì người không thể công khai.

Con người khi đó, vì đề giấc ngủ của mình được an lành, hoàn toàn có thể trói con gái vô tội mười mấy tuổi xem như phù thủy thiêu chết.

Đó là một thời đại vương quyền và giáo quyền tranh chấp rất kịch liệt, là một thời đại đen tối. Trong sở tài phán của tôn giáo có rất nhiều tội danh mà người hiện đại khó tưởng tượng, chẳng hạn như “phù thủy”, “dị đoan”. Cho đến một trăm năm sau người Châu Âu vẫn định tội như vậy, Jeanne d'Arc bị thiêu chết chính là ví dụ.

Nói đến thiêu chết, ngày 18 tháng 3 năm nay, tổng đoàn trưởng Jacques de Molay của đoàn hiệp sĩ Thánh Điện cũng bị thiêu chết. Những chương trước đã đề cập, trước khi chết ông ta đã nguyên rủa hai người, một là giáo hoàng Clement V, vị nhân huynh này cũng xuống suối vàng vào ngày 20 tháng 4 cùng năm, còn một người khác vua Philip IV, đến mùa hè vẫn còn khỏe mạnh.

Nghe nói ông ta là một vị quân vương tuần tú, hơn nữa cũng có rất nhiều thủ đoạn, tuy rằng đến cuối năm ông ta cũng chết một cách ly kỳ, nhưng dù sao khi đó ông vẫn còn khỏe như rồng như hổ.

Cho nên lúc vị lão huynh này còn sống, có một số người phải chịu áp lực tinh thần rất lớn, đó là cháu của Molay, bá tước trẻ tuổi Kaiser de Beaujeu.

Cách đó mấy năm, trước khi ngày thứ sáu đen tối diễn ra, hắn đã bí mật kế thừa chức vị đại đoàn trưởng. Đương nhiên hiện nay chức vị này đã trở thành danh từ đại biểu cho tội phạm truy nã số một.

Quan trọng là hắn mang bên mình một khối tài sản rất lớn, dẫn theo một đám thân tín đáng tin nhất trốn khỏi nước Pháp, đi đến nước Ý.

Bảo tàng mà hắn thề phải “giấu đến ngày tận thế” này giống như một lời nguyên bảm theo hắn, phảng phất có một loại lực lượng không biết, khiến cho những người có liên quan tới đồng bảo vật này lần lượt chết đi. Từ khi trộm bảo vật trong cây cột ở hầm mộ vận chuyển đi, mấy tháng nay đã có vài thân tín của bá tước Beaujeu rời khỏi nhân thế vì các nguyên nhân khác nhau. Vừa rồi ta đã nói, người ở thời đại này thay vì nói là tín ngưỡng kiên định, không bằng nói là sợ thần sợ quỷ. Thuyết tiến hoá còn chưa được đưa

ra, dù sao mọi người cũng phải tìm một nơi để gởi gắm tinh thần, giải thích những chuyện không thể giải thích được.

Gánh nặng trên vai bá tước rất lớn, không bỏ xuống được. Bảo tàng quả thật là một thứ phiền phức, không thể giấu bừa, không dám dùng bừa, không được để người khác phát hiện, cũng không thể vĩnh viễn mang theo, trên tinh thần còn phải lo lắng mình có bị nguyên rủa tới chết hay không.

Dưới áp lực như vậy, hắn đã đi tới Rome.

Tối hôm nay bá tước đi đến một con hẻm nhỏ. Nơi này rất bẩn, mùi giống như lò mổ, có lẽ gần đó còn có trại nuôi heo? Ai mà biết, dù sao trong ngõ hẻm này người có thể nhìn thấy đủ thứ buồn nôn. Một đám ruồi xanh lượn quanh một vũng nước rửa chén dưới đất, bọ nhậu say khướt bị ném ra khỏi quán rượu, nằm xuống ngay bên cạnh nước cống tanh hôi ngáy khò khò, ác bá đánh người già gây ồm một cách tàn nhẫn, ngay cả các cô ả nơi trắng hoa cũng có làn da thô ráp và mùi hôi nách khó che giấu được.

Nếu một người đàn ông Rome muốn viết một cuốn tự truyện, khi hắn nhớ lại một buổi tối tệ hại nhất trong đời, vậy tám thành trong đầu hắn sẽ hiện lên một địa phương như vậy.

Bá tước ăn mặc rất giản dị, nhưng phong thái đi đường lại khiến hắn không hợp lắm với hoàn cảnh này. Hắn dùng khăn tay che mặt, ngăn cản một chút những mùi vị khó ngửi kia.

Tìm rất lâu, cuối cùng hắn đã đến mục tiêu. Đây là nơi bá tước đã tốn không ít tiền thăm dò được từ những kẻ “thông hiểu tin tức” trong thành, nghe nói ông chủ ở đây có thể giúp người giải quyết tất cả vấn đề.

Đó là một cửa hàng sách, diện tích không lớn không nhỏ, trên tường tùy ý dùng sơn vẽ một chữ “BOOKS”, cửa gỗ rách nát khép hờ. Cửa hàng lại chọn nằm ở khu vực này, hoàn toàn không giống như sẽ có người đến thăm.

Bá tước thấy thế lại có phần muốn bỏ cuộc giữa chừng, do dự một lát, hắn thở dài, nghĩ thầm: “Đã đến đây rồi, tạm thời cứ vào xem thử.”

Chương 10 : Phù thủy?

Lúc đó là buổi tối, sau khi bá tước đẩy cửa tiệm sách ra, trước mắt lại sáng hơn bên ngoài một chút.

Có thể nhìn thấy, ở mấy góc cao trong nhà đều treo một số thứ kỳ quái, vật phát sáng kia có hình trụ, bên ngoài là một lớp giấy, bên trong trống rỗng, đốt một cây nến.

Nhìn từ trên xuống cửa hàng sách này hẳn là có kết cấu hình chữ thập, không có bao nhiêu không gian để người ta đi lại. Chính giữa nhà có mấy cái bàn xếp lại với nhau, mỗi vách tường đều bị giá sách che lấp, trên bàn, trên tường, trên đất đều là sách lộn xộn chất thành đống.

Nhìn vào bên trong, có thể thấy sâu trong rừng sách này có một chiếc bàn làm việc dùng để nghiên cứu. Phía sau bàn có một người đang ngồi, mặc áo khoác màu đen có mũ, rõ ràng đang ở trong nhà nhưng hẳn vẫn trùm mũ lên đầu, che kín hơn nửa khuôn mặt.

Cảm giác đầu tiên của bá tước, đó là những kẻ mặc loại trang phục này tám thành là một phù thủy hoặc dị giáo đồ.

Thiên Nhất ngả người trên ghế, nhưng cũng không gác chân lên bàn. Trong tay hắn cầm một quyển sách bìa đen, cái ly bên cạnh chứa một loại thức uống màu sắc kỳ lạ. Thời đại này đương nhiên không có điện thoại và máy tính, trên bàn chỉ có một lọ mực nước, một cây bút lông ngỗng, còn có vài tờ giấy và quyển sách.

- Ta nghe người khác nói, anh có thể giúp mọi người giải quyết vấn đề?
Bá tước đi đến trước bàn, dò hỏi.

Thiên Nhất khẽ ngẩng đầu lên, liếc nhìn đối phương một cái, lập tức đặt quyển sách xuống, vuốt mũ ra sau đầu, lộ ra gương mặt người phương Đông của hắn. Sắc mặt bá tước rõ ràng có biến đổi, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy người da vàng, đúng là bị giết mình. Trong nháy mắt ngẩn ngui

này, hẳn còn hoài nghi thứ mình nhìn thấy không phải loài người.

- Bá tước Beaujeu, ta chờ ngươi lâu rồi.

Thiên Nhất nói bằng tiếng Ý rất tiêu chuẩn, hẳn cảm thức uống trên bàn lên uống một hớp, thoải mái “hà” một tiếng, lập tức chỉ vào nguồn sáng trong nhà nói:

- Những thứ kia không phải đèn ma pháp, mà gọi là đèn lồng, đến từ đại lục phía đông xa xôi.

Hắn lại chỉ vào thức uống trên tay mình:

- Đây cũng không phải hỗn hợp chất thải của dơi và não mèo, mà là một loại thực vật xuất xứ từ đông bộ Châu Phi được mài thành bột, sau đó chế thành thức uống, có thể nâng cao tinh thần, hơn nữa mùi vị không tệ.

Bá tước nghe hắn nói vậy, mồ hôi lạnh trên trán chảy xuống, thậm chí nói: “Làm sao hắn biết trong đầu ta đang nghĩ gì? Đèn ma pháp, chất thải của dơi và não mèo, tất cả đều nói trúng!”

- Anh biết thuật đọc tâm đúng không? Ta từng nghe nói đến loại pháp thuật này, anh quả nhiên là một phù thủy.

Bá tước nói.

- Ha ha... tùy ngươi muốn nói thế nào cũng được.

Thiên Nhất nói:

- Ngươi cảm thấy ta càng thần bí, càng mạnh mẽ, cũng sẽ càng có lòng tin với ta. Nếu như ngươi cho rằng ta chỉ là một tên bịp bợm biết vài mảnh khoe, ta ngược lại sẽ cảm thấy khó làm việc hơn.

Bá tước suy nghĩ một chút:

- Anh đã biết ta là ai rồi đúng không, phù thủy.

- Ta tên là Thiên Nhất.

Thiên Nhất dùng tiếng Trung đọc tên của mình:

- Có điều ta không ép ngươi dùng ngôn ngữ mà mình không biết gọi tên của ta một cách lập bập, ngươi có thể gọi ta là ông chủ, nhưng đừng dùng từ lung tung như phù thủy. Ở nơi này đông người hỗn tạp, ngươi cũng biết Vatican cách đây không xa, ta cũng không muốn bị bắt rồi thiêu chết như thịt nướng.

- Được rồi, ông chủ, nếu như anh có thể dùng thuật đọc tâm kia đoán ra

mục đích ta đến, ta sẽ suy nghĩ tiếp tục nói chuyện với anh. Bá tước nói chuyện cũng kín như bưng, nếu quả thật gặp phải kẻ bịp bợm, trong câu này cũng không lưu lại bất kỳ tin tức hữu dụng nào để suy đoán. Loại người giắt đầu bên thắt lưng như hăn, thông thường có thể hình thành thói quen thận trọng.

Từ xưa tới nay, những trò bịp bợm như “thuật đọc tâm” và “thông linh” vẫn tồn tại lâu dài, có thể nói là một môn nghệ thuật trò chuyện, thực hiện có độ khó nhất định, nhưng suy cho cùng cũng chỉ là trò lừa gạt mà thôi. Người thông minh dĩ nhiên hiểu rõ, chỉ cần ta không cho người tin tức và ám thị, người sẽ không cách nào tiếp tục giở trò.

Dùng thuật đọc tâm làm ví dụ, mở đầu thông thường sẽ là câu: “Gần đây... có phiền não gì sao?”

Nói nhảm, không phiền não thì còn là người sao? Tóm lại người bình thường đều sẽ trả lời, đúng vậy.

Tiếp đó quan sát phản ứng của cách ăn mặc của đối phương, trên tay có nhẫn hay không, hoặc là dấu vết từng mang nhẫn vv, sau đó lại hỏi một câu: “Là mối quan hệ với người khác sao?”

Nghe hăn nói như thế, người không phiền não cũng sẽ lập tức bị dẫn dắt nghĩ đến rất nhiều chuyện phiền não, bạn bè nhiều thì phiền não chắc chắn sẽ nhiều, không có bạn bè thì chính là khả năng giao tiếp gặp rắc rối.

Từ những vấn đề như vậy suy diễn ra, khiến người cho rằng bị đọc tâm, thực ra thông tin chuẩn xác đều là do người tự nói ra.

Thuật đọc tâm chính là mảnh khoe như vậy, nói một cách tổng thể cũng là một ngành nghề đòi hỏi kỹ thuật, trọng điểm là phải đoán ý qua lời nói và sắc mặt, tư duy nhanh nhạy, phản ứng nhanh chóng, tốt nhất là kèm thêm vẻ ngoài thân thiết, giọng nói giàu sức hút, như vậy người có thể lên truyền hình rồi.

Nhưng nếu thật sự gặp phải người tới bắt bẻ, sẽ rất dễ hỏng chuyện, hai câu là có thể tháo băng hiệu của người. Câu thứ nhất trả lời “đúng vậy”, sau đó câu thứ hai trả lời “ta thích một con chó”, trên cơ bản trò chơi đến đây là kết thúc.

Có câu “bảy mươi hai nghề, lừa gạt là vua”, Thiên Nhất đương nhiên cũng biết chơi trò độc tâm này, nhưng thông thường hắn không cần chơi, bởi vì hắn có quyền sách nội tâm...

- Người muốn giấu bảo tàng đi, nhưng không tìm được địa điểm an toàn và bí ẩn. Tương lai của hiệp sĩ Thánh Điện mờ mịt, đại đoàn trưởng lưu vong như người căn bản không có thực quyền gì, thậm chí không có bao nhiêu người biết người đã tiếp nhận chức vị đại đoàn trưởng, ngay cả chính người cũng không chắc quá trình tiếp nhận chức vị này có hợp pháp hay không. Người cảm thấy mình lúc nào cũng bị uy hiếp tính mạng, truy binh do Philip IV phái tới, thích khách bị mua chuộc, một tổ chức nào đó âm thầm dòm ngó bảo tàng, nguyên rửa không thể dùng lễ thường giải thích... Giọng điệu Thiên Nhất rất ung dung nói rõ toàn bộ lo lắng của đối phương, những chuyện tồi tệ này giống như một mớ hỗn độn trong đầu bá tước, lại được Thiên Nhất sắp xếp một cách rõ ràng.

Trong mắt bá tước ngoại trừ sự kinh ngạc, còn có rất nhiều hưng phấn:

- Ngài đúng là một vị cao nhân sở hữu pháp lực trác tuyệt.

Ngữ khí của hắn cũng trở nên khác biệt.

Giọng điệu của Thiên Nhất lại không thay đổi:

- Ta có thể chỉ rõ cho người một con đường, nhưng ta cũng không phục vụ miễn phí.

- Ta hiểu rồi, nếu như ngài cần vàng bạc, ta có thể đưa một phần ba trong bảo tàng...

Bá tước còn chưa nói xong, Thiên Nhất đã ngắt lời:

- Tiền! Bá tước tiên sinh, tiền... tiền... tiền.

Hắn uống một ngụm cà phê tự mình xay:

- Một từ ngữ dung tục biết bao, rất nhiều người cảm thấy cái từ này nghe rất mỹ lệ, trong mắt bọn họ giống như có thể phát ra ánh sáng của vàng bạc. Nhưng người và ta đều hiểu rõ, tài phú là nguyên rửa bản thủ, là chất độc đến từ địa ngục, là cơn bão đẩy hiệp sĩ Thánh Điện các người tới vực sâu hủy diệt.

Ánh mắt của hắn cuồng nhiệt, nói rất hăng say:

- Ta cũng không muốn lấy thứ này làm thù lao.

Chương 11 : Ma quỷ!

Bá tước nghe vậy liền sững sốt. Người điên rồi sao? Người có biết một phần ba bảo tàng là bao nhiêu tiền không? Thập Tự quân đông chinh cộng thêm thuế thu được từ các lãnh địa mà đoàn hiệp sĩ chinh phạt những năm gần đây, chỉ riêng phần vàng bạc trong bảo tàng, đã có thể cung cấp cho một gia tộc tiêu xài hoang phí ít nhất ba đời. Hiện giờ nếu cách ba ngày ta không đến nơi giấu tiền tạm thời nhìn một cái, vậy thì sẽ không ngủ được. Người lại nói là không cần?

- Đại sư...

Cách xưng hô của hắn với Thiên Nhất đã thay đổi:

- Vậy xin hỏi ngài cần thứ gì làm thù lao...

Trong đầu bá tước đã kịp phản ứng một chút, người này không cần tiền, vậy không phải là muốn phần “bảo vật” trong bảo tàng đấy chứ?

Thiên Nhất không cần nhìn quyển sách nội tâm, chỉ từ biến hóa nhỏ bé của ánh mắt và giọng điệu, hắn đã biết tư tưởng của đối phương biến đổi thế nào, kịp thời cho bá tước một liều thuốc an thần:

- Người yên tâm, thứ mà người cho rằng rất quý báu, có lẽ trong mắt ta không hề giá trị, còn thứ mà ta cần, có lẽ trong mắt người lại không đáng một xu.

Nghe câu nói đầy tính triết học này, bá tước cũng không tiện trả lời, hắn chờ Thiên Nhất nói ra thù lao.

Thiên Nhất không nhanh không chậm nói:

- Để chúng ta nói từng bước, đầu tiên người phải lựa chọn, muốn giải quyết vấn đề nào trước.

Hắn dừng lại một chút, cho đối phương thời gian suy nghĩ nhất định, sau đó mới nói:

- Cá nhân ta đề nghị, trước tiên người hãy xử lý một chút vấn đề an toàn của bản thân.

Bá tước nghe ra ẩn ý trong lời này, hỏi:

- Ta ở Rome không an toàn sao?

- Người ở chỗ nào cũng không an toàn, bá tước tiên sinh của ta, chỉ cần “tên kia” còn đi theo sau người, người vĩnh viễn không thoát khỏi theo dõi. Thiên Nhất trả lời.

Bá tước gần như theo bản năng quay đầu lại nhìn một cái, nhưng lúc này trong cửa hàng sách hiển nhiên chỉ có hai người bọn họ:

- Ngài có ý gì, “tên kia” là muốn chỉ ai? Mật thám của Quốc vương (Philip IV) sao?

- Ta không thể tiếp tục tiết lộ. Ta chỉ đưa ra một đề nghị, nếu người muốn ta giúp người giải quyết vấn đề này, ta sẽ nói cho người biết nội dung giao dịch.

Thiên Nhất nói.

Hắn nói suông không bằng chứng, nhưng lại có thể dễ dàng dắt mũi người khác. Nhược điểm của nhân tính đều bị hắn nhìn thấu, sợ hãi, bất an, tham lam, ích kỷ, cho dù là tâm tình dao động cực kỳ nhỏ bé cũng có thể thay đổi quyết định của một người.

Bá tước suy nghĩ một chút:

- Được, hãy nói điều kiện của ngài.

- Điều kiện của ta rất đơn giản, từ cửa tiệm của ta ra ngoài, đi về hướng đông năm con đường, người sẽ nhìn thấy một phòng khám bệnh tư nhân. Ngoài cửa có một người đàn ông khoảng hai mươi tuổi đang nằm, tên là Wario. Hắn không có người thân và bạn bè trong thành Rome, vì nguyên nhân nào đó mà lúc này đang bị thương, nhưng không trả nổi tiền chữa bệnh, vì vậy bị chặn ngoài cửa.

Thiên Nhất nói:

- Ta muốn người đi thanh toán tiền cho hắn, bảo đảm hắn được chữa trị, sau đó rời đi là được. Đối với người thì chuyện này cũng không khó đúng không?

Bá tước suy nghĩ một chút:

- Tại sao ngài không tự đi?

- Ta không muốn trả lời vấn đề này, ta chỉ muốn nghe câu trả lời của ngươi.

- Wario kia là một tội phạm truy nã? Hoặc là... mắc bệnh cùi?
Bá tước vẫn không yên tâm lắm.

- Thứ cho ta nói thẳng, bá tước tiên sinh.

Thiên Nhất cười:

- Cho dù hấn là một tội phạm truy nã, vậy ngươi cũng là một tội phạm truy nã còn lớn hơn hấn. Cho dù hấn mắc bệnh cùi, nhưng bệnh cùi cũng không nguy hiểm bằng uy hiếp mà ngươi phải chịu. Ngươi còn lo lắng cái nhĩ?

Bá tước lại suy nghĩ chừng một phút, hấn thật sự không hiểu tay phù thủy kỳ quái này rốt cuộc có mục đích gì. Nhưng nếu đã là một quái nhân, đề xuất vài yêu cầu kỳ lạ không có mục đích cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

- Được rồi, ta chấp nhận giao dịch, ngài cần ta làm xong chuyện mới nói cho ta biết về “tên kia” sao?

Thiên Nhất trả lời:

- Không cần, bây giờ ta có thể giúp ngươi giải quyết vấn đề này.

Hấn đột nhiên để chiếc ly xuống, đứng lên.

Trong lòng bá tước hơi hoảng hốt, nhìn Thiên Nhất đi vòng qua bàn, hấn thậm chí có phần muốn bỏ chạy.

Thiên Nhất đặt tay lên vai bá tước:

- Ngươi có cảm giác được không?

- Cái... cái gì?

Lúc nói chuyện bá tước không tự chủ được run rẩy.

- Ánh mắt!

Thiên Nhất cao giọng nói ra từ này.

Bá tước lập tức giật mình một cái, lại quay đầu nhìn, lần này hấn bỗng nhìn thấy một con mắt.

Một con mắt lớn như mắt người khổng lồ, chung quanh con ngươi màu vàng trải đầy tơ máu.

- A!

Bá tước kêu lên một tiếng, theo bản năng muốn lùi lại, bởi vì vị trí của con mắt kia gần như dán sát mặt hắn.

Nhưng vai bị Thiên Nhất ấn hoàn toàn không động đậy được, bá tước chỉ có thể miễn cưỡng xoay mặt lại, miệng thở dốc. Vừa nghĩ tới sau đầu lúc nào cũng có một thứ như vậy lơ lửng, hắn không nhìn được cảm thấy sờn tóc gáy.

- Sau đầu ngươi vẫn luôn có một con mắt như vậy, lúc cần thiết chủ nhân của nó có thể tùy thời tra xét hành tung của ngươi, chẳng hạn như hiện giờ. Thiên Nhất bình tĩnh nói.

- Hắn... bây giờ hắn cũng đang nhìn sao?
Toàn thân bá tước run rẩy vì sợ hãi.

- Không cần sợ, hắn chỉ có thể nhìn, không nghe được chúng ta nói chuyện, cũng không tổn thương được ngươi.

Thiên Nhất nói:

- Nhưng biểu hiện của ngươi vừa rồi, chắc hắn đã kinh động tới hắn.

- Vậy làm sao bây giờ?
Bá tước hỏi.

- Làm sao à? Ha ha ha... ha ha ha ha...

Thiên Nhất cười lớn, trong ánh sáng kỳ dị của căn phòng, sắc mặt của hắn cũng trở nên khùng bố:

- Ta đã nói sẽ giải quyết giúp ngươi, đương nhiên là làm như vậy.

Còn chưa dứt lời, tay phải của Thiên Nhất nhanh như chớp vươn ra. Bá tước chỉ cảm thấy một cơn gió thổi qua má mình, sau đó bên tai hắn nghe được một tiếng “phụp” rõ ràng, giống như tiếng nội tạng của thứ gì bị đâm thủng.

Mấy giây kế tiếp, Thiên Nhất đã đi đến sau người bá tước. Bá tước không quay đầu lại, hắn không dám nhìn, chỉ nghe được những âm thanh khiến người ta buồn nôn, dịch thể chảy ra, phần mềm bị dòn ép... Thiên Nhất một bên giày vò cái tròng mắt kia, bá tước cũng một bên tưởng tượng ra thủ pháp của hắn.

Dại khái qua hai phút như vậy.

- Được rồi, nó biến mất rồi.

Thiên Nhất nói:

- Nếu như người muốn nôn, xin đừng nôn trong tiệm của ta.

Hắn trở về vị trí ngồi xuống.

Bá tước liếc nhìn hai tay của Thiên Nhất, ngoài dự đoán lại rất sạch sẽ:

- Ngài... đã làm gì?

Thiên Nhất nói:

- Đó chỉ là một hình chiếu mà thôi, cũng không phải thực thể. Nhưng ta nghĩ chủ nhân của tròng mắt kia sau này cũng không thể dùng mắt trái của mình nhìn được nữa, cho dù là xa tận chân trời hay gần ngay trước mắt.

Bá tước nói:

- Đây là ma thuật! Là nguyên rủa! Rốt cuộc từ lúc nào, là ai thi triển với ta?

Thiên Nhất trả lời:

- Hắn là trước khi người rời khỏi Pháp đã đi theo người. Mấy tháng nay người đã gặp phải không ít vụ ám sát, nhưng đối phương không muốn để người khác nhìn ra đây là ám sát, cho nên dùng rất nhiều thủ pháp mập mờ. Mà đám tùy tùng thân tín của người rất trung thành, có mấy người đã dùng tính mạng bảo vệ người, chỉ là người không nhìn ra bọn họ bị ám sát chết mà thôi.

Bá tước bỗng nhiên tỉnh ngộ:

- Là ai? Chủ nhân của con mắt kia là ai?

- Chủ nhân của con mắt kia cũng chỉ là một nhân vật nhỏ được thuê mà thôi, sau lưng hắn còn có người khác, phiền toái là người nọ cũng không phải vị quốc vương bề hạ của các người. Ha ha... nên biết, trên thế giới này người muốn người chết cũng không phải ít.

Thiên Nhất trả lời lấp lửng, vẫn không nói ra tên của đối phương:

- Bây giờ bá tước tiên sinh, ta đã giải quyết một phần vấn đề an toàn của người. Nhưng Wario không chờ được quá lâu, xin người đưa hắn đi chữa bệnh trước, sau khi trở về ta sẽ tiếp tục thực hiện nghĩa vụ còn lại của mình.

- Được rồi.

Bá tước lấy lại bình tĩnh, dùng khăn tay lau mồ hôi:

- Ta sẽ trở lại rất nhanh.

- Không vội... không vội...

Thiên Nhất đưa mắt nhìn hắn đi ra ngoài, sau đó bước tới đóng cửa lại, lẩm bẩm nói:

- Bị nhìn thấy rồi à, có điều cho dù hắn dùng ngựa khỏe hay bò câu đưa thư, muốn thông báo cho người khác tới bắt ta, ít nhất cũng phải đợi đến sáng sớm ngày mai... để bảo đảm vẫn nên dời đi thôi.

.....

Cùng lúc đó, trong tầng hầm của một trang viên ở Florence, vang lên những tiếng kêu và chửi rủa vô cùng thô lương.

- A! A! Khốn nạn! Khốn nạn!

Một người đàn ông mặc áo thầy tu ôm nửa gương mặt trái của hắn, đau đến mức lăn lộn dưới đất:

- Ta nguyện rửa người! Phù thủy tóc đen mắt đen! Ma quỷ chết tiệt!

Lúc hắn vùng vẫy, lại vô tình đá ngã giá đỡ của một cái chậu chứa than củi bên cạnh, than lửa trong chậu rớt xuống lưng hắn. Chỉ nghe một tiếng “bùng”, rất nhanh phát ra mùi hôi của áo thầy tu và da thịt bị cháy.

Tiếp theo lại là một vòng lăn lộn, một vòng kêu thảm, một vòng chửi mắng... sau đó tên xui xẻo này lại đụng phải một chậu than khác...

.....

Bá tước không mất nhiều thời gian đã tìm được phòng khám bệnh kia. Ở góc tường bên ngoài phòng khám không xa, quả nhiên có một người đàn ông nhìn khoảng hai mươi tuổi đang nằm, tóc của hắn khá ngắn, râu cũng được cắt tỉa gọn gàng, quần áo dù hơi bẩn nhưng ăn mặc vẫn rất chỉnh tề.

- Này! Anh có ổn không, anh bạn trẻ.

Bá tước ngồi xổm xuống, lúc nhìn gần có thể thấy được thương thế của người đàn ông kia rất nghiêm trọng, sườn phải giống như bị dao sắc đâm, máu tươi không ngừng chảy ra đã thấm ướt nửa phần áo trái của hắn.

- - - - -

- Ông cho rằng thế nào? Ông bạn.

Hai mắt hắn có thần, rất khác với những kẻ lang thang và bọm nhậu tóc tai bù xù nằm ở bên đường.

Bá tước cảm thấy người trẻ tuổi này khá thú vị. Người bình thường dưới tình huống mất máu nhiều như vậy, tùy thời có khả năng bất tỉnh, nếu như có người hỏi thăm, khẳng định sẽ cầu khẩn đối phương cứu giúp. Nhưng thằng nhóc này lại nói chuyện như vậy, hơn nữa ánh mắt của hắn cũng không hề tuyệt vọng.

- Anh là Wario?

Bá tước hỏi.

- Đúng vậy.

Wario trả lời:

- Chúng ta quen biết nhau sao?

- Chúng ta không cần quen biết.

Bá tước nắm một cánh tay của hắn khoắc lên vai mình:

- Đến đây đi, anh bạn trẻ, ta nghĩ anh cần thầy thuốc.

- Ta phải nhắc nhở ngài, trên người ta không có đồng nào.

Wario vừa gian nan đứng dậy vừa nói.

- Ta biết.

Bá tước trả lời.

- Vậy xem ra ta phải cảm tạ lòng nhân từ và hào phóng của ngài.

Wario nói.

Bá tước nói:

- Không cần để ý.

Mặc dù là do Thiên Nhất bảo hắn tới, nhưng cứu một mạng người lại được người đó cảm ơn, cảm giác dĩ nhiên cũng không tệ.

Thầy thuốc trong phòng khám bệnh mặc áo dài chuyên dụng của thời đại này, ngoại trừ tay và cổ thì không lộ ra chút da nào, trên đầu đội mũ dạ, trên mặt mang một chiếc mặt nạ quạ đen. Loại này gọi là thầy thuốc mỏ chim hay thầy thuốc ôn dịch, nguyên văn tiếng Ý là “Medico Della Peste”. Bọn

họ dùng những thứ như bông vải nhét vào vị trí miệng mũi của mặt nạ, làm mặt nạ phòng độc để điều trị cho bệnh nhân nhiễm ô nhiễm. (Cũng có người nói thầy thuốc mặc trang phục này sau thế kỷ 16 mới xuất hiện, nhưng dù sao câu chuyện này xảy ra trong vũ trụ song song hư cấu của ta, nếu có sai sót xin các vị xem như là một chút khác biệt giữa vũ trụ song song.)

Bá tước đưa Wario vào phòng khám bệnh, trả dự tiền chữa bệnh, hỏi thăm tình hình thương thế của Wario. Sau khi biết đối phương cũng không nguy hiểm đến tính mạng, hắn dặn dò thầy thuốc mấy câu, đại khái là tiền người đã nhận rồi, người phải chăm sóc người bệnh cho tốt, lỡ may hắn chết thì ta đốt tiệm của người.

Đe dọa thầy thuốc xong, hắn liền đứng dậy rời khỏi, ngay cả họ tên cũng không thông báo. Đây gọi là làm chuyện tốt không lưu danh, còn rút lui thật nhanh, thậm chí thầy thuốc còn hoài nghi một đao này có phải do hắn đâm hay không?

Bá tước nóng lòng trở về, cho dù hắn không muốn nhìn thấy người trẻ tuổi này xảy ra chuyện, nhưng so với người xa lạ vừa mới quen này, hắn càng lo lắng cho an nguy của mình hơn.

Lúc hắn trở lại cửa hàng sách của Thiên Nhất, phát hiện cửa đã bị khóa từ bên trong. Hắn gõ gõ cửa, nhưng trong nhà lại không có âm thanh nào. Trái tim bá tước đập nhanh một chút, hắn không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì. Đêm nay thật sự có quá nhiều thứ kỳ lạ, nếu như hắn đột nhiên tỉnh lại, phát hiện tất cả đều là một giấc mơ thì cũng không cảm thấy kỳ quái.

Hắn lại thử gõ cửa mấy lần, cuối cùng nghe được trong nhà có tiếng bước chân. Không lâu sau Thiên Nhất mở cửa ra, hắn chỉ mở một khe cửa, lộ ra nửa gương mặt của mình:

- Hả... nhanh như vậy đã về rồi, tới tới, vào đây vào đây.

Thiên Nhất kéo bá tước vào, lại ló đầu ra nhìn trái nhìn phải, sau khi xác nhận không có ai theo dõi, hắn một lần nữa khóa cửa lại.

Sau khi bá tước vào nhà, nghe được tiếng khóa cửa lại cảm thấy khẩn trương:

- Đại sư? Có phải đã xảy ra chuyện gì không?

- Ta phải thay đổi một nơi khác.

Thiên Nhất nói.

Câu này có phần khó hiểu, bá tước nghi hoặc hỏi:

- Ngài muốn làm gì?

Thiên Nhất trả lời:

- Ta muốn dời cửa hàng sách này đến một nơi khác.

Bá tước sửng sốt:

- Ngài muốn dọn nhà?

Hắn lập tức nghĩ đến chuyện con mắt vừa rồi:

- À, đúng rồi, nơi này không an toàn, chắc đã bị phát hiện rồi, nên nhanh chóng rời khỏi. Ta có thể giúp ngài, buổi sáng ngày mai... không, sáng sớm ngày mai ta sẽ thuê mấy chiếc xe ngựa, lại kêu vài người đáng tin tới giúp ngài...

- Không cần, bây giờ ta sẽ di chuyển.

Nói xong Thiên Nhất đi vòng qua phía sau một giá sách bên cạnh.

Bá tước bước đi thật khẽ, cố gắng không đạp lên sách đi theo:

- Bây giờ? Đêm nay sao? Ngài...

Hắn vừa định hỏi “ngài muốn dọn nhà thì sao lại khóa cửa”, trong tầm mắt bỗng xuất hiện một ma pháp trận.

- Thượng đế phù hộ...

Bá tước làm dấu chữ thập trước ngực:

- Đại sư, ngài muốn làm gì?

Lúc này hắn đã hiểu tại sao lần đầu tiên mình gõ cửa, Thiên Nhất lại không ra mở cửa, nguyên lai là bận làm việc trong này không nghe thấy.

- Ta muốn di chuyển căn nhà này đến một nơi khác.

Thiên Nhất trả lời.

- Nơi nào?

Đáp án mà bá tước tưởng tượng là... địa ngục. Không có biện pháp, trong mắt người Châu Âu thời trung cổ, tạo hình phù thủy áo choàng đen của Thiên Nhất, tóc đen mắt đen, các loại hành vi giống như điên cuồng, tuyệt

đôi không phải là nhân vật đại biểu cho chính nghĩa hay thiên đường gì cả.

- Không cần kinh hoàng.

Thiên Nhất nói.

Bá tước cũng không ngạc nhiên làm sao đôi phương biết mình đang kinh hoàng, hắn không phủ nhận, chỉ nói:

- Ngài... ừm... pháp thuật, có nguy hiểm không?

- Đây không phải là pháp thuật của ta.

Thiên Nhất lại trả lời như vậy, có điều hắn lập tức nói:

- Người thiết kế pháp trận này là ma pháp sư kiệt xuất nhất thời đại này.

Lời hắn nói là sự thật. Theo tiến trình lịch sử, cửa hàng sách của Thiên Nhất cũng tiến bộ theo. Tại mỗi thời đại, hắn đều sẽ tìm một số người thích hợp, chia sẻ khoa học đen tối trong cửa hàng sách với bọn họ, để cải tạo và nâng cấp cửa hàng sách.

Nhìn hình tượng khôn khéo của bá tước không còn sót lại chút gì, dáng vẻ giống như nhà què lên tỉnh đứng ngậy ra đó, Thiên Nhất bổ sung:

- Không có nguy hiểm, người cứ yên tâm, rất nhanh sẽ xong. Ta vẫn sẽ dịch chuyển vào trong thành Rome, chỉ là đổi một nơi khác mà thôi.

- Thượng đế phù hộ...

Bá tước lại làm dấu chữ thập trước ngực.

Đây là tầm quan trọng của tín ngưỡng. Một người có tín ngưỡng đứng trước nghịch cảnh, sẽ chắp hai tay trước ngực niệm một câu “nam mô A Di Đà Phật”, hoặc là làm dấu thánh giá gọi tên Jesus. Còn người không có tín ngưỡng cũng chỉ có thể kêu lớn “cái quái gì thế này”.

- Để ta xem thử... rau cần, củ hành tây, tóc giả chứa nhiều dầu, cầm béo...

Thiên Nhất thêm các loại “nguyên liệu” vào một nồi nước đang sôi trong ma pháp trận.

Bá tước nhìn thứ cuối cùng mà hắn ném vào, khoe miệng co rúm lại:

- Xin hỏi... cầm béo chẳng lẽ là của người...

- Ruột phơi khô... Hả? Người nói gì?

Thiên Nhất vừa hỏi, vừa từ trong bao lấy ra một khúc ruột siêu dài giống

như kéo ống nước chữa cháy, nhìn thế nào thì thứ này cũng giống như là của con người...

- Không... không có gì...

Bá tước không hỏi nữa, hắn cảm thấy tinh thần của mình thật sự quá kém, vừa rồi nghe tiếng con mắt bị giày xéo đã thiếu chút nữa không nhìn được nôn ra, so với cảnh tượng hiện giờ thì vừa rồi chỉ giống như chuyện nhỏ mà thôi.

- Móng ngựa, lúa mì, xạ hương, tóc của phụ nữ...

Thiên Nhất nắm một chùm tóc màu nâu:

- Cá nhân ta rất thích phụ nữ tóc nâu, nhưng những cô gái trắng hoa ở đây mùi vị trên người lại quá nồng, khiến người ta không hứng thú được.

Hắn vừa nói vừa ném tóc vào nước sôi.

Trong lòng bá tước đã từ bỏ suy nghĩ hỏi thăm những thứ này lấy từ nơi nào, hắn loáng thoáng cảm giác được, dường như mình đã chọc phải một nhân vật kinh khủng.

Trong lòng mọi người đều hiểu rõ, cái gì hiệp sĩ Thánh Điện, giáo hoàng, quốc vương, tất cả đều là một đám người phạm mà thôi. Nhưng lúc này trước mắt mình lại là một Diêm Vương sống, lòng dạ độc ác, giết người như ngóe, hơn nữa thật sự biết ma thuật.

Thế giới quan của bá tước hoàn toàn bị lật đổ. Đừng tưởng rằng người thời trung cổ mở miệng ngậm miệng là nói về hiện tượng siêu nhiên, bọn họ cũng rất khi nhìn thấy hiện tượng siêu nhiên. Khi bọn họ chính mắt nhìn thấy, bị kích động còn lớn hơn người hiện đại rất nhiều, khả năng chịu đựng của tâm lý cũng yếu hơn nhiều.

- Được rồi, ta sắp bắt đầu dịch chuyển.

Thiên Nhất ném tất cả vật liệu cần thiết vào trong nồi, đứng ở chính giữa ma pháp trận, gật gù thì thầm mấy câu thần chú e rằng chỉ có chim mới hiểu được.

Một giây tiếp theo, bá tước cũng cảm giác được mặt đất dưới chân đang chấn động...

Chương 12 : Người đàn ông ở trung tâm vòng xoáy

Lúc bá tước Beaujeu trở về nhà thì đã là rạng sáng, thần kinh của hắn vốn đã ở trạng thái căng thẳng trong thời gian dài, những chuyện kỳ lạ xảy ra trong đêm nay càng khiến hắn có cảm giác như thần kinh đứt đoạn sau khi vượt qua giới hạn.

Hắn trừng mắt, rất lâu tâm tư không thể bình phục được. Vừa nghĩ tới người đàn ông Thiên Nhất tóc đen kia thật sự là phù thủy, huyết thái dương của hắn lại bắt đầu co giật.

Nhớ lại cảnh tượng lúc “dịch chuyển”... nồi nước sôi kia tỏa ra khí tức khủng bố khiến người ta nôn mửa, mỗi loại vật liệu bỏ vào đều chứa đầy tà ác, ma pháp trện trên đất giống như ký hiệu nguệch ngoạc của Satan, những câu thần chú trúc trắc và dài dòng chắc chắn là âm điệu tới từ địa ngục. Mà tổ hợp như vậy lại thật sự có hiệu quả, khi bá tước một lần nữa mở cửa tiệm sách ra, đã đến một góc khác ở Rome cách con hẻm nhỏ bản thủ kia rất xa.

Khi mặt trời mọc bá tước mới dần cảm thấy mệt mỏi, hắn ngủ đi thiếp, liên tục mơ thấy ác mộng. Đến buổi trưa tỉnh lại, đầu hắn rất đau nhức, sau khi ăn qua loa vài thứ, hắn vội vàng ra khỏi cửa một mình.

Bá tước muốn đi gặp người trước đó đã bán tin tức cho mình, hắn muốn biết Thiên Nhất rốt cuộc có lai lịch thế nào.

Gã thương nhân thông thạo tin tức kia gọi là “Vẹt”, không ai biết tên thật của hắn, dù sao mọi người đều gọi hắn như vậy. Hắn hơn năm mươi tuổi, hàm răng vàng như nghệ, chưa từng nuôi vẹt, ta nghĩ dù có nuôi thì cũng sớm bị hắn đem làm thức ăn nhắm rượu rồi.

Sau khi ra cửa đi đường xem như thuận lợi, bá tước đã đến quán rượu “Ông Khói” trong thành. Đó là một tòa nhà bằng gỗ, cách xa đường cái một chút. Ngoài cửa có một gã bợm nhậu tóc tai bù xù ngồi dưới đất, dựa lưng vào

tường, đưa tay nói:

- Cho chút tiền mua rượu đi, lão gia!

Đối diện với loại người này, bá tước dĩ nhiên là không đếm xỉa tới. Lúc hắn đẩy cửa đi vào quán rượu, có thể nghe được tên ma men kia ở sau người thấp giọng chửi bới:

- Đúng là một tên quỷ keo kiệt, nếu như trên người hắn không có mùi tiền thì chẳng có tác dụng gì với mọi người.

Trong quán cũng ngột ngạt giống như phần lớn quán rượu khác, cho dù bây giờ mới là hai giờ chiều, quán rượu vừa mới bắt đầu buôn bán, nhưng bọn bợm nhậu đã chiếm đến hơn nửa quán.

Bá tước Beaujeu đi thẳng về phía người phục vụ, đó là một người đàn ông trung niên có bộ râu quai nón màu trắng xám.

- Cần gì vậy? Vị lão gia này.

Thời đó ánh mắt của người phục vụ hầu hết đều rất tinh tường, bọn họ thường làm việc trong hoàn cảnh mờ mịt, nhưng lại có thể phân biệt được chuẩn xác loại người nào không có một xu, những kẻ nghèo rớt mồng tơi nghiện rượu và lão gia có tiền đến uống một ly nhỏ.

- Ta đang tìm một người.

Bá tước trả lời.

- Chỗ của ta cũng không bán loại rượu “Một Người” này.

Người phục vụ trả lời.

Mấy đồng tiền vàng rực được bá tước ném lên bàn. Hai mắt người phục vụ lập tức sáng lên, trước khi có người chú ý tới chỗ này, một bàn tay lớn của hắn đã đề lên tiền, nhanh chóng kéo đến mép bàn phía bên mình, những tiền vàng kia đều rơi vào lòng bàn tay khác của hắn.

Người phục vụ tùy ý cầm một đồng lên, vừa nhìn chăm chú vào bá tước vừa đưa tiền vàng lên miệng cắn thử, ánh mắt biến đổi mấy lần, sau đó thu tiền vào, hỏi:

- Tên?

- Ta tìm “Vẹt”.

Bá tước trả lời.

Người phục vụ đương nhiên biết đây là chỉ người chứ không phải chim, nhưng sau khi nghe được cái tên này, sắc mặt của hắn lại trở nên rất quái lạ:
- Hắn chết rồi.

- Cái gì?

Bá tước kinh ngạc, sáng hôm qua hắn mới gặp Vẹt, còn tiền mua được tin tức về “cửa hàng sách” kia.

- Chiều hôm qua, có người phát hiện thi thể của hắn ở gần nhà thờ.
Người phục vụ nói.

- Nguyên nhân cái chết thì sao?
Bá tước nói.

- Vấn đề này ông nên đi hỏi quan trị an.
Lời nói của người phục vụ dừng ở đây.

.....

Rời khỏi quán rượu Ống Khói, trong lòng bá tước Beaujeu lại phủ lên một tầng mây mù. Kể bán tin tức vừa gặp buổi sáng, đến buổi chiều đã chết, nếu là mưu sát thì chẳng lẽ chuyện này có liên quan đến mình?

Mấy tháng qua, sau đầu bá tước vẫn luôn có một con mắt giám thị. Không biết thì thôi, bây giờ biết rồi thì bá tước lại trở nên nghi thần nghi quỷ, giống như mỗi người từng tiếp xúc với hắn và gặp bất hạnh đều có thể do hắn liên lụy.

Nhưng người đã chết rồi, bá tước Beaujeu lại là một tội phạm truy nã, dĩ nhiên không tiện điều tra. Không có cách nào, xem ra muốn hiểu rõ nhân vật như Thiên Nhất, chỉ có thể dựa vào cặp mắt của mình.

Tâm tình thấp thỏm đi tới địa điểm mới của tiệm sách, đẩy cửa tiệm khép hờ ra, bá tước ló đầu vào, trông thấy bên trong vẫn như cũ, sách nhiều như rừng, đầy tường, đầy bàn, đầy đất, rất ít chỗ để người khác đặt chân.

Thiên Nhất đang ngồi sau bàn làm việc của hắn, một tay nâng cằm, cúi chỏ chống lên tay vịn của ghế, tay còn lại cầm một phong thư đang đọc.

- Đại sư...

Bá tước gọi hắn một tiếng.

Thiên Nhất ngáp một cái, để thư xuống, than một câu:

- Thi nhân đáng thương.

Bá tước biết hắn đang nói tới nội dung bức thư, thuận miệng hỏi:

- Người viết thư cho ngài là một vị thi nhân sao?

- Một kẻ đáng thương mà thôi, lúc còn trẻ gia cảnh sa sút, trên chính trị lại đứng sai phía, bị bắt đi lưu đày, không thể trở về quê hương. Năm ngoái Henry VII chết ở Siena, hi vọng của kẻ đáng thương này cũng tan biến theo đế quốc La Mã thần thánh ngày càng suy thoái. Ta thấy hắn đời này đã định sẵn chỉ có thể thổ lộ tâm tư của mình qua thơ ca, hai mươi năm trước lúc cô gái kia rời khỏi thì hắn đã như vậy, hôm nay vẫn là như vậy...

Thiên Nhất nói với giọng bất đắc dĩ:

- Khí phách của những văn nhân này thường khiến người ta cảm thấy bi tráng và buồn cười. Ta từng nói với hắn, những kẻ tiểu nhân thỏa hiệp và khom lưng uốn gối có thể sống thoải mái hơn hắn. Hắn lại trả lời ta, đi con đường của mình, không để tâm đến những gì người khác nói *.

* Đây là câu của nhà thơ Dante Alighieri người Ý.

Thiên Nhất cười nói:

- Ta cảm thấy câu này sớm muộn gì cũng sẽ phổ biến. Người không thấy vậy sao? Bá tước tiên sinh.

Bá tước nghe cả buổi, cũng không biết Thiên Nhất đang nói gì, chỉ cười ha hả nói:

- Ta tin tưởng cảnh ngộ của người bạn thi nhân kia cuối cùng sẽ chuyển biến tốt đẹp.

- Không, ta không hi vọng tình hình của hắn trở nên tốt đẹp. Hắn là thiên tài, vì vậy hắn nên chết càng thảm càng tốt, cảnh già thê lương, chết nơi đất khách, đó mới là chính đạo. Đồng tình và than tiếc mới là thứ mà những kẻ tầm thường trên thế gian vui lòng ban tặng. Chỉ có cảnh ngộ như vậy, mới sẽ khiến hắn được đời sau xem là bậc thầy văn học vĩ đại, được vô số người ca tụng.

Thiên Nhất nói:

- Nên nhớ kỹ, bá tước tiên sinh, những nhân sĩ thành công có cuộc sống

hoàn mỹ, thường thường chỉ nhận được chỉ trích, căm thù và đố kỵ. Cho dù bọn họ làm chuyện gì, đưa ra quyết định gì, đều sẽ bị bói móc khuyết điểm, bị xem như có mưu đồ khác.

- Nếu như có một ngày, người sống đến cảnh giới “công thành danh toại, đạo chơi mây gió”, sẽ càng thấy rõ sự bẩn thỉu của thế gian này và sự xấu xa của loài người. Người sẽ một lần nữa xem xét và đánh giá mỗi chuyện mình làm, mỗi người mình gặp, cuối cùng thứ nhận được chỉ có chán nản, căm ghét... và bất đắc dĩ.

Bá tước cảm thấy lỗ tai của mình như đang nhỏ máu, mỗi câu nói của Thiên Nhất đều giống như lời truyền đạo tới từ địa ngục. Hắn lại truyền bá loại tà âm này với một vị lãnh tụ đoàn hiệp sĩ Thánh Điện tin thờ thượng đế, hơn nữa còn là trong lúc tán gẫu vô ý nhắc tới.

Bá tước nghe được tóc gáy đều dựng lên, thầm nói: “Ta vốn không nên đề cập tới thi nhân kia. Không, ta vốn không nên nói chuyện. Lần sau phải kiên quyết chờ hắn mở miệng trước, hoặc là nhân lúc hắn rảnh rồi mới chào hỏi hắn.”

- Chuyện đó... đại sự, về chuyện mà hôm qua chúng ta nói...
Bá tước muốn chuyển đề tài về chính sự. Nội dung giao dịch giữa hắn và Thiên Nhất tối hôm qua, đó là hắn đưa Wario đi chữa bệnh, còn Thiên Nhất sẽ giải quyết vấn đề an toàn của hắn.

Nhưng vấn đề an toàn của vị bá tước tiên sinh này cũng không thể giải quyết trong một sớm một chiều, bởi vì người muốn giết hắn, hoặc là thế lực truy sát hắn thật sự rất nhiều, hơn nữa còn hỗn loạn. Giữa những thế lực kia cũng chưa chắc biết sự tồn tại của đối phương, cho nên tình huống có thể nói là vô cùng phức tạp.

- Hôm qua chúng ta nói đến đâu rồi nhỉ... à, đúng rồi, bí mật truy nã. Thiên Nhất nói.

Đến đây phải kể lại một chút, Châu Âu đầu thế kỷ 14 là một thời kỳ vương quyền và giáo quyền tranh đấu khá kịch liệt. Trước năm 1314, nội bộ nước Ý phân liệt thành đảng hoàng đế và đảng giáo hoàng, hai bên đấu đá rất gay gắt, không thể chấm dứt được. Theo sự tham gia của vua German thứ nhất thuộc vương triều Luxembourg là Henry VII, năm 1310 tiến vào nước Ý, hoà giải hai đảng hoàng đế và đảng giáo hoàng, trên thực tế lại khuếch

trương thế lực của mình. Năm 1310 tại Milan, ông ta thuận lợi đội lên vương miện Lombardy, đăng cơ làm quốc vương nước Ý. Ngày 29 tháng 6 năm 1312, ông ta lại ở Rome chính thức đăng cơ làm hoàng đế của đế quốc La Mã thần thánh.

Rất nhiều chí sĩ nước Ý, bao gồm vị thi nhân viết thư cho Thiên Nhất kia, đều hi vọng Henry VII có thể lãnh đạo thống nhất nước Ý đang chia năm xẻ bảy. Đáng tiếc vào năm 1313 vị quốc vương này lại đột nhiên qua đời, không thể thành công đánh hạ cổ hương của vị thi nhân kia là Florence.

Bởi vì Henry VII rất có thể sẽ khôi phục quyền lực lãnh chúa phong kiến ở Ý, đương nhiên đã đụng vào vảy ngược của rất nhiều người, ảnh hưởng đến lợi ích của bọn họ, trong số những người phản đối Henry VII có cả giáo hoàng Clement V.

Chúng ta không thể xem nhẹ công hiến của ông ta về phương diện học thuật giáo hội, nhưng nhìn từ góc độ chính trị, sự tích của vị lão huynh này thật không dám tâng bốc. Mọi người đều biết Clement V và Philip IV cấu kết với nhau cũng không phải một hai năm, ông ta có thể leo lên vị trí giáo hoàng, hoàn toàn là dựa vào người Pháp ở sau màn giúp đỡ.

Ta không biết là vì chỉ số thông minh của ông ta có hạn không biết che đậy, hay là vì khi đó có thể không kiêng nể gì như vậy. Dù sao khi ông ta vừa lên làm giáo hoàng, lập tức tuyên bố miễn thuế 10% thuế từ lãnh địa của giáo hội Pháp cho Philip IV, sau đó còn dời cả giáo đình đến Avignon do nước Pháp khống chế. Vì để tăng cường thực lực của mình, lại bảo đảm tương lai giáo tông được nhân sĩ người Pháp nắm giữ, Clement V còn đề bạt chín hồng y giáo chủ người Pháp, trong đó có năm người là thân thích của ông ta, trong năm người này lại có ba người là trẻ con... Cho dù giải thích là tiền cử người tài không ngại người thân cận, nhưng người ít nhất cũng phải tìm người trưởng thành chứ. Đủ thấy lúc ông ta sử dụng quyền lực, thật sự không quan tâm đến những lời đàm tiếu của người khác.

Ban đầu Henry VII là do Clement V tự tay đưa lên ngai vàng đế quốc La Mã thần thánh, nhưng vào thời khắc cuối cùng lại bị vị giáo hoàng này phản bội. Nhìn hành vi và việc làm sau đó của ông ta với đoàn hiệp sĩ Thánh Điện, đủ thấy vị giáo hoàng này thường sẽ “bởi vì áp lực” mà phản bội người khác.

Tóm lại quan hệ giữa giáo hoàng và vua nước Pháp đã rành rành ở đó.

Philip IV đỏ mặt vì tài sản kếp xù của đoàn hiệp sĩ, vào năm 1307 đã ra tay với đoàn hiệp sĩ Thánh Điện, nhưng kết quả lại không được như ý. Tại sao? Rất đơn giản, tin tức bị lộ, trước đó bảo tàng của đoàn hiệp sĩ đã được đưa đi giấu.

Hôm nay sự tình đã qua bảy năm, bảy năm qua hai người bọn họ đều chẳng hay biết gì, cách bảy năm mới thiêu chết đại đoàn trưởng Molay. Cho đến khi Beaujeu và đám kiến trúc sư của hắn từ trong hai cây cột rồng ở hầm mộ, lấy đi phần “bảo vật” trong bảo tàng, Philip IV mới thông qua một số mật thám và hiệp sĩ Thánh Điện đến từ nước ngoài, dò xét được một chút tin tức như vậy.

Hắn đã truy nã bá tước Kaiser de Beaujeu trong nước Pháp, cũng chụp lên đầu đoàn hiệp sĩ Thánh Điện tội danh “dị đoan cuối thời”, dùng lực lượng của giáo đình truy bắt vị bá tước này trên toàn Châu Âu.

Nhưng Philip IV không thể công bố chuyện về bảo tàng, chỉ có kẻ ngốc mới làm như vậy. Trong lòng hắn cũng biết rõ, tên Beaujeu kia tám thành đã chạy ra nước ngoài. Lỡ may chuyện về bảo tàng bị tiết lộ, Beaujeu rơi vào tay một kẻ nào đó, cho dù chỉ là một đám sơn tặc nước ngoài, cũng sẽ không do nước Pháp của ông ta quản nữa, đến lúc đó mình sẽ chẳng vớt vát được gì.

Cho nên Philip IV tiến hành “bí mật truy nã”, có một số chuyện thuộc về thế giới ngầm, nên giao cho những chuyên gia kia đi làm. Hiện giờ có không ít tổ chức thân bí ở Châu Âu đang nhìn vào bá tước, tin tức đã được thả ra, chỉ cần người sống, đầu óc còn tốt là được, tay chân gì đó có gọt thành như khúc gậy cũng không sao.

Ngoài ra còn có một thế lực không biết tên, cũng chính là tổ chức của người siêu năng lực sử dụng con mắt mà Thiên Nhất phát hiện ra, bọn họ được thuê, muốn dùng phương thức “kín đáo” lấy mạng của bá tước.

Bá tước Beaujeu và bí mật hắn đeo trên lưng, hôm nay chắc chắn đã thành một vòng xoáy ở trung tâm thế giới ngầm Châu Âu, vô số lực lượng ẩn nấp trong bóng tối nhìn chăm chăm vào hắn. Nếu như hắn gặp Thiên Nhất chậm mấy ngày, e rằng lịch sử về bảo tàng phải viết lại rồi.

- Đúng vậy, bí mật truy nã.
Bá tước nhìn Thiên Nhất, nói:

- Đại sư, hiện giờ Rome rớt cuộc nguy hiểm thế nào? Rớt cuộc có bao nhiêu truy binh đến đây? Có thể cho phép ta mang theo tùy tùng tới đây không? Ta có thể bảo bọn họ chờ ngoài cửa, sẽ không đi vào quấy rầy ngài.

Thiên Nhất biết, hôm qua bá tước còn tưởng rằng hành tung của mình rất bí ẩn, không ai biết hắn đang ở Rome, vì vậy mới dám một mình tìm đến cửa hàng sách. Nhưng hôm nay sau khi biết được nhiều chuyện như vậy, hắn đã sợ, nếu không phải mình yêu cầu hắn tới một mình, hắn không mang theo năm sáu bảo vệ thì làm sao dám ra khỏi cửa.

- Rất nguy hiểm.

Thiên Nhất cười trả lời:

- Nguy hiểm đến mức, nếu như ngươi không rời khỏi Rome, mỗi phút đều có thể bị người ta bắt sống hoặc biến thành tàn phế.

Bá tước đầu đồ mồ hôi, nói chuyện với Thiên Nhất, mỗi câu mà hắn nghe được đều có thể dẫn đến bệnh tim.

- Ngươi muốn mang theo tùy tùng là chuyện của ngươi, nhưng ta không cho rằng làm như vậy sẽ có tác dụng.

Thiên Nhất nói:

- Ngươi cũng đừng nghĩ đến chuyện trốn khỏi Rome. Ta cho ngươi biết, ngươi không động thì thôi, một khi động thì sẽ chết. Ngươi giả vờ như không biết gì, những kẻ ẩn nấp trong bóng tối kia mới sẽ tiếp tục giám thị. Bọn họ chỉ biết trên người ngươi có bí mật rất lớn, nhưng không biết đó là bảo tàng, cho nên bọn họ hoàn toàn có lý do để quan sát. Còn nếu ngươi hành động thiếu suy nghĩ...

Chương 13 : Lối đi dưới đất

- Nói cách khác... nếu như ta có phản ứng quá khích nào, những kẻ ẩn nấp trong bóng tối kia ngược lại sẽ không giữ được bình tĩnh, bởi vì bọn họ lo lắng ta sẽ mang theo bí mật biến mất vĩnh viễn.

Bá tước tiếp lời Thiên Nhất.

Thiên Nhất bùng lên cà phê uống một ngụm, nói:

- Đúng vậy. Ta đã đồng ý giao dịch với người, dĩ nhiên sẽ bảo đảm an toàn cho người, giải quyết những kẻ này một lần.

- Đại sư, xin hỏi ngài định làm gì?

Lúc này bá tước ngoài miệng hỏi như vậy, thực ra trong đầu đang xây dựng một cảnh tượng. Thiên Nhất ở trong một hang động đốt đuốc, trên tường chung quanh vẽ đầy ký hiệu tà ác, trong hang có một đồng máu thịt tanh hôi. Thiên Nhất khoác áo choàng đen điên cuồng khoa tay múa chân, sau đó niệm một mớ thần chú. Tiếp đó tại các nơi ở Rome xa xôi, những kẻ uy hiếp đến sự an toàn của mình đột nhiên bị nguyên rửa mất mạng tập thể.

- Kế hoạch rất đơn giản, chia làm ba bước.

Thiên Nhất đưa ba ngón tay ra:

- Bước đầu tiên, giấu bảo tàng đi. Bước thứ hai, thả ra tin tức nói rằng bảo tàng đã bị giấu đi. Bước thứ ba, người mang theo bí mật về địa điểm cất giấu bảo tàng chết đi vĩnh viễn.

Bá tước nghe xong sắc mặt liền tái nhợt:

- Đại sư... ngài đừng nói giỡn.

- Yên tâm, không phải bảo người thật sự đi chết.

Thiên Nhất nói:

- Chỉ là mai táng cái tên Kaiser de Beaujeu này mà thôi, sau khi chết một lần người mới an toàn tuyệt đối.

- Thì ra là vậy.

Bá tước suy nghĩ một chút, nói:

- Dùng biện pháp giả chết, khiến mọi người cho rằng bảo tàng đã bị chôn vùi vĩnh viễn, còn ta mang theo bí mật về bảo tàng rời khỏi nhân thế... quả nhiên là một lần giải quyết tất cả.

- Có điều chuyện này lại liên quan đến một vấn đề khác, cũng là giao dịch của chúng ta.

Thiên Nhất nói:

- Muốn ta giúp người giải quyết vấn đề bảo tàng, chính là một cuộc giao dịch khác.

- Nhưng... đó là một phần vấn đề an toàn của ta, không phải sao?

Bá tước hỏi.

- Ta nói với người ba bước kế hoạch này, mới khiến cho vấn đề bảo tàng trở thành một phần vấn đề an toàn của người.

Thiên Nhất trả lời:

- Ta cũng có thể dùng biện pháp khác giải quyết vấn đề an toàn của người, nhưng nếu ta làm như vậy thì tình huống sẽ đổi khác, điều kiện giao dịch về vấn đề bảo tàng sẽ trở nên rất hà khắc.

Hắn dừng một chút, nhìn vào bá tước:

- Cho nên do người quyết định, tiếp nhận đề nghị này của ta, bây giờ đồng ý cuộc giao dịch thứ hai với ta, hay là để ta dùng phương pháp khác giải quyết vấn đề an toàn của người, sau đó lại chấp nhận một điều kiện khó khăn hơn để giải quyết vấn đề bảo tàng.

Bá tước nhìn như có lựa chọn, nhưng chúng ta đều biết hắn sẽ làm thế nào:

- Được rồi, đại sư, ta tin tưởng ngài.

- Người tin tưởng năng lực của ta, hay tin tưởng ta thật sự muốn giúp người?

Thiên Nhất cười hỏi.

Cổ họng bá tước nhúc nhích một chút, nghe được lời này trong lòng hắn càng hoảng loạn bất an. Thiên Nhất và mình không quen không biết, hơn nữa cũng không lấy nửa phân tiền, điều kiện giao dịch đầu tiên của hắn tỏ ra khó hiểu, chỉ bảo mình đi cứu một người trẻ tuổi bị thương mà thôi. Tay phủ thủy quái dị này dựa vào đâu mà đứng ở góc độ của mình suy nghĩ vấn đề? Điều kiện hà khắc hay không, ta lựa chọn thế nào, đối với hắn lại có gì khác biệt?

Thiên Nhất nhìn biểu tình rối rắm của đôi phương, giống như đạt được khoái cảm rất lớn, hần tiếp lời:

- Ha ha... ngươi không cần trả lời, nghe một chút điều kiện giao dịch thứ hai đi.

Thần kinh bá tước căng thẳng, trái tim giống như muốn nhảy ra khỏi cổ họng, hần hoàn toàn không thể đoán được người trước mắt sẽ đề xuất yêu cầu kiểu gì.

- Thực ra chính ngươi suy nghĩ một chút sẽ biết điều kiện là gì, đó là vĩnh viễn từ bỏ chức vị và thân phận đại đoàn trưởng đoàn hiệp sĩ Thánh Điện của ngươi. Trước khi ta tạo ra một “cái chết” cho ngươi, cũng không thể chuyển giao cho bất cứ người nào.

Thiên Nhất nói.

Bá tước nghe vậy lại có cảm giác như trút được gánh nặng. Hần suy nghĩ một chút, chuyện này thay vì nói là điều kiện, không bằng nói là một sự hiển nhiên. Dựa theo kế hoạch của Thiên Nhất, hần chẳng những phải từ bỏ chức vị đại đoàn trưởng, ngay cả tước vị, thân phận ban đầu của mình, thậm chí tên họ đều phải bỏ qua.

- E rằng ta không thể không chấp nhận điều kiện này, để thực hiện lời hứa của ta với chú.

Bá tước trả lời.

Thiên Nhất nói:

- Chú của ngươi chỉ là không muốn bảo tàng rơi vào tay những kẻ như Philip IV mà thôi, đừng xem hần quá cao thượng. Cái gọi là “giấu đến ngày tận thế”, chẳng qua là hần lo lắng mình không thể hưởng dụng những tài phú này, mới bảo ngươi lập lời thề.

- Chỉ cần những vàng bạc kia không rơi vào tay kẻ thù, cho dù tương lai được hiệp sĩ Thánh Điện thừa kế hay là chuyển vào tay người khác, ta đều có thể chấp nhận. Thế nhưng...

Bá tước nghiêm mặt nói:

- Ta cho rằng những “bảo vật” kia không nên lưu truyền trên đời, mà nên bị chôn vùi, tốt nhất là vĩnh viễn.

- Hừ... ngươi nghĩ thế nào là chuyện của ngươi.

Thiên Nhất chẳng hề để ý nói:

- Tóm lại, hiện tại chúng ta xem như đã đồng ý giao dịch. Chỉ cần dựa theo kế hoạch của ta, sau khi hoàn thành ba bước này, tất cả vấn đề của ngươi sẽ được giải quyết dễ dàng. Ngươi có thể trải qua cuộc sống mà mình mong muốn, không cần tiếp tục đối diện với những hiểm cảnh này.

Bá tước trả lời:

- Đại sư... ngài thực tế là đang giúp ta một cách vô điều kiện. Thứ cho ta mạo muội hỏi một câu, ngài có thể nhận được gì từ chuyện này? Những bảo vật kia bị chôn giấu vĩnh viễn mới là mục đích của ngài sao?

- Khách quan mà nói, ngươi đã có thể đạt được kết quả mình muốn, cũng không cần truy xét căn nguyên hành động của ta.

Thiên Nhất uống sạch cả phê, đứng dậy đội mũ trùm phía sau áo choàng lên đầu:

- Đi theo ta một chuyến, trước hoàng hôn ta sẽ dẫn ngươi đi xem địa điểm cất giấu bảo tàng.

- Cái gì? Bây giờ?

Bá tước hỏi.

Thiên Nhất cũng không trả lời, chỉ đưa tay tỏ ý “mời”, ra hiệu cho bá tước đi trước. Bá tước do dự mấy giây, cũng không hỏi nhiều, đi về phía cửa tiệm sách.

.....

Sau khi Dark Water nhìn thấy ký hiệu hai chữ thập màu đỏ kia, lập tức dùng tay đào bới đất vàng chung quanh, nhanh chóng đào ra một cái hố nhỏ. Sau đó hắn quay đầu lại nói với những người khác:

- Đứng đứng ngay phía sau ta, tránh sang hai bên mấy bước đi.

Mọi người nghe vậy liền chia ra đứng hai bên phía sau Dark Water, nhường ra một chút không gian. Dark Water dùng mặt bàn tay phải ấn vào ký hiệu kia, giữ nguyên khoảng năm giây. Ký hiệu hai chữ thập màu đỏ kia lại dần dần đổi màu, phát ra ánh sáng màu xanh biếc.

Kế tiếp mặt đất sau người Dark Water vài thước đột nhiên sụp xuống một mảng lớn, một giây sau lại sụp xuống mảng thứ hai gần đó, khoảng cách còn sâu hơn mảng thứ nhất một chút. Tiếp tục như vậy... sau khi đất đá trên

bề mặt vỡ nứt rơi xuống, một cầu thang rộng hai mét kéo dài xuống lòng đất đã xuất hiện trước mắt.

- Lối đi này đã đóng kín mấy trăm năm, chúng ta tốt nhất vẫn nên đeo mặt nạ hô hấp rồi hãy xuống.

Dark Water nói xong liền mở ba lô của mình, lấy ra mặt nạ đã chuẩn bị trước đó.

Những người khác cũng làm theo. Lodovico vẫn luôn ở bên cạnh quan sát, mặc dù hắn không có ý định đi xuống, nhưng trước khi đội thám hiểm tiến vào, hắn muốn lợi dụng tất cả cơ hội có thể lợi dụng để thám thính nhiều tin tức hơn.

- Lối đi này sâu bao nhiêu? Chúng ta có thể đào bới mở rộng thông đạo hay không?

Hắn vội vàng hỏi Dark Water.

Dark Water lại trả lời:

- Độ sâu dĩ nhiên sẽ vượt qua cái hố ở trung tâm đấu trường kia, nhưng cụ thể sâu bao nhiêu thì ta không biết. Ta đề nghị các người không nên thử dùng ngoại lực công kích di tích hoặc là cơ sở chung quanh nó, làm như vậy khó đoán sẽ tạo nên ảnh hưởng gì với bên trong.

Lodovico ngoài mặt gật đầu đồng ý, nhưng trong lòng lại tính toán, qua mười lăm phút có nên bảo “tiểu đội dự bị” xuống theo hay không.

Chờ tất cả mọi người mang mặt nạ xong, lấy đèn pin ra, Dark Water dẫn đầu bước vào trong thông đạo đen kịt. Gunsmith theo sát phía sau hắn, tiếp đó là Suicide, phía sau là mười tên hiệp sĩ của Giới Luật Thép, đi cuối cùng đội ngũ là Cố Vấn và Vanessa.

Thứ tự như vậy hai bên đều sẽ tương đối yên tâm. Bên phía Nghịch Thập Tự thì Cố Vấn khẳng định tùy thời đều theo sát Vanessa, hắn phải đảm bảo cô gái này không sử dụng năng lực với đồng bạn của mình, còn phải đề phòng nàng có âm mưu quỷ kế gì. Bên phía Giới Luật Thép thì dùng thứ tự này tách ba phần tử nguy hiểm kia ra, để Suicide có thực lực mạnh nhất đề phòng hai người phía trước, còn Vanessa đi ở sau cùng đội ngũ trông chừng Cố Vấn.

Dưới bầu không khí huyền diệu này, mọi người trong lòng ngấm hiểu đi

bước đầu tiên thăm dò di tích.

Ngoại trừ cơ quan trên đỉnh được Dark Water khởi động, cầu thang này cũng không phải nghiêng xuống phía dưới, đi tiếp sẽ phát hiện cầu thang này có hình xoắn ốc, độ dài hướng ngang của bậc thang khoảng hai mét, bề mặt có không gian khoảng một bước rưỡi để cho người đứng, tức là trên một bậc thang có thể chứa ba người đứng song song.

Thông đạo như một con rồng quấn quanh cột, ngược chiều kim đồng hồ lượn vòng kéo dài xuống dưới lòng đất, cho nên lúc này mọi người cũng không đi về phía đỉnh tháp ở trung tâm đầu trường, mà là đi thẳng xuống phía dưới. Có điều nơi này cách đỉnh tháp mà Giới Luật Thép đào được cũng không quá xa, nếu như di tích kia đúng là có kết cấu kim tự tháp, bọn họ đi xuống dưới một khoảng cách nhất định, sẽ đụng phải một bên sườn của kim tự tháp dưới lòng đất.

Bậc thang dưới chân và vách tường hai bên thoạt nhìn chỉ có đá và đất dính mà thôi, bao gồm cả mấy bậc thang trên đỉnh thông đạo, đều không phải do kim loại tạo thành. Rất nhiều người trong lòng đều nghi hoặc, thông đạo như vậy làm thế nào xây thành? Đất dính và đá làm sao cố định trong hình dáng như vậy? Trên đường đi xuống, mọi người căn bản không nhìn thấy khúc gỗ hoặc kim loại chống đỡ kết cấu thông đạo này, như vậy hoàn toàn không hợp lý.

Vanessa lại không suy nghĩ vấn đề này. Loại thông đạo này đã tồn tại, tất nhiên là có một loại lực lượng khoa học hoặc phi khoa học khiến loại kết cấu này bảo trì ổn định. Lúc này trong đầu nàng đang bận tính toán độ sâu mà bọn họ đi xuống, suy tính dựa vào góc độ của mặt nghiêng kim tự tháp và mặt đất, độ sâu của đỉnh tháp, khoảng cách cửa vào thông đạo và hố sâu được khai quật vv. Nếu như vẫn tiếp tục đi thẳng xuống, khoảng mấy trăm mét hẳn là có thể thăm dò đến tường ngoài di tích. Với tốc độ tiên tới hiện giờ, cùng với độ dốc của thông đạo này...

- Cô có thấy không?

Cô Vân đột nhiên cắt ngang suy nghĩ của nàng, nhỏ giọng hỏi.

- Thấy cái gì?

Vanessa hỏi lại.

Bởi vì mang mặt nạ nên giọng nói của hai người đều rất trầm thấp, không

khiến cho đội ngũ phía trước chú ý. Cô Vân cố tình giữ một khoảng cách với những người phía trước, nghiêng đầu nói với Vanessa phía sau:

- Cô nhìn kỹ mặt tường kia...

Chương 14 : Đấu chân và suy đoán

Khoảng bốn giờ chiều, Thiên Nhất và bá tước đi đến bên ngoài đấu trường. Vào thời trung cổ địa phương này giám sát không nghiêm, cũng không được chính quyền bảo vệ, phần lớn thời gian đều có thể tùy ý ra vào.

Thiên Nhất dẫn bá tước đến dưới một mặt tường đá của đấu trường, bước chân dừng lại. Hắn không nhắc mũ trùm đầu lên, bá tước chỉ có thể nhìn thấy nửa gương mặt dưới của hắn.

- Ừm... ta thấy nơi này không tệ.
Thiên Nhất nói.

Bá tước nhìn trái nhìn phải, thầm nói: “Làm gì vậy? Ngươi tùy tiện chọn một công trình có tính biểu tượng, đứng dưới một mặt tường đá, nói với ta là không tệ. Chẳng lẽ ngươi muốn ta mang mấy người tới, suốt đêm đào một cái hố to ở chỗ này, ném bảo tàng vào là xong sao?”

- Đại sư... như vậy... không ổn đâu.
Bá tước khéo léo bày tỏ nghi vấn của mình.

Thiên Nhất biết hắn hiểu lầm ý mình, lộ ra một nụ cười kỳ dị, nói:
- Chuyện tiếp theo ta muốn nói với ngươi, trong mắt ngươi nhất định rất lạ lùng, nhưng đó là sự thật, ngươi phải nhanh chóng chấp nhận nó.

Bá tước cũng đã chuẩn bị tâm lý cho tình huống này, dù sao sau khi gặp được Thiên Nhất, hắn ít nhất đã nhìn thấy hai ba chuyện kỳ lạ vượt qua phạm vi lý giải của mình.

- Đại sư, ngài nói đi.
Bá tước trả lời.

Thiên Nhất nói:
- Bên dưới đấu trường này, có một miếu thờ to lớn hình kim tự tháp.

Bá tước nhìn chăm chăm, miệng mở ra một nửa, khóe mắt không tự chủ được co giật.

Thiên Nhất nói tiếp:

- Ta định từ nơi này...

Hắn chỉ chỉ xuống dưới chân mình:

- Đào một lối đi. Nếu chúng ta tiếp tục đi thẳng xuống dưới, ở độ sâu hai trăm mét đến hai trăm ba mươi mét, sẽ có thể chạm đến cửa vào của miếu thờ kia.

- Ừm...

Lúc này bá tước chỉ muốn hỏi hắn, đào như thế nào?

Thời trung cổ nào có công trình kỹ thuật có thể đi sâu xuống đất như vậy. Hơn nữa cho dù có, bá tước Beaujeu thân là một đào phạm bị giáo đình truy nã, lại bị vô số thế lực ngầm trong tối giám thị, hắn không thể thuê một đội thi công hơn trăm người xây dựng rầm rộ trong đấu trường được.

Thiên Nhất cũng không đợi hắn hỏi ra vấn đề này, trực tiếp nói:

- Xây dựng lối đi, một mình ta có thể làm được, khoảng ba ngày là có thể hoàn thành. Người chỉ cần nhớ kỹ vị trí hiện tại của chúng ta, ba ngày sau người lấy bảo tàng ra khỏi địa điểm cất giấu tạm thời, tìm một số người trung thành đáng tin, chúng ta chia thành từng nhóm vận chuyển bảo tàng vào trong miếu thờ dưới lòng đất, toàn bộ hành động tranh thủ làm xong trong một tuần.

Bá tước nghe vậy rất cuộc yên tâm một chút. Hắn thiếu chút nữa đã quên người trước mắt này là phù thủy, loại chuyện đào đường hầm này sao có thể làm khó được Thiên Nhất đại sư. Nói không chừng người ta nấu một nồi tròng mắt, trộn đều một chút nước tiểu mèo, niệm mấy câu thần chú, sẽ có một con rắn lớn từ dưới đất chui lên giúp hắn đào đường.

- Được, ta nhất định sẽ lo liệu.

Bá tước trả lời xong, lại nghĩ tới điều gì, nói:

- Đúng rồi, đại sư, trong ba ngày kế tiếp, lỡ may...

Thiên Nhất ngắt lời hắn:

- Người đừng có hành động khác thường là được, cứ làm như cũ thì sẽ không gặp nguy hiểm.

.....

Vanessa nương theo ánh sáng của đèn pin nhìn về hướng Cố Vấn chỉ, cẩn thận quan sát mấy giây, thiếu chút nữa đã thất thanh kêu lên. Ở một bên của lối đi này, trên vách tường gồ ghề do đất dính và đá tạo thành, thấp thoáng có thể phân biệt được một dấu vết giống như mặt người.

- Tại sao lại như vậy...
Vanessa thấp giọng lầm bầm.

Cố Vấn dùng giọng điệu thản nhiên nói với nàng một câu:
- Nhất định là có người dùng mặt ấn lên.

- Người muốn nói, hơn bảy trăm năm trước, có người dùng mặt mình ấn lên vách tường này?
Vanessa hỏi.

- Ha ha... làm sao cô biết chủ nhân gương mặt này chủ động in mặt lên tường?
Cố Vấn cười nói:
- Còn nữa, cô xem dấu chân trên đất.

Vanessa cúi đầu, dùng đèn pin chiếu vào những bậc thang kia, nhưng hoàn toàn không nhìn ra điểm gì đặc biệt, phía trước có mười mấy người đi qua nên dấu chân rất lộn xộn.

Nhưng Cố Vấn nhìn sự vật không giống như người khác, dưới điều kiện ánh sáng rất kém, hắn vẫn có thể nhìn thấy một “dấu mặt” duy nhất không hề nổi bật trên tường, cũng đủ chứng minh trên con đường này không tin tức nào có thể thoát khỏi hắn quan sát, ghi nhớ và phân tích.

- Có dấu chân đi lên.
Cố Vấn vừa chỉ ra, Vanessa liền minh bạch.

Nàng cũng phân biệt được mấy dấu chân đi lên mặt đất như vậy, nhưng chỉ tùy ý trả lời:

- Chuyện này có gì kỳ quái, ban đầu đám hiệp sĩ Thánh Điện vận chuyển bảo tàng, cũng phải thông qua lối đi này trở lên mặt đất.

Cô Vân thấy ánh đèn phía trước càng lúc càng xa, hần nói:
- Chúng ta đuổi theo đội ngũ trước đã.

Vanessa theo hần đi về phía trước, gia tăng tốc độ một chút.

Cô Vân vừa đi vừa giải thích:

- Lối đi này rõ ràng là bị lực lượng đặc thù nào đó ảnh hưởng, sau khi đóng kín, rất nhiều dấu vết tám trăm năm trước lưu lại vẫn duy trì nguyên trạng. Từ khi vừa tiến vào ta đã chú ý tới các dấu chân, gần như giống hệt với dấu chân chúng ta mới lưu lại, cho nên rất có giá trị tham khảo.

Thực ra trong lòng Cô Vân đại khái đã đoán được tình huống trong thông đạo này, bởi vì liên thông với cứ điểm của bộ tộc Dark Water, cho nên nơi này hẳn là bị lực lượng bên trong di tích ảnh hưởng.

Bên trong cứ điểm của bộ tộc Dark Water, sinh vật sẽ không cảm giác được nhu cầu sinh lý, thời gian trôi qua v.v, đây là đặc tính của cơ sở dùng “hạt nhân vĩnh hằng” làm nguồn năng lượng. Trên thực tế không chỉ có sinh vật, trong hoàn cảnh này vật chất cũng sẽ tiến vào một loại trạng thái tương tự như vô không gian, vô thời gian. Lối đi này còn chưa nằm bên trong di tích đã bị ảnh hưởng, chờ sau khi đội thám hiểm thật sự tiến vào, tình hình này tất nhiên sẽ càng rõ ràng.

Cô Vân tiếp tục nói:

- Rất khó phân biệt năm đó rốt cuộc có bao nhiêu người đi xuống dưới. Người trong đội ngũ chúng ta đều mang theo trang bị, còn lúc đám hiệp sĩ Thánh Điện đi xuống chắc hẳn đều mang theo bảo tàng. Dưới tình huống không biết số liệu trọng lượng, muốn từ độ sâu của dấu chân để phân biệt là rất khó. Cho nên ta sẽ nói một chút về dấu chân đi lên.

- Trên tất cả bậc thang từ đỉnh thông đạo đến gương mặt đó, ta chỉ nhìn thấy hai dấu chân đi lên. Nhưng từ vị trí của gương mặt kia trở đi lại có ba dấu chân. Như vậy... một dấu chân biến mất rất có thể thuộc về chủ nhân của gương mặt kia. Nhìn dấu chân của hần đi lên, bàn chân chạm đất rất sâu rất có lực, hơn nữa sải bước rất rộng, giống như là...

- Chạy trốn?
Vanessa nói tiếp.

- Đúng, chạy trốn.

Cô Vân đáp lời:

- Ta có thể tưởng tượng được, người kia chạy trốn đến vị trí vừa rồi lưu lại dấu mặt, gặp phải chuyện gì khiến cho mặt hắn đập vào tường. Cô hãy chú ý, gần gương mặt đó cũng không có dấu tay. Người bình thường cho dù bị va đập, xô đẩy, đánh ngã, khi mặt hắn đập vào tường, hai tay sẽ theo bản năng che ở trước mặt, hoặc ít nhất là chống lên tường, nhưng chỗ đó không có.

- Hơn nữa điều khiến ta cảm thấy khó hiểu, đó là dấu chân đến chỗ này biến mất, nhưng không lưu lại thi thể. Nếu như gần đó có một thi thể không đầu, trên bậc thang không xa còn có đầu người, vậy tất cả còn giải thích được. Ví dụ như lúc hắn chạy trốn tới đây bị người khác chém đầu, đầu bay mạnh về phía vách tường hay gì đó. Nhưng không có thi thể... chẳng lẽ là sau khi chết bị thứ gì ăn hết sao.

- Người cũng đừng cố ý dọa người.
Vanessa nói với giọng bất thiện.

- Nếu như chúng ta đang tham gia đại hội thi gan, cô lại vừa lúc mặc đồ bơi, ôm cánh tay ta đi tới trước, đó mới là thời cơ thích hợp để dọa người. Mạch suy nghĩ của Cố Vân đi rất nhanh, vì phủ định đối phương, hắn trong nháy mắt đưa ra ví dụ về thời cơ dọa người mà mình cho rằng thích hợp:
- Lúc này ta chỉ suy đoán theo lẽ thường, cảm thấy sợ là vấn đề của chính cô.

- Được rồi, xem như ta phục người rồi.
Lúc này trong lòng Vanessa cảm thấy Cố Vân quả thật là một quái thai. Người bình thường cần phải kiểm tra, chụp hình, đem về phân tích cẩn thận mới có thể đưa ra kết luận, nhưng tên này lúc đi qua chỉ nhìn một chút, trong đầu đã có đáp án tương đồng. Như vậy cũng thôi đi, hắn còn có thể trong nháy mắt xây dựng ra cảnh tượng đại hội thi gan để châm biếm. Nếu là người khác nói ra lời này, Vanessa nhất định cho rằng người này đã tự sướng nhiều năm, tưởng tượng qua đủ loại cảnh tượng ăn đậu hủ của nàng.

- Ủ... dấu chân lại tăng lên, thú vị.
Lúc sắp đuổi kịp đội ngũ phía trước, Cố Vân bỗng dừng lại, dùng đèn pin chiếu xuống dưới chân:
- Nhìn xem, đây là dấu chân thứ tư đi lên, hắn cũng đang chạy giống như chủ nhân của dấu mặt kia.

Vanessa nhìn một cái, hỏi:

- Vậy chủ nhân của hai dấu chân khác thì sao? Đó là hai người sống sót ra ngoài, bọn họ cũng chạy lên sao?

- Tự cô nhìn đi.

Cố Vấn dùng đèn pin chiếu nghiêng sang bên cạnh một chút:

- Thấy rõ không, hai dấu chân này vẫn luôn tồn tại đến đỉnh thông đạo.

- Là đi bình thường...

Vanessa nghi hoặc nói:

- Người đi bình thường thì thành công rời khỏi, còn người chạy nhanh lại bị gián đoạn.

- Chuyện này cũng không kỳ quái, gặp phải nguy hiểm đuổi theo phía sau người ta mới chạy.

Cố Vấn chiếu vào vách tường hai bên, thậm chí nhìn một chút sườn dốc trên đỉnh đầu:

- Dấu chân thứ tư biến mất ở đây, có điều hẳn không lưu lại dấu vết gì khác, đương nhiên cũng không có thi thể.

Vanessa suy nghĩ một chút, nói:

- Ta đoán là giữa những hiệp sĩ Thánh Điện kia đã xảy ra chuyện gì, có lẽ là phát sinh xung đột. Không có thi thể cũng rất dễ giải thích, có thể bọn họ chết dưới tay người siêu năng lực, mà người siêu năng lực kia có biện pháp hủy thi diệt tích tại chỗ.

- Ừm... xem như là một giải thích hợp lý.

Cố Vấn gật đầu:

- Nhưng còn một chuyện khá lạ lùng.

- Còn có?

Vanessa nói.

- Nhìn vào dấu chân, nhân số đi xuống không rõ, nhưng chắc là từ mấy người đến mười mấy người, mà cuối cùng chỉ có hai người đi lên.

Cố Vấn dừng lại một chút, nói:

- Thế nhưng... dựa vào dấu chân này, nhìn thế nào cũng giống như đội ngũ vận chuyển bảo tàng chỉ lên xuống một lần. Hai người sống sót ra ngoài kia, dấu chân lớn nhỏ khác nhau, cho nên không thể là cùng một người lên xuống hai lần.

Hắn quay đầu nhìn Vanessa:

- Đương nhiên, vấn đề cũng không phải hơn kém một hai người, mà là... chỉ đi một lần là có thể vận chuyển hết bảo tàng của hiệp sĩ Thánh Điện sao? Vậy tổng cộng cần bao nhiêu người tham gia vận chuyển?

Vanessa cũng sửng sốt, thần sắc rõ ràng biến đổi:

- Chẳng lẽ... di tích này còn có lối vào khác?

Cô Ván nhún vai trả lời:

- Chuyện này ta không biết, nhưng hơn một trăm người mỗi người khiêng một bao tải xuống hẳn nhiên là không thể. Ta càng nguyện ý tin tưởng năm đó tổng cộng có mười mấy người xuống, hơn nữa bọn họ đã sớm biết chuyến đi này là mười phần chết chín, cho nên lựa chọn chỉ mang theo những bảo vật có giá trị nhất trong bảo tàng, cũng không mang quá nhiều vàng bạc.

- Cuối cùng hai người sống sót ra ngoài, hoặc là phân chia vàng bạc còn lại, hoặc là giấu ở một nơi nào khác. Cũng có xác suất rất nhỏ là hai người này quay lại di tích, vận chuyển thêm một ít bảo tàng vào trong, nhưng lần này không thể sống sót chạy ra, cho nên lần thứ hai bọn họ không lưu lại dấu chân. Đương nhiên còn có những khả năng khác, các loại xác suất đều có thể xảy ra, dựa vào dấu chân đi lên thì ta chỉ có thể suy đoán như vậy mà thôi.

Vanessa nói:

- Người có muốn đi trước dẫn đội không...

- Không cần thiết, thực ra những chuyện này cũng chỉ là ta tình cờ nhìn thấy, suy nghĩ một cách tự nhiên, chứ sống chết của những kẻ năm xưa chẳng có quan hệ gì với ta.

Cô Ván trả lời:

- Lại nói, bây giờ đi phía trước cũng không thấy được gì nữa, theo suy đoán của ta về độ sâu thông đạo...

- Tìm được cửa vào rồi!

Trong đội ngũ phía trước có người kêu lên.

Cô Ván nghiêng cổ, mở rộng hai tay.

Vanessa vẫn luôn cho rằng đối phương chỉ là một hacker yếu hơn mình một chút, biết vài trò khôn vặt mà thôi, thực lực như vậy có thể lên làm quân sư của Nghịch Thập Tự cũng không kỳ quái. Nhưng qua đoạn đường này, nàng lại cảm thấy không lạnh mà run. Cái gã này đâu chỉ có một chút “thông minh”, hẳn căn bản không phải là nhân loại bình thường.

- Bắt đầu từ bây giờ, người đừng rời khỏi tầm mắt của ta, tốt nhất là ở gần ta năm mét.

Vanessa liếc nhìn hắn:

- Nếu người dám giở trò gì, cho dù cách xa bao nhiêu năng lực của ta đều có thể phát động, khuyên người không nên lấy thân mạo hiểm.

- Được thôi, không sao cả, giám thị như vậy mới là đãi ngộ mà ta nên có. Cô Ván cười đi xuống dưới.

Lúc này tại phía trước đội ngũ, bậc thang ở cuối thông đạo và sườn dốc của di tích hình thành một góc hình phễu, nhưng độ dốc không cao lắm. Mặc dù nhìn qua sườn dốc kia là một vách tường kim loại màu đen, chất liệu không có gì khác với đỉnh kim tự tháp, phía trên cũng trải đầy hoa văn nhỏ bé, nhưng thị lực đặc biệt của Dark Water có thể nhìn thấu, mặt tường kia chỉ là ngụy trang mà thôi, tương tự với hình chiếu ảo ảnh, trực tiếp đi xuyên qua là có thể tiến vào di tích.

Nhưng vấn đề là phía dưới hình chiếu này là một không gian khá lớn, sau khi xuyên qua mặt nghiêng sẽ rơi xuống, độ cao khoảng mười mấy mét. Người năng lực cấp Bính dưới tình huống có chuẩn bị nhảy xuống chắc không có vấn đề gì, nhưng người cấp bậc thấp hơn nhảy xuống có thể sẽ bị thương.

Dark Water đi đến cuối thông đạo, dừng lại ở bậc thang. Hắn không tiến lên đụng vào mặt nghiêng của di tích, mà là đang suy nghĩ làm thế nào cho hợp lý, bởi vì hắn vẫn phải sắm vai John Desoto nên không thể làm loạn. Hắn không thể quay đầu nói một câu: “Mặt tường này là hình chiếu, ta có thể nhìn xuyên qua, còn có thể không dùng đèn pin vẫn liếc thấy phía dưới cao mười mấy mét.”

Nếu hắn làm như vậy, Suicide sau người rất có thể sẽ lập tức hỏi một câu: “Mục đích người tới Trái Đất là gì?”

Dark Water suy nghĩ rất lâu, đã tìm ra một đối sách, đó là giả vờ không biết

gì cả, một chân đạp vào khoảng không, sau đó vội vàng quay đầu bám lấy bậc thang. Như vậy người khác sẽ kéo hắn lên, mà chuyện hình chiếu cũng được xem là hắn “trong lúc vô tình” phát hiện. Đến lúc đó lại giả vờ ném hòn đá xuyên qua hình chiếu hay gì đó, nói với bọn họ độ sâu, để bọn họ chuẩn bị dây thừng.

Chương 15 : Phòng ngự toàn diện

Dark Water vừa chuẩn bị thực thi kế sách, lại thấy Gunsmith đã đi vòng qua trước mặt hắn, nửa người trên vươn tới, đưa tay sờ vào sườn dốc kia, đồng thời nói:

- Nơi này chắc phải có cửa vào chứ? Có phải đẩy một chút sẽ m...

Hắn chỉ nói được nửa chữ “mở”, bàn tay lại xuyên qua hình chiếu ấn vào khoảng không, người mất thăng bằng, cộng thêm tư thế đứng không được thẳng, trọng lượng cả người gần như đều dồn vào một tay này, thế là kêu thảm một tiếng rơi xuống.

Chỉ cần Dark Water nhanh chóng phản ứng, vươn tay bắt lấy cổ chân Gunsmith, hoàn toàn có thể ngăn cản hắn rơi xuống. Nhưng Dark Water vẫn đứng ở đó, lộ vẻ kinh ngạc nói:

- Cẩn thận! Đây là hình chiếu! Sẽ đi xuyên qua, phía dưới không biết sâu bao nhiêu!

Nghĩ đến việc John Desoto là một người bình thường, nếu phản ứng nhanh như chớp dùng tay níu lấy một người đàn ông trưởng thành đột nhiên rơi xuống, có vẻ không phù hợp với năng lực thực tế của người này. Hơn nữa Gunsmith là người năng lực cấp Cường, dù sao cũng té không chết, cho nên Dark Water quyết định để hắn rơi xuống. Như vậy có thể bớt được không ít chuyện, chỉ cần ân cần kêu một tiếng xuống dưới “ngươi không sao chứ” là được rồi.

Gặp phải tên Gunsmith này thiếu đầu óc, hoàn toàn không biết Dark Water đang nghĩ gì. Đương nhiên cho dù hắn biết quá trình suy nghĩ của Dark Water cũng vô ích, bởi vì Dark Water chỉ làm chuyện “chính xác”, căn bản không quan tâm đến cảm nhận của người khác, càng không hề cảm thấy hổ thẹn.

- Không sao! Khoảng cách rất cao, các ngươi cẩn thận!

Gunsmith hét lên trên, lúc rơi xuống đèn pin của hắn đã rời tay rơi bẻ, may mà trong di tích này có nguồn sáng, còn sáng hơn cả trong thông đạo.

- Cao khoảng bao nhiêu?

Dark Water lại kêu lên. Thực ra hẳn làm sao không biết độ cao, cho dù Gunsmith trả lời thế nào, hẳn cũng đã chuẩn bị lấy dây thừng trong ba lô ra.

- Khoảng chừng... chờ đã!

Giọng điệu của Gunsmith đột nhiên biến đổi, quát lên một tiếng.

Những người phía trên đều có thể nghe được tiếng nói chuyện của hẳn, câu “chờ đã” này trong thoáng chốc khiến bầu không khí trở nên khẩn trương, cũng không biết Gunsmith ở phía dưới gặp phải chuyện gì.

Dark Water có thể nhìn thấu hình chiếu, hẳn biết vấn đề mà Gunsmith gặp phải là vũ khí phòng ngự trong phòng đã khởi động. Bởi vì Giới Luật Thép ở bên ngoài công kích, cơ chế phòng ngự của di tích này đã sớm bị kích hoạt, tại khoảnh khắc Gunsmith lọt vào phòng có thể đã khởi động trọng lực dò xét hoặc thiết bị cảm ứng gì khác, khiến cho cạm bẫy trong căn phòng lớn này bắt đầu vận hành.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Dark Water còn phải giả vờ, cho nên lại hỏi một câu.

- Đại khái là một loại cạm bẫy khởi động, các người trước tiên dừng xuống, chờ ta giải quyết rồi tính sau.

Lúc Gunsmith trả lời giọng điệu không hề kinh hoảng, nhưng lúc này trong tầm mắt của hẳn có thể nhìn thấy, một mặt tường trong căn phòng lớn này bỗng có ánh sáng màu xanh lưu động, lập tức biến thành giống như tổ ong. Trong mỗi lỗ hồng hình lục giác đều có một con ong máy to lớn bay ra, kim ở phần đuôi lớn như tua vít, nhìn giống như có thể trực tiếp xuyên qua hộp sọ đâm vào trong não.

Gunsmith nhìn một đồng ong lớn chỉ chút nhanh chóng bay về phía mình, khoảng cách từ vách tường tới chỗ này chỉ khoảng trăm mét, một khi bị áp sát, trừ khi hẳn mình đồng da sắt nếu không chắc chắn sẽ bị đâm trăm ngàn lỗ thủng.

- Ừm... nếu Kế Toán ở đây, không biết hẳn có thể bình tĩnh nói ra con số cụ thể của đàn ong này hay không.

Gunsmith thần nhiên lắm bầm, không nhanh không chậm từ trong người lấy ra súng xương, điều chỉnh sang hình thức liên phát (súng xương mới

được hạt nhân vĩnh hằng cải tiến có bốn loại hình thức). Chỉ trong vài động tác này, mấy con nhanh nhất trong bầy ong đã ép đến trước mặt hắn không tới hai mươi mét.

Ong ong ong ong... bang bang bang...

Mọi người đứng ở cuối thông đạo, chỉ nghe được những tiếng vang lạ lùng liên miên không dứt trong di tích phía dưới. Những tiếng “ong ong” kia nghe rất giống kiếm laser vung vẩy trong phim ảnh, đây là tiếng súng xương dưới hình thức liên phát, còn những tiếng “bang bang” kia là ong máy bị bắn rơi nổ tung.

Súng xương trong tay Gunsmith liên tục phát ra ánh sáng xanh, bách phát bách trúng, bắn rơi mỗi con ong máy, xác nằm đầy đất, con gần nhất rơi xuống phía trước Gunsmith không tới năm mét, con xa nhất thì nằm bên vách tường hơn mấy chục mét.

Không tới một phút Gunsmith đã giải quyết xong toàn bộ mục tiêu, ung dung thoải mái giống như tập bắn trong sân. Hắn tiêu sái xoay xoay súng xương, giả vờ thổi khói thuốc bốc lên từ họng súng (thực ra chẳng hề có khói), cũng không biết là để cho ai nhìn. Có lẽ nếu thật sự có người nhìn, hắn lại cảm thấy xấu hổ ngại làm hành động quê mùa này.

Hắn thở ra một hơi, nói:

- Phù... một trăm hai mươi con.

Mặc dù hắn không đếm được số lượng ong máy, nhưng lại đếm rõ mình tổng cộng đã bắn ra bao nhiêu phát.

- Người còn chưa chết chứ?

Giọng nói của Cố Vấn từ phía trên truyền xuống, ngôn từ của hắn lại chẳng hề lọt tai.

- Được rồi, nguy hiểm đã giải trừ.

Gunsmith trả lời:

- Nơi này cao khoảng hai mươi mét, dùng dây thừng xuống đi.

Khoảng mười phút sau mười bốn người kia đã xuống toàn bộ. Những hiệp sĩ này của Giới Luật Thép đều là hiệp sĩ thiện chiến hoặc hiệp sĩ tinh anh, cho dù không phải người siêu năng lực thì cũng là người có thân thủ mạnh mẽ, dùng dây thừng trèo xuống dĩ nhiên rất nhanh chóng.

Suicide trực tiếp nhảy xuống, không hề có áp lực. Vanessa cũng nhảy xuống, lúc nàng nhảy còn kéo theo Cố Vấn, cảnh này cũng không phải mỗi ngày đều có thể nhìn thấy. Khi Jack nói với Rose “em nhảy, anh sẽ nhảy”, đó là chúng ta đang xem một bộ phim tình cảm (phim Titanic). Nhưng nếu như Rose kéo chân Jack nhảy xuống biển, đây gần như chắc chắn là phim kinh dị, hơn nữa lúc cảnh tượng này xuất hiện thì đã gần cuối phim rồi.

May mà Cố Vấn tính toán chuẩn xác, đã sớm phòng bị, kịp thời dùng sợi dây chân lý ổn định thân hình và làm chậm tốc độ rơi. Nếu không hẳn bị bất ngờ như vậy, rất có thể sẽ trực tiếp té gãy chân.

Sau khi mọi người đi xuống, nhìn thấy mảnh vụn đầy đất, cũng không biết những thứ này ban đầu là gì. Dark Water lại tiếp tục giả vờ, làm bộ như thật hỏi:

- Những thứ này là gì?

Gunsmith thẳng thắn trả lời:

- Ong mật lớn.

Suicide nhìn số lượng mảnh vụn này, nhú mày hỏi:

- Nhiều như vậy đều bị người bắn xuống?

Hắn dừng một chút rồi nói:

- Chỉ trong thời gian ngắn như vậy?

- Đúng vậy, làm sao?

Gunsmith cảm thấy câu hỏi này rất khó hiểu, không phải ta bắn xuống chẳng lẽ là ta dùng bá khí chân xuống sao?

Suicide nghe được mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Vừa rồi hắn đã ngẫm đếm tần suất của những tiếng vang kia, sau khi đi xuống nhìn thấy cảnh tượng này, cơ bản cũng đoán được tiếng “ong ong” là do vũ khí của Gunsmith phát ra. Lúc này trong lòng Suicide chỉ nghĩ: “Làm sao? Người nói làm sao? Thằng nhóc người một giây bắn ba phát, bắn vỡ nhiều mục tiêu kim loại di động như vậy. Mười hiệp sĩ ta mang theo đều là thân thể máu thịt, lại không biết bay, nếu như người trở mặt, chẳng phải trong bốn giây bọn họ sẽ bị người giết sạch?”

Cố Vấn ở bên cạnh thấy rõ suy nghĩ của Suicide, giống như cười trên nổi

đau của người khác, than thở:
- Ài... đội ngũ công kênh.

Lời này của hắn giống như đang ám chỉ Gunsmith bị đội thám hiểm này “kéo chân”.

Lời vừa nói ra, gương mặt cau có của Vanessa liền hiện ra trước mặt Cố Vấn, trừng mắt nhìn hắn nói:
- Người nói nhiều quá.

Thấy đôi phương lạm dụng uy quyền, Cố Vấn đành phải ngoan ngoãn im lặng, đưa tay lên môi mình làm động tác kéo khóa, vẻ mặt tươi cười, thành thật chớp chớp mắt ra vẻ vô tội.

Dark Water suy đoán vũ khí phòng ngự của căn phòng lớn này xem như đã bị Gunsmith giải quyết, nhưng đây chỉ là khởi đầu, tiếp tục thăm dò tình huống sẽ càng lúc càng nguy hiểm.

Lúc này Gunsmith đột nhiên có một loại ký ức ảo giác, cảm giác kỳ lạ khi mất đi nhu cầu sinh lý lại xuất hiện. Người khác thông thường phải qua một đoạn thời gian mới chú ý tới chuyện này, bởi vì đại não của chúng ta có một loại quán tính giống như tự lừa gạt mình, ví dụ như người bệnh vừa mới bị cắt tay chân sẽ cảm giác tứ chi của mình vẫn tồn tại.

Loài người tiến vào cứ điểm của bộ tộc Dark Water, trong thời gian ngắn rất khó phát hiện nhu cầu sinh lý biến mất, không dễ nhận ra cảm giác đói bụng và mệt nhọc mất đi, trừ khi người tiến vào cứ điểm vừa lúc đang đói bụng hoặc buồn ngủ không chịu nổi.

Gunsmith đã có kinh nghiệm đi vào di tích tương tự một lần, cho nên lúc này lại có cảm giác lâng lâng quen thuộc. Hắn có thể cảm giác được biến thành “không cảm giác” là như thế nào, điều này rất phức tạp, nghe ra cũng có điểm mâu thuẫn, chỉ có người lâm vào cảnh ngộ như vậy mới cảm nhận được một cách thiết thực.

- Bước tiếp theo thì sao? Tìm dấu tay?
Gunsmith hỏi.

Dark Water trả lời:

- Ta phải quan sát một chút mới có thể quyết định.

Lúc nói lời này, hắn đã đi đến bên tường, dùng tay sờ hoa văn phát ra ánh sáng màu xanh trên tường, nhìn giống như xuất thần.

- Trước kia các người đã thăm dò di tích tương tự?

Suicide nghe được Gunsmith và “John” nói đến chuyện dấu tay, rất nhanh nhớ tới vấn đề này. Lần trước khi đến thăm dò hố to ở trung tâm đấu trường, hai người này nói chuyện cũng lộ ra tin tức đã từng gặp phải di tích tương tự.

Chuyện này không cần bảo mật, chỉ cần nói hai người từng cùng nhau thăm dò di tích tương tự, đừng nhắc đến chuyện hạt nhân vĩnh hằng và nền văn minh của Dark Water là được. Gunsmith trả lời:

- Đúng thế, lần đó cũng không được vui vẻ cho lắm, vì vậy... trước khi hắn lên tiếng, nếu các người phát hiện trên tường có ký hiệu giống như dấu tay, nhất định đừng đụng bừa vào.

Thực ra không cần hắn nói, người của Giới Luật Thép cũng sẽ không tự tiện làm càn, dù sao người ta cũng là đội ngũ có kỷ luật. Lại nói cho dù không có kỷ luật, cũng không thể vừa hành động vừa suy nghĩ trong hoàn cảnh xa lạ giống như Gunsmith, người bình thường làm như vậy có mấy cái mạng cũng không đủ dùng.

Dark Water ở đó nhìn một hồi lâu, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn chỗ cao của vách tường trong phòng lớn, lại sờ lên tường đi tới trước một chút. Người khác không biết hắn đang nhìn gì, những hoa văn màu xanh trên tường kia giống như đường dây của mạch tổ hợp, căn bản không phải chữ viết, nhưng tay thám hiểm này dường như có thể đọc được tin tức từ những hoa văn khiến người ta không tìm ra đầu mối này.

- Tình huống còn tệ hơn dự tính.

Qua khoảng mười lăm phút hắn mới lên tiếng, hơn nữa vừa mở miệng đã nói ra tin tức xấu như vậy:

- Có một cơ chế phòng ngự đặc thù đã bị khởi động, phạm vi tác dụng là toàn bộ di tích. Lúc này chúng ta không cảm giác được nó, nhưng ảnh hưởng của nó sẽ dần dần hiện ra, hơn nữa có thể chết người.

Chương 16 : Thích khách Pietro

Thiên Nhất ngồi bên dưới một giá sách trong cửa hàng, đang lục tìm gì đó trong một ngăn kéo nhét đầy thứ linh tinh.

Lúc này trong cửa hàng sách chỉ có một mình hắn, nhưng hắn lại đột nhiên lên tiếng:

- Người lại có chút bản lĩnh.

Một bóng đen chẳng biết từ lúc nào đã đứng sau người Thiên Nhất:

- Sau lưng người mọc mắt sao?

Người tới rất tự tin vào hành động bí mật của mình, cho nên hắn muốn nghe Thiên Nhất giải thích xem làm thế nào phát hiện được mình.

Thiên Nhất cười nói:

- Cho dù ta không có mắt, cũng có thể biết người đến gần.

Lúc hắn trả lời, vừa lúc tìm được thứ mình muốn, liền cầm lấy đứng dậy.

Nhìn thấy trong tay Thiên Nhất cầm một vật dài, đôi phương phản ứng thần tốc, lập tức giơ tay lên, một mũi kiếm từ ống tay áo vươn ra, chống vào sau cổ Thiên Nhất:

- Đừng lộn xộn.

- Nhìn rõ chứ, đây cũng không phải vũ khí.

Kiểm sắc gác ở sau cổ, nhưng vẻ mặt Thiên Nhất vẫn lơ đãng, nhàn nhã nói:

- Người có thể thu kiếm, để ta đi qua ngồi nói chuyện hay không?

Hắn dừng một chút, quay mặt lại gọi tên của đôi phương:

- Pietro tiên sinh.

Nhìn thấy gương mặt người phương đông này, Pietro cũng thoáng sửng sốt, trả lời:

- Làm sao người biết tên ta?

- Hà... tại sao ta lại không thể biết.

Thiên Nhất dùng hai ngón tay nhẹ nhàng đẩy kiếm của đối phương ra, đi tới chỗ ngồi của mình:

- Người cho rằng mình là một thích khách đỉnh cao, mai danh ẩn tích, hành tung bí mật, làm việc sạch gọn. Nhưng ta cảm thấy người cũng chỉ nằm giữa hạng hai và hạng nhất, căn bản không thể xem là đỉnh cao được.

- Hừ... người không cảm thấy khi tính mạng của mình bị uy hiếp, nói chuyện nên cẩn thận một chút sao?

Lúc này Pietro vẫn rất tự tin, hắn cho rằng chỉ cần giơ tay một cái là có thể thu hoạch tính mạng của người trước mắt.

Thiên Nhất ngáp một cái, biểu tình trên mặt giống như đang chế giễu:

- Anh bạn, người đe dọa thật ghê gớm, ta sợ đến mức sắp ngủ rồi.

- Pietro tiên sinh, ta biết người theo dõi bá tước Beaujeu không phải một hai ngày, cho nên chắc người cũng đã chú ý tới cửa hàng sách này khác với bình thường.

Thiên Nhất nói.

Pietro trả lời:

- Người thật sự là một phù thủy đúng không?

Buổi tối hôm trước, Pietro giống như thường ngày âm thầm theo dõi bá tước, nhìn thấy đối phương đi vào cửa hàng sách này. Tiếp tục giám thị, hắn lại thấy bá tước đi cứu giúp một người trẻ tuổi bị thương. Sau đó bá tước trở lại cửa hàng sách, đến đây Pietro vẫn không nhìn ra đầu mối gì, nhưng qua một thời gian rất dài, hắn cảm thấy tình huống dường như có điểm không đúng. Tại sao cửa hàng sách lại khóa cửa, hơn nữa bá tước vẫn không ra ngoài? Chẳng lẽ bên trong có mật đạo? Hành tung của ta đã bị phát hiện rồi?

Nghĩ như vậy Pietro càng cảm thấy bất an, giám thị suốt một đêm, đến khi trời sáng vẫn không thấy bá tước đi ra. Thế là hắn tìm một đứa trẻ, cho nó vài đồng tiền thưởng, để nó giúp mình đi xem một chút. Loại trẻ lang thang đầu phố này còn tinh ranh hơn khi, đi mấy vòng chung quanh cửa hàng sách, phát hiện ngoại trừ cửa lớn thì chỉ có một cánh cửa sổ đối diện đường cái, bèn leo lên bệ cửa sổ, ghé đầu vào xem một vòng. Rất nhanh đứa trẻ chạy về chỗ Pietro, nói cho hắn biết đó là một căn nhà trống.

Lúc đầu Pietro còn không tin, cho rằng đứa trẻ này nói dối, thế là hấn mạo hiểm tự mình đến đó xác nhận một chút. Kết quả trong nhà thật sự trống rỗng, ngoại trừ bốn vách tường rách nát thì không còn gì khác. Pietro lại dò xét phụ cận một chút, có thể khẳng định nơi này từng có một cửa hàng sách, nghe nói ông chủ là một người xứ khác thần bí, nhưng không ai biết rõ tình huống cụ thể của cửa hàng này, trên thực tế người đến mua sách cũng không nhiều.

Nhưng vì sao chỉ trong một đêm căn này lại trống rỗng? Ma quỷ? Phép thuật? Người đàn ông lưỡi dao liếm máu cũng có thứ e dè, trong lòng Pietro cảm thấy sợ hãi, nhưng hấn vẫn gắng giữ bình tĩnh. Chiều hôm đó hấn đi đến chỗ ở của bá tước, muốn xem thử bá tước có trở lại hay không, không ngờ đúng lúc phát hiện bá tước một mình đi ra.

Lại tiếp tục theo dõi, hấn thấy bá tước đi đến quán rượu Ông Khói, sau đó lại đến cửa hàng sách của Thiên Nhất. Cửa hàng sách vẫn như cũ, nhưng địa điểm lại ở một góc khác của thành Rome. Đến lúc này đầu óc của Pietro đã bị chập mạch, bởi vì đây là chuyện hoàn toàn không thể giải thích bằng lẽ thường. Cho nên hôm nay hấn quyết định trực tiếp tới gặp ông chủ của tiệm sách này, tìm một lời giải thích hợp lý.

Thiên Nhất nghe câu hỏi của đôi phương, cười cười trả lời:

- Người cho rằng ta là gì, đó là quyền tự do của người. Ta cũng biết nghi hoặc thật sự của người, người muốn làm rõ tại sao cửa hàng sách lại biến mất, sau đó xuất hiện ở một nơi khác. Nhưng ta cảm thấy căn bản không cần trả lời, bởi vì cho dù ta nói rõ với người, người cũng chưa chắc có thể hiểu được.

Thiên Nhất nói xong lại cầm chắc đồ vật vừa lấy ra, đó là một thứ đồ ngọc màu đen, nhìn qua giống như một ống sáo.

- Giống như thứ đồ chơi này, sáo rắn. Nếu ta nói cho người biết, lợi dụng lực lượng của thứ này có thể đào một đường hầm thông đến đầu cuối thế giới, người có thể tưởng tượng ra nguyên lý của nó không?

Pietro nghe vậy liền nói:

- Được rồi, phù thủy, xem ra người muốn biểu thị mình là một nhân vật lợi hại.

Hắn quả thật cũng không định tiếp tục truy hỏi về những hiện tượng siêu nhiên này:

- Như vậy, cho ta một lý do để không giết người.

Thiên Nhất cười lạnh:

- Người muốn giết ta, là vì người cảm thấy ta đang giúp bá tước Beaujeu. Nhưng ta cũng muốn hỏi người một vấn đề, tại sao người lại theo dõi bá tước?

- Đương nhiên là vì bí mật ẩn giấu sau lưng hắn.

Pietro nói:

- Thực ra cơ bản ta cũng đoán được, cái gọi là bí mật, tám thành là tài bảo gì đó do hiệp sĩ Thánh Điện lưu lại. Ngài phù thủy, nếu như người hiểu rõ tình hình, vậy hãy nói cho ta biết một chút về bảo tàng, có lẽ ta sẽ cân nhắc tha cho người một mạng.

Thiên Nhất căn bản sẽ không cho đối phương quyền chủ động dẫn dắt đối thoại, hắn trả lời:

- Vậy sao, vì bảo tàng à... Nhưng theo ta biết, người đi lên con đường thích khách này vốn là vì thù hận với hiệp sĩ Thánh Điện. Kẻ địch của kẻ địch chính là bằng hữu, cho nên người đã hưởng ứng cuộc truy nã bí mật của Philip IV.

- Bất kể người đang giở trò gì...

Sắc mặt Pietro càng bất thiện:

- Sự kiên nhẫn của ta cũng có giới hạn!

- Thứ cho ta nói thẳng, cho dù người giết được bá tước, cũng không thể tiêu trừ sự thù hận kia.

Cuộc tẩy não của Thiên Nhất lại bắt đầu:

- Trên thế giới này, người mang thù hận trên lưng giống như người rất nhiều. Hiệp sĩ Thánh Điện, giáo đình, quốc vương, quý tộc, tài phiệt, lưu manh đầu phố, kẻ xúc phạm thần, sơn tặc, hải tặc... Người cảm thấy lực lượng nhỏ bé của mình có thể thay đổi được gì? Có một ngày người sẽ già đi, lưỡi kiếm của người không còn sắc bén, thân thủ cũng không nhanh nhẹn nữa, nhưng thế nhân vẫn đang chịu khổ nạn, đến ngày mà người chết, kể cả sau khi chết vẫn luôn như vậy.

- Rốt cuộc người muốn nói gì...

Pietro hỏi.

Khóe miệng Thiên Nhất nhếch lên, hắn đang chờ câu hỏi này:
- Ta chỉ muốn làm một giao dịch với ngươi mà thôi.

Chương 17 : Thời hạn giảm nhiệt

- Nhiệt độ biến hóa.

Dark Water nói với mọi người:

- Vào giờ phút này đã bắt đầu.

Hắn vừa nói vừa từ trong ba lô lấy ra một cái nhiệt kế. Thực ra Dark Water không cần nhìn thứ này cũng biết nhiệt độ, nhưng vẫn phải giả vờ một chút:

- Hiện giờ ở đây là 24 độ C, nếu như ta quan sát không sai, nhiệt độ đang tiếp tục giảm xuống, tuy chậm chạp nhưng thật sự đang xảy ra.

Gunsmith ở bên cạnh nói tiếp:

- Thuận tiện nói một chút, bây giờ chúng ta đã mất đi “cảm giác”, cho dù nơi này lạnh như hầm băng thì chúng ta cũng sẽ không cảm thấy lạnh lẽo.

- Có ý gì, thế nào là “mất đi cảm giác”?

Nhóm hiệp sĩ nhao nhao hỏi.

- Một đám chậm chạp.

Cố Vấn nói:

- Ý tứ của hắn là, mặc dù năm giác quan vẫn khỏe mạnh như ý nghĩa thông thường, nhưng đã xảy ra sai lệch. Các người có thể cảm nhận một chút, cảm giác đói bụng, mệt nhọc, thậm chí nhu cầu bài tiết và cảm giác không an toàn trên tinh thần đều đã biến mất.

Sau khi mọi người nghe vậy, rất nhanh sắc mặt đều biến đổi.

Cố Vấn nói tiếp:

- Nói đơn giản một chút, cơ chế cảnh giác của đại não chúng ta dùng để “tự bảo vệ mình” đã bị giải trừ. Thời gian dài không chớp mắt cũng sẽ không cay, ngừng thở rất lâu cũng sẽ không khó chịu, đau đớn do bị thương cũng sẽ tương ứng giảm bớt, gặp phải tình huống rất nguy cấp cũng sẽ không khẩn trương và hoảng loạn.

- Nghe vậy không phải lại rất có lợi sao?

Một người hỏi.

- Hừ...
Cố Vấn cười lạnh một tiếng.

Đang lúc hắn định chế giễu, Vanessa lại giành trước hắn lên tiếng giải thích:

- Không, điều này vô cùng nguy hiểm. Đại não dùng đau đớn, sợ hãi, khó chịu để nhắc nhở chúng ta rằng thân thể bị uy hiếp. Nếu như mất đi loại cảm giác này, con người sẽ dễ dàng bước vào cái chết mà không hề hay biết.

Cố Vấn bị nàng chen vào, bỏ lỡ thời cơ chế nhạo tốt nhất, đành phải từ bỏ, dùng giọng điệu không kiên nhẫn nói tiếp:

- Nói cách khác, người có thể nín thở năm phút trở lên mà không cảm thấy khó chịu, nhưng thân thể của người vẫn sẽ thiếu dưỡng khí đến chết. Người cũng có thể ăn mấy chục kg thức ăn, không hề có cảm giác đầy bụng, nhưng sẽ không ảnh hưởng đến việc vỡ bao tử.

Hắn vươn hai ngón tay ra:

- Ngoài ra ta nhắc nhở một chút, bây giờ uy hiếp tử vong mà chúng ta phải đối mặt đại khái có hai loại, đều liên quan tới thời gian.

- Đầu tiên, đồng hồ sinh học của chúng ta đã mất đi công năng, đồng hồ và thiết bị điện tử cũng đã ngừng vận chuyển...

Cố Vấn nói đến đây, rất nhiều người đều lần lượt từ trong ba lô và túi lấy ra thiết bị truyền tin, hoặc là cúi đầu nhìn đồng hồ. Lúc này bọn họ mới kinh ngạc phát hiện, tất cả công cụ có thể tính giờ dường như đã ngừng lại trong thông đạo.

- Trong di tích này, không thể dùng thiết bị để tính toán thời gian trôi qua được. Cảm giác đói bụng mất đi, hơn nữa không biết rõ thời gian, chúng ta có thể sẽ vô tình chết đói hoặc chết khát vì thời gian dài không ăn không uống.

Cố Vấn vừa nói vừa lấy mặt nạ hô hấp xuống:

- Có thể lấy cái này xuống rồi, theo ta biết chất lượng không khí trong di tích này còn tốt hơn bất kỳ nơi nào trên toàn cầu, điều này không cần lo lắng.

Đoán chừng là bị lời nói của Cô Vần ảnh hưởng, có người vừa tháo mặt nạ ra liền uống nước.

- Ta còn muốn nhắc nhở một chút, bởi vì không có nhu cầu bài tiết, qua thời gian dài có thể sẽ không nín được.

Cô Vần cố ý bồi thêm một câu, người đang uống lập tức phun hết nước ra ngoài.

Gunsmith ở bên cạnh giống như có suy nghĩ, lẩm bẩm:

- Quả nhiên... khi đó nguy hiểm thật...

- Đương nhiên ta cảm thấy khả năng ở lại trong di tích lâu như vậy là rất nhỏ, bởi vì trước đó nhiệt độ thấp đã giết giết chúng ta rồi.

Cô Vần cười giống như thực hiện được gian kế, đôi lấy các loại ánh mắt thù hận:

- Cho nên một uy hiếp khác dĩ nhiên chính là nhiệt độ giảm xuống. Bây giờ là mùa hè, lúc mọi người đi xuống đều ăn mặc rất phong phanh. Hơn nữa chúng ta lại không cảm giác được cái lạnh, một khi nhiệt độ hạ xuống dưới 0, dưới tình huống nhiệt độ cơ thể quá thấp mà không hề hay biết, có thể chúng ta sẽ chết vì suy kiệt.

Lúc này Suicide bỗng nói:

- Chúng ta có thể trở về mang theo trang bị chống lạnh, sau đó lại đi xuống.

Cô Vần nói:

- Người nghe không hiểu sao, ta đã nói rõ ràng lắm rồi, mấu chốt chính là “thời gian”. John cũng đã nói với chúng ta, mỗi giây nhiệt độ đều đang từ từ hạ xuống. Ai biết nhiệt độ thấp nhất của di tích này là bao nhiêu, âm 40 độ? Âm 200 độ? Bây giờ tiểu đội này quay về, lấy thêm trang bị chống lạnh rồi mới đi xuống, trong thời gian đó nhiệt độ sẽ giảm đến mức nào?

- Hiện giờ chúng ta còn ở mức nhiệt độ mà loài người có thể sinh tồn, nhiệt độ giảm từ 24 độ đến âm 20 độ, chính là khoảng thời gian duy nhất có thể thăm dò di tích. Nếu như nhiệt độ tiếp tục hạ xuống, đến khi tiếp cận độ không tuyệt đối, khi đó cho dù các người phái người máy xuống cũng vô dụng.

- Chúng ta không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể tiến tới, tranh thủ trước khi bị chết cứng nhanh chóng tìm được bảo tàng, mang một phần quan trọng có thể mang được trở về. Cơ hội chỉ có một lần, hơn nữa rất có thể sẽ

thất bại và chết ở đây. Nếu có ai không muốn tham dự, ta đề nghị hãy lập tức trở về, vừa lúc có thể báo cáo cho thượng cấp của các người một chút tình hình ở nơi này.

Cô Vần nói xong những lời này liền tránh ra mấy bước:

- Chư vị Giới Luật Thép, các người có thể thương lượng một chút, ta sẽ tránh sang một bên. Qua năm phút ta sẽ gọi các người, thuận tiện có thể tính toán một chút vận tốc nhiệt độ hạ xuống.

Vanessa nhìn hẩn một cái:

- Đồng hồ đã mất tác dụng, người làm sao biết đã qua năm phút?

Cô Vần dùng ngón tay chỉ chỉ vào huyết thái dương của mình:

- Dùng đầu óc để tính giờ, ta đếm giây rất chuẩn, hai mươi bốn giờ sai số cũng sẽ không quá hai giây.

Hẩn cười nói:

- Trên thực tế, từ trước khi tiến vào thông đạo ta đã bắt đầu tính toán, cho nên ta nghĩ mình là đồng hồ sống duy nhất biết thời gian ở nơi này.

Hẩn nói xong liền đi đến chỗ Dark Water.

Mười hai người của Giới Luật Thép thương lượng cũng không tới năm phút, bọn họ, hoặc có thể nói là nàng rất nhanh đưa ra quyết định.

Nhìn mười tên hiệp sĩ kia đều đi tới chỗ dây thừng, từng người trèo lên trên, Cô Vần đi về phía Vanessa, hỏi:

- Thế nào? Không cần bàn bạc với cao tầng khác của tổ chức các người sao?

- Ta để mười người này đi lên nói rõ không phải được rồi sao.

Vanessa trả lời.

- Ừ... tướng ở bên ngoài, có thể không tuân theo quân lệnh đúng không...
Cô Vần lẩm bẩm.

- Tiếng Trung của ta chỉ bình thường, đừng nói tục ngữ.

Vanessa lập tức nói:

- Như vậy... bây giờ chỉ còn lại năm người, có thể bảo người dẫn đội của các người hành động nhanh lên một chút không, ta cũng không muốn chết

cóng ở đây.

Đội đám hiệp sĩ đều đi lên, Cố Vấn nói với Dark Water:

- Nhiệt độ?

- 22,6.

Dark Water trả lời.

- À...

Cố Vấn suy nghĩ mấy giây, nói:

- Khoảng hai giờ nhiệt độ sẽ xuống đến 0 độ, khi đó nếu như chúng ta còn không tìm được bảo tàng, nên nghĩ đến chuyện từ bỏ và rút lui.

Lúc này Dark Water lại nói:

- Sắp dịch chuyển rồi.

Đến lúc này Vanessa và Suicide vẫn không biết phần lớn tình huống của di tích, nghe vậy lại không biết phải làm sao. Bọn họ chỉ thấy nhà thám hiểm John kia đặt tay lên một ký hiệu hình dấu tay trên đất nhấn một cái, cả căn phòng liền bị ánh sáng màu xanh bao trùm...

Chương 18 : Khách không mời từ Isaiah

Đêm hôm khuya khoắt, trăng mờ gió cao, một người đàn ông thân bí mặc áo choàng đen lén lút đi vào đấu trường Rome.

Hắn đi tới bên cạnh một mặt tường đá ở góc đông nam, đưa lưng về phía tường, từ trong người lấy ra một vật phẩm bằng ngọc màu đen.

Vừa đưa “sáo răn” lên miệng, còn chưa kịp thổi, Thiên Nhất đột nhiên dừng lại, cất ống sáo vào, nhắc mũ trùm đội lên đầu, sau đó xoay người.

Cách Thiên Nhất khoảng mười mét có một bóng người đang đứng, bóng người kia đứng giữa hai cây cột đá, hình thể khá mập mạp, trong đêm tối không thấy rõ quần áo và vẻ ngoài của hắn, nhưng năng lực cảm giác của Thiên Nhất thì không bị ảnh hưởng gì.

- Người tới rất nhanh.
Thiên Nhất nói.

Người đàn ông kia cũng biết mình đã bị phát hiện, không cần phải che giấu nữa. Hắn đi lên trước, dưới ánh trăng mờ lung lộ ra khuôn mặt của mình.

Áo thầy tu màu nâu, thân hình hơi mập, kiểu tóc Địa Trung Hải, không có râu, mắt trái còn quấn vải băng.

- Muzio tiên sinh, mắt bị thương nghiêm trọng như vậy, còn từ Florence ngày đêm chạy gấp đến đây, không sợ nửa đường vết thương nhiễm trùng đi đời nhà ma sao?

Thiên Nhất châm chọc nói, cố ý đề cập tới vết thương ở mắt đối phương.

- Phù thủy, người cũng chỉ cười được bây giờ thôi.

Muzio hung tợn trả lời:

- Biết mình đã đắc tội với ai không?

- Ta nghĩ phải là “biết mình đã đắc tội với tổ chức nào” chứ?

Thiên Nhất trả lời:

- Ta nói ra tên của ngươi, đương nhiên biết ngươi là ai, vậy thì cũng biết tổ chức sau lưng ngươi.

Về mặt Thiên Nhất vẫn thản nhiên:

- Nhưng vấn đề bây giờ, đó là ngươi có biết mình đang nói chuyện với ai không?

- Bất kể ngươi là ai cũng phải chết!

Muzio vừa nói lời này, sau bức tường bên cạnh Thiên Nhất trong nháy mắt lại có hai người lướt ra, đều mặc áo thầy tu. Một người trong đó vừa hiện thân lập tức hành động, trong áo thầy tu có một cái bóng màu đỏ vọt ra, không tới hai giây đã quần lên người Thiên Nhất.

Cái bóng đỏ kia là một con mãng xà do máu tươi biến thành, toàn thân màu đỏ, to như miệng chén, giống như vật sống, nhưng cũng không phải dịch thể, vẩy trên người nó cứng rắn khác thường.

Mãng xà máu rời khỏi thân thể chủ nhân vẫn bị điều khiển, nó quần lấy Thiên Nhất từ đầu gối đến vai, miệng lớn mở ra nhắm chuẩn vào mặt Thiên Nhất, tùy thời có thể nuốt cả đầu hắn vào trong miệng.

Mãng xà máu duy trì trạng thái này, không hề cử động. Thiên Nhất biết là do ý muốn của người điều khiển, khinh thường nói:

- Xem ra trước khi lấy mạng ta, còn có lời muốn hỏi ta đúng không?

Hai người phía sau hắn chỉ cười lạnh. Muzio thấy Thiên Nhất đã bị khống chế, liền yên tâm đi lên trước mấy bước, nói:

- Hành động của ngươi cũng rất nhanh, lại có thể trong thời gian ngắn như vậy dời cửa hàng đi, nhưng ngươi tuyệt đối không nghĩ tới...

- Trên người tùy tùng của bá tước mang theo mắt phải của ngươi.

Thiên Nhất ngắt lời Muzio, nói thẳng ra những gì đối phương định nói.

Gương mặt hung dữ của Muzio không tự chủ được co giật mấy cái, hắn thật sự hận đến nghiến răng:

- Phù thủy, xem ra ngươi thích tự cho mình thông minh...

- Cho dù là một người không thông minh lắm, một khi bên cạnh hắn đầy những kẻ ngu xuẩn như ngươi, cũng sẽ được tôn lên thành một người thông

minh.

Thiên Nhất tiếp tục cười nhạo nói.

- Nghiền nát xương của hần!

Muzio ra lệnh.

Người điều khiển mãng xà máu rõ ràng nghe được lời này, nhưng kỳ quái là mãng xà máu kia lại không nhúc nhích chút nào.

- Làm sao vậy, ra tay đi!

Muzio nói lớn hơn.

- Muzio... phía sau ngươi...

Hai người đứng ở sau lưng Thiên Nhất dùng tay chỉ chỉ Muzio.

Muzio nghe vậy liền trợn to hai mắt, trong lòng lạnh đi một nửa. Hần hơi cử động cổ, không cần quay đầu cũng cảm nhận được có một thanh kiếm sắc đang gác lên cổ mình.

Giọng nói trầm thấp của Pietro vang lên bên tai Muzio:

- Ngươi đừng lộn xộn.

Thiên Nhất cười nói:

- Rất không may, ta cũng mang theo một người tới, vốn là để phòng ngừa những kẻ lang thang, bộm nhậu hay người nào đó vô tình đến gần nơi này, không ngờ lại gặp phải chư vị.

Hần dùng giọng điệu hài hước nói:

- Ba người các ngươi từ cửa hàng sách theo dõi ta đến đây, lại không phát hiện còn có một người khác theo ta. Lúc này có phải các ngươi đang lo lắng, anh bạn này của ta là một cao thủ đỉnh cấp, có thể lấy một địch ba?

Muzio nuốt nước miếng một cái:

- Được rồi, bây giờ tính mạng của mọi người đều bị uy hiếp, không bằng như vậy... chúng ta trao đổi một chút.

- Hà... ta lại không nghĩ như vậy.

Thiên Nhất trả lời:

- Ba vị đã biết được địa điểm này, vậy thì tất cả đều phải chết.

- Đùa gì thế? Mạng của ngươi còn nằm trong tay chúng ta!
Muzio đã hơi hoảng loạn, nhìn tên điên trước mắt vẫn đang cười, trong lòng hần lại loáng thoáng cảm thấy tình huống không ổn.

Thiên Nhất hoàn toàn không đếm xỉa tới vấn đề của hắn, tiếp tục nói:
- Ngươi chạy tới Rome rất vội, chỉ dẫn theo hai đồng bạn, ít nhất cũng là sau khi bá tước và tùy tùng của hắn gặp mặt mới tìm được địa điểm mới của cửa hàng sách, lại từ cửa hàng sách theo dõi ta tới đây... Ta nghĩ ngươi còn không có cơ hội thông báo cho tổ chức của mình đúng không?

Muzio còn chưa trả lời, người điều khiển mãng xà máu đã không giữ được bình tĩnh:

- Nếu chúng ta có gì bất trắc, tổ chức sẽ biết...

Thiên Nhất ngắt lời:

- Không sai, viện thầy tu Isaiah sẽ không bỏ qua chuyện mất tích của những người có dị năng các ngươi, sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ truy xét được các ngươi đã chết. Nhưng chỉ cần bọn họ không thể tra được địa điểm ta giết các ngươi, vậy là được rồi.

Muzio nói:

- Ngươi muốn cùng chết với ta sao...

Giọng nói của hắn bắt đầu run rẩy:

- Cho dù như vậy, kẻ tiếp đồng bạn của ngươi cũng là một đấu hai, ngươi làm sao có thể xác định...

- Ta không muốn giải thích quá nhiều với kẻ sắp chết. Các ngươi thật nhàm chán, tầm thường, ngay cả giá trị trên đời cũng không có, chỉ lãng phí thời gian quý báu của ta.

Thiên Nhất búng tay một cái, mãng xà máu đột nhiên cử động, bay về phía chủ nhân của nó.

Tên siêu năng lực kia bất ngờ không kịp đề phòng, bị quái vật do mình điều khiển đụng ngã xuống đất, quần vào với nhau.

Một người khác thấy thế lập tức phản ứng, hét lên một tiếng, trong tay áo bay ra một quả cầu ánh sáng màu lam, bắn vào ngực Thiên Nhất.

- Ngay cả năng lực cũng chán ngắt như vậy.

Thiên Nhất lại tùy ý giơ tay lên, dựng thẳng ngón giữa về phía đối phương. Ngón giữa của hắn vừa lúc nghênh đón quả cầu ánh sáng màu lam kia, búng một cái, lại khiến công kích này bắn ngược trở về.

Người nọ vốn không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, không kịp đề phòng bị năng lực của mình đánh trúng, ánh sáng màu lam trong nháy mắt ăn mòn thân thể của hắn, lồng ngực và khoang bụng đều nát một mảng lớn, khi áo thầy tu bị máu nhuộm đỏ thì hắn cũng đã đứt hơi bỏ mạng.

Còn người đàn ông té xuống đất chiến đấu với măng xà máu, rất nhanh cũng đã bại trận, cả chiếc đầu đều bị cắn nuốt, măng xà máu xé đầu hắn ra khỏi cổ, mỗi sợi gân và mạch máu đều bị kéo đứt. Sau khi măng xà máu giết chết chủ nhân của mình, lại chui vào trong áo thầy tu của hắn. Lúc nó chui vào có thể loáng thoáng nhìn thấy, ngực của tên siêu năng lực kia từ trên xuống dưới có một chiếc miệng lớn mở ra, còn có răng nhọn đan xen, măng xà máu chính là từ trong chiếc “miệng” này phun ra.

Thiên Nhất nhìn cảnh tượng máu tanh này, chỉ bĩu môi, chân mày cũng không nhíu lại chút nào. Khi hắn xoay người, Muzio đã nằm dưới đất, trên cổ có một vết máu hẹp dài, một ít mỡ kèm với máu chảy xuống đất, mà thân thể mập mạp của hắn còn đang co giật.

- Vết máu làm thế nào?

Pietro cũng là người quen nhìn thấy máu, bình tĩnh hỏi.

- Không sao, ta lật mặt đất lại một chút, cho phần dính máu xuống bên dưới là được rồi.

Thiên Nhất trả lời.

Pietro không hỏi Thiên Nhất làm thế nào lật được khi không có xẻng, dù sao phù thủy luôn có biện pháp của mình. Hắn thu kiếm lại:

- Thi thể kia thì sao? Người cũng tiện thể chôn lấp?

- Lát nữa người nhặt cái đầu kia đi.

Thiên Nhất chỉ chỉ chiếc đầu của người điều khiển măng xà máu:

- Tùy tiện tìm một địa điểm dễ bị phát hiện trong thành, ném ở đó, tóm lại cứ cách xa nơi này một chút là được. Còn về thi thể của những người khác...

Hắn suy nghĩ một chút:

- Gần địa chỉ ban đầu của cửa hàng sách có một trại nuôi heo, ông chủ ở đó là bạn của ta. Bây giờ người đến đó, gọi hắn dậy khỏi giường, nói rằng Thiên Nhất tiên sinh cần hắn lái một chiếc xe chở hàng qua đây, lấy một chút thức ăn gia súc.

- Ta... hiểu rồi.

Lúc Pietro nghe đến trại nuôi heo đã hiểu được một chút, nghe được bốn chữ “thức ăn gia súc” này đã hoàn toàn minh bạch. Hắn đáp một tiếng, lập tức xoay người, một lần nữa hòa vào trong đêm tối.

Thiên Nhất thở ra một hơi, lại lấy sách ra:

- Được rồi, cuối cùng đã có thể bắt đầu...

.....

Ánh sáng màu xanh nhạt đi, bốn con người lại khôi phục thị giác của mình. Dark Water thì không quan tâm, hắn vốn không bị ảnh hưởng, nhưng vẫn phải ra vẻ miễn cưỡng mở mắt ra.

Đây cũng là một căn phòng lớn, hình dáng khác với căn phòng hình thang lúc trước. Lúc này bọn họ đang ở trong một căn phòng lớn hình trụ, bán kính dưới đáy khoảng hai mươi mét, trần nhà rất cao, nhìn bằng mắt thường có thể thấy độ cao của hình trụ này gần đến hai trăm mét.

Vừa rồi dây thừng treo ở lối vào căn phòng lớn kia, lúc này cũng rơi xuống bên cạnh mọi người, một đầu khác của dây thừng kéo dài ra bên ngoài di tích, đã bị cắt đứt một vết rất bằng phẳng.

- Đây rốt cuộc là văn minh cổ đại, hay là khoa học kỹ thuật ngoài hành tinh...

Vanessa nhìn căn phòng sau khi dịch chuyển này, nói:

- Ngay cả dây thừng cũng bị dời đến đây, nhưng các mảnh vụn ong máy rơi dưới đất lại không dịch chuyển, rốt cuộc cơ chế phân biệt của hệ thống dịch chuyển này là thế nào?

- Rất rõ ràng, tất cả vật chất vốn không tồn tại từ đầu bên trong di tích, đều sẽ bị dịch chuyển.

Cô Vân trả lời:

- Nếu như chỉ dịch chuyển sinh vật, năm người chúng ta hẳn là sẽ tràn trề dịch chuyển tới đây, tất cả trang bị đều lưu lại chỗ cũ. Nếu như chỉ

dịch chuyển phi sinh vật, chúng ta hẳn là sẽ trần trỗng ở lại vị trí ban đầu, tất cả trang bị sẽ bị chuyển đi. Còn nếu như dịch chuyển tất cả sinh vật và phi sinh vật trong một không gian, những mảnh vụn ong máy kia cũng sẽ bị chuyển tới.

Lúc này Suicide đang tìm ký hiệu dấu tay thứ hai, hơn nữa rất nhanh đã nhìn thấy một cái trên đất:

- Kế tiếp lại nhấn vào dấu tay sao?

- Ta đề nghị người nên để hẳn nhấn.

Gunsmith vừa nói vừa nháy mắt với Suicide, đầu ngược về phía Dark Water.

Dark Water lại nói:

- Lựa chọn dấu tay là chuyện thứ hai, đừng quên còn phải đối phó với cạm bẫy.

Chương 19 : Vứt bỏ ngục trang

Trên thế giới này có rất nhiều chuyện, nhất là chuyện xấu, không đề cập tới thì thôi, một khi nhắc tới thì lập tức xảy ra.

Sau khi Dark Water nói ra hai chữ “cạm bẫy”, loại tình tiết thường xảy ra trong phim kinh dị này quả nhiên xuất hiện đúng giờ.

Trần phòng lớn hình trụ bị mở ra, một con rết máy dài như xe buýt dọc theo tường bò xuống.

- Thật đáng ghét...

Vanessa ngẩng đầu nhìn con rết kia, bản năng của nữ giới khiến cho nàng sinh ra chán ghét với loại sinh vật nhiều chân này.

- Đừng để nó tới gần ta.

Nàng đứng ở sau người Cố Vấn, một tay siết lấy cổ hắn, dùng hắn làm tấm khiên thịt người.

Cố Vấn cao hơn Vanessa nửa cái đầu, chỉ có thể cong chân đứng:

- Đây... ta làm gì có biện pháp.

- Vừa rồi ta đã nhìn thấy, không phải năng lực của ngươi là sử dụng sợi dây vô hình sao, dệt một tấm lưới đây nó trở về đi.

Cố Vấn nghiêng đầu qua:

- Cô cho rằng năng lực của ta có khoảng cách vô hạn à, hơn nữa căn phòng này lớn như vậy, chống đỡ xa một chút...

Hắn còn chưa giải thích xong, Gunsmith đã lấy súng xương ra, chuyển sang hình thức bộc phá, giơ lên ngắm bắn. Đạn từ họng súng bắn ra sáng lên giữa không trung giống như đạn tín hiệu, bắn trúng mục tiêu sau đó nổ tung, khiến cho con rết lớn kia bị nổ nát.

Sau khi Gunsmith bắn xong phát này, lại dùng tay vẫy vẫy súng xương, sau

đó mới cất vào. Hình thức này tuy có uy lực lớn nhưng khuyết điểm cũng rất rõ ràng, cần thời gian làm lạnh và tích trữ mới có thể bắn ra phát thứ hai.

Mảnh vụn của con rết máy rơi xuống, Suicide rất ung dung dùng nắm tay lần lượt ngăn cản, bảo vệ “John lĩnh đội” nấp sau người hắn. Gunsmith thì nhảy đông nhảy tây, nghiêng người nghiêng đầu, né tránh phần lớn mảnh vụn, nhưng thỉnh thoảng cũng bị kim loại lớn như cò lê đập trúng đầu, hắn chỉ kêu một tiếng “ai da”, thực ra cũng không đau không ngứa.

Cố Vấn bên này thì mở ra một tấm lưới do sợi dây chân lý tạo thành, bảo vệ mình và Vanessa bên cạnh, mảnh vụn rơi xuống đầu bọn họ đều bị tấm lưới vô hình này ngăn cản.

Vanessa buông cổ Cố Vấn ra:

- Thì ra là vậy, khoảng cách này à...

Cố Vấn nói:

- Thừa cơ quan sát năng lực của ta đúng không... nhưng cô không cần làm như vậy, chẳng phải đã nói chỉ cần một ý niệm là có thể phát động năng lực giải quyết ta sao?

- Ai cần người lo.

Vanessa từ trong ba lô lấy ra một chiếc kẹo que, dường như nàng quá lâu chưa ăn đồ ngọt, lúc này bị nghiện kẹo rồi.

Suicide ngoài mặt không biến sắc, ít khi lên tiếng, nhưng thực ra vẫn luôn quan sát ba người của Nghịch Thập Tự. Trong căn phòng lớn thứ nhất, hắn chỉ nghe thấy quá trình Gunsmith tấn công ong máy, không hề nhìn thấy. Nhưng lúc này hắn trông thấy phát súng kia, một ý niệm kỳ quái bỗng sinh ra trong lòng Suicide. Tại sao đạn năng lượng do thằng nhóc kia vừa bắn ra, ánh sáng của nó thoát nhìn lại giống hệt với ánh sáng trong di tích... chỉ là phản xạ ánh sáng chung quanh sao?

Vanessa đương nhiên cũng chú ý tới những tình tiết này, nàng quan sát còn toàn diện hơn Suicide, tình huống của mỗi người nàng đều âm thầm ghi nhớ trong lòng. Với thông tin nàng nắm giữ hiện giờ và suy luận đưa ra, năng lực của Cố Vấn cơ bản đã rõ ràng, trong phạm vi nhất định điều khiển sợi dây vô hình, không khó đối phó lắm. Súng xương của Gunsmith là một vấn đề, cho đến giờ hắn đã thay đổi hai loại hình thức xạ kích, một loại tốc

độ cực nhanh nhưng lực sát thương trung bình, một loại khác sau khi bắn dường như cần phải làm lạnh, nhưng uy lực kinh người. Khả năng nhắm bắn của hắn rất cuộc chuẩn xác đến đâu, chỉ nhìn một phát súng này còn không thể xác nhận được, nhưng từ danh hiệu “Gunsmith” và ong máy trong căn phòng lớn thứ nhất đều bị tiêu diệt, cho dù không phải bách phát bách trúng, e rằng mục tiêu trong khoảng năm mươi mét cũng không chạy thoát họng súng của hắn. Cuối cùng là John Desoto kia... theo như tin tức hắn chỉ là một người bình thường mà thôi, nhưng Vanessa luôn cảm thấy trên người kẻ này có một cảm giác quái gở. Mặc dù đến bây giờ kẻ này cũng không có hành động khác thường nào, nhưng trực giác nói với Vanessa, người này nhất định cất giấu bí mật gì, tuyệt đối không đơn giản giống như bề ngoài.

- Tại sao đều là côn trùng nhỉ, thật kỳ quái.
Gunsmith nói.

Dark Water quay đầu sang nói:

- Chắc là sau khi hệ thống phòng ngự của di tích bị kích hoạt, đã quét hình sinh vật có kết cấu đơn giản, não bộ không phát triển ở phụ cận, sau đó dùng hình tượng của những sinh vật này áp dụng vào hệ thống phòng ngự, tạo thành những sinh vật máy mà chúng ta nhìn thấy.

- À...

Cố Vấn nói tiếp:

- Cũng tức là nói, chúng ta còn có thể gặp phải chuột, giun, ốc sên gì đó?

Vanessa nghe vậy toàn thân run cầm cập, chỉ nghe được mấy cái tên này nàng đã cảm thấy buồn nôn.

- Không nhất định, chúng ta vẫn còn ở gần phía ngoài.

Dark Water nói:

- Biện pháp phòng ngự của di tích không chỉ nhằm vào loài người, cũng phải nghĩ đến động vật, phi sinh vật, hoặc là giống loài khác còn cao cấp hơn loài người. Vệ binh công kích mô phỏng sinh vật máy xem như là biện pháp phòng ngự rất thấp, chúng ta càng đến gần “trung tâm” thì cạm bẫy gặp phải sẽ càng khó ứng phó hơn.

Suicide cuối cùng không nhin được nữa:

- Chờ đã, ta đã sớm muộn hỏi rồi, John tiên sinh, người rút cuộc là thần thánh phương nào?

Hắn xoay người lại, nghiêm mặt nói:

- Người làm sao biết nhiều chuyện như vậy? Người chẳng những có thể nhận ra ký hiệu bí ẩn của hiệp sĩ Thánh Điện, biết phương pháp khởi động thông đạo, còn biết nhiều tri thức về di tích này như vậy. Cho dù là chuyên gia nghiên cứu văn minh Olmec, cũng không thể biết được sự tồn tại của di tích này chứ?

- Những hoa văn trên tường kia không phải là phép đảo chữ hay dãy số Fibonacci gì đó, người bình thường không thể từ trong đó nhìn ra tin tức gì, chỉ là một vài đường vẽ mà thôi. Còn nữa, ta chú ý tới mỗi lần người dùng tay sờ vào tường kim loại màu đen này, nhiệt độ bàn tay đều phát sinh biến hóa, chuyện này không gạt được ta. Mặc dù hiện giờ thân thể của ta không cảm giác được cái lạnh, cũng không thể chuẩn xác nắm giữ nhiệt độ trong căn phòng này, nhưng ta dùng năng lượng cảm nhận, vẫn có thể biết rõ nhiệt độ trên bề mặt vật chất.

Suicide hỏi:

- John tiên sinh, Nghịch Thập Tự rốt cuộc đã làm gì với người? Hoặc là người đã từng trải qua những gì trong di tích tương tự?

- Ai da, nói toạc ra hết rồi, vậy thì không có cách nào.

Cố Vấn nghe Suicide nói, lắc đầu trả lời:

- Đã dịch chuyển một lần, vậy bọn họ cũng không thể tự mình trở về. Dark Water, không cần giả vờ nữa.

- Cái gì?

Vanessa và Suicide kinh ngạc nói.

Trong mấy giây, nhà thám hiểm John Desoto kia giống như rơi vào trong hồ dầu, toàn thân biến thành màu đen, ngoại trừ ba lô trên lưng, ngay cả quần áo trên người hắn cũng biến thành chất keo màu đen, bắt đầu nhúc nhích.

Cuối cùng lúc định hình, hắn đã biến thành một sinh vật cả người màu đen, từ đầu đến chân mỗi tác da đều giống như đồ bó, cặp mắt tỏa ra ánh sáng màu xanh, hoàn toàn giống với nguồn sáng trong di tích này.

Chương 20 : Tín nhiệm

- Ừm... chuyện này đã giải thích rất nhiều vấn đề.
Vanessa trầm ngâm nói, trong lòng đã có kết luận.

Mà sau khi Suicide nhìn thấy Dark Water, cũng không nghĩ theo hướng người ngoài hành tinh hoặc sinh vật thần bí, hẳn cho rằng Dark Water chỉ là một người biến dị có năng lực thay đổi hình dạng mà thôi.

- Quả nhiên không thể xem thường, Nghịch Thập Tự, rốt cuộc cả ba đều là người siêu năng lực sao.

Suicide nói:

- Lại nghĩ đủ biện pháp diễn trò lâu như vậy... Vừa rồi nói rằng nhiệt độ của di tích sẽ tiếp tục giảm xuống, là do các người biên soạn ra đúng không?
Chính là để tạo ra cục diện ba đầu hai này.

Hắn cười lạnh nói:

- Nhưng một kẻ biến dị còn chưa tới cấp Bính, hơn nữa năng lực chỉ là biến hóa bề ngoài mà thôi, có trợ giúp gì trong việc thay đổi thế cục sao?

- Cấp Bính?

Cố Vấn mỉm cười nhìn đối phương:

- Nửa năm trước ngươi cũng là một người năng lực cấp Bính, gần đây mới bước vào cấp Cường mà thôi, giọng điệu tự cao như vậy nghe thật chối tai. Ta cũng hiểu khá rõ về tình hình của Giới Luật Thép, quan cảm cờ chỉ là một đám người chiến lực trung bình, có năng lực chính trị khá xuất sắc mà thôi. Dựa vào công năng phụ trợ của “cờ thập tự” dẫn dắt năng lượng phát ra ngoài, cũng chưa chắc có thể đánh thắng nhân vật như hiệp sĩ đội trưởng. Bây giờ ngươi buông lời ngông cuồng như vậy, có phải hơi thiếu suy nghĩ hay không?

Đối thoại của hai người thực ra rất có huyền cơ. Suicide cũng không phải người ngông cuồng, hắn chỉ nói ra suy đoán hiện giờ, cố ý dùng thái độ này thăm dò tình hình của đối phương một chút, hắn cũng biết suy đoán của mình chưa chắc đã đúng.

Mà Cố Vấn bên này, trong lời nói chỉ nhắc đến tình hình của Giới Luật Thép và Suicide, đồng thời chế giễu, căn bản không lộ ra một chút tin tức thực tế nào về Dark Water.

Không ngờ lúc này Gunsmith ở bên cạnh lại nhìn Suicide với vẻ khó hiểu, nói:

- Ta nói này ông bạn, người làm thế nào xác định Dark Water ở dưới cấp Bính? Mặc dù ta cũng không rõ tên này rốt cuộc thuộc cấp bậc gì, nhưng trong ấn tượng người cấp Hung cũng không bắt hấn được. Người không phải là trông mặt mà bắt hình dong, đoán mò lung tung đấy chứ.

Một tiếng “bộp” vang lên, năm ngón tay Cố Vấn mở ra ấn vào mặt mình, nhìn xuống dưới lắc đầu, than thở một tiếng:

- Tên ngốc này...

Vanessa ở bên cạnh nói:

- Người không cần chán nản như vậy, cho dù Gunsmith không nói, ta cũng nhìn ra vị “Dark Water” này của các người không phải là người biến dị. Hấn căn bản là một giống loài hoàn toàn khác với loài người, e rằng không thể dùng cấp bậc người siêu năng lực để đánh giá được.

Nàng nhìn sang Cố Vấn:

- Bây giờ các người định làm gì? Giết chết chúng ta, tự mình đi lấy bảo tàng?

- Cô trấn định như vậy là vì rất có lòng tin, cho dù động thủ ít nhất cũng có thể kéo ta làm đệm lưng, giết một người để không lỗ vốn đúng không. Cố Vấn vuốt mặt, quay lại hỏi.

- Ha ha... ta trấn định như vậy, là vì ta rất có lòng tin với người.

Vanessa cắn một miếng kẹo, bình thần trả lời:

- Người có thể hơi điên cuồng, chưa chắc đã sợ chết, nhưng không sợ chết cũng không có nghĩa là không quý trọng tính mạng của mình. Đồng bạn cũng biết rõ tác dụng của người, bọn họ sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ.

- Ít nhất theo như ta quan sát kết luận, đối với Nghịch Thập Tự thì quân sự giống như người còn có giá trị hơn cả bảo tàng. Lần này các người hợp tác với chúng ta là một vụ đánh bạc lớn, mà người, Cố Vấn, chính là tiền đặt

cực lớn nhất. Cho dù nhiệm vụ thất bại cũng không phải không chấp nhận được, nhưng nếu người bị bắt thậm chí chết đi, đó mới là tình huống mà ông chủ Thiên Nhất của các người không muốn nhìn thấy.

- Có thể được người khác thừa nhận, ta rất cao hứng.

Cố Vấn nói:

- Nhưng cô vẫn sai rồi, còn có người...

Hắn nhìn Suicide một chút:

- Các người sai ở chỗ, ngay từ đầu đã không tin chúng ta.

Gunsmith ở một bên nói tiếp:

- Nhiệm vụ lần này cũng không phải đánh bạc, chúng ta quả thật tới giúp các người tìm kiếm bảo tàng.

Dark Water cũng nói:

- Trong thời gian các người làm ra phản ứng và phân tích về sự biến hóa của ta, nhiệt độ thật sự đang giảm xuống.

Cố Vấn tiếp tục nói:

- Trên thực tế, trước đó chúng ta quả thật biết được một chút tình huống của di tích, nhưng chuyện nhiệt độ giảm xuống này, sau khi đi vào nghe Dark Water nói thì ta mới biết. Trong căn phòng lớn thứ nhất, ta đề nghị những hiệp sĩ kia trở về cũng là do ý tốt.

- Vậy thì phải cảm ơn người rồi.

Giọng điệu của Vanessa không có thành ý chút nào.

- Muốn giết các người quá dễ dàng, nhưng muốn lấy được tín nhiệm của các người lại không dễ như vậy.

Cố Vấn nói:

- Chỉ có làm đến mức này, các người mới sẽ chịu nghe ta nói, mới có thể tin tưởng chúng ta thật sự muốn Giới Luật Thép lấy được bảo tàng.

Vanessa hỏi:

- Muốn giết chúng ta rất dễ sao?

Cố Vấn cười nói:

- Hừ... dùng sự hiểu biết của cô về ta, cô cảm thấy với tính cách và phương thức làm việc của ta, thật sự sẽ mặc cho cô dùng năng lực uy hiếp, lại lựa

chọn bó tay chịu chết hay sao? Có phải cô đã quên chuyện gì không?

Trong nháy mắt, cảnh tượng mấy ngày trước trong thang điện thoáng qua đầu, động tác nhai kẹo của Vanessa hơi dừng lại, lúc nuốt xuống nàng đã suy nghĩ minh bạch, nói:

- Nếu như người muốn thoát khỏi cục diện này, ngay từ đầu sẽ giả vờ không biết đã trúng năng lực của ta, để mặc ta ra tay với đồng bạn của người, hơn nữa trong thông đạo cũng sẽ không khoe khoang sự thông minh của mình. Như vậy sự cảnh giác của ta sẽ giảm đi nhiều, cho rằng tất cả đều ở nằm trong lòng bàn tay. Sau đó chỉ cần đi vào di tích, người sẽ bảo kẻ nguy trang thành John kia chờ thời cơ ra tay, trong một giây nhanh chóng phá hủy đầu giết chết ta. Sau khi giải trừ năng lực của ta, các người muốn giải quyết những người còn lại cũng không khó khăn gì.

- Hiểu rồi chứ, nếu như ta làm một chút quỷ kế sau lưng, lúc này cô đã là một thi thể rồi.
Cố Vấn nói.

- Bởi vì các người có cơ hội giở trò nhưng lại không làm như vậy, ta nên tin tưởng người sao?

Vanessa nói:

- Vào giờ phút này chúng ta vẫn chiếm ưu thế, có lẽ người chỉ muốn dùng sách lược lung lạc.

- Ta có điều kiện, có năng lực, có cơ hội giết chết cô, nhưng ta không làm. Chúng ta thậm chí có thể lên vào thành Rome, dưới tình huống Giới Luật Thép không biết, âm thầm tiến vào di tích này lấy bảo tàng đi.

Cố Vấn nói:

- Cô nói xem thử, theo như logic, theo như lẽ thường, có lý do gì để Nghịch Thập Tự “giả vờ” hợp tác với các người, tiết lộ chúng ta biết chuyện khai quật bảo tàng, thuận tiện đưa ba thành viên vào trong tay các người? Nếu như cô giải thích được, có thể nghĩ ra ta còn cất giấu âm mưu gì, vậy xin hãy trình bày một chút. Còn nếu như không thể... vậy thì hãy tin tưởng chúng ta.

Vanessa trầm mặc một hồi, nhìn Cố Vấn nói:

- Được, ta có thể tin tưởng các người, nhưng người phải trả lời ta một vấn đề. Nếu như người trả lời hợp lý, ta cũng không nghĩ ra bất kỳ điểm đáng ngờ nào khác.

Cố Vấn liếc nàng nói:

- Con người của ta công tư phân minh, lại nói nơi này còn có người khác đang nhìn, nếu như cô hỏi loại vấn đề đó, bầu không khí liệu có trở nên lúng túng hay không...

Vanessa hừ lạnh một tiếng:

- Ta chắc chắn sẽ không hỏi vấn đề mà trong đầu người đang nghĩ.

- À, vậy cô hỏi đi.

Cố Vấn đáp.

Vanessa cũng vừa lúc ăn xong kẹo trong tay, hỏi:

- Có phải Nghịch Thập Tự đã biết nguyên nhân Giới Luật Thép nóng lòng khai quật bảo tàng hay không?

Chương 21 : Ngâm vượt Trần Thương

Ba ngày trôi qua, mai chính là ngày ước định với Thiên Nhất. Bá tước Beaujeu đã chuẩn bị ổn thỏa, chuyển hết mấy món bảo vật vô giá trong bảo tàng từ nơi cất giấu tạm thời đến căn nhà mình đang cư trú trong thành.

Hiện giờ bên cạnh bá tước chỉ lưu lại mười ba tùy tùng tin cậy nhất, bọn họ rất trung thành với vị đại đoàn trưởng lưu vong của đoàn hiệp sĩ Thánh Điện này, cho dù hi sinh tính mạng cũng không tiếc rẻ.

Theo cái chết của Muzio, năng lực của hắn dĩ nhiên cũng biến mất, “mắt phải” của hắn bám vào trên lưng một tùy tùng của bá tước cũng không còn. Tất nhiên đương sự không hề biết chuyện này, Thiên Nhất cũng không có ý định chủ động nhắc tới.

Tối nay bá tước một lần nữa đi đến cửa hàng sách của Thiên Nhất. Lúc hắn đẩy cửa bước vào, Thiên Nhất đang ngồi sau bàn làm việc giống như thường ngày, trong tay cầm thứ gì đó hí hoáy.

Bá tước đến gần quan sát, trông thấy đó là một tờ giấy màu đen, phía trên vẽ những ký hiệu kỳ quái, có lẽ đây lại là ma pháp trận gì đó chỉ đám phù thủy mới hiểu.

- Đại sư.

Bá tước gọi hắn một tiếng.

Thiên Nhất đang xếp tờ giấy đen kia, hắn bắt đầu gấp từ bên mép tương đối ngắn, gấp xuôi một cái, gấp ngược một cái, khoảng cách mỗi lần đều giống nhau. Hắn không đưa mắt nhìn, chỉ trả lời:

- Nếu như ngươi muốn hỏi đây là thứ gì, ta có thể nói cho ngươi biết, đây là một cầu thang có thể kéo dài vô hạn.

Bá tước suy nghĩ một chút liền minh bạch, hỏi:

- Đây là thứ sẽ được sử dụng trong đường hầm do ngài kiến tạo sao?

Thiên Nhất trả lời:

- Đúng vậy, trừ khi người muốn để đám tùy tùng của mình ôm bảo vật trượt xuống hoặc lăn xuống.

Bá tước nói:

- Đại sư, nói như vậy đường hầm còn chưa hoàn thành?

- Không, đã hoàn thành rồi. Xây dựng cầu thang là bước cuối cùng, chuyện này có thể tiến hành tại chỗ, ta lười đến đó thêm một chuyến.

Thiên Nhất vừa nói vừa gấp xong tờ giấy:

- Lúc người tới đây, toàn bộ phần bảo vật trong bảo tàng đã được chuyển đến chỗ ở của người, bây giờ người muốn nghe một chút kế hoạch cụ thể ngày mai đúng không?

Bá tước đã sớm nhận định Thiên Nhất biết thuật đọc tâm, bị người khác vạch rõ ý đồ, hẳn cũng không cảm thấy kỳ quái:

- Đúng vậy, xin đại sư cho biết.

Thiên Nhất nói:

- Rất đơn giản, sáng sớm ngày mai người đi thuê một chiếc xe ngựa...

.....

Bốn giờ sáng hôm sau, trời còn chưa sáng bá tước đã ra khỏi cửa. Trên đường đi hắn rất cẩn thận, ba bước quay đầu một lần, năm bước xoay người một cái, giống như NPC trong một số trò chơi chuyên dùng để hoàn thành nhiệm vụ theo dõi.

Mà khi ta nói “một số trò chơi”, ta không phải ám chỉ trò chơi lẩn trốn, mà là tín hiệu của thích khách.

Tóm lại, phương thức hành động lén lút lút, rón ra rón rén này của bá tước rất khác thường, khiến cho mỗi người đang giám thị trong tối đều phần chấn tinh thần.

Hiện giờ trong thành Rome có ba tổ chức thành công truy lùng được chỗ ở của bá tước, đồng thời tiến hành theo dõi hai mươi bốn giờ. Ban đầu có đến bốn tổ chức, nhưng mấy ngày trước viện thầy tu Isaiah giám thị tâm xa đã bị Thiên Nhất xử lý. Thực ra viện thầy tu vốn không giống những tổ chức hoặc cá nhân hưởng ứng cuộc truy nã bí mật của Philip IV, bọn họ nhận

được chỉ thị của “một nhân vật”, định tạo ra cho bá tước một cái chết bất ngờ nhìn không giống như bị ám sát, còn về bí mật mà bá tước mang theo thì không liên quan gì đến bọn họ.

Lại nói về đội ngũ của ba tổ chức kia, sau khi bọn họ tìm được hành tung của bá tước Beaujeu trong thành Rome, ngoại trừ bản thân bá tước thì dĩ nhiên cũng theo dõi tùy tùng của hắn. Hành động của bá tước không có gì khác thường, hắn đã tới quán rượu, cửa hàng sách, đi dạo trên quảng trường, cùng với một người mặc áo choàng đen tới đấu trường tham quan một chút, quái nhân kia hình như chỉ là ông chủ của một cửa hàng sách. Hành động của đám tùy tùng cũng không có điểm nào đáng chú ý.

Nhưng vào hôm kia, đám người giám thị nhìn thấy bọn tùy tùng của bá tước vận chuyển thứ gì đó, từ hầm ngầm bí mật ở bên ngoài vào trong thành. Đây là đột phá lớn nhất trong nửa tháng nay, tuyệt đối phải giữ bình tĩnh, không một ai hành động thiếu suy nghĩ.

Những người này làm việc rất cẩn thận. Đồ vật giấu ở trong hòm, bọn họ không biết đó là thứ gì, có thể là rất giá trị, cũng có thể chỉ là rác rưởi. Chỉ có kẻ ngốc mới xông ra trực tiếp đánh cướp, mất đi ưu thế ẩn nấp trong bóng tối. Nếu như xông đến quét sạch đám tùy tùng, đến khi mở hòm nhìn thấy toàn là rượu nho hoặc một gái điếm Digan, truyền ra chẳng phải sẽ bị đồng nghiệp cười nhạo?

Dù sao chỉ cần tiếp tục theo dõi đối phương, biết bọn họ vận chuyển hòm đến đâu là được. Chờ đám tùy tùng rời khỏi, người của ba tổ chức lần lượt đi vào thăm dò hầm ngầm bí ẩn kia, đáng tiếc trong đó đã trống không. Bá tước đã chia bảo vật và vàng bạc ra cất giấu, cho nên những người này vẫn không biết tình hình.

Trong lúc nhân vật quyết sách của những tổ chức kia đang thương lượng, trong mấy ngày này có nên bắt bá tước Beaujeu lại, thuận tiện giải đáp chân tướng của những chiếc hòm kia hay không, không ngờ hôm nay đối phương lại lén lút ra ngoài khi trời tối, kết hợp với những chiếc hòm trước đó, ai cũng biết trong này nhất định có chuyện.

Đội ngũ ba phe một đường theo đuôi bá tước, thấy hắn đi tới chuồng ngựa trong thành, thuê một chiếc xe ngựa, gấp rút chạy về chỗ ở. Sau đó hắn và người đánh xe kia âm thầm đi vào trong nhà, lặng lẽ khiêng một chiếc hòm lớn ra, nhét vào xe ngựa. Tiếp đó bá tước cũng lên xe, người đánh xe thúc

ngựa vung roi, chạy nhanh ra bên ngoài thành Rome.

Đám người giám thị kia rất hưng phấn, bắt kẻ trên người bá tước mang bí mật trọng đại gì, xem ra hẳn sắp sửa dẫn chúng ta đến rồi.

Bình thường mà nói, sẽ không chỉ có một người phụ trách giám thị. Giống như cảnh sát hiện đại theo dõi, dù sao cũng phải để phòng mọi chuyện, lỡ may một mình người theo dõi mà phải đi vệ sinh, trong năm phút này có đĩa bay hạ xuống, bắt mục tiêu của người lên rồi gắn radar gì đó vào trong hậu môn của hắn, người lại không nhìn thấy, vậy thì loài người xong đời rồi.

Những đơn vị có kinh nghiệm, có điều kiện, ít nhất sẽ phái hai người một tổ, cả ba tổ chức theo dõi bá tước đều như vậy. Ban ngày có lúc bọn họ còn phái năm người qua lại ở phụ cận, tùy thời chuẩn bị chia binh bám theo tùy tùng của bá tước.

Lúc này nhìn thấy hành động của bá tước, là con người thì đều biết tên Beaujeu này muốn làm gì. Người định một mình ôm theo châu báu bỏ chạy đúng không? Thế là đám người giám thị đều chia binh hai đường, một bên thì quay về tổ chức xin chỉ thị, đương nhiên đây cũng chỉ là thủ tục, một bên khác thì lập tức bám theo, dọc đường lưu lại ký hiệu cho đồng bọn, lúc cần thiết có thể bắt trước tẩu sau.

Cứ như vậy, đội ngũ ba phe nếu không đi báo cáo thì cũng chạy theo xe ngựa, chỗ ở của bá tước lại trở thành không người giám thị. Ai cũng biết bí mật nằm trên người bá tước, lúc này bá tước và cái hòm lớn giống như “bí mật” kia đã vội vã chạy trốn, ai còn quan tâm tới đám tùy tùng đã bị bá tước vứt bỏ.

Vì thế... sau khi xe ngựa đi khoảng mười phút, bá tước Beaujeu thật sự và mười hai tùy tùng của hắn mới từ trong nhà lén lút đi ra. Còn về tên tùy tùng thứ mười ba kia, vừa rồi khi bá tước vào nhà, hắn đã sớm thay đổi trang phục giống như bá tước, nhân lúc bóng tối trước bình minh, cùng với người đánh xe mang theo một chiếc hòm lớn chứa đầy đá bỏ chạy.

Người đánh xe kia cũng rất khó hiểu, sáng sớm như vậy lại có một người tới thuê xe, chi trả hào phóng, nói rằng muốn ra khỏi thành, còn mang theo một chiếc hòm lớn. Nếu không phải nghe trong hòm có tiếng đồ vật lăn lóc, người đánh xe còn hoài nghi đây là lén vận chuyển thì thể gì đó.

Mà bá tước và mười hai tên thủ hạ trung thành của hắn không còn bị giám thị, dùng sức người khiêng ba chiếc hòm gỗ kích cỡ vừa phải, đi đến chỗ đấu trường đã ước định với Thiên Nhất...

.....

Suicide nhìn cuộc đấu trí giữa hai người Cố Vấn và Vanessa, đầu óc của hắn đã có phần không theo kịp. Cuộc đối thoại này hoàn toàn triển khai dựa vào các loại giả thuyết, cùng với đánh giá của bọn họ về trí tuệ của đối phương. Giống như hai người đang thảo luận nghiên cứu N vũ trụ song song do dòng thời gian phân nhánh sinh ra, dùng thực tại có thể xảy ra nhưng chưa xảy ra để suy đoán tính hợp lý của một số hành vi trong vũ trụ này.

Gunsmith liếm môi của mình, ngẩng đầu bốn mươi lăm độ nhìn lên trời giống như ngây người, biểu tình tựa như đang nói: “Ta hoàn toàn không biết bọn họ đang nói gì.”

- Cô hỏi như vậy, nghĩa là cô đã đoán trúng đáp án rồi.

Cố Vấn nghe được câu hỏi của Vanessa, không cần suy nghĩ liền đáp:

- Đại đoàn trưởng của các ngươi cũng không cần những vàng bạc châu báu thời trung cổ kia, càng không cần đi lấy những thánh vật hoàng kim phạm tục do quân vương thời xưa chế tạo, thứ hắn cần là tri thức.

- Nhớ lại những cuộc đông chinh của Thập Tự quân dưới cờ hiệu tôn giáo, trong quá trình bọn họ tàn sát và cướp bóc, đã lấy được rất nhiều bảo vật thuộc về những nền văn minh khác. Trong đó có một thứ là “Thiên Không pháp điển” của người Babylon, món đồ này vừa khéo cũng lưu lại trong bảo tàng hiệp sĩ Thánh Điện của Molay.

- Mà đại đoàn trưởng của các ngươi cần tri thức ẩn chứa trong đó...

Cố Vấn nói đến đây bỗng ngừng lại:

- Đúng rồi, cấp bậc của quan cầm cờ có quyền biết loại cơ mật này hay không? Bây giờ nếu ta nói ra, sau khi đi lên hắn sẽ không bị chính các ngươi diệt khẩu đấy chứ?

Suicide nghe được liền giật mình, theo lý trong di tích này cảm giác của con người đối với sợ hãi cũng sẽ nhạt đi, nhưng lúc này hắn vẫn cảm thấy

khẩn trương.

Vanessa vừa nghe được bốn chữ “Thiên Không pháp điển” liền nhìn sang bên cạnh, thở dài thật sâu, vốn tưởng rằng Cố Vấn sẽ tùy ý nói ra, không ngờ hắn thật sự dừng lại.

- Vậy thì tốt, người đừng nói nữa, cấp bậc của hắn quả thật không nên biết thì tốt hơn.

Vanessa trả lời.

Suicide hoàn toàn kinh hãi, thậm chí nói: “Có ý gì? Chẳng lẽ cơ mật này thật sự nghe xong thì phải chết? Chờ đã... cơ mật mà ngay cả ta cũng không biết, nhưng người của Nghịch Thập Tự lại biết? Vậy Vanessa đại nhân còn có thể thả cho mấy tên này chạy thoát sao? Vừa ra khỏi di tích nhất định cô ấy sẽ trở mặt.”

- Như vậy, câu trả lời của ta xem như đã khiến cô hài lòng rồi chứ?
Cố Vấn hỏi.

- Được rồi, ta tin tưởng người.

Vanessa hừ một tiếng:

- Người và ông chủ của các người đều là kẻ điên.

Cố Vấn cũng không phủ nhận, chỉ cười cười không tỏ ý kiến.

Lúc này Dark Water bỗng lên tiếng, giọng nói của hắn cũng trở về như ban đầu, giọng điệu không mang theo bất cứ tình cảm nào:

- Nếu hai bên đã đạt thành hiệp nghị, vậy đây chắc là lần cuối cùng dừng lại thảo luận về vấn đề tín nhiệm, cùng với nghị ngờ đề phòng lẫn nhau. Kế tiếp chúng ta phải hành động nhanh hơn, hợp tác với nhau nhanh chóng đến khu vực trung tâm.

Hắn đi về phía một ký hiệu, đưa tay ra đồng thời nói:

- Ngoài ra ta nhắc nhở một chút, nhiệt độ bây giờ là 17 độ C.

Chương 22 : Đám hiệp sĩ bước vào vực sâu

Sáng sớm là khoảng thời gian Thiên Nhất mơ màng nhất, cho nên hắn ngáp, lững thững đến muộn, hoàn toàn không để ý tới thời gian do mình định ra.

May mà sáng sớm chỗ đấu trường cũng không có người nào, bá tước và đám tùy tùng của hắn để hòm xuống bên tường đá, dùng vải bố che lại, một đám người đứng chung quanh giống như lưu manh tụ tập đầu phố.

Lúc Thiên Nhất xuất hiện trong tầm mắt, bá tước Beaujeu có thể nói là vui mừng ra mặt. Hắn tiến lên nghênh đón, không hề đề cập tới chuyện đối phương trễ giờ, chỉ vội vã nói:

- Đại sư, ngài đã tới, có thể bắt đầu rồi chứ?

- Ừ.

Thiên Nhất thuận miệng đáp một tiếng, phát phát tay ra hiệu cho những người bên cạnh dừng cản đường hắn. Sau đó hắn bước mấy bước đến bên tường, từ trong áo lấy ra một mảnh vải nhỏ màu xanh biếc, thề tích khoảng bằng đầu phấn.

Hắn ngồi xổm xuống, đào một chút đất cát, dùng mảnh vải kia tùy ý khắc hai chữ thập ở vị trí thấp hơn mặt đất:

- Ta cũng không nghiên cứu về ký hiệu của các người, tạm thời cứ như vậy đi.

Hắn còn chưa nói xong câu này, ký hiệu khắc trên tường lóe lên ánh sáng xanh dần dần ảm đạm, rất nhanh phai nhạt biến mất.

- Ừm... đại sư, không biết đây là muốn...

Bá tước còn chưa hỏi xong, Thiên Nhất đã ngắt lời:

- Tiếp theo ta sẽ biến khoảng đất sau người thành một cửa vào bí mật có thể tùy biến, mà ký hiệu này chính là công tắc khởi động cửa vào.

Hắn xoay người đi lên trước vài bước:

- Nhưng lúc này ta chỉ tạm thời dùng đất che kín lối đi, phòng ngừa có người vô tình đạp trúng ngã xuống mà thôi.

Hắn vừa nói vừa giậm chân lên đất một cái, một khối đất lớn trước mặt bỗng sụp xuống.

Trong hố một màu đen kịt, nhìn vào bên trong có thể thấy đây là một sườn dốc tương đối thẳng, cả đường hầm có hình trụ giống như một chiếc lạp xưởng.

Tiếp theo Thiên Nhất lấy ra mấy tờ giấy màu đen, bá tước nhận ra đó là tờ giấy trước đó Thiên Nhất ngồi xếp trong cửa hàng sách, có vẽ ma pháp trận. Lúc này trên tay Thiên Nhất tổng cộng có bốn tờ giấy đen, trong đó ba tờ bằng phẳng, còn lại một tờ được gấp thành từng đường xuôi ngược giống như quạt xếp. Ma pháp trận trên bốn tờ giấy đen đều giống nhau, có điều không ai biết vị phù thủy trước mắt muốn dùng những tờ giấy này để làm gì.

Thiên Nhất ngồi xổm trước cửa thông đạo, đặt tờ giấy đen đã xếp xuống dưới, ba tờ giấy bằng phẳng khác đặt ở ba bên, khề thâm thì gì đó. Pháp trận trên giấy chộp lên một cái, tiếp đó ba tờ giấy đen tự động cháy thành tro tàn.

Bá tước và đám tùy tùng của hắn nhìn thấy một cảnh tượng khiến người ta kinh ngạc. Đường hầm trước mắt hình dáng giống như lạp xưởng rỗng, từ cửa vào bắt đầu biến hóa, đất cát ở sườn dốc dưới chân nhấp nhô lên xuống, sau đó cố định, từ gần đến xa lần lượt hóa thành những bậc thang. Mà vách tường hai bên hình vòng cung mở rộng ra ngoài và sườn dốc trên đỉnh đầu, giống như bị một đôi tay vô hình vuốt bằng, biến thành vách tường bằng phẳng thẳng đứng. Có điều phần đỉnh đường hầm và vách tường hai bên cũng không phải góc vuông, vẫn duy trì một độ cong nhất định.

- Thượng đế...

Đám tùy tùng của bá tước nhao nhao làm dấu chữ thập trước ngực, kinh ngạc thán phục với cảnh tượng đặc sắc mà mình nhìn thấy, hơn nữa trong nháy mắt bội phục sát đất với vị “đại sư” mà bá tước nhắc tới này.

Bá tước ngừng đầu nói với Thiên Nhất:

- Đây đúng là pháp thuật thần kỳ khiến người ta kinh ngạc, đại sư.

- Không, đây là khoa học.

Thiên Nhất bữu môi, ử rữ trả lời:

- Trên lý thuyết mỗi người đều có tư chất học tập thứ “ma pháp” này, đáng tiếc trải qua tình hình thực tiễn hơn ngàn năm nay, loài người muốn nắm giữ môn học vận này quả nhiên vẫn có độ khó, người có thể bước qua ngưỡng cửa rất ít. Gần đây ta đang suy nghĩ tìm một con đường khác, nghiên cứu một loại hệ thống khoa học có thể khiến người bình thường đều có cơ hội sử dụng hoặc tham gia sáng tạo, ta gọi nó là văn minh “cơ giới hóa”. Thứ đó dễ hơn nhiều so với hệ thống ma pháp, gần như không yêu cầu gì về “lĩnh ngộ”, chỉ dựa vào tích lũy tri thức là có thể học tập vận dụng được. Có lẽ qua mấy trăm năm, người người đều có thể nắm giữ hoặc ít nhất có thể sử dụng môn kỹ thuật này, hi vọng khi đó tốc độ tiến bộ của loài người sẽ nhanh hơn một chút so với mấy ngàn năm trước.

Bá tước nghe được ngôn luận giống như thầy bói này, căn bản không hiểu gì cả, dù sao trong lòng hắn vẫn cảm thấy rất lợi hại.

Thiên Nhất cũng không mong đợi trong đám người này có ai hiểu mình nói gì, hắn chỉ chờ những bậc thang kia kéo dài xuống phía dưới, nhân lúc nhàm chán này tùy tiện tìm vài đề tài nói chuyện mà thôi.

- Được chuẩn bị xong rồi chứ?

Thiên Nhất hỏi.

- Vâng, đã chuẩn bị ổn thỏa rồi.

Bá tước trả lời.

- Vậy thì đốt đuốc lên, xuống nhanh một chút trước khi người khác chú ý.

Thiên Nhất nói.

Bá tước nháy mắt một cái, đám tùy tùng của hắn liền ngấm hiểu, lần lượt lấy ra bó đuốc đã chuẩn bị trước đốt lên, đồng thời khiêng hòm gỗ sẵn sàng xuất phát.

- Các ngươi hãy xuống trước, lúc ta xuống sẽ tiện tay che giấu cửa vào.

Thiên Nhất nói.

Đám tùy tùng nhìn bá tước Beaujeu, bá tước gật đầu một cái, xem như là

xác nhận. Bọn tùy tùng nhận được chỉ thị, không hề chùn bước cầm bó đuốc trong tay, khiêng theo hòm nôi đuôi nhau đi vào trong thông đạo thần bí do “ma pháp” chế tạo này.

Bá tước đi ở cuối đội ngũ, Thiên Nhất cũng theo bá tước đi xuống. Đến khi đứng ở trong thông đạo thấp hơn mặt đất, Thiên Nhất lại lấy ra một đạo cụ kỳ quái, đó là một sợi dây thừng thắt nút, nhìn giống như dây thừng bình thường, nhưng lại loáng thoáng phát ra một mùi vị mục nát. Hắn ném dây thừng lên bậc thang trước mắt, lấy ra mảnh vỡ lập lòe ánh sáng xanh, ngừng đầu nhìn chiều dài và chiều rộng của cửa vào, lui về phía sau mấy bước, lại ra hiệu cho bá tước đứng xuống bậc thang thấp hơn hắn.

Chỉ thấy Thiên Nhất dùng mảnh vỡ kia vẽ một đường ngang lên đất theo mỗi bậc thang, làm xong bước này hắn lại niệm thần chú, sau khi thần chú kết thúc thì sợi dây thừng kết kia cũng cháy thành tro tàn.

Sau đó Thiên Nhất xoay người nói với bá tước:

- Xuống đi!

Dứt lời hắn bỗng làm động tác kéo dây thừng xuống dưới, bậc thang sau người hắn đột nhiên dâng cao giống như vật sống, đóng chặt cửa vào, che kín ánh sáng từ bên ngoài.

Trong ánh đuốc chập chờn, Thiên Nhất cười mũ trùm đầu ra, nhìn chăm chăm vào bá tước nói:

- Đi thôi, đám tùy tùng không thấy người xuống sẽ lo lắng.

Lúc này trong mắt bá tước, gương mặt Thiên Nhất dường như ẩn chứa một loại khí tức không lành. Có lẽ đây chỉ là ảo giác sinh ra trong hoàn cảnh tù túng, cũng có thể là do sự sợ hãi vô cớ trong lòng gây nên. Bá tước rất nhanh xóa ý niệm này ra khỏi đầu, lại tự nói với mình: “Tay phù thủy này giúp ta nhiều như vậy, nếu hắn muốn hại ta thì có thể ra tay từ sớm rồi, ta không nên suy nghĩ lung tung.”

- Được rồi, đại sư.

Bá tước đáp một tiếng, cầm theo bó đuốc bước nhanh xuống dưới.

Thiên Nhất đi theo sau lưng hắn. Tại khoảnh khắc bá tước xoay người, khóe miệng Thiên Nhất rất nhanh nhếch lên, nở một nụ cười tà ác khủng bố. Nếu vẻ mặt này bị bá tước nhìn thấy, có lẽ sẽ dọa cho hắn lăn xuống

cầu thang.

Chương 23 : Phân tán

Lần thứ hai dịch chuyển, mọi người tỏ ra bình tĩnh hơn rất nhiều. Sau khi ánh sáng xanh dần dần biến mất, Dark Water là người thứ nhất lên tiếng:

- Căn phòng này khác với những căn trước.

- Cáp bậc cạm bẫy tăng lên phải không?

Phản ứng đầu tiên của Cố Vấn là chuyện này.

Căn phòng này không lớn, cho nên cũng không thể gọi là “phòng lớn”, mà là một căn phòng bình thường, khoảng hơn hai mươi mét vuông, trần nhà cách mặt đất hơn ba mét.

Suy đoán của Cố Vấn rất chuẩn xác, cạm bẫy ở đây quả thật không phải thả ra vệ binh máy, mà là công kích càng trực tiếp.

Công kích này có thể nói là đơn giản trực tiếp đến cực điểm, đó là trần nhà phía trên ép xuống. Nếu như người cảm thấy trần nhà sẽ từ từ hạ xuống, vậy thì sai rồi. Những cạm bẫy như vách tường hai bên khép lại, cửa máy lớn ép tới, còn có trần nhà hạ xuống gì đó, trong phim ảnh thường là di động một cách chậm chạp, căn bản không thể gọi là cạm bẫy giết người, nhiều nhất chỉ xem là cạm bẫy đùa giỡn người mà thôi. Còn nếu muốn giết người, cạm bẫy dĩ nhiên phải vận hành càng nhanh càng tốt. Người có từng thấy bẫy chuột bị lấy đi phô mai, khoảng hai mươi giây sau mới từ từ sập xuống hay không?

Cho nên mới nói, cạm bẫy thật sự đưa người vào chỗ chết, tốt nhất là trong nháy mắt khởi động cơ quan liên ép người trong phòng thành bánh thịt. Mà thiết kế của căn phòng này chính là như vậy.

Ngay khi Cố Vấn vừa hỏi xong, trần nhà giống như vật rơi từ trên cao, vù một tiếng đè xuống. Phản ứng duy nhất mọi người kịp làm ra là nằm xuống, như vậy có thể trì hoãn không phải mấy giây mới bị ép tới.

Nhưng trần nhà kia cuối cùng không thể ép xuống đáy, có câu là “trời sập

xuống có người cao gầy vác”, hiện giờ mọi người trong phòng xem như đã hiểu đạo lý này.

Hai chân Dark Water dang ra, hai tay giơ lên cao giống như Bàn Cổ chống trời, đỡ lấy trần nhà đang hạ xuống.

- Sau khi chạm bẫy khởi động, sẽ có thể sử dụng cơ chế dịch chuyển.

Giọng điệu của Dark Water vẫn như sóng yên biển lặng:

- Ở hướng 11 giờ của ta, cách chừng sáu mét, cái dấu tay kia, ai cũng được, mau đi ẩn vào.

Hắn vừa nói xong thì hai tiếng “bình bình” vang lên, hai đầu gối của hắn quỳ mạnh xuống đất, nơi đầu gối còn tràn ra một vũng chất lỏng màu đen.

Dark Water bị ép đến quỳ xuống, trần nhà dĩ nhiên cũng theo đó hạ xuống. Vừa rồi sau khi trần nhà rơi xuống còn chưa khoảng hai mét, lúc này lại ép xuống khoảng nửa mét.

Người ở gần nhất với dấu tay mà Dark Water nói là Gunsmith, hắn biết Dark Water nhất định sẽ lựa chọn cách làm chính xác nhất, đó là nói ra phương án thoát khỏi, chứ không phải nói nhảm mấy câu như “ta không chống đỡ được lâu nữa”. Nhìn vào tình huống hắn chỉ chống chưa tới năm giây đã quỳ xuống, nếu không hành động nhanh thì sẽ không kịp nữa.

Gunsmith vốn đang nằm trên đất, sau khi nghe vậy cũng không định đứng dậy khom người tiến tới, mà nhanh chóng khép hai tay lại bên người, lăn ngang trên mặt đất về phía ký hiệu hình dấu tay kia.

Sự thật chứng minh lựa chọn của hắn rất chính xác, bởi vì tư thế quỳ của Dark Water rất nhanh không thể ngăn cản lực lượng do trần nhà ép xuống, chỉ thấy hai chân hắn bị ép gãy với góc độ kỳ dị, biến thành trạng thái nửa ngưng kết. May mà Dark Water phản ứng thần tốc, lập tức thay đổi tư thế thành nằm xuống, hai cánh tay duỗi thẳng, lưng dựa vào mặt đất, hai tay giơ lên tiếp tục chống đỡ.

Lúc này độ cao của phòng chỉ còn khoảng một mét, mấy người khác muốn đứng cũng không được nữa. Mà động tác của Gunsmith không hề đình trệ, dù sao vẫn có không gian để lăn trên đất. Hắn đã lăn đến bên cạnh ký hiệu hình dấu tay, quyết đoán đưa tay nhấn vào.

Ngay một giây này, hai cánh tay của Dark Water cũng bị ép gãy, trần nhà hoàn toàn mất đi ngăn trở rơi xuống dưới. Trước khi nó tiếp xúc với mặt đất, ánh sáng màu xanh từ trong khe hở sáng lên.

Năm người dĩ nhiên không bị biến thành tương thịt, bọn họ đã thành công đi đến một căn phòng khác.

Dark Water nằm trên đất, tứ chi đang khôi phục nguyên trạng với tốc độ mắt thường có thể thấy được. Hai mắt của hắn chỉ lộ ra ánh sáng xanh, không có con ngươi, người khác rất khó biết ánh mắt của hắn đang nhìn về hướng nào. Sau khi dịch chuyển kết thúc, Dark Water nhanh chóng quan sát tin tức ghi lại trong những hoa văn trên tường căn phòng mới, lập tức nói:
- Rời khỏi mặt đất.

So với căn phòng trước đó, căn phòng mới này thể tích lớn hơn gấp ba lần, nhưng lại có hình kim tự tháp. Kiến trúc có hình dạng như vậy, nếu không dùng công cụ thì gần như không thể trèo lên theo tường được.

Nhưng Dark Water đã lên tiếng, mọi người chắc chắn không dám đứng trên mặt đất thêm một giây nào, đều lựa chọn nhảy lên trên rồi tính sau.

Bốn người kia vốn nằm trên mặt đất, khi bọn họ chống người đứng dậy, ra sức nhảy một cái, sàn nhà kim loại màu đen trong phòng lại bắt đầu hóa lỏng, biến thành nửa ngưng kết tương tự như bùn nhão. Ba lô leo núi và sợi dây từ căn phòng lớn thứ nhất cũng bị dịch chuyển đến đây, vừa rồi còn nằm trên đất, lúc này đều chìm xuống không thấy bóng dáng.

Dark Water thì càng dứt khoát, thân thể của hắn sau khi hóa lỏng gần như giống hệt với kim loại màu đen hóa lỏng bên dưới, không tới hai giây hắn đã tan ra, giống như một khối bùn rơi vào đầm lầy, căn bản không thể tìm được.

Bốn người còn lại nhảy lên rất cao, dù sao đều là người siêu năng lực, bọn họ nhảy lên giữa không trung, gần như chạm đến đỉnh nhọn cao nhất chính giữa phòng. Thế nhưng nhảy cao không đại biểu có thể dừng lại lâu giữa không trung, cũng chỉ tranh thủ thêm được mấy giây mà thôi.

Mất thấy dưới tác dụng của sức hút, mọi người bắt đầu rơi xuống, sắp rơi vào trong chất lỏng màu đen kia, hồ nước đen phía dưới lại đột nhiên dao động kịch liệt giống như sôi trào. Tiếp đó phần trung tâm của hồ nước đen

khôi phục trạng thái rắn, ảnh hưởng nhanh chóng lan ra chung quanh, rất nhanh cả sàn nhà đã biến thành một khối rắn màu đen.

Bốn người đều bình yên đáp xuống, đập trên đất cứng có thể đứng được. Bọn họ đưa mắt nhìn nhau, không biết đã xảy ra chuyện gì.

- Là Dark Water đã làm gì đó.

Cố Vấn là người đầu tiên lên tiếng, hắn thấy tất cả hoa văn màu xanh trên mặt đất đều đã biến mất, trở thành màu đen, liền nghĩ đến khả năng này.

- Ta đã đồng hóa một phần kim loại của bề mặt sàn nhà.

Dark Water giống như linh hồn trong nước, từ một nơi nào đó dưới sàn nhà đột ngột trời lên:

- Nhưng ta không thể chuyển hóa phần sâu hơn. Trang bị đã chìm xuống sâu, ta cũng không thể lấy lại được.

- Như vậy thật phiền toái, sau khi tìm được bảo tàng nên cất ở đâu? Gunsmith nói.

- Để Dark Water ăn vào là được.

Cố Vấn đã sớm đưa ra đáp án, lập tức nói:

- Mọi người đều không bị thương, vậy thì dịch chuyển đến phòng kế tiếp.

Dark Water đã quan sát được năm dấu tay trong căn phòng này, chỉ vào một cái ở trên cao nói:

- Là cái kia.

- Ta cảm thấy giống như đang tham gia một loại hoạt động rút thăm trúng thưởng, chỉ là trong hộp không có phần thưởng, mà là uy hiếp tử vong không biết trước.

Gunsmith tuy nói như thế, nhưng vẫn hít sâu một hơi, lập tức tung người nhảy một cái, khựng lại hai giây trên chỗ cao, đưa tay nhấn vào ký hiệu.

Vẫn là ánh sáng xanh bùng lên, dường như không có gì khác với mấy lần dịch chuyển trước đó, nhưng khi Vanessa mở mắt ra, phát hiện mình đang ở trong một không gian còn nhỏ hơn buồng điện thoại một chút. Cố Vấn đứng ở trước mặt nàng, gần như là mặt đối mặt, mũi chạm mũi.

- Những người khác đâu?

Vanessa hỏi.

- Cô hỏi ta à?
Cố Vấn hỏi ngược lại.

- Đây là trò quỷ gì?
Vanessa lại nói.

Cố Vấn nhún vai nói:
- Ta và cô đều bất ngờ như nhau.

- Vậy bây giờ người có chủ ý gì?

- Đầu tiên, ta đề nghị chúng ta xoay người đứng tựa lưng vào nhau.

Vanessa ý thức được điều gì, một giây sau nàng dùng trán đụng mạnh vào mũi Cố Vấn, sau đó nhanh chóng xoay người.

Cố Vấn ôm mũi xoay người, nói ồm ồm:
- Ta chảy máu mũi rồi.

- Do người tự chuốc lấy.

- Bất chấp lý lẽ.
Cố Vấn lắc đầu thở dài, hắn quả thật rất oan, cho dù trên sinh lý hay tâm lý thì hắn đều không có hành động gì trái với quy củ, chỉ vì cô ả này ngực lớn nên mình mới vô cớ bị cụng đầu một cái.

Vanessa bình tĩnh lại một chút, cũng cảm thấy vừa rồi mình hơi quá đáng, bèn hỏi một câu:

- Người thế nào rồi? Không chết được chứ.

Cố Vấn ôm mũi, thảm nói: “Ta đương nhiên không chết được, có điều cô chết chắc rồi.”

Nhưng ngoài mặt hắn vẫn không nói ra, chỉ trả lời:

- Bỏ đi, dù sao cũng không cảm thấy khó chịu, thay vào đó không bằng lo lắng cạm bẫy thì tốt hơn.

Được hấn nhắc nhở, Vanessa nói:

- Không gian này chắc là không có cạm bẫy, nếu có thì bây giờ đã qua hơn

một phút đồng hồ, hẳn phải sớm khởi động rồi. Dưới tình trạng này, nếu trong vách tường có lưỡi dao nhô ra cắt đứt chúng ta, chúng ta chắc chắn sẽ chết.

- Vậy chúng ta nên xoay người lại, nếu như chắc chắn phải chết, ta lựa chọn chết khi mặt đối mặt.
Cố Vấn nói.

- Người có tin ta dùng ót cũng khiến cho người chảy máu miệng hay không.

- Đúng là nữ nhân không biết đùa, ngoại trừ một lần fan service, đến nay cũng không có phản ứng đặc sắc gì với mấy trò đùa của ta, cũng không hề chủ động đùa giỡn.

Cố Vấn nói bằng giọng mũi nặng nề, hẳn cũng không cho đối phương cơ hội đáp trả, lập tức trở lại chủ đề chính:

- Ta hoài nghi cạm bẫy lần này là khiến người ta nghẹt thở.

Vanessa hỏi:

- Làm sao người biết?

Cố Vấn không trả lời, chỉ xoay người lại nói:

- Cô quay sang đây trước.

- Người...

Vanessa còn chưa nói hết, Cố Vấn đã ngắt lời:

- Nhanh lên một chút, đừng lãng phí thời gian.

Nàng vốn định hỏi “người muốn làm gì”, nhưng suy nghĩ mấy giây vẫn quyết định xoay người lại.

Vừa xoay người một cái, Vanessa liền phát hiện sắc mặt Cố Vấn tím xanh, tĩnh mạch nơi cổ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, câu hỏi của nàng liền biến thành:

- Người làm sao vậy?

Cố Vấn ngẩng đầu lên, vừa tìm kiếm ký hiệu hình dấu tay khắp nơi, vừa trả lời:

- Ta cảm giác được tim của cô đập càng lúc càng chậm, mà nhìn sắc mặt

của cô hiện giờ, không lâu nữa là đến giai đoạn bắp thịt co giật và không chịu đựng nổi.

Hắn nhón chân, đưa tay tùy ý chạm vào một ký hiệu hình dấu tay trên đầu hai người.

Ánh sáng qua đi, hai người một lần nữa dịch chuyển đến nơi khác, lần này cũng là một căn phòng lớn, chính giữa phòng có một đài bằng hình lục giác.

- Ta từng nghe Dark Water nói, căn phòng có thiết kế như vậy hẳn là an toàn.

Hàm ý của Cố Vấn là chỗ này không có cạm bẫy, nói xong hắn liền há miệng hít thở mạnh. Từ ánh mắt của Vanessa nhìn mình vừa rồi, hắn biết lúc này sắc mặt của mình và Vanessa hẳn là tương tự, cần phải bổ sung dưỡng khí gấp.

Bởi vì không có cảm giác ngột thở, Vanessa cũng không khó chịu, nàng chỉ hít thở sâu mấy lần, hỏi:

- Vừa rồi trong căn phòng kia, người làm sao biết phải nhấn vào dấu tay trên đầu?

- Ta cũng có thể cong gối, ngồi xổm xuống một chút, thử sờ một dấu tay bên dưới.

Cố Vấn chế giễu:

- Nhưng ta cảm thấy làm như vậy có thể sẽ bị đánh.

Vanessa hừ lạnh một tiếng, không để ý đến hắn nữa, đi về phía đài bằng hình lục giác kia.

Chương 24 : Vệ binh bỏ chết

- Thay đổi cấu tạo căn phòng khiến cho thiết bị dịch chuyển xảy ra vấn đề sao...

Dark Water trầm ngâm nói.

- Ta nói này... đại ca, người có thể tìm dấu tay nhanh một chút rồi hãy phân tích vấn đề không.

Gunsmith oán trách.

Nguyên lai ba người Dark Water, Suicide, Gunsmith cùng bị dịch chuyển đến một không gian rất nhỏ hẹp, xui xẻo là bọn họ còn ở trong một không gian hình ngang giống như quan tài.

Gunsmith mặt hướng xuống dưới, bị đè ở dưới cùng, Suicide và Dark Water thì ôm đầu gối cuộn tròn, bàn chân hướng vào nhau, mặt hướng bên hông, nằm ngang trên người Gunsmith. Ba người gần như là hoàn toàn không cử động được.

Dark Water nói:

- Cạm bẫy chắc là đã khởi động, nhưng ta không thấy rõ tin tức trên tường, không biết đó là gì.

- Bất kể là gì, xin hãy xóa đi đoạn ký ức không vui này của ta.

Gunsmith nói.

Suicide cũng cảm thấy tình trạng này rất tồi tệ, cúi đầu nói:

- Trước mặt ta có một ký hiệu hình dấu tay, đưa tay là có thể nhấn tới, bây giờ có nên nhấn không?

Dark Water nói:

- Chờ đã, ta thử thay đổi vị trí mắt của mình quan sát tình hình chuồng quanh một chút.

Gunsmith đã không thể chịu được nữa. Theo hần thấy, cho dù Dark Water

điều chỉnh mắt sang góc độ nào cũng vô dụng, có biến hai mắt thành vôi kéo dài ra quan sát cũng thế... Cái không gian giống như quan tài này, sáu mặt tường có khoảng 40% diện tích bị thân thể của ba người đàn ông trưởng thành dán sát vào, căn bản không nhìn thấy được.

Cho nên Dark Water còn chưa dứt lời, Gunsmith đã nói:

- Ta mặc kệ! Ta muốn nhấn! Trước trán ta cũng có một cái!

Hắn nói là làm, hoàn toàn không chờ hai người khác phản ứng, giấy giụa đưa tay ra, nhấn vào ký hiệu hình dấu tay duy nhất mà hắn có thể chạm đến.

Ba người lập tức bị dịch chuyển, vẫn là ánh sáng xanh bùng lên, sau đó nhạt đi. Trong nháy mắt dịch chuyển, con người sẽ hoàn toàn mất đi cảm giác tồn tại của mình, quá trình này có thể không tới một giây, cũng có thể trong một thứ nguyên khác, bọn họ đã trải qua thời gian dài đằng đằng giống như vĩnh hằng... Tóm lại khi cảm thấy mình có thể mở mắt ra, con người cũng đã khôi phục ý thức.

Lần này bọn họ dịch chuyển đến một hành lang hình vòng cung, đỉnh rất cao, nhưng chiều rộng chỉ khoảng một mét, người trưởng thành đứng trong đó sẽ cảm thấy hơi chật hẹp.

- Đây là cấu trúc gì?

Gunsmith hỏi.

Dark Water nói:

- Đây chắc là một căn phòng hình vòng tròn, giống như một chiếc nhẫn.

- Tại sao trần thì cao, còn hai bên lại hẹp như vậy?

Gunsmith lại hỏi.

- Người còn nhớ căn phòng hình trụ không?

Dark Water trả lời.

Gunsmith sửng sốt, lại ngẩng đầu liếc nhìn độ cao một chút:

- Căn phòng hình vòng tròn này bao quanh căn phòng có con rết máy lúc trước à?

- Rất có khả năng, nhưng giữa những căn phòng sát nhau chưa chắc đã có

ký hiệu dịch chuyển thẳng đến, có thể phải qua mấy địa điểm gián tiếp mới tới được.

Dark Water giải thích:

- Thuận tiện nói một chút, cạm bẫy trong căn phòng vừa rồi hẳn là nghẹt thở, lúc này sắc mặt của hai người các người rất khó coi.

Gunsmith nghe vậy liền quay đầu lại, cùng với Suicide sau người đưa mắt nhìn nhau, hai người nhìn thấy sắc mặt đối phương tím xanh đều cả kinh:

- Đây! Người sắp chết rồi à?

Khóe miệng Suicide co giật:

- Người cũng không khá hơn chút nào.

Hắn lập tức nghĩ đến một chuyện khác, hỏi:

- Đúng rồi, hai người khác đã đi đâu?

Dark Water trả lời:

- Cùng một ký hiệu dịch chuyển, bởi vì kết cấu căn phòng thay đổi khiến cho dịch chuyển bị sai lệch, mục tiêu chỉ định tương đồng, bọn họ sẽ dịch chuyển đến một căn phòng tương tự như chúng ta vừa rồi. Với trình độ của Cố Vấn... rất có khả năng sẽ nhìn thấu cạm bẫy nghẹt thở, nhanh chóng thoát khỏi hiểm cảnh. Nhưng không thể đoán được kế tiếp bọn họ sẽ dịch chuyển đến đâu.

- Vậy nên làm thế nào? Chúng ta phải làm sao mới có thể tìm được bọn họ? Suicide rất khẩn trương, đối với Giới Luật Thép thì tầm quan trọng của Vanessa cũng ngang với Cố Vấn trong Nghịch Thập Tự, có lẽ còn lớn hơn. Nếu không phải vì vị đại nhân này làm việc tùy hứng, đại đoàn trưởng cũng không quản được năng, vậy thì bất cứ ai cũng không dám để năng đi vào trong di tích này.

- Ta đã nói với Cố Vấn các loại nguyên lý và trường hợp có thể xảy ra trong di tích, chỉ cần không bị cạm bẫy giết chết, hẳn có chín thành sẽ lựa chọn chờ đợi tại chỗ. Sau khi ta đến căn phòng trung tâm, sẽ biết được tình hình của tất cả các phòng, lúc đó sẽ có thể tới cứu bọn họ. Nhưng cạm bẫy và cơ chế phòng ngự vẫn sẽ tồn tại, một khi nó đã mở ra thì không thể đóng lại được.

Câu trả lời của Dark Water khiến Suicide yên tâm hơn một chút.

Suicide suy nghĩ mấy giây, hỏi:

- Cạm bẫy không thể đóng lại? Tại sao lại thiết kế như vậy?

- Rất đơn giản, để phòng ngừa kẻ xâm nhập tất đi.

Suicide không tin câu trả lời này lắm:

- Vậy nếu người xây dựng di tích khởi động cạm bẫy thì sao?

Gunsmith cười nói:

- Ha ha ha... người còn không nhìn ra sao? Cạm bẫy ở đây không hề có tác dụng với người thuộc chủng tộc Dark Water, không đóng được thì thế nào? Hơn nữa với một kẻ như Dark Water, tuyệt đối không thể có hành động như “thao tác sai”. Trên thực tế ta hoài nghi, trong từ điển của chủng tộc bọn họ căn bản không có khái niệm “sai lầm”. Vì vậy nếu hệ thống phòng ngự của di tích bị kích hoạt, chắc chắn là do kẻ xâm nhập gây nên. Thiết kế này rất hợp lý, chỉ là với quan điểm của loài người chúng ta thì hơi khó lý giải mà thôi.

Dark Water nói tiếp:

- Nếu không phải vì muốn mang theo nhiều bảo tàng hơn, ta hoàn toàn có thể một mình tiến vào trung tâm, nhưng lại liên tục xuất hiện tình huống bất ngờ. Trang bị trong những ba lô leo núi kia vốn không quan trọng, mấu chốt là dùng để chứa bảo vật, nhưng nhiệt độ đột ngột hạ xuống khiến cho thời gian trở nên cấp bách, mà bây giờ ba lô cũng mất rồi. Ta nghĩ kế hoạch hiện giờ nên thay đổi, cố gắng lấy những bảo vật cần phải lấy, tiếp đó đi cứu Cố Vấn và Vanessa, cuối cùng là chạy ra khỏi di tích.

Gunsmith nói:

- Điều kiện tiên quyết là sau khi chúng ta đến trung tâm, hai người bọn họ vẫn còn sống.

Suicide nói:

- Được rồi, ta đã hiểu, vậy mau tiếp tục đi.

Dark Water đột nhiên nói:

- Trước đó phải giải quyết tên vệ binh này.

- Vệ binh gì?

Hai người khác đồng thanh hỏi.

- Tên vệ binh máy phía sau các người.

Dark Water nhìn bóng đen nhanh chóng tiếp cận sau lưng Suicide, vừa trả lời vừa dùng hai tay chống lên tường, lật người nhảy lên, đáp xuống chắn giữa Suicide và cái bóng kia.

Con đường này rất hẹp, trên cùng một mặt phẳng không thể phát huy được ưu thế về nhân số, đối mặt với kẻ địch chỉ có thể một đầu một. Gunsmith và Suicide cũng xem như từng trải sa trường, hai người lập tức ý thức được vấn đề, đều nhảy lên không trung, hai chân chống vào vách tường hai bên hành lang hình vòng cung này, đứng yên ở phía trên.

Bọn họ ở trên cao có thể nhìn thấy vệ binh máy đang đối diện với Dark Water, bề ngoài của nó lại không phải côn trùng cỡ lớn gì, mà rõ ràng là một con người.

Vì ngăn cản đối phương tập kích Suicide, sau khi Dark Water rơi xuống gần như không có thời gian làm ra tư thế phòng ngự. Chỉ thấy vệ binh máy một đâm xuyên qua ngực Dark Water, một vũng nước đen như mực bắn vào trên mặt đất và vách tường phía sau hắn, nhưng đối với hắn thì loại công kích này hoàn toàn giống như trẻ con.

Thực ra Dark Water hoàn toàn có thể chịu đựng tổn thương này, tăng độ cứng của bề mặt da gần điểm chịu lực lên đến mức đủ để đối kháng với một đâm này. Nhưng hắn cố ý lựa chọn một phương thức khác, có thể nói là lấy nhu thắng cương, để mặc cho đối phương đánh xuyên qua thân thể mình. Thế là lúc này vệ binh máy lại lâm vào bị động, cánh tay của nó bị chất lỏng màu đen giữ chặt, kẹt trong lòng ngực của Dark Water không thể thu về.

Trong mắt Dark Water lóe lên ánh sáng xanh, nhanh chóng giơ tay phải, cẳng tay vặn vẹo biến thành dạng răng cưa, “xoẹt” một tiếng chém vào cổ vệ binh máy kia. Không ngờ sau tiếng vang trầm do kim loại va chạm, một chiêu này chẳng những không thể phá vỡ vỏ ngoài kim loại, hơn nữa còn không lưu lại một chút vết tích nào.

Hành vi của Dark Water đều theo lý trí, trước khi công kích hắn đã nghĩ đến kết quả này có thể xảy ra, cho nên còn lưu lại hậu chiêu. Cẳng tay hình răng cưa của hắn lại đột nhiên tự động xoay giống như cưa điện, cắt thẳng vào cổ vệ binh máy. Tiếng xì xì chói tai vang vọng trong hành lang, không gian vốn do tường kim loại màu đen và nguồn sáng màu xanh tạo thành, lúc này lại lóe lên tia lửa màu vàng.

- Này! Không phải đã nói chỉ có thể mô phỏng những động vật đại nã không phát triển tạo thành vệ binh máy sao? Tại sao thứ này lại có hình người? Terminator à?

Gunsmith thấy Dark Water và vệ binh máy chiến đấu hăng say, hẳn đương nhiên cũng không thể ngồi yên, lập tức lấy súng xương ra, chuyển sang hình thức liên phát, từ trên cao tiến hành bắn yêm trợ, muốn dùng hỏa lực áp chế đối phương một chút. Tuy nói là bắn bách phát bách trúng, nhưng những viên đạn ánh sáng kia bắn vào người vệ binh máy dường như đều không có tác dụng.

Dark Water đang bận làm “công việc thợ mộc”, nhưng giọng điệu vẫn như trước:

- Mặc dù thân thể nó nhìn qua là hình người, nhưng não bộ có thể là dùng...

Hắn còn chưa nói xong, vệ binh máy hình người kia bỗng nghiêng người tới trước, chân sau ra sức đạp một cái, giống như đạn pháo bắn lên, xông về phía Suicide ở trên cao.

Gunsmith thấy thế lại liên tục bắn ra ba phát, đều bắn vào phần mặt vệ binh máy, nhưng đối phương vẫn không giảm tốc độ, cũng không hề bị thương.

Vừa rồi bọn họ dịch chuyển đến căn phòng vòng tròn này là do Gunsmith tùy tiện nhấn vào ký hiệu, ba người bọn họ rất có thể không tiến gần đến trung tâm, mà là lùi lại một căn phòng bên ngoài. Nhưng nhìn vào sức chống đỡ của vệ binh máy này, cấp bậc an toàn ở đây vẫn rất cao.

Suicide cũng không phải tay mơ, người năng lực cấp Cường chắc chắn không thể yếu. Đối mặt với vệ binh máy xông về phía mình, hắn chỉ dùng một tay đã nắm chặt cổ đối thủ, ngăn cản thế tiến nhanh và mạnh của đối phương.

- Dùng não bộ của con cóc sao?

Suicide tiếp lời Dark Water. Đối diện với cạm bẫy giết người này, giọng điệu của hắn vẫn bình thản ung dung như trước. Thực ra hắn đã sớm muốn thể hiện một chút, chỉ là vẫn không có cơ hội mà thôi. Nói thế nào thực lực của mình cũng được tổ chức công nhận, chỗ quận Quan không dễ lẫn lộn, trong Giới Luật Thép cao thủ như mây, người có thể được giao trọng trách tại Rome này, chẳng lẽ lại để loại tổ chức nhỏ như Nghịch Thập Tự các người xem thường?

Suicide ngoài mặt không biến sắc, bàn tay âm thầm tăng lực, muốn siết đứt cổ đối phương, nhưng ba giây sau hắn lại biến sắc, cả kính nói:

- Vô ngoài của thứ này lại kiên cố như vậy...

Ngay cả cánh tay Dark Water hóa thành cửa điện cũng không cắt được cổ của vệ binh hình người này, đương nhiên không thể bị bàn tay của Suicide gây tổn thương gì. Đáng tiếc trí năng của vệ binh máy cũng không giống con người, thật sự khá thấp, bản năng không bảo nó dùng tay phản kích, mà đột nhiên há miệng, từ trong miệng vươn ra xúc tu sắc bén đánh thẳng vào mặt Suicide.

- À... hóa ra là bọ chết.

Suicide vừa nói chuyện vừa dùng tay còn lại ung dung bắt lấy xúc tu kỳ quái bắn tới nhanh như chớp kia.

Thực ra nếu so với bất kỳ cạm bẫy nào bọn họ gặp trước đó, vệ binh máy nửa người nửa bọ chết này còn mạnh mẽ và nguy hiểm hơn. Dựa theo lý luận cấp bậc người siêu năng lực thông thường, vệ binh máy “người bọ chết” này hoàn toàn có thể xem là cấp Cường. Nên biết ở thế giới bên ngoài, ngoại trừ thành viên của Factory, trên toàn cầu cũng không tìm được mấy trường hợp đặc biệt dựa vào máy móc cải tạo có thể đạt đến cấp Cường. Huống hồ vệ binh máy trước mắt còn không có bộ phận sinh lý, một trăm phần trăm do máy móc tạo thành. Hiện giờ nhân tài trên Trái Đất có thể chế tạo ra vũ khí chiến đấu tương tự, cũng chỉ có một mình Nguyên Soái Đồ Chơi của Nghịch Thập Tự mà thôi.

Mà điểm lợi hại nhất, đó là tên vệ binh này được thiết kế dựa trên AI và gen của bọ chết kết hợp với loài người...

Bọ chết thuộc về loại côn trùng hoàn toàn biến thái, đương nhiên cái từ “hoàn toàn biến thái” này là chỉ sinh vật học, không phải nói đến phương diện tinh thần. Vô ngoài của loại côn trùng này có thể chịu được trọng lượng lớn hơn thể trọng của nó chín mươi lần, có thể nhảy qua khoảng cách cao hơn ba trăm năm mươi lần, từ nhỏ đã có thể không ăn bất kỳ thứ gì trong mười hai tháng, hút vài giọt máu là có thể sống nửa năm... Nếu như có một anh hùng siêu cấp là hiệp sĩ bọ chết, như vậy siêu năng lực của vị đại hiệp này sẽ là té từ trên cao một ngàn mét xuống đất cứng vẫn bình yên vô sự, có thể chịu đựng vật nặng một ngàn kg từ độ cao một ngàn mét rơi xuống người mình, còn có thể nhảy một cái qua sân bóng vv.

Nói tóm lại, độ cứng vỏ ngoài và năng lực chiến đấu của vệ binh máy này rất cường hãn, khó trách súng xương của Gunsmith bắn vào trên mặt nó lại không có một chút dấu vết nào.

Đáng tiếc tên này lại gặp phải Suicide, chỉ có thể coi là xui xẻo. Vật liệu của vệ binh máy khác với kim loại màu đen ở tường ngoài di tích, cũng không có nguồn năng lượng trung tâm và hệ thống lực đẩy tầng ngoài trực tiếp duy trì, vì vậy năng lực của Suicide có thể phát huy tác dụng trên người nó.

Dark Water đứng dưới sàn nhà, ngẩng đầu nhìn lên trên, cặp mắt màu xanh của hắn có thể nhìn thấy biến hóa của năng lượng. Trong tầm mắt của hắn, vệ binh máy này bắt đầu bị năng lượng ăn mòn từ phía trên, ảnh hưởng nhanh chóng lan đến toàn thân, khiến nó trong mười mấy giây đã tan thành nước thép.

Giải quyết xong cái bẫy này, hai người đang đứng trên cao nhảy xuống đất. Gunsmith lập tức nói với Suicide:

- Năng lực này của người không tệ, lát nữa nếu xuống dưới 0 độ có thể dùng để sưởi ấm.

- Năng lực của ta cũng không phải điều chỉnh nhiệt độ một cách chính xác, mà là nhanh chóng làm nóng hoặc đóng băng. Nhiệt độ cơ thể người hạ xuống đến 25 độ sẽ chết, hơn 40 độ thì lại quá cao, nếu như ta sử dụng năng lực với thân thể con người, rất nhanh sẽ khiến cho đối phương tử vong.

Suicide trả lời.

Gunsmith nghe vậy cũng chỉ có thể lộ vẻ bất đắc dĩ, nhún vai một cái.

Dark Water thấy vệ binh đã được giải quyết, liền nói:

- Các người chờ ở đây, ta đi tìm dấu tay, sau khi tìm được ta sẽ trực tiếp khởi động dịch chuyển.

Dứt lời hắn liền nhẹ nhàng nhảy lên tra xét ở chỗ cao, dọc theo hành lang hình vòng cung quan sát hoa văn màu xanh trên tường, lại nhanh chóng di chuyển.

Nếu như căn phòng vòng tròn này đúng là bao quanh căn phòng lớn hình

trụ vừa rồi, vậy muốn đi hết một vòng hành lang này e rằng rất tốn thời gian, nếu không vệ binh máy cũng sẽ không mất khoảng hai phút mới đến trước mặt bọn họ.

.....

Trong một căn phòng lớn khác, Cố Vấn và Vanessa đứng ở hai đầu dài bằng hình lục giác kia, nhìn hình vẽ lộn xộn phía trên một hồi lâu, trầm mặc không nói gì.

Đài bằng này cao một mét, cạnh bên dài hơn hai mét, sáu cạnh tương ứng với sáu đồ án, chính giữa còn có một hình vẽ khá lớn, vẫn do loại hoa văn màu xanh phát sáng kia tạo thành, khiến người ta khó hiểu...

- Nay, thiên tài, nhìn ra được gì rồi?

Qua mười mấy phút, Vanessa cuối cùng không nhịn được dùng giọng điệu chế giễu hỏi Cố Vấn một câu.

Thực ra cứ cách hai phút nàng lại lén ngẩng đầu nhìn Cố Vấn một lần, nhưng gã này vẫn luôn dùng tay phải nâng cằm, tay trái nâng khuỷu tay phải, tạo hình giống như Conan (nhân vật trong truyện tranh Thám Tử Lừng Danh), dáng vẻ thật đáng bị đánh.

- Thế nào? Không nhìn ra được gì nên sốt ruột sao.
Cố Vấn mỉm cười trả lời.

Vanessa đi vòng qua bên cạnh hắn, lại từ góc độ của hắn nhìn đài bằng mấy lần, vẫn không cảm thấy có gì khác biệt:

- Nghe giọng điệu này của ngươi, ngươi nhìn ra được gì rồi à?

- Cô có cảm thấy...

Cố Vấn nói như có suy nghĩ.

Vanessa nhìn chăm chú vào hắn, thấy thần sắc của Cố Vấn thật sự giống như linh ngộ được gì, nàng cũng khẩn trương nói tiếp:

- Cảm thấy cái gì?

- Thứ này rất giống một chiếc giường.
Về mặt Cố Vấn không thay đổi trả lời.

Một giây kế tiếp, hắn liền bị một cú quật vai ném ra ngoài, ngã chổng vó lên trời.

- Thân là nữ nhân, lại suốt ngày dùng bạo lực...

Cố Vấn lật người, mặt hướng xuống dưới, dùng một tay chậm rãi lần mò sau lưng mình.

- Người lại làm gì thế?

Vanessa nhìn tư thế này của hắn, chỉ cảm thấy rất buồn cười.

- Ở nơi này dù có đau nhức cũng không cảm giác được, ta phải sờ xương sống một chút, xác nhận xem có lệch vị trí hoặc gãy xương hay không.

Cố Vấn trả lời.

- Con người của người lại rất tiếc mạng nhĩ.

Vanessa nói.

- Khỏe mạnh bị giết còn tốt hơn là sống trong bệnh tật.

- Ha ha...

Vanessa cười:

- Hình như ta vừa nghe được một biện pháp rất tốt để hành hạ người.

Cố Vấn sờ xương sống xong, xác định không việc gì mới ngồi dậy:

- Là cái gì? Tiêm virus cho ta à?

- Làm thân thể người tàn phế cũng là lựa chọn không tệ, sau đó lại giúp người giải phẫu chữa trị, cố ý gây ra một chút biến chứng gì đó.

Trên mặt nàng dạt dào hạnh phúc, tưởng tượng đến biểu tình của Cố Vấn khi bị hành hạ.

Cố Vấn nhìn thần sắc của nàng liền biết nàng đang nghĩ gì, ác ý trả lời:

- Cô biết không, những người thích kẹ, nhất là nữ giới, quá nửa tuổi thọ sẽ rút ngắn từ mười đến hai mươi năm, hơn nữa sau trung niên sẽ phát phì, bị sỏi mật và ung thư vú, không quan tâm đến gen di truyền.

- Nếu người rơi vào tay ta, đợi đến lúc ta trung niên e rằng người đã là người thực vật rồi.

Vanessa trả lời.

Cố Vấn cười lạnh:

- Ta rất mong đợi, một bà mậ đã giải phẫu cắt bỏ bộ ngực, rụng tóc, gắn răng giả, nằm trên giường bệnh bên cạnh ta. Mỗi ngày khi bà ta quay mặt sang, đều có thể nhìn thấy một người thực vật trung niên vẫn rất đẹp trai.

Vanessa trừng mắt nhìn Cố Vấn, Cố Vấn cũng nhìn nàng với ánh mắt tương tự, trong lòng bọn họ đều có cùng suy nghĩ: “Rơi vào tay ta thì người chết chắc rồi...”

Chương 25 : Khả năng chạy thoát

Thiên Nhất và bá tước Beaujeu nhanh chóng bắt kịp đám tùy tùng phía trước, bọn họ vẫn luôn cảnh giác với thông đạo kỳ dị này nên đi khá chậm.

Loài người vẫn luôn có một bản năng sợ hãi đối với sự vật thần bí, lúc thám hiểm trải qua những thứ xa lạ và kinh ngạc, vĩnh viễn sẽ tồn tại cảm giác hưng phấn lẫn kính sợ. Cho dù là người có kiến thức rộng rãi, tư tưởng khá sáng suốt như bá tước, mỗi lần đối diện với Thiên Nhất trong lòng vẫn thấp thỏm.

Thiên Nhất cảm thấy đám người này đi quá chậm, cho nên hắt dút khoát đi lên phía trước đội ngũ, dẫn mọi người tiến tới nhanh hơn.

Trong thông đạo tối đen và bầu không khí áp bức, thời gian đã bị mọi người quên lãng. Ngoại trừ Thiên Nhất, trong đầu mỗi người đều hiện lên đủ loại ý nghĩ kỳ quái. Bước vào một khu vực xa lạ khiến đại não của đám người này trở nên nhạy cảm bất an, lại bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Không ai biết đã qua bao lâu, cũng không ai suy nghĩ đến những vấn đề thực tế. Khi tâm tình sợ hãi và hoài nghi sắp lên đến giới hạn, đúng lúc này bước chân của Thiên Nhất bỗng dừng lại.

- Đến cửa vào rồi.

Giọng nói của hắn rất trầm ổn, rất tự tin, gây cho người ta một cảm giác đáng tin, khiến tâm tư của mọi người bình tĩnh, yên ổn.

Bá tước đi theo bên cạnh Thiên Nhất, lúc này hắn đã cảm nhận được đầy đủ một chuyện, đó là chỉ cần một người đáng tin nói một câu vào thời điểm mấu chốt, sẽ lập tức có thể ổn định lòng quân.

Lời nói của Thiên Nhất giống như đầu bếp tuyên bố mang thức ăn lên, nghệ thuật gia biểu thị hoàn thành tác phẩm, linh mục bắt đầu làm lễ, bọn cướp chuẩn bị chia của. Giọng điệu của hắn giống như chuyên gia trong một lĩnh vực đang nói một chuyện nhỏ nhặt bình thường, căn bản không cần phải

chất vấn, chỉ cần tiếp tục nghe theo chỉ thị của hắn là được.

Nhìn sườn dốc trước mắt, toàn bộ là một khối kim loại màu đen to lớn, bá tước không nhìn ra bất kỳ dấu vết nào giống cửa vào, nhưng Thiên Nhất đã nói đây là cửa vào thì chắc chắn là như vậy.

Bá tước hỏi:

- Đại sư, xin hỏi làm thế nào mở ra?

Thiên Nhất trả lời:

- Lúc làm xong đường hầm ta đã trượt xuống mở cửa ra rồi, bức tường màu đen trước mắt người chỉ là một hình ảnh hư ảo mà thôi.

Hắn nói xong liền cầm lấy bó đuốc trên tay bá tước, ném vào sườn dốc.

Chỉ thấy bó đuốc kia xuyên qua bức tường rơi thẳng xuống, mấy giây sau truyền đến âm thanh chạm đất.

Bá tước lộ vẻ ngạc nhiên nói:

- Miếu thần phía dưới này cũng chứa đầy ma pháp giống như cửa hàng sách của ngài sao?

Thiên Nhất nói:

- Không, khác biệt vẫn rất lớn. Cửa hàng sách của ta giống như một kho tàng tri thức mênh mông, còn nơi này... chỉ có thể xem là một giá sách nhỏ chứa vài quyển sách mà thôi.

Nói xong lời này, hắn nhìn biểu tình trên mặt bá tước, đoán được suy nghĩ trong lòng đối phương, do đó lại bổ sung một câu:

- Phương thức suy nghĩ của người phải thay đổi một chút, rất nhiều lúc thể tích cũng chẳng có nghĩa gì.

Bá tước dường như hiểu được một chút, nhưng xét về tổng thể đầu óc của hắn vẫn cảm thấy mê hoặc. Thiên Nhất suy nghĩ một chút vẫn quyết định bỏ qua, không muốn giải thích thêm, hắn xoay người nói:

- Dây thừng chuẩn bị xong rồi chứ?

- Vâng, theo như ngài dặn dò hôm qua, đã chuẩn bị rất nhiều bó đuốc và dây thừng.

Bá tước vừa trả lời vừa phát tay ra hiệu cho một tùy tùng bên cạnh đi qua.

- Đại nhân.

Tên tùy tùng kia lấy ra dây thừng chuẩn bị trước đó, đi đến trước cửa vào:

- Có cần lấy cả đinh dài và móc câu dùng để cố định không?

Thiên Nhất nói tiếp:

- Đó là chuyện đương nhiên, phải cố định chắc chắn một chút. Bốn người đi xuống trước, sau đó cột hòm vào, người phía trên từ từ thả hòm xuống. Chờ ba chiếc hòm đều được đưa xuống, người phía trên sẽ toàn bộ đi vào trong di tích.

Bá tước dường như phát hiện chuyện gì, hỏi:

- Không cần lưu lại một hai người trong thông đạo sao?

Thiên Nhất lộ ra một nụ cười kỳ dị không dễ phát hiện, hỏi lại:

- Người cảm thấy cần làm như vậy à?

- Ừm... lỡ may công cụ cố định dây thừng bị lỏng, người lại đi xuống hết, như vậy sẽ bị nhốt ở dưới.

Bá tước trả lời.

- Nói có lý.

Thiên Nhất lại đồng ý với quan điểm của bá tước, quay đầu nói với hắn:

- Vậy lưu lại hai người ở chỗ này là được rồi.

Hắn lại xoay người nói với đám tùy tùng:

- Nếu đã quyết định để lại hai người ở đây, vậy trước đó ta phải giải thích với các ngươi một số nguyên lý của miếu thần bên dưới. Nếu không một lát nữa người chờ ở phía trên có thể sẽ hoài nghi những người khác sau khi đi xuống đều biến mất.

.....

- Trong phòng lớn này không có cạm bẫy, chính là vì sự tồn tại của đài bằng hình lục giác.

Lúc này Cố Vấn đã ngửa mặt nằm trên đài bằng hình lục giác kia.

- Đây nhất định là một căn phòng có công năng đặc thù, hơn nữa công năng của nó chắc chắn có liên quan đến bảy đồ án này.

Cố Vấn gồng hai tay sau đầu, thong dong nói.

- Người cảm thấy dựa lưng vào đồ án ngủ một giấc là có thể lĩnh ngộ sao?
Hai tay Vanessa khoanh trước ngực, đứng ở bên cạnh đài bằng, vẻ mặt không thoải mái nhìn Cố Vấn.

- Cho dù ta không nằm lên, cô cũng xem không hiểu.

Cố Vấn nói:

- Ta cảm thấy những hoa văn phát ra ánh sáng xanh này hẳn cũng có nhiệt độ yếu ớt, nằm ở chỗ hoa văn dày đặc này có thể sẽ ấm hơn một chút.

- Người rất lạnh sao?

Vanessa hỏi:

- Không phải người đã nói ở chỗ này không cảm giác được lạnh à?

Cố Vấn nói:

- Theo như vận tốc nhiệt độ hạ xuống, cùng với ta liên tục đếm giây dưới trạng thái ý thức thanh tĩnh, nhiệt độ bây giờ hẳn là từ một độ đến ba độ.

Hắn nghiêng đầu nhìn Vanessa:

- Tư thế của cô lúc này chính là biểu hiện thân thể lạnh lẽo, trong hoàn cảnh cực lạnh con người sẽ cố gắng co thân thể lại... đầu tiên là hai tay khoanh trước ngực như vậy, kế tiếp là ngồi xuống, rút cổ, cuối cùng là cuộn tròn lại.

Vanessa trả lời:

- Nói rất dọa người, nhưng người nằm ở chỗ đó thật sự có thể ấm hơn ta đứng ở đây sao?

- Không biết, không có cảm giác khó chịu vì lạnh nên không thể so sánh được.

Cố Vấn nói, lại hà hơi một cái, hơi thở rất nhanh hóa thành dạng sương trắng:

- Hơi thở đã có thể nhìn thấy bằng mắt thường rồi.

Hắn ngồi dậy nói:

- Dựa theo kế hoạch bình thường, lúc này chúng ta đã phải tìm được bảo tàng, chuẩn bị chạy ra khỏi di tích rồi.

- Cho nên mới nói, người còn nằm ở đó làm gì? Không mau tìm dấu tay đi? Giọng điệu của Vanessa rõ ràng hơi sốt ruột.

- Cô gấp cái gì, theo lý thuyết cô còn nhiều hơn ta một món quần áo chống lạnh.

Cố Vấn uể oải trả lời.

- Không biết tại sao, ta mất cả hứng thú đi qua đánh người.

Vanessa trừng mắt nhìn hắn nói.

Không ngờ lúc này Cố Vấn lại đột nhiên tát mình hai cái.

- Người làm gì thế?

Vanessa như cười mà không cười hỏi.

- Để cho mình tỉnh táo một chút. Lúc này tư duy của ta đang chậm đi, mí mắt rất nặng, mặc dù không có cảm giác mệt mỏi nhưng thân thể vẫn rất thành thật.

Cố Vấn nói:

- Chúng ta mặc trang phục mùa hè, nhưng lại ở trong hoàn cảnh mùa đông, cho dù là người siêu năng lực cũng rất khó cầm cự quá lâu.

Hắn từ trên đài bằng đi xuống:

- Nhưng chúng ta nên tiếp tục đợi tại chỗ, chờ bọn Dark Water tới cứu chúng ta.

Hắn lại vận động làm nóng người, vừa làm vừa nói:

- Sau khi đến căn phòng trung tâm di tích, bọn họ sẽ có thể nắm được hành tung của chúng ta, lấy bảo tàng xong bọn họ nhất định sẽ tới tìm chúng ta. Mà bây giờ rất có thể bọn họ đang trên đường rời khỏi trung tâm tới chỗ chúng ta, nếu chúng ta tùy tiện tìm một dấu tay dịch chuyển, bọn họ sẽ mất đi hành tung của chúng ta.

- Kế tiếp, chúng ta phải thuận túy dựa vào vận may, dịch chuyển lung tung trong di tích chỉ có Dark Water mới nắm được quy luật này. Mà bọn họ cũng không có thời gian lại trở lại trung tâm, xác nhận vị trí đang biến đổi liên tục của chúng ta. Khi đó Dark Water sẽ đưa ra quyết định chính xác nhất, đó là vứt bỏ hai chúng ta, mang theo hai người khác và bảo tàng rời khỏi nơi này.

- Mà chúng ta hoặc là chết bởi cạn kiệt, hoặc là chết bởi cái lạnh.

Vanessa nghe vậy càng bất an, cho dù di tích này có thể khiến các loại cảm giác nguy cơ của con người mất đi, nhưng nàng vẫn bắt đầu thấy sợ:

- Cho nên bây giờ ngoài trừ chờ đợi, chúng ta cũng không có biện pháp nào khác?

Cố Vấn tiếp tục vận động làm nóng người:

- Nếu như thuận lợi, trước khi nhiệt độ thấp hơn âm năm độ bọn họ sẽ tìm được chúng ta, sau đó năm người chúng ta lại tăng tốc liều mạng chạy đi.

- Nếu không thuận lợi thì sao?

Vanessa hỏi.

- Lại qua khoảng mười lăm đến hai mươi phút, nếu bọn họ còn không xuất hiện, như vậy tương lai chúng ta phải đối diện chỉ có hai trường hợp.

- Trường hợp thứ nhất, sau khi Dark Water đến trung tâm di tích, xác nhận vị trí của chúng ta, trải qua tính toán đã quyết định vứt bỏ chúng ta. Đương nhiên vị quan cầm cờ Suicide kia của các người sẽ kiên quyết phản đối, Gunsmith của chúng ta nói không chừng cũng sẽ phản đối. Kế tiếp có thể sẽ dẫn đến tranh chấp, cũng có khả năng... vì phòng ngừa tranh chấp xảy ra, Dark Water sẽ không nói rõ quan điểm. Hắn sẽ bình thản đột ngột ra tay thủ tiêu Suicide, đánh ngất Gunsmith, tiết kiệm thời gian tranh chấp, mang theo Gunsmith chạy ra khỏi di tích, giảm tổn thất đến mức thấp nhất.

- Trường hợp thứ hai càng thảm hơn, đó là bọn họ mất hai mươi tám phút thậm chí lâu hơn mới tìm đến chỗ chúng ta. Khi đó nhiệt độ đã giảm đến mức tuyệt đối không thể có người sống, bốn người chúng ta đều sẽ chết ở đây, chỉ có Dark Water có cơ hội chạy thoát, tiền đề là trước khi nhiệt độ khiến thân thể hắn hoàn toàn đóng băng, hắn phải hoàn thành tất cả dịch chuyển. Nếu như may mắn, khi hắn chạy ra khỏi di tích, bốn tượng băng chúng ta cũng sẽ dịch chuyển theo đến cửa vào di tích, cũng là căn phòng do ong máy lớn canh giữ. Có điều ta cảm thấy khả năng này rất mong manh, đừng quên dọc đường còn có cạm bẫy, mà Dark Water căn bản không thể bảo vệ mấy thi thể thẳng như cây kem của chúng ta.

- Đừng nói nữa!

Gương mặt Vanessa đỏ bừng:

- Từ khi đặt chân vào di tích này, người đã nghĩ đủ mọi cách để hù dọa ta.

Cố Vấn cười nói:

- Nhìn dáng vẻ của cô hiện giờ, xem ra đã thật sự sợ rồi.

Hắn bắt đắ dĩ xòe tay buông thả:

- Đáng tiếc không phải ta muốn dọa cô, mà chỉ nói ra tình hình hợp lý nhất sau khi suy luận mà thôi.

Vanessa hừ một tiếng, không để ý đến hắn nữa, chỉ xoay người ôm đầu gối ngồi dưới đất, không nói một lời.

- Xin lỗi.

Cố Vấn nói, cùng lúc đó trong đầu hắn cũng có một giọng nói khác đang lẩm bẩm: “Tại sao ta phải xin lỗi? Ừm... nhất định là nhiệt độ thấp khiến cho thần trí rối loạn rồi.”

Chương 26 : Chuyện nhất định phải nói

- Thực ra cô cũng không cần quá sợ, tình cảnh của ta và cô đều giống nhau, không phải sao?

Cố Vân suy nghĩ một phút, vẫn quyết định nói ra câu này.

- Ý của ngươi là, có thể chết cùng một chỗ với ngươi, ta nên cảm thấy vinh hạnh đúng không?

Vanessa không quay đầu lại, giọng nói đã biến thành hơi khàn khàn.

Ý của hần đúng là như vậy... theo Cố Vân thấy thì đây tuyệt đối là một chuyện vinh quang. Hần là một kẻ tự tin tự sướng đến cực điểm, ngươi bảo hần suy nghĩ một chuyện khác vinh hạnh hơn, thật sự là không có.

Nhưng Cố Vân cũng không thể trả lời thành thật. Từ giọng nói của Vanessa, hần loáng thoáng cảm thấy nàng giống như sắp khóc, chỉ có thể nghĩ biện pháp tiếp tục an ủi nàng:

- Ừm... vẫn nên suy nghĩ tích cực một chút, nói không chừng trong vòng hai mươi phút bọn họ sẽ chạy tới, vậy mọi người đều có thể thoát khỏi di tích rồi.

Hần dừng một chút rồi nói:

- Cô cũng không muốn dáng vẻ của mình lúc này bị bọn họ nhìn thấy chứ.

- Dáng vẻ của ta thế nào?

Vanessa quay mặt lại, trong miệng ngậm một chiếc kẹo que, khóe miệng còn nở một nụ cười giống như thực hiện được gian kế:

- Dáng vẻ hiện giờ của ta có gì xấu hổ không thể gặp người sao?

“Chắc... mắc lừa rồi...” - Trong lòng Cố Vân bốc lửa, bực tức thầm nói:

“Đây là vết nhơ cả đời...”

Hần ngẫm thì, sau này tuyệt đối không thể tin tưởng nữ nhân, cũng không được cảm thông với bọn họ, cứ xem bọn họ không phải loài người là được rồi...

.....

Phía bên kia, ba người Dark Water, Gunsmith và Suicide đã đi đến căn phòng lớn ở trung tâm di tích.

Nơi này rất giống với căn phòng lớn trong di tích Nam Mỹ mà Gunsmith tìm được hạt nhân vĩnh hằng, chính giữa căn phòng có một pho tượng to lớn, nhìn giống như tượng đá ở đảo Phục Sinh. Pho tượng kia có khuôn mặt giống hệt như Dark Water, cặp mắt cũng tỏa ra ánh sáng xanh.

Gunsmith không nói gì, cho dù hắn không thông minh bằng Cố Vấn, nhưng cũng không ngốc đến mức tiết lộ bốn chữ “hạt nhân vĩnh hằng” này, cho nên hắn dứt khoát không hỏi gì cả.

Dark Water đi đến trước pho tượng, từ trong miệng pho tượng lấy ra một mảnh vỡ nhỏ màu xanh. Mảnh vỡ kia cũng không phải hạt nhân vĩnh hằng hoàn chỉnh, thể tích của nó chỉ lớn bằng đầu phân, không hề nổi bật.

Cầm mảnh vỡ trong tay, cặp mắt Dark Water lóe lên ánh sáng xanh, hắn lại đưa tay vào trong miệng pho tượng. Theo như người bên cạnh thấy, động tác có vẻ vô nghĩa này là hành vi giao lưu trực tiếp nhất giữa Dark Water và trung tâm di tích này.

Qua mười mấy giây, hắn bỗng lên tiếng:

- Ta đã biết vị trí của bọn họ rồi, dịch chuyển bốn lần là có thể tới được.

Dứt lời hắn cầm mảnh vỡ lên, xoay người, vừa quan sát hoa văn trong phòng lớn vừa nói:

- Bảo tàng ở bên này.

Hắn đi chừng mười mấy mét, đến một khoảng đất trống trải, ngồi xổm xuống, tay phải cầm mảnh vỡ, tay trái xoa lên đất, hai giây sau một khối hình hộp màu đen bỗng nhô lên khỏi mặt đất.

Đợi sau khi nó hoàn toàn nhô lên, Dark Water dùng ngón tay nhấn một cái. “Két sắt” màu đen kia lập tức hóa thành chất lỏng tan ra, một đồng bảo vật vàng rực chôn cất trước mặt ba người.

- Đây là thứ mà đại đoàn trưởng của các ngươi cần.

Dark Water nhanh chóng từ trong đồng bảo vật kia lựa ra “Thiên Không pháp điển” của người Babylon. Dưới con mắt của hắn, vật phẩm có niên đại khác nhau, tính chất khác nhau, nhìn qua sẽ có sắc thái bất đồng.

- Người đề ta giữ nó?
Về mặt Suicide khó tin.

- Giúp đại đoàn trưởng của các người thành công lấy được thứ này, vốn là mục đích chính lần này chúng ta đến đây.

Dark Water cầm phiến đá có kích thước tương đương với một quyển từ điển kia, đưa đến trước mặt Suicide:

- Dù sao người cũng không đọc được, cứ yên tâm mang trên người đi, đại đoàn trưởng của các người sẽ không giết người vì từng đụng vào thứ này.

Bàn tay Suicide nhận lấy phiến đá cũng run rẩy.

- Người không cần nơm nớp lo sợ, chỉ cần không làm vỡ chính thể thứ này, có sứt mẻ ven rìa hay tám góc cũng không sao, sẽ không ảnh hưởng đến việc giải mã.

Dark Water nói:

- Mấy món bảo vật còn lại...

Gunsmith chen vào:

- Người chọn mấy món đáng giá nhất nuốt xuống đi.

- Ta không thể đánh giá những bảo vật này trên góc độ tác phẩm nghệ thuật hay di vật văn hoá, theo như cách nói của các người, những thứ này đều là bảo vật vô giá, hơn nữa chúng ta cũng không có thời gian...

Dark Water trả lời như vậy.

Gunsmith còn chưa nghe xong đã chạy lên trước người Dark Water, tiện tay cầm mấy món đồ trong đồng kia:

- Cái này, cái này, cái này... còn có cái này, được rồi, nuốt nhanh lên một chút, chúng ta đi cứu người.

Dark Water cũng không nói nhiều, há miệng ra giống như yêu quái bắt đầu ăn bảo vật.

Suicide ở bên cạnh ngạc nhiên hỏi:

- Người làm thế nào phân biệt được giá trị?

- Trục giác.

Gunsmith quả quyết trả lời.

- Được rồi...

Dù sao Suicide cũng đã hoàn thành nhiệm vụ, lúc này hắn cũng không có thời gian quan tâm đến bao tàng còn lại. Nếu như Vanessa đại nhân gặp chuyện không may, cho dù mang Thiên Không pháp điển về, có lẽ mình cũng không gánh vác nổi.

Dark Water tốn một phút nuốt xong mấy món bảo vật do Gunsmith lựa ra, xoay người bước nhanh đến một ký hiệu hình dấu tay.

- Ta đã từ bộ phận trung tâm nắm được tình hình của tất cả cạm bẫy, căn phòng kế tiếp thể tích khoảng hai trăm mét khối, hình bầu dục, cạm bẫy là...

Hắn vừa giảng giải vừa hành động, tranh thủ từng giây. Kết luận mà Dark Water đưa ra gần như giống với Cố Vấn, hắn biết hai người kia vẫn còn cứu được.

.....

Thực ra ý nghĩ chân thực trong lòng Vanessa không giống với biểu hiện bên ngoài, nàng quả thật sợ, cũng được an ủi và khích lệ từ lời nói của Cố Vấn, có điều nàng không muốn để Cố Vấn tiếp tục dẫn dắt cuộc nói chuyện giữa hai người.

Nhưng lúc này thấy Cố Vấn cả buổi không chú ý đến mình, kẹo trong tay cũng ăn xong rồi, Vanessa lại muốn xoa dịu không khí một chút:

- Này, đã qua bao lâu rồi?

- Không bao lâu.

Cố Vấn trả lời.

- Không bao lâu là bao lâu?

Nàng lại hỏi.

- Dù sao vẫn trong thời gian an toàn là được.

Cố Vấn lạnh như băng trả lời.

- Người định chờ hết thời gian an toàn mới nói chuyện với ta sao?

- Vậy cô quá coi thường ta rồi.

Cố Vấn nói:

- Ta cũng không phải loại nam nhân bị nữ nhân đùa giỡn một chút là thất thố, ta chỉ đang suy nghĩ một vài chuyện.

- Chuyện gì? Di ngôn?

- Cũng có thể nói như vậy.

Cố Vấn trả lời:

- Nếu hết thời gian an toàn mà bọn họ còn chưa tới, có một số chuyện, ta cảm thấy trước khi chết nhất định phải nói với cô.

- Hả?

Vanessa xoay mặt lại:

- Người muốn nói chuyện gì?

Cố Vấn nói:

- Bây giờ vẫn còn dư thời gian, khả năng chúng ta sống sót ra ngoài vẫn tồn tại, còn chưa tới lúc nhất định phải nói.

- Chuyện gì... nói đi...

- Là chuyện rất quan trọng.

Cố Vấn nghiêm túc trả lời:

- Nếu không thể truyền đạt với cô, ta sẽ chết không nhắm mắt.

- Ừm... chuyện đó...

Vanessa vừa định nói gì, ánh sáng chói màu xanh bồng bùng lên trong phòng lớn. Khi ánh sáng nhạt đi, trong căn phòng lớn này đã nhiều thêm ba người.

Chương 27 : Dẫn dắt lợi dụng

Chuyện xảy ra sau khi tiến vào di tích, hiển nhiên đã vượt xa sức tưởng tượng của bá tước Beaujeu và đám tùy tùng của hắn. Nếu một người trẻ tuổi ở thế kỷ 21 nhìn thấy người ngoài hành tinh, sinh vật biến dị, quỷ hồn, Alien, dịch chuyển tức thời, siêu năng lực, người máy thông minh, thậm chí là thần linh hoặc ngày tận thế, ít nhất hắn có thể lý giải những thứ này ở một mức độ nhất định, bởi vì hắn đã từng thấy những thứ tương tự trong phim khoa học viễn tưởng, trong tiểu thuyết, hoặc nghe người khác nói qua những khái niệm như vậy.

Nhưng người Địa Cầu ở thế kỷ 14, bọn họ càng nguyện ý tin thế giới là một mặt phẳng, ở đầu cuối thế giới có một thác nước, hoặc không có gì cả, chỉ là một vách núi... Một đám người như vậy đi vào di tích của bộ tộc Dark Water, trải qua mấy lần dịch chuyển tập thể vẫn giữ được bình tĩnh, đã xem như tổ chất tâm lý vững vàng vượt xa người thường rồi.

Loài người đang tiến bộ, nhất là trong mấy trăm năm gần đây, thành tựu và đột phá mà chúng ta đạt được còn nhiều hơn mấy ngàn năm trước đó, hơn nữa tốc độ tiến bộ này còn đang gia tăng. Mặc dù xét về sinh lý, đại não của chúng ta gần như không khác gì với người hàng động mấy vạn năm trước, nhưng cùng với nhận thức về thế giới này, không thể nào đánh giá được lợi ích to lớn mà thời đại thông tin mang đến cho chúng ta. Hôm nay loài người từ lúc sinh ra đã đứng trên vai người khổng lồ, đáng buồn là cho dù địa vị thế nào, phần lớn mọi người đều lựa chọn một cuộc sống tầm thường.

Lúc Thiên Nhất dẫn đám người đi vào trong di tích, cơ chế phòng ngự của di tích này cũng không bị khởi động, hệ thống của nó còn tưởng rằng chỉ là “người truyền thuật” đến thăm mà thôi. Trên thực tế ngoại trừ tộc nhân Dark Water, Thiên Nhất có lẽ là sinh vật thông minh duy nhất trên thế giới có thể tiến hành điều khiển loại di tích này.

Những di tích này tồn tại ở các nơi trên thế giới, nhưng số lượng không nhiều, một châu lớn sẽ không quá ba cái. Là giống loài đã từng thống trị

tin tức này trong thời gian ngắn ngủi, nên văn minh của tộc nhân Dark Water chỉ để lại một chút vết tích vụn vặt là “Olmec” để mọi người lần theo, khiến người đời sau chỉ có thể suy đoán giống như thầy bói xem voi. Còn về di tích nằm ở châu khác, bởi vì hoàn toàn không xuất hiện đồng thời với văn minh loài người bản địa, hơn nữa loài người ở thời đại đó cũng không thể chủ động tiếp xúc với bộ tộc Dark Water, vì vậy dù là di vật văn hoá hay tài liệu lịch sử, tất cả đều không lưu lại dấu tích của bọn họ.

Trải qua mười mấy lần thay đổi không gian, Thiên Nhất đã dẫn theo bá tước và đám tùy tùng của hắn đến trung tâm.

Thiên Nhất bảo đám tùy tùng lấy bảo vật ra khỏi hòm, chất đống ở một tọa độ chỉ định. Hắn thì nhân lúc này đi đến chính giữa căn phòng trung tâm, từ trên người lấy ra mảnh vỡ nhỏ màu xanh, bỏ vào trong miệng một pho tượng đá mặt người to lớn sừng sững.

Mấy ngày trước Thiên Nhất đã trượt xuống đường hầm đào bằng sỏi rỗng, âm thầm đi vào trung tâm di tích mang mảnh vỡ này ra ngoài. Sau khi hắn lấy mảnh vỡ, nguồn năng lượng trong di tích bắt đầu suy thoái, nhưng dựa vào nguồn năng lượng dự trữ còn lại, di tích vẫn có thể vận chuyển một chu kỳ tương đối dài.

Lúc này khi Thiên Nhất bỏ mảnh vỡ vào lại trong miệng tượng lớn, cặp mắt của pho tượng lớn kia liền tràn ngập ánh sáng màu lam, toàn bộ hoa văn trên vách tường di tích cũng trở nên sáng rõ hơn.

- Chất ở đó là được rồi.

Thiên Nhất cao giọng nói với mấy tên tùy tùng ở phía xa:

- Đúng, như vậy được rồi, các người lui ra mấy bước.

Hắn đưa tay vào trong miệng pho tượng lớn, qua mấy giây, sàn nhà kim loại màu đen bên dưới những bảo vật kia bỗng biến thành dịch thể, “nuốt” những bảo tàng kia vào, sau đó lại khôi phục trạng thái rắn.

Đám tùy tùng chung quanh nhìn đến ngây ngốc, đợi bảo vật đều chui xuống dưới, bọn họ còn đi tới dùng chân đập đập mặt đất kim loại, muốn nghe thử phía dưới có phải trống rỗng hay không.

- Tốt, bây giờ hắn là đã tới lúc giết người rồi.

Thiên Nhất đột nhiên tuyên bố.

Câu này của hắn tựa như một cơn gió lạnh thấu xương, khiến những người khác trong lòng giống như rơi vào hầm băng, sợ hãi, kinh ngạc, giận dữ hiện lên trên mặt bọn họ.

Bá tước ngạc nhiên nói:

- Đại sư... ngài...

- Yên tâm, người sẽ sống, giống như giao dịch mà chúng ta đã thỏa thuận. Thiên Nhất nói giống như chẳng có chuyện gì.

Lời của hắn rất dễ khiến người ta hiểu lầm, mười tên tùy tùng kia đều quay đầu nhìn bá tước Beaujeu, giống như vị chủ nhân này đã bán rẻ bọn họ.

- Nhìn xem, tín nhiệm và trung thành đúng là phẩm chất không chịu nổi một đòn.

Thiên Nhất cười nói:

- Chỉ nghe được hai chữ “giao dịch”, bọn họ đã liên tưởng đến tính mạng của mình bị người bán rẻ.

Hắn cười đến mức toàn thân run rẩy:

- Ta thậm chí còn không ra tay, chỉ nói mấy câu mà thôi. Nhìn xem ánh mắt của những người này, bá tước, bây giờ người có nên xem xét lại những thủ hạ này của mình hay không?

Bá tước quát lên:

- Người rốt cuộc muốn làm gì? Chẳng lẽ người muốn giết chết bọn họ? Bảo tàng còn chưa...

- Còn chưa cái gì?

Thiên Nhất ngắt lời:

- Người muốn nói, còn chưa được vận chuyển hết xuống đây? Ha ha ha... ha ha ha ha ha...

Hắn lắc đầu:

- Bá tước, trí nhớ của người rất kém. Còn nhớ những gì ta nói với người khi lần đầu tiên gặp mặt không? Chính là lúc người định dùng một phần ba vàng bạc trong bảo tàng làm thù lao cho ta.

Cũng không biết tại sao, lúc này tư duy của bá tước lại không lâm vào hỗn

loạn, vẫn có thể tương đối bình tĩnh suy nghĩ, lời nói của Thiên Nhất khi đó lại hiện lên trong đầu...

.....

“Tiền! Bá tước tiên sinh, tiền... tiền... tiền. Một từ ngữ dung tục biết bao, rất nhiều người cảm thấy cái từ này nghe rất mỹ lệ, trong mắt bọn họ giống như có thể phát ra ánh sáng của vàng bạc. Nhưng ngươi và ta đều hiểu rõ, tài phú là nguyên rủa bản thù, là chất độc đến từ địa ngục, là cơn bão đầy hiệp sĩ Thánh Điện các ngươi tới vực sâu hủy diệt. Ta cũng không muốn lấy thứ này làm thù lao.”

.....

- Ngươi...

Hai mắt bá tước trợn trừng, bàn tay không kìm được run rẩy. Hắn đã hiểu ý tứ của Thiên Nhất... đó là những vàng bạc kia căn bản không có giá trị.

Thiên Nhất giơ tay lên, búng tay một cái. Đám tùy tùng kia đều ngã xuống đất, mặt lộ vẻ đau đớn.

- Ngươi đã làm gì bọn họ?

Bá tước quát lớn.

- Não bộ và trái tim của bọn họ đều xảy ra xơ cứng động mạch, cơ bản là đột quỵ thiếu máu não và bệnh động mạch vành đồng thời phát tác, dẫn đến đột tử.

Thiên Nhất nói:

- Yên tâm, đến lúc cơn rã kia ăn thi thể của bọn họ, bọn họ đã sớm tắt thở rồi, sẽ không cảm thấy đau đớn.

- Cái gì... rã... ăn thi thể... ngươi... A!

Lý trí của bá tước gần như rối loạn, hắn gào lên:

- Tên phù thủy tà ác ngươi! Tại sao ngươi phải làm như vậy! Ta nguyên rủa ngươi! Tên điên này!

Thiên Nhất nói:

- Không có cách nào, sau khi khởi động sáo rã, trong vòng bảy ngày nhất định phải cho nó một chút tế phẩm, nếu không nó sẽ không vui.

Thực ra lúc này bá tước đã nghe không hiểu lời giải thích của Thiên Nhất, cũng không có tâm tình để nghe nữa.

- Chúng ta rời khỏi nơi này, tiến vào bước thứ hai của kế hoạch đi.
Thiên Nhất nói xong liền đi về phía một ký hiệu dịch chuyển hình dấu tay.

- A!

Bá tước từ bên hông rút ra một thanh đoản kiếm, lao nhanh về phía Thiên Nhất.

Giận dữ, bị thương và sợ hãi đã khiến gã đàn ông này không còn giữ được bình tĩnh, hắn nhất định phải làm gì đó, chẳng hạn như chém chết tên phù thủy tà ác phương đông mặc áo choàng đen này, như vậy mới có thể khiến hắn cảm thấy bình tĩnh và an toàn.

- Hành động này của ngươi thật vô nghĩa.

Lúc Thiên Nhất nói, bá tước Beaujeu lại bỗng dừng vướng chân vấp ngã, mặt dán xuống đất. Đoản kiếm đang nắm chặt rời tay bay ra, vẽ nên một đường cong kỳ dị giữa không trung, vừa khéo bay đến trước mặt Thiên Nhất, bị hắn dùng một tay tiếp lấy, nắm chặt chuôi kiếm.

- Cho dù ngươi dùng thanh kiếm này giết ta thì thế nào?

Thiên Nhất giờ thanh đoản kiếm tinh xảo chuôi khảm bảo thạch lên, đặt ở trước mắt quan sát:

- Ngươi không thể thay đổi được bất cứ chuyện gì, đám tùy tùng của ngươi chẳng những không thể sống lại, chính ngươi cũng sẽ bị nhốt trong di tích. Nếu không hiểu được những tin tức trên tường thì không thể dịch chuyển chính xác, muốn dựa vào vận may thì xác suất chạy thoát rất mong manh. Cuối cùng ngươi sẽ tùy tiện nhấn vào những ký hiệu hình dấu tay, không ngừng dịch chuyển, cho đến khi chết đói ở nơi này.

Bá tước thở hắt hắt, muốn đứng dậy cố gắng một lần nữa, nhưng lại kinh ngạc phát hiện mình không đứng nổi:

- Xảy ra chuyện gì? Chân của ta...

- Rõ ràng không cảm thấy đau, nhưng lại không thể cử động đúng không?
Thiên Nhất tiếp lời hắn:

- Rất không may, vừa rồi ngã một cái đã khiến chân phải của ngươi gãy xương. Ta khuyên ngươi không nên lộn xộn, tránh tạo thành thương tật vĩnh viễn.

- Là người xóa bỏ cảm giác của ta sao? Phù thủy!
Bá tước quát lên.

- Thật ra đó là tác dụng của di tích này, chỉ là người không chú ý tới mà thôi. Cần thận nhớ lại giây phút ngã xuống, có cảm giác tiếp xúc nhưng lại không có cảm giác đau đớn khó chịu, rất huyền diệu phải không?
Thiên Nhất dường như đã mất hứng thú quan sát đoản kiếm trên tay, tùy ý ném nó sang một bên.

Bá tước biết mình không đầu lại người trước mắt, bi thương hỏi:

- Rốt cuộc tại sao người phải làm những chuyện này... tại sao phải giết bọn họ?

- Như chúng ta đã thỏa thuận trước đó, nội dung giao dịch là ta giúp người cất giấu bảo tàng, ngụy trang cái chết.

Thiên Nhất trả lời:

- Cho nên bọn họ nhất định phải chết, đám tùy tùng của người lưu lại bất cứ người sống nào, đều sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch này.

Bá tước cảm giác trong đầu kêu vang một tiếng, cả kinh nói:

- Người còn muốn...

- Đúng vậy.

Thiên Nhất nói tiếp câu chuyện:

- Ba người khác cũng phải chết, trong đó hai người chờ ở thông đạo không thể thoát khỏi bàn tay của ta, còn có một người... hừ... ta nghĩ lúc này hắc và tay đánh xe kia đã là hai thi thể rồi.

Bá tước cảm thấy cổ họng của mình giống như bị một bàn tay vô hình nắm lấy, bắt đầu từ ngày thứ sáu đen tối bảy năm trước, vẫn luôn đuổi theo những anh em này của mình. Những năm gần đây vô số lần vào sinh ra tử, xả thân cứu giúp, nhưng cuối cùng bọn họ lại chết oan uổng như vậy. Dù là người khác cũng sẽ không tìm được than thở, huống hồ là đương sự như hắc. Theo hắc thấy là do mình quá dễ tin tên phù thủy trước mắt, mới hại chết những thủ hạ trung thành này.

Thiên Nhất ấn vào dấu tay dịch chuyển, trong phòng liền bùng lên ánh sáng xanh, khi ánh sáng nhạt đi thì hai người đã đến một căn phòng lớn khác.

Trên mặt đất có ba chiếc hòm gỗ, một thanh đoản kiếm, mười tên tùy tùng

đều đã chết hẳn, những bó đuốc nằm rải rác bên cạnh thi thể của bọn họ.

Thiên Nhất vừa đi về phía đầu tay dịch chuyển trong căn phòng này, vừa nói với bá tước:

- Người chết mới có thể đảm bảo giữ bí mật, bá tước tiên sinh, chỉ cần là người sống thì không thể tin nhiệm hoàn toàn. Có lẽ người cảm thấy những người này sẽ không phản bội người, nhưng đó chỉ là suy nghĩ chủ quan của người mà thôi. Mười năm, hai mươi năm, cuối cùng có một ngày bọn họ sẽ nói ra bí mật, thậm chí không cần bất kỳ uy hiếp và dụ dỗ nào, bởi vì thời gian sẽ thay đổi con người.

- Ha ha... thời gian giống như một ma quỷ tàn nhẫn, lại giống như một cô nàng mê người nhất, sự quyến rũ của nàng có thể thay đổi tất cả, sự lãnh khốc của nàng lại tàn phá mỗi sinh vật đáng thương có thể cảm nhận được sự tồn tại của nàng.

- Đám thủ hạ của người cũng không phải thánh nhân. Khi một người bình thường rời khỏi thế giới này, suy nghĩ trong đầu hẳn tuyệt đối không phải là trung thành với người khác, càng không phải là mang theo bí mật kinh thiên vào trong quan tài. Hẳn sẽ suy nghĩ, nếu như có thể lưu lại một thứ gì đó, hoặc là một câu nói, cho dù là một lời nói dối có thể ảnh hưởng đến đời sau, chỉ cần có thể khiến người ta nhớ đến mình thì xem như đã không sống uổng rồi.

- Vậy người giết ta luôn đi, như thế những bảo vật này cũng chỉ có một mình người biết.

Bá tước dùng ánh mắt hung dữ nhìn Thiên Nhất:

- Nếu hôm nay người không giết ta, nói không chừng có một ngày ta cũng sẽ tiết lộ bí mật bảo tàng ra ngoài.

- Ta chính là muốn người tiết lộ ra ngoài.

Câu trả lời của Thiên Nhất lại nằm ngoài dự liệu của bá tước.

- Người nói gì?

Thiên Nhất trả lời:

- Trong đồng bảo vật này có mấy món khá hữu dụng, nhưng hiện giờ còn không phải thời cơ tốt nhất để bọn chúng bước lên vũ đài lịch sử. Vì vậy những món đồ này cần một chỗ an toàn, bị chôn vùi trong thời gian dài, cho đến khi thế giới này cần chúng xuất hiện dưới ánh mặt trời.

- Tại sao ngươi không dứt khoát cướp những bảo vật này đi, đặt ở trong cửa hàng sách chết tiệt thông đến địa ngục của ngươi!
Bá tước chửi mắng.

- Bởi vì ta không cần.

Lúc Thiên Nhất trả lời vấn đề này, lại tiến hành một lần dịch chuyển. Khi ánh sáng nhạt đi, hắn lại nói tiếp:

- Trong cửa hàng sách của ta có những thứ cùng loại với mấy món bảo vật kia, tri thức còn ưu việt hơn. Mà mấy thứ đồ trong đồng bảo vật này, ta định lưu lại cho người khác dùng.

- Thế thì liên quan gì đến việc ngươi cất giấu những thứ này?

Từ trong câu chữ của Thiên Nhất, bá tước đã nghe ra được một tin tức, đó là tuổi thọ của tên phù thủy này vượt xa người bình thường.

- Hừ... bá tước tiên sinh, đây mới là điều khiến ta nổi nóng.

Thiên Nhất nói:

- Đối với loài người, tín nhiệm giữa hai bên rất khó xây dựng, nhưng lại rất dễ bị phá hoại. Còn nhớ sau khi ta đề cập đến chuyện “giao dịch”, biểu tình của đám tùy tùng nhìn về phía ngươi thế nào không?

- Đây chính là loài người. Là một cá thể, con người luôn hi vọng người khác nghĩ về mình thật tốt, nhưng trong lòng mình lại luôn nghĩ về người khác rất xấu. Khi một người làm việc thiện, có lẽ sẽ có mười người xuyên tạc hành vi của hắn, cho rằng hắn có mưu đồ khác. Khi một người hi vọng được người khác tín nhiệm, thường thường sẽ quên mình luôn lựa chọn không tín nhiệm người khác.

Lần này lúc Thiên Nhất đi về phía ký hiệu hình dấu tay, lại đi qua bên cạnh bá tước. Tại khoảnh khắc lướt qua người, hắn tùy ý đá một cái, khiến cho đoản kiếm đang nằm trong tầm tay bá tước văng ra xa.

- Nhìn xem, ta không thể thả lỏng một giây nào.

Thiên Nhất nói:

- Ánh mắt ngươi đã tiết lộ tâm lý cầu may của mình, ngươi cố gắng che giấu việc mình bỏ về phía đoản kiếm, trong mắt của ta rất buồn cười. Nhưng trong lòng ngươi lại đang suy nghĩ, có lẽ sẽ thành công nhặt đoản kiếm lên, sau đó tập kích một lần nữa.

Hắn thở dài:

- Vì vậy, chúng ta vẫn nên trở lại vấn đề của người vừa rồi...

- Giả sử người là vua của một nước nhỏ, người muốn xưng bá đại lục Châu Âu, thậm chí kiểm chi đông nam, lập lại vinh quang của Caesar đại đế khi xưa. Nhưng người còn thiếu một loại lực lượng mang tính quyết định.

- Lúc này ta xuất hiện trước mặt người, một người đàn ông xa lạ, một phù thủy thần bí, thoát nhìn rất có tài năng, nhưng người lại không hiểu rõ ta. Sau đó ta lấy ra một món bảo vật, nói rằng lợi dụng thứ này người sẽ có thể sở hữu lực lượng như thần, hơn nữa ta còn đưa cho người miễn phí, người sẽ tin tưởng ta sao? Hoặc là nói, người sẽ dễ dàng tin tưởng ta, lại dùng món bảo vật này để đánh bạc, đánh cuộc tất cả những thứ mình sở hữu để mạo hiểm sao?

- Thế nhưng, chúng ta hãy xét một giả thuyết khác... Giả sử người từ một đường dây tin tức hoặc truyền thuyết cổ đại nào đó, lấy được tin tức chuẩn xác rằng có một đồng bảo tàng như vậy, bên trong ngoại trừ tài bảo giá trị không rẻ, còn có một bảo vật rất quý giá, có thể khiến người nhận được lực lượng siêu phàm. Người vất vả trăm cay ngàn đắng, cuối cùng từ trong một di tích vô cùng bí ẩn và nguy hiểm lấy được món bảo vật này. Tâm tình của người sẽ như thế nào, người sẽ lựa chọn ra sao?

Thiên Nhất hỏi xong, lại nhấn một ký hiệu hình dấu tay.

Sau khi bá tước mở mắt ra lần nữa, trả lời:

- Cho nên... người muốn ta lưu lại truyền thuyết về bảo tàng, nhưng lại dùng một phương thức rất mập mờ.

- Dùng phương pháp cũ của hiệp sĩ Thánh Điện các người là được rồi.

Thiên Nhất tùy ý làm vài động tác tay:

- Không phải các người có một bộ ký hiệu thần bí của riêng mình sao, sau khi đi lên, người hãy lưu lại trong đầu trường một chút gợi ý về tọa độ cụ thể của lối vào thông đạo. Dù sao ký hiệu hai chữ thập dùng để mở cửa thông đạo cũng giống như ký hiệu ở đây, bất cứ ai đụng vào đều có thể khởi động, tương lai sẽ có người tìm tới nơi này... Có điều những bảo vật này muốn nhìn thấy ánh mặt trời lần nữa, tốt nhất vẫn nên qua vài thế kỷ rồi tính sau. Khái niệm về văn minh “cơ giới hóa” vẫn đang trong giai đoạn cất bước, ta còn muốn quan sát một chút ảnh hưởng của thứ này đối với xã hội loài người.

- Tại sao ta phải tuân theo ý người?

Bá tước hỏi, lúc này hắn đang đắm chìm trong bi thương và giận dữ, không còn sợ chết nữa.

- Luôn có biện pháp dẫn dắt người làm theo ý ta, bá tước tiên sinh, tin ta đi, đó cũng không phải chuyện rất khó.

Thiên Nhất cười nói:

- Còn nhớ kẻ buôn bán tin tức tên là “Vẹt” không?

- Là hắn!

Bá tước giật mình kêu lên, bởi vì lúc hắn nghe được cái tên này, trong nháy mắt liền nghĩ đến một liên hệ trọng yếu phía sau toàn bộ sự kiện.

- Sau khi hắn nói với người tin tức về cửa hàng sách thì đã chết, trước đó không lâu vấn đề này còn quấy nhiễu người.

Thiên Nhất ung dung giải thích:

- Thực ra Vẹt chỉ là một tên bọm nhậu, từng làm cường đạo sơn tặc, nhưng tuyệt đối không phải kẻ buôn bán tin tức gì.

- Hắn đã được người thuê! Những lời hắn nói với ta chỉ là tin tức mà người muốn hắn truyền đạt! Là người! Ngay từ đầu là người chủ động dẫn ta vào tròng!

Bá tước run rẩy nói:

- Cho nên... buổi sáng hôm đó hắn bán tin tức cho ta, buổi chiều lại bị giết! Hắn chết là do người diệt khẩu!

- Không, ta không cần “thuê” hắn làm chuyện gì, chỉ là hắn và ta đạt thành một giao dịch mà thôi.

Thiên Nhất trả lời:

- Ngoài ra, ta cũng lười ra cửa giết một tên bọm nhậu. Người giết hắn thì người cũng đã gặp rồi, chính là người trẻ tuổi kia, Wario.

- Cái gì?

Bá tước kinh ngạc.

- Chuyện này đáng để người giật mình như vậy sao? Một người trẻ tuổi, bóng đêm sắp tới, trên người có vết thương bị dao sắc chém, nằm trước cửa một phòng khám bệnh tư nhân.

Thiên Nhất nói:

- Rất hiển nhiên, hấn bị thương vì một chuyện không thể tiết lộ. Đó là chuyện gì? Có kẻ thuê hấn giết người? Nhưng nếu như hấn được người ta thuê, trên người ít nhất cũng phải có tiền cọc, không đến mức nằm trên đường không có đồng nào, ngay cả một chút chi phí cứu mạng mình cũng không lấy ra nổi.

Phòng tuyến tinh thần của bá tước hoàn toàn bị đánh tan, nghe đến chỗ này, hấn thậm chí hoài nghi thực đơn của mình tối hôm qua liệu có phải cũng do Thiên Nhất sắp đặt hay không.

Chương 28 : Rắn đen

- Quả nhiên đã xuất hiện trước thời hạn tử vong mà ta dự tính, ha ha... đúng là vẫn tin được các người.

Cố Vấn thấy ba người Dark Water xuất hiện trong phòng lớn, liền nói một câu giống như khen ngợi, đây là điều rất hiếm thấy.

- Trong khi các người nghỉ ngơi ở đây, ta phải liều mạng ứng phó với các loại cạm bẫy để chạy tới.

Gunsmith oán trách, đáng vẻ của hắn và Suicide khá chật vật. Sau khi rời khỏi phòng trung tâm, bọn họ liên tục trải qua ba căn phòng có cạm bẫy cấp bậc rất cao, mức độ nguy hiểm ngang ngửa với vệ binh bộ chết kia, trong tình huống thời gian cấp bách quả thật rất khó giải quyết nhẹ nhàng.

Sắc mặt Vanessa nhìn qua có vẻ hơi thất vọng, vừa rồi rõ ràng Cố Vấn muốn nói ra chuyện quan trọng gì, nhưng vì cứu binh chạy tới nên bị cắt ngang.

Có điều ngoại trừ Cố Vấn, ba người khác cũng không chú ý tới biến hóa nhỏ bé trên mặt Vanessa. Lúc này Dark Water đã một mình đi đến góc phòng, chuẩn bị nhấn vào ký hiệu dịch chuyển kế tiếp.

- Trước khi chạy ra ngoài, không có nhiều thời gian để dừng lại nói chuyện. Dark Water nói:

- Lúc nhiệt độ hạ xuống dưới 0 độ, thân thể các người sẽ xảy ra các loại tình trạng vì lạnh. Muốn chạy ra còn phải đi qua bảy căn phòng, ta đề nghị các vị nên tập trung tinh thần, ứng phó với dịch chuyển và cạm bẫy.

.....

- Chạy mau! Các người có nghe thấy không! Đừng lo cho ta! Mau rời khỏi đây, chạy ra bên ngoài! Chạy càng xa càng tốt! Ngay bây giờ!
Bá tước Beaujeu khàn giọng hét lớn về phía cửa vào phía trên phòng lớn.

Hai tên tùy tùng canh giữ phía trên thông đạo còn không biết tình hình bên

dưới, nhưng khi bọn họ nghe được tiếng kêu gần như tuyệt vọng và cầu khẩn của bá tước bên trong di tích, dĩ nhiên mình bạch đây không phải nói đùa. Hai người do dự một chút, trao đổi mấy câu, quyết định nghe theo chỉ thị của bá tước. Bọn họ cầm lấy bó đuốc, quay đầu chạy nhanh lên phía trên thông đạo.

Thiên Nhất đã sớm lường trước chuyện này, một khi dịch chuyển đến căn phòng lớn nơi cửa vào, bá tước nhất định sẽ có hành động như vậy.

Sau mỗi lần dịch chuyển, lúc ánh sáng xanh còn chưa hoàn toàn nhạt đi, bá tước đã vội vàng bắt chập ánh sáng chói mắt, mở mắt ra một chút quan sát tình hình chung quanh. Hắn muốn xác nhận xem mình đã đến căn phòng lớn lúc đầu hay chưa, nhằm thông báo cho hai tên tùy tùng còn sống kia rời khỏi.

- Ta nên nói là ngươi trọng tình nghĩa, hay là ngu xuẩn không tỉnh ngộ đây. Thiên Nhất căn bản không để ý tới hai người kia, tùy ý lấy sáo răn trong y phục ra, giơ ngang trên lòng bàn tay, lại bắt đầu lẩm bẩm thần chú khó hiểu.

Sau khi đọc xong, hắn đưa sáo răn lên bên miệng thổi. Theo giai điệu kỳ dị vang lên, trên mặt đất trước mặt Thiên Nhất có một bóng đen như ẩn như hiện, dần dần cái bóng kia hóa thành thực thể, đó là một con rắn màu đen thân thể lớn như thân cây.

Sau khi con rắn lớn màu đen kia thực thể hóa, bá tước kinh ngạc phát hiện, thân thể quái vật này giống như nham thạch, bốc lên khí đen, ăn mòn tất cả vật chất mà nó chạm đến.

Rắn lớn giống như vừa tỉnh lại từ giấc ngủ, ngửa đầu lên, thân thể dựng thẳng, quan sát tình hình chung quanh một vòng, sau đó đột nhiên lao về phía thi thể của đám tùy tùng gần đó.

Bá tước vốn cho rằng mình sẽ thấy cảnh tượng tàn nhẫn rắn lớn nuốt thi thể, nhưng hắn lại đoán sai lần nữa, bởi vì thứ này hoàn toàn khác với rắn thông thường, nó tuyệt đối là một loại quái vật chỉ có thể gặp trong ác mộng.

Lúc rắn lớn bò đến bên cạnh thi thể của đám tùy tùng, trên thân thể to lớn của nó đột nhiên xuất hiện vô số lỗ hồng lớn, giống như thân rắn đen kịt

trong một giây đã trải đầy hoa văn. Nhưng nhìn kỹ lại, những lỗ hồng kia cũng không phải vết thương, mà là “miệng”, từng chiếc miệng giống như của loài người.

Nó bò đến bên cạnh thi thể đám tùy tùng, nơi thân rắn đi qua giống như nham thạch, tỏa ra từng đoàn khí đen. Kim loại màu đen của di tích này rất kiên cố, hoàn toàn không bị hư hại, nhưng quần áo, thi thể của đám tùy tùng kia, cùng với bó đuốc, dây thừng, hòm gỗ, chỉ cần chạm vào thì đều bị ăn mòn.

Những “miệng người” trên thân rắn không ngừng làm động tác cắn xé và nhai, còn liên tục chảy ra dịch thể màu đen sền sệt. Sau khi dịch thể nhỏ xuống lại hóa thành khí đen bốc lên, khiến người ta nhìn vào đều cảm thấy trong dạ dày quay cuồng muốn ói.

Qua hai phút, trong phòng ngoại trừ Thiên Nhất và bá tước thì không còn lại bất cứ thứ gì. Bá tước Beaujeu đã không thể phân biệt rõ, rốt cuộc những thi thể kia là bị con rắn này dùng miệng nuốt trọn, hay là bị miệng người dày đặc trên thân rắn nuốt xuống, hoặc là trực tiếp bị ăn mòn...

- Đây nhất định là một cơn ác mộng... thượng đế, xin ngài tha thứ cho tôi, để tôi tỉnh lại.

Bá tước cắn nắm tay của mình, dụi lông mày cầu nguyện.

Lúc này con rắn lớn màu đen đã nuốt xong thi thể đám tùy tùng kia, xoay đầu lại, dán sát mặt đất, vắn người chậm rãi bò tới chỗ bá tước.

Nếu một người có thể lựa chọn cái chết của mình, vậy bị con rắn này nuốt chửng tuyệt đối là một trong số lựa chọn tệ nhất.

- Đây chính là ác mộng, bá tước tiên sinh.

Thiên Nhất chặn giữa bá tước và rắn đen, con rắn kia lập tức ngừng lại, làm động tác ẩn nấp ngóng nhìn.

Thiên Nhất nói tiếp:

- Đời người chính là một giấc mộng không thể tỉnh lại, cái chết là phương pháp duy nhất để thoát khỏi giấc mộng này. Trên đời này có một số người đang gặp ác mộng, lại có một số người khác đang gặp mộng đẹp. Phần lớn mọi người đều mong muốn xây dựng mộng đẹp của mình trên cơ sở ác mộng của người khác, nhưng lại bám víu vào “đạo đức” do chính bọn họ

định ra và tưởng tượng để mưu cầu sự thanh thản.

Hắn cảm sáo rần, lắc lư trước mắt con rắn lớn màu đen kia, giống như đang trêu đùa một con vật cưng đáng yêu:

- Còn có hai phần điểm tâm cho ngươi.

Thiên Nhất chỉ chỉ phía trên:

- Nhanh đi, nếu không bọn họ sẽ chạy mất.

Con rắn kia giống như nghe hiểu, ngược đầu lên, một đường bay thẳng vọt lên trên. Hóa ra con vật này vốn không cần bò, nó có thể lơ lửng bay lượn trên không trung.

Trong mắt người thời trung cổ, phạm là thứ không có cánh mà có thể bay trên trời, vậy chỉ có quỷ thần.

Bá tước cũng không ngoại lệ:

- Chính quái vật này giúp ngươi đào đường hầm sao?

Giọng điệu và thần thái của hắn có thể nói là hồn bay phách lạc, lúc này bá tước đã mất hết ý chí, khi hắn nhìn thấy con rắn đen bay lên, trong lòng đã hiểu được hai tên tùy tùng kia cuối cùng vẫn khó thoát khỏi cái chết.

- Đương nhiên không phải.

Thiên Nhất trả lời:

- Con đào đường hầm là mẹ nó, điều kiện trao đổi là ta cho đứa trẻ này ăn một chút máu thịt.

- Ha... ha ha... ngươi gọi quái vật này là đứa trẻ...

Bá tước cũng không biết tại sao mình lại bật cười, có thể vì mỗi sợi dây trong đầu hắn đã đứt vỡ rồi.

- Loại rắn trưởng thành này, thời xa xưa tổng cộng có tám con, trong một số nền văn minh được gọi là thần trụ, trong một số nền văn minh khác thì bị xem là yêu thú hủy diệt thế giới.

Thiên Nhất nói:

- Ta vốn cũng không coi trọng bọn chúng lắm, nhưng sau đó ta phát hiện sức ăn của những con này quá lớn. Một con trưởng thành cũng đủ ăn hết tất cả sinh vật trên một lãnh thổ rộng lớn, hơn nữa còn ăn mòn tất cả những thứ do các sinh vật kia kiến tạo, cuối cùng chỉ để lại một vùng đất chết khô

cần.

- Vì vậy ta đã hợp tác với một người khác, chém chết bảy con rắn lớn, chỉ để lại một con và đưa trẻ của nó, nhốt vào trong sáo rắn này. Đương nhiên hai con rắn này đã bị ta làm cho không thể ở quá lâu trong thế giới này, hôm nay bọn chúng muốn tiếp tục sinh tồn, nhất định phải trở lại trong sáo rắn.

Cùng lúc này trong thông đạo, hai tên tùy tùng kia rất nhanh đã bị rắn đen đuổi kịp.

Có câu thường nói là “Autobots chạy không qua Decepticons, nhảy dù xuống vẫn nhanh hơn đi bằng chân” (phim Transformers). Bay và chạy dù sao cũng là hai khái niệm khác nhau, huống hồ đây còn là bò lên sườn dốc.

Hai người kia chạy cũng không kiên quyết lắm, một mặt bọn họ còn lo lắng cho bá tước, mặt khác bọn họ cũng không tận mắt nhìn thấy nguy hiểm, không biết mình rốt cuộc đang chạy trốn thứ gì.

Đột nhiên một con rắn lớn màu đen lặng lẽ từ trong bóng tối phía sau bọn họ chui ra, một ngưng giải quyết xong một người trong đó.

Người còn lại chỉ cảm giác mình liếc thấy thứ gì, theo bản năng quay đầu lại, nhìn thấy nửa người trên của đồng bạn đã biến mất, hai chân lộ ra bên ngoài miệng rắn còn đang đập lung tung.

Con rắn lớn kia cả người đen kịt, to như thân cây, toàn thân còn mọc đầy miệng người, lơ lửng giữa không trung...

Người sống sót cuối cùng này sợ đến sắc mặt tái nhợt, sợ hãi khiến cho đầu óc của hắn hoàn toàn chập mạch, ngay cả muốn kêu cũng không được. Nhưng sau khi lảo đảo mấy bước, tên này lại ổn định thân hình, đột nhiên đứng thẳng, kích thích tố trào ra giống như vụ nổ, bản năng cầu sinh đã chiến thắng tất cả ảnh hưởng tiêu cực, khống chế thân thể của hắn.

Chỉ thấy hắn ném bó đuốc vào mặt con rắn, xoay người nhấc chân chạy như điên. Sau khi rời khỏi nguồn sáng, rất nhanh chung quanh hắn biến thành một màu đen kịt, nhưng hắn vẫn có thể nhìn thấy vật thể, ngay cả chính hắn cũng không biết tại sao, đương nhiên khi đó hắn cũng chưa từng nghĩ xem tại sao.

Lúc con người gặp phải sợ hãi cực độ, hạch hạnh nhân của não bộ sẽ làm ra phản ứng, dùng hoạt động của những bắp thịt không quan trọng, khiến tốc độ vận hành của mỗi bộ phận trên thân thể tăng nhanh, khẩn trương cao độ, tim đập nhanh hơn, huyết áp tăng lên, tiết ra khoảng ba mươi loại kích thích tố khác nhau, khiến thân thể chuẩn bị sẵn sàng ứng phó với uy hiếp. Đồng thời vì khiến sự chú ý tập trung vào nguồn gốc nỗi sợ, trong thời gian ngắn thị lực và thính lực đều sẽ gia tăng, đại não điều khiển thân thể nghe nhìn, lại nhanh chóng tính toán phương pháp ứng phó với nguồn gốc sợ hãi.

Cả quá trình này tổng cộng chỉ khoảng hai giây, trước khi sợ hãi biến mất, đại não sẽ giúp con người đưa ra quyết định “nghênh chiến” hoặc “chạy trốn”.

Hiện giờ tên sống sót cuối cùng này hiển nhiên đã lựa chọn chạy trốn. Ta nghĩ bất cứ người nào vẫn còn lý trí, khi nhìn thấy một quái vật như vậy đều sẽ chạy. Trừ khi người là nhân vật chính trong phim kinh dị hoặc là ngôi sao phim hành động, nếu không tốt nhất không nên một mình chống lại quái vật này.

Vị nhân huynh này không sợ đến mức nhồi máu cơ tim chết ngay tại chỗ, cũng không hai chân mềm nhũn ngồi yên chờ chết. Hoàn toàn trái ngược, tên này giống như trong nháy mắt mở khóa gen cấp một, phát huy tố chất thân thể vượt quá năng lực bình thường của mình, chạy như điên trong bóng tối, lại chạy được rất xa.

Chương 29 : Thoát khỏi di tích

Khi còn cách cửa vào phía trên cùng một đoạn, trong đầu tên tùy tùng kia đột nhiên thoáng qua một chuyện. Đó là một chuyện rất quan trọng, hắn nên sớm nhớ tới, bọn họ nên nhớ tới khi bá tước kêu gào bảo hắn và đồng bạn kia chạy trốn. Nhưng bởi vì một loạt tình huống đột ngột xảy ra, hai người đều không chú ý tới chuyện này.

Không nhớ tới thì thôi, nhưng tại khoảnh khắc ý thức được chuyện kia, hắn liền cảm thấy tuyệt vọng.

Tay phù thủy kia đã nói, hắn sẽ đóng cửa vào lại, cho nên lúc này cửa vào trên đỉnh thông đạo đang đóng...

Chuyện kể tiếp có thể tưởng tượng, bước chân của tên tùy tùng này không tự chủ được chậm lại, thể chất như hồi quang phản chiếu và thị lực có thể nhìn thấy vật thể trong bóng tối đột nhiên rời khỏi hắn, hai chân đau mỏi, dạ dày co giật, cùng với cảm giác ngột thở do sợ hãi bao trùm toàn thân.

Con rắn lớn màu đen kia vẫn lặng lẽ bay tới, xé đứt đầu của hắn, quán tính còn khiến thân rắn tiếp tục bay về phía trước. Đầu của tên tùy tùng kia bị ngậm trong miệng rắn, cho đến khi phần mặt đụng vào vách tường mới dừng lại, bức tường in dấu gương mặt vặn vẹo cực kỳ kinh hoàng vào thời khắc cuối cùng của hắn.

Mười mấy giây sau, thi thể của hắn đã bị nuốt sạch sẽ, mà con rắn đen kia giống như cá lội trong biển, lơ lửng giữa không trung, quay một vòng, xoay đầu “bơi” về sâu trong thông đạo.

.....

- Đây là lần dịch chuyển thứ mấy rồi?
Gunsmith lại bắn ngã một vệ binh máy, quay đầu hỏi Dark Water.

Lúc này căn phòng lớn mà mọi người đang ở chắc hẳn đã gần đến bên

ngoài di tích, cạm bẫy ở đây lại trở về vệ binh côn trùng to lớn, một súng là có thể giải quyết.

- Lần sau chính là lần dịch chuyển cuối cùng.
Dark Water nói, giọng điệu của hắn vẫn như vậy.

- Vậy nhanh lên một chút đi, phù...

Gunsmith thở ra một hơi khí trắng:

- Ở căn phòng vừa rồi, ta thử nhỏ một bãi nước miếng vào lòng bàn tay của mình, kết quả lúc nước miếng kia dính vào da của ta thì đã lạnh. Khi làn da tê dại của ta ý thức được “lạnh”, nước miếng kia đã kết băng. Mà khi ta cảm giác được “băng”, đã là ba giây sau khi ta ném bãi nước miếng ra khỏi lòng bàn tay...

- Đừng lo lắng, thời gian còn dư dả hơn ta tưởng tượng. Hơn nữa người là người năng lực cấp Cường, ta còn chưa xuất hiện dấu hiệu tử vong rõ ràng, người gấp cái gì?
Cố Vấn nói.

- Người nên lấy gương soi thử, xem sắc mặt của mình hiện giờ...
Gunsmith lại dùng một câu khiến cho Cố Vấn bị ghen hòng không nói được gì.

Dark Water đã đi đến ký hiệu dịch chuyển sau cùng:

- Được rồi, đây là lần dịch chuyển cuối cùng.

Thật ra câu này của hắn là một tín hiệu, một ám hiệu truyền cho hai thành viên khác của Nghịch Thập Tự, chỉ bọn họ mới biết câu này có ý nghĩa gì. Chỉ từ nội dung của câu này, Vanessa và Suicide dĩ nhiên không nghe ra bất cứ vấn đề gì.

Ánh sáng xanh bùng lên, lại dần dần nhạt đi, năm người mở mắt ra.

Chỉ qua mấy giây, một vách tường của căn phòng lớn cuối cùng này bị mở ra, hơn trăm con bọ cánh cứng bằng máy xuất hiện. Tiêu diệt loại kẻ địch này là sở trường của Gunsmith, hắn đổi súng xương sang hình thức liên phát, không tới một phút đã bắn rơi tất cả vệ binh.

Không ngờ lúc này lại có biến cố phát sinh.

- Hà... hà... tất cả dừng cử động...

Vanessa hô hấp khó khăn, một tay nàng đặt lên vai Cố Vấn, nhìn hai thành viên khác của Nghịch Thập Tự.

- Người.. bỏ súng xuống... hà... người... cách xa mọi người một chút...

Nàng nhìn Gunsmith và Dark Water phân biệt nói.

- Cô đang làm gì vậy?

Cố Vấn hỏi.

Gunsmith cúi người xuống, hai tay chống đầu gối, cũng bắt đầu thở dốc, Dark Water thì lại án binh bất động. Suicide cầm phiến đá “Thiên Không pháp điển” kia, bước nhanh về phía Vanessa.

- Hà... hà... người cho rằng người khác đều là kẻ ngốc sao? Hà... nơi này... hà... căn bản không phải là căn phòng lớn lúc trước chúng ta tiến vào.

Vanessa gia tăng lực tay:

- Người cũng đừng lộn xộn... đừng tưởng rằng năng lực của người mắt thường khó nhìn thấy... là có thể âm thầm hành động... hà...

- Cửa vào vốn không chỉ có một cái, bởi vì đôi đường đi tìm các người, cho nên chúng ta mới đến một cửa vào khác với lúc trước. Tính từ căn phòng tìm được các người, đây là cửa vào cần số lần dịch chuyển ít nhất.

Dark Water nói:

- Ta có thể tốn thời gian rất dài để giải thích, nhưng ta nghĩ các người không nên tiếp tục ở lâu.

Ngữ khí của hắn vẫn luôn đều đều như vậy, thật ra là một chuyện rất đáng sợ. Không có thần thái, cũng không có giọng điệu biến hóa, người vĩnh viễn không thể dựa vào quan sát để phán đoán xem Dark Water có nói dối hay không, chỉ có thể phán đoán thông qua nội dung mà hắn nói ra.

Lúc này lí do của Dark Water rất hợp tình hợp lý, hơn nữa bốn người này cũng thật sự không thể kéo dài được nữa.

Vanessa bỏ Cố Vấn ra:

- Được rồi, là do ta suy nghĩ nhiều.

Nhưng trực giác nói cho nàng biết, nhất định có gì đó không thích hợp, cho

nên nàng trừng mắt nhìn Cố Vấn:

- Đừng quên một chuyện... hà... mạng của người vẫn nằm trong tay ta.

- Đi thôi! Đừng nói nhảm nữa!

Gunsmith đã không nhận được:

- Dark Water, lối ra, lối ra, lối ra!

Hắn nói nhanh hơn, đồng thời nhảy nhót tại chỗ. Ngay cả Gunsmith từ nhỏ đã quen với cái lạnh cũng biểu hiện như vậy, đủ chứng minh nhiệt độ lúc này thấp đến thế nào.

Hiện giờ bọn họ đã ở phía ngoài cùng di tích, cảm giác dần dần khôi phục. Trong không khí lạnh giá, hô hấp cũng trở nên khó khăn, ngay cả ảnh hưởng của di tích cũng không thể hoàn toàn triệt tiêu hơi lạnh thấu xương, nói lên nhiệt độ lúc này chắc chắn đủ để giết chết người bình thường.

Ngoại trừ Dark Water, bốn người còn lại đều là người siêu năng lực. Nhưng người siêu năng lực mặc quần áo phong phanh mùa hè, ở trong hoàn cảnh âm 20 độ cũng không chịu được lâu.

Dark Water đã sớm quan sát hoa văn trong phòng, lập tức chạy nhanh về vị trí lối ra. Nơi đó có một ký hiệu không phải hình bàn tay, hòa cùng với những hoa văn khác trên tường, những người khác căn bản không thể biết phải nhấn vào đây.

Dark Water nhanh chóng chạy tới, nhấn vào ký hiệu ở lối ra. Rất nhanh trên tường xuất hiện một cửa vào hình vuông, một giây sau, hình chiếu mờ ảo do hệ thống phòng ngự của di tích chế tạo lại che kín lối ra.

Bốn người kia đã đến bên cạnh Dark Water, giống như chạy trốn lao về phía hình chiếu trên tường, từng người xuyên qua vách tường, chạy khỏi cái di tích sắp bị đóng băng này.

Phía sau bức tường kia cũng là một thông đạo, nhưng khác biệt rất lớn với thông đạo lúc đi vào. Thông đạo này có hình trụ, ven rìa không theo quy tắc nào, giống như một chiếc lạp xưởng rồng, hơn nữa cũng không hề có độ dốc, mọi người chỉ có thể tiến về phía trước theo chiều ngang.

Dark Water đã từ trong thân thể mình lấy ra một chiếc đèn pin, đi trước dẫn đường, bốn người còn lại đi phía sau hắn. Theo khoảng cách với di tích

càng lúc càng xa, mọi người cũng dần dần khôi phục cảm giác.

Mệt mỏi và đau nhức như thủy triều cuốn tới, lúc này Vanessa chỉ muốn uống một ly sô cô la nóng, ngâm mình trong bồn tắm nước nóng, quần thảm điện lên người, sau đó ngủ một giấc mười hai tiếng. Nhưng trong lòng nàng hiểu rõ, bây giờ mới là thời khắc không thể thả lỏng, cho dù cố gắng khích lệ tinh thần cũng phải tiếp tục chống đỡ, cho đến khi giao Thiên Không pháp điển vào tay tổ chức mới có thể thở phào một hơi.

Chương 30 : Âm mưu của “người chết”

Con rắn lớn màu đen từ thông đạo trở về, chạy đến trước mặt Thiên Nhất, giống như một con chó săn ngậm đĩa trở lại với chủ nhân, chờ đợi xoa đầu và khen ngợi.

Thiên Nhất đưa tay ra, lòng bàn tay hướng lên trên, đặt trước miệng con rắn lớn.

Bá tước ở bên cạnh nhìn đến kinh ngạc, trong lòng suy nghĩ: “Không phải hẳn muốn con rắn này liếm tay mình chứ...”

Con rắn lớn dường như hiểu ý Thiên Nhất, từ trong miệng nó chảy ra dịch thể màu đen, nhỏ xuống lòng bàn tay Thiên Nhất. Dịch thể màu đen này rõ ràng khác với trên thân rắn tiết ra, không có tính ăn mòn, cũng không sền sệt, màu sắc cũng càng thuần túy như mực đen.

Sau khi nhổ ra ngậm chặt lỏng đen này, con rắn lớn lại từ thực hóa hư, trở lại trong sáo rắn trên tay trái Thiên Nhất.

Tay phải Thiên Nhất nắm lại, cầm ngậm nước đen kia đi về phía bá tước.

- Người muốn làm gì?
Bá tước có dự cảm xấu.

Thiên Nhất cắt sáo rắn vào, tay trái nắm lấy cầm bá tước, cạy miệng hắn ta, tay phải đổ dịch thể màu đen vào trong miệng bá tước.

Bá tước kêu thảm một tiếng, xoay người nằm ngửa mặt nằm dưới đất, hai tay nắm lấy cổ họng mình, liều mạng ho khạc, muốn nhổ dịch thể vừa uống vào ra ngoài, nhưng hiển nhiên chỉ phí công.

- Đừng làm giống như vừa uống thuốc độc nữa.
Thiên Nhất chà chà tay phải vào áo choàng đen của mình:
- Đây chính là thứ mọi người nhìn thấy nhưng không với tới được... lực

lượng.

Thực ra bá tước không hề cảm thấy khó chịu, chỉ theo bản năng cho rằng phải nhổ thứ này ra. Giống như người thấy có người cầm một đồng dầu hắc màu đen cường ép nhét vào trong miệng người, bất kể uống vào cảm giác như thế nào, chắc chắn người vẫn cố nhổ ra ngoài.

- Người lấy chất độc từ trong miệng quái vật kia nhỏ xuống nhét vào miệng ta! Còn nói ta sẽ nhận được lực lượng!

Nói đến đây, sắc mặt bá tước bỗng biến đổi:

- Chẳng lẽ... người muốn biến ta thành quái vật?

- Không, người vẫn là người, nhưng không còn là một người bình thường. Thiên Nhất nói:

- Người đã nhận được năng lực đến từ loại rắn đen này, lực lượng sẽ tan vào trong máu của người. Tương lai hậu duệ của người cũng sẽ đời đời truyền thừa loại năng lực này, có lẽ bọn họ sẽ thừa kế một phần, cũng có thể người tư chất cao sẽ vận dụng được toàn bộ. Chỉ cần huyết mạch của người không đoạn tuyệt, lực lượng của rắn đen vẫn sẽ tiếp diễn trong gia tộc của người.

- Tại sao người lại làm như vậy?

Bá tước nói, kích động đến mức từ trên đất đứng lên. Chờ sau khi hấn đứng vững mới ý thức được, chân của mình trong khoảnh khắc đã khôi phục khả năng hành động.

Thiên Nhất cười trả lời:

- Đừng quên giao dịch của chúng ta, ta đã nói sẽ bảo đảm an toàn cho người, ít nhất sẽ không để người bị giết vì bảo tàng.

- Đến bây giờ người còn nói về giao dịch...

Bá tước lộ vẻ căm thù:

- Từ ban đầu người đã thao túng mọi chuyện, toàn bộ giao dịch của người đều xây dựng trên cơ sở dối trá và âm mưu!

- Nhưng ta vẫn sẽ hoàn thành nó.

Thiên Nhất nói tiếp:

- Còn nhớ con mắt sau lưng người không?

Bá tước hừ lạnh một tiếng:

- Chắc ngươi sẽ không nói với ta, đó cũng là một vở kịch do ngươi diễn đây chứ?

Thiên Nhất trả lời:

- Đương nhiên không phải, chủ nhân của con mắt kia đến từ một tổ chức tên là “viện thầy tu Isaiah”. Tổ chức này vốn cũng không có lý do đối địch với ngươi, nhưng bọn họ được người khác nhờ cậy, yêu cầu dùng một phương thức “không nổi bật” để giết chết ngươi.

- Ngày thứ sáu đen tối đã qua bảy năm, đến năm nay chủ của ngươi mới bị thiêu chết. Mà sau khi hắn bị thiêu chết, từ thời khắc ngươi chuyển bảo vật đi, ngươi đã tiến vào tầm mắt của Philip IV, trở thành mục tiêu bị tấn công, đồng thời cũng bị “tên kia” nhìn chăm chăm.

- Hừ... “tên kia” mà ngươi nói, cũng có thể là chính ngươi vậy?
Bá tước nói.

Thiên Nhất nhếch miệng cười cười, tiếp tục nói:

- Ngươi cảm thấy... Clement V thật sự chết vì bạo bệnh sao? Chết cùng một năm với chủ Molay bị thiêu chết của ngươi, một tháng sau khi lời nguyện rửa của người đàn ông trên giàn hỏa kia vẫn còn dư âm?

Biểu tình trên mặt Beaujeu bắt đầu biến hóa.

Thiên Nhất lại nói:

- Ta dám khẳng định, không lâu sau Philip IV cũng sẽ chết, hơn nữa nhìn vào cũng không phải là mưu sát. Nhưng hắn là vua, muốn làm được chuyện này e rằng phải tốn một chút thời gian. Có điều trên đời không có đạo lý phòng trộm ngàn ngày, cuối cùng hắn cũng sẽ khó thoát khỏi kiếp nạn.

- Chẳng lẽ ngươi muốn nói, có người ngầm hành động để lời nguyện của chủ ta ứng nghiệm? Chuyện đó có quan hệ gì với ta? Tại sao hắn lại muốn giết cả ta? Chẳng lẽ... là vì chức vị đại đoàn trưởng?

Bá tước hỏi.

Thiên Nhất nói:

- Ngươi nghĩ sai rồi. Nếu theo lời ngươi nói, người này phải là nhân vật trong nội bộ hiệp sĩ Thánh Điện các ngươi, có tư cách ngồi lên chức vị đại đoàn trưởng, mà lại không bị bắt vào ngày thứ sáu đen tối. Nếu có một người như thế, hắn muốn làm đại đoàn trưởng thì đã sớm giết ngươi rồi,

cần gì phải chờ đến bảy năm?

- Vậy rốt cuộc tại sao hắn lại làm những chuyện này?
Bá tước hỏi.

Thiên Nhất nói:

- Đơn giản, hắn đang bảo vệ thứ thuộc về mình, ha ha... ít nhất hắn cho rằng bảo tàng thuộc về một mình hắn.

- Người nói gì?

Bá tước lộ vẻ khiếp sợ, trong lòng hắn dường như đã đoán được Thiên Nhất ám chỉ người nào.

- Người chú kia của người, Jacques de Molay cũng chưa chết.
Thiên Nhất quả nhiên nói ra những lời kinh hãi thế tục này.

- Không thể! Ông ta rõ ràng...

- Bị đốt thành tro rồi?

Thiên Nhất cười nói:

- Vừa rồi chân của người rõ ràng đã gãy, sao lúc này còn có thể đứng nói chuyện với ta?

Ánh mắt bá tước lập lờ, ngơ ngác lặp lại:

- Không thể... không thể...

- Clement V chung quy vẫn là người kính sợ thượng đế, hắn là một người phức tạp. Sáu năm trước hắn đã miễn tội cho Molay, bao gồm cả những lãnh tụ hiệp sĩ Thánh Điện khác bị xét xử. Từ bản chất của Cơ Đốc giáo và sâu trong nội tâm, hắn đã sớm xá tội cho bọn họ, đáng tiếc đến chết hắn cũng không có can đảm công bố những tài liệu này ra ngoài. Theo ta thấy, e rằng những tài liệu này rất khó xuất hiện trước mắt công chúng.

Thiên Nhất nói:

- Giáo hoàng xá tội cho Molay, nhưng Philip IV thì không. Nói cho cùng Clement V vẫn con rối của vua nước Pháp, cho nên tình huống thực tế là... chú của người cũng không được phóng thích, mà là không ngừng chịu cực hình, khai nhận, phản cung lặp đi lặp lại, chịu đủ hành hạ, cuối cùng bị đưa lên giàn hỏa.

- Nhưng có một việc Philip IV không biết, đó là giáo hoàng đã ngầm phản

bội hấn. Trước khi bị thiêu chết, Molay đã được đánh tráo. Người bị thiêu chết không phải Molay, mà là một người chết thay trung thành đến điên cuồng. Chỉ cần dùng một chút thủ đoạn cải trang của thuật sĩ giang hồ, muốn giả mạo một người đàn ông không già lắm, chịu đủ hành hạ, nửa người nửa quỷ, đó cũng không phải chuyện khó, dù sao cháy rồi thì đều như nhau.

- Người chết thay kia sắm vai cũng rất đặc sắc, trước khi chết đã mắng chửi và nguyên rủa một cách thích đáng. Tất cả mọi người đều tin, bao gồm cả người không phải sao?

- Nói như vậy... chú vẫn còn sống? Bây giờ ông ta đang ở đâu?
Bá tước hỏi.

- Hẳn dĩ nhiên là đang trốn ở một nơi an toàn, nhờ đám người của viện thầy tu báo thù cho mình.
Thiên Nhất trả lời.

- Người nói Clement V đã giúp ông ta, vậy tại sao ông ta phải...
Bá tước hỏi.

Thiên Nhất không đợi hấn hỏi xong đã ngắt lời:

- Nói nhảm! Molay là loại người nào? Ngay cả người mà hấn cũng muốn giết, người cảm thấy hấn sẽ bỏ qua cho giáo hoàng sao? Đừng quên giáo hoàng đã từng phản bội hấn, khiến hấn chịu đủ hành hạ và thông khô, chẳng lẽ vì lão già kia vào thời khắc cuối cùng trở mặt cứu mình một mạng, Molay sẽ khoan thứ cho đối phương?

- Người cũng quá xem thường vị đại đoàn trưởng chân chính của đoàn hiệp sĩ Thánh Điện này rồi. Phương đông có một câu nói như vậy... không độc không phải trượng phu. Molay sẽ không giống như người, vì vài tên thủ hạ trung thành mà bất chấp cả tính mạng.

- Người nghĩ rằng hấn đã giao phó toàn bộ bảo tàng cho người sao? Như vậy lúc này tài phú mà hấn dùng để nhờ cậy viện thầy tu Isaiah đến từ đâu? Người cho rằng mình thật sự là nhân tuyển tốt nhất để hấn truyền chức vị sao? Còn không phải vì lúc đó tình hình nguy ngập, mà bên cạnh hấn chỉ có người là người thân duy nhất có thể tin nhiệm?

- Ài... thật đáng buồn, bá tước tiên sinh, để ta nói cho người biết lúc này

chú Molay của người đang toan tính điều gì.

- Hắn sẽ nấp trong bóng tối, để cho “lời nguyên” của mình lần lượt ứng nghiệm. Đợi sau khi giáo hoàng và Philip IV đều bị “trời phạt”, mà người lại “bất ngờ” qua đời, hắn sẽ “sống lại” một cách thần kỳ giống như Jesus, một lần nữa bước ra sáng, danh chính ngôn thuận khôi phục chức vị đại đoàn trưởng, lấy lại tất cả những thứ “thuộc về” hắn, gây dựng lại đoàn hiệp sĩ Thánh Điện, lại khiến tổ chức này đạt tới đỉnh cao chưa từng có trong lịch sử, giống như thần thoại.

- Không thể... người đừng gạt ta!

Bá tước quát lên:

- Ta sẽ không tin người nữa! Phù thủy! Mỗi chữ từ đầu lưỡi người thốt ra đều là âm điệu đến từ địa ngục!

Thiên Nhất nói:

- Để ta nói cho rõ ràng, mục đích của ta đã đạt được, lúc này bảo vật đã bị chôn vùi ở trung tâm di tích. Trừ khi có sự trợ giúp của ta, nếu không cho dù là đương sự như người, cũng không thể quay lại lấy những bảo vật kia ra.

- Bá tước tiên sinh, người nên nhận thức tình hình, khi chúng ta trở lại thế giới phía trên, ai sẽ là kẻ địch của người, ai đang uy hiếp tính mạng của người, còn ai sẽ là đồng minh của người, muốn cho người sống tiếp. Không nên bởi vì tình cảm cá nhân và mười mấy người đã chết, dẫn đến quyết định sai lầm ngu xuẩn.

Bá tước nói:

- Ta không cần loại đồng minh như người, nếu có cơ hội ta sẽ giết người!

Thiên Nhất mở rộng hai tay, không hề tức giận:

- Đương nhiên, đây là quyền tự do của người, nhưng đề nghị của ta là...

Đang nói, hắn đột nhiên từ trong túi lấy ra một miếng thủy tinh nhỏ hình thoi, ném cho bá tước:

- Sau khi chúng ta đi lên, người hãy bớt thời giờ dùng thứ này lưu lại ký hiệu của hiệp sĩ Thánh Điện các người trong đấu trường, thuận tiện đồ lại ký hiệu ta vẽ ở cửa vào một lần. Kế tiếp ta sẽ phụ trách tìm một số người đáng tin, bằng nhiều cách thức truyền ra tin tức, nói rằng bí mật trên người người đã bị mai táng vĩnh viễn cùng với người.

- Sau đó chúng ta sẽ đường ai nấy đi. Người đã không còn là một người bình thường nữa, theo cách nói của người thì người cũng xem như là nửa phù thủy rồi. Hơn nữa những người có liên hệ với người đã chết sạch, chỉ cần người đừng chủ động biểu lộ thân phận, không ai có thể truy xét được hành tung của người. Người có thể mang theo phần còn lại trong bảo tàng, đi đến nước khác xa xôi làm một phú hộ.

- Có điều nếu như người tìm cách đuổi giết ta, hoặc là đi tìm chú Molay của người tự chui đầu vào lưới, ta cũng không ngăn cản. Giao dịch của ta cũng có giới hạn, sau khi hoàn thành ba bước kế hoạch của ta, người hoàn toàn có thể sống những ngày tháng yên ổn an toàn. Nhưng nếu người chủ động muốn chết, ta không quản được, tương lai của người thế nào ta cũng lực bất tòng tâm.

Chương 31 : Âm mưu của người sống

Năm người dọc theo thông đạo đi về phía trước, rời đi tích càng xa, bọn họ càng có thể cảm nhận rõ ràng tổn thương và di chứng của thân thể do cái lạnh gây nên.

Lối đi này vẫn kéo dài theo đường thẳng, mọi người ít nhất đã đi một cây số, mới nhìn thấy một ngã rẽ rõ ràng.

Dark Water dẫn đầu vòng qua, Suicide đi theo phía sau hắn, sau khi xoay người lại đứng ngậy ra tại chỗ, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

- Đừng sợ, hắn sẽ không ăn ngươi.

Thiên Nhất đứng ở ngã rẽ, sau lưng hắn có một bóng dáng cao to hơn hắn rất nhiều. Dáng vẻ của người này đã sớm in vào đầu Suicide, trở thành một trong những nỗi sợ lớn nhất của hắn.

Blood Owl cười gằn:

- Để lão tử chờ thật lâu.

Thiên Nhất đi lên trước vài bước, lộ đầu ra, phát hiện Gunsmith đang đứng ngơ ngác ở đó. Mà sau lưng hắn khoảng năm mét, Vanessa đã nắm lấy vai Cố Vấn, giống như muốn dùng Cố Vấn làm bia đỡ đạn, nói:

- Nếu như các ngươi...

- Nếu như chúng ta hành động gì, cô sẽ giết Cố Vấn đúng không?

Thiên Nhất nói tiếp:

- Ha ha... Vanessa tiểu thư, xin hỏi cô có chú ý tới, mình đã không thể sử dụng năng lực nữa hay không?

Cố Vấn xoay người, cuối cùng lộ ra một nụ cười thắng lợi:

- Đi theo chúng ta một chuyến, Vanessa Barmond Velazquez.

- Ngươi...

Vanessa nghe đối phương gọi tên họ đầy đủ của mình, liền biết thân phận

đã bị Cố Vấn nhìn thấu, năng lực lại bị kiểm chế không biết nguyên nhân.
So sánh thực lực của hai bên hiện giờ, cuối cùng nàng vẫn thở dài:

- Được rồi, ta đầu hàng.

- Lựa chọn sáng suốt.

Cố Vấn nói, lại quay đầu sang hỏi Thiên Nhất:

- Bên phía các người thu hồi mảnh vỡ thuận lợi chứ?

- Không thuận lợi, nhưng không ảnh hưởng đến kết quả.

Thiên Nhất trả lời:

- Các người thì sao?

- Vốn tưởng rằng di tích ở Moscow đã tẻ lắm rồi, không ngờ cái này thiếu chút nữa đã mất mạng.

Cố Vấn nói:

- Có điều... cũng không ảnh hưởng đến kết quả, không phải sao.

Lúc trước Vanessa đã nghe những người khác miêu tả tình hình khi Cố Vấn, Gunsmith và Dark Water mới tới Rome, bây giờ từ trong đối thoại của hai người này, nàng đã hiểu được nguyên nhân. Ngay từ đầu những người này cũng không nhắm vào bảo tàng, mà là tìm kiếm loại di tích này trên phạm vi toàn cầu, từ bên trong lấy ra một “mảnh vỡ”. Bọn Cố Vấn đến Rome trễ như vậy, chắc hẳn là do mấy ngày trước bọn rồn trong một di tích khác ở dọc đường.

Thiên Nhất nghiêng đầu, xoay người nói với Suicide đang chờ ra:

- Đừng lo lắng, ta sẽ thả người đi, bảo tàng và Thiên Không pháp điển cũng cho người mang về. Ta và Blood Owl xuất hiện ở đây, chỉ là để bảo đảm người của chúng ta có thể bình yên rút lui mà thôi.

- Người cố ý dẫn chúng ta tới một cửa vào khác! Đường hầm này... các người rút cuộc đã mưu tính bao lâu rồi!

Suicide nói với Dark Water.

- Thời gian cần chuẩn bị còn ngắn hơn người tưởng tượng.

Thiên Nhất trả lời thay Dark Water.

- Đã như vậy, tại sao các người không lên vào lấy bảo tàng và thứ gọi là “mảnh vỡ” kia ra, sau đó tùy tiện dùng phương pháp gì đó đưa Thiên Không pháp điển cho chúng ta?

Vanessa hỏi.

- Ha ha... cô hỏi Cố Vấn ấy, đây là kế hoạch của hắn.
Nụ cười của Thiên Nhất có hàm ý sâu xa.

- Vì cô.

Cố Vấn nói với Vanessa:

- Vừa rồi cô không nghe thấy những lời ông chủ nói với Suicide sao? Hắn nói là “ta sẽ thả người đi”, cũng không nói là sẽ thả “các người” đi.

Vanessa nhìn vào mắt Cố Vấn:

- Người dẫn theo hai người, diễn vở kịch này, mạo hiểm tính mạng “hợp tác” với Giới Luật Thép, đặt mình vào giữa trận địa quân địch, hóa ra chính là...

- Đúng vậy, để bắt cô.

Cố Vấn trả lời:

- Đương nhiên kế hoạch ban đầu cũng không phải như vậy, lúc đầu người mà ta muốn bắt là mục sư trưởng đại nhân của các người. Ta vốn dự định sau khi đến Rome sẽ tìm cách dẫn hắn vào tròng, lừa gạt hắn tham gia vào đội thám hiểm di tích. Chuyện này cũng không khó, chỉ cần biên soạn vài cổ sự xoay quanh bảo tàng là được, chẳng hạn như chỉ có người đạt đến tu vi đại sư của tu viện Sion, mới có thể mở hòm chứa bảo tàng ra. Ngày mới tới ta đã muốn làm như vậy, nhưng vị thánh địa giám sát trưởng đại nhân kia của các người chẳng có kiên nhẫn gì, ta cũng không muốn biểu hiện quá gấp gáp dẫn đến sơ hở, cho nên trì hoãn chưa nói về cổ sự này.

- Không ngờ ta còn chưa ăn xong bữa cơm đã có niềm vui bất ngờ, cô lại xuất hiện trước mặt ta. Ha ha... đúng là ý trời. Còn nhớ di ngôn mà ta muốn nói với cô trong căn phòng lớn kia không? Khi đó ta chính là muốn nói chuyện này, muốn nói thực ra cô đã sớm trúng kế rồi. Nếu ta mang theo bí mật này chết đi, để cô xem ta là một người cùng trình độ với cô, ta cũng không chấp nhận nổi.

“Bốp”, Cố Vấn bị ăn một bạt tai. Vẻ mặt của hắn vẫn bình thản, còn trong mắt Vanessa lại đầy tức giận.

- Ha ha ha...

Blood Owl cười kỳ dị. Ngoại trừ Thiên Nhất và Dark Water, dao động tâm tình của những người dĩ nhiên không thoát khỏi sự quan sát của hắn.

- Còn nhớ những lời cô nói lúc trước không?

Cố Vấn thuật lại:

- Cho dù là quyền lực hay tiền bạc, chỉ cần bảo đảm sẽ không bị người khác đoạt lại, có thể bình yên hưởng dụng mà không bị trừng trị, vậy đừng nói qua mấy trăm năm, tại thời khắc cướp đến tay xem như đã đổi chủ rồi. Điều này không phù hợp với pháp luật, đạo đức, nhưng thế giới này vẫn luôn vận chuyển như vậy, không đúng sao?

- Khi đó ta hỏi cô, ta có thể cho rằng như thế này... bảo tàng chôn ở phía dưới, ai có thể cướp được tới tay thì thuộc về người đó.

- Mà cô trả lời, nếu ta có bản lĩnh thì cướp hết mọi thứ đi cũng được, sẽ không ai chỉ trích ta lấy cắp tài sản của Giới Luật Thép.

Vanessa tức giận nhìn Cố Vấn, lồng ngực phập phồng, hô hấp thật lâu không thể bình phục.

Cố Vấn nói tiếp:

- Bây giờ ta cướp cô đi, chắc cũng là chuyện hợp tình hợp lý đúng không?

- Được rồi, hai vị, có chuyện gì thì chờ rời khỏi đây hãy từ từ nói. Thiên Nhất cảm thấy không nên để bọn họ tiếp tục nói chuyện, nếu không nữ nhân này có khả năng bị Cố Vấn làm cho thẹn quá hóa giận, nhào lên cắn chết hắn:

- Đứng trong hoàn cảnh này, không được lịch sự cho lắm.

Lúc hắn đi qua bên cạnh Suicide, lại nhìn đối phương nói:

- Không nên ôm tâm lý cầu may muốn chạy trốn hoặc phản kháng.

Hắn dừng một chút mới nói ra bốn chữ cuối cùng:

- Ta ở chỗ này.

Lời từ miệng hắn nói ra, bốn chữ đơn giản này có thể là một trong số thủ đoạn đe dọa hữu hiệu nhất trên đời. Cho dù là nhân vật như Paperman, lúc đối diện với Thiên Nhất cũng chỉ có thể tránh lui chín mươi dặm.

Vào thời khắc như vậy, ông chủ này của Nghịch Thập Tự lại rất đáng tin. Nếu hắn nói muốn bảo vệ người nào, không có thực lực cấp Hung thì tốt nhất đừng nên gây chuyện với hắn. Hiện giờ sự kiện đám Thiên Vệ tử vong

cũng không còn là bí mật gì nữa, hôm nay tổ chức phản kháng trên toàn cầu, bao gồm tất cả cơ cấu của đế quốc, nghe được cái tên Thiên Nhất không khác gì nghe được danh hiệu của ma đầu, không ai xem hấn là người cả...

Chương 32 : Khởi đầu của Thiên Minh

Tại một nơi hoang vắng bên ngoài thành Rome, khi các phe phái đuổi kịp chiếc xe ngựa chở bá tước giả, bọn họ lại phát hiện bên trong chỉ có hai người chết và một chiếc hòm lớn chứa đầy đá.

Người đánh xe và tên tùy tùng giả trang bá tước kia đều bị dao sắc cắt đứt cổ họng. Trên tay bọn họ không có hung khí dính máu, cho nên có thể loại trừ khả năng giết người sau đó tự sát. Nói cách khác, hung thủ đã lên vào xe ngựa đang chạy nhanh, giết chết người đánh xe và người trong xe, sau đó lặng lẽ rời khỏi. Tất cả những chuyện này được thực hiện ngay dưới mắt các thể lực đang đuổi theo xe ngựa, nhưng lại không ai phát hiện ra thích khách này.

Cho đến khi ngựa kéo xe tự động dừng lại, cũng không người nào phát giác được vụ ám sát đã diễn ra...

Sau đó các thể lực truy sát bá tước xoay quanh chiếc xe ngựa đứng yên bất động này, xem như triển khai một cuộc chơi đấu trí đấu sức. Đến khi đội ngũ chính của từng người chạy tới, lại thuận thế thăng cấp thành vũ lực cướp đoạt đơn thuần. Có điều mọi người cũng biết kết quả cuối cùng rồi, phần thưởng mà người thắng nhận được chỉ có thi thể và đá.

Chiều hôm đó, cửa hàng sách của Thiên Nhất lại thay đổi địa chỉ, mà người khách đầu tiên đẩy cửa bước vào là một kẻ lang thang quần áo lam lũ. Người này vừa tiến vào, thân hình lom khom kia đột nhiên thẳng tắp, không bàn đến quần áo, có thể nói lúc hắn đi đường phong thái bất phàm, thậm chí còn phong độ hơn những thương nhân phú hộ ăn mặc sang trọng trên đường.

- Làm xong rồi phải không?
Thiên Nhất hỏi.

Pietro không nói gì, từ từ giơ tay phải lên, kiểm trong tay áo vươn ra, trên mũi kiếm còn có vết máu.

- Vũ khí của ngươi đã quá cũ kỹ, rãnh máu cũng mất tác dụng rồi.
Thiên Nhất nói.

- Nhưng nó vẫn đáng để ta tin tưởng, không giống như ngươi.
Pietro lạnh lùng trả lời.

Thiên Nhất cười cười:

- Ngươi cũng đã rất cũ kỹ rồi, Pietro, một ngày nào đó ngươi sẽ không thể tin vào tài nghệ của mình được nữa.

Pietro cười lạnh:

- Không cần ngươi phí tâm, ta còn lâu mới đến tuổi già không hành động được.

- Ta nghĩ ngươi tới để đòi thù lao giao dịch.
Thiên Nhất kéo cuộc nói chuyện về chủ đề chính.

- Nói đi, phù thủy, Molay ở đâu?

Pietro hỏi. Hắn và đoàn hiệp sĩ Thánh Điện thù sâu như biển, chỉ hận không thể đuổi tận giết tuyệt bọn họ. Khi Thiên Nhất nói cho hắn biết Jacques de Molay giả chết, hắn đã thỏa hiệp về chuyện bá tước đại đoàn trưởng gặp nạn này.

- Ngươi thật muốn đi ám sát hắn sao? Ta phải nhắc nhở ngươi, trải qua lần bị bắt bảy năm trước, Molay hôm nay đã trở nên rất cẩn thận, muốn tiếp cận hắn tuyệt đối không dễ.

Thiên Nhất nói:

- Tuy rằng thân thủ của ngươi không tệ, nhưng một mình đến đó... theo ta thấy tỷ lệ thành công không tới hai thành.

- Xem ra ngươi muốn bàn lại khoản giao dịch.
Pietro nghe được hàm ý của đối phương.

- Suy nghĩ thật kỹ đi, Pietro tiên sinh. Cho dù ngươi giết được hắn cũng rất khó toàn thân rút lui, nhiều nhất chỉ là cùng chết với hắn mà thôi, sau khi ngươi chết thì chẳng còn gì cả.

Thiên Nhất dừng một chút rồi nói:

- Nhưng Molay chết rồi, truyền thừa hiệp sĩ Thánh Điện vẫn sẽ tiếp tục. Bá tước Beaujeu đã quy ẩn, nhưng sẽ có người khác thay thế. Có lẽ người thừa

kế mới không thể thực hiện được kế hoạch phục hưng của Molay, nhưng như vậy thì sao? Người thay đổi được gì? Pietro, giống như những lời ta nói với người khi chúng ta lần đầu gặp mặt, đặt trên đời này thì thù hận của người cũng chẳng là gì cả. Trong lịch sử những kẻ áp bức giống như hiệp sĩ Thánh Điện có tầng tầng lớp lớp, tương lai sẽ không chấm dứt, mà những người gặp phải bất hạnh giống như người, không phải ai cũng có cơ hội và năng lực báo thù.

- Như vậy... ý của người là...
Pietro hiển nhiên muốn nghe tiếp.

- Rất đơn giản, ta có thể giúp người xây dựng một tổ chức, truyền thừa tư tưởng của người, chiến đấu để báo thù, uy hiếp cường quyền, thay đổi tệ nạn, bảo vệ kẻ yếu, biểu dương chính nghĩa. Cho dù người chết rồi, cũng sẽ có vô số đệ tử học tập và phát huy ý chí kỹ thuật của người.
Thiên Nhất trả lời.

- Người theo thân chết, tinh thần vĩnh viễn đúng không...
Pietro im lặng một hồi, trầm ngâm nói.

Thiên Nhất nói:

- Người hãy suy nghĩ một chút, ta có rất nhiều thời gian, tám năm mười năm cũng được. Đương nhiên có thể trả lời ngay cho ta là tốt nhất.

Pietro không trực tiếp trả lời vấn đề này, lại hỏi:

- Tại sao người cảm thấy ta có thể đảm nhiệm vị trí người khai sáng của tổ chức này? Ta nhớ người đã từng nói, ta chỉ là một nhân vật nằm giữa hạng hai và hạng nhất, còn cách đỉnh cao rất xa.

- Ha ha... khi đó là ta ám chỉ tài nghệ của người.

Thiên Nhất nói:

- Nhưng trong chuyện này, ý chí còn quan trọng hơn kỹ thuật giết người.

Pietro suy nghĩ một lúc, hỏi:

- Làm sao ta biết đây không phải là kế hoãn binh của người? Người đã thả cho Beaujeu chạy mất, bây giờ lại muốn ngăn cản ta đi giết Molay. Có lẽ người và Molay đã sớm đạt thành một giao dịch, chẳng hạn như giúp hãn phục hưng hiệp sĩ Thánh Điện gì đó. Mà người của viện thầy tu Isaiah chỉ là quân cờ của các người, người có ý giết chết thành viên của bọn họ ngay trước mắt ta, khiến ta theo tiềm thức cho rằng các người không cùng một

trận doanh.

- Ha! Có thể nghĩ đến khả năng này, người quả thật rất xuất sắc, ta phải nhìn người với cặp mắt khác xưa rồi.

Thiên Nhất cười nói:

- Nhưng trong chuyện này người đã hiểu lầm, ta không thể cấu kết với Molay, trên thực tế ta còn từng hợp tác với tử địch của hắn một lần.

Trên mặt Pietro hiện lên vẻ kinh ngạc:

- Philip IV!

Hai giây sau, hắn cả kinh nói:

- Chẳng lẽ ngày thứ sáu đen tối cũng là do người ngầm...

- Đó là chuyện quá khứ rồi, nghĩ sao cũng được.

Thiên Nhất ngắt lời:

- Philip IV là một kẻ rất mưu mẹo và gan dạ, hơn nữa nói thật, gọi hắn là mỹ nam tử cũng hoàn toàn xứng đáng.

Ngoài miệng hắn nói như vậy, nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ chán ghét:

- Hắn là một kẻ rất khó hợp tác, bởi vì hắn luôn muốn không chế cục diện.

- Hừ... điểm này không phải rất giống người sao?

Pietro cười lạnh một tiếng.

- Cho nên hắn phải chết, có điều chuyện này không cần ta ra tay, cứ để Molay và người của viện thầy tu trong tối tiếp tục nghĩ cách đi. Chờ bọn hắn giết chết quân vương nước Pháp, khi đại kế phục hưng của Molay chỉ còn kém một bước cuối cùng, ha ha... ta lại đẩy hắn vào vực sâu tuyệt vọng.

Thiên Nhất lộ ra nụ cười bệnh hoạn, biểu tình giống như một con nghiện cuối cùng được dùng thuốc.

- Người đúng là một kẻ điên.

Pietro nói:

- Nhưng lời nói của người lúc này có vẻ khá đáng tin.

- Hừ... đây là chuyện đương nhiên, Pietro tiên sinh. Số mệnh của đoàn hiệp sĩ Thánh Điện đã hết, vương triều thuộc về bọn họ đã một đi không trở lại, hoặc là nói thời đại của tôn giáo và ma thuật đã đến tận cùng rồi. Tương lai

sẽ không giống như vậy, có điều thời đại mới cần phải lắng đọng một thời gian mới xuất hiện được, có thể là mấy chục năm, thậm chí mấy trăm năm... Sau đó tội ác của loài người lại sẽ đẩy lịch sử vào một vòng tuần hoàn mới.

Thiên Nhất nói:

- Có điều lúc này chúng ta vẫn nên trở lại chủ đề vừa rồi, về chuyện mà ta nói... xây dựng tổ chức, câu trả lời của ngươi là gì?

Chương 33 : Tung hoành thiên hạ lên thần làm vua

- Rome đúng là một thành thị đầy màu sắc truyền kỳ, theo truyền thuyết thì người sáng lập Thiên Minh là đại sư Pietro cũng bắt đầu xây dựng tổ chức ở đây. Đệ tử của ngài là Wario sau này được gọi là thích khách mạnh nhất trong lịch sử Thiên Minh, là tông sư trong tông sư. Tả Đạo giống như một vị khách tham quan, ngồi ở vị trí sát cửa sổ máy bay, nói với Gunsmith bên cạnh.

- Cố sự này người nghe Gambling Snake nói?
Gunsmith hỏi.

- Không phải, trước đó ta có gặp gỡ ngoại giao mấy lần với cao tầng của Thiên Minh ở quận Song Ứng, nghe bọn họ kể không ít cố sự như vậy. Thực ra cũng không có cách nào, bên phía ta chẳng có gì để nói, ta cũng không thể nói cho họ biết Nghịch Thập Tự thành lập chưa tới một năm, thành viên chỉ có mười mấy người.
Tả Đạo trả lời.

Chỗ ngồi của Thiên Nhất chỉ cách hai người này một hành lang, hần chen vào:

- Người cũng đừng quá tin vào cố sự của bọn họ, dù sao thời đại khác biệt, thể chất và tuổi thọ của người hiện đại dĩ nhiên cao hơn trình độ bình quân khi đó. Xét riêng về kỹ xảo ám sát và thân thủ, Gambling Snake chưa chắc đã kém hơn hai vị tông sư thời xưa kia.

- Chuẩn bị cất cánh rồi, tắt cả ngòi xuống, thắt chặt dây an toàn.
Giọng nói của Kế Toán vang lên trong loa phát thanh.

Chiếc máy bay này thoải mái hơn nhiều so với chiếc mà bọn Cố Vấn dùng để tới đây, trang bị bên trong ngang với máy bay chở khách tư nhân.

Vanessa một tay chống cằm, nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói lời nào. Cố

Vân ngồi ở bên cạnh, cũng không nhìn vào nàng, chỉ nói:

- Hi vọng có kỳ tích xảy ra là chuyện không thể, con đường quốc lộ bị nổ ngang này đã đóng kín mấy tháng rồi, sẽ không có xe chạy qua. Ai bảo các người không quan tâm đến việc xây dựng lại Rome như vậy.

- Các người có thể làm ra loại máy bay sở hữu nguy trang quang học, phản radar theo dõi như vậy. Phi công của các người có thể đáp xuống nơi đường chạy ít hơn năm trăm mét này. Các người có thể ám sát Thiên Vệ, có thể xâm nhập bất kỳ máy móc tính nào trên thế giới, còn có thể phá hủy địa phương như nhà tù Tide.

Giọng điệu của Vanessa rất bình thản:

- Nghe hai người phía trước tán gẫu, Thiên Minh dường như đã là đồng đảng của các người. Mà trước đây không lâu sau hành động của Ngân Anh ở Paris, cũng bất ngờ công bố việc chúng ta ở sau lưng xúi giục, chuyện này cũng liên quan tới các người đúng không...

Cố Vân nói:

- Ủ, phân tích đều đúng.

Vanessa nói tiếp:

- Nhưng ta vẫn không hiểu, các người muốn làm gì? Nếu như bắt ta là để uy hiếp Giới Luật Thép, vậy tại sao lại để Suicide đưa Thiên Không pháp điển trở về? Uy hiếp và trợ giúp đồng thời tiến hành, rốt cuộc là có ý gì? Còn có những chuyện các người làm ở quận Long lúc trước, cùng với phóng thích tù phạm ở đảo Địa Ngục... Nếu nói các người đơn thuần là vì muốn khơi mào phân tranh, gây ra hỗn loạn, ta lại thấy không giống. Nhưng nếu nói các người có mục đích rõ ràng gì, chẳng hạn như tiền bạc, địa bàn, quyền lực vv, cũng không có đầu mối nào để lần ra.

Cố Vân cười nói:

- Đừng nói cô không hiểu, ngay cả ta cũng không hiểu rõ lắm.

- Không muốn nói thì thôi, cần gì dùng lời nói dối tệ hại này để lấp liếm.
Vanessa nói.

- Không lừa cô, ta thật sự không biết ông chủ rốt cuộc muốn làm gì. Đương nhiên hẳn đã nói cho ta biết một kế hoạch rất lớn, hơn nữa đại khái phải chia làm mấy bước, nhưng nói thật ta không biết sau khi kế hoạch này được thực hiện, hẳn sẽ có lợi ích gì.

Cố Vân trả lời.

Lúc này máy bay bắt đầu chuyển động, từ nơi xa không nhìn ra manh mối gì, nhưng nếu đến gần trăm mét, sẽ có thể nhìn thấy rõ ràng sắc thái quang học trên thân máy mớ hồ lóe lên khi chuyển động.

- Ta nên giết người sớm một chút, cho dù vĩnh viễn không tìm được Thiên Không pháp điển cũng đáng giá.
Vanessa cảm thán.

- Cô đánh giá ta quá cao rồi, một người không thể thay đổi được thế giới.
Cô Vẫn lại khiêm tốn:
- Nhưng một đám người thì chắc là có thể.

.....

Rome, tổng bộ của Giới Luật Thép.

- Chuyện xảy ra là như vậy, đây chính là... Thiên Không pháp điển.
Suicide tự mình giao phiên đá kia cho đại đoàn trưởng của Giới Luật Thép, Cesare Barmond, đồng thời kể lại toàn bộ quá trình thăm dò di tích.

Cesare Barmond, năm nay bốn mươi bốn tuổi, cấp Cuồng, năng lực thuộc về loại hình “phá hoại trật tự”, đại đoàn trưởng kiêm giáo hoàng của Giới Luật Thép.

Địa vị của hắn còn cao hơn bất kỳ người lãnh đạo của tổ chức phản kháng nào, nếu như nói khác biệt ở đâu, vậy chỉ có thể so sánh hắn với lãnh tụ tà giáo. Trong mắt các tín đồ, người đàn ông này giống như Jesus sinh ra ở thế kỷ 21, hắn là người truyền bá tín ngưỡng, đồng thời cũng là một phần của tín ngưỡng.

- Người của Nghịch Thập Tự, tại Rome, trái tim của Giới Luật Thép, bắt con gái của ta đi.

Cesare thâm trầm nói:

- Mà người... lại không hề bị thương trở về.

Trái tim của Suicide dừng lại mấy giây, thuần túy là vì sợ hãi.

- Hừ...

Cesare hừ lạnh một tiếng:

- Người lui ra đi, Suicide.

- Vâng... vâng...

Suicide ấp úng đáp một câu, cả người từ trong ra ngoài đều đổ mồ hôi lạnh. Từ lúc hắn xoay người đi tới cửa, cho đến khi rời khỏi căn phòng này, đầu óc của hắn vẫn không thể suy nghĩ bất cứ chuyện gì, hoàn toàn bị cảm giác sợ hãi và áp bức vô hình khiến cho trong đầu trống rỗng.

- Lodovico.
Cesare gọi.

- Đại nhân, tôi... tôi...

Lodovico đứng ở một bên mặc áo dài, vừa lúc có thể che kín hai chân đang run cầm cập của hắn.

- Không phải ta muốn truy cứu trách nhiệm của người, chuyện này ta sẽ ghi nhớ, người cũng ghi nhớ, người và ta đều xem như bài học, hiểu chưa?
Cesare nói.

- Hiểu rồi... hiểu rồi...

Trong lòng Lodovico hận không thể dứt khoát quỳ xuống, bị đánh tám mươi gậy, hoặc là chặt một tay cũng được, chỉ có hai chữ “ghi nhớ” này khiến trong lòng hắn hoảng loạn không thể chịu nổi.

Hít một hơi thật sâu, Cesare bình tĩnh nói:

- Đi mời mục sư trưởng đại nhân tới, sau đó người lui ra đi.

- Vâng.

Lodovico lão đảo đi ra ngoài, thậm chí không thể che giấu chân của mình mềm nhũn vì sợ.

“Nghịch Thập Tự... muốn dùng thân nhân để uy hiếp ta sao... đúng là ngu xuẩn và ngạo mạn.” - Ánh mắt Cesare chuyển qua Thiên Không pháp điện, khóe miệng lại nhin không được bật cười: “Khi ta trở thành thần, quan hệ huyết thống với loài người chỉ là một vết nhơ mà thôi, không cần các người ra tay thì chính ta cũng muốn xóa bỏ nó.”

.....

Quận Long, Hương Cảng, vịnh Sóng Lớn.

Một mảng lớn mặt biển bị máu nhuộm đỏ, trên đất bằng lưu lại hàng trăm hố đạn lớn, trong không khí tràn ngập mùi thuốc súng, mùi máu tanh, thậm chí còn có mùi thịt cháy khét...

- Lão đại, cảm giác thế nào?

Gia Cát Trại cầm chiếc quạt rách giống như trực tiếp đoạt lấy từ tay Tế Công, xuất hiện bên cạnh Tào Sóc.

Đứng bên cạnh chiến trường máu tanh, Tào Sóc lại có vẻ rất bình tĩnh, dường như trận ác chiến vừa rồi không hề hao phí khí lực của hắn:

- Cái tên tự xưng là “Thợ May” kia còn chưa chết, chắc là đã trốn rồi.

Gia Cát Trại nói:

- Hà, tướng của bại quân, còn một hơi thở, để hắn chạy về thông báo cũng được. Dù sao chúng ta cũng muốn rời núi lần nữa, vừa lúc có thể thông qua chuyện này biểu hiện một chút thực lực của Hình Thiên hôm nay.

- Tôi chủ yếu muốn hỏi một chút, sau trận chiến này, lão đại ngài cảm thấy thế nào đối với năng lực bản thân được đề cao?

Tào Sóc nhắm mắt lại, ngẩng đầu lên:

- Nếu cảnh giới của ta trước kia giống như sông nước biển hồ, vậy lúc này ta chính là trời đất.

- Ha ha ha... vậy là thành công rồi.

Gia Cát Trại cười nói:

- Đám phụ tá tầm thường của đế quốc nằm mơ cũng không nghĩ đến, sau khi chúng ta lấy được thân vụ cũng không chế thành vũ khí, mà là nghiên cứu tạo ra “rượu đầu thần” có hiệu quả trái ngược.

Nguyên lai lần này đế quốc phái Evolution và Factory hợp tác xuất kích, mỗi bên phái ra cao thủ tinh nhuệ và mang theo binh lực nhất định, chính là muốn tiêu diệt Hình Thiên đang ẩn nấp trong bóng tối. Suy nghĩ đến việc đối phương đã cướp đoạt một lượng lớn thân vụ, cho nên mới để hai cơ quan có chiến lực chủ yếu là người cải tạo gen và người cải tạo máy đồng thời tham gia, đây xem như là đội ngũ phù hợp nhất.

Lại không ngờ, bên phía Hình Thiên chỉ dựa vào một mình Tào Sóc, đã khiến cho hành động nhìn như cao minh này và vô số tính mạng vui thay

đáy biển. Đám binh lực chiến đấu đặc chủng của đế quốc này lại trở thành vật hi sinh để Gia Cát Trại thí nghiệm rượu đấu thần.

- Lão đại, lần này thấy thế nào, uống rượu đấu thần vào chắc ngài đã lên cấp Cuồng rồi chứ?

Gia Cát Trại tỏ ra rất hồi hộp:

- Chẳng lẽ là... cấp Thần?

- Không biết.

Tào Sóc trả lời, hắn mở mắt ra:

- Phương thức chiến đấu của đám người này tuy hung ác bá đạo, thực lực cũng không tệ, nhưng bọn chúng dường như mỗi người có ý đồ riêng, lòng người không đồng nhất, căn bản không có ý hợp tác. Ngoại trừ cái tên “Xương Vít” nuốt vật lạ vào hóa thành quái vật kia, những kẻ khác... cho dù ta không uống rượu đấu thần cũng có thể đối phó được.

Hắn cúi đầu nhìn hai tay của mình:

- Chỉ có giao đấu với cao thủ chân chính, mới có thể biết cực hạn của ta ở đâu.

Gia Cát Trại nói:

- Ha ha... lão đại, không phải tôi muốn nịnh nọt ngài, nhưng trên đời này liệu có bao nhiêu cao thủ lợi hại hơn ngài? Có rượu đấu thần rồi, e rằng trong Thiên Vệ cũng khó tìm ra người chống lại được ngài?

- Hừ...

Về mặt Tào Sóc lại không hề cao hứng:

- Phải mượn rượu đấu thần mới có thể thắng, ta và quái vật kia có gì khác biệt? Đều là lực lượng giả tạo mà thôi...

Hắn cảm thán:

- Có điều rượu này đúng là có thể khiến ta trải nghiệm cảnh giới càng cao, khiến việc tu luyện dễ dàng hơn... Theo ta thấy, thứ này chỉ có thể xem là phụ trợ lúc tu hành, là lá bài tẩy khi chiến đấu, nhưng không thể ỷ lại vào nó.

Gia Cát Trại nói:

- Lão đại anh minh.

Hắn phe phẩy quạt mấy cái:

- Hà hà... nói thật ra, cho dù muốn ỷ lại thì hàng dự trữ của chúng ta cũng có hạn.

Tào Sóc tiếp tục lời nói vừa rồi:

- Còn về đối thủ mà người nói... ta thấy vẫn có nhiều người. Cesare của Giới Luật Thép, Lãnh Chúa và Tuyệt Ảnh của Thập Thiên Vệ, đều là tuyệt thế cao thủ cấp Cuồng trở lên, chưa từng thất bại. Hơn nữa...

Gia Cát Trại đoán ý qua lời nói và sắc mặt, trả lời:

- Ngài muốn nói... Nghịch Thập Tự...

- Không sai, người tên Thiên Nhất này có lẽ mới là kẻ đáng sợ nhất.
Tào Sóc lầm bầm.

Gia Cát Trại ngừng vẽ tươi cười, khẽ lắc lư chiếc quạt cỏ, nghiêm mặt nói:

- Lão đại, không cần lo lắng. Đám huynh đệ chúng tôi đều tin tưởng, anh hùng trong thiên hạ này chỉ có một mình lão đại ngài. Thế giới hiện nay cũng không phải nắm tay ai lớn là có thể làm hoàng đế.

- Hừ...

Tào Sóc cười cười, không phản ứng quá lớn với mấy chữ “anh hùng”, “hoàng đế” này:

- Quân sư, đến lúc trở về rồi.

Gia Cát Trại biết từ “trở về” này có hàm ý khác, liền cười nói tiếp:

- Tất cả đều nghe lão đại phân phó.

Chương 1 : Thành phố vô chủ

Tháng 10 năm 2101, quận Tinh, thành phố Đại Tây Dương.

Ban đêm, ánh trăng như sương, trong thành phố lại không có đèn đóm.

Thành thị nổi tiếng về đánh bạc và du lịch này, vốn là một trong những nơi có cảnh đêm đẹp nhất ở bờ biển đông quận Tinh, nhưng hôm nay nơi này lại giống như một thành phố ma. Nếu từ mặt biển nhìn về trên bờ, chỉ có thể nhìn thấy một mảnh bóng đen mờ lung nhấp nhô.

Một bóng người nhanh chóng tiến tới trên đường, chỉ nhìn vào tốc độ của hắn, rõ ràng đã vượt qua khả năng chạy nhanh của người bình thường.

Vài đội viên du kích mai phục trong ngõ phố cũng phát hiện được bóng người này, nhưng bọn họ còn chưa kịp giơ súng lên, đối phương đã nhanh chóng thoát khỏi tầm mắt, quẹo vào một ngã rẽ trên đường.

Bóng người kia dường như đang chạy trốn thứ gì truy bắt, băng đường lách hẻm, không dám chậm lại chút nào. Duy trì tốc độ cao như vậy, chạy trốn khoảng hơn mười phút, hắn mới giảm tốc một chút, thử nhìn xem có bỏ rơi được truy binh hay không. Trong nháy mắt này, một tia chớp giống như thực chất bỗng bắn xuống trước người hắn. Bóng người này thấy thế liền giật mình, nhảy về phía sau thật cao.

Chỉ thấy trên con đường bị tia chớp đánh nát, lúc này có một người đang đứng. Hắn mặc một bộ đồ thể thao màu vàng sáng bó sát người, mỗi ghép bên hông quần áo là một đường đen, mái tóc màu đen, tóc sau đầu dài đến cuối cổ, tóc mai cũng rất dài. Nhìn đến đây chắc mọi người cũng đã đoán được, không sai, trên người tên này còn giấu côn nhị khúc...

- Chạy? Người chạy nữa đi! Người chạy nhanh hơn ta sao?
Lôi Hỏa bắt chức hình tượng của Lý Tiểu Long trong Trò Chơi Tử Vong, không hề e dè lớn tiếng nói với bóng đen.

Bóng đen kia cũng biết mình bị đôi thủ này quần lấy e rằng không thể thoát được, liền dứt khoát bỏ ý định chạy trốn, tiến lên trước hai bước. Dưới ánh trăng hiện ra một người mặc áo khoác màu đen, áo đen quần đen, giày đen, găng tay đen, hoàn toàn che phủ da của mình, còn đeo một chiếc mặt nạ gương.

- Đúng là một tên lỗ măng hành động thiếu suy nghĩ.

Mirror Face trả lời với giọng khàn khàn:

- Có biết hiện giờ thành phố này nguy hiểm đến thế nào không? Nếu người muốn chết thì đi xa một chút rồi hãy kêu, đừng liên lụy tới ta.

- Bớt nói nhảm đi, giao đồ ra đây, đừng ép ta ra tay!

Lôi Hỏa quát lên.

Bọn họ còn chưa nói được hai câu, lại có truy binh chạy tới. Một người đàn ông da trắng chừng ba mươi tuổi bước ra từ ngã rẽ phía sau Lôi Hỏa, hắn mặc âu phục, đeo kính đen và găng tay đen, gương mặt rắn chắc, đường nét dưới cằm thô kệch và cương nghị.

Mirror Face nhận ra người này, lúc trước khi Cố Vân và Dark Water xâm nhập cứ điểm của Tiền Tuyến Tự Do ở Washington, Mirror Face suýt nữa đã bị Dark Water giết chết, khi đó chính người đàn ông đeo kính đen này đã kịp thời chạy tới cứu hắn.

- Ta khuyên người nên làm theo lời hắn.

Người đàn ông kia nói với Mirror Face:

- Đối diện với một người năng lực cấp Hung tính khí nóng nảy, người căn bản không có lựa chọn.

- Dexter...

Mirror Face trả lời:

- Nói như vậy... Lôi Hỏa là người hợp tác mới của người, ha... ha ha...

Tiếng cười khàn khàn của hắn khiến người ta nghe giống như đang sặc cát:

- Xem ra thành phố này càng ngày càng nóng nảy rồi.

Hắn từ trong áo khoác lấy ra một món đồ, cầm trong tay giơ lên:

- Các người muốn thứ này phải không?

Thứ trong tay hắn lập lòe ánh sáng xanh, lại là một mảnh vỡ của hạt nhân

vĩnh hằng.

- Giao cho chúng ta, sau đó mọi người đường ai nấy đi, sẽ không có người nào bị thương.

Dixter nói:

- Tiền Tuyên Tự Do sẽ không truy cứu hành vi lúc trước của ngươi.

- Hành vi gì? Giết mấy tên rác rưởi các ngươi? Phá hoại vài cứ điểm? Hừ...

Mirror Face cười lạnh trả lời:

- Không phải các ngươi đã lựa chọn đứng ở phía đối lập với ta trước sao? Lúc trước ta hợp tác với các ngươi là để đối phó với Nghịch Thập Tự, nhưng dưới tình huống bị uy hiếp các ngươi lại thỏa hiệp với chúng! Đúng là một đám người theo chủ nghĩa tập thể giả dối và hèn nhát.

- Ngươi có thể nói, đối với chúng ta thì lợi ích là trên hết, về bản chất đây cũng không phải là chuyện đáng xấu hổ. Nếu như ngươi không có đủ tiền vốn, tại sao chúng ta phải từ bỏ lợi ích bản thân, đứng về phía ngươi, để thỏa mãn hành động báo thù của cá nhân ngươi ?

Dixter nói.

- Ngươi nói đúng.

Mirror Face lại cắt mảnh vỡ vào, xem ra hắn cũng không định giao thứ này cho đối phương:

- Thế thì ngươi cũng nên hiểu, các ngươi đã không cho ta bất kỳ lợi ích gì, tại sao ta phải giao mảnh vỡ hao hết tâm lực mới lấy được này cho các ngươi?

- Dài dòng như vậy, còn không phải dựa vào vũ lực để cướp!

Lôi Hỏa lắc cổ mấy cái:

- Ngươi vẫn ngu xuẩn không tỉnh ngộ, một mình Dixter chưa chắc ngươi đã đối phó được, còn muốn một đấu hai sao?

Lôi Hỏa căn bản không để Mirror Face vào mắt. Từ sau khi hắn trốn ra khỏi đảo Địa Ngục, gia nhập Tiền Tuyên Tự Do, lúc làm nhiệm vụ gần như chưa từng gặp đối thủ nào có thể khiến mình nghiêm túc. Cái tên mang mặt nạ gương trước mắt này, tuy rằng giấu mình trong trang phục có chất liệu đặc thù, không rõ tình trạng năng lượng, nhưng theo như miêu tả của Dixter thì năng lực của hắn chắc chắn không vượt qua cấp Cường. Lại nói nếu tên này rất giỏi, vừa rồi tội gì phải bị mình đuổi đến mức chạy bán sống bán chết?

Mirror Face cũng không lấy đoản kiếm ra, chỉ hai tay không, giọng điệu khàn khàn không hề sợ hãi:

- Ta vốn không muốn động thủ với người năng lực cấp Hung, nhưng nếu đã không bỏ rơi được các người...

.....

Ở một nơi khác trong thành phố, một người đàn ông tóc ngắn dựng cao đang ngồi trên sân thượng một tòa nhà sáu tầng, trong miệng còn ngậm một điếu xì gà.

Hắn nhìn qua không tới bốn mươi, tướng mạo hơi có vẻ hung ác, trên mặt còn râu lưa thưa không cạo sạch, mặc quần áo màu tối, mang một đôi giày lính, hình tượng hiển nhiên là khiêm tốn hơn nhiều so với Lôi Hỏa.

- Chà... thật lợi hại, đã tới khoảng cách này rồi.

Phong Tiễn lấy xì gà ra khỏi miệng, thấp giọng nói một câu.

Gambling Snake bước lên trước một bước, bóng dáng hắn đã song song với Phong Tiễn:

- Hai người khác rất nhanh sẽ tới.

- Ta biết, lúc Blood Owl và Tả Đạo còn ở trên đường thì ta đã chú ý tới rồi. Chỉ có người, xuất quỷ nhập thần, ta cũng không biết người làm thế nào đi lên.

Lúc Phong Tiễn đang nói chuyện, cửa sắt trên sân thượng kêu “rầm” bị Blood Owl dùng một quyền đánh ngã.

- Hình như khóa bị rỉ sét rồi, không được trơn lắm.

Hiện giờ là cuối mùa thu, nhưng Blood Owl vẫn mặc một chiếc áo ba lỗ, thân dưới lại là một chiếc quần lính lòi lẹt.

Tả Đạo đi theo phía sau hắn lên sân thượng:

- Ta vừa định nói là cửa này mở vào trong...

- Chỉ có ba người các người tới sao?

Phong Tiễn lại hít một hơi xì gà, đợi bọn họ đến gần mới hỏi.

- Đúng vậy, những người khác đều có nhiệm vụ, trong tổng bộ chỉ còn lại

hai người Cô Vần và Thuật Sĩ. Ông chủ đã dẫn theo Nguyệt Yêu đi thảo luận với người của Hình Thiên rồi.

Tả Đạo trả lời.

- Lại cùng nhau hành động à? Ta nói... chẳng lẽ ông chủ và cô ta thật sự... Phong Tiên nói.

- Ai mà biết, những thứ trong đầu ông chủ và Cô Vần, phạm phu tục tử như chúng ta làm sao có thể đoán được.

Tả Đạo nói đùa.

Lúc bọn họ tán gẫu, Gambling Snake lại đang quan sát tình hình chung quanh. Hắn nhìn một con hải âu đậu trên lan can cách đó không xa, nói với Phong Tiên:

- Thứ kia là tai mắt của Ngụy Tinh?

- Đúng vậy.

Phong Tiên trả lời:

- Thật hâm mộ hắn, không cần bước chân ra khỏi nhà cũng có thể làm thám tử. Nào giống như ta, dãi nắng dầm mưa, vào nước vượt lửa...

Lúc này Blood Owl đã đi đến bên cạnh hắn, cũng không chào hỏi, đưa tay vào trong áo đối phương lấy ra một điều xì gà, đặt lên miệng mình, còn nói thêm một câu:

- Cho mượn hộp quẹt đi!

- Người cũng không khó gần lắm.

Phong Tiên nói, búng tay một cái, xì gà trong miệng Blood Owl lại được đốt cháy.

- Làm sao người biết ta để thuốc ở đây?

Phong Tiên ngạc nhiên hỏi.

- Dựa vào khứu giác.

Blood Owl trả lời, phẩy phẩy tàn thuốc nói:

- Mà nói đến... hình như ta còn ngủi được không ít con mồi thú vị, cảm thấy hưng phấn rồi.

Hắn cười gằn:

- Nói một chút tình hình hiện giờ trong thành phố đi.

Phong Tiễn lấy ra một chiếc máy tính bảng, nhấn mấy nút, trên màn hình hiện lên một tấm bản đồ:

- Đây là bản đồ do ta vẽ tay, nhìn một chút là được.

- Có phải giáo viên mỹ thuật của người bị say rượu không?
Blood Owl liếc một cái nói.

- Tốt! Chính là như vậy, công lực pha trò có tiến bộ rồi!
Tả Đạo ở bên cạnh khen ngợi.

Không ngờ Blood Owl lại quay đầu nhìn hắn trả lời:

- Câu này không phải nói đùa.

Yên lặng... trầm mặc như tĩnh mịch, thời gian giống như dừng lại mấy giây...

Phong Tiễn hắng giọng một cái:

- Được rồi, ta tạm thời trả lời người vậy. Mười mấy năm trước lúc ta đi tù, đương nhiên ta chưa từng vào nhà tù Tide, chỉ vào nhà tù bình thường. Phạm nhân ở cùng phòng với ta là một họa sĩ sa sút tinh thần, nghe giám ngục nói, tên này không mua nổi rượu nên đã uống sơn pha loãng, cuối cùng làm hỏng đầu óc gì đó... Có điều hắn dùng phân vẽ lên tường rất nhiều hình vẽ nguệch ngoạc, ta cảm thấy cũng không kém bao nhiêu so với một số kẻ được gọi là danh gia ở Châu Âu đương đại, hơn nữa tranh của hắn chỉ dựa vào mùi là có thể khiến người ta khắc sâu ấn tượng.

- Anh bạn... trong cuộc đời này ta không muốn nghe cổ sự tương tự nữa, sau này người muốn kể chuyện như vậy thì hãy nói trước một tiếng, để ta chuẩn bị tâm lý.

Tả Đạo nói.

- À, người cảm thấy hơi buồn nôn đúng không?

Phong Tiễn lại hít một hơi xì gà:

- Vậy người nên nghe một chút chuyện giám ngục bảo ta lau sạch vách tường, người có thể gọi nó là “tập kè”. Còn có một “Easter egg” (tình tiết ẩn giấu), người biết là gì không? Không sai, họa sĩ lão huynh không chỉ dùng phân của hắn, có lúc ta đi nhà cầu xong chưa kịp dội nước...

- Các người có chừng mực thôi.

Gambling Snake nói một câu ngăn ba người này tiếp tục tán gẫu, hắn chỉ

chỉ vào bản đồ, nhìn Phong Tiễn nói:

- Bản đồ, tình huống.

Phong Tiễn nhún nhún vai, chỉ vào bản đồ, bắt đầu giảng giải:

- Hiện giờ trong thành phố ít nhất có năm thế lực. Đầu tiên là một đám tàn binh bại tướng của đế quốc do quân địa phương và HL tạo thành, đội ngũ của bọn họ đã bị đánh tan, phân tán trong thành phố, tốp nhỏ thì chỉ có năm ba người, nhiều thì có thể hơn bốn mươi, tổng số khó mà suy đoán. Giữa bọn họ ngẫu nhiên cũng có liên hệ, nhưng tự do hành động trong thành phố rất nguy hiểm, cho nên bọn họ không thể hội họp với nhau.

- Nhóm người thứ hai là đội ngũ của Tiền Tuyến Tự Do, duyên hải phía đông thành phố đều bị bọn họ chiếm giữ, hơn nữa trong đó có mấy cao thủ khá lợi hại, những thế lực khác muốn đột phá phòng tuyến này đều gặp khó khăn. Nhưng mặt khác đám người này xem như dựa lưng vào nước chiến đấu, một khi tan vỡ sẽ lâm vào cục diện không thể lui được nữa, chỉ có nhảy vào trong biển.

- Thế lực thứ ba là bình dân, số lượng của bọn họ rất ít, tất cả đều trốn ở trung tâm mua sắm lớn nhất trong thành phố, những người ở lại bên ngoài đều chết sạch rồi. Bọn họ chặn kín tất cả cửa vào trung tâm mua sắm, một số đàn ông cầm súng sẵn và những thứ linh tinh có thể dùng làm vũ khí, canh giữ trên sân thượng.

- Nhóm người thứ tư là đội du kích, xem như thế lực phản kháng bản địa, một đám phần tử nguy hiểm, số lượng nói không chừng cũng ngang ngửa với đám tàn binh của đế quốc. Bọn họ là kẻ đầu têu của sự kiện lần này, đương nhiên bọn họ cũng không cố ý. Người cố ý tạo thành cục diện như vậy, e rằng trên đời chỉ có hai vị lão đại của Nghịch Thập Tự chúng ta mà thôi. Đám người này cũng phân tán ở các nơi trong thành phố, hơn nữa bọn họ đã bị chuyện mình gây ra làm cho sợ hãi, hiện giờ cơ bản đã lâm vào trạng thái nửa điên cuồng thấy người là đánh.

- Còn về thế lực thứ năm, cũng là đám người Evolution may mắn còn sống, mĩa mai là phần lớn bọn họ đều bị quái vật trong sở nghiên cứu của mình chạy ra giết chết. Ha ha... ai có thể nghĩ tới, cơ cấu bí mật của đế quốc lại bị một đội du kích dân gian phát hiện vị trí của sở nghiên cứu, trong hỗn loạn lại xảy ra sự cố mang tính tai họa như hiện giờ...

- Ngoài ra vào giờ phút này, trong thành phố xem như đã xuất hiện thế lực

thứ sáu, chính là chúng ta đây. Chúng ta có... ừm... một, hai, ba, bốn... bốn người và một con chim.

Sau đó Phong Tiễn chỉ vài vị trí trên bản đồ:

- Nơi này là khu vực nhân số quân đế quốc tập trung đông nhất, một vòng này xem như là căn cứ của bọn họ. Phía đông không cần nói nữa, cả ranh giới đều là người của Tiễn Tuyên Tự Do. Nơi này và nơi này, đội du kích tương đối nhiều. Cuối cùng địa phương này chính là trung tâm mua sắm.

Hắn vút xì gà sắp hút xong:

- Bên ngoài thành phố cũng không cần nói, đã bị quân đội của Tiễn Tuyên Tự Do phong tỏa hoàn toàn, một con chim cũng không bay lọt.

Lúc này con hải âu ở lan can bên kia bỗng kêu mấy tiếng.

Phong Tiễn quay đầu nhìn nó một cái:

- Ta thấy là Ngụy Tinh muốn nhấn mạnh một chút, thật sự là ngay cả “một con chim” cũng không bay qua được.

- Ta nghĩ mình đã hiểu cường độ phong tỏa rồi.

Gambling Snake đáp.

Phong Tiễn nói tiếp:

- Ngoài ra còn có một chuyện phải nhắc tới, liên quan đến vấn đề tiếp tế... Thành thị này lâm vào trạng thái tê liệt đã hơn bảy mươi hai giờ, ngoại trừ binh dân ở trung tâm mua sắm còn có thể góp nhặt sống tiếp, những người bên ngoài cũng chỉ có thể nghĩ cách tìm đồ tự cấp tự túc trong các tòa nhà. Có điều ta đề nghị chúng ta không nên làm như vậy, theo ta biết ô nhiễm từ sở nghiên cứu dưới lòng đất bắt đầu lan tràn, tốc độ rất kinh người, cho nên lúc này nguồn nước trong thành phố chưa chắc đã sạch sẽ, đừng nói là uống, tốt nhất các người cũng không nên đụng vào. Về phần điện lực, ban đầu thì vẫn có, dù sao những quái vật kia chỉ số thông minh ở mức bình thường, không đến mức đi tấn công nhà máy điện gì đó. Nhưng một tên ngốc của Tiễn Tuyên Tự Do lại ngu đến mức khi chiến đấu đã đánh vỡ nguồn cung cấp điện cho toàn thành phố.

Gambling Snake trầm mặc một hồi, ngẫm nghĩ nói:

- Mục tiêu của chúng ta là tìm được “người kia” trong thành phố, nếu hắn còn chưa chết, rất có thể đang ở cùng đám binh dân ở trung tâm mua sắm, hoặc bị xem như binh dân ở cùng đám người của đế quốc. Hắn là người

siêu năng lực, hơn nữa có tám thành sẽ sử dụng thân phận giả, dùng quyển sách nội tâm tìm kiếm từ góc độ của người khác rất khó tìm ra hấn. Nhưng hiện giờ tình hình trong thành phố rất nguy hiểm, cho dù là người năng lực cấp Giấy cũng tùy thời có thể chết không toàn thây. Chúng ta phải không chế cục diện, bảo đảm hấn sẽ không bị giết trước khi chúng ta tìm được hấn.

Đầu óc của Tả Đạo cũng xoay chuyển rất nhanh, hấn biết Gambling Snake đại khái đang có chủ ý gì, vội vàng nói:

- Này này này! Không phải ngươi muốn chúng ta giải quyết vấn đề ô nhiễm và quái vật đấy chứ?

Gambling Snake nói:

- Chưa hấn đã cần làm như vậy, nhưng bước đầu tiên chúng ta phải đi bắt một người của Evolution, từ chỗ hấn lấy được càng nhiều tin tức liên quan đến vụ ô nhiễm này, tiếp theo mới suy nghĩ có cần giải quyết ô nhiễm hay không.

Tả Đạo gật đầu:

- À, nói cách khác, nếu hiện giờ ô nhiễm trong thành phố còn dễ xử lý, chúng ta sẽ tiện tay giải quyết vấn đề, sau đó từ từ đi tìm người. Còn nếu như rất khó xử lý, chúng ta sẽ tranh thủ trong thời gian ngắn tìm được người kia, sau đó chạy trốn, hỗn loạn còn lại để cho những kẻ có trách nhiệm giải quyết.

Không ngờ Gambling Snake lại trả lời:

- Vừa lúc trái ngược.

- Hả?

Tả Đạo nghe vậy liền sửng sốt.

Gambling Snake nói:

- Nếu như vấn đề ô nhiễm này không lớn, chúng ta có thể yên tâm đi tìm người. Nhưng nếu như ô nhiễm này cực kỳ nguy hiểm, chúng ta trước hết phải toàn lực giải quyết chuyện này.

- Làm gì? Học Lôi Phong làm chuyện tốt à? Vì nhân dân phục vụ à? Ngươi có biết hậu quả khi làm như vậy không? Ngươi phải tự lượng sức chứ đại ca!

Tả Đạo tâm tình kích động.

Blood Owl lại rất bình tĩnh, không hổ là một nhà khoa học biến thái hợp tiêu chuẩn, góc độ xem xét vấn đề quả nhiên khác biệt. Hắn khinh thường hừ lạnh một tiếng, nói với Tả Đạo:

- Người bị ngu à? Nếu như tình hình ô nhiễm ở đây rất nghiêm trọng, có khả năng uy hiếp đến sự an nguy của loài người, đương nhiên phải thừa dịp này bóp chết nó từ trong nôi, kế hoạch gì cũng phải gác sang một bên. Hơn nữa nhìn tình hình trong thành phố này, trước mắt cũng chỉ chúng ta mới có thể làm được.

Tả Đạo ngẫm nghĩ thấy cũng đúng, nếu như sự cố ô nhiễm này dẫn đến tai nạn cho toàn cầu, vậy loài người nên đứng chung một chiến tuyến mới phải. Còn nếu không đến mức như vậy, chúng ta mới tiếp tục đấu đá. Sau khi nhận ra hắn lập tức nghĩ đến, mình lại bị tên nhân viên chiến đấu nhìn như lỗ mãng này xem thường, quả nhiên có văn hóa là một chuyện rất đáng sợ.

Phong Tiễn nói:

- Như vậy cứ làm theo lời Gambling Snake, trước tiên chúng ta tìm cách bắt một...

Hắn còn chưa nói hết, cách bọn họ mấy cây số, một cột sáng to lớn trong thành phố bỗng vọt lên, xông vào trời cao, ngay cả tầng mây trên trời cũng bị tách ra.

- Cái gì vậy? Long Phá Trảm à?

Tả Đạo trừng mắt nói, lúc này trong lòng hắn đã bắt đầu hồi hận. Diêm Không nói cái gì mượn nhiệm vụ lần này để kiểm tra thực lực đã đạt tới cấp Cường của hắn, cùng với uy lực của Thần Giáo trong thực chiến, khi đó hắn đã cảm thấy không đáng tin cậy. Lão già xấu xa này cùng với Nguyên Soái và bác sĩ đã chạy tới quả trứng lớn đồ chơi ở Bắc Băng Dương ăn không ngồi rồi, lại bảo đồ đệ này ra ngoài liều mạng với người ta, đúng là không phúc hậu.

- Hừ... thú vị, ta phải đi xem một chút.

Nói xong câu này, Blood Owl liền vút xì gà trên tay, nhún chân một cái bay vọt lên, muốn ngăn cũng không ngăn được.

Về mặt của Gambling Snake không thay đổi, vẫn bình tĩnh như trước:

- Ài... vốn không mong đợi hắn sẽ tuân theo tinh thần đoàn đội.

Hắn xoay người, ánh mắt đột nhiên biến thành sắc bén, máu lạnh.

Hắn nhìn về đầu cuối của lan can trên sân thượng, dùng giọng cảnh báo nói với hai người bên cạnh:

- Có thứ gì sắp bò lên, rất nhanh, rất yên lặng...

Hắn dừng một chút rồi nói:

- Hơn nữa không phải con người.

Chương 2 : Quái vật biến dị

Một bàn tay từ ven rìa tường ngoài tòa nhà vươn lên, bầu vào lan can, năm ngón tay rất dài, nhưng kết cấu xương cơ bản vẫn là con người.

Khi cả cánh tay của “nó” xuất hiện trong tầm mắt mọi người, có thể nhìn thấy rõ ràng nó không có da, cơ bắp và mạch máu trực tiếp lộ ra ngoài không khí. Dưới ánh trăng chiếu rọi, thân thể sinh vật này hiện lên một lớp bóng loáng, có thể là một loại chất dịch từ bên ngoài thân nó tiết ra.

Vốn tưởng rằng nó sẽ chậm rãi lộ ra hình dáng, không ngờ quái vật này đột nhiên kéo lan can một cái, mượn lực lượng này nhảy lên, lao thẳng tới ba người đang đứng bên kia.

Trong mấy giây ngắn ngủi nó ở giữa không trung, Tả Đạo cũng thấy rõ hình dáng chính thể của nó. Đây hẳn là một con người, hoặc có thể nói nó đã từng là một con người, nhưng lúc này... đầu của nó giống như một quả cầu thịt lớn vụn vẹo thành một cục, căn bản không tìm được ngũ quan và tóc, chiều dài cánh tay gấp đôi người thường, hai chân xoắn lại giống như chân sau của động vật đi bằng bốn chân. Trên người nó vẫn còn sót lại quần áo của con người, chiều dài tay áo chỉ đến khuỷu tay, chắc hẳn đó là độ dài vốn có của cánh tay.

- Sau khi bị lây nhiễm, con người sẽ biến thành như vậy sao?
Gambling Snake vừa hỏi Phong Tiễn, vừa tùy ý ném một thanh phi đao về phía quái vật kia.

Thanh phi đao này phần lưỡi hẹp dài, Gambling Snake xuất thủ có kinh lực, sau khi phi đao bắn trúng mục tiêu đã đâm sâu vào “đầu” của quái vật, cũng là quả cầu thịt trên cổ nó.

- Ha, đây xem như là hình thái giống con người nhất mà ta nhìn thấy đến giờ.

Phong Tiễn cười nói:

- Trên cơ bản, hình dáng sau khi biến dị của người bị lây nhiễm là hoàn

toàn ngẫu nhiên.

Đầu của quái vật kia trúng đao, thân thể rõ ràng đình trệ, nó lại tự mình ngừng thể xông về phía trước, rơi thẳng xuống dưới đứng yên.

- Đâm trúng đầu cũng không chết sao?

Lúc Gambling Snake nói lời này, tay đã chạm vào một quả lựu đạn.

- Đối phó loại quái vật này, phải tránh xem nhược điểm của chúng giống như con người.

Phong Tiễn nói.

Quái vật kia giơ cánh tay dài của nó lên, cầm lấy phi đao cắm ở “đầu” mình, nhìn qua giống như muốn dùng tay rút vũ khí này ra, nhưng kết quả lại khiến người ta mở rộng tầm mắt.

Tay của quái vật kia chỉ giữ chặt phi đao, không có động tác kéo ra ngoài. Chỉ thấy quả cầu thịt vụn vẹo trên đầu nó mở ra như hoa, chia làm bốn múi thịt lộ ra “nhụy hoa” chính giữa.

Sau khi bốn múi thịt mở ra, bên trong lại có ngũ quan của nó, múi trên là hai con mắt, múi dưới là miệng, bên trái là hai tai, bên phải là mũi, còn bộ phận chính giữa là một vòng răng trắng hếu vây quanh một cái lỗ màu đen.

Thanh phi đao kia giống như bắn trúng cuống họng của nó, bị răng ngăn cản, không thể đâm vào, cũng không tạo thành thương tổn thực chất gì.

- Đúng là kết cấu sinh lý khiến người ta khó tưởng tượng, vấn đề là não của nó nằm ở đâu.

Gambling Snake vẫn lãnh khốc đánh giá.

- Có thể tự nuốt mất rồi... hay là ở trong dạ dày?

Tả Đạo nói tiếp một câu. Thực ra hắn chỉ nhìn quái vật kia đã cảm thấy cả người không thoải mái, chỉ riêng toàn thân không có da và phủ đầy chất nhầy đã khiến người ta buồn nôn, bây giờ đầu của thứ này lại “nở hoa”, càng không cách nào nhìn được nữa.

Lúc này quái vật kia tiện tay cầm phi đao ném trở lại. Trước tiên không bàn đến độ chính xác thế nào, nhưng tốc độ của phi đao kia lại không kém hơn Gambling Snake ném ra bao nhiêu, còn mang theo một luồng gió mạnh.

Nhưng quái vật dù sao cũng là quái vật, nó chỉ biết ném phi đao trở lại, chứ không biết phi đao và khúc gỗ khác biệt ở đâu, lực lượng rất lớn nhưng thủ pháp hiển nhiên chỉ tùy tiện ném ra. Phi đao quay vòng giữa không trung đi lệch quỹ tích, cuối cùng không bắn trúng bất cứ ai, chỉ bắn vào mặt đất trước mặt ba người, lưu lại một vết trắng dưới nền xi măng, sau đó bắn ngược lên với một độ cong không theo quy tắc nào.

Gambling Snake phản ứng thần tốc, bước lên trước một bước, tiện tay bắt lấy phi đao bắn lên giữa không trung. Hắn đeo găng tay nên cũng không sợ chất nhầy trên thân đao, bình tĩnh hỏi:

- Dịch thể này sẽ làm lây nhiễm sao?

- Chuyện đó thì không, huyết dịch, dịch thể... của bản thân quái vật sẽ không làm lây nhiễm biến dị, cho dù bị cắn cũng không sao. Trong thành phố cũng có trường hợp con người chiến đấu với quái vật và tiêu diệt được chúng, nhưng sau đó cũng không có triệu chứng lây nhiễm.

Phong Tiễn trả lời:

- Theo ta quan sát, chỉ có “nguồn lây nhiễm” mới dẫn đến biến dị, tức là những nguyên dịch hóa học từ sở nghiên cứu tràn ra, cùng với nguồn nước và thức ăn bị chúng làm ô nhiễm. Hơn nữa quá trình biến dị rất nhanh, sau khi lây nhiễm vài giờ thì sẽ biến thành loại này...

Lời của hắn bị cắt ngang, bởi vì quái vật kia đã chạy nhanh đến trước mặt bọn họ, lao tới căn xuống chỗ đứng của Phong Tiễn.

Ba người tách ra khỏi vị trí ban đầu, ung dung tránh khỏi. Từ đầu đến giờ bọn họ đều biểu hiện rất thành thạo, giống như đang trao đổi một chút tâm đắc đối phó với tình huống tương tự trước khi giết chết quái vật này.

- Phù... tốc độ đúng là rất nhanh.

Phong Tiễn nói:

- Nhưng thực ra cũng không có gì đáng sợ, đám quái vật này cũng không phải người siêu năng lực, hơn nữa trí lực khá thấp. Quy luật hành động cơ bản là bị âm thanh, mùi vị và nguồn sáng hấp dẫn, truy bắt những sinh vật hình thể tương đối lớn, chẳng hạn như con người.

Hắn giơ ngang tay phải, nhắm chuẩn vào thân thể quái vật, tập trung tinh thần, hai giây sau lật bàn tay nắm lại.

Trong nháy mắt, thân thể của quái vật kia bỗng nổ tung từ bên trong, toàn thân bị ngọn lửa bao trùm, vùng vẫy lặn lộn trên mặt đất.

- Năng lực về mặt tinh thần thì ta không rõ, dù sao với năng lực của ta, bọn chúng giống như không hề chống cự bị gặt hái toàn bộ, cũng không khó đối phó.

Phong Tiển vòng qua quái vật kia, đi về phía hai đồng bạn.

Quái vật bị hấn đốt lại bốc cháy với một tốc độ rất kinh người, gần như chỉ trong mấy chục giây đã bị đốt thành tro bụi.

Gambling Snake đến gần thi thể quái vật kia mấy bước, giơ phi đao ra trước mắt, mượn ánh lửa chưa biến mất cẩn thận quan sát dịch thể nhỏ xuống kia:

- Sinh vật không có da, bên ngoài thân tiết ra dịch thể để bảo vệ mình, duy trì nhiệt và độ ẩm của cơ thể, chuyện này ta có thể hiểu được. Thế nhưng...

Hấn sờ sờ chất nhầy trong suốt trên lưỡi đao:

- Thứ này lại lạnh, còn lạnh hơn lưỡi đao bằng kim loại này và không khí chung quanh. Nói cách khác nhiệt độ cơ thể của những quái vật này rất thấp, có lẽ nhiệt lượng là điểm yếu của bọn chúng...

- Chuyện này thì ta không nghiên cứu, nhưng vấn đề tương tự cứ chờ bắt được người của Evolution rồi hãy nghĩ cách giải quyết, bây giờ tốt nhất chúng ta nên đổi một nơi khác để nói chuyện.

Phong Tiển dùng ánh mắt ra hiệu một chút:

- Khói, ánh lửa, mùi thịt nướng, nói không chừng sẽ nhanh chóng dẫn tới vài con tương tự.

Gambling Snake cũng không biết từ đâu lấy ra một mảnh vải, lau khô phi đao sau đó cất vào, lạnh lùng trả lời:

- Đi theo ta!

Dư âm giống như vẫn còn, người đã biến mất.

Phong Tiển nhìn sang Tả Đạo, Tả Đạo nhún nhún vai, hai người trao đổi ánh mắt một chút, liền trực tiếp nhảy ra khỏi sân thượng, biến mất trong màn đêm.

Chương 3 : Thực lực ẩn giấu?

Dixter bay ngược ra, đụng vào tường ngoài của một tòa nhà, trên mặt tường hiện lên vết nứt như mạng nhện. Hắn phun ra một ngụm máu tươi, trên mặt đầy vẻ kinh ngạc, kính râm cũng không biết đã văng đi nơi nào.

Rất nhanh mặt của hắn trở nên vặn vẹo vì cảm giác đau đớn kịch liệt kéo tới, không nhìn được kê lên một tiếng. Thân thể của hắn ngã vào vách tường lõm xuống, gần như khảm vào trong tường, muốn giãy ra cũng phải phí không ít sức lực.

Dixter tồn mười mấy giây mới bò ra khỏi tường, rơi xuống từ độ cao khoảng lâu ba, nhưng một chút xung kích khi rơi xuống này hắn vẫn có thể chịu được. Sau khi rơi xuống đất, hắn lắc lắc đầu, xua tan cảm giác chóng mặt một chút, sau đó nhìn sang hai bên, lại không thấy bóng dáng của Mirror Face.

- Người đang tìm ta?

Giọng nói khàn khàn vang lên sau lưng Dexter, gần như dán chặt vào gáy hắn.

Dixter hét lên một tiếng, xoay người thúc khuỷu tay một cái, nhưng lại đánh vào khoảng không.

Mirror Face lui lại nửa bước, ung dung tránh khỏi khuỷu tay của đối phương, đồng thời đoản kiếm của hắn cũng đâm vào sườn Dexter:

- Người từng cứu ta, cho nên ta không lưu vết thương sau lưng người, người có thể chết như một chiến sĩ.

- Nói nhảm! Người chết rồi chỉ giống một thứ, đó là thi thể!

Lôi Hỏa từ mặt bên lao về phía Mirror Face, một quyền đánh vào mặt nạ gương, nắm tay của hắn còn nhanh hơn tiếng hét, nhưng lại bị Mirror Face dùng tay trái hơi hợt đón lấy.

- Người lại rất có nghị lực.

Mirror Face xoay đầu lại:

- Ta tưởng rằng vừa rồi sau khi người phóng ra tia chớp kia thì đã kiệt sức rồi chứ.

- Ta chỉ mới làm nóng người mà thôi.

Lôi Hỏa trừng mắt trả lời, tuy ngoài miệng không chịu thua, nhưng hắn đã chú ý tới một tình huống rất tồi tệ, đó là nắm tay của mình không thể thu về được.

Mirror Face cười lạnh, bàn tay dần dần tăng lực. Xương ngón tay của Lôi Hỏa kêu lên răng rắc, e rằng không tới mười giây cả nắm tay sẽ bị bóp vỡ.

- Người đang do dự cái gì? Là sợ bây giờ phóng điện sẽ nướng chín cả Dexter sao?

Lúc này tay phải Mirror Face cũng tăng lực đẩy một cái, đoạn kiếm lại đâm vào vết thương của Dexter mấy phân.

- Người chờ đó cho ta...

Nắm tay Lôi Hỏa truyền đến cảm giác đau nhức, thực ra hắn cũng hiểu được, cho dù không nghĩ đến Dexter thì điện giật cũng vô dụng với kẻ trước mắt. Do đó hắn dứt khoát dùng chân trái đạp một cái, đẩy Dexter về phía sau.

Đoạn kiếm vẫn nằm trên tay Mirror Face, cho nên lúc Dexter lui về phía sau, kiếm liền bị rút ra khỏi vết thương của hắn. Dexter vừa bị trúng đòn nặng, còn chưa đứng vững, lại bị đâm một kiếm này, đừng nói là phản kích, ngay cả muốn đứng cũng khó khăn. Hắn bị đẩy tới bên tường phía sau, té xuống ngổn trên đất, ôm lấy vết thương máu chảy như suối, thở dốc nặng nề.

- Mùi máu tanh rất nhanh sẽ dẫn quái vật tới.

Dưới mặt nạ gương vang lên một câu nói như vậy, hắn lập tức quay đầu nói với Lôi Hỏa:

- Tin rằng lúc này các người đã có nhận thức mới về thực lực của ta rồi. Ta có thể tha cho các người một con đường sống, để người mang theo hắn chạy về nơi an toàn. Điều kiện là từ bây giờ trở đi, Tiên Tuyên Tự Do trong thành phố này không được cản đường ta.

Bàn tay của hắn vẫn đang dùng sức:

- Đương nhiên người cũng có thể lựa chọn liều mạng với ta, như vậy mười

lăm phút sau, nơi này sẽ có thêm hai thi thể bị quái vật gặm nát.

Thực ra lúc này chỉ cần bình tĩnh phân tích một chút Lôi Hỏa sẽ hiểu rõ, xét riêng về sức mạnh và tốc độ thì Mirror Face hiển nhiên đã vượt trên mình, mà năng lực sấm sét cũng không gây thương tổn được đối phương. Tình hình trước mắt hoàn toàn không có cơ hội thắng, nếu tiếp tục chiến đấu, cho dù mình không chết thì cũng chỉ phí công. Không bằng tạm thời thỏa hiệp, hẳn là còn kịp cứu Dexter một mạng.

Nhưng tính cách của tên Lôi Hỏa này rất xung động, hơn nữa còn rất tự cao. Thông thường hẳn sẽ đưa ra một số quyết định tệ hại, chẳng hạn như lúc ở nhà tù Tide đã đánh thức Javiton Howl, suýt chút nữa đã gián tiếp hủy diệt cả tinh cầu này.

Vì vậy cuối cùng hẳn vẫn lựa chọn nghiêng răng nghiêng lợi trả lời:

- Để ta chạy trốn? Hừ... cho dù dùng một tay ta cũng...

- Người tránh ra cho ta.

Một giọng nói giống như đã từng quen biết vang lên sau người Lôi Hỏa, cùng một giây bàn tay của Blood Owl đã ấn vào mặt hắn.

Lòng bàn tay Blood Owl hướng ra phía ngoài, tiện tay đẩy một cái. Lôi Hỏa liền bay ra ngoài giống như bị đầu xe lửa đâm thẳng tới, đụng vào cửa hàng ven đường làm bốc lên một đám khói bụi.

Tại khoảnh khắc Lôi Hỏa bị đẩy ra ngoài, Mirror Face cũng buông lỏng tay. Nếu như hắn kiên trì không buông sẽ có hai kết quả xảy ra, thứ nhất là tay của Lôi Hỏa bị kéo đứt, thứ hai là Mirror Face cũng bị kéo bay theo.

- Một thời gian không gặp, người hình như có tiến bộ rồi.

Ánh mắt của Blood Owl giống như Tây Môn đại quan nhân thấy vợ trẻ nhà ai, từ các loại ý nghĩa đều khiến người ta không lạnh mà run.

- Là người...

Giọng nói của Mirror Face khàn khàn, cũng không biết hẳn có phát run hay không:

- Người của Nghịch Thập Tự cũng xuất hiện ở đây, nói như vậy người cũng tới để cướp đoạt mảnh vỡ?

- Không phải.

Câu trả lời của Blood Owl rất đơn giản, cũng là nói thật.

- Cái gì?

Mirror Face kinh ngạc.

Dixter ở một bên tâm lý cũng thâm kêu hồng hét. Nguyên lai trước đây không lâu Tiền Tuyên Tự Do bọn họ đã dò xét được tin tức, Nghịch Thập Tự đang thu thập một loại mảnh vỡ trên phạm vi toàn cầu, mà trong tay Mirror Face đang nắm giữ loại mảnh vỡ này, đây là tin tức tuyệt mật trong nội bộ Tiền Tuyên Tự Do. Bọn họ vốn định giải quyết Mirror Face, dùng mảnh vỡ này làm tiền vốn để tương lai giao dịch với Nghịch Thập Tự. Không ngờ Mirror Face chạy đến thành phố Đại Tây Dương đầy thị phi này, mà mấy ngày nay nơi đây lại trùng hợp xảy ra sự cố sở nghiên cứu Evolution bị rò rỉ ô nhiễm. Bây giờ nhân vật như Blood Owl đã tới, mà Mirror Face còn tự mình tiết lộ tin tức, cho dù người của Nghịch Thập Tự vốn không biết Mirror Face nắm giữ mảnh vỡ, bây giờ chắc cũng biết rồi. Lỡ may Blood Owl nhân cơ hội này lấy được mảnh vỡ, vậy Tiền Tuyên Tự Do bọn họ truy sát bao lâu, tốn bao công sức, chẳng phải hoàn toàn phí công?

- À, nói vậy trên tay ngươi có thứ đó sao...

Blood Owl rất nhanh phản ứng lại, cười lạnh nói:

- Đã như vậy, ta tiện tay lấy từ trên thi thể ngươi là được.

Mirror Face lấy đoản kiếm ra, đối diện với Blood Owl thì tự tin của hắn đã bắt đầu dao động:

- Nếu ngươi cho rằng có thể ung dung giống như lần trước gặp mặt...

- Phô trương thanh thế.

Blood Owl cắt ngang lời hắn, vạch trần suy nghĩ của đối phương.

Trong nháy mắt Mirror Face đã bị chọc giận, hắn nhanh chóng giơ đoản kiếm lên đâm vào mặt nạ của mình, tạo nên sóng gợn trên mặt gương. Mũi kiếm tiến vào một không gian khác, đâm trúng hình ảnh của Blood Owl trong mặt nạ gương.

- Ngươi đang nhìn đi đâu vậy? Ta và ngươi còn chưa đánh xong!

Một tia chớp từ bên cạnh bay nhanh đến, kèm theo tiếng hét của Lôi Hỏa, đâm vào thân thể Mirror Face.

Sau một tiếng vang lớn, lúc màn sáng tan đi, lại thấy Lôi Hỏa đang dùng tư thế nghiêng người bay đá khựng lại giữa không trung, một bàn tay đang nắm lấy chân của hắn, giữ chặt hắn ở đó.

Nhưng đó không phải tay của Mirror Face, mà là của Blood Owl. Mirror Face thì lại giật mình lui về phía sau mấy bước, trong đầu đang suy nghĩ tại sao Blood Owl lại có thể hành động thoải mái như vậy.

- Ta bảo ngươi tránh ra, ngươi nghe không hiểu à?

Blood Owl hơi nghiêng mặt qua, con ngươi liếc sang, dùng vẻ mặt bất thiện nhìn Lôi Hỏa:

- À, là ngươi.

Lúc này hắn mới nhận ra Lôi Hỏa, trong ấn tượng lúc đối kháng với Javiton ở đảo Địa Ngục, dường như tên này cũng có tham gia, đáng tiếc khi đó Lôi Hỏa bị Javiton nhìn một cái đã té vào trong biển, không có đoạn sau nữa.

- Tên này là đối thủ của ta! Blood Owl!

Lôi Hỏa quát lên.

- Hừ... bằng ngươi mà cũng muốn đánh thắng hắn?

Blood Owl khinh thường cười lạnh, đồng thời buông tay ra.

Lôi Hỏa vừa rơi xuống đất, trong đầu còn chưa nghĩ ra dùng câu gì để trả đũa, lại thấy một thanh đoản kiếm đột ngột đâm vào huyết thái dương của Blood Owl.

Lôi Hỏa căn bản không thể thấy rõ động tác xuất thủ của Mirror Face, nhưng tại khoảnh khắc đoản kiếm sắp đâm vào đầu, Blood Owl lại dùng tay không bắt lấy lưỡi kiếm, ngăn cản đòn đánh lén của Mirror Face.

Máu từ giữa kẽ ngón tay chảy xuống, nhưng vẻ mặt Blood Owl lại rất ung dung, giống như cảm giác đau đớn là một thứ tự nhiên như hô hấp vậy:

- Tên ngồi ở bên đó rất nhanh sẽ chết vì mất máu, ngươi nên mang theo hắn rút đi thật sớm, tránh cho ta đánh rắm một cái làm chết hai người các ngươi, sau đó Tiên Tuyền Tự Do lại tính nợ lên đầu Nghịch Thập Tự.

Blood Owl vừa nói chuyện vừa nghiêng bàn tay để máu chảy ra phía ngoài. Mirror Face bên cạnh thì lại cong một chân, cánh tay vận sức muốn đẩy mũi kiếm về phía trước một chút, chỉ cần thêm mấy cm là có thể đâm tới

hộp sọ của Blood Owl rồi.

Lôi Hỏa quay đầu nhìn Dexter một chút, lại nhìn hai kẻ không giống người trước mặt, hừ lạnh một tiếng:

- Xem như ta nợ ngươi một lần, Blood Owl.

Hắn xoay người chạy đến gần Dexter, vác đôi phương lên vai, lại quay đầu nhìn Mirror Face một cái mới hậm hực rời đi.

- Ha ha ha...

Blood Owl cười lên, quay mặt sang nhìn Mirror Face. Lúc này mũi kiếm đã biến thành chĩa thẳng vào ấn đường Blood Owl, nhưng hắn lại làm như không thấy, nói với Mirror Face:

- Tên gà mờ làm vương chân cuối cùng đã đi rồi, ngươi cũng không cần ẩn giấu thực lực nữa chứ?

Mirror Face đột nhiên không dùng sức đâm tới nữa, hắn đứng thẳng người, rút đoản kiếm khỏi tay Blood Owl, mang theo một vệt máu.

- Ngươi có thể nhìn ra ta không dùng toàn lực?
Mirror Face hỏi.

Blood Owl cười nói:

- Ha ha... loại gà mờ kia dám động thủ với ngươi là do hắn vô tri mà thôi, nếu hắn biết ngươi mạnh thế nào thì đã sớm bỏ chạy rồi.

- Vậy tại sao ngươi dám động thủ với ta? Hắn là do không biết, còn ngươi là không sợ sao?
Mirror Face hỏi.

- Hừ... đến bây giờ ta chỉ gặp hai đối thủ có thể khiến ta tuyệt vọng, một người là Javiton Howl, một người khác là Thiên Nhất.

Về mặt Blood Owl càng cuồng nhiệt và hưng phấn:

- Còn như ngươi... ha ha ha... lúc này chính ngươi đã biến thành kẻ vô tri rồi.

- Hà? Như vậy à.

Giọng nói khàn khàn của Mirror Face đột nhiên biến đổi, trở thành giọng đàn ông cương nghị rất bình thường, hắn giơ một tay lên lấy mặt nạ gương xuống:

- Vậy ta lại muốn xem thử, hôm nay ai sẽ khiến đôi phương kinh ngạc.

Blood Owl hẳn là một trong số ít người trên đời nhìn thấy khuôn mặt thật của Mirror Face mà không biến sắc, hẳn nhìn gương mặt kia, không hề kiêng nể nói ra những lời rất ác độc:

- Hóa ra tướng mạo của người như vậy, chẳng trách phải dùng mặt nạ, sợ bị nhốt vào sở thú à?

Chương 4 : Người siêu năng lực mạnh nhất

Gương mặt bên dưới mặt nạ của Mirror Face lại có màu tím sẫm. Trên gương mặt đó, chỉ có khu vực chính giữa mắt mũi miệng là có làn da nhẵn nhụi của loài người, còn từ vị trí bên mắt, cằm, mép tóc hướng ra ngoài đều mọc đầy vảy rắn màu đen.

- Đây chính là thứ mà ông chủ của các người mang đến cho ta.
Mirror Face nói xong còn tháo găng tay trái xuống. Lòng bàn tay của hắn có làn da khá nhẵn nhụi giống như loài người, mặc dù cũng là màu tím sẫm... còn mu bàn tay thì đều là vảy rắn màu đen.

Từ mặt và tay là có thể suy đoán thân thể của hắn đại khái như thế nào.

Blood Owl tuyệt đối sẽ không nhìn bề ngoài phán xét người khác, hắn có thể dùng lời nói ác độc để công kích các khiếm khuyết của đối phương, nhưng đó chỉ là để làm nhiễu loạn tâm tình đối thủ mà thôi. Trên tư tưởng, cho dù đối diện với một gã đàn ông hình dáng giống như quái thú, hay là một cô gái thanh xuân vẻ ngoài yếu đuối, Blood Owl đều đối xử như nhau, trong mắt hắn thì mức độ nguy hiểm của người siêu năng lực không liên quan gì đến tướng mạo.

- Cái này lại có quan hệ gì với thực lực của người?
Blood Owl hỏi ra vấn đề mấu chốt nhất.

Mirror Face không nhanh không chậm bắt đầu tự thuật:

- Gia tộc của ta vẫn luôn lưu truyền một cổ sự... không, đó không nên nói là cổ sự, mà là lời nguyện không thể phai mờ.

Nguyên lai lúc hắn nói bằng giọng bình thường, trong cổ họng sẽ phát ra tiếng xì xì kỳ quái, chính hắn cũng không thể che giấu được:

- Vào thế kỷ 14, một vị tổ tiên của ta có dính dáng rất lớn đến bảo tàng trong truyền thuyết của đoàn hiệp sĩ Thánh Điện. Nghe nói vì trốn tránh truy sát, ông ta đã từng hợp tác với một phù thủy tà ác, từ chỗ hắn nhận được một món quà, từ đó sở hữu năng lực phi phạm.

- Nhưng tổ tiên của ta hiểu rõ, bản chất của loại lực lượng đó là một ma vật khủng bố chỉ có thể nhìn thấy trong ác mộng. Ông ta sợ có một ngày, lực lượng bị nguyên rủa này sẽ khiến con cháu đời sau của mình sinh ra quái vật.

Mirror Face ngừng nói, khề cười, sau đó bỗng nhiên cười lớn, trong tiếng cười kia có lẽ phần lớn là đau xót và thống khổ:

- Nhìn ta xem, Blood Owl. Lúc sinh ra ta vẫn là một đứa trẻ bình thường, nhưng sau mười hai tuổi lại dần dần biến thành hình dáng như hiện giờ.

- Vậy thì thế nào? Rất nhiều người biến dị cũng như ngươi.
Blood Owl trả lời.

- Người biến dị?

Mirror Face lớn tiếng nói:

- Ha ha ha ha... đó là đầu thế kỷ 20, ngươi làm sao giải thích về người biến dị với người thời đó?

- Cho nên...

So với Mirror Face, lúc này Blood Owl lại tỏ ra rất bình tĩnh.

- Ta trốn đông nấp tây, giết chết rất nhiều người, cũng hại chết rất nhiều người. Những người tiếp cận ta đều không có kết quả tốt, cho dù là có thiện ý hay ác ý. Ta đã từng ẩn cư sinh sống mấy chục năm, cho đến sau này đế quốc thống nhất thế giới, bọn họ chiếm lĩnh tất cả địa phương có thể chiếm lĩnh, khai phá tất cả đất đai có thể khai phá, ta cũng theo đó mất đi chỗ dung thân.

- Khi ta đến thế kỷ 21, lại phát hiện hóa ra trên thế giới vẫn còn rất nhiều người đặc biệt giống như ta. Sau đó ta biết được, thời xưa cũng có người siêu năng lực tương tự với ta, chỉ là khi đó mọi người chưa xem nhiều phim và tiểu thuyết khoa học viễn tưởng như vậy, cũng không có internet gì đó để truyền bá tin đồn.

- Một trăm năm này ta đã trải qua rất nhiều chuyện, mà tất cả bước ngoặt đều xảy ra vào ngày đó, một ngày... ta gặp phải ông chủ của ngươi, Thiên Nhất.

- Hắn đã tính kế ta, lợi dụng ta, giống như lúc này hắn đang lợi dụng ngươi

và đám đồng bạn của ngươi. Sau khi trò chơi của hắn kết thúc, ta đã không còn giá trị nữa. Khi đó sở thích của hắn đã thúc đẩy hắn nói cho ta biết một chân tướng, đương nhiên đó cũng là do ta chủ động yêu cầu giao dịch với hắn.

Blood Owl nói tiếp:

- Thì ra là vậy... lời nguyên của gia tộc ngươi có liên quan tới Thiên Nhất đúng không?

- Không phải có liên quan, mà hắn phải chịu trách nhiệm hoàn toàn!

Mirror Face gào lên một tiếng, thở gấp, bình phục tâm tình lại một chút, nói tiếp:

- Sau khi trò chơi của hắn kết thúc, hắn cho rằng ta đã trúng kế bỏ mình, nhưng mạng của ta còn cứng hơn tượng tượng của hắn. Từ đó về sau cuộc đời ta đã có mục tiêu, lần đầu tiên ta cảm nhận được ý nghĩa của cuộc sống, đó là giết chết Thiên Nhất, vĩnh viễn!

- Tuổi thọ mấy trăm năm cũng không uổng phí, ta có rất nhiều thời gian để học tập, cho dù là tri thức hay kỹ xảo giết người. Cho nên khi ta bắt tay vào làm một việc, rất nhanh sẽ có hiệu quả.

- Ta đã làm bộ trang phục có thể che giấu người siêu năng lực này, còn chế tạo chiếc mặt nạ này để vận dụng năng lực vào thực chiến, ta đã chuẩn bị sẵn sàng để báo thù. Nhưng Thiên Nhất lại yên lặng một thời gian rất dài, khiến ta không tìm được. Cho đến năm ngoái hắn một lần nữa bước lên võ đài lịch sử, mà không có gì bất ngờ, thế giới này lại nghênh đón một thời loạn thế.

Blood Owl nói:

- Rất tốt, ngươi có đầy đủ lý do để giết hắn, nhưng ta không biết chuyện này có liên quan gì đến thực lực của ngươi?

- Ha ha... đương nhiên là có.

Mirror Face nói:

- Năm đó “món quà” mà ông chủ của các ngươi tặng cho tổ tiên ta đúng là xa xỉ. Theo như truyền thuyết của gia tộc, bản chất của lực lượng nguyên rủa này là một loại rắn lớn màu đen. Ta đã điều tra, đó dường như là một tà thần rất lợi hại. Hơn nữa... đến gần đây ta mới mới chú ý tới một chuyện.

Hắn tùy ý vung tay một cái, vài giọt dịch thể màu đen vẩy xuống, mặt đất

xi măng lập tức bị dịch thể này ăn mòn làm bốc lên khói đen:

- Người cũng đã thấy năng lực của ta rồi, thuộc về loại hình “thời không dẫn dắt”, có thể không chế hình ảnh trong gương. Nhưng sau khi ta lấy được mảnh vỡ “hạt nhân vĩnh hằng”, trong lúc vô tình đã lĩnh hội được “bộ tộc Dark Water”... có lẽ gọi là như vậy, tóm lại sau khi ta lĩnh hội được một chút tri thức của bọn họ, ta đột nhiên phát hiện mình không giống với bất kỳ người siêu năng lực nào khác trên đời này, ta không chỉ sở hữu một loại năng lực.

Trong đầu Blood Owl đang đồng thời suy nghĩ mấy chuyện. Thứ nhất, tên Thiên Nhất này quả nhiên không phải con người, từ “tội” trên người hắn là có thể suy đoán một ít, nhưng lúc này kẻ trước mắt nói ra niên đại khoa trương như thế kỷ 14, vậy chuyện Thiên Nhất “không phải con người” đã có thể khẳng định. Thứ hai, nếu như tên này không nói dối, thật sự có thể sử dụng nhiều loại năng lực chiến đấu, vậy phải đánh giá lại thực lực của hắn một chút. Thứ ba, những danh từ như “hạt nhân vĩnh hằng” và “bộ tộc Dark Water”, lại có thể thốt ra từ một kẻ không có bất kỳ tổ chức bối cảnh nào như hắn, đủ thấy hắn thật sự đã lĩnh hội được tri thức trong mảnh vỡ, đây có lẽ mới là chuyện đáng coi trọng nhất.

Mirror Face vẫn tiếp tục tự thuật:

- Khi ta học tập những kiến thức kia... không... nên nói là những chân lý kia, ta rốt cuộc đã hiểu, ta không phải quái vật, mà là người xuất sắc được chọn trúng. Gia tộc của ta trải qua nhiều đời như vậy, cũng chưa từng xuất hiện trường hợp như ta. Bọn họ đều giống như người bình thường, tuổi thọ chỉ có mấy chục năm, vội vã chết đi, có một số người thậm chí còn không thức tỉnh năng lực, càng chưa từng có tiền lệ đồng thời nắm giữ hai loại năng lực.

Gương mặt màu tím sẫm của hắn đột nhiên chuyển thành kiêu ngạo và hưng phấn:

- Nhưng ta... sở hữu toàn bộ lực lượng của rắn đen. Ngay cả hạt nhân vĩnh hằng cũng không thể ghi chép tất cả lực lượng của rắn đen, bởi vì những nền văn minh từng trực tiếp gặp phải rắn đen đều bị hủy diệt, không có ngoại lệ. Bộ tộc Dark Water phải nhờ sự chỉ dẫn của một “người truyền thuật” mới tránh được một kiếp.

- Nhưng chỉ cần những lực lượng đã biết này cũng đủ chết người rồi. Ta đã thử sử dụng các loại lực lượng ghi chép trong hạt nhân, loại cảm giác đó... giống như bản năng ngủ say trong cơ thể nhiều năm đã được đánh thức.

Khi một loại năng lực thức tỉnh, cảnh giới thân thể và tinh thần của ta cũng theo đó tăng lên. Rất nhanh ta đã đạt tới trình độ năng lực cấp Hung, vận dụng năng lượng trở nên rất đơn giản, ranh giới đã từng bị ta xem là không thể với tới, hóa ra lại dễ dàng vượt qua như vậy.

- Theo truyền thống, là người sử dụng một loại năng lực mạnh nhất, đương nhiên ta có lẽ là người sử dụng duy nhất từ xưa đến giờ, ta có thể đặt lên cho năng lực, ta gọi nó là... Hồn Độn.

Mirror Face đeo mặt nạ lên:

- Trong loài người cũng không có người siêu năng lực nào mạnh hơn ta nữa... người cũng không ngoại lệ.

Hắn lại đeo găng tay lên, nói:

- Bây giờ ngươi hiểu rồi chứ, Blood Owl. So với năng lực hoàn mỹ mà ta sinh ra đã có, sau khi ta thức tỉnh thì dù là người cũng không có phần thắng.

Blood Owl hít thở sâu một hơi, trầm mặc khoảng năm giây:

- Ngươi thật khiến ta buồn nôn.

- Ngươi nói gì...

- Ta sắp nôn ra rồi.

Blood Owl nhíu mày, dùng một loại ánh mắt thương hại nhìn Mirror Face:

- Có lẽ ta nên chia sẻ với ngươi một chút, cuộc sống của ta trước năm mười hai tuổi như thế nào, nhưng bây giờ ta lại khinh thường lãng phí nước bọt với loại người như ngươi.

- Để ta nói thực tế một chút, ngươi là một kẻ nhu nhược, tài năng có hạn, sau khi bị Thiên Nhất đùa giỡn lại then quá hóa giận, đổ hết những bất hạnh sau thời kỳ thanh thiếu niên của mình lên đầu người khác. Trong mắt ta thì thù hận của ngươi chẳng đáng một xu, mục tiêu cuộc sống của ngươi cũng là một trò cười.

- Sai lầm duy nhất của Thiên Nhất là năm đó không nhờ cớ tận gốc. Nếu là ta, sau khi lợi dụng xong loại người như ngươi, nhất định sẽ xác nhận xem đã tắt thở hay chưa, nhằm để tuyệt hậu hoạn.

- Ngươi muốn chết!

Mirror Face hét lên một tiếng, thân hình hóa thành ảo ảnh, tốc độ tuyệt đối

không kém hơn Blood Owl.

Mirror Face vốn không muốn thể hiện lực lượng chân chính, nếu vừa rồi hắn giết chết Lôi Hỏa và Dexter, Tiền Tuyến Tự Do dĩ nhiên sẽ biết là do hắn làm, như vậy sau này hắn muốn âm thầm hành động trên thế giới sẽ rất khó khăn. Một khi người trên toàn thế giới đều biết nhân vật Mirror Face này là một cao thủ đỉnh cấp, có thể sẽ rước lấy rất nhiều phiền toái không cần thiết.

Nhưng lúc này người đối diện là Blood Owl, hơn nữa lời nói của tên này thật sự không thể nhìn được, Mirror Face quyết định bất chấp tất cả, dứt khoát đánh chết cường địch này ngay tại đây để trừ hậu hoạn.

Nói thì chậm nhưng diễn ra thì nhanh, bàn tay của Mirror Face đã ấn vào đầu Blood Owl. Mặc dù Blood Owl cũng đồng thời bắt lấy cổ tay đối phương, nhưng lần này hoàn toàn khác với vừa rồi dùng đoản kiếm đánh lên, một bên là chạm được, còn một bên không chạm được. Nếu như Mirror Face không đeo găng tay, lúc này có thể lập tức dùng dịch thể màu đen rỉ ra từ bàn tay để ăn mòn đầu của Blood Owl.

Trên tay Blood Owl đột nhiên có một luồng năng lượng màu đen nổ ra, hắn dùng sức nắm lại, bóp cho cổ tay của Mirror Face vỡ nát. Toàn bộ tay phải của Mirror Face đều bị bẻ gãy gấp lại, dưới găng tay màu đen vang lên tiếng xương và máu thịt vỡ nát trộn lẫn với nhau.

Mirror Face lại giống như Blood Owl, căn bản không biết đau đớn là gì, không hề ngừng lại vung tay trái lên, nhanh như chớp đâm thẳng vào Blood Owl. Tay trái của hắn lại càng nhanh đến mức khó tưởng tượng, Blood Owl buộc phải dùng hai tay ngăn cản một bàn tay liên tục đâm tới này, mới có thể miễn cưỡng chặn được.

Mục đích của Mirror Face đã thành công, chính là khiến Blood Owl buông tay phải bị bẻ gãy của mình ra. Dưới mặt nạ vang lên một tiếng cười đắc ý, hắn đột nhiên bay lên trời, dừng lại giữa không trung hơn mười mét. Độ cao này còn lẩn khuất giữa các tòa nhà chung quanh, không đến mức bị người phía xa nhìn thấy, nhưng Blood Owl cũng không với tới hắn.

“Lại còn biết bay...” - Blood Owl còn chưa kịp thở một hơi sau thế công liên tục từ tay trái của tên này. Thực ra hắn cũng chỉ thiếu chuẩn bị tâm lý, đối mặt với tốc độ chọt gia tăng của đối phương, hắn cũng không dám sơ ý.

Nếu như Mirror Face lặp lại trò cũ, Blood Owl muốn dùng một tay đỡ những cú đâm kia cũng không có vấn đề, loại phương thức xuất quyền này khi tốc độ tăng lên thì uy lực nhất định sẽ giảm xuống.

Thấy đôi phương bay lên không kéo giãn khoảng cách, Blood Owl không cần nghĩ ngợi dùng tay chém ra hai đao, đây là bản năng chiến đấu hoàn toàn không qua suy nghĩ, ngay lập tức đưa ra lựa chọn chính xác.

Nếu như sau khi Mirror Face bay lên trời có sát chiêu gì tiếp theo, công kích mang tính thăm dò tính này có thể ngăn cản hắn mấy giây. Cho dù không có, hai chiêu này cũng có thể dò xét tốc độ di chuyển của hắn dưới trạng thái lơ lửng.

Dương nhiên còn có một tình huống tồi tệ nhất, đó là hai chiêu này căn bản không đủ khiến Mirror Face có bất kỳ động tác né tránh nào, vậy thì tương đối phiền toái, gần như tuyên án tử hình cho tất cả chiêu thức ở khoảng cách tầm trung và xa của Blood Owl. Bởi vì dưới trạng thái bình thường, uy lực của hai chiêu đao này chính là sự cân bằng giữa tốc độ và lực lượng của Blood Owl. Nếu Mirror Face không cần né tránh, như vậy lúc chiến đấu hắn chỉ cần tiếp tục duy trì trạng thái lơ lửng, tất cả công kích tầm xa của Blood Owl sẽ không có ý nghĩa nữa. Người gia tăng tốc độ thì hắn không cần đếm xỉa, còn người tăng cường lực lượng thì hắn có thể ung dung tránh thoát.

Mirror Face quả nhiên không phụ sự mong đợi, sau khi cuồng vọng tuyên bố một phen, lúc này hắn đang lơ lửng giữa không trung, nhìn thấy hai chiêu đao này của Blood Owl bắn tới chỉ hừ lạnh một tiếng.

Hai luồng kinh khí vô hình giống như lưỡi đao bắn vào hai vai Mirror Face, nhưng hắn vẫn thờ ơ, thân thể giữa không trung vững như Thái Sơn, ngược lại vách tường của tòa nhà sau người hắn lại bị dư âm công kích phá ra hai vết nứt lớn.

- Người đứng là một trong số đối thủ mà ta không muốn gặp nhất.
Khi Mirror Face nói chuyện, cảng tay phải của hắn vốn đã bị bóp vỡ hoàn toàn, rũ xuống dưới khuỷu tay, lúc này đột nhiên tự động co giật, phía dưới gang tay đen kia giống như có vật sống gì đang nhúc nhích.

Blood Owl biết, đây rất có thể là một loại năng lực tự chữa trị, trong lòng hắn thầm đếm thời gian khôi phục...

Khoảng chừng tám giây, tay phải của Mirror Face dừng rung động kỳ dị, năm ngón tay trong găng duỗi thẳng, tiếp đó nắm lại thật chặt, hiển nhiên đây là động tác đầu tiên mà mọi người thường làm sau khi thân thể phục hồi.

Mirror Face tiếp tục lời nói vừa rồi:

- Chiến đấu cận thân với người quá nguy hiểm, e rằng trên đời này không ai có thể toàn thân rút lui. Nhưng ta không cần làm như vậy, lựa chọn phương thức mà người mạnh nhất, am hiểu nhất để đối kháng với người, đó là rất bất trí. Hừ... chắc cũng chỉ có loại người xung động vô tri như Lôi Hỏa mới làm như vậy.

Lúc hắn nói chuyện lại lui về phía sau một khoảng:

- Ta là người siêu năng lực mạnh nhất trên đời, năng lực thân thể, khả năng thao túng, tinh thần lực, sức khôi phục... luận về thực lực chính thể, đám người chỉ có một loại năng lực căn bản không thể so sánh với ta.

- Chỉ có người “toàn diện” nhất mới có thể vô địch thiên hạ. Ta có thể lựa chọn phương thức chiến đấu có lợi nhất với mình, ung dung giết chết người, còn người lại không có nhiều lựa chọn... đây chính là chênh lệch giữa chúng ta.

Blood Owl không nói lời nào, tinh thần của hắn đang tập trung cao độ, phân tích tình huống của đối phương. Đến lúc này Mirror Face đã thể hiện mấy loại năng lực, phân biệt là dùng hình ảnh trong gương kiểm chế hành động của mình, thân thể tiết ra dịch thể màu đen có tính ăn mòn, bay lượn, khôi phục thân thể.

Loại năng lực thứ nhất rất dễ loại trừ, nếu chỉ thuần túy dùng năng lượng đối kháng trong nháy mắt, Blood Owl vẫn có ưu thế. Chỉ cần hắn dùng phương thức bộc phát năng lượng, trong nháy mắt thoát khỏi kiểm chế của hình ảnh trong gương, sau đó di động một chút là có thể giải trừ năng lực này.

Loại năng lực thứ hai, hiện giờ xem ra Mirror Face cũng không định dùng, có thể là do không dễ dùng, không thực dụng, dù sao nhìn hắn cũng không giống loại người sẽ cởi hết quần áo lao lên.

Còn như bay lượn, rất phiền toái. Nếu nói loại năng lực thứ nhất là không

chế, loại thứ hai là tấn công, như vậy bay lượn chính là phòng thủ tốt nhất. Đây là một năng lực rất mạnh, có thể đối kháng với phần lớn người siêu năng lực. Mà Blood Owl thuộc loại hình bị người siêu năng lực tầm xa khắc chế tương đối mạnh, lúc trước lần đầu giao thủ với Paperman ở bờ biển Venice, hẳn thiếu chút nữa đã trúng chiêu vì khinh địch.

Cuối cùng là khôi phục thân thể, rất đáng chú ý. Loại năng lực chữa trị này có tiêu hao thể lực của hắn hay không? Tay trái của hắn đâm liên tục là để tranh thủ một chút không gian cho tay phải phục hồi. Chẳng lẽ chữa trị thân thể cần tập trung tinh thần ở một mức độ nhất định? Hay là lúc chữa trị không thể bị ngoại lực tiếp xúc? Còn có... thân thể khôi phục được, vậy khi quan trọng yếu có được hay không? Mấu chốt là trái tim và đại não, hai bộ phận này có thể khôi phục hay không sẽ tạo nên khác biệt rất lớn, một bên là cấp bậc Piccolo, còn một bên là cấp bậc Cell. (hai nhân vật trong bộ truyện tranh Dragon Ball)

- Ha ha... cho người xem vài thứ thú vị, đây là thứ mà người không có... năng lực sát thương ở khoảng cách xa.

Sau khi Mirror Face từ bỏ giọng nói khàn khàn, biến thành giọng đàn ông cương nghị rắn rỏi xen lẫn tiếng xì xì quái dị, tuyệt đối khiến người ta khắc sâu ấn tượng, hơn nữa còn sờn tóc gáy...

Hắn tháo một chiếc găng tay xuống, cuộn tay áo lên, quả nhiên phía trong cánh tay đều là da màu tím, còn phía ngoài lại là vảy rắn. Chiêu này phát động cũng giống như những năng lực khác của hắn, không cần phải chuẩn bị lâu, chỉ vài giây trên cánh tay của hắn đã xuất hiện vô số vết nứt, đó là những cái miệng của con người.

Blood Owl nhìn thấy, trầm nghĩ: “Tốc độ hắn phát động mỗi loại năng lực đều rất nhanh, bình thường chỉ có người biến dị mới làm được, còn người siêu năng lực ít nhiều đều cần một chút thời gian chuẩn bị. Nói cách khác, hắn giống như người biến dị cấp Hung sở hữu năm loại năng lực trở lên, hơn nữa có thể vận dụng tự nhiên. Đối thủ như vậy... hừ... vẫn chẳng có gì đáng sợ.

Lúc này những cái miệng mọc ra trên cánh tay Mirror Face bắt đầu phun ra ngoài, mà thứ phun ra lại là một chút máu thịt, nội tạng và xương vụn... Những thứ đó rơi xuống dưới đất, tỏa ra một mùi tanh hôi mục nát khó mà miêu tả, còn bốc lên một chút khói đen.

Dần dần những mảnh vụn thi thể buồn nôn này càng lúc càng nhiều, chất chồng giống như một ngọn núi nhỏ, còn lớn hơn thân thể của Mirror Face, gần to bằng một chiếc xe hơi cỡ nhỏ.

- Năng lực của người quả thật giống như một món thập cẩm do một loại động vật ăn thịt cỡ lớn ói ra.
Blood Owl bình tĩnh đứng yên chế giễu.

Dù sao nếu lúc này tiến hành công kích tầm xa, đối phương cũng không đếm xỉa, mà lao tới gần thì Mirror Face nhất định sẽ bay lên cao. Còn nếu nhảy lên trên đuôi theo, đối phương có thể tự do bay lượn, mà mình ở trên trời không chỗ mượn lực, về mặt tốc độ sẽ lâm vào thế xấu.

Cho nên Blood Owl dứt khoát bình tĩnh chờ đối phương sử dụng chiêu thức, hẳn lại cảm thấy rất hứng thú lúc này Mirror Face rốt cuộc có bao nhiêu năng lực.

Chương 5 : Đánh lên thành công?

Cánh tay của Mirror Face ngừng “nôn mưa”, những cái miệng kia cũng khép lại. Hắn thả tay áo xuống, một lần nữa đeo găng tay đen vào. Cùng lúc này đồng mảnh vụn thi thể trên đất cũng xuất hiện biến động.

Những máu thịt, nội tạng và xương vụn kia bắt đầu tự chuyển động, chấp vá kết hợp với nhau, dần dần biến thành một sinh vật hình người.

Nhưng đây tuyệt đối không phải con người, chỉ là một quái vật sở hữu đường nét của loài người mà thôi. Giống như người ném một người vào trong máy ép trái cây lớn, ép thành một đồng cháo thịt, sau đó đổ vào trong một khuôn đúc hình người, đại khái là loại cảm giác này.

Toàn thân quái vật mảnh vụn thi thể này không tìm được bất kỳ khí quan hoàn chỉnh nào, vì vậy nó dĩ nhiên cũng không có trí tuệ hoặc tính tự chủ, hoàn toàn bị Mirror Face khống chế. Giống như một đồng vật liệu từ thứ nguyên khác bị đổ vào không gian này, ngưng kết thành một sinh vật như con rối điều khiển bằng dây.

- Đây là năng lực tâm xa của người sao?

Blood Owl hừ lạnh một tiếng:

- Cho dù thứ mà người điều khiển này có thể sống lại vô hạn cũng vô dụng, nó tiếp cận ta bao nhiêu lần thì ta có thể đánh nát nó bấy nhiêu lần, một quyền là xong.

- Ha ha... sinh vật này chỉ là công cụ phụ trách mổ bụng người mà thôi, năng lực mà ta nói là như vậy...

Mirror Face đột nhiên giơ hai tay lên, hai cẳng tay chọt nhét vào trong mặt nạ gương của mình, bộ phận phía trên khuỷu tay hoàn toàn chui vào trong mặt gương.

Cùng một giây, hai bên thân thể Blood Owl bỗng xuất hiện hai bàn tay lớn màu đen, đôi tay kia do năng lượng thực thể hóa tạo thành, hiển nhiên chính là tay của Mirror Face. Hai tay của hắn hợp lại, lập tức kiểm chế

Blood Owl trong mười ngón tay.

- Dùng kiếm của ta không chế hình ảnh, người có thể chạy thoát được.

Mirror Face nói:

- Như vậy dùng hình ảnh thực thể hóa không chế bản thân người, người sẽ làm sao đây?

Blood Owl cũng không suy nghĩ phải làm thế nào, trong nháy mắt bị bắt hấn đã thử vận sức giãy ra, nhưng đôi bàn tay lớn kia vẫn không nhúc nhích.

- Bây giờ đến lúc nó ra tay rồi.

Câu này của Mirror Face giống như tuyên cáo tử vong, còn chưa dứt lời, quái vật mảnh vụn thi thể kia đã sải bước về phía Blood Owl.

Lúc này Blood Owl xem như đã hiểu, Mirror Face chế tạo quái vật kia là trong tình huống đứng yên trên không, có một thứ đi tới để xé nát mình.

- Người trốn ở chỗ an toàn, dùng hai tay phong tỏa hành động của ta, sau đó lại dùng một con quái vật tới kết thúc trận chiến.

Blood Owl bị áp chế không thể động đậy, nhưng hấn vẫn không cảm thấy sợ hãi, giọng điệu tỏ ra không hề có áp lực:

- Nếu như ta bị phương thức chiến đấu này giết chết, vậy thì quá đáng buồn rồi, thật sự sẽ hạ xuống đến cấp bậc như người.

- Trong mấy giây trước khi chết này người cứ mặc sức kêu gào đi, Blood Owl.

Mirror Face không hề tức giận, hấn đã nắm chắc phần thắng.

Đang khi bọn họ nói chuyện, quái vật mảnh vụn thi thể đã đi tới trước mặt Blood Owl, hai tay vươn về phía đầu hấn. Mirror Face có rất nhiều lựa chọn, hấn hoàn toàn điều khiển mỗi hành động quái vật này, mà lúc này lựa chọn của hấn là vặn đầu Blood Owl xuống khỏi cổ rồi tính sau.

Đột nhiên hai tiếng “xoẹt xoẹt” vang lên, đôi tay lớn do năng lượng thực thể hóa của Mirror Face bị đứt ra, vết cắt chẻ tẻ phẳng lì, hai bàn tay đều bị cắt thành hai nửa. Cùng lúc đó quái vật mảnh vụn thi thể cũng vừa chạm vào Blood Owl, chỉ thấy hai vết sáng tối đan xen, một vết cắt hình chữ X chia quái vật này thành bốn phần gồm đầu, hai vai và thân thể.

Mirror Face rút hai tay ra khỏi mặt nạ, bắt đầu chữa trị bàn tay, xem ra bàn tay lớn do năng lượng thực thể hóa bị tổn thương, bản thân hắn cũng sẽ phải chịu phản hồi.

Quái vật mảnh vụn thi thể cao lớn hơn người bình thường rất nhiều, cho dù là người như Blood Owl đứng trước mặt nó cũng nhỏ hơn một vòng. Sau khi quái vật này bị hai vết cắt chia lìa thân thể tê liệt ngã xuống, Mirror Face mới nhìn rõ, trên hai tay Blood Owl mỗi bên cầm một ngọn dao sắc màu đen, cùng do năng lượng thực thể hóa ngưng tụ thành giống như bàn tay lớn của hắn.

- Gần đây ta cũng có nhận thức mới về năng lực của mình. Blood Owl gắn hai đoạn dao sắc năng lượng màu đen lại với nhau, biến thành một vũ khí giống như ngọn giáo:
- Người biết không? Hóa ra “tội” cũng có thể biến thành thực chất.

Hai tay Mirror Face nhanh chóng chữa trị thành công, hắn nhìn “ngọn giáo” màu đen trên tay Blood Owl, trong lòng thầm nghĩ: “Hắn nhất định ném thứ đó tới đây, vấn đề là sẽ nhanh đến đâu? Mạnh đến mức nào?”

- Không ngờ đối phó với loại như ngươi, ta lại bị ép phải thi triển ra hình thức “chủ động”, xem ra ta cũng còn không gian để nâng cao. Blood Owl dùng nửa người trên làm trục, bước lên trước một bước, cánh tay phải dùng sức ném vũ khí trong tay ra.

Mirror Face nhìn thấy động tác của Blood Owl, đương nhiên muốn tránh né. Gần như ngay khi đối phương làm động tác ném, hắn đã không cần suy nghĩ bay lên trên. Kết quả sau khi bay lên trên một khoảng cách, hắn lại phát hiện chẳng có chuyện gì xảy ra, ngay cả tiếng xé gió của ngọn giáo hắn cũng không nghe thấy, cũng không thể thông qua ánh mắt nắm được quỹ tích bay của đoàn năng lượng kia, giống như Blood Owl vung tay một cái là thứ kia đột nhiên biến mất.

Nhưng qua mấy giây, Mirror Face bỗng phát giác được chuyện gì, hắn cúi đầu, nhìn thấy nơi ngực áo của mình có một cái lỗ, mà vị trí đó nằm ngay ở trái tim...

- Có phải rất thú vị không? Blood Owl hỏi.

Hai người đã cách nhau rất xa, Blood Owl cũng không lớn tiếng nói chuyện, nhưng mỗi lời của hắn đều truyền vào tai Mirror Face.

Lồng ngực Mirror Face bị xuyên thủng, không chỉ có ngực, vị trí tương ứng sau lưng hắn cũng có một cái lỗ. Sau một lúc máu mới từ hai bên đồng thời phun ra, mà trong nháy mắt đó Mirror Face cũng cảm giác được trái tim của mình ngừng đập.

- Thì ra là vậy...

Mirror Face nói:

- Đúng là rất thú vị.

- Lại còn có thể nói chuyện...

Blood Owl nghe đối phương ung dung trả lời, liền biết trận chiến này còn lâu mới kết thúc, mũi “Tội thương” thứ hai của hắn đã ngưng tụ trong tay.

- Với tốc độ này, xem ra không thể né tránh rồi.

Mirror Face bình tĩnh tự thuật:

- Hơn nữa sau khi đâm xuyên thân thể của ta, vũ khí này còn tự động biến mất, là một loại năng lực ký sinh sao? Không... không phải, người chỉ có một loại năng lực, không tồn tại loại biến hóa đó, cho nên, cái gọi là vũ khí dùng “tội” ngưng tụ thành mà người nói, sau khi đánh trúng người sẽ biến mất, chỉ thế thôi.

- Xem ra ngay cả trái tim người cũng có thể tự chữa trị, vậy ta đành phải thử nhắm vào đầu rồi.

Blood Owl nói xong liền chuẩn bị ném ra ngọn giáo thứ hai.

Mirror Face lại hạ xuống độ cao vừa rồi:

- Ta phụng bồi đến cùng.

Blood Owl nâng cánh tay lên:

- Vậy thì...

- Chờ đã.

Một giọng nói lạnh như băng ngăn cản Blood Owl, một gương mặt như cha chết xuất hiện trước mắt hắn:

- Đừng trúng kế.

Blood Owl nhìn Gambling Snake:

- Tự tiện xen vào trận chiến của ta, muốn chôn theo tên mặt rắn kia sao?

Gambling Snake không đếm xỉa tới lời nói của Blood Owl, tiếp tục nói chuyện của mình:

- Một kích này của người bay về phía đầu hắc, nhưng sau khi đánh trúng sẽ không thương tổn đến não bộ phía sau mặt nạ. Hắc đã chuẩn bị trước, chỉ chờ người ném, ngọn giáo năng lượng này sẽ bị mặt nạ của hắc biến thành hình ảnh trong gương, ngược lại xuyên qua thân thể của người.

- Nói rất đúng.

Blood Owl nói:

- Cho nên ta vốn định làm động tác giả, vòng qua sau lưng hắc nhắm chuẩn sau đầu rồi mới ném. Nếu không phải người ra mặt cản trở, lại tự cho mình thông minh nói rõ sự tình, lúc này có lẽ ta đã thành công rồi.

- Vậy sao... hóa ra người tính toán như thế.

Gambling Snake nói:

- Vậy chúng ta đúng là xen vào việc người khác rồi.

Nghe được hai chữ “chúng ta”, Blood Owl đã biết chuyện gì xảy ra, tên đại sư ám sát trước mắt này quả nhiên cũng là hạng người lòng dạ độc ác.

Thực ra Gambling Snake và hai người khác đã sớm tới đây, sở dĩ bọn họ chân chân không hiện thân là vì muốn ở trong tối quan sát năng lực của Mirror Face, tìm kiếm nhược điểm của đối thủ và thời cơ thích hợp để ra tay. Khi Blood Owl muốn ném Tội thương lần thứ hai, Gambling Snake quyết định hiện thân, chuyện này có hai nguyên nhân. Thứ nhất là hắc cho rằng Blood Owl thật sự đã trúng kế, nhất định phải ngăn cản lại. Thứ hai là lúc hắc hiện thân, cũng là khoảnh khắc Blood Owl làm động tác công kích, chính là thời cơ rất tốt để từ sau lưng tấn công vào đầu Mirror Face.

Mirror Face đang chuyên tâm ứng phó với Tội thương của Blood Owl, phải phát động năng lực trước, chuẩn bị dùng mặt nạ nuốt chửng công kích của đối phương. Sau khi Gambling Snake hiện thân, Mirror Face chắc chắn cũng không dám buông lỏng cảnh giác, trước mặt hắc phải đối phó với Blood Owl, còn phải phân tâm một chút lưu ý mỗi hành động của Gambling Snake.

Trong nháy mắt này, Tả Đạo lại từ một khoảng cách không ngờ phát động Thần Giáo.

Kiểm khí vô hình dọc theo góc độ xương sống, từ phía sau đâm nghiêng vào đầu Mirror Face, phá hoại đại não của hắn. Thân thể Mirror Face đột nhiên mất đi không chế, cả người từ không trung rơi xuống tự do.

Nếu đối là người khác, có thể sẽ nhìn thi thể của hắn rơi xuống đất, sau đó mới đi tới nói nhảm mấy câu, dùng động tác như phim quay chậm sờ mạch đập của hắn, lấy mặt nạ xuống, xác nhận tử vong, cuối cùng bổ sung thêm mấy câu cảm thán hoặc tổng kết có ý nghĩa sâu xa.

Nhưng thành viên của Nghịch Thập Tự không phải là người bình thường.

Đừng nói rơi xuống đất, Mirror Face vừa bắt đầu rơi xuống, một ngọn lửa nóng đã nổ ra trên y phục của hắn, tiếp đó Thần Giáo kiểm khí của Tả Đạo lại đánh tới, lưỡi kiếm vô hình dày đặc liên tục đâm vào thân thể đang bốc cháy của Mirror Face giống như đâm tỏi.

Chỉ trong mấy giây ngắn ngủi rơi xuống, thi thể của Mirror Face đã biến thành một đồng tro vụn, chỉ còn lại một chút mảnh vụn quần áo do vật liệu đặc thù chế tạo, cùng với một cái mặt nạ gương rơi xuống vẫn không vỡ.

- Là con mồi đầu tiên, hắn lại rất thú vị, đáng tiếc bị đám người thích lo chuyện bao đồng các người quấy nhiễu rồi.

Blood Owl oán trách một câu, thu hồi vũ khí do năng lượng tạo thành, đi tới trước đồng tro tàn kia nói:

- Trên người hắn chắc là có mảnh vỡ hạt nhân vĩnh hằng.

Gambling Snake nghe vậy liền ngồi xổm xuống, dùng kiếm trong tay áo gạt tro tàn mấy cái, quả nhiên từ trong đó tìm được một mảnh vỡ màu xanh.

Lúc này Tả Đạo cũng chạy tới, vừa rồi tất cả kiểm khí của hắn đều phát ra từ khoảng cách hơn ba trăm mét, căn bản không dám đến gần Mirror Face. Lúc này hắn vội vã chạy tới, chỉ vào đồng mảnh vụn thi thể đã mất đi không chế nằm rải rác bên cạnh, nói:

- Mau mau! Phong Tiên, thiêu hủy nó! Thiêu hủy!

Chương 6 : Thay đổi mục tiêu

Phong Tiễn cười lắc đầu, loại đức tính này của Tả Đạo đúng là thô tục, nhưng hắn vẫn búng tay một cái, đốt cháy đồng thệ vụn kia.

Sau đó Tả Đạo lại dùng tay không lôi mặt nạ của Mirror Face ra khỏi đồng tro còn nóng, tuy bị nóng đến mức kêu lên phù phù, nhưng vẫn không thể giảm bớt quyết tâm nhổ cỏ tận gốc của hắn.

Tả Đạo đặt mặt nạ của Mirror Face nằm ngang dưới đất, cả người nhảy nhót đập mạnh lên trên, không ngờ làm như vậy hơn một phút đồng hồ mặt nạ vẫn không vỡ.

- Chết tiệt, chẳng lẽ tịnh hợp kim cũng có thể làm thành gương?
Tả Đạo tức giận nói.

- Cả thân thể người ta đã hóa thành tro rồi, ngươi cần gì phải cố chấp phá hủy chiếc mặt nạ này?

Phong Tiễn cười nói:

- Chẳng lẽ hắn có thể thông qua mặt nạ sống lại sao?

- Ngươi đã xem “Thứ sáu ngày 13” chưa?
Tả Đạo hỏi.

- Tập nào? Bộ này hình như có đến ba mươi mấy tập rồi? Hơn nữa rất lâu trước đây nhà làm phim đã ngưng dùng số thứ tự để đặt tên cho tập kế. Gây cho người ta một cảm giác quá dài dòng, chính bọn họ cũng cảm thấy hơi ngại.

Phong Tiễn trả lời.

- Cái gì tập nào? Trọng tập nào thì mặt nạ đều là bản thể của hắn!
Tả Đạo vừa hùng hồn nói, vừa tiếp tục đập lên mặt nạ gương kia.

- Mặt nạ là bản thể, vậy dao phay là cái gì...

Phong Tiễn dường như rất thích tranh cãi với Tả Đạo:

- Ta nói này, ngươi nên bỏ qua đi. Nếu y phục của hần làm bằng chất liệu đặc thù, vậy mặt nạ chắc chắn cũng được chế tạo đặc biệt. Vật liệu mà lửa của ta cũng không đốt được, làm sao có thể bị ngươi đập vỡ.

- Biệt hiệu của hần là Mirror Face, không phá hủy mặt nạ này làm sao ta có thể yên tâm?

Tả Đạo ngồi xổm xuống, dùng Thần Giáo giống như dao phay gắn trên tay, chém liên tiếp vào mặt nạ, nhưng vẫn không có một vết nứt nào.

- Ài... cứ như vậy... còn tự xưng là người trong đạo gia cái gì...
Phong Tiễn than thở.

Phía bên kia, Blood Owl nhìn Gambling Snake hỏi:

- Nói như vậy, đến bây giờ cũng không có quái vật hoặc người khác xông vào chiến trường, là do các người ở bên ngoài ngăn cản bọn họ sao?

Gambling Snake trả lời:

- Nếu như “người khác” mà người nói là ám chỉ con người... phụ cận ngoại trừ chúng ta thì không có ai dám tới nhúng tay vào.

Hần ngẩng đầu lên, ánh mắt giống như đang quan sát cái gì:

- Còn về quái vật biến dị, bên ngoài phạm vi chiến đấu của các người lại có rất nhiều. Xuất phát từ bản năng nguyên thủy nhất của sinh vật, bọn chúng chỉ đứng cách xa vị trí của người và Mirror Face, không dám vượt qua Lôi Trì nửa bước.

- Hừ... ngay cả trong đầu quái vật nghĩ gì người cũng có thể suy đoán sao?
Blood Owl cười lạnh.

- Chuyện này cũng không lạ, chẳng lẽ linh dương dám đến gần sư tử đang giao đấu? Sư tử dám đến gần rồng lớn đang chiến đấu? Loài người cũng là một loại sinh vật, bản năng của ta nói cho ta biết, không nên tới gần chiến trường của các người. Người và Mirror Face đều không phải là dã thú nữa, mà là quỷ thần, chỉ cần là thứ còn sống, tất cả sinh vật có thể cảm giác được sự tồn tại của các người, đều sẽ không muốn đến gần.

Gambling Snake lạnh lùng nói.

- Người lại là một người rất khiêm tốn.

Blood Owl nói. Từ trên người Gambling Snake, hần không cảm giác được dấu hiệu nói dối, cũng không phát hiện tâm tình sợ hãi hay nịnh nọt, đủ

thấy Gambling Snake rất khách quan bình luận chuyện này, cũng xác định rất rõ thực lực của mình.

- Hai vị cao thủ!

Tả Đạo cầm mặt nạ gương đi tới, trải qua sự hành hạ của hắn thì mặt nạ cũng đã khôi phục nhiệt độ bình thường:

- Các ngươi ai có thể phá hủy cái này?

Blood Owl nghe được giọng nói âm ỉ của Tả Đạo và tiếng chế giễu của Phong Tiễn bên cạnh, đã sớm cảm thấy phiền phức. Hắn đoạt lấy chiếc mặt nạ kia, tiện tay ném lên bầu trời phía xa, mặt nạ liền không thấy nữa...

- Này! Làm gì vậy?

Tả Đạo nhìn về hướng đó, giơ hai tay lên cao bốn mươi lăm độ, tư thế giống như ăn xin:

- Còn chưa bị vỡ mà.

- Ngươi có thể đi tìm nó trở về, đưa đến trước mặt ta, sau đó ta cho ngươi một khúc xương, lại ném thêm lần nữa.

Blood Owl nói.

.....

Cùng lúc đó ở phía đông thành phố, gần đường bờ biển.

- Thất bại thật khó coi, Lôi Hỏa, bị người khác đánh thành như vậy, suýt chút nữa người hợp tác còn bị giết chết.

Một người đàn ông trung niên đầu trọc đi đến bên cạnh Lôi Hỏa. Giống như Dixter, tên đàn ông này cũng mặc âu phục đen theo tiêu chuẩn cán bộ của Tiền Tuyến Tự Do. Lúc này trong tay hắn đang cầm một cục đá rất lớn, trong lúc nói chuyện lại đưa đá lên bên miệng, cắn một cái giống như ăn trái cây, nhai nát rồi nuốt xuống.

Lúc này Lôi Hỏa đang tự mình xử lý vết thương, nghe được giọng nói của đối phương liền biết là ai, cũng không ngẩng đầu lên trả lời:

- Ngươi có tin ta ném ngươi xuống biển không?

- Ha ha... cho dù ngươi có thể làm được, ta cũng sẽ không chết đuối.

Đối phương trả lời:

- À, đúng rồi, nói đến biển, lần ở đảo Địa Ngục không phải ngươi cũng bị

người ta ném xuống biển, giống như con chó ướt được cứu lên sao?

Vết thương của Lôi Hỏa lập tức nứt ra, hắn đứng dậy nắm lấy cổ áo tên kia:

- Cái miệng của con tinh tinh người thật là thúì...

- Lôi Hỏa, ngồi xuống.

Một giọng nói khác vang lên, đó là một ông lão tóc trắng, đeo kính gọng đen, vẻ mặt hiền lành, hình tượng kia nhìn rất giống một sĩ quan nổi tiếng về nghiên cứu gà rán.

- Kim Cương, người tốt nhất nên im miệng, nếu không ta sẽ may miệng của người lại.

Lão lại nói với người đàn ông gặm đá kia.

- Ngài Berg, lần trước Lôi Hỏa làm tê liệt nhà máy điện, ta đã nói hắn không đáng tin cậy. Ngài xem, lần này hắn lại làm hỏng chuyện rồi. Kim Cương tiếp tục ăn đá, oán trách một câu.

- Đó là hai chuyện khác nhau.

Berg nói:

- Vấn đề nhà máy điện là do Lôi Hỏa xử lý không thỏa đáng, nhưng chuyện vừa rồi hắn không có lỗi gì, không tính là không làm tròn bổn phận.

Lão dừng một chút rồi nói:

- Thua là chuyện rất bình thường, trên thế giới này người siêu năng lực mạnh mẽ quá nhiều, thất bại ở một lúc một nơi không thể nói lên điều gì.

Người khác nghe được lời này giống như đang nói giúp Lôi Hỏa, nhưng với tính cách của Lôi Hỏa lại nghe rất chói tai, hắn không phục nói:

- Ta sẽ nhanh chóng tìm Mirror Face kia rửa nhục...

Kim Cương nghe vậy liền muốn chế giễu hắn mấy câu, kết quả lại bị Berg dùng ánh mắt ngăn cản, lời nói đã ra đến khóe miệng lại nuốt trở vào.

- Nếu Blood Owl của Nghịch Thập Tự đã xuất hiện, vậy chúng ta tiếp tục truy bắt Mirror Face tranh đoạt mảnh vỡ, hiển nhiên là một chuyện không sáng suốt.

Berg quay lại chủ đề chính:

- Người của tổ chức kia đều là kẻ điên, hơn nữa phải thừa nhận bọn họ đều rất mạnh, mấy tháng nay bọn họ cũng hoạt động rất sôi nổi trên võ đài thế

giới. Nếu chính diện xung đột với loại người như Blood Owl, chúng ta chắc chắn không chiếm được lợi ích gì, không bằng giao Mirror Face cho hắn đổi phỏ.

Nói đến đây lão lại ngừng một chút:

- Vừa lúc chúng ta có thể mượn chuyện này bàn giao với thượng cấp, hủy bỏ hành động “truy bắt”.

- Lúc này ô nhiễm đang chuyển biến xấu, nguy hại do sinh vật biến dị gây ra đang lan rộng, thương binh của chúng ta liên tục gia tăng, nhân viên chiến đấu không ngừng giảm bớt, cộng thêm tiếp tế không đủ... Chúng ta nên sớm thay đổi mục tiêu hành động, trước mắt phải giải quyết vấn đề sinh tồn.

Chương 7 : Đàm phán giữa hồ

Một buổi chiều an tĩnh hài hòa, trên mặt hồ công viên, gió nhẹ vuốt ve, ánh nước miên man.

Hai người đàn ông chèo một chiếc thuyền nhỏ cho thuê, dừng lại ở giữa hồ, cũng không biết đang làm chuyện gì.

Tào Sóc nhìn du khách chèo thuyền qua bên cạnh, cảm thấy áp lực rất lớn. Gia Cát Trại ngồi đối diện với hắn lại mặt dày như tường, cầm chiếc quạt cỏ nhìn đông nhìn tây, hoàn toàn không quan tâm đến ánh mắt dị thường của những người khác.

- Ta cảm thấy Thiên Nhất chọn phương thức gặp mặt này là một âm mưu. Tào Sóc nói, hắn cảm thấy đây nhất định là một loại tâm lý chiến...

Gia Cát Trại lại trả lời:

- Ài, lão đại, ngài suy nghĩ nhiều rồi. Thực ra chuyện này cũng không có gì đáng xấu hổ, Thiên Nhất chắc chắn sẽ dẫn theo quân sư của Nghịch Thập Tự tới, bọn họ cũng là hai nam nhân.

Không lâu sau, chợt thấy phía xa có một chiếc thuyền đôi hình thiên nga kiểu đạp chân, rẽ nước chậm rãi đi về hướng này.

Khoảng hai phút sau chiếc thuyền kia đã đến trước mặt hai vị thủ lĩnh của Hình Thiên, trên thuyền quả nhiên là Thiên Nhất và đồng bạn của hắn. Nhưng thực tế thì... người ngồi bên cạnh Thiên Nhất căn bản không phải đàn ông, mà là một vị mỹ nữ.

Thiên Nhất một mình đạp thuyền, Nguyệt Yêu ngồi bên cạnh hắn thì nghiêng đầu đi, giả vờ như không quen biết hắn. Thuyền thiên nga dừng lại gần thuyền nhỏ của đôi phương, Thiên Nhất vẫy tay chào hỏi:

- Gia Cát quân sư, đã lâu không gặp rồi.

- Ừm... Thiên Nhất tiên sinh, hóa ra quân sư của các người là nữ nhân?

Lúc này Gia Cát Trại cuối cùng đã cảm giác được, hai người đàn ông ngồi thuyền dạo hồ là một chuyện cần dũng khí và sức chịu đựng tâm lý rất lớn.

- Hả? Quân sự của chúng ta? Người nói Cố Vấn à?

Thiên Nhất trả lời:

- Ta có nói sẽ dẫn Cố Vấn tới sao?

- Vậy vị này là?

Gia Cát Trại hỏi.

- Người không biết cô ấy à? Cô ấy đã từng ở trong tổ chức các người một thời gian.

Thiên Nhất hỏi:

- Người có ấn tượng với cái tên Nguyệt Yêu không?

Tào Súc quay đầu sang:

- À, là Phục Nguyệt mấy tháng trước đã giết chết mấy chục người trong tổ chức, sau đó mất tích một cách thần bí... Loại thành viên cấp bậc như cô ta, chúng ta cũng không thể gặp hết mỗi người.

- Vị này... chắc là thủ lĩnh Tào Súc đúng không, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu.

Thiên Nhất từng nói “ngưỡng mộ đã lâu” với vô số người, nhưng không lần nào trong lời nói lộ ra một chút chân thành và tôn kính.

- Khách sáo rồi, Thiên Nhất tiên sinh, đại danh của người mới là như sấm bên tai.

Tuy nói như vậy, nhưng giọng điệu của Tào Súc cũng không có một chút “khách sáo” nào.

Hai vị lão đại này lên tiếng chào hỏi, Gia Cát Trại lại cảm thấy có mùi không ổn, vội vàng chen vào:

- Chuyện đó... Thiên Nhất tiên sinh, không biết vị Phục Nguyệt cô nương này và ngài là...

- Cô ấy đương nhiên là thành viên của Nghịch Thập Tự, nếu không sao lại ngồi cùng thuyền với ta.

Thiên Nhất nói:

- À đúng rồi, sở dĩ chúng ta ngồi loại thuyền này, là vì nhân viên ở đây nói với ta loại thuyền dành cho tình nhân này có thể giảm giá.

Nguyệt Yêu ở bên cạnh kim nén lửa giận, đoạn đường này nàng cũng không đạp chân cái nào, đều là do Thiên Nhất dốc sức đạp thuyền.

- Người không đặc biệt giải thích thì cũng không ai quan tâm đâu.
Nguyệt Yêu nói.

- Ta quan tâm!

Thiên Nhất quay đầu nói một câu, sau đó lại quay mặt sang nói với Gia Cát Trại:

- Hai vị đừng nên vì nữ nhân này có vài phần tư sắc mà sinh ra hiểu lầm với ta, con người ta vốn công tư rõ ràng, các người phải tin tưởng ta.

- Ừm... đã như vậy... Thiên Nhất tiên sinh, ta phải nhắc nhở ngài một tiếng, vị này... có thù oán với Hình Thiên.

Gia Cát Trại nói:

- Nói không chừng cô ta là người của đế quốc chuyên được phái đến tổ chức phản kháng làm nội ứng, bởi vì thân phận bại lộ nên mới giết người của bọn ta, sau đó chạy trốn rồi nương nhờ Nghịch Thập Tự.

- À, người nói chuyện này à.
Thiên Nhất mỉm cười trả lời.

Nguyệt Yêu dời mắt sang chỗ Thiên Nhất, nàng có dự cảm mãnh liệt ông chủ này sẽ bán rẻ mình, xem chuyện năng lực của nàng bị mất không chế là trò cười, dùng nó để xóa tan hiểu lầm.

- Là ta bảo cô ấy giết.

Nụ cười của Thiên Nhất vẫn còn trên mặt, nhưng biểu tình của Tào Sóc và Gia Cát Trại lại cứng đờ, ngay cả Nguyệt Yêu cũng ngẩn ra tại chỗ.

- Người nói vậy là có ý gì?
Giọng điệu Tào Sóc bất thiện hỏi.

Đúng vậy, lời này của người rút cuộc có ý gì? Trong lòng Nguyệt Yêu cũng đang nghi hoặc.

- Ý này còn phải giải thích sao? Rất rõ ràng, cô ấy đã sớm là người của ta rồi.

Thiên Nhất nói xong câu này, qua một giây lại cảm thấy mình dùng từ

không ổn thỏa lắm:

- Ái dà! Không phải như vậy, ừm... ý của ta là cô ấy đã sớm là thành viên của Nghịch Thập Tự rồi, là người mà ta phải đến tổ chức các người nằm vùng. Sau đó thân phận cô ấy bại lộ, đương nhiên phải giết người chạy trốn rồi, đánh không thắng chẳng lẽ lại bó tay chịu trời sao?

- Người còn thật dám nhận...

Tào Sóc trừng mắt nhìn Thiên Nhất, giọng nói càng trầm thấp.

- Chuyện này có gì không dám nhận.

Thiên Nhất trả lời giống như chuyện đương nhiên:

- Gia Cát huynh đài chắc đã sớm nhìn thấu rồi chứ? Cô ấy là đội trưởng thân vệ của ta. Các người xem, ta ra ngoài gặp mặt nói chuyện với các người, không dẫn theo quân sư mà lại đặc biệt dẫn theo cô ấy, sao có thể gần đây mới nương nhờ Nghịch Thập Tự?

Những lời này của hắn đã hoàn toàn lừa gạt Tào Sóc và Gia Cát Trại, lúc này hai người bọn họ xem như đã xác định, cô gái này là nội ứng do Nghịch Thập Tự phái tới, sau đó bại lộ nên mới trốn khỏi tổ chức.

- Đội trưởng thân vệ?

Trong lời nói của Tào Sóc mang theo sự khinh thường:

- Người tìm một nữ nhân tới bảo vệ mình?

- Ha ha... nói đến chuyện này...

Thiên Nhất cười phơ phới:

- Nếu có điều kiện, ta tốt nhất nên tìm một đám nữ nhân tới bảo vệ mình.

- Ha ha... ha ha ha ha!

Tào Sóc cười lớn:

- Ta nghĩ đại khái đã biết người là loại người thế nào rồi.

Hắn dừng một chút, hơi thu lại nụ cười:

- Người đang nói với ta, bất kể cô gái này đã từng làm gì, từ hôm nay trở đi, nếu muốn trả thù cứ trực tiếp tìm người là được phải không?

- Người muốn hiểu như vậy cũng được.

Thiên Nhất nghiêng đầu, tùy ý đáp:

- Có điều Tào tiên sinh, người thật sự sẽ đi trả thù cho một đám thủ hạ cấp bậc thấp đến mức không nhận biết hay sao?

- Chuyện này không liên quan đến có nhận biết hay không.

Tào Súc nói:

- Thủ hạ của ta đương nhiên có thể chết, nhưng đó là chết trong tay kẻ địch, chết trên chiến trường, chứ không phải bị giết một cách không minh bạch. Nếu như ta biết rõ Phục Nguyệt đang ở trong tổ chức của người, lại không đòi một lời giải thích cho các huynh đệ đã chết, vì giao dịch chính trị mà không đếm xỉa tới tính mạng của những người này, vậy ta và đám quan liêu quyền quý của đế quốc kia có gì khác biệt?

- Đúng vậy, ta còn thật muốn hỏi.

Thiên Nhất trợn to hai mắt, lộ vẻ nghi hoặc:

- Rốt cuộc người và bọn họ có gì khác biệt?

Đây là châm chọc và khiêu khích lộ liễu, Tào Súc nghe vậy liền nắm chặt tay phải, trong nháy mắt lộ ra một chút sát khí, khiến cho cá cũng giật mình trồn xuống đáy hồ.

Thiên Nhất nhếch miệng cười sằng sặc mấy tiếng:

- Người dựa vào cái gọi là “nghĩa khí giang hồ” để phân biệt mình và những kẻ kia sao? Vậy hôm nay chúng ta không cần nói tiếp nữa, xem như ta đã đánh giá quá cao độ lượng của người rồi.

- Muốn dùng phép khích tướng, người tốt nhất nên phân rõ đối tượng và trường hợp.

Lời nói của Tào Súc gần như đã rút ra từ kẽ răng.

Nguyệt Yêu ở bên cạnh tuy im lặng không nói, nhưng trong lòng lại rất kinh ngạc. Chẳng lẽ vì giúp mình gánh vác chuyện trước kia, Thiên Nhất lại muốn trực tiếp cắt đứt với Hình Thiên, gây thù chuốc oán cho Nghịch Thập Tự?

- Lão đại, ngài tạm thời bớt giận, phải lấy đại cục làm trọng...

Gia Cát Trại khuyên nhủ đúng lúc, hắn cảm thấy lúc này không mở miệng thì Tào Súc có thể sẽ trở mặt.

Tào Súc nhìn Thiên Nhất đầy hăm dọa, ánh mắt của Thiên Nhất thì lại chán chường, xem ra không bị bất cứ ảnh hưởng nào.

Giằng co như vậy mười mấy giây, Tào Súc mới thở ra một hơi nói:

- Được, ta có thể tạm thời bỏ qua chuyện này, thế nhưng...

- Người không cần thế nhưng, ta lúc nào cũng hoan nghênh người tới báo thù cho những huynh đệ đã chết kia. Đầu trên cổ ta giống như hàng hóa trên kệ của siêu thị vậy, tùy thời chờ người khác tới lấy.

Thiên Nhất cười nói:

- Chúng ta có thể kết thúc đề tài này, bắt đầu bàn về giao dịch không?

- Giao dịch?

Tào Sóc nói:

- Hừ... lần trước sau khi giao dịch với người, chúng ta đã mất đi toàn bộ quận Long, trải qua mấy tháng chinh chiến mới chiếm lại được ba tỉnh. Còn Nghịch Thập Tự lại lợi dụng chúng ta, gián tiếp hủy diệt đảo Địa Ngục, thanh danh tăng vọt.

- Hả? Nghe ra người cảm thấy mình bị thua thiệt à?

Thiên Nhất nói:

- Vậy hôm nay người còn đến hẹn làm gì? Về nhà tìm dây thừng treo cổ đi.

- Kiểu nói chuyện của người... lại còn thảo luận với ta về độ lượng...

Tào Sóc thật sự không nhịn được, lại muốn chuyển đề tài trở lại công kích cá nhân.

- Chậc... cách nói chuyện này của người, nếu là từ trong miệng Gia Cát Trại thốt ra, ta đã sớm nhổ răng hắn rồi.

Thiên Nhất trả lời.

Gia Cát Trại nhớ lại tình cảnh lúc trước gặp mặt Thiên nhất, bị đè xuống đất hành hung, thân thể không tự chủ được run lên một cái, nói:

- Ừm... lão đại, ý của hắn là mọi người trong lòng đều hiểu, chúng ta thật ra là được lợi, cũng đừng chiếm được tiện nghi còn khoe mẽ nữa...

Hình Thiên tuy là một tổ chức thượng võ, nhưng thủ lĩnh Tào Sóc có thể xem là người văn võ song toàn, tuyệt đối không phải loại người hữu dũng vô mưu. Lúc này hắn cũng chỉ dựa theo phương thức đàm phán thông thường để trao đổi với Thiên Nhất, không ngờ lại bị quân sư của mình nhắc nhở.

Thiên Nhất tiếp lời Gia Cát Trại:

- Nói cho rõ một chút, nếu như không có ta, các người đã sớm thành một

đám tàn quân không có căn cứ, lưu vong khắp nơi rồi. Cho dù là quân liên hợp của Giới Luật Thép và Tia Chớp Trắng, hay là quân địa phương đế quốc và đội ngũ HL, bọn họ đều mạnh hơn các người. Quận Long vừa nổi lửa chiến tranh, lực lượng của Hình Thiên phân tán ở các nơi trong quận cùng chỉ ngang với đội du kích, căn bản không thể thay đổi đại cục. Đã không thể đối kháng với quân chính quy khác, càng không có năng lực chiếm lĩnh một thành thị, kết quả chỉ có hai loại là chết trận hoặc bị đánh tan rút lui.

- Mà nhờ có sự trợ giúp của ta, các người mới rút lui đến Đông Nam Á, thành công lấy được thần vụ, chế tạo thứ đó... gọi là gì ấy nhỉ, đúng rồi, rượu đầu thần. Trong lúc đế quốc và liên quân đánh nhau tối mày tối mặt, các người lại tích góp lực lượng. Khi quân đội đế quốc đã thành nỏ mạnh hết đà, các người mới có thể đâm sau lưng bọn họ một dao, thành công giành lại ba tỉnh nam bộ quận Long.

- Vì vậy các người nên cảm kích ta đến rơi nước mắt mới đúng. Đương nhiên ta không cần nước mắt nước mũi của các người, chỉ cần các người có thể làm cho cơ quan trong sọ mình lạnh lợi một chút, nghe rõ kế hoạch lúc này ta muốn chào hàng với các người, sau đó đưa ra quyết định chính xác.

Chương 8 : Cục cảnh sát

- Được rồi, anh bạn, đối diện với hiện thực đi. Hoặc là người hợp tác với chúng ta, hoặc là sẽ chết ở đây. Ta cũng không có tâm tình dây dưa với người cả ngày, cho nên người tốt nhất hãy lựa chọn nhanh lên.

Phong Tiễn còng một tên tù binh mặc đồng phục Evolution vào trên ghế, còn hắn thì ngồi lên một chiếc bàn làm việc, miệng ngậm xì gà, tiến hành thẩm vấn nhảm chán.

Bây giờ là buổi chiều ngày thứ hai sau khi các thành viên Nghịch Thập Tự hội họp, địa điểm là sở cảnh sát thành phố Đại Tây Dương.

Tên tù binh trước mắt này cũng không phải bọn họ cố ý đi bắt, hắn vốn bị nhốt trong phòng giam của cục cảnh sát. Khi bốn người của Nghịch Thập Tự tới nơi này, bên trong cục cảnh sát đã bị đám quái vật phá hoại tan tành, thi thể trên đất đều bị gặm nhấm không còn nhận ra. Nhìn quần áo trên người thi thể, người chết ở đây ngoại trừ cảnh sát và binh dân, còn có không ít đội viên du kích trang bị vũ khí.

Gambling Snake suy đoán, hắn là có một nhóm đội viên du kích khoảng hai mươi đến hai mươi lăm người, mang theo tên thành viên Evolution bị bắt này trốn vào cục cảnh sát. Bọn họ còng tên tù binh thái độ khá cứng rắn này lại, tạm thời nhốt trong phòng giam, không ngờ điều này lại cứu mạng hắn.

Khi quái vật từ bên ngoài tấn công vào, những đội viên du kích kia dường như mới ý thức được, mặc dù vách tường của cục cảnh sát rất dày, nhưng nếu hỏa lực của bọn họ không thủ được cửa lớn, tường có dày cũng vô dụng.

Ít nhất có ba sinh vật biến dị đã xông vào nơi này, đối với bọn nó thì chỗ này quả thật giống như tiệc buffet. Khi các thành viên Nghịch Thập Tự đi tới, bữa tiệc máu tanh của bọn quái vật còn đang tiếp tục. Nếu không phải bốn người này đi vào tra xét, qua nửa giờ tên tù binh Evolution kia cũng

thành món tráng miệng của bọn quái vật rồi.

- Tiến triển của người thế nào rồi?

Blood Owl cũng không gõ cửa, vừa nói vừa đi vào phòng thẩm vấn.

Phong Tiễn trả lời:

- Miệng thật cứng, ngay cả tên và chức vị cũng không nói.

Tên tù binh kia quay đầu lại, nhìn gã đàn ông hung ác sau người, hừ lạnh một tiếng:

- Thế nào? Người của tổ chức phản kháng các người cũng muốn chơi trò “cảnh sát tốt, cảnh sát xấu” à? Đây cũng là chuyện rất hợp tình hình.

- Người đã phạm một sai lầm rất nghiêm trọng.

Phong Tiễn đưa mắt nhìn Blood Owl một chút, lại dùng ánh mắt giao lưu với vị đại ca tù binh kia, rất thành khẩn nói:

- Thừa lúc ta còn ở đây, ta khuyên người hãy lập tức nói ra những gì mình biết, nếu không ta cũng không giúp được người nữa...

- Ha ha ha...

Vị đại ca tù binh kia cười đắc ý:

- Người cảm thấy những vết bầm trên mặt ta...

Hắn khinh thường nhổ một ngụm máu xuống đất, cố ý nói:

- Còn có những chiếc răng bị đánh gãy này là do đâu? Hừ... đừng uổng phí khí lực nữa, đội du kích kia đã sớm chơi trò giống như các người rồi, có gan thì các người cứ giết ta là được.

- À... không ngờ vị tù nhân này còn rất có khí phách.

Blood Owl đi tới, trong giọng nói rõ ràng mang theo sự châm chọc:

- Người cảm thấy những đánh đập mà mình phải chịu trước đó, thật có thể xem là “hành hạ” sao?

Khóe miệng của hắn nở một nụ cười khinh miệt, quay đầu sang nói với Phong Tiễn một câu:

- Người có thể ra ngoài rồi, để dân chuyên nghiệp tới xử lý.

Phong Tiễn thở dài, lắc lắc đầu đi ra ngoài, để lại một câu bình luận đầy đồng tình với vị tù binh kia:

- Ài... người tự chuốc lấy.

Cửa phòng thẳm vẫn một lần nữa đóng lại, trong phòng chỉ còn lại hai người...

Cùng lúc đó trên lầu hai của sở cảnh sát, trong nhà kho vật chứng.

- Hà, nhìn cái này xem.

Tả Đạo đi đến sau người Gambling Snake, trên tay cầm một đôi găng bằng kim loại mềm.

Gambling Snake quay đầu lại:

- Thứ này có gì đặc biệt sao?

Còn chưa dứt lời, chợt thấy phía sau đôi găng tay kia, dọc theo khớp ngón tay bắn ra bốn lưỡi dao hẹp dài bằng thép tinh, bộ găng tay này trong nháy mắt đã biến thành hai móng vuốt.

- Nhìn qua giống như một loại vũ khí do mấy tên otaku nghiên cứu chế tạo ra.

Từ trên mặt Gambling Snake không nhìn ra một chút dấu hiệu nào cảm thấy hứng thú với món đồ này, giọng nói của hắn vẫn lạnh như băng.

Tả Đạo nói:

- Tìm được ở đây, nói lên đã có người dùng thứ này để gây án rồi, đủ thấy vẫn có giá trị thực chiến.

- Vậy rất có thể tên otaku chế tạo món đồ chơi này đã mặc một bộ đồ bó màu vàng, đeo bộ găng tay này đi tấn công một cửa hàng truyện tranh. Giọng điệu của Gambling Snake vẫn như cũ.

- Được rồi, có lẽ thiết kế của thứ đồ chơi này thật sự có điểm thiếu sót...

Tả Đạo nhún nhún vai, bất đắc dĩ trả lời. Trên thực tế vừa rồi khi hắn nói ra bốn chữ “giá trị thực chiến”, đã thử dùng vuốt thép trên găng tay này cào tường, kết quả không cắt vào được, hơn nữa còn có cảm giác bị đè của lưỡi dao bắn ra chống vào mu bàn tay.

- Vũ khí lạnh lưu hành trên thế giới này, tạo hình và thiết kế của chúng đều có ý nghĩa.

Gambling Snake vừa lục lọi trên kệ đựng vật chứng trước mắt, vừa giải thích với Tả Đạo:

- Thứ đồ chơi trên tay người, chỉ có thể hù dọa mấy tên otaku hoặc phụ nữ thể chất yếu đuối mà thôi. Cho dù tìm một miếng xương sườn hơi cứng trong tủ lạnh, nó cũng không cắt được, chém vào người nhiều nhất là để lại bốn vết máu không sâu. Nếu dùng sức quá mức, đế của lưỡi dao ngược lại sẽ làm bị thương tay của người sử dụng.

Hắn nói xong còn giơ tay phải lên, căng tay khê rung, bên cạnh mu bàn tay trong tay áo bắn ra móc câu ba lưỡi:

- Loại vũ khí dạng vuốt giống như vậy, chỉ có thể dùng để móc, không thích hợp cắt chém. Muốn chém thì cứ tùy tiện tìm thứ gì có chuôi, đều có thể chém sâu hơn cái này, bao gồm dao phay hoặc là dao găm, đây là nguyên lý cân bằng đơn giản.

Hắn khê vung tay một cái, móc câu kia lại không thấy nữa. Không tới một giây, trên tay phải Gambling Snake lại giống như ảo thuật hiện ra một quả đấm sắt (brass knuckles) có mũi nhọn:

- Mà loại vũ khí dạng vuốt ngắn hơn một chút này thì thích hợp để đấm. Ngay cả thiết kế như vậy, tổn thương gây ra lúc vung chém cũng lớn hơn cái thứ rác rưởi trên tay người, cho dù cắt không vào cũng sẽ không thương tổn đến tay mình, nhiều nhất là mũi nhọn trên quả đấm sắt bị gãy.

Tả Đạo còn chưa nghe Gambling Snake giáo huấn xong, đã ném bộ găng tay kia vào góc tường:

- Được rồi, đừng nghiêm túc như vậy chứ, ta chỉ tùy tiện đưa ra một món đồ thú vị, chứ không nói thật sự muốn dùng nó làm vũ khí.

- Ta biết.

Gambling Snake nói:

- Ta nói như vậy cũng không chỉ nhằm vào bộ găng tay kia.

Hắn dừng một chút, quay đầu nhìn Tả Đạo:

- Năng lực của người, Thần Giáo, uy lực thực chiến cũng có liên quan đến phương thức sử dụng ở khoảng cách khác nhau.

Tả Đạo trầm nghĩ: “Hóa ra Gambling Snake muốn chỉ điểm ta về phương diện chiến đấu... có điều hắn giải thích lại rất cụ thể, không giống như lão Diêm, luôn nói một số khái niệm trừu tượng và lý luận cổ ra vẻ huyền bí.

Gambling Snake nói tiếp:

- Thần Giáo của người còn xa chưa đạt tới cảnh giới đủ để xé nát vạn vật,

gặp phải người năng lực cấp Hung dùng năng lượng phòng ngự, chưa chắc có thể đột phá được. Mỗi lần gặp kẻ địch mạnh, không phải lúc nào người cũng tìm được sơ hở để tập kích. Người phải suy nghĩ một vài phương thức chiến đấu lúc giao phong chính diện, lực lượng và tốc độ đều ở thế yếu, hoặc là không chiếm được ưu thế.

Tả Đạo nghe lời này lại cảm thấy có vấn đề, vội hỏi:

- Đây, đại ca, người đừng làm ta sợ. Một mình ta giao phong chính diện với người năng lực cấp Hung trở lên, tình cảnh này làm sao có thể xuất hiện được?

- Rất khó nói.

Khi Gambling Snake nói về chủ đề đáng sợ này, thái độ vẫn lãnh khốc bình tĩnh:

- Không tính Blood Owl, trong thành phố này ít nhất còn có năm người năng lực cấp Hung. Tuy nói bọn họ chưa chắc đã phát sinh xung đột với chúng ta, nhưng ít ra phải chuẩn bị tâm lý chiến một trận với bọn họ.

Đang lúc hai người nói chuyện, Phong Tiễn lại đi vào:

- Ha! Nhìn chỗ này xem, ma túy và thuốc ảo giác chất thành đống, có súng có đạn, thậm chí còn có tiền mặt và trái khoán không ký tên...

Hắn vừa đi vừa nhìn giống như cuồi ngựa xem hoa:

- Năm đó ta thật sự không nên đi cướp ngân hàng, mà nên tới cướp cục cảnh sát. Những thứ cần có thì nơi này đều có, cần quét xong cứ lấy một chiếc xe cảnh sát chạy trốn thì thật tiện lợi.

- Tại sao người cũng tới đây?

Gambling Snake hỏi:

- Thảm vẫn có kết quả rồi à?

- Vẫn chưa, nhưng ta đoán rất nhanh sẽ có thôi, Blood Owl tỏ ý muốn ở cùng với vị lão huynh kia một lát.

Phong Tiễn trả lời.

- Người xác định khi chúng ta trở lại thì tên kia vẫn còn mạng sao...

Trong đầu Tả Đạo đang nghĩ đến cảnh tượng khủng bố trong phòng thẩm vấn.

- Chuyện này không cần lo lắng.

Gambling Snake thay Phong Tiền trả lời Tả Đạo:

- Ta tin vào năng lực thâm vấn của Blood Owl, cho dù tù binh của chúng ta cuối cùng biến thành một thi thể, đó cũng là một thi thể đã cung khai.

Lúc này bên ngoài đường phố đột nhiên vang lên tiếng súng, từ xa đến gần, đang di chuyển đến gần cửa lớn sở cảnh sát.

Ba người bọn họ trao đổi ánh mắt một chút, đồng loạt đi xuống dưới lầu.

- Chỉ có một khẩu súng, nghe ra chắc là súng tiểu liên bán tự động. Từ tần suất bắn có thể phán đoán người sử dụng không phải quân nhân chuyên nghiệp, không bị lực đàn hồi chấn đến rời tay đã xem như không tệ rồi. Trên đường xuống lầu, Gambling Snake nói ra suy đoán của mình.

Suy luận của hắn rất chuẩn xác, đó là một người đàn ông trung niên trong tay cầm súng và một ông lão hơn sáu mươi tuổi, nhìn vào quần áo thì bọn họ có lẽ là bình dân.

Trên người ông lão kia dường như không có ngoại thương, nhưng sắc mặt rất khó coi, lão đảo ngã vào cửa lớn sở cảnh sát. Còn người đàn ông trung niên kia thì ở bên ngoài thêm mấy giây, cứ chạy mấy bước thì lại quay đầu một lần, mù quáng nổ vài phát súng ra đường phố không có thứ gì.

Sau khi bọn họ đi vào cục cảnh sát, nhìn thấy thi thể đầy đất và không khí khiến người ta nôn mửa, cũng không có phản ứng quá lớn. Có thể là do phần lớn nhà cửa trong thành phố đều có cảnh tượng như vậy, cho nên đã không kinh sợ nữa.

Sau khi ông lão kia đi vào liền dựa lưng vào một chiếc bàn ngòi dưới đất. Người đàn ông trung niên kia thì dựa vào tường miễn cưỡng đứng thẳng, sắc mặt khẩn trương nhìn về phía cửa lớn cục cảnh sát, hòng súng nhắm về bên đó, giống như như có thứ gì tùy thời sẽ xông vào.

Lúc này ba người Gambling Snake đã đi tới tầng trệt. Nghe được tiếng động, người đàn ông trung niên lập tức giật mình, quay đầu lại định bắn. Nhưng tại một giây khi hắn xoay người, Gambling Snake đã đi đến bên cạnh hắn, dùng thủ pháp thành thạo trong nháy mắt đoạt lấy súng trên tay đối phương.

- Tên?

Gambling Snake hỏi.

Người nọ còn chưa định thần, nhưng thấy đối phương là người sống chứ không phải quái vật, hấn rất nhanh trả lời:

- Tôi... tôi tên là Jeff, đây là cha tôi.

Hấn nhìn ông lão bên cạnh một chút:

- Đừng làm hại chúng tôi... chúng tôi chỉ là dân thường.

Còn chưa dứt lời, cửa chính bằng kính của cục cảnh sát lại đột nhiên vỡ tan. Cảnh tượng này rất kỳ quái, không giống như bị đạn gài đó tấn công phá vỡ, mà giống như bị một vật thể lớn đập vỡ, nhưng nơi đó rõ ràng không có gì cả.

- Nó tới rồi! Cứu mạng! Cứu cứu chúng tôi!

Jeff hô lên, dùng tay chỉ về phía cửa kính bể nát:

- Nó đi vào rồi! Mau bắn!

- Thì ra là vậy... là quái vật ẩn hình sao.

Sự bình tĩnh của Gambling Snake hoàn toàn đối lập với sự hoảng loạn của Jeff, hấn quay đầu nói:

- Tả Đạo, cho thứ kia một chút màu sắc đi.

Tả Đạo nghe được câu này liền ngầm hiểu, hơi dừng lại một giây, sau đó thi triển Thần Giao, kiếm khí xé gió bắn ra.

Quái vật ẩn hình kia đã bò lên một bức tường, đang muốn tìm một mục tiêu để lao tới, không ngờ lại bị Tả Đạo một kích đánh trúng. Một vết máu bỗng nhiên xuất hiện, máu tươi phun ra, gần vết thương kia còn có thể thấp thoáng nhìn thấy mạch máu trong suốt dưới da quái vật.

Không cần Gambling Snake nói thêm, Phong Tiễn nhìn thấy đối phương thì đã có thể ra tay. Hấn búng tay một cái, quái vật kia từ nội tạng bắt đầu bốc cháy, lớp da trong suốt sau khi bị cháy sém dần dần hiện ra. Quái vật rút xuống, bởi vì con này hình thể khá nhỏ nên gần như không vùng vẫy, hóa thành tro tàn với tốc độ cực nhanh.

- Người làm sao biết nó ở đó?

Lúc đi qua bên cạnh Tả Đạo, Phong Tiễn hiểu kỳ hỏi.

- Chuyện này có là gì? Trước đây ít năm, lúc ngủ ta cũng có thể phát hiện được tiếng động có người lặng lẽ bò lên thang chữa cháy bên ngoài chung cư.

Tả Đạo khá tự hào về năng lực của mình, làm trộm nhiều năm đúng là có thể phòng trộm ngàn ngày.

- Cám... cảm ơn các người.

Jeff nói:

- Xin hỏi các người là quân đội hay là... Hây! Anh bạn! Anh muốn làm gì?

Gambling Snake đi đến trước mặt ông lão kia, kiểm trong tay áo đã vươn ra ngoài.

- Có phải ông ta đã bị lây nhiễm không?

Gambling Snake hỏi. Thực ra trong lòng hắn đã biết rõ đáp án, từ tối hôm qua đến giờ, bốn người bọn họ cũng đã nhìn thấy vài người bị lây nhiễm và biến dị trong thành phố.

- Không... ông ấy, ông ấy chỉ là không được thoải mái.

Jeff chạy tới, chặn trước người cha mình.

- Phải không, vậy mời người mang theo ông ta rời khỏi nơi này.

Gambling Snake nói.

- Cái gì? Anh bảo chúng tôi rời khỏi? Đi ra bên ngoài kia?

Jeff kinh hãi nói.

- Người và ông ta ở lại đây, kết quả chính là lát nữa ông ta sẽ xé nát ăn sạch người, sau đó chúng ta sẽ ra tay giết ông ấy.

Gambling Snake nói với giọng lạnh giá:

- Hoặc là người có thể lựa chọn, bây giờ để ta cho ông ta một cái chết thống khoái, như vậy ít nhất người còn sống được.

- Người đùa gì thế! Ta sẽ không để người làm hại...

Jeff gào lên.

Cha hắn lại nắm lấy cánh tay hắn ngắt lời:

- Con trai, vị tiên sinh này nói đúng... ta nghĩ mình sắp không xong rồi, cứ để anh ta... làm chuyện chính xác đi...

Jeff còn định nói gì, nhưng Gambling Snake lại không hề có tình người, đột nhiên cắt đứt cổ họng của ông lão.

- A!

Jeff hét lên một tiếng, mất đi lý trí nhào tới Gambling Snake. Gambling Snake lại ung dung tránh qua, lượn nửa vòng tiện tay đánh Jeff ngất xỉu.

- Ta cho rằng ngươi sẽ để cha con bọn họ từ biệt, nói mấy câu như “ta tự hào vì con, con trai”, sau đó mới ra tay.

Tả Đạo ung dung đi tới.

Các thành viên của Nghịch Thập Tự đã thấy quá nhiều giết chóc và mặt tối của nhân tính, đều đã có phần vô cảm. Gặp phải tình huống này, bọn họ sẽ xử lý một cách dứt khoát, căn bản không quan tâm đến nhân tính thế sự.

- Aaaaa!

Lại một tiếng gào vang lên, nhưng đây hiển nhiên không phải của Jeff đã bị đánh ngất xỉu, mà là người cha vừa “chết đi” của hắn.

Chương 9 : Kim thiên thoát xác

- Hừ... dù ra tay lập tức cũng đã trở rồi.

Gambling Snake nhét một quả lựu đạn vào lồng ngực đang nứt ra và mọc răng nhọn của ông lão kia, sau đó thuận thế vung chân, đá văng quái vật chưa hoàn toàn biến dị này ra khỏi cửa kính vỡ nát của cục cảnh sát.

Thi thể đang biến dị kia bị Gambling Snake đá bay ra đường trước cửa cục cảnh sát, sau đó lựu đạn từ bên trong quái vật nổ ra, máu rơi xuống như mưa, thịt bay tứ tung, mùi cháy khét và máu tanh nhanh chóng lan ra.

- Nơi này không thích hợp ở lâu, chờ Blood Owl bên kia xong chuyện, chúng ta sẽ mang theo tên Jeff này đến một nơi khác, hi vọng lúc hẩn tỉnh lại có thể cung cấp cho chúng ta một chút tin tức hữu dụng.

Gambling Snake nói.

Nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo tới ngay, Blood Owl cũng vừa lúc từ bên trong đi ra:

- Các người ở đây thật náo nhiệt.

Hẩn liếc mắt nhìn đồng tro tàn bên tường, sau đó nhìn thi thể vỡ nát ngoài cửa lớn, lại cúi đầu nhìn Jeff đang hôn mê, cuối cùng chỉ thuận miệng nói một câu:

- À, có khách sao.

- Người đã thẩm vấn xong rồi?

Phong Tiễn hỏi.

- Những gì ta cần biết thì hẩn đã nói hết rồi.

Blood Owl trả lời.

- Vậy bây giờ hẩn thế nào?

Phong Tiễn lại hỏi.

- Hẩn rất tốt, bởi vì hẩn cầu khẩn nên ta đã thỏa mãn yêu cầu cuối cùng của

hắn.

Blood Owl nói.

- Yêu cầu gì?

- Chết.

- Được rồi... so với việc bị người thẩm vấn, có lẽ cái chết xem như đã rất tốt với hắn rồi.

Phong Tiễn lại đốt một điếu xì gà, tự trấn an mình.

- Về tin tức thẩm vấn được, lát nữa chúng ta hãy nói. Tiếng nổ và mùi máu tanh còn mới sẽ dẫn quái vật tới, ngoài ra cũng có thể thu hút sự chú ý của con người, trước tiên hãy đổi một nơi khác.

Gambling Snake nói xong liền khiêng Jeff lên, vác người đàn ông trung niên hình thể không nhỏ này trên vai, dường như không tốn chút sức lực nào.

.....

Tại một nơi trong thành phố.

Sáu tên binh sĩ HL rón rén lên vào một khu nhà ở, lần lượt lục soát những nhà dân kia, hi vọng có thể tìm được một số vật tư hữu dụng.

Bọn họ vốn là một tiểu đội mười mấy người, nhưng hôm nay đội viên chỉ còn lại không tới một nửa, thức ăn chuẩn bị sẵn cũng đã dùng hết, chỉ có thể bất chấp nguy cơ bị lây nhiễm, tìm kiếm trong thành phố một ít thứ để nhét vào bụng.

Những người này đều là người bình thường, cho dù ban ngày hay ban đêm thì bọn họ đều không dám làm ra động tĩnh quá lớn. Trải qua mấy ngày nay bọn họ đã sớm bị hù dọa, nếu nổ súng bậy bạ, không dẫn tới quái vật thì cũng dẫn tới đội du kích hoặc người của Tiền Tuyến Tự Do, kết quả sau khi gặp phải nhất định là quân số bị giảm... Chỉ có một lần duy nhất vận khí khá tốt, dẫn tới đội ngũ của phe mình. Không ngờ sau khi giao lưu, mới biết cảnh ngộ của đối phương cũng giống như bọn họ, đều là thiếu binh thiếu lương. Hai bên thương lượng một chút, vẫn quyết định tiếp tục chia nhau hành động.

Bọn họ bắt đầu tìm kiếm từ tầng dưới cùng, một đường đi lên, thu hoạch xem như cũng tốt. Đồ ăn vặt đóng gói kín trong tủ đều có thể dùng được, cho dù cúp điện thì trong tủ lạnh vẫn còn một vài thứ chưa hư. Chỉ cần dùng uống nước trong ống nước, xác suất bị lây nhiễm cũng không tính quá cao.

- Đội trưởng, ngài tới xem cái này một chút.
Một tên lính thấp giọng kêu.

Ba bốn người khác theo giọng nói của hắn đi vào một căn phòng. Đây là một căn phòng ngủ, cửa sổ một bên đã bị vỡ. Thông thường cửa sổ nhà dân trong thành phố cũng có khả năng bị đạn lạc bắn trúng, chuyện này không có gì kỳ quái. Nhưng đây hiển nhiên là tình huống khác, bởi vì dưới sàn nhà có một chiếc mặt nạ gương, kính vỡ nằm rải rác chung quanh.

- Làm sao?
Đội trưởng hỏi.

Binh sĩ phát hiện mặt nạ trả lời:

- Nơi này là tầng sáu...

- Cho nên?

- Mặt nạ gương này ít nhất phải bị ném bay mấy chục mét mới đập vỡ cửa kính rơi vào nơi này, hơn nữa còn không bị bể
Binh sĩ nói.

Đội trưởng dường như đã hiểu:

- Người muốn nói... đây có thể là một loại vật liệu đặc thù hữu dụng?

Hắn nói xong liền cúi người xuống nhặt chiếc mặt nạ kia lên.

Lúc này sáu người trong tiểu đội đều đã đi tới bên cạnh, nhỏ giọng thảo luận, một người trong đó nói:

- Nói không chừng còn nguyên vẹn chỉ là trùng hợp, nếu quả thật là chất liệu đặc thù, dùng đạn bắn thử không phải được rồi sao.

- Nói nhảm! Vì lý do này mà nổ súng, người muốn chết sao?

Đội trưởng quay đầu khẽ mỉm cười một câu. Lúc hắn nói chuyện ánh mắt vừa lúc liếc thấy mặt ngoài chiếc mặt nạ gương kia, đột nhiên hắn chú ý tới thứ

gì, lập tức quay đầu sang, cẩn thận nhìn thẳng vào mặt gương.

Tiếp theo biểu tình của tên đội trưởng này đột nhiên biến thành kinh khủng, chỉ thấy trên mặt nạ gương kia không phản chiếu gương mặt của hắn, mà lại hiện ra một cảnh tượng kỳ dị.

Đó là một đường phố trong đêm tối, những tòa nhà hai bên đường dường như còn bị phá hoại ít nhiều. Dưới ánh trăng lạnh lạnh chiếu xuống, chính giữa đường phố có một bóng đen đang đứng thẳng.

- Đây rốt cuộc là thứ quái quỷ gì...

Đội trưởng nói một câu giống như lẩm bẩm. Những binh lính còn lại cũng đi tới bên cạnh hắn, nhìn cảnh tượng trong mặt nạ gương.

- Có phải là vũ khí do cơ quan bí mật cấp trên mới nghiên cứu chế tạo ra hay không, các người biết đấy, chính là loại chuyên môn dùng cho đặc công, có thể thôi miên người khác gì đó?

Một người tùy tiện nói nhảm một câu, mọi người cũng lần lượt nói ra đủ loại suy đoán của mình.

Trong lúc bọn họ thảo luận, bóng đen trong mặt gương lại dần dần biến lớn, giống như đang đi về phía thế giới bên ngoài gương. Đột nhiên bóng đen biến mất, một giây sau toàn bộ mặt gương bị một khuôn mặt người màu tím sẫm bao trùm, khiến cho tên đội trưởng kia hoảng sợ vội vàng buông tay ra.

Mặt nạ rời khỏi tay hắn rơi xuống sàn nhà, quá trình này lẽ ra rất ngắn, nhưng lúc này thời gian lưu động giống như chậm lại, thế giới này tựa như một bộ phim quay chậm, mặt nạ rơi xuống rất chậm, rất chậm... khi sắp chạm đất, đột nhiên có một bàn tay chụp lấy nó.

Bàn tay này cũng có màu tím sẫm, trên mu bàn tay còn trải đầy vảy rắn màu đen.

Thời gian lưu động lại khôi phục bình thường, Mirror Face cầm mặt nạ đứng thẳng người. Sáu tên lính trong phòng thì đều đã ngã xuống đất, trên mặt đầy vẻ kinh hoàng, ngay cả nửa chữ cũng không thốt ra được, chưa bắn phát nào đã mất đi tính mạng.

“Thiếu chút nữa đã chết ở đó rồi...” - Mirror Face thân thể trần truồng, cầm mặt nạ đứng ở đó, nhớ lại cảnh tượng bị tập kích tối hôm qua: “Thực lực

của Blood Owl quả nhiên sâu không thể lường, đối phó với một mình hắn còn được, không ngờ tên này lại ngâm cất giấu trợ thủ... May mắn trong nháy mắt trước khi bị đâm trúng, ta đã đưa đầu vào trong thế giới gương.”

Hắn thử nắm bàn tay, sau đó lại buông ra: “Không được... tổn thương nghiêm trọng, trốn ở trong thế giới gương khôi phục thân thể tiêu hao quá lớn. Trong thời gian ngắn không thể đối kháng với cao thủ cấp bậc như Blood Owl, phải thu liễm năng lượng ẩn nấp, tìm cơ hội trốn khỏi thành phố này...”

Chương 10 : Giá trị lợi dụng

- Thực phẩm đóng hộp, làm ta nhớ tới những ngày tháng sống dưới tầng hầm.

Blood Owl dùng tay mở đồ hộp trước mắt ra, nhìn dễ dàng giống như xé lớp nhựa trên hộp sữa chua vậy.

- Nếu như tiếp theo người muốn nói mình đã làm gì trong đoạn thời gian đó, tốt nhất vẫn nên dừng lại. Ta đoán nếu nói ra cổ sự kia, trước khi ăn sẽ ảnh hưởng đến ngon miệng, sau khi ăn sẽ khiến người ta nôn mửa.

Tả Đạo đang ngồi ở bệ cửa sổ ăn một bạch khoai tây chiên, sau khi hắn đi vào một môi trường khép kín, nhất định sẽ tìm một vị trí chạy trốn thuận lợi nhất.

Đây cũng là một căn nhà dân hoang phế, sau khi Phong Tiễn quan sát sơ lược khu vực phụ cận đã đưa ra kết luận, khá ít nơi giống như bị quái vật phá hoại, nói lên chỗ này tương đối an toàn.

Gambling Snake không ăn gì, chỉ uống một lon nước trái cây. Hắn có thể không ăn, không uống, không ngủ mà vẫn bảo trì trạng thái thân thể rất lâu... Vì bảo đảm không bị lây nhiễm, không có sơ suất, hắn căn bản không nghĩ đến việc ăn uống trước khi rời khỏi thành phố này.

- Từ tối hôm qua tới giờ vẫn luôn trốn đông nấp tây, đúng là phiền phức. Blood Owl oán trách:

- Ta thấy còn không bằng ra ngoài săn giết quái vật, giết sạch không phải xong rồi sao.

Phong Tiễn nói:

- Trước khi các người tới ta đã trốn đông nấp tây mấy ngày rồi, ô nhiễm vừa bộc phát thì ta gần như không chớp mắt, giết chết quái vật cũng không ít, nhưng vẫn không cảm thấy số lượng của bọn chúng có dấu hiệu giảm bớt.

- Ta nói là săn giết, không giống như tình huống của người, gặp phải quái

vật sau đó mới giết chết đôi phương để tự vệ.

Blood Owl nói:

- Muốn tiêu diệt một giống loài cần có kế hoạch, đầu tiên là lập ra một mục tiêu ngắn hạn, trong thời gian cụ thể tiêu diệt bao nhiêu con...

- Vấn đề này vẫn nên tạm thời bỏ qua đi, chờ ngày nào đó virus zombie bộc phát đủ để hủy diệt loài người, người lại khởi động phương án này cũng không muộn.

Gambling Snake ngắt lời:

- Bây giờ nói cho chúng ta biết tin tức người lấy được sau khi thẩm vấn.

Blood Owl trút hết thức ăn còn dư trong hộp vào miệng, nuốt xuống toàn bộ:

- Thực ra ta cũng không hỏi được quá nhiều tin tức. Tình huống đại khái là mấy ngày trước, cục trưởng Adolf dẫn theo trợ thủ Hess của hắn đi công tác ở Thiên Đô. Đúng vào thời gian nhảy cảm này, sở nghiên cứu của Evolution lại bị đội du kích tấn công, khiến cho thiết bị tự hủy trong nhà kho chứa đồ nguy hiểm của bọn họ khởi động. Dựa theo lẽ thường, trong thời gian ngắn thiết bị tự hủy sẽ tạo ra nhiệt độ cao cực hạn, có thể hủy diệt tất cả mọi thứ trong nhà kho, nhưng lần này lại xảy ra bất ngờ... Có một loại sinh vật không rõ lại chịu được nhiệt độ cao, sống sót trốn ra khỏi nhà kho.

- Sau đó sinh vật không rõ kia bắt đầu tàn sát trong sở nghiên cứu dưới lòng đất, bất kể là người của Evolution hay là thành viên của đội du kích, nếu không kịp thời chạy lên mặt đất thì chỉ có đường chết. Đương nhiên cũng không ai biết trong sở nghiên cứu dưới lòng đất rốt cuộc có người may mắn sống sót hay không, bởi vì cái tên bị ta thẩm vấn kia từ sớm đã chạy ra rồi.

- Như vậy ô nhiễm lại là chuyện gì?

Gambling Snake hỏi.

- Cái tên bị ta thẩm vấn chỉ là nhân viên nghiên cứu bình thường, không biết gì về cơ mật cấp cao hơn, hơn nữa sau khi hắn chạy ra khỏi sở nghiên cứu không lâu đã bị đội du kích bắt giữ.

Blood Owl trả lời:

- Chuyện liên quan đến ô nhiễm, hắn cũng chỉ biết như chúng ta. Có điều sự tình hẳn là khá nghiêm trọng, bởi vì ô nhiễm thông qua nguồn nước lây lan, rất có thể sẽ ảnh hưởng đến biển khơi. Bây giờ còn không biết virus có thể lây nhiễm sang động vật hay không, nếu như có thì vùng biển phụ cận

thành phố Đại Tây Dương xuất hiện hàng loạt sinh vật hải dương biến dị, cũng chỉ là vấn đề thời gian.

- Quả nhiên chúng ta vẫn phải tạm thời gác lại nhiệm vụ tìm người, trước tiên giải quyết chuyện ô nhiễm.

Gambling Snake nói.

Phong Tiễn dường như nhớ ra gì đó:

- Đúng rồi, các người thông qua tàu ngầm lên bờ, Cố Vấn và Thuật Sĩ đang ở vùng biển phụ cận, có thể bảo bọn họ nghĩ cách giúp đỡ trang thiết bị hay không.

- Sau khi đưa chúng ta lên bờ bọn họ đã rời đi, lúc này đã qua hơn hai mươi giờ, có trời mới biết bọn họ đã đưa tàu ngầm đi đâu.

Tả Đạo lập tức dội một gáo nước lạnh.

- Cho nên... sự tình phải hoàn toàn dựa vào bốn người chúng ta giải quyết đúng không?

Tâm tình Phong Tiễn vừa dao động, lại theo bản năng muốn hút vài hơi xì gà.

Gambling Snake suy nghĩ một lát:

- Sau khi trời tối chúng ta sẽ chia nhau làm việc, một mình ta hoạt động trong thành phố, tìm cách bắt một thành viên Evolution chức vị cao hơn mang về. Tả Đạo và Blood Owl, các người đi đến nhà máy điện, nghĩ cách khôi phục cung cấp điện trong thành phố.

Hắn liếc nhìn Jeff bị hôn mê dưới sàn:

- Phong Tiễn, người canh giữ ở đây, chờ hắn tỉnh dậy thì hãy moi ra một chút tin tức.

- Này, người đã không nể mặt giết chết cha của hắn, người cảm thấy sau khi hắn tỉnh lại sẽ ngoan ngoãn hợp tác sao?

Phong Tiễn nhướn mày hỏi.

- Hắn không phải là người của đế quốc, người hù dọa một chút không phải cái gì hắn cũng khai sao.

Gambling Snake trả lời:

- Kẹo và roi, luôn có một thứ sẽ khiến người ta mở miệng.

Lúc này Tả Đạo chen vào:

- Ta nói này đại ca, chuyện khôi phục nhà máy cung cấp điện cũng bảo ta đi à? Ta là người làm giấy tờ giả chứ không phải kỹ sư, cho dù có biết một chút...

Hắn còn chưa nói hết, Blood Owl đã nói thẳng:

- Nhà máy điện mà thôi, rất dễ xử lý, có gì không hiểu thì ta sẽ dạy ngươi.

- Ngươi đúng là cái gì cũng biết...

Tả Đạo nói.

- Ngươi cho rằng thế nào, hắn vốn là nhà khoa học.

Gambling Snake nói giống như chuyện đương nhiên, lúc hắn sắp xếp nhiệm vụ cũng đã sớm nghĩ đến người nào thích hợp làm chuyện gì:

- Bây giờ ta chỉ lo lắng một chuyện, trước khi vấn đề ô nhiễm được giải quyết, người mà chúng ta muốn tìm đã gặp bất trắc rồi...

.....

Lúc hoàng hôn, Thiên Nhất dẫn theo “đội trưởng thân vệ” của hắn trở lại cửa hàng sách.

Đi vào trong tiệm, Thiên Nhất liền nhào tới ghế sofa của mình, vô lực ngồi xuống, sảng khoái kêu một tiếng:

- Cuối cùng đã trở lại rồi, đúng là mệt gần chết!

Nguyệt Yêu đóng cửa tiệm lại, lạnh nhạt nói một câu:

- Không có ai theo dõi chúng ta.

- Theo dõi cũng không có ý nghĩa, dù sao sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ dịch chuyển.

Thiên Nhất chống cằm lên mặt bàn, ngẩng đầu nói:

- Nói đến chuyện này... cô thật sự xem mình là đội trưởng thân vệ rồi à? “Không có ai theo dõi chúng ta”, lời thoại chuyên dùng cho cận vệ này cũng....

- Ngươi cố ý dẫn ta đi đàm phán, là vì muốn giúp ta gánh vác chuyện trước kia?

Nguyệt Yêu cắt ngang câu nói giống như đùa giỡn của Thiên Nhất.

- Đúng vậy.

Thiên Nhất:

- Có gì sai sao?

- Người có biết hay không, bởi vì chuyện này và thái độ của người, suýt chút nữa đã khiến đám phán tan vỡ. Nếu như giao dịch với Hình Thiên không thành công thì sẽ ảnh hưởng đến đại cục.

Nguyệt Yêu nói.

- Chính là ban đầu dùng thái độ như vậy, bọn họ mới sẽ chĩa mũi dùi vào ta, từ đó hoàn toàn quên đi chuyện này thực ra là do cô khởi xướng, hơn nữa cũng tin tưởng vào lý do “năm vùng” của ta.

Thiên Nhất trả lời giống như chẳng có chuyện gì:

- Còn đại cục mà cô nói... ha ha... từ khi nào cô bắt đầu quan tâm tới kế hoạch của ta vậy?

Nguyệt Yêu bị hấn hỏi khiến cho sững sốt:

- Ta là thành viên của Nghịch Thập Tự, hi vọng kế hoạch của tổ chức thành công chẳng lẽ rất lạ sao?

- Hả? Vậy từ lúc nào cô lại xem mình là thành viên của Nghịch Thập Tự rồi?

Thiên Nhất cười hỏi:

- Lúc ta đưa cô từ Paris về đây, cô vốn chỉ muốn ở chỗ này của ta mấy tháng để tránh đầu gió, chờ có cơ hội sẽ rời đi, lại tìm một thành thị khác làm công việc giết người “trừ gian diệt ác” của cô.

Thiên Nhất quan sát biến hóa nhỏ bé trên mặt Nguyệt Yêu, cảm thấy rất hài lòng:

- Nhưng bây giờ hình như cô lại có suy nghĩ khác.

- Người làm sao có thể...

Nguyệt Yêu nói:

- Quyền sách nội tâm hẳn là không thể xem được tiếng lòng của ta, rốt cuộc người làm sao biết suy nghĩ của ta hiện giờ?

- Ta không biết, chỉ tùy tiện suy đoán mà thôi.

Thiên Nhất nói:

- Nhưng với phản ứng của cô lúc này, chứng minh ta đoán đúng rồi.

- Hừ... gạt ta đúng không.

Nguyệt Yêu thở dài, cười khỏ một tiếng:

- Được rồi, xem như ta lại bị người lừa một lần. Ta thừa nhận hôm nay suy nghĩ của ta đã thay đổi, ta muốn ở lại nơi này.

- Lý do?

Thiên Nhất hỏi.

- Lý do à?

Nguyệt Yêu cười:

- Ha... người muốn biết cũng được, trước tiên hãy trả lời ta một vấn đề.

- Ừm... bỏ đi, ta không muốn biết.

Thiên Nhất lười nhác bỏ dậy khỏi bàn, đi tới bên cạnh chuẩn bị pha cà phê.

- Tại sao người lại để ta gia nhập Nghịch Thập Tự? Người muốn gì ở ta?
Lời nói của Thiên Nhất cũng không thể ngăn cản Nguyệt Yêu hỏi ra vấn đề.

Thiên Nhất vừa mở bình cà phê ra vừa trả lời:

- Bởi vì cô là một người siêu năng lực rất lợi hại, còn có lý do gì khác sao?

- Lời nói dối như vậy, nói ra chính người sẽ tin sao?

Về mặt Nguyệt Yêu rất nghiêm túc:

- Mỗi thành viên trong Nghịch Thập Tự đều có lý do tồn tại tất yếu, bọn họ đều có tài năng xuất sắc ở một lĩnh vực, hoặc đơn thuần là mạnh mẽ. Mà cấp bậc của ta hiển nhiên không thể xem là cao thủ trong tổ chức này, càng không có năng lực học thuật chuyên môn gì. Chẳng lẽ người để ta gia nhập tổ chức, thật sự chỉ là muốn tìm một đội trưởng thân vệ có vài phần tư sắc?

- Ha... con người của cô nói chuyện cũng thật kỳ quái, ban đầu chính là cô muốn gia nhập...

Thiên Nhất đang chuẩn bị lừa gạt tiếp.

Nguyệt Yêu lại ngắt lời hần:

- Khi đó người hoàn toàn có thể từ chối, đây không phải là lý do.

- Xem ra không gạt được rồi.

Thiên Nhất đặt bình cà phê xuống, nói:

- Phục Nguyệt, có một số chuyện liên quan đến cô, ngay cả chính cô cũng

không biết. Ta biết những chuyện đó, nhưng bây giờ ta không thể nói với cô.

- Hừ... nói cách khác, ta có một loại giá trị lợi dụng, nhưng chính ta lại không biết. Người thì biết nhưng lại không muốn nói với ta?

Nguyệt Yêu cười lạnh:

- Nghe ra giống như một cách lấp liếm vụn vặt.

Thiên Nhất về lại chỗ ngồi:

- Cô còn thông minh hơn ta tưởng tượng.

- Là do người đối xử với ta quá tốt.

Nguyệt Yêu trả lời:

- Người dạy ta làm thế nào kiềm chế năng lực bộc phát, không hề phải ta đi chấp hành nhiệm vụ nguy hiểm, hôm nay lại suýt chút nữa vì ta mà bỏ qua giao dịch với Hình Thiên.

Giọng nói của nàng lộ ra sự lạnh lẽo:

- Người tuyệt đối không phải loại người này, người sẽ không làm bất cứ chuyện gì vô điều kiện cho người khác, trừ khi... người muốn gì đó ở ta.

- Cô có thể xem những chuyện này là một phần của “giao dịch”.

Sắc mặt Thiên Nhất trở nên âm trầm kỳ dị.

- Người thậm chí không muốn nói với ta nội dung giao dịch sao?

Nguyệt Yêu không hề sợ hãi nhìn thẳng vào mắt của hắn.

- Nói ra cô sẽ từ chối, người không biết gì mới sẽ bị lợi dụng.

Thiên Nhất cười gian nói:

- Ta nói như vậy chắc cô hiểu rồi chứ?

Chương 11 : Nhà máy phát điện

Hiện giờ thành phố Đại Tây Dương đã trở thành một nơi rất thú vị, nơi này ban ngày và ban đêm đều tĩnh mịch như nhau, nhưng trên bản chất ban ngày và ban đêm cũng đồng thời rất náo nhiệt.

Bề ngoài yên tĩnh cũng không thể đại biểu an bình thật sự, trên thực tế mọi người trong thành phố mỗi giây đều căng thẳng thần kinh, tùy thời chuẩn bị nghênh đón chiến đấu sinh tử. Có lẽ đối diện là một con quái vật biến dị, có lẽ là một binh sĩ phe địch, thậm chí là quân đội phe mình đã mất đi lý trí.

Con người vốn có cực hạn, phần lớn chúng ta đều hiểu, người muốn một người tập trung chú ý bốn mươi lăm phút đã rất khó khăn, đừng nói là kiên trì mấy giờ thậm chí là mấy ngày.

Một nhọc có thể khiến người ta phát điên, sụp đổ còn dễ dàng hơn tưởng tượng. Bất cứ người nào ở trong nhà đều có thể thử nghiệm, dùng máy quay phim ghi lại thay đổi của mình. Chỉ cần quá ba mươi giờ không chớp mắt cũng không ngủ gật, khi đó tính cách của con người sẽ trở nên hoàn toàn khác với bình thường, não đã không còn sức che giấu và không chế tâm tình của mình, ký ức và suy nghĩ trở nên chậm chạp, nếu nghiêm trọng sẽ xuất hiện rối loạn và chướng ngại.

Vào giờ phút này trong thành phố Đại Tây Dương, phần lớn binh sĩ đế quốc, đội viên du kích, thành viên của Tiên Tuyên Tự Do, bình dân, đều đã ở trong tình trạng này.

Ngủ một giấc yên ổn, rất có thể sẽ ngủ luôn không dậy. Đội ngũ nhiều người một chút còn có thể chia thành từng nhóm nghỉ ngơi, nhưng tiểu đội mấy người đến mấy chục người chia đều thời gian để ngủ cũng rất ít. Bởi vì quái vật biến dị mạnh mẽ, ít nhất phải có hai người canh gác. Đây chỉ là tình huống gặp phải một con quái vật, nếu đồng thời có hai con quái vật tới, giết chết hai người canh gác trước khi bọn họ kịp báo động thì sao?

Mấu chốt còn phải nói đến quái vật biến dị, đối với người bình thường thì

bọn chúng thật sự quá nguy hiểm, muốn giết chết một con cũng không dễ dàng. Tiểu đội mười người trở xuống, cho dù phát hiện kịp thời, chiếm được tiên cơ, sau khi tiêu diệt một con quái vật cũng khó bảo đảm không có người chết.

Mà quái vật tấn công đương nhiên cũng không có tần suất cố định, người có thể mười tiếng không gặp một con nào, cũng có thể một tiếng gặp phải mười con, cho dù là tình huống nào thì người cũng không thể nghỉ ngơi bình thường.

Vài ngày giày vò như vậy, có thể tưởng tượng được trạng thái tinh thần của người trong thành phố. Thành thị ban đêm đặc biệt nguy hiểm, đi lại nghênh ngang trên đường có thể sẽ bị đạn không biết từ đâu bắn chết. Bởi vì vào ban đêm, những người nổ súng kia đã không còn sức phân biệt xem người có phải quân đội phe mình hay không, hoặc có phải là con người hay không.

Đêm nay Gambling Snake dùng tốc độ cực nhanh điều tra chung quanh, gần như đã đi khắp hơn nửa thành phố. Không ai phát hiện ra hắn, thậm chí quái vật cũng không bắt được hình bóng của hắn.

Trên đường đi Gambling Snake phát hiện rất nhiều thi thể bình dân ẩn nấp, có một số người thật sự nấp rất kín, nhưng không một ngoại lệ, những người định trốn ở một chỗ không rời đi này đều chết, hơn nữa tất cả thi thể đều bị gặm nhấm gần như không còn. Xem ra những quái vật kia tìm kiếm con mồi tuyệt đối không chỉ đơn thuần dựa vào thị lực, theo như Gambling Snake suy đoán, “khứu giác” và “nhiệt lượng” mới là hai phương pháp mà bọn chúng có khả năng sử dụng nhất.

Trong đầu Gambling Snake vẫn nhớ khái quát sơ đồ thành phố do Phong Tiễn vẽ, hắn dự định đi tới trung tâm mua sắm, xem thử tình hình của đám bình dân tụ tập với nhau. Kết quả vừa đến chỗ đó, cách một con đường hắn đã ngửi được mùi máu tanh nồng đậm.

Trong này nghiêm nhiên đã thành sào huyệt của sinh vật biến dị, trung tâm mua sắm rộng lớn ít nhất có hơn mười con quái vật đang ẩn nấp. Xem ra đám bình dân quả nhiên không thể giữ vững trận địa này, hiện giờ thức ăn và vật tư bên trong lại trở thành mồi câu để bọn quái vật săn bắt. Vẫn sẽ có một số kẻ thiếu hiểu biết muốn đi vào thăm dò một phen, có thể là do khứu giác của bọn họ đã ngửi quen mùi máu tanh, có thể là bọn họ đã quá mệt

mất đi khả năng suy nghĩ, cũng có thể là vì bọn họ thật sự quá đói. Tóm lại đi vào trung tâm mua sắm tuyệt đối là một quyết định rất sai lầm.

Gambling Snake nhìn thấy tình hình này, trong lòng cảm thấy hơi bất an, hấn lo lắng người mà mình muốn tìm đã chết trong trung tâm mua sắm. Nhưng hắn lại nghĩ đến, ban ngày gặp phải cha con Jeff cũng là bình dân, bọn họ rất có thể là từ trong trung tâm mua sắm chạy ra, hoặc là... bởi vì cha của Jeff bị lây nhiễm khiến bọn họ bị đuổi ra. Chuyện này cũng rất bình thường, một đám người vì muốn bảo vệ mình, sẽ không do dự đẩy người khác đây vào hố lửa, phát một khẩu súng cho bọn họ xem như là nhân đạo rồi.

Có lẽ sau khi trở về sẽ lấy được nhiều tin tức hơn từ Jeff, cho nên Gambling Snake cũng không kết luận bừa, chỉ rời khỏi trung tâm mua sắm, tiếp tục chuyện mình cần làm, nghĩ cách tìm kiếm người của Evolution khác may mắn sống sót.

.....

- Số 037, đây là số 025. Số 037 xin trả lời, hết.

- Đây là số 037, hết.

- Số 037, báo cáo vị trí của người và tình hình chiến đấu, hết.

- Chúng tôi đang...

Trong thiết bị truyền tin đột nhiên vang lên một tiếng kêu chói tai.

- Số 037, chúng ta không thể xác định vị trí của người, xin trả lời.

- Trưởng quan... nơi này...

Tiếng kêu một lần nữa cắt ngang câu nói.

Rất nhanh, số 025 đã hoàn toàn mất đi tín hiệu của đối phương.

- Lại là như vậy, sau khi tiến vào nhà máy điện, truyền tin sẽ bị quấy nhiễu không rõ nguyên nhân.

Một tên quan chỉ huy HL mặc quân phục cấp bậc thượng tá, vẻ mặt ngưng trọng trầm ngâm nói.

Tên lính truyền tin bên cạnh hắn nói:

- Trưởng quan... vì khôi phục điện lực, đây đã là tiểu đội thứ ba mất tích rồi.

- Ta biết...

Thượng tá nói:

- Nhưng chúng ta nhất định phải tiếp tục thử, chỉ khi khôi phục nguồn cung cấp điện, chúng ta mới có cơ hội ngòi tàu rút khỏi thành phố Đại Tây Dương. Nếu không cho dù thảm họa sinh vật biến dị được giải quyết, đây cũng là một thành phố bị bao vây, chúng ta không bị bắt thì cũng chết trận.

Hắn nhíu mày, do dự một lúc lâu mới nói:

- Ra lệnh cho đội ngũ sẵn sàng chiến đấu, trời vừa sáng chúng ta sẽ trực tiếp tấn công vào.

- Thế nhưng... trưởng quan, nguyên nhân tiểu đội trước mất tích...

Câu này của tên lính truyền tin cũng không phải ám chỉ trong nhà máy điện có sinh vật biến dị, mà là có ám chỉ khác, dù sao bọn quái vật cũng không biết dùng thiết bị làm nhiễu tín hiệu truyền tin.

- Không cần nói nữa, cho dù bên trong có một đoàn quân mai phục, chúng ta cũng phải vào. Chờ thêm một ngày là ít đi một ngày tiếp tế, chết thêm mấy người, ta chịu đủ rồi! Lão tử cũng không muốn nằm xuống ở cái nơi chết tiệt này.

Thượng tá quát lên.

- Rõ, thuộc hạ tuân lệnh.

Tên lính truyền tin kia tuân lệnh rời đi.

Thượng tá thấy đối phương rời khỏi sở chỉ huy tạm thời (một căn phòng làm việc trong sòng bạc), lúc này mới lộ vẻ mệt mỏi, bàn tay chống lên trán mình. Đầu hắn vô cùng đau đớn, bệnh cũ, mấy ngày không ngủ, áp lực lại rất lớn, há có thể không phát tác.

Hắn lấy ra một điều thuốc cuối cùng trong túi áo, đốt cho mình:

- Nam Phi, quận Long, Tây Âu... bây giờ là Bắc Mỹ, phù...

Hắn thở ra một ngụm khói, giống như đang than thở:

- Thiên hạ tuy lớn, nhưng thân là quân nhân đế quốc, có lẽ chúng ta sắp không có chỗ để trốn rồi...

.....

Blood Owl và Tả Đạo cùng nhau đi tới nhà máy điện, trên đường đi lại không gặp một con quái vật nào.

Theo như Tả Đạo lý giải, đây là do bá khí của Blood Owl lộ ra ngoài, khiến cho những sinh vật kia sợ hãi chạy mất.

Hai người đi thẳng vào cửa lớn, vừa bước vào nhà máy điện mấy bước, Blood Owl đột nhiên thốt ra một câu:

- Có người ở đây.

Tả Đạo khẽ kêu lên, nhảy về phía sau một bước dài, mở hai cánh tay làm động tác võ thuật giống như dân mãi võ đầu đường:

- Ở đâu?

Trong bóng tối phía xa trước mặt bọn họ, lúc này quả nhiên vang lên tiếng bước chân, sau đó là giọng nói của một người đàn ông:

- Người cũng là người siêu năng lực đúng không.

Trong khi nói chuyện, người này đã đi ra chỗ ánh mắt Tả Đạo có thể nhìn thấy.

Vừa thấy được hắc, Tả Đạo liền biết thân phận của đối phương, đồng phục màu lam đậm kỳ quái kia là chuyên dùng cho thành viên Evolution cấp cao.

- Có thể phát giác được sự tồn tại của ta, chứng minh ngươi cũng có chút bản lĩnh, có điều... ta khuyên các ngươi vẫn nên trở về đi.

Mặt của người đàn ông kia cũng giống như đa số thành viên Evolution cao cấp, cứng đờ tê liệt, giống như mặt của cương thi sống.

Blood Owl quan sát người này mấy giây, sau đó xem như không khí đi qua bên cạnh hắn, bỏ lại một câu với Tả Đạo:

- Tên này để ngươi đối phó.

- Hả? Đây! Đây là chuyện gì?

Tả Đạo giật mình nói.

- Hắn quá yếu, ta không có hứng thú.

Blood Owl lại bổ sung một câu.

- Người muốn chết!

Người nọ quát lên, xoay người đuổi theo Blood Owl, một tay ấn lên vai hắn, nhưng qua mấy giây trong mắt lại lộ vẻ kinh ngạc.

Blood Owl xoay đầu lại, lạnh lùng nói một câu:

- Người không nên quay lưng về phía tên kia.

Gần như trong nháy mắt nghe được câu này, người nọ liền không tự chủ được quỳ xuống. Kiếm khí của Tả Đạo không hề khách sáo từ phía sau tập kích, xuyên qua hai đầu gối của hắn.

- Có vẻ đúng là rất yếu...

Tả Đạo thấy đối phương dễ dàng trúng chiêu như vậy, lá gan liền lớn lên, nghĩ thầm: “Dù sao tên này ngay cả đứng cũng không nổi nữa, ta đi qua chế ngự hắn chắc là không có vấn đề gì.”

Kết quả người nọ dứt khoát ngã mặt ngã xuống, cánh tay duỗi thẳng phát ra một đòn tấn công vô hình vào Tả Đạo phía sau đang đi đến.

Với tu vi của Tả Đạo hôm nay, có thể nói là rất nhạy cảm với năng lượng, những thứ không thể nhìn thấy bằng mắt thường, hắn vẫn có thể phát hiện được. Đối diện với công kích đột ngột này, Tả Đạo đứng tấn vững vàng, nửa người trên ngã về sau, dùng một động tác rất khó coi tránh thoát làn sóng công kích này, lực lượng vô hình kia chỉ khẽ lướt qua cầm Tả Đạo.

-Ồ! Đây là thứ gì!

Tả Đạo sờ cằm, bộ phận bị chạm vào lại hơi mất cảm giác.

- Sóng điện từ.

Blood Owl nói:

- Nhưng quá yếu.

Hắn tiếp tục đi về phía trước, căn bản không sợ đối phương ở sau lưng phát động tấn công, thực ra vừa rồi người nọ ấn vào vai của hắn đã thử rồi.

Năng lượng phòng ngự dưới trạng thái vô ý thức bao trùm toàn thân Blood Owl, người nọ cũng không thể đột phá, đúng là hơi yếu một chút.

- So với điện của Lôì Hỏa, hấn kém quá xa.

Blood Owl khinh thường bình luận:

- Dựa vào điện sinh học do thân thể hình thành sau khi cải tạo gen, hừ... loại uy lực này, đối phó với mấy tên nghiện net thì còn được.

Tả Đạo hỏi:

- Này! Vậy ta phải làm nào chế ngự hấn? Để tên này sống còn có tác dụng đúng không.

- Đánh gãy vai của hấn.

Blood Owl nói lời này có cảm giác hơi hợp giống như “mang dép” hoặc “ngã rẽ phía trước quẹo trái”, căn bản không quan tâm đến việc phá hoại thân thể người khác. Vừa nói hấn vừa ung dung đi tới một bên tường, xem xét bản đồ của nhà máy điện này.

Anh bạn Evolution kia há có thể bó tay chịu chết, hấn vội vàng lật người lăn lộn, giở lại trò cũ muốn tấn công Tả Đạo. Lần này Tả Đạo đã có chuẩn bị, tình huống không giống như trước nữa. Với trình độ bỉ ổi của tên này, có thể dùng một câu mà Saint Seiya thường dùng để hình dung năng lực thực chiến của hấn... cùng một chiêu thức dùng với hấn hai lần là vô dụng.

Dùng kiếm khí của Thần Giao ngưng tụ ở đầu ngón tay, theo hai tiếng xoẹt xoẹt, chém điện từ xung kích bắn tới tan thành mây khói. Tả Đạo lại thuận thế lao đến, tìm đúng thời cơ đá một cước vào ngực anh bạn ngồi dưới đất không đứng nổi kia.

Đối phương bị hấn đá khiến cho con người muốn lòi ra khỏi hốc mắt, cả buổi không lấy được một hơi. Nếu không phải thân thể đã trải qua cải tạo gen, người bình thường bị Tả Đạo đá vào ngực như vậy e rằng đã mất mạng rồi.

Lúc này Tả Đạo mới yên tâm một chút, ít nhất trong một phút đối phương cũng không thể phản kháng quyết liệt được nữa. Hấn thu hồi năng lực, tiến lên dùng tay không vặn gãy xương vai của người nọ.

Quả nhiên là người cải tạo gen, bị Tả Đạo vặn như vậy cũng không kêu thảm. Thần kinh đau đớn của bọn họ đã sớm bị tê liệt, nhằm để trong chiến đấu không bị đau đớn ảnh hưởng, lúc nào cũng có thể bình tĩnh tập trung tinh thần.

Blood Owl ở phía xa nhìn bản đồ trên tường một lát, tiếp đó một quyền đánh vỡ kính, lấy bản đồ kia ra, quay đầu đi trở lại ném cho Tả Đạo:

- Xuất phát.

- Tên này phải giải quyết sao đây?

Tả Đạo rất không biết điều hỏi.

- Người muốn công hấn đi?

Blood Owl hỏi lại.

- Vậy hấn còn không thừa cơ cắn nát mặt của ta à?

Tả Đạo trả lời.

- Vậy người còn hỏi cái gì, đương nhiên là vút hấn ở đây.

Blood Owl dùng ánh mắt ra hiệu cho Tả Đạo một chút, nhìn vào chân và hai vai của người nọ:

- Hấn dùng cạm để bò cũng không chạy được bao xa.

Con người Tả Đạo đảo một vòng, lại đi về phía người nọ:

- Hay là ta đánh gãy cả hông hấn, tránh cho hấn lặn để chạy trốn.

- Dừng! Dừng! Ta không chạy! Ta sẽ nằm ở đây!

Người nọ lập tức kinh hãi, vội vàng cầu xin.

Tả Đạo cười lạnh một tiếng:

- Ta sẽ tin lời dối này của người sao!

Trước giờ hấn luôn xem sự thành tín của người khác ngang với tiêu chuẩn của mình, cho nên gần như không bao giờ bị lừa.

- Đánh gãy hông, sau này sẽ không dễ di chuyển.

Blood Owl nhắc nhở.

Tả Đạo quay đầu “lưu luyến không rời” nhìn người nọ một cái:

- Được rồi, tạm thời tha cho người một mạng, nếu như người dám chạy...

- Không dám! Không dám!

Lúc vừa gặp mặt giọng điệu của anh bạn này còn khá hung hăng, nhưng sau khi lĩnh giáo thủ đoạn và tính cách biến thái của hai tên này, đã hoàn toàn biến thành sợ hãi.

Blood Owl và Tả Đạo ném người nọ vào trong nhà xưởng thứ nhất gần cửa chính, sau đó đi vào bên trong nhà máy.

- Đúng rồi, hắn sẽ không bị quái vật ăn mất chứ?
Tả Đạo đi được một đoạn, đột nhiên nhớ tới chuyện này.

- Đây là một nhà máy nhiệt điện.
Blood Owl nói.

- Nghĩa là sao?

- Nhiệt độ.

Blood Owl dùng tư duy nhảy số giải thích:

- Quái vật biến dị trong thành phố đều là động vật máu lạnh, bên ngoài thân cũng duy trì nhiệt độ thấp. Mặc dù nhà máy điện này đã ngừng hoạt động, nhưng nhiệt độ ở đây rõ ràng vẫn cao hơn những nơi khác trong thành phố. Cho nên người thấy đây, trong khu vực phụ cận đều không gặp phải quái vật.

- Thì ra là vậy.

Tả Đạo suy nghĩ:

- Đúng vậy, chẳng trách năng lực của Phong Tiễn đối phó với những quái vật biến dị kia lại có hiệu quả rõ rệt.

Hắn quay đầu đi:

- Vậy cái tên Evolution mà chúng ta gặp cũng biết chuyện này, cho nên mới trốn trong nhà máy điện đúng không?

Blood Owl không trả lời, hắn đang suy nghĩ kế hoạch của mình, đột nhiên dừng bước nói:

- Bên kia là nhà xưởng chính, tòa nhà bên cạnh là văn phòng làm việc. Ta đi kiểm tra vài nhóm máy móc, đánh giá tình hình một chút. Người đến tòa nhà văn phòng tìm một chút tư liệu hữu dụng, ví dụ như hướng dẫn gặp phải tình huống này nên xử lý thế nào, hoặc là giấy tờ ghi chép phương án dự phòng gì đó.

Tả Đạo vừa nghe Blood Owl nói, vừa từ trong túi lấy ra tấm bản đồ vừa rồi Blood Owl đưa cho mình:

- Đây... người không cần bản đồ à?

- Nói nhảm, lão tử xé xuống là để cho người xem.

Blood Owl trả lời:

- Ngoài ra những thứ như bản đồ không nên gấp lại, mà nên cuộn lại.

Nói xong hắn liền đi làm việc của mình.

Tả Đạo ngăn ra tại chỗ, lúng túng không khép miệng lại được. Từ nhỏ hắn đã cảm thấy mình cũng là một người thông minh, nhưng từ khi gia nhập Nghịch Thập Tự, hắn đã hiểu được đầy đủ một câu nói của Không phụ tử, “ba người đi, nhất định có thầy giáo của ta”.

Thực ra Tả Đạo ở trong Nghịch Thập Tự cũng không cần ba người, tùy tiện gặp được người nào cũng có thể dạy mình không ít thứ. Người cứ nói mình muốn làm gì, muốn tạo nên cơn bão tài chính toàn cầu, hay là chế tạo phi thuyền vũ trụ, muốn học kỹ xảo giết người, hay là nghề y tế thế.

Ngay cả Blood Owl vốn bị Tả Đạo xem là một tên giết người biến thái, sau thời gian dài tiếp xúc cũng dần dần lộ ra chân tướng của phần tử trí thức. Bây giờ nhớ lại, lúc trước ở Venice giúp Blood Owl làm người trung gian, những thứ tên này muốn mua không phải chủ yếu là thiết bị nghiên cứu khoa học sao?

Đứng trước học vấn rộng lớn của đám người chung quanh này, mấy trò khôn vặt của Tả Đạo lại biến thành không đáng nhắc tới. Ở trong tổ chức này càng lâu, càng cảm thấy rời khỏi tổ chức này rất không an toàn, đối nghịch với đám người này khẳng định là không có đường sống.

- Đừng ngăn ra nữa, người tưởng thời gian rất dư dả sao?

Blood Owl không quay đầu lại nói, hắn không dùng mắt cũng có thể thông qua phản ứng tâm tình biết Tả Đạo đang đứng yên không nhúc nhích.

.....

Cùng lúc đó trên đường phố bên ngoài nhà máy điện, lại có một vị khách không mời mà đến.

Người này cũng mặc đồng phục cao cấp màu lam đậm của Evolution, mặt, cổ và tay của hắn đều có dấu vết may vá rõ ràng, có thể nhìn thấy đường may khắp nơi, giống như da của người này do vô số miếng da chấp lại.

Thợ May nhìn chung quanh một chút, lại dời mắt đến cửa lớn nhà máy điện, thầm nghĩ: “Vừa rồi rõ ràng cảm thấy có người siêu năng lực chiến đấu, nhanh như vậy lại biến mất, là do chênh lệch giữa hai bên quá lớn sao...”

- Hả?

Hắn đột nhiên cúi đầu, nhìn về góc tường phía trước.

- Meo...

Một con mèo đen từ nơi đó chạy ra, ngẩng đầu nhìn Thợ May một cái, đôi mắt màu xanh lá trong bóng tối phát ra ánh sáng kỳ dị. Nó lại kêu một tiếng, sau đó xoay người, một lần nữa chui vào trong bóng tối.

- Chậc... hóa ra là mèo.

Thợ May lẩm bẩm nói thầm:

- Vẫn nên đi vào xác nhận một chút.

Nói xong hắn liền sai bước tới trước, đi vào nhà máy điện.

Chương 12 : Hội nghị (thượng)

Ngày 14 tháng 10 năm 2101, Thiên Đô, tổng bộ viện nghiên cứu hoàng gia.

Lịch sử của tổ chức này có thể ngược dòng về một trăm năm trước, sau trận chiến thống nhất tinh cầu đã nhanh chóng được thành lập.

Ban đầu viện nghiên cứu hoàng gia chỉ là một tổ chức nghiên cứu khoa học, do cơ quan nghiên cứu quân sự của đế quốc chuyển thành, còn được gọi là “hội học thuật nghiên cứu hoàng gia”, đến bây giờ vẫn có người gọi nó như vậy. Trải qua nhiều năm, chiến tranh dần dần cách xa mọi người, tuy nghiên cứu khoa học quân dụng vẫn không dừng lại, nhưng các vấn đề như nguồn năng lượng, phương diện sinh thái cũng được đưa ra trong chương trình hội nghị.

Vẫn luôn phát triển đến hôm nay, viện nghiên cứu hoàng gia dần dần trở thành một cơ quan học thuật thuần túy, là cung điện tối cao mà các nhà khoa học mơ ước, nghiên cứu khoa học kỹ thuật quân dụng lại trở thành một nhánh phụ. Bởi vì sau thế kỷ 21 mọi người đã phát hiện một vấn đề, sau khi vũ khí hạt nhân được phát minh ra, loài người nên dừng nghiên cứu vũ khí sát thương quy mô lớn. Tiếp tục nghiên cứu chế tạo vũ khí mạnh hơn cũng không có ý nghĩa, trừ khi mục đích của người là phá hủy tinh cầu này.

Còn về vũ khí chiến đấu thông thường, thay vì chuyên môn tiến hành khai phá vũ khí, không bằng dùng kinh phí này để nghiên cứu một loại kỹ thuật mới hoặc khai phá nguồn năng lượng mới. Chỉ cần khai phá ra một loại kỹ thuật mới, có thể trong thời gian ngắn diễn sinh ra mấy chục loại vũ khí mới, nguồn năng lượng cũng như vậy. Còn có một điểm quan trọng nhất, kỹ thuật và nguồn năng lượng còn có thể phát triển thành khoa học dân dụng, cũng không chỉ phục vụ cho việc giết người.

Thế là những tổ chức cực đoan như Evolution và Factory sinh ra theo thời thế, được tách rời khỏi viện nghiên cứu hoàng gia, theo lĩnh vực của mỗi bên chuyên môn nghiên cứu khoa học giết người, đồng thời duy trì một loại

quan hệ cạnh tranh.

Hôm nay hai vị cục trưởng Adolf và Dzhugashvili mang theo tâm phúc của bọn họ, cùng nhau xuất hiện ở Thiên Đô, tham gia một hội nghị rất quan trọng. Bọn họ thậm chí không biết nội dung hội nghị, trước đó cũng không có bất kỳ tin tức nào. Trong lòng hai vị cục trưởng đều hiểu rõ, tình huống này có nghĩa là chuyện được thảo luận trong hội nghị là cơ mật cấp bậc cao nhất, e rằng ngay cả giấy tờ cũng sẽ không lưu lại. Tất cả nội dung hội nghị chỉ có thể xuất hiện trong đầu người tham dự, nếu sau này có tin tức liên quan đến nội dung thảo luận bị tiết lộ ra ngoài, mỗi người dự họp đều sẽ bị điều tra.

Có câu là oan gia ngõ hẹp, Adolf và Dzhugashvili lại được xếp ngồi gần nhau trong phòng hội nghị. Tâm phúc của hai người là Hess và Malenkov, dùng tư thế quân đội phân biệt đứng sau lưng hai vị cục trưởng. Thật không biết là do nhân viên sơ xuất, hay là cố tình sắp xếp như vậy.

Không ít nhân vật lớn碌 tục đi vào phòng hội nghị, cục trưởng EAS Đường Hiến (Viên Kinh) và cục phó vừa khôi phục nguyên chức không lâu, anh hùng Joseph Norland (Time Servant) cũng xuất hiện ở đây.

Những người lãnh đạo của hải quân, lục quân, không quân đều mặc quân trang đi vào. Tại thời đại tương đối hòa bình, đám quân nhân này trước ngực còn treo đầy huy chương, giống như sợ người khác không biết quân hàm hiển hách và “công lao vĩ đại” của mình.

Một đám thượng tướng lần lượt an vị, sau người đều có tâm phúc tham mưu của mình. Trong đám người này chỉ có duy nhất một trung tướng, đó là tướng quân Cự Thắng của tổng bộ HL Thiên Đô. “Tham mưu” đứng phía sau hắn là Khẩu Lâm Tai, hôm nay vị Túc Tước này đã cất hồ lô tùy thân của mình, trên mặt không hề có men say, dáng vẻ nghiêm trang, quá nửa số người thoát nhìn đều không nhận ra hắn.

Quân hàm của Cự Thắng tuy không cao bằng người khác, nhưng lại là người đánh trận thực tế nhiều nhất ở đây. Khi đám thượng tướng kia dựa vào cấu kết với vương tộc quý tộc, thông qua những hành động như trấn áp bình dân để thăng quan, Cự Thắng lại tự mình dẫn quân giết đến Nam Phi, liều mạng đổ máu với tổ chức phản kháng bản địa, chiến đấu với đám cao thủ siêu năng lực của đối phương, không hề chùn bước. Cho dù bây giờ giáng chức Cự Thắng xuống đại đội trưởng, hắn vẫn là một quan chỉ huy

cấp thấp biết cách dẫn binh, được phép dẫn binh. Còn đám thượng tướng và tham mưu đáng vẻ béo tốt trong phòng hội nghị hiện giờ, có thể ngay cả kiểm tra thể chất của binh sĩ cũng không qua được. Nếu đế quốc thật sự để bọn họ ra tiền tuyến liều mạng, không chừng sau khi nhận được mệnh lệnh bọn họ sẽ dỡ nhà mang tiền bỏ trốn.

Một chính quyền hủ bại cực độ, cùng với một thể chế thúc đẩy hủ bại, sẽ sinh ra một đội quân như vậy.

Càng tiếp cận thượng tầng, tỷ lệ người có năng lực lại càng ít. Người có quan hệ với vương tộc quý tộc sẽ thăng tiến rất nhanh, đây gọi là có người trong triều dễ làm việc. Rất nhiều người có tài năng thật sự lại không được trọng dụng, cho dù năng lực xuất chúng cũng chỉ có thể dừng lại ở chức vị giáo quan.

Đương nhiên trong thế giới này còn có “người siêu năng lực” tồn tại, cho nên sẽ luôn có một số người không dựa vào quan hệ để leo lên cao tầng. Suy nghĩ của cấp trên cũng rất đơn giản, cho những người siêu năng lực kia thăng quan tiến chức là có thể bảo đảm sự trung thành của bọn họ.

Có điều người đứng đầu quân đội đế quốc lại là một nhân vật lợi hại có chân tài thực học.

Đại nguyên soái của ba quân trong truyền thuyết, tương đương với bộ trưởng quốc phòng của đế quốc, có thể ra lệnh cho bất kỳ người nào mặc quân phục đế quốc. Dù là quân đội trực thuộc hoàng gia, quân đội dưới trướng HL hay là quân địa phương, cũng bất kể là hải quân, không quân, lục quân, kể cả người là quân vũ trụ thì đại nguyên soái cũng có thể trực tiếp vượt cấp chỉ huy.

Hơn nữa đại nguyên soái là do hoàng đế tự mình lựa chọn, cũng chỉ hoàng đế mới có thể cách chức hoặc thay đổi chức vụ của hắn. Có thể nói là dưới một người trên vạn người đứng như ý nghĩa thật sự, địa vị của hắn so với Thập Thiên Vệ có thể nói là chỉ hơn chứ không kém.

Cho nên khi đại nguyên Soái Benjamin Smith xuất hiện trong phòng hội nghị, không khí của hội trường trong nháy mắt trở nên căng thẳng. Không ai ngờ được ngay cả đại nguyên soái cũng tự mình ghé bước, xem ra hội nghị này có thể thảo luận bất cứ chuyện gì, bao gồm cả mưu phản...

Khi tất cả mọi người đều cho rằng Smith sẽ ngồi ở vị trí chủ tịch bắt đầu chủ trì hội nghị, hần lại bất ngờ đi ngang qua cái ghế kia, ngồi xuống bên cạnh nó.

Thời gian dự tính bắt đầu hội nghị đã qua, trong phòng yên tĩnh đến mức khiến người ta nghẹt thở. Mỗi người ngồi quanh chiếc bàn dài này đều là nhân vật lớn nổi tiếng, còn có vài nhân vật thần bí không mặc đồng phục, chỉ mặc thường phục dự họp, ngồi ở vị trí tương ứng với Smith, rất gần với vị trí chủ tịch. Không ai nhận ra bọn họ, bởi vì bọn họ thuộc về những tổ chức mà Thiên Nhất từng đề cập với Gambling Snake, “về mặt kỹ thuật căn bản không tồn tại”.

Hai mươi phút bất giác trôi qua, một số người trên mặt đã lộ vẻ không kiên nhẫn, một số người khác thì trên trán đổ mồ hôi mịn, giống như máy điều hòa không khí trong phòng đã đi mất tác dụng, còn một số người thì vẻ mặt lại âm hiểm, không hề che giấu quan sát mỗi người trong phòng.

Thử hỏi trên thế giới hiện nay, ai lại có bản lĩnh khiến một đám người như vậy ngồi chờ ở đây?

Thiên Nhất có lẽ là một người, Cố Vấn cũng vậy, nhưng nhân vật chính hôm nay lại không phải bọn họ.

Cửa điện tử phòng hội nghị mở ra, một thiếu niên tóc lam đi vào, gương mặt kia dù chưa hết vẻ trẻ trung ngây thơ, nhưng ánh mắt của hần và khí thể lộ ra giữa chân mày lại giống như vực sâu núi cao, khiến người ta không thể nhìn thẳng.

Thất hoàng tử điện hạ giơ tay nhắc chân đều ôn hòa nho nhã, khí độ bất phàm, mặc một bộ đồng phục thuần trắng của điều tra viên đặc biệt HL. Trên lưng áo của hần không in bốn chữ “vương quyền vô thượng”, nếu là người khác dám làm như thế, bị xem là tội phạm chính trị ném vào đại lao đã coi như phạt nhẹ rồi, nhưng hần lại không e ngại gì.

Một ông lão đeo kiềng lễ độ cung kính đi theo sau hoàng tử điện hạ, giống như một hoạn quan tùy tùng cùng nhau bước vào. Những người ngồi quanh bàn hội nghị đều biết ông ta, đó là viện trưởng đương nhiệm của viện nghiên cứu hoàng gia, Hàn Cửu Ngôn.

Không biết vì sao, khi Trà Tiên đi vào thì tất cả mọi người đều đứng dậy.

Những người trong HL có chức vị cao hơn Trà Tiên, dám thượng tướng nông công tự cao trong quân đội của mình, nguyên soái Smith, cục trưởng của các tổ chức có quyền hạn cao, thậm chí lãnh đạo của những cơ quan thần bí kia, không một ngoại lệ đều đứng lên.

Trà Tiên đi tới vị trí chủ tịch của bàn hội nghị, ngồi xuống một cách tự nhiên. Ánh mắt của hắn hờ hững như gió lạnh, quét qua mỗi người có mặt, sau đó nói với âm thanh mà tất cả mọi người đều nghe được:

- Chư vị, xin ngồi xuống cả đi.

Đợi những nhân vật lớn kia lần lượt ngồi xuống, Trà Tiên mới nói:

- Như các vị thấy đây, hội nghị hôm nay do ta chủ trì, đây là phụ hoàng trực tiếp ủy quyền, nếu ai có dị nghị xin hãy đề xuất ngay bây giờ.

Toàn trường yên lặng như tờ, vào thời khắc này muốn đánh rắm cũng phải nén lại.

Mười giây sau, Trà Tiên lại nói:

- Rất tốt, như vậy trước khi chúng ta bắt đầu thảo luận chính thức, ta muốn nói rõ một số chuyện. Về chuyện mà ta muốn nói, chắc hẳn rất nhiều người có mặt trong lòng đã sớm đoán được, nhưng sẽ luôn có một số kẻ ngồi không ăn bằm... Xin lỗi, những kẻ kia có thể sẽ nghe không hiểu câu này, để ta nói thẳng một chút, sẽ luôn có một số kẻ không xứng với chức vụ, chậm chạp ngu xuẩn, cho rằng hôm nay thiên hạ vẫn thái bình, có thể bình chân như vại.

- Vì vậy xin thứ cho ta nhắc lại những chuyện này, lãng phí một ít thời gian của mọi người.

Hắn dừng lại một chút, trong mấy giây này, biểu tình biến hóa của những người có mặt đều không thoát khỏi ánh mắt của hắn.

- Chiến tranh đã bộc phát toàn diện. Đây cũng không phải là một tổ chức phản kháng, hành động vũ trang quân sự ở một khu vực, mà là một lần hành động lật đổ chính quyền có mục đích rất rõ ràng, hơn nữa đồng thời tiến hành trên toàn cầu, quy mô và ảnh hưởng của nó là nghiêm trọng nhất từ khi đế quốc thành lập tới nay. Theo như tình hình trước mắt, chúng ta đã ở vào tình thế xấu trong trận chiến, cho dù giành được thắng lợi cuối cùng, cũng không thể trong thời gian ngắn thu hồi quyền khống chế tại một số khu vực.

- Các chi nhánh của tổ chức phản kháng, tính chất đã chuyển thành chính quyền địa phương, hơn nữa có cơ sở kinh tế và quân sự rất vững chắc. Giống như rất nhiều chính quyền mới thành lập, bọn họ hiển nhiên càng quan tâm đến vấn đề dân sinh hơn chúng ta, hoặc ít nhất là bề ngoài làm được chuyện này, vì vậy bọn họ được dân chúng bản địa, thậm chí là nhân dân khu vực khác ủng hộ.

- Về mặt chính trị chúng ta đã ở vào thế yếu, chuyện này ta có thể nói thẳng không ngại ngần. Đến lúc này muốn dùng cái cách gì đó để cứu vãn, hoàn toàn chỉ uổng phí thời gian. Cho nên về mặt quân sự, để quốc nhất định phải thắng.

- Mà từ góc độ quân sự thuần túy, tình hình hiện tại vẫn không được lạc quan. Sau khi quận Tượng và quận Quan đồng thời bị đánh chiếm, quận Thủy Tinh nơi đặt tổng bộ HL Châu Âu dĩ nhiên cũng thất thủ trong cùng vây, đây có thể xem là thắng lợi lịch sử của Giới Luật Thép. Trong các chiến dịch sau đó, quân ta có thể nói là toàn bộ mặt trận đều tan tác, Giới Luật Thép cần quét Châu Âu như cuốn chiếu.

- Hiện giờ bộ binh chủ lực của Châu Âu đã lui đến Bắc Âu. Mặt trận phía tây dùng Helsingborg và Malmo làm thành thị trọng điểm thiết lập phòng tuyến, dùng eo biển Oresund làm ranh giới giảng hòa với quân phản loạn. Mặt trận phía đông thì dựa vào quân đội của quận Song Ưng duy trì thế cân bằng, nhưng gần đây đã có phần chật vật.

- Đội A90 của quận Kim Sư, từ khi chạy qua eo biển Anh, mỗi ngày đều xin rút lui bằng đường biển, loại quân đội này...

Trà Tiên đột nhiên nhìn thẳng vào một vị tướng quân ở bàn hội nghị:

- Tướng quân Rundstedt, đó là quân đội trực thuộc ngài đúng không?

A90 là quân chủ lực của Tây Âu, Rundstedt một đường thẳng chức cũng là trong đội quân này. Nhưng trước khi đội ngũ này chính diện va chạm với quân phản loạn, Rundstedt đã thông qua quan hệ trong triều, xin được chuyển chuyển tới Thiên Đô.

- Chuyện này... điện hạ, trước đây không lâu ti chức đã được chuyển... Rundstedt ngập ngừng ấp úng trả lời.

Trà Tiên ngắt lời:

- Trước khi trả lời câu hỏi của ta, ngài tốt nhất nên suy nghĩ kỹ càng.

Không khí giống như đông đặc, mồ hôi lạnh của Rundstedt theo gò má chảy xuống, trong lòng hắn cũng đang chửi mình ngu ngốc. Hoàng tử điện hạ đã hỏi người vấn đề này, hắn còn không rõ nội tình và mánh khóe của người sao? Người muốn lừa gạt ai? Dẫn binh nhiều năm như vậy, trước đại chiến lại lâm trận đổi tướng, bây giờ còn muốn đẩy trách nhiệm cho quan chỉ huy tiếp theo? Chẳng lẽ người thay thế người tên là Camacho sao (cựu HLV tuyển bóng đá Trung Quốc)?

- Ti chúc... lãnh binh không đúng cách...

Trong mắt Rundstedt hiện lên vẻ sợ hãi, giọng điệu của hắn giống như đang cầu xin, lời nói cũng không có nội dung và ý nghĩa thực chất gì.

- Tướng quân, ngài không cần tự trách.

Trà Tiên cười âm áp, nhưng người khác nhìn thấy vẻ mặt này của hắn lại có cảm giác rét lạnh:

- Ta đã chuyển quân tịch của ngài về lại đội A90, ngài có thể đi quận Kim Sư, một lần nữa tiếp quản quân đội của mình.

Tất cả mọi người đều hiểu, đây là bảo Rundstedt đi chịu chết, chính hắn đương nhiên cũng không ngoại lệ. Có điều Rundstedt biết, chuyện này chưa chắc đã không có khả năng xoay sở, chỉ cần hắn tranh thủ một chút thời gian, lợi dụng quan hệ trong triều là có thể...

Không đợi Rundstedt suy nghĩ xem nên trả lời ra sao, Trà Tiên đã nói tiếp:

- Hai mươi phút sau chuyên cơ của ngài sẽ cất cánh ở sân bay, hội nghị kế tiếp tướng quân không cần tham dự nữa, lập tức lên đường đi.

- Chuyện này...

Rundstedt mặt mũi trắng bệch:

- Ta... điện hạ, ít nhất cũng để ta trở về từ biệt người nhà...

- Những chuyện lật vạt này tướng quân không cần phí tâm.

Trà Tiên bình tĩnh nói:

- Trên đường ngài tới tham gia hội nghị, ta đã phái người giải quyết xong rồi. Vợ và ba đứa con của ngài, còn có con của con ngài, tất cả đều đã ở trên máy bay, bọn họ ở lại Thiên Đô sẽ khiến ngài phân tâm. Còn về hành lý... ta cũng đã chuẩn bị xong cho ngài, không cần ngài về nhà thu xếp.

- Bất động sản của ngài và một số tài sản trước đây không lâu đã dời đến Thiên Đô, à đúng rồi, còn có năm sáu phụ nữ có dính dáng với ngài, tuổi tác có thể làm cháu ngài, cũng không tính là người nhà của ngài đúng không?

- Những đồ vật và người này, ta sẽ thay ngài bảo quản và chiếu cố thật tốt, xin tướng quân cứ yên tâm lên đường.

Nói xong hắn liền nhấn nút truyền tin bên tay:

- Người đâu, đưa tướng quân Rundstedt đến sân bay, bảo đảm sự an toàn của tướng quân.

Cửa điện tử mở ra, hai tên lính đi vào, cũng không nói nhảm chạy thẳng tới chỗ Rundstedt, rất hiển nhiên đây là Trà Tiên đã an bài từ sớm.

- Ngài...

Rundstedt đè nén sự giận dữ và sợ hãi, cơ mặt cũng co giật:

- Điện hạ... ta và Cress đại nhân...

- Người nói gì?

Trong nháy mắt khi đối phương nhắc tới cái tên Cress, Trà Tiên lại lớn tiếng nghiêm nghị nói:

- Người muốn dùng tên của một quý tộc để uy hiếp ta?

- Ti chức không dám...

Vừa rồi Rundstedt có phần mất đi lý trí, lúc này bị Trà Tiên nhìn chăm chăm như vậy, hắn mới biết mình đã nói ra những lời không nên nói nhất.

- Người ở trước mặt ta, gọi một quý tộc là đại nhân?

Trà Tiên đứng lên, chậm rãi đi về phía Rundstedt, khi đi qua bên cạnh Time Servant lại dừng bước:

- Anh hùng Joseph Norland.

Time Servant quay mặt sang, trong giọng nói của hắn cũng chỉ còn lại sự kính sợ:

- Điện hạ có gì phân phó.

- Ta là ai?

Đây là một câu hỏi, nhưng Trà Tiên lại không giống như đang hỏi.

Time Servant hiểu được, người này đã không còn là điều tra viên đặc biệt của HL nữa, có lẽ cũng không còn là bạn của mình nữa:

- Hoàng tử thứ bảy, Krause Wittstock điện hạ.

Lời của hắn giống như đã khắc cái tên Trà Tiên này lên bia mộ.

Krause đi đến trước mặt Rundstedt, lúc này mặt Rundstedt đã không còn chút máu.

- Đế quốc này là họ Wittstock, hay là họ Cress?
Hắn dùng giọng điệu lãnh khốc hỏi.

- Là... là...

Rundstedt không phải là không biết câu trả lời, mà là nói không nên lời.

- Ta biết ngươi và Cress có chút giao tình.

Krause vừa nói vừa quay mặt về phía bàn hội nghị:

- Rất nhiều người đều có giao tình với gia tộc Cress.

Câu này là nói cho tất cả mọi người ở đây nghe, có mười mấy vị tay to mặt lớn nghe được lời này cổ họng liền thít lại...

- Nhưng Cress không giúp được ngươi, hắn là hắn, ngươi là ngươi.

Krause nói:

- Cả nhà Cress chết sạch cũng không liên quan gì đến ngươi.

Điên rồi!

Không ai nghĩ đến, hôm nay tới tham dự hội nghị lại nghe được những lời như vậy. Nếu như biết trước, bọn họ nhất định sẽ cáo bệnh ở nhà, không... tự gây thương tích ở nhà cũng tuyệt đối không đến tham dự hội nghị này.

- Đưa đi.

Krause ra lệnh cho hai tên lính.

Rundstedt bị kéo ra ngoài, từ hôm nay trở đi hắn và người nhà của hắn cũng không xuất hiện ở Thiên Đô nữa.

Krause trở lại chỗ ngồi của mình, tiếp tục chủ đề đang gián đoạn:

- Nói một cách ngắn gọn, Châu Âu đã xong rồi. Châu Phi...

Hắn lắc đầu:

- Cũng không có hi vọng, Liên Minh Rực Lửa và Giới Luật Thép gặp nhau ở Bắc Phi chỉ là vấn đề thời gian. Bây giờ tình lực chủ yếu của chúng ta nên đặt ở Châu Á và Châu Mỹ, thế cuộc ở đó còn chưa ổn định, vẫn có cơ hội giữ vững và phản công.

- Trên đây là tình huống mà chúng ta phải đối mặt, kế tiếp chúng ta sẽ bắt đầu thảo luận một số chủ đề mang tính thực tế.

Hắn giơ tay trái lên, phát phát ngón tay. Hàn Cửu Ngôn liền tiến lên một bước, nói:

- Đầu tiên ta muốn công bố một đoạn tư liệu, liên quan tới chuyện mấy tháng trước, một trong số Thập Thiên Vệ là Tasaka bị giết. Trong sự kiện lần đó chúng ta đã lấy được một thứ, chính là viên đạn đã trực tiếp giết chết Tasaka.

- Trải qua khoảng thời gian này nghiên cứu, nguyên vật liệu của viên đạn này đã được chứng thực, đó là một thứ kim loại chưa từng được ghi chép trong kho tư liệu, tạm thời gọi là... chất liệu không rõ α.

Chương 13 : Hội nghị (trung)

- Chỉ tiết liên quan đến kỹ thuật, ta sẽ không giải thích ở đây. Bây giờ ta muốn nói đến một số đặc tính của loại chất liệu này, cũng là những khái niệm rõ ràng dễ hiểu, bao gồm tính chất và trạng thái đơn giản của chất liệu, giống như tuyết có màu trắng, lửa thì nóng rực.

Hàn Cửu Ngôn nói:

- Ta có thể bảo đảm, sẽ không có bất kỳ dữ liệu nào liên quan đến chất liệu không rõ α từ trong tổng bộ viện nghiên cứu hoàng gia bị tiết lộ ra ngoài. Vì vậy nội dung tiếp theo mà ta muốn nói, nếu như có một câu, thậm chí là một danh từ bị truyền ra, như vậy mỗi người ở đây... đều có nghĩa vụ tiếp nhận và phối hợp chương trình điều tra tương ứng. Mà kẻ tiết lộ bí mật kia, cho dù là lúc nói mớ vô tình để lộ cơ mật, cũng phải sẵn sàng chịu trách nhiệm cho tất cả ảnh hưởng có thể gây nên.

Đến lúc này Hàn Cửu Ngôn vẫn chưa nói bất kỳ nội dung thực chất nào, chỉ nhắc đến “chất liệu không rõ α ”, một cái tên do viện nghiên cứu hoàng gia tạm thời đặt mà thôi. Chỉ vậy cũng đã giống như đe dọa, trước tiên nói rõ tính nghiêm trọng của việc tiết lộ bí mật, khiến cho những đồng liêu có mặt đều tâm thần thấp thỏm, lo lắng bất an. Nếu như được lựa chọn, hơn nửa số người trong phòng hội nghị này có thể sẽ rời khỏi.

Nhưng bọn họ không chọn được, bởi vì vừa rồi thất hoàng tử điện hạ đã dùng hành động nói với bọn họ, kẻ lâm trận lùi bước sẽ có kết cục thế nào. Vở kịch này rõ ràng là giết gà dọa khỉ, ép cho bọn họ không còn đường lui.

Tin tức mà Krause muốn truyền đạt, đó là đám các người ngồi ở địa vị cao, lại cả ngày không biết tiến thủ, không có chính kiến, chỉ biết kết bè kết cánh để bảo đảm đường làm quan bằng phẳng. Mà hôm nay đế quốc đã đến thời kì tồn vong, không còn da thì lông bám vào đâu? Cho nên nói, dù là kẻ tầm thường thì ta cũng muốn dùng, dù là phế vật thì ta cũng có thể ép ra một chút giá trị. Trong tình hình này, nếu như các người không làm được điều cơ bản nhất là ăn lộc vua, gánh nỗi lo của vua, như vậy kết cục của tướng quân Rundstedt chính là chôn đi về cuối cùng các người.

Hàn Cửu Ngôn đẩy mắt kính một cái, mặc dù đã là một lão giả tóc hoa râm, nhưng lưng vẫn dựng thẳng tắp, tốc độ nói chuyện và ánh mắt quét nhìn mọi người vẫn không khác gì lúc tráng niên. Lão quản lý viện nghiên cứu hoàng gia hơn hai mươi năm, từ ngày đầu nhậm chức đã chủ trương duy trì phương châm tiến cử nhân tài. Dưới ảnh hưởng của lão, rất nhiều nhân viên nghiên cứu khoa học vốn bị xem là tội phạm giống như Gunsmith đã được “chiêu an”, thành tựu và đột phá của viện nghiên cứu hoàng gia cũng rõ như ban ngày.

Hôm nay cho dù Hàn Cửu Ngôn tự mình ngồi lên vị trí chủ tịch của bàn hội nghị, cũng hoàn toàn có thể trấn áp mọi người. Nhưng lúc này lão chỉ phụ trách công việc mà một nhân viên nghiên cứu bình thường cũng có thể đảm nhiệm, đó là giải thích thuyết minh giống như báo cáo.

- Như vậy, trước tiên ta sẽ liệt kê hai đặc trưng quan trọng nhất... thứ nhất là độ cứng và tính chịu nhiệt còn mạnh hơn tinh hợp kim.

- Sử dụng thiết bị xử lý tinh hợp kim cũng không có bất cứ tác dụng gì với nó, cho nên không thể phán đoán độ dẻo của chất liệu. Tương tự, độ cứng và chịu nhiệt rất cuộc mạnh hơn tinh hợp kim bao nhiêu cũng không thể đo lường.

- Nhưng chất liệu không rõ α mà chúng ta lấy được đã bị chế thành đạn, hơn nữa chiều dài khác với đạn bắn tia thông thường, đủ thấy tổ chức sở hữu loại chất liệu này rất có thể đã nắm giữ kỹ thuật xử lý nó.

Hàn Cửu Ngôn dừng lại một chút, sau đó nói tiếp:

- Thứ hai là ngăn trở đối với năng lượng. Kết quả thí nghiệm chứng minh, năng lượng do người siêu năng lực phóng ra không tạo thành ảnh hưởng gì với chất liệu không rõ α . Ngoại trừ siêu năng lực loại tinh thần, chúng ta đã thí nghiệm các loại năng lực có thể tạo thành tổn thương thực chất hoặc can thiệp, trước mắt chưa có loại nào sản sinh tác dụng với chất liệu không rõ α .

- Chúng ta có lý do tin tưởng, chất liệu không rõ α có thể ngăn cách năng lượng bên ngoài kết cấu vật chất của nó, hơn nữa không quan tâm tới hiệu ứng lực trường đặc thù. Chỉ xét về góc độ vật lý thuần túy, tầng năng lượng hộ thân mà người năng lực cấp Hung mới có cũng sẽ bị nó dễ dàng xuyên thấu. Đây là nguyên nhân Tasaka đứng trong hàng ngũ Thập Thiên Vệ lại bị một viên đạn bắn chết.

Lão liếc mắt nhìn Krause bên cạnh, thấy hoàng tử điện hạ dường như không có gì muốn bổ sung, bèn nói tiếp:

- Những đặc tính còn lại bao gồm, tại nhiệt độ thấp nhất mà loài người có thể tạo ra, kết cấu vật chất vẫn không bị ảnh hưởng, tính chất và trạng thái không biến đổi, không phản ứng với vật chất có tính ăn mòn và vi sinh vật, bản thân không mang theo từ tính, cũng không chịu bất kỳ lực từ nào ảnh hưởng. Theo như tính toán, mật độ vật chất của nó vượt xa bất kỳ kim loại thể tích đồng dạng nào, bao gồm cả tinh hợp kim. Viên đạn duy nhất mà chúng ta lấy được này trọng lượng đã vượt quá 5kg.

Nói đến đây Hàn Cửu Ngôn bỗng dừng lại. Krause nói tiếp:

- Theo như tin tức mà thượng tá Alice White (quân hàm của Thập Thiên Vệ thường từ trung tướng trở xuống) cùng với cục phó Joseph Norland lấy được trong thời gian bị bắt, tổ chức Nghịch Thập Tự sở hữu một chiếc tàu ngầm, chính là chiếc đã xuất hiện trong sự kiện vượt ngục ở nhà tù Tide, được chế tạo bằng một loại chất liệu mạnh hơn tinh hợp kim.

- Chất liệu của chiếc tàu ngầm, cơ bản phù hợp với hai loại đặc tính tương đối rõ mà Hàn cục trưởng đã đề cập. Nói cách khác, Nghịch Thập Tự có thể dùng chất liệu không rõ α , hoặc là vật liệu tương tự như chất liệu không rõ α , chế tạo thành thiết bị quân dụng cỡ lớn.

Krause vừa nói ra, mọi người ở bàn hội nghị sắc mặt đều hơi biến đổi. Trong đó người có biến hóa lớn nhất là cục trưởng Dzhugashvili của Factory, hẳn là chuyên gia về vũ khí chiến đấu cơ giới hóa, tài sản giá trị trong cục không cái nào không chế tạo bằng tinh hợp kim, bởi vì tinh hợp kim là vật liệu mạnh nhất, tốt nhất trong lĩnh vực quân sự của đế quốc hiện nay. Nhưng bây giờ có người nói với hắn, lại có một chất liệu ưu việt hơn tinh hợp kim, hơn nữa người của tổ chức phản kháng còn có thể dùng nó chế tạo thành những thứ như tàu ngầm, như vậy còn yên lành được sao?

Bình thường mà nói, những chuyện mà người ngoài nghề cảm thấy không sao, người trong nghề có thể sẽ cảm thấy không ổn. Mà hiện giờ chuyện này ngay cả người ngoài nghề cũng cảm thấy nghiêm trọng, Dzhugashvili dĩ nhiên là hoàn toàn bị giật mình.

Gần như trong ba mươi giây, trong đầu hắn đã hiện lên một chuỗi tin tức đáng sợ. Nếu như dùng vật liệu không rõ α chế tạo một bộ chiến giáp sắt thép cơ giới hóa, sẽ có thể hoàn toàn không đếm xỉa tới vũ khí lạnh và đạn,

cho dù chúng làm bằng tinh hợp kim cũng như vậy, đạn đạo và người siêu năng lực bình thường cũng không thể phá hoại nó, sử dụng vũ khí hạt nhân và vũ khí sinh hóa thì người phe mình sẽ chết càng nhanh càng nhiều hơn đối phương. Biện pháp còn lại có thể nghĩ ra... để đối phó với thứ này, đó là ném cả người lẫn chiến giáp ra ngoài tầng khí quyển. Xét đến pháo lực từ cũng vô hiệu, như vậy muốn ném một bộ chiến giáp nặng mấy tấn và người sử dụng vào trong không gian, cũng chỉ có người siêu năng lực mới làm được. Nhưng cao thủ có thể đạt đến cấp bậc khủng bố như vậy, trong đế quốc cũng chỉ tìm được vài người...

Nếu thật sự có loại chiến giáp sắt thép này, vậy Dzhugashvili chỉ có thể nghĩ ra một nhược điểm, đó là nguồn năng lượng. Sẽ không ai nào tàn đến mức chế tạo loại chiến giáp sắt thép này thành giáp bảo vệ thuần túy, cần sức người để chuyển động. Theo như tin tức mà Hàn cục trưởng nói, dùng chất liệu có mật độ như vậy chế tạo một bộ chiến giáp hình người cao hai mét, trọng lượng thực tế có thể ngang với Gundam cao hai mươi mét. Nếu như là giáp bảo vệ thuần túy, vậy chỉ có người Saiyan mới chuyển động được. Cũng không thể phái người siêu năng lực sử dụng chiến giáp, bởi vì năng lực của hắn cũng sẽ bị ngăn cách trong chiến giáp, không thể tạo thành ảnh hưởng với bên ngoài. Cho dù dựa vào lực lượng thuần túy để chuyển động, một chết cũng chỉ là vấn đề thời gian. Vì vậy loại vũ khí này nhất định phải có đủ động lực, chế tạo thành giáp bảo vệ cơ giới hóa dựa vào nguồn năng lượng để khởi động. Cái này cần nguồn năng lượng rất kinh người, ít nhất cũng phải ngang với lò phản ứng hạt nhân.

Đương nhiên, cho dù tổ chức phản kháng không có nguồn năng lượng cỡ nhỏ tiên tiến để khởi động chiến giáp, tạo thành một đơn vị tác chiến, chỉ cần một đội xe bọc thép giống như loại tàu ngầm kia, trên tinh cầu này ẽ rằng cũng không quân đội nào có thể ngăn được.

Trước mắt phải xem Nghịch Thập Tự rốt cuộc dự trữ bao nhiêu chất liệu không rõ α . Ngoài chiếc tàu ngầm kia, nếu như vật liệu còn lại của bọn họ chỉ đủ làm một ít vũ khí lạnh hoặc đạn, vậy còn dễ xử lý, chỉ cần dùng mạng của binh sĩ cấp thấp để tiêu hao là xong.

Nhưng nếu đối với Nghịch Thập Tự thì chất liệu không rõ α giống như mỏ than, có thể sản xuất vũ khí hàng loạt, vậy không cần nói nữa, cục trưởng Dzhugashvili sẽ là người đầu tiên dẫn theo Factory kịp thời đầu hàng. Dù sao đến lúc đó trên chiến trường chính diện, chênh lệch sẽ giống như người ngoài hành tinh đánh với người Trái Đất, kết thúc trận chiến quân phản

loạn chỉ thương vong số lẻ cũng không phải là không thể.

- Trên thực tế uy hiếp của Nghịch Thập Tự cần chúng ta xem trọng, cũng không chỉ có chất liệu không rõ α này. Bỏ qua cấp bậc nguy hiểm dùng năng lực cao thấp để đánh giá phân chia, trước mắt mỗi thành viên của Nghịch Thập Tự mà đế quốc biết được, đều là nhân tài đặc thù vô cùng nguy hiểm. Bọn họ là một đoàn đội tinh anh cực đoan, đám người này tụ tập với nhau, trong một tháng có thể làm được nhiều việc hơn tất cả quan viên triều đình làm trong một năm.

Krause nói tiếp:

- Đương nhiên ta cũng không phải muốn nói... đường đường là thượng tầng của đế quốc mà không tìm được bao nhiêu nhân tài. Ở đây có rất nhiều người tài năng, là rường cột của nước nhà, chỉ là thể chế liên lụy đến các người mà thôi.

- Dù sao... quốc vương không thể giống như Robin Hood chia tiền cho người nghèo. Đối với kẻ cướp thì đạo tặc và đạo lý chỉ trong một ý niệm, hôm nay hắn có thể giết người cướp bóc, ngày mai có thể cướp của người giàu chia cho người nghèo. Nhưng đối với người thống trị, muốn làm một chuyện sẽ khó khăn hơn nhiều.

- Trước đó ta đã nói, có muốn cải cách cũng đã quá muộn rồi, đó là một công trình tốn rất nhiều thời gian. Ta không thể dùng phương pháp của Robin Hood, ví dụ như lập tức hạ lệnh xử tử toàn bộ quý tộc, vương tộc ăn hối lộ làm trái pháp luật. Như vậy 99,99% số người sẽ bị giết, hơn nữa còn là tịch thu tài sản giết chết cả nhà. Vậy qua ngày mai ai sẽ vận hành đế quốc? Ai sẽ bảo vệ sự thống trị của hoàng đế? Ai sẽ đảm bảo trật tự xã hội? Không tới nửa tháng, Robin Hood và đám trộm cướp của hắn sẽ có thêm gần nửa quốc gia đi theo.

- Cho nên, lúc chúng ta làm việc không thể giống như đám quân phản loạn kia, chư vị tinh anh của đế quốc nên có một loại giác ngộ...

Ánh mắt Krause khoan thai, khóe miệng lại cười lạnh:

- Các người muốn làm một chuyện, nhất định phải đối diện với một cơ cấu quan liêu công kênh đến mức không hơn được nữa, bị liên lụy bởi vô số kẻ ngu xuẩn giống như những kẻ ngồi không ăn bám bên cạnh các người. Phải mạo hiểm thân bại danh liệt chống đối với những tập đoàn lợi ích to lớn kia, mới có thể thu được một chút thành công.

Hắn dựa lưng vào ghế, mở rộng hai tay:

- Tại đây, ta hi vọng trong những ngày kế tiếp, mỗi người có mặt đều có thể bỏ qua tranh chấp đảng phái, thù riêng, lợi ích cá nhân gì đó, hợp tác một cách chân thành, công hiến giúp đế quốc giành thắng lợi trong chiến tranh, ít nhất cũng không trở thành một chướng ngại. Nếu không, ta sẽ buộc phải tự mình thanh trừ những người này.

Lúc hắn nói đến đây, rất nhiều người sắc mặt đã trở nên rất khó coi. Những bộ lão ngồi ở địa vị cao này còn chưa từng bị người ta ngăm ngăm chỉ trích như vậy... không, phải nói là sỉ nhục một cách “thẳng thắn”.

Nhưng bọn họ vẫn xem như may mắn, dù sao Krause cũng là hoàng tử, lời nói có khó nghe cũng không vượt quá một ranh giới nhất định. Hôm nay nếu Cố Vấn ngồi ở đây chủ trì hội nghị, lời thoại của hắn rất có thể là: “Các người chính là một đồng phân dính ở chỗ rẽ đầu tiên trong đường ống phía dưới bồn cầu xả nước, cái bồn cầu đế quốc này đã bẩn như vậy, các người lại còn khiến cho nước trong lưu động bên cạnh bị nghẹt. Hiện giờ tổ chức phản kháng đang ngồi trên đầu chúng ta đi đại tiện, ta cảnh cáo các người, nếu ai dám đi ngược dòng ta sẽ giết cả nhà hắn.”

Lúc này Krause cũng không biết từ đâu lấy ra một chiếc bình giữ nhiệt, mở nắp, lật nắp lại làm ly, rót cho mình một ly hồng trà bốc khói. Hắn uống nửa ly, thấm ướt cổ họng, lại tiếp tục nói:

- Vấn đề Nghịch Thập Tự trước tiên hãy gác lại, chuyện về bọn họ cần phải thảo luận tương đối nhiều. Bây giờ hãy nói một chút về mấy tổ chức khác có uy hiếp.

Hắn ngẫm nghĩ, vẫn quyết định bắt đầu từ Giới Luật Thép:

- Cesare Barmond, đại đoàn trưởng của Giới Luật Thép, một trong số người năng lực cấp Cuồng đã biết trên thế giới hiện nay. Xét về Giới Luật Thép thì bản thân hắn chính là uy hiếp lớn nhất.

- Thực lực tổng hợp của tổ chức này vẫn luôn mạnh nhất trong tất cả tổ chức phản kháng, bọn họ có tín ngưỡng và ý chí kiên định, tiền bạc và nhân tài dồi dào, thể chế và cương lĩnh vững chắc, quân sự và khoa kỹ mạnh mẽ. Tất cả những thứ này đều xoay quanh một người... Cesare Barmond. Hắn là nhân vật trung tâm của Giới Luật Thép, sự mạnh mẽ của hắn không chỉ thể hiện trên phương diện siêu năng lực, càng đáng sợ là tài năng của hắn trên phương diện chính trị và quân sự.

- Trên thế giới này có một loại người, bọn họ có một thứ mà người bình thường không có, có người gọi nó là khí chất lãnh tụ. Nếu như phải nói, trong mười người chắc sẽ có một người sở hữu khí chất lãnh tụ, trong những người ngồi bên cạnh bàn hội nghị đây, cũng có không ít người sở hữu phẩm chất đặc biệt này. Nhưng trên người Cesare Barmond không thể nói là khí chất lãnh tụ, mà là khí độ vương giả, giống như Doanh Chính, Caesar, Hammurabi...

Đây cũng là những lời mà người khác tuyệt đối không dám công khai phát biểu, nhưng Krause dám nói, hơn nữa còn nói trước mặt một đám người như vậy:

- Chỉ tiếc họ của Cesare không phải là Wittstock, hơn nữa hẳn lại sinh ra ở thời đại này, cho nên... hẳn nhất định phải chết.

- Ý của điện hạ là, đại đoàn trưởng mạnh nhất Giới Luật Thép cũng là điểm yếu chí mạng nhất của bọn chúng. Chỉ cần lấy thủ cấp của hắn, cái tổ chức này chẳng khác nào yếu đi một nửa.

Smith ở bên cạnh chen vào một câu đúng lúc.

Từ khi mở hội nghị đến giờ, đây là lần đầu tiên có người chủ động trả lời Krause, quả nhiên chỉ có đại nguyên soái của ba quân mới dám làm như vậy.

- Rất tốt, nguyên soái Smith, hiểu được rất nhanh.

Krause nói tiếp:

- Về phương án hành động cụ thể, sau này ta sẽ bố trí. Bây giờ tiếp tục nói đến vấn đề “uy hiếp”.

- Tiếp theo là Tiên Tuyên Tự Do, tổ chức phản kháng của Bắc Mỹ, thực lực tổng hợp kém hơn Giới Luật Thép một chút, nhưng lại không có nhược điểm rõ ràng. Cao tầng của bọn họ nhân số đông đảo, không có người lãnh đạo tuyệt đối, về sức hiệu triệu bọn họ cũng không dựa vào tôn giáo tín ngưỡng, mà là lý tưởng cải cách thiết thực.

- Đây không phải tổ chức chỉ dựa vào một hai lần ám sát là có thể đánh tan, bọn họ phân công rõ ràng, kết cấu tổ chức là chặt chẽ và hợp lý nhất trong tất cả quân phản loạn. Lãnh đạo của Tiên Tuyên Tự Do tùy thời có thể bị thay thế, còn về người siêu năng lực thuần túy, cho dù là đệ nhất cao thủ của tổ chức bị giết cũng không ảnh hưởng đến đại cục. Chỉ cần kết cấu tổ chức không bị phá hoại, cho dù chỉ còn lại không tới một trăm người, bọn

họ vẫn có thể vận hành như thường.

- Quân đội chính diện của Tiền Tuyên Tự Do, trình độ kỹ thuật đã gần ngang ngửa với quân ta. Còn về người siêu năng lực đỉnh cao, bọn họ kém hơn Giới Luật Thép không chỉ một bậc, nhưng số lượng chính thể cũng rất lớn.

- Ta cho rằng Tiền Tuyên Tự Do là tổ chức trọng điểm, trước mắt cần lập tức tập trung toàn bộ lực lượng để tiêu diệt. Chúng ta không thể giết sạch tất cả thành viên của bọn chúng, nhưng ít ra phải đánh cho bọn chúng lui ra khỏi vũ đài lịch sử của thời kỳ này, trong vòng năm năm không thể nổi dậy lần nữa.

- Đây là trận đánh trực diện, không có đường tắt. Dưới tình hình chật vật hiện nay, có thể hoàn thành mục tiêu này trong thời gian ngắn hay không, sẽ ảnh hưởng đến kết quả cuối cùng của chiến tranh toàn cầu.

Krause cầm hồng trà lên, uống hết một ly này, lại rót đầy cho mình, bắt đầu nói về uy hiếp của tổ chức kế tiếp:

- Hình Thiên, nguyên bản hùng cứ quận Long, uy hiếp phía đông nam. Tổng nhân số không bằng hai tổ chức trước, nhưng số lượng và chất lượng người siêu năng lực lại hoàn toàn có thể so sánh với Giới Luật Thép. Tào Sóc là đệ nhất cao thủ, nhưng thực lực so với Cesare lại yếu hơn không ít. Có điều kẻ này cũng tuyệt đối không phải người tầm thường, hắn cũng có phong thái vương giả. Nhân vật số hai của tổ chức là quân sư Gia Cát Trại, mưu trí và sự trung thành của hắn cũng không cần nghi ngờ.

- Hơn nữa Hình Thiên rất có khả năng ngầm ngầm cấu kết với Nghịch Thập Tự. Bọn họ đã rút khỏi quận Long trước khi chiến sự bộc phát, chuyện cướp đoạt thần vụ cũng trở thành mồi lửa cho sự kiện vượt ngục sau đó.

- Hôm nay bọn họ lại xuất binh đến quận Long, đã chiếm cứ ba tỉnh, trong thời gian ngắn quy mô của tổ chức cũng nhanh chóng khuếch trương, có xu thế vượt qua Liên Minh Rực Lửa và Tia Chớp Trắng.

- Còn có một điểm mấu chốt, cũng là uy hiếp đáng chú ý nhất của Hình Thiên...

Krause dùng tự thuật, ánh mắt của hắn ném về phía hai người đàn ông ngồi gần nhau ở xa.

Adolf và Dzhugashvili giống bị sét đánh trúng, ngay cả Hess và Malenkov phân biệt đứng phía sau bọn họ, thân thể cũng không kìm được run một cái.

- Hẳn là một loại vũ khí dùng thần vụ làm nguyên vật liệu chế tạo ra.

Krause dùng mắt về phía đó, nói tiếp:

- Khoảng ba tháng trước ta đã truyền đạt một mệnh lệnh, điều động hai đội ngũ chiến đấu đặc thù đi thăm dò Hình Thiên đang ẩn nấp. Hành động lần này là để thăm dò quân phản loạn, cũng là một lần kiểm tra với hai đội ngũ này, không ngờ lại có thu hoạch ngoài dự đoán... Đương nhiên, thu hoạch ngoài dự đoán này đến từ kết quả hành động.

Chương 14 : Hội nghị (hạ)

- Ta cũng không phải muốn chỉ trích ai ở đây.

Krause nói:

- Nếu như ta muốn truy cứu trách nhiệm, cũng không cần chờ tới bây giờ mới nhắc lại, hai tháng trước đã có thể giải quyết xong rồi. Như vậy hôm nay trong căn phòng này sẽ ít đi hai người, mà ngồi ở vị trí đó ta nghĩ sẽ là Hess và Malenkov.

Bàn tay của Adolf và Dzhugashvili để dưới bàn đều không kiềm được run rẩy, vẻ mặt của bọn họ vẫn xem như trấn định, nhưng điều này cũng không có nghĩa là bọn họ không chế được cơ thịt trên mặt. Bởi vì một người là người cải tạo gen, còn một người là người cải tạo máy, cho nên cơ thịt trên mặt rất khó làm ra biến hóa nhỏ bé, trừ khi bản thân cố gắng nặn ra một số biểu cảm, nếu không mặt của bọn họ bình thường đều sẽ cứng đờ.

Krause vẫn tiếp tục nói:

- Hành động lần này thất bại, hai vị có thể nói là chỉ chịu một phần trách nhiệm. Trước đó ta cũng dự đoán được Evolution và Factory sẽ chiến đấu riêng lẻ, nhưng không ngờ kết quả lại là toàn quân bị diệt, hơn nữa còn thất bại một cách khó coi như vậy. Vốn định mượn hành động lần này, quan sát một chút thành quả nghiên cứu của hai vị cục trưởng trong lĩnh vực của từng người, đáng tiếc lại nhìn thấy phía tổ chức phản kháng biểu diễn một mình.

- Điện hạ, nhân viên của tôi vì không được người phe mình phối hợp...

Dzhugashvili phản ứng nhanh hơn Adolf, lập tức bắt đầu giải thích, chuẩn bị đùn đẩy trách nhiệm.

- Điện hạ! Đây là hấn ngậm máu phun người!

Adolf cũng lớn giọng nói.

- Chó cắn nhau đúng không.

Krause vừa lên tiếng, hai người kia lập tức yên tĩnh lại, không dám thốt ra một chữ nào nữa.

- Những gì hoàng tử điện hạ vừa nói, các người không nghe thấy sao?
Người nói chuyện ngồi đối diện với Smith, cũng là vị trí đầu tiên bên tay trái Krause, lúc này hắn đột nhiên chen vào.

Người này thoạt nhìn tuổi tác không lớn, mái tóc vuốt ngược, màu tóc vàng đến trắng sáng, làn da ngăm đen, ở trong phòng vẫn đeo kính râm:
- Cùng phục vụ cho đế quốc, cứ như vậy khó mà đạt được nhận thức chung.

Giọng nói của hắn âm trầm, âm thanh cũng lộ ra một cảm giác gian tà:
- Hay là nói, hai vị cảm thấy thành bại được mất của cá nhân còn quan trọng hơn “phục vụ cho đế quốc”?

Trong lòng Adolf và Dzhugashvili đều tức giận mắg: “Thằng nhóc này là ai? Nói chuyện thật quá ác độc!”

Danh sách tham dự hội nghị hôm nay là do chính Krause lập ra, cho nên thất hoàng tử điện hạ dĩ nhiên biết người này. Hắn tên là La Hồ, không có bất kỳ chức vị gì, không thuộc về bất cứ cơ quan nào, thậm chí trong kho dữ liệu của đế quốc cũng không tra được thân phận hợp pháp.

Người này vốn không tồn tại, cho nên hắn lãnh đạo một tổ chức cũng không tồn tại. Hắn có thể dùng giấy chứng nhận của mình, đi vào bất kỳ cơ cấu chính phủ trong bất cứ quận nào, ngoại trừ hoàng cung, dùng quyền hạn của hắn đi vào EAS hoặc tổng bộ HL cũng không gặp trở ngại.

- Điện hạ!
Hai vị cục trưởng kích động đồng thanh đáp lại.

Krause không muốn nghe bọn họ nói mấy lời vô nghĩa biểu thị trung thành và chỉ trích lẫn nhau, cho nên hắn nói thẳng:
- Được rồi, hai vị, đừng ngắt lời ta, vừa rồi ta còn chưa nói hết.

Phòng hội nghị lại rơi vào trầm mặc. Từ thời khắc này trở đi, Adolf và Dzhugashvili mỗi giây đều giống như ngồi trên bàn chông, lo lắng bất an, chuẩn bị tâm lý tùy thời sẽ bị kéo ra ngoài giết chết.

- Về loại vũ khí của Hình Thiên, ta đã có tin tức chuẩn xác. Bọn họ gọi nó là “rượu đầu thần”, trong thời gian ngắn có thể gia tăng sức mạnh của người siêu năng lực lên rất nhiều, vừa lúc trái ngược với hiệu quả kiềm chế

của thần vụ Hades.

Ta không lo lắng bọn họ sẽ sử dụng thứ tương tự thuốc kích thích này trên chiến trường chính diện, có lẽ nó sẽ thay đổi kết quả vài trận chiến, nhưng ý nghĩa không lớn. Thần vụ mà bọn họ cướp được có hạn, trong quá trình nghiên cứu và thí nghiệm nhất định cũng có tiêu hao, cho nên rượu đấu thần hẳn là một loại tài nguyên vũ khí tương đối hiếm. Chỉ có thể sử dụng vào thời điểm mấu chốt, chẳng hạn như gặp phải đối thủ cấp Hung hoặc cao hơn, mới sẽ nhờ nó để chuyển bại thành thắng.

- Trước mắt đây là uy hiếp lớn nhất của Hình Thiên, với thực lực của Tào Sóc cộng thêm rượu đấu thần phụ trợ, rất khó suy đoán được cực hạn của hắn. Có lẽ hắn sẽ mạnh hơn Cesare, thậm chí còn mạnh hơn “Lãnh Chúa”. Có lẽ những cao thủ siêu năng lực có mặt ở đây, bao gồm cả ta hợp sức lại, vẫn không thể chiến thắng Tào Sóc sau khi uống rượu đấu thần.

- Trước khi lấy được tư liệu chuẩn xác hơn, không thể tùy tiện ra tay với Hình Thiên, nhất là không thể phái chiến lực cực mạnh đi va chạm với chúng. Ta không muốn tình huống như đảo Địa Ngục xảy ra lần nữa, để quốc không thể cùng lúc mất thêm vài Thiên Vệ, trên thực tế chúng ta không thể mất thêm bất cứ người nào.

Krause lại uống một hớp trà nóng:

- Tia Chớp Trắng...

Sau khi hắn nói ra tên của tổ chức này lại dừng một giây, sau đó nói tiếp:

- Không có bất cứ uy hiếp gì.

- Tổ chức này trôi nổi không gốc rễ, thời gian thành lập quá ngắn so với những tổ chức khác, cũng không có lập trường chính trị rõ ràng. Bọn chúng càng giống như một đám thổ phỉ, nếu là thời bình thì đề đốc bản địa đã sớm tiêu diệt bọn chúng rồi. Nhưng đám người này đúng lúc gặp được loạn thế, để quốc không rảnh chú ý tới bọn chúng, cho nên mới phát triển nổi dậy. Hôm nay mặc dù bọn chúng cũng muốn học theo Giới Luật Thép đi kinh doanh hình tượng của mình, nhưng trong mắt ta đó chỉ là vượn đội mũ người mà thôi.

- Thủ lĩnh của Tia Chớp Trắng là Oginets, chưa thành công đã lo hưởng lạc, đam mê tử sắc, vợ vét tiền tài, tầm nhìn hạn hẹp, bảo thủ cố chấp. Loại người này, nếu hắn chưa làm nên chuyện thì có thể dùng tiền tài tước vị để

mua chuộc, nhưng bây giờ có lẽ hẳn đã không thỏa mãn với những thứ đó nữa.

- Nhìn tình hình hiện nay ở Châu Á, không cần chúng ta nhúng tay cũng sẽ lập tức xảy ra hỗn loạn. Liên quân của Giới Luật Thép và Tia Chớp Trắng đã sớm đã có rạn nứt, Hình Thiên cũng đã tham gia tranh đoạt quận Long, giữa ba quân nhất định sẽ có một trận chiến. Chúng ta chỉ cần rút quân đội quận Long đến phủ Anh, bảo tồn thực lực, chờ thời cơ hành động là được.

Ánh mắt Krause không biết vô tình hay cố ý dời sang phía Đường Hiến và Time Servant:

- Một tổ chức phản kháng lớn cuối cùng, đó là Liên Minh Rực Lửa. Bọn họ đã không còn là “năm đường chư hầu” lúc sáu quân đại chiến ở quận Thái Hồng nữa, hiện giờ đám quân phản loạn này thân thiết giống như cùng một mẹ sinh ra, năm ngón tay trên một bàn tay. Nửa năm nay bọn họ đã khuếch trương một cách vững chắc, gần như đã chiếm cứ toàn bộ đại lục Châu Phi, đuổi quân ta chạy về bên cạnh Biển Đỏ.

- Hôm nay Liên Minh Rực Lửa là tổ chức phản kháng chiếm giữ nhiều đất đai nhất trên tinh cầu này, hơn nữa bọn họ nắm quyền khống chế vững chắc tại những lãnh địa chiếm được, không giống những địa bàn tùy thời sẽ đổi chủ như Bắc Mỹ và quận Long.

- Cho nên ta nói, Châu Phi trên cơ bản đã mất rồi, thậm chí có khả năng đánh tới khi chiến tranh thắng lợi cũng không thu về được.

- Mà trong ba tháng kế tiếp, chiến lược ở khu vực Trung Đông sẽ trở thành trọng điểm nhất.

- Trên dưới EAS đều gánh vác trọng trách, bởi vì tổng bộ của các người nằm ở khu vực Trung Đông, nối liền đại lục Âu Á. Cho nên Giới Luật Thép mới không vội vàng khuếch trương về hướng đông, nếu không bọn họ đã sớm mượn quận Tân Nguyệt phía nam Biển Đen để tiến quân về phía đông rồi.

Về chuyện này, rất nhiều người có mặt đều nhanh chóng hiểu được ý tứ của hoàng tử điện hạ. Nơi đó là khu vực sa mạc, xây dựng căn cứ EAS ở đây cũng là có nguyên nhân. Dưới hoàn cảnh đặc thù như vậy, người siêu năng lực có thể thi triển quyền cước không e ngại gì. Giới Luật Thép phái tới bao nhiêu quân đội cũng vô dụng, e rằng còn chưa thấy được thành thị thì đã đi

gặp thượng đế rồi.

Muốn đánh thủng hành lang Trung Đông này không phải chuyện dễ, thậm chí có thể nói là một lần khảo nghiệm chiến lược tổng thể người siêu năng lực của Giới Luật Thép, vì vậy bọn họ mới chân chừ không ra tay.

Nếu phát triển theo tình hình hiện nay, khi Liên Minh Rực Lửa hoàn toàn khống chế Châu Phi, Giới Luật Thép cũng hoàn thành chinh phạt Bắc Âu, khu vực Trung Đông sẽ trở nên tràn ngập nguy cơ.

Có lẽ Giới Luật Thép sẽ thông qua quận Song Ung tiến quân về hướng đông, đó lại là chuyện khác. Nhưng Liên Minh Rực Lửa chỉ có một con đường để tiếp tục khuếch trương, bọn họ sẽ không giao chiến với Giới Luật Thép, Địa Trung Hải chính là ranh giới của hai tổ chức này, cho nên Liên Minh Rực Lửa nhất định phải thông qua sa mạc tiến quân về Tây Á.

Nếu dựa theo quy hoạch tổng thể của thất hoàng tử điện hạ, trước khi ba quân hỗn chiến ở Châu Á có kết quả, EAS nhất định phải kiềm chế hai thế lực quân phản loạn ở phía tây và phía nam này, chặn đứng đường tiến quân của bọn họ, kiên trì đến lúc đế quốc cứu vãn tình thế ở Đông Á và Nam Á, chiếm lại quyền khống chế.

- Còn về uy hiếp rõ rệt thì Liên Minh Rực Lửa lại không có, cho nên nhược điểm của tổ chức này cũng không rõ ràng. Từ mọi phương diện bọn họ đều tương đối bình thường, người siêu năng lực không bằng Hình Thiên, khoa học kỹ thuật và thể chế không bằng Tiên Tuyến Tự Do, tổng hợp thực lực kém hơn Giới Luật Thép. Nếu như tập trung hành động, khoảng một năm là có thể hoàn toàn đánh tan bọn họ. Nhưng lúc này vấn đề nghiêm trọng trước mắt chúng ta thật sự quá nhiều, chuyện đối phó với Liên Minh Rực Lửa đành phải hoãn lại.

Krause suy nghĩ một chút, lại nói:

- Còn nữa, ngoại trừ những thế lực quân phản loạn quy mô lớn kể trên, còn có hai tổ chức tầm trung và nhỏ khác cần phải lưu ý, đó là Thiên Minh và Ngân Ảnh.

Hắn nhìn sang La Hồ bên cạnh:

- La điều tra viên, người hiểu khá rõ tình hình của bọn họ, hãy nói đại khái một chút đi.

Ánh mắt La Hồ dưới kính râm nhìn Krause một cái, trả lời:

- Ti chúc tuân lệnh.

Hắn lập tức quay về phía bàn hội nghị, nói với mọi người:

- Thiên Minh và Ngân Ảnh, nói đơn giản là một đám thích khách khoe khoang chính nghĩa, cùng với một đám sát thủ ham muốn lợi ích.

- Thủ lĩnh của Thiên Minh là Enzo Duccio, mọi người gọi hắn là “Minh Diệp”. Giống như bướm bướm bị nguyên rửa trong những câu chuyện ma, người mà hắn muốn giết, sau khi nhìn thấy hắn đều khó thoát khỏi cái chết. Còn thủ lĩnh của Ngân Ảnh lại không thể tra được, đây là một kẻ rất cẩn thận, đến tận bây giờ, bao gồm cả nhân viên Ngân Ảnh đều không biết thân phận thật sự của hắn, nhiều nhất chỉ nghe được giọng nói được xử lý bằng máy biến đổi âm thanh mà thôi. Những người do hiếu kỳ đi điều tra thân phận thật sự của hắn, bao gồm cả thủ hạ của hắn, nếu không thất bại thì cũng bị diệt khẩu.

- Thành viên trong hai tổ chức này phần lớn đều là người siêu năng lực, trải rộng ở các nơi trên thế giới. Nếu tổng hợp tất cả người siêu năng lực của bọn họ, thực lực rất có thể còn mạnh hơn EAS. Có điều cả hai đều không xem là tổ chức phản kháng, tương đối trung lập. Có lúc Thiên Minh sẽ gây cho chúng ta một chút phiền phức, giết một vài cá nhân hoặc tập đoàn lợi ích khiến dân địa phương căm phẫn, nhưng bọn họ chưa từng làm những chuyện như chiếm lĩnh thành thị. Còn Ngân Ảnh thì giống như một đám lính đánh thuê, rất nhiều thành viên của bọn họ còn được quý tộc thuê làm hộ vệ, đương nhiên cũng được tổ chức phản kháng thuê. Phần lớn đều là quan hệ thuê mướn tạm thời, không có sự trung thành và lập trường gì đáng nói.

- Rất tốt, La điều tra viên, như vậy là được rồi.

Lúc này Krause nói tiếp:

- Theo như tin tức mà nhân viên tình báo phe ta cung cấp, hiện nay hai tổ chức này và Nghịch Thập Tự qua lại rất mật thiết, rất có thể đã tạo thành quan hệ đồng minh.

Hắn lại uống hết một ly trà:

- Được rồi, từ này đến giờ nội dung hội nghị đã cho các người biết về đề tài tổng quát, tiếp theo sẽ nói đến bố trí hành động cụ thể. Tin tức mà ta muốn nói rất nhiều, tất cả đều nằm trong đầu ta, các người không cần nhớ hết, chỉ cần nhớ nội dung có liên quan đến mình là được.

- Những chuyện mà ta muốn nói là... bố trí chiến lược ở các châu lục trước cuối năm, thời gian chính xác đến từng ngày; kế hoạch phù hợp để đối phó với mỗi tổ chức, mục tiêu chính xác đến từng người; tất cả những gì đã biết về tổ chức Nghịch Thập Tự...

Chương 15 : Thần Long Vẩy Đuôi

Một tiếng “rầm” vang lên, một bóng người phá vỡ bức tường tòa nhà văn phòng của nhà máy phát điện, từ trong lầu bay ngược ra.

Nhìn đồng phục màu lam đậm liền biết người này là anh bạn Thợ May của Evolution, nơi hắn bay ra là lầu ba. Còn chưa chờ hắn rơi xuống đất, một bóng người khác đã dùng động tác nhanh lẹ nhảy ra khỏi lỗ thủng trên vách tường, giữa không trung đuổi theo tấn công hắn, không cho đối thủ có cơ hội thở dốc.

Mấy phút trước ở bên ngoài, từ vị đồng nghiệp tay chân đều bị gãy kia, Thợ May đã biết được trong nhà máy điện có hai người siêu năng lực, nhiều khả năng là thành viên của tổ chức phản kháng. Trong đó một người rất mạnh, còn một người khác có vẻ khá yếu, chỉ là phương pháp chiến đấu rất hèn hạ bỉ ổi.

Thế là Thợ May cẩn thận lên vào, tìm tới kẻ “khá yếu” kia. Kế hoạch của hắn là... trước tiên đánh lén Tả Đạo, chế ngự đối phương, sau đó lại đi đàm phán với Blood Owl.

Sự tình dường như tiến triển rất thuận lợi, Thợ May lặng lẽ hành động, đã thành công tiếp cận mục tiêu. Khi đó Tả Đạo đang đứng trước một tủ hồ sơ, trong miệng ngậm một chiếc đèn pin, liếc nhìn một đồng văn kiện bằng giấy trong ngăn kéo.

Trong nháy mắt khi Thợ May chuẩn bị dùng tay làm đao giải quyết đối phương, Tả Đạo cũng không quay đầu lại thi triển một chiêu “Thần Long Vẩy Đuôi”. Chiêu thức này thật sự quá đột ngột, hơn nữa còn rất nhanh, lực đao cũng tuyệt đối không nhỏ.

Thợ May không hề chuẩn bị tâm lý cho tình huống này, hắn không ngờ tên kia lại giả vờ như chẳng có chuyện gì, tương kế tựu kế. Thợ May bị trúng một đá vào bụng, dạ dày nhộn nhạo, thiếu chút nữa đã phun cả bữa cơm trước đó ra. Nếu hắn gồng cơ bắp chịu một đá này, có thể sẽ không đáng

ngại, nhưng lúc này hắn không hề phòng bị, không bị đá bất tỉnh đã giỏi lắm rồi.

- Tiểu nhân hèn hạ! Chạy đi đâu!

Tả Đạo giữa không trung truy sát, liên tục thi triển kiếm khí, đồng thời thốt ra hai câu rất vô sỉ.

Thợ May cảm thấy logic của kẻ trước mắt này thật khó tưởng tượng: “Ta đang chạy sao? Đây là ta bị người đá bay mới đúng. Còn nữa... người bảo ta là tiểu nhân hèn hạ... cho dù ta đánh lén sau lưng có phần hèn hạ, nhưng so với hành vi âm hiểm của người thì có tính là gì.”

Lần này xem như Thợ May đã chính diện đối địch, tuy hắn đang bay ngược giữa không trung, nhưng rất nhanh đã ổn định thân hình. Cổ nén cảm giác khó chịu do khí huyết sôi trào trong ngực, hắn nhanh chóng thi triển năng lực, hai tay làm động tác vén rèm cửa sổ ra hai bên. Sau đó không gian trước người hắn một mét vuông bỗng trở nên vắng vẻ, kiếm khí của Tả Đạo đi lệch quỹ tích ban đầu, bị không gian uốn khúc đẩy về hai bên.

Thợ May căng người triệt tiêu thế lui, lật mình rơi xuống đất. Tả Đạo không dám đến quá gần nên cũng thuận thế đáp xuống. Hai người đứng yên trên đất đối diện với nhau, cách năm sáu mét.

Vẫn là Thợ May lên tiếng trước:

- Các hạ còn khó đối phó ta tưởng tượng, không biết...

Hắn còn chưa hỏi ra, Tả Đạo đã giành nói:

- Không sai! Ta chính là... kẻ được mọi người gọi là “máu đào trung nghĩa soi thiên cổ, mơ màng một kiếm đón gió cao”... Tả... Đạo!

Khóe miệng Thợ May đã sớm cứng ngắc, lúc này cũng không nhận được co giật mấy cái, thầm nghĩ: “Trước giờ chưa từng nghe đến danh hiệu này... hơn nữa tên này đột nhiên lớn giọng giống như đang kích động... tưởng mình đang diễn kịch sao... máu chốt là hai câu thơ do hắn nghĩ ra và hành vi của hắn lại hoàn toàn trái ngược... Nhắc đến cái tên Tả Đạo này thì lại có nghe qua, không phải là tên diễn lúc trước sản xuất hàng loạt thẻ tín dụng giả ở quận Long sao...”

- Gian tặc!

Tả Đạo nghiêm nghị quát lên:

- Người lại dám đánh lén ta! May mà bản đạo có tiên khí hộ thể, nếu không chẳng phải là vô duyên vô cớ bị người ám toán rồi!

- Ừm... dấu giày của người còn in trên y phục của ta...
Thợ May thật sự không chịu nổi, hẳn không kìm được muốn vạch trần lời nói bậy bạ của tên khốn nạn này.

- Không ngờ người cũng là một kẻ có mắt, không tệ! Đây chính là... Vô Địch Phong Hỏa Luân trong truyền thuyết.

- Đầu tiên... Vô Địch Phong Hỏa Luân là chiêu thức hư cấu trong một bộ phim, hơn nữa không liên quan gì đến chân... Tiếp theo, Phong Hỏa Luân đúng là pháp khí đập dưới chân trong truyện thần thoại, nhưng đó là bánh xe chứ không phải giày...
Thợ May cũng không biết tại sao mình lại muốn giải thích với Tả Đạo.

- Được rồi! Người không cần nói nữa.

Tả Đạo ngắt lời:

- Trải qua lần giao thủ vừa rồi, chắc người đã lĩnh giáo thực lực của bản đạo. Ta cho người biết, nếu như bản đạo dùng toàn lực, trong nháy mắt có thể khiến cho phạm phu tục tử như người hóa thành bụi phấn, ta khuyên người vẫn nên...

- Ta hiểu rồi.

Thợ May đột nhiên chủ động ngắt lời Tả Đạo.

- Hả? Người hiểu rồi? Vậy thì tốt, người mau rời đi, không nên tự tìm chết...

Tả Đạo đang nói lại bị cắt ngang.

Thợ May nói tiếp:

- Ta hiểu rồi, người muốn kéo dài thời gian.

Còn chưa dứt lời hẳn đã phản công, trải qua một hai phút này, Thợ May cũng xem như đã lấy lại hơi sức. Từ tốc độ và sức mạnh của Tả Đạo, hẳn có thể phán đoán tên này khẳng định là yếu hơn mình. Đối phương nói nhảm nhiều như vậy, chính là đang đợi đồng bọn chú ý đến tình huống bên này chạy tới giúp đỡ.

Thợ May đã chịu đau khổ, há có thể để đối phương tiếp tục dặt mũi. Mười

ngón tay của hắn biến thành móng vuốt, xông tới trước mặt Tả Đạo, làm động tác như xé rách.

Tả Đạo loạng choạng một cái, ngã xuống đất một cách khó hiểu, vừa lúc tránh khỏi mười luồng năng lượng trước mặt. Tại vị trí nửa người trên của hắn vừa rồi, không gian xảy ra hiện tượng vặn vẹo, vết nứt không gian vô hình giống như ngón tay con người đan xen với nhau.

Nhất thời Thợ May cũng không rõ đối phương cố tình hay vô ý tránh khỏi một chiêu này, nhưng hắn suy đoán đây hơn phân nửa là cố ý. Dù sao tốc độ Tả Đạo ngã xuống đất không thể giả được, Thợ May cũng sẽ không mắc lừa mấy chiêu giả heo ăn cỏ này.

Hắn không hề dám khinh thường, thuận thế khom lưng cúi người chụp lấy Tả Đạo. Tên này quả nhiên vô sỉ tới cực điểm, nằm trên mặt đất, nhắm chuẩn vào đũng quần của Thợ May đá ra.

Lần này Thợ May đã có phòng bị, xoay người lướt qua, nhảy sang phía đỉnh đầu Tả Đạo.

Tả Đạo lại bật người như cá chép, sau đó ôm đầu nửa ngồi xổm, giống như muốn chạy tới trước.

Thợ May thầm nghĩ: “Người cho ta là kẻ ngốc à? Làm như vậy ta sẽ xông lên sao? Người không phải là muốn dụ ta tiến lên, lại thi triển một chiêu “Thần Long Vẩy Đuôi” sao? Lần này đến lượt ta tương kế tựu kế... dù sao sức mạnh và tốc độ ra chân của người đã rõ ràng, ta có phòng bị, trong nháy mắt khi người công kích hoàn toàn có thể bắt lấy cổ chân của người, kế tiếp hãy xem lão tử dùng mặt người làm bóng ném.”

Trong lòng hắn suy nghĩ, khẽ quát một tiếng, cố ý để Tả Đạo nghe được. Sau đó hắn tiến lên một bước, một tay che trước ngực, tay kia đã chuẩn bị khi Tả Đạo đá ra sẽ bắt lấy cổ chân đối phương.

Khóe miệng Tả Đạo nở một nụ cười lạnh...

Hắn lại đá ra, phương thức giống nhau, chiêu thức đồng dạng, điểm khác biệt là tốc độ và sức mạnh gấp khoảng ba lần vừa rồi.

Thợ May không thể bắt lấy cổ chân Tả Đạo, bàn tay của hắn che trước

ngực lưu lại một dấu giày, sau đó tay bị ép dẹp, xương bàn tay vỡ nứt, một lực lượng lớn xuyên qua bàn tay truyền tới ngực, bữa cơm trong dạ dày vẫn bị nôn ra.

Một giây kế tiếp hắn lại bay ngược ra ngoài, lần này hắn không thể ổn định thân hình giữa không trung, mà là ngửa mặt té xuống đất, miệng sùi bọt mép.

Tả Đạo chậm rãi đứng lên, quay đầu lại, trên mặt nở một nụ cười bỉ ổi, nói hai chữ với Thọ May:

- Ngu ngốc...

Chương 16 : Tù binh

Người âm hiểm nơi nào cũng có, âm hiểm đến một mức độ nào đó thì bị gán cho danh nghĩa là “hèn hạ”.

Mà nếu cần dành cho Tả Đạo một cấp bậc riêng, vậy chắc phải là... thánh hèn.

Thực ra khi Thợ May đi đến phía dưới tòa nhà văn phòng, Tả Đạo đã phát hiện được sự tồn tại của đối phương. Điểm khác biệt giữa hắn và người năng lực cấp Cường thông thường, đó là lý giải và lĩnh ngộ của hắn đối với năng lượng đã ở một cấp bậc cao hơn, cho nên không cần giao thủ Tả Đạo cũng có thể đoán được đại khái thực lực của đối phương.

Vì vậy ngay từ đầu đây đã là một trò bịp liên hoàn, một kẻ sách dẫn dắt phương thức suy nghĩ của đối phương, không hề có đức hạnh. Hơn nữa nhìn vào kết quả thì nó lại rất hữu hiệu.

Đầu tiên Tả Đạo giả vờ như không biết gì cả, quay lưng về phía cửa, tư thế đầy rẫy sơ hở.

Từ hành động âm thầm lén lút của Thợ May, hắn đã phán đoán đối phương hiển nhiên muốn đánh lén mình, như vậy tại khoảnh khắc Thợ May đến gần và ra tay, cũng chính là thời cơ tốt nhất để đánh trả.

Giống như một con chim ưng đang muốn vỗ thở, một người đi săn sắp sửa bóp cò, khi thợ săn tập trung toàn bộ tinh thần vào con mồi, chính là lúc bọn họ phòng bị kém nhất.

Theo Tả Đạo suy đoán, hắn tấn công bất ngờ đá ra một cước, Thợ May nhiều khả năng sẽ trúng chiêu. Nhưng Tả Đạo cũng biết rõ, với thực lực của mình không thể dựa vào một chiêu này phân ra thắng bại, hắn cần thiết lập một cái bẫy để mê hoặc đối phương.

Cho nên khi Tả Đạo đá ra lần đầu, chỉ dùng ba phần sức mạnh.

Lần công kích này không đến mức khiến Thợ May trọng thương, nhưng đối phương chắc chắn sẽ không dễ chịu. Quan trọng hơn là dựa vào một chiêu này, Tả Đạo có thể đổi khách thành chủ, chuyển thủ thành công. Dưới tình huống không biết rõ năng lực của Thợ May là gì, Tả Đạo càng muốn đưa đối thủ tới khu vực rộng rãi để giao đấu, tạo điều kiện thuận lợi cho việc chạy trốn...

Sau khi Thợ May phá vỡ vách tường bay ra, Tả Đạo nhìn giống như đuổi cùng giết tận, nhưng thực ra là nhanh chóng di dời chiến trường. Lúc hắn truy kích cũng không dùng hết sức, phóng ra kiếm khí vẫn duy trì một khoảng cách, đây là một phần trong kế hoạch của hắn, khiến đối phương tiếp tục coi thường thể chất của mình. Đương nhiên với tính cách của hắn, vốn sẽ không tùy tiện đến gần một kẻ địch không rõ năng lực.

Quả nhiên sau khi đánh giáp lá cà, Thợ May hoàn toàn phán đoán sai thực lực của Tả Đạo. Từ một mức độ nào đó, tên thành viên Evolution nằm ở cửa lớn nhà máy điện cũng đã chỉ dẫn sai cho Thợ May, bởi vì hắn cũng không lĩnh giáo được bao nhiêu bản lĩnh của Tả Đạo, Tả Đạo chỉ dựa vào tập kích sau lưng và chiến thuật lưu manh để đánh bại hắn mà thôi.

Thế là khi Thợ May chính thức giao thủ với Tả Đạo, lại bị đá trúng lần thứ hai. Thực ra cũng không thể nói là Thợ May sơ ý, hắn xem như đã rất cẩn thận rồi, chỉ là tên Tả Đạo này thật sự quá giảo hoạt. Nếu thực lực gần bằng nhau, cho dù Tả Đạo không thắng được thì cũng tuyệt đối đứng vào thế bất bại.

Sau khi trúng chiêu “Thần Long Vẩy Đuôi” thứ hai, Thợ May cũng biết rõ lần này đã bị nội thương. Cho dù người cải tạo gen không có cảm giác đau đớn kịch liệt, nhưng thân thể không nghe sai khiến là sự thật, hắn nằm trên đất ba mươi giây cũng không thể dậy được, đừng nói đến chuyện cử động.

Những chuyện này dĩ nhiên cũng nằm trong dự liệu của Tả Đạo, nếu bị đá trúng mà vẫn có thể cử động, hắn đã sớm đuổi theo đá thêm tám cái mười cái rồi.

Lúc này Tả Đạo dùng tư thái giống như nắm chắc phần thắng, đắc ý đi đến bên cạnh Thợ May, từ trên cao nhìn xuống đối phương:

- Gian tặc, hà hà... lần này biết sự lợi hại của bản đạo rồi chứ?

- Thằng nhóc... người dám gạt ta...

Thợ May vừa rên rỉ, vừa nói ra lời thoại nổi tiếng của một tên con ông cháu cha, đẹp trai giàu có trước khi đền tội, đó là Thường Uy tiên sinh (phim Quan Xâm Lỗ Cốc của Châu Tinh Trì).

Tả Đạo cũng trả lời một câu rất phù hợp:

- Gạt người thì thế nào?

Lúc nói còn gật gù đắc ý, lè lưỡi cười bỉ ổi.

Đang lúc Tả Đạo chuẩn bị tiến lên đánh gãy tay chân tên này, trong bóng tối phía xa đột nhiên vang lên tiếng gì đó, không lâu sau thiết bị chiếu sáng phụ cận đều hoạt động, xem ra Blood Owl đã khôi phục được điện lực.

- Nhanh như vậy đã giải quyết xong rồi...

Tả Đạo thấp giọng lầm bầm, động tác vẫn không dừng lại, Thần Giáo đã chuẩn bị sẵn sàng.

- Người chờ một chút.

Tiếng nói của Blood Owl vang lên, còn ở cách đó không xa.

“Hả? Tới nhanh như vậy.” - Tả Đạo giật mình, chỉ có hai người Blood Owl và Gambling Snake, cho dù với trình độ cảnh giác của Tả Đạo cũng không thể phát hiện bọn họ đến gần như thế nào.

Blood Owl đi ra dưới ánh đèn, hẳn không cần làm gì cả, chỉ xuất hiện trong tầm mắt Thợ May, đối phương đã hoàn toàn từ bỏ ý định chống cự.

- Xem ra người biết ta.

Blood Owl nói với Thợ May.

Thợ May đương nhiên biết hắn, dù sao Blood Owl cũng từng bị bắt, rất nhiều cơ quan nghiên cứu muốn lấy được tư liệu của hắn. Trong lòng Thợ May đang thầm mắng tên đồng nghiệp ở cửa nhà máy phát điện, tên khốn kia ngay cả Blood Owl cũng không nhận ra, chỉ nói một câu “rất mạnh”. Mạnh ông nội người! Đây mà là “rất mạnh” sao? Đây là cấp bậc “mạnh nhất”, hai cái có thể nhập chung sao? Sớm biết thì ta đã không đi vào vũng nước đục này.

- Người có hai lựa chọn.

Blood Owl ngồi xổm xuống bên cạnh hắn nói:

- Loại thứ nhất, ta giết chết tên ngu xuẩn ngoài kia, người đi theo chúng ta một chuyến. Ta nghĩ cấp bậc của người còn cao hơn hắn, chỉ cần người chịu hợp tác thì cuối cùng có thể sống sót rời khỏi.

- Loại thứ hai thì sao?

Thợ May nhìn Blood Owl, còn muốn giả vờ mình là người rần rỏi.

- Người xác định muốn nghe lựa chọn thứ hai sao?

Blood Owl nhướng mắt:

- Xem ra người cũng không thông minh lắm.

Tả Đạo ở một bên nói:

- Đương nhiên là lập tức giết chết người, sau đó chúng ta dựa theo kế hoạch ban đầu vác tên ngoài kia trở về.

Blood Owl ngẩng đầu nhìn Tả Đạo một cái:

- Người thích giành trả lời nhỉ.

Tả Đạo run lên, trong lòng có cảm giác lạnh lẽo.

Blood Owl nói tiếp:

- Đáng tiếc, trả lời sai rồi.

Hắn lại quay mặt sang Thợ May nói:

- Lựa chọn thứ hai là ta ép buộc người hoàn thành phương án thứ nhất. Dù người có nguyện ý hay không, ta cũng sẽ có biện pháp khiến người mở miệng. Có điều nêu chọn loại thứ hai... cuối cùng người chưa chắc có thể sống sót rời khỏi.

Cổ họng Thợ May thít chặt:

- Được... ta đầu hàng. Ta có thể phối hợp với các người, nhưng các người có thể tha cho đồng nghiệp của ta một con đường sống hay không?

- Hừ... đương nhiên không thể.

Blood Owl đứng dậy, cười lạnh nói:

- Vì muốn một mình bình yên trốn ở chỗ này, hắn đã giết chết mấy nhóm đội viên du kích, còn giết một số quân lính HL, thì thể ném ở nhà kho phụ cận bên kia. Nếu ta tha cho hắn, bỏ hắn lại ở đây, lỡ may có đội ngũ tìm

kiếm người chết tới nơi này, vậy dưới tình huống mất đi năng lực chống cự, hẳn nhất định sẽ thừa dịp đẩy tội danh giết người cho chúng ta.

Blood Owl đã sớm suy tính những chuyện này trong đầu, cho nên nói rất nhanh:

- Con người ta rất ghét bị kẻ khác giả họa hay lợi dụng.

Tả Đạo đứng bên cạnh từng nghe Cố Vấn nói về bố cục lần trước ở Venice, nghe đến đây hẳn vội vàng nói với Thợ May:

- Anh bạn... ta khuyên người đừng nên mặc cả...

Chương 17 : Krause

Khi hội nghị ở tổng bộ viện nghiên cứu hoàng gia kết thúc thì đã là mười giờ tối.

Lúc tan họp, trong số những người rời khỏi cửa lớn phòng hội nghị, có người về mặt ngưng trọng, có người không chút biểu tình, còn có người mặt đầy mồ hôi, không còn chút máu.

Time Servant ở lại, “lão già” Đường Hiến cục trưởng mà hắn thường nhắc tới thì đã đi trước một bước.

Khẩu Lâm Tai cũng ở lại, hắn chỉ chào Cư Thắng một tiếng, Cư Thắng cũng không hỏi nhiều.

Krause ngồi yên ở vị trí chủ tịch, hai khuỷu tay chống lên bàn, mười ngón tay giao nhau đặt giữa mũi và môi, lẳng lặng nhìn đám người rời khỏi phòng hội nghị.

Đợi sau khi cửa điện tử đóng lại, trong phòng chỉ còn ba người bọn họ.

- Các người có gì cứ nói với ta.
Krause nói.

Time Servant lại thay đổi thói quen nói cực nhanh của hắn, dùng giọng điệu rất trầm ổn nói:

- Ta muốn xác nhận một chút, điều tra viên đặc biệt Trà Tiên của HL đã trở thành lịch sử đúng không?

- Ta cũng rất muốn làm một điều tra viên.

Krause trả lời:

- Nhưng chuyện mà điều tra viên làm được quả thật có hạn, ta cần phải lựa chọn một thân phận khác, mới có thể gánh vác trách nhiệm trọng đại hơn.

- Ha ha...

Time Servant cười:

- Ta vẫn luôn mong chờ ngày này đến, nếu như cậu dùng thân phận hoàng tử, hoàn toàn có thể...

- Là hoàng đế.

Khấu Lâm Tai đột nhiên chen vào:

- Thân phận mà ngài ấy lựa chọn cũng không phải hoàng tử thứ bảy gì đó, mà là vương vị vô thượng kia.

Ngay cả Time Servant nghe được lời này sắc mặt cũng biến đổi, quay đầu nói với Krause:

- Đây... ta nghĩ... tuy phụ hoàng của cậu tuổi tác đã cao, nhưng thân thể vẫn xem như khỏe mạnh, không phải cậu muốn...

- Bảo ông ấy thoái vị không phải được rồi sao.

Krause bình tĩnh nói ra những lời rất nguy hiểm:

- Chẳng lẽ chỉ có thông qua cái chết của người thống trị tiền nhiệm, mới có thể hoàn thành thay đổi triều đại? Thiên hạ đã loạn như vậy, ông ấy nhường lại ngôi vị hoàng đế, làm thái thượng hoàng thì sẽ ung dung hơn nhiều.

- Từ khi đế quốc xây dựng đến nay còn chưa có tiền lệ tương tự.

Time Servant nhắc nhở:

- Theo ta biết, muốn thay đổi truyền thống của đế quốc, có lẽ khó khăn không kém gì tiêu diệt tổ chức phản kháng.

- Đó là vì anh không nhìn thấu nguồn gốc của khó khăn. Vương triều của chúng ta sử dụng một thể chế tập trung quyền lực rất lạc hậu, thứ này nên sớm bị đào thải ở thế kỷ 20 rồi. Trong mắt ta thì bất kỳ truyền thống nào cũng có thể bị phá bỏ, huống hồ thứ ở trước mắt chúng ta cũng không thể gọi là truyền thống.

Krause nói:

- Cho dù là danh hiệu “hoàng đế”, đối với ta cũng không khác gì. Chẳng lẽ đội cái danh hiệu này lên là thật sự đại biểu cho cao quý và tài năng sao?

Vừa lúc trái ngược, từ xưa đến nay có bao nhiêu phế vật đáng thương, nắm chặt danh hiệu này trong lòng bàn tay, hận không thể mang theo xuống mồ, trong bọn họ được mấy kẻ xứng với quyền lực chí cao vô thượng này.

- Ví dụ như đế quốc, hoàng đế đời đầu đúng là một anh hùng, càn quét bốn phương, cai trị thiên hạ, người từng đọc sử sách chắc chắn đều hâm mộ ông ta. Cho dù trên tay ông ta dính bao nhiêu máu tươi, cũng không thể che lấp

sự nghiệp vĩ đại khai sáng một đế quốc rộng lớn.

- Nhưng đời hai, đời ba thì sao? Đến tận đời của cha ta, thứ cho ta nói thẳng, đời sau không bằng đời trước.

- Nhìn đế quốc hiện giờ, cái vương triều được xem là an định phồn vinh này rốt cuộc như thế nào? Thế giới này vốn nên vận hành theo pháp luật chứ không phải theo con người, nhưng bởi vì có quý tộc, vương tộc, chẳng những phải theo con người, còn phải theo gia tộc, dòng dõi, môn phiệt, công trạng... Chỉ cần có xuất thân tốt, cho dù là heo cũng có thể làm quan lớn. Người bần hàn có thông minh, có năng lực thì thế nào? Đây chính là thế giới mà đám quý tộc mong muốn, lũng đoạn con đường làm quan, chiếm lĩnh kiến trúc thượng tầng, khống chế dư luận, kiểm soát tư tưởng, sưu cao thuế nặng, nắm giữ cơ sở kinh tế.

- Nếu có người cho rằng sống dưới thể chế như vậy, có thể tạo nên một chính phủ liêm khiết hiệu quả cao và một xã hội công bình trong sạch, vậy đầu óc của những người đó nhất định có vấn đề.

- Loài người là sinh vật dễ sa đọa nhất. Nhìn xem những kẻ rác rưởi vô năng chung quanh các người, sau lưng bọn họ còn kéo theo tập đoàn lợi ích do một đám rác rưởi tạo thành, bọn họ khiến cho vô số người vẫn còn lương tri bị lây nhiễm thành giống như bọn họ. Thay vì dũng cảm đứng ra, sẽ có càng nhiều người lựa chọn thông đồng làm bậy.

- Những “rác rưởi” kia chính là “khó khăn”, bất kỳ thay đổi nào có thể đụng đến lợi ích của bọn họ, bất kỳ cải cách nào đối với cái gọi là “truyền thống”, đều sẽ khiến bọn họ ăn ngủ khó yên.

Krause nhìn Time Servant:

- Chẳng lẽ anh lại sợ rác rưởi sao?

Khóe miệng Time Servant cười gằn:

- Nếu điện hạ cho phép, ta sẽ xử lý tất cả bọn chúng là xong.

Khẩu Lâm Tai cười nói:

- Chúng ta đang ở trên một núi rác rưởi, nếu người phóng lửa đốt cháy thì sẽ không còn gì cả, cần phải từ từ.

Krause biết hai người này đang ngồi chung một chiếc thuyền với mình, cho nên chuyện gì hãn cũng dám nói với bọn họ:

- Các người là bạn của ta, cho dù ta là Trà Tiên, thất hoàng tử, hay là hoàng đế, điểm này cũng sẽ không thay đổi. Sau này những chuyện mà ta cần làm còn phải nhờ các người trợ giúp, cũng chỉ các người mới có thể khiến ta hoàn toàn tín nhiệm.

- Đây là cậu đang trao quyền cho chúng ta sao...

Time Servant nói:

- Tiếp theo sẽ được đưa lên một chức quan hảo huyền như “Tề Thiên Đại Thánh”, ta cũng không quan tâm. Cậu hãy nói với ta, sau này còn có người nào không thể giết và chuyện gì không thể làm?

- Quả thật có một ranh giới.

Krause đột nhiên đổi đề tài:

- Anh còn nhớ con trai của hầu tước Cress không?

- Đương nhiên, cái tên mập chết bầm kia có hiềm khích với ta mà.

Time Servant trả lời.

- Lần sau gặp mặt, anh cứ tiện tay giết hắn là được.

Krause hời hợt nói:

- Nhưng sau khi giết người xong, nếu có người muốn dựa theo pháp luật bắt giữ anh, anh không nên chống cự.

- À... ranh giới là ở đây.

Time Servant xem như đã hiểu.

Krause quay đầu nói với Khấu Lâm Tai:

- Tước gia, quyền lực của ngài cũng như vậy.

Khấu Lâm Tai ủ rũ cười cười:

- Thuộc hạ được sủng ái mà lo sợ, cảm động đến rơi nước mắt, cúc cung tận tụy... chết gì đó thì miễn đi.

Krause đứng dậy, cầm bình nước ấm của hắn lên:

- Từ ngày mai trở đi, chức vị của các người sẽ có thay đổi, sau này sẽ trực tiếp do ta chỉ huy, ở bên cạnh ta nghe lệnh.

- Ha ha... chúng ta kết bè phái như vậy, không phải có phần giống với Nghịch Thập Tự sao?

Khấu Lâm Tai nói.

Krause đứng ở đó, trầm mặc mấy giây:

- Thiên Nhất vẫn là đối thủ duy nhất mà ta nhận định, Nghịch Thập Tự mới là uy hiếp lớn nhất của đế quốc.

Ánh mắt của hắn dời sang Khẩu Lâm Tai:

- Vẫn có trí tuệ như Cố Vấn.

Lại nhìn về phía Time Servant:

- Võ có sức mạnh như Blood Owl.

Hắn xoay người rời đi:

- Mới có thể phân thắng bại với hắn được.

.....

Lúc Krause trở lại nơi ở trong hoàng cung thì đã gần nửa đêm.

Hắn vừa vào cửa, một hầu gái trẻ tuổi xinh đẹp đã ngập ngừng tiến lên nghênh đón:

- Điện hạ, Khương Quân tiểu thư...

- Lại đang chờ ta sao...

Còn chưa đợi đối phương nói xong, Krause đã đoán được:

- Được rồi, ta đã biết, các người cũng nghỉ ngơi sớm chút đi.

Gần mấy tháng qua, tầm cung của Krause có thể nói là súng hơi đổi thành pháo, ừm... nói đến pháo có phần dung tục, vậy hãy nói là thay đổi hoàn toàn, rực rỡ hẳn lên.

Trong Lộc Đình Ký, Vi Tiểu Bảo chỉ tịch thu tài sản đã kiếm được tiền bạc gần như vô hạn, mấy món trang bị màu cam cực phẩm, cùng với vật phẩm nhiệm vụ Tứ Thập Nhị Chương Kinh.

Mà Krause cũng trải qua tình cảnh tương tự, hắn chỉ xử lý vài tay quyền quý cấp bậc như Rundstedt, hiện giờ chỗ ở của mình cũng ngang với những hoàng tử khác rồi. Không đến mức trang hoàng xa xỉ, nhưng có thể nói là tráng lệ đường hoàng, số lượng hầu gái cũng tăng trưởng với tốc độ rất nhanh, tầm cung của thất hoàng tử đã sắp biến thành trạm thu nhận các cô gái sa chân lỡ vận rồi.

Khuong Quân ngồi trên ghế sofa ở phòng khách, cầm một quyển sách, nhưng nàng dường như không hề đọc, đang xuất thần suy nghĩ gì đó.

Nàng mặc một bộ y phục rất trang nhã, không trang điểm gì, nhưng vẫn thuần khiết thanh cao, xinh đẹp động lòng người.

Nghe được tiếng bước chân, Khuong Quân ngẩng đầu lên, nhìn thấy Krause thì mỉm cười, để sách trong tay xuống, dùng ngôn ngữ tay nói:
- Hôm nay có thuận lợi không?

Krause không ngồi xuống, hần đứng bên cạnh Khuong Quân, mỉm cười ôn hòa, trả lời:

- Điều rất tốt. Cô nghỉ ngơi sớm chút đi, không cần lần nào cũng chờ ta.

Khuong Quân khẽ lắc đầu, khoe miệng hơi nhếch lên, giống như đang nói “không sao”.

Nàng đứng dậy, đột nhiên nghĩ tới điều gì, lại quay đầu dùng động tác tay nói:

- Trà mà tôi chuẩn bị, có thích không?

- Ừ, uống rất ngon.

Krause gật đầu, trả lời rất chân thành:

- Sau này xin hãy nấu cho ta uống.

Khuong Quân dùng nụ cười trả lời hần, dù là lúc nào, Krause cũng có thể từ trong nụ cười của nàng nhìn thấy một chút đau khổ không dễ phát hiện.

Nàng trở về phòng dành cho khách, Krause đưa mắt nhìn bóng dáng của nàng rời đi, sau đó mới ngồi xuống ghế sofa.

Đây là một cô gái mà hần cũng không biết nên đối diện thế nào. Chẳng biết vì sao, sau ngày đó nàng vẫn ở lại bên cạnh mình, không chủ không phó, không yêu không bạn.

Nàng không có chỗ để đi, hần cũng không đành để nàng rời khỏi một mình, hai người cô độc rất tự nhiên sống chung dưới một mái hiên.

Khuong Quân còn kiên cường hơn Krause tưởng tượng, sau khi nàng tỉnh

lại cũng không sụp đổ vì ký ức máu tanh và giết chóc, chỉ khóc mấy ngày. Sau đó nàng nói với Krause, nàng cảm thấy thương tâm vì không thể nói được nữa.

Krause cảm thấy nàng quá thiện lương, bất kỳ người vô tội nào gặp phải bất hạnh như vậy, làm sao có thể chỉ thương tâm. Nàng nên giận dữ, nên căm ghét... nhưng Khương Quân chưa bao giờ lộ ra ánh mắt căm hận, hơn nữa không lâu sau trên mặt nàng lại có nụ cười.

Mỗi lần thấy nàng cười, Krause mới có thể khiến mình tin tưởng thế giới này vẫn còn cứu được, trong nhân tính vẫn có phần thiện, những thứ tốt đẹp kia đáng để mình phấn đấu vì nó.

Nếu như Thiên Nhất không đưa Khương Quân đến trước mặt Krause, có lẽ Krause đã biến thành một Thiên Nhất khác, ranh giới cuối cùng của hắn sẽ không ngừng lui về phía sau, hắn sẽ trở nên không chừa thủ đoạn, lòng dạ độc ác, tìm nguyên nhân hợp lý cho hành vi của mình.

Nhưng bây giờ ít nhất Krause vẫn biết, hành vi và việc làm của mình, những lý tưởng kia rốt cuộc là gì. Hắn vẫn có một phần thiện lương.

Có lẽ ngoại trừ bản thân Thiên Nhất, không ai biết được hành động này rốt cuộc là để cho kẻ địch Krause vĩnh viễn không đuổi kịp mình, hay chỉ là để người tham dự trò chơi có thể phân rõ thiện ác hơn.

Chương 18 : Di sản của Edmund Lee

Lúc Gambling Snake trở lại căn nhà dân chỗ tập hợp, Blood Owl và Tả Đạo đã sớm trở về. Tay bình dân Jeff kia thì đang ngồi ở góc phòng, hút một điếu thuốc không biết tìm ở đâu ra. Lúc này hắn có vẻ đã bình tĩnh hơn, đây là nhờ vào thủ đoạn “cao minh” của Phong Tiễn.

Thực ra lúc Jeff vừa tỉnh dậy từ cơn mê thì khá điên cuồng, sợ hãi và mệt mỏi dồn nén trong mấy ngày, theo nỗi đau mất người thân bộc phát ra toàn bộ. Hắn là một người lao động trung niên bình thường, sau khi gặp phải một loạt sự kiện giống như phim kinh dị này dĩ nhiên rất dễ sụp đổ, lập tức có những quyết định lỗ mãng tột tể... Hắn định tấn công Phong Tiễn, cướp lấy cây súng mà mình mang tới.

Jeff lại không ngờ được, người đàn ông trước mắt có vóc dáng xấp xỉ mình lại ra tay cực nhanh, sức mạnh cực lớn, quả thật giống như Terminator trong phim ảnh. Vai của Jeff bị Phong Tiễn xoay một cái liền trật khớp, sau đó hắn bị kéo tới bồn rửa chén trong phòng bếp, trở mắt nhìn Phong Tiễn chặn ống xả, vặn đầy nước, sau đó nhấn đầu hắn xuống.

Nếu như muốn một người “bình tĩnh” lại, dùng nước tra tấn là lựa chọn rất tốt. Đây là một trong số cực hình cổ xưa và hữu hiệu nhất trên thế giới, có tám thành người chịu hình phạt sẽ cung khai, hai thành còn lại là sẽ chết.

Phong Tiễn không phải đang tra khảo Jeff, cho nên sau khi nhấn chìm hắn ba lần thì ngừng lại, ném hắn vào góc tường để hắn lấy hơi nghỉ ngơi một chút. Đến đây bọn họ cuối cùng có thể bình tĩnh nói chuyện vài câu. Thực ra đối với Jeff thì bất kể rơi vào tay tổ chức phản kháng, đội du kích, quân đội... đều như nhau. Hắn chỉ là một bình dân, có thể sống sót trong tai nạn lần này đã xem như may mắn rồi, cho dù gặp phải quân đội đế quốc cũng chưa chắc đã tốt hơn hiện giờ. Ai cũng hiểu, vĩnh viễn đừng mong chờ những người còn khó lo thân mình sẽ bảo vệ người.

Trong suy nghĩ của Jeff, mấy “quái nhân siêu năng lực” gặp được trong phòng khách cục cảnh sát này vẫn đáng tin cậy hơn. Lúc gặp phải sinh vật

biến dị, không có nơi nào an toàn hơn ở cùng với đám quái thai này.

Khi Gambling Snake trở về, phần lớn địa phương trong thành phố đã khôi phục điện lực. Căn nhà dân bị bọn họ chiếm dụng này cũng sáng đèn, có điều tất cả cửa sổ đều bị đóng lại, còn kéo rèm che kín.

Gambling Snake nhìn Jeff một cái, hai người không nói chuyện, nhưng thông qua trao đổi ánh mắt Gambling Snake đã hiểu. Đối với cái chết của cha, sau khi Jeff nghe Phong Tiễn miêu tả diễn biến tiếp theo, đã không còn ý định tìm Gambling Snake trả thù nữa.

- Ta không thu hoạch được gì.

Gambling Snake rất thản nhiên nói ra thành quả tối nay:

- Hơn nữa sau khi khôi phục điện lực, việc điều tra các nhóm người càng khó khăn hơn, cho nên ta trở về.

Ánh mắt của hắn quét đến một góc phòng khách, nhìn thấy một người xa lạ.

Người nọ đang được Tả Đạo “trông chừng”, mặc một bộ đồng phục Evolution màu lam đậm, hắn là thành viên cấp bậc khá cao.

- Xem ra các người chẳng những khôi phục điện lực, còn có thu hoạch ngoài dự tính.

Gambling Snake nói.

Tả Đạo còn chưa lên tiếng, Thợ May đã giành nói:

- Trước tiên hãy nói rõ, ta hợp tác với các ngươi là để giải quyết ô nhiễm bắt nguồn từ phòng nghiên cứu, đây là chuyện quan trọng liên quan đến sự tồn vong của loài người, cũng không phải ta thông đồng với người của Nghịch Thập Tự các ngươi...

- Ngươi nói ra những lời không biết xấu hổ như vậy, còn có thể mặt không đổi sắc.

Tả Đạo móc mũi, liếc nhìn Thợ May:

- Xem ra da trên mặt các hạ đúng là do nhiều lớp vá lại, ta thấy ít nhất phải là mười lớp trở lên đúng không?

- Hừ...

Thợ May hừ lạnh một tiếng, mắt ngược lên trên, nói với Tả Đạo:

- Tả huynh sao lại ném đá giấu tay, chỉ gà mắng chó? Giống như ta hợp tác với các người là do tham sống sợ chết vậy. Hôm nay tuy ta sơ ý bại dưới tay người, nhưng nếu đường đường chính chính đánh một trận, ta thấy Tả huynh cũng chưa chắc...

- Đánh con mẹ người.

Tả Đạo vắng tục cắt lời Thợ May.

- Hả... mắng người như vậy...

- Mắng con mẹ người.

- Ta chỉ là...

- Là con mẹ người.

Phong Tiễn ở bên cạnh nghe không nổi nữa, lấy xì gà trong miệng ra, nói với Tả Đạo:

- Đừng cứ con mẹ người nữa...

- Ta muốn nói con mẹ người! Con mẹ người luôn!

Tả Đạo hét lên.

Thợ May ngồi gần hắn bị chửi đến mức không tức giận nổi, gặp phải tên vô lại này hắn cũng không biết nên làm thế nào.

Lúc này tiếng bồn cầu xả nước vang lên, Blood Owl từ trong nhà vệ sinh đã vắng cửa đi ra. Gambling Snake liền hỏi:

- Tình hình nhà máy điện bên kia thế nào?

Blood Owl lắc cổ mấy cái, trả lời:

- Tổ máy phát điện ở đó một ngày cao nhất cũng chỉ có thể phụ tải khoảng ba mươi vạn, nhìn tình huống chắc là bị cái tên Lôi Hỏa của Tiền Tuyến Tự Do kia làm hư, có lẽ mấy ngày trước hắn đã chiến đấu ở gần nhà máy điện.

- Thực ra cũng không có trục trặc gì lớn, thiết bị kiểm tra hiểm họa tiềm ẩn của nhà máy điện hoạt động khá tốt, công tắc phụ tải và công tắc cách ly trong phòng phân phối điện đã tự động bảo vệ, cũng chính là ngắt cầu dao. Hắn quay đầu nhìn về phía Thợ May nói:

- Nếu tên đồng nghiệp kia của người không ngu xuẩn và nhát gan như vậy,

chỉ cần hẳn biết một chút thường thức vật lý, có thể nguồn cung cấp điện trong thành phố đã sớm được khôi phục rồi.

Gambling Snake lại hỏi:

- Vậy có thể bị quái vật tấn công dẫn đến trục trặc lần nữa không?

- Chuyện này ta không thể bảo đảm, nhưng theo ta quan sát, những sinh vật biến dị kia không thích đến gần nơi nhiệt độ cao lắm.

Blood Owl trả lời.

Gambling Snake gật đầu một cái, không nói nữa, chỉ đưa mắt nhìn sang Thợ May, ý tứ rất rõ ràng, đến lúc hỏi tên này rồi.

Mười ngón tay Blood Owl đan xen, lật lật bàn tay, dáng vẻ giống như chuẩn bị xé người:

- Được rồi, tên tự xưng là Thợ May kia, bây giờ người có thể nói một ít tin tức mà chúng ta cảm thấy hứng thú. Ta nhắc nhở một chút, nếu như trong tin tức của người có dối trá thì ta sẽ lập tức biết được, khi đó hỏi thăm sẽ tùy thời biến thành tra khảo.

Thợ May không tự chủ được nuốt nước miếng, sửa sang suy nghĩ một chút rồi nói:

- Nguồn gốc ô nhiễm lần này, rất có thể đến từ một thực nghiệm viên cao cấp tên là Edmund Lee.

- Đồ Tê phải không?

Blood Owl nói tiếp.

Thợ May ngẩng đầu, dùng ánh mắt khá kỳ quái nhìn Blood Owl:

- Đúng vậy, chính là tên bị người giết ở đảo Địa Ngục.

- Vậy một kẻ đã bị ta giết vào bốn tháng trước, làm thế nào tạo thành cục diện hiện giờ ở thành phố Đại Tây Dương?

Blood Owl hỏi.

- Là “tế bào E”.

Thợ May trả lời:

- Mỗi thực nghiệm viên cao cấp hoặc nhân viên cấp bậc cao hơn của Evolution, bao gồm cả ta, trong cơ thể chúng ta đều có “tế bào E”, đây là kỹ thuật tiến hóa gen nòng cốt của cục E.

- Khi chúng ta tiến hành chiến đấu, đại não phụ trách tiếp thu tin tức, ký ức, phản ứng, ra lệnh vv. Dưới tình huống bị kích thích, tế bào E sẽ được kích hoạt, phụ trợ đại não, tăng cường năng lực thân thể về mọi mặt. Trên lý thuyết tế bào E có thể tự mình tiến hóa một cách vô hạn, khiến năng lực chiến đấu của chúng ta không ngừng tăng cường.

- Hơn nữa tế bào E còn có một đặc tính rất ưu việt... cấy ghép và thừa kế. “Đồ Tể” không chỉ là Edmund Lee, danh xưng này cũng có thể là một người khác, “Thợ May” cũng như vậy. Khi một thành viên sở hữu tế bào E chết đi, tổ chức sẽ lấy tế bào E trên người hắn ra, thậm chí là trực tiếp dùng di thể của hắn để cải tạo một người kế nhiệm.

- Trong thế giới gen, “E” đại biểu cho nguyên tắc kẻ mạnh sẽ tồn tại, mạnh sẽ thay thế yếu, không có bất kỳ biến số nào.

Blood Owl cười nói:

- Nhưng kẻ gọi là Edmund Lee kia, hoặc là nói tế bào E trên thi thể của hắn đã sản sinh một ít biến số?

Sắc mặt Thợ May càng quái dị, gương mặt giống như đã khô vá vô số lần lại xuất hiện biến hóa:

- Chúng ta đã tốn không ít kinh phí để vớt thi thể Edmund Lee từ đáy biển lên. Mà tế bào E trên thi thể hắn đã phát sinh một chút biến hóa rất kỳ quái, sản sinh một loại đặc tính mà bản thân nó vốn không nên có... năng lực “cắn nuốt”.

- Trong thời gian dưới đáy biển, thi thể của Edmund Lee đã “nuốt” mấy sinh vật hải dương. Trên kỹ thuật chúng ta cũng không thể làm lại quá trình này, chỉ có thể đưa ra một vài suy đoán. Cá nhân ta cảm thấy, có thể là hắn trước tiên bị cá lớn trong biển nuốt vào bụng, sau đó tiến hành sinh sôi và cắn nuốt ngược lại.

- Tóm lại khi chúng ta đưa thi thể này... nếu còn có thể gọi nó là thi thể, tóm lại là khi mang nó về sở nghiên cứu, thứ này đã rất giống một con quái vật dị dạng.

- Giống như những con trong thành phố hiện giờ sao?
Phong Tiễn hỏi.

- Tương tự...

Thợ May trả lời, hẳn không nói láo, bởi vì hẳn cũng không thể nói rõ quái vật mang về sở nghiên cứu khi đó và những sinh vật biến dị trong thành phố hiện giờ có gì khác biệt về tính chất. Có lẽ bọn chúng rất khác nhau, nhưng ít ra là cùng nguồn cùng gốc.

- Khi đó chúng ta cũng không để ý tới quái vật này lắm, những người phụ trách nghiên cứu đều cho rằng, quái vật này chỉ là trường hợp đặc biệt khi tế bào E sai lầm cho rằng bị ghép nối vào sinh vật không phải con người. Theo nguyên tắc “cá lớn nuốt cá bé”, quái vật này sẽ không sống được mấy ngày, bởi vì gen của loài người sẽ chiếm ưu thế, cuối cùng quái vật sẽ tử vong vì phải vận chuyển thể xác dị dạng.

- Đương nhiên bọn họ cũng không chờ lâu, đã trực tiếp xử lý quái vật, chỉ lưu lại dữ liệu nguyên thủy trong máy tính, đồng thời cắt hai miếng thịt xuống. Một miếng bỏ vào nhà kho làm vật thí nghiệm đặc biệt, một miếng khác thì để lại tiến hành cải tạo “Đồ Tể” tiếp theo. Quái vật do thí thể kia biến thành thì bị nhiệt độ cao tiêu hủy, không còn lại mảnh vụn nào.

- Hừ... xem ra chỗ các ngươi đều là một đám tầm thường, nguyên lai cái gọi là Evolution chỉ có trình độ như vậy thôi sao, chẳng trách tên Nguyên Soái kia lại biến thành bộ dạng như hôm nay.
Blood Owl cười nhạo.

Thợ May cũng biết người trước mắt này là nhân vật cấp giáo sư, trước hai mươi ba tuổi đã chuyên nghiên cứu khoa học sinh mệnh ở đại học Yale, những năm gần đây lại kết hợp lý luận và thực nghiệm để nghiên cứu chuyên sâu, cho nên hẳn cũng không biện bạch gì, chỉ nói tiếp:

- Khi đó nhân viên nghiên cứu chỉ tập trung vào việc tế bào E của “Đồ Tể” nhanh chóng trưởng thành. Trước khi bị người giết chết, năng lực thân thể của Edmund Lee trong thời gian ngắn đã gia tăng một cách khủng bố, phần dữ liệu này khiến tổ chức tin tưởng tế bào E của Edmund Lee đúng là bị đột biến. Chỉ là bọn họ không nghĩ tới, nguy hiểm của việc đột biến không phải nằm ở tốc độ trưởng thành, mà là năng lực “cẩn nuốt” dạng khuếch trương.

- Tế bào E bình thường không phải như vậy, nó giống như vật cải tạo gen ký sinh trong cơ thể người, không có tác dụng phụ...

- Ngươi sửa lại dung mạo rồi hãy nói câu này, như vậy có sức thuyết phục hơn.

Tả Đạo ở bên cạnh chen vào một câu.

Thợ May nói:

- Hình dáng của ta là do vết thương sau khi chiến đấu, hình tượng này không liên quan gì đến tế bào E. Vừa lúc trái ngược, tế bào E có thể bảo vệ đại não của chúng ta. Thành viên cao cấp của Evolution cho dù bị chém đầu, chỉ cần não bộ còn hoàn chỉnh thì vẫn có khả năng sống sót. Cho nên chúng ta mới đi vớt thi thể của Edmund Lee.

- Ta cũng đã trải qua rất nhiều trận chiến ác liệt, chính là tế bào E đã nhiều lần cứu ta. Nó khiến đại não của ta không đến mức tử vong vĩnh viễn, khiến thân thể chịu được cải tạo không ngừng và tác dụng phụ của thuốc hóa học tăng cường. Mỗi lần trải qua một trận chiến, chiến lực của ta sẽ tăng cường, tế bào E trên người cũng sẽ tiến hóa.

- Nghe giống như một loại huyết thống đặc biệt của người ngoài hành tinh có đuôi khi vậy (người Saiyan trong Dragon Ball).

Tả Đạo lại nói như đùa giỡn.

- Không ưu việt như loại mà ngươi nói, dù sao thứ đó chỉ có trong truyện tranh.

Thợ May nói:

- Tế bào E còn không nghịch thiên đến mức chỉ cần người ký sinh không ngừng tự hại mình là có thể tiến hóa, phải phát huy gần đến cực hạn trong chiến đấu mới có thể kích phát tiềm lực của nó.

Gambling Snake dùng giọng điệu lạnh giá của mình kéo đề tài về lại điểm mấu chốt:

- Trở lại phần vừa rồi liên quan đến “cẩn nuốt”, tế bào “không bình thường” của Edmund Lee có gì khác với thông thường?

Thợ May suy nghĩ một lát:

- Lấy một ví dụ... khi ta giao chiến với một cao thủ thực lực mạnh hơn mình rất nhiều, tế bào E trong người ta có thể được kích hoạt vào một thời khắc rất nguy cấp, từ đó gia tăng năng lực các phương diện liên quan tới chiến đấu. Chẳng hạn như đối thủ của ta có tốc độ rất nhanh, vậy thì lực của ta sẽ được tăng cường, phản ứng thần kinh rút ngắn đi, bản năng dự đoán trong nháy mắt cũng sẽ được đề cao. Nhưng những thứ này có một mức độ, hơn nữa bình thường hiệu quả sẽ gia tăng một cách từ từ. Quan trọng nhất là... từ trán ta không thể mọc ra con mắt thứ ba, hoặc là hai bên

cổ mọc ra một đôi tai mới...

- Nhưng tế bào trên thi thể Edmund Lee sở hữu tốc độ tiến hóa rất nhanh, còn biết “căn nuốt”, lại từ căn nuốt diễn biến thành sinh sôi. Ví dụ như dùng vũ khí lạnh rất cứng chém vào nó, phản ứng bản năng của nó không chừng sẽ trong thời gian ngắn mọc ra lớp vỏ như rùa. Đừng nghĩ rằng lúc đó nó sẽ chọn nuốt mấy chục con rùa, gần đó không thể nào đúng lúc có rùa cho nó nuốt. Cho nên nó sẽ tìm nguyên liệu cần thiết ngay tại chỗ, ăn vài người sống, dùng xương của bọn họ làm nguyên vật liệu, từ trong lỗ chân lông quanh người phóng ra kết tinh hydroxy-apatite, nhanh chóng mọc ra một lớp xương, biến thành tấm khiên ngoài da của nó.

- Vậy chẳng phải loại sinh vật này không có nhược điểm? Cho dù có, nó cũng có thể thông qua biến hóa gen và không ngừng sửa đổi thể xác để tiến hành bù đắp.

Tả Đạo hỏi.

- Nhược điểm không phải đã hiện ra trước mắt chúng ta sao.

Blood Owl trực tiếp trả lời Tả Đạo:

- Nhiệt lượng.

Hắn nhìn Thợ May:

- Vấn đề này đợi lát nữa hãy thảo luận, người cứ nói tiếp chuyện liên quan đến ô nhiễm.

Thợ May trả lời:

- Thực ra các người chắc cũng biết rồi, đây có thể nói là sự cố do nhiều chuyện trùng hợp tạo thành. Mấy ngày trước cục trưởng của chúng ta và trưởng quan Hess đã đi Thiên Đô tham dự một hội nghị bí mật, không ngờ vào ngày đó sở nghiên cứu của chúng ta lại bị tấn công bởi một đội du kích bản địa thành phố Đại Tây Dương.

- Mà khi đó, trong nhà kho ngoại trừ tế bào E của Edmund Lee, còn có một loại hàng nguy hiểm... nguyên dịch Proliferation. Loại dịch thể này vốn không nên có thành phẩm được dự trữ, nhưng vì trong hành động lần trước chế tạo khá nhiều mà không dùng hết, cho nên còn để lại khoảng 500 mg thành phẩm chưa tiêu hủy.

Chương 19 : Sinh vật cần phải tiêu diệt

- Vậy cái gọi là nguyên dịch Proliferation này là thứ gì?
Phong Tiên dập tắt xì gà đang hút, hỏi Thợ May.

Lúc này Thợ May đã là biết gì nói nấy, hẳn hiểu rõ đám người điên của Nghịch Thập Tự trước mắt chính là hi vọng duy nhất để giải quyết tai nạn ô nhiễm. Hiện giờ quận Tinh đang lâm vào hỗn chiến toàn diện, tình hình ở thành phố Đại Tây Dương lại rắc rối phức tạp. Nếu chờ người của Tiên Tuyền Tự Do hoặc đế quốc hoàn toàn khống chế thành thị này, sau đó mới giải quyết vấn đề ô nhiễm thì đã không kịp nữa rồi.

Lại nói trong thành phố này có nhiều sinh vật biến dị tàn sát lung tung như vậy, dưới trạng thái chiến tranh muốn ổn định tình hình ô nhiễm là chuyện rất khó, không ai có thể thật sự khống chế thành phố Đại Tây Dương. Do đó lại lâm vào một vòng luẩn quẩn tồi tệ, càng loạn càng không ai muốn chủ động giải quyết vấn đề sinh vật biến dị, mỗi phe đều sợ bị người khác đục nước béo cò hoặc ngư ông đắc lợi, vì vậy tình hình giằng co lại kéo dài thêm.

Cứ tiếp tục như vậy, ô nhiễm sẽ lan rộng ra, dần dần biến thành tai nạn liên lục địa, thậm chí còn có thể uy hiếp đến sự sinh tồn của loài người trên Trái Đất này.

Người khác không biết tình hình nghiêm trọng thế nào, nhưng Thợ May là thành viên cao cấp của Evolution thì không thể không biết. Khi biết được nhóm người Blood Owl muốn giải quyết vấn đề ô nhiễm, hẳn đã lựa chọn tạm thời hợp tác với tổ chức phản kháng này, đây là chuyện hiển nhiên, cũng là chuyện bất lực. Nói khách quan thì hẳn “tham sông sợ chết” chỉ chiếm ba thành, còn cảm giác trách nhiệm của một con người thì chiếm bảy thành.

- Nội bộ chúng ta có người gọi nó là “phân hoá học của thượng đế”, hoặc là... “đồ uống sinh sản quái thú”.
Thợ May trả lời.

Tả Đạo cười lạnh:

- Được rồi, nghe tên ta đã cảm thấy thứ này rất có vấn đề.

Thợ May nói tiếp:

- Nguyên dịch Proliferation nếu để người bình thường uống vào, rất có thể sẽ khiến người uống tử vong tại chỗ. Người bị tế bào E ký sinh sử dụng nguyên dịch cũng phải mạo hiểm, tỉ lệ sống sót khoảng 73%.

- Vậy mà các người cũng dám uống?

Lúc này Jeff bỗng chen vào. Hôm nay cũng là lần đầu tiên hắn nghe nói dưới trướng đế quốc còn có tổ chức bí mật như Evolution. Bạn học Jeff thuộc gia đình nề nếp, từ nhỏ mỗi ngày đều tiếp nhận đủ loại tuyên truyền của đế quốc, an phận đi làm, mua nhà mua xe. Sau khi ly hôn vợ hắn được gả cho một quý tộc lớn hơn hắn ba mươi tuổi, Jeff cũng chỉ cho rằng mình không may mắn mà thôi.

Một người như vậy, vốn rất tự tin cho rằng ô nhiễm trong thành phố lần này là do đội du kích sử dụng vũ khí sinh hóa, không ngờ nguồn gốc ô nhiễm lại đến từ cơ quan bí mật của đế quốc.

Những gì Jeff trải qua hôm nay đã khiến thế giới của hắn hoàn toàn bị lật đổ, đầu tiên là cha hắn xuất hiện triệu chứng lây nhiễm, sau đó bị sinh vật biến dị ẩn hình truy sát, tiếp đó rơi vào tay một đám hung thần ác sát. Bọn họ còn bắt tới một tù binh giống như Frankenstein, tên tù binh không giống người kia tự xưng là thành viên cao cấp của Evolution gì đó, lại liên tiếp nói ra nhiều sự thật kinh người. Jeff chỉ tiếp thu khái niệm “thừa kế gen của người chết” cũng đã tốn không ít chất xám, mà khi hắn nghe được đôi phương lại uống dịch thể có ba thành xác xuất tử vong, gần như theo bản năng buột miệng nói ra.

Thợ May còn chưa trả lời, Tả Đạo đã chen vào một câu:

- Phí lời, vừa rồi hắn đã nói, người có tế bào E bị chém đứt đầu cũng chưa chắc đã chết, uống một chút thuốc hóa học pha chế có thể làm gì bọn họ? Cho dù uống vào nổ tung mà chết, người của tổ chức sẽ giúp bọn hắn nhặt xác, lại dùng kỹ thuật gen tạo nên thân thể mới.

Thợ May nói:

- Cũng có thể nói như vậy, sau khi người bị tế bào E ký sinh uống vào, sản sinh ra dụng cụ vẫn có thể cứu chữa, cho nên nguyên dịch Proliferation

mới được xem như vũ khí cực đoan nhất bảo lưu lại.

- Hừ... nói trắng ra là khổ cực nghiên cứu được cách điều chế, nếu bị xem là “sản phẩm thất bại” thì quá đáng tiếc đúng không?

Blood Owl hừ lạnh bình luận:

- Đám tầm thường không đủ năng lực chuyên làm những chuyện như vậy. Bọn chúng dốc hết tâm lực cũng chỉ có thể làm ra sản phẩm thất bại, nhưng lại không chịu thừa nhận thất bại, ngược lại xem những thứ rác rưởi mà bọn chúng tạo ra giống như bảo vật giữ lại, nói mấy câu nhảm nhí như “chỉ có chút khuyết điểm” gì đó.

- Nghe giống như người quen biết vài người như vậy?

Gambling Snake hiểu rõ sự chán ghét trong lời nói của đối phương.

- À, đó là thời kỳ ta ở đại học, học trò của vị giáo sư kia có mấy tay đàn anh khoe khoang là “nhà khoa học thiên tài”.

Blood Owl dùng ngón trỏ và ngón giữa hai tay làm dấu ngoặc kép, bày tỏ sự chế giễu của hắn:

- Nói ngắn gọn, mấy tên phế vật này có một chút tranh chấp với ta “trên học thuật”.

Phong Tiễn lại đột một điều xì gà, áp lực trong lòng vẫn như núi lớn:

- Để ta đoán xem...

Hắn phả một ngụm khói, thở dài:

- Thế là người dẫn bọn hắn đi tham quan “phòng thí nghiệm” tư nhân của mình?

Blood Owl liếc hắn một cái, khóe miệng nở nụ cười tà quen thuộc:

- Đó là con đường tốt nhất để giải quyết tranh chấp học thuật.

- Tại sao ta đột nhiên cảm thấy bác sĩ Strange sẽ gặp nguy hiểm...

Tả Đạo như có suy nghĩ nhìn trần nhà.

- Strange thì khác, những kẻ tầm thường kia dốc hết tâm can cũng không bằng một phần ngàn của bác sĩ quái dị.

Blood Owl lại đánh giá lão Strange rất cao:

- Nếu không phải thời vận không tốt, cộng thêm quá cố chấp về đạo đức, lão hoàn toàn có thể thành chư hầu một phương.

Hắn quay đầu nói với Thợ May:

- Hơi lạc đề rồi, tiếp tục nói một chút về tác dụng của nguyên dịch đi.

Thợ May đáp:

- Bình thường trong tình huống nguy cấp, nguyên dịch Proliferation là lá bài tẩy cuối cùng của người sử dụng tế bào E. Nếu lúc ra ngoài làm nhiệm vụ chúng ta phải chạm trán đối thủ rất mạnh, có thể sẽ mang theo một liều lượng nguyên dịch Proliferation nhất định để phòng hờ, lỡ may bị ép vào tuyệt cảnh thì sẽ tiêm vào mình.

- Ta hiểu rồi...

Gambling Snake nói tiếp:

- Mấy tháng trước trong trận chiến với Tào Sóc, các người đã dùng đến thứ đó đúng không.

Thợ May kinh ngạc nói:

- Làm sao người biết hành động lần đó?

Lúc này đáp án đầu tiên hiện lên trong đầu hắn, đó là Nghịch Thập Tự và Hình Thiên âm thầm cấu kết với nhau...

- Chúng ta có cách riêng để lấy được tin tức.

Câu trả lời của Gambling Snake sẽ không để người khác nắm được chuỗi gì:

- Lần đó Evolution và Factory hoàn toàn mất mặt, cuối cùng toàn quân bị diệt. Tào Sóc dùng sức một người đã đánh tan các người, mặc dù hắn dựa vào rượu đầu thần, nhưng biểu hiện của các người thật sự đáng buồn, hình như chỉ có một con quái vật đánh được mấy chiêu với đối phương...

Thực ra Gambling Snake cũng không hiểu rõ chuyện này lắm, Nghịch Thập Tự lấy được tin tức cũng là thông qua một ít văn bản báo cáo của đế quốc. Khi người cải tạo của Factory chiến đấu, thậm chí là sau khi chết trận, đều có thể truyền về một ít tin tức liên quan đến trận chiến. Hơn nữa Thợ May cũng tham gia hành động lần đó và trở thành người duy nhất sống sót, mang về rất nhiều tin tức có giá trị. Đế quốc phân tích tin tức cũng khá kỹ lưỡng, khiến cho Nghịch Thập Tự tiết kiệm được không ít thời gian.

Thợ May cũng không biết Gambling Snake rút cuộc nắm giữ bao nhiêu tư liệu liên quan đến trận chiến đó, hắn dứt khoát trả lời:

- Nếu các người đã biết nhiều như vậy, ta sẽ nói thẳng. Trong hành động lần

đó, người biến thành “quái vật” là một nghiên cứu viên cùng cấp bậc với ta, tế bào E của hắn được truyền thừa từ một người có danh hiệu là “Xương Vít”. Thế nhưng... lẽ ra hắn sẽ không biến thành quái vật, đó là tình huống khi nguyên dịch Proliferation phát huy tác dụng một cách không bình thường.

Hắn dùng tay chỉ chỉ vào sườn mình, tiếp tục nói:

- Thông thường chúng ta sẽ gắn một ống tiêm điện tử ở sát da gần chỗ này, trong chiến đấu tùy thời có thể sử dụng.

- Một khi tiêm nguyên dịch vào, dưới tình huống Proliferation phát huy tác dụng một cách chính xác, mặc dù người bị tế bào E ký sinh không thể mạnh như quái vật biến dị, nhưng vẫn sẽ có nhảy vọt về chất. Trong thời gian ngắn chúng ta có thể tăng cường năng lực các mặt một cách tương đối. Nhưng còn có một tình huống khá tồi tệ, đó là tình huống mà Xương Vít gặp phải... tác dụng phụ sau khi tiêm khiến cho thân thể đột biến.

- Cái gì? Hóa ra xác suất 27% không phải là lập tức tử vong à?
Tả Đạo hỏi.

Thợ May giải thích:

- Trong 27% đó, có 12% là thân thể lập tức hoại tử, 15% còn lại là sản sinh đột biến. Sau khi đột biến người vẫn sẽ chết, nhưng trong khoảng thời gian trước khi chết nguyên dịch Proliferation sẽ bùng nổ, nghĩa là thân thể sẽ biến thành hình thái giống như những quái vật trong thành phố hiện giờ, từ đó được gia tăng thực lực gần như biến thái.

Ánh mắt của hắn dường như đang nhớ lại hành động ngày đó, cuối cùng không kìm được suy nghĩ: “Hừ... bây giờ nghĩ lại, cái tên thủ lĩnh Tào Sóc của Hình Thiên kia chẳng phải còn đáng sợ hơn quái vật sao...”

- Thì ra là vậy.

Gambling Snake trầm ngâm nói:

- Sinh vật biến dị trong thành phố cũng chỉ là người bình thường bị lây nhiễm, nếu là người siêu năng lực hoặc người cải tạo, dưới tác dụng của nguyên dịch có thể tưởng tượng sẽ mạnh đến đâu.

Thợ May gật đầu đồng ý, lại nói tiếp:

- Thế nhưng sinh vật biến dị trong thành phố cũng không tự sinh tự diệt, bọn chúng ít nhất đã sống sót mấy ngày... Ta đã nói rồi, nguyên dịch

Proliferation dùng với người bình thường chắc chắn sẽ chết, khả năng biến dị gần như bằng không, thân thể người bình thường vốn không chịu nổi loại vật chất này.

- Cho nên mẫu chốt là ở tế bào E trên người Edmund Lee... Sau khi đội du kích tấn công vào, bởi vì nguyên nhân nào đó, bộ phận tế bào tổ chức kia chắc chắn đã tiếp xúc với nguyên dịch Proliferation, lại kết hợp với nó, dẫn đến một loại sinh vật đáng sợ ra đời...

- Trong sở nghiên cứu có mấy trăm người, nhưng không nhiều người trốn ra được, tính luôn đội du kích thì quái vật kia ít nhất đã ăn hai trăm người sống, nói không chừng trong đó còn có người siêu năng lực.

- Thể tích của nó đã rất lớn, có lẽ đứng lên sẽ giống như một tòa lâu đài chọc trời, hoặc có thể nhét đầy cả đường tàu điện ngầm...

- Đó là một khối thịt chứ không phải một người, nói cách khác nó không thể suy nghĩ vấn đề giống như một con người, hoặc là sở hữu trí tuệ của loài người, chỉ có bản năng của sinh vật. Tuy rằng như vậy, sau khi nó kết hợp với nguyên dịch Proliferation, lại bắt đầu dùng thân thể tiết ra thứ có thể lây nhiễm người bình thường, thông qua nguồn nước bắt đầu lan tràn ra thành thị này. Hành động của nó quả thật giống như đang...

- Sinh sản.

Blood Owl nói tiếp:

- Nó đã nuốt nhiều người như vậy, dĩ nhiên cũng có gen của loài người. Dựa theo lý luận về “vỏ rùa” của người, khi nào cần nó sẽ tiết ra nguồn lây nhiễm không giết chết loài người, nhưng sẽ biến người bình thường thành quái vật giống như nó, mở rộng quần thể của nó.

- Rất nhiều chuyện mà loài người trong phòng thí nghiệm vĩnh viễn không làm được, trong giới tự nhiên lại dễ như trở bàn tay, đơn giản như hô hấp vậy.

Thợ May trả lời:

- Tiếp theo sinh vật kia sẽ làm gì, sẽ biến thành cái gì, trên lý thuyết là không tồn tại giới hạn. Có lẽ trong mấy tháng, mấy tuần, thậm chí là mấy ngày nó sẽ sản sinh trí năng, biến thành một sinh vật có trí khôn với phương thức suy nghĩ rất khác loài người.

- Về sinh lý nó có thể thích ứng với bất kỳ hoàn cảnh nào, mà năng lực sinh

sản... ha... thậm chí ta cũng không biết dùng từ “sinh sản” này có chuẩn xác hay không. Đối với nó thì “Trái Đất” cũng có thể là thứ cùng cấp bậc với nó, tất cả những sinh vật khác đều thấp hơn, nó lây nhiễm cho loài khác chỉ giống như chúng ta ăn xong tiết ra acid dạ dày, có thể không tính là “sinh sản”.

- Không lâu sau, tất cả giống loài trên tinh cầu này đều sẽ bị nó lây nhiễm. Mặc dù trước mắt chỉ có loài người, nhưng ta nghĩ nó tiết ra nguồn lây nhiễm cho tất cả sinh vật, thậm chí thực vật cũng chỉ là vấn đề thời gian.

- Thân thể của nó có thể lớn đến mức bao trùm hành tinh này, nó sẽ vươn xúc tu xuống đất. Trong tiến hóa không ngừng, thân thể nó hoàn toàn có thể chịu được nhiệt, đến mức có thể khuấy vào nham thạch nóng chảy. Khi đó trong mắt nó, những sinh vật còn lại trên tinh cầu này cũng chỉ là những thứ không quan trọng, giống như chúng ta dùng mắt thường khó mà thấy được đám bọ chết.

- Để ta đoán xem, cứ tiếp tục phát triển, nó sẽ có được năng lực sinh tồn trong vũ trụ, di động trong trạng thái vô trọng lực đúng không...
Tả Đạo nói.

- Nói tóm lại thứ mà chúng ta sắp đối diện, rất có thể là một loại sinh vật có cơ hội tiến hóa thành “thượng đế”.

Vẻ mặt lãnh khốc của Gambling Snake lại hiện lên một nụ cười:

- Thật kỳ quái, ta lại đột nhiên cảm thấy ngăn cản nó là sai lầm. Từ góc độ sinh vật học mà nói, thứ sinh ra từ tế bào đột biến của Edmund Lee này còn vĩ đại hơn loài người nhiều.

Jeff ở bên cạnh khẩn trương mở to hai mắt, nhìn thần sắc của đám người tâm thần trước mắt. Có người vẻ mặt rất trấn định, có người rất ung dung, có người đang cười, có người chỉ lo hút xì gà của mình. Trong mắt của đám người điên này chỉ có một thứ không thể tìm ra... đó là cảm giác nguy cơ.

- Đùa gì thế? Nói không chừng loài người sẽ bị hủy diệt đấy!

Jeff lớn tiếng nói, giống như muốn nhắc nhở đám người này một chút, các người cũng là con người.

- Không sai, lời của anh bạn này mới là quan điểm mà chúng ta nên theo. Đương nhiên ta cảm thấy Gambling Snake nói rất đúng, từ góc nhìn siêu tôi (superego), khách quan, không phải loài người, quái vật kia hiển nhiên còn

có tư cách hơn loài người, cũng có năng lực tiếp tục sinh tồn.

Blood Owl bình luận:

- Nhưng nó nhất định phải bị tiêu diệt.

Hắn cười gằn:

- Bởi vì loài người chúng ta là như vậy... cao ngạo, ích kỷ. Ta không biết trong vũ trụ này có sinh vật trí tuệ nào khác hay không, nhưng cho dù là “thần”, chỉ cần uy hiếp đến sự sinh tồn của loài người thì cũng sẽ bị chúng ta tiêu diệt.

Đón đọc chương mới nhất tại Tàng Thư Viện.

Chương 20 : Giết vào sở nghiên cứu

- Haa... haa... đây... đây là phòng nghiên cứu số 4... ta...

Một người đàn ông trung niên đầu trọc gầy còm thở dốc, xuất hiện trước ống kính camera:

- Haa... ngày... sau khi phát sinh, ít nhất đã qua bảy mươi hai giờ... cho nên... hẳn là ngày 17 tháng 10. Ta là... haa... nghiên cứu viên Abraham của Evolution, số hiệu BD-40281-NA. Nghe đây... bất kể là ai, tìm được cuộn băng này, hoặc nhìn thấy đoạn phim này... haa... chúng ta... chúng ta xong rồi!

Vẻ mặt sợ hãi của hắn khó che giấu được, trong cặp mắt kia chỉ có sự tuyệt vọng trước khi chết:

- Nếu các người là đội ngũ của đế quốc, bất kỳ đội ngũ nào... chỉ cần hệ thống thông tin của các người còn dùng được, hãy mau tìm cách liên lạc với bên ngoài, nhất định phải tiến hành tấn công hạt nhân vào nơi này!

- Haa... ta đang nghiêm túc đây! Nếu các người còn ở trong thành phố, vậy chắc chắn không thoát được đâu! Haa... nhưng ít ra các người có thể cứu những người khác... haa... các người... có thể cứu người khác khỏi số phận như mình... cho nên... nhanh! Vũ khí hạt nhân! Phải nhanh lên!

“Rầm rầm rầm...”, có thứ gì đang đụng vào vách tường bên ngoài camera.

Gương mặt Abraham gần như co rúm quay đầu sang, buộc phải cắt ngang việc ghi hình, rời khỏi bàn điều khiển máy tính.

Bức tường kim loại bị đụng thành từng vết lõm, giống như bên ngoài có một con khủng long to lớn giận dữ đang dùng sừng đụng vào tường.

Trên mặt Abraham đầy mồ hôi, vừa không chế hô hấp dồn dập, vừa lão đảo chạy đến gần bức tường phía bên kia, nơi đó có một cánh cửa điện tử đang đóng kín.

Hệ thống cung cấp điện trong sở nghiên cứu và trong thành phố không liên

quan đến nhau, cho nên nơi này vẫn không bị ngắt điện. Nhưng có một số khu vực bị phá hoại vì các nguyên nhân khác nhau, khiến cho máy ép của hệ thống điện lực và chống lạnh đều không thể hoạt động bình thường.

Lúc này phòng điều khiển chỗ Abraham dĩ nhiên có nguồn điện, nhưng ánh sáng trong phòng đều là màu đỏ. Từ mấy ngày trước bị đội du kích tấn công, hệ thống báo động vừa vang lên, vài thiết bị cơ bản vừa trục trặc... toàn bộ các phòng trong sở nghiên cứu dưới lòng đất, ánh đèn đều từ màu trắng chuyển thành đỏ. Vì để khi gặp phải công kích hoặc sự cố, khiến người ở các nơi trong sở nghiên cứu đều biết tình hình, cho nên ban đầu xây dựng hệ thống phòng vệ đã nghĩ ra biện pháp đổi màu ánh đèn này. Thực ra cần thận suy nghĩ một chút, loại thiết kế này thật sự là tự cho mình thông minh, làm chuyện thừa thãi. Cứ trực tiếp gạt cần báo động không phải được rồi sao... cần gì phải đèn đỏ sáng lên, còi kêu inh ỏi, giống như trụ sở của đội khoa học tuần tra trong Ultraman vậy, kết quả thật sự gặp phải quái thú...

- Chết tiệt... phía sau cánh cửa này là nơi nào...

Abraham lầm bầm nói, mấy ngày nay chạy lung tung trong sở nghiên cứu, hắn đã hình thành thói quen nhỏ giọng nói chuyện với chính mình, như vậy có thể khiến hắn bình tĩnh hơn một chút:

- Phòng nghiên cứu số 4 này là ở khu L... cửa hướng này là phòng giải phẫu số 1 sao...

Tiếng đụng tường phía sau hắn càng lúc càng dồn dập, trong thời điểm cấp bách này, dưới áp lực to lớn, con người càng dễ phạm sai lầm. Abraham ấn nhiều lần vào bảng điều khiển cửa điện tử, nhưng chỉ nghe tiếng cảnh báo mật mã sai.

- Khốn nạn! Nhanh lên một chút! Máy tính chết tiệt này!

Sau khi Abraham nhập mã sai lần nữa, liền giận dữ đập vài cái lên cửa, nhưng hắn rất nhanh bình tĩnh lại, tiếp tục nhập một lần.

Những cửa điện tử này vốn có công năng quét hình con người, quét hình vân tay vv, nhưng bây giờ vì phần lớn máy tính ở các khu vực và máy tính trung ương đã mất liên hệ, cho nên không thể kết nối với kho dữ liệu.

Muốn mở cửa chỉ có cách nhập vào một mật mã chỉ thị cơ bản, đó là một chuỗi số rất dài, muốn nhập cũng rất phiền phức.

- Nhanh nhanh nhanh nhanh nhanh...

Abraham vừa nhấn phím vừa không ngừng nói thầm. Cuối cùng mặt mã chính xác, cửa được mở ra, một hành lang xuất hiện trước mắt. Mà ngay lúc này phía sau hắn, cánh cửa phía bên kia căn phòng cũng bị đung ra.

Thứ đầu tiên vươn vào phòng là “nửa người”, từ ngực trở lên vẫn rất bình thường, trên mặt thậm chí còn nở một nụ cười kỳ dị, có thể là do thần kinh hư tổn tạo thành. Nhưng từ ngực trở xuống lại là ruột lộ ra bên ngoài, kỳ quái là ruột của con người không thể nhiều như vậy, dài như vậy...

Nửa người kia giống như một con rối điều khiển bằng tay, ruột trong bụng nó thì giống như ngón tay của người điều khiển. Rất nhiều người từng nhìn thấy tạo hình nửa người nửa rắn trong phim ảnh, nhưng tạo hình nửa người nửa ruột thì lại không thấy nhiều.

Phía cuối ruột của tên này nổi với thứ gì, Abraham không muốn tưởng tượng, cũng không có thời gian nhìn đôi phương thêm một cái. Hắn lập tức lách người sang phía bên kia cửa, nhấn liên tục vào nút đóng lại.

Nửa thân người mọc trên “một bó” ruột lập tức lao về phía cánh cửa điện tử đang đóng lại, dưới lực đẩy của ruột phía sau, nó giống như một con trăn lớn đang trườn tới.

May mà cửa điện tử kịp thời đóng lại, đầu của nửa người kia vươn qua cánh cửa, cổ bị nghiền đứt tại chỗ, chiếc đầu lăn xuống bên chân Abraham.

Dưới ánh đèn màu đỏ, chiếc đầu đầy máu này cũng không nổi bật lắm, sau khi rơi xuống thì nằm yên. Abraham cẩn thận quan sát, phát hiện hộp sọ trước trán của tên này đều lộ ra ngoài, da thịt trên trán đã sớm nát cả hai bên, hóa ra vừa rồi là dùng đầu đụng vào tường...

Abraham rất nhanh hiểu được, với góc độ của loài người thì đây có lẽ là đầu, nhưng với góc độ của quái vật thì không chừng đây chỉ là ngón cái chân trái mà thôi.

Hắn cúi người xuống, cẩn thận dùng bàn tay có đeo găng đụng mấy cái vào chiếc đầu đập nát rất khó dùng ngôn ngữ để miêu tả. Sau khi xác nhận nó đã hoàn toàn bất động, Abraham lại nhặt cái đầu này lên, xách một bên tóc đi tới.

- Còn có loại nào chưa thử qua...

Hắn lại bắt đầu nói chuyện với mình:

- Tại phòng nghiên cứu số 9 đã thử phản ứng dưới trạng thái không có dưỡng khí, tại thang máy bỏ hoang đã thí nghiệm ảnh hưởng phóng xạ trong thời gian ngắn, tại phòng nghiên cứu số 7 thì đã thử mấy loại thuốc ăn mòn... Phía trước là... đúng... là phòng giải phẫu, phải xem thử có thể tìm được thứ gì...

Abraham lảo lảo đi tới trước, so với những người trong thành phố thì hắn cứng cỏi hơn nhiều. Trong sở nghiên cứu dưới lòng đất, muốn sống sót được thì phải dựa vào đầu óc tỉnh táo, cộng thêm tác dụng của cải tạo gen, hơn nữa còn phải có may mắn nhất định. Chẳng hạn như vừa rồi, nếu hắn nhập sai mật mã một lần nữa thì có thể đã đi đời. Đương nhiên nếu là người bình thường, ở lại nơi quỷ quái này thêm mấy ngày thì không chết cũng phát điên rồi.

.....

Cùng lúc này, tại một nơi trong thành phố.

- Chúng ta không cần đi xuống hết, ta ở lại đây canh chừng là được rồi. Trên mặt Tả Đạo đầy vẻ không tình nguyện.

Lúc này ngoại trừ Gambling Snake và Jeff, mấy người khác đều đã đi tới phía trên một cửa vào của sở nghiên cứu.

Thợ May dẫn theo ba người Blood Owl, Phong Tiễn và Tả Đạo đến nơi này, chính hắn cũng ôm suy nghĩ bất chấp tất cả, chuẩn bị xuống cùng bọn họ.

- Gần đây chỉ có quái vật, canh chừng để làm gì?

Blood Owl nói:

- Ít nhất trong bán kính ba cây số đều không có người sống nào, quả nhiên số lượng quái vật phía trên sở nghiên cứu này khá dày đặc.

- Này! Vậy đi xuống chẳng phải còn dày đặc hơn!

Tả Đạo trả lời.

Thợ May nói tiếp:

- Nếu không có gì bất ngờ, hiện giờ sở nghiên cứu này chắc đã có khoảng một phần ba không gian bị quái vật kia lấp đầy. Đương nhiên sở nghiên cứu

rất lớn, hơn nữa cũng không phải xây dựng trên cùng một mặt phẳng, kết cấu có độ sâu khác nhau, do rất nhiều hành lang nối liền, hình dáng chính thể giống như một ổ kiến, có một số hành lang rất dài, khoảng cách giữa các căn phòng được bố trí rất xa.

- Phù...

Phong Tiễn nhả ra một vòng khói, năng lực suy luận của hắn cũng không tệ, lập tức nghĩ đến nguyên nhân:

- Nếu như có một không gian xảy ra chuyện gì bất ngờ, ảnh hưởng muốn lan đến nơi khác sẽ tốn thêm một chút thời gian.

Thợ May gật đầu:

- Đúng, chính là như vậy. Ngoài ra... ta nghĩ ngọn nguồn ô nhiễm, cũng là vị trí trung tâm của quái vật, chắc chắn là nằm trong nhà kho chứa đồ nguy hiểm ở tầng sâu nhất. Lát nữa nếu như bất ngờ bị phân tán, chỉ cần tiếp tục đi xuống dưới là được rồi.

Trong lòng Tả Đạo suy nghĩ: “Ừ... chỉ cần ta tìm một cơ hội tách rời khỏi các người, sau đó một mình âm thầm chạy lên là có thể trốn được rồi...”

Ánh mắt của Blood Owl chẳng biết vì sao lại tuần tra tới lui trên mặt Tả Đạo:

- Nếu như người lên mặt đất trước ta, ta sẽ móc thận người ra ngâm rượu uống.

Tả Đạo theo bản năng sờ vào hông của mình:

- Không dám... không dám...

Thợ May đang muốn dọn đồng đồ nát dè lên cửa vào, Phong Tiễn đột nhiên nói:

- Chờ đã... nhìn thấy cái kia không?

Ba người nhìn theo ánh mắt của hắn, tầm mắt của bọn họ rơi vào đầu cuối một con đường phía xa. Gần như ngay khi Phong Tiễn lên tiếng, một bóng đen to lớn hình người bỗng từ nơi đó đi ra.

- Đây... người khổng lồ à?

Đang khi Tả Đạo nói chuyện, người thân cao gần năm mét kia đã lộ ra hình dáng thật.

- Phù...

Phong Tiễn cảm thấy áp lực rất lớn, chỉ có thể hít mạnh xì gà:

- Đây là quay phim kinh dị sao?

Hình dạng của “người khổng lồ” kia hoàn toàn giống với mô hình thân thể trong lớp học sinh vật, bắp thịt và gân trên người đều là màu đỏ, không có da, khác biệt là hình thể của nó lớn đến khác thường.

- Ít nhất phải nuốt năm người mới có thể biến thành trùn như vậy đúng không?

Tả Đạo nói thì nói, nhưng bản tính cẩn thận vẫn không thay đổi, đột nhiên bắn ra một luồng kiếm khí không hề báo trước.

- Trên người đều là mô cơ, hơn nữa lại khôi phục thành “hình người”, ta thấy nó ít nhất đã nuốt ba mươi người...

Lúc Blood Owl nói chuyện, cánh tay của người khổng lồ kia lại khẽ cử động, thân hình to lớn của nó lại hoàn toàn không ảnh hưởng đến động tác và tốc độ phản ứng. Thần Giao kiếm khí của Tả Đạo gần như là thuần năng lượng, lại bị tên này dùng tay đánh bay đi.

- Nói không chừng là sinh vật đột biến do người siêu năng lực bị lây nhiễm, sau khi ăn rất nhiều người dần dần trở nên mạnh mẽ.

Phong Tiễn tiến lên trước một bước, trên mặt đã lộ ra nụ cười khô:

- Xem ra vì sự uy hiếp của nó, những sinh vật cấp thấp vốn không dám đến gần chúng ta cũng đã kéo tới...

Trên những con đường trống trải chung quanh bốn người, tại những ngã rẽ lò mờ, trong cửa sổ các tòa nhà... lúc này lại tràn ra hàng trăm sinh vật đột biến, một mảnh đông nghịt, từ từ vây đến.

Chương 21 : Người khổng lồ biến dị

- Các người xuống trước đi, ta giải quyết ở đây xong sẽ theo kịp.
Phong Tiễn gãi gãi đầu, cởi áo khoác ngoài ra, tiện tay ném sang một bên, bên dưới chiếc áo lót của hắn là bắp thịt đầy đặn rắn chắc:
- Thực lực của chúng ta khác nhau, phong cách chiến đấu cũng không hỗ trợ được, bốn người ở đây chỉ sẽ làm vướng tay vướng chân nhau.

- Người biết không, bình thường trong phim kinh dị, chỉ cần có người nói mấy câu như “ta sẽ theo kịp”, không tới năm phút hắn sẽ chết.
Tả Đạo nói.

Blood Owl khom lưng xuống, dùng một tay nhắc cả đồng hồ nát ném ra ngoài, vẽ nên một đường cong phẳng lì bay về phía người khổng lồ biến dị.

Người khổng lồ biến dị gầm một tiếng, không khí phía trước nó bỗng vẩn vèo, khuếch tán ra lực trường vô hình dạng sóng, đánh tan đồng hồ nát đang bay tới. Những mảnh vỡ tan tác lướt qua cơ thể nó, chỉ có một số đá nhỏ đựng vào người khổng lồ, dĩ nhiên chẳng gây nên tổn thương gì với nó.

Blood Owl cũng không thèm nhìn phía đó, giống như chiêu này chỉ là do hắn tiện tay, chứ không phải cố ý muốn tấn công đối phương. Hắn nhìn chăm chú vào cánh cửa điện tử đã hở ra dưới chân, hỏi:

- Phía dưới cánh cửa này là lối vào sao?

Thợ May biết hắn đang hỏi mình, vì vậy trả lời:

- Không sai, dưới cánh cửa này là một lồng thang máy. Thực ra chỗ chúng ta đứng hiện giờ vốn phải có buồng thang máy, mà kiến trúc chung quanh này là...

Blood Owl không muốn nghe hắn nói nhảm tiếp, khi mấy chữ “lồng thang máy” truyền vào trong tai, hắn đã không do dự dùng chân đạp một cái, khiến cho cửa điện tử bằng kim loại bị biến dạng rạn nứt, rơi thẳng xuống dưới. Qua mấy giây, bọn họ mới nghe được tiếng vật nặng chạm đất trong lồng thang máy tối đen dưới chân.

- Có vẻ rất sâu, chúng ta nhảy thẳng xuống có an toàn không? Có thể nào aaaa...

Tả Đạo mới nói được một nửa đã bị Blood Owl dùng một tay nhắc lên, ném xuống bên dưới.

Tả Đạo thật sự rất hối hận, mình nên im lặng lui về sau mấy bước mới đúng, vào thời điểm này nói chuyện với Blood Owl sẽ rất dễ bị xem như chuột bạch sử dụng.

Hơn nữa tên Blood Owl này ra tay đúng là độc ác, có lẽ là do “bản năng chiến đấu”. Hắn ném Tả Đạo như vậy, một không cần đẩy, hai không cần đạp, đầu tiên là lựa chọn một động tác biên độ rất nhỏ nhắc cả người lên, khiến Tả Đạo không chỗ mượn lực, trước khi Tả Đạo kịp phản ứng đã dùng sức ném xuống dưới. Nếu như dùng đẩy hoặc đạp, hoặc là cuối cùng không dùng sức, với tốc độ phản ứng của Tả Đạo, rất có thể lúc ở gần cửa sẽ thừa dịp bám vào vách tường, hoặc là đụng vào tường bật ngược để ngừng thể rơi xuống. Nhưng lúc này... khi Tả Đạo bắt đầu nghĩ biện pháp làm chậm lại, hắn đã rơi xuống quá hai mươi mét...

- Ai da!

Mấy giây sau truyền đến tiếng kêu thảm của Tả Đạo.

Blood Owl bình tĩnh nói một câu:

- Xem ra cũng không sâu lắm.

Thợ May đầu đồ mồ hôi lạnh, nhìn Blood Owl một cái:

- Ta... ta tự đi.

Hắn rất biết điều tự mình nhảy xuống.

Cuối cùng Blood Owl nhìn Phong Tiễn một cái:

- Theo ta suy đoán, người lựa chọn chiến đấu một mình là vì đã chuẩn bị trước, có thể sẽ sử dụng một ít chiêu thức không bình thường lắm.

Lúc này mấy trăm sinh vật biến dị chung quanh đã nhanh chóng lao tới, vòng quái vật gần nhất chỉ cách khoảng mười bước.

Phong Tiễn vẫn điềm tĩnh dùng hai ngón tay lấy xì gà khỏi miệng, nhả một ngụm khói trả lời:

- Bây giờ ta sắp dùng rồi, nếu người không quan tâm bị nướng cháy thì có thể tiếp tục đứng ở đó xem.

Hai giây sau, dưới đáy lồng thang máy.

Tả Đạo và Thợ May đột nhiên nghe được một tiếng nổ lớn, đủ khiến người ta tạm thời bị điếc tai. Bọn họ theo bản năng ngẩng đầu lên, trông thấy ngọn lửa đang từ cửa vào lồng thang máy tràn xuống. Dưới ánh lửa làm nổi bật, có thể thấy một bóng người đang nhanh chóng rơi xuống, nhìn thân hình thì chắc hẳn là Blood Owl.

Blood Owl đuổi thẳng người, đầu hướng xuống dưới, hai tay khép lại bên người, dùng tư thế này để giảm bớt lực cản không khí, hiển nhiên là nhằm rút ngắn thời gian rơi xuống.

May mắn ngọn lửa kia không lan đến dưới đáy lồng thang máy, chỉ đuổi theo phía sau Blood Owl một khoảng thì dừng lại, nếu không Tả Đạo và Thợ May cũng không biết nên tránh đi đâu.

Trước khi Blood Owl chạm đất lại thẳng người lộn ngược ra sau một trăm tám mươi độ, hai chân đáp xuống đất, vững vàng giống như chỉ va chạm nhẹ.

- Khục... khục... chuyện gì vậy? Chúng ta vừa xuống thì có máy bay rải đạn lửa trong thành phố à?

Phía trên truyền đến một luồng không khí nóng vẩn đục, khiến Tả Đạo ho sặc sụa.

- Phong Tiên hắt hơi một cái mà thôi.

Blood Owl trả lời:

- Không có gì phải ngạc nhiên.

Hắn tùy ý đáp một câu, lập tức cúi đầu nhìn mặt đất dưới chân.

Đó cũng không phải là “mặt đất” gì, mà là một cái thang máy bị dòn ép biến dạng, bây giờ giống như một lon nước bị ép dẹp sau khi uống cạn.

- Bên kia là hành lang sao?

Blood Owl chỉ chỉ sau lưng Thợ May, nơi đó bị chắn bởi đá vụn và cửa điện tử kim loại vừa rồi đập gãy.

Thợ May quay đầu, vung một tay lên làm động tác “xé”, những thứ chắn ở đó bỗng xuất hiện một vết nứt hình móng vuốt. Hình dáng của nó rất kỳ quái, hoàn toàn không giống như vết cắt do năng lượng tạo thành, lại có vẻ giống như kem ly bị muổng mức đi, chất liệu có kết cấu vật lý rất rời rạc lại cuốn khúc lên.

- Không sai, cửa thang máy hẳn là ở hướng này.

Thợ May ngồi xổm xuống, dùng đèn pin chiếu vào nơi vừa đào ra, phía sau dường như còn có không gian:

- Chui qua chính là hành lang.

Blood Owl tiến lên một bước, dùng tay không đẩy ra một phần ba thang máy dưới chân, mở rộng vết nứt kia:

- Bây giờ đi vào được rồi.

Thợ May nhún nhún vai:

- Vẫn do ta đi trước đúng không.

.....

Hai phút trước, phía trên cửa vào.

Năng lượng to lớn hình bán nguyệt nổ ra trong thành phố, bởi vì trong nháy mắt một lượng lớn không khí bị bốc hơi, khiến cho cảnh vật ở nơi này dưới mắt mọi người trở nên vụn vụn. Sinh vật biến dị trong bán kính ba trăm mét, hoặc là lập tức bị đốt thành tro bụi dưới một chiêu này, hoặc là toàn thân bị ngọn lửa bao trùm giãy giụa chết đi.

Chỉ có người khổng lồ biến dị kia vẫn bất động, đứng ở đầu đường cách Phong Tiễn khoảng hai mươi mét, trên người nó không có một đốm lửa nào, hai con người to lớn không có mí mắt nhìn Phong Tiễn trừng trừng.

Phong Tiễn thậm chí hoài nghi, người khổng lồ biến dị cực mạnh này có phải là do sinh vật trong sở nghiên cứu dưới chân bố trí ở đây để giữ cửa cho mình. Nhưng hắn rất nhanh bỏ đi suy luận này, bởi vì cửa vào sở nghiên cứu của Evolution không chỉ có ở đây. Hơn nữa thực lực của người khổng lồ biến dị này tăng trưởng như vậy, nhất định là do săn bắt loài người chung quanh, không thể vẫn luôn canh giữ ở một nơi. Quan trọng nhất là hắn thật sự không nghĩ ra loại sinh vật này làm thế nào truyền đạt

mệnh lệnh.

“Hừ... suy nghĩ quá nhiều rồi, loại sinh vật này hẳn là không có trí tuệ, cứ theo quy tắc cũ, để cho người ‘đốt trong’.” - Phong Tiễn tập trung sự chú ý, phát động năng lực, búng tay một cái.

Nhưng trong cơ thể người khổng lồ biến dị kia cũng không bốc cháy như dự đoán, nó vẫn đứng ở đó, sừng sững không ngã.

“Chuyện lạ... ngay cả loại năng lực không thể nhìn thấy trực quan này mà nó cũng phòng ngự được sao...” - Phong Tiễn cảm thấy rất kỳ quái, mà có một chuyện càng khiến hắn bất an hơn, đó là sau khi người khổng lồ biến dị này tiếp cận mình một khoảng cách nhất định, cũng không tiến thêm nữa, chẳng lẽ nó còn có một loại ý thức “chiến thuật”?

- Cần thận, tên này rất lợi hại.
Lúc này một giọng nói quái dị vang lên.

Phong Tiễn quay đầu nhìn sang, trông thấy đó là một con vẹt trắng.

- Ngươi Tĩnh?
Phong Tiễn một mắt lớn một mắt nhỏ, dùng giọng điệu nửa tin nửa ngờ hỏi.

- Trừ ta ra còn ai nữa, kệt!
Con vẹt bị Ngươi Tĩnh điều khiển trả lời.

- Người tìm được vẹt ở đâu...
Phong Tiễn hỏi, hắn thật sự cảm thấy hiếu kỳ.

- Tiệm thú cưng có con còn sống, kệt!
Con vẹt kia tiếp tục dùng giọng đặc biệt của chim trả lời:
- Hỏi chuyện này làm gì. Người hãy nghe cho kỹ, trước đó ta khổng chế một con mèo đen, đã tận mắt nhìn thấy người khổng lồ biến dị này chiến đấu với người siêu năng lực. Rốt cuộc nó đã ăn bao nhiêu người thì ta cũng không biết, kệt! Nhưng nó ít nhất đã đánh bại và ăn một người năng lực cấp Cường.

Lúc Phong Tiễn và con vẹt nói chuyện, khóe mắt vẫn không hề rời khỏi người khổng lồ biến dị:

- Vậy cụ thể nó có năng lực gì? Dùng mắt phóng ra tia laser gì đó sao?

- Phương thức chiến đấu của nó gần giống với Blood Owl, đừng để nó đến gần người.

Con vẹt trả lời.

- Hả?

Phong Tiễn nói:

- Kỳ quái, bây giờ nó lại không đến gần...

Còn chưa dứt lời, con người của hắn bỗng co lại, chỉ thấy trong mắt đột nhiên hiện lên một cái bóng nhanh chóng mở rộng, đó là nắm tay của người không lồ biến dị kia vùng tới.

Tại khoảnh khắc trước khi bị đánh trúng, Phong Tiễn miễn cưỡng tránh qua, nhưng đã chậm một chút. Gió quyền của người không lồ quét qua sau lưng hắn, lại mang theo một trận hoa máu. Phía trước một quyền này giống như bị Rail Gun công kích, một dãy khu phố, kiến trúc, mặt đường bị lực xung kích cuốn qua, lưu lại trên mặt đất một khe rãnh lõm xuống.

“Tính sai khoảng cách rồi...” - Phong Tiễn cố nén cảm giác đau đớn sau lưng, lộn về phía trước, điều chỉnh thân hình, đạp một cái chạy ra hơn mười mét.

Con vẹt do Ngụy Tinh điều khiển thì không thể tránh thoát phạm vi ảnh hưởng rộng lớn từ công kích của người không lồ, lập tức bị đánh thành một đồng thịt vụn.

Có điều Phong Tiễn cũng không trông chờ lời nhắc nhở của đối phương có thể thay đổi tình hình trước mắt, sau khi kéo giãn khoảng cách lần nữa, hắn sờ sờ sau lưng mình, nhìn thấy cả bàn tay đầy máu, khó chịu phun một ngụm nước miếng: “Đối với ta thì khoảng cách hai mươi mét xem như là tâm trung, nhưng đối với quái vật cao hơn năm mét này, chỉ cần bước lên mấy bước, vùng quyền đánh tới là xem như cận chiến rồi...”

Người không lồ biến dị quay mặt lại, con người lòi ra chuyển động mấy cái, lại rơi vào người Phong Tiễn. Nó gầm lên một tiếng, sóng âm như gió mạnh đập vào mặt.

“Đây là thị uy với ta...” - Phong Tiễn mở hai tay ra, giữ nguyên trạng thái cánh tay duỗi thẳng, hướng về phía trước vỗ một cái. Một luồng lửa nóng

xé tan không khí, bay ngược về phía người khổng lồ biến dị.

Nắm tay phải của người khổng lồ vung ngang, trực tiếp đánh tan ngọn lửa này.

Phong Tiễn chỉ đành cười khô, một chiêu này của mình còn không mạnh bằng kiếm khí của Tả Đạo: “Mạnh đến mức có thể đánh tan năng lượng, xem ra không dùng chiêu thức cấp bậc nổ tung thành phố thì không được rồi.”

Chương 22 : Kim Cương

Phong Tiễn đang định thi triển, bỗng nhiên phát giác được chuyện gì. Hắn bỏ qua người khổng lồ biến dị trước mặt, quay đầu nhìn về một hướng khác.

Bởi vì vừa rồi Phong Tiễn phóng lửa trong khu vực lớn, dùng nơi này làm trung tâm, vách tường của các tòa nhà hướng về phía này đều có dấu vết bị lửa đốt. Lúc này trên nóc một tòa nhà ba tầng đã cháy đen bỗng xuất hiện hai bóng người.

- Ta nói sao lại nóng như vậy, quả nhiên là người siêu năng lực chiến đấu với sinh vật biến dị.

Một người đàn ông đầu trọc mặc âu phục màu đen vừa gặm đá vừa nói.

Hắn là nhân viên chiến đấu của Tiền Tuyến Tự Do, được gọi là “Kim Cương”. Nhìn thân hình giống như một con quái vật to lớn, có thể thấy năng lực chiến đấu của người này theo phong cách nào.

Một bóng người khác đứng bên cạnh Kim Cương, nhìn thân hình hắn là một nữ nhân, cũng mặc một bộ âu phục màu đen, mái tóc ngắn màu vàng. Cô gái này là Grace Valentine, người hợp tác của Kim Cương, cả hai đều là người năng lực cấp Cường trở lên trong Tiền Tuyến Tự Do.

Thực ra Phong Tiễn từng nghe Cố Vấn nhạo báng cách bố trí nhân viên của Tiền Tuyến Tự Do. Hệ thống của bọn họ không có vấn đề gì, người siêu năng lực cao cấp hợp tác hai người một tổ cũng không có vấn đề gì, chủ yếu là bọn họ sắp xếp hơi bị buồn cười. Chẳng hạn một kẻ có tính cách xung động như Lôi Hỏa lại hợp tác với Dexter, một người có tính cách lãnh khốc gần giống như Gambling Snake; còn kẻ tên là Kim Cương này lại hợp tác với một người đẹp... Điều này khiến người ta liên tưởng đến hình ảnh một con tinh tinh lớn mang theo một cô gái tóc vàng leo lên cao ốc của đế quốc, sau đó bị bắn chết rất thương tâm... (phim King Kong 2005)

- Hà, anh bạn, cần giúp một tay không?

Kim Cương lớn tiếng hỏi.

Phong Tiễn giả vờ cười trả lời:

- Anh bạn, ta khuyên ngươi nên tập trung chú ý, cẩn thận một chút...

- Cẩn thận cái...

Còn chưa nói xong, Kim Cương đã bị người khổng lồ biến dị đánh xuống một quyền giống như đóng dấu.

Grace cũng lộ vẻ kinh ngạc, may mà quái vật kia không đánh nàng trước. Nàng nhanh chóng nhảy sang bên cạnh, suýt soát tránh khỏi ảnh hưởng của một đòn này.

Kim Cương thì không may như vậy, phía đông tòa nhà này từ sân thượng đến tầng trệt bị một quyền đánh thành khe nứt, hắn bị tầng lầu sụp đổ và nắm tay của người khổng lồ đè xuống dưới cùng.

- Cẩn thận cái này.

Phong Tiễn cười cười, lại từ trong túi quần lấy ra một miếng xi gà đốt lên.

- À, hóa ra ngươi nói cái này.

Kim Cương từ dưới gạch đá vụn đứng lên, dùng một tay đẩy tấm xi măng to lớn đè trên người mình ra, tay kia phỉ phỉ bụi bặm trên đầu trục:

- Tốc độ đúng là khiến người ta bất ngờ, hừ... vừa gặp mặt đã làm dơ quần áo của ta rồi.

- Ha ha... quần áo dơ rồi... nói vậy chắc người không sao.

Phong Tiễn thoải mái bắt đầu xem trận chiến.

Làm nhân viên thu thập tin tức của Nghịch Thập Tự, tư liệu về nhân viên chiến đấu của các tổ chức lớn bao gồm cả đế quốc, Phong Tiễn đều có ghi lại. Dưới sự giúp đỡ của hệ thống “Vận Mệnh” gần như vô địch, Nghịch Thập Tự muốn lấy cắp những thông tin này cũng giống như lấy đồ trong túi.

Phong Tiễn hiểu rõ nội tình và năng lực của Kim Cương, hắn biết người biến dị như Kim Cương đối phó với người khổng lồ biến dị trước mắt này, nhất định là ung dung thoải mái, cho nên hắn cũng bỏ ý định sử dụng chiêu thức mang tính hủy diệt, chờ đối phương biểu diễn.

Kim Cương hoàn toàn không đếm xỉa tới người khổng lồ biến dị gần trong gang tấc, nói với Phong Tiễn:

- Anh bạn, ngươi là người phe nào? Quân đế quốc? Nghịch Thập Tự? Đội du kích? Hay là phe nào khác?

Người khổng lồ biến dị gầm lên một tiếng, một chân đạp xuống Kim Cương. Mỗi lần nó tấn công đều rất nhanh, sức lực rung chuyển núi sông, một chân này đạp xuống, trong phạm vi mấy trăm mét đều có thể cảm thấy mặt đất chấn động.

Máu từ dưới bàn chân to lớn kia tràn ra, chảy về bốn phía. Đó không phải máu của Kim Cương, mà là máu của người khổng lồ biến dị chảy ra. Nó giơ chân lên, gào thét lui về phía sau mấy bước, chỉ mấy bước này đã cách khoảng mười mét rồi.

Kim Cương vẫn đứng tại chỗ, cả người màu đỏ, hấn giống như cây đinh dựng trên mặt đất, đâm rách bàn chân của người khổng lồ.

Phong Tiễn thừa dịp này trả lời câu hỏi vừa rồi của hấn:

- Ta thuộc phe nào cũng không quan trọng, các ngươi chỉ cần biết, ta tới để xử lý vấn đề ô nhiễm. Còn nữa, ta không muốn chọc phải bất cứ phiền phức gì.

Lúc này Grace nói:

- Vậy ngươi làm sao xác định chúng ta có thuộc phe đối địch hay không?

- Ta đoán các ngươi là người của Tiền Tuyên Tự Do đúng không.

Phong Tiễn trả lời:

- Ban nãy lúc anh bạn kia hỏi đã để lộ rồi.

Hấn biết rõ lai lịch của đối phương, nhưng lúc này vẫn phải giả vờ hồ đồ, giống như vừa mới đoán ra được:

- Ta mặc kệ những người khác trong thành phố dự tính thế nào, dù sao ta sẽ khuyên mỗi người mình gặp, trước tiên bỏ qua nội đấu giữa loài người, tiêu diệt “thứ kia” ở bên dưới rồi tính sau.

Kim Cương vừa đi về phía người khổng lồ biến dị, vừa cười hỏi:

- Anh bạn, ngươi có vẻ biết rất nhiều, vậy ngươi hãy đoán một chút, tại sao chúng ta lại xuất hiện ở đây?

- Người hỏi như vậy, kẻ ngốc cũng biết ẩn ý của người là “chúng ta cũng tới xử lý vấn đề ô nhiễm” rồi.

Grace không nhịn được nói với người hợp tác vừa mới để lộ thân phận:

- Nhớ trưởng quan Berg đã nói gì không, bất kể gặp phải người nào đều do ta đàm phán.

Kim Cương mở rộng hai tay:

- Được được, phụ nữ chỉ biết nói cả ngày, còn đàn ông lại phải làm việc.

Nói xong thân hình hắn nhanh chóng lướt về phía trước, một quyền đánh vào đầu gối chân phải người khổng lồ, trực tiếp đánh vỡ xương đầu gối, bàn tay cắm vào bên trong đầu gối, dùng sức rút ra mấy sợi gân.

Tốc độ phản ứng của người khổng lồ biến dị rất nhanh, năng lực thân thể cũng cực kỳ mạnh mẽ, nhưng dưới nắm tay của Kim Cương lại không có sức chống đỡ, nhiều lần bị trọng thương.

- Thật mỉa mai, thân thể mạnh đến mức có thể phòng ngự năng lượng công kích của người siêu năng lực, nhưng lại thua dưới công kích vật lý của người siêu năng lực thuần sức mạnh.

Phong Tiễn hút xì gà nói:

- Năng lực nhìn như mạnh nhất, thực ra cũng là nhược điểm rõ ràng nhất. Một khi tại lĩnh vực cận chiến mà mình am hiểu nhất gặp phải đối thủ mạnh hơn, vậy thì sẽ chết không có chỗ chôn.

Grace đã đi đến cách Phong Tiễn không tới mười bước:

- Ta cũng có thể đoán một chút, người là người của Nghịch Thập Tự đúng không?

Phong Tiễn nghĩ thầm cô gái này đúng là nhạy bén, có điều mặt vẫn không đổi sắc trả lời:

- Há? Làm sao biết được?

Kim Cương nhảy lên trên người người khổng lồ biến dị đã mất khả năng hành động cơ bản, bắt đầu đánh vào trái tim của nó. Người khổng lồ thì dùng hai nắm tay điên cuồng công kích Kim Cương, lại giống như lấy trứng chọi đá. Sau khi liên tục tấn công, hai bàn tay to lớn của nó lại biến thành máu thịt đầm đìa.

- Rất đơn giản, đám người năng lực cấp Cường của quân đội đế quốc lưu

lại trong thành phố này, chúng ta đều gặp cả rồi. Đội du kích gần như đều là người bình thường, còn trong binh dân có loại cao thủ như người thì khả năng cực thấp. Evolution thì...

Grace nói:

- Ta chỉ có thể nói người không giống lắm.

- Đúng vậy, ta đoán người của Evolution có thể sống sót chạy ra khỏi sở nghiên, đều là những kẻ mặt cương thì không có chút cảm xúc nào.

Câu trả lời của Phong Tiễn không thừa nhận cũng không phủ nhận.

- Hừ... vậy ta xem như người là người của Nghịch Thập Tự rồi.

Grace nói:

- Có tin tức gì muốn chia sẻ với chúng ta không?

- Có cần chờ anh bạn kia xong việc qua đây rồi hãy nói?

Phong Tiễn chỉ chỉ Kim Cương bên kia.

Không ngờ Grace còn chưa nói gì, Kim Cương đã lớn tiếng trả lời:

- Ta nghe thấy.

Lúc hắn nói lời này, động tác đã đổi thành đánh vào đầu người khổng lồ. Bởi vì hắn nhắm vào trái tim đánh cả buổi, phát hiện đối phương lại không chết, vì vậy dùng sức xé lồng ngực của đối phương ra xem thế nào. Kết quả phát hiện khí quan trong đó đều đã dờn chỗ, không còn nằm ở vị trí ban đầu, hơn nữa chung quanh lục phủ ngũ tạng còn mọc mầm thịt như vật sống, giống như xúc tu bắt đầu công kích.

- Được rồi.

Phong Tiễn suy nghĩ một chút, nói:

- Tình huống đại khái là... tầng dưới cùng của sở nghiên cứu có một con quái vật, thứ do nó tiết ra chính là ngọn nguồn ô nhiễm. Nếu như mặc kệ thì nó sẽ tiến hóa thành thượng đế, nhân tiện hủy diệt toàn bộ loài người, hoặc là biến chúng ta thành ký sinh trùng đường ruột gì đó.

Về mặt Grace cứng đờ, động tác của Kim Cương cũng ngừng lại, hai người nghiêng đầu nhìn Phong Tiễn:

- Người đang nói đùa sao?

- Ta có ba đồng bạn đã xuống rồi, nếu các người không để ý thì ta cũng muốn xuống.

Phong Tiễn hút xong xì gà, tiện tay ném một cái:

- À... đúng rồi, thuận tiện hỏi một chút, Tiễn Tuyên Tự Do có vũ khí hạt nhân không?

Grace lắc đầu:

- Không có...

Kim Cương cuối cùng đã đánh chết người khổng lồ biến dị, toàn thân đầy vết máu dơ bẩn lại thốt lên một câu:

- Thực ra... cái này... có thể có...

- Nếu cần thì có thể chế tạo sao.

Phong Tiễn đá văng mấy khối đá vụn, lộ ra lồng thang máy ở cửa vào sở nghiên cứu:

- Nếu hôm nay không thể giải quyết xong chuyện này, các người tốt nhất nên có.

Trước khi nhảy xuống hắn để lại một câu:

- Ta đề nghị các người nên trở về báo cáo tình hình với cấp trên, không cần xuống trợ giúp. Bởi vì nếu ngay cả Blood Owl cũng không giải quyết được quái vật trong sở nghiên cứu, người nào xuống cũng đều là chịu chết.

Dứt lời Phong Tiễn tung người nhảy một cái, dùng tư thế và phương thức rơi xuống gần giống như Blood Owl trước đó tiến vào lồng thang máy. Sau khi chạm đất, mượn một chút ánh sáng ở phía trên, hắn tùy ý vớ lấy một miếng gỗ, sau đó khẽ vuốt ngón tay qua, miếng gỗ kia lập tức bốc cháy trở thành bó đuốc đơn giản. Hắn nhanh chóng tìm được lối đi của bọn Blood Owl, lập tức theo sau.

- Chúng ta phải làm sao đây? Làm theo lời hắn à?

Kim Cương hỏi.

- Nhìn hắn không giống như đang nói dối.

Grace nói:

- Người của Nghịch Thập Tự có thể làm bất cứ chuyện gì.

- Đúng vậy, cứu thế giới hoặc hủy diệt thế giới đều có thể.

Kim Cương nhảy xuống khỏi người khổng lồ, hiện giờ sinh vật biến dị to lớn này xem như đã hoàn toàn tắt thở.

Grace nói:

- Cho dù hắn nói dối, chúng ta cũng không cần nóng lòng xuống nghiệm chứng, thông báo một chút cho trưởng quan Berg cũng không sao. Nếu hắn nói thật... vậy chúng ta không cần xuống nữa.

- Hừ... cái kẻ gọi là Blood Owl kia thật sự mạnh như lời đồn sao? Hiếm khi ở trong cùng một thành phố, ta đúng là hiếu kỳ muốn so chiêu với hắn. Ánh mắt của Kim Cương dời đến cửa vào hướng xuống phía dưới kia.

Grace thở dài, chỉ nói một câu:

- Đi thôi.

Nàng lập tức xoay người rời khỏi. Kim Cương thì lưu luyến nhìn cửa vào một cái, sau đó mới đi theo.

Chương 23 : Ba bên giao dịch

- Ta chưa từng muốn trở thành nhân vật lớn gì đó.
Vanessa ăn một miếng điểm tâm ngọt cuối cùng, liếm liếm cái muỗng mới chịu mở miệng:

- Những thứ như mộng tưởng, hi vọng, trước giờ cũng chưa từng nghĩ đến. Lúc ở tiểu học ta đã biết mình xem như là một cô gái xinh xắn, cho nên đã nghĩ sống ngày nào hay ngày đó, tương lai gả cho người có tiền, thoải mái sống qua một đời là được.

- Cho đến năm mười một tuổi, năng lực của ta thức tỉnh, ta mới bắt đầu ý thức được mình khác với mọi người.

Cô Vân ngồi cùng bàn ăn với nàng còn chưa càn quét xong bánh trái trong mâm, nhưng hắn vẫn dùng ánh mắt và tiếng ậm ừ để đáp lại Vanessa, biểu thị mình muốn nghe tiếp.

- Khi còn bé ta đã thường xuyên hỏi mình, cha mẹ của ta... có phải ghét ta không...

Vanessa nói tiếp:

- Ánh mắt của cha nhìn ta rất lạnh nhạt, có lúc còn mang theo vẻ sợ hãi. Mặc dù bề ngoài ông ấy giả vờ giống như những gia trưởng bình thường khác, nhưng ta vẫn có thể phát giác được. Còn mẹ ta lại càng kỳ quái, bà giống như những phụ nữ tinh thần gần sụp đổ trong phim kinh dị. Theo ta lớn lên từng năm, bà càng ngày càng kính trọng ta hơn là gần gũi.

Những chuyện mà lúc nhỏ không chú ý tới, sau khi lên trung học tất cả đều hiện ra. Cha mẹ ta không có điểm nào giống với ta. Bọn họ và cha mẹ của bọn họ, hoàn toàn không ai có màu tóc hoặc con người giống với ta, cho dù muốn tìm một họ hàng có ngũ quan tương tự với ta cũng không được. Ngay cả bà ngoại của ta cũng nói mấy câu như “cháu ngoại xinh đẹp như vậy lại do con gái của ta sinh ra”.

- Ta càng lớn thì càng tỏ ra không hợp với người trong nhà, không chỉ bề ngoài mà về mặt tính cách cũng rất khác biệt. Ánh mắt mẹ nhìn ta dường

như không phải đang nhìn con gái của mình, mà là đang nhìn một cô gái khác.

- Năm mười bốn tuổi, cuối cùng có người nói với ta, ta là một đứa trẻ được nhận nuôi. Hừ... thực ra cũng không thể gọi là nhận nuôi. Đôi vợ chồng kia nuôi dưỡng ta tới mười bốn tuổi là do bị uy hiếp, bọn họ vẫn luôn bị tổ chức giám thị, còn phải lừa gạt tất cả mọi người chung quanh, tuyên bố ta là con ruột của bọn họ. Mà trên thực tế, con ruột của bọn họ đã bị trao đổi với ta, được tổ chức nuôi dưỡng để uy hiếp bọn họ.

Giọng nói của nàng có vẻ đồng tình với cha mẹ nuôi của mình. Cố Vấn lại học nàng liếm liếm cái miệng, tùy ý nói:

- Ừm, cô rất tốt chứng tỏ trong ổ gà không thể có phượng hoàng.

Vanessa liếc hắt một cái:

- Sau đó ta trở về bên cạnh cha ruột, khôi phục họ gốc của mình, Barmond Velazquez. Không phải ta chán ghét cái họ này, chỉ là đã quen người khác gọi mình là Vanessa. Không lâu sau ta biết được mẹ ruột của mình đã chết lúc sinh ta ra, còn cha ruột của ta là đại đoàn trưởng Cesare Barmond của Giới Luật Thép, ta là một đứa con tư sinh.

- Cho nên suy đoán trước đó của ngươi là sai, không tra được tư liệu của ta không phải vì ta từ nhỏ đã lớn lên trong tổ chức. Cho dù là đứa trẻ do tổ chức nuôi lớn, trong kho dữ liệu của Sứ Đồ cũng sẽ có dấu vết để lần ra. Ngươi không tìm được thông tin của ta, là vì trước mười bốn tuổi ta đã dùng một thân phận khác.

Cố Vấn nói tiếp:

- Để cô gia nhập tổ chức trước cái tuổi phải đăng ký ID thân phận của đế quốc, khi đó thân phận của cô chỉ được ghi chép trong kho dữ liệu của chính quyền địa phương, chỉ cần hủy phân ghi chép kia là được. Ha ha... đúng là phương pháp rất tốt, ta có quen một kẻ cũng làm như vậy, hơn nữa lúc vị thành niên hắn đã tự mình đi làm.

“Cái kẻ” mà Cố Vấn ám chỉ dĩ nhiên là Devitt Lyle từng giả mạo mình.

- Chuyện về sau không có gì đáng nói. Cha ta đương nhiên sẽ không để ta đi xông pha chiến đấu, ông ấy để ta lại quận Hồng Sư có thể cuộc an bình, cũng là chỗ đặt tổng đài hệ thống Sứ Đồ, giữ một chức vị nhàn rỗi. Nhưng những người bên cạnh, cùng với thành viên cấp bậc khá cao trong tổ chức

đều biết thân phận thật sự của ta, đó vốn là một bí mật công khai.
Nói xong Vanessa lại trừng mắt nhìn Cố Vấn:

- Hài lòng rồi chứ?

Cố Vấn nhún nhún vai, thái độ mập mờ không tỏ rõ ý kiến:

- Cũng không thể nói là thất vọng.

Vanessa lập tức nói:

- Vậy thêm một ván nữa đi.

- Cô đã thua liền mấy chục ván rồi, có thắng tiếp chắc ta cũng không nghĩ ra vấn đề gì để hỏi nữa.

Cố Vấn trả lời.

- Ta còn không đề ý, người việc gì phải từ chối.

Vanessa nói.

- Ha ha... cô muốn ta trả lời câu hỏi đến vậy sao.

Cố Vấn cười nói:

- Dù sao trải qua nhiều ván như vậy, đủ thấy các loại cờ thể thao chính thức thì không thắng được ta rồi. Ta đã hỏi cô nhiều vấn đề như thế, vậy cứ ưu đãi một lần, để cô hỏi ta một câu.

- Đây là người nói nhé.

Vanessa vội vàng nói:

- Không được nuốt lời! Ta hỏi đây.

- Chậm đã.

Cố Vấn lại nói.

- Hả! Người...

- Ta muốn nói rõ với cô một chút, đừng hỏi những chuyện như “mục đích thực sự của Nghịch Thập Tự là gì”, nói thật ta cũng không biết đâu.

Cố Vấn nói:

- Hiếm khi để cho cô hỏi một vấn đề, đừng lãng phí cơ hội.

- Ta biết rồi, ta cũng nhắc nhở người một chút, đừng quên quy tắc, lúc trả lời không được nói dối.

Vanessa nói.

- Được rồi được rồi, cô hỏi đi.

- Kế hoạch tiếp theo của các người liên quan đến Giới Luật Thép là gì?
Đã không hỏi được mục đích cuối cùng, Vanessa dứt khoát hỏi tình hình trước mắt.

Cố Vấn do dự mấy giây, trả lời:

- Làm gì? Sau khi ta cho cô biết, cô sẽ tìm cơ hội cảnh báo với tổ chức à?

- Đây là câu trả lời sao?

Vanessa học theo Cố Vấn, dùng câu hỏi để trả lời câu hỏi.

- Ừm... kế hoạch tiếp theo đúng không...

Cố Vấn cầm nước cà chua trên bàn lên, uống một ngụm rồi nói:

- Sắp xếp của ta như sau, cùng với ông già kia của cô, còn có Tào Súc của Hình Thiên, làm một lần ba bên giao dịch.

- Dưới sự phối hợp của liên quân Giới Luật Thép và Tia Chớp Trắng, Hình Thiên sẽ tiêu diệt những lực lượng chống cự của nhà nước còn sót lại ở quận Long, thanh trừng tất cả thế lực của đế quốc trên lãnh thổ quận Long. Sau đó Giới Luật Thép sẽ quay giáo đâm ngược, cùng với Hình Thiên nội ứng ngoại hợp, trực tiếp ra tay với Tia Chớp Trắng, “phán quyết” toàn bộ nhân vật cao tầng của bọn chúng. Sau khi giải quyết xong, quân đội của Tia Chớp Trắng sẽ như rắn mất đầu, dĩ nhiên chỉ còn lại hai con đường là bị thu nạp hoặc giải tán. Tiếp theo Nghịch Thập Tự sẽ phát động lực lượng của Thiên Minh và Ngân Ảnh, trợ giúp Giới Luật Thép đánh chiếm quận Song Ứng. Trong lúc này Hình Thiên mặc dù sẽ không trực tiếp tham gia giúp đỡ, nhưng cũng sẽ không đâm sau lưng một dao. Giới Luật Thép sẽ không cần lo lắng phía sau, toàn bộ chiến tuyến ép về phía quận Song Ứng.

- Mà kết quả của ba bên giao dịch này là... Hình Thiên có thể ngồi yên sở hữu khu vực quận Long và Đông Nam Á, Giới Luật Thép thì chiếm lĩnh quận lớn nhất trên Trái Đất này, cuối cùng hội hợp với quân đội Châu Âu ở đầu tây quận Song Ứng.

- Vậy các người sẽ có được gì?

Vanessa hỏi.

- Hờ... có được một cục diện lý tưởng, chỉ thế thôi.

Cố Vấn trả lời:

- À, đúng rồi, sau khi giao dịch hoàn thành, cô cũng không cần ở lại chỗ chúng ta nữa. Một điều kiện khác mà cha cô đưa ra là đưa con tin trở về. Trải qua một phen mặc cả, ta đã thành công thuyết phục hẳn, sau khi xong việc sẽ thả người.

- Trước khi tới Rome người đã nghĩ đến giao dịch này rồi đúng không?

Vanessa nói:

- Cho nên bắt ta làm con tin cũng chỉ thêm một tầng bảo hiểm mà thôi. Cho dù ta chết trong di tích ở Rome, giao dịch của người vẫn sẽ tiến hành như thường.

Cố Vấn mỉm cười trả lời:

- Ta đã nói rồi, ban đầu ta cũng không ngờ cô sẽ xuất hiện ở Rome, vốn định bắt mục sư trưởng của các người thôi.

Một tay Vanessa nâng cằm, nhìn sang bên cạnh:

- Đột nhiên ta cảm thấy mình chỉ là một người dư thừa, cũng không tính là nhân vật mấu chốt ảnh hưởng đến đại cục gì.

- Thế nào? Ăn ngon ở tốt, không nỡ đi à?

Cố Vấn cười nói.

Vanessa nghe được ý châm chọc trong lời nói của hắn, vì vậy nàng cũng chanh chua trả lời:

- Đúng vậy, ở chỗ các người làm con tin không phải rất tốt sao, cả ngày ăn ăn uống uống ngủ ngủ, không cần làm gì cả, mấy tháng lại tặng thêm vài ký.

- À, hóa ra cô cảm thấy thời gian qua thoải mái quá rồi. Chuyện này dễ thôi, bắt đầu từ hôm nay cô hãy chuyển đến phòng ta ở, có thời gian rảnh ta sẽ hành hạ cô.

Cố Vấn tiếp tục ác ý chế giễu.

- Ha ha ha.

Vanessa cười khan mấy tiếng, đứng dậy:

- Ta sợ rồi, cherryboy (trai tơ), người tha cho ta đi.

Nàng nói ra những lời rất cay nghiệt, xoay người rời khỏi phòng ăn.

Đội nàng rời khỏi, Cô Vần đột nhiên cầm lấy một khúc xương ăn thừa, ném mạnh về phía tay trái. Ở phương hướng đó cách ba bộ bàn ghế, ba người Thuật Sĩ, Kế Toán và Speighton đang ngồi cùng một bàn ăn cơm.

- Ai da! Làm gì vậy!
Sau ót Thuật Sĩ trúng đòn, xoa đầu kêu lên.

- Ai cho ngươi cười?
Cô Vần lớn tiếng nói.

- Ta quay lưng lại mà ngươi cũng biết?

- Chỉ có ta cười người khác, người khác không được cười ta.
Câu trả lời này không biết có xem là bá khí hay không, dù sao cũng rất vô sỉ.

- Ngươi là radar châm biếm hình người sao?
Thuật Sĩ nói.

Speighton như đang nói đùa:

- Cô Vần, ngươi cứ dứt khoát cầu hôn cho rồi, ổn định mọi chuyện sớm một chút. Tranh thủ sang năm sinh con trai, để tương lai nó dùng danh nghĩa cháu ngoại của Cesare Barmond, trực tiếp thừa kế vị trí đại đoàn trưởng, đến lúc đó Giới Luật Thép không công tự phá.

- Đừng tưởng ngươi là cao thủ thì ta không thể đùa chết ngươi.
Cô Vần uống một ngụm nước cà chua, nhếch miệng trả lời.

Kế Toán cười nói:

- Ta có tư cách mục sư, nếu ngươi cần chủ trì một số nghi thức thì có thể đến tìm ta.

- Ta khinh!

Cô Vần phun một ngụm nước bọt:

- Ngươi ở trên mạng làm một tờ giấy chứng minh tư cách mục sư trái phép, cũng dám chủ trì hôn lễ sao? Ngươi có biết mình là người Do Thái không? Có biết tự trọng một chút không?

Hắn lại nghĩ tới điều gì, nói:

- Hơn nữa... cần thận suy nghĩ một chút, ai quy định sinh con trai thì phải

kết hôn trước?

“Phụt...”, “phụt....”, “phụt....”, ba người ở bàn bên kia đồng thời phun hết những thứ trong miệng ra ngoài. Bọn họ thật sự không nghĩ tới, có người vừa mới nói ra hai chữ “tự trọng”, lại lập tức kèm thêm một câu phá tan giới hạn vô sỉ của mình.

Chương 24 : Nhân chứng

Vẫn là vào đêm khuya, Jeff theo Gambling Snake đi ra ngoài đường. Kế hoạch của Gambling Snake là ném hắn vào quân chính quy đế quốc cho xong chuyện, cũng không hỏi ra được tin tức hữu dụng gì từ hắn, cho nên bây giờ tên binh dân này lại trở thành vương bận.

Ban đầu Gambling Snake định bỏ hắn lại nhà dân, thức ăn ở đó còn có thể cầm cự một khoảng thời gian, nói không chừng chờ ô nhiễm qua đi Jeff có thể may mắn sống sót. Nhưng Jeff dường như cũng hiểu rõ tình hình trước mắt, hắn đã thấy rất nhiều cảnh tượng máu tanh khi con người bị sinh vật biến dị xé nát. Nếu bảo hắn lựa chọn, hắn thà rằng ôm lòng cầu sống ra ngoài mạo hiểm, chứ không muốn tiêu cực ngồi một chỗ chờ mọi việc chuyển biến tốt hơn.

Gambling Snake dẫn hắn tới một sông bạc lớn. Một đội quân HL chuẩn bị rút lui khỏi đó đã phát hiện ra Jeff, hắn một mình giơ hai tay đi qua, mặc quần áo binh dân, trên người cũng không mang vũ khí, cho nên đám lính gác cũng không tùy tiện nổ súng.

Nhìn Jeff được người của quân đội thu nạp, Gambling Snake ở trên nóc tòa nhà phía xa nhìn xuống liền rời đi.

Tình hình của sở nghiên cứu xem như đã rõ ràng, để bọn Blood Owl đi giải quyết là được rồi. Năng lực của Gambling Snake không thích hợp đối phó với quái vật, hắn am hiểu đối phó với con người hơn... cho nên hắn trở lại trong thành phố, tiếp tục tìm kiếm mục tiêu của nhiệm vụ lần này.

Như một bài ca xưa có câu “thành phố này vĩnh viễn không ngủ”, thành phố Đại Tây Dương hiện giờ đúng là như vậy.

Trong đêm tối trước bình minh, thành phố này giống như một kẻ lang thang run rẩy cuộn người lại. Ánh đèn đường lơ mơ đầu phố chiếu rọi, khiến người ta cảm thấy một chút âm áp. Vô số sinh vật biến dị không ngủ không nghỉ giống như tê bào máu bệnh tật, ngao du trên đường phố như mạch

máu.

“Chết” hay là “sống”, Gambling Snake đã không phân biệt được những quái vật này rốt cuộc là “người đã chết” hay là “thứ gì đó vẫn sống”.

Như thế nào mới xem là sống? Nếu địa vị xã hội và mối quan hệ giữa các cá nhân đại biểu cho một người, vậy trên thế giới này có quá nhiều kẻ vô dụng không đáng giá một xu. Cho dù bọn họ chết đi cũng sẽ không gây ra ảnh hưởng gì với bên ngoài. Đồng dạng, bọn họ cũng sẽ không phát giác được bất kỳ cá thể nào giống như mình chết đi.

Có lẽ những quái vật này mới xem là sống, mỗi lần bọn chúng giết người tìm thức ăn đều gây cho người khác sợ hãi, lại chuyển hóa thành lợi ích thiết thực của mình, đây là chuyện mà bọn chúng không làm được khi còn là “loài người”.

Giết chóc cũng là một phương thức giao lưu.

Hành động của Gambling Snake không còn thuận lợi như trước nửa đêm, bởi vì điện lực trong thành phố đã khôi phục, ẩn giấu hành tung sẽ khó khăn hơn.

Lúc này lén lút di chuyển trong thành phố, hắn phát hiện rất nhiều chỗ lần trước đi qua còn có người nấp, hoặc những chỗ được xem là cứ điểm đều đã xảy ra biến hóa. Chỉ trong thời gian hơn nửa đêm, đã có thêm rất nhiều quân lính rải rác biến thành thức ăn trong bụng quái vật. Đương nhiên sau khi điện lực khôi phục, cũng có dấu vết biểu thị một số tiểu đội đã rút khỏi vị trí ban đầu, dời đến nơi khác.

Âm thầm điều tra vị trí của mấy đội ngũ, Gambling Snake cũng không phát hiện được mục tiêu. Hắn càng lo lắng người kia đã mất mạng trong thành phố, cho nên gia tăng tốc độ hành động.

Đến lúc mặt trời mọc, Gambling Snake lại dò xét vài địa điểm có người tụ tập, vẫn không thu hoạch được gì. Trên đường còn bị mấy con quái vật hành động khá nhanh nhẹn tấn công vài lần, may mà thân thủ của hắn vượt trội, khả năng quan sát và tốc độ phản ứng đều rất tốt, giải quyết những sinh vật biến dị mà không bị tổn thương. Nhưng trải qua lần này Gambling Snake cũng phải tìm một chỗ dừng lại nghỉ ngơi một lát, bổ sung chút nước để thân thể khôi phục đến trạng thái nhất định.

Hắn nhẹ nhàng leo lên thang phòng cháy chữa cháy của một tòa nhà, tìm được một căn phòng cửa sổ không đóng kín, ung dung lên vào.

Trong nhà không có mùi máu tanh, đây là một điềm tốt. Trước tiên Gambling Snake thăm dò tất cả các phòng, sau khi xác nhận an toàn mới hơi buông lỏng cảnh giác, đi về phía phòng bếp.

Trong tủ lạnh luôn có thể tìm được một chút đồ uống, thật ra khi mở tủ lạnh bên trong cũng sẽ có nước đá tan sau khi cúp điện.

Gambling Snake đi thẳng đến tủ lạnh, nhưng hắn vừa đặt tay lên tay nắm, cửa tủ lạnh kia đột nhiên từ bên trong bật ra, một người đàn ông gầy gò đang đứng trong tủ lạnh, cầm shotgun chỉ ra ngoài quát lên:
- Đứng yên!

Nhưng khi người đàn ông này thấy được tình hình lại rất giật mình, bởi vì trước mắt hắn không có người nào. Trong lòng hắn ngạc nhiên thầm nghĩ: “Vừa rồi rõ ràng nghe được tiếng bước chân đến gần nơi này, thời cơ xông ra cũng đúng lúc, đối phương có muốn né tránh cũng không thể nhanh như vậy chứ?”

Đang lúc hắn chuẩn bị thò người ra nhìn thử, một vật giống như lựu đạn từ một góc độ kỳ dị bay vào, rơi xuống bên chân hắn. Người đàn ông này giật mình hoảng sợ, bởi vì đáy cửa tủ lạnh nằm khoảng ngang đầu gối của hắn, cho nên hắn muốn khom lưng nhặt thứ kia cũng khó khăn, rất có thể sẽ với không tới hoặc không kịp, cho nên hắn theo bản năng vứt súng đi, luống cuống tay chân muốn bò ra khỏi tủ lạnh.

Nhưng từ góc khuất tầm mắt của người đàn ông kia, một cánh tay mạnh mẽ có lực bồng đóng cửa tủ lạnh lại. Người đàn ông kia không đẩy ra được, vùng vẫy trong tủ lạnh giống như phát điên, khiến cho tủ lạnh ngã xuống. Cánh cửa kia hướng xuống phía dưới, cho nên hắn càng không chạy ra được...

Năm phút sau người đàn ông này khôi phục ý thức, mở mắt ra. Hắn phát hiện mình đã rời khỏi tủ lạnh, đầu óc còn chưa kịp hoạt động, sự khó chịu trong thân thể đã nhanh chóng ập tới. Hắn chạy đến bồn rửa bên cạnh, nằm ở đó khạc nhổ một hồi, giống như muốn lật cả dạ dày lại.

Cuối cùng sau khi thở dốc đều đặn, người đàn ông gầy gò này quay lại, nhìn cái kẻ cầm súng, ngồi trên ghế phía sau, trông thế nào cũng giống như một sát thủ. Hắn cười khở hỏi:

- Ngươi làm sao biết ta ở bên trong?

- Ý tưởng nấp trong tủ lạnh cũng không tồi.

Gambling Snake trả lời:

- Nhưng ngươi đã phạm phải hai sai lầm khá nghiêm trọng. Thứ nhất, mấy cái kệ trong tủ lạnh lấy ra, nên phá hủy hoặc là ném đến chỗ khác, chỉ tiện tay giấu dưới gầm giường thì không ổn chút nào. Lúc ta vừa phát hiện thì đã đoán được trong tủ lạnh có người rồi. Còn về sai lầm thứ hai...

Hắn bắt ngờ ném khẩu shotgun kia lại cho người đàn ông gầy gò:

- Trong đó độ ẩm quá lớn, nòng súng giống như bị ngâm nước vậy.

- Được rồi, anh bạn, có lẽ ta hơi lỗ mãng, nhưng ngươi cũng không nên dùng hơi cay chứ, còn ở nơi nhỏ hẹp như vậy.

Người đàn ông gầy gò oán trách.

- Đó không phải hơi cay.

Gambling Snake trả lời:

- Nếu như phải, khi ta mở cửa tủ lạnh ra, cả căn phòng đều sẽ bị ảnh hưởng, ta cũng ở trong phạm vi này.

- Vậy thứ ngươi ném là gì?

- Đó là một thứ đồ chơi nhỏ do ta cải tạo, ta gọi nó là “trứng màu của chồn hôi”, ngươi muốn nghe cách điều chế không?

- Khục...

Người đàn ông gầy gò nghe được lời này, lại đi khạc ra một chút acid dạ dày.

- Bây giờ chúng ta hãy nói đến việc chính.

Gambling Snake nói.

- Cái gì? Việc chính gì? Ta còn chưa biết ngươi tên gì.

- Ta biết tên của ngươi là được.

Gambling Snake nói từng chữ:

- Seltz Ain tiên sinh, có một câu nói xa xưa liên quan đến giày làm bằng sắt gì đó, ta từng nghe người khác nói đến, ta cảm thấy lúc này chính là như vậy. (đi mòn giày sắt tìm không thấy, đến khi gặp được chẳng tốn công)

- Ha... ha ha.

Seltz lộ ra một gương mặt tươi cười giả tạo đến mức không thể giả hơn:

- Người đang nói gì đấy, anh bạn, tên của ta là...

- Hai mươi lăm tuổi có thể lên làm phụ tá của gia tộc Cress, rõ ràng là một nhân tài kiệt xuất.

Gambling Snake cắt ngang lời nói dối của đối phương:

- Người là một người thông minh, cho nên sau khi làm mấy năm người đã bỏ trốn, mang theo một khoản tiền lớn và vô số bí mật, đương nhiên còn có vài thân phận giả dùng giá cao mua được. Người rất can đảm, tham lam, cũng rất sáng suốt.

- Ta không biết người đang nói gì...

Seltz dường như vẫn không muốn thừa nhận.

- Người yên tâm, ta không phải người được gia tộc Cress phái tới truy sát người, nếu như phải thì người đã sớm chết rồi.

Gambling Snake nói:

- Ta nhắc nhở một chút, nếu người cảm thấy năng lực cấp Giấy của mình có thể uy hiếp đến tính mạng của ta, hoặc là có thể giúp người chạy trốn, vậy người lại phạm sai lầm rồi. Hậu quả của sai lầm này sẽ nghiêm trọng hơn rất nhiều so với việc người nấp trong tủ lạnh.

Seltz mở to hai mắt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Thực ra trong lòng hắn cũng đã hiểu được, vừa rồi khi Gambling Snake dùng tay ấn cửa tủ lạnh, hiển nhiên về sức mạnh đã hoàn toàn áp chế mình. Lúc này đối phương nói ra những lời liên quan đến cấp bậc siêu năng lực, cộng thêm giọng điệu như vậy, chẳng qua là đang tuyên bố sự chênh lệch về thực lực.

- Người muốn gì?

Quả nhiên giống như Gambling Snake nói, Seltz đã đưa ra một lựa chọn rất sáng suốt.

- Người nên hỏi, ta muốn cho người thứ gì.

Gambling Snake nói.

- Một viên đạn?

- Không, là cứu giúp.

Gambling Snake hơi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt của hắn:

- Người từng phục vụ cho một gia tộc tội lỗi, nhưng hôm nay người có thể trở thành nhân vật mấu chốt chôn vùi bọn chúng.

- Ha... ha ha ha ha ha...

Seltz nói:

- Người điên rồi sao? Không bằng người cứ trực tiếp cho ta một viên đạn. Chẳng lẽ người muốn ta đi vạch tội gia tộc Cress? Ha ha ha... trên tòa án của đế quốc à? Có phải người không biết nha môn là do ai mở? Ta nói này anh bạn, không bằng người một mình giết vào nhà bọn chúng, xem có thể giết được vài tên hay không.

- Nếu ta cho người biết, có một đại nhân vật quyền cao chức trọng muốn diệt trừ gia tộc Cress, mà hắn đang thiếu một ít trợ giúp cuối cùng thì sao... Gambling Snake dừng lại một chút, quan sát phản ứng của Seltz, đồng thời cũng cho đối phương thời gian suy nghĩ:

- Người có muốn trở thành sự trợ giúp đó không?

- Người rút cuộc do ai phái tới?

Seltz hoàn toàn rối loạn:

- Người là mật thám của hoàng đế sao? Nhất định là đúng! Trong tình hình này lại có thể tìm được ta trong thành phố...

Gambling Snake không đếm xỉa đến việc hắn đi lạc đề, nói tiếp:

- Những vụ mua bán của gia tộc Cress... giao dịch thuốc phiện, tổ chức mại dâm, buôn người và giao dịch súng đạn vv, muốn thu thập tội chứng của bọn chúng cũng không khó, nhưng muốn dùng thủ đoạn “hợp pháp” để quật ngã bọn chúng, không có nhân chứng thì rất khó làm được.

- Người, Seltz Ain, chính là một nhân chứng hùng hồn. Lịch sử có thể sẽ khắc tên người, chỉ cần người đưa ra một lựa chọn chính xác, làm chuyện mà những người có lương tri đều sẽ làm.

- Hừ... chỉ bằng lời nói suông của người, ta có thể tin gia tộc Cress kia sẽ bị hủy diệt sao?

Seltz cười lạnh:

- Ta không tin! Thế lực của bọn chúng quá lớn, còn lớn hơn một số hoàng

tử! Làm sao có thể...

- Tại sao bọn chúng lại không thể bị đánh bại?

Giọng điệu lạnh giá của Gambling Snake lại tỏ ra rất có sức thuyết phục:

- Bất kỳ kẻ áp bức nào đều sẽ nghênh đón ngày tận thế mà bọn chúng đáng nhận. Có người gọi đây là nhân quả báo ứng, còn ta gọi nó là công bằng chính trực.

Chương 25 : Người sống sót

Abraham ngồi phịch xuống sàn nhà bên cạnh bàn giải phẫu, ánh đèn màu đỏ khiến đầu hấn đau, cảm giác buồn nôn từ trong dạ dày dâng lên, nhưng bị hấn cố kìm lại.

Giải phẫu cái đầu nhặt được kia có thể sẽ khiến người bình thường cảm thấy khó chịu, nhưng thân là nghiên cứu viên của Evolution, chuyện này vốn chẳng là gì cả. Cho nên hiện giờ trong lòng hấn hiểu được, cảm giác buồn nôn này cũng không phải do tinh thần khó chịu gây nên, mà là sinh lý có biến hóa gì đó.

- Hấn là không phát sốt...

Abraham ôm trán lại bắt đầu lẩm bầm, hấn tiện tay cầm một mảnh kính soi hai mắt của mình, nhưng vì chung quanh đều là màu đỏ, hấn rất khó thấy rõ con ngươi có đầy máu hay không.

- Hệ thống báo động chết tiệt.

Tuy mắng như vậy nhưng Abraham cũng biết rõ, nếu không có ánh sáng màu đỏ này thì hấn đã sớm bị xé thành mảnh vụn trong bóng tối rồi.

“Rầm rầm rầm...”

Tiếng đụng tường lại vang lên, trong mấy ngày sau khi xảy ra sự cố, loại âm thanh này giống như tiếng chuông thúc giục, luôn chấn động thần kinh vốn đã không chịu đựng nổi của Abraham. Nhiều nhất cách hai ba giờ sẽ có thứ gì đó muốn xâm nhập vào chỗ Abraham, khiến hấn không thể dừng lại quá lâu trong một căn phòng, đành phải liên tục di chuyển. Nơi này là sào huyệt trung ương của sinh vật biến dị, đường chạy trốn đều bị chặn đứng, mà không gian để di chuyển và vòng quanh cũng từ từ hẹp đi, thức ăn nước uống càng trở nên xa xỉ. Tại trung tâm ô nhiễm, cho dù không ăn gì cũng có nguy cơ bị lây nhiễm.

Abraham đã sớm không nghĩ đến chuyện sống sót rồi đi, chỉ là bản năng cầu sinh của loài người khiến hấn chống chọi tới bây giờ. Nhưng cho dù là

người cải tạo, thân thể cũng đã gần đến cực hạn rồi. Ở chỗ này thời gian dài, gánh nặng tinh thần càng dễ dàng đẩy người ta đến bờ vực sụp đổ.

Có lẽ đã đến lúc từ bỏ rồi, dù sao ta cũng chết chắc, người bên ngoài thế nào, loài người có thể diệt vong hay không, những chuyện này có liên quan gì đến ta? Ta cần gì phải liều mạng làm những chuyện không có ý nghĩa với mình như vậy? Tìm kiếm nhược điểm của quái vật, ghi lại những hình ảnh có thể vĩnh viễn sẽ không ai thấy, ta... thật là loại người muốn làm anh hùng sao?

Abraham đã thật sự tuyệt vọng, kết quả thí nghiệm mấy ngày nay đều chứng minh một chuyện, con quái vật ở trung tâm ô nhiễm kia vốn không có nhược điểm. Ít nhất từ phương diện khoa học, với năng lực của hắn không thể phân tích ra được phương pháp hữu hiệu nào để tiêu diệt quái vật và thanh trừ nguồn ô nhiễm. Hắn chỉ có thể nghĩ đến hai phương pháp đơn giản thô bạo nhất, một là dùng vũ khí hạt nhân, hai là dựa vào người siêu năng lực khiến cả khu vực bốc hơi khỏi nhân gian, không lưu lại một chút cặn bã nào.

“Rầm rầm...”

Tiếng đụng tường kim loại bên ngoài bỗng nhẹ đi, mấy giây sau lại đột nhiên biến mất.

Abraham không kịp được suy nghĩ, có phải tinh thần của mình đã xảy ra vấn đề gì không? Sản sinh ảo ảnh thính giác rồi?

Trong mấy ngày qua đây là lần đầu tiên hắn gặp phải tình huống này, quái vật sau khi phát hiện mục tiêu lại từ bỏ tấn công? Điều này sao có thể?

Một giây kế tiếp, Abraham thiếu chút nữa đã bị dọa đến nhồi máu cơ tim, nói thông tục một chút là suýt nữa đã bất tỉnh nhân sự.

Hoàn cảnh tồi tệ vừa mới mới trở lại yên ổn, đột nhiên lại có một tiếng vang lớn, cửa điện tử bằng hợp kim hoàn toàn bị đánh xuyên, chính giữa xuất hiện một lỗ thủng lớn.

- Ta đã nói rất nhiều lần rồi... loại cửa này ta có thể mở được.
Thợ May ở sau người Blood Owl oán trách.

- Ta cũng đã nói rất nhiều lần rồi, ngươi nhập mã vào quá lâu.
Blood Owl bước ra một bước, từ trong lỗ thủng vừa đánh xuyên đi vào phòng giải phẫu.

Người? Là người đang nói chuyện?

Abraham không thể tin những gì mình nghe được, lúc chỉ có một mình thì hắn luôn lằm bằm, nhưng lúc này hắn lại không dám lên tiếng. Hắn thậm chí hoài nghi mình đã sớm chết rồi, mà nơi này chính là địa ngục, tất cả đều là ảo giác tạo nên để hành hạ hắn.

- Đánh thông tất cả các cửa, rất có thể sẽ gặp phải đánh lén từ phía sau.
Thợ May lại nói.

- Có Tả Đạo đoạn hậu, ngươi sợ cái gì, nếu chết cũng là hắn chết trước.
Blood Owl trả lời như chuyện đương nhiên.

- Hắn ở phía sau, còn đáng sợ hơn ta tự mình đoạn hậu.

Thợ May nói:

- Có lẽ lúc cấp bách hắn sẽ ném ta ra làm bia đỡ đạn.

Tả Đạo quát lên:

- Láo xược, chỉ là tù binh, còn là bại tướng dưới tay đạo gia ta, lại dám nói năng bừa bãi như vậy?

Blood Owl không muốn nói nhảm với hai người này, hắn đi thẳng tới bàn giải phẫu, nói với người đàn ông nấp dưới sàn nhà bên kia bàn:

- Ngươi muốn ở đây chờ chết, ta không có ý kiến, nhưng trước tiên ngươi phải nói những gì mình biết cho chúng ta nghe.

Abraham thành thật quay đầu sang, ánh mắt đối diện với Blood Owl:

- Ngươi... các ngươi thật sự là người?

Blood Owl không trả lời, một tay nắm lấy cổ áo Abraham nhấc lên, tay kia tát hắn một cái.

- Này! Ngươi làm gì đó!

Dù sao cũng là đồng nghiệp của mình, có câu “kẻ sĩ có thể chết nhưng không thể bị sỉ nhục”, Thợ May đi lên trước nói:

- Có gì từ từ nói.

- Ta chỉ muốn làm cho tư duy của hắc tinh táo thôi.
Blood Owl buông lỏng tay ra.

- Người là... Abraham?

Thợ May quan sát hắc tinh mấy lần, nhớ lại trước đây từng gặp người này vài lần, cho nên thử gọi tên của hắc tinh.

- Đúng! Đúng vậy! Trưởng quan!

Abraham nhìn thấy một người đàn ông mặc đồng phục thành viên cao cấp của Evolution, hai mắt lập tức phát sáng giống như nhìn thấy hi vọng sống sót:

- Nghiên cứu viên Abraham, số hiệu BD-40281-NA, xin trình diện ngài!

- Đừng câu nệ mấy cái lễ nghi rườm rà nữa, thấy rõ tình hình hiện giờ chứ.
Thợ May trả lời:

- Trước tiên hãy nói những tin tức mà người biết.

Abraham đáp một tiếng, tóm tắt một lần cảnh ngộ của hắc tinh mấy ngày nay trốn đông nấp tây trong sở nghiên cứu. Trong thời gian này Blood Owl lại âm thầm đi ra khỏi phòng giải phẫu, khoảng chừng một phút thì trở về, chẳng biết tại sao trong một phút này trên người hắc tinh lại dính đầy dịch thể không rõ...

- Người làm rất tốt, nếu có thể sống ra ngoài, ta nhất định sẽ đề nghị cấp trên khen ngợi người.

Thợ May nghe xong nói.

- Tính sai rồi.

Sau khi nghe Abraham tự thuật xong, Blood Owl ở một bên lại nói:

- Đi đường vòng đến tìm tên này chẳng được tích sự gì, sớm biết hắc tinh không cung cấp được tin tức hữu dụng nào, ta nên bỏ qua hắc tinh đi thẳng xuống dưới mới đúng.

- Đến thì cũng đến rồi, dù sao cũng không làm chậm trễ quá lâu.

Tả Đạo nói tiếp:

- Bây giờ chúng ta tiếp tục xuống là được.

Tính tình của hắc tinh khôn khéo, biết lời này của Blood Owl nhất định sẽ khiến cho hai người khác nảy sinh vài suy nghĩ lệch lạc, cho nên thuận theo câu

chuyện dàn xếp êm thấm.

Thực ra sau khi tiến vào sở nghiên cứu dưới lòng đất, người dùng năng lực dò xét được chỗ Abraham chính là Blood Owl, cũng do hắn chủ động đề xuất tìm kiếm người sống sót này. Khi đó đây rõ ràng là một quyết định chính xác, bởi vì người này có thể sống đến bây giờ, nhất định là có điểm hơn người, hoặc là nắm giữ một loại tin tức liên quan đến quái vật biến dị. Không ngờ cuối cùng chỉ tìm được một nghiên cứu viên vận may xem như không tệ, những tin tức mà Abraham nói chỉ là xác nhận suy luận lúc trước mà thôi, không có trợ giúp thực tế gì.

- Ta sắp mất kiên nhẫn rồi.

Blood Owl lắc cổ tay:

- Chiến đấu với loại quái vật này chẳng có ý nghĩa gì, nếu không phải vì “nhân vật mục tiêu”, ta đã sớm đề nghị rút khỏi thành phố, sau đó ném mấy quả đạn hạt nhân vào nơi này cho xong chuyện.

- Nghịch Thập Tự có vũ khí hạt nhân?

Thợ May cũng không thể nhắm mắt làm ngơ trước câu nói này của Blood Owl.

- Không liên quan đến ngươi.

Tả Đạo không cần nghĩ ngợi chen vào một câu trước khi Blood Owl lên tiếng, đã không thừa nhận cũng không phủ nhận, đầy đủ gian xảo

Blood Owl cười lạnh, liếc Tả Đạo một cái, sau đó đi ra cửa:

- Hai người của Evolution, các người chỉ cần phụ trách dẫn đường là được, kế tiếp vẫn do ta phụ trách mở cửa. Ta hi vọng trong ba giờ sẽ giải quyết xong quái vật và rời khỏi nơi đổ nát này, nếu có thể thì trong mười giờ ăn một cái hamburger sữa đặc 100% không ô nhiễm.

Ba người khác nối đuôi theo Blood Owl đi qua cửa lớn vừa bị phá hư.

Abraham tuy đi theo Thợ May, nhưng trong đầu còn có chút khúc mắc, nói với Thợ May:

- Trưởng quan? Bây giờ các người muốn chạy ra sao?

- Chạy ra?

Thợ May quay đầu nhìn hắn một cái:

- Chúng ta là từ bên ngoài đi vào.

- Cái gì?

Abraham quả thật khó tưởng tượng, còn có người chủ động đi vào tìm chết? Đột nhiên hắn lại nghĩ đến một chuyện khác rất quan trọng:

- Trưởng quan? Hai người này chẳng lẽ là quân phản loạn Nghịch Thập Tự? Chờ đã... cái tên cao lớn kia hình như là Blood Owl!

- Nói ra rất dài dòng, tóm lại chúng ta tạm thời phối hợp với bọn họ giải quyết hỗn loạn bên dưới, đây mới là việc khẩn cấp trước mắt.

Thợ May trả lời:

- Người cũng nên hiểu rõ, hiện giờ con quái vật bên dưới kia chính là kẻ địch chung của cả loài người.

- Ta có ý tốt nhắc nhở một chút, nếu người muốn chạy trốn lên mặt đất, chúng ta sẽ không ngăn cản, đương nhiên chúng ta cũng không rảnh rỗi tổng người lên đó. Hơn nữa cho dù người đi theo tuyến đường mà chúng ta tới đây, thành công trở lên mặt đất, nơi đó cũng chưa chắc an toàn hơn dưới này bao nhiêu.

Tả Đạo rất biết nắm bắt biến hóa trong lòng quần thể yếu thế, cho nên hắn có thể dùng phân tích sắc bén giới thiệu cho đối phương một gáo nước lạnh.

Mấy người bọn họ vừa nói chuyện vừa đi qua hành lang bên ngoài.

Abraham nghe được tin tức xấu là không thể rời khỏi sở nghiên cứu mà còn phải đi sâu xuống dưới, đồng thời trông thấy kiệt tác vừa rồi của Blood Owl.

Chỉ thấy trên đất đều là thịt vụn và dịch thể, giống như bùn nhão sau khi mưa rơi xuống. Chỉ nhìn những mảnh vụn và chất lỏng này, có thể tưởng tượng chiến đấu xảy ra ở đây thảm liệt đến thế nào, ít nhất là rất thảm đối với quái vật...

Abraham suy đoán, lúc đầu nghe được mấy tiếng rầm rầm đụng vào cửa lớn đúng là do quái vật gây ra, nhưng sau mấy giây nó đã bị giết chết. Mà khi mình tiến hành tự thuật, Blood Owl lại tùy ý rời khỏi phòng giải phẫu đi dạo một vòng trong hành lang, đó là do hắn chú ý tới quái vật đang đến gần. Hắn dùng thời gian một phút âm thầm tiêu diệt một quái vật, hoặc ít nhất đã tiêu diệt một cái xúc tu lớn.

Những chuyện này xảy ra cách phòng giải phẫu một bức tường, nhưng Abraham lại không hề phát hiện dấu hiệu chiến đấu. Tuy nói trong những tin tức về người siêu năng lực của Nghịch Thập Tự, cũng có một ít dữ liệu

liên quan đến thực lực, nhưng khi đối phương thật sự xuất hiện trước mặt mình, Abraham mới có thể thực sự cảm giác được bầu không khí này. Hoàn cảnh mà mình xem như tuyệt vọng, trong mắt cao thủ đỉnh cấp lại là một nơi đi lại tự nhiên. Thủ đoạn điêu luyện, cùng với sự bình tĩnh và tàn nhẫn vô tình lộ ra, Abraham cũng chỉ từng thấy trên người cục trưởng.

- Lại tới sao?

Blood Owl đột nhiên dừng bước, nhìn bóng mờ ở cuối hành lang màu đỏ phía trước:

- Xem ra đã khiến cho “nó” chú ý rồi, tần suất công kích chúng ta đang tăng lên.

Chương 26 : Biến cố bất ngờ

- Khoa học của chúng ta đã đi sai đường rồi.
Đây là phát biểu của Blood Owl lúc xé nát quái vật thứ N.

Trên đường hắn luôn đi trước nhất, bất tri bất giác đã hời hợt giải quyết không dưới hai mươi cuộc tập kích đến từ sinh vật biến dị.

Những quái vật chiếm cứ sở nghiên cứu này chia làm hai loại. Loại thứ nhất là cá thể sở hữu năng lực hành động độc lập, bọn chúng tương tự như quái vật trên mặt đất, có thể còn yếu hơn một chút, bởi vì bọn chúng không có cơ hội cắn nuốt nhiều người để tiến hóa. Những quái vật này vốn đều là loài người, lúc xảy ra sự cố thì đang ở trong sở nghiên cứu, sau khi tiếp xúc với nguồn lây nhiễm vẫn luôn kiên trì đến lúc bản thân biến dị mới tử vong.

Mà loại quái vật thứ hai, chính là loại biến thể hình người mọc ở đầu cuối xúc tu lớn. Bọn chúng là bộ phận thân thể của con thú lớn bên dưới sở nghiên cứu kéo dài ra, như rễ cây đan xen trong cơ sở to lớn dưới lòng đất này.

Trong mấy giờ sau khi sự cố xảy ra, hàng mẫu tế bào E nguyên thủy của Edmund Lee đã tiếp xúc với nguyên dịch Proliferation, nhanh chóng sinh ra một con thú lớn biến dị, lại cắn nuốt hơn tám phần người trong sở nghiên cứu. Có câu là “dạ dày không thể nhìn bề ngoài”, vì vậy dù là người của Evolution hay đội du kích đều không thể thoát khỏi tai nạn. Những người sống sót còn lại hoặc là chạy lên mặt đất, hoặc là bị nhốt bên trong căn cứ, tiếp đó chờ đợi bọn họ là bị lây nhiễm, hoặc là bị người đã lây nhiễm cắn nuốt.

Vì vậy cá thể sinh vật biến dị trong sở nghiên cứu dưới lòng đất không tính là mạnh mẽ, cơ hội để bọn chúng săn bắt loài người là không nhiều. Trong giai đoạn bọn chúng còn chưa từ loài người lột xác thành quái vật, phần lớn “thức ăn” đã bị gã to lớn sâu trong lòng đất kia nuốt hết rồi.

Tương tự, quái vật kia là ngọn nguồn ô nhiễm, dưới tác dụng của nhiều

nhân tố đã trở nên rất mạnh mẽ. Ít nhất về mặt “sinh tồn”, muốn hoàn toàn phá hủy nó không chưa mảnh vụn, ngay cả Blood Owl lúc này cũng chưa nghĩ ra phương pháp nào.

- Nếu đế quốc đặt trọng tâm nghiên cứu khoa học vào thăm dò vũ trụ, thế giới đã sớm an bình rồi.

Blood Owl tiếp tục câu chuyện vừa rồi:

- Nhìn một đồng phiên toái sinh ra do các người nghiên cứu vũ khí sinh vật, ngoại trừ hủy diệt chính loài người thì ta không thấy bất kỳ ý nghĩa nào.

Thợ May biết lời này là đang oán trách mình, vì vậy trả lời:

- Đây chỉ là một tai nạn, bất kỳ nghiên cứu đi đâu thời đại nào cũng phải mạo hiểm. Huống hồ người gây nên tai nạn lần này không phải cục E chúng ta, mà là đội du kích trong thành phố, một đám thành viên của tổ chức phản kháng, theo chủ nghĩa vô chính phủ cực đoan.

- Bọn họ không phải là người theo chủ nghĩa vô chính phủ, bọn họ chỉ là...

Tả Đạo chen vào:

- Được rồi, ta cũng không biết nên xếp bọn họ vào loại người nào.

- Dân chúng giận dữ.

Blood Owl đơn giản tổng kết:

- Chỉ thế thôi, nhưng trọng tâm câu chuyện mà hai người các người nói đã đi lệch quan điểm của ta rồi.

Hắn nói xong lại đá văng một cánh cửa điện tử hợp kim dày mấy chục cm bên cạnh:

- Trách nhiệm của vụ việc này do ai gánh vác cũng không quan trọng, vấn đề là đáng coi trọng là giống loài có địa vị thống trị trên Trái Đất, ít nhất gần hai trăm năm qua, vẫn luôn đặt trọng điểm nghiên cứu khoa học vào làm thế nào đối phó với đồng loại, đây là một sai lầm trong suy nghĩ. Hôm nay có thể là nhà kho Evolution xảy ra rò rỉ, một con quái vật có thể tiến hóa thành thượng đế bắt đầu lây nhiễm và muốn khống chế cả hành tinh, thanh tẩy chuỗi sinh vật, chiếm lĩnh hệ ngân hà. Ngày mai có thể một người máy của Factory sẽ sinh ra tư tưởng của mình, nó sẽ hack hệ thống máy tính trên toàn thế giới, quay đầu đạn hạt nhân về phía loài người, lại chế tạo một đội quân Terminator, tiếp đó... thanh tẩy chuỗi sinh vật, chiếm lĩnh hệ ngân hà.

- Ta có thể lập ra một bản danh sách rất dài, gọi nó là “danh sách tai họa

ngâm tự hủy do loài người chế tạo”.

- Vấn đề lớn nhất của con người, đó là không ngừng chế tạo ra một số thứ ngay cả mình cũng không không chế được, còn định dùng nó để không chế người khác.

Tả Đạo cười nói:

- Có biện pháp gì đây, cái gọi là hòa bình chẳng qua là cây gậy trong tay người to hơn người khác mà thôi.

- Khi người trích dẫn câu nói của một nhân vật truyện tranh, gọi là gì ấy nhỉ... đúng rồi, Stark, không nên lộ ra vẻ mặt đắc ý như vậy.

Blood Owl tiếp tục câu chuyện của mình:

- Tưởng tượng một chút, nếu như sau chiến tranh thống nhất Địa Cầu, đế quốc đặt trọng tâm nghiên cứu vào lĩnh vực mà ta nói, có lẽ bây giờ loài người đã sở hữu kỹ thuật bước nhảy khá hoàn thiện rồi. Đi lại giữa các vì sao và bước nhảy không gian mới là lĩnh vực dẫn đến tương lai, tài nguyên vũ trụ gần như vô hạn có thể giải quyết tất cả vấn đề, bao gồm lãnh thổ, dân số, nguồn năng lượng.

Hắn dừng một chút rồi nói:

- Đây chính là sự mĩa mai, nếu như người đời chịu “khai thác và chia sẻ”, vậy cuối cùng tất cả đều là người thắng. Nhưng trăm ngàn năm qua, mọi người lại luôn muốn “không chế và chiếm giữ”, cho nên chiến tranh lặp đi lặp lại, mà vấn đề cơ bản lại bị đặt sang một bên, vĩnh viễn không được giải quyết.

Nói đến đây, trong đầu Blood Owl đột nhiên thoáng qua điều gì. Trong lần tán gẫu này, dường như hắn đã vô tình được khai sáng, hiểu rõ khuôn mặt thật của tổ chức Nghịch Thập Tự này.

- Cái thế giới này đã hết thuốc chữa, vậy cứ dứt khoát dẫn dắt nó luân hồi từ trong sa đọa sao...

Blood Owl nói khẽ như lẩm bẩm, sau đó lại cười lạnh.

- Mở cánh cửa phía trước ra chính là hành lang dẫn đến nhà kho chứa hàng nguy hiểm.

Thợ May nhìn về cửa điện tử phía trước không xa nói:

- Bắt đầu từ nơi này, cửa và tường không còn là hợp kim bình thường nữa.

- À, nói cách khác, từ hành lang phía sau cánh cửa kia trở đi, tất cả đều chế tạo bằng tinh hợp kim rồi.
Tả Đạo thuận miệng nói tiếp một câu.

Thợ May trả lời:

- Không sai, hơn nữa hành lang phía sau cánh cửa kia rất dài, thiết kế này cũng là để phòng ngừa nhà kho chứa hàng nguy hiểm...

- Không cảm thấy kỳ lạ sao?
Blood Owl ngắt lời.

- Cái gì?
Thợ May không biết Blood Owl đang nói đến mặt nào.

Abraham thì đã phản ứng lại, dù sao nhiều ngày như vậy trốn đông nấp tây trong sở nghiên cứu tràn ngập khí tức tử vong này, phương thức suy nghĩ của hắn sẽ không bỏ qua bất cứ hiện tượng khác thường nào:
- Cánh cửa điện tử này sao lại đóng?

Thợ May liền ngăn ra:

- Đúng... chuyện này không thể nào. Hành lang dẫn đến nhà kho chứa hàng nguy hiểm chỉ có một cái này, cánh cửa này phải bị phá hư mới đúng!

Tả Đạo sờ cằm, trầm ngâm nói:

- Trên đường chúng ta đi đã gặp rất nhiều cửa hoặc tường bị phá hư, thân thể quái vật kéo dài ra nhất định cần một lối đi, chuyện này cũng không kỳ lạ. Những phòng khác không chỉ có một hành lang nối liền, có một số phòng thậm chí bốn phương tám hướng đều có đường. Nếu tuyến đường của chúng ta và quái vật khác nhau, sẽ gặp phải cửa điện tử đóng kín, còn nếu giống nhau sẽ gặp phải cửa mở hoặc bị phá hư... Nhưng nếu nơi này là ngọn nguồn, cánh cửa này chắc chắn phải bị mở ra, nếu không thì cũng chỉ có một cách giải thích...

Mạch suy nghĩ của Thợ May và Abraham cũng vận chuyển theo lời nói của Tả Đạo, nghe đến đây, kết quả suy luận dường như chỉ hướng về một đáp án duy nhất, mà đáp án này khiến sắc mặt bọn họ đột nhiên biến đổi.

Blood Owl không hề e ngại vạch trần suy đoán trong lòng ba người lúc này, hắn phun một ngụm nước miếng, không thoải mái nói:

- Cho nên... ngọn nguồn của tất cả những thứ này thực ra không đến từ nhà

kho chứa hàng nguy hiểm.

Cũng không biết là đang hỏi hay đang suy tư, Blood Owl lại nói một câu:
- Vậy bây giờ rốt cuộc chúng ta đang đối phó với thứ gì? Trong thành phố này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chương 27 : Rò rỉ

- Tạm thời đi xuống xem thử, chắc có thể tìm được một ít đầu mối.
Blood Owl không do dự quá lâu, liền phát tay ra hiệu cho Thợ May đi qua nhập mã cửa điện tử.

Từ đầu Tả Đạo vẫn luôn sờ cảm giống như đang suy luận, cặp mắt gian xảo không ngừng lưu chuyển. Người khác không biết hẳn rốt cuộc đang nghĩ gì, cũng biết hẳn rốt cuộc có thể nghĩ ra được điều gì. Dù sao sau khi cửa điện tử mở ra, hẳn cũng đi theo vào hành lang sau cửa.

- Trước đó người đã nói rất khẳng định, hàng mẫu tế bào E của Edmund Lee trong nhà kho chứa hàng nguy hiểm đã tiếp xúc với nguyên dịch Proliferation, từ đó dẫn đến một loạt sự cố sau này, nhưng người căn cứ vào đâu? Chẳng lẽ người chính mắt nhìn thấy quá trình rò rỉ?
Tả Đạo phía sau đột nhiên đặt câu hỏi.

Thợ May quay đầu nhìn Tả Đạo một cái, ánh mắt lập tức trở nên không chắc chắn, hẳn vừa nhớ lại vừa nói:

- Khi đó... đội du kích đột nhiên tấn công sở nghiên cứu, báo động vang lên, nhân viên trong phòng theo dõi lập tức dùng thiết bị truyền tin báo cáo tình hình tổn thất và vị trí của quân địch ở các nơi. Đối phương cũng không phải kẻ ngu, bọn họ rất nhanh đã ý thức được điểm này, liền bắt đầu phá hủy thiết bị theo dõi của chúng ta. Do đó hình ảnh mà phòng theo dõi nhận được lần lượt biến mất, bao gồm cả chỗ chúng ta đang đứng hiện giờ, tín hiệu của mấy camera rất nhanh bị gián đoạn. Nhưng nhà kho chứa hàng nguy hiểm còn có một hệ thống báo động độc lập, khi hành lang này bị xâm nhập thì báo động sẽ vang lên, mà cửa chắn ở sâu nhất chỉ có mấy trưởng quan cấp cao của Evolution mới mở ra được. Nếu cửa chắn bị phá hoại thì thiết bị tự hủy trong nhà kho sẽ khởi động, đốt cháy tất cả đồ vật trong nhà kho và kẻ xâm nhập vừa phá hoại cửa chắn thành tro bụi.

Tả Đạo nói tiếp:

- Như vậy, khi đó những cơ chế này đều bị khởi động đúng không?

- Đúng vậy, sau đó từ khu vực vừa rồi chúng ta tiến vào hành lang, sinh vật biến dị bắt đầu tràn ra phía ngoài, lần lượt có người bị giết. Chuyện kể tiếp có thể xác nhận thông qua những người chứng kiến, ta cũng là một trong số đó. Đương nhiên khu vực ta gặp phải quái vật không ở sâu như vậy, ta cũng chưa tiếp xúc với nguồn ô nhiễm, cho nên mới chạy trốn được.

Thợ May nói.

- Hiểu rồi, tức là sau khi quái vật xuất hiện, các người đã thông qua một “suy đoán hợp lý” để giải thích nguyên nhân.

Blood Owl đi phía trước nói tiếp câu chuyện, trong giọng nói đầy vẻ châm chọc.

- Chẳng lẽ động đất và đạn hạt nhân nổ có người chứng kiến sao?

Thợ May trả lời:

- Đây là kết luận duy nhất theo như suy đoán thông thường.

- Nhưng theo tình hình trước mắt, đây là sai lầm.

Lúc Blood Owl nói lời này, đã nhìn thấy cuối hành lang có một cánh cửa chắn to lớn bị phá hoại.

- Đây là chuyện gì?

Thợ May rất nhanh cũng nhìn thấy cảnh tượng này, kinh ngạc nói một câu.

Blood Owl đi vào trong cửa. Không gian bên trong nhà kho chứa hàng nguy hiểm rất rộng, thể tích có lẽ gần bằng một sân bóng, nhưng lúc này thiết bị chiếu sáng bên trong đã sớm bị phá hủy, nguồn sáng màu đỏ ở hành lang phía xa chỉ chiếu rọi một phạm vi nhỏ gần cửa chắn.

Bốn người đứng ở đó, mũi người được một mùi rất kỳ quái, không giống như mùi cháy khét mà là một loại thuốc hóa học pha chế. Trước mặt tuy là một màu đen kịt, nhưng bọn họ đều biết rõ trong bóng tối không có thứ gì. Bởi vì nếu tổ tiên của sinh vật biến dị ở trong đó, cho dù thể xác của nó không lớn đến mức có thể nhét đầy cả không gian, nhưng ít ra sẽ có một loại “cảm giác tồn tại”.

- Không tin được...

Thợ May kinh ngạc nói:

- Nếu như quái vật tồn tại thì chỉ có thể ở trong này, chẳng lẽ kích thước thực tế của nó có thể đi qua hành lang phía sau chúng ta?

Blood Owl ngược đầu nhìn lên trên:

- Trở lại vấn đề vừa rồi, giả sử người của đội du kích lợi hại hơn nhiều so với tưởng tượng của các người, ngay từ đầu bọn họ đã lập kế hoạch cướp đồ trong nhà kho chứa hàng nguy hiểm, cho nên mới tấn công vào đây. Sau khi phá hủy thiết bị theo dõi, bọn họ đã bắt giữ một thành viên của các người, hoặc là trong nội bộ các người đã sớm có nội ứng nằm vùng, giúp bọn họ mở cửa hành lang phía trên, sau đó đi đến trước cửa chắn của nhà kho này.

Hắn lại cúi đầu, động tác này biểu thị hắn đã có kết luận:

- Vậy bọn họ dựa vào cái gì để phá hoại cửa chắn to dày bằng tinh hợp kim này?

Thợ May nghĩ tới nghĩ lui, trả lời:

- Bọn họ không thể làm được, cho dù với năng lực của ta, muốn phá bỏ cánh cửa này cũng cần thời gian... hơn nữa...

Hắn quay đầu lại nhìn một cái:

- Trạng thái hiện giờ của cửa chắn này rõ ràng không phải bị năng lực không gian phá hoại, mà là người siêu năng lực cao cấp dùng năng lượng đánh vỡ.

Blood Owl nói:

- Đúng, cho nên giả thuyết này không thể thành lập, như vậy chuyện xảy ra ở đây không liên quan đến đội du kích. Hỗn loạn sau khi sở nghiên cứu bị tấn công chỉ là một thời cơ, yểm hộ cho người đánh phá nhà kho này.

Hắn dừng một chút rồi nói:

- Khi sở nghiên cứu lâm vào hỗn loạn, có một tên cao thủ đã đến nơi này, dùng mệnh lệnh hợp pháp mở cửa hành lang phía trên, đi thẳng xuống phá hoại cửa chắn, khởi động thiết bị tự hủy của nhà kho. Đồ vật ở nhà kho dĩ nhiên trong nháy mắt bị nhiên liệu hóa học thiêu hủy. Mà khi đó “hắn” đứng ở cửa chắn này, rõ ràng là thân thể máu thịt, lại có thể sống sót trong ngọn lửa giống như tinh hợp kim trong hành lang vậy.

- Là người siêu năng lực cao cấp có liên quan đến lửa sao?

Thợ May nói, trong đầu lập tức thoáng qua tên của một người.

- Thật thú vị, tiếp theo có phải người sẽ hoài nghi đến ta.

Giọng nói của Phong Tiễn vang lên phía sau bọn họ.

Tả Đạo là người phụ trách đoạn hậu, hẳn đương nhiên biết Phong Tiền đang đến gần đây, nhưng vì là người phe mình nên hẳn không lên tiếng.

- Ngươi đến thật đúng lúc.
Blood Owl nói.

Phong Tiền ném một điều xì gà cho hẳn:

- Nếu các ngươi muốn bàn luận về ta, tốt nhất ta nên có mặt.

Blood Owl cầm lấy xì gà đặt lên miệng:

- Nếu như hoài nghi đến ngươi, nói lên suy nghĩ của hẳn cũng không theo kịp ta.

Gương mặt cương thi của Thợ May cũng không lộ ra vẻ khó chịu nào, chỉ hỏi ngược lại:

- Chẳng lẽ lời nói của ngươi còn có đáp án khác?

Tả Đạo cười lạnh:

- Vẫn chưa rõ sao, ý của Blood Owl, đó là có chín phần khả năng do người trong nội bộ các ngươi làm. Chỉ có nhân viên Evolution mới biết rõ vị trí nhà kho chứa hàng nguy hiểm, cho nên sau khi sở nghiên cứu bị tấn công, kẻ kia đã chạy thẳng đến nơi này, dùng mật mã mở cửa điện tử phía trên. Lúc hẳn mở cửa điện tử phía trên chắc chắn không kích hoạt hệ thống báo động độc lập của nhà kho, nhưng lúc phá hủy camera theo dõi ở lối vào hành lang lại làm khởi động, nếu không thì phải chờ đến lúc thiết bị tự hủy khởi động các ngươi mới phát hiện nhà kho bị xâm nhập.

Thợ May nói:

- Tổ chức chúng ta cũng không có loại...

Hắn nói một nửa bỗng dừng lại, bởi vì hẳn ý thức được mình thiếu chút nữa đã tiết lộ bí mật. Trong tổ chức không có người siêu năng lực liên quan đến lửa, nói ra chuyện này cũng không tốt lắm, cho nên hẳn lập tức đổi giọng nói:

- Ta hiểu rồi... nếu kẻ kia là cao thủ cấp Hung, cho dù loại hình năng lực thế nào thì hẳn cũng có thể dùng năng lượng để phá hoại cửa chắn, cũng có thể dùng năng lượng bảo vệ mình không bị thiêu chết.

Thực ra Blood Owl đã nghĩ được một đáp án, lúc này hẳn xoay người nói với Thợ May:

- Ta nhớ ngươi đã nói, tế bào E của Edmund Lee bị chia làm hai phần, một

phần đặt ở nơi này, còn một phần khác thì dùng để cải tạo “Đồ Tể” mới. Kẽ kia... bây giờ ở đâu?

- Người muốn nói tất cả những chuyện này đều do hấn làm?
Abraham vẫn luôn im lặng đứng ở bên cạnh bỗng kinh ngạc nói.

- Thế nào? Là người quen của người à?
Phong Tiễn hỏi, từ đồng phục trên người đối phương, hấn đã đoán ra người xa lạ trước mắt là một kẻ sống sót của Evolution.

- Chúng ta vốn cùng làm việc trong một phòng thí nghiệm, hấn tên là Rahman, là người năng lực cấp Bính.

Abraham trả lời:

- Nhưng sau khi hấn thừa kế tế bào E của Đồ Tể cũng không có biểu hiện khác thường nào.

Thợ May nói:

- Hấn nói không sai, chúng ta có ghi chép tỉ mỉ sau khi Rahman tiếp nhận cấy ghép tế bào E, đây là chuyện mấy tháng trước rồi. Thân thể của hấn không xuất hiện điều gì khác thường, thậm chí cấp bậc năng lực cũng không có dấu hiệu đề cao.

- Hai người các người, trước và sau hỗn loạn, có ai từng gặp kẻ tên là Rahman này, hoặc là biết hành tung của hấn không?

Blood Owl hoàn toàn không đếm xỉa đến lời giải thích giống như nói nhảm của đối phương, trực tiếp hỏi vấn đề mấu chốt.

Sắc mặt Thợ May và Abraham biến đổi mấy lần, hai người đều không lên tiếng. Blood Owl cũng không cần bọn họ nói chuyện, bởi vì phản ứng này đã là một câu trả lời rồi.

- Các người có lẽ đã coi thường, hoặc là đánh giá sai phương hướng biến dị của tế bào E do Edmund Lee đề lại.

Blood Owl nói:

- Có lẽ thứ kia không đơn giản như các người tưởng tượng, sau khi nó kết hợp với loài người, biến dị sinh ra cũng không phải trực tiếp thể hiện trên sinh lý.

- Nó có thể khiến cho đầu óc con người trở nên thông minh? Hoặc là... điên cuồng?

Tả Đạo nói tiếp một câu.

- Ta sẽ không dùng những từ ngữ như thông minh, “thông minh” và “điên cuồng” đều là từ ngữ theo quan điểm loài người để hình dung đồng loại. Suy nghĩ một chút thứ mà chúng ta phải đối phó rốt cuộc là gì, các người có thể nhảy ra khỏi loại phương thức tư duy này.

Blood Owl nói:

- Nếu như thứ kia sở hữu phương thức tư duy không phải của loài người... ví dụ như “Dark Water”, như vậy xem Rahman này là kẻ hiểm nghi để suy nghĩ, hành vi của hắn đều sẽ hợp logic.

- Phù...

Phong Tiễn nhả ra một ngụm khói:

- Cho nên mục tiêu của chúng ta đã thay đổi, từ giờ trở đi chúng ta phải tìm kiếm và tiêu diệt... một người?

- Không, mục tiêu không thay đổi, là tăng thêm.

Blood Owl trả lời, còn chưa nói hết hắn lại chuyển sang nói:

- Các người không cần ở lại đây nữa, để một mình ta xử lý chuyện tiếp theo.

- Xảy ra chuyện gì? Người đã nghĩ ra điều gì?

Phong Tiễn hỏi.

Blood Owl không trả lời, hắn xoay người tiến lên một bước, đột nhiên vươn tay nắm lấy cổ Abraham. Khi những người khác còn chưa kịp phản ứng, hắn đã ném đối phương vào trong bóng tối của nhà kho chứa hàng nguy hiểm. Một giây sau, từ sâu trong nhà kho tối đen trống trải vang lên tiếng thân thể đập vào vách tường kim loại.

- Người muốn làm gì?

Thợ May giật mình hỏi.

- Người đã không còn giá trị lợi dụng nữa.

Blood Owl không quay đầu lại, vẫn nhìn chăm chú vào bóng tối:

- Người có thể cùng Phong Tiễn và Tả Đạo rời khỏi đây, sau khi lên mặt đất thì đường ai nấy đi, hoặc có thể đứng ở đây lắng nghe thêm mấy câu, sau đó bị ta vặn gãy cổ.

Lúc này Phong Tiễn cũng chú ý tới điều gì, hắn nhìn về hướng âm thanh

trong bóng tối, nói với Blood Owl:

- Người thật sự muốn một mình đối phó với thứ này sao?

Blood Owl chỉ đáp một câu:

- Chết hay là trốn, lựa chọn của ba người các người đều như nhau.

Tả Đạo nghe được lời này lập tức hiểu rõ, vỗ vai Phong Tiễn một cái:

- Đi nhanh lên, chúng ta ở lại đây cũng không giúp được gì.

Hắn nói xong liền quay đầu bỏ chạy, tốc độ lúc chạy trốn khỏi nhà tù Tide cũng không nhanh như lúc này.

Phong Tiễn không nói gì nữa, hắn lại nhìn thứ trong bóng tối một cái, sau đó cũng xoay người bỏ chạy.

Chương 28 : Sinh mệnh cấp cao

Thợ May cũng nhanh chóng xoay người chạy trốn, hẳn là một người thức thời, hơn nữa cũng không để ý đến sống chết của Abraham nhiều như vậy. Một điểm quan trọng nhất, đó là Thợ May loáng thoáng cảm thấy hành vi và việc làm của Blood Owl đều chính xác, chỉ là rất khó lý giải mục đích của cách làm này.

Trong nhà kho chứa hàng nguy hiểm trông trải, tiếng bước chân lại vang lên, đến từ vị trí thân thể Abraham đụng vào tường.

Blood Owl đứng ở cửa, ánh đèn màu đỏ từ hành lang phía xa chiếu vào nhà kho tối đen, khiến cái bóng của hắn kéo rất dài.

- Loại nguy trang này của người rất cao minh, ta vẫn luôn cảm thấy người có điểm kỳ lạ, nhưng không nói được là gì. Cho đến khi đi tới nhà kho này, ta mới nghĩ ra được chân tướng.

Blood Owl nói.

Đáp lại hẳn là giọng nói của một người đàn ông, nhưng cũng không phải của Abraham, mà là một người khác:

- Xét trong loài người, người xem như đã rất thông minh rồi.

Người đàn ông kia nói, đồng thời đi ra chỗ ánh sáng có thể rọi đến.

Mặt của hắn không có gì đặc biệt, cũng là loại gương mặt cương thi của thành viên Evolution, không thể hiện được quá nhiều cảm xúc. Nhưng lúc này vị trí đầu của hắn lại rất kỳ dị.

Tại vị trí đốt xương cổ thứ bảy sau đầu Abraham nối liền với cột sống ngực, đầu của Rahman lại mọc ở đó, giống như một cái bọc mủ đột nhiên bắn ra thân thể. Xung quanh cổ của Rahman là máu thịt lúc nhúc và dịch thể có màu sắc lạ lùng. Mà phía trước đầu Rahman, cổ và đầu của Abraham dần dần bị ép xuống ngực, gương mặt vặn vẹo, miệng còn chảy nước.

Rahman hiển nhiên đã hoàn toàn không chế thân thể này, hắn đưa tay phải cầm lấy đầu Abraham, năm ngón tay dùng sức cắm vào trong chiếc đầu trọc kia. Tiếp đó hắn dùng sức kéo đầu và cổ Abraham ra khỏi lồng ngực của mình, xương vỡ gân đứt, một vũng máu và mủ lớn cũng theo đó phun ra. Trong nháy mắt từ lỗ thủng lớn nơi ngực Rahman lại có vô số vật thể màu da bò ra giống như ấu trùng chuyển động, nhanh chóng chữa trị vết thương này. Thịt và da ở đó lúc nhúc khiến người ta nôn mửa, tiếp theo... vết thương đã hoàn toàn biến mất.

- Thân thể này vốn là của ngươi.

Blood Owl nói:

- Ngươi chỉ cần ghép đầu và cổ của kẻ đáng thương này vào người mình, đồng thời cung cấp máu và dưỡng khí cho hắn.

Hắn nhìn cái đầu bị vứt bỏ trên đất:

- Làm xong những chuyện này, ngươi lại giao quyền không chế thân thể cho đối phương, còn mình thì ẩn nấp trong thân thể này.

- Lúc Abraham tỉnh lại từ cơn mê, hoàn toàn không biết những chuyện này, hắn còn tưởng rằng mình vẫn sống, hơn nữa tứ chi khỏe mạnh, không bị lây nhiễm. Thực ra ngoại trừ cái đầu thì hắn không còn gì cả, thân thể hắn dùng là của ngươi.

- Ngươi dĩ nhiên có thể khiến hắn không phát hiện được biến hóa của thân thể, chuyện này rất đơn giản, bởi vì ngươi có thể không chế tin tức truyền đến đại não của hắn. Chỉ cần hắn không dùng dao phẫu thuật cắt người ra, sẽ vĩnh viễn không tìm được tế bào dư thừa ẩn trong cơ thể, cũng là bộ phận não thuộc về ngươi.

Blood Owl hút xong điếu xì gà vừa rồi Phong Tiễn đưa cho, tiện tay ném sang một bên, nói:

- Trong một thân thể có hai ý thức, nhưng ngươi đã không tính là loài người nữa, hành vi và việc làm của ngươi đã không tồn tại cái gọi là thiện ác. Ta không thể cảm nhận được “tội”, cho nên ta vẫn luôn cảm thấy Abraham này có điểm kỳ lạ, nhưng lại không nói được là gì.

Rahman nói tiếp lời của hắn:

- Nhưng lúc đi tới nhà kho này, ngươi đã hoài nghi đến “ta”, hoặc là nói đã từng là ta... Rahman.

- Trên đường đi, những thân thể chỉ còn lại nửa người dính ở cuối xúc tu to lớn, quả thật đã cho ta một chút linh cảm.

Blood Owl cười lạnh nói:

- Tế bào E của Edmund Lee sau khi biến dị có thể “căn nuốt” sinh vật hải dương, khiến chúng biến thành một bộ phận thân thể mình. Như vậy người cũng hoàn toàn có thể gắn bộ phận thân thể của những sinh vật khác lên người mình, mà đại não cũng chỉ là một khí quan mà thôi.

Hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói:

- Lúc suy nghĩ chỉ cần không xem người là loài người, nếu như “tế bào E” có tư tưởng thì nó sẽ làm thế nào? Nghĩ như vậy ta đã có đáp án. Vì mục đích tiến hóa, người cần có loài người, nhưng không chỉ dựa vào căn nuốt đơn thuần. Người dựa vào phương thức tiến hóa truyền thống... đó là sợ hãi. Giống như cảm nhận của Edmund Lee trước khi bị ta giết chết, đó mới là thứ người cần.

- Tế bào E do sở nghiên cứu Evolution chế tạo ra, trong chiến đấu gặp phải kẻ địch mạnh hơn mình mới sẽ tự chủ tiến hóa, đây là đặc tính căn bản của người, trước khi biến dị đã có, bây giờ dĩ nhiên cũng có. Sợ hãi và tuyệt vọng sinh ra khi con người bị ép đến tuyệt cảnh, sẽ khiến người trở nên mạnh hơn.

- Nhưng người không có tâm tình sợ hãi, bởi vì người đã không phải là người nữa. Cho nên người đã “phẫu thuật cấy ghép đầu” cho Abraham, để hắn vùng vẫy cầu sinh trong sở nghiên cứu như luyện ngục này. Còn người thì ẩn nấp trong cơ thể hắn, thông qua “tài nguyên” mà hắn cung cấp để hưởng thụ tiến hóa.

- Điều này đã giải thích tại sao nhiều người chết như vậy, nhưng một nghiên cứu viên bình thường như hắn lại có thể sống sót. Cũng không phải do hắn gặp may hoặc năng lực hơn người, mà là vì người ở trong cơ thể ảnh hưởng đến hắn, vẫn luôn dẫn dắt hắn cầu sinh mà thôi. Nếu ta đoán không sai, mấy ngày qua không lúc nào người để hắn được an toàn tuyệt đối, vẫn luôn khiến hắn vùng vẫy trên lằn ranh sống chết. Khi hắn sắp không chống chọi được nữa, người có thể cho hắn adrenalin sinh lý, hoặc làm tê liệt hạch hạnh nhân của hắn. Trong khi hắn hoàn toàn không biết gì, cứ tiếp tục trò chơi của người.

Blood Owl vừa nói vừa đi về phía đối phương:

- Khi đội du kích tấn công vào sở nghiên cứu, người đã đến nhà kho, phá

hoại cửa chắn. Người biết tất cả đồ vật trong nhà kho đều sẽ bị tiêu hủy, chỉ có một miếng thịt đồng loại với người có thể sống sót được trong ngọn lửa.

- Sau khi người và kẻ tên là Rahman này dung hợp, đã ăn mòn đại não của hắn, biến thành sinh vật có suy nghĩ tự chủ. Nhưng miếng hàng mẫu trong nhà kho thì không có tư tưởng, nó chỉ là sinh mệnh thể thuần túy theo bản năng mà thôi. Mặc dù vậy người vẫn thả nó thả ra ngoài, mang theo bộ phận tế bào E bị ngọn lửa đốt gần chết đi qua hành lang sau người ta. Sau khi ra ngoài hành lang này, người chỉ cần “cho nó ăn” một người sống là được, như vậy nó sẽ sở hữu thể xác đầy đủ, có năng lực hành động. Tiếp theo nó sẽ giống như một gã mập mạp đi vào phòng tráng miệng, chỉ cần há mồm là xong.

- Cho dù cuối cùng nó có tiến hóa ra “trí tuệ” hay không, người và nó thông qua con đường tiến hóa khác nhau, cuối cùng sẽ có một kẻ đi đến tận cùng tiến hóa.

- Nói rất đúng, Blood Owl.

Rahman nói:

- Từ nhu cầu tiến hóa, người là tài nguyên rất quý giá, sau khi đồng bào của ta ăn người chắc là sẽ được phát triển tương đối. Có điều đối với ta thì người là kẻ vô dụng. Người vắn gầy cổ Abraham, ta chỉ cần tìm một người khác cung cấp pheromone cho mình là được. Nhưng người chắc chắn không phù hợp với điều kiện này, bởi vì người vốn không sợ gì cả.

- Nó dựa vào cần nuốt sinh vật để trưởng thành, còn người dựa vào đầu óc của loài người cung cấp sợ hãi cho mình làm phân bón.

Blood Owl cười nói:

- Người không cảm thấy chuyện này phát triển đến cuối sẽ có vấn đề gì sao?

- Ta biết, sau khi sinh vật trên Trái Đất đều biến mất, ta và nó cuối cùng sẽ có một kẻ bị tiêu diệt.

Rahman trả lời.

- Đến lúc đó, người sẽ giống như chiến đấu với tất cả sinh vật lớn nhỏ trên tinh cầu.

Blood Owl nói.

- Vậy thì thế nào?

Rahman bình tĩnh trả lời:

- Nếu như cuối cùng nó nuốt chửng ta, chứng minh trên Trái Đất, hình thái của nó chính là tận cùng tiến hóa. Nếu như trước khi ta mất đi vật chứa cuối cùng, thực lực đủ để hủy diệt tinh cầu này, vậy chứng minh ta mới là hình thái tiến hóa sau cùng.

- Đối với ngươi thì cả hai loại đều là thắng.
Blood Owl nói tiếp.

- Đúng vậy.

Blood Owl cười gằn:

- Vậy nếu bây giờ ta xé nát ngươi, lại nghiền con thú lớn trong sở nghiên cứu thành mảnh vụn, ngươi cảm thấy thế nào?

Rahman không trả lời câu hỏi của Blood Owl, chỉ chậm rãi giơ tay phải lên, một ngón tay khẽ lướt qua đỉnh đầu của mình, xé rách da đầu, ngay cả hộp sọ dưới da cũng bị tách ra. Hắn vẫn bình tĩnh để đầu của mình nứt ra, giọng điệu thong thả nói:

- Suy đoán của ngươi cũng không phải chính xác từng chi tiết. Ngươi cho rằng lúc trước ta đã giấu “não” trong thân thể này...

Nói đến đây, những thứ bên trong đầu của hắn đã hoàn toàn lộ ra, nơi đó chỉ có một đồng máu thịt, lại không có não:

- Nhưng ngươi sai rồi, đã biết không thể xem ta như loài người, vậy nên biết rõ chưa chắc ta đã cần một khí quan như não. Chiếc đầu này cũng chỉ để tiếp thu tín hiệu thị giác và thính giác, giao lưu bình thường với ngươi mà thôi, không phải dùng để chứa “não”.

Hắn mở hai cánh tay ra:

- Mỗi miếng thịt, mỗi khúc xương, mỗi tế bào trên người ta đều không giống như ngươi tưởng tượng, tại sao lại dùng tiêu chuẩn loài người để đánh giá sinh mệnh cao cấp như ta? Đại não của ta có thể là dịch thể lưu động trong mạch máu, hoặc là ta vốn không có mạch máu, cũng không có xương, càng không có mô cơ như trong tưởng tượng của ngươi.

- Ngươi muốn nói với ta, có xé ngươi thành mảnh vụn thì ngươi cũng không chết sao?

Sắc mặt Blood Owl vẫn như cũ, dù sao bản thân hắn vốn không biết sợ hãi, điểm này lại rất giống với quái vật trước mắt.

- Ta chỉ muốn nói cho người biết, muốn dùng vũ lực để tiêu diệt chúng ta... suy nghĩ này không cần thử đâu.

Lúc này vai trái của Rahman lại không hề báo trước nổ ra một lỗ máu, tay phải của hắn vươn vào trong người, từ trong cơ thể mình chậm rãi rút ra một vật cứng. Đó chắc chắn không phải xương, nó có màu đỏ, giống như máu ở thể rắn. Lúc rời khỏi thân thể máu vẫn ở trạng thái sền sệt, nhưng lộ ra trong không khí mấy giây lại ngưng kết thành chất liệu cứng rắn.

Rất nhanh một lưỡi dao máu dài một mét đúng như ý nghĩa đã nằm trong tay Rahman:

- Nhưng theo ta phán đoán, người sẽ không thay đổi chủ ý chỉ vì lời ta nói.

- Không, ta đã thay đổi chủ ý rồi.

Blood Owl nói:

- Kế hoạch xé nát người, bây giờ đổi thành đánh cho người không còn mảnh vụn nào.

- Nói vô căn cứ.

Lúc này đầu của Rahman đã tự động khép lại, phương thức khép lại cũng là dùng máu thịt lúc nhúc như con bọ chữa trị cho mình:

- Sinh vật cấp thấp cuồng vọng và vô tri, lựa chọn thời gian và địa điểm chết đi có lẽ là tự do cuối cùng mà người có thể hưởng thụ.

Chương 29 : Rút lui liên hợp?

- Người làm sao tìm được hắn?

Đây là câu hỏi đầu tiên sau khi Phong Tiễn và Tả Đạo nhìn thấy Gambling Snake.

Trước khi bọn họ đi tìm Seltz Ain thì đã xem qua ảnh của hắn, lúc này thấy hắn đứng bên cạnh Gambling Snake, dĩ nhiên là cảm thấy kinh ngạc.

- Ta mở một cái tủ lạnh ra, đúng lúc hắn đang ở bên trong.

Gambling Snake trả lời, hắn cũng không cho hai người cơ hội hỏi tiếp, lập tức nói thẳng:

- Sao Blood Owl không trở lại?

Hắn cũng không hỏi hành tung của Thợ May, hiển nhiên trong lòng đã có kết luận về việc tên tù binh này mất tích.

- Hắn muốn một mình đối phó với quái vật bên dưới.

Phong Tiễn trả lời:

- Tình hình trong sở nghiên cứu có thể hơi khác với lúc trước chúng ta tưởng tượng, cho nên chúng ta tiếp tục ở lại đó chỉ làm vướng tay vướng chân.

Gambling Snake nghe vậy, chỉ ngẫm nghĩ khoảng ba giây:

- Vậy rút lui đi.

- Này... người xác định không chờ Blood Owl trở lại?

Tả Đạo giật mình nói:

- Ta không lo lắng hắn bị quái vật tiêu diệt, mà lo lắng sau khi hắn tiêu diệt quái vật, phát hiện chúng ta đã rút lui trước, tiếp theo sẽ tiêu diệt chúng ta.

- Hắn sẽ không cảm thấy giận dữ với bất cứ chuyện gì, bao gồm cả chuyện này.

Gambling Snake trả lời:

- Mục đích của chúng ta đã đạt được, ở lại trong thành phố chỉ sẽ tăng thêm

xác suất thương vong. Chờ hần giải quyết xong thứ ở bên dưới, để Ngụy Tĩnh tìm cách liên lạc với hần là được.

- Nếu hần không giải quyết được thì sao?
Phong Tiễn hỏi.

- Ông chủ kia nhiều khả năng sẽ lên kế hoạch sử dụng đạn hạt nhân hay gì đó vào nơi này, đến lúc đó người sẽ càng không muốn ở lại đây nữa.
Gambling Snake nói xong liền vỗ vai Seltz một cái. Tên phụ tá quý tộc tiền nhiệm này đang ngơ ngác, tốn mấy giây mới khôi phục tinh thần lại, đi theo Gambling Snake.

Tả Đạo nhún nhún vai, nói với Phong Tiễn bên cạnh:

- Nói cách khác, lúc này vận mệnh của loài người đã bị giao cho một tên ma vương sát nhân rồi.

Nói xong hần cũng cũng sải bước đi theo Gambling Snake và Seltz.

Phong Tiễn cũng đi theo, đốt một điếu xì gà, nhả khói nói:

- Phù... Đạo huynh, người nên biết, trước giờ vận mệnh của loài người đều nằm trong tay một tên ma vương sát nhân.

Bốn người còn chưa đi được bao xa, chợt nghe phía xa truyền đến tiếng súng pháo, ngẩng đầu nhìn lên, trông thấy trên bầu trời phía đó xuất hiện một chiếc tàu con thoi lơ lửng.

- Xem ra Jeff đã tiết lộ một chút tin tức về nhà máy điện và chuyện liên quan đến ô nhiễm cho đám quân đội đế quốc kia, bọn họ liền yên tâm tăng tốc hành động.

Gambling Snake nói:

- Đây là nhóm quân đế quốc có số lượng đông nhất trong thành phố, bọn họ vừa đi, quân chính quy trong thành phố cũng chỉ còn lại quân lính rải rác.
Tiền Tuyến Tự Do ở bờ biển bên kia cũng đã gọi quân đội trên biển của bọn họ tới tiếp ứng, rạng sáng hôm nay đã bắt đầu lên tàu rút lui. Như vậy... cuối cùng trong thành phố Đại Tây Dương chỉ còn lại đội viên du kích lác đác và quái vật ngập tràn.

- Còn có chúng ta nữa.

Tả Đạo nói tiếp một câu.

- Chúng ta không phải đang rút lui sao.
Gambling Snake nói.

- Chung quanh thành phố bị Tiền Tuyến Tự Do bao vây rồi, đại ca!
Tả Đạo nói.

- Quan hệ giữa chúng ta và Tiền Tuyến Tự Do cũng xem như khá hữu hảo, cho dù thật sự đi tới tuyên phong tỏa, chỉ cần giờ hai tay biểu lộ thân phận, đối phương cũng sẽ không làm gì chúng ta, nói không chừng còn xem là khách để chiêu đãi.

Gambling Snake nói:

- Hơn nữa với năng lực của ta có thể ung dung đột phá tuyên phong tỏa, đưa các người ra ngoài.

- Ừm... nói thật, ta không biết năng lực của người là gì.
Tả Đạo trả lời.

Phong Tiển nói:

- Thế nào? Hẳn không đề cập với người à? Chuyện này cũng không phải là bí mật gì trong tổ chức.

Gambling Snake nói:

- Cũng không phải cố ý muốn che giấu hẳn, chỉ là trong ấn tượng hẳn luôn tu luyện rất bận, mà trước kia thì... bị nhốt trong đảo Địa Ngục, không cơ hội nói cho hẳn biết.

Hắn lại đi lên phía trước, đồng thời nói với Tả Đạo:

- Thực ra rất đơn giản, chẳng hạn như có hai cánh cửa ở hai địa điểm khác nhau, năng lực của ta là nối liền không gian giữa hai cánh cửa đó.

Hắn dùng ánh mắt ra hiệu về một hướng:

- Lấy một ví dụ, lúc này cánh cửa ở khu nhà bên tay trái ta và cánh cửa trên sân thượng một tòa nhà cách đó năm trăm mét, có thể dùng năng lực của ta để nối liền. Khi người mở cánh cửa sát đường này đi vào, lập tức sẽ xuất hiện trên sân thượng bên kia.

- Hả! Nếu có năng lực này, lúc vượt ngục còn cần làm lớn như vậy sao?
Vừa mới đề cập đến đảo Địa Ngục, cho nên Tả Đạo lập tức nghĩ đến chuyện này.

Gambling Snake nói:

- Năng lực này đương nhiên là có hạn chế. Tiếp tục ví dụ vừa rồi, muốn nối liền thì trước tiên ta phải phân biệt chạm vào hai cánh cửa kia. Nói cách khác, cánh cửa ở khu nhà bên đường này và trên sân thượng bên kia, trước khi nối liền ta đều phải chạm vào. Tiếp theo kích thước của cửa không được khác biệt quá lớn, sai số một chút thì được, chỉ là đứng trong khung cửa sẽ có cảm giác sai lệch không gian mà thôi. Nhưng kích thước quá khác nhau thì sẽ không thể nối liền, đương nhiên kích thước hoàn toàn bằng nhau là tốt nhất. Còn một điều nữa, hai cánh cửa được nối liền không thể quá xa nhau, trước mắt khoảng cách xa nhất mà ta từng thử là chừng hai cây số. Mà lúc người ở trong nhà tù Tide, cánh cửa gần người nhất không ở trên đảo Địa Ngục đã vượt xa khoảng cách này. Lại nói nếu như muốn nối liền với bên trong đảo Địa Ngục, bản thân ta còn phải đi tới chạm vào cửa bên trong. Mà một khi tiến vào khu vực sương thân, năng lực sẽ bị kiểm chế, đừng nói chạm vào cửa trong nhà tù không có tác dụng, ngay cả liên hệ giữa ta và cánh cửa bên ngoài cũng sẽ bị gián đoạn.

- Vậy hiện giờ chúng ta ở trong thành phố, chẳng phải cũng không chạy thoát được sao?

Lúc này Seltz bỗng lên tiếng, hần nghe Gambling Snake giải thích xong, phản ứng đầu tiên chính là câu này.

- Các người tìm một cánh cửa trong thành phố gần tuyến phong tỏa chờ đợi, một mình ta lên ra ngoài thành phố, tìm một chỗ an toàn bên ngoài tuyến phong tỏa, mở cửa ra không phải thoát rồi sao.

Gambling Snake nói.

- Một đám người chúng ta không trốn ra được, một mình người lại có tự tin đột phá tuyến phong tỏa ra ngoài?

Seltz hỏi:

- Nếu người bị bắt thì sao? Hoặc là... lỡ may người gặp bất trắc...

- Ha ha ha ha...

Tả Đạo cười lớn mấy tiếng:

- Đám người bao vây thành phố có thể phát hiện ra hần sao? Ha! Một đám rùa biển què chân đi bắt hồ ly còn có cơ hội lớn hơn.

Lúc này Phong Tiễn nói:

- Chờ sau khi chúng ta rời khỏi thành phố Đại Tây Dương, vẫn phải liên lạc với ông chủ một chút. Cho dù Blood Owl thành công, thành phố này vẫn

phải tiến hành dọn dẹp. Mà loại công việc thanh lý này, nhìn tình hình ở Bắc Mỹ châu hiện giờ, chỉ có thể do Tiền Tuyến Tự Do phụ trách.

- Người cảm thấy ông chủ cần chúng ta nhắc nhở hoặc gợi ý hẳn đi làm sao?

Gambling Snake bình tĩnh nói:

- Ta tin tưởng, nếu như có chuyện gì cần làm, hẳn chắc chắn là đang làm rồi.

.....

Cùng lúc này, trong cửa hàng sách.

Cố Vấn tựa lưng vào ghế, uống nước cà chua, trên bàn trước mặt hắn đồng thời trải mười quyển sách nội tâm. Phương thức đọc này đã không thể gọi là một liếc mười hàng nữa, mà là một liếc mười quyển.

Cửa bị đẩy ra, Cố Lăng đi vào, bước chân nhẹ nhàng vòng qua mấy đồng sách trên đất, đi đến trước bàn làm việc:

- Thiên Nhất đâu rồi?

- Cho nên... những câu thăm hỏi như “em trai, đã lâu không gặp, gần đây thế nào” đã không cần nữa, về sau lúc chúng ta gặp mặt cứ trực tiếp hỏi xem tên kia ở đâu đúng không?

Cố Vấn trả lời.

Cố Lăng dùng ánh mắt khinh thường từ trên cao nhìn xuống em trai mình:

- Em trai, đã lâu không gặp, gần đây khoản tiền mà em thiếu chị lại tăng lợi tức rồi.

Cố Vấn trả lời:

- Thực ra số tiền mà em mượn chị từ năm mười hai tuổi, tất cả đều chứa trong một tài khoản không đụng đến. Em có rất nhiều tiền, vốn không cần mượn của chị.

- Vậy sao em còn mượn?

- Bởi vì em muốn xem thử, con số phải lớn đến đâu thì chị mới từ chối, hoặc ít nhất là hỏi xem em mượn để làm gì.

Cố Vấn nói:

- Kết quả từ năm mười đến năm trăm ngàn, chị đều đưa cho em mà không thắc mắc gì, nói thật em rất cảm động.

Cố Lăng sững sốt mấy giây, cười khan một tiếng:

- Em lại muốn lượng hóa mức độ xem trọng thân tình của chị sao?

Cố Vấn cười, lập tức thay đổi đề tài:

- Sau khi Thiên Nhất dịch chuyển cửa hàng sách trở lại, đã dẫn theo người đó đến không gian con, bên ngoài là tiếp tục khóa học về năng lượng.

- Bên ngoài?

- Trong mắt em thì khóa học kia hoàn toàn có thể giao cho người khác, God Key và Speighton đều có thể dạy được, cho nên em chỉ có thể nói Nguyệt Yêu là một người đặc biệt. Thái độ của Thiên Nhất đối với cô ta biểu thị một bí mật, nhưng em còn không tìm được vấn đề ở đâu.

Cố Vấn nói tiếp.

Cố Lăng nói:

- Chuyện này còn có vấn đề gì? Chẳng lẽ không thể là tình yêu nam nữ đơn thuần sao?

- Suy đoán như vậy, chỉ có thể nói là chị quá xem thường hần rồi.

Cố Vấn lại uống một ngụm nước cà chua, súc miệng một lần rồi mới nuốt xuống:

- Nếu như Thiên Nhất cố gắng lấy lòng, ân cần niềm nở với một nữ nhân, vậy không lâu nữa đối phương sẽ biến thành thức ăn cho heo.

Hần dời mắt khỏi trang sách:

- Em không biết Phục Nguyệt nghĩ thế nào, nhưng... chị gái, tốt nhất chị nên tự trọng.

Vẻ mặt của Cố Lăng không hề biến hóa, thái độ vẫn trầm ổn:

- Chị không hiểu ý tứ trong câu cuối cùng của em.

- Nếu thật sự không hiểu thì tốt.

Cố Vấn nói:

- Nhưng nếu chị giả vờ không hiểu, em vẫn phải dùng lời hay khuyên nhủ một phen. Đó là Thiên Nhất, chứ không phải một thanh niên văn nghệ ôm guitar dạo chơi buổi chiều. Hần sẽ không cả đời chỉ hát một ca khúc, chỉ

yêu một người. Nếu chị tiếp cận hẳn nhất định sẽ bị thương tổn.

Hắn dùng hai tay gối đầu, ung dung nói:

- Nếu như giới tính của hai người hoán đổi, chị là nam còn Thiên Nhất là nữ, em sẽ không ngăn cản chị. Dù sao sau khi hai bên đoạn tuyệt, đàn ông mới có thể thử tự mình tiêu hóa tâm tình bị thương, sau đó cắt ít tóc, lúc rời khỏi bồn cầu phát hiện trĩ sang xuất huyết gì đó, nói chung loại sinh vật đàn ông này cuối cùng sẽ khôi phục lại. Nhưng chị dù sao cũng là chị chứ không phải anh của em, cho dù chị có kiên cường thế nào thì vẫn là một nữ nhân, em phải ngăn cản chị.

- Em nói xong chưa?

Cố Lăng nghe xong lại hỏi một câu như vậy.

- Xong rồi, chắc là chị sẽ lập tức dùng một số từ ngữ khiến em không thoải mái để đáp trả, hoặc là dứt khoát đập vào mặt em giống như khi còn bé.
Cố Vấn trả lời.

- Suy đoán như vậy, chỉ có thể nói là em quá coi thường chị rồi.
Cố Lăng vươn tay ra.

Cố Vấn dĩ nhiên biết ý của nàng, đưa một tấm thẻ kẹp sách cho chị gái:

- Chuyện mà chị tìm hẳn thương lượng, có liên quan đến giết người đúng không.

- Về chính sự, em có gì cần nhắc nhở chị sao?
Cố Lăng hỏi.

- Có, thế lực tiếp theo mà Thiên Nhất muốn liên hợp hẳn là đế quốc.

- Điều này có thể sao?
Giọng điệu của Cố Lăng tỏ vẻ không tin.

Cố Vấn lại hờ hững trả lời:

- Qua mấy ngày nữa, Thiên Nhất sẽ dùng thân phận cá nhân, đi tiến hành một lần gặp mặt không chính thức với một đại biểu bên phía đế quốc.

- Ai?

- Hoàng đế.

Cô Vân nói:

- Hoặc là nói, người sắp trở thành hoàng đế.

Chương 30 : Tường thành của lãnh chúa

- Theo như lý luận của người, toàn thân người đều có thể là vũ khí, vậy rút thanh dao máu này ra chẳng có ý nghĩa gì cả.

Blood Owl nói:

- Đủ thấy cái gọi là tiến hóa của người còn kém xa mức độ tùy theo ý muốn, trước mắt người vẫn không thể thay đổi một số đặc trưng thuộc về loài người. Hiển nhiên thứ bên trong túi da của người, cho dù có phải khí quan hay không... tóm lại những bộ phận kia không thể lộ ra ngoài không khí quá lâu. Nếu như có thể, người đã sớm biến mình thành một quái vật bùn nhão to lớn, bọc lấy ta chìm cho chết ngạt rồi.

- Nhìn vào hành vi khuôn mẫu của những quái vật biến dị trên mặt đất, các người dựa vào mùi và nhiệt độ cơ thể để săn bắt con mồi, mà phương thức phân biệt đồng loại nhất định cũng như thế, đây không phải là cách làm của “sinh mệnh cấp cao”.

Khóe miệng Blood Owl nở một nụ cười:

- Người cũng không phải sinh mệnh cao cấp gì, chỉ do gen của nhiều loại sinh vật hấp thụ lẫn nuốt lẫn nhau, các loại đặc tính thừa kế, biến dị, thay thế nhau, cuối cùng diễn sinh ra một loại... ha ha, tạp chủng.

Lời sỉ nhục của hắn lại khiến biểu tình của Rahman xuất hiện biến hóa.

- Người và con thú lớn đang ở nơi nào đó trong sở nghiên cứu này, còn có những sinh vật biến dị trong thành phố, các người đều như nhau. Có lẽ từ góc độ sinh vật học thì các người ưu việt hơn loài người.

Giọng điệu của Blood Owl lộ vẻ khinh thường:

- Nhưng vậy thì thế nào? Giống như vi khuẩn trong tầng nhiệt, ấu trùng ruồi nhặng Bắc Cực, chim cánh cụt, loài cá trong hang quỷ (Devils Hole pupfish), hoặc là... Alien, nếu như nó có thật. Ta có thể nói ra mấy chục loại tương tự, hừ... nhưng người có thể gọi chúng là “sinh vật cao cấp” sao? Cho dù từ góc độ động vật học, trong đó cũng có rất nhiều loại được xếp vào động vật không xương sống. Còn từ góc độ triết học, cái gọi là “cao cấp” mà người nói, đó là một tiêu chuẩn được thiết lập trên cơ sở tư duy của loài người. Buồn cười nhất là hôm nay người đã không còn là loài

người nữa, suy nghĩ cũng khác với loài người, nhưng đối với vấn đề có cao cấp hay không, lại bị hạn chế bởi phương thức tư duy của loài người.

Rahman nhìn chằm chằm vào Blood Owl, không nói gì. Nhưng Blood Owl lại có thể từ trên người hắn cảm nhận được thứ mà loài người mới có, đó là những cảm xúc tiêu cực, hoặc có thể nói là... tội ác.

- Để ta nói thực tế, ngươi chỉ là một người biến dị sinh ra sau khi tế bào E cần trả mà thôi, không liên quan gì đến cấp cao cấp thấp.

Blood Owl dùng ngón tay khẽ gõ vài cái lên huyết thái dương của mình:

- Tận cùng tiến hóa của sinh vật, chưa chắc đã là đạt được một thể xác gần như vĩnh viễn bất diệt, có thể thích ứng với bất kỳ hoàn cảnh hiểm ác nào.

- Chỉ cần đại não đủ cao cấp, những thứ khác không đủ có thể dùng khoa học kỹ thuật để bù đắp. Cho dù tuổi thọ ngắn ngủi, nhưng trí tuệ, tinh thần, tình cảm sẽ thông qua chữ viết, âm thanh, hình ảnh... để truyền thừa. Đây là con đường tiến hóa của loài người, chậm chạp, quanh co, gian nan, ha... nhưng lại rất thú vị không phải sao?

Ánh mắt và giọng nói của Rahman lộ ra sát ý:

- Ngươi cho rằng chỉ cần vài ba câu là có thể khiến ta phủ định quan điểm của mình, thậm chí phủ định sự tồn tại của bản thân ta sao?

- Thuận tiện thảo luận nghiên cứu một chút thôi, đây là cơ hội hiếm thấy. Dù sao ta cũng không tính là một con người hoàn chỉnh, ta không thể sinh ra cảm xúc tiêu cực thuộc về mình, chỉ có thể chia sẻ và chịu đựng sự thống khổ của người khác một cách không điều kiện, không lựa chọn.

Blood Owl trả lời:

- Nhưng ta và ngươi không giống nhau, ta không vì mình khác với mọi người mà khoe khoang là sinh vật cao cấp...

Hắn dừng một chút rồi nói:

- Ta chỉ đơn thuần phân chia những người khác thành ngu ngốc, non nớt, phế vật vv, nhưng ta vẫn thừa nhận mình là một thành viên của loài người. Chính vì vậy bây giờ ta mới đứng đối diện với ngươi. Mặc dù ta cho rằng chiến đấu với loại như ngươi chẳng có ý nghĩa gì, nhưng ta vẫn sẽ dùng lập trường của một con người để suy nghĩ, đưa ra kết luận ngươi nhất định phải chết.

- Hừ...

Rahman cười lạnh:

- Có lẽ người nói đúng, nhưng “quan điểm” bản thân cũng sẽ không thay đổi được tình hình hiện thực. Nếu không giết được ta, tất cả những thứ này đều là nói nhảm. Cho dù người thuyết phục được ta, cũng không thay đổi được sự thật là trình độ tiến hóa của thân thể ta mạnh hơn người gấp trăm lần.

Trong quá trình đối thoại, Blood Owl đã dần dần tiếp cận đối phương. Với phương thức chiến đấu của hắn, muốn đánh ra một quyền mạnh nhất, khoảng cách này là rất thích hợp.

- Chiến đấu cũng không phải là kẻ mạnh sẽ thắng.

Lúc này cánh tay Blood Owl đã được năng lượng màu đen bao trùm:

- Mà kẻ thắng mới là kẻ mạnh.

Nắm tay của hắn trong nháy mắt vung ra, thế như sấm vang chớp giật, gió nổi mây vần.

Tốc độ phản ứng của Rahman kém xa nắm tay của Blood Owl. Trên thực tế trong tất cả những người từng giao thủ với Blood Owl trước đây, chỉ xét riêng về năng lực thân thể, không một ai có thể chống lại hắn. Ở khoảng cách gần, chỉ có ba người đủ tốc độ phản ứng và năng lực để chống đỡ công kích của Blood Owl, đó là Javiton Howl, Mirror Face và God Key.

Còn những người khác, bao gồm trưởng cai ngục tiền nhiệm của nhà tù Tide là Jefferson, nếu như dám tình thương mến thương với Blood Owl ở khoảng cách này, e rằng hai phút sau sẽ biến thành thi thể, còn chết không toàn thây.

Rahman tuy đã chuẩn bị xong “vũ khí”, cũng đã sớm phòng bị, nhưng đối diện với một quyền này vẫn bất lực. Giống như người biết mình bị một tay súng bắn tỉa nhắm chuẩn vào đầu ở một khoảng cách không thể sấy tay, cho dù có người nói cho người biết hắn sắp nổ súng, hoặc là hắn dứt khoát nổ súng ngay trước mặt người, người cũng khó thoát khỏi cái chết.

Nắm tay của Blood Owl cũng không đánh vào trong cơ thể Rahman, nhưng một luồng năng lượng màu đen hung tàn đã đánh vào ngực hắn. Một giây kế tiếp, sau lưng Rahman nổ tung, máu, thịt, xương, còn có mảnh vỡ nội tạng và dịch thể, tất cả đều bị đánh thành mảnh vụn và tương, hơn nữa còn bị nhuộm màu đen, giống như một cái giếng dầu phun ra sau lưng hắn.

Lực lượng dồi dào non lấp biển, cảnh tượng gió tanh mưa máu.

Chỉ vòn vẹn một quyền, dường như đã phân thắng bại, nhưng đối thủ của Blood Owl dĩ nhiên không thể bị tiêu diệt dễ dàng như vậy. Rahman đứng tại chỗ không cử động, nhìn từ chính diện thì hắn không hề bị thương, nhưng nhìn từ sau lưng thì có thể thấy trực tiếp xương ngực khiếm khuyết của hắn. Tuy vậy hắn vẫn há miệng lộ ra một nụ cười cực kỳ khủng bố, máu tươi từ trong kẽ răng chảy ra theo cằm nhỏ xuống, nhưng hắn giống như không quan tâm:

- Đến phiên ta rồi.

Lúc hắn nói chuyện, dao máu trong tay đã chém vào bên cổ Blood Owl. Nhưng tại khoảnh khắc tiếp xúc với da Blood Owl, lưỡi dao bỗng dừng lại, bị năng lượng bên ngoài thân thể Blood Owl ngăn cản, khó mà chém vào trong thịt.

- Làm sao vậy? Trên lưỡi dao không có năng lượng thì khác hắn à. Cho dù tiêu cầu biến thái của ngươi có thể ngưng kết máu đến cứng hơn kim loại, nhưng đối với người siêu năng lực cao cấp thì cũng chỉ phí công.

Blood Owl nói:

- Hay là nói, lúc ngươi tu bỏ thân hình thì không thể quan tâm đến chuyện khác sao?

Lúc này nhìn từ sau lưng Rahman, máu thịt bên trong đang được vô số vật chất lúc nhúc như con bọ chữa trị, da bị nổ cũng đang tụ lại, vết thương lớn từ từ thu nhỏ.

- Cho dù ngươi muốn kéo dài thời gian để chữa trị thân thể, ít nhất cũng nên dùng công kích có thể thương tổn đến ta.

Blood Owl lắc đầu, cười lạnh nói:

- Bất kể là lực lượng, tốc độ, kỹ xảo chiến đấu, kinh nghiệm, khả năng vận dụng, ngươi đều kém xa cái tên mặt rắn kia, đúng là không chịu nổi một kích.

Blood Owl cố ý lên tiếng khiêu khích, thực ra bản thân hắn cũng không nóng lòng ra tay.

Mà lúc này Rahman đã gần như chữa trị xong, hắn từ trong kẽ răng thốt ra một câu:

- Như người mong muốn!

Còn chưa dứt lời, dao máu khẽ rung lên, một luồng năng lượng xuất hiện đối kháng với năng lượng bên ngoài thân thể Blood Owl.

Đám người siêu năng lực cấp Hung trở lên, đều có một hình thức biểu hiện năng lượng do bản thân phát triển ra. Chỉ xét về phòng ngự, năng lực của Krause được hấn diễn biến thành tường khí hộ thân, Time Servant là lực đẩy, còn Jefferson thì sáng tạo ra vách chắn tách rời lượng tử... Cho dù là hai người siêu năng lực cùng loại hình, lúc vận dụng năng lượng hình thức biểu hiện cũng có thể hoàn toàn khác nhau. Còn hai người siêu năng lực không cùng loại hình, lúc năng lượng va chạm không thể dự đoán được sẽ xảy ra phản ứng gì.

Blood Owl thật không nghĩ tới, sau khi Rahman dùng năng lượng thực chất hóa, lại bị cản trở bởi năng lượng màu đen bao trùm trên người mình, dùng để phòng ngự cơ bản. Rahman không dùng còn tốt, một khi dùng thì có cảm giác nhóm lửa tự thiêu.

- Hóa ra đây là cấp bậc năng lực đạt được trong thời gian ngắn, thông qua tế bào E cải tạo thân thể.

Blood Owl dùng tay trái làm dao vung lên, theo một luồng khí đen phiêu tán, cánh tay Rahman nắm dao máu liền bị chém rụng khỏi thân thể hấn, tốc độ một kích này vẫn không cho Rahman có cơ hội phản ứng.

- Lực lượng giả tạo, quá buồn cười. Những người siêu năng lực dựa vào rèn luyện đạt đến cấp Hung, nếu như năng lượng của bọn họ là rượu mạnh đậm đà, vậy năng lượng của người giống như nước miếng giá rẻ. Nhìn bề ngoài thì đồng dạng có thể chặt đứt tinh hợp kim, hoặc là vận dụng vào phòng ngự và tấn công, chỉ khi nào va chạm nhau...

Blood Owl cười nhạo nói:

- Mới lộ ra nguyên hình.

Trong miệng Rahman phát ra một tiếng rống giận như dã thú, cằm của hấn đột nhiên nứt ra giống như trật khớp, toàn bộ da trên đầu đều bị căng rách, con ngươi lòi ra khỏi hốc mắt rũ xuống. Trong ba giây xương đầu của hấn đã từ bên trong biến thành một chiếc miệng lớn, ngũ quan dĩ nhiên là không cần thiết nữa. Chỉ thấy hấn mở chiếc miệng lớn như chậu máu, muốn nuốt cả đầu Blood Owl vào trong và cắn đứt cổ.

Blood Owl hừ lạnh một tiếng, học theo dáng vẻ của Rahman vừa rồi, dùng một ngón tay quét ngang, lập tức cắt đứt cổ đối phương:

- Nhìn hành động của người thử xem, bây giờ ai mới là động vật cấp thấp?

Đầu của Rahman lặn xuống dưới đất, máu thịt co giật mấy cái, máu tươi chảy ra. Nhưng thân thể của hắn vẫn còn hoạt động, hiển nhiên chỉ chặt đứt đầu thì không giết được quái vật này.

Thân thể còn lại của Rahman cũng bắt đầu biến dị, trong lỗ chân lông của hắn từ từ rỉ ra máu đỏ, hóa thành những mũi gai cứng rắn bên ngoài thân. Trong quá trình này hắn còn dốc sức lao thẳng tới Blood Owl, vung vẩy cánh tay còn sót lại giống như gậy răng sói.

Blood Owl ung dung lùi lại né tránh:

- Cuối cùng vẫn dựa vào nhiệt độ và mùi để tấn công, cơ quan cảm giác chính của người rất cuộc ở đâu, dưới nách có một cơ quan khứu giác giống như vòi hoa sen sao?

Về mặt biểu thị hắn đã cảm thấy hơi nhàm chán và mất hứng:

- Dù sao người cũng không nghe được ta nói chuyện nữa, để ta đưa “não” của người, hoặc có thể nói là “bản thể” đến nơi cần đến đi.

Mười ngón tay của hắn tách ra như móng vuốt, nửa người trên hoàn toàn bao trùm trong năng lượng màu đen, khí đen lượn lờ. Hơn mười giây kế tiếp, Blood Owl giống như Dạ Xoa Tu La trong truyền thuyết ma quỷ, dùng hai tay xé nát toàn bộ “người” trước mặt, những mũi gai máu kia cũng không thể ngăn cản được hắn.

Thân thể Rahman giống như củ hành tây bị lột vỏ, thịt vụn không ngừng bị xé xuống vút bỏ. Chỉ cần là nơi Blood Owl chạm đến thì đều bị năng lượng màu đen lây nhiễm, biến thành thối rữa mất đi hoạt tính.

Cuối cùng khi Blood Owl xé nát đối phương chỉ còn lại xương chậu, hai chiếc đùi và nửa khoang bụng, hắn cuối cùng từ trong máu thịt đầm đìa móc ra một thứ. Thứ kia là một cục thịt hình bầu dục, giống như não nhưng không phải não, giống như trái tim nhưng lại không phải trái tim. Dưới lớp da mỏng bên ngoài có thể nhìn thấy rất nhiều mạch máu nhúc nhích, bên trong dường như phần lớn là dịch thể.

- So với đồng thịt chỉ biết “ăn” kia, người rất cuộc cao cấp ở đâu.

Blood Owl nhìn “sinh mệnh cao cấp” do loài người vô tình tạo ra này, nói như lâm bầm

Không ngờ lúc này bên trong thứ kia lại vươn ra rất nhiều mầm thịt, đầu cuối còn rất sắc bén, muốn đâm rách da Blood Owl tiến vào trong cơ thể hắn.

- Hừ... cho dù là sinh vật trí tuệ hay sinh vật bản năng, ít nhất đều có thể nhìn thấy cảnh tượng vùng vẫy lúc sắp chết này.
Blood Owl cầm chặt đồng “não giả” kia, cho đến khi nó từ trong ra ngoài hoàn toàn mục nát thành màu đen, hơn nữa không còn động đậy, mới dùng sức bóp vỡ nó.

Cuối cùng không có bất cứ dịch thể nào sót lại, chỉ có những mảnh vụn khô cằn, giống như tro tàn sau khi đốt vàng mã và hạt cát rải rác trên đất.

Blood Owl vỗ tay một cái, phủi bụi bặm đi. Nhìn giống như hắn chiến thắng rất ung dung, nhưng thực ra vừa rồi mỗi lần xuất quyền, dùng tay làm đao, thậm chí là dùng ngón tay cắt đứt cổ đối phương đều tiêu hao rất lớn.

Chiến đấu kết thúc nhanh như vậy, không phải vì đối thủ yếu ớt, mà là Blood Owl đã khống chế cục diện một cách có chủ đích. Vừa bắt đầu hắn đã tập trung năng lượng xuất quyền, nhằm kiểm tra tốc độ phản ứng của Rahman. Sau đó hắn cố ý để đối phương có cơ hội tấn công, tính toán tốc độ phục hồi và lực lượng mạnh nhất của Rahman. Tiếp theo hắn xác nhận máu thịt bị năng lượng “tội” của mình ăn mòn, sau khi rời khỏi chủ thể thì không thể độc lập sống lại. Như vậy bước cuối cùng là tìm ra bản thể tế bào E trong cơ thể Rahman, hoàn toàn phá hủy nó.

Ngoài mặt không ngừng chế giễu, chiến đấu rất thành thạo, nhưng phía sau mỗi bước của hắn đều có mục đích, cũng đều chừa lại đường lui. Đương nhiên sau khi năng lượng của hai người đối kháng, kết quả lại nằm ngoài dự liệu của Blood Owl. Thực ra đây là thành quả mà Blood Owl tu luyện trong thời gian dài, giao đấu với God Key vô số lần. Lúc đối mặt với năng lực “Hỗn Động” đầy khác thường của Mirror Face, ưu thế này không được thể hiện ra, nhưng khi đối mặt với một kẻ địch vận dụng năng lượng tương đối kém, sẽ xuất hiện phản ứng vừa rồi.

Hắn xoay người, lắc cổ mấy cái, đi vào hành lang dẫn lên phía trên. Lúc này vấn đề khó khăn thật sự lại hiện ra trước mắt. Cho dù không nghĩ đến

năng lượng và thể lực tiêu hao, phải làm thế nào để tiêu diệt một tế bào E biến thể khác, tức là sinh vật bản năng thuần túy kia? Đó là quái vật mà mỗi miếng thịt đều có thể đơn độc tiến hóa, không tồn tại nhược điểm như não, muốn dùng “mục nát” để đối phó cũng phải tính đến thể tích của đối phương. Lỡ may có một cục thịt lớn chùng cái muống lọt lưới, nói không chừng quái vật này sẽ có ngày trở lại.

Đột nhiên thân thể Blood Owl cứng đờ, ý thức của hắn vẫn rất tỉnh táo, thời gian chung quanh hiển nhiên cũng đang trôi qua, nhưng vào giờ phút này dường như vạn vật đã ngừng vận chuyển, tất cả “lực” đều bị phong tỏa, ngay cả máu trong huyết quản cũng giống như đông lại không còn lưu động.

“Đây là cái gì?” - Trong lòng Blood Owl thầm nói: “Không... đây là người nào?”

.....

Khoảng hai phút trước, bên ngoài thành phố.

Trên một con đường gần bờ biển bên ngoài tuyến phong tỏa, Gambling Snake tìm được một trạm xăng dầu. Khu vực này hiển nhiên đã xảy ra giao chiến trên quy mô nhất định, cửa trạm xăng dầu và chính diện tòa nhà đều bị nổ tan. Ven đường cách trạm xăng dầu hơn mười mét, có một cái khung sắt to lớn hình bán nguyệt. Gambling Snake vốn còn hoài nghi đây là đồ quân dụng bị hỏng gì đó, sau đó hắn quan sát một hồi, mới phát hiện đây là biển quảng cáo trên cửa trạm xăng dầu, được uốn thành hình dáng một cái bánh xe, lúc này đã bị nổ tung một nửa, chắc là từ trên cao rơi xuống.

Nhìn tình hình thì nơi đây có vẻ khá an toàn, không có mai phục gì. Mặc dù trạm xăng dầu đã rách nát, một mảng lớn trên cửa còn cháy sém, nhưng đi vào trong mấy bước, vẫn có thể tìm được một cánh cửa hình dáng tương đối hoàn chỉnh.

Thế là Gambling Snake sử dụng năng lực, thuận lợi liên kết với một cánh cửa mà hắn đã chạm vào trước khi rời khỏi thành phố. Khi hắn mở cửa ra, Tả Đạo, Phong Tiển và Seltz đang đứng ở bên ngoài, nhưng cảnh vật phía bên kia lại là một nơi trong thành phố.

- Thật nhanh.

Tả Đạo nói xong liền băng qua, vừa ra khỏi cửa thì lăm la lăm lét hết nhìn đông lại nhìn tây.

Phong Tiễn nghiêng người, ra hiệu cho Seltz đi trước. Hắn cũng không ngại thơ đến mức hoàn toàn tin tưởng kẻ vừa gặp không lâu này. Thân là nhân viên tình báo hàng năm chạy việc bên ngoài, bình thường Phong Tiễn chỉ có một mình, xâm nhập vào trong lòng địch, lúc ngủ cũng phải mở một con mắt, cho nên xử sự rất chu đáo lão luyện. Dù sao Seltz cũng là người năng lực cấp Giấy, nếu hắn đi cuối cùng, lỡ may hắn đang chờ thời cơ chạy trốn, đột nhiên đóng cửa lại, sau đó đập vỡ cánh cửa, liên kết do Gambling Snake xây dựng cũng sẽ biến mất. Đến lúc đó, chẳng lẽ ba người bọn họ phải vào thành phố lần nữa để lôi hắn ra?

Seltz thấy thế cũng không nói gì, nhìn Phong Tiễn một cái, đi qua cánh cửa kia.

Thấy đôi phương đã đi sang phía Gambling Snake, Phong Tiễn mới thở phào một hơi, vừa định sải bước qua cửa, thân thể lại đột nhiên không cử động được.

Tả Đạo thấy hắn đột ngột dừng bước, liền đi lên trước hỏi:

- Làm sao vậy?

- Dừng tới đây!

Phong Tiễn lập tức nói:

- Dừng đi qua cánh cửa này, cũng đừng đưa tay kéo ta vào.

Gambling Snake và Tả Đạo đều nhìn ra có chuyện khác thường, gần như đồng thanh hỏi:

- Chuyện gì?

.....

Cùng lúc này phía trên thành phố Đại Tây Dương, một người đàn ông chừng ba mươi lăm tuổi đang lơ lửng trên không, kiểu tóc phát phơ giống như ăn mày. Hắn mặc một chiếc áo khoác màu đen bên ngoài, bên trong lại mặc đồ ngủ, lăm bậm nói:

- Phiền phức thật, mấy chuyện như đi công tác đúng là rườm rà. Xử lý ô nhiễm gì chứ... loài người nào có thể bị hủy diệt dễ dàng như vậy... nằm trong chăn chơi game tốt hơn nhiều...

Tại khoảnh khắc này, không chỉ có Blood Owl bị phong tỏa, mà là cả thành phố Đại Tây Dương, ngay cả sóng bên bờ biển cũng ngừng lại giống như bị dừng hình ảnh.

Cây lặng gió ngừng, âm thanh đều tĩnh, ngày đêm không phân, bốn mùa biến mất.

Loại cảnh tượng này xuất hiện chỉ có một khả năng, đó là một người trong Thập Thiên Vệ đã đến.

Chương 31 : Luận anh hùng (thượng)

Ngày 20 tháng 10 năm 2101, tại thành phố Darwin.

Bên cạnh một bến tàu yên tĩnh có đặt hai chiếc ghế dựa, một người đàn ông tóc đen đang cầm cần câu, lưỡi nhấc nằm trên một chiếc ghế.

Hắn đeo kính râm, ống quần dài cuộn lên, tay áo âu phục cũng vén lên, nhìn cách ăn mặc không giống như du khách, mà giống như dân bản địa tranh thủ thời gian tới đây dạo chơi.

Đến gần buổi trưa, một thanh niên tóc lam nhìn qua không tới hai mươi tuổi, mặc một bộ đồ nghỉ mát, lặng lẽ đi đến bên cạnh người đàn ông kia, ngồi xuống một chiếc ghế dựa khác.

Krause nhìn thùng nước bên cạnh Thiên Nhất, trông thấy bên trong ngoại trừ nửa thùng nước biển thì không có gì khác.

- Người không treo mồi câu sao?

Câu đầu tiên của Krause lại hỏi chuyện trên trời dưới biển.

- Không quan trọng, chẳng phải người đã mắc câu rồi sao?
Thiên Nhất trả lời.

- Mắc câu? Chẳng lẽ người đã mai phục một đồng thủ hạ ở chung quanh?
Krause nói.

- Hà...

Thiên Nhất cười nói:

- Người mới giống loại người sẽ làm chuyện như vậy.

- Ta biết, người không sợ bị bắt, thậm chí còn không sợ chết.
Krause nói:

- Cho nên ta cũng không làm những chuyện vô ích đó.

Thiên Nhất trả lời:

- Là từ chỗ Jefferson lấy được một chút tin tức liên quan đến ta sao.

- Cho dù không có tin tức của hắn, ta cũng sẽ không tùy tiện ra tay với người có thể một mình chiến đấu với bảy Thiên Vệ.

Krause nói.

- Thật thú vị, một năm trước ngươi còn truy lùng dấu chân của ta khắp thế giới, muốn bắt giữ ta, chẳng lẽ ngươi lại dễ dàng từ bỏ lý tưởng nhiều năm qua như vậy sao?

- Lý tưởng của con người sẽ thay đổi.

Krause trả lời:

- Huống hồ ta cũng không nói là sẽ bỏ qua cho ngươi. Cuối cùng có một ngày ngươi sẽ phải trả giá cho tội ác của mình.

- Nhìn thấy ngươi vẫn bị những thứ như đạo đức, lương tâm ràng buộc khiến ta rất thất vọng.

Thiên Nhất nói:

- Khi ngươi giết chết Victor, ta còn tưởng rằng ngươi đã thông suốt rồi.

Hôm nay xem ra, sâu trong lòng ngươi vẫn giữ tam quan (thế giới quan, giá trị quan, nhân sinh quan) và nguyên tắc như trước.

- Cho dù ta là một người không có ánh mắt cao xa, cũng sẽ hiểu được ân oán cá nhân giữa hai người chúng ta, đặt trên đời này thì không đáng nhắc tới.

Krause nói:

- Ngươi mong đợi ta dùng thái độ “chơi đùa” giống như ngươi, để can thiệp và quyết định tính mạng của hàng trăm triệu người trên tinh cầu này, đây là chuyện vĩnh viễn không thể.

- Trò chơi chỉ là một phương thức, không thể đại biểu cho thái độ hay mục đích của ta.

Thiên Nhất nhìn bầu trời xanh lam trên đầu:

- Nếu như người trong thiên hạ đều làm theo lối cũ, không tranh với đời, tự biết thỏa mãn, ta có thể chơi với ai đây?

- Ngươi muốn dùng lí do nhân tính bản ác gì đó để bào chữa cho hành vi của mình sao? Nếu như “thể nhân đều có tội” trở thành căn cứ cho hành vi và việc làm của ngươi, vậy cái thế giới này cũng không cần nói đến trật tự

gì nữa.

Trong giọng nói Krause lộ vẻ khinh miệt:

- Xã hội mà mọi người đều biết lễ nghĩa như ngươi nói, không tồn tại ở bất kỳ vương triều thịnh thế nào trong lịch sử loài người, hơn nữa sau này cũng không thể tồn tại.

- Trong triều không chứa gian thần, biết kiểm điểm mình, quên đi bản thân. Quân vương nêu cao đức độ, sớm chiều cần mẫn, không trái đạo đức. Cho dù có thể làm đến mức độ như vậy, cuối cùng vẫn sẽ có người bất mãn. Huống hồ là thế đạo hiện nay, trăm năm qua đám vương cung quý tộc đào sông đánh cá, đốt rừng săn bắn, lẽ ra phải có biến động từ lâu rồi. Trong mắt ta, nếu như mười năm trước ngươi ra tay thì có lẽ hôm nay đã thành đại nghiệp, khi đó ta còn không phải đối thủ của ngươi.

- Bây giờ ngươi cũng không phải đối thủ của ta.

Thiên Nhất uể oải trả lời:

- Nhìn gì vậy, khó chịu à?

Krause quay mặt sang hướng khác, nhìn về mặt biển phía trước:

- Hừ... ngươi quả thật khiến người ta rất khó suy đoán, nếu là thủ lĩnh của tổ chức phản kháng khác, ta khó mà tưởng tượng bọn họ sẽ nói chuyện như vậy.

- Đánh đồng ta với bọn chúng, đây là ngươi đang lấy gáo đong nước biển.

Thiên Nhất nói:

- Tên của những kẻ này và ta cùng xuất hiện trong một câu, đó là một sự sỉ nhục.

- Đúng vậy, bọn họ đều là người phá vỡ “lệ thường”, mỗi người đều có thể xưng là anh hùng.

Krause cười nói:

- Nhưng ngươi không phá vỡ lệ thường, mà là không dám xia tới lệ thường. Nếu là bình thường, loại người giống như ngươi nên bị xếp vào “kẻ điên”. Nhưng ngươi rất tỉnh táo, hơn nữa có một mục tiêu rõ ràng, cho dù mục đích này có thể chỉ mình ngươi biết.

- Lời nói của ngươi khiến người ta rất bất an, ha ha... chẳng lẽ trong Nghịch Thập Tự có nội ứng do ngươi an bài sao?

Thiên Nhất miệng nam mô bụng bồ dao găm, ung dung hỏi.

- Cũng thế, Khương Quân tuy không phải nội ứng do người phải tới, nhưng từ nay về sau người sẽ có thêm một quyển sách nội tâm, tùy thời có thể xem không phải sao?

Krause trả lời.

- Đây là các hạ dùng dạ quân tử đo lòng tiểu nhân.
Thiên Nhất cười nói.

- Người lại rất tự mình biết mình.

- Có điều...

Thiên Nhất tiếp tục lời nói vừa rồi:

- Trước đó ta không nghĩ tới Khương Quân sẽ ở lại chỗ của người, cho nên ta chỉ xem quyển sách nội tâm của cô ta một lần. Khi ta đọc đến đoạn cô ta nảy sinh cảm tình với người, cũng không tiếp tục xem nữa. Dù sao ta là một người tôn trọng đối thủ, không muốn xem mấy nội dung cần hạn chế gì đó, khiến cho một số hình ảnh hiện lên trước mắt, đốt cháy võng mạc của ta.

Trong đối thoại của hai người, đây là lần đầu tiên nhắc đến bốn chữ “quyển sách nội tâm”. Khi Krause nói ra bí mật mà hắn vốn không thể biết này, thần sắc của Thiên Nhất vẫn không có bất kỳ phản ứng đặc biệt nào, hơn nữa hắn còn lập tức nói ra những lời vừa rồi để thăm dò ngược lại Krause.

Krause cũng không có phản ứng gì, cho dù là đối với quyển sách nội tâm, hay là chuyện “cảm tình của Khương Quân” không thể nghiệm chứng do Thiên Nhất nói, đều không khiến sắc mặt của hắn biến hóa chút nào.

- Người định tán gẫu đến khi nào mới bắt đầu vào chủ đề chính.

- Hả? Chủ đề chính gì? Ta còn tưởng rằng người rất hưởng thụ kiểu nói chuyện phủ định và châm chọc lẫn nhau này. Ta có thể bồi tiếp đến cùng, dù sao chỉ có người mới cảm thấy lòng tự trọng là thứ quý hiếm. Đúng rồi, người có muốn nghe cổ sự ta viết câu đối lúc hóa trang ở câu lạc bộ múa thoát y không.

- Không có hứng thú.

- Về trên câu đối là “tĩnh như xử nữ”.

- Người hãy có chừng có mực...

- Trình độ văn học của người kém quá, về dưới làm sao là “có chừng có mực” được, phải là “động như thỏ chạy”.

Chẳng biết tại sao Krause lại cảm thấy nhức đầu, hẳn không quan tâm tới các loại hành vi vượt quá giới hạn của Thiên Nhất, chỉ lo chuyện của mình bắt đầu nói về một trong số chủ đề chính của cuộc gặp mặt bí mật này:

- Gia tộc Cress vừa ngã xuống, trong vòng hai tháng ta có thể dọn dẹp sạch sẽ triều đình và bên ngoài, tiếp đó là lên ngôi.

Thiên Nhất nói:

- Người mà người phải giải quyết, không chỉ có những quan lớn triều đình kia đúng không.

Hắn bẻ đầu ngón tay nói:

- Lập chính, lập trưởng, lập hiền, lập ái. Dựa theo cấp bậc ưu tiên này thì người thuộc về loại thứ ba, dù sao loại thứ tư vốn chỉ là nói cho vui, vì vậy thực ra người xếp ở cuối cùng. Còn có năm anh trai khỏe mạnh cần phải giải quyết nhĩ.

- Ta tự có tính toán.

Krause nói.

Lần này lại là Thiên Nhất không đếm xỉa tới lời nói của Krause, hắn tháo kính râm xuống, quay đầu sang nhìn thất hoàng tử trước mắt, nói một câu:

- Giết hết thì thế nào.

Chương 32 : Luận anh hùng (trung)

Câu trả lời của Krause không hề biểu hiện hấn quan tâm hay có thân tình không thể chia cắt với các huynh trưởng kia, chỉ bình tĩnh và khách quan nói:

- Cho dù che giấu nguyên nhân cái chết hoàn mỹ đến đâu, nếu bọn họ chết sạch trong thời gian ngắn, mà ta lại lập tức lên ngôi, nhìn qua sẽ giống cái gì?

Thiên Nhất nói tiếp:

- Giống như người đã giết sạch anh em cản đường, sau đó buộc cha mình thoái vị.

Krause nói:

- Ngăn miệng của dân còn khó hơn ngăn sông ngòi, chắc người hiểu đạo lý này nhất. Một khi ta làm như vậy, cho dù sau đó chính phủ công bố tin tức ra ngoài như thế nào, ta đều sẽ gánh tiếng xấu giết anh, hơn nữa không phải một hai mà là năm người.

Hắn dừng một chút rồi nói:

- Còn có cái chết của Victor lúc trước, e rằng cũng sẽ bị người ta lôi ra nhắc lại. Đó là sáu hoàng huynh, sáu tính mạng, tính lên đầu ta không sót người nào. Những kẻ không phục ta trong triều nhất định sẽ mượn cơ hội này phóng đại tình hình, đến lúc đó...

Thiên Nhất ngắt lời hắn:

- Đến lúc đó thì thế nào? Chẳng lẽ bọn chúng có thể đuổi người xuống ngôi vị hoàng đế, tự mình ngồi lên sao?

Krause đột nhiên im lặng, về điểm này suy nghĩ của hắn và Thiên Nhất đã có khác biệt. Nói đơn giản một chút là hắn không nghĩ sâu xa như Thiên Nhất, nhưng lúc này trải qua Thiên Nhất chỉ điểm, Krause dường như đã hiểu được điều gì.

Thiên Nhất rất hài lòng với phản ứng của đối phương, cười nói:

- Để ta nói cho người biết “tiếng lòng” của những quan lớn trong triều hiện giờ.

- Một bộ phận ý thức được nhà lớn sắp đổ, cả ngày trong lòng rên rỉ: “Đây là lần chiến tranh quy mô lớn duy nhất từ khi đế quốc thành lập tới nay, mà chúng ta lại đứng bên phía phản diện. Tài sản của chúng ta sẽ bị phân chia, còn chúng ta sẽ bị chém thành thịt thăn. Ông trời phù hộ, ai tới cứu chúng ta với”. Thật bất hạnh là bộ phận người này, chính là những kẻ có tiếng nói và năng lực chủ đạo nhất trong triều đình hiện nay, ít nhất bọn họ còn hiểu được trong thời bình phải nghĩ đến thời loạn.

- Mà đám người còn lại thì đầu óc không được tốt lắm, hoặc là mang tâm lý trốn tránh hiện thực, làm qua loa cho xong chuyện, gặp vấn đề gì thì hòa theo số đông. Hay là đánh giá tình hình quá bi quan, bị dọa cho vỡ mật, cả ngày cáo bệnh trong phủ, sợ bóng sợ gió, thần hồn nát thần tính. Còn có những kẻ không biết cầu tiến, tận tình chơi đùa, giải trí tiêu khiển, giống như heo chết không sợ nước sôi vậy.

- Chính người cũng có mắt để nhìn, có tai để nghe, có não để nghĩ. Những chuyện mà ta nói, người không thể nào không chú ý tới. Chuyện lật mũ soán ngôi chỉ những người có can đảm, có kiên thức, có dũng có mưu mới dám làm, mới thành công, người cảm thấy đám người này làm được sao?

Krause nói:

- Người muốn bảo ta đánh cược à? Dùng vương triều này để đặt cược?

- Ha ha ha... ha ha ha ha...

Thiên Nhất cười như phát bệnh:

- Tiền đặt cược của người giống như hoành thánh mà ta ăn ở bên đường, rõ ràng là hoành thánh nhỏ nhưng lại bọc như hoành thánh lớn, gấp hai lớp, bên trong chỉ có một chút nhân như cút mũi. Có lúc ta còn hoài nghi bên trong thật sự là cút mũi, nhưng hoành thánh này lại không mặn.

Krause không bình luận về ví dụ thô tục này, chỉ trả lời:

- Cho dù đế quốc thật sự đã trở thành một quả bom hẹn giờ, nhưng tranh đoạt quyền lực là bản tính của con người, làm sao người biết bọn họ sẽ không phản?

- Bọn họ đương nhiên không phải không muốn, mà là không dám.

Thiên Nhất nói:

- Mâu chốt phải xem người.

Hắn lại đeo kính râm lên:

- Vừa rồi ta đã nói rất rõ ràng, đó là “tiếng lòng” của bọn họ. Bọn họ vốn mặc kệ ai làm hoàng đế, từ đầu đến cuối bọn họ chỉ suy nghĩ cho bản thân mà thôi.

- Chỉ cần người khiến những người này sợ hãi người, đồng thời tin tưởng không thể chiến thắng được người, hơn nữa có thể cứu vớt vương triều này, bảo toàn tính mạng và lợi ích của bọn họ. Vậy bọn họ sẽ bỏ đến bên chân người, liếm ngón chân của người như chó, người bảo bọn họ làm gì cũng được, kể cả đưa vợ đến giường người.

- Đến lúc đó, không cần biết cái gì giết anh giết em, người ở trên triều xếp năm tên kia thành một hàng, trước mặt vẩy một dao giết một người cho bọn họ xem, vậy thì thế nào?

- Đây là loạn thế, loạn thế thì phải có thủ đoạn phi thường. Thừa thãi chồng chất làm sao tốt đẹp, giết phạt giết tổ mới được an bình. Cái gọi là trung thành, trật tự, đạo đức, lễ pháp... ha ha... giống như quan không nói với dân, người không tranh với chó. Lúc rảnh rồi lại có tiền, người có thể tìm vài người cùng chung chí hướng đàm đạo, xem như nói chuyện cười. Nhưng bây giờ là lúc nào? Bây giờ là thời điểm một mất một còn, thắng làm vua thua làm giặc.

- Người đứng ở trận doanh nào, nói thật đã không quan trọng nữa. Ngăn miệng của dân? Ha! Những chuyện đã làm hai mươi năm qua, bây giờ còn gì để mà ngăn. Những quý tộc hay bình dân cũng vậy, thậm chí là vương tộc có lập trường rõ ràng và thành viên của tổ chức phản kháng, đều là con người mà thôi. Con người cuối cùng sẽ thần phục kẻ thắng lợi, còn như kẻ thắng này tàn bạo hay nhân từ, là kẻ xấu hay anh hùng, đều là do lịch sử lựa chọn. Người đời sau có thể tùy ý đánh giá hành vi và việc làm của người, nhưng không thể thay đổi lịch sử sẽ khắc ghi thắng lợi của người, cho đến vĩnh viễn.

Krause quay mặt sang nhìn Thiên Nhất:

- Hừ... người muốn biến ta thành loại người như người sao? Người muốn nói, biến thành loại người như người sẽ có thể thành tựu đại nghiệp?

- Người biến thành loại người nào là do người quyết định. Ta chỉ có thể nói

cho người biết, giống loài trên tinh cầu này còn không tiến hóa đến mức có thể hiểu rõ vị trí của mình trong vũ trụ. Bọn họ ở trên đời làm theo ý thích... thỏa mãn trong ảo tưởng, tận tình phóng túng, dùng thủ đoạn chính trị hoang đường với động cơ không thuần thuần khiết, tàn sát lẫn nhau một cách dã man. Chỉ có anh hùng và thánh nhân trong truyện tranh và tôn giáo mới sẽ nhân từ, cho bọn họ thời gian để tự do trưởng thành và lĩnh ngộ, đồng thời bảo vệ và khoan dung bọn họ.
Thiên Nhất trả lời.

- Xem ra chúng ta không thể có chung nhận thức.

Krause nói:

- Cho nên ngay từ đầu ta đã nói, ta tự có tính toán.

- Cũng được, vậy chúng ta bàn chuyện giao dịch đi.

Thiên Nhất trả lời, hắn đại khái đã nghĩ đến “tính toán” của Krause, đó cũng là chuyện khả thi, chỉ là hơi phiền phức. Có điều đối phương đã kiên trì muốn làm như vậy, hắn cũng không nói thêm gì nữa. Dù sao sau cuộc nói chuyện vừa rồi, những gì Thiên Nhất muốn truyền đạt đã in vào trong đầu Krause rồi.

- Giống như thỏa thuận trước đó, giao Seltz Aín cho ta, ta sẽ lập tức hạ lệnh di tản quân đội ở Bắc Âu.

Krause nói tiếp đề tài giao dịch.

- Hắn ở trong cốp sau của một chiếc xe mui trần màu đỏ, cách phía sau chúng ta hai con đường.

Thiên Nhất nói:

- Bác sĩ Strange đã tiêm cho hắn một mũi, hắn không chạy được.

Krause nói:

- Xem ra người thật sự muốn giúp Giới Luật Thép một tay.

- Hả?

Thiên Nhất dùng giọng điệu nghi vấn hỏi:

- Làm sao thấy được?

- Người không tiếc dùng phương thức giao dịch, khiến ta di tản lực lượng quân sự cuối cùng có thể đối kháng ở khu vực Châu Âu, chẳng lẽ không phải để cho bọn họ nắm vững quyền khống chế Tây Âu, tiếp đó kiểm chỉ đông nam?

Krause trả lời.

- Buồn cười, tại sao ta phải giúp bọn họ?

- Phủ nhận có tác dụng gì sao? Thế lực mà người giúp không chỉ có Giới Luật Thép, hành động của tất cả tổ chức phản kháng cỡ lớn, gần như sau lưng đều có cái bóng của Nghịch Thập Tự. Quân lực của Liên Minh Rực Lửa đã mạnh hơn không chỉ gấp mười lần so với sáu quân loạn chiến mấy năm trước, cho dù là mấy lộ chư hầu hợp quân, chiến lực cũng không thể thay đổi hoàn toàn như vậy, chắc hẳn là người đã cho bọn họ thứ gì.

Krause lần lượt kể ra:

- Hình Thiên nhờ người an bài đã lấy được đồng sương thần kia, từ đó mới có rượu đầu thần. Sự kiện vượt ngục khiến Tiên Tuyên Tự Do thu được hàng loạt người siêu năng lực chạy trốn khỏi đảo Địa Ngục. Còn Giới Luật Thép, hoặc là nói Cesare Barmond, dưới sự trợ giúp của người đã trực tiếp nhận được Thiên Không pháp điển...

- Người cảm thấy đây là đang giúp bọn họ sao?
Thiên Nhất ngắt lời.

- Có ý gì?

Krause hơi do dự:

- Người muốn bóp méo cả sự thật đã xảy ra sao?

Thiên Nhất không trực tiếp trả lời hắn, lại hỏi:

- Ban nãy người đã nói, những người này đều là anh hùng?

- Ta đã nói.

- Người sai rồi.

- Hừ...

Krause cười lạnh.

- Là một anh hùng, lòng mang chí lớn, bụng có mưu kế, có thể bao trùm vạn vật, nuốt cả trời đất.

Thiên Nhất nói.

- Đây là lời Tào Tháo nói.

- Ông ta nói đúng.

- Còn ta nói không đúng?

- Suy nghĩ của người không đúng.

Thiên Nhất trả lời:

- Người bị sự giả tạo do những người kia biểu hiện ra che mờ đôi mắt, thực ra trong bọn họ không một ai có thể xưng là anh hùng.

Krause cũng dứt khoát dùng hai tay gối đầu, dựa vào ghế, nói lời thoại của Lưu hoàng thúc năm xưa:

- Xin nghe tường tận.

- Tào Súc dũng mãnh nhuệ khí, xuất chúng hơn người, quang minh lỗi lạc, trọng tình trọng nghĩa. Một kẻ như vậy dĩ nhiên có không ít người đi theo, hơn nữa người đi theo hẳn phần lớn đều trung thành, đơn thuần, thẳng thắn. Ít nhất trung thượng tầng của Hình Thiên có thể nói là đồng tâm đồng đức, vô cùng vững chắc.

- Đáng tiếc, người này tuy có chí xưng vương nhưng lại không có mưu đồ nhòm ngó thiên hạ, có năng lực kiệt xuất nhưng lại không có phương pháp cai trị. Nếu không có Gia Cát Trại ở bên cạnh phụ tá, đời này của hắn cũng chỉ là sơ cử trong quả Càn (vị trí thấp nhất).

- Nhưng Gia Cát Trại đã đi theo Tào Súc nhiều năm, vấn đề mà người nói hắn là không tồn tại.

Krause nói.

- Gia Cát Trại đúng là có tư cách phò tá vua chúa, mưu kế sâu xa, tùy cơ ứng biến.

Thiên Nhất cười nói:

- Cả đời này của hắn chỉ phạm phải một sai lầm nghiêm trọng, đó là phò tá sai người.

- Hắn không nên phục vụ cho Tào Súc?

- Không nên.

- Vì sao?

- Nếu như tính cách của Tào Sốc ngang tàn hung ác, tự cao tự đại, nói không chừng thật sự có thể thành công. Nhưng hắn lại coi trọng nghĩa khí huynh đệ, mưu cầu nhân nghĩa vô địch. Hắn nhìn không quen bất bình trên đời, không muốn thấy kẻ yếu bị khi dễ, nhưng tính cách của hắn cũng không thích hợp đi con đường nhân nghĩa gì. Hắn nhiều nhất cũng chỉ làm được giống như Lý Quỳ xử án, nhìn có vẻ hả lòng hả dạ nhưng thực ra chẳng giải quyết được gì. Nói đơn giản là tài năng bá đạo nhưng lại muốn cai trị theo vương đạo.

Thiên Nhất giải thích:

- Đối với bất kỳ quân sư nào, loại người này đều là thuốc độc không thể uống được. Gia Cát Trại thông minh một đời, lại phạm phải sai lầm căn bản nhất. Hắn cho rằng bên cạnh Lý Quỳ có một Ngô Dụng là có thể trở thành Tổng Giang sao (ba nhân vật trong Thủy Hử). Hừ... thực ra đây chỉ là hắn lừa mình dối người, bị cái gọi là ghĩa khí trời buộc nên đưa ra một quyết định ngu xuẩn mà thôi.

- Ta không nhìn ra trong này có gì khổ cực.

Krause nói.

Thiên Nhất nói:

- Đó là vì bọn họ còn chưa gặp phải nghịch cảnh thật sự, gần đây Hình Thiên có thể nói là thuận buồm xuôi gió, dưới tình hình này dĩ nhiên là không có chuyện gì. Đợi có một ngày gió mây biến động, người sẽ thấy rằng buộc vững chắc giữa hai người này dễ dàng bị kéo đứt, giống như giấy vệ sinh mỏng đường kẻ lờ mờ trong gói khuyến mãi 12 cuộn 29 đồng 5 mao tiền vậy.

- Ha... chuyện còn chưa xảy ra, người muốn nói gì cũng được.

Krause tỏ ra không thêm quan tâm.

- Tương lai cũng không phải là thứ khó đoán như vậy.

Thiên Nhất trả lời.

Krause nhìn hắn một cái:

- Cứ cho rằng Tào Sốc giống như lời người nói, rời khỏi Gia Cát Trại thì không còn đáng sợ nữa, vậy những tổ chức khác được người chi viện thì sao?

- Ta lại nhấn mạnh một lần, không phải là ta đang giúp đỡ chi viện cho bọn họ.

Thiên Nhất trả lời một câu, lại tiếp tục đề tài vừa rồi:

- Thủ lĩnh Ogines của Tia Chớp Trắng, tàn nhẫn bất nhân, lòng dạ hẹp hòi, trái với nhân đức, hoang dã có tiếng. Ta đã sớm xem hấn là xương khô trong mộ, trong một tháng sẽ chết, không cần người phải phí tâm.

- Trong cao tầng của Tiền Tuyến Tự Do, bốn người Berg, Gates, Cannon và Franklin xem như là có tiếng nói nhất, hoặc là có ảnh hưởng lớn nhất, không thể thiếu một. Vấn đề là cho dù gom tài năng của mấy người này dồn cho một người, cũng chỉ là một nhà quân sự, nhà chính trị kiêm nhà khoa học siêu cấp, kém xa so với anh hùng. Nhà tư tưởng không tôn giáo, nhân cách sức hút trời sinh, ít nhất có tài năng trác việt ở một mặt nào đó, chỉ khi có hai trong ba thứ kể trên mới có thể xem là anh hùng.

- Liên Minh Rực Lửa, người chắc hấn rất quen thuộc với năm người kia, Everex, Tagowada, Spibe, còn có hai cái tên khác chứa dấu chấm than khiến ta không đọc nổi, chỉ là đám tầm thường, nào xứng là anh hùng?

- Vậy thì...

Krause như có suy nghĩ nói:

- Vậy thủ lĩnh thần bí của Ngân Ảnh và Enzo Duccio kia có tính không?

Thiên Nhất không hề dao động, ung dung nói tiếp:

- Thủ lĩnh của Ngân Ảnh? Ha ha... nếu người đã hỏi, nên nói thế nào nhỉ... Đầu tiên hấn và người như nhau, đều là bại tướng dưới tay ta, đương nhiên đây cũng không phải chuyện lạ gì. Ta chỉ có thể nói, hấn vốn không có... ừm... điều kiện để nhóm ngó thiên hạ.

- Luận về năng lực, hấn cũng là một cao thủ tương đối lợi hại; luận về mưu trí, hấn nói không chừng có thể sánh vai với người. Nhưng vấn đề là... người đã nói hấn là một thủ lĩnh thần bí. Một kẻ ngay cả tên và tướng mạo cũng là một câu đố, còn là một thủ lĩnh tổ chức sát thủ ham muốn lợi ích, có thể xem là anh hùng sao?

- Người hãy suy nghĩ một chút, thật ra hấn tùy thời có thể bị thay thế. Đã không ai nhận ra được hấn, vậy hấn có thể là bất cứ người nào. Thủ hạ của hấn giết chết hấn là lập tức có thể thay thế, chuyện bọn họ cần làm là hành động theo phương pháp của hấn, lại giả vờ như hấn còn sống là được.

- Lại nói Ngân Ảnh là tổ chức có tính chất thế nào? Dùng tiểu thuyết võ hiệp làm ví dụ, trước giờ thống lĩnh đồng đạo đều là Thiêu Lâm, Võ Đang,

cho dù đến phiên Điểm Thương, Hoa Sơn, cũng sẽ không bị Cự Kinh phái, Phủ Đầu bang gì đó lên cầm đầu đúng không?

- Được rồi... coi như ngươi có mắt nhìn người, đã nhìn thấu được hắc.

Krause chen vào trước khi Thiên Nhất nói ra những lời khó nghe hơn:

- Như vậy... người đàn ông được gọi là Minh Điệp kia có tính là anh hùng hay không?

- Hừ... Enzo chỉ là một người siêu năng lực tương đối lợi hại, chỉ thế mà thôi, chính hắc cũng hiểu được bóng tối mới là nơi thích hợp để mình sinh tồn.

Thiên Nhất trả lời:

- Lãnh tụ của Thiên Minh chắc chắn sẽ không do một kẻ có dã tâm đảm nhiệm, các đời đều như vậy. Sự tồn tại của bọn họ chỉ là để kéo dài ngọn lửa tinh thần của tổ chức. Đám thích khách của Thiên Minh đã định sẵn chỉ có thể tồn tại trong bóng tối của thời đại, bọn họ cũng hài lòng với chuyện này.

Lúc này cần câu trong tay Thiên Nhất khẽ rung lên, hắc vẫn thờ ơ, mặc cho dây câu bị thứ gì lôi kéo bắt đầu di động. Có điều tay cầm cần câu vẫn vững vàng như đá, trục dây cũng bị kẹt trên cổ tay của hắc, không chế chiều dài của dây câu.

Krause nói:

- Xem ra chỉ còn lại một người, vẫn nằm trong danh sách anh hùng mà ngươi sắp loại bỏ.

Chương 33 : Luận anh hùng (hạ)

- Cesare Barmond, cao thủ cấp Cuồng, ít nhất trong số người siêu năng lực đỉnh cao, phần lớn đều cho rằng thực lực của hắn và Lãnh Chúa là mạnh nhất.

Thiên Nhất nói tiếp:

- Danh hiệu “mạnh nhất” này rất có thể thuộc về một trong bọn họ.

Krause nói:

- Đó là chuyện trước khi ngươi ra tay ở đảo Địa Ngục. Bây giờ thân là một thành viên trong số “người siêu năng lực đỉnh cao” mà ngươi nói, ta tin chắc ngươi đã tượng trưng cho vô địch trên Trái Đất rồi. Nói thử cấp bậc chân chính của ngươi đi, có phải là cấp Thần trong truyền thuyết không? Rốt cuộc “Thiên Nhất” là tên thật của ngươi, hay là một thủ pháp đồ chữ khác mà ngươi quen dùng?

- Xin đừng cắt ngang chủ đề mà chúng ta đang thảo luận, chuyển sang nói mấy tin đồn trên trời dưới biển không xác định được.

Thiên Nhất hiển nhiên muốn tránh né đề tài này, hắn nói:

- Vị đại đoàn trưởng của Giới Luật Thép này là người có cấp bậc cao nhất trong số thủ lĩnh tổ chức phản kháng, nhưng hắn tuyệt đối không thể xưng là anh hùng, bởi vì hắn cũng phạm phải một sai lầm cơ bản.

Thiên Nhất khẽ động cổ tay, buông trục dây ra, dây câu lập tức bị kéo dài. Nhưng chỉ mấy giây sau hắn lại đưa một tay khác ra, bắt lấy chốt vịn trục dây, một lần nữa ổn định dây câu.

Trong thời gian cực ngắn này, Krause đã biết quan điểm mà Thiên Nhất sắp trình bày, hắn nói tiếp:

- Theo ngươi thấy, lãnh tụ tôn giáo đều là buồn cười đúng không.

- Cũng không phải, cũng không phải.

Thiên Nhất lên tiếng phủ nhận:

- Bọn họ phần lớn là lừa đảo, tiểu nhân, ngụy quân tử, chỉ có một số rất ít là “thánh nhân”. Đương nhiên lý giải của ta đối với cái từ thánh nhân này, đó

là những người theo chủ nghĩa vị tha cực đoan và tinh thần thất thường ở một mức độ nhất định. Vẫn còn vài người như vậy, nói thế nào nhỉ... quả thật không phải là người.

Hắn thay đổi đề tài:

- Nhưng Cesare Barmond không chỉ là lãnh tụ tôn giáo, hắn đã vượt xa cấp bậc đó. Nếu như muốn ví dụ, đặt ở một ngàn năm trước thì hắn đã là giáo hoàng, cũng là quốc vương, đồng thời kiêm luôn chức thượng đế. Chuyện khiến người ta đau đầu nhất, đó là hắn cũng không truyền bá lời bịa đặt, hoặc là nói hắn không có thứ gì để bị vạch trần, bởi vì bản thân hắn đã là một tồn tại đáng để thế nhân quý lể.

- Vậy mà người còn bảo hắn không xứng là anh hùng?

Câu này của Krause cũng không biết là nghi vấn hay là hỏi ngược lại.

- Truy cầu của hắn đã vượt qua cấp bậc loạn thế anh hùng này, hắn muốn trở thành thần.

Thiên Nhất trả lời:

- Theo đuổi cá nhân của hắn mới đứng ở vị trí đầu tiên, còn những hành động phá hoại của Giới Luật Thép, đối với hắn thì cứ lĩnh một con số ra phía sau xếp hàng đi.

Thiên Nhất bắt đầu chuyển động chốt vặn trục dây, thu hồi dây câu:

- Thứ mà Cesare Barmond đại biểu đã đối lập với sự phát triển của thời đại, trong dòng nước lịch sử thì hắn đã đi ngược dòng. Hắn có được thành tựu như hôm nay, chỉ có thể nói là đã gặp được một thời cuộc thích hợp, hơn nữa năng lực cá nhân của hắn đủ mạnh.

- Người vừa nói hắn đi ngược với thời đại, lại vừa nói hắn sinh ra gặp thời? Krause rất thích chỉ ra điểm mâu thuẫn trong lời nói của Thiên Nhất.

Thiên Nhất lại thở dài:

- Thời đại và thời cuộc là hai khái niệm khác nhau, lúc ta nói chuyện tốt nhất người nên nghiêm túc lắng nghe.

Giọng điệu của hắn giống như giáo sư bị một học sinh chậm chạp làm phiền quá nhiều.

Thiên Nhất quả thật rất giỏi khiến người ta cảm thấy không thoải mái, ánh mắt của Krause rất dễ chứng minh điểm này.

Thiên Nhất tiếp tục nói:

- Nói đơn giản là hấn lỗi thời rồi. Nếu đặt hấn ở thời trung cổ hoặc thời kỳ sớm hơn thì sẽ rất có đất diễn, nói không chừng ta sẽ ủng hộ hấn. Nhưng sau văn hoá phục hưng, hấn chính là một xí nghiệp xé chiều, đến sau cách mạng công nghiệp...

Hấn phồng má mô phỏng âm thanh khí cầu bị đâm thủng:

- Phup! Hấn lại trở thành cỏ phiếu rác từ đầu đến đuôi. Không có cách nào, thời đại thay đổi rồi, quan niệm của mọi người sẽ xảy ra biến hóa. Darwin giống như O'Neal (vận động viên bóng rổ) của giới học thuật, tranh chấp hợp lý ở khu vực dưới rổ, chiến thuật phối hợp phòng ngự, phạm luật ba giây ở khu vực cấm... Thế giới phải thay đổi một chút vì ông ta, dù sao tri thức cũng có sức thuyết phục hơn lời bịa đặt

- Trước khi người thao thao bất tuyệt về chủ nghĩa vô thần, chúng ta có nên quay lại chủ đề một chút không.

Krause ngắt lời.

- Ta không phải người theo chủ nghĩa vô thần.

Thiên Nhất đặt mu bàn tay lên bên miệng, làm ra vẻ lén lút:

- Ta biết chân tướng mà thế giới này vận hành.

Hấn lại làm ra vẻ “người hiểu rồi đấy”.

Krause cười khan một tiếng:

- Đúng, người có thể bắt đầu thử truyền giáo từ quy mô nhỏ, tuyên dương “chân tướng” mà người biết...

Hấn dùng hai tay làm dấu ngoặc kép.

Thiên Nhất nhún vai, nhắc một con cá lớn trong nước lên:

- A ha!

Hấn giơ cần câu, một tay tháo con cá đã gần như kiệt sức kia xuống khỏi lưỡi câu, ném vào thùng nước bên chân:

- Ban nãy nói đến đâu nhỉ... đúng rồi, thời cuộc. Thời cuộc và thời đại không giống nhau, một số thứ rõ ràng đã lỗi thời, nhưng trong một thời cuộc đặc biệt lại có thể khôi phục, thậm chí là hưng thịnh một thời.

Hắn lại dùng một tư thế thoải mái nằm xuống ghế dựa, nhưng không tiếp tục buông câu:

- Ví dụ như trong thời đại khiến người ta tuyệt vọng này... từ khoảng ba mươi năm trước đến nay, đặt trong lịch sử thì đoạn thời gian này còn không tính là một thời đại. Nhưng mâu thuẫn xã hội do đế quốc tích lũy đã đạt tới một điểm giới hạn, cần phải phóng thích. Chuyện này đủ khiến một phần lớn người buộc phải đưa ra lựa chọn, bọn họ không phải lựa chọn ý kiến mà mình tán đồng, bọn họ chỉ lựa chọn giữa phản kháng và im lặng.

- Dưới thời cuộc này, một đoàn thể lỗi thời mang đậm màu sắc tôn giáo... Giới Luật Thép mới có thể quật khởi. Bởi vì đối với phần lớn mọi người, thay vì đi lý giải một loại “chủ nghĩa”, cứ theo tôn giáo mù quáng hoặc sùng bái cá nhân sẽ dễ dàng hơn.

Krause cười lạnh:

- Như vậy, cái kẻ mà người nói lẽ ra đã bị thời đại đào thải, bị bánh xe lịch sử nghiền nát, không phải là anh hùng, bây giờ đã thành uy hiếp lớn nhất của đế quốc. Còn người lại là kẻ giật dây sau tấm màn này, người có gì muốn giải thích không?

- Không phải ta đã giải thích rồi sao?

Thiên Nhất trả lời:

- Người vẫn chưa nhìn rõ?

- Có ý gì?

Krause quả thật không biết Thiên Nhất đang nói chuyện gì.

Thiên Nhất chỉ vào con cá trong thùng nước kia:

- Đầu tiên người cho nó một chút lợi ích, chính là mồi câu. Sau đó khi nó cố gắng thử một phen... cũng là vùng vẫy muốn chạy trốn, người hơi thả lỏng dây câu, cho nó nhìn thấy hi vọng. Cuối cùng tại thời điểm mấu chốt nó cho rằng chỉ còn cách thành công một bước, người lại cho nó một đòn chí mạng, bóp chết toàn bộ những cố gắng, phá vỡ mộng tưởng gần trong gang tấc của nó.

- Đây là chuyện mà người đã làm với Cesare?

Trong lòng Krause dâng lên một sự bất an và sợ hãi.

- Không, đây là chuyện mà ta làm với tất cả mọi người.

Thiên Nhất cười trả lời:

- Chẳng phải ta đã nói nhiều lần rồi sao, cũng không phải ta đang giúp những tổ chức phản kháng kia.

Krause rất khó tin vào lời này, chẳng lẽ những “anh hùng” mà mình xem là uy hiếp kia, lại chỉ là những con cá trong tay Thiên Nhất mà thôi? Vậy những cuộc chiến tranh đang xảy ra trên tinh cầu này, chẳng phải đều thành một trò chơi, một chuyện cười?

- Giả sử người nói là thật, vậy tại sao người phải làm như thế? Làm vậy có ý nghĩa gì? Nếu như người muốn khiến những người này thất bại, muốn tổ chức của bọn họ biến mất khỏi thế giới, dựa vào thực lực của người, chỉ cần dùng vũ lực là có thể làm được. Người đi giết bọn họ, giết sạch cao tầng trong tổ chức của bọn họ, gieo trồng sợ hãi vào lòng mỗi người hiểu rõ tình hình, như vậy là có thể đạt được mục đích. Chuyện này đối với người rất khó sao?

Krause hỏi.

- Ha ha ha... sự việc không đơn giản như vậy.

Thiên Nhất nói:

- Lịch sử không phải là thứ do một người diễn dịch, tiểu thuyết mới như vậy, hơn nữa phần lớn tiểu thuyết loại này đều rất nát, không phải sao?

Giọng điệu của hắn ung dung, nhưng lời nói lại khiến người ta phát lạnh:

- Người biết thế nào là thần không? Giả sử trên đời này chỉ có một vị thần, vậy trong phần lớn tình huống hắn chính là một tên khốn. Những chuyện mà hắn làm với loài người... giống như... người muốn làm cho một đứa bé khóc, vậy trước tiên cho nó một que kẹo, sau đó cướp đi. Nhưng nếu như người chưa từng cho nó, vậy nó cũng sẽ không khóc. Đây chính là chuyện mà thần làm, hắn cho người tất cả những thứ tốt đẹp có thể tưởng tượng được, sau đó cướp đi những thứ này, như vậy hắn mới có thể thưởng thức vị ngọt trong nước mắt của người.

- Nghe ra người đang làm những chuyện mà thần nên làm trong thế giới này.

Krause nhú mày nói:

- Người rốt cuộc muốn gì?

Thiên Nhất nói:

- Ta đã cải chính quan điểm của người, giải thích nghi hoặc của người. Người nói những người này là anh hùng, ta cho người biết không phải;

người cảm thấy ta đang giúp bọn họ, ta cho người biết không có.

- Bây giờ chúng ta hãy kết thúc cuộc nói chuyện này, tiết kiệm một chút thời gian để suy nghĩ. Người tiếp tục làm chuyện của người, ta tiếp tục làm chuyện của ta. Khi tất cả bụi bặm rơi xuống, thế giới này đến lúc trở về yên tĩnh, chúng ta sẽ lại gặp mặt. Đến lúc đó nếu như người còn có vấn đề, ừm... nếu tâm tình ta tốt có lẽ sẽ trả lời người.

Thiên Nhất lập tức thu cần câu, xách theo thùng nước, ngáp một cái, giống như muốn rời khỏi. Có điều vừa bước ra một bước, hắn lại quay đầu nói:

- Đúng rồi, về tình hình nhỏ nhất ở thành phố Đại Tây Dương mấy ngày trước... Lãnh Chúa là do người phái tới đúng không?

- Không sai.
Krause trả lời.

- Lúc hắn trở về báo cáo, có phải đã nói Blood Owl bị hắn giết chết rồi?
Thiên Nhất hỏi.

- Thế nào? Có gì cần cho ta biết sao? Chẳng lẽ người muốn nói Lãnh Chúa đã bị người mua chuộc, thực ra Blood Owl vẫn chưa chết?
Krause nói một cách mỉa mai.

Nhưng Thiên Nhất lại cười nói:

- Lãnh Chúa không bị ta mua chuộc, nhưng Blood Owl quả thật vẫn chưa chết. Ta nghĩ người cần biết một chút, như vậy sau này lúc người sắp xếp một số hành động, sẽ đưa ra quyết định hoàn toàn khác biệt.

Dứt lời hắn liền xoay người, nhàn nhã rời đi.

Krause không biết trong mấy câu đối thoại cuối cùng này, rốt cuộc là đối phương nói dối để sắp đặt một bố cục, hay chỉ đơn thuần là uy hiếp tâm lý. Lãnh Chúa không thể nào phạm phải sai lầm cấp thấp như vậy, nếu như hắn không thể xác nhận được có giết chết đối thủ hay không, làm sao được gọi là Thiên Vệ mạnh nhất?

Lúc này điện thoại di động của Krause reo lên, hắn vừa tiếp điện thoại, người đối diện liền nói:

- Điện hạ, mục tiêu đang di chuyển, có cần...

- Không cần.

Krause ngắt lời nói:

- Để hắn đi.

- Ngài khẳng định sao? Hắn là cấp sáu...

- Ta cần truyền đạt mỗi mệnh lệnh hai lần sao?

Krause lạnh lùng nói, người gọi điện cho hắn lập tức im lặng.

Krause thở dài một hơi:

- Đã tìm thấy Seltz Ain rồi chứ?

- Đúng vậy, mười lăm phút trước đã được chuyển đến chỗ an toàn. Điện hạ tính toán như thần, hắn thật sự đang ở gần đây...

Krause một lần nữa ngắt lời đối phương:

- Thu đội.

Hắn nói xong liền cúp điện thoại.

Chương 34 : Sống lại

Blood Owl mở mắt ra, nhanh chóng thích ứng với ánh sáng chung quanh. Hắn ngồi dậy khỏi giường bệnh, vẻ mặt không hề giống một người được kéo về từ bờ vực tử vong.

Hắn dùng ánh mắt xem thường nhìn ba tên đồng bạn trước mặt, hỏi với giọng thô lỗ:

- Hôm nay là ngày mấy?

Cố Vấn nghiêm túc nói:

- Người đã hôn mê một năm rồi.

- Người bớt khoác lác đi.

Blood Owl lập tức trả lời, không hề do dự chút nào.

- Được rồi, ta đã kiểm tra xong, công năng não bộ hoàn toàn bình thường. Cố Vấn nhún nhún vai, nói với mấy người bên cạnh.

Gunsmith khó hiểu nhìn hắn:

- Người kiểm tra cái gì rồi? Không phải chỉ nói láo sao?

Cố Vấn trả lời:

- Hắn tỉnh dậy không hỏi “ta là ai”, chứng minh ký ức lâu dài của hắn không có vấn đề. Hắn nhìn hoàn cảnh chung quanh, nhận ra đây là căn phòng trong tàu ngầm, chứng tỏ thị lực và ký ức gần đây cũng không có vấn đề. Hắn hỏi thẳng “hôm nay là ngày mấy”, chứ không phải “ta đã hôn mê bao lâu”, câu trước có thể nhận được đáp án chính xác hơn, có ý nghĩa hơn câu sau. Đến đây xem như não trái của hắn hoàn toàn bình thường. Tiếp theo hắn nhìn thấu lời nói dối của ta, chứng minh năng lực của hắn vận hành rất bình thường. Mà sau khi mắng ta hắn lại giơ ngón giữa lên, chứng tỏ tính cách không thay đổi, xem ra não phải cũng không có vấn đề.

Hắn vỗ vai Gunsmith:

- Người cũng không cần quá chán nản, nói thật cho dù hắn mất đi công

năng não phải, cũng sẽ không lay chuyển được địa vị kẻ ngốc số một trong Nghịch Thập Tự của người.

Gunsmith nhướn mắt nhìn Cố Vấn:

- Ta có thể nhét đạn từ lỗ mũi vào trong đầu người đấy.

Strange dùng tay trái kéo mí mắt Blood Owl lên, tay phải cầm một chiếc đèn pin bắt đầu kiểm tra con người của hắn:

- Thân thể có cảm thấy khác thường gì không?

- Ta rất khỏe.

Blood Owl trả lời:

- Nhưng chuyện này không thể nào.

Hắn dùng một chút, nói với giọng rất khẳng định:

- Lẽ ra ta phải chết rồi.

Cố Vấn đột nhiên dùng giọng âm trầm nói:

- Nói đúng... bây giờ những gì người nhìn thấy đều là ảo giác mà thôi... ha ha ha... ha ha ha...

Hắn vừa nói phần mặt vừa vặn vẹo, giống như bị một lực lượng vô hình bóp méo.

- Nếu cái gọi là Địa Ngục là nằm trên giường bệnh xem người dùng sợi dây chân lý bóp mặt, ta nhất định sẽ khiếu nại với người phụ trách Địa Ngục. Blood Owl bình tĩnh trả lời, trong ánh mắt đầy vẻ khinh thường.

- Nhịp tim và hô hấp của người ít nhất đã biến mất hai mươi bảy phút.

Lúc này Strange nói:

- Xét về mặt khoa học, người quả thật đã chết một đoạn thời gian.

- Ta đã vỡ thành bột phấn rồi.

Blood Owl nói:

- Một giây sau cùng khi ý thức còn tồn tại, ta đã biết rõ điểm này.

- Nói chuẩn xác, khi đó người đang bị xé nát.

Strange nói:

- Đó là lúc tiến hành, không phải lúc hoàn thành.

- Như vậy trước khi ta tắt thở, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?
Blood Owl hỏi.

Cố Vấn trả lời:

- Ngày đó Lãnh Chúa đã giết sạch sinh vật biến dị trong thành phố Đại Tây Dương, cũng “giết” luôn cả người rồi rồi đi. Sau đó Ngụy Tinh là người đầu tiên phát hiện ra người, hấn lập tức thông báo cho bọn Gambling Snake trở lại thành phố tìm người. Thân thể của người... ừm... đại khái còn lại khoảng 40%, giống như một miếng phô mai ăn thừa, may mà não còn xem như hoàn chỉnh.

- Chúng ta phải khẩn cấp thông báo tình hình này cho ông chủ, cuối cùng, dòi cửa hàng sách vào trong thành phố cứu người về. Còn chuyện thân thể sống lại là do bác sĩ Strange và Gunsmith phụ trách, nhờ vào hạt nhân vĩnh hằng và một số thứ kỳ quái trong cửa hàng sách.

Mạch suy nghĩ của Blood Owl rất rõ ràng, hấn nói:

- Người vẫn chưa trả lời vấn đề của ta. Ta hỏi là “trước khi” ta tắt thở đã xảy ra chuyện gì mới giúp ta sống sót, là cái gì khiến Lãnh Chúa không thể hoàn toàn xé nát ta?

- Không biết.

Cố Vấn nói:

- Từ tin tức phản hồi trong quyển sách nội tâm, phía đế quốc thật sự cho rằng người đã chết. Có điều theo như tin tức mà bọn Gambling Snake cung cấp, ta đã đưa ra một suy đoán.

- Là cái gì?

- Mặc dù khả năng rất nhỏ, hơn nữa trước mắt không thể nghiệm chứng.

Cố Vấn nói:

- Nhưng đó là chuyện rất dễ nhìn thấy. Một thám tử hư cấu vĩ đại đã từng nói, nếu bỏ đi tất cả nhân tố không thể, vậy còn lại chính là chân tướng (câu nói của Sherlock Holmes). Khi đó ở thành phố Đại Tây Dương, người siêu năng lực có thể cứu người trong trận chiến với Lãnh Chúa, hơn nữa có thể lừa gạt cặp mắt của Lãnh Chúa...

- Mirror Face?

Cố Vấn vừa đề cập một chút, Blood Owl liền nghĩ đến.

Cô Vân nghiêng qua đầu, mở rộng hai tay, biểu thị đáp án đã bị người bị nói rồi.

Blood Owl dường như không có ý kiến gì với chuyện này, đây rõ ràng là một kết luận khó tưởng tượng, nhưng hắn cũng không truy hỏi tiếp mà trở lại vấn đề ban đầu:

- Hôm nay là ngày mấy?

- Ngày 9 tháng 1.

Strange nói.

- Các người tốn gần ba tháng mới khiến ta tỉnh lại?

Blood Owl hỏi.

- Vốn định để nửa năm mới đánh thức người, nhưng người biết đấy, chúng ta không muốn người bỏ lỡ hôn lễ của Thiên Nhất và Nguyệt Yêu.

Cô Vân hạ thấp giọng:

- Nhất định là có thai nên mới thành hôn, người hiểu chứ.

- Đối với Blood Owl thì châm biếm và pha trò là vấn đề khó khăn, nếu người nghiêm túc nói ra chuyện cười, chỉ sẽ khiến hắn sản sinh suy nghĩ “lời nói dối này có ý nghĩa gì”.

Lúc này cửa điện tử bỗng mở ra, Thiên Nhất đang đứng ở cửa:

- Còn nữa, người đem ta ra nói đùa thì không sao, nhiều nhất là ta nhỏ thêm vài ngum đờm vào trong nước rau củ buồn nôn của người. Nhưng đừng nói về Phục Nguyệt, cô ấy không thích bị nói là có quan hệ gì với ta.

- Sau khi người bóp chết quyền sử dụng chủ đề vệ sinh của ta, không thể lại bóp nghẹt chủ đề về vợ chồng các người nữa chứ?

Cô Vân trả lời.

Không ngờ Nguyệt Yêu lại đi theo sau Thiên Nhất, nàng nói thẳng với Cô Vân một câu:

- Người muốn làm thành viên nam đầu tiên của AKB sao? (nhóm nhạc nữ thần tượng của Nhật)

Cô Vân nói:

- Ừm... cũng không phải nói người cắt đứt vài bộ phận của ta, ta sẽ biến thành nữ nhân...

Nguyệt Yêu bình tĩnh nói:

- Người khẳng định chúng ta chỉ thêm chìm vào trong nước cà chua của người?

Sắc mặt Cố Vấn biến đổi:

- Đây là nói giỡn đúng không? Chờ đã... “các người”?

Thiên Nhất ngắt lời:

- Có nói giỡn hay không thì phải xem biểu hiện sau này của người.

Hắn đi lên trước, tiện tay lấy một con dao mổ xuống từ cái giá đặt dụng cụ điều trị bên cạnh, nói với Blood Owl:

- Có vài chuyện, tốt nhất người nên biết một chút.

Strange lui về phía sau mấy bước, chừa không gian bên cạnh giường bệnh cho Thiên Nhất.

Thiên Nhất đi tới chỗ đó, đưa dao mổ về phía Blood Owl. Blood Owl không hề cử động, thậm chí không có bất kỳ ý kiến hoặc vấn đề gì, mặc cho Thiên Nhất cắt đứt bắp thịt trên cánh tay hắn.

Rất nhanh máu đen từ trong vết thương chảy ra.

- Người có thể xem loại hiện tượng này là cơ sở để ta tiến hành giảng giải. Thiên Nhất nói.

Blood Owl nhìn Thiên Nhất một cái, lại nhìn dịch thể thần bí đang chảy trong mạch máu của mình hiện giờ, lập tức cười gằn một cách hung phấn:

- Hừ... như vậy mới đúng chứ... tổn ba tháng rất đáng giá.

Chương 1 : Nghi vấn

Thiên Nhất ngồi sau bàn đọc sách tội tày của mình, một tay nâng cầm, tay kia cầm một chiếc muỗng nhẹ nhàng khuấy cà phê trong ly, từ sắc mặt của hắn không nhìn ra có gì khác với ngày thường.

Cố Vấn đi tới ngồi xuống đối diện bàn đọc sách, hắn đã tự chuẩn bị nước cà chua, cũng đã sớm suy nghĩ làm thế nào ứng phó với chủ đề trong dự tính.

Hôm nay là ngày 22 tháng 10 năm 2101.

- Biết ta tìm người là muốn nói chuyện gì không?

Thiên Nhất lập tức hỏi, thần thái của hắn giống như điều tra viên trong phim hình sự, tay cầm chứng cứ, tính trước mọi việc, đang uy hiếp một tên lưu manh đầu phố thường xuyên ra vào phòng thẩm vấn cục cảnh sát.

Còn Cố Vấn lại đáp trả bằng cách giơ ngón giữa tay phải lên, tay trái cầm nước cà chua ngửa đầu nhâm nhi. Thần thái của hắn giống như một tên con ông cháu cha vừa mới đóng tiền bảo lãnh lên đến bảy con số, sau đó đi qua trước mặt nguyên đơn.

- Xem ra người cũng biết rồi.

Thiên Nhất nói:

- Như vậy... nói thử suy nghĩ của người đi.

- Ha...

Cố Vấn để thức uống bên miệng xuống, sáng khoái thở một hơi, lập tức trả lời:

- Chẳng lẽ người hoài nghi ta?

- Đương nhiên không phải, người là người đầu tiên mà ta loại trừ, cho nên ta mới tìm người nói chuyện riêng.

Thiên Nhất trả lời.

- Người định nói chuyện riêng với mỗi người chúng ta, hơn nữa mỗi lần đều dùng câu này để mở đầu đúng không?
Cố Vấn trực tiếp vạch trần mảnh khoe của Thiên Nhất.

Sau khi Thiên Nhất bị nhìn thấu liền đổi thành giọng điệu uy hiếp:
- Ta chỉ cần dùng một ngón cái là có thể khiến người ta sống không bằng chết.

Hắn đang ám chỉ cuộc nói chuyện sẽ thăng cấp thành tra khảo.

Nhưng câu trả lời của Cố Vấn là:
- Nói giống như không ai làm được vậy.

Thiên Nhất nói:
- Mỗi người đều có nhược điểm... người tốt nhất nên kịp thời thay đổi thái độ của mình.

- Nhược điểm lớn nhất trên thân người là đầu gối, chính là thứ lồi lên giữa bắp đùi và cẳng chân, ai cũng biết phương pháp để phá hủy chỗ đó là dùng cung tên, nhưng người lại không biết bắn tên.
Cố Vấn lựa chọn tiếp tục tán gẫu.

- Nếu cứ tiếp tục nói chuyện, người sẽ cắt đầu ta xuống, sau đó không kiên nhẫn rời khỏi đúng không?
Nội dung nói chuyện của Thiên Nhất và Cố Vấn luôn vẫn tắt như vậy.

Cố Vấn dứt khoát đứng dậy:
- Có cần ta giúp người gọi người kế tiếp vào không?

.....

Năm phút sau, Gunsmith đi vào.

- Gọi ta đến có chuyện gì? Mấy ngày nay công việc bảo vệ rất bận.
Gunsmith vừa đi tới vừa nói.

- Người nên biết, ta rất tín nhiệm người, cho nên người là người đầu tiên mà ta loại khỏi hiềm nghi, tìm người tới là để thương thảo đối sách.
Thiên Nhất mặt dày vô sỉ nghiệm chứng suy luận của Cố Vấn.

- Đồi sách gì? Hiềm nghi gì?
Gunsmith chớp mắt mấy cái, sắc mặt biểu thị hắn đang mê hoặc.

- Về chuyện có nội ứng trong tổ chức.

- Cái gì! Trong tổ chức có nội ứng?
Gunsmith mở to hai mắt:

- Là ai?

Vẻ mặt Thiên Nhất cứng đờ khoảng mười giây, sau đó nói một câu:

- Người có thể ra ngoài rồi.

- Hà?

Gunsmith hỏi:

- Vậy nội ứng...

- Không liên quan đến người nữa, người đi gọi bác sĩ Strange tới đây.

- Cái gì? Chẳng lẽ là bác sĩ Strange?

- Bớt nói nhảm đi! Cút!

Thiên Nhất nhặt một quyển sách ném tới.

.....

- Là muốn nói về chuyện trong tổ chức có nội ứng phải không?
Strange hỏi thẳng vào vấn đề.

- Ta luôn tín nhiệm người nhất, cho nên ta trực tiếp loại trừ người, muốn thương lượng riêng với người một chút.

Thiên Nhất lại dùng lí do này lần nữa.

- Ta không có đối tượng hoài nghi, cũng không muốn biện bạch cho mình, ta có thể đi rồi chứ?

Đây là phong độ quý ông của Strange, lão sẽ không ở trước mặt vạch trần mảnh khoe của Thiên Nhất giống như Cố Vấn, cũng sẽ không đoán bừa dưới tình huống không có bất kỳ chứng cứ nào, chỉ lựa chọn im lặng.

Thiên Nhất uống nhanh một ngụm cà phê:

- Quá ngông nghênh rồi... ở một mức độ nào đó thì người còn ngông cuồng

hơn Cố Vấn!

Bác sĩ quái dị dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Thiên Nhất, hoàn toàn không bị lời nói của đối phương ảnh hưởng.

Bác sĩ Strange thật sự không nói nhảm thêm câu nào, đứng dậy nói:

- Có cần ta giúp người gọi một người khác tới không?

- Ừm... gọi Kế Toán tới đây đi.
Thiên Nhất chỉ có thể thỏa hiệp.

.....

Kế Toán đến rất nhanh, giống như là chạy tới.

Lần này Thiên Nhất thay đổi sách lược, dùng giọng điệu khẳng định nói với Kế Toán:

- Người chính là nội gián.

Đây rõ ràng là một câu ra oai phủ đầu, có thể khiến người ta luống cuống tay chân.

- Người biết còn bao nhiêu sổ sách chờ ta tính không?

Đây là phản ứng của Kế Toán với câu nói của Thiên Nhất.

- Tên Do Thái gian xảo người.

Thiên Nhất nhướng mắt:

- Có cần ta nhắc nhở người... Judas chính là người Do Thái.

- Ừm... cho nên... người dùng sự kỳ thị dân tộc của mình để làm căn cứ?

Thiên Nhất không đếm xỉa tới câu trả lời của Kế Toán, nói tiếp:

- Hơn nữa trong một phiên bản Thánh Kinh, Judas cũng là một người phụ trách tài vụ, chẳng lẽ đây chỉ là trùng hợp sao?

Giọng nói của hắn giống như đã nắm giữ chứng cứ tương đối xác thực.

- Cho dù ở phiên bản Thánh Kinh nào, Judas đều là người phụ trách tài vụ...

Kế Toán trả lời:

- Ta có thể đi được chưa, gần đây thật sự rất bận.

Thiên Nhất thấy uy hiếp của mình không có tác dụng, chán nản ngồi xuống ghế, thở dài:

- Được được... có gan... người thuận đường gọi God Key tới đây giúp ta.

.....

- Ta biết rõ chuyện người đang làm.
Sau khi God Key đi vào liền nói thẳng.

- Hả?
Thiên Nhất liếc nhìn đôi phương:
- Xem ra người có tật giật mình.

- Vừa rồi Cố Vấn đã dùng truyền thanh nói đại khái cho cả tàu nghe.

- Tên khốn khiếp này...
Thiên Nhất cúi đầu, nắm tay lại, buột miệng mắng chửi.

- Nhưng là bạn cũ, ta có thể cho người một đề nghị.

Thiên Nhất ngẩng đầu nói:
- Cái gì?

God Key nói:

- Không bằng người hãy suy xét tình huống này một chút... tên Trà Tiên kia đang chơi trò tâm lý chiến với người. Thực ra vốn không tồn tại nội gián gì, chỉ là hắn đang nắm giữ một đường dây tin tức người không biết mà thôi. Khiến người cho rằng trong tổ chức có nội ứng của hắn, như vậy có thể biến tướng phá hoại sự đoàn kết và ổn định của Nghịch Thập Tự. Loại tổ chức nhân thủ rất ít như chúng ta, các thành viên nghi ngờ lẫn nhau sẽ trở thành tai họa ngầm và gánh nặng rất lớn.

- Ta đương nhiên đã sớm nghĩ đến tình huống này, Cố Vấn cũng không thể không nghĩ tới.
Thiên Nhất lắc đầu nói.

God Key khẽ cau mày:

- Ý ý của người là... người đã loại trừ khả năng đó. Trong Nghịch Thập

Tự thật sự có nội ứng của đôi phương?

- Đúng.

Thiên Nhất trả lời.

God Key im lặng một lúc như có suy nghĩ, nói:

- Vậy người hiềm nghi quá nhiều rồi, ngoại trừ Dark Water thì gần như mỗi người đều có thể, bao gồm cả ta.

- Người nói như không nói vậy.

Thiên Nhất nói.

- Ta không phải là túi khôn của tổ chức, cũng không giỏi giao tiếp với người khác. Chuyện này người vốn không nên tìm ta, mà nên tìm chuyên gia để thương lượng.

God Key trả lời.

- Chuyên gia?

.....

Tả Đạo dùng mũi chân cẩn thận mở cửa tiệm sách, nhanh chóng đưa một cánh tay vào, sau đó thu về. Tiếp theo hắn thò đầu vào, nhìn trái phải một phen, còn không quên nhìn trần nhà. Làm xong những chuyện này, hắn mới dùng bước chân nửa hư nửa thực đi vào trong cửa hàng sách. Mới đi được ba bước hắn bỗng dừng lại, cũng không đóng cửa, đứng ở nơi nhảy một cái là có thể chạy trốn, mặt ngó ra cửa lớn, nghiêng đầu kêu lên với Thiên Nhất:

- Ta là người tốt quang minh lỗi lạc!

- Chuyện đó... Tả chân nhân, có thể tiến lên một bước nói chuyện hay không.

Trong mắt Thiên Nhất đầy vẻ khinh thường.

- Ta đứng ở đây là được rồi.

Tả Đạo lớn tiếng trả lời.

- Bởi vì ta tín nhiệm người, cho nên mới tìm người đến đây nói chuyện riêng. Nếu người muốn nhìn về phía cửa lớn, hò hét tố cáo vạch trần, sau đó bị những người khác giết chết thì ta cũng mặc kệ.

Thiên Nhất nói, một lần nữa dùng đến chiêu trò “tín nhiệm người” này.

Tiếp theo Tả Đạo vẫn đứng ở đó, do dự đủ năm phút...

Khi Thiên Nhất đang suy nghĩ có nên băm hấn ra để nuôi heo hay không, Tả Đạo cuối cùng đóng cửa lại, nhanh như chớp đi tới trước bàn đọc sách, nghiêm trang nói:

- Ta hoài nghi... nội gián không chỉ có một người.

- Vậy người nói có mấy...

- Mười ba người.

- Ngoại trừ Diêm Không, tổ chức chúng ta tổng cộng chỉ có mười lăm người.

- Dù sao người và ta chắc chắn không phải.

- Những người khác đều phải?

Thiên Nhất nói.

- Ừm... Dark Water chắc không phải.

- Cần ta nhắc nhở người một chút, hiện giờ Blood Owl đang ngăm mình trong ống nghiệm không?

- Đó là mười một người.

Tả Đạo đính chính, nói thật hấn cũng không biết mình đang nói gì.

Thiên Nhất hiểu được, đây là Tả Đạo đang giở trò khôn vặt. Hấn muốn cho mình biết, không thể nào từ trong miệng hấn hỏi được ý kiến có tính xây dựng gì, hấn cũng sẽ không tùy tiện tố cáo một người nào đó trong khi không có căn cứ, cho nên mới diễn tuồng này.

Thiên Nhất thở dài, hỏi:

- Được rồi, vậy ta dứt khoát hỏi như vậy, nếu không nói chứng cứ, bằng trực giác của người, người cảm thấy người nào trong Nghịch Thập Tự là đáng nghi nhất?

- Ừm...

Tả Đạo nhướng mắt lên trên, dừng ở đó cả buổi, trong đầu hiện ra gương mặt của chính hắn...

- Ông chủ! Ta thật sự là người tốt!

Tả Đạo ở khoảng cách gần dốc sức gào lên với Thiên Nhất.

Thiên Nhất lặng lẽ lau nước miếng trên mặt mình, còn gào lớn hơn đôi phương:

- Ra ngoài, ra ngoài, ra ngoài!

.....

Gambling Snake và Phong Tiễn cùng nhau đi vào, chuyện này lại thành tiền đề để Thiên Nhất mở đầu câu chuyện.

- Ta chỉ gọi Gambling Snake, sau ngươi lại theo vào đây?

Thiên Nhất dùng ánh mắt sắc bén nhìn Phong Tiễn:

- Sợ lúc mình không có mặt bị người khác tổ giác sao?

- Ừm... chúng ta đang đánh bài được nửa chừng, một người rời khỏi thì không thể tiếp tục, cho nên từng người rời đi sẽ rất lãng phí thời gian. Thế là chúng ta quyết định ba người cùng tới đây ứng phó qua loa một chút, sau đó cùng nhau trở về tiếp tục ván bài.

Phong Tiễn bình tĩnh giải thích.

- Ba người?

Thiên Nhất sững sốt.

- Ha, ha, ha, ha.

Nguyên Soái đứng ở đối diện bàn đọc sách, cười giả tạo mấy tiếng:

- Thật buồn cười, ha! Loại châm biếm chiều cao của ta như vậy, dùng quá nhiều lần sẽ không có ý nghĩa nữa, biết chưa?

- Ừm... ta thật sự không để ý ngươi đi vào.

Thiên Nhất trả lời.

- Ta cảm thấy ngươi đặc biệt giải thích như vậy, còn tổn thương hơn trực tiếp thừa nhận là chế giễu hắn.

Gambling Snake bình thản đáp kích thêm một câu.

Nguyên Soái quay đầu nói với Gambling Snake:

- Người nói rõ sự việc ra như vậy, bầu không khí cũng chẳng trở nên gượng gạo hơn đâu.

- Bớt nói nhảm hết đi!

Thiên Nhất một tay đập bàn, cắt ngang câu chuyện đám người này:

- Nói! Ai là nội gián!

- Nếu như ta nương nhờ đế quốc, năm đó cũng sẽ không bị biến thành vật thí nghiệm, bây giờ ta sẽ cao hơn người, đẹp trai hơn người, có tiền hơn người. Còn người lúc này thì đang ngồi trong người máy biến hình to lớn do Gunsmith và Cố Vấn chế tạo, bị ta xem là chuyện cười lúc trà dư tửu hậu.

Nguyên Soái tiếp tục chế giễu ngược lại.

- Hai ta chắc đều có hiềm nghi đúng không.

Phong Tiễn quay mặt sang nói với Gambling Snake.

Gambling Snake lại bình tĩnh trả lời một câu:

- Không, người tương đối đáng nghi, đừng kéo ta theo cùng người.

- Này! Sao đột nhiên lại đâm ta một nhát như vậy!

Phong Tiễn giật mình nói:

- Quả nhiên lúc rời khỏi bàn người đang cầm bài xấu!

Ba người bọn hắn năm mồm bảy miệng bắt đầu các loại châm biếm và chế giễu sắc bén. Lúc này màn hình máy tính trước mặt Thiên Nhất đột nhiên sáng lên, một hàng chữ xuất hiện trên màn hình: “Ông chủ, ta là Thuật Sĩ, lát nữa nếu như người tìm ta, ta có thể từ xa đánh chữ để giao lưu với người được không, lười đi qua một chuyến -_-”.

Thiên Nhất đọc xong, một quyền đánh xuyên màn hình máy tính...

.....

Speighton không giống những người khác, hắn không mời mà tới, sau khi đi vào ngồi xuống liền nói thẳng không e dè:

- Đừng hỏi ta nội gián là ai, ta đoán không ra. Nếu như người hoài nghi ta, ta có thể rời khỏi tổ chức. Có câu là “nghi thì không dùng, dùng thì không nghi”, ta cũng không muốn dưới tình huống không biết tham dự một loại

“kiểm tra trung thành” điên rồ của ngươi.

- Ngươi quả thật hiên nghi rất lớn.

Thiên Nhất trả lời:

- Ngươi đã từng ở trong Ngân Ảnh và Giới Luật Thép, cuối cùng không ở lại bất kỳ tổ chức nào, trước đây ngươi cũng không phải chưa từng làm việc cho đế quốc. Ngươi làm lính đánh thuê đã nhiều năm, không có lập trường chính là lập trường của ngươi. Mặc dù ngươi cũng có ghi chép phạm tội, nhưng nếu đế quốc ra điều kiện xóa bỏ những ghi chép kia, lại dùng quan to lộc hậu... theo lẽ thường mà nói... ngươi rất có khả năng sẽ gia nhập.

- Cho nên?

Speighton nói tiếp.

- Cho nên nói... ừm... vẫn không thể là ngươi.

Giọng điệu của Thiên Nhất giống như đang nói một chuyện đương nhiên:

- Xác suất ngươi là nội ứng gần như bằng không, chỉ đứng sau Dark Water.

Hắn mở rộng hai tay:

- Danh hiệu Kỵ Sĩ Bóng Đêm, vốn đại biểu cho một con sói cô độc sẽ không dừng lại ở nơi nào quá lâu. Những chuyện mười mấy năm qua trước khi ngươi gia nhập Nghịch Thập Tự, cũng có thể xác nhận bằng cách dùng quyền sách nội tâm tra cứu ký ức của người khác một chút. Ngươi đi bất cứ nơi nào làm nội ứng cũng được, chỉ có chỗ này của ta không thể, bởi vì ta có chứng cứ trái ngược để chứng minh sự trong sạch của ngươi.

- Mặc dù lời nói của ngươi khiến người ta cảm thấy nổi nóng, nhưng... chỉ như vậy sao?

Speighton nói:

- Đây là điều ngươi muốn nói với ta?

- Không.

Thiên Nhất trả lời:

- Thực ra ta chẳng có gì muốn nói với ngươi cả, là tự ngươi tới đây. Ngươi và Dark Water là hai người ta vốn không định mời vào nói chuyện.

- Chết tiệt!

Speighton mắng một tiếng, lập tức rời đi.

.....

Các thành viên đến rồi lại đi, Diêm Không và Ngụy Tĩnh thì không ở trên tàu, lúc này người hiềm nghi chưa hỏi thăm chỉ có Nguyệt Yêu.

Thiên Nhất một mình nằm trên ghế sofa của mình, bấu môi nhìn trần nhà, lẩm bẩm nói:

- Thật sự vẫn phải nói chuyện với cô ấy một lần sao...

Chương 2 : Hai người giăng co

- Ta là người cuối cùng đúng không?
Nguyệt Yêu không ngồi xuống, hai tay khoanh trước ngực, đứng đối diện bàn đọc sách.

Nhìn qua nàng lại giống như đang khởi binh hỏi tội.

Thiên Nhất cẩn thận bùng ly lên, uống một ngụm cà phê, nói:
- Sự việc lần này khiến ta một lần nữa suy nghĩ đến động cơ mà cô chủ động yêu cầu gia nhập Nghịch Thập Tự.

Ấn ý của hắn là... ta hoài nghi cô.

- Nếu ngươi không tin ta, vậy ta đi là được.
Nguyệt Yêu trả lời:
- Dù sao ta cũng chán làm tùy tùng của ngươi rồi.

- Hà hà hà hà...
Thiên Nhất hí mắt cười nói:
- Muốn đi? Cô nằm mơ đi!

- Nhìn dáng vẻ dâm tiện của ngươi...
Trên khí thế Nguyệt Yêu hoàn toàn không lép vế.

Thiên Nhất đặt cà phê xuống, đứng dậy:
- Phục Nguyệt cô nương...

Hắn nói với giọng nho nhã:
- Hai người chúng ta quen biết không phải một hai ngày, bấm ngón tay tính toán... cũng đã chung sống không ít thời gian.

- Thế nào? Ngươi muốn làm con nuôi của ta à?
Nguyệt Yêu trả lời.

Thiên Nhất không đếm xỉa tới câu này, tiếp tục lời nói của mình:

- Quan hệ giữa chúng ta đã không phải là hai người xa lạ nữa.

- Đúng vậy, ta cũng cảm thấy có xu thế biến thành kẻ bám đuôi và người bị hại rồi.

Nguyệt Yêu tiếp tục mỉm cười, không ngừng chế giễu.

- Nếu như cô thật sự mong đợi buổi tối có người ôm cô vào lòng như vậy...

Thiên Nhất vừa nói vừa vòng qua bàn, đi tới trước.

Một chùm tóc dài của Nguyệt Yêu đột nhiên lơ lửng, giống như dao sắc chỉ thẳng về phía Thiên Nhất, khiến hắn không thể đến gần thêm:

- Từ bây giờ trở đi, ngươi chỉ được đứng cách ta một mét để nói chuyện.

- Ta biết cô có ưu tư.

Thiên Nhất dứt khoát ngồi lên bàn đọc sách, động tác giống như leo lên giường.

- Có ưu tư gì? Ta rất vui vẻ.

Nguyệt Yêu phủ nhận.

- Nhưng cô nên biết, ta cũng chỉ muốn giải quyết khó khăn trước mắt của tổ chức.

Thiên Nhất nói.

- À, hóa ra là ngươi muốn tốt cho tổ chức. Vậy ta cảm thấy ngươi nên từ chức và tự sát sẽ có hiệu quả rất tốt.

Nguyệt Yêu trả lời.

- Cô hãy nói với ta một câu...

Thiên Nhất nhìn chăm chú vào mắt Nguyệt Yêu, Nguyệt Yêu cũng không hề né tránh, hai người bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt sáng ngời, cảnh tượng giống như kẻ thù so kè nội lực trước khi quyết đấu:

- Cô hãy tự nói, rốt cuộc cô có phải nội ứng hay không? Yên tâm, cho dù thật thì ta cũng sẽ không làm khó cô, chúng ta chia tay trong vui vẻ thôi.

Nguyệt Yêu hít thở sâu một lần, nói:

- Đầu tiên ta từ chối trả lời câu hỏi này, vấn đề này thật sự rất ngu ngốc, cho dù ta phủ định cũng không có bất kỳ ý nghĩa thực tế nào. Tiếp theo ta vốn không tin ngươi, ngươi rất giỏi nói dối, ta không phân biệt được câu nào

thật, câu nào giả. Nhưng ta biết con người của người thường xuyên trở mặt và nuốt lời, nên như ta thừa nhận, có trời mới biết người sẽ làm gì. Cuối cùng ai chia tay trong vui vẻ với người! Nói giống như ly hôn làm gì?

Thiên Nhất lại xuống khỏi bàn:

- Sao cô lại tức giận như vậy?

- Hừ...

Nguyệt Yêu cười lạnh:

- Thế nào? Chỉ cho người chọc người khác? Không cho người khác nổi giận sao?

- Nhưng mức độ giận dữ của cô hình như hơi quá.

Thiên Nhất nói một cách áp bức.

- Ta ghét bị người khác hàm oan không được sao?

- Được, nhưng đây là nói thừa, bởi vì không ai thích cả.

Thiên Nhất nói:

- Huống hồ hành vi của ta nhiều nhất chỉ có thể xem là hoài nghi, cũng không nói những lời như “cô chính là nội gián”, chẳng lẽ... hỏi cô một câu cũng xem là hàm oan?

- Người có ý gì?

Nguyệt Yêu trả lời.

- Trong Nghịch Thập Tự nhiều người như vậy, cũng có người tính khí nóng nảy hơn cô, thủ đoạn tàn nhẫn hơn cô, bọn họ cũng bị ta hoài nghi, còn có mấy người thật sự bị ta hàm oan. Nhưng phản ứng của bọn họ hoàn toàn khác với cô, không hề có biểu hiện giận dữ.

Thiên Nhất nói:

- Cho nên, cô tức giận không phải vì người khác hoài nghi cô.

Hắn chỉ chỉ vào mình:

- Cô tức giận là vì “ta” hoài nghi cô.

Lúc nói lời này hắn đã đi đến rất gần Nguyệt Yêu, gần như là mặt đối mặt, trầm giọng nói:

- Không ai có thể ra lệnh cho ta đứng ở khoảng cách nào...

Hắn đưa tay khẽ vuốt chùm tóc dài của Nguyệt Yêu, kéo nó thẳng lại:
- Nói chuyện với người nào.

Nguyệt Yêu im lặng, ánh mắt của nàng lần đầu tiên tránh né ánh mắt của Thiên Nhất.

- Chỉ cần là người thì sẽ bị hiểu lầm. Ví dụ như đám ngôi sao trong làng giải trí, cả ngày bị vô số người hâm mộ mà bọn họ không biết tùy tiện bình phẩm, thậm chí là bịa đặt phỉ báng. Bọn họ cũng rất phiền não, nhưng đây cũng không phải là chuyện không thể chịu đựng, hơn nữa có rất nhiều người đã nghe mãi thành quen. Nếu như mỗi người hâm mộ hiểu lầm đều có thể khiến bọn họ tức giận đến mức như cô, người trong nghề này đã sớm phát điên tập thể rồi.

Thiên Nhất nói:

- Chỉ khi bị người mà mình để ý hoài nghi, hiểu lầm, hàm oan, mới sẽ đặc biệt khó chấp nhận, mới sẽ có phản ứng như cô. Nếu đổi thành những người khác trong tổ chức chỉ trích cô, sẽ không đến mức như vậy.

Nguyệt Yêu đã quay mặt sang một bên:

- Ai bảo người là con nuôi của ta.

Câu nói đùa băng quơ này là phản ứng duy nhất mà nàng có thể làm.

Thiên Nhất lui về sau một bước, nhìn trần nhà, thở dài một tiếng:

- Ta thật không nghĩ tới.

- Nghĩ tới chuyện gì?

Nguyệt Yêu thấp giọng hỏi.

- Nghĩ tới cô lại là một nữ nhân dễ xúc động như thế.

Thiên Nhất bắt đầu dĩ nói:

- Lần trước cô còn hỏi ta tại sao lại đối xử tốt với cô như vậy, cô nói ta là một kẻ sẽ không giúp đỡ một cách vô điều kiện, ám chỉ ta có mưu đồ khác. Mà ta cũng đã thừa nhận và công khai với cô, ta chỉ muốn lợi dụng cô mà thôi. Nhưng kết quả thì...

Hắn lại thở dài thật sâu:

- Quan hệ giữa chúng ta đã không phải là hai người xa lạ nữa...

Hắn lặp lại một lần.

- Con người người thật vô sỉ.

Nguyệt Yêu cười lạnh trả lời:

- Người tự sướng thì tự sướng đi, cần phải nói người khác có cảm tình với người sao?

- Thực ra có hay không cũng không quan trọng.

Thiên Nhất xoay người, bụng cà phê lên uống một hớp:

- Ừm... đương nhiên... nếu như có, sự tình tiến triển có lẽ sẽ thuận lợi hơn.

- Chuyện gì? Người muốn làm gì?

Nguyệt Yêu cảnh giác hỏi.

Lúc nàng hỏi câu này, hai người Cố Vấn và Kế Toán vừa lúc từ bên ngoài đẩy cửa đi vào. Câu mở đầu mà bọn họ định nói là: “Người dùng tiền của tổ chức mua cái gì thế!”

Nhưng khi bọn họ đẩy cửa ra, đúng lúc nghe được câu nói của Nguyệt Yêu, cho nên câu chuyện của bọn họ trong nháy mắt biến thành:

- Ai da, ta đột nhiên đau bụng, muốn đi vệ sinh.

- Hả? Người cũng đau à, ta cũng vậy, xem ra vừa rồi đã ăn phải đồ hư, đi đi đi cùng đi.

Lúc gần đi bọn họ còn không quên đóng cửa lại thật kỹ...

Thiên Nhất và Nguyệt Yêu khựng ra ở đó, nhìn về phía cửa. Qua mấy giây Thiên Nhất mới lên tiếng:

- Cái chủ đề này... Cố Vấn chắc sẽ dùng tới... ừm... ít nhất là ba mươi năm, muốn ngăn cản hẳn là chuyện không thể, hay là chúng ta kết hôn đi.

- Làm sao trả lời người cho ổn nhĩ... ừm... người đi chết được không?

Nguyệt Yêu mỉm cười trả lời.

- Được rồi, trò đùa dừng ở đây, vừa rồi chúng ta nói đến đâu nhĩ.

Thiên Nhất nói:

- À, đúng rồi, cô hỏi ta muốn làm gì phải không?

Hắn trở lại chỗ ngồi của mình, nhấn một công tắc ẩn phía dưới bàn đọc sách. Cửa và kính của tiệm sách trong nháy mắt bị những tấm thép đóng

lại, một giây sau đèn dự trữ trong phòng sáng lên.

- Trò đùa dừng ở đây?

Nguyệt Yêu nghi ngờ hỏi, bởi vì theo nàng thấy trận thế này hình như còn chưa xong.

Thiên Nhất đứng dậy, tay trái vén một bên âu phục lên...

Từ tình huống phát triển và một loạt hành vi của tên này, giống như hắn đang chuẩn bị cởi y phục.

Trong nhất thời Nguyệt Yêu có phần luống cuống tay chân, hoảng hốt nói:

- Này! Người rốt cuộc muốn làm gì?

Trong giọng nói lại không nghe ra nghi vấn gì, bởi vì trong lòng nàng đã có suy đoán và kết luận về việc Thiên Nhất muốn làm.

Sau đó tay phải của Thiên Nhất rất trầm ổn, từ túi áo trong âu phục lấy ra một tấm thẻ kẹp sách màu đen.

Hiều lăm đã được hóa giải, nhưng trong nháy mắt bầu không khí lại trở nên rất kỳ quái.

Thiên Nhất cố nhịn cười, vẻ mặt kia muốn bao nhiêu vô sỉ thì có bấy nhiêu, hắn dùng giọng điệu uể oải trêu đùa:

- Tại khoảnh khắc vừa rồi, ta đã nhìn thấy vẻ mong đợi trong mắt cô.

“Bốp! Bốp!”

Sau khi bị ăn hai cái tát, hai má Thiên Nhất sưng phồng lên, mới quay lại chủ đề nghiêm túc:

- Chuyện tiếp theo mà ta muốn nói, chính là đáp án mà cô cần. Ừm... trên thực tế không chỉ như vậy, những nội dung này sẽ đảo lộn rất nhiều thường thức của cô, thậm chí là thay đổi nhận thức của cô với cả thế giới. Ta vốn không định nói cho cô biết sớm, nhưng hôm nay đã nói đến đây rồi, vậy cứ giải thích cho cô tất cả những gì cần biết đi.

- Cứ tùy ý, dù sao với gương mặt của người bây giờ nói chuyện gì cũng sẽ rất buồn cười.

Câu này của Nguyệt Yêu lại là nói thật.

- Hả, như vậy à... thế thì... dùng nước miếng của cô không chừng có thể giảm sưng.

Thiên Nhất trả lời:

- Ta không để ý đâu, cứ liếm đi.

Vừa rồi Nguyệt Yêu bị hấn đùa bỡn, ngọn lửa vô danh đã dâng lên, nghe được lời này liền nhổ hai bãi nước bọt vào mặt Thiên Nhất:

- Yêu cầu này của ngươi đúng là buồn nôn.

Thiên Nhất không hề tức giận, giới hạn chịu đựng của hấn sâu không lường được, mức độ này không tính là gì cả. Hấn chỉ dùng tay áo lau mặt, ngạc nhiên là mặt của hấn thật sự nhanh chóng giảm sưng.

Hấn tiếp tục lời nói vừa rồi:

- Chuyện ta muốn nói là cơ mật cao nhất, vì đề phòng sơ suất nên ta trước tiên đóng cửa hàng sách lại. Cho dù đám người bên ngoài sản sinh hiểu lầm cũng không sao, dù sao giữa chúng ta cũng có một số chuyện không nói rõ được rồi.

Hấn đưa tay trái ra, bàn tay hướng lên trên, dùng ánh mắt ra hiệu Nguyệt Yêu đưa tay cho hấn:

- Muốn nghe thì đi theo ta, nhưng ta phải nhắc nhở cô, sau khi biết chân tướng thì rất nhiều sự việc sẽ không giống như trước nữa.

Nguyệt Yêu do dự một lát, nàng đang quan sát biến hóa trong ánh mắt của Thiên Nhất.

Cuối cùng nàng vẫn lựa chọn cầm tay hấn.

Một giây kế tiếp, tay phải Thiên Nhất cầm thẻ kẹp sách, đưa bọn họ tới một địa phương khác. Đó là một không gian con, ngoại trừ Thiên Nhất thì không còn ai khác biết, cũng là một bí mật, từ khi cửa hàng sách tồn tại đến nay Thiên Nhất chưa từng chia sẻ với người nào.

Chương 3 : Thế giới chỉ mình ta biết (thượng)

- Phục Nguyệt.

Lúc Thiên Nhất gọi tên nàng, cũng không biết đã qua bao lâu.

Sau khi không gian dịch chuyển, Nguyệt Yêu lập tức tiến vào một loại trạng thái thất thần.

- Tập trung chú ý, nếu không ý thức của cô sẽ bị không gian này nuốt chửng.

Thiên Nhất nói:

- Còn thân thể thì sẽ bất tri bất giác chết đi.

Nguyệt Yêu khôi phục tinh thần lại, phát hiện chung quanh mình là một mảnh tinh không. Nàng đương nhiên biết mình không thể đang ở trong vũ trụ thật sự, hơn nữa cảm giác lơ lửng lúc này cũng không giống như hoàn cảnh mất trọng lượng, mà là bay lượn khi sức hút vẫn còn.

- Không gian này là gì?

Nguyệt Yêu hỏi.

Thiên Nhất trả lời:

- Đây là không gian con ghi chép “lịch sử”.

Hắn ngẩng đầu lên một chút, ra hiệu cho Nguyệt Yêu nhìn về phía trước:

- Những gì nhìn thấy trước mắt đều là chuyện đã từng xảy ra, còn chân thực hơn phim và tiểu thuyết, càng rõ ràng hơn ghi hình tại chỗ.

Theo tiếng nói của hắn, cảnh vật trước mắt bọn họ bắt đầu biến hóa. Thiên Nhất và Nguyệt Yêu giống như thần đứng trong vũ trụ, trước mặt bọn họ dần dần hiện lên một tinh cầu màu lam.

- Nhìn lại lịch sử của loài người, cô sẽ phát hiện gần như trong tất cả tôn giáo, đều xem một chí cao thần là trung tâm tín ngưỡng. Cho dù là thần thoại truyền thuyết tín ngưỡng đa thần, cuối cùng cũng sẽ có một thần linh

địa vị cao quý giống như lãnh tụ. Loại suy nghĩ này, hoặc có thể nói là ý thức... đã trồng sâu trong linh hồn mọi người, cho dù thời gian trôi qua cũng chưa từng thay đổi. Bởi vì đây là một trong số chân tướng thế giới, tức là trên đời tồn tại “một thần duy nhất, chí cao vô thượng, không thể nghi ngờ”.

- Cổ chấp của loài người đối với “duy nhất và chí cao” chính là xuất xứ từ đây, điều này cũng giải thích đủ loại trò cười của mọi người ngàn vạn năm nay.

- Lúc ban đầu bọn họ sáng tạo ra tín ngưỡng tôn giáo và truyền thuyết thần thoại, dùng nó để định nghĩa chí cao thần trong suy nghĩ của từng người. Sau đó có một bộ phận nhỏ người tự gọi mình là người phát ngôn của thần, con cháu của thần hoặc chính mình là thần, từ đó trở thành kẻ thống trị tuyệt đối. Chỉ cần là người chống lại mệnh lệnh hần, sẽ bị chụp mũ là đạo đức suy tàn, chống lại ý trời.

- Gọi là gì cũng không quan trọng, pharaoh, quốc vương, hoàng đế, cho dù ở một góc nào của Địa Cầu, mọi người đều không hèn mà cùng làm một chuyện.

- Chờ đã... ngươi sẽ không nói với ta, vị thần thật sự kia chính là ngươi chứ?

Nguyệt Yêu ngắt lời.

- Đương nhiên không phải ta.

Thiên Nhất trả lời:

- Sao cô lại nghĩ như vậy? Giả ngốc hay là ngốc thật? Nếu thật sự ngốc như thế, ta có nói tiếp cũng giống như đàn gảy tai trâu thôi.

Nguyệt Yêu liếc hần, giọng điệu bất thiện nói:

- Ngươi cho rằng trên mặt dính nước miếng thì ta không tát ngươi nữa đúng không?

- Được rồi, ta nói tiếp, nhưng cô đừng dùng mấy vấn đề ngu ngốc để cắt lời ta nữa.

Thiên Nhất nhún vai, tiếp tục nói:

- Tất cả những thứ liên quan đến “thần” đều vượt xa phạm trù mà đại não chúng ta có thể tưởng tượng, dùng phương thức “suy nghĩ” để phỏng đoán về thần vốn là chuyện rất mâu thuẫn. Bởi vì cái từ “suy nghĩ” này có lẽ chỉ

tồn tại trong tưởng tượng của chúng ta, chứ không phải là thứ cần thiết trong thế giới của thần. Hay cái gọi là suy nghĩ trong đầu chúng ta sinh ra, chẳng qua là thứ mà thần ban cho chúng ta, tất cả những thứ chúng ta tưởng tượng, bao gồm bản thân chúng ta, đều là sự tưởng tượng trong một ý niệm của thần mà thôi.

- Nếu như vậy thì còn nói gì nữa, chẳng khác nào là “nhân vật trong tưởng tượng đi tưởng tượng về người đã tưởng tượng ra bọn họ”.

Nguyệt Yêu dừng một chút rồi nói:

- Rất khó đọc... hơn nữa là một nghịch lý.

- Tin tức ta muốn truyền đạt cho cô, đó là dùng phương thức suy nghĩ của chúng ta thì vĩnh viễn không giải thích được hành vi và việc làm của thần, vì vậy không quan trọng nó có hợp lý hay không.

Thiên Nhất nói:

- Đây là cơ sở của tất cả nội dung kế tiếp, tiếp nhận được điểm này thì cô sẽ không thắc mắc nữa, ví dụ như “tại sao thần không trực tiếp tạo ra thế giới hoàn mỹ”, hoặc là “tại sao thần phải nhiều lần sửa đổi thế giới này”.

- Hừ... ta còn tưởng rằng người thường xuyên chế giễu tôn giáo như người là một kẻ theo chủ nghĩa vô thần.

Nguyệt Yêu nói tiếp:

- Hóa ra người chỉ có một bộ lý luận phiến diện mà mình tin tưởng.

- Có phải phiến diện hay không, chờ ta kể xong cô sẽ biết.

Thiên Nhất dừng lại một chút, sau đó nói:

- Cho dù ta chưa từng thấy người ngoài hành tinh, nhưng ta cũng không tự đại đến mức tin tưởng loài người là sinh vật có trí tuệ duy nhất trong vũ trụ, cũng không cho rằng Địa Cầu là cái nôi sinh mệnh cao cấp duy nhất.

- Có lẽ trong vũ trụ có hàng tỉ hành tinh tương tự Địa Cầu, có hàng tỉ vũ trụ song song, trong mỗi vũ trụ đều có một Địa Cầu nhìn như tương đồng, thực ra lại rất khác biệt.

- Những chuyện đó chúng ta sẽ không thảo luận, bởi vì có thảo luận cũng không thể chứng thực, chúng ta chỉ nói về cái mà chúng ta biết.

Địa Cầu trong mắt hai người đột nhiên nhanh chóng đến gần, bọn họ giống như xuyên qua tầng khí quyển đi đến Địa Cầu này, tất cả chung quanh đều rất chân thực, không hề giống như hình chiếu. Nếu không phải nhiệt độ và

mùi vị chung quanh đều không có biến hóa, hơn nữa cũng không chạm được vào bất cứ vật gì, cảnh vật ở nơi này đủ khiến người ta khó phân biệt thật giả, cảm thấy mình đang ở trong đó.

Thiên Nhất nói:

- Thứ mà ta muốn giảng giải với cô, đó là một đoạn lịch sử mà loài người không biết.

Hắn cười cười:

- Buồn cười là vào thời kì cuối đoạn lịch sử này thì loài người đã tồn tại trên Địa Cầu, nói cách khác đoạn lịch sử này đã đồng thời xuất hiện với tổ tiên của người hiện đại, nhưng nó chưa bao giờ được người ta khai quật ra.

- Loài người tự cho mình cao cấp hơn những loài khác, giống như từ lúc sinh ra bọn họ đã định sẵn sẽ trở thành chúa tể tinh cầu. Cho đến lúc bọn họ nghiên cứu về thời kỳ kia của Địa Cầu, tất cả sự chú ý đều đặt vào đám tổ tiên chưa khai hóa của mình. Khi một di tích được khai quật ra, mọi người đều tin chắc rằng đây là do một nền văn minh nhân loại xa xưa xây dựng. Cho dù một bộ phận di vật văn hóa không bình thường, bọn họ cũng có thể giải thích giống người của nền văn minh kia khác người hiện đại chúng ta ra sao, hoặc là rất thấp bé, hoặc là cánh rất dài, xương đầu không giống cũng nói rằng khối hoá thạch kia khi còn sống là một người dị dạng. Bọn họ thậm chí chưa từng hoài nghi những thứ đó vốn không phải con người.

Cảnh vật trước mắt Thiên Nhất và Nguyệt Yêu biến ảo, bọn họ giống như dùng tốc độ siêu âm di chuyển tới trước, sau mấy giây hai người đã đến phía trên hải dương, lại nhanh chóng tiến vào trong biển. Đương nhiên tất cả những thứ này chỉ là ảo ảnh trong không gian con, không phải đáy biển thật sự, chung quanh không có nước tồn tại nên không có áp lực nước, cũng sẽ không ngạt thở.

- Đây là vương quốc thứ nhất do thần sáng tạo.

Thiên Nhất nói:

- Bọn chúng không có khái niệm ngôn ngữ, cho nên cũng không có tên gọi.

Nguyệt Yêu kinh ngạc nhìn tòa thành to lớn dưới chân do dịch thể phát sáng tạo thành, cả tòa thành đều đang lưu động, không có hình dáng cố định, nhưng cũng không tan ra trong nước biển. Kiến trúc trong thành cũng biến hóa theo dịch thể lưu động, có thể nhìn thấy một chút đường nét thể lỏng màu sắc hơi khác biệt đang di động, đó hẳn là cư dân của tòa thành

nước này, hoặc có thể nói là sinh vật của “vương quốc thứ nhất”.

Sinh vật trong thành rất khác với loài người, bọn chúng đều là bóng nước có hình tròn hoặc hình bầu dục, có lúc ánh sáng trên người sẽ phát sinh thay đổi, nhưng bọn chúng không phát ra bất kỳ âm thanh nào, cả tòa thành chỉ có âm thanh của dòng nước mà thôi.

Hai người càng đến gần, Nguyệt Yêu càng ý thức được một tòa thành như vậy rốt cuộc lớn đến đâu. Theo như nàng thấy, một “cư dân” trong thành này thể tích có thể lấp đầy một phần ba sân bóng rồi.

Lúc này Thiên Nhất lại lên tiếng:

- Trên Địa Cầu diện tích của hải dương lớn hơn lục địa rất nhiều, tính thêm độ sâu của hải dương, không gian sinh tồn mà hai nơi có thể cung cấp chênh lệch rất lớn. Nếu như lục địa và hải dương có người quản lý riêng, vậy một người chỉ là trưởng thôn, còn người kia lại là quan lớn.

- Vì vậy vương quốc thứ nhất xuất hiện trong biển cũng không có gì lạ, đối với hải dương thì thể tích của những sinh vật này đã xem như rất nhỏ rồi.

À, cô xem bên kia...

Hắn đưa tay chỉ về phía xa.

Nguyệt Yêu nhìn theo hướng tay của Thiên Nhất, trông thấy ở nơi rất xa trong biển phát ra những chấm sáng nhỏ, có gần có xa. Màu sắc của những đốm sáng kia giống hệt như tòa thành dưới chân bọn họ.

- Thật khó tin...

Trong lòng Nguyệt Yêu thật sự ngạc nhiên thán phục.

Thiên Nhất nói:

- Với quan điểm của chúng ta, thành quốc của vương quốc thứ nhất cũng không có bất kỳ chức năng gì, kiến trúc trong thành bao gồm cả tường thành lưu động cũng chỉ là những tác phẩm điêu khắc hào nhoáng bên ngoài mà thôi. Bởi vì những sinh vật kia cũng không có bất kỳ nhu cầu sinh lý nào, thành quốc chỉ là một phương tiện để bọn chúng tụ tập với nhau. Bọn chúng có tư tưởng độc lập nhưng không có ngôn ngữ, mà là thông qua thần thức để giao lưu. Bọn chúng không có sinh ra, không có chết đi, từ khi được thần sáng tạo cho đến lúc kết thúc đều là như vậy.

- Mặc dù có vô số tòa thành và vô số sinh mệnh cá thể như vậy, nhưng

tuyệt đối không có bất kỳ khái niệm nào liên quan đến “xung đột” hoặc “lãnh thổ”. Bọn chúng giống như một bộ phận của môi trường, đây là sinh vật hoàn mỹ nhất, xã hội hài hòa nhất mà ta từng thấy.

- Cô có thể tưởng tượng, nếu như vương quốc thứ nhất và loài người chúng ta hôm nay ở cùng một thời đại, sẽ xảy ra chuyện gì?

Nguyệt Yêu gần như không suy nghĩ, buột miệng nói ra:

- Loài người sẽ nghiên cứu bọn chúng, muốn từ trên người bọn chúng lấy được lợi ích gì đó. Nếu không thể lấy được bất kỳ lợi ích nào... loài người sẽ cân nhắc xem những sinh vật này có mang đến nguy hại cho mình hay không, chẳng hạn như chiếm dụng tài nguyên của Địa Cầu, hoặc là tiềm ẩn uy hiếp nào khác, từ đó quyết định xem có tiêu diệt bọn chúng hay không.

- Rất tốt, thường cô một đóa hoa đỏ thắm.
Thiên Nhất cười nói.

Nguyệt Yêu trừng mắt nhìn hấn một cái, lúc này tâm tình của nàng xem như không tệ, cũng không tiếp tục tranh cãi.

Thiên Nhất nói tiếp:

- Con người... rõ ràng là sinh vật hèn mọn, sinh mệnh ngắn ngủi đến buồn cười, nhưng mọi chuyện lại dùng lợi ích của chủng tộc mình làm trung tâm, tùy ý thay đổi thế giới này. Mà trong chủng tộc của mình, bọn họ lại dùng quân thể, phe phái, màu da, khu vực vv làm ranh giới tranh đoạt lợi ích. Nếu thu nhỏ phạm vi một chút... cho dù là một đám người sống cùng một mảnh đất, màu da, ngôn ngữ, tín ngưỡng hoàn toàn tương đồng, cuối cùng vẫn sẽ phân đấu vì lợi ích cá nhân của mình, đấu tranh với người khác.

Hấn mỉm cười:

- Nhìn những sinh vật của vương quốc thứ nhất này, cho dù sinh mệnh của chúng không tồn tại vĩnh hằng, ít nhất cũng tương đồng với tuổi thọ của tinh cầu này. Nhưng từ trên người bọn chúng, ta nhìn thấy được sự khiêm nhường, một loại thái độ mà sinh vật bé nhỏ nên có.

- Theo như người nói, vậy bùn lầy trên đất, mây trắng trên trời đều có thể nói là khiêm nhường rồi.

Nguyệt Yêu không phục nói:

- Theo ta thấy, nếu như không có ý thức bản thân rõ ràng, không tính là sinh mệnh cao cấp.

Thiên Nhất cười:

- Ha ha... quan điểm rất hay.

Hắn trả lời:

- Có lẽ suy nghĩ của thần cũng giống như cô, cho nên ngài đã tạo ra vương quốc thứ hai.

Đang khi nói chuyện, tòa thành ánh sáng dưới đáy biển chung quanh hai người đều hóa thành bọt. Bọn họ cũng đi ra khỏi biển, cảnh vật trước mắt lướt qua, khoảng mười giây sau đã đến phía trên một mảnh bình nguyên.

- Vương quốc thứ nhất được sáng tạo vào kỷ Cambri, cũng bị hủy diệt trong cùng thời đại. Ta không biết quá trình hủy diệt, cũng không biết nó có liên hệ gì với Liên đại Hiển sinh (Phanerozoic) tiếp theo.

Thiên Nhất nói:

- Tóm lại trong mấy trăm triệu năm sau đó, Địa Cầu dường như đã bị thần quên lãng. Có lẽ ngài đang muốn xem thử sinh vật trên Địa Cầu có thể tự động diễn biến thành sinh mệnh trí tuệ cao cấp hay không...

- Tới hơn hai triệu năm trước, theo bộ não của một số tinh tinh không ngừng lớn lên, lại có khả năng đứng thẳng đi lại, mấy trăm triệu năm chờ đợi này dường như đã có được chút thành quả.

- Thế nhưng thần lại có hành động kỳ quái, trước khi người tinh khôn xuất hiện, tức là khoảng hai trăm ngàn năm trước, vương quốc thứ hai đã sinh ra trên Địa Cầu.

Lúc này trên bình nguyên, hai bóng đen to lớn từ hai hướng khác nhau đi tới, trong đó một con là sư tử mặt người, còn một con là đầu sói thân người.

Thân thể hai con đều giống như tháp lớn cao vút tận mây, cho dù chỉ là hình ảnh hư ảo, bọn chúng vẫn phát ra khí thế khiếp người. Mà trên thực tế loại khí thế này không liên quan gì đến thể tích, nói riêng về kích thước thân thể, thể tích của những sinh vật trong vương quốc thứ nhất cũng không kém bọn chúng bao nhiêu, nhưng tuyệt đối không có loại uy thế này.

Theo như Nguyệt Yêu thấy, với góc độ của người siêu năng lực, một sinh vật như vậy đứng ở trước mặt, áp lực chỉ có hơn chứ không kém một người năng lực cấp Hung lộ ra sát khí.

- Ta vẫn luôn cho rằng đối với Địa Cầu thì vương quốc thứ nhất là lựa chọn tốt nhất, nó đã hoàn mỹ đến mức khiến người ta nhàm chán. Có điều... ha ha... vương quốc thứ hai là một sản phẩm thất bại cực đoan, nhưng lại đặc sắc kích thích đến cực điểm. Nếu so sánh loài người là bệnh mãn tính của tinh cầu này, vậy sinh vật của vương quốc thứ hai chính là một tai nạn xe cộ thảm khốc.

Thiên Nhất cười bình luận.

Hai quái thú to lớn trước mắt càng lúc càng đến gần, khi còn cách khoảng trăm mét thì không hẹn mà dừng lại.

- Vào thời kỳ vương quốc thứ hai thì khái niệm ngôn ngữ đã sớm xuất hiện, dù sao những động vật đều biết dùng tiếng kêu để giao lưu. Nhưng đám sinh vật này dường như không thích nói chuyện lắm.

Thiên Nhất nói xong liền đi vòng qua sau lưng Nguyệt Yêu, đột nhiên vươn hai tay ra bịt tai nàng lại.

Ngay lúc này hai con quái thú kia gầm lên một tiếng, biểu thị một trận ác chiến sắp diễn ra. Sau khi tiếng gầm của bọn chúng va chạm, sóng âm vô hình như gió mạnh quét qua, lan ra bốn phía, tầng mây trên trời cũng tản ra vòng tròn.

Cho dù có Thiên Nhất giúp đỡ cũng không khiến lỗi tai của Nguyệt Yêu quá dễ chịu, nàng còn bị đối phương đột ngột tiếp xúc thân thể làm cho hơi khẩn trương.

- Tại sao bọn chúng phải đánh nhau?

Nàng hỏi.

- Tại sao cô phải hô hấp?

Thiên Nhất hỏi ngược lại, dừng một chút rồi nói:

- Đây là bản sinh, thần đã tạo ra bọn chúng như vậy. Từ khi sinh ra bọn chúng đã được ban cho dục vọng giết chóc lẫn nhau và bản năng chiến đấu, bảo bọn chúng dừng lại không khác nào bảo con người ngừng thở.

- So với vương quốc trước, dường như đây là một loại cực đoan khác. Nguyệt Yêu nhìn hai sinh vật to lớn đứng đối diện kia nói.

- Mặc dù cũng giống như vương quốc thứ nhất không có tên gọi chính thức,

nhưng cá nhân ta thường gọi vương quốc thứ hai là “thời đại thần thoại”.
Đương nhiên nó khác với thời đại thần thoại trong miệng loài người sau này.

Thiên Nhất nói:

- Lúc này thứ hiện ra trước mắt cô là ma thần hoành hành trên đời đúng như ý nghĩa thật sự, dời núi lấp biển, trời long đất lở, cũng là một thời đại nhanh chóng biến mất.

Lúc này sư tử mặt người dùng chân sau đứng lên, giờ móng trước lao tới. Sinh vật đầu sói kia lại duỗi tay ra, há mồm cắn tới. Hai con nhanh chóng quần vào nhau, khiến cho mấy chục cây số vuông chung quanh rung chuyển giống như động đất...

- Nếu như ta là thần, ta cũng sẽ nhanh chóng xóa bỏ vương quốc này, bằng không mấy trăm triệu năm tới sinh vật tiến hóa ra trên Địa Cầu này đều phải diệt vong.

Lúc Nguyệt Yêu nói chuyện, sau lưng sư tử mặt người kia lại mọc ra một đôi cánh, bay lên trời, trong miệng phun ra ngọn lửa nóng bỏng. Ngọn lửa kia trong nháy mắt đốt cháy bình nguyên xanh vàng thành một mảnh đất khô cằn.

Quái vật đầu sói thân người kia lại đứng trong lửa mà không ngã, gầm lên một tiếng, ngòi xỏ xuống nhún đất nhảy lên, khiến cho mặt đất dưới chân xuất hiện một vết nứt như hẻm núi.

Giữa không trung, quái vật đầu sói thân người bắt lấy chân sau của sư tử mặt người, tiếp đó hai con lại không chiến một trận. Không cần phải nói, chờ bọn chúng đánh xong, có một con hoặc hai con từ trên trời rơi xuống, chắc hẳn có thể tạo thành một khe núi hoặc miệng núi lửa.

Thiên Nhất nói:

- Hai con này rất yếu, ta dẫn cô đi xem vài con mạnh hơn một chút.

Phối hợp với câu nói của hắn, cảnh vật chung quanh một lần nữa trôi nhanh, hai người đi đến một dãy núi non trùng điệp.

Nguyệt Yêu không nhìn thấy bất cứ thứ gì:

- Mấy con mạnh hơn một chút ở đâu?

Thiên Nhất chỉ chỉ phía trên:

- Một con ở trong mây...

Lại chỉ chỉ dưới chân:

- Còn một con dưới lòng đất.

Còn chưa dứt lời, trên cao mấy chục ngàn mét có một bóng đen đáp xuống, che phủ trời đất. Đây là một con chim lớn rung trời, đuôi vàng lông đỏ, mắt xanh mỏ bạc. Nó kêu lên một tiếng, dùng mỏ phát ra một luồng năng lượng màu xanh thẫm, chém nứt mặt đất. Vết nứt này kéo dài vô tận, sâu không thấy đáy, dường như cả khối lục địa đều bị phân chia.

Mà trong vết nứt kia, một bàn tay to lớn bằng nham thạch vươn ra, mang theo hơi nước dâng trào và tinh thể vụn. Chỉ một cánh tay này đã ngang với một nửa thể tích con chim lớn trên bầu trời, mặc dù đối với loài người thì vết nứt này đã rất lớn, nhưng sinh vật phía dưới chỉ có thể thò ra một vai.

- Được rồi, ta nghĩ đại khái đã biết thời đại kia rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Nguyệt Yêu nói:

- Cái gọi là vương quốc thứ hai này cũng không có trật tự gì đáng nói, Địa Cầu chỉ là một đấu trường cỡ lớn mà thôi. Những sinh vật này có thể xem là sinh mệnh trí tuệ sao?

Thiên Nhất nhìn chiến đấu chung cực hủy diệt trời đất này, có vẻ rất hứng thú, dường như không nghe lọt lời nói của Nguyệt Yêu:

- Cô không muốn xem thêm một chút sao? Còn có rất nhiều quái vật lợi hại khác nhau.

Chương 4 : Thế giới chỉ mình ta biết (trung)

- Người xem đây là đi dạo trong vườn thú hoang sao?
Nguyệt Yêu liếc hẩn một cái.

- Ví dụ của cô không thích hợp, phải nói là đi rạp chiếu phim mới đúng, vườn thú làm sao có thể nhìn thấy cảnh tượng này.
Thiên Nhất cười nói.

Nguyệt Yêu cười lạnh:

- Ta không nói sai, người yêu mới hẹn nhau đi rạp chiếu phim, còn dẫn con nuôi đi dạo thì... đi vườn thú.

- Ừm... cái này không sai.

Thiên Nhất dường như rất tán thưởng câu châm biếm ngẫu hứng này, cũng không đáp trả mà nói:

- Được rồi, vậy cứ trực tiếp đi xem vương quốc thứ ba đi, dù sao vương quốc thứ hai ồn ào khoảng một trăm năm thì đã bị thần chấm dứt rồi.

Cảnh vật trước mắt hai người lại bắt đầu biến đổi, lần này bọn họ đi đến một thành quốc đúng như ý nghĩa.

Trong tưởng tượng của Nguyệt Yêu, sinh vật của vương quốc thứ ba hẳn là tương tự với loài người, sống trong kiến trúc bằng đá, mặc quần áo làm bằng da thú. Nhưng lúc này thứ nàng nhìn thấy lại là một thành phố cảng dọc theo biển, một thành thị lớn được xây bằng kim loại không rỉ. Cư dân ở nơi này cũng hoàn toàn không giống con người, lại có tám phần giống chim cánh cụt.

- Chim cánh cụt... từng thống trị Địa Cầu?

Nguyệt Yêu nhìn Thiên Nhất, thì thầm từng chữ.

Thiên Nhất trả lời:

- Sau khi vương quốc thứ hai bị hủy diệt, vương quốc thứ ba được thần đưa đến Địa Cầu. Đây là một thời kỳ đa dạng hóa, các loại sinh mệnh trí tuệ cao

được thả xuống các nơi trên thế giới, xây dựng thành quốc của mình. Cô nhìn kỹ những sinh vật này, bọn chúng rất giống chim cánh cụt, nhưng cũng không hoàn toàn như vậy. Đầu của bọn chúng lớn hơn một chút, cổ rất giống với loài người, như vậy có thể cung cấp cho đại não máu và đường khí đầy đủ, bọn chúng còn có ngón tay linh xảo, mỗi tay bốn ngón chứ không phải mọc vây.

- Cho nên, thần đã dùng chim cánh cụt làm khuôn mẫu tạo ra vương quốc thứ ba?

Giọng điệu của Nguyệt Yêu vẫn không thay đổi.

Thiên Nhất nói:

- Còn có gấu túi, chuột túi, gấu mèo... văn minh mỗi nơi đều không giống nhau.

- Mà vừa rồi ngươi còn nói đây không phải là vườn thú?

Thiên Nhất sững sốt một chút:

- Ừm... ha ha... được rồi, chúng ta nên nhảy qua xem vương quốc thứ tư đi.

- Chờ đã.

Nguyệt Yêu nói:

- Cái vương quốc thứ ba đáng yêu này bị hủy diệt thế nào?

- Hỏi rất hay.

Thiên Nhất trả lời:

- Vương quốc thứ ba rất bị kịch, bị hủy diệt bởi một số ít sinh vật còn sót lại trong vương quốc thứ hai.

- Cái gì?

Nguyệt Yêu rất khó hiểu:

- Chẳng lẽ khi thần xoá bỏ những quái vật kia cũng có sơ suất?

- Cô xem, ta đã sớm nói rõ rồi, đừng hỏi những vấn đề tương tự, ai biết thần suy nghĩ thế nào? Có lẽ là ngài cố ý, muốn xem thử lực lượng văn minh của vương quốc thứ ba có thể chống lại những quái vật kia hay không.

Thiên Nhất nhún vai nói:

- Dù sao thần đã trực tiếp trao cho những sinh vật “đáng yêu” mà cô nói trình độ văn minh khoa học cực cao.

- Hừ... vậy vương quốc thứ tư kia là gì? Sự phục hưng của vương quốc thứ hai?

Nguyệt Yêu hỏi.

- Trong vương quốc thứ hai quả thật có bộ phận sinh vật được ghi chép lại, trở thành đối tượng mà đời sau sùng bái hoặc kính sợ, ví dụ như hai con mà chúng ta vừa thấy, lại trở thành Sphinx và thần Anubis.

Thiên Nhất đáp:

- Nhưng vương quốc thứ hai cũng không phục hưng, trên thực tế văn minh của vương quốc thứ ba đã thành công ngăn cản và tiêu diệt rất nhiều quái vật còn sót lại từ thời đại thần thoại, có điều trận chiến này cuối cùng vẫn chấm dứt bằng sự diệt vong của vương quốc thứ ba. Nhưng sinh vật của vương quốc thứ hai cũng thắng thảm, số lượng của bọn chúng càng ít hơn ban đầu.

- Trải qua hai lần đại nạn, những kẻ sống sót từ thời đại thần thoại kia đã trở nên gian xảo, không tùy tiện cùng đồng loại thực lực tương đương tàn sát lẫn nhau nữa, mà lựa chọn chữa mũi dùi về phía đám sinh vật nhỏ yếu hơn trên Địa Cầu.

Theo Thiên Nhất tự thuật, hai người lại đi đến phía trên một hẻm núi. Giữa không trung loáng thoáng có thể nhìn thấy, sâu trong hẻm núi u ám có một con rắn đen lớn như rồng đang nằm.

- Trước Công Nguyên khoảng mười ngàn năm, ta đã xuất hiện trên đời. Thiên Nhất nói.

Nguyệt Yêu cười, tiếng cười kia biểu thị nàng không tin những gì mình nghe được:

- Người nói gì?

- Đến đây thần dường như đã chán can thiệp vào tình cầu này, ngài quyết định tạo ra hai người đại diện để giúp ngài xử lý chuyện này. Ta là một trong số đó, người truyền thuật.

Giọng điệu của Thiên Nhất rất bình thường, không giống như đang nói đùa hay nói dối.

Sắc mặt Nguyệt Yêu cũng bắt đầu biến hóa:

- Người đã hơn mười hai ngàn tuổi rồi?

- Không kém bao nhiêu, ta cũng chưa từng tính.

Thiên Nhất trả lời:

- Một người khác gọi là người xóa bỏ, hẳn không thể sống lâu như ta, sau khi vương quốc thứ tư bị hủy diệt thì hẳn đã nản chí ngã lòng, tự xóa bỏ mình.

Nguyệt Yêu nói:

- Vương quốc thứ tư là?

- Bộ tộc Dark Water.

Thiên Nhất trả lời.

Nguyệt Yêu bỗng tỉnh ngộ, lúc này nàng mới giải đáp được một bí ẩn đã quấy nhiễu mình trong thời gian dài... đó là Dark Water có phải người ngoài hành tinh hay không.

- Nhưng vẫn phải nói lại một chút.

Thiên Nhất nói:

- Rất hiển nhiên, sau khi trải qua ba vương quốc thử nghiệm thất bại, một chủng tộc vốn không được coi trọng đã tiến vào tầm mắt của thần. Đó là một loại sinh mệnh trí tuệ, tự động diễn sinh ra trong pháp tắc kẻ mạnh tồn tại của tinh cầu này... người tinh khôn.

- Trong đại não phát triển của người tinh khôn còn sinh ra một thứ nguy hiểm, nói đơn giản thẳng thắn một chút... đó là tội ác.

- Vừa rồi cô nói sinh vật của vương quốc thứ nhất không tính là sinh mệnh trí tuệ cao cấp, quan điểm này đến từ ý thức bản thân của cô. Cô dùng thân phận một cá thể nhận thức về thế giới, khiến cô đưa ra kết luận như vậy, loại ý thức bản thân này chính là điểm khác biệt giữa cô và những sinh vật kia.

- Nhưng cô không cảm thấy, loại suy nghĩ này là dựa vào thành kiến và cao ngạo bẩm sinh của mình sao?

- Người muốn nói với ta... phán xét khuôn mẫu của sinh mệnh cao cấp chính là tội ác?

Nguyệt Yêu cười lạnh nói.

- Cá heo, heo, chó, còn có tinh tinh đều rất thông minh.

Thiên Nhất trả lời:

- Nhưng bọn chúng sẽ quan hệ ở nơi công cộng, bởi vì bọn chúng không có quan niệm xấu hổ, không có quan niệm này cũng sẽ không hiểu cái gì là nơi công cộng.

Hắn cười nói:

- Vậy cô có thể cùng ta ở nơi công cộng...

- Ta hiểu ý của ngươi, ngươi không cần nói ra hết.

Nguyệt Yêu ngắt lời.

Thiên Nhất tiếp tục nói:

- Trong lòng con người có thiện ác, cho nên mới biết vinh nhục, hiểu thị phi, cho dù là Blood Owl cũng không ngoại lệ. Bởi vì con người có thể ý thức được sự tồn tại của “tội”, cho nên mới là cao cấp.

- Các loại cảm xúc tiêu cực đều có thể phát triển thành hành vi, ví dụ như giận dữ, đố kỵ, dâm dục, tham lam vv. Dục vọng có thể khiến người ta phạm tội nhiều không kể xiết, nhưng chưa chắc sẽ biến thành hành động, bởi vì mọi người ý thức được, khi những hành vi kia thỏa mãn chính mình sẽ tổn thương đến người khác, những hành vi đó là “tội ác”, hơn nữa phạm tội thì phải trả giá.

Thiên Nhất chỉ chỉ hẻm núi phía dưới, bỗng thấy có hai người đi vào hẻm núi, một người khổng lồ cao khoảng ba mét, còn một người hình thể bình thường:

- Nhìn thấy gã đẹp trai tóc dài mặc da thú kia không.

- Ngươi bớt tự sướng một chút thì chết à?

Tuy nói như vậy nhưng Nguyệt Yêu vẫn cười, bởi vì người hoang dã tóc tai bù xù, mặc da thú phía dưới nghiêng nhiên chính là Thiên Nhất.

- Ta và người xóa bỏ tồn hơn ngàn năm, đi săn giết những sinh vật của vương quốc thứ hai còn lại trên Địa Cầu. Lúc trước chúng ta thường chia nhau làm việc, mỗi người lo chuyện của mình. Có điều loại rắn đen này là sinh vật có lực lượng mạnh nhất, chết người nhất trên tinh cầu hiện giờ, cho nên ta và hắn không thể không hợp tác một lần.

Thiên Nhất nói:

- Tám con rắn đen, gần như đã tiêu diệt tất cả nền văn minh mà bọn chúng

gặp phải, bao gồm một vài văn minh nhân loại còn lâu đời hơn bốn nền văn minh cổ, thật bất hạnh là những văn minh kia không lưu lại được gì. Ta đã bảo tộc nhân Dark Water ở các nơi trên thế giới đổi thành quốc sang hình thức cứ điểm đóng kín, chìm vào lòng đất để trốn tránh loại sinh vật này, bọn họ mới may mắn thoát khỏi tai nạn.

- Thế là sau khi những sinh vật còn sót lại từ thời đại thần thoại bị quét sạch hoàn toàn, vương quốc thứ tư đã bắt đầu thống trị.

Nguyệt Yêu suy nghĩ một chút, hỏi:

- Vậy bộ tộc Dark Water xem như là tàn lưu của vương quốc thứ ba?

- Không, bọn họ được tạo ra cùng một thời kỳ với ta, sau khi vương quốc thứ ba bị hủy diệt hoàn toàn mới xuất hiện.

Thiên Nhất nói:

- Tình huống lúc đó là... vương quốc loài người trời dậy rất có thể là kết quả mà thần không muốn nhìn thấy nhất, nhưng bọn họ dường như lại có hi vọng lớn nhất. Loài người sinh sôi, khả năng thích ứng và khuếch trương đều rất xuất sắc, ba đặc tính này hoàn toàn không thua kém những động vật khác. Ngay cả đám quái vật của vương quốc thứ hai cũng không thể tiêu diệt sạch sẽ bọn họ, mặc dù khi đó loài người còn không phải là kẻ thống trị Địa Cầu, nhưng vẫn sống sót một cách ngoan cường.

- Dưới cục diện này, ta được tạo ra theo hình thái của loài người. Thần lựa chọn người da vàng, có thể vì ngài cảm thấy người có màu da này tiến hóa triệt để nhất. Năng lực thích ứng với hoàn cảnh rất mạnh, xương gò má và xương mày cũng bằng phẳng, lông cũng tương đối sạch sẽ, còn có màu da, màu tóc và con ngươi thống nhất, cảm giác giống như phiên bản chính thức cuối cùng của người tinh khôn vậy.

- Bởi vì được tạo ra theo tướng mạo của con người, ta dĩ nhiên cũng không có năng lực thân thể mạnh mẽ như người xóa bỏ. Cảm giác mà tên kia gây cho ta giống như Blood Owl hóa thành siêu Saiyan vậy, sức chiến đấu thật sự quá hung tàn, tạo ra hấn là để tiêu diệt tất cả những thứ cần tiêu diệt. Cô thử tưởng tượng xem...

- Không cần tưởng tượng, ta đã thấy...

Nguyệt Yêu đang nhìn cảnh tượng người xóa bỏ dùng tay không xé nát rắn đen trong hẻm núi dưới chân.

Con rắn đen kia biết bay, còn có thể phun ra từng đợt chất độc màu đen ăn mòn, máu thịt từ trong miệng nó nhô ra lại hóa thành binh lính thì thể chiến đấu cho nó. Nhưng những lực lượng này đứng trước người xóa bỏ chỉ giống như trò đùa.

Thiên Nhất nói:

- Ừm... đại khái là như vậy. Lại nói về ta, sứ mạng của ta và hắn khác nhau, ta là “người truyền thuật”, ta cần một bề ngoài để được chấp nhận hơn. Nếu dáng dấp của ta giống như người xóa bỏ, khi ta đi vào làng mạc của loài người muốn tiếp xúc với bọn họ, e rằng bọn họ nếu không sợ đến bỏ chạy tập thể thì cũng dâng lên thức ăn, quỳ xuống nhận chết. Suy nghĩ đến đủ loại biến số trong tương lai, cuối cùng ta đã được tạo ra với dáng vẻ mà cô nhìn thấy hiện giờ.

- Tại sao không tạo người thành hình dáng của bộ tộc Dark Water?
Nguyệt Yêu hỏi.

- Không cần thiết, đối với bộ tộc Dark Water thì bề ngoài cũng không quan trọng, bọn họ sẽ không bị bất cứ người nào hù dọa.

Thiên Nhất trả lời:

- Nhưng đối với loài người, trông mặt bắt hình dong là một trong những đức tính bẩm sinh, phải chiều theo bọn họ.

Lúc này cảnh vật trước mắt hai người lại trôi nhanh, trong chớp lát đã đi tới di tích của bộ tộc Dark Water. Chung quanh là một căn phòng lớn, chính giữa có một pho tượng đầu người. Các tộc nhân Dark Water đang chỉnh tề đứng chung quanh pho tượng, xếp hàng chuẩn xác như những quân bài, trong mắt đều tỏa ra ánh sáng xanh, dường như đang cử hành một loại nghi thức.

Bộ tộc Dark Water và loài người mười phần tương tự, hình thể của bọn họ giống như người trưởng thành, nhưng chỉ cao khoảng bằng đứa trẻ, giống như loài người thu nhỏ vậy. Điều này không giống như tưởng tượng của Nguyệt Yêu, bởi vì nàng chỉ nhìn thấy Dark Water, ấn tượng ban đầu đã in sâu, cho rằng tộc nhân của hắn đều lớn như vậy. Kết quả nàng phát hiện, văn minh Dark Water của vương quốc thứ tư hóa ra là thế này. Mà nàng còn có một phát hiện khác, đó là đường nét khuôn mặt mỗi người trong bộ tộc Dark Water đều hơi khác nhau, giống như tướng mạo của loài người vậy, hoàn toàn có thể phân biệt được.

- Ta đã nói rồi, thần tạo ra ta và người xóa bỏ, chính là chuẩn bị làm một ông chủ ngồi chơi.

Thiên Nhất nói:

- Bộ tộc Dark Water được sáng tạo ra cùng thời kỳ đã gần với hoàn mỹ nhất. Bọn họ không có tội ác của loài người, sở hữu sức sống tương tự với sinh vật của vương quốc thứ nhất, còn có hệ thống khoa học tiên tiến hoàn thiện hơn vương quốc thứ ba và tinh thần chỉ dẫn... tức là hạt nhân vĩnh hằng. Trên lý thuyết, vương quốc thứ tư sẽ là người thống trị thích hợp nhất của tinh cầu này, hơn nữa không thể diệt vong.

- Lại nói còn có người truyền thuật là ta giám sát, lúc cần thiết ta có thể giữ chức ngoại giao với loài người hoặc là đi nằm vùng.

- Đương nhiên, khi trường hợp tồi tệ nhất nhất nhất xảy ra, cũng sẽ cần đến ta. Dưới tình huống đó... ta là một lớp bảo hiểm cuối cùng.

Nguyệt Yêu nói:

- À, thế giới của chúng ta bây giờ là trường hợp tồi tệ nhất nhất nhất nhất phải không?

Nàng học theo giọng điệu của Thiên Nhất, liên tục nói bốn chữ “nhất”.

Thiên Nhất thở dài nói:

- Mấy ngàn năm qua, bộ tộc Dark Water đi theo chân lý và tư tưởng chính xác, cuối cùng khiến bọn họ lâm vào một vòng logic lẩn quẩn. Bọn họ kết luận “tiến bộ” là điều cần thiết, mà phương thức ưu hóa chính là cắn nuốt người xóa bỏ.

- Khi bọn họ đưa ra kết luận này, ta biết vương quốc thứ tư đã xong rồi. Bất kể bọn họ có tiêu hóa được người xóa bỏ hay không, kết cục đều đã định trước, tinh cầu này cuối cùng vẫn sẽ thuộc về loài người.

Nguyệt Yêu nói:

- Cho dù bọn họ cắn nuốt thành công, cũng sẽ vì bước “tiến bộ” tiếp theo mà khuếch trương vào vũ trụ đúng không?

- Đúng, cho nên bọn họ cũng là một vương quốc thất bại. Hạt nhân vĩnh hằng đại biểu cho văn minh như vậy, chân lý, ý nghĩa vĩnh viễn đi theo con đường chính xác. Loài người là chủng tộc sẽ làm trái chân lý, bọn họ luôn có thể tìm được cái cớ để thỏa hiệp, nhưng tộc nhân Dark Water thì không

như vậy.

Thiên Nhất nói:

- Cuối cùng bộ tộc Dark Water không thể nuốt được người xóa bỏ. Tộc nhân Dark Water trên toàn thế giới tụ tập với nhau, hợp thành một thể muốn thực hiện lần cắn nuốt này, nhưng lại bị năng lượng của người xóa bỏ cản trở, hóa thành hư không. Chỉ có cái gã trong Nghịch Thập Tự chúng ta còn sống, giống như một giọt nước trái cây cuối cùng trong ly thủy tinh vĩnh viễn uống không hết, sống một cách vất vưởng.

- Khi đó ngươi không ngăn cản bọn họ sao?

Nguyệt Yêu khẽ nhún đôi mày thanh tú, tỏ ra rất khó hiểu:

- Còn nữa, chẳng lẽ người xóa bỏ bằng lòng để bọn họ cắn nuốt?

- Ta không ngăn cản được bọn họ, “khuyên nhủ” đối với tộc nhân Dark Water là vô dụng, “mệnh lệnh” mới hữu dụng, nhưng chỉ là tạm thời. Ý nghĩa gốc rễ của chủng tộc sẽ khiến bọn họ nhiều lần đi cùng một con đường. Nói cách khác ta có thể ra lệnh cho bọn họ không nên cắn nuốt người xóa bỏ, nhưng sau đó bọn họ sẽ một lần nữa đưa ra quyết định này. Nói thế nào nhỉ... giống như một vòi nước mở ra, cô dùng tay bịt lại có thể tạm thời không để nước chảy, nhưng trừ khi cô vặn chặt nó hoặc là cắt đứt nguồn nước, nếu không tay của cô vừa thả ra nước vẫn sẽ chảy.

- Còn về người xóa bỏ, hẳn cũng giống như ta, hẳn hiểu được những chuyện này nên sẽ không cự tuyệt. Nhưng kết quả lại bị thảm đúng như dự liệu, vương quốc thứ tư bị hủy diệt. Người xóa bỏ đã sớm cảm thấy sự tồn tại của mình mất đi ý nghĩa, một thế giới không còn sinh vật mạnh mẽ nào để xóa bỏ vốn đã rất thê lương, bộ tộc Dark Water lại xảy ra chuyện như vậy, thế là người xóa bỏ đã từ bỏ lực lượng như sao trời, kết thúc chính mình.

- Vậy chức trách của ngươi rốt cuộc là gì?

Nguyệt Yêu hỏi.

- Vấn đề này Cố Vấn đã từng hỏi ta, khi chúng ta lần đầu tiên gọi điện, ta đã từng ám chỉ với hắn, nghề chính của ta là quản lý vận mệnh của loài người.

Thiên Nhất trả lời:

- Tại khoảnh khắc vương quốc thứ tư bị hủy diệt, sứ mạng của ta đã thay đổi. Người truyền thuật cung cấp quản lý và phục vụ cho vương quốc thống trị Địa Cầu, nên loài người đã trở thành kẻ thống trị mới, vậy ta chính là

người truyền thuật của loài người.

- Chuyện này lại kỳ quái, sao ta chưa từng nghe đến tên người trong lịch sử, càng chưa từng nghe nói trong loài người có người truyền thuật gì. Nguyệt Yêu ung dung nói.

- Từ nãy đến giờ ta nói nhiều như vậy, cô vẫn cảm thấy ta đang vừa chiếu phim vừa tán gẫu với cô đúng không?
Thiên Nhất đương nhiên biết suy nghĩ của Nguyệt Yêu.

- Ừ.
Nguyệt Yêu nhún nhún vai, gật đầu.

Những chuyện khó mà tưởng tượng này, bất cứ ai cũng sẽ không tin, huống hồ những cố sự này còn do Thiên Nhất nói ra, độ tin tưởng càng phải giảm đi.

Thiên Nhất hít sâu một hơi, giống như cũng không quan tâm lắm, bữu môi nói:

- Được rồi... dù sao ta vẫn cứ nói.

Hắn suy nghĩ mấy giây:

- Thế kỷ thứ 3 sau Công Nguyên ta mới nghĩ đến cái tên Thiên Nhất này, trước đó ta vẫn tự xưng là người truyền thuật. Còn về lịch sử... khi một vương triều mới của loài người sinh ra, chuyện thứ nhất chính là sửa đổi đoạn lịch sử có liên quan đến mình. Vòng đi vòng lại, thường chỉ có những thứ không quan trọng được ghi chép chân thực và lưu truyền. Mà mỗi lần thay đổi vương triều, vô số chân tướng quan trọng sẽ vĩnh viễn bị che giấu.

- Lấy thế giới hỗn loạn hiện giờ của chúng ta làm ví dụ. Nếu như đế quốc tan rã, vương triều mới xuất hiện, chẳng hạn như... Liên Minh Rực Lửa cuối cùng trở thành chính quyền mới. Vậy trong lịch sử mà bọn họ biên soạn, hình tượng của bọn họ sẽ như thế nào, hành vi và suy nghĩ của những tổ chức phản kháng khác sẽ bị viết thành cái gì? Mà trong đoạn lịch sử kia, tổ chức giống như Nghịch Thập Tự, hoặc là cái tên Thiên Nhất này cần xuất hiện sao? Bọn họ vốn không biết thông tin về tổ chức chúng ta đúng không? Nên viết như thế nào mới phải? Cho dù trong tổ chức chúng ta có người muốn lưu lại cố sự về Nghịch Thập Tự cho hậu thế, sau mấy trăm năm cũng sẽ biến thành mấy câu truyền thuyết đã sử lác đác. Nhiều nhất là được một nhà văn thất bại cầm đi bịa đặt một chút, thêm mắm thêm muối,

tăng lên một trăm lẻ tám thành viên, viết thành tiểu thuyết dài kỳ, trong đó còn tràn ngập oán niệm có tài nhưng không gặp thời của tác giả và bất mãn đả kích xã hội đương thời.

Nguyệt Yêu cười cười:

- Hờ hờ.. coi như ta không hỏi, người cứ tiếp tục nói đi, tiếp theo là vương quốc thứ năm đúng không?

Chương 5 : Thế giới chỉ mình ta biết (hạ)

Sau khi Địa Cầu trước mắt hai người biến hóa lần nữa, sông núi đã gần giống với thời hiện đại. Cảnh vật lại biến đổi, bọn họ đi đến một chiến trường cổ rộng lớn, đám binh lính mặc áo giáp, tay cầm vũ khí chém giết nhau, máu chảy thành sông, thây ngã khắp nơi.

- Vương quốc thứ năm của Địa Cầu, vương quốc của loài người.

Thiên Nhất nói:

- Điểm cuối trên con đường dài đằng đẵng của ta... hừ... hoặc là ta vĩnh viễn không đến được điểm cuối.

- Đây là người La Mã cổ sao?

Nguyệt Yêu hỏi.

- Xem vấn đề mà cô hỏi kia.

Thiên Nhất cười nói:

- Người chính là người, người ở mỗi góc trên Địa Cầu đều cùng một giống loài, chúng ta cần gì phải phân chia tỉ mỉ như vậy.

Hắn khẽ lắc đầu:

- Nếu nói bộ tộc Dark Water áp dụng sở trường của các nhà, vậy loài người chính là sản phẩm lỗi sau khi kết hợp các loại bã rượu. Loài người không có tinh thần hài hòa cùng tồn tại và tuổi thọ lâu dài không lo lắng như sinh vật của vương quốc thứ nhất, lại thích tàn sát lẫn nhau giống như đám ma thần của vương quốc thứ hai, trình độ khoa học kỹ thuật đến nay vẫn không bắt kịp vương quốc thứ ba, lại thích vạch rõ ranh giới giữa hai bên hơn cả những giống loài có khác biệt về bề ngoài và chủng tộc.

Hắn thở dài nói:

- Mèo và chó có thể nuôi cùng nhau, nhưng người lại không được, đây chính là đám sinh vật trí tuệ cao cấp của vương quốc thứ năm.

- Loài người vốn có tình cảm. Đối tượng loại suy của người có lẽ không có cái gọi là “tội”, nhưng bọn họ cũng đồng dạng không có thiện lương, không

có ý thức đạo đức, không có giác ngộ giống như loài người, càng sẽ không suy nghĩ những vấn đề này.

Nguyệt Yêu nói.

- Cô nói đúng, ta cũng đồng ý với loài người.

Thiên Nhất nói:

- Có lẽ con người không phải là sinh vật hoàn mỹ, nhưng chính vì phần không hoàn mỹ này, bọn họ mới dần dần lớn mạnh, bộc lộ tài năng sau khi từng vương quốc bị hủy diệt. Một chủng tộc bị thần vứt bỏ, cuối cùng chứng minh mình mới là chủ nhân của tinh cầu này.

Hắn thay đổi đề tài:

- Có điều chủng tộc này đúng là rất khó phục vụ, công việc của người truyền thuật tiến triển không được tốt lắm.

Lúc này hai người đi đến phía trên một quảng trường, trên cột hỏa thiêu chính giữa quảng trường có một người đàn ông bị trói, nhìn gương mặt kia rõ ràng là Thiên Nhất.

- Xem ra người truyền giáo ở đó đúng là không thuận lợi lắm.

Nguyệt Yêu nói đùa:

- Octavius (Gaius Octavius Augustus) không hiểu hài kịch của người sao?

- Không, ta cũng không gặp được quân chủ của bọn họ. Ta chỉ mới xuất hiện ở đó, bởi vì không giống với bọn họ nên bị xem là yêu ma. Quan trị an lập tức hạ lệnh trói ta lại thiêu chết, bọn họ tin rằng làm như vậy có thể cải thiện lương thực thu hoạch năm đó.

Thiên Nhất giải thích:

- Không quan trọng, dù sao ta cũng sẽ không chết.

Trên quảng trường, Thiên Nhất trói trên cột bị đốt thành tro tàn. Theo một luồng khói đen lạ thường bay ra, cảnh vật chung quanh hai người cũng hóa thành một mảnh đen kịt, mấy giây sau lại sáng lên. Bọn họ đang ở trong một căn phòng hình chữ thập, trong phòng là các loại đồ vật kỳ quái chất lộn xộn, từ cái cày đến đồng hồ nhật quý làm bằng đá, từ đao kiếm bằng đồng đến chum tương ướp rau.

Tại một góc của căn phòng này còn có một chiếc quan tài, lúc này nắp quan tài tự động mở ra, người từ bên trong đi ra chính là Thiên Nhất.

Nhìn hình ảnh hư ảo của mình, Thiên Nhất nói:

- Thân vậy xuống vô số giọt máu, mỗi giọt đều hóa thành một sinh mệnh. Mà ta giống như ở ngọn nguồn của mạch máu đó, khi người khác cách ta đủ gần, ta có thể hiểu rõ câu tạo của bọn họ, hơn nữa có thể can dự nhất định về mặt vật lý. Nhưng ta cũng không phải vạn năng, ta không thể biết một giọt máu xa ngoài ngàn dặm như thế nào, vì vậy phạm vi năng lực của ta có hạn. Hơn nữa ta cũng không thể hiểu rõ hoặc can dự về mặt tinh thần của loài người.

- Ta chỉ biết, khi ta được tạo ra theo hình thức loài người, ta chính là ngọn nguồn tất cả tội ác của thế giới này. Chẳng những là ngọn nguồn, còn là chôn đi về. Thế gian có bao nhiêu linh hồn tội lỗi thì ta có thể sống lại bấy nhiêu lần, người xóa bỏ còn có thể tự kết thúc mình, nhưng ta thì không.

Nghe đến đây, từ trong giọng điệu của Thiên Nhất, Nguyệt Yêu lại nghe ra được một chút bất đắc dĩ và chua xót. Nàng chần chừ, chuyện Thiên Nhất có thể sống lại đã sớm nghe những người khác nói qua, chẳng lẽ tất cả những chuyện này đều là thật?

Thiên Nhất nói tiếp:

- Như cô thấy, nơi này là hình thức ban đầu của cửa hàng sách, thực ra lúc đầu chỉ là nhà của ta mà thôi. Mặc dù lúc ta sinh ra thì những văn minh của vương quốc thứ ba đều đã diệt vong, nhưng thần đã trao cho ta “văn hiến màu đen”, trong đó ghi chép tất cả khoa học kỹ thuật của vương quốc thứ ba. Giống như ta thường nói, thể tích cũng không đại biểu được điều gì. Những thứ ghi chép trong quyển sách kia, có thể còn nhiều hơn tư liệu trong một trăm ngàn thư viện. Quyển sách này là công cụ quan trọng để ta triển khai công việc, chỉ dùng những thứ cơ bản trong đó đã có thể dẫn dắt xu thế phát triển của loài người theo ý mình.

- Tại sao không dùng hệ thống khoa học trong hạt nhân vĩnh hằng?
Nguyệt Yêu hỏi.

- Bởi vì về mặt sinh vật thì thực lực của loài người và bộ tộc Dark Water chênh lệch quá lớn, cho nên chỉ có thể sử dụng được một phần rất nhỏ trong hệ thống hạt nhân vĩnh hằng. Cho dù là một phần nhỏ như vậy, muốn phát triển cũng không dễ dàng.

Thiên Nhất giải thích:

- Văn hiến màu đen thì khác, chẳng những lượng tri thức lớn hơn nhiều so với hạt nhân vĩnh hằng, hơn nữa còn rất đa dạng, từ dễ hiểu đến sâu xa đều

có đủ. Ngay cả Gunsmith cũng có thể tìm được một chút khoa học kỹ thuật cấp thấp để học và sử dụng.

- Ừm... ví dụ của người có phần sĩ nhục người khác, nhưng ta tạm thời xem như hiểu được.

Nguyệt Yêu trả lời.

Cảnh vật trong không gian con lại chuyển đổi, hai người đi đến một thành cổ phương đông, quy mô to lớn, tường thành lát gạch, có sáu cổng thành, nam bắc một cổng, đông tây hai cổng. Mỗi kiến trúc tạo thành một thể, xen lẫn chiếu sáng, hình dáng kiến trúc là mái cong góc cao, rường cột chạm trổ, khiến người ta phải kinh ngạc.

Thiên Nhất bày một quầy hàng bên đường, sau người treo một lá cờ lớn “xem chữ đoán mệnh”, làm buôn bán không cần vốn. Nguyệt Yêu nhìn Thiên Nhất mặc cổ trang mặt mày hớn hở lừa gạt một tên thư sinh tới xem số, không nhìn được khẽ cười:

- Người thật sự từng làm bịp bợm giang hồ à?

Thiên Nhất trả lời:

- Trải qua những năm tháng tiếp xúc với loài người, ta đã nhận thức được một chuyện, đó là... giảng đạo lý thường vô dụng. Ta truyền bá chân lý miễn phí cho đám người thống trị, lại nói với bọn họ hướng đi của tương lai, nhưng phản ứng của bọn họ thường là “người làm sao chứng minh”, “chuyện này có liên quan đến ta sao”, “ta còn có thể sống bao lâu”, còn có một loại phản ứng là “bắt hẩn lại làm nam sủng của ta”.

Nguyệt Yêu bật cười:

- Ai?

- Đề tài này không nên tra cứu nữa.

Thiên Nhất chuyên sang nói:

- Tóm lại nếu muốn loài người nghe lời, dùng chân lý sẽ không hữu dụng, bởi vì phần lớn loài người đều ích kỷ và ngu xuẩn. Còn lại một bộ phận người thông minh, vì sinh tồn cũng không thể không hòa lẫn với đám người ích kỷ ngu xuẩn kia.

- Ta tổng kết lại, nếu muốn loài người làm theo lời mình, phương pháp hiệu quả nhất là giao dịch. Uy hiếp và dụ dỗ mới có thể cho bọn họ động lực, lừa gạt lại là kỹ xảo cần thiết.

- Sự phát triển của loài người có thể dự đoán được, nhưng ở mỗi thời đại sẽ có chút thay đổi. Thí nghiệm của ta đối với bọn họ chưa từng gián đoạn, có câu “kéo một sợi tóc động đến cả người”, sau khi thành thực thì tất cả giống như trò chơi vậy. Ta có thể ngồi trong cửa hàng sách chờ bọn họ tới cửa, bảo một người đi liên hệ với một người khác, dự đoán phản ứng của hai người này, nhiều lần giao dịch, lừa dối, ám thị tâm lý, nhìn bọn họ đi lòng vòng trong mê cung, bị lửa tội của mình thiêu đốt.

- Ta không phải là người truyền thuật nữa, mà đã trở thành người dẫn dắt.

- Vương quốc loài người có sự phức tạp trước giờ chưa từng có, có sự mâu thuẫn khó mà miêu tả. Bọn họ sẽ không bị đánh sụp, cũng sẽ không tự thức tỉnh, luôn phạm phải sai lầm tương tự, nhưng cũng không quên sửa chữa nhiều lần. Tội ác vận hành vương quốc thứ năm, nhưng thiện lương cũng chưa từng mất đi.

- Sứ mạng của ta còn lâu mới hoàn thành. Có lẽ một ngày nào đó vương quốc loài người sẽ vượt qua tất cả vương quốc trước đây, đạt đến hưng thịnh mà thân cũng không thể tưởng tượng, nhưng nhất định không phải bây giờ. Cho nên trước đó ta phải không ngừng thúc đẩy thời đại thay đổi, giải quyết những vấn đề khó khăn mà loài người không thể tự lo liệu.

Lúc này trong không gian con, Địa Cầu đã hoàn toàn biến thành xã hội hiện đại hóa, lầu cao san sát, ngựa xe như nước. Cửa hàng sách của Thiên Nhất nằm ở một góc đường nhỏ.

- Hoàng hôn của chư thần, kiếm và ma pháp hoành hành, tôn giáo và dân tộc trên ngựa cường thịnh, luyện kim thuật và giả khoa học hiện hách một thời. Sau khi trải qua nhiều thứ như vậy, chúng ta đã đến thế giới hiện nay, một Địa Cầu do loài người tự mình phát triển, khoa học kỹ thuật rất có thành tựu.

Thiên Nhất nói:

- Thời kỳ vương quốc thứ năm còn rất ngắn, nhưng những chuyện xảy ra còn khiến người ta bận rộn hơn mấy trăm triệu năm trước. Có lẽ vì ta được tạo ra theo dáng vẻ con người, cho nên mới có nhiều cảm xúc để bày tỏ như vậy.

- Là người ta cũng có tình cảm, chỉ là trải qua nhiều năm như vậy e rằng đã sớm phai nhạt rồi. Ta tổng cộng kết hôn ba lần, thời gian cụ thể thì không

nhớ rõ nữa, dù sao đều là trước thế kỷ thứ năm sau Công Nguyên. Ba đời vợ của ta không ai sống qua bốn mươi tuổi, khi đó tuổi thọ của con người đúng là quá ngắn.

- Đối với ta thì quan hệ hôn nhân không hề có ý nghĩa, giống như lời thề của Cơ Đốc giáo “cho đến khi cái chết chia lìa hai người”, có lẽ là đang nói đến ta. Cho nên sau ba lần ta cũng không có vợ hợp pháp nữa, tình nhân thì lại có không ít, trong đó có một số người thậm chí có thể khiến mỹ nhân như cô tự thẹn không bằng.

- Cắt...

Nguyệt Yêu không thoải mái bấu môi, câu nói nửa khen nửa chê này đúng là không dễ chấp nhận.

- Nhưng cuối cùng bọn họ cũng chỉ thoáng qua như mây khói, thanh xuân của con người quá ngắn ngủi, nữ nhân dù có xinh đẹp, lúc ta quay đầu nhìn lại thì đã trở thành xương trắng và cát bụi rồi.
Nói đến đây Thiên Nhất bỗng dừng lại.

Không gian con lại trở về trạng thái tĩnh không.

- Cho đến khi... cô xuất hiện.
Thiên Nhất nói.

Nguyệt Yêu mở to hai mắt, câu này khiến nàng không biết phải làm sao. Đề tài lại trở về lúc ban đầu, nàng lại hỏi câu kia:

- Này! Người muốn làm gì?

- Cô khác với mọi người.

Thiên Nhất nói:

- Cô là người đầu tiên ta gặp được, có thể chia sẻ lực lượng với ta.

- Hả?

Về mặt Nguyệt Yêu khó hiểu.

- Năng lực của ta chẳng những có thể thấy được cấp bậc hiện tại của những người siêu năng lực khác, còn có thể nắm giữ hình thức biểu hiện năng lực của bọn họ ở từng cấp bậc.

Thiên Nhất ví dụ:

- Chẳng hạn như sợi dây chân lý của Cố Vấn, đến cấp Thần có thể cắt đứt

không gian, nối liền hai thứ nguyên lại với nhau, thậm chí có thể ở bên trong Địa Cầu tạo ra một thế giới phản chiếu tương phản với thế giới bên ngoài. Thần Giáo của Tả Đạo, đến cấp Thần có thể chém đứt lục địa, dựng lại các khối, thậm chí trong thời gian ngắn chém biến ra thành hai khúc. Năng lực của Gambling Snake đạt đến cấp Thần, nếu hắn muốn có thể thay đổi từ tính ở nam bắc cực Địa Cầu, dẫn phát ngày tận thế. Còn như Blood Owl, nói thế này đi, nếu hắn đến cấp Thần thì có thể một mình giết sạch tất cả người năng lực cấp Thần khác.

Ánh mắt Thiên Nhất dừng lại trên người Nguyệt Yêu:

- Năng lực của cô rất mạnh, hơn nữa còn đặc thù. Năng lực là do trời sinh, nhưng cô tu hành còn quá kém, việc bộc phát và mất khống chế chính là do năng lực quá mạnh không điều khiển được.

- Giống như Javiton Howl, người biến dị cấp Ω có thể dời núi lấp biển, cho dù hắn đã đạt tới cấp Hung, nhưng vẫn không thể triển hiện toàn bộ năng lực của mình. Hãy thử tưởng tượng nếu như Javiton chỉ là người năng lực cấp Giấy, vậy hắn mang năng lực như vậy rất có thể sẽ xảy ra tình trạng giống như cô.

Nguyệt Yêu dường như đã ý thức được ám chỉ của Thiên Nhất:

- Người muốn nói với ta, khi ta đạt đến cấp Thần sẽ biến thành giống như người?

- Không, khi cô đạt đến cấp Thần, sẽ có đủ điều kiện chia sẻ lực lượng với ta.

Thiên Nhất trả lời:

- Thân thể của cô ở cấp Thần sẽ có khả năng thích ứng cực hạn, có thể chịu đựng...

- À... ha ha...

Nụ cười của Nguyệt Yêu hơi gượng gạo, nàng ngắt lời Thiên Nhất:

- Cho nên đây là mưu đồ của người với ta? Người muốn để ta đạt tới cấp Thần, sau đó trở thành người dẫn dắt giống như người?

- Đúng vậy.

Thiên Nhất trả lời:

- Thế nào, đáp án mà cô muốn biết không khiến cô hài lòng lắm?

- Đáp án?

Nguyệt Yêu lặp lại:

- Cho dù tất cả những gì người nói là sự thật, tại sao ta phải đáp ứng người?

Trong mắt nàng lại có vẻ bi thương và đồng tình:

- Người không cảm thấy mình rất đáng buồn, rất đáng thương sao?

Thiên Nhất nói:

- Ta chỉ là...

- Người chỉ muốn tìm một đồng bạn đúng không?

Nguyệt Yêu nói.

- Cô không nhất định phải ở cùng ta.

Thiên Nhất nói:

- Ta chỉ cần biết, ở nơi nào đó trên thế giới này vẫn còn một đồng loại của ta, như vậy...

- Người không cảm thấy điều này rất ích kỷ sao? Làm cho người khác giống như người, sống không giống người, đồng thời lại vĩnh viễn không chết.

Nguyệt Yêu lại cắt lời hấn:

- Còn phải đi hoàn thành sứ mạng chết tiệt gì đó mà “thần” giao cho.

Thiên Nhất quả thật không ngờ đối phương lại từ chối, hấn lộ ra vẻ khó hiểu và khẩn cầu:

- Những sứ mạng đó cô không cần quan tâm, một mình ta phụ trách là được. Cô có thể đi bất kỳ nơi nào mình muốn, làm chuyện mình thích, tận tình hưởng lạc. Cô có thể vĩnh viễn trẻ tuổi xinh đẹp, trải qua cuộc sống mà người khác mong ước, bao nhiêu năm cũng được. Cuộc sống như vậy sao lại không giống người? Bao nhiêu người cầu mà...

- Hừ... nói nhiều như vậy... người cũng chỉ vì mình.

Nguyệt Yêu cười lạnh:

- Người hi vọng có một ngày, cho dù ngày đó là năm trăm năm sau, một ngàn năm sau, người hi vọng sẽ ở một nơi nhìn thấy một gương mặt quen thuộc, người quen biết nàng, mà nàng cũng quen biết người. Có lẽ chúng ta sẽ chia sẻ vui buồn trong những năm qua, có lẽ sẽ chiêm chọc lẫn nhau, cũng có thể sẽ không nói một lời, mỗi người đi một con đường riêng. Nhưng đối với người thì như vậy cũng không sao, người chỉ muốn trong lòng có một cảm giác... trên đời này mình không hề cô độc.

Thiên Nhất nắm lấy cổ áo Nguyệt Yêu, kéo nàng lại gần, trừng mắt nói với nàng:

- Cô điên rồi sao? Con người sao lại cự tuyệt vĩnh hằng? Từ chối hưởng lạc? Bây giờ cô ra vẻ thanh cao rất thích thú sao? Cuối cùng có một ngày cô sẽ già yếu, thời gian sẽ bẻ gãy ý chí của cô, đoạt đi gương mặt xinh đẹp của cô, cô muốn chờ tới lúc đó mới đến trước mặt cầu xin ta sao? Ta có thể không quan tâm đến việc chờ đợi, năm mươi năm cũng được, bảy mươi năm cũng được, đến lúc đó ta sẽ xuất hiện trước mặt cô, đập nát lòng tự tôn của cô!

Nguyệt Yêu biểu hiện rất bình tĩnh, nàng vẫn dùng ánh mắt đồng tình đáp lại sự áp bức của Thiên Nhất:

- Người lộ ra tư thái phản nghịch hận đời, dùng quy tắc của người để thay thế quy tắc của xã hội này, dùng phương thức trần trụi, đơn giản thô bạo, bị quan đến cực điểm để công bố chân lý, khiến tất cả phải thuận theo nó. Cho nên người xem những người khác là hèn nhát và phê vật giả dối. Nhưng người sai rồi, mọi người khôn khéo giữ lễ là vì trong lòng bọn họ có một phần khiêm nhường, bởi vì bọn họ biết mình không hoàn mỹ, thừa nhận mình sẽ phạm sai lầm, kính sợ nhân quả tuần hoàn trong xa xăm, sâu trong lòng mỗi người đều hiểu được đạo lý gieo gió gặt bão.

- Ta sẽ không đến cầu xin người, vĩnh viễn sẽ không. Bây giờ người giết ta cũng không sao, nhưng nếu người muốn cầu xin ta, vậy thì hãy ra vẻ cầu xin người khác. Đừng dùng giọng điệu như chuyện đương nhiên yêu cầu ta làm việc gì, giống như người đang ban ơn cho một sinh vật hèn mọn mà nó không thể từ chối, ta chẳng những phải chấp nhận giao dịch mà còn phải đội ơn người.

- Loài người có tôn nghiêm của loài người. Người cũng đã thừa nhận mình là một phần tử của loài người, cho dù người khác với mọi người, cho dù người có tiền vốn để cao cao tại thượng, nhưng người vẫn nên học cách khiêm nhường, nếu không người vĩnh viễn sẽ đáng thương như vậy. Trong mắt ta thì người chính là sống không giống người.

Thiên Nhất buông lỏng tay ra, hít thở sâu một lần, im lặng đủ một phút, sau đó nói:

- Ta cần một người dẫn dắt khác, không chỉ vì nguyện vọng của cá nhân ta.

Hắn rất nghiêm túc nói:

- Còn có một lý do, đó là lúc cần thiết có thể thay thế ta.

Nguyệt Yêu thấy hẳn không giống như tùy tiện kiếm cớ, liền nói tiếp một câu:

- Chẳng phải người sẽ không chết sao?

- Ta có thể sắp phát điên rồi.

Thiên Nhất nghiêng đầu, lộ ra một nụ cười khổ:

- Như lời cô nói, ta cuối cùng vẫn là một con người. Thời gian dài đằng đẳng đã khiến thế giới tinh thần của ta đạt đến một tình trạng rất nguy hiểm. Nếu có một ngày ta biến thành một động vật bản năng, khóc miêng chảy nước miếng, chỉ biết ăn uống bài tiết, tương lai của tinh cầu này phải làm sao đây?

- Đã nói là người tự sướng, chẳng lẽ thiếu người thì Trái Đất không xoay nữa à?

Nguyệt Yêu nói:

- Người không thể học cách buông tay sao?

- Ta được thần tạo ra là để thực hiện chức trách của mình, nếu như ta từ bỏ chức trách này, vậy ta tồn tại trên đời có ý nghĩa gì?

Thiên Nhất hỏi ngược lại.

Nguyệt Yêu không biết nên trả lời thế nào, nghe được câu này, nàng đã hiểu tại sao kẻ gọi là “người xóa bỏ” kia lại tự kết thúc mình.

- Nếu trên đời không có sâu, thuốc trừ sâu cũng sẽ không được phát minh ra. Nếu loài người không có ngón tay, găng tay cũng sẽ không phân ngón. Nếu như mục đích ta được tạo ra bị chính ta chối bỏ, vậy ta có thể sẽ lập tức phát điên.

Thiên Nhất nói.

- Điều như nhau, ai biết được vì sao mình lại sinh ra trên đời? Chẳng lẽ người muốn nói đến ý nghĩa sinh mệnh gì đó sao?

Nguyệt Yêu nói.

Thiên Nhất hừ lạnh một tiếng:

- Ngay từ đầu ta đã biết ý nghĩa sinh mệnh của mình, đây mới là chỗ khó khăn. Phần lớn loài người đến chết cũng không biết ý nghĩa cuộc đời này của mình, nhưng bọn họ có thứ mà ta không thể hưởng thụ, đó là cái chết.

Hắn lại cầm thẻ kẹp sách lên:

- Ra ngoài trước đã, chuyện liên quan đến cô sau này chúng ta hãy bàn.

Nguyệt Yêu đưa tay cho hắn:

- Tốt nhất trong vòng mười năm ngươi đừng tới làm phiền ta.

Hắn cười cười, tại khoảnh khắc này dường như Thiên Nhất bình thường kia đã trở lại:

- Thương nghị lại đi.

Chương 6 : Tam đại cao thủ

- Đội ngũ tiếp ứng chết tiệt đang ở đâu! Mười lăm phút trước phải đến rồi chứ, mau trả lời!

Một tên sĩ quan cầm điện thoại vô tuyến hét lớn:

- Cái tên vác thập giá kia sắp tới... A!

Cuộc điện thoại bị gián đoạn, đầu của tên sĩ quan kia bị một thập giá to lớn đập vỡ giống như đập dưa hấu.

Ngày 13 tháng 11 năm 2101.

Thánh thành giám sát trưởng Camo Botrini dẫn theo một đội ngũ Giới Luật Thép chín ngàn người, giao chiến với tàn đảng của Tia Chớp Trắng ở khu vực sa mạc tây bắc quận Long.

Bất ngờ quay giáo đâm ngược, khiến cho cao tầng của Tia Chớp Trắng quá nửa đều bị bắt hoặc bị ám sát. Dưới công kích của Giới Luật Thép và Hình Thiên, lực lượng vũ trang còn lại của Tia Chớp Trắng nhanh chóng tan rã. Những thành viên không chết trận gần như đều thay quần áo, đổi khẩu hiệu, trực tiếp đến nương nhờ Giới Luật Thép.

Vở kịch phản bội này có thể nói là do Cố Vấn một tay đạo diễn. Lần đó hắn tiến hành “ba bên giao dịch”, khiến Giới Luật Thép và Hình Thiên đều lấy được thứ mình cần, tạo thành cục diện hai bên cùng thắng, một lần giải quyết rất nhiều vấn đề khó khăn. Đương nhiên Tia Chớp Trắng đã thành vật hi sinh.

Nhưng điều này cũng biến tướng hình thành một lịch trình quân sự không thể nghịch chuyển, Giới Luật Thép nhất định phải nhanh chóng tiêu diệt lực lượng còn lại của Tia Chớp Trắng. Dù sao quận Long đã xem như nhường cho Hình Thiên, vì vậy tiến quân lên phía bắc đã trở thành cục diện khó thay đổi. Nếu như người chậm bước, hoặc là chiếm thành thị mà không đi, vậy sẽ giống như “mượn Kinh Châu” (Lưu Bị mượn Giang Lăng của Tôn Quyền để tiếp cận Trung Nguyên). Đến lúc đó, hiệp nghị yếu ớt đạt thành

lúc ba bên giao dịch, rất có thể sẽ vì xung đột rất nhỏ mà tan rã.

- Đại nhân.

Một thành viên cấp bậc hiệp sĩ đi đến bên cạnh Botrini báo cáo:

- Chúng ta đã tới gần biên giới quận Kim Điều và quận Long, tiếp tục đi về phía tây sẽ tùy thời gặp phải quân đế quốc.

- Vậy thì lại tiến bọn chúng một đoạn đường.

Botrini trả lời:

- Tiếp tục truy kích, đuổi bọn chúng qua, nếu gặp phải quân đội đế quốc thì cũng là đám tàn quân của Tia Chớp Trắng gặp họa trước. Cho dù bọn chúng bị tiêu diệt hay bị bắt, chúng ta cũng không có tổn thất gì, đến lúc đó lại rút lui cũng không muộn.

- Rõ.

Tên hiệp sĩ kia đáp một tiếng liền rời đi.

Lúc này chỗ Botrini đang đứng là một chiến hào che chắn tạm thời đào ra, bên trong chất đầy thi thể. Tên vừa rời bị hấn đập chết là kẻ sống sót cuối cùng trong một đội ngũ nhỏ đoạn hậu.

- Hừ... chột thí trong đám đào binh, quả nhiên là cặn bã trong cặn bã, không chịu nổi một đòn.

Hấn khinh thường nhổ một ngụm nước bọt xuống chân.

Lúc này tiểu đội giáp nhẹ do người siêu năng lực tạo thành đang từ từ đi qua bên cạnh hấn, những chiếc “Du Ngoạn Sa Mạc” kia rất nhẹ và dễ sử dụng, một tàu có thể chở năm người trở lên. Phía sau nhóm tiên phong này còn có năm mươi chiếc “Nhện Năm Chân” cỡ trung bọc thép, loại máy móc dùng hành quân nhanh trong sa mạc, cao nhất có thể chở một trăm hai mươi binh sĩ Giới Luật Thép trang bị thông thường, hoặc là tám mươi binh sĩ vũ trang hạng nặng. Một chiếc có mười bốn điểm phát ra hỏa lực, lúc hoàn toàn khai hỏa có thể phòng ngự đạn đạo công kích trong phạm vi bốn mươi mét.

Phía sau cùng đội ngũ là ba chiếc “Long Quy”, một loại tàu tiếp tế có dung tích lớn, giống như cứ điểm di động trên đất liền. Bọc thép siêu mạnh cũng có nghĩa là tính cơ động khá kém, cho nên bình thường đều có tiểu đội chuyên môn hộ vệ. Long Quy không chỉ dùng để vận chuyển vật tư, hai bên còn bố trí kho máy móc cỡ trung và nhỏ, có thể tạm thời dừng lại sửa chữa

khẩn cấp, cũng có thể đưa thương binh vào trong xử lý, công năng nhiều và thực dụng, gần như là loại máy móc phải có của bộ binh trong vũ trụ song song này.

Botrini tự phụ sở hữu thực lực cấp Cường, một mình ngồi trên một chiếc Du Ngoạn Sa Mạc chạy lên phía trước đội ngũ, dáng vẻ giống như xung phong đi đầu.

Thực ra tên này cũng không phải lớn gan như thế, chỉ là hắn biết rõ đám đào binh của Tia Chớp Trắng rất yếu, cho nên mới dám làm như vậy. Sau hành động thất bại ở Venice một năm trước, hắn vẫn luôn muốn trở mình. Lần này truy sát tàn đảng của Tia Chớp Trắng, tuy không phải là nhiệm vụ có độ khó cao, nhưng dù sao cũng phải có người làm, cho nên Botrini rất vui vẻ thể hiện một phen.

.....

Trong lúc sư đoàn kia của Giới Luật Thép đang tiến tới, tại biên cảnh quận Kim Điều, đội ngũ đi đầu của Tia Chớp Trắng đã toàn quân bị diệt.

Hai người đàn ông mặc quân phục HL màu đen đứng trên một cồn cát, chung quanh bọn họ là máy móc kim loại vỡ nát, vũ khí, cùng với thi thể đám binh sĩ Tia Chớp Trắng.

Người đàn ông thứ ba đi tới, đứng song song với với hai người kia. Dưới ánh mặt trời chói chang, dòng chữ “vương quyền vô thượng” sau người bọn họ tỏ ra rất chói mắt.

- Thảm vẫn xong rồi.

Miêu Long nói:

- Hắn nói có một sư đoàn Giới Luật Thép đang truy kích bọn hắn.

Tamsen cười nói:

- Ha ha, không hồ là Long ca, anh làm sao khiến hắn mở miệng vậy?

Miêu Long không cười, rất nghiêm túc trả lời:

- Trước tiên ta vắn gãy hai cánh tay hắn, lại nói cho hắn biết, nếu như không khai báo thì sẽ vắn gãy cổ hắn.

Carl quay đầu nhìn phương hướng vừa rồi Miêu Long đi tới:

- Nếu như tôi không mù, chắc là hắn đã chết rồi...

- Bởi vì sau khi hắn khai báo, ta vẫn vặn gãy cổ hắn.
Miêu Long trả lời.

- Vậy chúng ta nên làm gì đây, đứng dưới nắng chờ đợi Giới Luật Thép không biết có vượt qua biên cảnh hay không?
Tamsen hỏi.

Miêu Long nói:

- Các người có thể về trước, một mình ta ở đây là được rồi.

- Long ca nói vậy quá xa cách rồi, hiếm khi tứ đại... à không, tam đại cao thủ chúng ta ở cùng một nơi, đại sát bốn phương...
Tamsen cười đùa nói.

- Khi Faeroe còn sống, ta cũng chưa từng thừa nhận xưng hô tứ đại cao thủ gì.

Miêu Long nhìn về phía trước, giọng điệu lạnh lùng trả lời:

- Tại sao ta phải đứng chung với ba tên cấp Cường các người.

Tamsen nói:

- Ha ha... vậy tôi đi thương lượng với Paperman một chút, bây giờ hắn cũng là cấp Hung rồi, chúng ta một lần nữa tập hợp tứ đại...

Miêu Long ngắt lời:

- Đừng đánh đồng Paperman với người.

- Long ca, không phải anh nhìn Paperman không vừa mắt sao?
Carl ở bên cạnh nói.

- Ta nhìn hắn không vừa mắt, nhưng ta vẫn thừa nhận thực lực của hắn.
Miêu Long trả lời.

Tamsen cười nói:

- Đây là nói, trong năm cao thủ mạnh nhất phân bộ Châu Âu chúng ta hiện giờ, ngoại trừ giáo quan Luca và Long ca, Paperman cũng có thể miễn cưỡng tính vào rồi.

- Người còn nói cái gì phân bộ Châu Âu?

Carl nói:

- Từ khi Châu Âu thất thủ, đám người chúng ta đã sắp thành lính canh ở các quận chung quanh EAS rồi. Ngay cả phòng làm việc cũng không có, một cuộc điện thoại là phải chạy tới địa điểm chỉ định. Đám lão phế vật cấp trên giống như chim sợ cành cong, chỉ là đám đào binh của Tia Chớp Trắng, bảo quân địa phương tới đây ứng phó không phải được rồi à, đáng để chúng ta tới đây phơi nắng sao?

Miêu Long liếc bọn họ một cái:

- Cho nên ta mới nói, các người có thể về trước, một mình ta ứng phó là được rồi.

- Long ca, đó là Giới Luật Thép, khác biệt rất lớn với Tia Chớp Trắng, hơn nữa vừa rồi anh còn nói có cả một sư đoàn.

Tamsen nói:

- Chúng ta có cần báo cáo trước không?

- Báo cáo dĩ nhiên là cần, phải làm theo quy định.

Miêu Long trả lời:

- Còn về Giới Luật Thép gì đó mà người nói, hừ... ta còn không để vào mắt.

Chương 7 : Gặp phải chiến đấu

- Ta phải chết ở đây sao? Ta hận cái nơi quỷ quái này! Ta căm ghét cái sa mạc này từ đầu đến cuối! Nếu như ta biết hôm nay phải chết ở đây, cho dù giả bệnh hoặc đánh gãy chân mình cũng sẽ không tới chỗ này! Ai đến cứu chúng ta? Ai phái thêm mấy sư đoàn bọc thép tới đây, hoặc là phái một người năng lực cấp Cuồng gì đó. Đám đại nhân thường ngày cáo mượn oai hùm đang ở đâu? Đại đoàn trưởng mà ta tin ngưỡng lúc này đang ở nơi nào? Vừa rồi những tên mặc giáp nặng kia đã chạy đi đâu? Bọn họ cũng chết cả rồi sao?

Một binh sĩ đột nhiên kêu lên, những người chung quanh đều nhìn hắn mà không biết phải làm sao. Không lâu sau triệu chứng này giống như bệnh truyền nhiễm, hai người, năm người, mười mấy người... càng lúc càng có nhiều binh sĩ lâm vào điên cuồng, tiếp đó bọn họ bắt đầu dùng vũ khí mang theo bên mình chém giết lẫn nhau, bắn đạn lung tung...

Chiếc Nhện Năm Chân này nhanh chóng dừng lại (bộ phận chính của nó giống như đĩa bay, chung quanh gắn năm khung chân nhện máy rất dài, có thể chuyển động linh hoạt trong sa mạc), nó không mất đi động lực, chỉ là người sống bên trong đều đã biến thành thi thể.

Năm phút sau.

- Đại nhân, tiểu đội Nhện Năm Chân số 19 đột nhiên dừng lại, không thể liên lạc với nhân viên bên trong.

Máy truyền tin trên Du Ngoạn Sa Mạc vang lên.

Botrini nghe vậy, theo bản năng trả lời:

- Phái mấy người qua xem thử không phải được rồi sao, về sau chuyện nhỏ như vậy nên đi xác nhận trước, có kết luận thì hãy tới báo cáo, nếu không có chuyện lớn gì thì tự mình xử lý. Đừng nên chuyện gì cũng làm phiền ta, chiếm dụng kênh chỉ huy.

- Rõ... thuộc hạ hiểu rồi.

Giọng nói trong máy truyền tin nhỏ xuống.

Hai phút sau máy truyền tin lại vang lên:

- Đại... đại nhân... không hay rồi! Có sáu chiếc Nhện Năm Chân đã xảy ra vấn đề, mất đi liên lạc. Vừa rồi đã phái người đi kiểm tra tiểu đội số 19, tất cả bọn họ chết ở bên trong, kể cả người điều khiển.

Botrini có một dự cảm xấu, hấn lập tức nói:

- Người đi kiểm tra tình hình mấy chiếc khác.

Sau đó hấn đổi kênh, ra lệnh:

- Toàn thể dừng tiến quân, ở nguyên vị trí chờ lệnh.

Botrini nhìn sa mạc mênh mông trước mắt, không thấy một bóng người nào, nhưng chuyện vừa xảy ra dường như biểu thị gần đây có người siêu năng lực tồn tại. Hấn lẩm bẩm nói:

- Chẳng lẽ... đối phương đã lẩn vào trong quân.

- Đúng vậy, đáng tiếc người phát hiện quá muộn rồi.

Carl trả lời hấn.

Trong nháy mắt sống lưng Botrini cảm thấy lạnh như băng, bởi vì tiếng nói của đối phương ở ngay phía sau hấn, trên cùng một chiếc Du Ngoạn Sa Mạc.

Cánh tay tráng kiện của hấn vớ lấy thập giá, xoay người vung lên, nhưng lại đánh vào khoảng không. Một giây kế tiếp, Botrini cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, hấn ngừng đầu nhìn, trông thấy một người đàn ông mặc đồng phục HL màu đen đang đứng trên thập giá, giống như chim nhỏ đậu trên cột điện, dùng ánh mắt khinh miệt nhìn mình.

- A!

Botrini lại quát lớn một tiếng, giống như một vận động viên bóng chày vung thập giá to lớn, muốn hát văng Carl đang đứng phía trên.

Lúc đối phương phát lực thì Carl đã nhảy lên thật cao, dùng tư thế lộn ngược ra sau nhẹ nhàng lui ra hơn mười mét. Động tác của hấn giữa không trung giống như mọc một đôi cánh vô hình, uyển chuyển nhanh nhẹn, dường như có thể tự do không chế thời gian dừng lại trên không.

Carl nhìn đối thủ, lạnh lùng nói:

- Camo Botrini, ta nhớ là... thánh thành giám sát trưởng đúng không? Ha ha, chẳng qua chỉ như vậy, người thật sự là người năng lực cấp Cường sao?

Sự chế giễu của hắn lập tức đổi lấy công kích giận dữ của thập giá, một luồng năng lượng màu trắng giống như sóng lớn trong sa mạc cuốn về phía hắn, Botrini đã dùng hành động chứng minh thực lực của mình.

Một chiêu này quả thật khiến Carl hơi lúng túng, hắn biết đối phương là người siêu năng lực thiên về sức mạnh, dĩ nhiên sẽ không dùng cứng chọi cứng. Do đó hắn nhảy lên thật cao, vừa khéo tránh khỏi năng lượng xung kích. Nhưng không ngờ một kích này của thập giá ngoại trừ năng lực mà mắt thường có thể nhìn thấy, còn mang theo một luồng gió mạnh vô hình, khiến Carl dần dần mất đi thăng bằng, giữa không trung lộ ra sơ hở rõ ràng.

Gần chỗ Botrini còn có một chiếc Du Ngoạn Sa Mạc khác chở người siêu năng lực của Giới Luật Thép, sau khi bọn họ phát hiện tình hình ở đây dĩ nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Bảy tám cao thủ cấp bậc hiệp sĩ trở lên ào ào xông tới, trong đó hai người có thể dùng năng lực tấn công mục tiêu ở xa, những người còn lại thì dùng súng pháo trong tay bắt đầu tấn công Carl giữa không trung.

- Hừ... xem thường người khác cũng phải có mức độ...

Carl hừ lạnh một tiếng, làm một chuyện khiến những hiệp sĩ kia phải trở mặt nhìn. Hắn dùng thân thể của mình làm trục bắt đầu tự xoay, hóa thành một cơn gió lốc màu đen cỡ nhỏ, thay đổi phương hướng giữa không trung, lại bắt đầu di chuyển với tốc độ cao, tránh khỏi toàn bộ những công kích kia.

Nhưng sau ba giây bàn tay lớn của Botrini lại bắt lấy hắn. Carl bị ép phải ngừng lại, mặt lộ vẻ ngạc nhiên:

- Làm sao có thể...

Câu này hắn mới nói được một nửa đã nuốt trở vào, bởi vì hắn định thần nhìn lại đã biết đáp án, đối phương chỉ vứt bỏ thập giá dùng tay không hành động đã theo kịp tốc độ của mình.

- Người nói đúng, xem thường người khác cũng phải có mức độ.

Botrini đáp trả lại nguyên câu, một tay bắt lấy cổ Carl, tay kia nắm lại đánh mạnh vào bụng đối phương.

Một quyền này lẽ ra có thể đánh trọng thương đối thủ, nhưng tại khoảnh khắc này trước mắt Botrini lại thoáng hiện lên những hình ảnh kinh dị. Hắn nhìn thấy cánh tay của mình mọc ra vô số mầm thực vật, bắp thịt của hắn bị xé ra từ bên trong giống như đất xốp, đồng thời thứ mà hắn nắm trong tay cũng không còn là Carl, mà là một con sâu lông to lớn. Con sâu kia đang trườn mắt há mồm, giống như muốn cắn hắn một cái.

Botrini vẫn vung quyền, nhưng một khoảnh khắc do dự và kinh ngạc đã khiến hắn không thể đánh ra lực lượng như dự tính. Sau khi Carl bị đánh bay ra ngoài thì ảo ảnh liền biến mất, tất cả trở lại như thường.

- Hừ... ảo giác phải không... thì ra là vậy.

Botrini nói:

- Vậy một tên siêu năng lực khác đang ở đâu? Loại trộm cắp chỉ dám trốn chui trốn nhủi dùng thủ thuật che mắt...

Dù sao đây cũng không phải lần đầu tiên Tamsen bị người khác dùng phép khích tướng, cho nên hắn sẽ không hiện thân. Năng lực của hắn là tạo ra ảo giác khiến người ta sợ hãi, nhưng thi triển với người có tinh thần lực càng mạnh thì hiệu quả sẽ càng nhỏ. Với tâm tính và ý chí của người năng lực cấp Cường như Botrini, ảo giác sinh ra nhiều nhất không quá mười giây, hơn nữa trong thời gian ngắn không thể liên tục ảnh hưởng. Nếu đối thành binh sĩ bình thường, Tamsen có thể đồng thời mê hoặc mười mấy người, hơn nữa kéo dài đến năm sáu phút.

Carl bị đánh bay ngược ra, nhưng một chiêu này vẫn nằm trong phạm vi chịu đựng của hắn, chỉ cần điều chỉnh một chút giữa không trung, cuối cùng vẫn dùng hai chân đáp xuống đất. Dù sao đây là địa hình sa mạc, cho dù đặt chân không ổn thì cũng khó nhìn ra.

Nhưng lúc hắn vừa rơi xuống đất, đội ngũ tiên phong của Giới Luật Thép cũng đã giết đến, đám hiệp sĩ trên Du Ngoạn Sa Mạc ào ào gia nhập trận chiến, giơ súng bắn tới.

Carl lau máu tươi bên khóe miệng, một lần nữa hóa thành gió lốc màu đen. Lần này hắn không bay lên trời mà là chui vào trong cát, khiến đối phương trong nháy mắt mất đi mục tiêu.

- Tất cả tập trung tinh thần! Đối phương có một người siêu năng lực có thể

khiến người ta sản sinh ảo giác!

Botrini thấy Carl bỏ chạy, nhanh chóng trở lại chiếc Du Ngoạn Sa Mạc của mình, đồng thời mở máy truyền tin:

- Có người siêu năng lực cao cấp của đế quốc tập kích chúng ta, những người nghe được mệnh lệnh chuẩn bị nghênh chiến!

Botrini lại nhặt thập giá lên, bày trận chờ địch, cảnh giác quan sát đất cát chung quanh. Trong lòng hẳn hiểu rõ, dám dùng mấy người tới tập kích đại quân, nếu không phải đầu óc không bình thường thì là thực lực rất mạnh, cho dù không công vọng đến mức đánh cho mình toàn quân bị diệt, ít nhất cũng phải có tự tin toàn thân rút lui.

- Chính vì luôn đi chung với đám đông sự trình độ như vậy, ta cũng cảm thấy cấp bậc bị kéo xuống.

Miêu Long đột nhiên xuất hiện trước mặt Botrini giống như ma quỷ, dùng giọng điệu oán trách nói như lẩm bẩm:

- Cái gì Viên Tước Mãng Long... chỉ là năm đó Luca nổi hứng nên đặt biệt danh này mà thôi, khi và chim sẽ nghe không giống thứ mạnh mẽ gì.

Tại khoảnh khắc nhìn thấy Miêu Long, Botrini đã hiểu hóa ra cao thủ thật sự đang ở đây. Chính vì có người này ở đây, bọn họ mới dám dùng mấy người tới chặn đường một sư đoàn.

- Đại nhân! Tránh ra!

Một tên hiệp sĩ cầm một cây kích lớn do cát vàng dưới chân tạo thành, đi tới sau người Miêu Long, vung kích ngang qua. Botrini muốn bảo hẳn dùng tay cũng đã chậm.

Miêu Long không sử dụng bất kỳ năng lực nào, chỉ đứng tại chỗ ung dung giơ tay phải lên, dùng hai ngón tay ngăn cản một chút, vũ khí của tên hiệp sĩ kia liền bị đánh tan hóa thành cát vàng.

- Năng lượng hộ thể... người là người năng lực cấp Hung.

Sắc mặt Botrini trở nên khó coi, thực ra trong lòng hẳn đang chửi như tát nước. Sao mình lại xui xẻo như vậy, hờ một chút là gặp phải quái vật cấp Hung trở lên.

- À, nhìn vẻ mặt của ngươi giống như muốn bàn điều kiện với ta.

Miêu Long nói.

Botrini thầm nói: “Nói nhảm, không bàn điều kiện với người chẳng lẽ liều mạng sao?”

- Mệnh lệnh mà ta nhận được chỉ là truy kích Tia Chóp Trắng, không có xung đột với quý quân. Ta có thể dẫn quân rút khỏi quận Kim Điều. Hiện giờ... mỗi bên đều có tổn thất, ta thấy không bằng hôm nay tị đây thôi. Lời này của Botrini rất bùi tai, nhưng thực ra đối phương chẳng tổn thất gì, chỉ có Carl bị thương một chút, còn bên phía Giới Luật Thép e rằng ít nhất đã chết năm trăm người rồi.

Tên hiệp sĩ sau người Miêu Long sau khi dùng một chiêu lấy trứng chọi đá, lại đứng ở đó sững sốt một hồi. Lúc này hắn nghe được lời nói của giám sát trưởng đại nhân, tính toán một chút, liền bắt đầu âm thầm lui về phía sau, cách xa... tránh cho mình cũng biến thành một phần “tổn thất”.

Miêu Long cười lạnh:

- Còn mệnh lệnh mà ta nhận được đã viết phía sau đồng phục, mỗi ngày bốn chữ này đều nhắc nhở ta, phải đuổi tận giết tuyệt loạn thần tặc tử như ngươi.

Tình hình này có thể nói là gay go nhất, Botrini hiểu được hôm nay đã gặp phải một miếng xương khó gặm. Đối phương tuyệt đối là kẻ cứng đầu, hắn sẽ không bàn điều kiện gì với ngươi, nói những lời này chỉ là trước khi giao thủ xem thử ngươi là loại người gì, nếu là hảo hán thì để lại toàn thân, còn nếu phản ứng như Botrini thì rất khó nói.

Một tiếng “tinh” vang lên không hề báo trước, Botrini cũng không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Sắc mặt Miêu Long lại biến đổi, hắn cúi đầu nhìn xuống ngực trái của mình. Tại vị trí trái tim, quân phục HL của hắn xuất hiện một vết đạn. Đạn bắn xuyên y phục của hắn, nhưng bị ngăn cản bởi năng lượng hộ thân thời khắc đều tồn tại. Trên đất cát bên chân hắn có thêm một đầu đạn bắn tia.

- Hừ... không nhìn ra thủ hạ ngươi còn có...

Miêu Long còn chưa nói xong, cổ họng và mắt trái của hắn lại vang lên hai tiếng “tinh tinh”, bị chuẩn xác bắn trúng.

- Ngươi...

Chữ “ngươi” này còn chưa hoàn toàn nói ra, răng của hắn lại bị trúng một

viên.

Miêu Long mở to hai mắt, vừa giận vừa sợ. Hắn thầm kêu may mắn vì mình không nói tiếp, nhìn tư thế này nếu hắn há miệng ra, e rằng đối phương có thể trực tiếp bắn đạn vào trong miệng hắn.

Trong lòng Miêu Long thầm nói: “Đây là cái gì... người siêu năng lực thao túng đạn sao... Không nghe được tiếng súng bắn tia, nói lên đối phương ở khoảng cách cực xa. Sao lại có tay súng như vậy tồn tại... chẳng lẽ là cái gã đã bắn chết Thiên Vệ!”

Cùng lúc đó phía sau đại quân của Giới Luật Thép, trên đỉnh một chiếc tàu Long Quy trôi nổi.

Một người đàn ông mặc trang phục lính phục vụ cấp thấp nhất của Giới Luật Thép, dùng một động tác bắn không hợp quy tắc khoanh chân ngồi đó. Dưới tình huống không có giá đỡ, hắn vẫn dùng tay nâng súng tiến hành ngắm bắn.

Sau khi liên tục bắn ra bốn phát, hắn để súng bắn tia xuống, tháo kính chắn gió đã hơi mờ, hô lên với bên dưới:

- Người năng lực cấp Hung, bắn không bị thương.

Phía dưới Long Quy có hai người đàn ông ăn mặc giống như hắn, một người đầu trần da đen, mái tóc quăn lên giống như người Do Thái.

Speighton hô lên với Gunsmith phía trên:

- Vậy người xuống đi.

- À.

Gunsmith vác súng trên lưng, từ phía trên trượt xuống đất cát:

- Không ngờ ở đây lại gặp phải cao thủ, xử lý thế nào?

Speighton và Kế Toán còn chưa lên tiếng, lại có một vị hiệp sĩ đội trưởng chạy tới bên cạnh:

- Này! Ba người các người! Thuộc tiểu đội nào? Còn có người, ai cho phép người trèo lên trên bắn lung tung?

- Ta...

Gunsmith còn chưa kịp trả lời, Speighton đã lách mình đến phía sau người

kia, dùng khuỷu tay đánh ngã đôi phương, sau đó kinh hoảng hô to:
- Đội trưởng bất tỉnh rồi! Ai tới giúp một tay!

Tiểu đội hộ vệ chung quanh Long Quy cách nơi này khoảng mấy chục mét, vừa rồi Gunsmith bắn súng đã có người nhìn về hướng này, chỉ là gió cát hơi lớn nên ở xa không thấy rõ tình hình. Lúc này nghe có người gào thét, đội trưởng hộ vệ dĩ nhiên phải phái người tới xem thử.

Một chiếc Du Ngoạn Sa Mạc chạy tới, sau đó ba người đi xuống. Tiểu đội hộ vệ mặc dù cũng ngồi Du Ngoạn Sa Mạc, nhưng nhân viên không có người siêu năng lực. Bọn họ hoài nghi nhìn ba tên lính phục vụ hơi kỳ lạ trước mắt, một người cầm đầu nói:
- Xảy ra chuyện gì?

Speighton vẫn tiếp tục diễn:

- Đội trưởng đột nhiên bất tỉnh, không biết có phải bị người siêu năng lực của kẻ địch tấn công hay không.

Vừa nghe được bốn chữ “người siêu năng lực”, mấy người kia lập tức tỏ ra khẩn trương:

- Vậy các người khiêng hấn vào trước rồi tính sau, kêu lung tung cái gì?

Speighton thấy khoảng cách đã đủ gần, liền dùng hành động trả lời bọn họ. Trong hai giây một mình hấn đã đánh ngã ba người, khiến Kế Toán phải cảm thán. Chỉ có Gunsmith vẫn ngo ngác nhìn, không biết điều hỏi một câu:

- Làm gì vậy? Chẳng lẽ người định tiếp tục dẫn người qua đây, cho đến khi đánh ngã tất cả bọn họ?

Speighton liếc mắt lên trên, cùng với Kế Toán đi qua khởi động Du Ngoạn Sa Mạc, quay đầu nói với Gunsmith vẫn đứng tại chỗ:

- Người có lên hay không?

Phía bên kia đại quân, Miêu Long dứt khoát không đếm xỉa tới Botrini và đám người siêu năng lực cấp thấp chung quanh, cảnh giác tiến về hướng viên đạn bắn tới.

Đây là một cảnh tượng rất quái đản, trong sa mạc quân đội của Giới Luật Thép đứng yên tại chỗ, tất cả mọi người đều căng thẳng, nhìn một người đàn ông mặc đồng phục HL màu đen đi xuyên qua các loại thiết bị vận

chuyển bọc thép, ngó đông ngó tây tìm kiếm thứ gì, lại không ai dám ra tay với hắn.

Sự xuất hiện của Carl một lần nữa phá vỡ cục diện căng thẳng, thân thể của hắn xoay tròn với tốc độ cao, biến thành gió lốc từ một bên chiếc Du Ngoạn Sa Mạc của Botrini chui ra. Lần này hắn quyết định đánh phủ đầu, báo thù một chiêu vừa rồi.

Botrini hừ lạnh một tiếng:

- Có thể bắt ngươi một lần, ta cũng có thể bắt thêm mười lần.

Hắn bước nhanh nghênh đón:

- Lần này ta sẽ không bị ảo giác lừa gạt nữa.

- Ngươi đã bị lừa gạt rồi.

Bóng dáng của Carl đột nhiên từ một hướng khác xông ra.

Botrini giật mình nói:

- Bị rồi...

Carl đầu tiên từ trong cát chạy ra chỉ là ảo giác mà thôi, nhưng lúc Botrini ý thức được thì đã chậm. Một con dao quân đội đâm thẳng vào bụng Botrini, cắt vào lá gan, máu tươi của hắn theo rãnh dao phun ra.

- Chết tiệt...

Gương mặt Botrini lộ vẻ hung ác, hắn nhân cơ hội này giữ lấy cánh tay cầm dao của Carl.

Carl thì lại ra sức đẩy dao về phía trước mấy phân, lại dùng sức chuyển động một chút.

Trong bụng Botrini truyền đến cơn đau kịch liệt khó hình dung, hơn nữa tốc độ mất máu quá nhanh khiến hắn hơi váng đầu, nhưng hắn vẫn cố gắng vận sức và cả lửa giận, đánh một quyền vào vai Carl.

Uy lực của một quyền này khiến xương cánh tay và bả vai Carl hoàn toàn vỡ nát, hắn có muốn tiếp tục nắm chặt dao thì thân thể cũng không nghe sai khiến nữa.

Tamsen trốn ở chỗ bí mật trong lòng biết sự tình không ổn, Carl bị như vậy

không thể trốn vào trong cát lần nữa, nếu không đi cứu hẳn e rằng hôm nay tứ đại cao thủ bọn họ lại tổn thất thêm một thành viên.

Lúc này Tamsen đang trốn trong một chiếc Nhện Năm Chân đầy thi thể, thông qua kính của buồng lái nhìn tình hình bên kia. Điều kiện phát động năng lực của hắn là có thể “nhìn thấy” mục tiêu, cho nên hắn cũng là người đầu tiên lẫn vào trong đội ngũ hành quân, có năng lực tạo ảo giác trợ giúp thì chuyện này cũng không quá khó khăn.

Tamsen xoay người, đang định mở cửa buồng lái xông ra, kết quả mộng của hắn vừa khởi rồi ghé ngòì thì chung quanh lại lâm vào một mảnh đen kịt.

Đây là chuyện không thể, bây giờ là ban ngày, bên cạnh hắn lại có một tấm kính, cho dù nguồn năng lượng của Nhện Năm Chân đột nhiên bị cắt đứt, hắn vẫn có thể nhìn thấy ánh sáng bên ngoài chiếu vào mới đúng.

Một ngọn lửa chợt ắt chợt hiện trong bóng tối, trở thành nguồn sáng duy nhất trong mắt Tamsen, mà nơi nguồn sáng kia truyền đến giọng nói của một người đàn ông:

- Sợ hãi xem như là vũ khí của người sao. Ha ha ha...

Tiếng cười âm trầm của Speighton vang lên, chỉ tiếng cười này đã đủ dọa người:

- Sự sợ hãi nguyên thủy nhất của loài người chính là bóng tối, bởi vì bóng tối đại biểu cho thứ không biết... người có sợ thứ này không?

Chương 8 : Dự định để bắt

Mặc dù một cánh tay của Carl tạm thời bị phế, nhưng với thương thế như vậy hắn vẫn có thể cắn răng kiên trì. Dù sao cũng đã trải qua rất nhiều trận chiến, hắn biết rõ với tình hình hiện tại, Botrini mới là người phải lo lắng cho tính mạng.

Sắc mặt Botrini quả thật đã nhợt nhạt, trên Du Ngoạn Sa Mạc chảy đầy máu tươi của hắn. Với trạng thái này bảo hắn lại giơ thập giá đánh người là chuyện không thể, cho dù dùng tay không ra trận cũng quá sức. Hắn cân nhắc tình hình, thầm nghĩ: “Dù sao đối phương đã mất đi ít nhất một nửa sức chiến đấu, đám hiệp sĩ chung quanh hoàn toàn có thể bắt được, ta cần gì phải liều mạng.”

- Lên! Tiêu diệt hắn!

Botrini lấy hơi hô to một tiếng, sau đó tự mình lái Du Ngoạn Sa Mạc rút về phía hậu quân.

Carl không có thiết bị di chuyển nên không thể đuổi theo, hơn nữa đã lâm vào trùng vây. Lúc này hắn mới nhớ tới, Tamsen kia đang ở đâu? Nhìn thấy tình hình như vậy chẳng lẽ còn không hiện thân?

Hắn vừa nghĩ tới đây, chợt thấy kính buồng lái của một chiếc Nhện Năm Chân phía xa đột nhiên bị đục vỡ. Đó là kính chống đạn rất dày, hơn nữa bên trong còn gắn một màn hình, không ngờ lại bị một thân thể máu thịt đục vỡ. Mà người từ bên trong bay ra lại mặc đồng phục HL màu đen, không phải Tamsen thì là ai?

Botrini còn chưa chạy xa lúc này vừa rút dao ra khỏi bụng, với kinh nghiệm của hắn thì thứ đồ chơi có rãnh máu này rút ra càng sớm càng tốt. Dù sao đây cũng không phải đóng phim, xác suất rút ra sẽ chết ngay lập tức là rất thấp. Môi của hắn đã biến thành màu tím bầm, sức tập trung cũng bắt đầu giảm xuống. Tinh thần vừa buông lỏng liền nghe được một tiếng đục vỡ kính, hắn còn lầm tưởng đối phương có phục binh, thiếu chút nữa đã sợ đến ngã xuống Du Ngoạn Sa Mạc.

Bóng dáng Tamsen tiếp tục rơi xuống, cho đến khi đụng vào đất cát mới dừng lại, nằm ở đó không biết sống chết. Mặc dù khoảng cách khá xa không thể xác nhận, nhưng nhìn tư thế của hắn rơi tự do giữa không trung, Carl suy đoán tên này nếu không phải mất đi ý thức thì cũng bị đánh đến mức không thể động đậy.

Botrini cũng nhìn ra đầu mối, có thể nói là vừa mừng vừa sợ. Hắn cũng không hiểu đây là tình huống gì? Ai đã tiêu diệt tên này? Vừa rồi kẻ liên tục bắn lên người năng lực cấp Hung là ai?

So sánh thì tình hình bên phía Carl có thể nói đã hoàn toàn thay đổi, mười mấy chiếc Du Ngoạn Sa Mạc chung quanh đã gần như bao vây hắn lại, trên mỗi chiếc đều chở ba đến năm người siêu năng lực. Hơn nữa bây giờ hắn hiển nhiên không thể mong đợi Tamsen tới chi viện cho mình, mà ngược lại hắn phải mang theo một cánh tay tàn phế đi cứu Tamsen.

- Chết tiệt... liều thôi...

Carl thấp giọng mắng một tiếng, một chân bước ra, mấy mét vuông nơi hắn đứng lại nổi lên cát bụi, tạm thời che khuất thân hình của hắn.

Đám hiệp sĩ gần đó bắt đầu bắn về hướng này để thăm dò, nhưng tốc độ của Carl dưới trạng thái không xoay tròn cũng không chậm. Dù sao hắn cũng là người năng lực cấp Cường, cho dù trên tâm lý hay năng lực thân thể đơn thuần, hắn chống lại những người siêu năng lực cấp thấp này vẫn có ưu thế nhất định.

Trong nháy mắt bóng dáng của Carl đã nhanh chóng chạy đến bên cạnh một chiếc Du Ngoạn Sa Mạc. Ba tên hiệp sĩ trên Du Ngoạn có phần trở tay không kịp, nhưng vẫn lập tức phản ứng, từng người thi triển ra năng lực. Không ngờ Carl cũng không trực tiếp ra tay với bọn họ, mà dùng một tay nắm lấy Du Ngoạn Sa Mạc nhấc nghiêng sang một bên.

Carl cũng không phải người siêu năng lực sở trường sức mạnh, hắn không làm được giống như Botrini, dùng vũ khí có đơn vị tính bằng “tấn” vung vẩy giống như đánh bóng chày. Nhưng bất kỳ một người siêu năng lực nào đạt đến cấp Cường, chỉ cần cố gắng thì vẫn có thể dùng một tay nhấc nghiêng một chiếc xe hơi, có điều muốn nhấc xe lên hoặc là ném ra thì phải trải qua rèn luyện hoặc có năng lực thích hợp mới được. Dù sao Carl cũng là nhân viên chiến đấu của HL, lại là học trò của Jason Luca nổi danh ở

phân bộ Châu Âu, có thể làm được chuyện này cũng không có gì lạ.

Ba tên hiệp sĩ kia đồng thời mất đi thăng bằng, lão đảo lui về phía sau nhảy xuống đất cát. Carl nhân cơ hội này nhảy lên Du Ngoạn, dùng vai trái làm trục, một cánh tay hóa thành gió lốc, lập tức đánh ra một đồng cát bụi hình vòng xoáy, giống như một con rồng cát nằm ngang, đánh lui đám hiệp sĩ bên cạnh và hai chiếc Du Ngoạn khác đang đến gần.

Trong mấy giây ngắn ngủi này Carl đã khởi động Du Ngoạn, mở hết tốc lực chạy về hướng Tamsen.

Nơi Tamsen ngã xuống vẫn còn cách tiểu đội Du Ngoạn Sa Mạc của Giới Luật Thép một khoảng nhất định, chung quanh hắn không có bộ binh và kỵ binh nhẹ. Bởi vì hắn ngã xuống ngay phía dưới một chiếc Nhện Năm Chân, cho nên những chiếc Nhện Năm Chân khác chung quanh không tiện khai hỏa, cũng không thể vì giết một kẻ địch đã mất đi tri giác mà bắn nát một chiếc tàu cỡ lớn của phe mình, huống hồ bọn họ còn không biết đồng bạn trong chiếc tàu này đã chết sạch rồi.

Sau khi Carl cướp được Du Ngoạn liền chạy thẳng về phía đồng bạn, lúc sắp đến nơi hắn lại nghiêng người thò ra một bên Du Ngoạn. Bởi vì hắn chỉ có thể sử dụng tay trái, còn phải điều khiển phương hướng và ổn định Du Ngoạn, cho nên hắn phải vừa di động vừa dùng bàn chân móc lấy Tamsen dưới đất, giống như đá cầu vót đồng bạn lên.

Kết quả động tác có độ khó cao này thật sự thành công. Đợi thân thể Tamsen rơi vào trên Du Ngoạn, Carl theo bản năng liếc nhìn một cái, lại kinh ngạc phát hiện đây vốn không phải Tamsen, chỉ là thi thể của một kẻ xa lạ mặc quân phục màu đen của Tamsen mà thôi.

“Xảy ra chuyện gì?” - Carl lập tức phản ứng lại: “Chẳng lẽ là muốn dụ ta qua đây?”

Trong máy truyền tin trên Du Ngoạn Sa Mạc đột nhiên có người nói chuyện:

- Vị kia của HL, chắc là người nghe được chứ.

Carl biết đây là đang nói chuyện với mình, liền vặn lớn âm thanh.

- Đồng bạn chế tạo ảo giác của người đã bị bắt, mà người cũng đang rơi

vào trùng vây của quân ta. Ban nãy người không dứt khoát chạy trốn, bây giờ muốn quay về thì cũng đã chậm rồi.

Người nói chuyện là Speighton, nhưng người nghe tuyệt đối không nghĩ tới lại có người của Nghịch Thập Tự xuất hiện ở đây. Cho dù là Carl, Botrini hay đội ngũ của Giới Luật Thép, đều cho rằng đây là một hiệp sĩ đội trưởng hoặc giáo sĩ cao cấp đang nói chuyện.

Chiếc Du Ngoạn Sa Mạc của Carl chậm lại, bởi vì hắn chú ý tới thật sự đã không còn chỗ để trốn. Đông đảo Nhện Năm Chân từ bốn phương tám hướng bao vây tới, tiểu đội Du Ngoạn Sa Mạc cũng xen lẫn trong đó tiến đến gần, không thể tìm được góc chết.

- Dừng lại đầu hàng, hoặc là bị hỏa lực dày đặc giết chết, người tự chọn đi. Người đàn ông trong truyền tin nói xong lời này liền cúp máy.

Carl do dự mấy giây, bất đắc dĩ dừng Du Ngoạn lại, cầm phần đá văng thì thể đã lừa gạt hắn vào trận địa xuống khỏi Du Ngoạn, sau đó giơ cánh tay còn có thể cử động lên để tỏ ý đầu hàng. Hắn cũng không sợ bị bắt, chỉ cần thương thế khôi phục thì sẽ có cơ hội chạy trốn, huống hồ Miêu Long còn ở đây, nói không chừng qua nửa giờ đối phương sẽ chủ động tìm hắn để đầu hàng.

Chương 9 : Chuyển hóa trong nháy mắt

Miêu Long tiến về hướng đạn bắn tới, không lâu sau lại trúng mấy viên, đương nhiên đạn bình thường chắc chắn không thể thương tổn được hắn. Miêu Long cũng biết mấy phát đạn này là tay súng kia cố ý để lộ vị trí, dẫn mình tới một nơi nào đó.

Vì vậy Miêu Long dứt khoát tăng nhanh tốc độ, như gió lớn trong sa mạc chạy về hướng mấy phát đạn sau bắn tới. Nhưng có một chuyện khiến hắn không thể tưởng tượng, đó là cho dù hắn di chuyển với tốc độ cao, tay súng kia vẫn không ngừng bắn vào mình, hơn nữa vị trí bắn trúng luôn nằm ở đầu của hắn.

Cuối cùng khi cách đội ngũ hành quân của Giới Luật Thép gần hai cây số, Miêu Long đã nhìn thấy Gunsmith. Gunsmith đang nằm trên một chiếc Du Ngoạn Sa Mạc, nâng súng bắn tỉa, dựa vào một gò cát bắn lên từ trên cao.

Miêu Long nhìn Gunsmith trước mắt mặc đồng phục lính phục vụ của Giới Luật Thép, lại nhận ra được đối phương:

- Ta biết ngươi, ngươi là Charles Laure, phản đồ của viện nghiên cứu hoàng gia, Gunsmith.

Gunsmith để súng bắn tỉa xuống:

- Ta muốn đề nghị ngươi dừng ra tay với sư đoàn này, chúng ta còn phải dựa vào binh lực của Giới Luật Thép giải quyết quân đế quốc ở quận Song Ứng, đặt trên chiến trường chính diện thì cái sư đoàn này cũng rất có chiến lực.

- Nói nhảm, ta chính là quân đế quốc!
Dứt lời Miêu Long liền đưa tay chụp một cái.

Gunsmith đang ngồi trên Du Ngoạn Sa Mạc, trong nháy mắt khi đối phương hành động, cả chiếc Du Ngoạn liền bị hạt cát chung quanh bao lại, biến thành một quả bóng cát to lớn.

Du Ngoan Sa Mạc nhanh chóng nổ tung vì hạt cát dồn nén, khi hạt cát tản đi chỉ để lại xác kim loại vỡ tan và bốc khói đen.

Miêu Long không nhìn thấy thi thể của Gunsmith, hắn cũng biết đối thủ này không dễ chết như vậy. Quả nhiên ngay lúc này, trong đất cát dưới chân hắn đột ngột bắn ra mấy vệt sáng xanh.

Miêu Long lui ra mấy bước, ung dung tránh khỏi. Mấy giây sau nơi hắn đứng bỗng nổ tung, hạt cát dưới đất nổ ra, một cơn mưa cát từ không trung rơi xuống. Mà Gunsmith cũng từ dưới đất xông lên, trong tay có thêm một khẩu súng tạo hình kỳ lạ.

- Một chiêu vừa rồi... dùng khẩu súng này bắn thông một con đường, trốn xuống phía dưới đúng không?

Miêu Long hỏi:

- Năng lực của người rút cuộc là gì? Không chế đạn từ trong các loại súng bắn ra, thay đổi uy lực và quỹ tích của chúng sao?

- Đoán sai rồi, súng là do ta chế tạo, kỹ thuật bắn là luyện tập từ nhỏ.

Gunsmith trả lời:

- Năng lực của ta còn chưa thi triển.

- Hả?

Miêu Long cười lạnh:

- Không tồi, người muốn nói cho đến bây giờ, lúc chiến đấu người chỉ dựa vào kỹ xảo do nỗ lực tập luyện phải không?

Hắn dừng một chút rồi nói:

- Hay là thực ra ta đã nói trúng, người trả lời như vậy chỉ muốn đánh lừa đối phương, phô trương thanh thế, khiến ta cho rằng người còn ẩn giấu năng lực khác.

- Con người người thật khiến người ta khó chịu.

Gunsmith nói:

- Không phải ta chưa từng thấy người năng lực cấp Hung, nhưng loại người lúc nào cũng vênh váo như người... xem ra bình thường người luôn tiếp xúc với kẻ yếu hơn mình đúng không?

Trực giác của Gunsmith chuẩn xác đến kinh người, lần này lại nói trúng.

Miêu Long hừ lạnh một tiếng, thái độ lại không thay đổi:

- Ta cũng chẳng có cách nào, cùng ở dưới trướng một giáo quan, ta xuất sắc hơn người khác một chút, cấp bậc cũng gia tăng nhanh hơn người khác. Bên cạnh đều là kẻ yếu, chuyện này ta cũng không thể lựa chọn, cho dù ta không muốn làm hạc đứng giữa bầy gà...

- Vậy ngươi cũng chỉ là một con hạc mà thôi.

Gunsmith ngắt lời, lại cất súng xương vào:

- Một con hạc trong bầy gà ung dung tự đắc, tràn đầy cảm giác ưu việt, vừa oán trách đồng bạn quá yếu, vừa hưởng thụ cảm giác hạc đứng giữa bầy gà.

Sắc mặt Miêu Long trở nên khó coi. Gunsmith lại hoàn toàn không để ý, nói tiếp:

- Nếu thật sự bất mãn, ngươi cứ đi vào bầy hạc không phải được rồi sao? Nhưng ngươi sẽ không làm như vậy, theo ta thấy, ngươi không hợp với những kẻ mạnh hơn mình đúng không? Ngươi sợ mất đi cảm giác ưu việt đó, sợ áp lực cạnh tranh. Đối với ngươi thì làm lão đại trong ô gà, còn ra vẻ có tài nhưng không được trọng dụng, đó mới là cuộc sống lý tưởng nhất. Độ lượng của ngươi cũng chỉ như vậy.

Trên huyết thái dương của Miêu Long nổi lên gân xanh, thái độ thẳng thắn của Gunsmith, trực giác chuẩn xác đến kinh khủng, lời nói sắc bén vạch trần, khiến Miêu Long trong nháy mắt thẹn quá hóa giận.

- Thật dám nói...

Miêu Long nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Lúc nào đến phiên kẻ yếu bình luận về độ lượng của kẻ mạnh?

Ngón tay của hắn giống như co giật, run rẩy nắm lại:

- Đây là ngươi tìm chết!

Miêu Long vừa dứt lời, cả gò cát nơi bọn họ đứng lại bắt đầu thay đổi hình dáng, như phôi bình hoa chính giữa lõm xuống, bốn vách gò lên, không lâu sau hai người giống như đang đứng trong một ông khói hình trụ to lớn.

- Ngay cả chiêu này cũng dùng đến sao, xem ra đã gặp phải đối thủ rất lợi hại.

Carl nhìn cột cát phía xa nói.

- Hả? Chiêu nào?

Tamsen ngồi ở bên cạnh, mặc áo ba lỗ quần đùi, mắt của hắn còn bị bịt lại, tránh để hắn tạo ra ảo giác chạy trốn.

Lúc này hai người đang ngồi trên đất cát, đeo còng tay, chung quanh là mấy chục khẩu súng pháo và súng bắn tỉa khoảng cách xa nhắm vào bọn họ, nếu có hành động khác thường thì sẽ bắn trước tàu sau.

Speighton và Kế Toán dĩ nhiên cũng nhìn thấy cảnh này, hai người bọn họ đã lẩn vào trong đội ngũ. Không ai nghĩ tới nếu không có hai tên lính phục vụ này, e rằng hiện giờ đại quân đã tan tác trong huyết chiến rồi.

- Gunsmith không sao chứ?

Kế Toán hỏi:

- Hắn và người đều là cấp Cường đúng không, gặp phải đối thủ cấp Hung...

- Không cần lo lắng.

Speighton trả lời:

- Nếu như ta cảm thấy hắn không có phần thắng, cũng sẽ không đồng ý để hắn dụ đối phương ra ngoài đối phó một mình, ta nghĩ hắn chắc chắn đã có kế hoạch gì.

- Anh bạn... đó là Gunsmith... hắn thì có kế hoạch gì chứ?

Kế Toán nhướng mắt hỏi.

- Ha... Gunsmith à, có lẽ còn mạnh hơn ta và Gambling Snake cộng lại.

Speighton giải thích:

- Trong tổ chức ngoại trừ Thiên Nhất và Dark Water, hắn là người nắm giữ nhiều bí mật của hạt nhân vĩnh hằng nhất, trong đó cũng không chỉ có khoa học kỹ thuật.

- Chẳng lẽ còn có tuyệt thế võ công gì sao?

Kế Toán nói.

.....

Cùng lúc này trong cột cát.

- Người cất súng vào là chuẩn bị sử dụng năng lực sao?

Miêu Long cười lạnh:

- Nhưng trước đó người tốt nhất nên suy nghĩ một chút, làm thế nào ứng

phó với cái này.

Tường cát chung quanh đột nhiên giống như sóng dậy, hạt cát nhỏ bé hợp thành tên nhọn từ trong tường đột ngột bắn ra, ba trăm sáu mươi độ không góc chết bắn loạn về phía Gunsmith.

Mà Miêu Long đứng ở trước mặt Gunsmith khoảng mười mét lại rất an toàn. Chính hắn cũng bị tên cát ngộ thương, nhưng hắn là người năng lực cấp Hung, quanh người có năng lượng bảo vệ, loại công kích này đánh vào người uy lực không khác mấy với đạn, không cần phải tránh né.

- Ngay cả chiêu thức cũng chuyên dùng để đối phó với kẻ yếu hơn mình. Gunsmith nhanh chóng né tránh, lại tránh khỏi phần lớn tên cát:
- Đối diện với người siêu năng lực cùng cấp, trò hề nhìn có vẻ hoành tráng này của ngươi, không phải là một chiêu vô dụng chỉ có bề ngoài sao?
- Dài dòng cái gì! Có thể giết ngươi chính là chiêu tốt. Miêu Long cuối cùng không kiềm chế được, thừa dịp hành động của Gunsmith bị hạn chế, hắn lập tức xông tới, định dùng tay không vịn gãy cổ đối phương.

Nhưng hắn không ngờ được, một người năng lực cấp Cường lại có thể theo kịp tốc độ của mình, lại nắm chặt cánh tay hắn.

Tại khoảnh khắc này tên cát cũng dừng lại, Gunsmith nhìn đối phương, trong mắt đầy vẻ chế nhạo:

- Chiến cuộc vừa biến hóa một chút thì ngươi đã khó tập trung tinh thần, ngay cả chiêu vô dụng kia cũng không duy trì được.

Miêu Long truyền năng lượng vào trong tay muốn thoát khỏi khống chế, lại phát hiện cánh tay truyền đến cảm giác quái đản không bình thường. Khi ánh mắt của hắn dời qua lại kính hãi, bởi vì cẳng tay phải của mình đã biến thành khúc gỗ.

- Chẳng phải ngươi không tin ta còn có năng lực khác sao? Gunsmith nói:
- Cái này thì thế nào?

“Cái này quá nghịch thiên rồi!” - Trong lòng Miêu Long gào lên như vậy, nhưng ngoài miệng lại không nói ra.

- Năng lực của ta chỉ là tốn thời gian rất dài để thay đổi một vật thể mà thôi. Sau khi đạt đến cấp Cường, mặc dù tốc độ chuyển hóa vật chất có cải thiện nhưng cũng không quá lớn. Có điều ta từ trong một cục đá tìm được linh cảm, linh ngộ được một loại kỹ xảo mới.

Gunsmith ung dung nói:

- Dưới tiền đề không thay đổi hình dáng và thể tích, trong nháy mắt biến một mảnh nhỏ vật thể tiếp xúc được thành chất liệu tùy ý. Đương nhiên người cũng không cần kinh ngạc như vậy, biến hóa do chiêu này sinh ra chỉ là tạm thời, lúc ta buông tay sẽ biến lại như cũ.

Hắn vừa nói vừa bóp vỡ cánh tay gỗ của Miêu Long.

Sau đó hắn mới không nhanh không chậm “buông tay”, những mảnh gỗ kia rời khỏi lòng bàn tay Gunsmith, sau mấy giây lại biến thành máu thịt, nhưng thứ gì vỡ thì vẫn vỡ. Cánh tay của Miêu Long vô lực rũ xuống, máu thịt đầm đìa, chỉ có một ít xương và da dính liền.

Vừa rồi chỉ là cảm giác khác thường, bây giờ đã biến thành đau đớn thật sự. Con người Miêu Long đã sắp lòi ra, trước đây hắn chưa từng bị thương nghiêm trọng trong chiến đấu như vậy, hơn nữa hôm nay còn bị một kẻ cấp bậc thấp hơn mình đánh trọng thương, chẳng những thân thể đau đớn mà lòng tự tôn cũng bị đả kích.

- Chuyện này không thể nào... ta nhanh hơn người! Mạnh hơn người! Miêu Long lui về phía sau một bước, nhắc chân đá nghiêng một cái.

Gunsmith nghiêng người lách qua, lại bắt lấy đầu gối của hắn.

Lần này sắc mặt Miêu Long quả thật đã xanh mét, một là hắn xác nhận tốc độ của Gunsmith thật sự không kém mình, hai là vì bắp chân của hắn đã bị biến thành nhựa.

- Xét trên lý thuyết, người có thể nhanh hơn ta, mạnh hơn ta. Nhưng người hãy tự xét lại một chút, khi đối phó với một người siêu năng lực cấp bậc thấp hơn mình, lúc đầu chiêu thức mà người lựa chọn đều có khoảng cách xa, không hề tiếp xúc thân thể. Khi đó ta đã biết, trình độ đánh giáp lá cà của người còn kém hơn ta, cho nên ngay cả súng ta cũng không muốn dùng. Còn lý giải của người đối với cấp bậc năng lực và năng lực thân thể thật sự là quá kém. Ta đã từng thấy một kẻ mang mặt nạ gương chiến đấu,

khi đó hắn cũng chỉ là cấp Cường, nhưng tốc độ có thể liều mạng với Blood Owl. Người nên hiểu năng lực thân thể vốn không có giới hạn tuyệt đối, cấp bậc không thể làm căn cứ để phán đoán.

Gunsmith cười:

- Hơn nữa xét về người năng lực cấp Hung, người thật sự cũng chẳng ra gì.

- Không... chờ đã!

Miêu Long lộ vẻ sợ hãi kêu lên.

Gunsmith vẫn bẻ gãy chân nhựa của hắn, lần này sau khi buông tay Miêu Long cuối cùng không nhận được kêu lên thảm thiết.

- Nếu như nói người là con hạc đặc chí trong ổ gà, vậy ta chính là con cú mèo trong tổ phượng, ở một mức độ nào đó, ha... ta cũng có vốn để kiêu ngạo.

Lúc này Gunsmith mới nhàn nhã lấy súng xương ra, chỉ vào trán đối phương:

- Lần này không phải là đạn bình thường nữa đâu.

Chương 10 : Hoài nghi và thăm dò

- Hiểu rồi, tôi đã biết, tôi sẽ chuyển lời cho ngài ấy.
Time Servant cúp điện thoại di động, trở lại bên cạnh bàn.

Đây là một bàn mặt chược, ba người khác đang ngồi phân biệt là Khấu Lâm Tai, Cư Thắng và La Hồ.

Time Servant tiếp điện thoại xong, trở lại chỗ ngồi, thở dài nói:

- Biên cảnh quận Kim Điêu bên kia xảy ra chuyện rồi.

- Chuyện gì mà phải kinh động lão già cục trưởng đích thân gọi điện cho người?

Khấu Lâm Tai thấy hấn đã an vị, liền tiếp tục xào bài.

- Các người có biết tứ đại cao thủ của phân bộ HL Châu Âu không?
Time Servant hỏi.

- À, bốn học trò của Luca phải không, có nghe nói đến.
Cư Thắng nói tiếp.

La Hồ ở bên cạnh bổ sung một câu:

- Nếu ta nhớ không lầm, đầu năm nay trung tá Faeroe đã bị Blood Owl giết chết ở Venice.

- Khoảng hai mươi giờ trước, ba người còn lại đã đụng độ với một sư đoàn của Giới Luật Thép.

Time Servant nói.

- Hừ... để ta đoán xem, chết hết cả rồi?
Giọng điệu La Hồ rất khinh thường.

- Có hai người bị bắt, còn Miêu Long mạnh nhất... lại bị giết chết.
Time Servant nói.

- Tin tức này có đáng tin không?
Sắc mặt Cư Thắng cũng không có biến hóa quá lớn.

- Trong hai mươi giờ qua đương nhiên đã nhiều lần xác nhận. Bởi vì trong đó có một người năng lực cấp Hung, cho nên sau khi bọn họ mất liên lạc với phân bộ bản địa lập tức được chú trọng, tình huống được báo cáo trực tiếp với cao tầng. Sau đó tổng bộ còn khẩn cấp liên lạc với mấy tên nội ứng nằm vùng trong Giới Luật Thép, lúc này mới biết được tin tức chuẩn xác. Time Servant nói.

- Nói cách khác, trong sư đoàn kia xuất hiện người siêu năng lực cao hơn cấp Hung?
La Hồ ngồi trong phòng vẫn đeo kính râm, có điều lúc hắn nói câu này hiển nhiên ánh mắt đã dời khỏi bàn mặt chược.

Khẩu Lâm Tai không tùy tiện kết luận, hắn suy nghĩ một chút, hỏi:
- Chỉ có ba người kia tập kích đại quân của đối phương sao? Không dẫn theo quân đội?

Time Servant trả lời:
- Đúng vậy, kết quả ham vui lại thành hỏng bét.

- Hừ... vậy tình huống cũng khó nói, ngay cả người năng lực cấp Hung cũng chưa chắc bị người mạnh hơn giết chết. Nếu như bị đạn đạo bắn trúng chính diện, hoặc là gặp phải hỏa lực mạnh liên tục công kích cũng sẽ không chống đỡ được.
Khẩu Lâm Tai phân tích.

La Hồ lại nói:
- Nhưng Đường cục trưởng có vẻ không nghĩ như vậy, nếu không lão cũng sẽ không đặc biệt liên lạc với anh hùng tiên sinh của chúng ta.

- Đầu tiên đề nghị người ngừng xưng hô với ta như vậy...
Time Servant nói:

- Tiếp theo, suy nghĩ của lão già gần giống với tước gia, đương nhiên cũng không loại trừ trong Giới Luật Thép xuất hiện cao thủ bí mật mà chúng ta không biết, nhưng đây cũng không phải là lý do ông ta liên lạc với ta.

Vẫn là Cư Thắng đa mưu túc trí, hơn nữa có khứu giác quân sự rất nhạy bén, nghe đến đây liền nói:

- Mâu chốt là địa điểm xảy ra chuyện hơi bất thường đúng không?

La Hồ nhìn Cư Thắng một chút, rất nhanh cũng hiểu được:

- Chẳng lẽ điều này ám chỉ Giới Luật Thép bên phía quận Long muốn tiến về hướng tây?

- Đó là chuyện tuyệt đối không thể.

Khấu Lâm Tai đầu tiên là phủ định, sau đó lập tức thay đổi đề tài:

- Nhưng vào thời kỳ nhay cảm Tia Chóp Trắng bị phản bội, biên cảnh quận Kim Điều lại xảy ra chuyện như vậy, quả thật khiến người ta suy nghĩ lung tung... À, ừ rồi.

Hắn nói xong liền thuận tay trái bài xuống.

La Hồ dùng giọng điệu hoài nghi hỏi:

- Chờ đã... thế nào là “tuyệt đối không thể”? Người biết được chuyện gì?

- Chuyện này... chuyện này...

Khấu Lâm Tai cười:

- La trưởng quan, chúng ta gọi người tới đánh mặt chược là xem người cùng trên một con thuyền, đừng hờ một chút là lộ ra bản tính của nhân viên tình báo được không.

- Có thể.

La Hồ trả lời dứt khoát ngắn gọn, một giây sau hắn lại nói:

- Nhưng vẫn xin trả lời câu hỏi của ta.

- Ha ha... được rồi, được rồi.

Khấu Lâm Tai cầm hồ lô ở góc bàn lên uống một ngụm:

- Thực ra đáp án của vấn đề này không phải người đã biết rồi sao? Thất hoàng tử điện hạ từng chính miệng nói với chúng ta, sau khi liên quân của Giới Luật Thép và Tia Chóp Trắng ở Châu Á cắt đứt quan hệ, Giới Luật Thép sẽ lập tức tiến về quận Song Ứng ở hướng bắc, sẽ không tấn công về hướng tây.

- Điện hạ từng nói như vậy, nhưng đó là dự đoán, cho dù có chuẩn xác hay không cũng chỉ là dự đoán mà thôi. Nhìn tình hình trước mắt, hành động chinh thế của Giới Luật Thép quả thật phù hợp với dự đoán điện hạ, nhưng điện hạ chưa từng nói những lời như bọn chúng “tuyệt đối không thể” tiến về hướng tây.

La Hồ nói.

- Không nói ở trước mặt người mà thôi.

Khẩu Lâm Tai để hồ lô xuống, liếm liếm môi, nắc một cái.

- Người nói gì?

Ánh mắt La Hồ dưới kính râm lại có biến hóa.

Time Servant cười nói:

- Chuyện này cũng không kỳ lạ, ngài ấy cũng không nói với ta, dù sao tước gia là tâm phúc mà.

Khẩu Lâm Tai quay đầu nói với Time Servant:

- Người cũng là tâm phúc, nhưng có một số việc điện hạ cảm thấy người không biết thì tốt hơn.

La Hồ suy nghĩ một lúc, giọng điệu lạnh giá nói:

- Khẩu tước gia, không phải người đang ám chỉ... thất hoàng tử điện hạ có cấu kết với cao tầng của tổ chức phản kháng, trao đổi tin tức đấy chứ?

Lúc này Time Servant cũng ý thức được, nhìn về phía Khẩu Lâm Tai, chờ đợi một câu trả lời.

Cư Thắng đứng lên khỏi chỗ, cầm khăn tay lau mồ hôi:

- Đột nhiên lại thấy hơi nóng, ta ra ngoài hút thuốc... ài... lớn tuổi rồi, thân thể yếu quá.

Trong lòng ba người hiểu được, căng thẳng, im lặng, chờ Cư Thắng đi ra ngoài.

Sau khi cửa điện tử đóng lại, Khẩu Lâm Tai lại nói:

- La trưởng quan, không phải người muốn điều tra cả điện hạ chứ? Chẳng lẽ điện hạ không thể sắp đặt vài nội ứng trong Giới Luật Thép, liên lạc với đường dây riêng của mình sao?

- Đương nhiên có thể, ban đầu ta cũng suy đoán như vậy, không đến mức sinh ra hoài nghi như vừa rồi.

La Hồ nói:

- Nhưng sau sự kiện điện hạ giao dịch với ông chủ của Nghịch Thập Tự lần trước, lại để cho hắn chạy mất, cùng với câu “không thể” mà người vừa

nói, ta phải suy tính lại tất cả tình huống từ trước đến giờ, chỉnh hợp tin tức, tiến hành phân tích lần nữa.

- Ha ha... xem ra người suy nghĩ sâu xa hơn Time Servant, rất tốt.
Khẩu Lâm Tai lại cầm hồ lô lên uống một hớp.

Time Servant nói:

- Giao dịch gì? Trà Tiên và Thiên Nhất đã gặp mặt?

- Khoảng nửa tháng trước, là bí mật gặp mặt, cho nên chỉ dẫn theo người trong chi nhánh của La trưởng quan.
Khẩu Lâm Tai nói.

- Ngài ấy thật sự có giao dịch với tổ chức phản kháng?

Time Servant mở to hai mắt, hắn cảm thấy Krause càng ngày càng trở nên xa lạ, điều tra viên đặc biệt HL trước kia dường như đã biến thành một người khác. Nếu là Trà Tiên năm đó, khó mà tưởng tượng hắn sẽ tiến hành giao dịch với tội phạm.

- Nếu không người cho rằng nhân vật như Seltz Ain từ đâu chui ra? Hiện giờ trên Địa Cầu khu vực bị địch chiếm đóng đã hơn một nửa, làm sao tìm được? Lại nói biến người mờ mịt, cho dù hắn ở trong địa bàn của chúng ta, đang lúc chiến tranh loạn lạc, đám quan liêu các nơi cả ngày bận di dời tài sản còn không kịp, ai có bản lĩnh và thời gian rảnh giúp chúng ta tìm người?

Time Servant như có suy nghĩ, lẩm bẩm nói:

- Là Nghịch Thập Tự tìm ra hắn... sau đó giao cho chúng ta?

La Hồ nói tiếp:

- Sau lần giao dịch này, thủ hạ đã báo cáo với ta tình hình hôm đó. Khi ấy ta cho rằng hoàng tử điện hạ chỉ nghĩ đến thực lực của Thiên Nhất khó mà bắt được, vì vậy mới ra lệnh thả hắn đi.

Hai tay hắn dứt vào túi, đứng lên, dạo bước trong phòng:

- Ta vốn cho rằng giao dịch chỉ là giao dịch, ta cũng từng nhiều lần giao dịch với tổ chức phản kháng. Có lúc vì đạt được mục đích, giao dịch là chuyện không thể tránh khỏi, đó chỉ là hành vi ngăn ngừa mỗi người lấy thứ mình cần mà thôi.

- Nhưng nếu thời gian dài duy trì liên hệ, trao đổi tin tức, thậm chí âm thầm trợ lực, vậy tính chất không giống nữa, đó đã thành hợp tác. Nói dễ nghe là hợp tác, còn với góc độ của chúng ta chính là cấu kết loạn đảng.

La Hồ đứng sau người Khấu Lâm Tai, giọng điệu âm trầm nói:

- Thất hoàng tử điện hạ quả thật từng công khai dự đoán Giới Luật Thép sẽ tiến về hướng bắc, nhưng nếu người không nói dối... ngài ấy đã từng khẳng định với người rằng đối phương “tuyệt đối sẽ không” tiến về hướng tây.

Một tay của hắn đặt lên ghế của Khấu Lâm Tai:

- Nghe ra không giống như suy đoán, mà là nắm giữ tin tức chuẩn xác... một loại tin tức trên lý thuyết không thể lấy được. Với góc độ của ta, trừ khi Cesare Barmond chính miệng nói ra quyết sách này, nếu không cho dù là nội ứng của ta truyền đến tin tức có liên quan đến phương hướng chiến lược như vậy, ta cũng sẽ không hoàn toàn tin tưởng, phải cân nhắc phán đoán một phen.

Giọng điệu của hắn càng sắc bén:

- Câu “không thể” này của người, thật sự là nghe được từ miệng điện hạ sao? Hay là người thuận miệng nói ra?

Không thể không nói, La Hồ là một người cực kỳ đáng sợ, ngay cả Time Servant ngồi đối diện cũng cảm thấy áp lực.

- Rất xuất sắc, La trưởng quan.

Khấu Lâm Tai vẫn lộ vẻ ung dung:

- Từ thái độ và cách dùng từ trong một câu nói của ta, lại có thể suy diễn đến mức như vậy. Mặc dù không rõ về ban ngành của người lắm, nhưng là trưởng quan cao nhất của một cơ quan tình báo, xem như ta đã lĩnh giáo một chút thủ đoạn của người rồi, thật khiến người ta khâm phục.

- Cơ quan mà ta quản lý không chỉ phụ trách công việc tình báo.

La Hồ trả lời:

- Đương nhiên, cụ thể phụ trách cái gì thì thứ cho ta không thể trả lời.

Khấu Lâm Tai nhún vai, nói tiếp:

- Nhưng ta cũng không để tâm cho người một đáp án chuẩn xác. Không sai, thất hoàng tử điện hạ từng khẳng định nói cho ta biết, trước mắt Giới Luật Thép ở quận Long chắc chắn sẽ tiến về hướng bắc, hơn nữa hoàn toàn không có ý định khuếch trương về khu vực Trung Đông.

Hắn cười nói:

- Còn về sự tự tin để ngài ấy nói những lời này, cùng với nguồn gốc tin tức... ha ha... người nên hỏi chính điện hạ đi, ta chỉ lựa chọn tin tưởng ngài ấy mà thôi.

La Hồ còn chưa lên tiếng, Time Servant đã đứng lên trước:

- Vừa lúc ta cũng muốn nói với ngài ấy về chuyện ở quận Kim Điều, người có đi cùng không?

La Hồ nói:

- Đương nhiên, chuyện này giải quyết càng sớm càng tốt.

Hắn nhìn Khấu Lâm Tai một cái, theo Time Servant đi ra cửa.

Time Servant trả lời:

- Nói rất hay, người coi trọng thời gian đều là nhân tài.

Sau khi bọn họ rời đi, trong phòng chỉ còn lại một mình Khấu Lâm Tai. Hắn lấy điện thoại di động ra, nhắn tin cho Krause, trong đó viết: “Vừa rồi đã tìm một cơ hội thăm dò, đại khái có thể loại trừ khả năng La Hồ là nội ứng. Nhưng hắn và Time Servant có chút việc tìm ngài, ngài xem thử ứng phó một chút.”

Chương 11 : Đánh giá lại lần nữa (thượng)

Tổng bộ EAS, phòng thí nghiệm số 6.

Hôm nay Paperman sắp tiến hành một lần đánh giá cấp bậc năng lực mới.

Mà người kiểm tra hẳn là cục trưởng đương nhiệm của EAS, cấp bậc năng lực không rõ, một cao thủ thần bí được xưng là “Viên Kinh”, Đường Hiền.

- Lần trước đánh giá người, ta nhớ là do thằng nhóc Time Servant làm đúng không?

Lúc Đường Hiền đi vào phòng thí nghiệm, lại ăn mặc giống như một ông lão bình thường tập thể dục buổi sáng trong công viên, không hề giống với một cao thủ.

- Đúng vậy.
Paperman trả lời.

- Kiểm tra xong hẳn có nói gì với người không?
Đường Hiền hỏi.

- Không có.
Paperman nói:

- Nhưng nghe ông hỏi như vậy, xem ra hẳn đã nói gì đó với ông.

- Ha ha ha...

Đường Hiền cười nói:

- Nói rất khó nghe, đại khái là người rất yếu, kiểm tra cũng rất nhàm chán.

- Hừ... như dự đoán.

Tuy Paperman tiếp xúc với Time Servant không nhiều, nhưng cũng có thể đoán được cái gã tính cách kỳ quái kia sẽ không khen ngợi người khác.

- Trên thực tế, khi đó ta cũng không phái hẳn đi kiểm tra người.
Đường Hiền nói thẳng:

- Mệnh lệnh của ta là bảo Time Servant thông qua ngươi, đánh giá một chút thực lực của Blood Owl. Bởi vì Blood Owl là người siêu năng lực rất được chú ý, trong cục lại hoàn toàn không có thông tin của hắn, mà khi đó ngươi là người duy nhất giao thủ với hắn còn sống sót.

- Thì ra là vậy.

Paperman rất bình tĩnh trả lời.

- Thế nào? Có vẻ ngươi cũng không thêm để ý.

Đường Hiến bắt đầu từ từ khởi động làm nóng người:

- Người bình thường nghe được những lời như vậy, ít nhiều cũng sẽ hơi tức giận mới đúng, dù sao mình đã bị xem thường.

- Tức giận?

Paperman dùng tay chỉ vào nửa gương mặt bị hủy của mình, giấy màu trắng như ngọn lửa nhọn nhọn trên mặt:

- Kết quả tức giận là cái này, nửa gương mặt này vĩnh viễn nhắc nhở tôi, Blood Owl chính là người như ông nói, khi đó so sánh với hắn quả thật tôi không đáng nhắc tới.

Đường Hiến nói:

- Rất tốt, khách quan thừa nhận mình yếu ớt là tiền đề trở thành kẻ mạnh.

- Tôi còn chưa nói hết.

Paperman tiếp tục nói:

- Tôi nghe được những lời ông vừa nói, chẳng những không tức giận mà còn rất cao hứng, bởi vì lúc này người ông muốn kiểm tra là tôi, chứ không phải thông qua tôi để gián tiếp đánh giá người khác.

Hắn dừng một chút, bên môi lạnh lạnh nhếch lên:

- Chuyện này chứng minh, thực lực của tôi bây giờ đã được coi trọng sao.

Đường Hiến cười thoải mái:

- Nói rất hay, anh bạn trẻ, có thái độ như vậy ngươi sẽ càng ngày càng mạnh.

- Tôi cũng đã không còn trẻ nữa, xưng hô như vậy không vui vẻ gì.

Paperman trả lời.

- Hà?

Đường Hiến lộ vẻ nghi hoặc:

- Ta nhớ trong tư liệu nói, năm nay ngươi mới... ba mươi ba hay ba mươi bốn ấy nhỉ, chẳng lẽ số tuổi là giả sao?

- Ở cái tuổi này đạt đến trình độ cấp Hung rất đáng tự hào sao? Hơn nữa tôi được Luca chỉ dạy mới đột phá giới hạn, cũng không phải nhận thức của mình cao...

Paperman nói.

- Vậy ngươi muốn thế nào?

Đường Hiến ngắt lời hắn:

- Lúc ta đạt đến cấp bậc của ngươi đã bốn mươi lăm tuổi rồi, theo ngươi nói chẳng phải ta nên đập đầu tự sát?

Lão cười giải thích:

- Tuổi khi thăng cấp cũng không nói rõ được gì, người siêu năng lực loại ảnh hưởng phân tử lên cấp trẻ hơn người khác một chút cũng rất bình thường. Còn có một số năng lực phức tạp đến cực điểm, muốn đạt tới cấp Cường cũng khó như lên trời.

- Còn những kẻ hai mươi mấy tuổi đạt đến cấp Hung hoặc cao hơn, bất kể độ khó của năng lực như thế nào, bọn họ đều được xem là quái vật. Thế giới của quái vật, những người phạm như chúng ta vĩnh viễn không hiểu được.

- À... như vậy à.

Paperman nhìn Đường Hiến:

- Mặc dù không biết ông là vì khích lệ tôi, hay là khiến tôi buông lỏng cảnh giác, nhưng từ khoảnh khắc tôi đứng trước mặt ông, lại không cảm giác được ông có điểm nào giống người phạm.

- Ông che che giấu giấu sát khí, nhưng trên người lại lộ ra khí thế còn mạnh hơn những kẻ giương cung bạt kiếm. Nói thật đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy loại người như ông, nếu thật sự gặp phải trên chiến trường, có thể tôi đã chạy trốn rồi.

- Ha ha...

Đường Hiến nói:

- Người lớn tuổi tự nhiên sẽ học cách thu mình, lâu ngày lại thành trạng thái như ngươi nhìn thấy hiện giờ. Thực ra ta cũng không cố ý che giấu sát

khí, mà là khí thể mạnh nhất của ta chỉ như vậy mà thôi.

Bây giờ Paperman còn không hiểu ý nghĩa những lời này của Đường Hiến, nhưng một lát nữa kiểm tra, hẳn sẽ cảm nhận được sâu sắc sự kinh khủng của thứ này.

- Đúng rồi, ngươi không khởi động trước sao?
Đường Hiến hỏi.

- Không cần.

- Vậy à...
Đường Hiến nói:

- Trẻ tuổi thật là tốt, nếu ta không làm ám người trước, nói không chừng sẽ bị đau lưng.

- Vậy ông khởi động xong chưa?
Paperman hỏi.

- Gần xong rồi.
Đường Hiến trả lời:.

- À!
Lão đột nhiên nhớ ra gì đó:
- Hồng bát, quên chuẩn bị giấy cho ngươi rồi. Ài, đúng là già rồi, sao lại quên cái này, ta đi phân phó một chút...

- Không cần.
Paperman ngắt lời, nói xong liền từ trong túi áo khoác lấy ra một xấp giấy báo cũ:

- Bình thường tôi đều mang theo một ít.

- Chút này có đủ không?
Đường Hiến cười hỏi.

Paperman hừ lạnh một tiếng:
- Dư dả.

- Vậy được rồi.
Vẻ mặt Đường Hiến trở nên rất nghiêm túc:

- Thiếu tá Elliot Neith, tuy là đánh giá nhưng người cũng không cần ra tay lưu tình, mang quyết tâm giết chết ta toàn lực tấn công cũng không sao, cho dù chỉ có một khoảnh khắc vượt lên ta cũng hãy thử một lần.

Không cần lão nói, Paperman cũng sẽ toàn lực ứng phó. Chỉ thấy hắn tiện tay ném xấp báo cũ kia xuống bên cạnh, nhẹ nhàng khều khều ngón tay, tờ báo phía trên cùng liền nhanh chóng bay lên tay hắn.

“Chỉ dùng một tờ giấy sao...” - Trong lòng Đường Hiên thầm nói: “Chẳng lẽ trước tiên muốn thăm dò ta? Không đúng, loại năng lượng biến hóa này...”

Tờ báo kia lơ lửng giữa không trung tự động biến hóa, không ngừng gấp lại, cuối cùng hóa thành hình dáng một thanh đao. Paperman đưa tay ra cầm lấy chuôi đao.

- Dùng đao à...

Đường Hiên cười, trạng thái tinh thần lại không ung dung như bề ngoài.

Những người từng đọc tiểu thuyết võ hiệp đều biết, có một câu rất hay, “trăm ngày luyện đao, ngàn ngày luyện thương, vạn ngày luyện kiếm”, từ câu này có thể nhìn ra độ khó khi tu luyện các loại binh khí. Nếu không tại sao Ngũ Tuyệt lại muốn “Hoa Sơn luận kiếm”, bởi vì nếu đổi thành “Hoa Sơn luận đao”, người ta sẽ cho rằng các người là sơn tặc tụ hội.

Đương nhiên cũng không phải trong đao khách không xuất hiện tuyệt thế cao thủ. Binh khí chỉ là ngón nghề nhập môn, người bước vào cảnh giới “tuyệt thế” kia thực ra dùng cái gì cũng được, cầm rom rạ vẫn có thể giết người. Nhưng đối với người bình thường vừa bắt đầu tu luyện, nếu luyện đao thì trăm ngày là có thể đạt được một chút thành tựu. Người đi tìm một kẻ luyện kiếm pháp trăm ngày, trừ khi hắn là Tây Môn Xuy Tuyết (nhân vật trong truyện Lục Tiểu Phụng của Cổ Long), nếu không hắn sẽ bị người đánh cho tơi tả.

Hơi lạc đề rồi, vẫn nên trở lại với Paperman. Hắn lựa chọn binh khí đao này thực ra đã nói lên rất nhiều vấn đề. Hắn đã từng biến giấy thành rồng lớn, mãnh hổ, bầy sâu, gió mạnh, mưa tên... mỗi dạng đều có lực phá hoại rất lớn. Nhưng những biến hóa nhìn có vẻ hung dữ mạnh mẽ kia, lại không nguy hiểm bằng thanh đao bình thường trong tay hắn lúc này.

Chương 12 : Đánh giá lại lần nữa (hạ)

Tên đã lên dây thì cũng không cần nhiều lời nữa, Paperman cầm đao, bóng dáng từ thực hóa hư, trong nháy mắt đã xông tới trước mặt Đường Hiến.

Bóng đao thiên biến vạn hóa, chiêu thức thế lớn lực trầm, mà thân hình Paperman lại thoăn thoắt nhẹ nhàng, bước chân nhanh nhẹn. Liên hệ giữa một người một đao này như có như không, có lúc đao này giống như đang tự hoạt động, tay của Paperman chỉ đặt hờ trên chuôi đao, nhưng có lúc lại giống như người đao một thể, cực kỳ ác liệt.

Đường Hiến dùng tay không đấu với hắn mấy chục chiêu, trong lòng tám tám lầy lăm lầy. Loại phương thức chiến đấu kịch liệt này lão cũng từng nhìn thấy nhiều lần. Rất nhiều học trò của Luca đã tham gia kiểm tra của EAS, trong dữ liệu đều có ghi hình lại. Theo lý Paperman cùng học một thầy thì cũng sẽ không có gì đặc biệt, nhưng hắn có thể kết hợp loại năng lực ảnh hưởng phân tử này vào trong cận chiến, lại phát huy ra uy lực và biến hóa như vậy, chứng minh hắn có thiên phú về phương diện chiến đấu.

Hai người càng đánh càng nhanh, Paperman giống như muốn khiêu chiến tốc độ phản ứng của lão già trước mắt, thế công chẳng những liên miên không dứt, hơn nữa cường độ và tốc độ còn đang từ từ gia tăng. Cho dù là ý thức hay thân thể, bất kỳ thứ nào chậm hơn nửa nhịp sẽ có thể diễn biến thành tình thế xấu chết người, giống như lăn cầu tuyết vậy.

Trong mấy phút ngắn ngủi, hai người đã trao đổi mấy trăm chiêu nhưng vẫn bất phân thắng bại. Paperman lại chú ý tới một chuyện lạ, trạng thái của Đường Hiến vẫn giống như trước khi bọn họ giao chiến, khí tức bình tĩnh ôn hòa, sát ý giấu đầu hở đuôi.

Bình sinh Paperman chưa từng thấy chuyện như vậy, cho dù là Blood Owl cũng không thể duy trì trạng thái nhất trí trong cả trận chiến. Phân phối thể lực và tinh thần lực, nắm giữ tiết tấu bộc phát và khôi phục, đều là kỹ xảo cực kỳ quan trọng trong chiến đấu cấp cao. Nhưng lão già này lại không hề thay đổi trạng thái, khiến cho người ta không thể hiểu được.

Nghĩ đến đây Paperman liền muốn thử một lần, dù sao đây chỉ là kiểm tra, hấn không cần lo lắng Đường Hiên sẽ giết chết mình.

Theo lý thuyết chiến đấu giữa người siêu năng lực cao cấp như vậy, hai bên lúc nào cũng sẽ chừa lại sức lực. Trạng thái thuận thực là lý tưởng nhất, chỉ khi bị ép đến tuyệt cảnh, hoặc cho rằng có thể phân ra thắng bại, các cao thủ mới sẽ bất chấp hậu quả dốc toàn lực một kích.

Nhưng đây không phải là chiến đấu thật sự, hơn nữa thực lực hai bên cũng có chênh lệch rõ ràng, do đó Paperman cũng không e ngại nữa. Chỉ thấy hấn đột nhiên biến chiêu, giả vờ tấn công một thức, sau đó ném đao giấy ra. Đao này nhìn giống như do giấy biến thành, trên thực tế là do năng lượng điều khiển, hơn nữa bởi vì năng lực ảnh hưởng phân tử nên tính chất vật lý của giấy cũng có khác biệt, một đao chém tới e rằng có lực lượng hơn cả trăm cân.

Đường Hiên thấy hấn biến chiêu, trong lòng thầm nói: “Đánh lâu không thắng nên mới thay đổi sách lược sao? Hay là... đã nhìn ra thứ gì?”

Lão hoàn toàn có thể dùng tay không đón lấy đao giấy bay tới, nhưng nhìn giống như Paperman có ý đồ, cho nên lão quyết định thuận nước đẩy thuyền, tạm thời xem thử đối phương tính toán thế nào.

Đường Hiên nghiêng người lách qua, cúi đầu tránh khỏi một kích này. Đao giấy vượt qua đỉnh đầu của lão chỉ một khoảng nhỏ, không tới một giây đã quay về, hơn nữa tốc độ còn nhanh hơn một bậc. Khóe miệng Đường Hiên nhếch lên, cười lạnh một tiếng, lắc lư né tránh trong bóng đao, không hề bị thương. Nhìn giống như lão chỉ suýt soát tránh khỏi công kích này, tình thế vô cùng nguy hiểm, nhưng thực ra lại ung dung thoải mái, không lo ngại gì.

- Anh bạn trẻ, xem lão già ta như khỉ sao?

Đường Hiên cười ha hả nói:

- Nếu ngươi chỉ là đánh một rồi, muốn đứng ở một bên dùng năng lực tiếp tục làm tiêu hao ta, vậy thứ cho ta không tiếp nữa. Nói thật công kích này của ngươi cho dù chém thẳng vào người, ta cũng không đau không ngứa.

Lão lại tránh qua mây đao:

- Nhưng nếu ngươi có chiêu thức hiểm độc gì muốn xuất ra, vậy đừng lãng phí thời gian nữa.

Lúc Paperman trả lời thì đã đứng gần Đường Hiền mặt đối mặt:

- Xấu hổ, ném dao ra quả thật chỉ để kéo dài thời gian mà thôi, chuẩn bị cho một quyền này...

Trong nháy mắt này dao giấy đã mất đi năng lực ảnh hưởng, biến thành tờ báo bình thường nhẹ nhàng rơi xuống đất. Mà băng giấy trên nửa gương mặt của Paperman cũng dừng hoạt động.

Đường Hiền lập tức hiểu được đối phương muốn làm gì, liền xuất chiêu nghênh đón.

Paperman dùng một kích toàn lực ẩn chứa hơn chín thành năng lượng bản thân, thuận thế đánh đến. Trong lòng hắn hiểu rõ, loại năng lượng thuần túy này phóng ra ngoài, dùng sức đấu sức, Đường Hiền tuyệt đối sẽ không thua mình, cho nên hắn có thể yên tâm đánh một quyền như vậy. Một là xem thử cực hạn năng lượng của mình, hai là xem thử dưới tình huống trong nháy mắt sử dụng năng lượng lớn, Đường Hiền có thể duy trì trạng thái chiến đấu sóng lớn không kinh kia hay không.

Kết quả lại nằm ngoài dự đoán của Paperman, khí tức của đối phương vẫn như cũ, chỉ thi triển ra năng lượng cao hơn mình một chút, dễ dàng chống lại lần tập kích đột ngột này.

- Phù... sao ông làm được?

Paperman đánh xong một quyền này, dĩ nhiên cần một ít thời gian để khôi phục. Giống như một người chưa từng được huấn luyện chạy nước rút hết một cây số, sau khi dùng hết thể lực cũng sẽ nằm xuống lè lười.

- Ha ha... bây giờ là ta kiểm tra ngươi, chứ không phải ngươi kiểm tra ta. Đường Hiền trả lời:

- Hiếu kỳ là tốt, nhưng muốn dò xét thực lực của ta trong kiểm tra, trước mắt ta còn chưa gặp người nào như vậy.

Lão dùng một chút rồi nói:

- Với ngươi bây giờ, muốn hoàn toàn hiểu rõ thực lực của thằng nhóc Time Servant kia cũng còn kém xa. Cùng là người năng lực cấp Hung, ngươi vừa mới học được cách vận dụng năng lượng, so sánh với loại quái vật như Time Servant, chênh lệch không chỉ gấp trăm lần. Mà hắn và ta càng chênh lệch nhiều... Ha ha, vừa rồi có phải ngươi cảm thấy, dùng cực hạn năng

lượng bản thân phóng ra ngoài tạo thành một công kích thuần túy, có thể khiến cho trạng thái chiến đấu của ta sản sinh một chút biến hóa đúng không?

- Hừ... trước mắt xem ra đã thất bại rồi.
Paperman nói.

- Nếu như người biết chênh lệch năng lượng cực hạn giữa người và ta, cũng sẽ không hỏi những câu như “sao ông làm được”.

Đường Hiến nói:

- Đáp án là ta chẳng làm gì cả. Giống như sau khi người đạt tới cấp Hung, sở hữu năng lượng hộ thể, người bình thường tay đâm chân đá, đến cả đạn trong súng bắn ra, thậm chí là lựu đạn uy lực không quá lớn, người đều không cần đặc biệt phòng ngự, bởi vì cường độ của những công kích đó còn không phá nổi năng lượng lưu động bên ngoài thân của người.

- Không phải ông muốn nói, năng lượng cao nhất mà tôi bộc phát ra trong nháy mắt, còn không phá nổi năng lượng phòng hộ vô ý thức của ông?
Paperman hỏi, băng giấy trên mặt hắn lại bắt đầu lưu động, chứng minh hắn đã khôi phục.

Đường Hiến cười nói:

- Đương nhiên không phải, ta dùng bàn tay để đỡ nắm tay của người, nói lên một kích này của người đúng là phải thi triển một chút năng lượng để nghênh đón. Có điều ta không tốn khí lực gì vẫn có thể phóng ra năng lượng lớn hơn một chiêu kia của người. Nếu như người muốn lượng hóa, ta có thể cho người một ví dụ để tham khảo. Vừa rồi năng lượng ẩn chứa trong một quyền kia gần như đã là toàn lực của người, giả sử những năng lượng này có thể chứa đầy một thùng nước, mà bộ xương già của ta nếu đánh ra một quyền giống như người, những năng lượng kia có thể chứa đầy một bể bơi.

Paperman nói tiếp:

- Hừ... nói cách khác... từ trong bể bơi múc ra một thùng nước, vốn không tốn khí lực gì.

Đường Hiến nói:

- Hành vi thăm dò này của người rất tốt, khiến ta hiểu rõ trình độ năng lượng của người thế nào, đây cũng là dữ liệu kiểm tra rất hữu dụng. Kế tiếp nếu đã lấy lại sức, vậy nhanh chóng thi triển một chút sát chiêu đi, kỹ xảo

chiến đấu cao siêu hoặc chiêu thức hữu hiệu đều là một phần của thực lực. Nhìn tình huống vừa rồi, bây giờ chắc người đã có thể yên tâm dùng bất kỳ chiêu thức nào tấn công ta.

Paperman nghe vậy liền mở bàn tay ra, đao giấy rơi dưới đất thuận thế bay lên, đâm vào sau lưng Đường Hiến. Đường Hiến nghiêng người tránh khỏi, để mặc giấy đao bay qua, trở lại trong tay Paperman.

Chỉ thấy hần giờ tay lên chém ngược, “vù” một tiếng, đao khí bắn ra, xé rách không khí, âm thanh nổ ra liên tiếp. Một đao này lại rất giống Blood Owl dùng tay làm đao công kích từ xa, nhưng lúc này đang chiến đấu trong phòng thí nghiệm bằng tinh hợp kim, mặt đất không đến mức bị phá hoại, cũng không biết cái nào có uy lực lớn hơn.

Đường Hiến không hề né tránh, lão cảm thấy một kích này có đỡ cũng không sao. Năng lượng vận hành của đối phương đều rơi vào mắt lão, cho nên đối với uy lực của mỗi chiêu thức, trong lòng Đường Hiến dĩ nhiên đã có dự tính trước. Lão giờ một tay lên, dùng mu bàn tay vỗ một cái đã đánh bay công kích vô hình này, năng lượng nổ tung khiến cho không khí bên trái Đường Hiến hơn mười mét trở nên vụn vẹo biến ảo.

- Chỉ một đao này, uy lực còn lớn hơn lúc trước người dùng giấy hóa thành binh khí trực tiếp công kích, hơn nữa xét về tốc độ thì công kích vô hình này cũng nhanh hơn.

Đường Hiến nói:

- Nhưng người chắc không chỉ có như vậy.

Paperman hừ lạnh nói:

- Xem ra tin tức chiến đấu trước kia của tôi đều nằm trong tay EAS.

- Rất bình thường, đây là chức trách.

Đường Hiến trả lời.

Paperman cười nói:

- Vậy thì cho các người thêm một chút tin tức trước kia không có.

Hần giờ tay ra, xấp báo ném ở bên cạnh liền bay lên, lơ lửng trên không chung quanh.

Paperman lại cầm đao xông tới. Lần này Đường Hiến không khách sáo với

hắn, thi triển cả tay chân già nua của lão, giờ tay ngăn cản, xoay người đá tới. Một đá này cũng không tính là quá nhanh, Paperman vốn định hạ vai tránh né, ai ngờ đòn đánh trả kỳ dị này trong nháy mắt lại tăng tốc, vừa lúc khiến cho Paperman không thể tránh khỏi, đá trúng vào vai hắn. Lực lượng giống như sóng to gió lớn khiến Paperman bay ngược ra, nửa người loáng thoáng tê dại.

Đường Hiến là người có chừng mực, nếu lão muốn giết một người vừa đạt đến cấp Hung mây tháng, vậy chỉ cần thêm chút lực lượng vào một đá này là được. Lúc này lão chỉ muốn xem thử cách ứng phó của Paperman mà thôi. Mà khi Paperman bay ngược ra, một tờ giấy lơ lửng giữa không trung vừa lúc bay đến quỹ tích hắn lui về phía sau, trong nháy mắt bắt đầu biến hóa, gấp lại nhiều lần, nhanh chóng biến thành hình dáng như lò xo. Paperman chỉnh lại tư thế, khi đến vị trí kia liền dùng một chân đạp lên giấy, bắn ngược trở về.

Một chiêu này quay ngược lại, thế như mãnh hổ xuống núi, hơn nữa còn nhanh như tia chớp, Paperman giữa không trung vùng đao muốn chém tới. Lực lượng một đá kia của Đường Hiến giống như bị tăng gấp đôi, đẩy Paperman bay ngược về.

- Luca dạy rất tốt, nên làm như vậy. Loại hình ảnh hưởng phân tử đạt đến cấp Hung trở lên, hiểu được cách dùng năng lực phục vụ cho người sở hữu năng lực, đó mới là cao thủ.

Đường Hiến vừa khen ngợi đối phương vừa dùng một chương nghênh đón, nhưng tại khoảnh khắc lòng bàn tay đụng phải lưỡi đao, trong mắt lão lại thoáng hiện lên vẻ khác thường. Có điều chuyện này cũng không ảnh hưởng đến động tác, Paperman vẫn bị thay đổi phương hướng đây bay ra ngoài.

- Vẫn chưa xong đâu.

Paperman giống như vừa rời bay về phía một tờ giấy khác, chuẩn bị dùng lại chiêu cũ, hơn nữa lần này tốc độ và lực lượng sẽ càng mạnh hơn một bậc.

- Người phải nghĩ cho kỹ, với năng lực thân thể hiện giờ của ngươi, có thể chịu đựng di chuyển tốc độ cao hơn hay không...

Đường Hiến còn chưa nói hết, Paperman đã từ một “lò xo” khác quay trở lại trước mặt lão.

Lần này Đường Hiến không tiếp đao, mà dùng tốc độ trong nháy mắt biến mất khỏi tầm mắt của Paperman, tránh khỏi công kích, hơn nữa còn dùng khuỷu tay thúc vào ngực Paperman, đẩy hắn bay lên trên. Lúc này lão mới nói tiếp:

- Còn có tác dụng của lực.

Paperman chỉ cảm thấy khí huyết trong ngực đình trệ, bên tai không nghe được âm thanh nào. Hơn nữa tại khoảnh khắc bị đánh trúng, hắn và những tờ giấy phụ trợ lơ lửng giữa không trung đã mất đi liên hệ. Trong đầu hắn vốn có khái niệm rõ ràng về vị trí của những tờ giấy này, nhưng khi khuỷu tay của Đường Hiến đánh trúng, Paperman hoàn toàn lâm vào một loại trạng thái tỉnh mộng.

Khi lưng đụng vào trần nhà bằng tinh hợp kim, hắn mới cảm thấy thư thái giống như một lực lượng lớn được cởi bỏ, sau đó lại là cảm giác đau đớn bộc phát và lan tràn. Đương nhiên đau đớn mức độ này Paperman còn có thể chịu được, lúc hắn từ trên cao rơi xuống vẫn dùng hai chân đứng vững.

Đường Hiến nói:

- Chiêu thức không tệ, nhưng hơi liều mạng.

Lão giơ bàn tay lên, phía trên có một vết đỏ:

- Mượn lực đánh lực là biện pháp tốt, nhưng thân thể của ngươi có một mức độ chịu đựng, nếu như lực lượng của đối thủ quá mạnh, chiêu này của ngươi ngược lại rất nguy hiểm với mình.

Lão nói:

- Vừa rồi ngươi vòng lại lần nữa, nếu như ta không tránh né, vẫn đứng trên đường ngươi tiến tới dùng tay đỡ một đao này, vậy cánh tay của ta có thể sẽ bị ngươi chém văng, nhưng chính ngươi cũng sẽ đồng thời bị chấn cho trọng thương.

- Vậy nếu như ông đánh vào bên hông, đẩy tôi về hướng một tờ giấy khác thì sao?

Paperman hỏi:

- Có lẽ một kích tiếp theo khi tôi vòng lại, có thể hoàn toàn chém đứt cánh tay của ông, vậy lực phản xung sẽ nhỏ đi nhiều.

- Ha ha... nếu quay lại lần nữa, nói không chừng trong nháy mắt ngươi bay tới đã tan xương nát thịt rồi. Cho dù không đến mức như vậy, ngươi cũng

sẽ lâm vào một loại ảo giác tròn trành, không biết mình bay về hướng nào, phản xạ thần kinh cũng không kịp ra lệnh cho thân thể làm bất kỳ động tác nào, có chín thành người sẽ không tìm được mục tiêu, bắn ngược xuống đất hoặc là lệch qua thân thể của ta, đụng vào một nơi khác.

Đường Hiến nói:

- Ngoài ra người cũng đừng quên, ta vẫn có thể kịp phản ứng. Nếu như chiêu này của người đủ để chặt đứt cánh tay của ta, ta đương nhiên sẽ lựa chọn tránh né, kết quả người vẫn sẽ đụng vào tường trọng thương.

- Có vẻ hợp lý, nhưng tôi là một người phải tự mình thử nghiệm mới xác nhận được.

Paperman trả lời.

- Lúc khác người tự mình thử đi, tìm nơi nào rộng rãi một chút, di chuyển qua lại giữa hai tờ giấy, ta không hầu được.

Đường Hiến như có suy nghĩ nói:

- Mà nói đến... người trẻ tuổi bây giờ đều thích suy nghĩ mấy chiêu thức liêu mạng. Loại phương pháp chiến đấu xem mình như hòn bi này, cái gã Thiên Vệ tên là Tasaka kia cũng từng dùng rồi.

- Hả? Thiên Vệ cũng nghĩ ra chiêu thức tương tự?

Paperman hỏi.

- Khi đó người kiểm tra hấn là thằng nhóc Time Servant.

Đường Hiến gật đầu nói:

- Time Servant cũng không khách sáo giống như ta vừa rồi, cho dù có thể dùng đối phương, hấn cũng sẽ để đối phương tiếp tục.

- Vậy kết quả của Thiên Vệ kia thế nào? Cũng bị thương sao?

Paperman nói.

- Đương nhiên không phải. Tuy nói năm đó Tasaka còn chưa trở thành Thiên Vệ, nhưng vẫn mạnh hơn người bây giờ một chút, hơn nữa năng lực của hấn là thể chất biến dị, sức chịu đựng của thân thể lớn hơn người rất nhiều. Nếu là Tasaka, dưới tốc độ nhanh gấp mười lần so với người vừa rồi, gia tốc và bắn ngược một cách bị động, hấn cũng sẽ không bị thương.

Đường Hiến thở dài:

- Cho nên kết quả của lần đánh giá đó là phòng thí nghiệm số 3 bị đánh cho thủng lỗ chỗ, trên vách tường bằng tinh hợp kim dày mười mấy mét đều là vết lõm, một trong sáu mặt tường còn bị đánh xuyên qua, may mà chỗ bị

đánh xuyên là sàn nhà. Ngày đó nếu như Tasaka bay ra khỏi trần nhà, chẳng những sẽ phá hư khu vực làm việc trên lầu, tạo thành thương vong, còn có khả năng bay thẳng ra ngoài tầng khí quyển dẫn đến mất mạng.

Paperman hừ lạnh một tiếng:

- Đúng là một câu chuyện khiến người ta không thoải mái.

Hắn tập hợp những tờ giấy kia đến bên cạnh, lơ lửng quanh người mình:

- Công kích của mảnh thú hoặc dao sắc do những tờ giấy kia biến thành, trong kho dữ liệu đã có rồi đúng không, tôi nghĩ không cần bày ra nữa.

Đường Hiến trả lời:

- Để ta nghĩ xem... năng lượng cực hạn của người phóng ra cũng kiểm tra rồi. Còn về mặt thân thủ, với một người vừa đạt đến cấp Hung, sức mạnh và tốc độ cũng không thua một số người siêu năng lực loại thể chất biến dị, điểm này đáng để khen ngợi. Còn như một chiêu vừa rồi... còn phải đợi khai phá, trước mắt người sử dụng vẫn khá tốn sức.

Lão dừng một chút rồi nói:

- Còn có gì để ta xem không?

- Chẳng biết cái này có tính không.

Paperman nói xong, giấy quanh người hắn liền bay về phía Đường Hiến.

Nhưng những tờ giấy này cũng không biến thành cứng rắn hay sắc bén, chỉ dùng trạng thái bình thường bay qua, mở rộng và che phủ người Đường Hiến, bọc lão lại giống như một xác ướp gió thổi không lọt.

- Ha ha... cái này lại thú vị.

Đường Hiến giọng ồm ồm trả lời:

- Nhưng giấy khô như vậy sẽ thoáng khí, nếu người muốn làm người khác nghẹt thở, một lớp mỏng như vậy là không được, ít nhất phải cần mấy chục kg...

Lời của lão đột nhiên dừng lại, bởi vì lão phát hiện những tờ giấy lẽ ra phải thoáng khí kia lại khiến lão không hít thở được.

Paperman nói:

- Có lẽ đây cũng xem là lấy nhu thắng cương.

Cho đến lúc này khí tức của Đường Hiến vẫn không có biến hóa.

- Sau khi đạt đến cấp Hung, tôi phát hiện chưa chắc phải cần khiến cho giấy biến thành vũ khí thật cứng. Tôi có thể thử thay đổi mật độ và độ dẻo, khiến giấy dùng một loại hình thái mềm mại dán chặt vào da đối thủ, ngăn cản không khí. Nếu đối phương không có đồ vật như dao sắc, dựa vào tay không cho dù kèm theo năng lượng cũng chưa chắc có thể xé được. Dưới hoàn cảnh không có dưỡng khí, phân lớn người siêu năng lực cũng không có khác biệt quá lớn với người thường, ngạt thở nghĩa là sẽ chết.

Cuối cùng trong lần đánh giá này, một lần duy nhất, khí thể trên người Đường Hiến phát ra không còn ở hình thái che giấu, trong nháy mắt bộc phát khiến Paperman không tự chủ được run rẩy.

Sức giãn của những tờ giấy kia quả thật rất kinh người, sau khi bao trùm bên ngoài thân thể Đường Hiến lại phồng lên giống như khí cầu, thể tích bành trướng đến mức khó tưởng tượng. Rõ ràng chỉ là mười mấy tờ báo cũ, sau khi phồng lên lại tạo thành một vật thể hình cầu, đường kính vượt quá mười mét mới nổ tung.

Tại một giây kia, Paperman cảm nhận được năng lượng mênh mông như biển sao.

Đường Hiến hít thở sâu một hơi, lập tức khôi phục trạng thái bình thường:
- Chiêu này lại rất tốt, có thể khiến cho nhiều người siêu năng lực cùng cấp bậc với ngươi phải bó tay.

Paperman vẫn kinh hãi vì năng lượng như thực chất chảy qua bên cạnh, thở dài nói:

- Cái gì mà bề bơi, đây rõ ràng là một cái hồ...

Chương 13 : Hai lá bài

Ngày 14 tháng 11 năm 2101, Thiên Đô, tổng bộ HL.

Time Servant và La Hồ tìm được Krause trong một căn phòng làm việc, khi cửa điện tử mở ra thì Krause đang ngồi trước máy tính tra xét gì đó.

- Đều ngồi đi, có gì ngồi xuống rồi hãy nói.

Cặp mắt Krause không hề rời khỏi màn hình máy tính, ngón giữa tay phải di chuyển trục lăn của chuột, hiển nhiên hắn đang cấp tốc đọc cái gì.

- Điện hạ.

La Hồ là một người rất khôn khéo lão luyện, với khả năng đoán ý qua lời nói và sắc mặt của hắn, chỉ nhìn một cái liền biết Khấu Lâm Tai trước đó đã chào hỏi Krause, vì vậy hắn cũng không lòng vòng nữa, trực tiếp nói:

- Về những tin tức liên quan đến Giới Luật Thép...

- Phương châm hành động tiếp theo của bọn chúng dĩ nhiên là tiến về quận Song Ứng ở phía bắc, ta nắm chắc đầy đủ về chuyện này. Còn như nguồn gốc của tin tức cũng không phải như ngươi suy nghĩ, ta và tổ chức phản kháng không có liên hệ gì phải giấu người khác.

Krause cắt ngang vấn đề của đôi phương, tự động nói ra đáp án:

- Thực ra chân tướng rất đơn giản, ta có một nội ứng nằm vùng trong Nghịch Thập Tự, nhưng thân phận của người đó là cơ mật tuyệt đối. Người đó là ai chỉ có ta biết, cho dù là ngươi, La Hồ, ta cũng sẽ không tiết lộ nửa chữ. Không phải ta nghi ngờ năng lực bảo mật của ngươi, chỉ là không muốn có sơ hở, tin rằng ngươi có thể hiểu được.

La Hồ hỏi:

- Tại sao nội ứng của ngài trong Nghịch Thập Tự có thể nói cho ngài biết tin tức chuẩn xác về Giới Luật Thép?

- Ha ha...

Krause cười, liếc nhìn La Hồ một cái:

- Người trong Nghịch Thập Tự có thể nói cho người biết tin tức của bất kỳ tổ chức nào trên thế giới này, hơn nữa còn chuẩn xác hơn những thành viên không phải cao tầng trong tổ chức đó, đây chính là điểm đáng sợ của bọn họ. La Hồ, nếu như nói người là vua đặc công, vậy bọn họ chính là vua tội phạm, hơn nữa còn là một đám người. Ảnh hưởng của tổ chức này đối với thế giới, người cũng đã nhìn thấy rồi. Mặc dù loạn thế này có thể nói là điều tất yếu, nhưng người châm ngòi dẫn lửa hiển nhiên chính là Thiên Nhất.

- Ngài muốn nói, Nghịch Thập Tự biết tất cả?
Trong giọng nói của La Hồ lộ ra một chút khinh thường, hắn cảm thấy người biết hết mọi thứ là không tồn tại trên đời này.

- Đương nhiên không thể, không có người nào hoặc tổ chức nào có thể biết hết tất cả, nhưng Nghịch Thập Tự biết đủ nhiều. Hơn nữa thứ mà bọn họ nắm giữ không phải quá khứ và hiện tại, mà là thăm dò tương lai, sáng tạo tương lai. Về điểm này ta còn kém xa Thiên Nhất, bởi vì chúng ta sở hữu tài nguyên khác nhau.

Krause trả lời:

- Nhưng ta nghĩ trong tương lai không xa, ta sẽ có tài nguyên để đối kháng với hắn, thậm chí còn ưu việt hơn.

- Điện hạ muốn ám chỉ... ngôi vị hoàng đế?
La Hồ thăm dò.

Time Servant mở to hai mắt:

- Này này! Chuyện này người cũng biết sao?

- Đã nói hắn là vua đặc công rồi.

Krause nói:

- Loại chuyện này không biết mới là lạ.

- Hả?

Time Servant dừng một chút, dùng giọng điệu hoài nghi nói:

- Ngài chỉ nói chuyện này với tôi và tước gia mà thôi, người tiết lộ tin tức cũng chỉ có thể là một trong chúng tôi, đây là phạm vi tương đối nhỏ...

- Cho nên, hắn không phải lấy được tin tức này từ bất kỳ ai trong các người.

Krause nói:

- La Hồ dám nói những lời như vậy trước mặt ta, ý tứ đã rất rõ ràng, hẳn cũng muốn vào nhóm.

Time Servant quay mặt nhìn La Hồ, tên này luôn gây cho người ta một loại cảm giác, phía dưới cặp kính râm kia lúc nào cũng là một gương mặt cực kỳ âm trầm.

- Với mưu lược của ngươi, nếu như Time Servant và tước gia có người tiết lộ tin tức cho ngươi, ví dụ như... ta có ý ngồi lên ngôi vị hoàng đế, ngươi tuyệt đối sẽ không nói ra trước mặt ta, bởi vì làm vậy không khác nào trực tiếp để lộ người cung cấp tin tức.

Krause nói:

- Huống hồ ta hoàn toàn tín nhiệm hai người này, cho dù ngươi nói với ta trong bọn họ có người phản bội ta, ta cũng sẽ không tin.

Time Servant nói:

- Vậy hẳn làm sao biết...

- Ngươi cho rằng đây còn là bí mật gì sao?

La Hồ ngắt lời:

- Loại chuyện này người có mắt có não đều đã nhìn ra, chỉ là mọi người sẽ lựa chọn một trận doanh để đứng. Có người chọn đứng về phía đệ nhất hoàng tử, có người chọn đệ nhị hoàng tử, còn có người giữ vững bên phía gia tộc Cress, cho rằng hoàng đế sẽ không đổ, vị đại thần này vẫn sẽ là một ngọn núi lớn đáng để dựa vào.

- Mà ngươi chọn đứng về phía ta.

Krause nói tiếp, hẳn vẫn đang xem tư liệu trên máy tính, không hoàn toàn đặt sự chú ý vào cuộc nói chuyện của hai người.

La Hồ nói:

- Nếu điện hạ có thể tín nhiệm kẻ hèn này, toàn bộ cơ quan sau lưng tôi đều sẽ quy về dưới trướng của ngài, xông pha khói lửa...

- Tín nhiệm của ta đối với cá nhân ngươi, ban nãy đã được nghiệm chứng rồi.

Krause ngắt lời La Hồ:

- Vừa rồi tước gia trong lúc nói chuyện lộ ra sơ hở, là một lần thăm dò với ngươi.

- Cái gì?

Sắc mặt La Hồ hơi biến đổi.

- Là ta gợi ý hấn tìm cơ hội làm như vậy.

Krause nói:

- Nên biết... không chỉ có ta đặt một lá bài trong túi Thiên Nhất, hấn cũng đặt một lá bài ở chỗ này của ta.

- Nghe ra lại là một trò chơi.

Time Servant nói:

- Chờ đã... đây là một lời thoại trong phim đúng không? (phim Vô Gian Đạo)

Krause cười nói:

- Đó là một bộ phim hay, đây cũng là một ví dụ tốt, tóm lại ai tìm được lá bài của đối phương trước thì sẽ có thể thắng.

- Nội ứng nằm vùng trong Nghịch Thập Tự có lẽ rất khó khăn.

La Hồ nói:

- Nhưng đối phương muốn đặt một lá bài ở chỗ này của chúng ta lại đơn giản hơn nhiều.

- Mấu chốt là tác dụng.

Krause nói:

- Nội ứng của ta và nội ứng của hấn, tác dụng hấn là ngang nhau, hoặc là nói ít nhất giá trị tin tức sẽ không chênh lệch quá lớn.

- Vì vậy ngài bảo tước gia thử thăm dò tôi?

La Hồ hỏi.

- Ta bảo hấn thăm dò mỗi người mà hấn cảm thấy cần phải thăm dò.

Krause nói:

- Bao gồm cả Time Servant và Cư Thắng, tước gia mỗi giây đều đang quan sát các người.

Time Servant nói:

- Lời này nghe thật khó chịu.

- Nói ra trước mặt anh, nghĩa là hiềm nghi của anh xem như đã được loại trừ.

Krause nói:

- Nhưng ta không đề nghị anh tham gia vào việc điều tra nội ứng.

- Bởi vì về mặt mưu trí tôi không được tốt đúng không?

Time Servant cũng không ngại thừa nhận, hẳn là một người rất thẳng thắn.

- Mỗi người đều có chuyện không am hiểu.

Krause nói:

- Vấn đề của anh là không biết nói dối, cho nên không thích hợp với loại công việc này.

Hắn ngẩng đầu nhìn La Hồ:

- Nhưng La Hồ hoàn toàn có thể đảm nhiệm được, cho nên... bắt đầu từ bây giờ người có thể làm giống như tước gia, phương pháp cụ thể thì ban nãy người đã lĩnh giáo rồi.

La Hồ nhớ tới cuộc nói chuyện vừa rồi với Khấu Lâm Tai, mình nhìn như nắm được một chút sơ hở của đối phương, truy hỏi đến cùng, nhưng thực ra là bị người ta dắt mũi. Trong lòng hắn quả thật hơi tức giận, nhưng lại không thể không khâm phục kỹ năng diễn xuất của tên ma men Khấu Lâm Tai kia.

- Thuộc hạ hiểu rồi.

La Hồ trả lời.

Lúc này Time Servant nói:

- Chuyện liên quan đến nội ứng đã nói xong, có muốn nghe tôi báo cáo hay không?

- Về việc trung tá Miêu Long tử trận, cùng với trung tá Tamsen và Carl bị bắt, ta đã biết rồi. Đường cục trưởng bảo anh truyền đạt, trọng điểm là nơi xảy ra chuyện.

Krause nói:

- Chuyện này ta cũng đã giải thích rồi, bọn chúng sẽ không tiến về hướng tây, cho nên không có gì phải lo lắng.

Time Servant nhún vai nói:

- Được rồi, hi vọng lá bài của ngài thật sự đáng tin cậy như vậy...

Chương 14 : Ong vàng tập kích

Bắc Băng Dương, phía bắc Iceland mười hải lý, “công xưởng đồ chơi”.

Trung tuần tháng 11, chỉ có hai người Ngụy Tinh và Diêm Không đóng giữ nơi này.

Thực ra nếu không có người giám sát và điều khiển, quả trứng lớn dưới đáy biển này vẫn có thể vận hành bình thường, tự cấp tự túc. Nguồn năng lượng đầy đủ dưới đáy biển cùng với cơ chế tuần hoàn nội bộ cơ giới hóa của nó, có thể nói là kiệt tác mà Nguyên Soái đã dốc hết tâm huyết.

Thiên Nhất an bài Ngụy Tinh đến đây, thật ra là vì muốn tạo một hoàn cảnh thích hợp để hắn tu luyện năng lực. Sinh vật hải dương chung quanh trở thành đối tượng thí nghiệm của Ngụy Tinh, có thể nói là dùng không hết. Dưới sự chỉ đạo của Diêm Không, Ngụy Tinh đã tăng đến cấp Cường, hiệu quả của năng lực cũng cao hơn lúc xưa.

Hôm nay Ngụy Tinh đã có thể đồng thời điều khiển nhiều động vật, kể cả động vật cỡ lớn. Nếu như đối tượng bị điều khiển cách hắn đủ gần, còn có thể chỉ huy nó thực hiện những động tác phức tạp.

Ngày hôm nay, một đám khách không mời viếng thăm cứ điểm sắt thép dưới đáy biển này.

Khi đối phương còn cách công xưởng mấy giờ hành trình, Ngụy Tinh đã phát hiện ra bọn họ. Sau hai lần bị Gambling Snake tiếp cận và bắt giữ, hắn làm việc càng cẩn thận chặt chẽ hơn, cảnh giác với chung quanh nơi mình ở, thời khắc đều không dám buông lỏng. Chỉ cần hắn ở trạng thái tỉnh táo, vệ binh động vật đều sẽ liên tục tuần tra.

- Diêm lão, hình như chỗ chúng ta có khách tới.
Ngụy Tinh ngồi trước đài điều khiển, quay đầu nói với Diêm Không.

Lão già kia đang đánh bài với mấy vệ binh đồ chơi, nghe vậy liền ngừng

đầu nói:

- Nghe giọng điệu này của ngươi, là không mời mà tới đúng không?

- Dù sao nhìn ký hiệu in trên tàu ngầm, chắc chắn là quân đế quốc.

Ngụy Tĩnh nói:

- Hơn nữa còn là một đám khiến người ta nhức đầu nhất trong hải quân.

Diêm Không suy nghĩ một chút rồi nói:

- Ong Vàng?

- Hả? Diêm lão cũng biết bọn họ?

- Vào thời đại của ta thì đội ngũ này đã tồn tại, nói không chừng khi đó còn nổi tiếng hơn bây giờ một chút.

Ngụy Tĩnh nói:

- Xem ra bọn họ kế thừa rất tốt truyền thống mấy chục năm trước.

Diêm Không để bài trong tay xuống, chậm rãi đứng lên, mỗi cử động của lão đều giống như một ông già vào tuổi xế chiều, nhìn tình hình thân thể dường như còn kém hơn lúc trốn ra khỏi nhà tù Tide:

- Tới bao nhiêu đội, là trinh sát hay là...

- Ha ha...

Ngụy Tĩnh cười nói:

- Diêm lão hiểu về loại động vật ong vàng này không?

Diêm Không nói:

- Xin nghe kỹ càng.

Ngụy Tĩnh nói:

- Nếu như muốn dùng một loại động vật để hình dung đế quốc, tôi cảm thấy ong vàng là thích hợp nhất. Ong vàng sẽ tấn công tổ của ong mật khác, giết chết và ăn thịt ong mật trưởng thành ở đó, còn sinh ấu trùng của mình vào trong tổ của ong mật, khiến cho ấu trùng loại loại ăn thịt của mình dùng ấu trùng ong mật làm thức ăn, lớn lên thành côn trùng trưởng thành.

- Mà trong chiến tranh của loại côn trùng này, ong vàng sở hữu thể tích lớn hơn, thân thể mạnh hơn nhanh hơn, khiến ong mật phải bó tay khi đối mặt với chúng. Chỉ cần ba mươi con ong vàng là có thể đánh hạ một tổ ong do

ba ngàn con ong mật phòng thủ.

Diêm Không nói tiếp:

- Phần trước tạm thời không nói tới, nhưng ít nhất trong ấn tượng của ta, năng lực chiến đấu của đội ngũ Ong Vàng quả thật giống như người nói. Khả năng tác chiến trong phạm vi nhỏ có thể còn mạnh hơn hải quân hoàng gia, đi vào chiến trường chính diện tuyệt đối là một đội kỳ binh có thể thay đổi chiến cuộc.

- Bây giờ đội kỳ binh này toàn lực xuất động, đã đến trước cửa chúng ta. Ngụy Tĩnh nói.

- Lão hủ không giỏi về máy móc lắm.

Diêm Không hỏi:

- Không biết khả năng phòng vệ của trứng lớn dưới đáy biển này thế nào?

- Chuyện này phải hỏi Nguyên Soái.

Ngụy Tĩnh trả lời:

- Lúc trước hẳn chỉ dặn dò tôi một số thứ căn bản, còn về hệ thống phòng ngự.. cũng không nói kỹ, chỉ nói là gặp phải kẻ địch tấn công sẽ tự khởi động, đương nhiên tự tôi kích hoạt cũng được.

Đang khi bọn họ nói chuyện, màn hình lớn trên máy theo dõi chính tự động sáng lên, hình ảnh xuất hiện chính là Nguyên Soái. Có thể loáng thoáng nhìn thấy Strange cũng ở trong ống kính, hai người bọn họ dường như đang ngồi trong một dụng cụ chuyên chở tạo hình rất kỳ quái.

Gương mặt Nguyên Soái rất cau có, nói lên hẳn cảm thấy rất khó chịu. Tuy nói tên này một năm ba trăm sáu mươi ngày đều có sắc mặt như vậy, nhưng lần này hiển nhiên là thật sự không vui:

- Ngụy Tĩnh, tình hình bên phía các người thế nào rồi?

- Ừm... đúng là có một đội hải quân đế quốc đang đến gần đây... Chờ đã, làm sao người biết nơi này xảy ra chuyện? Vừa rồi ta dùng động vật giám thị mới phát hiện được.

Ngụy Tĩnh nói, hẳn nghe câu hỏi và giọng điệu của đối phương, cảm thấy Nguyên Soái dường như đã biết tình hình cụ thể.

- Thiên Nhất nói với ta.

Nguyên Soái trả lời:

- Ta và lão Strange đang chạy đến đó.

- Ông chủ làm thế nào...

Ngụy Tĩnh nói phân nửa liền dừng lại, đột nhiên ý thức được mình đang nói thừa:

- Coi như ta không hỏi đi.

Diêm Không suy nghĩ một chút, cảm thấy có chỗ không ổn, bèn nói với Nguyên Soái:

- Nếu như là ông chủ, sao lại đợi đến khi đối phương đến gần như vậy mới lên tiếng? Lẽ ra hẳn phải biết từ khi đối phương ra lệnh tập kết đội ngũ rồi.

Nguyên Soái:

- Đúng vậy, ta cũng hỏi hẳn như thế. Hẳn lại trả lời là quá bận rộn, không có thời gian thông báo với ta! Cái tên dâm tặc này, cả ngày có thể bận cái gì chứ...

Bác sĩ Strange ngăn cản Nguyên Soái vẽ ngoài giống như bé trai trước khi hẳn chửi đồng lên, chen vào trước ông kính nói:

- Tóm lại chúng ta sẽ cố gắng tới nhanh nhất, nửa giờ trước chúng ta đã xuất phát từ Paramaribo, ngồi trên “Cá Kiếm” dùng hết tốc độ chạy tới, khoảng ba giờ là có thể đến nơi.

Nguyên Soái lại chen vào trước ông kính:

- Ngụy Tĩnh, trứng lớn tuyệt đối không thể rơi vào tay quân đế quốc, phải mấy con cá voi đụng vào bọn chúng đi! Đụng không chìm thì trì hoãn một chút thời gian cũng được!

Khóe miệng Ngụy Tĩnh co giật:

- Đại ca... trước tiên không nói đó là động vật có nguy cơ tuyệt chủng, ở gần đây cũng không có mây con, cho dù có... muốn đuổi kịp tốc độ của hạm đội đối phương cũng là chuyện không thể. Người ta xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo có thể đi vòng qua, nếu như không kiên nhẫn thì hai phút ngư lôi là giải quyết xong, còn không tính là tiêu hao đạn dược...

- Chẳng phải người có thể điều khiển động vật thực hiện các loại động tác à! Tránh thoát ngư lôi không phải được rồi sao?

Nguyên Soái lại nói.

- Bác sĩ Strange, ông dạy cho Nguyên Soái một khóa về sinh vật học đi, tôi

phải tắt máy truyền tin đây.
Ngụy Tinh cũng lười trả lời hắn.

.....

Cùng lúc đó, đội ngũ Ong Vàng cũng đang nhanh chóng tiến tới.

Quy mô của đội ngũ này chưa từng mở rộng, từ ngày thành lập đã trở thành đội ngũ tập kích trên biển, hoàn thành rất nhiều nhiệm vụ gian khổ mà đội ngũ khác khó tưởng tượng được.

Đối với bọn họ thì nhiệm vụ tự sát cũng không phải danh từ xa lạ gì, đánh lén sau lưng địch, đi trước phá vòng vây, che chắn lúc rút lui, Ong Vàng rõ ràng là một con dao sắc nhất của hải quân đế quốc.

Đội ngũ Ong Vàng lựa chọn binh sĩ yêu cầu cực kỳ khắt khe, đến mức khiến người ta giật dử, nhưng thù lao cực cao và cảm giác vinh dự, khiến cho hàng năm đều có hơn vạn tân binh thậm chí là binh sĩ tại ngũ hâm mộ xin gia nhập quân đoàn này. Có điều trải qua cuộc thi tuyển chọn nghiêm khắc, tỉ lệ đào thải lên đến hơn 95%, chỉ có rất ít người lấy được biểu tượng của Ong Vàng, đó là huy chương ong vàng.

Cũng chính chế độ tuyển chọn hà khắc và truyền thống này đã duy trì sức chiến đấu mạnh mẽ của đội ngũ, thể chế của nó cũng không trở nên công kênh, có thể nói là một trong số rất ít quân đội chủ bài của đế quốc.

Lần này Ong Vàng xuất động quân lực là mười tàu “Cá Mập Trắng” loại CS-7, năm chiếc tàu trinh sát DT09 có thể sử dụng dưới nước lẫn trên bờ, mười chiếc tàu con thoi chiến đấu trên biển, cùng với chủ hạm “Tổ Ong” cấp bậc Noah, trong Tổ Ong còn trang bị rất nhiều vũ khí chiến đấu độc lập kỹ thuật cao loại Featherweight (hạng lông).

Trung tướng Dan Galvizan là quan chỉ huy đương nhiệm của Ong Vàng, lần này có thể nói là nhận được một nhiệm vụ khá nhẹ nhàng, đi chiếm lĩnh một nhà kho dưới đáy biển của một tổ chức phản kháng.

Khi Khấu Lâm Tai “truyền đạt” mệnh lệnh của thất hoàng tử điện hạ cho Galvizan đã nói: “Nơi đó chỉ là nhà kho để quân phản kháng chứa vật tư quân dụng mà thôi, sẽ không gặp phải lực lượng đối kháng nào. Đối phương nhiều nhất là phóng mấy quả ngư lôi, tùy ý chống cự một chút, sau

đó hẳn là sẽ chạy trốn hoặc đầu hàng. Ong Vàng tiếp nhận vật tư trong nhà kho, đó là một công lao lớn.”

Mà những lời này của hẳn, Galvizan có thể nói là nửa chữ cũng không dám tin...

Vị trung tướng này cũng không phải kẻ ngốc, loại chuyện vô tích sự này cứ tùy ý tìm một đội ngũ hạng ba đi thực hiện, công lớn thì Khẩu Lâm Tai người tự mình đi nhận không phải được rồi sao?

Đã xuất động Ong Vàng, nói lên đây tuyệt đối không phải là một nhiệm vụ đơn giản. Galvizan thậm chí hoài nghi “nhà kho đáy biển” kia có thể không phải là nhà kho, nói không chừng còn là một cứ điểm chung cực tường đồng vách sắt, bên trong có mấy trăm chiếc Gundam, còn mang theo người điều khiển. Hay đây đúng là một nhà kho, nhưng bên trong đã bị quái vật biển to lớn chiếm lĩnh, toàn bộ loài người đang gặp nguy hiểm chờ hẳn đi cứu.

Tuy nói suy đoán của Galvizan hơi khoa trương, nhưng có một điểm hẳn đã đoán trúng, chính là chuyện về Gundam. Đương nhiên cũng không có đến mấy trăm chiếc như vậy, nhưng thật sự là có.

Sau khi Nguyên Soái gia nhập Nghịch Thập Tự và quen biết Gunsmith, rất nhiều tác phẩm kinh người vượt quá tưởng tượng đã lục tục sinh ra, một trong số đó là người máy cỡ lớn.

Với sức một mình Nguyên Soái đã có thể làm ra vũ khí người máy không kém Factory, hơn nữa còn dùng khoa học kỹ thuật bí mật chưa chắc đế quốc đã biết. Nhưng sức sáng tạo của một người vẫn có hạn, tạo vật của Nguyên Soái có thể vĩnh viễn sẽ không phát triển theo hướng người máy chiến đấu cỡ lớn.

Ví dụ như có một số người cả đời chỉ vẽ sông núi, có một số người cả đời chỉ vẽ mỹ nhân, nhưng nếu hai người này gặp nhau một lần, nói không chừng có thể cùng tiến lên một bậc. Lúc Nguyên Soái gặp được Gunsmith có thể là như vậy, một kỹ sư chuyên tâm chế tạo đồ chơi giết người, cùng với một thợ thủ công thiên tài chuyên môn chế tạo vũ khí. Hai người này hợp tác, cộng thêm “ý kiến xây dựng” của fan cuồng người máy Cố Vấn và otaku Thuật Sĩ, đã chế tạo ra một loại vũ khí chỉ xuất hiện trong tiểu thuyết và truyện tranh.

Đó là thứ mà mấy giờ sau Galvizan phải đối diện, đồng thời thay đổi thế giới quan của hắn, Generation Unsubdued Nuclear Drive Assault Module Complex, gọi tắt là G.U.N.D.A.M, “đơn vị tấn công điều khiển thời đại mới sử dụng hạt nhân vô hạn”.

Chương 15 : Ván cờ công phòng (thượng)

- Trưởng quan, năm tàu của tiểu đội trinh sát đã tiếp cận mục tiêu, đồng thời phân tán đến các góc độ, bây giờ trên màn hình chính đã có thể phát hình ảnh.

Một sĩ quan trong phòng chỉ huy báo cáo.

Galvizan trấn giữ Tô Ong, trong quá trình đi tới vẫn luôn nhắm mắt nghỉ ngơi ở đài chỉ huy, lúc này hần mở mắt ra, đứng dậy:

- Bắt đầu làm việc, đám ong vàng.

Quả trứng lớn dưới đáy biển xuất hiện trên màn hình lớn của phòng chỉ huy, công cụ thu thập hình ảnh của tiểu đội trinh sát có công năng quay phim dưới biển sâu, nhìn rất rõ ràng.

“Thứ này rốt cuộc làm ra như thế nào...” – Trong lòng Galvizan cũng phải thán phục người tạo ra quả trứng lớn này, cơ sở trước mắt nói là do người ngoài hành tinh chế tạo còn dễ tin hơn. Loài người xây dựng công trình to lớn này dưới biển sâu, độ khó là không thể tưởng tượng. Ngay cả Thiên Đô cũng chỉ là đảo nhân tạo xây trên mặt nước, sau khi hoàn thành mới “cất cánh”. Còn quả trứng lớn này... chẳng lẽ sau khi xây xong mới chìm xuống đáy biển?

Galvizan nhanh chóng phủ định giả thuyết này, nếu xây dựng công trình to lớn như vậy trên mặt biển hoặc đất liền thì đã sớm bị vệ tinh chụp được, vậy thì không có khả năng hoàn thành. Bởi vì khi phần nóc còn chưa che kín, e rằng đạn đạo bên phía Châu Âu đã đến chào hỏi rồi. Suy đoán như thế, thứ này thật sự là được xây dựng trong biển, vậy năng lực khoa học kỹ thuật của đối phương đúng là khiến người ta cảm thán. Chẳng lẽ là do Tiên Tuyên Tự Do làm? Dù sao Châu Mỹ đại lục cách nơi này cũng không quá xa.

- Trưởng quan, có biến!

Tiếng báo cáo của tên sĩ quan kia cắt ngang suy nghĩ của Galvizan.

Tiểu đội trinh sát không chỉ cung cấp một hình ảnh, trên màn hình chính ngoại trừ một hình ảnh lớn còn chia ra bốn màn hình nhỏ, lúc này một trong số đó quay được cửa chắn bên hông trống lớn mở ra, từ trong cửa có rất nhiều bóng đen thể tích không quá lớn bơi ra...

- Phóng to.
Galvizan ra lệnh.

Mấy người bên cạnh bàn điều khiển điều chỉnh một chút, đưa hình ảnh trên màn hình nhỏ kia lên màn hình chính. Lúc này tất cả người trong phòng chỉ huy đều sững sốt, bởi vì bọn họ thấy rõ từ từ trong cửa chắn bơi ra là mười mấy mỹ nhân ngư.

- Trưởng quan...

- Hừ... có gì phải ngạc nhiên, chỉ có hai khả năng.
Galvizan lại rất trấn định:

- Đây là sinh vật nhân tạo, hoặc là vũ khí chiến đấu dưới biển sâu cố ý tạo thành bề ngoài như vậy.

- Ừm... trưởng quan...

Một nhân viên điều khiển trẻ tuổi xoay ghế qua nói:

- Còn có một khả năng...

- Nếu người muốn nói với ta những thứ này là mỹ nhân ngư thật sự, ta sẽ nhét người vào ống phóng ngư lôi, để cho người đi hẹn hò với chúng.
Galvizan ngắt lời.

Tên nhân viên điều khiển kia nhún nhún vai, biết điều ngậm miệng lại.

Galvizan suy đoán không sai, những người cá bằng máy là một phần trong hệ thống phòng ngự của công xưởng đồ chơi, là vũ khí giết người từ đầu đến đuôi. Một trong năm chiếc tàu trinh sát DT09 đã trực tiếp bị tấn công.

Đám binh sĩ trên chiếc tàu ngầm trinh sát loại nhẹ kia cũng không phải kẻ ngốc, sau thời gian ngắn kinh ngạc, bọn họ liền chú ý tới tốc độ bơi của những “mỹ nhân ngư” kia dường như không bình thường, thật sự là hơi nhanh, giống như ngư lôi vọt thẳng về phía bọn họ.

Loại tàu bọc thép nhẹ có thể không chịu nổi va chạm mạnh, nhưng tính cơ

động là hạng nhất. Quan chỉ huy trên tàu lập tức ra lệnh bắn đạn nhiệt quấy nhiễu, còn tàu thì nhanh chóng nổi lên phía trên tránh những vật thể không rõ này tấn công.

Ai ngờ hơn mười người cá kia lại không bị ảnh hưởng, bọn chúng không phải ngư lôi hay đạn đạo, không di động theo một quỹ tích nhất định, đung vào đồ vật cũng không nổ, càng sẽ không thay đổi phương hướng vì nhiệt độ, bọn chúng là binh sĩ trí năng giết địch.

Chỉ thấy những người cá kia lao tới thân tàu DT09, nhanh chóng xoay người, đuôi cá từ hông trở xuống cấp tốc xoay tròn, biến thành giống như mũi khoan đâm thủng lớp thép của đối phương, xâm nhập vào trong tàu ngầm.

- Lớp thép dưới đáy đã thủng, trưởng quan!

- Lớp thép phía sau và bên hông đã thủng, trong tàu bị vật thể không rõ xâm nhập!

- Lò động lực gặp trục trặc, áp lực đã vượt quá giới hạn chịu đựng, chúng ta đang bị nước biển ép vỡ!

Tiếng báo cáo và còi báo động không dứt bên tai, quan chỉ huy đoạt lấy ống nói trong tay tên lính truyền tin đang báo cáo với Tổ Ong:

- Trưởng quan! Chúng tôi không xong rồi, xin cho phép tôi ra lệnh bỏ tàu!

- Dưới độ sâu này...

Lính truyền tin trên Tổ Ong cũng trả lời.

- Không đi nữa thì... A!

Trong máy truyền tin vang lên âm thanh giống như thịt người bị xoắn nát, sau đó liền gián đoạn.

Trong mấy chiếc DT09 khác, có hai chiếc vẫn ở vị trí ban đầu giám thị công xưởng đồ chơi, còn hai chiếc thì lái về phía chiếc tàu ngầm bị tấn công, hi vọng có thể chi viện. Nhưng trước mắt bọn họ chỉ có một chiếc tàu chết đang từ từ chìm xuống. Ngoài trừ mấy chục lỗ thủng nhỏ hình tròn, nhìn qua không có tổn thương gì lớn, nhưng máy móc bên trong và đám binh sĩ tinh anh của Ong Vàng trong vòng năm phút đã chết sạch sẽ.

- Số 3, số 4, nghe được không?

Giọng nói của Galvizan vang lên trong kênh chung.

Sau khi sững sốt mấy giây, người trên hai chiếc tàu trinh sát kia mới lần lượt trả lời:

- Có!

- Nghe được thưa trưởng quan.

- Lập tức phóng ngư lôi vào tàu số 5.

Galvizan ra lệnh.

Lần này không hề do dự, quan chỉ huy của hai tàu nhanh chóng ra lệnh chấp hành. Bọn họ sẽ không chần chừ mệnh lệnh của trưởng quan, hơn nữa bọn họ đều hiểu nếu không làm như vậy, nói không chừng những người cá kia sẽ lập tức quay đầu tới tấn công mình.

Nhưng tất cả những thứ này đã quá trễ, bọn họ không nên đợi đến khi hoàn toàn mất liên lạc với chiếc tàu DT09 bị tấn công kia mới hạ quyết tâm, bọn họ nên phóng ngư lôi ngay khi người cá vừa mới chui vào tàu ngầm. Lúc này sau khi giết xong quân địch trên tàu, đám người cá kia lại dùng biện pháp cũ từ bên trong chui ra.

Nhìn thấy những bóng đen này lại xuất hiện trong biển, đám quân sĩ của Ong Vàng không hề cảm giác được sự lãng mạn do mỹ nhân ngư mang đến, ngay cả chân lý như “mũi khoan là sự lãng mạn của đàn ông” cũng bị ném ra sau đầu (câu nói trong anime Tengen Toppa Gurren Lagann). Tâm tình và phản ứng của bọn họ giống như nhìn thấy quái vật trong phim kinh dị đang đến gần mình.

Galvizan cũng nhìn thấy cảnh này trên màn hình theo dõi, trước khi quan chỉ huy của hai chiếc tàu trinh sát kia phạm phải bất cứ sai lầm nào, hắn đã dùng kênh trực tuyến liên hệ với tàu số 3, hạ lệnh:

- Khi người cá vừa tiến vào tàu số 4, các người liền phóng ngư lôi vào chúng.

- Rồi!

Phía đối diện vang lên câu trả lời đánh thép.

Galvizan lập tức dùng một kênh trực tuyến khác nói với tàu số 4 bên kia:

- Toàn thể đi đến kho cứu sinh, Kudrow (quan chỉ huy tàu số 4), người đi cuối cùng, chỉ huy đám thuyền viên rút lui.

Kudrow cầm lấy máy truyền tin trả lời:

- Thuộc hạ hiểu rồi.

Nói xong hắn liền hạ lệnh bỏ thuyền, dùng tay vỗ vai lính truyền tin bên cạnh và một binh sĩ khác ngồi trước máy tính, ra hiệu bọn họ có thể rời khỏi cương vị. Còn hắn thì ở lại trong khoang tàu, bình tĩnh tự nhiên, cho dù nhìn thấy hệ thống cảnh báo có ngư lôi tập kích cũng không hề dao động.

Đám thuyền viên trên tàu trinh sát số 4 cuối cùng chỉ chạy trốn được một nửa, những thuyền viên còn lại và chiếc DT09 này đều vùi thây dưới ngư lôi. Nhưng đám binh sĩ người cá trong thuyền cũng bị bọn họ tiêu diệt, còn gã quan chỉ huy tên là Kudrow kia đã vĩnh viễn ở lại Bắc Băng Dương.

Trong mười phút ngắn ngủi đã tồn thất hai chiếc tàu trinh sát khiến sắc mặt Galvizan rất khó coi. Trong lòng hắn đã thăm hỏi tổ tiên hai đời của Khấu Lâm Tai, đương nhiên hắn không dám tiếp tục thăm hỏi đến ba đời, bởi vì đào tiếp có thể sẽ liên quan đến thành viên hoàng thất...

- Tên ma men chết tiệt này, lại nói không có chống cự gì. Ta đây còn chưa gõ cửa, người ta đã ném ra một con dao, như vậy mà còn nói không có chống cự?

Galvizan hung tợn từ trong kẽ răng thốt ra một câu, hắn suy nghĩ một lát, sau đó nói với lính truyền tin:

- Ra lệnh cho đội CS-7, từ tàu số 1 đến số 8 tiến tới. Tàu số 1 chuẩn bị đạn chỉ hướng tọa độ, tìm một điểm tùy ý bắn ra một lỗ thủng. Ta muốn xem thử trong cái trứng này rốt cuộc chứa những gì!

- Rõ thưa trưởng quan!

Mấy tên lính truyền tin lần lượt đáp lời, bắt đầu truyền đạt mệnh lệnh cho các quan chỉ huy trên “Cá Mập Trắng”.

Đang lúc Ong Vàng bên này chuẩn bị triển khai thế công, hai người bên trong công xưởng đồ chơi lại chẳng hề lo lắng.

- Mỹ nhân ngư bị bọn chúng tiêu diệt rồi.

Ngụy Tĩnh nhìn hình ảnh theo dõi và những dữ liệu báo cáo khó hiểu trên

màn hình, dùng một màn hình nhỏ duy trì liên lạc với Nguyên Soái:

- Bước tiếp theo nên làm gì đây?

- Cú điểm của ông đây có cả ngàn cách để đánh chết hải quân! Người cả buổi mới thả ra một đám mỳ nhân ngư, còn hỏi ta làm gì? Người không biết khởi động cùng lúc ba bốn loại biện pháp phòng ngư khác nhau, phối hợp tấn công sao?

Nguyên Soái gào lên, hấn nhảy nhót lung tung trên ghế lái “Cá Kiếm”, cảnh tượng kia quả thật hơi buồn cười.

- Không có cách nào, cái căn cứ này của người quá cao cấp, ta không điều khiển được...

Ngụy Tĩnh bất đắc dĩ trả lời:

- Có một lần Diêm lão cũng vì không quen thao tác cửa điện tử, kết quả bị nhốt trong nhà vệ sinh mấy giờ.

- Này... không phải ta đã nói chuyện này phải giữ bí mật sao?

Diêm Không ở bên cạnh đột nhiên quay mặt lại, xấu hổ nói.

- Ta có một chủ ý.

Bác sĩ Strange ở phía sau Nguyên Soái nói:

- Các người chờ ta một phút.

Một phút đồng hồ sau...

- Bây giờ chỗ này do ta tiếp nhận.

Gương mặt của Thuật Sĩ xuất hiện trên màn hình lớn:

- Bác sĩ Strange đã nói với ta tình huống đại khái, ta đang xem xét tình hình cụ thể.

Hai tay hắn nhanh chóng di động trên hai bàn phím khác nhau, từ ánh sáng phản chiếu trên mặt hắn có thể thấy được, màn hình trước mặt hắn chia thành mười màn hình nhỏ khác nhau, hơn nữa trên mỗi màn hình đều có rất nhiều dữ liệu đang chạy.

- Tốt! Vào thời điểm mấu chốt vẫn là thằng nhóc người đáng tin!

Nguyên Soái quả thật vui mừng ra mặt, giống như đã nhìn thấy ánh bình minh thắng lợi:

- Dùng tốc độ tay giống như động kinh cộng thêm điều khiển nhiều thứ cùng lúc của người, đánh cho đội ngũ Ong Vàng gì đó thành mảnh vụn hết

đi!

Ngụy Tĩnh lại bình tĩnh hơn nhiều so với gã trẻ con kia, hắn suy nghĩ một chút, nói với Thuật Sĩ:

- Chẳng lẽ ngươi có thể điều khiển hệ thống phòng ngự ở nơi này từ xa?

- Không thể.

Thuật Sĩ quả quyết trả lời.

Chương 16 : Ván cờ công phòng (trung)

Trong lúc mấy người khác biến sắc, Thuật Sĩ lại đột nhiên đổi giọng:

- Ừm... bây giờ được rồi, ta vừa mới sửa đổi hệ thống của công xưởng đồ chơi.

- Tiên sư! Vậy người dứt khoát công phá hệ thống của hạm đội của đối phương, khiến bọn chúng tự nổ có được không!
Nguyên Soái hô lên.

- Tọa độ của công xưởng đồ chơi là cố định, hơn nữa cũng sử dụng Vận Mệnh. Ban đầu ta thiết lập trạng thái không thể can thiệp từ xa, cũng để phòng ngừa có phần cứng Vận Mệnh rơi vào tay những thế lực khác. Cho nên bây giờ sửa đổi, đối với ta cũng dễ dàng như đi vào sân sau nhà mình vậy. Nhưng hệ thống của đối phương nằm trên thiết bị đang di chuyển, muốn kết nối vào hệ thống trên tàu của bọn họ rất tốn thời gian. Đầu tiên ta phải đến kho dữ liệu tổng của đế quốc tìm kiếm tài liệu quân sự cực kỳ cơ mật, xem thử lần này Ong Vàng xuất kích từ nơi nào, sau đó lại tấn công vào hệ thống của nơi xuất kích kia, dùng nó để dự tính...

- Được rồi được rồi, đều không phải tiếng người, có nói hay không cũng vậy! Tóm lại người mau bố trí phòng ngự đi!

Nguyên Soái ngắt lời, lập tức nói với Ngụy Tĩnh và Diêm Không:

- Hai người các người cũng nên có ý thức hoạn nạn một chút, nếu công xưởng bị đánh chiếm trước khi ta và lão Strange chạy tới, e rằng các người ngay cả cơ hội đầu hàng cũng không có. Công xưởng có chương trình tự nổ khẩn cấp, lúc vui thây đầy biên đừng trách ta không nhắc nhở các người.

- Này... hôm nay là lần đầu ta nghe được, chỗ này sao lại có chương trình tự nổ nguy hiểm như vậy?

Ngụy Tĩnh quyết định đổi cách hỏi:

- Chờ đã... thứ mà đám hoa học điên các người làm ra sẽ không nổ chứ?

- Nói thừa! Nguyên mẫu của Vận Mệnh, rất nhiều dữ liệu nghiên cứu, bộ phận khoa kỹ của hạt nhân vĩnh hằng, vật liệu đặc thù, còn có vũ khí chiến

đầu mà ta nghiên cứu phát triển nhiều năm, tất cả đều ở nơi đó. Cho dù là vật chất hay phi vật chất, một khi bị đế quốc lấy được có khả năng sẽ thay đổi hướng đi của chiến tranh sau này! Các người hãy nhìn rõ tình hình! Nếu để cho ta chọn, ta sẽ không do dự nổ chết hai người các người, nếu cần thiết thì nổ chết cả ta cũng không sao.

- Thiếu chút nữa ta đã quên, trước khi gia nhập tổ chức người chính là một phần tử khủng bố...
Ngụy Tinh nói.

Lúc này Diêm Không như có suy nghĩ nói tiếp một câu:

- Thật kỳ quái, nơi này đã quan trọng như thế, càng không thể nói nổi hành vi của ông chủ. Tại sao hẳn phải đợi đến khi tình huống nguy cấp như vậy, mới thông báo cho người và bác sĩ quái dị qua đây.

- Bây giờ không phải là lúc lo chuyện đó, mau đánh lui quân địch rồi tính sau!
Nguyên Soái quát lên.

Lúc này Thuật Sĩ nói tiếp:

- Ta đang ứng phó đây, đừng hoang mang, cho dù Ong Vàng có mạnh, muốn phòng thủ đến khi người tới công xưởng khẳng định không có vấn đề.

.....

- Trưởng quan, lại có biến.
Một tên sĩ quan trong phòng chỉ huy xoay người báo cáo.

- Chuyển lên màn hình chính cho ta xem.
Lúc này Galvizan đã trong trạng thái chuẩn bị chiến đấu, thần kinh căng thẳng, mắt sáng như đuốc.

Trên màn hình lớn của phòng chỉ huy, quả trứng lớn lại mở cửa chấn ra, lần này là mấy chục cửa trái rộng khắp chung quanh. Từ trong những lối đi kia phân biệt tràn ra bốn loại vũ khí, bao gồm một đám vệt cao su màu vàng, kích thước mỗi con xấp xỉ với xe gắn máy; mấy chục khối xếp hình năm sáu mét vuông, màu sắc khác nhau; khoảng một đại đội thợ lặn người lùn áo xanh trong tay cầm xiên cá; còn có một con cá mập đồ chơi to lớn lông nhung màu lam.

- Chỗ này chẳng lẽ là hang ổ của ông già Noel sao!
Chẳng biết tại sao Galvizan lại càng tức giận.

- Ừm... bình thường phải cho rằng đối phương là một nhà khoa học điên mới đúng chứ.
Một tên sĩ quan chen vào.

- Bớt nói nhảm đi!

Galvizan quát lên, chỉ vào màn hình lớn nói:

- Ta hiểu rồi, đối phương đang xem thường chúng ta! Dùng một số vũ khí kỳ quái để mĩa mai chúng ta là học sinh tiểu học... Không! Phải là trình độ mẫu giáo mới đúng!

- Thực ra học sinh tiểu học và mẫu giáo cũng không cách nhau mấy tuổi...

- Chết tiệt!

Galvizan vớ lấy một cây bút gần đó ném tới người nọ:

- Thằng nhóc nguoi đến năm hai trung học cơ sở đã thôi học đúng không?
Không tranh cãi với ta thì chết à!

- Ừm... tôi thật ra là...

- Lôi ra ngoài! Lôi ra ngoài!

Galvizan gào lên, lập tức có hai người kéo thằng nhóc không biết điều kia đi.

- Cá Mập Trắng toàn thể xuất kích! Không cần lưu lại binh lực gần Tổ Ong! Đội ngũ tàu con thoi trên mặt nước cũng chuyển sang hình thức lặn, đi xuống dùng hỏa lực chi viện!

Galvizan hô lên với lính truyền tin.

Vào thời điểm này không ai dám hó hé một câu, làm thế chẳng khác nào không muốn ăn nằm ở đây nữa, dù sao trước mắt cũng không có người như vậy.

Mười chiếc Cá Mập Trắng CS-7 tiến lên nghênh đón. Ba chiếc DT09 còn lại thì tiến hành công kích yểm hộ một chút rồi rút về, bọn họ vốn là tàu trinh sát, không cần chiến đấu đến cùng với những vũ khí đồ chơi kỳ quái kia.

Một phút đồng hồ sau Galvizan lại nói trên kênh chung:

- Số 9, số 10, các người đi chậm hơn tám tàu phía trước, tiếp tục lặn xuống độ sâu hai trăm mét. Sau khi tiến vào tầm bắn trực tiếp tấn công bản thể trúng lớn, không cần chờ đạn chỉ điểm.

Cho dù đang tức giận, hắn vẫn không đến mức đánh mất lý trí, sự hợp lý trong việc chỉ huy không bị ảnh hưởng quá lớn.

Bầy vịt “cao su” kia đã đến gần một chiếc Cá Mập Trắng đi đầu, tạo hình của chúng rất giống loại đồ chơi mà trẻ em hay chơi đùa trong bồn tắm, đương nhiên ta cũng không nói người lớn không chơi... Được rồi, đây không phải trọng điểm, đám vịt kia có cặp mắt giống như phim hoạt hình nhân cách hóa, mỏ vịt vẫn là đáng vẻ tươi cười, bộ phận màng chân thật ra là chân vịt trên tàu, thật sự rất khó tưởng tượng chúng là sản phẩm quân dụng có thể đưa người vào chỗ chết.

Có điều đám quân sĩ trong Cá Mập Trắng cũng đã nhìn thấy sức chiến đấu của mỹ nhân ngư lúc trước trên màn hình theo dõi, không hề dám khinh thường. Mười chiếc CS-7 này có thể nói là lực lượng trung kiên của đội ngũ Ong Vàng, bất kỳ chiếc nào năng lực chiến đấu đều là số một số hai trong hải quân toàn cầu. Quan chỉ huy đứng đầu một tàu lập tức hạ lệnh triển khai toàn lực tấn công đơn hướng.

Hỏa pháo thông thường có thể sử dụng chiến đấu dưới nước rất có hạn, ngoại trừ ngư lôi thì pháo chủ lực của Cá Mập Trắng đều là vũ khí chùm hạt cơ bản, mặc dù khoảng cách tấn công không quá xa nhưng uy lực lại rất đáng kể.

Tiểu đội vịt nhanh chóng bị màn đạn bắn trúng, bị phá hư không sót con nào. Nhưng chúng không bốc hơi mà hóa thành dịch thể màu vàng, hơn nữa nhanh chóng khuếch tán với tốc độ khó tưởng tượng, biến một khu vực lớn trong biển thành màu vàng đậm đặc.

- Trưởng quan, khu vực phía trước...

- Ta đã thấy.

Galvizan ngắt lời tên lính truyền tin:

- Tác dụng của đám vịt này là để cho chúng ta bắn, chỉ là bom nhuộm màu gì đó thôi. Hừ... lại giờ trò khôn vặt. Nếu tín hiệu thị giác thông thường tạm

thời bị ngăn cản, vậy cứ trực tiếp tấn công đồ vật trên radar là được rồi.

Hắn quay mặt sang thiết bị truyền tin bên phía đài chỉ huy:

- Các người đã nghe rõ chưa?

- Rõ thưa trưởng quan!

Trên những chiếc Cá Mập Trắng vang lên tiếng trả lời.

Chương 17 : Ván cờ công phòng (hạ)

Năm chiếc Cá Mập Trắng gần như chạy đến khoảng cách song song nhau, độ sâu cũng xấp xỉ, triển khai đội hình thành một vòng cung, dựa theo hiển thị trên radar bắt đầu trút hỏa lực dày đặc về phía mảng nước biển màu vàng.

Vũ khí chùm hạt liên quan đến vấn đề tiêu hao năng lượng, cho nên quan chỉ huy của các tàu cũng hiểu được, dựa theo cách làm nhất quán của Ong Vàng, đối diện với đội ngũ quy mô nhỏ như vậy, mỗi lần liên hợp tấn công chỉ tiêu hao khoảng 15% năng lượng hỏa lực của Cá Mập Trắng, nếu như đối phương có lớp thép đặc thù thì bắn tiếp cũng chỉ lãng phí mà thôi.

Khi hỏa lực tản đi, trên radar cảm ứng nhiệt và radar thông thường đồng thời xuất hiện một cảnh tượng kỳ lạ. Khu vực phía trước vốn có một con cá mập màu lam to lớn và rất nhiều mục tiêu thể tích không lớn, nhưng sau khi một đợt hỏa lực này trút xuống lại xuất hiện hai vật thể cỡ lớn.

Còn chưa đợi quan chỉ huy trên những chiếc Cá Mập Trắng kia suy nghĩ ra đây là chuyện gì, một vật thể trong đó bắt đầu di chuyển với tốc độ cao, xông về phía năm chiếc Cá Mập Trắng.

Các quan chỉ huy của Ong Vàng cũng phản ứng rất nhanh, lập tức biến trận, chuyển sang đội hình thọc sâu, ba tàu chính giữa hơi nổi lên, một tàu mạn trái quẹo sang phải, một tàu mạn phải quẹo sang trái, tạo thành thế hai mặt giáp công, mở ra một cái túi. Tất cả hòng pháo của Cá Mập Trắng đều nhắm vào mục tiêu đang di động kia, chỉ chờ nó tiến vào khoảng cách thích hợp, dưới tình huống thị lực có thể bắt kịp hơn nữa không thể né tránh, dùng pháo hạt và ngư lôi bắn cùng lúc tiêu diệt đối phương.

Từ trong hải lưu màu vàng, vật thể di chuyển tốc độ cao kia bắt đầu lộ ra đầu mối, đó là một khối Rubik lớn dài khoảng hai mươi mét, lại do những mảnh xếp hình có màu kia ghép thành.

Khối Rubik do hai mươi bảy mảnh ghép thành xoay tròn không theo quy

tắc, nhìn thế nào vẫn rất khó giải thích tại sao một vật thể liên tục biến hóa lại có thể di chuyển nhanh như vậy dưới đáy biển. Đương nhiên các tướng sĩ của đội ngũ Ong Vàng không phải tới để nghiên cứu phát minh của Nguyên Soái vận hành như thế nào, bọn họ tới để đánh hạ công xưởng đồ chơi. Mặc kệ nguyên lý của người là gì, đã đến trước mặt thì chỉ có khai hỏa phá hủy mà thôi.

Mấy chục khẩu pháo hạt và ngư lôi từ các phương vị bao trùm đến, đây là một phương thức giết địch cố định của Ong Vàng, từ đội hình tản ra vừa rồi đến hỏa lực đan xen lúc này đều đã diễn luyện vô số lần, cũng đã sử dụng vô số lần trong chiến đấu.

Lần tấn công này lẽ ra sẽ không lo lắng bị ngộ thương, nhưng lại gần như biến thành công kích lẫn nhau. Chỉ thấy những chùm sáng kia bắn trúng mặt ngoài khối Rubik, lại bị những mảnh xếp hình màu sắc khác nhau phản xạ về các hướng, có một số đường đạn góc độ rất kỳ dị, còn có một số trực tiếp phản xạ một trăm tám mươi độ. Trong khi ngư lôi bắn vào khối Rubik kia lại không gây ra ảnh hưởng gì.

Một đợt bắn cùng lúc chỉ kéo dài khoảng mười giây, quan chỉ huy của các tàu phản ứng kịp thời, vừa phát hiện tình huống có biến lập tức dừng hình thức phối hợp tự sát này. Nhưng vẫn có một tàu bị bắn hư hệ thống động lực, hơn nữa thân tàu bị hư hại nghiêm trọng, mất đi khả năng chiến đấu, bốn tàu khác cũng bị hư hại mức độ khác nhau.

CS-7 là loại Cá Mập Trắng mới nhất tiên tiến nhất, diện tích lớn trên thân tàu đều dùng vật liệu kim loại đặc thù, đã sớm nghĩ đến các loại vũ khí có thể gặp phải trên biển. Nhưng tuy rằng như vậy cũng không ngăn nổi vũ khí chùm hạt bắn liên tục ở khoảng cách gần, sau lần tấn công thất bại này nhân viên trong năm chiếc Cá Mập Trắng đã tổn thất gần một phần ba.

Ba chiếc tàu khác từ phía sau chạy tới nhìn thấy cảnh này, nhất thời cũng không dám tùy tiện đến gần. Quan chỉ huy của các tàu cũng có một sự hiểu ngầm, vào thời khắc này bọn họ đều sẽ chờ đợi quyết định của Galvizan trong Tổ Ong.

- Số 9 số 10, các người đã vào vị trí chưa? Muốn để những người khác chờ các người bao lâu?
Galvizan hỏi.

- Báo cáo trưởng quan, đã đến vị trí chỉ định, ngư lôi chuẩn bị ổn thỏa, xin ra lệnh.

Hai tàu lần lượt dùng kênh truyền tin của mình trả lời.

- Lập tức bắn thử hai quả, sau đó chờ lệnh của ta.

Galvizan lại dùng kênh chung nói:

- Tàu số 1 đến 5, tàu nào còn sử dụng được hình ảnh 3D, lập tức báo cáo tổn thất của hệ thống và tránh ra bên cánh, tàu nào bị phá hư hệ thống thì có thể lui về. Tàu số 2, các người có thể bỏ tàu, những chiếc Cá Mập Trắng chung quanh và ba tàu DT09 vừa rút lui đi tiếp ứng khoang cứu sinh.

Hắn nói rất nhanh, tranh thủ thời gian, chỉ dùng một giây lại truyền đạt mệnh lệnh kế tiếp. Có điều quan chỉ huy của các tàu trong đội ngũ Ong Vàng cũng chỉ cần một giây này để tiêu hóa mệnh lệnh vừa rồi.

- Tàu số 7 số 8, đến tọa độ này...

Galvizan vừa nói vừa hiển thị một tổ dữ liệu thông qua màn hình cảm ứng trên đài chỉ huy:

- Ba tàu tạo thành hình chữ phẩm (品), ở vị trí và góc độ này dùng pháo chính đầu tàu bắn cùng lúc vào khối Rubik kia, sử dụng công suất lớn nhất, sau khi bắn năng lượng hao tổn đến 50% trở xuống thì dừng lại.

Lúc hắn nói ra mệnh lệnh thứ hai, ngư lôi của hai tàu số 9 số 10 đã bắn về phía công xưởng đồ chơi, đường đạn dán sát đá ngầm dưới đáy biển bắn vào tường ngoài trứng lớn.

Mà lúc này bên trong trứng lớn, Ngụy Tinh và Diêm Không giống như hai học sinh tiểu học đi vào phòng thí nghiệm đại học, không dám đụng vào thứ gì, chỉ ngồi trước màn hình quan sát Thuật Sĩ biểu diễn.

“Phát hiện được phản ứng của vũ khí điều khiển cự ly trung bình, đang đến gần, năm giây sau sẽ va chạm, dự tính lượng thuốc 200 kg, có thể chịu được xung kích sau vụ nổ, lực trường phòng ngư không mở ra.” - Một chuỗi âm thanh không có sắc thái tình cảm này là hệ thống phát thanh của công xưởng đồ chơi, đây là lần đầu tiên Ngụy Tinh và Diêm Không nghe được sau khi đến nơi này. Bình thường loại phát thanh này đều dùng giọng nữ, nhưng chẳng biết tại sao âm thanh trong công xưởng này càng nghe càng thấy giống giọng trẻ con của chính Nguyên Soái... Nghe được giọng trẻ con mang theo một chút ngây thơ, nói ra những thuật ngữ rất chuyên nghiệp này một cách lạnh lùng, có một sự kỳ dị không miêu tả được.

- Này, không sao cả chứ? Nghe có vẻ chúng ta bị thứ gì tấn công à?
Ngụy Tĩnh hỏi.

Bình thường dáng vẻ của Thuật Sĩ giống như người nào cũng có thể ức hiếp, nhưng khi hắn ngồi trước màn hình máy tính, trong phút chốc sẽ biến thành mắt sáng như đuốc, thoải mái tự nhiên, lòng mang đại cục, bách chiến bách thắng. Theo như đàn ông thấy, lúc này hắn là đồng bạn đáng tin cậy giống như định hải thần châm; còn theo phụ nữ thấy, tên otaku này lại đột nhiên trở nên rất tuấn tú.

- Chỉ là ngư lôi mà thôi, không cần lo lắng, chẳng phải hệ thống đã gợi ý không cần mở ra lực trường phòng ngự sao?
Bàn tay Thuật Sĩ bận rộn không ngừng, giống như làm nhiều việc cùng lúc:
- Nhưng hình như đối phương còn có dự định khác. Không sao, ta sẽ ứng phó, bên phía chúng ta còn có rất nhiều thủ đoạn.

Đang lúc bọn họ nói chuyện, ngư lôi đã bắn trúng tường ngoài trúng lớn.

Uy lực của ngư lôi rất cuộc lớn đến đâu, có thể dùng đạn đạo chứa lượng thuốc tương đồng để so sánh. Từ góc độ vật lý học, nước là dịch thể không nén được, còn không khí là khí thể nén được. Khi đạn đạo bắn trúng mục tiêu và nổ ra, không khí chung quanh sẽ bị nén lại, dẫn đến tác dụng làm nguội. Còn lúc ngư lôi nổ, bởi vì nước biển không thể nén, cho nên tất cả năng lượng sẽ thông qua nước tác dụng vào vỏ ngoài mục tiêu. Điều này cũng có nghĩa với một lượng thuốc nổ tương đương, uy lực của ngư lôi sẽ lớn hơn đạn đạo.

Nhưng sau khi hai quả ngư lôi này bắn trúng và phát nổ, vỏ ngoài của công xưởng đồ chơi chỉ phát sinh một chút biến dạng mà thôi, gần như không nhìn ra hư hại gì, cũng không hề có vết nứt. Ngụy Tĩnh và Diêm Không bên trong trúng lớn càng không cảm giác được bất kỳ chấn động nào.

“Tường ngoài gặp phải công kích, lực trường phòng ngự không mở ra, tính toán độ hư hại... Tính toán hoàn thành, tường ngoài phát sinh tổn hại nhẹ, hiện giờ độ hoàn chỉnh của căn cứ là 99,7%, cấp bậc an toàn cao nhất.” - Tiếng phát thanh công bố kết quả của lần tấn công này, cũng khiến Ngụy Tĩnh và Diêm Không thở phào một hơi.

Nhưng chuyện này cũng không làm Galvizan trong Tổ Ong kinh ngạc, hắn

chỉ bữu môi cười lạnh:

- Tàu số 6 7 8, báo cáo vị trí của các người!

- Đã tới vị trí chỉ định.

- Đã vào vị trí.

- Đã đến vị trí, xin hạ lệnh.

- Rất tốt...

Galvizan nghe được ba câu trả lời như mong đợi. Đây là thực lực mà Ông Vàng phải có, người vĩnh viễn có thể tin nhiệm mỗi người trong cùng đội ngũ với người, bọn họ sẽ hoàn thành mệnh lệnh một cách xuất sắc giống như người.

- Lập tức bắn!

Galvizan ra lệnh một tiếng. Ba chiếc Cá Mập Trắng CS-7 đã chuẩn bị sẵn sàng, đồng loạt phát động tấn công. Uy lực của pháo đầu tàu rất lớn, nhưng loại vũ khí chùm sáng này có khả năng đâm xuyên, lúc công thành chiếm đất ít khi dùng đến. Loại vũ khí này bình thường đều nhắm vào người máy chủ chốt của quân địch, hoặc là mở một lỗ thủng trên vũ khí cấp Noah có lớp thép rất dày.

Khối Rubik kia dường như phát hiện được luồng năng lượng này đến gần, lập tức phân tán thành những mảnh xếp hình ban đầu, tản ra các hướng tránh khỏi sóng xung kích như bề cảnh khô này.

- Tránh là đúng rồi! Ha!

Galvizan dường như đã sớm đoán được cơ chế ứng phó của khối Rubik kia, không cần nhiều lời, hấn phá ba chiếc tàu kia đến vị trí chỉ định dĩ nhiên là có hậu chiêu.

Chỉ thấy ba pháo chủ hạm xuyên qua khối Rubik đã phân tán, chui vào mảng nước biển bị nhuộm vàng, theo một đường thẳng bắn vào con cá mập màu lam sau khi bơi ra vẫn không cử động.

Con cá mập này rất giống búp bê bằng nhung, cũng có diện mạo như phim hoạt hình nhân cách hóa, nhìn có vẻ không gây hại đến ai. Đương nhiên giống như những con vịt cao su kia, vật liệu bên ngoài thân thể nó không thể nào là lông nhung thật sự, chỉ là nhìn qua rất giống mà thôi.

Tuy không thể dùng thị giác xác nhận, nhưng từ tính toán của máy tính và vị trí trên radar, pháo đầu tàu hẳn là đã bắn trúng con cá mập búp bê to lớn. Chuyện này khiến Galvizan khẽ thở phào một hơi, cho dù những vũ khí đồ chơi này có người điều khiển từ xa hay là có AI (trí tuệ nhân tạo) nhất định, hoặc là bên trong có người điều khiển... Dù sao nhìn vào tình hình trước mắt, những con vịt và mảnh xếp hình kia đều là vũ khí loại phòng ngự, chỉ có con cá mập kia thoát nhìn uy hiếp rất lớn. Lúc này dùng pháo đầu tàu một mũi tên trúng hai con chim tấn công phá vỡ nó, áp lực của hạm đội sẽ nhỏ đi rất nhiều. Những binh sĩ thợ lặn người lùn kia nhiều nhất chỉ là đồ chơi giống như mỹ nhân ngư lúc trước, lớp thép của Cá Mập Trắng và tàu con thoi cũng không sợ bị khoan, hơn nữa tàu chiến hoàn toàn có thể bắn chặn để phòng ngừa loại người máy cỡ nhỏ này đến gần thân tàu.

- Trưởng quan, radar hiển thị mục tiêu vẫn đang hoạt động.
Báo cáo của lính truyền tin lập tức dội cho Galvizan một gáo nước lạnh.

- Cái gì!

Lần này sự kinh ngạc hoàn toàn viết trên mặt hắn:

- Thứ gì có thể ngăn cản pháo chủ hạm của ba chiếc Cá Mập Trắng? Cho dù là tịnh hợp kim cũng...

Hắn còn chưa dứt lời, lại nghe được đội ngũ tàu con thoi báo cáo:

- Trưởng quan, chúng tôi đã bị xâm nhập, đối phương là...

Giống như chiếc tàu trinh sát bị người cá kết thúc kia, lúc liên lạc gián đoạn cũng có vài tiếng động, lần này nghe giống như thân thể người trưởng thành bị chùy sắt đập vỡ.

Hơn nữa tổn thất lần này e rằng càng lớn, bởi vì đội ngũ tàu con thoi liên tục bị tập kích, trong mấy phút đã có năm chiếc mất đi liên lạc.

- Đội ngũ tàu con thoi, những ai còn sống quay về Tổ Ong.

Mồ hôi lạnh của Galvizan chảy ròng ròng, kết quả hắn vẫn xem thường những binh sĩ thợ lặn người lùn kia.

Với thể tích như vậy, nếu tản ra hành động rất dễ bị bỏ qua trên radar, dù sao những người lùn kia không phải bầy cá, ngay cả bầy cá cũng chưa chắc sẽ tụ tập hành động với nhau.

Nhưng chuyện này lại liên quan đến vấn đề điều khiển, những binh sĩ thợ lặn người lùn này rốt cuộc dùng cơ chế gì vận hành? Chẳng lẽ máy móc có AI cao như vậy, còn biết phân tán ẩn giấu hành tung? Chuyện này không thể nào, nhất định là có người điều khiển, nhưng nhìn vào đầu của những tên kia, khả năng có người điều khiển là rất nhỏ. Loại binh sĩ thợ lặn người lùn này rất khó để người trưởng thành chui vào bên trong, trừ khi người điều khiển cũng là người lùn hoặc là đám trẻ con được tuyển chọn...

Khả năng duy nhất là điều khiển từ xa, nhưng rốt cuộc có mấy người đang điều khiển, một người có thể làm được trình độ này sao?

Galvizan bị những thứ này lật đổ lẽ thường, vũ khí đồ chơi kỳ quái làm cho đầu óc của hắn rối mù. Hắn càng lúc càng tò mò, những thứ này rốt cuộc là do tên điên trong tổ chức phản kháng nào làm ra.

- Số 9, số 10.

Galvizan quyết định đánh cuộc một lần:

- Dùng pháo đầu tàu công kích trứng lớn, công suất điều chỉnh đến lớn nhất.

Hắn dừng một chút rồi nói:

- Toàn bộ tàu còn lại, ngoại trừ những chiếc bị tấn công mất đi sức chiến đấu, chỉ cần tầm bắn cho phép đều dùng pháo đầu tàu nhắm vào trứng lớn, công suất lớn nhất!

Đám binh sĩ trong phòng chỉ huy đều quay đầu nhìn Galvizan. Nên biết công kích mức độ này rất có thể sẽ sản sinh phản ứng ngoài dự liệu, ví dụ như mở một lỗ thủng dưới đáy biển, xuyên qua một không gian khác, thả Cthulhu ra ngoài hay gì đó...

Nhưng không ai cãi lệnh, cũng không ai chất vấn, các tướng sĩ của Ong Vàng đều thiết thực chấp hành.

Mười mấy khẩu pháo đầu tàu bắn về phía công xưởng đồ chơi, lúc bọn chúng tích lũy năng lượng thì hệ thống trong công xưởng đã có phản ứng, bắt đầu phát thanh: “Vùng biển chung quanh phát hiện năng lượng phản ứng cao, tổng cộng chín tàu... mười tàu... đang tăng thêm. Không thể dự tính lúc công kích đến nơi, lực trường phòng ngự đã mở, năng lượng đang tăng trưởng.”

Không cần Thuật Sĩ giải thích, Ngụy Tĩnh và Diêm Không cũng nghe được sự tình nghiêm trọng. Bọn họ không quấy rầy Thuật Sĩ nữa, bởi vì nhìn dáng vẻ của hắn lúc này cũng không có hơi sức trả lời bọn họ.

“Từ các tọa độ khác nhau, có chênh lệch thời gian tiến hành công kích đâm xuyên kéo dài liên tục...” - Trong lòng Thuật Sĩ thầm nói: “Thật phiền phức, không thể dự đoán chuẩn xác cân gia tăng lực trường phòng ngự ở phía nào, như vậy chỉ có thể đánh cuộc vào lực lượng phòng ngự chính thể... Trong thời gian ngắn phát ra nhiều năng lượng như vậy, vẫn có nguy cơ một đêm nào đó bị xuyên qua...”

Chương 18 : Kỳ phùng bài thủ

Nhiều mặt đồng thời bị pháo đầu tàu công kích, đây là một sự khiêu chiến với lực trường phòng ngự của công xưởng đồ chơi. Một khi năng lượng tầng ngoài bị phá vỡ, vách tường của trứng lớn rất có thể sẽ không ngăn được những chùm ánh sáng này xuyên qua.

Có điều đảm Ong Vàng cũng không khách sáo, sau khi Galvizan hạ lệnh, chùm ánh sáng do những khẩu pháo đầu tàu kia bắn ra trong nháy mắt đã xuyên qua hải lưu bắn vào lực trường, năng lượng bắt đầu đối kháng với nhau.

Nếu bàn về tổng năng lượng dự trữ, công xưởng đồ chơi chắc chắn dồi dào hơn nhiều so với những chiến hạm di động kia. Nhưng trong thời gian ngắn cường độ của pháo đầu tàu chỉ cần tập trung vào một điểm, trong khi lực trường phòng ngự phải bao trùm toàn bộ quả trứng, đó là một diện tích rất lớn. Nếu như muốn đảm bảo mỗi điểm trên lực trường đều mạnh hơn pháo đầu tàu, nguồn năng lượng trong công xưởng chưa chắc đã đủ. Vì vậy chiến thuật của Galvizan có thể nói là khắc tinh của lực trường phòng ngự, lúc này không chỉ một tàu khai hỏa, hơn nữa cũng không chỉ bắn vào một điểm, rất có thể một luồng năng lượng nào đó sẽ xuyên thấu lực trường.

Quả nhiên đối kháng chỉ tiến hành mấy giây, tiếng còi báo động đã vang lên trong trứng lớn.

“Tường ngoài bị công kích ở nhiều điểm, lực trường phòng ngự đã mở ra, năng lượng đang tiêu hao, sức chịu đựng đã đạt đến cực hạn, cảnh cáo, cấp bậc an toàn đang hạ xuống.”

Nghe được tiếng phát thanh này, Ngụy Tinh lập tức nghĩ đến chuyện gì:
- Để ta đoán xem... cái gọi là cấp bậc an toàn này, xuống đến thấp nhất sẽ khởi động thiết bị tự nổ.

Lúc này Thuật Sĩ trên màn hình lớn nói một câu như lâm bảm:

- Ừm... thử biện pháp này xem, ngăn cản nhiều tàu của đối phương đồng

thời tấn công.

Mấy giây sau, từ trong nước biển bị nhuộm màu đột nhiên bắn ra một chùm ánh sáng, nhìn qua hoàn toàn giống với pháo đầu tàu của Cá Mập Trắng CS-7, bắn trúng tàu Cá Mập Trắng số 7.

Galvizan thấy thế liền nhìn về phía thiết bị truyền tin quát lên:

- Xảy ra chuyện gì! Tàu số 7, các người không mở máy thăm dò năng lượng, hay có tên nào ngồi trước màn hình giám thị đột nhiên bị mù rồi!

- Chúng tôi không phát hiện được phản ứng năng lượng cấp bậc pháo chính, trên máy theo dõi không có gì cả.
Lính truyền tin trên tàu số 7 trả lời.

Trong nháy mắt khi thân tàu bị bắn trúng, quan chỉ huy trên chiếc tàu kia đã ra lệnh né tránh khẩn cấp, pháo đầu tàu cũng ngừng tấn công, chuyển tất cả năng lượng sang phòng ngự. Nhưng chùm ánh sáng kia cũng nhanh chóng di chuyển theo Cá Mập Trắng, cho đến khi thuyền hủy người chết mới dừng lại.

- Trưởng quan! Lại tới rồi!

Lính truyền tin trên Tổ Ong lại báo cáo một tin tức xấu, lần này là tàu số 6 bị tấn công bởi cấp bậc pháo đầu tàu, hơn nữa hai lần cách nhau rất ngắn, chuyện này trên lý thuyết vốn không thể thực hiện được.

- Trưởng quan, theo như phân tích quỹ đạo, đó chắc là do con cá mập màu lam trong sương mù nhuộm màu bắn ra.

“Khốn nạn... chẳng lẽ là hấp thu đột tấn công vừa rồi...” – Trên chiến trường biến hóa thất thường này, Galvizan có một khúu giác rất nhạy bén. Hẳn quả thật đoán không sai, công năng của con cá mập màu lam chính là hấp thu năng lượng của vũ khí không phải đạn thật, dự trữ và có thể phản kích lại.

Thực ra tiểu đội vũ khí đồ chơi mà Thuật Sĩ sử dụng đều thiên về phòng ngự, con vịt, mảnh xếp hình, cá mập đều như vậy. Chỉ có những binh sĩ thợ lặn người lùn không nổi bật kia trong tay cầm xiên cá, bên hông đeo chùy sắt, trong miệng còn gắn súng Gatling, mình đồng da sắt, sức lớn vô cùng, hơn nữa còn có AI giết người xuất sắc.

Đương nhiên Thuật Sĩ cũng hơi coi thường thực lực của đội ngũ Ong Vàng, hẳn không ngờ đối phương lại ứng phó nhanh như thế, đội ngũ binh thường chiến đấu trong biển sâu nào có tốc độ phản ứng và hiệu suất như vậy. Nếu thay bằng đội hải quân đế quốc bình thường, có lẽ nhóm mỹ nhân ngư đầu tiên đã có thể giải quyết một phần ba binh lực của đối phương rồi.

Có điều lúc này Thuật Sĩ đã nghiêm túc, mặc dù dưới hỏa lực áp chế của đối phương không thể tắt lực trường, tiếp tục thả ra binh sĩ đồ chơi mới, nhưng hai pháo của cá mập màu lam đã hủy diệt hai chiếc Cá Mập Trắng CS-7 của đối phương, giảm bớt gánh nặng phòng ngự của lực trường, tranh thủ được thêm thời gian.

- Trưởng quan, thời gian pháo đầu tàu số 9 số 10 bắn ra đã gần đến giới hạn, nếu tiếp tục lò động lực có nguy cơ hư hại, cần tạm ngừng để làm nguội.

Lính truyền tin quay đầu, chờ ba giây lại thúc giục:

- Trưởng quan, xin ra lệnh!

Ánh mắt Galvizan lập lòe, không có quá nhiều thời gian để hắn suy nghĩ nữa. Lúc này nếu như ngừng bắn, rất có thể sẽ mất đi cơ hội phá vỡ phòng ngự bên ngoài của đối phương. Theo thương vong gia tăng, cơ hội như thế e rằng khó tạo ra lần thứ hai, có trời mới biết lát nữa trong trứng lớn kia sẽ có thứ gì rơi ra. Còn nếu mạo hiểm kiên trì, bất kể lực trường phòng ngự của đối phương có bị phá vỡ hay không, trong thời gian kế tiếp tất cả chiến hạm vừa dùng pháo đầu tàu khai hỏa đều sẽ lâm vào thời kỳ suy kiệt ngắn ngủi. Đến lúc đó những thợ lặn người lùn, mảnh xếp hình, cá mập màu lam... quả thật giống như đi vào một bữa tiệc đứng. Đội ngũ bên ngoài Tổ Ong không còn năng lượng để dùng vũ khí chùm ánh sáng bắn chặn phòng ngự, cũng không thể di chuyển hết tốc lực, hoàn toàn mặc cho người làm thịt.

Nên liều chết đánh một trận, giết địch một ngàn tự tổn tám trăm để đổi lấy ưu thế, hay là tạm thời ổn định tình hình, trước tiên giải quyết đội ngũ bên ngoài của đối phương, sau đó tập hợp lại... Không biết có bao nhiêu lần Galvizan gặp phải lựa chọn tương tự, các đời quan chỉ huy của Ong Vàng cũng không chỉ một lần đối diện với lựa chọn này. Theo như kinh nghiệm lịch sử, lựa chọn sai cũng chỉ một lần, bởi vì quan chỉ huy chọn sai không một ngoại lệ đều vì quyết định sai lầm của mình mà chết trận.

- Toàn thể ngừng bắn, chuyển tất cả động lực dự trữ sang chân vịt, rút về

Tổ Ong, tập hợp lại đội hình.

Galvizan cuối cùng đã quyết định, nói vào máy truyền tin:

- Các tàu bị hư hại tốc độ sẽ chịu ảnh hưởng, áp dụng đội hình thứ tư, các tàu khác phụ trách phối hợp yểm hộ.

Mệnh lệnh của hắn nhanh chóng được chấp hành. Đồng thời phía bên kia, tiếng phát thanh trong công xưởng đồ chơi cuối cùng cũng thông báo một tin tức tốt khiến người ta thoải mái: “Công kích bên ngoài dừng lại, không phát hiện được phản ứng năng lượng mới, triệt tiêu lực trường phòng ngự, lần này tiêu hao năng lượng vượt quá giá trị tính toán, lò phản ứng đang làm nguội. Tính toán độ hư hại... tính toán hoàn thành, không có tổn hại, hiện tại độ hoàn chỉnh của căn cứ là 99,7%, khôi phục cấp bậc an toàn cao nhất.”

Thuật Sĩ điều khiển cá mập màu lam hai lần tấn công áp chế xem như đã đạt được mục đích, nhưng hành động này cũng đã hao hết nguồn năng lượng vừa rồi cá mập hấp thu. Trong lòng hắn hiểu được tác dụng của con cá mập này cũng dừng ở đây, quan chỉ huy của đối phương khá khôn khéo, không mất nhiều thời gian sẽ nhìn thấu nhược điểm của con cá mập này. Thực ra chỉ cần dùng ngư lôi dày đặc oanh tạc, hoặc là dùng pháo chính của tàu mẹ cấp Noah công kích, cá mập màu lam sẽ bị bắn tan.

Lúc này đối phương cố ý kéo giãn khoảng cách, rút khỏi vùng biển nhuộm màu, vậy binh sĩ thợ lặn người lùn kia cũng không có tác dụng nữa. Dù sao tốc độ của chúng không theo kịp tàu ngầm, hơn nữa ở khu vực rộng rãi, đối phương lại có phòng bị, muốn tiếp cận sẽ rất khó khăn.

Còn về khối xếp hình Rubik vừa rồi, phương pháp đánh tan nó cũng giống như cá mập màu lam, dưới trạng thái phân tán những mảnh xếp hình kia sẽ không chịu nổi ngư lôi, còn dưới trạng thái tổ hợp có thể ngăn cản ngư lôi và chùm hạt bắn chặn, nhưng lại dễ dàng bị pháo đầu tàu tiêu diệt. May mà cỗ máy này khá dễ điều khiển, Thuật Sĩ tự tin có thể dựa vào cỗ máy này cộng thêm khả năng điều khiển của mình cầm cự với đối phương thêm một thời gian nữa.

Lúc này Thuật Sĩ chỉ lo lắng một chuyện, lỡ may đối phương cũng phái ra vũ khí chiến đấu công nghệ cao dưới đáy biển, hoặc là trực tiếp dùng pháo chính của Tổ Ong bắn vào trứng lớn, vậy thì phải làm sao?

Bàn về đánh cờ, bất kể là cờ tướng hay cờ vây, nếu như ngươi là một người

tự cho mình giỏi, như vậy muốn phán đoán đối thủ có phải là cao thủ tương đương với người hay không cũng rất đơn giản. Những nước cờ làm khó mình nhất mà người có thể nghĩ đến, cũng chính là nước kế tiếp mà đối phương sẽ đi.

Mặc dù Galvizan và Thuật Sĩ vốn không quen biết, hơn nữa lúc bọn họ triển khai trận đấu này thì một người vốn không có ở hiện trường, nhưng như vậy cũng không ảnh hưởng bản cờ này tiến vào tiết tấu phù hợp của nó.

- Kẻ địch non nớt, chiến thuật ngây thơ, hừ...

Galvizan bình luận, lập tức hạ lệnh:

- Pháo chính Tổ Ong, chuẩn bị bắn.

- Rõ, mở chương trình pháo chính tấn công, chủ pháo cấp Noah đếm ngược, một trăm hai mươi giây.

Một tên sĩ quan trả lời.

Galvizan lại mở máy truyền tin, gọi một kênh trực tuyến trong Tổ Ong:

- Sâu Độc, chuẩn bị xuất kích. Nêu pháo chính bắn xuyên phòng ngự của đối phương, các người hãy xông vào vết nứt bị phá hư. Còn nếu pháo chính không bắn xuyên được, các người hãy đại náo một phen, tiêu diệt toàn bộ những thứ từ trong quả trứng kia chui ra, sau đó đi “gỗ cửa”.

Galvizan truyền đạt mệnh lệnh xong liền ngồi xuống, một lần nữa nhắm mắt lại, giống như trận chiến này đã kết thúc: “Không ngờ lại tốn thời gian như vậy, hừ... sớm biết tình hình thế này, ngay từ đầu không nên dùng đội hình thông thường tiếp cận.”

Lúc này theo như Galvizan thấy, mình đã đưa ra lựa chọn cực kỳ quan trọng, hơn nữa hoàn toàn chính xác.

Giống như vừa rồi mạo hiểm hi sinh tất cả đội ngũ thông thường để tấn công, mong đợi có thể phân ra thắng bại, đó là chuyện mà các quan chỉ huy trong phim ảnh mới làm. Trước giờ Galvizan đều coi thường lựa chọn theo kiểu đánh bạc này, tướng lĩnh có trách nhiệm đều không thích mạo hiểm.

Nếu nói trận chiến này là một ván cờ, vậy hai người ở bên bàn cờ, một là người đánh cờ còn một là người đánh bạc. Cho dù là tính cách, kinh nghiệm, khả năng nắm giữ chiến cuộc, năng lực chỉ huy các loại, Thuật Sĩ

đều không thể so sánh với Galvizan.

- Đến cuối cùng, tất cả vũ dũng và kiên trì trên đời này đều phải khuất phục trước pháp tắc của lý trí.

Galvizan vừa nhắm mắt dưỡng thần vừa thông thả lẩm bẩm:

- Chiến tranh nói trắng ra chỉ là nhân vật, sự kiện, động cơ... tất cả đều có thể tính toán được. Ông Vàng là đội ngũ chiến đấu mạnh nhất trên biển, chỉ là một căn cứ bí mật của tổ chức phản kháng mà thôi, bàn về thiết bị chẳng lẽ sức chiến đấu của một công trình có thể hơn được những vũ khí chiến tranh dưới trướng ta sao... Hà, buồn cười, cho dù thực lực ngang ngửa, miễn là chỉ huy ôn hòa thì sẽ không có chiến dịch nào đánh không thắng.

Pháo chính của Tổ Ong vẫn đang đếm ngược, tiếng phát thanh trong công xưởng đồ chơi cũng đang lạnh lùng truyền đạt tin tức xấu: “Bên ngoài 2,2 hải lý phát hiện phản ứng năng lượng cao cấp Noah, lực trường phòng ngự đã mở ra, trọng tâm phòng ngự dời đến khu vực bọc thép số 27.”

Chương 19 : Chủ bài của kẻ đánh bạc

- Cảm giác bó tay chịu chết thật là tệ...

Lòng bàn tay Ngụy Tinh đã đổ mồ hôi:

- Nếu như chết ở đây, cách chết này đúng là quá nhạt nhẽo rồi, còn không bằng bị cao thủ như Gambling Snake ở trước mặt giết chết.

Diêm Không vẫn còn ngồi được, lão nói tiếp một câu:

- Lão hủ thì không sao, từ ngày bị nhốt vào nhà tù Tide ta xem như đã chết rồi.

- Vậy chúc mừng ông đã lờ được mấy chục năm.

Ngụy Tinh nói:

- Ta thì vẫn còn trẻ.

Thuật Sĩ không nói chuyện với hai người, rất chăm chú điều khiển máy chủ Vận Mệnh trước mắt. Lúc này tính mạng của Ngụy Tinh và Diêm Không, còn có những dữ liệu và vũ khí trong công xưởng đồ chơi đều nằm trên tay hắn. Hơn nữa trước đó hắn còn rất tự tin đảm bảo với Nguyên Soái nhất định có thể ngăn cản đối phương, lỡ may không làm được, vậy đừng nói là Nguyên Soái, hai tên bạo dân Thiên Nhất và Cố Vấn kia cũng sẽ không bỏ qua cho mình.

- Trưởng quan, khối Rubik và con cá mập màu lam kia đang di chuyển trên đường bắn của pháo chính về phía chúng ta.

Lính truyền tin báo cáo.

- Vùng vẫy lúc sắp chết mà thôi.

Galvizan khinh thường nói, lập tức lại hỏi một câu:

- Pháo chính còn bao lâu có thể bắn?

- Bốn mươi lăm giây.

- Sâu Độc, các người đã nghe chưa?

Galvizan hỏi trên kênh chung.

- Trưởng quan, chúng tôi đã xuất kích, có thể trực tiếp tiêu diệt bọn chúng không?

Theo tiếng trả lời này, một người máy màu tím cỡ trung xuất hiện trên màn hình chính của phòng chỉ huy Tổ Ong.

- Các người có ba mươi giây.
Galvizan nói.

- Hiểu rồi.
Đối phương trả lời.

Thể tích của Sâu Độc nhỏ hơn Cá Mập Trắng CS-7 bình thường một chút, trọng lượng lại nặng hơn nhiều so với tàu ngầm thông thường. Đương nhiên dùng góc độ của tàu ngầm để đánh giá nó cũng hơi khiên cưỡng, người máy chiến đấu do nhiều người điều khiển này có tạo hình không giống với vũ khí chiến đấu thông thường, nó mô phỏng theo bề ngoài của sứa, khoang chính có hình bán nguyệt, phía dưới có hai mươi bốn chiếc vòi máy kéo dài, tính cơ động và lực phá hoại đều vượt trội hơn những cỗ máy khác cùng khối lượng.

Thuật Sĩ nhìn thấy người máy hình sứa đột nhiên xuất hiện trên màn hình hiển thị, hơi nhú mày, trong nháy mắt liền có mấy chục tấm biểu đồ hiện lên trên một màn hình nhỏ trước mặt hắn:

- Chưa từng thấy cỗ máy này, cũng không có tư liệu... hừ... Sau khi tiến vào thời kỳ công nghiệp hóa toàn diện, loài người rốt cuộc đang nghĩ gì vậy? Cái cỗ máy quái dị gắn vòi giả kia dùng để làm gì?

Lúc hắn chế giễu người khác, dường như hoàn toàn quên mất mình đang điều khiển một thứ nhìn bề ngoài còn quái dị hơn.

Tốc độ của Sâu Độc cực nhanh, còn nhanh hơn khối xếp hình Rubik một bậc, chỉ tốn năm giây đã tiếp cận khối Rubik đang lao về phía Tổ Ong.

Thuật Sĩ nhanh chóng phát giác được, điều khiển khối Rubik một lần nữa phân tán thành các mảnh xếp hình. Không ngờ tốc độ hoạt động của những xúc tu trên Sâu Độc kia còn nhanh hơn tốc độ của cỗ máy này di chuyển trong biển.

Tám lưới lớn do hai mươi bốn xúc tu mở ra kiểm chế khối xếp hình Rubik, tiếp đó áp lực cực lớn bắt đầu nghiền nát khối Rubik này.

- Tịnh hợp kim sao...

Trong lòng Thuật Sĩ giật mình, nhưng động tác và tư duy của hắn vẫn không chậm lại. Điều khiển máy tính đã trở thành bản năng thân thể của hắn, chỉ cần ngồi trước màn hình, cho dù nhắm mắt hắn cũng có thể viết một chương trình, huống hồ là hiện giờ trạng thái thần kinh đang căng thẳng.

- Chư vị đế quốc cũng rất giỏi, mặc dù ta không hiểu biết về máy móc lắm, nhưng nhìn vào số liệu này, hệ thống tách rời bị ngoại lực cưỡng chế giữ chặt, còn có lực lượng ép cho “khối xếp hình” tan vỡ, xem ra phải thua rồi...

Thuật Sĩ biết so với khối xếp hình, con cá mập màu lam kia còn dễ bị cõ, máy chiến đấu này giải quyết hơn, cho nên hắn dứt khoát ra lệnh xông về phía trước, chuyển sự chú ý đến nơi khác.

“Cảnh báo, lực trường phòng ngự bị người điều khiển đóng lại, cảnh báo, phản ứng năng lượng cấp Noah đang gia tăng, cấp bậc an toàn của căn cứ hạ xuống.” – Tiếng phát thanh lại vang lên.

Ngụy Tinh giật mình nói:

- Này! Thuật Sĩ, làm gì đó? Tắt lực trường phòng ngự để đầu hàng à?

Thuật Sĩ trả lời:

- Bây giờ còn có thời gian, thay vì chờ đối phương tấn công, ta muốn dùng chủ bài trong công xưởng này để đánh cuộc một phen... Thừa lúc còn dư mấy chục giây, ta sẽ phá một cỗ máy ra ngoài, sau đó sửa đổi lại hệ thống phòng ngự, khiến nó có thể điều động tất cả năng lượng đến khu vực nhỏ mà pháo chính đối phương công kích, mở ra lực trường hình lá chắn ba tầng. Theo như tính toán của ta, xử lý như vậy thì sau khi bị tấn công ít nhất có thể ngăn cản bốn mươi giây.

- Chà... nghe có vẻ làm những chuyện này rất tốn thời gian, ngươi có kịp không...

Ngụy Tinh hỏi.

- Hả?

Thuật Sĩ hơi sửng sốt:

- Vừa rồi lúc ta trả lời ngươi thì đã làm xong, ngươi xem cỗ máy đã xuất kích rồi.

Trên màn hình theo dõi chính, hắn kéo một màn hình nhỏ khác đến bên cạnh màn hình hiển thị khuôn mặt của mình.

Tạm thời không nói đến sự kinh ngạc của Ngụy Tĩnh và sự ngỡ ngàng của Diêm Không, hãy nhìn sang bên phía Tổ Ong.

Sĩ quan lại báo cáo với Galvizan:

- Trưởng quan, Sâu Độc đã đánh tan khối Rubik và cá mập của đối phương, đồng thời rút lui khỏi đường bắn của pháo chính, đã sẵn sàng tấn công.

Galvizan mở mắt, lộ ra nụ cười của kẻ chiến thắng:

- Khai hỏa.

Cảm giác bị pháo chính cấp Noah tấn công như thế nào, dùng con số đơn giản để biểu thị sẽ mất đi sự thú vị của tiểu thuyết. Chúng ta hãy dùng một ví dụ hình tượng hơn, giống như vào ngày sinh nhật của người, một đám bạn giúp người tổ chức ăn mừng. Tất cả tiến triển rất bình thường, ăn xong bữa tối, mọi người tắt đèn, đốt nến, cầu nguyện, thổi nến, ca hát cười đùa. Tiếp đó người thừa dịp thổ lộ với cô gái mà mình thích đã lâu, nhưng lại được phát cho một tấm thẻ người tốt (anh là người tốt, nhưng chúng ta không thể ở cùng nhau)... Sau những chuyện này, lúc bánh kem cũng được phân chia xong xuôi, đột nhiên có người gọi tên người. Người xoay người lại, trông thấy hai người anh em thân thiết nhất của mình, khiêng một cái bánh kem đường kính gần một mét ném vào mặt người. Khi người nhìn thấy chiếc bánh kem to lớn đủ để trét vào mặt người một trăm lần, bay về phía gương mặt trái xoan không lớn lắm của người, một sự thư thái chạy trời không khỏi nắng, một sự vui sướng huyền diệu và bất đắc dĩ, một sự lo lắng làm thế nào rời khỏi tiệm ăn, chính là miêu tả chân thực nhất về thời khắc này. Đương nhiên tại khoảnh khắc đó trong lòng người sẽ thốt lên một câu: “Mẹ nó!”

Cột năng lượng của pháo chính xuyên qua khoảng cách gần bốn cây số, bắn trúng khu vực mà Thuật Sĩ đã tính toán sau đó tăng cường phòng ngự. Ba tầng lực trường phòng ngự giống như kính sát trùng chồng lên nhau, nghênh đón đợt xung kích này.

Tầng thứ nhất sau khi tiếp xúc ba giây đã bị phá vỡ, mà lúc tầng lực trường thứ hai chống lại luồng năng lượng kia, một cái bóng màu đỏ xuyên qua hải lưu nhuộm màu đã nhạt đi, gần như dán sát vào đáy biển nhanh chóng lướt

về phía Tổ Ong.

- Trưởng quan, radar biểu thị có vật thể không rõ đến gần! Tốc độ cực nhanh!

Lính truyền tin hô lên.

- Hoảng cái gì, chẳng qua là thứ giống như ngư lôi thôi.

Galvizan nói rất khẳng định, theo như quan điểm logic là trên hết của hắn, vào lúc này chỉ có một trường hợp tệ nhất, đó là đối phương phóng một ngư lôi mang theo đạn hạt nhân...

- Trưởng quan! Không phải ngư lôi! Đó giống như là...

Tên sĩ quan kia không dám tin những gì mình thấy, cũng không nói tiếp. Dù sao công cụ thu thập hình ảnh dưới biển sâu của Tổ Ong đã chụp được vật thể không rõ kia, lại chuyển hình ảnh lên màn hình lớn.

Gương mặt Galvizan giống như co rúm, nhìn vào hình ảnh, nhú mày, mắng một câu thông dụng của quê hương hắn:

- What the hell...

Chương 20 : Người máy màu đỏ

Trên màn hình lớn của máy theo dõi Tổ Ong xuất hiện một vũ khí hình người đang tiếp cận với tốc độ cao, kim loại bên ngoài đều là màu đỏ tươi, trên vai và lưng đều không có phần dư thừa, trên tay cũng không cầm những thứ như súng trường chùm sáng. Nhìn chính thể có vẻ hơi yếu ớt, giống như một bán thành phẩm được quét sơn lên.

- Buồn cười, phái thứ này ra để dọa người sao? Chẳng lẽ định dùng nắm tay của người máy để đánh tàu mẹ cấp Noah của ta?

Galvizan cười lạnh, cúi đầu nói với máy truyền tin:

- Sâu Độc, ngăn nó lại.

- Rõ.

Binh sĩ bên kia đáp lời.

Sâu Độc lập tức di chuyển về phía người máy màu đỏ đang nhanh chóng đến gần, khoang chính nghiêng qua, những xúc tu máy to lớn mở ra giống như một tấm lưới lớn trong biển. Chỉ cần đối phương đến gần, xúc tu sẽ vươn ra cuốn lấy bắt giữ đối phương.

- Hừ... bây giờ không rảnh dây dưa với người.

Thuật Sĩ cười lạnh nói, có điều trán của hắn đã lấm tấm mồ hôi, xem ra ngay cả hắn muốn điều khiển người máy này hành động cũng không dễ dàng. Cổ máy chủ bài này yêu cầu rất cao với người điều khiển, huống hồ bây giờ còn là điều khiển từ xa.

Lúc tiếp cận Sâu Độc, người máy màu đỏ kia hơi dừng lại. Ngay lúc này xúc tu của đối phương đã bao trùm tới giống như thu lưới, nhưng không ngờ sau mấy giây dừng lại, người máy màu đỏ khép hai tay vào bên người, đột nhiên tăng tốc. Tại khoảnh khắc này nó giống như đã biến mất một lúc ngắn ngủi, khi xuất hiện thì đã xuyên qua vòng vây của xúc tu, đi tới phía sau Sâu Độc. Chỉ có cặp mắt tỏa ra ánh sáng màu đỏ của người máy kia lưu lại một vệt sáng đỏ trong biển.

- Vừa... vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?
Một nhân viên điều khiển trong Sâu Độc lắp bắp hỏi.

Quan chỉ huy của Sâu Độc cũng lộ vẻ kinh ngạc:
- Làm gì thế? Như vậy cũng để đối phương đi xuyên qua?

- Báo cáo trưởng quan, vừa rồi chương trình đã phong tỏa đối phương, máy tính cũng đã không chế xúc tu làm ra động tác...

- Vậy nó làm thế nào qua được!

- Dữ liệu biểu thị... ừm... lúc tiếp cận trong nháy mắt nó đã hạ tốc độ xuống đến 0, sau đó trong một giây lại tăng tốc gấp đôi vừa rồi, đã vượt qua giá trị tính toán. Máy tính không đủ thời gian phản ứng, hơn nữa xúc tu máy đã thực hiện chuỗi động tác thứ nhất, không kịp thiết lập động tác mới.

- Chết tiệt...
Quan chỉ huy mắt nhắm một tiếng:
- Chuyển hướng truy kích, nhanh, đuổi theo!

Sau khi hấn hạ lệnh cũng chỉ có thể dùng tay đập bàn, trong lòng thầm nói:
“Lại nhanh hơn cả xúc tu của Sâu Độc, còn là ở trong biển... đó rốt cuộc là thứ gì...”

Người máy màu đỏ ung dung vượt qua Sâu Độc chặn đánh, không tới mười giây đã đến phía dưới Tổ Ong. Ngay lúc này bên phía công xưởng đồ chơi, trong ba tầng lực trường phòng ngự lại có một tầng bị tan rã, chỉ còn lại một tầng cuối cùng. Một khi vách chắn năng lượng này cũng bị phá vỡ, tường ngoài của trứng lớn sẽ bị pháo chính cấp Noah trực tiếp công kích. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, pháo này rất có thể sẽ hoàn toàn xuyên qua công xưởng, mở ra một lối đi.

- Lại còn thật sự qua đây...
Galvizan nhìn người máy màu đỏ trên máy theo dõi vọt tới trước Tổ Ong, trong lòng dâng lên một ngọn lửa vô danh, hấn quay đầu hỏi sĩ quan bên bàn điều khiển:
- Dưới tình huống duy trì công suất khai hỏa của pháo chính, Tổ Ong còn có thể sử dụng bao nhiêu vũ khí thông thường?

Tên kia sĩ quan còn chưa nghe xong câu hỏi đã làm một chút thao tác:

- Xin cho tôi mấy giây, hệ thống cần thời gian tính toán...

Galvizan trực tiếp nói:

- Người không cần trả lời ta, dù sao có thể dùng bao nhiêu thì hãy dùng bấy nhiêu, lập tức khởi động Rail Gun phía trước Tô Ong bắn vỡ con ruồi đáng ghét kia.

Hắn nói xong câu này, lại kêu lớn vào máy truyền tin:

- Sâu Độc, các người đừng đuổi qua đây nữa. Các người và những tàu khác đã rút lui, chỉ cần dừng lại bên ngoài Tô Ong, khởi động vũ khí thông thường của các người phong tỏa mục tiêu, bắn chết nó cho ta!

Hắn vừa ra lệnh, Sâu Độc rất nhanh dừng lại, khoang chính hình bán nguyệt của con “sứa” kia mở ra, bên trong có hai họng pháo giống như mắt kếp, mấy chục quả ngư lôi phong tỏa người máy màu đỏ sau đó trút xuống.

Các tướng sĩ trên những chiếc CS-7, DT09 và tàu con thoi bọc thép kia, vừa rồi hoặc nhiều hoặc ít đều kìm nén sự tức giận. Bây giờ nhìn thấy người máy màu đỏ này, quan chỉ huy của các tàu đều giống như bò húc trông thấy vãi đỏ, lập tức chỉ huy thủ hạ tấn công mãnh liệt, vô số ngư lôi và vũ khí chùm sáng bắn liên tục về phía đối phương.

Nhưng tại khoảnh khắc này người máy màu đỏ kia lại biến mất, tất cả hỏa lực đều bắn vào vị trí cuối cùng phong tỏa được, nhưng dường như không bắn trúng thứ gì.

- Ta hiểu rồi... tên khốn xảo quyệt.

Galvizan hô lớn vào kênh chung:

- Người máy của địch trang bị ngư lôi quang học có thể phản tâm nhiệt. Đám ong vàng, bảo pháo thủ của các người đổi sang hình thức điều khiển bằng tay, dựa vào định vị của radar và máy tính để bắn!

Hắn bỏ nút máy truyền tin ra, sau đó kêu lớn với các sĩ quan trong phòng chỉ huy:

- Chúng ta bên này cũng dùng hình thức điều khiển bằng tay nhắm chuẩn.

- Trưởng quan, ngài xem!

Galvizan nghe tiếng liền ngẩng đầu nhìn màn hình chính, trông thấy người máy màu đỏ kia một lần nữa hiện hình, từ vị trí bấp đui bên ngoài lấy ra

một khối kim loại, nhìn qua rất giống với chuỗi kiếm. Quả nhiên một giây sau từ chuỗi kiếm phun ra một cột sáng, hơn nữa tập hợp lại ổn định, hình thành một thanh kiếm ánh sáng.

- Lại làm được trình độ này sao...

Galvizan không kìm được nói một câu:

- Có cần làm chuỗi kiếm giống như “chuỗi kiếm” vậy không, bình thường kiếm ánh sáng dùng cho người máy đều sẽ cố gắng đơn giản hóa theo hình dáng của đèn pin.

Thực ra đế quốc cũng không phải không chế tạo được thứ kiếm ánh sáng này, chỉ là trong thực chiến loại vũ khí này rất tệ hại. Đầu tiên chỉ có cỡ máy hình người hoặc tương tự hình người mới trang bị được, loại người máy khác cho dù có gắn cũng chỉ là trang trí. Tiếp theo sức sát thương của nó có hạn, tuy là thứ vũ khí cận chiến uy lực khá lớn, nhưng trên chiến trường một cỡ máy hình người phải đến gần đối phương, sau đó dùng kiếm ánh sáng chém nổ đối phương, trong thời gian đó hỏa lực của pháo đài cố định đã phá hoại gấp mười lần người rồi. Cuối cùng là vấn đề chí mạng nhất, nguồn năng lượng tiêu hao quá lớn. Thứ kiếm ánh sáng này thông thường chỉ mấy phút đã hao hết năng lượng, biến thành một khối sắt vụn vô dụng. Nếu như thiết kế chia sẻ nguồn năng lượng với người máy, cũng chỉ tăng thêm gánh nặng của cỡ máy mà thôi. Vì vậy loại vũ khí này chỉ có thể bị bỏ qua.

Nhưng khi người máy màu đỏ lấy ra kiếm ánh sáng, Galvizan cũng không xem thường, hơn nữa trong đầu lập tức nhớ tới một chuyện:

- Binh sĩ, khởi động hệ thống quét hình năng lượng, để ta xem thử nguồn năng lượng của tên kia.

- Rõ thưa trưởng quan.

Một binh sĩ trước bàn điều khiển trả lời, dữ liệu sau khi quét hình nhanh chóng hiển thị trên một màn hình nhỏ, gây ra những tiếng xôn xao.

- Quả nhiên là vậy...

Galvizan hít thở sâu một hơi, ổn định tâm tình lại:

- Cao 18,86 mét, nặng 90,68 tấn... bên trong cỡ máy cấp bậc này lại trang bị lò phản ứng phân hạch.

Nhất thời hắn không biết nên bình luận thế nào về đám người điên của tổ chức phản kháng kia, nhưng cũng vui mừng vì mình kịp thời phát hiện

điểm này.

Lúc này bên ngoài Tổ Ong, người máy màu đỏ đang cầm kiếm ánh sáng xông đến bên cạnh hòng phá chính. Chỉ cần một lần tấn công, cho dù có thể hoàn toàn phá hoại pháo chính hay không, hệ thống an toàn của tàu mẹ cấp Noah cũng sẽ ngừng bắn.

Một trăm mét, năm mươi mét, hai mươi mét, ngay khi tiếp cận mục tiêu, người máy màu đỏ đột nhiên dừng lại.

Lần đầu tiên tay của Thuật Sĩ dừng trên bàn phím, hần chân chừ mấy giây, nhìn dữ liệu mới hiện lên, mở to hai mắt, mắng một câu:
- Chết tiệt! Máy quấy nhiễu neutron!

Galvizan trong Tổ Ong nhìn thấy người máy màu đỏ trên màn hình dừng lại, một lần nữa khôi phục nụ cười:

- Các tàu và các pháo thủ của Tổ Ong, không cần dùng Rail Gun nữa, dùng ngư lôi chiêu đãi khách một chút.

Mấy giây sau, mấy chục ngư lôi bắn trúng người máy màu đỏ không thể hành động vì hệ thống năng lượng bị quấy nhiễu. Các pháo thủ của Ong Vàng đều rất xuất sắc, không một ngư lôi nào bắn trật, bất kể thứ gì ở trung tâm vụ nổ e rằng cũng đi đời rồi.

Cùng lúc đó một tầng lực trường phòng ngự cuối cùng của công xưởng cũng bị đánh tan, chùm sáng của pháo chính Tổ Ong bắn vào vỏ ngoài trúng lớn. Tiếng báo động trong công xưởng vang lên: “Cảnh báo, lực trường phòng ngự bị phá hư, năng lượng phát ra không đủ, lò động lực đã vượt quá tải trọng, không thể khởi động chương trình làm nguội. Cảnh báo, căn cứ bị pháo chính cấp Noah công kích, tường ngoài đang tan rã, cấp bậc an toàn gần chạm mức nguy hiểm.”

- Hừ... thắng bại đã phân.

Galvizan đắc ý cười nói:

- Sâu Độc chuẩn bị sẵn sàng, chờ bắn xuyên qua vỏ trúng thì người hãy xông vào, tìm kiếm và phá hủy lò động lực của cơ sở kia, tiêu diệt lực lượng phản kháng bên trong.

Hần tất máy truyền tin, lẩm bầm nói:

- Thực ra bên trong làm gì còn lực lượng phản kháng, sau khi nước biển

trút vào, cho dù người không chết sạch thì cũng đã ngồi tàu cứu hộ chạy trốn rồi.

Vào lúc này phòng chỉ huy lại đột nhiên phát sinh chấn động, Galvizan đang đứng thẳng lơ đãng một cái, suýt nữa đã ngã xuống khỏi đài chỉ huy.

- Xảy ra chuyện gì?
Hắn ôn định thân thể, quát lên.

- Trưởng quan, mục tiêu vừa rồi vẫn đang hoạt động!

- Trưởng quan! Nó tấn công pháo chính, hệ thống đã tự động ngừng bắn!

Liên tiếp hai tin tức khiến người ta giật mình, nhưng Galvizan vẫn không rối loạn, lập tức hỏi:

- Lỗ hồng trên căn cứ kia đã mở ra chưa?

- Từ hình ảnh thì vẫn chưa mở ra.

Một tên sĩ quan trả lời, hơn nữa còn chuyển hình ảnh của trứng lớn lên màn hình chính. Lúc này vùng biển bị nhuộm màu đã khôi phục bình thường, ống kính của Tổ Ong có thể thu được hình ảnh rõ ràng cách đó hai hải lý. Nhìn vào hình ảnh mơ hồ, một khối vỏ ngoài của trứng lớn đã bị bắn cho biến dạng lõm vào trong, màu sắc của kim loại cũng hơi biến đổi, nhưng vẫn không tạo thành lỗ hồng.

- Hiện thị hình ảnh của người máy màu đỏ, một lần nữa quét hình hệ thống năng lượng của đối phương.

Galvizan dừng một chút rồi nói:

- Tình hình pháo chính thế nào, có thể nạp năng lượng lần hai hay không?

- Đang làm rồi thưa trưởng quan.

- Rất tốt, dự tính thời gian bao nhiêu?

- Lần này cần ba trăm giây thưa trưởng quan.

- Biết rồi.

Galvizan vừa nói vừa nhìn biểu đồ quét hình người máy màu đỏ, sắc mặt hơi biến đổi, hừ lạnh một tiếng:

- Hừ... thật sự trang bị hai nguồn năng lượng, còn lại một lò động lực năng

lượng mặt trời đúng không. Cho dù thể tích không lớn, cỗ máy này tiêu hao chưa chắc đã ít hơn Sâu Độc, ta lại muốn xem thử người có thể chống chọi bao lâu.

- Sâu Độc! Xông tới! Hiện giờ nguồn năng lượng phòng ngự trong căn cứ đối phương còn chưa khôi phục, người trực tiếp đột phá khu vực bị bắn cho sắp vỡ kia!

- Tuân lệnh thừa tướng quan.

Chương 21 : Nguyên Soái đến

Trong biển, Sâu Độc nhanh chóng chạy đến gần trứng lớn. Đám người điều khiển rất nhanh chú ý tới một đội binh sĩ thợ lặn người lùn đang tiếp cận, lập tức điều khiển người máy của bọn họ vung vẩy xúc tu, phá hủy toàn bộ binh sĩ đồ chơi siêu nhẹ này. Cùng là binh chủng công nghệ cao, những binh sĩ thợ lặn người lùn này đứng trước Sâu Độc hiển nhiên không chịu nổi một kích.

Giải quyết xong đám người này, Sâu Độc lại lao thẳng tới tường ngoài trứng lớn, quả nhiên lực trường phòng ngự không mở ra ngăn cản.

Đang lúc giờ xúc tu máy lên muốn đánh vào vỏ ngoài đã bị bắn cho biến dạng, bên trong Sâu Độc bỗng vang lên tiếng báo động.

Tất cả những chuyện này xảy ra quá đột ngột, khi “Cá Kiếm” xuất hiện trên radar của Sâu Độc, còi báo động lập tức vang lên, bởi vì máy tính đã phán đoán, thứ tiếp cận với tốc độ như vậy nhiều khả năng là một quả ngư lôi siêu tốc. Có điều trong phần lớn tình huống, phản ứng của con người vẫn chậm hơn máy tính một nhịp. Đám người điều khiển trong Sâu Độc còn chưa kịp thực hiện động tác né tránh, hệ thống đã tự động điều khiển cỗ máy di chuyển một chút trước khi bị đánh trúng, nếu không e rằng con sứa lớn này đã biến thành thức ăn trên xâu nướng rồi.

- Trưởng quan, đối phương...

- Tới cứu binh.

Galvizan ngắt lời tên lính truyền tin:

- Đây là ép ta phải lấy ra chủ bài sao...

Lúc này người máy màu đỏ đã quay về bên cạnh trứng lớn, Thuật Sĩ cũng không điều khiển nó tiếp tục tấn công Tổ Ong. Hắn biết chờ đến khi người máy này phá hủy được tàu mẹ cấp Noah của đối phương, e rằng công xưởng đồ chơi cũng bị Sâu Độc phá hoại gần như toàn bộ rồi, cho nên hắn vẫn lựa chọn quay về phòng ngự.

- Chống chọi đến bây giờ cũng không dễ dàng.

Gương mặt của Nguyên Soái lại xuất hiện trên màn hình của công xưởng đồ chơi, đồng thời gọi điện cho hai người bên trong công xưởng và Thuật Sĩ đang ở xa.

- Thực ra chúng ta chẳng làm gì cả, sau khi Thuật Sĩ tiếp nhận thì chúng ta cũng chỉ làm khán giả, xem một bộ phim khoa học viễn tưởng kinh dị.
Ngụy Tinh nói.

Thuật Sĩ nói:

- Nguyên Soái, ta mở cửa chắn ra để ngươi đi vào công xưởng.

Lúc này hắn mới thở phào một hơi:

- Phù... nếu ngươi không tới thì thật sự xảy ra chuyện rồi, đối phương cũng là cao thủ.

- Cao bà nội nó!

Nguyên Soái mắng:

- Quan tổng chỉ huy của Ong Vàng không phải chỉ có quân hàm trung tướng sao, ông đây là nguyên soái! Ta đến rồi còn để hắn lão xược à!

- Ừm... người ta là nhân viên công vụ chính thức, còn ngươi là tự phong...
Ngụy Tinh nhắc nhở.

- Ta sẽ lập tức đi vào, nếu thằng nhóc ngươi dám nhiều lời với ta nữa, ta sẽ cải tạo ngươi thành một cái bình trà.

Lúc Nguyên Soái nói chuyện với bọn họ, bàn tay cũng không dừng lại, thanh “kiếm” ở trước đầu Cá Kiếm tách ra khỏi cỗ máy, bắn về phía người máy màu đỏ ở phía xa.

“Cá Kiếm” đúng như tên gọi, nhìn bề ngoài là một con cá kiếm to lớn. Nhưng lớn ở đây là so với cá thật, còn so với Sâu Độc thì thể tích và trọng lượng của nó cộng lại cũng chỉ như mấy cái xúc tu của đối phương mà thôi.

Mặc dù tổng chiều dài của cỗ máy này đến hai mươi mét, nhưng một nửa chiều dài là thanh kiếm sắc hẹp dài ở hàm trên, nửa còn lại mới là bộ phận thân thể. Nhìn từ góc độ dụng cụ chuyên chở cũng không rộng rãi lắm, bên trong buồng lái chỉ có thể chứa hai ba người.

- Người trước tiên tiêu diệt con sứa kia, hiện giờ tường ngoài công xưởng không có vẻ gì sẽ ngăn được nó.

Trong lúc Nguyên Soái nói chuyện, người máy màu đỏ đã tiếp lấy “kiếm” bay tới. Bất ngờ là thứ này có thể trực tiếp kết nối với thanh kiếm ánh sáng trong tay nó, sau khi tắt cột sáng thì chuôi kiếm khoa trương kia đã nối liền với thân kiếm thực tế.

Các tướng sĩ trên Sâu Độc nhìn thấy người máy màu đỏ phía sau cầm kiếm lớn giết tới, trong nháy mắt cảm thấy áp lực như núi, một dự cảm chẳng lành nảy sinh trong lòng bọn họ, giống như quái thú sắp bị người máy đẹp trai chém thành hai nửa.

Nguyên Soái lại nhân cơ hội này lái khoang tàu Cá Kiếm đã tách rời vào trong công xưởng, sau khi đón hấn vào thì cửa chắn của trứng lớn cũng nhanh chóng đóng lại.

Giọng nói của Galvizan giống như tiêm một liều thuốc trợ tim cho các tướng sĩ trong Sâu Độc:

- Sâu Độc, giữ chân người máy màu đỏ kia. Mặc dù cơ năng của nó có ưu thế nhưng nguồn năng lượng lại có hạn, xét về thể tích cỡ máy của các người cũng không thua thiệt, chỉ cần phòng ngự là được rồi.

Hắn lại nói vào kênh chung:

- Nhộng Trần, Bộ Cánh, chuẩn bị xuất kích xong chưa?

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, Galvizan liền nói:

- Vậy nhanh chóng qua chi viện cho Sâu Độc, các người cùng tiến lên, đừng sử dụng vũ khí xạ kích, ba chiếc phối hợp xé tan nó thành mảnh vụn.

Ba cỗ máy trên là vũ khí chiến đấu độc lập mạnh nhất của đội ngũ Ong Vàng dưới biển sâu, đều được chế tạo bằng tinh hợp kim, hệ thống AI siêu mạnh kết hợp với nhiều người điều khiển ưu tú, còn có hệ thống vũ khí công nghệ cao và ngoại hình đặc thù.

Bình thường lúc bắt đầu chiến đấu, ba chiếc đều nằm trong Tổ Ong đợi lệnh, rất hiếm khi cùng nhau xuất kích, hôm nay Galvizan lại phái ra toàn bộ.

Trận chiến bên ngoài hết sức căng thẳng. Bên trong công xưởng, bóng dáng của bác sĩ quái dị xuất hiện trong phòng điều khiển chính.

Diêm Không ngạc nhiên hỏi:

- Bác sĩ, sao chỉ có một mình ông tới, Nguyên Soái đâu rồi?

Strange đi thẳng đến trước bàn điều khiển:

- Nơi này ta tới trấn giữ là được rồi, hắn nói muốn tự lái “Tinh Hồng Ma Khôi” đi nghênh chiến.

- Bọn họ lại thật sự đặt tên cho người máy kia...

Ngụy Tĩnh ngạc nhiên nói:

- Ày? Vậy hắn làm sao ngồi lên?

- Đây là bản thử nghiệm, còn có mấy bộ module trong công xưởng. Ta chỉ cần ngồi lên một bộ rồi phóng ra ngoài, sau khi kết hợp với người máy bên ngoài thì có thể đi vào buồng lái.

Giọng nói của Nguyên Soái vang lên, hắn dùng Vận Mệnh bản di động đeo trên cổ tay duy trì liên lạc với mọi người.

- À... thì ra là vậy, những thứ kia ta vốn không hiểu có tác dụng gì, hóa ra là module.

Thuật Sĩ nói xong cũng sưng sốt một chút:

- Đây... nghĩa là người máy này có thể thay đổi hình dáng bên ngoài...

- Thay đổi hình dáng bên ngoài thì có là gì, chỉ nói đến Phase Shift Armor (lớp giáp trong anime Mobile Suit Gundam SEED), đám người đế quốc kia cũng không chế tạo được.

Nguyên Soái trả lời.

Thuật Sĩ đáp một câu:

- Đúng vậy... ban này ta bị rất nhiều ngư lôi bắn trúng còn tưởng đã xong rồi, không ngờ lại chẳng có chuyện gì.

- Hừ... lát nữa có khi người sẽ không khép miệng được, chờ ta ngồi lên thì người sẽ biết uy lực thật sự của Tinh Hồng Ma Khôi.

Nguyên Soái cười lạnh, hắn nhìn Vận Mệnh trên cổ tay biểu thị một tổ dữ liệu, khinh thường nói:

- Đám khốn nạn đế quốc, phái ba chiếc MA cũng dám đến giường oai (Mobile Armor, vũ khí chỉ viện cơ động toàn lĩnh vực, không hạn chế hình người, yêu cầu trong bốn mục tốc độ cao, bọc thép dày, hỏa lực mạnh và tính cơ động, phải có ít nhất hai mục đạt mức cao)... Thứ mà ông đây chế

tạo là MS (Mobile Suit) hợp tiêu chuẩn! Hừ... dám đấu với ta!

Hắn vừa mẫn vừa chạy nhanh đến một kho chứa máy móc, mặc dù trên thực tế đã năm sáu chục tuổi, nhưng bóng lưng kia vẫn là một thiếu niên...

Chương 22 : Brian Martin

Friedrich Nietzsche đã từng nói: “Người chiến đấu với dã thú cần đề phòng mình sẽ biến thành dã thú. Nếu như người ngóng nhìn vực sâu trong thời gian dài, vực sâu cũng sẽ nhìn chăm chăm vào người.”

Thù hận có thể thay đổi một con người, có lúc thậm chí sẽ khiến người biến thành loại người mà mình thù hận.

Nguyên Soái hiểu rất rõ điểm này, nhưng hắn không quan tâm, cho dù là thay đổi khiến người ta chán ghét cũng tốt hơn để mặc dòng đời xô đẩy.

Chuyện xưa của hắn không hề khiến người ta vui vẻ, nói là bi thảm nhất trong Nghịch Thập Tự cũng không quá mức.

Trước ba mươi lăm tuổi cái tên đi theo Nguyên Soái là Brian Martin. Khi còn bé gia cảnh của hắn rất bình thường, tuy không đến mức bị đói nhưng cũng không xem là giàu có. Hắn thi đậu vào đại học nhưng không đi học, trên thế giới có rất nhiều học sinh nghèo giống như hắn, bởi vì kinh tế túng thiếu nên tự vứt bỏ cơ hội trúng tuyển, hơn nữa thành tích của hắn cũng không phải quá ưu tú, cho nên không ai quan tâm.

Năm ấy Martin mười chín tuổi, lý tưởng của hắn giống như phần lớn người trẻ tuổi, hi vọng có thể nhờ vào cố gắng của mình, một ngày nào đó sẽ giống như những quý tộc và vương tộc kia, có nhà, có xe, có tiền gửi ngân hàng, xem việc gây họa cho các thiếu nữ sa chân là một phần sự nghiệp cao quý, kéo dài đến khi về hưu mới thôi.

Nhưng hiện thực thì rất tàn khốc. Có một số người không cần làm gì cả, chưa tới mười chín tuổi đã thực hiện được lý tưởng của Martin. Còn một số người khác nỗ lực đến bốn mươi chín tuổi vẫn ở nhà cũ, đi xe second-hand, không có tiền gửi ngân hàng nhưng lại vay không ít, mà vợ lúc còn trẻ là một thiếu nữ sa chân gặp họa.

Tóm lại sau khi Martin rời khỏi trường học đã đi tìm việc làm, công việc rất

vật vả, đồng lương rất ít, địa vị xã hội cũng rất thấp, còn như tiền đồ... mỗi lần hẩn nhắm mắt lại đều có thể nhìn thấy tiền đồ của mình.

Nơi Martin làm việc là một công xưởng đồ chơi, từ cửa lớn đi vào không phải nhìn thấy nhà xưởng, mà là một viện bảo tàng nửa miễn phí. Đồ chơi hiện vật là một loại sản nghiệp xế chiều, được bảo lưu lại theo kiểu di sản vật chất văn hóa giống như gân gà (ăn không được nhưng bỏ thì tiếc). Nên biết năm nay trẻ con còn chưa học nói lưu loát đã biết chơi máy tính bảng rồi, ai còn chơi những thứ đồ nhựa kia? Cho nên công xưởng đồ chơi gần như không chế tạo đồ chơi truyền thống, bởi vì không có nhu cầu.

Tuy rằng như vậy công xưởng đồ chơi vẫn có lợi nhuận, bởi vì vẫn có một loại đồ chơi bán được, đó là mô hình. Thứ này giá cả không rẻ, nhắm vào thị trường thanh thiếu niên và người trưởng thành, lợi nhuận tương đối cao. Chỉ là liên quan đến vấn đề bản quyền, nhất định phải được công ty truyện tranh cho phép mới có thể sản xuất, hơn nữa số lượng hạn chế. Hình thức phân phối cuối cùng của mỗi quan hệ lợi ích này giống như... một chiếc bánh kem lớn, công ty truyện tranh bận trong bận ngoài một phen, đi qua ăn hết phần bánh ngọt. Phần kem thì hiếu kính cho “ban ngành có liên quan”, mặc dù bọn họ vốn chẳng làm gì cả, nhưng ai bảo bọn họ có quyền khiến cho người không làm được gì. Nguyên tác giả chỉ được chia cho một quả anh đào trên bánh kem, nhưng hẩn chỉ có một mình nên khẩu vị không lớn, có thể nhin được. Ai ngờ quả anh đào này còn chưa bỏ vào miệng, ban ngành có liên quan lại chạy tới cắn một miếng, sau đó nhổ ra cho nguyên tác giả, nói cho hẩn biết đây là đóng thuế. Khi vở kịch hay này trình diễn, công xưởng đồ chơi bỏ công bỏ sức nhiều nhất lại đang ở một bên nhai nển.

Sau khi làm việc bốn năm, Martin trở nên thực tế hơn nhiều, hẩn bắt đầu ý thức được lý tưởng trước đây của mình rất ngây thơ, hơn nữa nhìn tình hình trước mắt là vĩnh viễn không thể thực hiện được. Lẽ ra cuộc đời hẩn sẽ chỉ như vậy, bình thường nhạt nhẽo, đừng gây nên thị phi gì thì cơm ăn áo mặc không thành vấn đề. Nhưng vào năm hẩn hai mươi ba tuổi này lại xảy ra một chuyện.

Có một ngày Martin đang đi trên đường, một giọng nói giống như đã từng quen biết vang lên:

- Này! Brian!

Martin quay đầu nhìn lại, lập tức nhận ra đó là Campbell. Lúc tiểu học

Campbell là bạn học của Martin, hai người vẫn luôn học cùng lớp, đến cao trung thì Campbell chuyển sang học ở thành phố khác, hai người dần dần mất đi liên lạc.

Bảy tám năm không gặp, hai người dĩ nhiên có rất nhiều lời muốn nói. Bọn họ tìm một tiệm ăn ven đường, uống mấy ly, lần lượt kể ra gian khổ trong cuộc sống. Gia cảnh của Campbell tốt hơn Martin nhiều, ít nhất trong nhà có thể cung cấp cho hắn hoàn thành toàn bộ khóa học. Có điều sau khi tốt nghiệp đại học hắn lại mù mờ, cuộc sống cũng không thay đổi chỉ vì một tấm bằng, cố gắng làm việc cũng chưa chắc hữu dụng hơn nịnh nọt. Bạn gái sau khi tốt nghiệp hai tuần đã nhận một người cha nuôi, ngồi trên một chiếc xe thể thao mà tiền lương cả năm của hắn cũng chỉ có thể mua được cái tay lái, chạy đi xa khỏi hắn. Nghe người bạn thuở nhỏ nói như vậy, Martin cũng chỉ đành cười khổ. Trong cuộc đời này của hắn, người có thể nói chuyện chân thành chắc cũng chỉ có vài người bạn quen biết từ nhỏ mà thôi. Hai người kể khổ cho nhau nghe, trao đổi số điện thoại xem như khôi phục liên lạc, hẹn lần tới rảnh rồi sẽ gặp nhau. Ai ngờ lần từ biệt này lại là vĩnh viễn.

Một tuần lễ sau, Martin bất ngờ nhìn thấy Campbell trên một bản tin nóng. Campbell đã qua đời trong một vụ tai nạn xe cộ, hung thủ là một đám con cháu quý tộc đua xe buổi tối. Martin có thể tưởng tượng được, cha mẹ và bà nội của Campbell nhìn thấy đứa con duy nhất này chết đi sẽ đau đớn đến mức nào. Mà trong lòng hắn lại càng giận dữ, bởi vì cuối cùng tên quý tộc đua xe kia chỉ bị phán hai năm, hơn nữa còn được hưởng án treo. Ai cũng biết sau khi án treo kết thúc thì tất cả đã sớm lãng lại, đối phương sẽ không bị vào tù.

Martin dùng một phần tiền tích góp đi nhờ luật sư tư vấn, còn tra rất nhiều tư liệu liên quan đến án phạt. Mấy năm trước có một vụ án, một kẻ mở dịch vụ vận chuyển trái phép, vì chạy trốn nên đã đụng hư hai chiếc xe, còn đụng trúng một người đi đường gây nên vết thương nhẹ. Kết quả hắn bị phán dùng phương pháp nguy hiểm gây nguy hại an toàn công cộng, tội này thấp nhất cũng phải ba năm, nặng thì có thể bị tử hình. Nhưng tên quý tộc đụng chết bạn hắn đua xe trên đường khiến người đi đường tử vong, chỉ bị phạt tội lái xe nguy hiểm, mức phạt cao nhất còn chưa tới ba năm.

Martin tìm đến người nhà của Campbell, muốn khuyên bọn họ kháng án đòi lại công đạo. Nhưng hắn lại nhận được một câu trả lời khiến mình kinh ngạc, cha của Campbell nói cho hắn biết, bọn họ sẽ không nhắc lại chuyện

này nữa.

Martin là một người thông minh, hắn rất nhanh hiểu được chuyện gì xảy ra, chỉ cần một khoản tiền là có thể khiến người ta vĩnh viễn im miệng. Người nhà của Campbell cần khoản tiền đó, bởi vì cho dù bọn họ không chấp nhận cũng chưa chắc có thể kháng án thành công. Đây là phương thức vận hành của thế giới này, lúc Thiên Nhất khuyên nhủ Nguyên Soái cũng nói những lời tương tự. Pháp luật chỉ là công cụ mà thôi, có lẽ bản thân nó rất công bình, nhưng người phải xem nó nằm trong tay ai.

Sau ngày đó Martin giống như biến thành một người khác, hắn trở nên trầm mặc ít nói, bắt đầu tự học một số tri thức về vũ khí quân dụng. Hắn phát hiện mình rất có thiên phú về mặt này, học tập rất nhanh, làm việc trong công xưởng đồ chơi cũng cho hắn linh cảm... Cuối cùng có một ngày hắn đã hành động cực đoan, hắn giả làm nhân viên chuyển phát nhanh, đưa một quả bom ngụy trang thành gấu Teddy cho tên quý tộc kia.

Martin đã báo thù cho bạn, ba ngày sau khi vụ án xảy ra thì hắn bị bắt. Hắn cũng đã có giác ngộ, biết mình rất có thể phải đối diện với án tử hình, nhưng hắn cũng không hối hận. Bởi vì từ đáy lòng Martin biết, hành vi của mình không chỉ là vì Campbell mà còn vì chính mình. Hắn dùng phương thức này để phát tiết sự tuyệt vọng và căm hận với thế giới này, cam nguyện lấy cái chết để cứu rỗi bản thân.

Nhưng sự tình phát triển lại nằm ngoài dự liệu của hắn, bị bắt chỉ là khởi đầu của ác mộng.

Martin quả thật bị phán tử hình, nhưng cũng không được chấp hành, bởi vì hắn bị trưng dụng thành đối tượng thí nghiệm. Cho đến khi chạy ra khỏi phòng thí nghiệm, hắn mới biết nơi mình bị nhốt là quận Hắc Ưng, mà đó đã là hơn mười năm sau rồi.

Trong mười năm này hắn gần như lúc nào cũng bị trói chặt, bị cấm ống dẫn vào dạ dày giống như gia súc, cưỡng chế ăn uống, ngay cả tự sát cũng không làm được. Nội tạng của hắn không chỉ một lần bị lấy ra, sau đó lại trả về, để cho người khác kiểm tra. Hắn bị tiêm vào các loại độc tố, bị gắn thiết bị của người cải tạo không đếm hết được. Trong bốn năm cuối cùng, một tổ chức tên là Evolution đã tiếp nhận căn cứ thí nghiệm này, càng có nhiều thí nghiệm tàn nhẫn vượt quá tưởng tượng. Có thể nói Martin sống được đúng là kỳ tích, hơn 92% vật thí nghiệm đã chết đi, còn lại 8% gần

như tinh thần đều sụp đổ.

Hắn chạy trốn được là nhờ vào một cơ hội bất ngờ. Năm đó Martin bị một loại thuốc mới biến thành trẻ con, nhưng loại thuốc này cũng không phải là linh đan cải lão hoàn đồng, mà là một loại thuốc độc chết người.

Giống như rất nhiều người thống trị vương triều, các hoàng đế vẫn luôn theo đuổi chuyện trẻ mãi không già, từ đời đầu trở đi chưa từng gián đoạn, đương nhiên những nghiên cứu tương tự cũng chưa bao giờ dừng lại. Thuốc mà Martin bị tiêm chỉ là một sản phẩm thất bại, 96% vật thí nghiệm sau khi tiêm lập tức tử vong, còn lại 4% sẽ trở về thời kỳ nhi đồng, nhưng tuổi thọ của bọn họ cũng không kéo dài vì biến thành trẻ con, bề ngoài của bọn họ cũng không biến đổi nữa, ngoài ra còn có khả năng đột ngột chết đi.

Vì vậy từ đó trở đi, Nguyên Soái đã là một kẻ không có tương lai, hắn tùy thời có thể mất mạng, bất kỳ thời khắc nào... Mỗi ngày khi mở mắt ra, hắn đều vui mừng vì mình lại lờn thêm một ngày.

Biến thành đứa trẻ khiến Martin thoát khỏi trói buộc, mặc dù thân thể là trẻ con nhưng tư tưởng của hắn là một người trưởng thành chịu đủ hành hạ, có ý chí như sắt thép. Hắn hoàn toàn có thể không do dự dùng bất kỳ thứ gì vớ được để giết người. Nhờ vào một chút vận may, ngày đó hắn đã thành công chạy ra khỏi căn cứ thí nghiệm, toàn thân trần truồng, quấn một chiếc áo khoác của người trưởng thành, chạy vào trong gió tuyết.

Năm năm sau cái tên “Nguyên Soái Đồ Chơi” nổi lên, trong một khoảng thời gian hắn là mối họa ngầm của đế quốc, là một kẻ điên từ đầu đến chân, gây ra vô số vụ nổ và vụ án giết người, hơn nữa chưa từng ai gặp qua hắn. HL đã thành công bắt giữ hung thủ mấy lần, nhưng đó chỉ là mấy vũ khí sát nhân bề ngoài giống như con người mà thôi.

Campbell từng nói một đoạn, vẫn luôn ghi nhớ trong lòng Martin: “Brian, có người lớn tuổi nào từng nói với người, nếu như người luôn làm theo khuôn phép cũ, đến lúc già quay đầu nhìn lại, sẽ phát hiện có rất nhiều chuyện muốn làm nhưng lại không làm. Ha ha... ta nói này, mặc dù bây giờ ta còn trẻ, cũng biết rất rõ giấc mộng của mình, nhưng lại không hề cảm thấy có khả năng thực hiện.”

Có một số chuyện khi đó Martin còn chưa hiểu rõ, hắn cũng không cách nào hiểu được, nhưng rất nhiều năm sau Nguyên Soái đã hiểu. Tại sao đế

quốc lại đi đến tình cảnh này? Tại sao nhiều người như vậy lại bí quá hóa liều gia nhập tổ chức phản kháng? Nhìn bề ngoài bản chất của cuộc chiến này cũng giống như những vương triều phong kiến cổ xưa bị thay thế, những người bị áp bức muốn tranh đoạt lợi ích từ trong tay đám người áp bức, thay thế cuộc sống thoải mái của đối phương. Nhưng trên thực chất lại có một chút khác biệt, bởi vì đế quốc hôm nay còn mạnh hơn những vương triều hoang dã vô đạo cổ xưa kia, ít nhất bọn họ còn có pháp luật nhìn như công bằng, hiện giờ cũng hiếm có người chết đói. Nhưng đối với con người thì không chết đói là đủ rồi sao? Không, chớ mới là thứ như vậy. Người thì khác, con người sẽ có mộng tưởng, trong đó mộng tưởng của rất nhiều người đều bình thường giống như Martin lúc còn trẻ, đương nhiên cũng rất nhiều người có mộng tưởng cao cả thuần túy. Nhưng trên tinh cầu do đế quốc thống trị này, 90% số người từ khi sinh ra đã gần như mất đi cơ hội thực hiện mộng tưởng, chỉ biết đói lấy bữa ăn qua ngày. Thực ra bọn họ không phải oán hận trời sinh đã bị phân chia sang hèn, mà oán hận ngay cả “cơ hội” bình thường nhất cũng bị chiếm giữ một cách không công bằng. Giai điệu chính của chiến ca vang lên trong thời đại này không phải thống khổ, mà là tuyệt vọng.

.....

- Trang bị chiến đấu chuẩn bị phóng, đếm ngược một phút.

Nguyên Soái ngồi bên trong trang bị, nói vào Vận Mệnh trên cổ tay:

- Thuật Sĩ, thiết lập Tinh Hồng Ma Khô, chuẩn bị tổ hợp.

- Con sứa lớn kia rất phiền phức, chỉ thủ không công, lại không rời khỏi phụ cận trứng lớn.

Thuật Sĩ nói.

- Dùng Pulse Cannon mà người máy mang theo bắn nó.

Nguyên Soái chỉ huy.

- Đây, bây giờ ta đang dùng lò động lực năng lượng mặt trời, đối phương có máy khuấy nhiễu neutron, lò động lực hạt nhân bị vô hiệu hóa rồi.

Thuật Sĩ nói.

- Ngươi cho rằng Tinh Hồng Ma Khô chỉ có hai loại động lực sao?

Nguyên Soái cười lạnh.

- Hả? Không thể nào? Ta xem sơ đồ kết cấu này...

Thuật Sĩ trả lời.

Nguyên Soái ngắt lời hắn:

- Mở to hai mắt xem thử phía sau buồng lái là cái gì.

- Ừm... không có gì cả... chờ đã! Cái không gian kia là... không thể nào, trong không gian nhỏ như vậy lại có nguồn động lực thứ ba?

Thuật Sĩ nói.

- Là một mảnh vỡ của hạt nhân vĩnh hằng.

Nguyên Soái nói:

- Thứ lớn bằng nắm tay, đương nhiên chỉ chiếm một chút không gian thôi.

- Chết tiệt! Thật dám gắn lên đó!

- Dừng dài dòng, bắn Pulse Cannon kiểm chế hành động của đối phương, giữ nguyên tọa độ hiện giờ, ta đã định vị rồi.

Trong lúc Nguyên Soái nói chuyện, trang bị mà hắn đang ngồi bay lên, quỹ đạo phóng về phía trước cũng đã mở ra.

- Ta linh cảm hắn sắp hô một tiếng, ABC, xuất kích...

Ngụy Tĩnh trong phòng điều khiển chính thấp giọng nói với hai người bên cạnh.

- Người cho rằng ta không nghe được lời người nói đúng không?

Giọng nói của Nguyên Soái vang lên, sau đó lập tức nói vào máy truyền tin:

- Brian, xuất kích!

- Ấy... tên này thật sự hô rồi... khoan đã, Brian? Hóa ra hắn có tên sao?

Ngụy Tĩnh nói.

- Nói nhảm, chẳng lẽ người cho rằng có người họ là Đồ Chơi, tên là Nguyên Soái sao?

Strange trả lời.

- Ừm... thực ra ta cho rằng hắn họ Nguyên, tên một chữ Soái...

Trong biển, trang bị từ cửa chắn của trứng lớn bay ra, cùng lúc đó Tĩnh

Hồng Ma Khôi cũng bắn Pulse Cannon vào Sâu Độc đang phòng thủ...

Chương 23 : Tinh Hồng Ma Khôi

Pulse Cannon của Tinh Hồng Ma Khôi phát động gần như không cần thời gian chuẩn bị, hơn nữa ở khoảng cách gần này, thể tích to lớn của Sâu Độc và tính cơ động đang trong thế yếu khiến cho nó khó mà né tránh.

Khi đám binh sĩ bên trong Sâu Độc phát hiện được phản ứng năng lượng, còn chưa kịp có bất kỳ thao tác nào, Pulse Cannon đã bắn tới khoang chuyên chở chính giữa. Tinh hợp kim đã triệt tiêu một phần lực xung kích, nhưng Pulse Cannon vẫn phát huy hiệu quả nhất định.

- Trưởng quan, năng lượng của bộ phận vận động đang hạ xuống.
- Trưởng quan, hệ thống động lực đã ngừng vận hành.
- Hệ thống đang tự động tiêu trừ phản ứng mạch động, ít nhất phải cần hai phút!

Tin tức xấu liên tục kéo đến, sắc mặt của quan chỉ huy trong Sâu Độc khó coi đến cực điểm, bởi vì lúc này hắn nhìn thấy trên màn hình theo dõi, có thứ gì đó lướt qua sát Sâu Độc, bay về phía người máy màu đỏ kia.

Tinh Hồng Ma Khôi mở hai cánh tay, quay lưng về phía trang bị chiến đấu bắn tới, module như đôi cánh bằng máy cắm vào phần lưng Tinh Hồng Ma Khôi một cách trôi chảy, khóa vào từ hai bên cổ cho đến vai. Biến hình lập tức triển khai, phần lưng người máy dày hơn, cộng thêm đôi cánh sau lưng, đường nét bề vai cũng càng sắc bén và đầy đặn.

- Đây mới là Tinh Hồng Ma Khôi bản hoàn chỉnh, module số 1... hình thái chiến đấu.

Nguyên Soái nhanh chóng đi vào buồng lái của bản thể Ma Khôi, trực tiếp dùng máy truyền tin bên trong nói chuyện với mọi người trong công xưởng đồ chơi.

- Thực ra theo ta thấy chỉ là tạo hình đẹp hơn một chút, không phải cũng

cầm kiếm đi chém sao?
Ngụy Tinh nói.

Lúc này Diêm Không ở bên cạnh lại nói tiếp một câu:

- Không phải, không phải, tuy lão hủ là người ngoài nghề, nhưng theo ta thấy hiện giờ người máy này đã rất khác biệt. Trong tài liệu có nói, thân kiếm của Cá Kiếm vốn ngang ngửa với vỏ ngoài tịnh hợp kim của đối phương, muốn phá vỡ phòng ngự của đối phương thực ra cũng không khó. Giống như đinh sắt và tấm sắt đều là sắt, nhưng đinh có thể xuyên qua được. Đặt vào tình huống trước mắt, chỉ cần lựa chọn lực lượng, tốc độ, điểm tấn công thích hợp... nếu tốc độ của Ma Khôi nhanh hơn một bậc, lại gia tăng công suất của chân vịt và cánh tay trong nháy mắt, vậy sức chiến đấu sẽ tăng lên rất nhiều.

- Quả nhiên vẫn có người biết hàng.

Trong khi Nguyên Soái nói chuyện, Tinh Hồng Ma Khôi đã xông đến bên cạnh Sâu Độc, vùng thanh kiếm lớn dài mười mét, chỉ đảo qua đã chém đứt hai phần ba xúc tu bên dưới.

- Trưởng quan, bộ phận vận động bên dưới bị tổn hại nghiêm trọng, chỉ còn sáu xúc tu có thể hoạt động bình thường, hai xúc tu đã mất tác dụng một nửa, còn lại đều bị chém đứt rồi!

- Hệ thống động lực đã khôi phục chưa?

- Có thể tiến hành di động, nhưng tốc độ chỉ có thể đạt bốn phần.

- Bắn đạn quấy nhiễu, di chuyển về phía Tổ Ong.
Quan chỉ huy bắt đầu hạ lệnh.

Một viên đạn ánh sáng nhiệt năng từ hòng pháo của Sâu Độc bay ra, nổ tung trước mặt Nguyên Soái, trên màn hình máy tính của hắn lập tức trắng lóa, trên radar cảm ứng nhiệt cũng như vậy.

- Chút tài mọn... như vậy mà muốn chạy sao!

Nguyên Soái đã nhìn ra hành động của đối phương, cũng không đếm xỉa tới đạn quấy nhiễu, dựa vào ghi nhớ vị trí của Sâu Độc một giây sau cùng, dự đoán tốc độ và phương hướng di động của đối phương, lao thẳng xuống dưới bốn mươi lăm độ.

Hai giây sau, các tướng sĩ bên trong Sâu Độc đột nhiên cảm giác khoang chuyên chở rung động kịch liệt một trận, còi báo động vang lên.

- Trưởng quan... cỗ máy...

Một binh sĩ báo cáo được một nửa, đột nhiên phát hiện tình huống có vẻ không đúng.

- Thế nào rồi? Nói đi!

- Chúng ta đang dùng tốc độ vượt mức cao nhất di chuyển về phía Tổ Ong.

- Cái gì?

Cách đó hơn trăm mét, Nhộng Trần và Bộ Cánh đã chạy tới. Thê tích của hai cỗ máy này xấp xỉ với Sâu Độc, nhưng tạo hình thì không giống. Nhộng Trần có hình dáng côn trùng bán thành phâm, trong giới tự nhiên nhộng trần là loại nhộng mà chân và cánh không dán chặt trên người, có thể hoạt động, khớp bụng cũng có thể cử động. Trong côn trùng bộ cánh gân (Neuroptera) và bộ cánh lông (Trichoptera), nhộng trần thậm chí có thể bò sát hoặc bơi lội, trên cơ bản là một thứ rất buồn nôn...

Còn tạo hình của Bộ Cánh thì giống như xương cột sống, mỗi bên còn mọc bốn xương cột sống lớn ngang với thân chính, hình dáng đó không giống như sinh vật, mà giống như một quái vật hình chữ Phong (丰).

- Đạn quấy nhiễu kia là do đối phương bắn ra sao?
Quan chỉ huy của Bộ Cánh nói với thủ hạ.

Một binh sĩ ngồi trước màn hình trả lời:

- Chắc là không phải, trưởng quan, máy tính phân tích đây là loại mà quân ta dùng.

- Xem ra vẫn chậm một nhịp, có lẽ Sâu Độc sắp bị giết rồi, cho nên mới bắn đạn quấy nhiễu muốn rút lui.

Quan chỉ huy dừng lại mấy giây, sau đó ra lệnh:

- Chuẩn bị tiếp ứng Sâu Độc, tùy thời chú ý quân địch trên radar...

Báo động đột nhiên vang lên, còn chưa ai kịp nói nửa câu, tên quan chỉ huy kia đã mở to hai mắt, nhìn thấy một cảnh tượng kinh người trên màn hình.

Một cỗ máy màu đỏ hình người, một tay cắm vào trong khoang chuyên chở của Sâu Độc, kéo con sứa máy thể tích gấp mấy lần mình, dùng tốc độ nhanh đến khó tin lao về phía Bọ Cánh.

- Làm động tác né tránh! Nhanh!

Hắn vừa ra lệnh một tiếng, đám binh sĩ thật muốn chửi đồng, nên tránh đi đâu đây đại ca?

Tinh Hồng Ma Khôi đi đến phía trước Bọ Cánh, cánh tay vung lên ném Sâu Độc ra. Tại khoảnh khắc này thể tích và khối lượng đã không thành vấn đề, giống như siêu nhân ném một chiếc xe buýt ra, chỉ cần động lực và lực xoay của cánh tay Tinh Hồng Ma Khôi mạnh hơn nguồn động lực của Sâu Độc là có thể làm được.

Nhìn cỗ máy chủ bài chiến hữu giống như một quả bóng bầu dục bị ném về phía mình, quan chỉ huy của Bọ Cánh cũng chỉ có thể hạ lệnh làm động tác né tránh. Tại khoảng cách này cho dù muốn đánh nổ đối phương cũng không có bao nhiêu phương án, hướng hồ cả hai đều làm bằng tịnh hợp kim, ai có thể đánh nổ được đối phương?

Nhưng lúc này AI của hệ thống lại đột nhiên có sáng kiến, tám cây xương sống hai bên Bọ Cánh khép lại giống như một bàn tay lớn, dùng tư thế như nâng chén đón lấy Sâu Độc. Sau khi Sâu Độc bị ném ra, nóc khoang chuyên chở hình bán nguyệt hướng về phía Bọ Cánh, còn xúc tu thì hướng về phía Tinh Hồng Ma Khôi. Tại khoảnh khắc cuối cùng khi bay ra, xúc tu của Sâu Độc lại nhanh chóng vươn tới Tinh Hồng Ma Khôi, muốn cuốn lấy và kéo đối phương theo.

- Hừ... ngây thơ.

Trong nháy mắt Nguyên Soái đã có phản ứng, hai tay Tinh Hồng Ma Khôi giống như múa côn, cầm chuôi kiếm xoay một vòng, mấy xúc tu cuối cùng của Sâu Độc vươn tới cũng bị chém đứt.

Đây là khác biệt giữa người điều khiển bên trong và điều khiển từ xa, tốc độ ứng phó với tình huống đột ngột xảy ra, thông thường sẽ tạo thành kết quả khác nhau một trời một vực.

Sâu Độc và Bọ Cánh đụng vào nhau, vỏ ngoài bằng tịnh hợp kim của hai cỗ máy đều bị biến dạng và hư hại ở một mức độ nhất định. Nhưng kết cấu của Bọ Cánh có tác dụng giảm bớt xung kích, cho nên cả hai còn không

đến mức tan vỡ.

Galvizan nhìn thấy cảnh này trên màn hình, suy nghĩ bắt đầu trở nên hỗn loạn, toàn bộ phòng chỉ huy của Tổ Ong đều trầm mặc.

Qua một hồi Galvizan mới nói:

- Quét hình nguồn năng lượng một lần nữa.

Lần này biểu đồ và dữ liệu xuất hiện trên màn hình rất ít, một binh sĩ trước bàn điều khiển ngơ ngác quay đầu nói:

- Trưởng quan... nguồn năng lượng của mục tiêu không rõ, nhưng công suất này...

- Đùa gì thế...

Galvizan cũng mở to hai mắt nói:

- Bên này của ta trang bị mười lăm động cơ Diesel cỡ lớn, bốn lò động lực và một lò phản ứng hạt nhân. Nguồn năng lượng thứ ba của người máy kia còn mạnh hơn công suất cao nhất của Tổ Ong? Có phải hệ thống quét hình bị hư rồi không!

- Trưởng quan, nhìn tình hình trước mắt... ừm... dữ liệu hẳn không sai.

- Trưởng quan, nên làm sao đây, cứ tiếp tục như vậy ba cỗ máy đặc biệt cũng sẽ không chống đỡ được.

Lúc này Galvizan mới ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, nếu trận chiến này tiếp tục e rằng tất cả tiền vốn của Ong Vàng sẽ bị thua lỗ ở đây.

- Pháo chính chuẩn bị bắn lần hai xong chưa?

Giọng điệu của hắn đột nhiên trở nên rất lạnh.

Có rất nhiều binh sĩ đã ý thức được Galvizan muốn làm gì, ánh mắt trở nên kinh hãi.

- Đã... đã chuẩn bị xong, tùy thời có thể...

- Nhắm chuẩn căn cứ của quân địch, tiếp tục sử dụng quỹ tích bắn lần đầu, nghe lệnh của ta, chuẩn bị bắn.

Galvizan ngắt lời, lập tức nói chuyện với quan chỉ huy của ba cỗ máy chủ bài kia:

- Bộ Cánh, mang theo Sâu Độc rút lui. Nhộng Trần, các người khởi động chương trình khóa kín mục tiêu, tất cả thuyền viên tiến vào khoang cứu sinh rút lui.

Một vết sáng màu đỏ lướt qua, Sâu Độc và Bộ Cánh còn chưa kịp chấp hành mệnh lệnh của Galvizan đã bị một thanh kiếm lớn xuyên qua. Khoang chuyên chở của Sâu Độc và thân chính của Bộ Cánh bị đâm thủng, máy móc bên trong vỏ ngoài bằng tinh hợp kim phát sinh vụ nổ dây chuyền, hai cỗ máy lập tức bị đánh chìm, nhân viên bên trong không ai sống sót.

- Quái vật đáng chết! Thứ kia rốt cuộc là gì! Là do người Địa Cầu chế tạo sao!
Galvizan cuối cùng không nhịn được chửi như tát nước.

Tinh Hồng Ma Khôi trên màn hình lại không vì vậy mà chùn bước, chỉ thấy năng lượng ánh sáng trên chuôi kiếm lại được mở ra, truyền đến thân kiếm, chung quanh kiếm lớn bùng lên một tầng năng lượng ánh sáng dạng tụ hợp. Hai cánh sau lưng hoàn toàn mở ra, dùng mắt thường có thể nhìn thấy lực đẩy to lớn sản sinh ảnh hưởng kịch liệt với hải lưu sau người.

Cặp mắt của người máy phát ra ánh sáng màu đỏ, giống như tử thần đang nhìn chằm chằm, trên tay cầm vũ khí đã cường hóa thành Trảm Hạm đao (1), nhanh chóng lao đến gần Tổ Ong. Giả sử Tinh Hồng Ma Khôi ở trạng thái bình thường muốn tiêu diệt chủ hạm cấp Noah như Tổ Ong cần hai mươi phút, vậy hình thái hiện giờ có lẽ chỉ cần năm phút là đủ rồi.

- Mau khóa nó lại! Đừng để nó đến gần!
Galvizan hô lớn vào máy truyền tin. Kế hoạch ban đầu của hắn là dùng chức năng phong tỏa của Nhộng Trần khóa chặt Tinh Hồng Ma Khôi trên đường bắn của pháo chính, sau đó phá hủy cả hai cỗ máy và căn cứ của đối phương, lúc này mặc dù hơi hoảng loạn nhưng kế hoạch vẫn không thay đổi.

Không đủ thời gian để các tướng sĩ trong Nhộng Trần rút lui nữa, nhưng bọn họ vẫn xem hoàn thành nhiệm vụ là ưu tiên hàng đầu, biết rõ sẽ hi sinh nhưng đều không chùn bước.

Chính giữa Nhộng Trần mở ra, giống như một hạt đậu phộng bị lột vỏ, nhắm chuẩn Tinh Hồng Ma Khôi dần dần tiến tới.

- Chậc... phong tỏa nam châm đúng không.

Nguyên Soái cười lạnh nói:

- Vùng vẫy lúc sắp chết, cho dù ta không làm gì cả, loại công kích này cũng sẽ nhanh chóng hao hết năng lượng của con nhộng sắt kia.

Lúc hắn nói chuyện, lại nhìn thấy báo động trên màn hình cảm ứng, sắc mặt khẽ biến đổi:

- Hừ... lại tới rồi, pháo chính cấp Noah.

Theo khoảng cách của Nhộng Trần càng lúc càng gần, hành động của Tinh Hồng Ma Khôi cũng dần dần chậm đi, cho đến khi hoàn toàn bị khóa lại, công suất của chân vịt mở tối đa cũng không thể di chuyển, chỉ có thể đẩy nước biển phía sau.

- Ta đã sớm chú ý tới động tĩnh của bọn chúng, đoán trước sẽ còn bắn một phát nữa.

Lúc này giọng nói của Thuật Sĩ vang lên trong máy truyền tin:

- Nguyên Soái, module pháo kích đã phóng qua rồi.

- Thằng nhóc tự tiện chủ trương... hà... như vậy cũng tốt.

Nguyên Soái thao tác nhanh như chớp, bắn ra module chiến đấu phía sau cổ máy, thiết lập chương trình tự động trở về điểm xuất phát cho nó.

Trang bị hình cánh phía sau Tinh Hồng Ma Khôi bắn ra, sau khi chốt gán vào bả vai buồng lồng, tay cầm kiếm của người máy cũng thuận thế mở ra, Trảm Hạm đao rơi xuống đá ngầm dưới đáy biển.

Mấy giây sau bộ module thứ hai đã bay tới, cũng ghép vào bả vai Tinh Hồng Ma Khôi, nhưng lần này không phải là trang bị tăng cường tính cơ động và lực xoay, sau lưng nó là một vòng tròn như hoa tuyết, hai vai có hai hộp phóng đạn khoa trương, hai bên và trước người cũng có thiết bị gắn thêm.

Lúc này pháo chính của Tổ Ong cũng khai hỏa, cột sáng ập đến gần như có thể bao trùm toàn bộ Tinh Hồng Ma Khôi, hơn nữa bởi vì bị Nhộng Trần cường chế phong tỏa, Ma Khôi không thể thay đổi vị trí được.

Nhưng dáng vẻ của Nguyên Soái giống như đã tính trước mọi việc, điều khiển Ma Khôi nhắm chuẩn vào luồng năng lượng kia, một quả cầu năng lượng màu đen xuất hiện phía trước cổ máy của hắn.

- Trưởng quan! Phía trước có phản ứng năng lượng phản vật chất!

Galvizan giống như mùa đông đứng ở trong tuyết bị người ta dội một chậu nước lạnh, không tới một giây hắn đã nhìn thấy năng lượng do pháo chính bắn ra bị quả cầu đen kia nuốt chửng, không thể xuyên qua được.

- Ngừng bắn!

Trong đầu Galvizan đang suy nghĩ phương pháp ứng phó, đạn thật gần như vô hiệu với Phase Shift Armor, pháo chính cấp Noah bị đối phương ngăn cản, như vậy thủ đoạn còn lại chỉ có vũ khí chùm hạt...

Hắn há miệng, còn chưa nói ra mệnh lệnh tấn công, chợt thấy Tinh Hồng Ma Khôi đã ngừng lá chắn bảo vệ phản vật chất, sau đó phụ kiện như hoa tuyết sau lưng nó bay ra tứ tán, hóa thành mười mấy khẩu pháo trôi nổi bao vây Nhộng Trần, bắn một vòng cùng lúc.

Lúc này Nhộng Trần vì duy trì phong tỏa nam châm nên đang trong trạng thái mở rộng, bộ phận bên trong vỏ ngoài tinh hợp kim bị tấn công thẳng vào, cỗ máy chủ bài cuối cùng cũng bị đánh tan. May mà vừa rồi pháo chính bị đối phương ngăn cản, đám binh sĩ trong Nhộng Trần đã tranh thủ được một chút thời gian, ngồi lên tàu cứu sinh chạy trốn.

- Ai có thể nói với ta đó là thứ gì...

Galvizan đã sắp sập đổ rồi, câu này của hắn cũng chỉ là lắm bầm, không ngờ thật sự có người trả lời hắn.

- Là hệ thống DRAGOON (2).

Galvizan quay đầu nhìn lại, trông thấy là thằng nhóc vừa rồi tranh cãi với hắn nên bị kéo ra ngoài, tên kia đứng bên ngoài một lát lại chạy vào.

Galvizan hỏi:

- Đó lại là thứ gì?

- Chính là... Disconnected Rapid Armament Group Overlook Operation Network.

Binh sĩ trẻ tuổi kia trả lời:

- Là một thiết bị hư cấu.

- Vậy người có thể giải thích tại sao đôi phương lại nắm giữ một vũ khí hư cấu không?

Galvivan cười khan mấy tiếng, chính hắn cũng không tin mình lại nói chuyện như vậy.

- Ừm... trưởng quan, thực ra ban này tôi đã muốn nói, tôi cảm thấy cỗ máy của đôi phương từ đầu đến chân hoàn toàn dựa theo siêu cấp người máy hư cấu, hơn nữa là một tác phẩm có độ hoàn thành rất cao, chúng ta e rằng không có phần thắng, vẫn nên rút lui đi...

Chú thích:

(1) Zankantou, vũ khí trong game Super Robot Wars OG.

<https://www.youtube.com/watch?v=lsDXMjxvmZA>

(2) Hệ thống vũ khí cơ động không dây trong anime Gundam SEED.

<https://www.youtube.com/watch?v=W-CEPeKHse4>

Chương 24 : Bí mật của Túy Tước

- Báo cáo, trưởng quan.
- Vào đi.
- Đây là văn bản từ chức do tướng quân Dan Galvizan đệ trình.
- Biết rồi, người đặt lên bàn đi.
- Vâng.

Đội tên binh sĩ kia ra ngoài, cửa điện tử một lần nữa đóng lại, Khấu Lâm Tai cầm xấp giấy trên bàn làm việc lên, xé nát ném vào trong thùng rác.

La Hồ liếc nhìn đồng giấy vụn, cười lạnh một tiếng, đẩy kính râm nói:

- Tước gia thật là không hợp tình hợp lý, rõ ràng là người phái Ong Vàng đi chấp hành nhiệm vụ này. Người cũng biết rõ với thực lực Nghịch Thập Tự, chuyến đi này tám chín phần là thất bại trở về, thậm chí có khả năng một đi không trở lại. Nhưng cuối cùng người vẫn bắt trung tướng Galvizan gánh vác trách nhiệm.

- Người cảm thấy lần này là do ta tính sai sao?
Khấu Lâm Tai cầm hồ lô lên uống một hớp.

- Đương nhiên không phải, với năng lực của tước gia người, chuyện mà ta có thể nghĩ đến thì không có lý do gì người không nghĩ ra. Hơn nữa nếu như người thật sự tính sai mà muốn bắt Galvizan chịu tiếng oan, vậy không cần xé phần đơn từ chức kia, cứ trực tiếp đồng ý là được, sau đó nâng đỡ một trung tướng có thể đánh trận trong Ong Vàng. Nếu như là ta, còn sẽ thừa cơ sắp xếp một tâm phúc làm quan tổng chỉ huy ở đó.

La Hồ dừng một chút rồi nói:

- Ha ha, cho nên ta muốn hỏi một chút, tước gia an bài hành động lần này rốt cuộc mục đích là gì?

- Trên thực tế, chuyện này không phải do ta an bài.
Khấu Lâm Tai trả lời.

- Hà?

La Hồ chỉ nghĩ hai giây đã nhạy bén phát giác được chuyện gì, lập tức hỏi:

- Là ý của điện hạ?

- Còn có thể là ai?

- Chẳng lẽ... đây cũng là để thăm dò nội ứng?

- Không biết, điện hạ suy nghĩ còn sâu xa hơn ta. Có lúc cờ cao một nước, cảnh sắc hiện ra trước mắt là khác biệt một trời một vực.

Khấu Lâm Tai trả lời:

- Nhưng ta đại khái có thể nghĩ đến lý do khiến Dan Galvizan gánh vác trách nhiệm.

- Xin nói rõ.

La Hồ nói tiếp.

Khấu Lâm Tai cười cười:

- Thật ra đạo lý rất đơn giản, những năm gần đây Ong Vàng tung hoành bốn biển, luôn luôn ngạo nghễ, lập công vô số, vì vậy binh sĩ của bọn họ có phần không coi ai ra gì. Là quân chủ bài thì đây là điều rất kiêng kỵ, nếu như bị những đội ngũ khác cô lập, trên chiến trường chính diện cũng không phải chuyện đùa.

- Lần này khi ta phái bọn họ đi, trên báo cáo chỉ viết là đi tấn công nhà kho dưới đáy biển của một tổ chức phản kháng, nhìn có vẻ là nhiệm vụ rất đơn giản. Cuối cùng bọn họ thua trận trở về, hao binh tổn tướng, nguyên khí đại thương. Đây rõ ràng là một thất bại nặng nề, đối với Ong Vàng thì thậm chí có thể nói là sỉ nhục. Trong một thời gian dài tiếp theo, bọn họ đứng trước mặt đồng liêu sẽ không ngóc đầu lên được. Như vậy có thể khiến bọn họ bớt phóng túng một chút, cũng có thể khiến bọn họ mạnh hơn trong chiến đấu sau này. Không phải từng có một câu như vậy, “thất bại là đôi cánh của thành công”.

- Còn về Dan Galvizan, hẳn là một người thông minh, phần đơn từ chức này chỉ là ném đá dò đường mà thôi. Với tình hình hôm nay, có người nào lại đi cách chức tướng lĩnh thiện chiến? Đuổi hẳn về nhà thì đế quốc có lợi

ích gì? Vì vậy hắn vốn không lo lắng chuyện này, hắn nộp phần báo cáo này lên là muốn nói với ta, hãy chờ hắn lấy công chuộc tội.

- À...

La Hồ cười nói:

- Nghe ra thất bại lần này lại có thu hoạch không ít.

- Thu hoạch thì có nhưng đều là vô hình, còn tổn thất là thật sự, nói trắng ra đó đều là tiền.

Khấu Lâm Tai nói:

- Đến cuối cùng điện hạ có tính toán của mình, Galvizan là heo tìm chết không sợ nước sôi, báo cáo còn không phải do ta viết sao? Người nói xem trách nhiệm này rốt cuộc do ai gánh?

- Tổn thất như vậy theo ta thấy không tính là gì, chỉ là mấy cỗ máy, mấy chiến hạm, giống như chiến tranh bình thường mà thôi.

La Hồ nói:

- Ý nghĩa chiến lược mà đội ngũ Ong Vàng có thể mang đến, còn không thực tế bằng một Thiên Vệ.

- Người trong triều có thể nhìn xa trông rộng như ngươi thì tốt rồi...

Khấu Lâm Tai đã mở máy tính ra, bắt đầu tính sổ sách.

- Hừ... những kẻ kia, ngay cả chuyện ăn lộc vua gánh nỗi lo của vua cũng không làm được. Bọn họ chỉ biết nếu trên tài chính xuất hiện số liệu khó coi, số tiền cuối năm mình được chia sẽ ít đi.

La Hồ nói với giọng khinh thường.

- Ngươi đã rời bỏ bệ hạ, chuyển sang nương nhờ điện hạ, lại nói những lời như “ăn lộc vua gánh nỗi lo của vua”, đúng là không có phẩm hạnh rồi.

- Ngươi làm sao biết nương nhờ thất hoàng tử điện hạ là ý nguyện của chính ta?

La Hồ nói.

- Hả, không phải ý nguyện của chính ngươi, chẳng lẽ là...

Ngón tay Khấu Lâm Tai đang gõ bàn phím đột nhiên dừng lại, kinh ngạc quay đầu:

- Không thể nào?

- Gia tộc của ta cũng lâu dài như lịch sử của đế quốc này, từ tổ tiên chúng ta đã mấy đời trung thành với hoàng đế.

La Hồ nói.

- À, ta biết, gia tộc Bảo Long cũng như vậy. Như thế nào cũng được, xin hãy nói trọng điểm.

- Cho nên khi hoàng đế mệnh lệnh ta giao phần trung thành này cho Krause điện hạ, ta đương nhiên sẽ làm theo.

- Còn thật là như vậy...

Khấu Lâm Tai cau mày trầm tư một lúc:

- Chẳng lẽ hoàng đế đã ý thức được điện hạ muốn làm gì? Hơn nữa chẳng những ngài không đề ý mà còn âm thầm giúp đỡ?

- Hoàng đế cũng không phải là người muốn làm gì tùy thích, trên thế giới này, rất nhiều lúc người có quyền lực nhất lại là người thiếu tự do nhất.

La Hồ nói:

- Cho dù ngài ấy mong muốn một số chuyện sẽ xảy ra, nhìn bề ngoài cũng có quyền làm như vậy, nhưng ngài ấy chưa chắc sẽ thành công.

- Là ám chỉ những quy củ lập trường, lập chính kia?

Khấu Lâm Tai nói:

- Quả thật, chỉ cần là đấu tranh chính trị liên quan đến hoàng quyền thì đều rất nguy hiểm, đi sai một bước sẽ vạn kiếp bất phục.

- Tước gia, người nên biết, ta nói chuyện này cho người biết là vì tín nhiệm người.

La Hồ nói.

Khấu Lâm Tai trả lời:

- À à... ta sẽ không nói ra.

Hắn lại cầm hồ lô lên uống một ngụm.

- Nếu như người có thể cai rượu, đưa xác suất say rượu lỡ lời xuống bằng không, sẽ có sức thuyết phục hơn.

La Hồ nhìn hồ lô trên bàn.

- Ai nói với người thứ ta uống là rượu?

Khấu Lâm Tai cười nói.

Câu này giống như còn khiến người ta rung động hơn mặt chiếu của hoàng đế, La Hồ ngân ra tại chỗ, sững sốt khoảng năm giây:

- Ngươi... nói gì...

- Ta cũng chưa từng nói đây là rượu.

Khấu Lâm Tai lắc lư hồ lô:

- Thực ra đây là giấm.

- Chẳng lẽ dáng vẻ say khướt của ngươi nhiều năm như vậy đều là...

La Hồ là nhân viên tình báo, dĩ nhiên cũng biết về sự tích của vị “Túy Tước” này. Nhưng bây giờ nếu những lời Khấu Lâm Tai nói là sự thật, vậy các sự kiện say rượu lúc trước hoàn toàn không liên quan đến rượu, mà là do tên này cố ý gây ra.

- Con người của ta không ngốc, nhưng ta cũng không cho rằng mình thông minh đến mức có thể không kiêng nể gì.

Khấu Lâm Tai nói:

- Ta cần giả vờ hồ đồ một chút, như vậy rất nhiều chuyện sẽ dễ làm hơn.

- Giống như năm xưa ngươi để cho Thuật Sĩ chạy mất, lúc trước còn thả Time Servant đúng không?

La Hồ hỏi.

- Đã biết rõ như vậy, sao năm đó lại không vạch trần ta?

- Nắm giữ bí mật trong lòng bàn tay giống như tích lũy vốn, muốn đánh bại một người, nên tích góp đủ vốn để tung ra một kích chí mạng. Giống như ngươi để cho Thuật Sĩ chạy mất, chuyện này không có bằng chứng xác thực chứng minh là ngươi cố ý. Cho dù ngươi cố ý, với mức độ uy hiếp của Thuật Sĩ với đế quốc khi đó, ngươi cũng không phạm phải lỗi lầm quá lớn. Hơn nữa ngươi có hai tầng thân phận vương tộc và quý tộc, há sẽ thua bởi loại vụ án này.

- Được rồi...

Khấu Lâm Tai nói:

- Ta nghĩ nếu có một ngày chiến tranh kết thúc, chúng ta thắng lợi, binh đao vào kho, thiên hạ thái bình, khi đó chắc chỉ có công việc của ngươi vẫn còn tiếp tục.

- Người cảm thấy ta rất bí ai sao?

Khẩu Lâm Tai không trả lời, chỉ cười cười. Bản thân hẳn chẳng lẽ lại không bí ai, trên đời này mỗi người đều đang diễn kịch, nếu dừng lại có lẽ sẽ phải trả giá.

.....

Tại phủ đệ của Krause.

Trong thư phòng, hắn tiếp một cuộc điện thoại, đối phương sử dụng số điện thoại chỉ dùng một lần, gần như không thể truy lùng.

Giọng nói kia đã trải qua thiết bị điện tử xử lý, rất khàn khàn mơ hồ:

- Ta mới nói tọa độ của công xưởng đồ chơi cho người biết, người đã vội vàng phái người tấn công, có phải quá khinh suất rồi không?

- Con người của ta, mọi việc đều trải qua suy nghĩ rồi mới hành động Krause trả lời.

- Mà lần công đã trải qua suy nghĩ này của người, cuối cùng lại chấm dứt bằng thất bại.

Giọng điệu của Krause không thay đổi, vẫn rất bình tĩnh:

- Nhìn qua là vậy, nhưng nếu ta suy đoán không sai, nước cờ này của ta vẫn khiến cho công xưởng đồ chơi không tồn tại nữa, không phải sao?

Giọng nói bên kia chần chờ mấy giây mới trả lời:

- Không sai, sau khi ngăn chặn cuộc tấn công, vì phòng ngừa tấn công hạt nhân hoặc là nhiều quân đội kéo tới hơn, cuối cùng công xưởng đã bị vứt bỏ. Nhưng tư liệu và vũ khí bên trong đều được chuyển đi, cuối cùng chỉ tự hủy một cái vỏ rỗng.

- Như vậy là đủ rồi.

Krause nói:

- Hai bên đều có tổn thất, cũng đều có thể chấp nhận được, mà ta đã đạt được mục đích của mình.

- Người không sợ hành động tương tự sẽ khiến thân phận của ta bại lộ?

- Yên tâm, người không dễ bị nhìn ra như vậy.

Giọng nói kia lại dừng mấy giây:

- Có phải người vốn dự định để ta bị phát hiện, hành động lần này chính là thăm dò của người và Thiên Nhất đúng không?

Krause phủ nhận:

- Ta không biết người đang nói gì.

- Ta biết Thiên Nhất cũng an bài nội ứng ở chỗ người.

Giọng nói kia tiếp tục:

- Người muốn mạo hiểm tính mạng của ta để tìm kiếm nội gián bên cạnh mình?

Krause nói:

- Nếu người đã suy nghĩ đến mức này, cần gì phải hỏi nhiều?

- Nếu như ta bị nhìn thấu, hoặc là bị người nào đó bằm ra nuôi heo, người đừng tưởng mình có thể dễ chịu.

- Ha ha... đừng kích động.

Krause cười ôn hòa:

- Nếu như người cảm thấy tính mạng gặp nguy hiểm, có thể tùy thời ngừng nhiệm vụ nội ứng, ta không ép buộc.

- Hừ... nói thì đơn giản lắm. Từ thời khắc phản bội Nghịch Thập Tự thì ta đã không thể quay đầu rồi, hoặc là bọn họ thua, hoặc là ta sẽ chết. Nếu nửa đường hủy bỏ, ta có thể trốn đi đâu? Dù là chân trời góc biển, người của Nghịch Thập Tự vẫn sẽ tìm được ta.

- Cho nên người chỉ có thể tiếp tục hợp tác với ta, không phải sao?

Krause dừng một chút rồi hỏi:

- Như vậy... lần này lại có tin tức mới gì muốn nói với ta?

Chương 25 : Hai tầng âm mưu

Xe lửa chạy rầm rầm qua một mảnh thế giới màu trắng bạc, ngoài xe là gió tuyết đầy trời, nhưng hành khách trong xe lại không cảm thấy lạnh lẽo chút nào.

Đây là một đoàn tàu chạy từ Yekaterinburg đến Smolensk, thời gian là giữa trưa ngày 23 tháng 11 năm 2101.

Từ khi đoàn tàu bắt đầu chạy, tất cả nhìn có vẻ rất yên tĩnh, không có chuyện gì khác thường, cho đến khi một thanh niên tóc lam xuất hiện trong một toa xe.

Tại khu giữa của toa xe có một đôi vợ chồng trẻ đang ngồi đối diện cách nhau một cái bàn. Người vợ đang nâng cằm, thần thờ nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ. Nàng là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, mái tóc dài màu đỏ xõa xuống vai, tướng mạo đoan trang, vẻ mặt lười nhác. Chồng của nàng cũng là một thanh niên anh tuấn, làn da trắng như những cô gái trong quảng cáo mỹ phẩm, nhìn tướng mạo chỉ khoảng hai mươi tuổi, trên người mặc trang phục lão thành đất tiên, còn đeo nhẫn kết hôn cùng một cặp với vợ hắn.

Thanh niên tóc lam đi đến một chỗ ngồi trống cách đôi vợ chồng kia một lối đi. Hắn ngồi xuống, nghiêng người ngó về hành lang, nói với vị tiên sinh kia:

- Người chắc đã phát giác được rồi chứ?

Quý ông trẻ tuổi kia quay mặt lại nhìn Krause, khó hiểu hỏi:

- Anh đang nói chuyện với tôi sao? Xin lỗi, chúng ta quen biết à?

- Lần trước khi ta nhìn thấy người đứng bên cạnh một tên tội phạm nguy hiểm cấp sáu, người còn là một kẻ độc thân nhĩ, Cố Vấn.

Krause nói, từ trong túi áo khoác lấy ra một tờ giấy, làm bộ nhìn cái tên trên đó nói:

- Mà bây giờ người đã thành “ông Anderson” rồi.

- Nay, chúng ta bị nhìn thấu rồi, bà Anderson.
Cố Vấn cười nói với cô gái tóc đỏ bên cạnh.

Cô gái vẫn nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ, không cao hứng trả lời Cố Vấn một câu:

- Tự chơi đi, lười để ý tới người.

Cố Vấn nghiêng đầu qua, nhìn sang Krause, bất đắc dĩ nhún vai:

- Nhìn xem, đây là lý do mà hiệp nghị trước hôn nhân được phát minh ra.

- Người rất can đảm, kế hoạch này quả thật không tệ. Ngay tạo hai thân phận giả, cùng với con gái của Cesare Barmond giả làm vợ chồng, thông qua thủ tục hợp pháp mua vé xe. Trong lúc tình hình ở quận Song Ứng đang căng thẳng như vậy, người lại lựa chọn đi đường bộ đến khu vực biên cảnh. Việc bảo mật thân phận của người và cô ta làm khá tốt, ảnh của hai người các người không tồn tại trong kho dữ liệu của HL, sẽ không bị bất kỳ hệ thống quét hình phân mặt nào phát hiện ra.

Krause nói:

- Thế nhưng...

Hắn lại trở về câu hỏi lúc ban đầu:

- Người chắc đã phát giác được rồi chứ?

- À, người muốn nói đến trong toa xe này đều là thủ hạ của người?
Cố Vấn biết rõ còn hỏi.

Krause nói với giọng không cao không thấp:

- Các người ra ngoài cả đi.

Ngoại trừ ba người bọn họ, tất cả hành khách trong toa xe này, dù là nam nữ già trẻ, thậm chí còn có phụ nữ đang bế con đều đứng lên, trật tự từ cửa hai bên rời khỏi toa xe.

- Đám người này chắc không phải đều là người siêu năng lực chứ?
Cố Vấn hỏi.

- Bọn họ là nhân viên cơ sở được chọn ra từ các phân bộ HL, giống như thượng úy Quý Thừa đã bị các người xắt ra nuôi heo, mỗi người bọn họ đều là tinh binh thường chiến đấu ở tuyến đầu.

Krause trả lời:

- Còn cấp bậc và thực lực của ta chắc ngươi cũng biết rõ, tin rằng ngươi sẽ không có ý định chạy trốn hay phản kháng, đúng không?

- Không, đương nhiên không, chuyện mất phong cách như vậy đúng là quá thiếu trình độ rồi.

Cố Vấn trả lời.

- Ta tin rằng phu nhân của ngươi cũng cùng ý kiến với ngươi.

Lúc Krause nói lời này đã nhìn sang “bà Anderson” bên cạnh Cố Vấn.

Cô gái kia biết đây là đang chờ mình xác nhận, bèn thở dài nói:

- Ý kiến của ta cũng giống như hấn, nhưng ta là ta, hấn là hấn.

Cố Vấn cười cười nói với Krause:

- Không sao, vợ chồng gắt gỏng với nhau là chuyện bình thường, ta không sao cả.

- Đồng thời có nhân vật quan trọng của hai tổ chức phản kháng sa lưới, hơn nữa là trên đoàn tàu khó mà thoát thân bị ta ung dung bắt giữ, ngươi không có gì muốn hỏi ta sao?

Krause nói.

Cố Vấn cười lạnh:

- Đây là ngươi đang kiểm tra ta, xem thử lúc này ta có thể đoán ra thân phận của nội ứng hay không?

- Coi như vậy đi.

Krause nói.

- Đáp án là không thể.

Cố Vấn trả lời, có điều một giây sau hấn lại đặc ý nói:

- Bởi vì ta đã sớm biết là người nào.

- Hừ...

Krause khinh thường cười cười:

- Vậy ta tạm thời tin tưởng giả thuyết này, ngươi đã sớm biết tất cả nhưng vẫn lựa chọn tự chui đầu vào lưới.

- Ngươi cảm thấy bây giờ ta là Gia Cát Lượng sau chuyện (sau khi sự việc xảy ra mới tuyên bố đã đoán trước), lại còn phong má giả làm người mập

đúng không?

Cố Vấn hỏi:

- Ta giống loại người đó sao?

“Phu nhân” của hấn ở bên cạnh cũng thừa dịp chen vào một câu:

- Người không giống loại người đó, mà người chính là loại người đó.

- Ta cho cô cây kẹo ăn, cô có thể im lặng để ta biểu diễn cho xong không?

Cố Vấn quay đầu lại hỏi.

- Ừ.

Nàng lại thật sự đưa tay ra.

Cố Vấn từ trong túi áo lấy ra một que kẹo được bọc giấy cẩn thận, bỏ vào lòng bàn tay của nàng, sau đó giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, quay đầu lặp lại với Krause:

- Ta giống loại người đó sao?

- À... được rồi, ta cảm thấy người không giống, nhưng ta cũng không phải vì muốn người cho ta kẹo hay gì đó nên mới nói như vậy.

Krause trả lời.

Cố Vấn điềm nhiên tiếp tục nói:

- Thiên Nhất đã từng tìm mỗi người chúng ta đến nói chuyện trực tiếp, nhằm xác nhận về nội ứng, thực ra khi đó ta đã biết là ai.

- Phải không, vậy sao người không nói cho hấn biết?

- Ha ha... động não một chút đi, điện hạ, người nói xem tại sao?

Sắc mặt Krause khẽ biến đổi:

- Người muốn nói...

- Không sai.

Cố Vấn lập tức nói:

- Không cần ta nói cho hấn biết, lý do rất đơn giản, khi ta suy luận ra ai là nội ứng, ta cũng lập tức đưa ra một kết luận khác. Ta đã có thể suy đoán được là ai, Thiên Nhất chắc chắn cũng có thể.

- Vậy tại sao hấn còn muốn tìm các người lần lượt nói chuyện?

Krause hỏi.

- Hắn muốn xem thử có ai đoán ra thân phận của nội ứng hay không.

Cố Vấn trả lời:

- Kết quả chỉ có một mình ta, mà khi đó thái độ của ta trả lời hắn đại khái là muốn nói “người đã biết rõ là ai, đừng tiếp tục giả vờ lãng phí thời gian của ta nữa, ta biết ngươi muốn làm gì”.

Krause hỏi:

- Hắn muốn làm gì?

Cố Vấn nói:

- Rất đơn giản, thông qua nói chuyện, nếu như hắn phát hiện có người đoán được thân phận của nội ứng, hắn sẽ ngầm gợi ý cho người đó bảo mật, không nên vạch trần nội ứng. Còn như ta, hắn không cần nói gì đặc biệt với ta cả, bản thân cuộc trò chuyện này đã đủ gợi ý cho ta, trong lòng hiểu được.

- Tại sao hắn không muốn vạch trần thân phận của nội ứng?

Krause tiếp tục nêu câu hỏi.

Cố Vấn cười:

- Bởi vì Diêm Không chỉ giả vờ làm nội ứng mà thôi.

Sắc mặt Krause rất bình tĩnh, không hề kinh ngạc:

- Như vậy... dựa theo cách nói của ngươi, ngay từ đầu Diêm Không đã giả vờ phản bội theo sự chỉ huy của Thiên Nhất. Hắn bắt liên lạc với ta, cung cấp tin tức, đều là do Thiên Nhất sai khiến.

- Đúng vậy, chẳng lẽ ngươi không tin sao?

Cố Vấn nói.

- Ta có thể tin tưởng ngươi, nhưng ngươi giải thích thế nào về tình huống hiện giờ. Chẳng lẽ Thiên Nhất đã bày mưu cho Diêm Không, cung cấp hành tung của ngươi và Vanessa để các ngươi bị bắt?

- Đúng.

Cố Vấn trả lời.

- Vậy không cần nói nữa, trên đoàn tàu này nhất định có cạm bẫy gì đang

chờ ta, giúp cho người đảo ngược tình hình.

Krause lấy ra một cái bình thủy, dùng nắp làm ly, thoải mái rót cho mình một ly hồng trà.

- Người nhìn có vẻ rất tự tin.

Cố Vấn nói:

- Đã xác nhận kỹ càng rồi đúng không?

- Mỗi hành khách trên đoàn tàu này, thân phận bối cảnh đều đã được điều tra kỹ càng. Trước khi xe lửa rời khỏi ga cuối, người của ta đã tiến hành lục soát mọi góc ngách trên xe trống, bom, sản phẩm hóa học, phản ứng năng lượng, không có gì cả.

Krause nói:

- Chẳng lẽ người giấu vũ khí hủy diệt gì đó trong dạ dày của mình sao?

- Ha ha, tuy nói như vậy, nhưng ta biết sự tự tin của người không phải nhờ cuộc kiểm tra trước đó.

Cố Vấn thay đổi đề tài:

- Sự tự tin của người đến từ tên nội ứng thứ hai.

Bàn tay Krause đang cầm ly đột nhiên khựng lại, hắn ngược mắt lên nhìn Cố Vấn:

- Nói tiếp đi.

- Người rất thông minh, cho nên sẽ không hoàn toàn tín nhiệm Diêm Không, hơn nữa người cũng đã sớm biết Diêm Không là nội ứng giả.

Cố Vấn nói:

- Nhưng người còn có lá bài thứ hai, đó là người thần bí tự xưng là thủ lĩnh Ngân Ảnh, hắn cũng đang cung cấp tin tức cho người đúng không?

- Người lại thật sự đoán được...

- Đúng thế.

Cố Vấn nói:

- Để ta giúp người nhớ lại, Diêm Không nói cho người biết thủ lĩnh Ngân Ảnh là anh trai của ta, hắn thua Thiên Nhất một lần ở Paris, sau đó Ngân Ảnh và Nghịch Thập Tự đã kết minh.

Hắn cười lên:

- Nhưng lời này có thể tin sao? Người đừng quên Diêm Không là nội ứng

giả.

Krause không có bất kỳ biểu hiện gì, giống như lời nói của Cố Vấn đều nằm trong dự liệu.

- Ta nghĩ người cũng đã điều tra một chút về thủ lĩnh của Ngân Ảnh.

Cố Vấn nói:

- Hắn làm việc cẩn thận chặt chẽ, không người nào biết hắn là ai, cũng không người nào từng gặp hắn. Nhưng đột nhiên có một ngày hắn chủ động liên lạc với người, không tiết lộ tên mà chỉ biểu lộ thân phận, nói rằng muốn hợp tác với người.

- Ha ha...

Cố Vấn cười lên:

- Khi đó người đã liên lạc với nội ứng giả Diêm Không của chúng ta, lấy được rất nhiều tin tức liên quan đến Nghịch Thập Tự, trong đó cũng bao gồm tin tức về thủ lĩnh Ngân Ảnh này. Người vẫn hoài nghi về phần lớn tin tức, cũng không loại trừ khả năng Diêm Không được Thiên Nhất chỉ thị.

- Lúc này người thần bí nói cho người biết, hắn là anh trai của ta, điểm này khiến cho hắn trở thành người không thể bị hoài nghi nhất. Nhưng nhìn từ một góc độ khác, nó lại khiến cho việc hắn phản bội càng đáng tin hơn. Dù sao hắn là hắn, ta là ta, đối với người ngoài thì chuyện Ngân Ảnh và Nghịch Thập Tự kết minh là một bí mật. Người thần bí đã cho người câu trả lời, một câu trả lời chân thực, do đó tất cả nhìn qua đều hợp tình hợp lý. Lý do mà hắn muốn quật ngã Thiên Nhất hoàn toàn phù hợp với tính cách của thủ lĩnh Ngân Ảnh, hơn nữa làm vậy cũng không có nghĩa là sẽ nguy hiểm đến ta.

- Dù vậy người cũng chưa hoàn toàn tín nhiệm hắn. Cho đến khi hắn nói với người chuyện Diêm Không là nội ứng giả, còn nói ra những bí mật nòng cốt mà Diêm Không che giấu, chẳng hạn như “quyền sách nội tâm”. So sánh tin tức mà hắn và Diêm Không cung cấp cho người, người phát hiện tin tức của Diêm Không phần lớn đều là thật, mà nó hoàn toàn phù hợp với trình độ âm mưu của Thiên Nhất. Nếu như Thiên Nhất muốn phá nội ứng giả, vào thời khắc mấu chốt sẽ lừa người một lần, vì lần này hắn có thể hi sinh rất nhiều thứ, chẳng hạn như để người biết được rất nhiều tin tức chân thực, hoặc là phá hủy một công xưởng dưới đáy biển.

Krause uống một ngụm trà nóng trong ly, vẫn không đưa ra bình luận.

- Người đồng thời tiếp nhận tin tức của hai người, trong đó có một người người tin chắc là nội ứng giả, còn một người khác, người nắm chắc hơn bảy phần hẳn thật sự muốn đối nghịch với Thiên Nhất. Người thậm chí còn không biết tên của người thần bí kia, chỉ biết thân phận của hẳn là thủ lĩnh Ngân Ảnh. Mỗi lần hẳn đều sử dụng số điện thoại chỉ dùng một lần và giọng nói đã qua máy tính xử lý để gọi điện cho người, nhưng càng như vậy hành vi của hẳn càng tỏ ra giống thật, không phải sao? Ha ha...

- Người từ chỗ hẳn biết được, ngoại trừ nội ứng giả là Diêm Không, Thiên Nhất còn đặt một lá bài vào trong túi người. Nhưng Diêm Không không cung cấp tin tức này cho người, người cần một phương thức để xác nhận người thần bí kia hoàn toàn đáng tin, thế là vở kịch hay đã trình diễn.

- Đội ngũ Ong Vàng công kích công xưởng đồ chơi, rõ ràng là một lần thăm dò của người. Thời cơ là người thần bí nói cho người biết tọa độ của công xưởng đồ chơi, mà Diêm Không lại chưa từng đề cập đến chuyện này. Người thần bí còn định kỳ nói cho người biết các thành viên của tổ chức chúng ta đang làm gì. Khi người biết được trong công xưởng đồ chơi chỉ còn lại hai người Diêm Không và Ngụy Tĩnh, kết hợp với tin tức trước đó, người đã lập ra kế hoạch này.

- Lúc Diêm Không liên lạc với người, người đã cố ý hỏi thăm ông ta tọa độ của công xưởng đồ chơi. Ông ta không thể nào nói dối, bởi vì khi đó ông ta đang ở trong công xưởng. Trước kia ông ta có thể qua loa nói mình mới gia nhập tổ chức không lâu, còn không có được tin tức này, cũng chưa từng đi tới nơi ấy. Nhưng khi đó người đột nhiên nhắc tới vấn đề này, ông ta sẽ có hai loại phản ứng. Loại thứ nhất, ông ta sẽ không trực tiếp trả lời, mà trước tiên hỏi người muốn làm gì. Bởi vì ông ta đang ở trong công xưởng, nếu như người hỏi xong tọa độ lại bắn một đầu đạn hạt nhân tới, ông ta sẽ đi đòi. Đây là phản ứng của kẻ phản bội thật sự, nếu như ông ta phù hợp với tình huống thứ nhất này, vậy hoặc là lúc liên lạc Thiên Nhất không ở bên cạnh ông ta, hoặc là người thần bí nói ông ta làm nội ứng giả là sai.

- Mà loại phản ứng thứ hai, chính là biểu hiện mà một nội ứng giả sẽ có... Ông ta sẽ lập tức “ý thức” được, vấn đề này của người có thể là một loại thăm dò, khi bị thăm dò cứ đưa cho người đáp án chân thực là được. Thế là người từ chỗ Diêm Không một lần nữa lấy được tọa độ, sau đó Diêm Không mới làm ra vẻ nói cho người biết, ông ta đang ở trong công xưởng. Mặc dù chỉ thay đổi thứ tự nói chuyện một chút so với phương thức trả lời

thứ nhất, nhưng kết luận lại khác biệt rất lớn.

- Người chỉ nói với Diêm Không sẽ không dùng vũ khí hạt nhân, cũng sẽ không uy hiếp đến tính mạng của ông ta. Đến lúc này cuộc thăm dò của người đã phù hợp với mong đợi, chuyện Diêm Không là nội ứng giả đã chắc như đinh đóng cột, mà độ tin cậy của người thần bí cũng tăng thêm một nấc.

- Sau đó người thông qua phương pháp táo bạo, điều động đội ngũ Ong Vàng đến chỗ công xưởng đồ chơi. Thiên Nhất cũng rất phối hợp với trò chơi của người, hắn không lập tức làm ra phản ứng, mà cố ý đợi đến thời khắc cuối cùng mới hành động, giống như hắn bị che giấu vậy. Chúng ta đều biết rõ đó là chuyện không thể, cho dù có nội ứng hay không thì hắn đều sẽ không xem nhẹ cuộc tấn công này. Chỉ có tình huống “nội ứng giả”, vì muốn phối hợp với diễn viên mà mình an bài, hắn mới sẽ giả vờ như trúng kế.

Krause nói:

- Thế là... ta đã xem anh trai người là người đáng tin cậy, tin tức mà hắn cung cấp cho ta đều chính xác.

Cố Vấn cười nói:

- Thực ra tin tức mà hắn cung cấp cho người đều chân thực, ngoại trừ hắn không phải là anh trai ta.

- Cái gì?

Krause nói:

- Vậy hắn là...

- Chị gái.

Cố Vấn nói.

- À...

Krause cười:

- Hóa ra chỉ là chuyện không quan trọng.

Cố Vấn nói tiếp:

- Trong kịch bản tất cả đều nhìn như hợp tình hợp lý, mà giống như mỗi kế hoạch lâu dài, tất cả làm nền đều là vì một kích chí mạng cuối cùng.

- Tất cả hành động của Diêm Không đều là để cho người nhìn thấu, mà thông qua quá trình này, chị của ta sẽ lấy được tín nhiệm của người. Tin tức mà chị ấy cung cấp cho người, động cơ của chị ấy, thân phận của chị ấy, toàn bộ đều chân thực đáng tin.

- Vì vậy trong phương thức và tuyến đường ta đưa Vanessa về Châu Âu, Thiên Nhất đã ra tay, hấn bảo Diêm Không và chị của ta cung cấp cho người tin tức khác nhau. Diêm Không nói cho người biết chúng ta sẽ đi đường thủy, còn tin tức của chị ta... để cho người xuất hiện trước mặt ta.

- Ha... tin tức quan trọng như vậy xuất hiện khác biệt, chẳng những có thể khiến cho người càng tin tưởng phán đoán về hai tên phản đồ thật giả trước đó, còn khiến cho người mất cảnh giác về tin tức.

Krause trầm mặc một hồi:

- Câu chuyện của người rất đặc sắc, ta nghĩ trọng điểm mà người muốn đề cập, đó là quân bài thứ hai của ta, tức chị gái của người cũng hành động theo sự an bài của Thiên Nhất.

- Hả? Chẳng lẽ người còn có cách nhìn khác?
Cố Vấn hỏi ngược lại.

Krause cười nói:

- Theo ta thấy... có lẽ câu chuyện này hơn chín phần là sự thật, chỉ có một chuyện người nói dối, đó là lập trường của chị gái người.

Hấn tỏ ra rất ung dung:

- Không sai, ta đã nhìn thấu Diêm Không là nội ứng giả. Nhưng tin tức mà chị gái người cung cấp cho đến giờ đều là thật, người làm sao chứng minh cô ta đang nghe theo sắp xếp của Thiên Nhất?

- Người thuật lại sự kiện một lần, thực ra những chuyện này ta đều đã biết. Chỉ có một điểm khác biệt duy nhất với những gì ta biết, đó là lập trường chị gái người. Nhưng ở điểm này người không có chứng cứ xác nhận, hiển nhiên cũng không phù hợp với sự thật trước mắt chúng ta.

- Giờ phút này người đã chấp cánh khó thoát, như vừa rồi ta đã nói, trên đoàn tàu này vốn không có điều kiện để người chạy trốn. Theo ta suy đoán, nhiều nhất là Dark Water giả mạo thành một hành khách để bảo vệ người, nhưng ta cho rằng như vậy còn kém xa không đủ.

- Người không chỉ là Gia Cát Lượng sau chuyện, mà còn đang phô trương thanh thế.

- Hừ... chẳng lẽ người thật sự cảm thấy, chỉ bằng những lời này là có thể khiến cho ta tự nhận mình đã lọt vào cạm bẫy? Sau đó thì sao? Ta sẽ dẫn theo các thủ hạ rời khỏi? Hơn nữa không còn tin tưởng vào tin tức do chị gái người cung cấp?

Cố Vấn nói:

- Ta hiểu rồi, người cần chứng minh mới được, chỉ có tận mắt nhìn thấy đây là một cạm bẫy, người mới sẽ tin mình đã bị lừa.

Hắn lắc cổ mấy lần, ngáp một cái:

- Ngay từ đầu người đã cảm thấy, sau khi ta nhìn thấy người trên đoàn tàu này mới đưa ra suy đoán, cho tới giờ người vẫn không thay đổi quan điểm này.

- Vừa rồi ta đã nói, “Thiên Nhất tìm mỗi người chúng ta nói chuyện, khi đó ta đã suy đoán ra ai là nội ứng”. Lúc người nghe được câu này cũng đã hiểu, Diêm Không và chị của ta đều không ở trong danh sách nói chuyện lần đó, nhưng người vẫn giả ngu, sau đó hỏi vài vấn đề ngu ngốc, cho đến khi ta nói tên Diêm Không ra.

- Đến giai đoạn này, người cho rằng ta đã đoán được thân phận của nội ứng, cũng đoán được Diêm Không là giả vờ. Sau đó ta nói đến thủ lĩnh Ngân Ảnh, người liền nhận định ta đã suy luận ra cả sự kiện, nhưng những chuyện này đều là vẽ rắn thêm chân, bởi vì nếu ta biết trước thì đã không biến thành cá trong chậu.

- Thế nhưng... người đã quên lời nói tiếp theo của ta sao? Diêm Không bắt liên lạc với người trước chị gái ta, tại sao ông ta lại nói thủ lĩnh Ngân Ảnh là anh trai ta? Lời nói dối này lại tình cờ trùng hợp với chị của ta biểu lộ thân phận với người sau đó.

- Ha ha... ta làm sao biết những gì người nói là thật? Ta chưa từng gặp hắn, chỉ nghe được giọng nói đã qua máy tính xử lý. Diêm Không và hắn đều tuyên bố là anh trai của người, người nói dối về chuyện không quan trọng này, có thể chứng minh ta đã bị mắc lừa sao?

Krause nói.

- Ta nghĩ như vậy là đủ rồi.
Lúc này một giọng nói khàn khàn mơ hồ vang lên, mà địa điểm lại ở ngay trong toa xe này.

Chương 26 : Vết nứt của hiệp nghị

Cố Lăng tháo tóc giả màu đỏ xuống. Vừa rồi kẹo mà Cố Vấn đưa cho nàng thật ra là thiết bị biến đổi âm thanh, đây rõ ràng là chủ ý hay của Cố Vấn, một phương pháp xấu xa để lừa bỡn Krause.

- Người xem ta giống anh trai của hấn sao?

Cố Lăng hỏi một câu, sau đó lại đưa thiết bị biến đổi âm thanh lên miệng, lớn tiếng nói với giọng đã qua xử lý:

- Ta mới là anh trai hấn.

Krause đã hoàn toàn kinh ngạc, hấn cầm máy truyền tin lên:

- Các tiểu tổ, nghe được hãy trả lời.

Một giọng nói áp thấp đáp lại:

- Điện hạ, có gì phân phó.

Krause lộ vẻ nghi hoặc:

- Không... không có gì.

Hấn lập tức tắt liên lạc.

Cố Lăng để que kẹo xuống:

- Yên tâm, bọn họ không chết... nhưng chỉ là tạm thời...

Cố Vấn nói tiếp:

- Trên đoàn tàu này quả thật không chứa thứ gì, nhưng hành khách thì...

Hấn bĩu môi:

- Vừa rồi người đã nhắc tới thượng úy Quý Thừa, vậy người còn nhớ Quý Thừa đồ chơi bên ngoài hoàn toàn giống như con người không?

Sắc mặt Krause trầm xuống:

- Người đã thay đổi hành khách ban đầu.

- Đúng, thay bằng một đám lính đồ chơi giết người, mặc dù bề ngoài không có gì khác biệt, nhưng bên trong thì... Ha ha, loại xe lửa này lúc kiểm tra an ninh không hề yêu cầu hành khách đi qua máy thăm dò kim loại.
Cố Vấn trả lời.

- Ta có một đội ngũ người siêu năng lực.

Krause cất bình thủy vào:

- Còn có chính ta, người cảm thấy những người máy kia đã đủ rồi sao?

Cố Vấn nói:

- Cho nên ta không đổi toàn bộ hành khách thành người máy, chỉ mai phục vài tên trong mỗi toa xe. Trong thân thể bọn chúng đều chứa bom thuốc cương thi, có thể chủ động phóng ra, bị đánh vỡ cũng sẽ lan ra. Các hành khách vô tội và thủ hạ mà người mang đến, bao gồm cả người đều sẽ bị lây nhiễm trong nháy mắt. Đừng cho rằng người kịp làm gì đó, ta cũng tính đến năng lực điều khiển gió của người rồi.

Hắn lại chỉ chỉ vào Cố Lăng:

- Nhân tiện nhắc tới, ta và chị của ta đã tiêm thuốc ngừa trước rồi. Hơn nữa chị ta cũng là người năng lực cấp Hung, theo ta biết năng lực của chị ta rất thích hợp giết người.

Hắn cười rất bỉ ổi:

- Đúng như vừa rồi ta thừa nhận, những ý niệm như chạy trốn và phản kháng là rất thiếu trình độ, ta sẽ không làm như vậy.

Krause hít thở sâu, sau đó thở dài:

- Nếu hôm nay ta không tự mình đến đây mà phái người khác chặn đánh người thì sao?

- Ai tới cũng vậy, nếu người tới không thỏa hiệp, ta sẽ giết sạch mọi người trên xe.

Cố Vấn trả lời.

- Ta có thể hỏi một chút không, một bộ cục dài như vậy rốt cuộc để làm gì?
Krause hỏi.

- Chuyện này người không cần quan tâm.

Cố Vấn trả lời.

- Cho người một gợi ý, từ nhỏ hẳn đã không thích chia sẻ đồ chơi với người khác, đồ vật vào tay cũng sẽ không đưa lại.
Cố Lăng đột nhiên nói.

- À... như vậy sao... thảo nào cô ở trên xe chứ không phải Vanessa thật sự.
Krause nói với Cố Lăng, lập tức lại nhìn Cố Vấn:

- Ngay từ đầu người đã không định đưa Vanessa trở về, cho nên mới diễn một vở kịch cho người của Giới Luật Thép xem. Đúng là ta phải ai tới cũng vậy, dù sao chỉ cần tới là được. Sau đó người có thể nói là Vanessa đã bị đế quốc bắt giữ, giết chết, bốc hơi khỏi nhân gian, nói thế nào cũng được.

Cố Vấn khó chịu nói:

- Người có ý kiến?

- Kế hoạch nội ứng của các người đã kéo dài một đoạn thời gian, hai tầng cạm bẫy này lẽ ra phải phát huy tác dụng vào thời khắc quan trọng hơn mới đúng.

Krause cười khò:

- Mà Thiên Nhất lại để lộ hai lá bài này, chỉ vì cho người giữ một nữ nhân ở bên cạnh?

- Người muốn dẫn theo các thủ hạ đi xuống trạm kế tiếp, hay là mười giây sau cùng bọn họ nhảy xuống xe?

Cố Vấn không thoải mái nói.

Cố Lăng tháo chiếc nhẫn trên ngón tay xuống, đặt trong ánh sáng ngắm nhìn:

- Có lẽ cô ta không đến là vì không thể chấp nhận cái này, ha ha... cho dù biết rõ là giả mạo cũng không muốn đeo lên.

Krause đứng dậy, nhìn Cố Vấn một cách sâu xa:

- Xem ra cô ta không phải rất ghét người, mà là “rất” thích người.

Hắn còn cố ý nhấn mạnh chữ “rất” thứ hai.

Nhìn đối phương đi về phía cửa toa xe, Cố Vấn đưa mắt nhìn chị hắn:

- Chị nói quá nhiều rồi! Nhìn kẻ thua cuộc một cách thương hại, ác ý giễu cợt sau đó nhanh chóng rời khỏi hiện trường, đó là bản quyền của em mới đúng.

Cô Lăng không để ý tới hấn, cao giọng nói với Krause:

- Thiên Nhất bảo ta nhắn với người, về lá bài giấu ở trong túi người cũng không phải là tin tức giả gì, hi vọng người có thể nhanh chóng tìm ra để vẫn hồi một chút mặt mũi.

Krause quay đầu nhìn hai chị em này một cái, không nói gì, im lặng nhắm nháp tư vị thất bại một lần nữa.

.....

Một ngày trước, trong cửa hàng sách.

Vanessa dùng một tay đập mạnh lên bàn của Thiên Nhất. Thiên Nhất để sách trong tay xuống, ngược gương mặt ngái ngủ nhập nhèm:

- Làm gì thế?

- Người không giữ lời hứa!

Nàng hùng hồn nói.

- Ừ...

Thiên Nhất cứ “ừ” như vậy khoảng năm giây, tiếp đó nói một chữ:

- Đúng.

- Lúc này lẽ ra ta đang trên đường trở về Châu Âu rồi.

- Ta biết.

- Người không tuân thủ nội dung ba bên giao dịch.

Thiên Nhất ngẫm nghĩ mấy giây, sửa sang lại suy nghĩ một chút, trả lời một câu:

- Có phải chỉ số thông minh của cô bị kích thích tổ ăn hết rồi hay không?

- Có ý gì?

- Ba bên giao dịch là kế hoạch của Cố Vấn, đưa cô trở về hay không cũng do hấn quyết định, ngay cả lúc trước bắt giữ cô cũng là do hấn nhất thời nảy ra. Kế hoạch ban đầu của chúng ta là muốn bắt mục sư trưởng của các người làm tù binh, còn nhớ không?

Thiên Nhất trả lời:

- Hơn nữa lần này hành vi của Cố Vấn còn khiến ta hi sinh hai tầng nội ứng. Chuyện về Diêm Không và Cố Lăng hôm qua ta đã nói với mọi người rồi, cô không nghe thấy sao? Bây giờ cô đến trước mặt ta đập bàn thì có tác dụng gì? Cô nên đi tìm kẻ đầu têu mới đúng.

- Ta và hấn không có gì để nói.
Vanessa bình tĩnh lại một chút, nhưng giọng điệu vẫn rất cứng rắn.

- Cãi nhau rồi đúng không, là trước đó hấn nói sẽ không thả cô đi, cho nên mới cãi vã sao?
Thiên Nhất dùng một tay chống cằm.

- Hừ... hấn còn mời ta đi theo hấn diễn một vở kịch cho tổ chức xem. Thật buồn cười, cho dù sự trung thành của ta với Giới Luật Thép không kiên định như vậy, nhưng chẳng lẽ ta lại phản bội cha mình?

Thiên Nhất thở dài nói:

- Có lẽ vì cô và người gọi là phụ thân kia vốn không có thân tình gì đáng nói. Nếu như cha mẹ nuôi không thân cận và sợ hãi cô, vậy quan hệ giữa cô và cha ruột nói là giống như người xa lạ cũng không sai lắm.

Hấn ngáp một cái, biểu đạt vì những chuyện nhàm chán này mà làm chậm trễ thời gian mình xem tiểu thuyết, khiến người ta rất bức mình:

- Ta thấy tình huống đại khái là như vậy... một người nào đó khi nhận được chiếc nhẫn trong lòng rất vui mừng, kết quả mấy giây sau lại được thông báo là chỉ giả vờ mà thôi, lập tức thẹn quá hóa giận.

Hấn lại cầm quyền sách vừa rồi lên:

- Sau này đám trẻ các ngươi cãi nhau đừng tới làm phiền ta. Dù sao Cố Vấn bảo giữ cô lại thì cô phải ở lại, hấn là quân sư mà, những người khác chỉ cần không để cô chạy ra khỏi tàu ngầm là được. Nếu như cô bất mãn, chờ Cố Vấn trở về thì tìm hấn đi, chiền xào hầm rán tùy cô, ta sẽ không xen vào.

Hấn cũng không ngẩng đầu lên, dùng một ngón tay chỉ về phía cửa:

- Lúc ra ngoài nhớ đóng cửa lại.

Chương 27 : Bên trong Garuda

Ngày 3 tháng 12 năm 2101.

Phía trên Đại Tây Dương, tàu bay mẹ của Tiền Tuyến Tự Do, Garuda.

Bên trong một phòng điều khiển đầy màn hình theo dõi, một người da đen có mái tóc như cây lau nhà đang bận rộn trước màn hình.

Tất cả đồ vật chung quanh hắn gần như đều bằng kim loại, thậm chí trên lưng ghế dựa và tay vịn đều không bọc da. Trên màn hình gắn kính đặc chế, cho dù có người dùng ghế xếp đập vào cũng không vỡ. Đương nhiên chỗ này cũng không tìm ra đồ vật lớn có thể di chuyển được.

- Không thể nào... hắn lại có thể xâm nhập hệ thống an ninh của Garuda.

Hắn lầm bầm nói:

- Tên này làm thế nào trà trộn lên tàu...

Màn hình trước mắt hắn hiện lên hai hành lang trống không, nhưng nhìn kỹ quả thật có thứ gì đó.

- Đây là quần áo ngực trang quang học phi cơ giới hóa sao... hay là một loại thiết bị quấy nhiễu? Tất cả camera đều chỉ có thể hiện ra những đường nét và vết bẩn trong suốt.

Hắn không ngừng thay đổi góc độ, nhưng vẫn không nhìn thấy đối phương, đành phải cầm máy truyền tin lên nói:

- Ta là số 23, hắn đang di chuyển về hướng khu vực G5, không biết có phải người siêu năng lực hay không, cũng không thể xác nhận đặc trưng, hắn đang ẩn hình!

- Được rồi, chúng ta thử đi tìm.

Giọng nói trong máy truyền tin trả lời.

Đặc công số 23 tắt liên lạc, tiếp tục công việc của mình, nhưng hắn vừa đặt tay lên bàn phím, một thanh đoản kiếm lạnh giá đã dán vào bên cổ hắn.

- Ta rất muốn biết bọn họ cho người bao nhiêu tiền bảo hiểm tai nạn.
Giọng nói khàn khàn vang lên sau lưng.

Số 23 cảm thấy tiếng nói chuyện này giống như đã từng quen biết, hắn rất nhanh nhớ tới một người, một người đàn ông đã từng ở trong tổ chức, lúc nào cũng mang mặt nạ gương.

- Cá nhân ta cảm thấy một triệu một năm là con số không tệ, nhưng ta không lấy được nhiều như vậy.
Số 23 trả lời.

- Nếu ngón tay của người tiếp tục đưa đến gần chuông báo động dưới đáy bàn, ta sẽ cắt đứt chúng.

Mirror Face rất trực tiếp dùng lời đe dọa để dừng động tác lén lút không dễ phát hiện của đối phương:

- Ta nghĩ làm như vậy có thể giúp người lập tức nhận được một khoản tiền điều trị đáng kể.

- Được rồi, anh bạn, có gì từ từ nói...

- Từ chỗ này của người hắn là có thể kết nối với máy chủ Ma Trận ở tổng bộ Bắc Mỹ đúng không?

Mirror Face hỏi.

Số 23 suy nghĩ mấy giây, chỉ mấy giây này da bên cổ hắn đã bị cắt đứt, mặc dù vết thương không sâu nhưng đã có máu chảy ra. Mirror Face nói tiếp:

- Nếu vấn đề đơn giản như vậy mà người cũng cần suy nghĩ, ta sẽ cắt đứt cổ người sau đó tự tìm đáp án.

- Đây! Đây! Bình tĩnh một chút ông anh. Đúng vậy, đúng vậy! Nơi này có thể kết nối với máy chủ Ma Trận.

Số 23 vội vàng trả lời.

Trong lòng Mirror Face hiểu rõ, cần phải bức bách đối phương trả lời nhanh, nếu không số 23 nhất định sẽ kéo dài thời gian, hơn nữa khi trả lời những vấn đề khác sẽ suy nghĩ xem đáp án nào có thể nói dối.

- Vậy người còn chờ cái gì, đăng nhập vào, tìm ra toàn bộ dữ liệu có liên quan đến từ “Mirror Face”.

Mirror Face nói xong liền ném cho hắn một cái ổ cứng di động:

- Copy... không, cut vào đây.

- Ta...

Số 23 vừa định nói gì đó, Mirror Face đã ngắt lời:

- Theo vừa rồi ta quan sát, người hoàn toàn có thể vừa nói chuyện vừa tiến hành thao tác.

Số 23 lập tức đặt tay lên bàn phím, bắt đầu kết nối với Ma Trận của tổng bộ, đồng thời trả lời:

- Máy tính chỗ này của ta không có quyền từ máy chủ Ma Trận di chuyển hoặc xóa bỏ những dữ liệu kia...

- Phải không, vậy ta hi vọng kỹ thuật hack của người tốt hơn kỹ năng làm bảo vệ.

Mirror Face nói:

- Người nên biết, lúc này người còn sống chỉ là vì ta muốn tiết kiệm một chút thời gian. Ta đã có thể xâm nhập hệ thống an ninh của Garuda, cũng có thể xâm nhập Ma Trận. Nếu như người không làm được, ta sẽ giết người cùng với tất cả những kẻ đến quấy rầy ta trên chiếc tàu này, sau đó tốn chút thời gian tự mình làm.

Mồ hôi lạnh của số 23 chảy xuống, giọng nói của hắn hơi run rẩy trả lời:

- Được rồi, ta sẽ làm hết sức.

Lúc này đèn của máy truyền tin sáng lên, tiểu đội trưởng ban này liên lạc với số 23 nói:

- Số 23, đây là tiểu đội 1, khu vực phụ cận đã tìm cả rồi, không phát hiện được gì, người ẩn hình mà người nói chẳng lẽ có thể đi xuyên tường sao?

- À...

Số 23 cầm máy truyền tin lên, ngập ngừng nói:

- Ta cũng đã mất tung tích của hắn, ta... ta không biết, có lẽ đó không phải là kẻ xâm nhập, chỉ là hệ thống an ninh xảy ra trục trặc gì.

- Được rồi số 23, lần sau khi báo chúng ta xuất kích, người tốt nhất nên xác nhận thật sự có chuyện. Còn nữa, lúc trực ban đừng nên hút cần!

Người bên kia dường như hơi bực bội, nói xong liền tắt liên lạc.

Số 23 để máy truyền tin xuống, trên màn hình trước mặt hắn hiển thị đám

binh sĩ xuất kích đã giải trừ cảnh báo, sau khi giải tán từng người trở lại cương vị ban đầu.

- Ta nói này... bóng người trong suốt ban này là đồng bọn của người sao? Số 23 vừa đăng nhập Ma Trận vừa hỏi.

- Người không có tư cách đặt câu hỏi.
Mirror Face nói.

- À... ta không có ý gì khác, người xem, bây giờ mỗi hành động của ta đều bị người giám thị, không thể truyền tin tức ra ngoài. Ta chỉ hơi tò mò, người biết đấy, nếu như ta có một đồng bọn, hẳn cùng với ta xâm nhập cơ sở cấp bậc như Garuda, ta sẽ lo lắng hẳn bị bắt, sau đó tiết lộ chuyện ta đang ở trong phòng theo dõi cầm dao chĩa vào người khác.
Số 23 trả lời.

- Ha ha... xem ra người là một kẻ thích tự cho mình thông minh.
Mirror Face nói:

- Trong tình huống này còn muốn đánh lạc hướng ta...

Dưới mặt nạ đột nhiên vang lên tiếng ho khan kỳ lạ, mấy giây sau trở nên rất kịch liệt.

Đoàn kiểm đang gác trên cổ số 23, hẳn không thể quay đầu lại, cộng thêm kiểu tóc như cây lau nhà hạn chế tầm mắt, khiến hẳn không biết phía sau đã xảy ra chuyện gì. Nhưng hẳn lại nghe được tiếng dịch thể nhỏ xuống sàn nhà kim loại, cho dù đang nhanh chóng gõ bàn phím cũng nghe rất rõ ràng, nói lên đây không phải chỉ một hai giọt...

Mirror Face ho xong, dùng một bàn tay đeo găng khác lau vết máu còn lại trên cằm, tiếp tục lời nói vừa rồi:

- Trong thời gian hợp tác với các người, hệ thống an ninh của Garuda đã bị ta nhìn thấu rồi.

Hắn lại ho nhẹ hai tiếng:

- Trước đó ta đã chuẩn bị chương trình xâm nhập, những gì người nhìn thấy trên màn hình chẳng qua là sóng ngắn đặc thù đã được xử lý. Nó có thể quấy nhiễu còi báo động, còn có thể thông qua tín hiệu camera truyền về sinh ra một số thứ khiến người ta khó hiểu, chẳng hạn như... đường nét con người... trong suốt... khục... khục... Bây giờ nếu lòng hiếu kỳ của người đã

được thỏa mãn, hãy nhanh một chút làm chuyện mà ngươi nên làm.

Số 23 đã đăng nhập vào hệ thống Ma Trận:

- Được rồi, trước tiên ta phải nói rõ, tin tức liên quan đến ngươi có cấp bậc an toàn rất cao. Nếu như ta tìm tòi mà không có bất kỳ trình báo nào, rất nhanh sẽ bị người khác phát hiện. Còn nếu ta động vào những dữ liệu kia, sẽ trực tiếp dẫn đến...

- Bao lâu?

Mirror Face dùng một câu hỏi cắt lời hẳn.

- Hả... ngươi muốn nói chuyện gì?

- Thời gian phản ứng.

Mirror Face nói:

- Sau khi ngươi bị phát hiện, cho đến khi bọn họ truy lùng được vị trí chuẩn xác của người đang lục lọi tin tức, mất bao lâu?

- Rất nhanh, nhiều nhất là một phút.

Số 23 trả lời.

- Sau một phút này bọn họ sẽ bắt liên lạc với ngươi, hỏi ngươi xem đã xảy ra chuyện gì, tại sao không được cho phép lại tiến vào máy chủ Ma Trận tra xét tư liệu. Đồng thời bọn họ sẽ liên lạc với quan chỉ huy của Garuda, báo hấn phái người đến chỗ ngươi kiểm tra.

Mirror Face nói.

Số 23 cảm thấy rất kinh ngạc, xem ra đối phương thật sự hiểu rõ một loạt quy trình phản ứng của Tiên Tuyến Tự Do như lòng bàn tay.

- Nói cách khác, cho dù trả lời bằng cách im lặng, cho đến khi có người đến ngăn cản ngươi, cũng phải tốn từ năm đến tám phút.

Mirror Face nói tiếp:

- Ngươi là đặc công số 23 đúng không?

- Ngươi có thể gọi ta...

- Ta không có hứng thú với tên thật của ngươi, cũng không có ý định phát triển ngươi thành hội chứng Stockholm (con tin lâu ngày chuyển từ cảm giác sợ hãi, căm ghét sang quý mến, đồng cảm với kẻ bắt cóc), ta cũng

không phải tới kết giao bạn bè. Bây giờ nghe đây... Số 23.

Mirror Face nuốt nước miếng một cách khó khăn, có lẽ đó là máu... tóm lại hấn dừng mấy giây rồi tiếp tục nói:

- Trước khi các đồng nghiệp của ngươi chạy tới phá rối, ngươi hãy giao dữ liệu cần thiết cho ta, ta sẽ mang theo nó nhanh chóng rời khỏi, ngươi và những người trên chiếc tàu này đều sẽ sống sót. Nhưng trong tám phút đó nếu ngươi vẫn chưa xong việc... các đồng nghiệp của ngươi sẽ khiến mọi chuyện trở nên phức tạp hơn. Ta ghét tình hình diễn biến theo hướng mà mình không thể khống chế, ngươi hiểu chưa?

Số 23 gật đầu một cái:

- Hiểu rồi.

Hắn đương nhiên hiểu rõ, mấy trăm mạng người trên chiếc tàu này đang nằm trong tay mình, nếu như tình hình mất khống chế, tên sát nhân mang mặt nạ này sẽ tắm máu Garuda.

Không lâu sau số 23 đã hoàn thành mệnh lệnh của Mirror Face, hấn cẩn thận đưa tay ra:

- Bây giờ ta cần gắn ổ cứng của ngươi vào bàn điều khiển.

Mirror Face không lên tiếng, nhìn đối phương hoàn thành động tác này.

Trên màn hình rất nhanh xuất hiện một thanh tiến độ, từng tổ dữ liệu đang được di chuyển.

Gần như sau hai mươi giây máy truyền tin đã vang lên:

- Đây là tổng bộ, xin trả lời, ai ở đó đang tiến hành di chuyển dữ liệu? Xin nói rõ thân phận.

Mirror Face dòi đoản kiểm khỏi cổ số 23, dùng một kiếm đâm vỡ máy truyền tin kia.

- Ta nghĩ trước khi có người chạy tới, thanh tiến độ này sẽ có thể hoàn thành.

Mirror Face nói:

- Khi đến 100% thì ngươi có thể rời khỏi, đề nghị của ta là nếu muốn sống thì hãy chạy thật nhanh thật xa.

Cho dù vũ khí của đối phương không còn chĩa vào mình, số 23 cũng không

có ý niệm phản kháng. Bản thân hắn không phải là người siêu năng lực, cho dù phải thì vừa rồi lúc tìm tòi dữ liệu, hắn cũng đã liếc thấy cấp bậc dự đoán của Mirror Face trên trang đầu kết quả tìm kiếm, cho nên phản kháng không khác nào tự sát.

Lúc này trên màn hình theo dõi bên cạnh đã có thể nhìn thấy tiểu đội phản ứng nhanh trong Garuda lục tục xuất kích, bọn họ đang nhanh chóng chạy tới nơi này.

Đột nhiên khi thanh tiến độ đến 83% thì dừng lại, đây quả thật giống như một búa đánh mạnh vào ngực số 23, trong nháy mắt hắn cảm giác như rơi vào hầm băng.

Sau đó trên màn hình xuất hiện một gương mặt già nua.

Chương 28 : Kế hoạch dự phòng

- Nhìn xem... là ai tới vậy.

Gương mặt của Gates xuất hiện trên màn hình:

- Ta còn đang suy nghĩ... trên Garuda làm sao lại xảy ra loại chuyện này, kết quả thật sự bị xâm nhập rồi.

- Trưởng quan! Tôi...

Số 23 định giải thích tình huống một chút.

Gates không cho hắn cơ hội này, bởi vì lão chỉ liếc nhìn đã hiểu rõ tình hình:

- Mirror Face tiên sinh, ta nghĩ ngươi cũng không cần con tin gì. Không bằng như vậy, ngươi để số 23 rời khỏi, còn ta sẽ bảo đảm trẻ đang muốn xông tới giết chết ngươi bình tĩnh lại, cho ngươi một chút không gian riêng tư. Hai chúng ta nói chuyện riêng một chút.

Gates đa mưu túc trí đưa ra một khoản giao dịch mà hai bên đều có thể chấp nhận. Mirror Face dĩ nhiên cũng không có lý do từ chối, hắn lắc lắc cổ, ra hiệu cho số 23 có thể rời đi.

Số 23 bước nhanh tới cửa, mở cửa điện tử ra, trước khi cửa khép lại có thể nghe được tiếng bước chân của hắn chạy nhanh trong hành lang.

- Ngươi muốn nói chuyện gì?

Mirror Face hỏi, lúc nhìn thấy gương mặt của Gates thì hắn đã biết, muốn thành công lấy được tin tức là chuyện không thể, cho dù bây giờ rút ỏ cứng ra thì bên trong cũng sẽ không có dữ liệu gì dùng được.

- Trước tiên đừng vội, Mirror Face tiên sinh, đầu tiên ta muốn thực hiện lời hứa của mình.

Gates quay mặt sang một bên, nói gì đó vào điện thoại vô tuyến. Lão đã đóng tín hiệu liên lạc với Mirror Face, cũng không cho đối phương có cơ hội đọc môi của mình. Khoảng một phút sau lão quay mặt lại, nói với Mirror Face:

- Được rồi, bây giờ chắc người cũng có thể nhìn thấy, những nhân viên đến gần phòng theo dõi của người đều đã dừng hành động, hơn nữa còn giữ khoảng cách nhất định với người.

Mirror Face thông qua camera theo dõi quả thật nhìn thấy cảnh này, nhưng hẳn còn nhìn thấy một số thứ khác:

- Mà những người ở trong các phòng chung quanh ta cũng bắt đầu rút khỏi rồi.

Gates cười nói:

- Yên tâm, Mirror Face tiên sinh, đó là tàu bay mẹ của chúng ta, chúng ta tuyệt đối sẽ không mạo hiểm dùng vũ khí sinh hóa hoặc gây ra vụ nổ lớn trên tàu.

- Lợi ích là trên hết đúng không?

Mirror Face nói tiếp một câu.

- Ha ha... người nói không sai, đây là vấn đề rất thực tế. Chi phí của công trình như Garuda là một con số rất lớn, tiền bồi dưỡng toàn bộ nhân viên làm việc trên tàu còn không bằng một phần năm giá trị của chiếc tàu này.

- Hừ... khóa đầu tiên ta học được trong cuộc đời, đó là khi giao tiếp với loại người như người phải rất cẩn thận.

Mirror Face ngồi xuống vị trí của số 23 vừa rồi.

- Ha ha...

Gates cười nhún vai:

- Nghe ra cuộc đời của người hơi ảm đạm, Mirror Face tiên sinh. Nên biết phần lớn những người mà ta quen, khóa thứ nhất trong cuộc đời bọn họ đều là... khi một cô gái xinh đẹp mỉm cười với người, người phải vội vàng đi lên nói một tiếng “hi”, sau đó hẹn cô ấy ra ngoài.

- Ta ngồi ở đây cũng không phải để nghe một lão già đàm luận chuyện đời nhân xử thế.

Mirror Face nói:

- Nếu như người hiểu rõ về ta, người cũng sẽ không...

Gates ngắt lời:

- Ta biết người ít nhất đã hơn trăm tuổi rồi, Mirror Face tiên sinh.

Thần sắc Mirror Face xuất hiện biến hóa, nhưng hấn mang mặt nạ nên đôi phương cũng không nhìn ra.

- Ta... không, phải nói là mức độ “chúng ta” hiểu rõ ngươi còn vượt xa tưởng tượng của ngươi.

Gates nói:

- Đương nhiên ngươi cũng đã ý thức được một chút, cho nên lúc này ngươi mới xuất hiện ở đó, muốn trộm tư liệu liên quan đến ngươi trong Ma Trận, không phải sao?

- Ngươi muốn nói, các ngươi đã sớm có chuẩn bị, đây là một cái bẫy? Mirror Face hỏi.

- Không không không, chúng ta cũng không phải là Nghịch Thập Tự, không ai có thể đoán trước ngươi sẽ xuất hiện ở đâu vào lúc nào.

Gates khoát tay phủ nhận:

- Có thể ngươi sẽ tấn công vào một căn cứ của chúng ta, có thể sẽ lên vào nơi ở của một đội ngũ, hoặc có thể sẽ trực tiếp giết vào tổng bộ Ma Trận... Ha ha, còn như Garuda, nói thật đúng là hơi bất ngờ. Có điều cơ quan phân tích tình báo đã xác định, sớm muộn gì ngươi cũng sẽ có hành động tương tự hôm nay, vì vậy chúng ta đã chuẩn bị trước, một khi có người lục lọi tin tức của ngươi mà không được cho phép, ta sẽ lập tức có phản ứng.

Mirror Face hừ lạnh một tiếng:

- Cho nên?

Hấn trở lại vấn đề vừa rồi:

- Ngươi muốn nói chuyện gì?

- Ta muốn nói đến chuyện cùng hưởng tài nguyên, Mirror Face tiên sinh.

Gates nói:

- Tiền Tuyên Tự Do rất nguyện ý hợp tác với ngươi lần nữa.

- Nói nhảm vô vị.

Mirror Face nói:

- Ta sẽ không giao mảnh vỡ hạt nhân vĩnh hằng cho bất cứ ai.

Gates không trực tiếp bình luận về chuyện này, chuyển sang nói:

- Sau vụ việc ở thành phố Đại Tây Dương, chúng ta đã một lần nữa xem xét thực lực của ngươi, điều tra bối cảnh của ngươi. Kết quả khiến cho cao tầng

chúng ta rất kinh ngạc, người có thể là người siêu năng lực sống lâu nhất trên thế giới hiện nay đúng không?

- Hừ... cái kẻ sống lâu nhất kia thì người không tưởng tượng nổi đâu.
Mirror Face cười lạnh.

Gates tiếp tục nói:

- Nhưng tại sao trong vòng một năm nay, thực lực của người lại có biến hóa kinh người như vậy? Đáp án chắc chắn có liên quan đến mảnh vỡ hạt nhân vĩnh hằng mà Nghịch Thập Tự đang thu thập. Nếu người có thể chia sẻ bí mật của mảnh vỡ với chúng ta, chúng ta cũng sẽ rất vui lòng chia sẻ tài nguyên to lớn của Tiên Tuyền Tự Do với người. Thử tưởng tượng một chút, Mirror Face tiên sinh, mạng lưới tình báo rộng lớn, tài lực hùng hậu, năng lực khoa học kỹ thuật đi đầu thời đại, tất cả những thứ này có thể phục vụ cho việc báo thù của người. Ta không biết người và Thiên Nhất rốt cuộc có hiềm khích gì, nhưng ta nghĩ nếu Tiên Tuyền Tự Do thật sự khai chiến với tổ chức quy mô nhỏ như Nghịch Thập Tự, thắng bại vẫn rất rõ ràng.

- Đúng, thắng bại rất rõ ràng.

Mirror Face nói:

- Nói chuyện với người rất vui... nếu các người hiểu biết về ta chỉ dừng lại ở giai đoạn này, hơn nữa vẫn không biết gì về Thiên Nhất cả, vậy ta yên tâm rồi, những dữ liệu kia các người cứ giữ đi.

Hắn đứng dậy, xem ra là muốn rút lui.

Gates cao giọng nói:

- Ta khuyên người vẫn nên suy nghĩ thật kỹ rồi hãy trả lời, Mirror Face tiên sinh. Nên biết muốn cướp lấy mảnh vỡ từ tay người, dễ hơn nhiều so với lấy được từ chỗ Nghịch Thập Tự.

- Người có thể thử xem.

Mirror Face giơ một tay lên, đoản kiếm đang cắm trên bàn điều khiển giống như có sinh mệnh bay vào trong tay hắn, một luồng năng lượng màu đen trong nháy mắt bao trùm thân kiếm. Chỉ thấy hắn xuất kiếm với một tốc độ không thể tưởng tượng, ba trăm sáu mươi độ quanh người xuất hiện bóng kiếm trùng trùng.

Trong phòng kim loại, bất kể vách tường chung quanh, trần nhà trên đầu hay sàn nhà dưới chân đều bị những ánh kiếm cắt đứt, bàn điều khiển và

màn hình đều bị phá hủy.

Mirror Face đá văng cửa điện tử bằng kim loại dày, đi vào trong hành lang, hừ lạnh một tiếng:

- Quả nhiên không ngoài dự đoán của ta.

Trong hành lang bên phải hắt có một bóng người đang đứng, đó là một người đàn ông mặc âu phục.

- Xem ra kẻ gian lận trên màn hình theo dõi không chỉ có mình ta...
Mirror Face nói.

Trước đó Gates nói vào điện thoại vô tuyến, thực ra không chỉ kêu đám binh sĩ đang chạy đến phòng theo dõi di tản, đó chỉ là một bộ phận của kế hoạch. Sau khi không còn người điều khiển màn hình theo dõi, hình ảnh liền bị một cơ chế vòng lặp ngăn ngui thay thế. Khi đó cho dù xảy ra chuyện gì, Mirror Face cũng chỉ có thể nhìn thấy những hành lang và căn phòng trống rỗng. Hơn nữa bởi vì không có người nào trong camera làm vật tham chiếu, vòng lặp rất khó bị phát hiện.

- Người có thể gọi ta Leech Ghost.

Leech Ghost nói:

- Hoặc là... kế hoạch dự phòng.

- Ha ha... kế hoạch dự phòng?

Mirror Face cười lạnh:

- Ta lại rất tò mò, kế hoạch dự phòng sao chỉ có mình ngươi, người hợp tác của ngươi đâu? Hắt đang ẩn hình? Hay là hắt có năng lực thu nhỏ, lúc này đang chui vào trong ống quần của ta?

- Ta không có người hợp tác.

Leech Ghost trả lời:

- Từ khi ta gia nhập tổ chức này vẫn không có.

- Hả? Như vậy lại rất thú vị.

Mirror Face nói:

- Theo ta được biết, kết cấu tổ chức của Tiền Tuyến Tự Do lại không hề tự do chút nào. Chính vì kết cấu chặt chẽ và một số điều luật thép, bọn họ mới có thực lực mạnh mẽ. Người siêu năng lực đều là hai người một tổ, hỗ trợ cho nhau mới đúng. Nhìn vào hình thái năng lượng thì ngươi hắt là cao

thủ, tuyệt đối không phải người bình thường hoặc là người cải tạo, mà người lại nói... mình không có người hợp tác?

Hắn dừng một chút rồi nói:

- Có thể đây là một mưu kế, hoặc nói lên người là một kẻ khác với mọi người.

- Người không biết ta cũng rất bình thường.

Leech Ghost trả lời:

- Lúc ta gia nhập tổ chức thì người đã rời khỏi rồi.

- Hả? Thì ra là vậy.

Mirror Face rất nhanh hiểu được ý tứ của câu này:

- Người là người siêu năng lực cao cấp trốn ra khỏi nhà tù Tide đúng không?

Leech Ghost tiếp tục lời của mình nói:

- Có điều ta... vẫn biết về người một chút, lúc người phản bội Tiên Tuyền Tự Do thì vẫn là một người năng lực cấp Cường. Nhưng gần đây ta nghe nói, Lôi Hỏa hợp sức với Dexter cũng không phải là đối thủ của người?

- Người vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta.

- Rất đơn giản.

Leech Ghost nói:

- Bởi vì ta không cần hợp tác.

- Đúng là lý do rất tốt, hơn nữa nói lên không ít vấn đề.

Mirror Face nói:

- Trên Garuda không thể chỉ có người là người siêu năng lực duy nhất, một mình người xuất hiện trước mặt ta, nghĩa là người phụ trách nơi này cho rằng phái người đối phó với ta là kế hoạch tốt nhất.

- Hừ... lý do cũng giống như ta không có người hợp tác.

Leech Ghost vẫn rất bình tĩnh, giọng điệu cũng không giống như phô trương thanh thế:

- Đối phó với người, ta không cần trợ thủ, một người là đủ rồi.

Mirror Face không nói gì nữa, hắn hóa thành một bóng đen, trong nháy mắt đã lướt tới sau người Leech Ghost. Đoạn kiếm trong tay nhanh như gió mạnh, thế như sấm sét, trong vòng năm giây mũi kiếm bao trùm năng

lượng màu đen đã cắt thân thể Leech Ghost ra thành từng mảnh.

Ngay cả cao thủ như Leech Ghost cũng rất kinh ngạc với tốc độ của Mirror Face, nếu đổi thành Lôi Hỏa ở đây có lẽ lúc này đã máu bắn khắp nơi rồi.

- Còn mạnh hơn nhiều so với dự đoán trong kho dữ liệu... Lôi Hỏa thật sự đã chạy thoát khỏi tay ngươi sao...

Thân hình Leech Ghost từ vai trở lên vẫn hoàn hảo, thân thể bị cắt nát hóa thành dịch thể nửa ngưng kết, chống đỡ đầu và hai cánh tay của mình, phía dưới còn nối liền với hai chân của hắn.

Mirror Face nhìn thấy biến hóa của đối phương cũng không tỏ ra quá bất ngờ:

- À, chẳng trách lại dám hành động một mình, năng lực không tệ, người biến dị thể chất đặc biệt đúng không?

Dưới mặt nạ vang lên tiếng cười:

- Năng lực của ngươi... ta sẽ thu lấy!

Chương 29 : Nuốt quỷ

Leech Ghost không hiểu ý nghĩa câu này của đôi phương, thân thể hắn nhanh chóng kết nối lại, đặc tính này rất giống với Dark Water:

- Ta biết năng lực của ngươi, Mirror Face, ngươi có thể dùng mặt nạ kiểm chế hành động của đối thủ, còn lại chỉ dựa vào thân thể chiến đấu. Mặc dù không biết ngươi nói muốn thu lấy năng lực của ta là có ý gì, nhưng nếu ngươi cảm thấy dùng đoạn kiếm bao trùm năng lượng có thể được giết ta, vậy thì quá ngu xuẩn rồi.

Còn chưa dứt lời, tay của Leech Ghost đã hóa thành một mũi dùi nhọn, trong nháy mắt đâm thủng sườn Mirror Face. Một chiêu này không hề báo trước, cũng không có phản ứng năng lượng, chỉ là năng lực tự nhiên của thân thể biến dị.

Cảm thụ máu từ trong người Mirror Face chảy ra, hấp thu lấy chúng, Leech Ghost cười nói:

- Nhìn xem, ngươi chẳng có gì khác với mọi người, cũng sẽ chảy máu, cho nên ngươi vẫn sẽ chết...

Còn chưa nói xong câu này, sắc mặt của hắn đã đột ngột biến đổi.

- Ha ha... thế nào rồi?

Máu của Mirror Face đã biến thành màu đen, khi bị tay của Leech Ghost hấp thu, Leech Ghost lại cảm thấy đau đớn như bị đốt cháy.

- Ngươi... rốt cuộc là thứ gì...

Leech Ghost rút tay trở lại, lui nhanh mấy mét, nắm lấy cổ tay của mình, cánh tay bị hắn hóa thành thể lỏng để giảm bớt đau đớn do bị ăn mòn.

- Ngươi ném tư vị máu tươi của kẻ địch, dùng năng lực khiến người ta khó chịu này mang đến cho đối phương sự run rẩy và tuyệt vọng.

Mirror Face ho mấy tiếng, dịch thể màu đen từ dưới mặt nạ nhỏ xuống đất, không lâu sau sàn nhà bằng kim loại đã bị dịch thể này ăn mòn một miếng nhỏ:

- Nhưng hôm nay người sẽ được lĩnh giáo sức mạnh chân chính, năng lực không thể địch nổi.

Leech Ghost cuối cùng đã ép máu mà mình hấp thu ra khỏi bàn tay, thở gấp một hơi:

- Xem ra mệnh lệnh phải bắt sống người, ta không thể hoàn thành được rồi.

Hắn đã muốn giết người, mà nguồn gốc sát ý này không phải do dục vọng khát máu, mà là sợ hãi.

- Theo như lệ thường...

Mirror Face dường như không quan tâm đến thái độ chiến đấu của đối phương thay đổi, chỉ nói:

- Đầu tiên, ép ra cực hạn của người...

Hắn lại hóa thành một bóng đen, lách mình xông đến bên cạnh Leech Ghost.

Tốc độ này thật sự không thể tránh né, ngay cả khi Leech Ghost đã chuẩn bị tâm lý, cũng không thể ngăn cản Mirror Face đến gần.

Tay phải bao trùm năng lượng màu đen ấn vào mặt Leech Ghost, tại khoảnh khắc này Leech Ghost lại kinh ngạc phát hiện mình không thể hóa lỏng được. Giọng nói khàn khàn của Mirror Face vang lên:

- Nghe nói chiếc phi thuyền dưới chân chúng ta còn quý giá hơn tính mạng của đám binh sĩ các người.

Hắn cười lạnh một tiếng:

- Vì vậy chúng ta nên đổi một nơi khác, tránh cho có người đến phá rối vì ta làm bẩn sàn nhà.

Hắn vung cánh tay lên, ném Leech Ghost vào vách tường hành lang một bên.

Leech Ghost đã mất đi năng lực hóa lỏng đụng vỡ hai bức tường kim loại, bao gồm cả lớp thép bên ngoài Garuda, bay thẳng ra khỏi tàu bay mẹ, rơi xuống biển rộng.

Mirror Face men theo quỹ tích đối phương bay ra, giống như một con rắn vọt qua hai lỗ thùng kia, đi ra bên ngoài Garuda.

Leech Ghost sắp rơi xuống mặt biển lại khôi phục năng lực, lúc này hắn đã kinh hoàng khiếp sợ, hoàn toàn không hiểu được đối phương đã làm gì. Nhưng đã tiến vào trong biển, vậy kết quả chiến đấu sẽ khác biệt.

Hôm nay Mirror Face đã có năng lực bay lượn, nhưng hắn cũng không lợi dụng ưu thế này mà lại lao thẳng về phía mặt biển, cắm đầu vào trong nước. Chỉ ba giây sau hắn đã cảm thấy một đoàn dịch thể nặng nề kèm theo năng lượng che kín miệng mũi của mình, giống như một bàn tay hữu hình.

Cho dù đang ở trong nước, giọng nói Leech Ghost vẫn có thể truyền vào trong tai Mirror Face:

- Ném ta vào trong biển là sai lầm lớn nhất của ngươi, chịu chết đi!

Nhưng rất nhanh Leech Ghost lại phát hiện, đây là chuyện không thể thực hiện được.

Mirror Face bay trở lên mặt biển, mà mặt của Leech Ghost cũng ngưng kết thành hình, nổi trên mặt nước.

- “Chết” có lẽ sẽ thành một từ ngữ quen thuộc nhất, đồng thời cũng xa lạ nhất với ta.

Trong lúc Mirror Face nói chuyện, nước biển trên người hắn đang nhanh chóng bốc hơi, khiến hắn bị bao phủ trong một làn khí trắng.

- Năng lực của ngươi rốt cuộc là gì, lại có thể gia tăng nhiệt độ chung quanh...

Leech Ghost nói, vừa rồi lúc hắn định chìm chết Mirror Face, thiếu chút nữa mình lại bị nấu sôi.

- Đối với người sắp chết, ta vẫn có một phần nhân từ.

Mirror Face nói:

- Nếu ngươi muốn biết, năng lực của ta gọi là Hỗn Động...

- Vậy sao...

Lúc này thật ra Leech Ghost đang kéo dài thời gian, tích góp lực lượng.

Mấy giây sau, mặt biển nổi tung âm ầm, một con thú lớn do nước biển tạo thành giống như ngựa hoang hai đầu, như sóng dữ cuộn trào tràn về phía Mirror Face.

- Đây là cực hạn của ngươi sao? Leech Ghost.

Mirror Face bình tĩnh lơ lửng giữa không trung, dùng một tay đánh tan con sóng thần kia:

- Cũng chỉ là một chút năng lượng mà thôi.

Nhưng khi nước biển tan ra còn chưa hoàn toàn rơi xuống, dùng Mirror Face làm trung tâm, dưới chân lại xuất hiện một vòng xoáy cuộn cuộn. Từ trung tâm vòng xoáy có một con rồng nước lao ra, mở miệng lớn bay lên khỏi mặt nước, chỉ cần mấy giây quái vật này sẽ có thể nuốt chửng Mirror Face.

- Ăn hoặc là bị ăn, thế giới này trước giờ đều như vậy, không phải sao?

Mirror Face cúi đầu thầm nói, rằng nhón trong miệng con rồng nước kia phản chiếu trên mặt nạ của hắn, nhưng hắn vẫn rất ung dung.

Mirror Face giơ một tay lên, trong tay cũng không cầm đoản kiếm. Hắn bị rồng nước nuốt vào, nhưng trong nháy mắt con rồng nước kia lại tan thành nước biển, mà Mirror Face lơ lửng giữa không trung trong tay lại có thêm một người.

Leech Ghost bị đối phương nắm lấy đầu, không thể thi triển năng lực để chạy trốn, lúc này năng lực hộ thể đặc biệt của người năng lực cấp Hung lại không có tác dụng gì. Mirror Face chỉ cần dùng sức nắm lại, đầu của Leech Ghost sẽ vỡ ra.

- Chiến lực cực hạn của ngươi chỉ bùng phát trong nước biển lạnh lẽo tối tăm.

Mirror Face lắc đầu:

- Ta đã nhìn thấy, vậy nên kết thúc rồi...

- Ngươi muốn làm gì!

Leech Ghost biết mạng của mình có thể không còn lâu nữa, hôm nay hắn thật sự không nên tiếp nhận nhiệm vụ này. Vốn tưởng rằng đối phương chỉ là người siêu năng lực xấp xỉ với Lôi Hỏa, không ngờ lại là một quái vật kinh khủng sâu không lường được.

- Không! Đừng giết ta! Ta có thể giúp ngươi, ngươi muốn đổi đầu với Tiền Tuyên Tự Do, ta có thể làm nội ứng của ngươi! Ta không muốn chết!

Leech Ghost kêu gào:

- Ta bị nhốt trong nhà tù Tide nhiều năm như vậy! Những ngày tháng tự do

của ta không thể kết thúc thế này!

Mirror Face hừ lạnh một tiếng:

- Tự do? Tự do chỉ là một hiện tượng giả tạo mà thôi, sinh mệnh ngăn ngại và ngu muội của người vốn không biết chân lý là thứ tàn khốc thế nào. Mỗi người chúng ta cuối cùng đều sẽ cô độc, không một ngoại lệ. Chúng ta đều đang ở trong lồng giam, không chỗ để trốn.

Theo tiếng kêu thảm thiết của Leech Ghost, đầu của hắn bị một luồng năng lượng màu đen bao trùm, cuối cùng tách rời khỏi thân hình dưới cổ, thân thể của hắn cuối cùng chìm vào biển rộng với hình thái con người chứ không phải dịch thể.

Xương đầu của Leech Ghost hóa thành tro tàn, mà năng lực thân thể biến dị của hắn bị luồng năng lượng màu đen kia hấp thu, tiến vào trong cơ thể Mirror Face, trở thành một phần của Hỗn Độn...

Chương 30 : Bạn cũ của vương quốc thứ hai

Ngày 4 tháng 12, Thiên Nhất ngồi trong cửa hàng sách, vừa liếc nhìn bản đồ trên màn hình máy tính, vừa lật xem nội dung trong mấy quyển sách nội tâm.

Cố Vấn đi vào, tùy ý ngồi xuống đối diện bàn làm việc, lập tức nói:

- Ta gọi đám Gunsmith trở về rồi.

- À.

Thiên Nhất thuận miệng đáp một tiếng.

- Bởi vì bọn họ ngấm thêm dầu vào lửa, sư đoàn kia của Botrini đã nhiều lần lập công, không ai ngăn cản được, đã đánh tới Novosibirsk.

Cố Vấn nói:

- Nếu như không rút lui, chỉ sợ hơi quá mức.

- Thực ra không cần lo lắng, Krause hiểu rõ tầm quan trọng của quận Song Ung, hẳn sẽ không ngồi nhìn tình huống phát triển đến mức không thể xoay chuyển.

Thiên Nhất nói.

- Cho nên trước khi hẳn giăng lưới bắt thỏ, người của chúng ta phải rời khỏi, tránh bị cuốn vào.

Cố Vấn nói:

- Hơn nữa việc trị liệu của Blood Owl cũng cần Gunsmith giúp đỡ.

- Đúng rồi, người có cảm thấy không?

Thiên Nhất đột nhiên hỏi.

- Cảm thấy cái gì?

Cố Vấn đáp lời.

- Gần đây người càng ngày càng trở nên ngu xuẩn.

- Hả, gần đây khả năng che giấu trước khi mặt người của người cũng càng ngày càng tốt rồi.

- Nếu muốn lấy ví dụ, ban đầu khi ta nghe nói về người, người còn đang ở trình độ The Lord of the Rings, còn bây giờ người đã rơi xuống trình độ Harry Potter rồi.

Thiên Nhất nói:

- Nếu một ngày nào đó người rơi xuống cấp bậc như Twilight, nói không chừng ta sẽ an tử động vật cho người (làm một con vật chết bằng các biện pháp y khoa).

- Ta hoàn toàn không biết người đang nói gì.

Cố Vấn ngược cổ lên, chẳng hề để ý uống một ngụm nước cà chua.

- Lấy sách lược trước mắt làm ví dụ... về việc âm thầm giúp đỡ Giới Luật Thép tiến về phía bắc, Speighton, Gunsmith và Kế Toán có thể nói là nhân tuyển không thích hợp nhất.

Thiên Nhất nói:

- Kỵ Sĩ Bóng Đêm bị Giới Luật Thép xem là phản đồ, rất nhiều người ở trung tầng và cao tầng có thể nhận ra hấn, nếu không trà trộn vào đội ngũ hành quân thì hấn đã sớm bị vạch trần rồi. Gunsmith có thù oán với bọn họ, mặc dù nhân viên cấp thấp biết tướng mạo của hấn cũng không nhiều, nhưng với tính cách của hấn thì khả năng bị phát hiện vẫn tương đối lớn. Còn về Kế Toán... ừm... hấn là người Do Thái, người hiểu chứ.

- Ta tưởng người sẽ lấy lý do cấp bậc năng lực của Kế Toán, hoặc là cần hấn làm công việc văn phòng trong tổ chức, không ngờ người lại dùng chuyện tôn giáo chủng tộc... nhưng trước tiên chờ đã.

Cố Vấn dừng một chút rồi nói lớn:

- Ba người này là do người phái đi, liên quan gì đến ta!

- Nhưng người không ngăn cản ta.

Thiên Nhất nói:

- Nếu là Cố Vấn mà ta mới quen, khi nghe được ba cái tên này, nhất định sẽ lập tức chế giễu ta một phen. Nhưng khi ta đề xuất ba người này, người lại không có phản ứng nhiều lắm, xem ra tâm tư của người không đặt ở chính sự.

- Ta không phản đối là vì vấn đề phân phối nhân thủ, không ai có thể ra ngoài làm việc được.

Cô Vân nói:

- Lúc đó chỉ có mấy người rảnh rỗi, Blood Owl đến giờ vẫn trong trạng thái nửa sống nửa chết, chẳng lẽ người bảo Thuật Sĩ đi? Hay là bảo Nguyên Soái đi? Quân đội của Giới Luật Thép có nhận lao động trẻ em sao?

- Được rồi...

Thiên Nhất nhún vai:

- Chuyện này không nói đến nữa, dù sao cũng là do ta đề xuất, xem như bị người qua mặt vậy.

- Thế nào là bị ta qua mặt? Vốn chẳng liên quan gì đến ta cả!

Cô Vân trả lời.

- Người giải thích thế nào về chuyện của Vanessa?

Thiên Nhất hỏi.

- Giải thích thế nào? Giải thích cái gì?

Cô Vân hỏi ngược lại, đồng thời uống một ngụm nước cà chua.

- Từ ngôn ngữ thân thể của người, xem ra người có phần khản trương.

Thiên Nhất cười thâm tiệt.

- Còn từ ngôn ngữ thân thể của người, xem ra người đang dùng miệng đánh rắm.

Cô Vân bắt đầu chửi đồng.

- Người hãy giải thích cho ta, tại sao lại hi sinh kế sách hai tầng nội ứng, khiến cho đường dây tin tức giả quan trọng của chị người bị cắt đứt?

Vẻ mặt Thiên Nhất giống như kích động thở dài:

- Nên biết, muốn lừa gạt được thằng nhóc Trà Tiên kia là chuyện rất khó, về sau chưa chắc đã có cơ hội như vậy.

- Ta cũng có một kế hoạch lâu dài, không được sao?

Cô Vân ném ra một câu trả lời có cũng như không.

- Kế hoạch gì? Mua biệt thự ở Vancouver, cùng với một cô gái tóc đỏ nhận giấy kết hôn rồi dọn tới ở, nhiều năm sau tạo ra một đội bóng đá? À không, đó là quận Phong Diệp, cho nên phải là đội khúc côn cầu.

Thiên Nhất nói.

- Người thật dám nói?

Cố Vấn không muốn thua đôi phương về khoản chế giễu:

- Có lẽ khi kế hoạch của ta còn chưa được thực hiện, người và đội trưởng thân vệ của người đã có thể mở nhà trẻ ở sân sau rồi.

- Bỏ đi, ta lười tán gẫu với người, bây giờ việc khẩn cấp trước mắt là trị liệu cho Blood Owl.

Thiên Nhất nói:

- Trước khi nhạc phụ đại nhân của người phát hiện bí mật cuối cùng của Thiên Không pháp điển, phải làm cho Blood Owl sống lại mới được.

- Vừa nói đến chuyện của người, người lại đánh trống lảng đúng không.

Cố Vấn cười lạnh:

- Không phải người dự tính hắc phải tốn nửa năm mới có thể phát hiện bí mật của “Cửa Thần” sao? Chúng ta vẫn còn thời gian. Nhưng nói đến, Blood Owl gặp phải Lãnh Chúa ở thành phố Đại Tây Dương đúng chuyện nghiêm trọng ngoài dự liệu, may mà hắc vẫn sống sót.

- Đây không phải may mắn, mà là hắc được người ta cứu.

Thiên Nhất nói, đồng thời ngược mắt nhìn Cố Vấn:

- Người biết hôm qua trên Garuda của Tiên Tuyền Tự Do đã xảy ra chuyện gì không?

- Chuyện gì? Bọn họ mở tiệc giáng sinh sớm hơn nửa tháng à?

Cố Vấn nói đùa.

- Không có tiệc, nhưng lại xuất hiện một vị không mời.

Giọng điệu của Thiên Nhất có vẻ rất nghiêm túc:

- Mirror Face.

- Không phải hắc đã chết rồi sao?

Cố Vấn hỏi.

- Người đã xem tin tức của Tiên Tuyền Tự Do chưa?

Thiên Nhất hỏi.

- Ta đương nhiên đã xem.

Cố Vấn trả lời:

- Tin tức của bọn họ đến từ Lôi Hỏa, khi thành phố Đại Tây Dương xảy ra hỗn loạn, Mirror Face và Blood Owl đã phát sinh ung đột, chuyện về sau

bọn họ cũng không biết. Theo như dự đoán của tổ tình báo Tiên Tuyền Tự Do, với thực lực của Mirror Face khi đó chắc là có thể chạy thoát khỏi tay Blood Owl.

Hắn dừng một chút rồi nói:

- Nhưng người của chúng ta biết rõ diễn biến tiếp theo, Tả Đạo, Gambling Snake, Phong Tiên đều có thể chứng minh Mirror Face đã chết.

Thiên Nhất nói:

- Nhưng hôm qua hắn lại xuất hiện, ngay trên Garuda, hơn nữa ta không cho rằng đó là một kẻ giả mạo mang mặt nạ gương.

Cố Vấn suy nghĩ một chút rồi nói:

- Hắn đã làm gì? Trở lại nương nhờ Tiên Tuyền Tự Do? Hay là đại náo một phen?

Thiên Nhất ném quyển sách nội tâm của số 23 trong tay mình cho Cố Vấn:

- Xem thử đi.

Cố Vấn nhận lấy, lật nhanh mười mấy tờ giống như xem tranh liên hoàn, sắc mặt không đổi nói:

- Hắn đã giết chết Leech Ghost?

Hắn lại cầm nước cà chua lên uống một hớp:

- Chờ đã... Gambling Snake nói hắn tự xưng mình sở hữu năng lực “Hỗn Độn”, có liên quan đến thực lực của hắn gia tăng sao?

Lúc này sắc mặt của Thiên Nhất không hề thoải mái:

- Nhìn tình hình trước mắt, bất kể hắn gọi năng lực kia là gì...

Hắn như có suy nghĩ nói:

- Đối với ta thì chỉ có nghĩa là bạn cũ của vương quốc thứ hai đã trở lại rồi.

Chương 1 : Biên giới địa ngục

“Đã bảy ngày liền ta không ngủ rồi, một khi nhắm mắt lại ta sẽ nhìn thấy giấc mộng giống nhau. Ta đã nhiều lần quan sát nó, giống như tiến vào một vòng luân hồi không thể thoát khỏi.”

“Ta nhìn thấy thành phố, một thành phố đen trắng, mỗi bức tường, con đường, người qua lại đều giống như được vẽ trên giấy, đen trắng rõ ràng, lại sống động như thật.”

“Trước mắt ta xuất hiện một thông đạo, gạch trắng xây thành một đường đi. Dọc theo bậc thang đi lên trên, rất nhanh ta đã đến trung tâm một nhà hát rộng lớn. Mái vòm ở nơi này có thể so với nhà hát Drottningholm Palace của Stockholm, cho dù cảnh vật mà ta nhìn thấy đều là đen trắng cũng khó che giấu được sự xa hoa này.

“Sau đó hai cánh tay nhợt nhạt xuất hiện trước mặt ta, một gương mặt kinh khủng thoáng qua, ta nghe được tiếng kêu thảm thiết trong thế giới yên lặng này. Một giây sau ta lại đột ngột trở về trên đường,”

“Có hai người chạy nhanh tới, lướt sát qua người ta. Một người trong đó là một bà lão mang khăn đội đầu, một người khác là một người đàn ông mặc áo khoác đen. Gương mặt của bà lão bị che phủ trong bóng đen, còn người đàn ông chỉ có xương đầu, là một bộ xương nhợt nhạt.”

“Ta không biết bọn họ là ai, cũng không biết đây là nơi nào. Người đàn ông kia muốn cứu bà ta? Hay là muốn bắt giữ bà ta đang chạy trốn? Tất cả những thứ này ta đều không hiểu, điều ta có thể nghĩ đến là tại sao ta lại ở đây? Tại sao lại là ta?”

“Ta có thể nói những chuyện này với ai? Không có ai đáng tin nhiệm, không có ai đáng để ta giao phó, cho dù là đứa con gái có quan hệ huyết thống với ta cũng như vậy. Những tiếng thì thầm trong bóng tối, những hình ảnh mặt bên khiến người ta điên cuồng... đám thù hạ vô năng, đám người phạm vô dụng... ai có thể san sẻ giúp ta? Chỉ dựa vào chính ta mới

có thể tỉnh dậy từ ác mộng, khi đó ta sẽ trèo lên ngôi vị của thần, nhìn xuống chúng sinh.”

Cesare Barmond để bút lông ngỗng xuống, ném tấm giấy da dê viết đầy chữ vào trong một chậu than. Hắn nhìn Thiên Không pháp điển trên bàn, cuối cùng đã hạ quyết tâm.

.....

Ngày 6 tháng 1 năm 2102, bảy mươi giờ trước khi Blood Owl tỉnh lại.

- Cuối cùng ta vẫn đến nơi này.

Blood Owl mở mắt ra, trông thấy bốn bề là một thế giới đen trắng rõ ràng, cảm giác dưới người là bãi cỏ mềm mại, trước mắt không xa có một dòng sông uốn lượn.

- Nơi này là địa ngục sao?

Blood Owl lẩm bẩm, hắn dùng điều này để nhắc nhở ý thức của mình còn tồn tại, đi đến bên bờ sông:

- Còn đây là dòng sông địa ngục?

- Nơi này đương nhiên không phải là địa ngục.

Tiếng nói chuyện giống hệt như Blood Owl vang lên.

Có một khoảnh khắc Blood Owl đã hoài nghi đây là âm thanh trong đầu mình, hay là tiếng vọng, có lẽ hắn đã nói một câu mà bản thân lại không ý thức được.

- Nơi này chỉ là trong đầu của một kẻ theo chủ nghĩa vô thần, là sự tưởng tượng về hướng đi sau khi chết.

Người kia từ trong bóng cây sau lưng Blood Owl đi ra, quả nhiên hình dáng của hắn cũng giống hệt như Blood Owl.

Blood Owl hỏi:

- Người là Dark Water? Hay là người nào khác?

Hắn lại nhìn cảnh vật chung quanh:

- Đây là một không gian do Thiên Nhất tạo ra đúng không? Các người muốn chơi trò gì?

- Bởi vì ngươi không cảm giác được tội trên người ta, cho nên mới đưa ra phán đoán như vậy.

Một Blood Owl khác nói:

- Nhưng ngươi đã đoán sai, ta chỉ là tượng tượng của ngươi, là một phần của ngươi, sự xuất hiện của ta là để giúp ngươi thoát khỏi nơi này.

- Vậy sao? Hừ... xin lỗi ta không nhìn thấy cửa ở đâu, hay là... sẽ có thuyền gì đó tới đón ta?

Blood Owl thuận miệng nói.

Không ngờ ngay lúc này bên cạnh hắn bỗng xuất hiện một cánh cửa màu trắng, mà trên con sông kia cũng có một chiếc thuyền nhỏ trôi tới.

- Ta là ý thức ở tầng sâu của ngươi, chuyện mà ta biết thì ngươi hẳn cũng biết.

Lúc này một Blood Owl khác nói:

- Nếu ngươi đã vô thức nói ra hai thứ này, vậy ngươi sẽ có quyền lựa chọn.

Hắn dừng một chút rồi nói:

- Ngươi còn nhớ không? Chúng ta đã bị giết, bị Lãnh Chúa giết chết. Chỉ là vào thời khắc cuối cùng, có người đã bảo vệ một phần khí quan trọng yếu của chúng ta, giấu vào trong một không gian mà Lãnh Chúa cũng không thể phát hiện.

- Bây giờ chúng ta đã được trao tặng máu của tà linh, xương da của ma quỷ, cho nên vấn đề đã xuất hiện. Ngươi muốn tỉnh lại theo cách nào?

- Những lời nhảm nhí mà ngươi nói, ta chẳng hiểu câu nào cả.

Blood Owl nói xong, tay đã đưa về phía cánh cửa bên cạnh.

- Như vậy quả thật rất dễ dàng.

Một Blood Owl khác lập tức nói:

- Nhưng người tỉnh dậy có lẽ là một Blood Owl vĩnh viễn cũng không tìm lại được nhân tính.

- Ngươi đúng là biết rất nhiều.

Bàn tay của Blood Owl đã đặt lên tay nắm cửa, nhưng không chuyển động.

- Ngươi và ta đều biết rõ, còn có một con đường khác, một con đường không đơn giản trực tiếp như vậy. Có lẽ nó rất quanh co, rất thống khổ,

nhưng đó mới là ý nghĩa để người và ta tiếp tục sống như một con người. Trên con đường đó có lẽ sẽ tìm được nhân tính của chúng ta.

Giọng điệu của một Blood Owl khác rất kiên định:

- Những thứ đối với rất nhiều người thì không đáng một xu, nhưng đối với người và ta thì lại là bảo vật vô giá không thể có được, rất mĩ mai đúng không?

Blood Owl buông lỏng tay, cánh cửa bên cạnh hắn cũng đã biến mất:

- Đây rốt cuộc là nơi nào?

Người giống hệt như hắn đã biến mất, tựa như chưa từng xuất hiện, mà đáp án dĩ nhiên cũng tan biến theo hắn.

- Hừ... nếu mấy chuyện đáng ghét này là một phần của địa ngục, vậy kẻ thiết kế nơi này chắc là một tên ma men hoặc là một tiểu thuyết gia.

Blood Owl lắc đầu, vẻ mặt không kiên nhẫn đi đến bờ sông.

Chiếc thuyền nhỏ bằng gỗ kia rất quen thuộc, dường như đã thấy ở đâu.

Blood Owl không tốn nhiều thời gian đã nhớ lại, lúc ở Venice hắn đã từng ngồi loại thuyền này, đó là thuyền của tên chèo thuyền cố ý kéo dài thời gian kia... Không! Đây chính là cùng một chiếc! Những hình vẽ hoa văn ở mặt bên đều giống nhau.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy, ký ức ảo giác chợt hiện ra, hồi ức trước kia được đánh thức. Blood Owl xác định đây chính là chiếc thuyền trong trí nhớ của hắn.

“Chẳng lẽ thứ tạo thành thế giới này là mảnh vỡ ký ức trong đầu ta?” -

Blood Owl cầm cọc chống thuyền, chống xuống đến đáy sông, xem ra con sông này cũng không sâu như bề ngoài. Hắn chèo thuyền xuôi dòng, cảnh vật hai bên bờ sông vốn là rừng rậm đen trắng rõ ràng, nhưng không lâu sau tại một ranh giới đột ngột, con sông trước mắt lại từ màu đen biến thành màu trắng, màu sắc chủ đạo của thế giới cũng biến đổi theo, chung quanh còn xuất hiện đường xá.

Quay đầu nhìn lại, cách đó hơn mười mét vẫn có thể nhìn thấy rừng rậm, nhưng phía bên này lại là sa mạc khô hạn. Cách bờ phải không xa có thể nhìn thấy đường xá và cột điện, con sông trước mắt cũng càng lúc càng hẹp.

Dòng nước từ từ trở nên chậm chạp, cho đến khi không còn lực đẩy rõ ràng, con sông cũng dần dần biến thành khe suối nhỏ. Blood Owl ung dung nhảy lên bờ bên cạnh.

Hắn cảm thấy khó chịu không biết nguyên nhân, muốn hút một điếu thuốc, kết quả vừa sờ vào túi lại thật sự có một điếu xì gà ở bên trong. Hắn ngậm xì gà, đang muốn tìm lửa, lại phát hiện trong túi quần sau có hộp quẹt.

“Đây là một giấc mộng sao?” - Blood Owl hừ lạnh một tiếng, ngẩng đầu đi trên đường cái. Lúc này quay đầu nhìn đã không còn thấy dòng sông và rừng rậm nữa, chung quanh đều là sa mạc. Thứ duy nhất chỉ dẫn hắn đi về phía trước chỉ có đường cái dưới chân, cùng với những cột điện kéo dài đến tận chân trời.

“Xem ra sẽ là một giấc mộng rất dài...”- Hắn hít mạnh một hơi xì gà, tùy ý chọn một phương hướng đi về phía trước.

Chương 2 : Đường về (thượng)

Mặt trời chói chang trên không, Blood Owl mặc áo thun ngắn tay và quần lính lòi loẹt, đi dọc theo một con đường trong sa mạc.

Mồ hôi đã thấm ướt quần áo của hắn, hắn cởi áo thun xuống, vắt một ít mồ hôi, tiếp đó treo ở sau cổ giống như khăn lông.

Cũng không biết đã đi bao lâu, phương hướng của mặt trời dường như không thay đổi, trong thế giới đen trắng cái bóng của Blood Owl vẫn luôn dừng lại dưới chân mình.

Đột nhiên từ phía sau vang lên tiếng xe chạy.

Blood Owl thật sự không trông chờ trong chuyến hành trình này có thể quá giang xe được, trên thực tế hắn cũng không biết mình muốn đi đâu. Có điều ngồi trên xe vẫn thoải mái hơn đi bộ một chút, hơn nữa cũng nhanh hơn, cho nên hắn tạm thời dừng bước, đưa một tay ra, dùng ngón cái ra dấu muốn đi nhờ xe.

Bất ngờ, xe dừng lại.

Đây là một chiếc xe hatchback gia dụng, không gian phía sau rất rộng rãi, cả xe có thể chứa năm sáu người.

Trên ghế lái là một người đàn ông trung niên, bên cạnh chắc là vợ của ông ta, trong xe chỉ có hai người bọn họ. Hai người này nhìn qua chỉ là dân chúng bình thường, không giống như nhân vật lớn gì.

- Này, anh bạn, muốn quá giang phải không?

- Nếu không phiền, có thể đưa tôi đến thành trấn kế tiếp không? Trạm xăng dầu cũng được.

- Không vấn đề, lên đây đi.

Người đàn ông nói:

- Tôi tên là Edward, đây là vợ tôi Nancy.

- Xin chào.

Vợ của ông ta chào hỏi Blood Owl.

- Các người có thể gọi tôi là Chev.

Blood Owl đáp lại một câu, sau đó mở cửa xe, ngồi ở vị trí phía sau.

Xe tiếp tục chạy. Lúc này có hai chuyện quấy nhiễu Blood Owl. Thứ nhất là hắn không hề cảm nhận được một chút tội ác nào, theo hắn phán đoán hoặc là năng lực của mình mất tác dụng, hoặc hai người trước mắt này đều là thánh nhân. Thứ hai, hắn rất khó hiểu vì sao hai lữ khách này lại đề mình lên xe? Nếu như nhìn thấy một cô gái ở ven đường, hoặc là một anh bạn trẻ ăn mặc như một sách, có lẽ mọi người sẽ dừng lại. Nhưng hắn... một người ở trần giống như vận động viên thể hình từ trên lịch treo tường nhảy xuống, tóc ngắn, ánh mắt hung ác, hình dáng gây cho người ta cảm giác vừa nhảy lên xe sẽ lập tức tạo ra một vụ án giết người. Hai người này điên rồi sao?

- Này anh Chev, sao anh lại một mình ở trong sa mạc?

Edward hỏi:

- Xe bị hỏng? Đi bộ thám hiểm?

- Thuyền nhỏ của tôi mắc cạn.

Blood Owl trả lời, điều hòa trong xe khiến hắn trở nên mát mẻ, cho nên hắn lại mặc áo thun vào.

- Ha ha ha, anh thật là hài hước, Chev.

Edward cười cười mở.

Blood Owl ngồi ở phía sau, nhìn bóng lưng của đôi vợ chồng này, hắn luôn cảm thấy giống như đã từng quen biết. Trong ký ức hai gương mặt mơ hồ dần dần hiện ra, trở nên rõ ràng...

Màu sắc của mái tóc, màu sắc của mắt, khẩu âm, giọng điệu lúc nói chuyện, những động tác nhỏ trong lúc vô ý biểu lộ ra, thậm chí là tiếng cười, những thứ này đều đang ngủ sâu trong ký ức của Blood Owl, tuy đã xa cách nhiều năm nhưng cũng không khó để nhớ lại.

- Edward.

Blood Owl đột nhiên nói.

- Cái gì?

- Có thể hỏi một chút không, ông họ gì?

- Gillies, sao vậy?

Edward trả lời.

- À, thì ra là vậy, ông Gillies và vợ.

Blood Owl cười lạnh:

- Nếu như ta nhớ không lầm, các người hẳn là đã chết, lúc ta tám tuổi thì đã chết rồi. Ta đã chôn các người ở sân sau, có nhớ không? Cha, mẹ.

Edward và người vợ Nancy của ông ta đột nhiên im lặng, hai người không cử động, nhìn từ góc độ của Blood Owl thì da của bọn họ đang thối rữa.

Mấy giây sau hai người đã nhanh chóng hóa thành tro tàn, rải rác trên ghế ngồi, ngay cả quần áo cũng mục nát.

Xe đã mất khống chế, nhưng Blood Owl vẫn rất bình tĩnh, hắn vươn người tới ổn định tay lái, kéo thẳng tay.

Lúc này xe đã chạy ra khỏi đường cái, nhưng chung quanh chỉ có sa mạc, ngoại trừ cột điện và vài tảng đá lớn thì không có chướng ngại vật nào có thể dẫn đến tai nạn. Vì vậy Blood Owl dừng xe nhìn có vẻ kinh tâm động phách, nhưng lại không gặp nguy hiểm.

Hắn trở lại chỗ ngồi phía sau, thở ra một hơi, sau đó đẩy cửa xe, từ bên ngoài đi vòng qua bên cạnh ghế lái, mở cửa xe ở đó ra. Lúc này trên ghế ngồi phía trước đã không còn gì cả, không có tro tàn, cũng không có quần áo mục nát, giống như sau khi ánh mắt Blood Owl dời đi, những thứ ở đó đã biến mất, hoặc là nơi đó vốn không tồn tại thứ gì.

Blood Owl hừ lạnh một tiếng, tự mình ngồi vào ghế lái, đóng cửa xe, vặn chìa khóa, một lần nữa nổ máy.

- Gia đình khiến người nhớ lại thứ gì sao?

Một Blood Owl khác không hề báo trước xuất hiện ở ghế sau, ngay ở vị trí của Blood Owl lúc trước.

Blood Owl là người không thể bị hù dọa, hấn liếc nhìn kính chiếu hậu, cũng không quay đầu lại nói:

- Nhớ tới lúc nhỏ lần đầu tiếp xúc với giải phẫu thân thể.

Hắn lại cười:

- Khi đó cái gì cũng rất mới mẻ, tuổi thơ vui vẻ không phải sao?

Giọng điệu của một Blood Owl khác rất bình tĩnh:

- Cha mẹ là người đưa người tới trên đời, bọn họ sẽ tiếp nhận người vô điều kiện, chăm sóc vô điều kiện, đưa người đi đoạn đường đầu tiên trong cuộc sống.

- Ta chỉ là sản phẩm sau một lần phóng túng của hai người trẻ tuổi, sau khi cưới bọn họ cũng đều ngoại tình, cha còn từng giấu mẹ đi thực hiện xét nghiệm con ruột. Bởi vì sự tồn tại của ta, bọn họ mới buộc phải kết hợp, buộc phải lựa chọn cuộc sống gia đình.

Lời nói của Blood Owl hoàn toàn phủ định một bản thân khác:

- Đoạn đường đầu tiên trong cuộc sống của ta, cũng tức là trước năm tuổi vẫn luôn bị năng lực ảnh hưởng. Nhưng khi đó khả năng nhận thức của ta không đủ để phán đoán tất cả những gì xảy ra trên người mình, giống như người trời sinh cảm giác rất khó hiểu được thế giới ồn ào. Thế là ta biểu hiện hơi kỳ lạ, có một dạo bọn họ còn cho rằng ta mắc chứng tự kỷ bẩm sinh, cũng hoài nghi ta là hóa thân của ma quỷ. Có mấy lần bọn họ định ném ta xuống đường, thậm chí là “bất ngờ sảy tay” đẩy xe nôi xuống cầu vượt.

- Cho nên người hận bọn họ?

Một Blood Owl khác hỏi.

- Ha ha...

Blood Owl quay đầu lại:

- Chúng ta là người không có thù hận, nhớ không? Chúng ta chỉ có thể lĩnh hội cảm xúc tiêu cực từ người khác.

Hắn đáp ga, một lần nữa chạy về đường cái. Bản thân trong kính chiếu hậu cũng theo đó biến mất, giống như chưa từng xuất hiện, khiến hắn không nhìn được hoài nghi vừa rồi có phải mình đang lầm bầm hay không. Nhưng suy nghĩ từ một góc độ khác, cho dù bản thân kia có xuất hiện hay không, hắn cũng xem như là đang lầm bầm.

.....

Sa mạc màu trắng, bầu trời cũng vậy, nhưng trong thế giới giống như phác họa này ít nhất còn có bóng râm và tối tăm để phân chia sa mạc và bầu trời.

Blood Owl vẫn lái xe chạy về phía trước, thời gian trôi qua, bầu trời từ trắng chuyển thành xám, dần dần biến thành đêm tối, trên trời lại xuất hiện trăng và sao màu trắng.

Cho đến khi cạn xăng, Blood Owl vẫn không nhìn thấy trạm xăng dầu nào. Hắn giống như đang chơi trò “Desert Bus”, một trò chơi tệ hại trong lịch sử của Sega, điểm khác biệt là hình ảnh trước mắt hắn là 3D hơn nữa còn đen trắng.

Lúc bước xuống khỏi xe, Blood Owl phát hiện một gói thuốc lá trong hòm chứa đồ bên cạnh tay lái. Sau khi xuống xe hắn đốt cho mình một điếu, nhả ra vòng khói, đi về phía trước.

Hắn cảm thấy trong thế giới này không cần thức ăn, nguồn nước, ngủ hoặc đi vệ sinh gì đó. Nếu là giấc mộng thì không nên có những chuyện phiền phức đó. Đương nhiên nói đến nằm mơ, nếu như người có vấn đề về tuyến tiền liệt, hoặc là vẫn chưa tới tám tuổi, tốt nhất vẫn nên để ý khăn trải giường của người.

Trong thế giới màu đen, nương theo ánh trăng đi về phía trước, hắn lại phát hiện một cây cầu trong sa mạc, còn là loại cầu vượt xây trong thành phố. Nhưng đây không phải cầu nổi hoàn chỉnh, chỉ là một đoạn trong đó, nhìn từ xa chỉ thấy hai tảng xi măng lớn dựng thẳng, phía trên nối bằng một đoạn đường xi măng.

Blood Owl đi đến dưới cầu, nơi này có một mảng bóng râm, ban ngày đứng ở chỗ này hắn là có thể tránh nắng, nhưng buổi tối thì không quan trọng nữa. Hắn đi đến phía dưới cầu, kết quả lại phát hiện hai thùng xăng ở đó, đáng tiếc bên trong đều trống rỗng. Bên cạnh còn có rất nhiều rác vứt lung tung, chẳng hạn như ống bơm, linh kiện xe đạp, quần áo rách nát, đồ hộp rỗng, thùng các tông... Nơi này giống như chỗ ở tạm bợ của một kẻ lang thang, chỉ là không có kẻ lang thang nào.

- Chắc... kết quả chỉ có một đồng rác rưởi.

Hắn vút đầu thuốc lá, đang chuẩn bị rời đi, lúc này khóe mắt lại liếc thấy thứ gì.

Trong một đồng đá lộn xộn, có một chiếc hộp màu sắc tương phản với vật thể chung quanh, nơi miệng hộp lộ ra góc của một tấm hình.

Blood Owl đá văng đồng đá, cúi người nhặt chiếc hộp lên, rút tấm hình kia ra.

Trong hình là chính hắn, Blood Owl mười ba tuổi, đang đứng trên bục lãnh thưởng, còn là vị trí đứng đầu. Hắn mặc đồng phục học sinh trung học, trên cổ đeo một chiếc huy chương vàng, nhưng vẻ mặt của hắn cũng không có sự vui mừng hay đắc ý của người thắng cuộc, chỉ có sự thản nhiên và nghiêm túc.

- Còn nhớ chiếc huy chương vàng kia không?

Một Blood Owl khác lại xuất hiện:

- Chúng ta đã ném nó đi đâu rồi nhỉ?

- Trước mộ của bạn học đúng không.

Blood Owl trả lời.

Các vị khán giả, đọc tới đây có lẽ ngại cho rằng tiếp theo sẽ có một trường đoạn cảm động, nếu nghĩ như vậy thì ngại quá ngây thơ rồi, xin hãy tự trọng...

- Tại sao ngại rõ ràng đã thắng, lại còn muốn giết chết thằng nhóc đứng thứ hai kia?

Một Blood Owl khác hỏi.

- Trong lòng hắn đã sinh ra đố kị và oán hận.

Blood Owl nói:

- Đây là một sự uy hiếp, ta cũng không muốn lúc hắn lên vào nhà ta giờ trò gì đó, trong lúc vô tình phát hiện bí mật của phòng thí nghiệm thi thể, sau đó báo cảnh sát.

- Hắn chỉ là một đứa trẻ, chẳng lẽ ngại mong đợi hắn sẽ biến sự tịch mịch khi thất bại thành năng lượng để động viên mình? Đó là sự rèn luyện của vận động viên chuyên nghiệp, chứ không phải yêu cầu với trẻ em. Hơn nữa tình huống mà ngại nói chỉ là một giả thuyết mà thôi.

- Cho nên ta mới giết hắn chứ không giết vận động viên chuyên nghiệp, xóa bỏ khả năng giả thuyết kia trở thành hiện thực.

Blood Owl khinh thường nói:

- Hơn nữa ta còn dùng đồ vật mà hắn thích nhất để tế lễ cho hắn, ta nghĩ hắn có thể nhắm mắt rồi.

- Người đã thắng được một đồ vật chẳng khác gì rác rưởi với người, còn hắn lại vì một chút tội ác trong lòng mà mất mạng.

Một Blood Owl khác nói:

- Nhưng liệu có phải khi đó người đang cần gấp đôi tượng thí nghiệm, cho nên đã tạo ra lý do này?

- Hừ... người chính là ta, vậy người nói xem có phải hay không?

Blood Owl cười lạnh, vút tầm hình kia, xoay người rời khỏi nơi này.

Hắn dọc theo đường cái, tiếp tục đi về hướng đường chân trời màu trắng.

Chương 3 : Đường về (trung)

- Sóng não của hắn xuất hiện phản ứng khác thường.

Strange nói:

- Đây có thể là dấu hiệu sắp tỉnh lại.

Gunsmith nhìn số liệu dao động trên máy tính, trả lời:

- Ông là bác sĩ, còn ta chỉ phụ trách dựng lại bộ phận thân thể mà thôi.

Hàm ý của hắn là “ta không hiểu”.

Trong phòng thí nghiệm, ngoại trừ hai người bác sĩ quái dị và Gunsmith, Dark Water cũng ở bên cạnh trợ giúp. Trong Nghịch Thập Tự ngoài Thiên Nhất và Cố Vấn, ba người này có thể nói là hiểu biết về hạt nhân vĩnh hằng nhiều nhất.

Dark Water nói:

- Các người có tin vào sự tồn tại của linh hồn không?

- À... ta từng nghe nói đến học thuyết 35g và 21g.

Gunsmith nói:

- Có điều người trong Nghịch Thập Tự chúng ta phần lớn đều theo chủ nghĩa vô thần, Cố Vấn thì theo thuyết bất khả tri, có tin hay không còn phải xem tâm tình.

- Ta nghĩ Dark Water cũng không phải muốn thảo luận về chủ đề tín ngưỡng.

Strange nói.

Dark Water nhìn bác sĩ một cái, mặc dù trong hốc mắt tên này chỉ có ánh sáng xanh, nhưng vẫn có thể cảm giác được ánh mắt của hắn di động:

- Không sai, ta muốn nói đến cái gọi là linh hồn, nếu như muốn lượng hóa nó, vậy đó chính là vật dẫn của tất cả ký ức và tình cảm con người, từ giai đoạn phôi thai cho đến lúc chết đi. Vật dẫn này không hoàn toàn nằm ở sinh lý, mà là một loại phương diện ý thức.

- Lời này từ trong miệng người nói ra, không cảm thấy hơi ngược đời sao...
Gunsmith nói.

- Không, chính vì Dark Water không có tình cảm, hơn nữa tuyệt đối lý trí và khách quan, mới có thể tiến hành phân tích chuyên sâu với những chuyện tương tự.

Strange nói:

- Ta có thể tưởng tượng, một loại sinh vật không có tình cảm, từ góc độ của một người bàng quan, làm thế nào nhìn nhận vấn đề đã quấy nhiễu loài người rất lâu này.

Dark Water gật đầu, tiếp tục lời nói vừa rồi:

- Ta cho rằng nếu lý luận về linh hồn là chân thực, Blood Owl đã chết một lần, lúc này linh hồn của hắn đang trải qua một con đường tự cứu mình, muốn xây dựng lại liên hệ với thế giới này của chúng ta. Quá trình này cũng chính là thứ mọi người thường nói... cứu rỗi.

Gunsmith đã cười:

- Điều này lại khiến ta nhớ tới... trước kia ta từng xem một cuốn tiểu thuyết nói về cố sự tương tự.

- Nói cách khác, ba hồn bảy phách của hắn phải trở lại thân thể mới sống dậy được.

Tả Đạo đi vào phòng thí nghiệm, vừa lúc nghe được lời nói của Dark Water, liền nói tiếp một câu:

- Hóa ra chỉ là chuyện nhỏ này, đợi bản đạo lập đàn làm phép chiêu hồn cho hắn...

- Người cảm thấy ông chủ sẽ đồng ý để người làm loạn như vậy sao?
Còn chưa chờ Tả Đạo nói xong, Strange đã ngắt lời.

- Ha ha... thực ra ta cũng chỉ tùy tiện nói một chút...

Tả Đạo ngượng ngùng cười nói:

- Sau khi Blood Owl sống lại nếu biết ta đã làm như vậy, e rằng sẽ dùng lý do này để giết ta.

.....

Chân trời xa xôi dường như truyền đến tiếng gió gào thét, nhưng Blood

Owl cũng không để tâm, hấn men theo đường cái, tiếp tục đi về phía trước trong thế giới màu đen.

Trắng có màu trắng, bóng dáng của hấn cũng là màu trắng, ánh sáng là thứ vô hình trong thế giới này. Tất cả đều là đen và trắng, cho dù có sáng hay không cũng sẽ không ảnh hưởng đến những gì thị giác nhìn thấy.

Phía sau hấn lại vang lên tiếng xe chạy, từ xa đến gần.

Blood Owl quay đầu lại, trông thấy một chiếc xe thể thao mui trần, phía trên có ba người trẻ tuổi đang ngồi. Người lái xe là một cô gái thanh xuân, dáng người nóng bỏng, mặc áo thun trễ ngực và quần short ngắn, đeo kính râm. Hai người trẻ tuổi khác cũng ăn mặc thời thượng, xăm mình và đeo khuyên tai. Lúc này hai người đang thân mật ở ghế sau, giống như không để ý mình đang ngồi trên trên xe hơi chạy tốc độ cao, áo mũ không chỉnh tề quần vào nhau, chỉ còn thiếu cởi đồ mà thôi.

Lần này Blood Owl không ra hiệu quá giang, chiếc xe thể thao kia đã dừng lại bên cạnh hấn.

- Này, Chev, một mình anh đi đâu vậy?

Người đẹp hấp dẫn trên ghế lái ngẩng đầu lên, hơi đẩy kính râm xuống dưới, ánh mắt như phóng điện nhìn Blood Owl.

Blood Owl cũng không mở cửa xe, chống một tay nhảy vào trong xe, ngồi bên cạnh người đẹp kia:

- Lái xe đi, Lâm Ân.

Lâm Ân lại đeo kính râm vào, khóe miệng khẽ cười:

- Tôi cũng không biết con mọt sách của chúng ta lại có một mặt như vậy.

Blood Owl không trả lời, chỉ nhìn về phía trước.

Lâm Ân đạp ga, xe hơi phóng như bão táp, nàng vẫn giống như đang tán gẫu với Blood Owl:

- Tôi vẫn luôn chú ý đến anh, Chev, anh không giống với những bạn học khác, anh có sự trưởng thành mà học sinh cao trung không có.

Những lời này Blood Owl đã từng nghe, cho nên khi Lâm Ân thuật lại, đoạn ký ức kia cũng dần dần hiện rõ.

- Những nam sinh kia cảm thấy xăm chữ Hán lên cổ và cánh tay thì rất ngẫu, hoặc là để kiểu tóc kỳ quặc, giữ râu, đeo khuyên tai, khuyên mũi.

Lâm Ân nói tiếp:

- Nếu có người tỏ vẻ phản cảm với hành vi của bọn họ, bọn họ sẽ nói: “Hà! Ta trời sinh đã nổi loạn như vậy, nếu người có ý kiến với chí hướng của ta, sao không rút đi”. Ha ha...

Nàng rất thích cười, gây cho người ta một cảm giác rất hoạt bát:

- Nhưng theo tôi thấy, những tên đó chẳng là gì cả. Giống như người theo chủ nghĩa chủng tộc, ngoại trừ màu da và dân tộc của mình, bọn họ cũng không thể tìm được cảm giác ưu việt từ những thứ khác. Còn đám nam sinh gọi là “nổi loạn” kia, chỉ có thể dùng hình thức bên ngoài để che giấu sự nghèo nàn bên trong của mình, thực ra bọn họ lại rất quan tâm đến cách nhìn của người khác.

- Nhưng anh thì không giống, Chev. Những nam sinh khác đều nói anh bảo thủ cố chấp, giữ nguyên nếp cũ. Bọn họ cho rằng mình rất nổi loạn? Quên đi. Một người ngâm mình hai mươi giờ trong thư viện giống như anh, đó mới là kẻ điên thật sự không quan tâm đến cách nhìn của người khác, vậy mới là nổi loạn.

Khi Lâm Ân nói xong những lời này, Blood Owl cũng đã nhớ lại, đây có thể xem là lời tỏ tình đầu tiên mà hắn nghe được. Chỗ này phải nói rõ hai điểm, thứ nhất là lời này nghe có vẻ không giống như tỏ tình, chỉ là lấy lòng. Nhưng mọi người đều biết, trong cao trung nếu như đại mỹ nữ được 90% nam sinh thầm yêu chủ động tới bắt chuyện và lấy lòng người, vậy âm mưu trong lòng nàng đã rất rõ ràng rồi. Điểm thứ hai là lúc Blood Owl mười bảy tuổi vẫn để kiểu tóc bình thường, còn đeo một cặp mắt kiếng giống như người văn nhả, suốt ngày ôm sách ngồi ở trong góc thư viện, ngay cả ăn mặc cũng cố gắng che giấu bắp thịt rắn chắc của mình. Nhưng những điều này vẫn không thể che giấu gương mặt cương nghị và ánh mắt thâm thúy như ngôi sao phim hành động của hắn. Năm đó nếu như Blood Owl gia nhập đội bóng bầu dục, có thể đã thành lão đại ở cao trung rồi. Có điều theo tuổi tác tăng lên, Blood Owl dần dần ý thức được tầm quan trọng của việc khiêm tốn, cho nên mới lựa chọn duy trì hình tượng một sách. Vì vậy đừng tưởng rằng hắn được con gái tỏ tình là chuyện lạ, trước giờ tên này luôn là một món hàng hot.

- Tại sao anh không nói chuyện? Chev.

Lâm Ân nói.

- Có lẽ hắn vừa mới phê thuốc, ha ha ha! Ô...

Nam sinh ở ghế sau kêu lớn, sau đó lại hôn hít với nữ sinh bên cạnh hắn.

- Ta nhớ... hắn là em trai của cô.

Blood Owl nói với Lâm Ân.

- Hôm nay anh làm sao vậy? Chev, xảy ra chuyện gì sao?

Lâm Ân thu lại nụ cười, ân cần hỏi.

- Ta đã giết hắn.

Blood Owl trả lời.

- Anh nói gì?

Lâm Ân kinh ngạc há hốc mồm.

Lúc này Blood Owl quay đầu lại. Hai người trẻ tuổi vừa rồi còn vui vẻ trên ghế sau, trong một giây đã biến thành hai thi thể lạnh giá.

Cảnh vật đen trắng thoáng qua trước mắt Blood Owl giống như những đoạn phim, hắn nhìn thi thể cô gái nói:

- Xương cổ tay rạn nứt, chắc là do mấy thứ đồ cùn như gậy sắt hoặc gậy gỗ tạo thành.

Giọng điệu kể chuyện của hắn giống như một bác sĩ hay thám tử. Lúc này hình ảnh trước mắt hắn là một con hẻm nhỏ, hai bên đều là tường gạch, phía sau một cánh cửa bằng dây thép có vài thùng rác chất đống. Một nữ nhân mặc váy dài quay lưng về phía mình, một nam nhân khác thì dùng gậy sắt đánh vào nàg.

- Đó là... vũ hội tốt nghiệp.

Lúc Blood Owl nói câu này, trước mắt hắn xuất hiện một không gian đen kịt trống trải, ánh đèn hình trụ màu trắng từ đỉnh đầu chiếu xuống. Nơi ánh đèn tập trung, Chev Gillies thời còn trẻ đang mặc áo đuôi tôm, thắt nơ, còn Lâm Ân mặc dạ phục hở lưng đang tựa sát vào ngực hắn, nhảy điệu waltz.

- Chúng ta đang khiêu vũ, còn em trai cô đang giết người.

Ánh mắt của Blood Owl lại trở về thi thể cô gái ở ghế sau:

- Xương quai xanh trật khớp, có lẽ là do va chạm với mặt đất. Cổ có máu

bầm, chứng minh cổ đã bị người khác dùng tay bóp mạnh... Cô ta đã vùng vẫy nhưng hiển nhiên không thành công lắm.

- Máu tươi đông lại trong miệng, cô ta biết mình đã sắp chết, chết trong con hẻm nhỏ bẩn thỉu kia. Cánh tay và khuỷu tay đầy vết trầy xước, nói lên cô ta đã vùng vẫy rất kịch liệt, ta thậm chí có thể tưởng tượng được tiếng thét đứt hơi của cô ta...

- Chey... anh...

Lâm Ân dừng xe lại, cũng không biết ánh mắt của nàng dưới kính râm nhìn Blood Owl như thế nào.

- Những thứ này chỉ là mảnh vụn ký ức của ta.

Blood Owl nói:

- Ta biết được kỹ càng như vậy, là vì cuối cùng ta đã phát hiện thi thể, hơn nữa còn giải phẫu cô ta.

Hắn lại nhìn Lâm Ân bên cạnh:

- Em trai của cô sau khi dùng thuốc ảo giác quá liều, bất ngờ phát hiện bạn gái phản bội hắn, thế là xung động gây nên mưu sát. Thi thể không còn cử động khiến hắn khôi phục một chút lý trí, hắn giấu thi thể trong đồng rác, sau đó chạy về nhà.

Hắn dừng một chút rồi nói:

- Ta còn nhớ rõ, khi đó cô đang đứng trước cửa nhà mình hôn tạm biệt ta, em trai của cô giống kẻ điên kinh hoàng chạy tới trước mặt chúng ta. Hắn rất sợ hãi, sự sợ hãi khiến hắn gần như phát điên, hắn đã nói ra chuyện mình vừa làm. Sau đó... khi cô khuyên hắn tự thú, hắn đã nổi điên, đánh vỡ cửa sổ bằng kính bên cạnh, lao về phía cô.

Blood Owl cười lạnh:

- Ta đã giết chết hắn ngay trước mặt cô, dễ dàng như xé một bịch khoai tây chiên vậy. Mà khi đó cô sợ ngất đi, về sau mỗi tuần đều phải đi chữa trị tâm lý, cho đến sau khi cưới vẫn như vậy.

Một cơn gió mát thổi qua, Lâm Ân bên cạnh hắn đã biến mất, giống như cát bụi bay theo gió.

- Tại sao người không giết Lâm Ân?

Tiếng nói chuyện của một Blood Owl khác lại vang lên.

Chương 4 : Đường về (hạ)

Blood Owl quay đầu lại, trông thấy cái kẻ hình dáng giống hệt như mình, giọng nói lạnh nhạt lại đột ngột xuất hiện ở ghế sau.

- Không cần thiết, ta đã có sẵn một tư liệu sống, đó là thi thể bị vứt bỏ kia.

Blood Owl trả lời:

- Tuổi tác tương đồng, giới tính tương đồng.

- Nhưng giống như bỏ gần tìm xa, không phải sao?

Một Blood Owl khác nói.

- Đó là một người chết.

Blood Owl trả lời:

- Còn Lâm Ân là ngất xiu. Thi thể và nữ nhân hôn mê rõ ràng là hai thứ khác nhau, nếu bọn họ đều là xác chết thì mới đúng là bỏ gần tìm xa.

- Biên Lâm Ân thành thi thể cũng chỉ cần một cái nhấc tay.

- Tại sao ta phải giết chết một nhân chứng có lợi với mình?

Blood Owl nói:

- Chính nhờ khẩu cung của Lâm Ân, hành vi của ta mới được cảnh sát thấu hiểu, vì bảo vệ bạn gái nên lỡ tay giết người, vì vậy không bị truy nã khắp nơi.

Hắn cười nói:

- Còn em trai cô ta... sau khi thi thể cô gái bị hắn giết chết được phát hiện trong một phòng thí nghiệm tà ác, đám cảnh sát đã đổ tất cả tội ác xảy ra ở đó lên đầu hắn, bao gồm cả một số vụ án mất tích kỳ ở bản địa. Đây là một mũi tên bắn hai con chim, bởi vì chết không có đối chứng, cảnh sát đã khép lại rất nhiều vụ án. Còn ta thì chạy khỏi thành trấn kia, ung dung ngoài vòng pháp luật, sau đó thay thế một tên xui xẻo khác lên đại học.

- Chẳng lẽ đó hoàn toàn là nguoi trải qua suy nghĩ rồi mới hành động?
Không có bất kỳ nhân tố nào khác?

Một Blood Owl khác hỏi:

- Người và ta đều hiểu rõ, loài người tìm được niềm vui cấp thứ năm chính là sáng tạo, thay đổi sinh mệnh khác. Khi đó người nắm giữ tính mạng của Lâm An, nhưng người lại lựa chọn nhân từ, có lẽ người đã lấy được thứ gì từ đó...

Blood Owl ngắt lời hắn:

- Người biết loài người tìm được niềm vui cấp thứ sáu là gì không?

Hắn quay đầu đi, không nhìn một con người khác, thuận thế nhảy lên ghế lái:

- Chính là ma túy.

Hắn lại nổ máy, khởi động xe hơi:

- Còn có cấp thứ bảy, đó là người cách xa ta một chút.

Một chân đạp ga hết cỡ, xe thể thao phóng nhanh, lần này không cần nhìn kính chiếu hậu, Blood Owl cũng biết cái tên đáng ghét kia hắn là đã biến mất rồi.

.....

Thế giới đen trắng một lần nữa đảo lộn, khi sa mạc khôi phục màu trắng, trước mặt Blood Owl lại xuất hiện đầu cuối của con đường, đó là một thành phố.

Đi qua một đường ranh giới, Blood Owl lái xe vào một đô thị lớn hiện đại.

Nhưng trong thành phố này không có người.

Xe của hắn đột nhiên tắt máy, làm cách nào cũng không khởi động lại được.

Blood Owl xuống xe, tiếp tục đi về phía trước. Lần này hắn đã mê mang, bởi vì nơi này không chỉ có một con đường, mà là vô số con đường. Quay đầu nhìn lại, phía sau cũng không còn là sa mạc, mà là một khu rừng cốt thép xi măng.

Đường lớn hẻm nhỏ tràn ngập, giống như vĩnh viễn cũng không nhìn thấy đầu cuối.

Người đã xuất hiện, bọn họ từ bốn phương tám hướng tràn ra. Nhưng khi bọn họ đến gần một chút, Blood Owl mới phát hiện đây không phải là người, mà là thi thể.

Trên mặt bọn họ còn có dấu vết khâu vá, hoặc là kéo ruột bước đi, có một số người mang theo biểu tình đáng sợ cực kỳ thống khổ. Dáng vẻ kia quả thật khó hình dung, cho dù là người bàng quan cũng có thể tưởng tượng được sự hành hạ mà bọn họ đã phải chịu đựng.

Hàng trăm thi thể sống kéo đến, bao vây Blood Owl vào giữa.

Blood Owl vốn không biết sợ, hắn cũng sẽ không sám hối, chỉ lạnh nhạt nhìn tất cả những chuyện này xảy ra, không nói lời nào.

Đông đảo thi thể ngã xuống, phủ kín đường cái, thân thể bọn họ đều biến thành màu đen cùng màu với mặt đất, cuối cùng trở nên giống như bùn, khó mà phân biệt đường nét.

- Trò hề nhảm chán này còn phải kéo dài bao lâu?
Blood Owl hỏi.

Lúc này bầu trời có màu trắng, mặt trời thì màu đen, nhưng cái bóng của Blood Owl vẫn là màu trắng giống như buổi tối, dường như chỉ là để tách biệt với mặt đất.

Cái bóng của hắn kéo rất dài, ở đầu cuối của nó, một Blood Owl khác lại xuất hiện.

- Sắp kết thúc rồi.
Hắn nói:
- Thực ra ngươi tùy thời có thể rời đi.

Blood Owl quay đầu lại:
- Vậy sao?

Hắn chỉ chỉ vào bên cạnh, nơi đó lại bỗng nhiên xuất hiện một cánh cửa màu trắng:
- Ngươi cho rằng ta không biết sao? Ta chỉ là muốn xem thử ngươi rốt cuộc còn có thể giở trò gì.

Một Blood Owl khác nói:

- Chẳng lẽ đến bây giờ ngươi vẫn không hiểu sao? Ngươi không phải đang lựa chọn đi như thế nào, mà là lựa chọn đi hay không đi.

Hắn nói:

- Ta chính là người có nhân tính, nhưng ta không thể dựa vào chính mình rời khỏi nơi này. Ta không thể tỉnh lại, bởi vì ngươi làm trở ngại ta. Chỉ khi ngươi lựa chọn vĩnh viễn ở lại nơi này, mở cánh cửa kia để ta ra ngoài, ta mới có thể đi ra được.

- Ha ha... ha ha ha... ha ha ha ha!

Blood Owl cười lớn:

- Thì ra mục đích của ngươi là như vậy.

Hắn lắc đầu cười nói:

- Ngươi cho rằng ta là kẻ ngốc sao? Mirror Face!

Chỉ nghe một tiếng “rắc”, theo sau là tiếng rào rào, đó là tiếng gương bị đánh vỡ.

Bầu trời màu trắng xuất hiện vết nứt, toàn bộ thế giới đột nhiên rung động kịch liệt.

“Một Blood Owl khác” kia cũng vỡ nứt giống như hình ảnh trong gương, lộ ra diện mạo vốn có... một người đàn ông mang mặt nạ gương.

- Giả vờ rất giống, ngươi còn rất nhập vai.

Blood Owl ngâm một điệu thuốc, mô phỏng giọng điệu của đối phương thuật lại:

- Ngươi còn nhớ không? Chúng ta đã bị giết, bị Lãnh Chúa giết chết. Chỉ là vào thời khắc cuối cùng, có người đã bảo vệ một phần khí quan trọng yếu của chúng ta, giấu vào trong một không gian mà Lãnh Chúa cũng không thể phát hiện.

Hắn nhả một ngụm khói:

- Nói thật, ta không nhớ được. Ngươi tự xưng là ý thức tầng sâu của ta, nhưng lại nói ra chuyện mà ta không biết. Ta cũng không phải nhân viên nghiên cứu khoa học hạng hai, luôn tán đồng với những kết luận lấp lửng. Nếu muốn ta tin tưởng mỗi câu nói của ngươi, tốt nhất phải lấy ra được căn cứ vững chắc.

Blood Owl cười lạnh:

- Những lời mà ngươi nói, ta không biết, nhưng Mirror Face chắc là biết. Trên đường đi ta đã dần dần nghĩ thông suốt điềm này, nhưng ta vẫn rất tò mò, ngươi rốt cuộc đã làm gì trong đầu ta. Kết quả bây giờ ngươi lại nói với ta rằng mình không ra được, hừ...

Hắn lại cầm tay nắm cửa, cánh cửa màu trắng kia trong nháy mắt biến thành màu đen:

- Lúc ngươi cứu ta, đã gieo một bộ phận ý thức thuộc về ngươi vào trong thế giới tinh thần của ta. Ngươi muốn thông qua tái diễn ký ức của ta, lại thêm vào mấy câu nói nhằm khiến người ta buồn nôn, lừa gạt ta tin tưởng ngươi, sau đó niêm phong vĩnh viễn ý thức của ta trong trạng thái hôn mê này, từ đó lấy được quyền không chế thân thể ta.

Lúc này hình ảnh của Mirror Face cũng tan vỡ, rải rác dưới đất.

Quy tắc của thế giới này rất đơn giản, giống như người ý thức được mình đang mơ sẽ tỉnh lại. Nếu như Blood Owl phủ định chính mình, để ý thức của Mirror Face dẫn dắt, vậy thân thể của hắn sẽ bị ý thức kia chiếm đoạt. Nhưng nếu hắn nhìn thấu chân tướng thì sẽ có thể thoát ra, hoàn toàn hủy diệt thế giới tinh thần đen trắng này, ý thức của Mirror Face chôn trong tinh thần của hắn cũng sẽ không còn sót lại chút gì.

Có điều sau khi Blood Owl tỉnh lại, cũng không nhớ được những gì xảy ra ở nơi này.

Chương 5 : Thuyền Noah khởi hành

Ngày 16 tháng 1 năm 2102, Thiên Đô, tổng bộ HL.

Krause đang ngồi trong văn phòng xử lý công việc gần như vô tận, hiện giờ hắn phải lo quá nhiều chuyện, mỗi ngày chỉ có thể ngủ ba đến bốn giờ. Cho dù hắn có thiên phú đặc biệt, nhưng sống như vậy trong thời gian dài, thể lực và trí nhớ của hắn cũng đã giảm sút. Hắn buộc phải bớt thời giờ viết một chương trình phân loại đơn giản, tự động sắp xếp công việc ở ba hạng mục quân, chính, pháp theo thứ tự ưu tiên, để cho hai người Khẩu Lâm Tai và Cư Thăng giúp hắn xử lý một phần công việc có ưu tiên thấp.

Thời kỳ này tình hình trong triều đã ngày càng rõ ràng, mặc dù hôm nay Krause còn chưa chính thức lên ngôi, nhưng chuyện này đã giống như lòng dạ của Tư Mã chiêu, mọi người đều biết được. Cho nên hiện giờ trên dưới triều đình đều gấp rút chọn đội.

Mọi người đều biết, từ xưa tới nay thay đổi đế vương thường là vô số đầu người sắp rơi xuống đất. Nói đơn giản là chọn đúng trận doanh, về sau sẽ có thể một bước lên mây, còn thờ sai chủ nhân, kết quả rất có thể là vạn kiếp bất phục.

Thế là trong khoảng thời gian đầu năm này, Krause càng ngày càng bận rộn. Ngoại trừ phải ứng phó với những thủ đoạn chính trị ngoài sáng trong tối của đám anh trai, còn phải gánh chịu áp lực rất lớn do liên tiếp thất bại về quân sự. Việc xét xử hợp pháp gia tộc Cress đã tiến vào giai đoạn cuối cùng, sau mấy tháng triển khai, cây đại thụ che trời này đã sắp bị đánh tan. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, bằng chứng của Seltz Ain sẽ trở thành cọng rơm cuối cùng khiến lạc đà sụp đổ (nêu chất từng cọng rơm lên lưng lạc đà, cuối cùng sẽ có một cọng khiến lạc đà sụp xuống). Krause cuối cùng có thể loại trừ khỏi u ác tính ăn sâu bén rễ này ra khỏi trái tim đế quốc.

Trong thời kỳ mấu chốt này, tại một đầu khác của Địa Cầu, một vở kịch lớn đủ khiến thiên hạ kinh động đã mở màn.

.....

Trung Đông, quận Táo Gia, bản bộ EAS.

Một thanh niên da đen mở cửa điện tử ra, dẫn hai người khác vào phòng làm việc của Đường Hiến.

- Báo cáo cục trưởng, đã dẫn cục phó và thượng tá Alice White tới. Francis nói.

- Đúng là nói thừa, lão già còn không đến mức mờ mắt không nhận ra ta. Time Servant chen đến trước người Francis nói:
- Hơn nữa dùng từ “dẫn tới” này rất khó hiểu, người đang dẫn đường cho hai thượng cấp, chứ không phải đang thăm vấn phạm nhân.

Trường Anh đi lên đứng ngang với Time Servant, nghiêm trang chào Đường Hiến theo nghi thức quân đội:
- Đường cục trưởng, đã lâu không gặp.

Nàng nói xong liền từ trong túi lấy ra một chiếc chìa khóa điện tử đặt lên bàn Đường Hiến:
- Đây là thứ tôi nhận được lúc chấp hành mệnh lệnh, lần này nội dung nhiệm vụ tôi được phái đi và hành động được cho phép, tất cả đều chứa trong đó.

Đường Hiến cầm lấy chìa khóa, lập tức cắm vào phía sau máy tính trên bàn làm việc của mình, mở văn kiện do cấp trên đưa đến, giải mã bộ phận được mã hoá.

- Thiên Vệ đại nhân không cần khách khí như vậy, những quy trình thuộc về hành chính này, trong thời kỳ đặc biệt có bỏ qua cũng không sao, cô có thể tự do hành động.
Đường Hiến cười trả lời.

Time Servant ở bên cạnh chen vào một câu:
- Đừng cười cợt nữa, lão già, “thuyền Noah” đã xuất phát tiến về nơi này, cho dù có quân đội phòng ngự thì mười ngày nửa tháng cũng sẽ đến. Đối phương là quân đoàn mạnh nhất của Giới Luật Thép do Cesare Barmond dẫn đầu, còn nơi này của chúng ta chỉ có một Thiên Vệ chẳng ra gì.

Trường Anh liếc Time Servant một cái, hừ lạnh nói:

- Phái ta tới hình như khiến ngươi rất bất mãn?

- Đúng vậy.

Time Servant nói:

- Bởi vì phái cô tới cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì.

- Ha...

Trường Anh cười nói:

- Nếu ngươi có dị nghị với quyết sách của Krause điện hạ, tại sao lúc tiếp nhận mệnh lệnh không đề xuất ngay trước mặt? Không dám à?

Giọng điệu của Time Servant không thay đổi, nói cũng rất nhanh:

- Ta không có dị nghị với quyết sách này, bởi vì đó là một lựa chọn bất đắc dĩ. Lãnh Chúa và Tuyệt Ảnh nhất định phải đóng giữ Thiên Đô, đề phòng Tiền Tuyến Tự Do có hành động trên biển. Còn bốn người Độc Tẩu, Thiên Kiếm, Marcus, Domino phải đi phụ trách đường biên giới siêu dài của quận Song Ưng. Độc Tẩu và Marcus cũng là cấp Cuồng giống như cô, càng thích hợp phát huy thực lực trên chiến trường chính diện, cho nên Krause chỉ có thể phái cô qua đây.

Đến đây hắn dừng một chút rồi nói:

- Tóm lại ta chỉ cảm thấy không vừa lòng với kết quả bất đắc dĩ này, chứ không phải cho rằng làm vậy là không đúng.

- Nói trắng ra là ngươi nhìn ta không thuận mắt.

Trường Anh tỏ ra chẳng thêm để ý:

- Vậy rất tốt, ta nhìn ngươi cũng không thuận mắt, hơn nữa bản mặt ngươi thì ta cũng nhìn đến phát chán rồi.

Nàng lập tức nghĩ đến chuyện gì, khóe miệng hơi nhếch lên, nhìn vẻ mặt kia rõ ràng là đã nảy sinh một gian kế:

- Đường cục trưởng, dùng quyền hạn của Thiên Vệ, trong nhiệm vụ lần này tôi muốn trưng dụng cục phó Joseph Norland của EAS làm thủ hạ, ngài có thể phê chuẩn không?

Time Servant lập tức chen vào:

- Không phải cô nhìn ta phát chán rồi sao?

Nụ cười của Đường Hiến càng sâu, đến cái tuổi này của lão, rất nhiều

chuyện chỉ cần liếc qua là thấy ngay:

- Có thể, ta phê chuẩn, lập tức có hiệu lực.

Lão nhìn đệ tử do mình một tay diu dặt lên, đắc ý nói:

- Time Servant, lần này anh hãy theo Thiên Vệ đại nhân làm chân chạy việc, trước khi hành động chặn đánh Giới Luật Thép kết thúc, anh phải phục tùng tất cả mệnh lệnh của cô ấy.

- Cái gì?

Time Servant rất ít khi biết mà vẫn hỏi, khi hắn hỏi như vậy chính là đang biểu đạt sự kinh ngạc và hoài nghi của mình với tình huống.

- Đại anh hùng.

Vẻ mặt Trường Anh châm chọc cười nói:

- Trước tiên dẫn ta đi tham quan bản bộ của các ngươi một chút.

Francis ở bên cạnh đoán ý qua lời nói và sắc mặt, trong lòng biết đàn anh rất có thể sắp nổi cáu rồi, lúc này chen vào một câu:

- Trưởng quan, nếu không... thì để cho tôi...

- Được rồi!

Time Servant đột nhiên lớn tiếng đáp một câu:

- Đi theo tôi, đại nhân.

Hắn nhấn mạnh hai chữ “đại nhân”, thần thái kia giống như đang nói “chơi thì chơi, ai sợ ai”.

Nhìn hai người đi ra ngoài, Francis mới quay đầu nói với Đường Hiên:

- Cục trưởng... đây là sắp xảy ra án mạng rồi.

- Ha ha... tuổi tác của thằng nhóc kia cũng không nhỏ nữa, nên có người uốn nắn những tật xấu của hắn.

Đường Hiên cười trả lời:

- Người trong cục đều quá quen thuộc với hắn, ngay cả ta cũng không có biện pháp chỉnh lý hắn. Nhưng bây giờ có một người ngoài, năng lực mạnh hơn hắn, quan chức cao hơn hắn, lại vừa lúc muốn đùa cợt hắn.

Lão sắp cười đến mức không khép miệng được:

- Vỡ kịch hay này há có thể bỏ qua.

- Ha... ha ha...

Khóe miệng Francis co giật:

- Chuyện này sẽ không ảnh hưởng đến đại cục chứ?

- Đại cục? Ha!

Đường Hiến lại lộ ra dáng vẻ heo tim chết không sợ nước sôi:

- Thằng nhóc ngốc nghếch nguoi, còn cảm thấy chúng ta có thể ngăn cản được Giới Luật Thép sao? Lần này là đại đoàn trưởng của người ta “ngự giá thân chinh”, mang theo toàn bộ người siêu năng lực mạnh nhất trong tổ chức, dốc hết toàn lực. Bộ xương già này của ta có thể giải quyết được quân đoàn trưởng của bọn họ đã không tệ rồi. Nguoi nói xem để ai đi đối phó với Cesare Barmond? Nếu để người năng lực cấp Hung đánh với hắn, vậy công thì còn đỡ, chứ một đấu một e rằng binh quân năm phút sẽ mất một cái mạng. Theo ta thấy, nếu như “thuyền Noah” thật sự tiến về bản bộ EAS chúng ta, chúng ta chỉ cần chống cự một chút cho có, sau đó vẫn nên rút lui.

Francis nói:

- Thế nhưng... đều là cấp Cuồng, Thiên Vệ đại nhân...

- Con bé kia à?

Đường Hiến không đợi hắn nói xong đã tiếp lời:

- Cô ấy làm sao có thể đánh đồng với Cesare Barmond? Thằng nhóc nguoi ngày thường làm quá ít bài tập rồi. Chúng ta là EAS, đánh giá về người siêu năng lực sao có thể nông cạn giống như người ngoài?

Lão đổi giọng như lên lớp:

- Nói đến thiên phú, Trường Anh và Time Servant rất giống nhau. Mới khoảng ba mươi tuổi thì cô ấy đã bước qua ngưỡng cửa cấp Cuồng, xem như là thiên tài rồi.

- Nhưng cục phó vẫn là cấp Hung.

Francis nói.

- Năng lực của Time Servant thuộc về “lĩnh vực không biết”, còn Trường Anh là “chuyển hóa năng lượng”. Nhìn vào loại hình năng lực và trường hợp thực tế, năng lực của cô ấy không hề phức tạp, ít nhất là đơn giản hơn Time Servant, cho nên độ khó khi rèn luyện và lĩnh ngộ sẽ tương đối thấp, cô ấy cũng có thể sớm đạt đến cấp Cuồng.

Đường Hiến nói:

- Nếu như cùng cấp bậc, năng lực phức tạp chắc chắn sẽ có ưu thế hơn.

- Vậy... Cesare Barmond thì sao?

Francis hỏi.

- Hẳn à... không liên quan gì đến loại hình năng lực, hẳn nên được xếp vào người mạnh nhất có cả chăm chỉ và thiên phú. Giống như Trường Anh, Time Servant, còn có... Blood Owl, bọn họ khi còn rất trẻ đã đạt đến cấp Hung, bởi vì năng lực khác nhau, bình thường tại hai mươi lăm đến ba mươi lăm tuổi sẽ bước vào ngưỡng cửa cấp Cuồng. So với “cao thủ” thông thường, bọn họ đã xem như đứng đầu trong cả cấp bậc. Còn so với người bình thường như chúng ta, loại tốc độ tu luyện này giống như sinh vật từ một thứ nguyên khác. Đứng trước mặt bọn họ, chúng ta quả thật hổ thẹn với bốn chữ “người siêu năng lực”.

- Mà trong đám quái vật này, Cesare Barmond và Lãnh Chúa đều thuộc về đỉnh cao. Mỗi thời đại đều sẽ có người tương tự với bọn họ, đó là những kẻ vô địch thiên hạ trong một thời kỳ...

- Người có thể tưởng tượng, lúc Trường Anh hoặc Time Servant khoảng năm mươi tuổi, trải qua chừng hai mươi năm tu luyện, cuối cùng gia tăng năng lực cấp Cuồng đến đỉnh cao sẽ mạnh như thế nào. Loại thực lực đó rất gần với đại đoàn trưởng của Giới Luật Thép hôm nay.

- Vậy chẳng phải chúng ta chết chắc rồi?

Francis kinh ngạc nói:

- Chống cự tượng trưng cũng có thể bị giết trong nháy mắt đúng không?

- Vậy cũng không phải, có bị giết trong nháy mắt cũng là thằng nhóc người, còn người năng lực cấp Hung không đến mức như vậy.

Đường Hiến vẫn biểu hiện rất ung dung:

- Cesare Barmond, còn có Lãnh Chúa, bọn họ cuối cùng vẫn là người chứ không phải là thần. Bọn họ đã đứng ở nơi mà người phàm chúng ta không thể đạt đến, nhưng bọn họ cũng không thể tiến thêm một bước nữa.

- Từ xưa đến nay trên tinh cầu của chúng ta đã có vô số người siêu năng lực, nhưng ít ra trong tin tức mà ta biết, còn không một ai có thể đạt đến cấp “Thần”.

Đường Hiến nhún vai nói:

- Nếu truy tìm căn nguyên, bảng phân chia từ “Giấy” đến “Thần” này rất

cuộc là bút tích của người nào, đến nay vẫn là bí mật. Rất nhiều người suy đoán, có lẽ lúc ban đầu người phát minh ra bảng phân cấp này chính là người năng lực cấp Thần duy nhất.

Đường Hiền kết thúc suy nghĩ, nói:

- Được rồi, nói cũng hơi xa, tóm lại người không có gì phải lo lắng cả, trời sập xuống cũng đè chết bộ xương già của ta trước. Trên thế giới này, đứng càng cao, nhìn càng xa, quản càng nhiều, chết càng sớm. Người càng có bản lĩnh thì càng lấy được nhiều thứ, nhưng đồng thời trách nhiệm phải gánh vác cũng càng nặng, có được tất có mất. Nếu người có thể sống đến khi ngồi lên vị trí của ta thì người sẽ hiểu.

Chương 6 : Giai đoạn cuối cùng

- Một chu kỳ hằng tinh trước, ta đã phá hủy một tinh cầu.
Thiên Nhất mang một chiếc mặt nạ người máy, nói ồm ồm:
- Chu kỳ hằng tinh kia rất yên tĩnh. Ta ghét yên tĩnh, ta sinh ra là để hủy diệt tất cả, giết chóc và phá hoại vô tình mới là bằng chứng ta sống trên đời này. Mỗi khi không có chuyện gì để làm, ta đều sẽ cảm thấy... rất buồn chán, sống uổng thời gian.

Nguyệt Yêu ngồi bên cạnh Thiên Nhất thật sự không nhìn nổi nữa, đưa tay tháo mặt nạ của hắn xuống:

- Đây không phải là Cybertron, người cũng không phải là Sixshot. (trong Transformers)

Lúc này bọn họ đang ngồi trong phòng hội nghị của tàu ngầm, chờ đợi các thành viên khác của Nghịch Thập Tự tới đông đủ.

Gambling Snake, Speighton, Kế Toán, Bác Sĩ Quái Dị, Phong Tiền và Dark Water đều đã an vị bên cạnh bàn hội nghị, những người này xem như khá đúng giờ. Còn những người biết rõ thời gian nhưng vẫn đến muộn, chưa chắc là vì bận, có mấy người chỉ đơn giản là không muốn chờ người khác, cho nên đã tạo thành thói quen để người khác chờ mình.

- Có thể giải thích một chút về lai lịch của cái mặt nạ kia không? Không phải là Nguyên Soái làm cho người chơi đấy chứ?
Kế Toán nhàn rỗi tùy ý hỏi một câu.

- Đương nhiên là đến từ các đồng minh Decepticons của ta...
Thiên Nhất nghiêm trang bắt đầu tán dóc.

Nguyệt Yêu trực tiếp ngắt lời:
- Ta mua cho hắn.

Phong Tiền hỏi:
- Tại sao lại mua cái này?

- Quà giáng sinh.
Nguyệt Yêu trả lời.

Nghe vậy, sắc mặt của những người tại bàn đều hơi biến đổi.

- Đừng nghĩ là do ta muốn tặng.

Nguyệt Yêu biết bọn họ hiểu lầm, cho nên giải thích:

- Ta chỉ là đánh cuộc thua mà thôi, vốn ta định tặng cho cả tàu mỗi người một cái để giấu giếm, nhưng sau đó lại nghĩ làm như vậy có thể sẽ giấu đầu hở đuôi.

- Cô bây giờ càng ngày càng đen tối rồi.

Thiên Nhất nói.

Nàng hừ lạnh một tiếng:

- Người bớt nói nhảm đi, có phải muốn ta giải thích là mẹ nuôi tặng quà cho con nuôi không?

- Ha ha... bỏ đi, chuyện chúng ta đã nói là bí mật, ta sẽ không tiếp tục chủ đề này nữa.

Thiên Nhất cười nói.

Thực ra trọng điểm của chuyện này không nằm ở mặt nạ, Nguyệt Yêu giải thích chỉ là muốn mọi người tin rằng lễ vật mới là thứ Thiên Nhất muốn, mà bọn họ cũng thật sự nghĩ như vậy. Trên thực tế ngày đó tặng cái gì cũng không quan trọng, mấu chốt là nàng phải hóa trang thành bà già Noel mặc váy ngắn, đây mới là nội dung đánh cuộc. Sau lần đó, rất nhiều năm sau nàng cũng không đánh cuộc với Thiên Nhất nữa.

Chờ khoảng mười phút, Cố Vấn, Blood Owl, God Key, Nguyên Soái, Diêm Không lục tục đi vào phòng hội nghị. Thuật Sĩ, Tả Đạo, Gunsmith và Ngụy Tinh là những người đến cuối cùng.

- Được rồi, nếu mọi người đã tới đông đủ...

Giọng nói của Thiên Nhất rất ung dung, vẻ mặt vẫn ủ rũ như mọi ngày, gây cho người ta cảm giác đây chỉ là một hội nghị thông thường đơn giản, nhằm sắp xếp lại công việc của mọi người sau khi Blood Owl sau khi sống dậy:

- Ta sẽ đi thẳng vào vấn đề, hành động tiếp theo của tổ chức... người tham

dự rất có thể sẽ một đi không trở lại. Nếu có người muốn rời khỏi tổ chức, xin hãy đề xuất trước khi hội nghị hôm nay kết thúc, ta sẽ phê chuẩn toàn bộ.

- Này này này này này...

Tả Đạo liên tục nói năm chữ “này”, liếc nhìn Thiên Nhất nói:

- Đây lại là một lần kiểm tra đúng không?

Trên mặt hắn viết đầy hoài nghi:

- Người dùng trăm phương ngàn kế khiến người trong phòng này leo lên thuyền giặc, bây giờ lại bảo chúng ta chỉ cần nói một câu là có thể rời đi?

- Ừ...

Thiên Nhất giả vờ như đang suy nghĩ, sau đó nói một câu:

- Đúng vậy.

- Ha!

Tả Đạo cười nói:

- Ai tin?

Hiển nhiên cũng có không ít người trong phòng không tin, Speighton hỏi:

- Ta rất hiếu kỳ, nếu như mọi người chúng ta đều rời khỏi, người sẽ làm thế nào?

- Ngoại trừ Blood Owl và God Key, ta sẽ không giữ lại những người khác.

Thiên Nhất ngồi thẳng người nói:

- Đương nhiên, ta biết hai người bọn họ và Dark Water sẽ không rời đi.

- Nói cách khác, những người còn lại chúng ta đã hết giá trị lợi dụng rồi đúng không?

Nguyệt Yêu vẫn dám nói ra những lời khó nghe.

- Vậy cũng không phải.

Thiên Nhất trả lời:

- Nếu không ai rời khỏi dĩ nhiên là tốt nhất. Nhưng thế cuộc trước mắt đã không giống như lúc tổ chức mới thành lập. Sứ mạng của Nghịch Thập Tự đã gần đến hồi cuối, mà trong giai đoạn cuối cùng tiếp theo, hi sinh có lẽ là chuyện không thể tránh khỏi. Giống như lúc ban đầu ta đã nói với chư vị, mặc dù các người gọi ta là ông chủ, nhưng ta cũng không phải là một lãnh tụ, Nghịch Thập Tự cũng không phải là một tổ chức có quan hệ trên dưới,

các người chỉ là người cộng sự hợp tác với ta.

- Cho đến giờ ta và các vị đều hợp tác rất vui vẻ, vì vậy lúc này ta để cho các người lựa chọn, đi hay ở lại.

Nói đến đây Thiên Nhất quay mặt sang Tả Đạo:

- Tả Đạo, người nói trước được không?

- Ta không tỏ thái độ.

Tả Đạo sẽ không làm người dẫn đầu, người không thể khiến hấn ngừng hoài nghi đây là một âm mưu:

- Hơn nữa ta không tỏ thái độ, không có nghĩa là ta đang suy nghĩ gì đó.

- Ha ha...

Thiên Nhất cười nói:

- Những người khác thì sao?

Lúc này Cố Vấn lên tiếng:

- Nói thật, các người không cần hoài nghi hấn.

Hấn giải thích với mọi người:

- Chuyện mà Nghịch Thập Tự cần làm trong giai đoạn kế tiếp, tối thiểu chỉ cần dựa vào ba người Thiên Nhất, Blood Owl và God Key là có thể làm được. Hơn nữa những chuyện đó có thể không nằm trong phạm vi lý giải của các người, thậm chí còn xung đột với ân oán cá nhân của một số người ở đây.

- Người muốn nói... chúng ta có khả năng sẽ đứng về phía đế quốc?

Nguyên Soái hỏi, Diêm Không cũng đưa mắt nhìn Cố Vấn.

- Đế quốc, từ một ý nghĩa nào đó thì đã diệt vong rồi.

Cố Vấn trả lời.

- Nhưng sao ta lại cảm thấy chiến tranh còn lâu mới kết thúc?

Nguyên Soái hỏi.

Cố Vấn suy nghĩ một chút, nói:

- Không, rất nhanh sẽ kết thúc. Cho dù không tính sáu quân loạn chiến trước kia, chỉ dùng Liên Minh Rực Lửa hợp binh xuất quân làm cột mốc, chiến tranh phản kháng cũng đã đánh khoảng một năm rồi, hơn nữa bây giờ

vẫn đang đánh. Đừng quên chiến tranh thế giới thứ hai từ đầu đến cuối đã đánh sáu năm, chiến tranh thế giới thứ nhất thì là bốn năm. Với trình độ khoa học kỹ thuật khi đó, nhịp độ của nó không thể đánh đồng với hôm nay, không cần nói đến kết cấu thế giới lúc đó còn phức tạp hơn thời đại của chúng ta rất nhiều.

- Còn nữa, những thay đổi do cuộc chiến này gây nên, có rất nhiều thứ đã mang tính vĩnh cửu. Đế quốc không thể một lần nữa gom cả tinh cầu vào lãnh thổ của mình. Bởi vì mọi người đã tận mắt chứng kiến sự phản kháng và thay đổi, bọn họ đã thấp lè tè hi vọng trong thời đại tuyệt vọng, cho dù “tương lai” biến thành như thế nào, bọn họ cũng sẽ không nhụt lại “quá khứ”.

- Trước giờ mục đích của Nghịch Thập Tự không phải là tiêu diệt đế quốc này, sau đó nâng đỡ một đế quốc mới, hoặc là thay thế nó.

- Chúng ta là người thúc đẩy sau lưng thời đại, tăng nhanh bước chân cải cách, dẫn dắt hướng đi của chiến tranh.

- Tương lai không lâu nữa, Krause Wittstock sẽ trở thành hoàng đế thứ sáu của đế quốc. Hắn là một người thông minh, hắn biết có một số chuyện không thể vẫn hồi được. Thiên hạ hợp lâu tất phân, phân lâu tất hợp, chiến tranh giống như adrenalin, xoa dịu những mâu thuẫn tích lũy đã lâu, dùng phương thức trực tiếp nhất phá vỡ trật tự. Nhưng mọi người không thể chịu đựng chiến tranh vô tận, bọn họ sẽ nhanh chóng hoài niệm tư vị của hòa bình. Quá nhiều hi sinh và gian khổ có thể khiến cho người có niềm tin kiên định cũng phải sinh ra chần vãn, hướng hồ là thời đại lợi ích trên hết như hôm nay.

- Sau khi thế lực nhanh chóng khuếch trương, bước chân của các tổ chức phản kháng lớn rõ ràng đã chậm lại, đây là điềm báo ngòi xuống đàm phán. Sớm muộn gì đế quốc cũng sẽ đưa ra thỏa hiệp, đây chỉ là vấn đề thời gian, hơn nữa ngày đó sẽ không quá xa. Chỉ cần tân hoàng đế ra lệnh, đưa những kẻ cần bị xét xử ra trừng trị, xoa dịu sự phẫn nộ gần đến cực hạn của dân chúng, chiến tranh xem như đã kết thúc rồi.

- Sau đó nếu những tổ chức phản kháng kia muốn công thành chiếm đất, cũng không thể tiếp tục giơ cao cờ hiệu “phản kháng” nữa, bọn họ phải nghĩ ra lý do mới để đi giành địa bàn với người khác. Mà như vậy tính chất của chiến tranh sẽ thay đổi, ai làm người dẫn đầu thì sẽ bị người khác nắm

đăng chuôi, đến lúc đó có thể sẽ bị vây công.

- Nói cách khác, một khi tân hoàng đế lên đài, hạ quyết tâm thừa nhận thất bại của đế quốc, như vậy sẽ có thể lập tức ngừng cục diện chư hầu cát cứ này, các thế lực sẽ tiến vào giai đoạn giằng co không thời hạn. Theo ta suy đoán, từ mười đến hai mươi tháng tiếp theo, các tổ chức sẽ tự động thay đổi tính chất của mình, trở thành quốc gia, Địa Cầu sẽ một lần nữa tiến vào thời kỳ nhiều nước cùng tồn tại.

- Cho nên... cứ kết thúc như thế?

Nguyên Soái nói, hắn nhìn về phía Thiên Nhất:

- Vậy tiếp theo Nghịch Thập Tự sẽ làm thế nào? Người còn có chuyện gì muốn làm?

- Xử lý những nhân tố không ổn định kia.

Thiên Nhất nói:

- Đưa những kẻ đi ngược dòng thời đại về Tây Thiên.

- Người muốn nói đến Cesare Barmond?

Strange đã nhìn thấu ý đồ của hắn, bèn hỏi thẳng.

- Đúng vậy, cho nên ta đã dùng một dương mưu rất đơn giản, khiến hắn vào lúc này có hành động như ta mong muốn.

Thiên Nhất nói:

- Đi đến “Cửa Thần”.

- Ừm... trước tiên không nói đến “Cửa Thần” kia là cái gì.

Tả Đạo hỏi:

- Giết chết tên đó có lợi gì với chúng ta sao?

- Không có.

Thiên Nhất nói:

- Cho nên ta mới nói, các người có thể rời khỏi rồi.

Nguyệt Yêu biết bí mật của Thiên Nhất, nghe Cố Vấn phân tích hướng đi của chiến tranh, nòng rất nhanh đã hiểu ý của Thiên Nhất, liền nói tiếp:

- Người không hiểu.

Nàng dừng một chút, nhìn người dẫn dắt bên cạnh:

- Thiên Nhất vốn không quan tâm đến dân chúng trên đời này, không quan

tâm đến sinh mệnh của bọn họ, không quan tâm đến cảm nhận của bọn họ. Trong mắt hắn thì một phần lớn loài người đều là ngu muội, không thể cứu vãn, hơn nữa toàn bộ đều có tội. Điều hắn quan tâm là thời đại kế tiếp nhất định phải đến đúng hạn.

- Sự tồn tại của Cesare Barmond chính là nhân tố không ổn định, hắn có thể sẽ thu nạp thiên hạ giống như hoàng đế đời đầu của đế quốc. Nếu chuyện đó xảy ra, vậy chẳng khác nào thời đại này không thay đổi, chỉ đổi một người thống trị khác mà thôi, trên bản chất Địa Cầu vẫn có một hoàng đế, một quốc gia, lâm vào tuần hoàn như cũ.

Lúc này Gambling Snake bỗng lên tiếng, sắc mặt của hắn vẫn lãnh khốc như trước, nhưng cách dùng từ lại nói lên hắn hơi kích động:

- Người cho rằng mình cao hơn loài người?

Hắn nhìn Thiên Nhất, trong mắt đầy vẻ nghi hoặc:

- Người cảm thấy mình có quyền quyết định tương lai của loài người?

Chương 7 : Bí mật của pháp điển

Thiên Nhất cười nói:

- Người dùng từ “cho rằng” và “cảm thấy”, giọng điệu còn biểu thị một loại tâm tình phủ định.

Hắn hừ lạnh một tiếng:

- Nhưng ta muốn dùng giọng điệu khẳng định trả lời người, ta đúng là cao hơn loài người, hơn nữa trước giờ ta không thảo luận với bất cứ người nào về những vấn đề nhảm nhí như “có quyền hay không có quyền”. Ta muốn làm gì thì sẽ đi làm, chẳng lẽ đây là ngày đầu tiên người quen biết ta sao?

- Được rồi, không có gì đáng để thảo luận cả, đối với ta thì các người chỉ đang lãng phí thời gian thôi.

Blood Owl dường như không hề ngạc nhiên với cách nói của Thiên Nhất:

- Trong một thời kỳ mục đích của chúng ta giống nhau, cho nên cùng ở trong một tổ chức. Ta biết phần lớn các người muốn làm chúa cứu thế, muốn lật đổ sự áp bức của đế quốc, để dân chúng được công bình và tự do.

- Chúc mừng các người đã thành công. Đế quốc rất nhanh sẽ hoàn toàn thay đổi, tổ chức phản kháng sẽ phân chia đất đai của nó, người thống trị mới sẽ thay đổi thể chế của nó, ngày tận thế của đám “tội nhân” kia cũng gần ngay trước mắt rồi. Kế tiếp các người còn mong đợi gì? Mọi người trên đời sẽ trải qua những ngày tháng hạnh phúc sao?

- Người nói đúng.

Nguyên Soái lại cười:

- Nếu kết cấu của thế giới thật sự phát triển theo chiều hướng mà Cố Vấn vừa nói, hừ... nói thật ta cảm thấy rất có thể sẽ phát triển như thế. Vậy chúng ta còn biết làm gì đây? Kẻ thù đã chết rồi, giai cấp dưới quyền kẻ thù cũng đã bị xét xử, phần tử khủng bố cũng không còn là nghề nghiệp cần thiết trên thế giới này nữa, những người như chúng ta nên làm thế nào?

- Ta có thể đi buôn bán thẻ tín dụng.

Tả Đạo nói.

Người một bàn đầu quay đầu sang nhìn hắn. Tả Đạo lúng túng nhún nhún vai:

- Ta chỉ tùy tiện nói một chút thôi.

- Làm một người bình thường, vui vẻ sống qua ngày.

Thiên Nhất trả lời vấn đề của Nguyên Soái:

- Hoặc là tiếp tục sự nghiệp phạm tội của mình, cho đến một ngày cảm thấy phiền chán hay bị người khác ngăn chặn.

Hắn duỗi eo nói:

- Blood Owl đã nói rồi, đây là đang lãng phí thời gian, các ngươi còn có một chút thời giờ để suy nghĩ xem nên đi hay ở. Trong khoảng thời gian này, ta sẽ nói với các ngươi về kế hoạch tiếp theo, nếu như nghe xong mà các ngươi vẫn muốn ở lại, ta đương nhiên rất hoan nghênh. Ta cũng không nói là Nghịch Thập Tự sẽ giải tán, chỉ là cho các ngươi một cơ hội lựa chọn mà thôi.

Thiên Nhất đứng lên:

- Bây giờ hãy tập trung chú ý, nghe ta nói.

- Ta nghĩ mọi người đều biết, thuyền Noah đã xuất phát từ Châu Âu. Cùng là tàu bay mẹ cấp Noah, tính năng tổng hợp của nó tuy không bằng Garuda của Tiên Tuyến Tự Do, nhưng năng lực phòng ngự có thể so với Thiên Đô.

- Bản bộ Giới Luật Thép ở Châu Âu, hiện giờ do thánh địa giám sát trưởng Agostino Lodovico trần giữ. Bọn họ chia làm hai bộ phận văn võ. Những thành viên nòng cốt của bên văn, kể cả mục sư trưởng cũng đã xuất động theo thuyền Noah. Bên võ thì dùng cấp bậc năng lực để phân chia trên dưới, ngoại trừ thánh thành giám sát trưởng Camo Botrini ở lại quận Song Ưng tiếp tục tiến quân, còn lại đông đảo cao thủ bao gồm quân đoàn trưởng Jacob và hiệp sĩ tổng quản Lawrence, đã dẫn theo một đám hiệp sĩ tinh anh mạnh nhất lên thuyền Noah, xuất phát về hướng đông.

- Theo như phân tích bên phía đế quốc, bọn họ muốn đi đến bản bộ EAS ở quận Táo Gia, đã thông hành lang Địa Trung Hải ở khu vực Trung Đông. Ngụy Tĩnh nói, hiển nhiên công tác tình báo của hắn làm rất tốt.

- Bọn họ phân tích rất hợp lý, nhưng bọn họ không biết bí mật của Thiên Không pháp điển.

Thiên Nhất nói:

- Còn ta thì biết.

- Chính là “Cửa Thần” vừa rồi đã nói sao?

Tả Đạo hỏi.

- Đúng, nơi đó cất giấu thứ mà Cesare Barmond muốn.

Thiên Nhất nói.

- Một cánh cửa lớn thông đến cảnh giới cấp Thần?

Diêm Không hỏi.

- Suy đoán không sai.

Thiên Nhất trả lời:

- Nhưng “Cửa Thần” không phải là một cánh cửa chân thực tồn tại, mà là một địa phương.

- Ta hiểu rồi... thuyền Noah cũng không phải đang chạy về hướng quận Táo Gia.

Strange nói:

- Hướng đi của bọn họ là quận Hùng Ưng phía bắc của nó, bình nguyên Lưỡng Hà.

- Chà, không hồ là Bác Sĩ Quái Dị, tinh thông cả khoa học xã hội và khoa học tự nhiên, lịch sử địa lý cũng không tệ.

Thiên Nhất mỉm cười nói:

- Nếu như người quyết định ở lại, có thể bớt thời giờ dạy kèm cho Gunsmith, bắt đầu dạy từ đông nam tây bắc.

- Làm gì? Chẳng lẽ ta nhất định phải ở lại à? Người cả ngày mang ta ra đùa cợt mà ta còn không đi sao?

Gunsmith lớn tiếng trả lời.

- Này? Thằng nhóc người lông cánh cứng rồi, dám nói chuyện với ông đây như vậy? Muốn đi?

Thiên Nhất dùng ngón cái chỉ chỉ vào Nguyệt Yêu bên cạnh:

- Đã hỏi mẹ người chưa?

Đầu gối của hắn lập tức bị đập một cái, sau đó nằm dưới đất cả phút.

Đương nhiên lần này không phải do Gunsmith gây ra, mà là Nguyệt Yêu,

nếu như Gunsmith ra tay thì đầu gối Thiên Nhất phải trúng đạn mới đúng.

- Lúc sử dụng kịch hài gia đình còn phong ấn chủ đề vợ chồng tranh cãi mà ta thường dùng, hơn nữa biểu hiện tự nhiên như vậy, ừ... không thể xem thường.

Cố Vấn trầm ngâm nói.

- Người nghiêm túc nói ra những lời này, không cảm thấy rất trào phúng sao...

Gunsmith không nhin được nói với Cố Vấn.

- A...

Thiên Nhất rên rỉ mấy tiếng, từ dưới đất bò dậy, vẻ mặt như lúc ban đầu, nói:

- Bình nguyên Lương Hà nằm ở lưu vực hai sông, nơi bắt nguồn của văn minh phương Tây, được cho là nơi có vườn địa đàng. Năm ngàn năm trước đế quốc Babylon cổ đã sinh ra ở đây, mà Babylon nghĩa là “Cửa Thần”.

- Tâm tình của người thay đổi có vẻ hơi nhanh...

Ngay cả Speighton cũng không nhin được đùa một câu.

- Đã nghe nói về truyền thuyết vườn treo Babylon rồi chứ.

Thiên Nhất nói:

- Trong văn hiến còn tồn tại trên đời mà loài người đã biết, những chuyện xảy ra trước công nguyên vẫn rất mập mờ. Nhưng vào thời trung cổ, có một phần văn hiến chưa được phát hiện giá trị thật sự, vẫn ngủ say trong một di tích, gần tám trăm năm sau mới được nhìn thấy ánh mặt trời. Đó là thứ mà chúng ta đã đưa cho Cesare Barmond vào mùa hè, Thiên Không pháp điển.

- Trên đó ghi chép vị trí của vườn treo Babylon?

Kế Toán hỏi.

- Trên đó không chỉ ghi lại những thứ này.

Thiên Nhất nói:

- Những pháp điển cổ đại khác ghi chép rất nhiều lời bịa đặt, dùng chân lý giả dối để biểu thị quyền lực của giai cấp thống trị không thể xâm phạm. Nhưng Thiên Không pháp điển thì khác, nó càng giống như bản ghi chép của một bộ phận thành viên vương thất, chủ yếu là tri thức liên quan đến thiên văn và số học, đương nhiên trong đó còn có gia phả và tâm đắc về quyền mưu. Nói đơn giản, đó là tri thức cao cấp chỉ có đám người thống trị

đương thời mới được học tập, là công cụ cần thiết để nô dịch những nô lệ tầng dưới chót.

- Đây giống như là một hiện tượng lịch sử, không phải sao? Chân tướng thường bị che giấu, lời bịa đặt lại có thể truyền khắp đường lớn hẻm nhỏ. Ha ha... tóm lại, trọng điểm là trong quyển sách kia có một phần nói về người siêu năng lực, liên quan đến việc loài người làm thế nào vượt qua cảnh giới của người phàm, tiến vào lĩnh vực của thần.

- Đó là thứ mà Cesare Barmond muốn, không phải hẳn cảm thấy hứng thú với vị trí của vườn treo Babylon, mà là đồ vật trong vườn... cây sinh mệnh.

- Chết tiệt!

Tả Đạo giật mình thốt lên, hẳn dường như muốn nói gì đó, nhưng ấp úng khoảng năm sáu giây lại nói một câu:

- Chết tiệt!

Lần này lại nhấn mạnh vào chữ “tiệt”.

- Khả năng tổ chức ngôn ngữ của ngươi đã thoái hóa đến hai chữ rồi sao? Thiên Nhất nói:

- Muốn nói gì thì dùng tiếng người biểu đạt ra.

- Ngươi và Cố Vấn cả ngày chế giễu các loại tôn giáo tín ngưỡng, ta nói ta là huyền môn chính tông của Chính Nhất đạo, các ngươi lại nói ta là giảng hồ lừa gạt. Bây giờ ngươi lại nói về cây sinh mệnh, đây xem là gì?

- Vườn địa đàng là nơi một phần nhỏ sinh mệnh trí tuệ cao của vương quốc thứ hai đã từng tụ tập, cây sinh mệnh là một loại thực vật bên trong, kẻ trồng chừng công vào được loài người gọi là tiểu thiên sứ (Cherub), vườn treo Babylon chỉ là khoảng sân bên ngoài cổng vào vườn địa đàng.

Thiên Nhất nói xong một hơi:

- Phía trên là giải thích của ta, người nghe không hiểu cũng đừng hỏi thêm.

- Ừm...

Thuật Sĩ giơ tay lên.

- Ngươi là học sinh tiểu học sao? Có lời thì cứ nói, giơ tay làm gì! Nguyên Soái hình dáng giống như học sinh tiểu học lại cảm thấy rất mất mặt, kích động mắng.

- Nếu như địa phương mà người nói thật sự tồn tại, hẳn là ở trong không gian khác với vũ trụ của chúng ta, giống như không gian con trong cửa hàng sách, điểm này ta có thể hiểu được.

Thuật Sĩ rất bình tĩnh nói, dường như lúc tên otaku hẳn tiếp thu loại định nghĩa này không hề gặp trở ngại:

- Bỏ qua tiểu thiên sứ và vương quốc thứ hai mà người nói, vườn treo Babylon dường như là một bộ phận quan trọng để qua lại giữa hai không gian. Thế nhưng làm thế nào định vị tọa độ thực tế của không gian con này trong sa mạc? Chìa khóa để vào đó là gì? Không gian con kia có thể cho phép tàu mẹ lớn như thuyền Noah tiến vào hay không?

- Hỏi rất hay.

Thiên Nhất nói:

- Thiên Không pháp điển chính là chìa khóa, giống như thẻ kẹp sách trong cửa hàng sách của ta vậy, đồng thời trên đó cũng ghi chép phương pháp tiến vào và tọa độ của không gian con. Đương nhiên phương thức dịch chuyển không giống nhau lắm, Thiên Không pháp điển có thể mở ra một cổng dịch chuyển không gian cố định, chứ không phải khiến cho người nắm giữ trong nháy mắt dời đi, nhưng cánh cổng kia không thể cho vật thể lớn như thuyền Noah tiến vào.

Hắn dừng một chút rồi nói:

- Còn ai có câu hỏi không?

- Có hai điểm.

God Key nói:

- Thứ nhất, tại sao chúng ta không dùng vũ khí hạt nhân hay gì đó, tiêu diệt tất cả mọi người trên thuyền Noah ngay bây giờ?

- Sử dụng vũ khí hạt nhân là dấu hiệu dẫn phát chiến tranh hạt nhân. Mặc dù chúng ta có nguồn năng lượng hạt nhân, nhưng chưa từng chế tạo một đầu đạn hạt nhân nào. Nếu như có thể dùng, không cần chờ chúng ta ra tay, đế quốc đã sớm dùng rồi. Lần gần nhất đế quốc sử dụng vũ khí hạt nhân là tại đảo Địa Ngục, nhưng khi đó là ở trên biên, không ai biết, hơn nữa cho dù tin tức bị lộ, bọn họ cũng có thể nói trên đảo đều là tội phạm cực kỳ nguy hiểm.

- Nhưng nếu có người sử dụng vũ khí hạt nhân trong chiến tranh thông thường, vậy bước tiếp theo có lẽ là mọi người đều dùng. Thứ này nếu nổ

quá nhiều, Địa Cầu sẽ nghênh đón mùa đông hạt nhân, loài người diệt vong gần ngay trước mắt.

Thiên Nhất trả lời:

- À còn nữa, cho dù có ném, vậy dự định ném mấy quả? Tàu mẹ cấp bậc như thuyền Noah, đầu đạn hạt nhân còn chưa đến gần có lẽ đã bị bắn chặn tầm xa rồi. Hơn nữa Cesare Barmond, Lãnh Chúa cùng với Javiton Howl đã đi đòi, theo ta biết thì ba tên này... là loại người siêu năng lực mà dùng vũ khí hạt nhân cũng chưa chắc có thể giải quyết được.

God Key nhún nhún vai, lại nói:

- Như vậy... vấn đề thứ hai, nếu người muốn giết chết Cesare Barmond, tại sao không tự mình đi giết? Vì sao trước đó người còn đưa Thiên Không pháp cho hắn, dẫn dắt hắn đi đến Cửa Thần?

- Chuyện này vẫn không hiểu sao?

Cổ Vân nói:

- Thiên Nhất cũng muốn đi tới đó, nhưng bởi vì một số nguyên nhân, hắn không thể mở cổng vườn treo Babylon. Hắn cần một người mạnh đến mức không sợ hãi, hơn nữa còn có dã tâm, một người biết rõ chuyện này có thể là cạm bẫy, nhưng vẫn sẽ không chịu nổi cám dỗ mà bước vào.

- Theo như phân tích thông tin trước mắt, người mở cổng vào cần phù hợp với hai điều kiện, đầu tiên đó không thể là Thiên Nhất, tiếp theo ít nhất phải là cấp Cuồng trở lên.

Strange suy nghĩ:

- Không phải Thiên Nhất, chuyện này ta có thể hiểu được, có lẽ Thiên Nhất không phải là con người.

- Yên tâm, hắn chắc chắn là con người.

Nguyệt Yêu nói.

Người một bàn lại quay sang nhìn nàng với ánh mắt khác thường. Nàng rất nhanh ý thức được câu này đã bị hiểu lầm, bèn giải thích một cách chậm rãi:

- Sở dĩ ta khẳng định điều này, không phải là vì ta đã xác nhận gì đó trên sinh lý, mà là ta biết được một chút sự thật.

- Ừm...

Đám người này dường như nghĩ càng sai lệch, chỉ có Gunsmith vẻ mặt ngo

ngác nhìn trái nhìn phải, Dark Water thì lại không có biểu tình.

- Dù sao hắn đã nói với ta, về sinh lý hắn là một con người! Các người thích nghĩ thế nào cũng được! Một đám ngu ngốc! Cặn bã!

Hai tay Nguyệt Yêu khoanh trước ngực, kìm nén mặt đỏ lên, dứt khoát không thêm giải thích.

- Một câu này của cô ta đều là nói thật.

Blood Owl vẫn rất bình tĩnh, hắn nhìn Nguyệt Yêu:

- Nhưng điều này lại khiến ta càng khó hiểu về quan hệ giữa cô và Thiên Nhất.

- Hoang đường, giữa ta và hắn cần phải thế nào mới bình thường?
Nguyệt Yêu trả lời.

- À... hiển nhiên là vậy.

Lúc này bác sĩ Strange lại tiếp lời, không ngờ lão cũng nghĩ như vậy, nhưng vẫn lập tức quay về chủ đề chính:

- Trọng điểm mà ta muốn nói là chuyện thứ hai, người mở cửa hắn không phải cấp Cuồng trở lên, mà là cấp Cuồng đỉnh cao, tiếp cận lĩnh vực của thần mới được. Loại người này, trên thế giới hiện giờ cũng chỉ có Lãnh Chúa và Cesare Barmond.

Thiên Nhất nói:

- Điểm thứ nhất phân tích rất đúng, ta không thể sử dụng chìa khóa, chuyện này vốn có nguyên nhân, nhưng ta không muốn nói cho các người biết.

Hắn nói xong lại khom lưng cúi đầu, dùng tay che miệng, nói thầm bên tai Nguyệt Yêu:

- Đám sinh vật có trí tuệ của vương quốc thứ hai sợ ta và người xóa bỏ đuổi tận giết tuyệt đến không gian khác, cho nên lúc bọn chúng chế tạo chìa khóa đã giả trò, sau đó người Babylon cổ lại dùng vật liệu của chìa khóa kia chế tạo Thiên Không pháp điện.

Hắn nói xong lại đứng thẳng giống như không có chuyện gì, khôi phục âm lượng bình thường:

- Điểm thứ hai thì...

Nguyệt Yêu bắt chước biểu tình mà Thiên Nhất thường dùng, ngẩng đầu bốn mươi lăm độ nhìn đối phương với cặp mắt cá chết, ngay cả nói chuyện

cũng hơi cứng nhắc:

- Người nói với ta làm gì?

- Người năng lực cấp Cuồng... hả?

Thiên Nhất ngừng tự thuật, trả lời Nguyệt Yêu một câu:

- Cô biết chuyện đó... và chuyện đó, cho nên những lời mà ta nói, cô sẽ trực tiếp hiểu được.

- Người cần phải lén lút nói với ta trước mặt nhiều người như vậy sao?

Nàng đề cao giọng nói, con người cũng sắp trợn ra.

- Chỉ có mấy câu, ta buột miệng nói ra thôi. Vậy lần sau gặp phải tình huống này, ta kết thúc hội nghị rồi sẽ một mình nói với cô.

Thiên Nhất trả lời.

- Được, coi như người lợi hại.

Về mặt Nguyệt Yêu hồ hững, giống như đã từ bỏ đấu tranh.

Chương 8 : Đi? Ở?

Thiên Nhất tiếp tục nói:

- Còn suy đoán về người năng lực cấp Cuồng cũng gần đúng. Ta vốn định chờ Blood Owl đạt đến cấp Cuồng, sau đó mới bàn về điều kiện, nhưng trước mắt đã có một thời cơ, cho nên ta cũng thuận nước đẩy thuyền.

Hắn nói:

- Sớm muộn gì ta cũng phải đi xử lý đồ vật trong cửa, chỉ là không gấp gáp lắm. Nói thật ta cũng không có lòng tin tuyệt đối, dù sao tên kia đã không còn nữa rồi.

Hắn lại quay đầu sang, nháy mắt giao lưu với Nguyệt Yêu một chút.

Nguyệt Yêu mỉm cười:

- Người còn làm như vậy, trước bữa tối hôm nay ta sẽ giết người một trăm lần, có tin không?

Thiên Nhất nhún nhún vai:

- Được rồi, tóm lại là tương lai chưa biết, nguy hiểm trùng trùng. Kế hoạch tiếp theo của Nghịch Thập Tự, đó là đối mặt với toàn bộ chiến lực trên thuyền Noah của Giới Luật Thép tại vườn treo Babylon. Tất cả người năng lực cấp Cuồng trở lên ở lại tổ chức đều phải tham gia hành động lần này, xác suất có đi không có về rất cao. Các người đã hợp tác với ta một thời gian rồi, ta cho các người quyền lựa chọn, là đi hay ở?

Thiên Nhất ngồi xuống, mười ngón tay đan xen nằm trên ghế dựa, ánh mắt quét qua gương mặt của mọi người, nhìn phản ứng của bọn họ.

Hắn dường như không quan tâm đến lựa chọn của mọi người, sắc mặt tỏ ra rất tự nhiên. Đối với Thiên Nhất thì cho dù là bạn bè quen biết nhiều năm, cuối cùng cũng sẽ biến thành cát bụi. Hắn đã sớm quen với ly biệt, thậm chí là vĩnh biệt rồi.

Gunsmith là người đầu tiên đứng lên, đi qua vỗ vai Thiên Nhất:

- Chúng ta là bạn cũ.

- Ủ.

Thiên Nhất buột miệng đáp.

- Hơn nữa ta cũng là người năng lực cấp Cường, ở lại sẽ có nguy hiểm.
Gunsmith lại nói.

- Ủ.

Giọng điệu của Thiên Nhất vẫn giống như tiếng đầu tiên.

- Người hiểu rõ ta, ta cũng không sợ chết.

Gunsmith nói:

- Nhưng mạng của ta cũng không thể nói là không đáng giá.

- À.

Thiên Nhất đổi một chữ để trả lời hần.

- Cho nên...

Gunsmith sờ cằm, giống như rất lưu luyến.

Blood Owl và God Key đã đứng dậy, đi ra ngoài.

- Này, các người đi đâu vậy? Còn chưa nêu ý kiến mà.

Tả Đạo rất để ý phản ứng của người khác, chủ yếu là hần muốn xem thử, nếu chọn “đi” thì có thể bị Thiên Nhất diệt khẩu ngay tại chỗ hay không.

- Ta chưa từng nghĩ đến chuyện rời đi, đương nhiên cũng không cho rằng mình đã chính thức gia nhập.

Blood Owl lại trả lời như vậy.

- Ta còn có chuyện chưa làm xong, phải ở lại tổ chức.

God Key nói.

Lúc này Kế Toán và Thuật Sĩ cũng đứng dậy.

- Năng lực cấp thấp vẫn có chỗ tốt mà, nhân thời gian này phải tính tổng tiền lương và chia hoa hồng của ta mới được.

- Ở đâu cũng như nhau, có điều tính năng của Vận Mệnh còn chờ khai phá.

Nguyên Soái nói với Thiên Nhất:

- Ta muốn rời khỏi. Giống như ngươi nói, ta sẽ thử sống vui vẻ qua ngày, hi vọng thế giới này không cần phân tử khủng bố nữa, nếu không lúc nào ta cũng có thể tái xuất.

Gambling Snake nói:

- Ta cũng muốn đi.

- Được, thu dọn hành lý một chút, lần sau lúc tàu ngầm cập bến thì lên bờ đi.

Speighton nói với Gambling Snake:

- Không ngờ ngươi lại đi trước ta.

- Nếu tương lai của dân chúng đã không còn là trọng tâm hành động của tổ chức.

Gambling Snake trả lời:

- Chuyện tiếp theo không liên quan gì đến ta nữa, lý tưởng của ta sẽ không dừng ở đây, vẫn sẽ tiếp tục đi về phía trước.

- Thì ra là vậy...

Speighton nói với Thiên Nhất:

- Ông chủ, ta cũng rời khỏi.

Hắn lập tức quay đầu nói với Gambling Snake:

- Ngươi muốn trở về Thiên Minh phải không? Các ngươi không để ý một tên lính đánh thuê gia nhập chứ?

- Hừ...

Khóe miệng Gambling Snake cười lạnh:

- Cao thủ giống như ngươi, ta nghĩ bọn họ sẽ không có lý do từ chối.

- Để ta ở cạnh bên xem thử, lý tưởng của ngươi rốt cuộc có thể đi được bao xa.

Speighton cười nói.

Thiên Nhất ung dung nhún vai:

- Vậy đầu trọc ngươi cũng tự bảo trọng đi.

Dark Water và Cố Vấn cũng đi ra ngoài, bọn họ thậm chí không cần nói gì cả, không ai cho rằng bọn họ sẽ rời đi. Dark Water thì không cần phải nói, còn suy nghĩ của Cố Vấn cũng giống như Blood Owl, bọn họ vốn không xem mình là “thành viên” gì cả, vẫn luôn làm việc dưới góc độ bình đẳng với Thiên Nhất.

Strange suy nghĩ một lát, nói:

- Thật sự... ta còn muốn xem ngày Blood Owl được chữa khỏi, vậy ở lại đi.

Lúc này Phong Tiễn cũng nói:

- Ừm... tạm thời chưa nghĩ ra sẽ đi đâu, ta cũng ở lại.

Diêm Không cũng theo bọn họ rời khỏi phòng hội nghị, trước khi đi bỏ lại một câu:

- Ông chủ, mặc dù ta đã mất đi năng lực, nhưng có thể để lão hủ tham dự hành động lần này không?

Thiên Nhất đã sớm biết ông ta sẽ nói như vậy, bèn nghiêm mặt nói:

- Có thể, ta còn sẽ chuẩn bị rượu đấu thần cho ông.

- Ha ha...

Diêm Không cười, nụ cười kia lại mang theo vẻ bị thương:

- Đại ân không lời nào cảm ơn hết được.

Dứt lời ông ta cũng rời đi.

Từ đầu Gunsmith vẫn luôn “ừ...” cho tới bây giờ, đột nhiên giống như bóng đèn trong đầu được thắp sáng:

- Được! Ta quyết định ở lại, dù sao chỉ có ở đây mới học được tri thức của hạt nhân vĩnh hằng, ta còn muốn nghiên cứu thêm...

- Cút cút cút...

Thiên Nhất xô xô đẩy đẩy đuổi hắn ra ngoài.

Lúc này Ngụy Tinh đứng lên, giống như đã hạ quyết tâm rất lớn:

- Ta muốn ở lại.

- Hả?

Thiên Nhất hơi bất ngờ. Tên này là người có khả năng rời đi nhất, hơn nữa bởi vì mới đạt đến cấp Cường, cũng là người có khả năng mất mạng cao

nhất, nhưng hắn đã lựa chọn ở lại.

Nguy Tinh nói xong liền rời đi, cũng không nói ra lý do của mình.

Lần này trong phòng ngoại trừ Thiên Nhất thì chỉ còn lại Nguyệt Yêu và Tả Đạo.

Trong lòng Tả Đạo suy tính: “Mười một người ở lại, ba người rời đi, còn Nguyệt Yêu chắc cũng ở lại, cô ta và Thiên Nhất khẳng định có gian tình. Mà mình vốn bị ép lên thuyền giặc không thể xuống được, hiện giờ tuy nói là thiên hạ đại loạn, nhưng Tả Đạo ta dù sao cũng là người năng lực cấp Cường, rời khỏi tổ chức chắc cũng không chết được, còn ở lại rất có thể sẽ bị giết trong hành động tiếp theo...”

- Người vẫn nên đi thôi, Tả Đạo.
Thiên Nhất nói.

- Hả?
Tả Đạo sững sờ.

- Ngay từ đầu ta đã muốn người rời đi, cũng để người làm người dẫn đầu.
Thiên Nhất nói:

- Người là kẻ có thể trở thành nhân tài, giống như bác sĩ Strange, tinh thông văn võ, tương lai nhất định sẽ thành tông sư của Chính Nhất đạo. Nếu như chết khi còn trẻ, còn chết dưới trướng của Nghịch Thập Tự, chẳng phải hương khói của Chính Nhất đạo sẽ bị chôn vùi trong tay ta sao?

- Thật hay giả thế?
Tả Đạo lại suy nghĩ một chút:
- Đây không phải là người vờ tha để bắt chứ?

- Mau rút đi, ra ngoài nhớ đóng cửa.
Thiên Nhất nói.

Tả Đạo rút cổ chạy ra ngoài, một lần nữa trở về cuộc sống người trung gian tiền đồ vô lượng của mình.

Thiên Nhất trở lại ngồi xuống bên cạnh Nguyệt Yêu:
- Cô có gì muốn nói sao?

- Ta không nghĩ ra lý do gì để ở lại.
Nguyệt Yêu nói.

- Trẻ mãi không già mà cô cũng không muốn, không bằng hãy ở lại, đi xem thử quang cảnh mà đám người phạm trên đời này vĩnh viễn cũng không nhìn thấy.

Thiên Nhất nói:

- Cùng lắm là chết mà thôi.

Nguyệt Yêu cười:

- Câu vừa rồi của ta nghĩa là ta muốn rời đi, không phải bảo người giúp ta tìm một lý do.

Thiên Nhất cười nói:

- Mà câu vừa rồi của ta nghĩa là, muốn đi? Không có cửa đâu!

Chương 9 : Trước Cửa Thần

Ngày 22 tháng 1 năm 2102, quận Hùng Ung, sa mạc Samawah.

Đế quốc tập trung binh lực bên phía Trung Đông còn nhiều hơn khu vực Bắc Âu, trong sa mạc đã bố trí một lượng lớn quân đội phòng không, muốn chặn đường đi của thuyền Noah. Về phía không quân cũng phái ra một chiếc tàu bay mẹ cấp Noah để đối kháng, đồng thời còn có hơn năm mươi chiếc chiến đấu cơ trợ trận.

Giao chiến đã vượt qua bốn giờ, công kích của hỏa lực phòng không và đạn đạo phần lớn đều bị hệ thống phòng ngự của thuyền Noah ngăn chặn, còn lại vẫn nằm trong phạm vi chịu đựng của lớp bọc thép. Nhưng tàu mẹ “Nguyên Trần” của đế quốc cùng với dàn chiến đấu cơ chi viện lại tạo nên thành lũy không trung rất phiền toái, khiến thuyền Noah buộc phải ngừng tiến. Còn đội ngũ bộ binh ở phòng tuyến đầu tiên của đế quốc cũng không được lạc quan, nếu không trực tiếp bị tiêu diệt thì cũng bị hỏa lực áp chế phải rút về, hai bên lại tiến vào một khoảng thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi.

- Đây là lần chống cự có quy mô lớn nhất từ sau lần ở Istanbul.

Quân đoàn trưởng Jacob đứng trong phòng chỉ huy, nhìn dữ liệu trên màn hình, giọng điệu tỏ ra rất bình tĩnh.

Jacob để tóc húi cua, thân hình vạm vỡ, xương khỏe gân chắc, dáng người còn thô kệch hơn Blood Owl, có thể so với Kim Cương của Tiên Tuyên Tự Do.

- Không, nơi này còn phiền phức hơn.

Hiệp sĩ tổng quản Lawrence đứng bên cạnh hắn nói tiếp. Người này nhìn qua không giống như một kẻ thiện chiến, dáng người mảnh khảnh, để tóc dài, mày thanh mắt tú, lại có mấy phần uyển chuyển của nữ nhân, quả nhiên loại chức vị “tổng quản” này rất dễ xuất hiện mấy tên ảo tưởng:

- Phòng tuyến Địa Trung Hải tuy có chiều sâu, nhưng cũng chỉ là một phòng tuyến mà thôi, ngoại trừ đường đi trên đất liền, còn phải trông chừng phòng ngự dưới nước ở Biển Đen và Địa Trung Hải. Căn cứ hải quân ở

Cyprus chẳng những phải phòng ngự Châu Âu, còn phải đề phòng Liên Minh Rực Lửa từ Bắc Phi tiến quân, cho nên không phải tất cả lực lượng phòng không tới chặn đánh chúng ta.

- Nhưng ở chỗ này, đối diện với chúng ta hẳn là toàn bộ binh lực chiến đấu trong nội địa quận Hùng Ưng, thậm chí một bộ phận quân đội ở quận Táo Gia cũng sẽ tới. Ta thấy trận này ít nhất phải đánh thêm mấy ngày.

- Mấy ngày?

Jacob liếc hẳn một cái:

- Địa điểm mà đại đoàn trưởng chỉ định đã gần ngay trước mắt, mà chúng ta cũng đã vượt quá thời hạn yêu cầu phải đến mục tiêu, nào còn có mấy ngày nữa?

Lawrence nghe vậy bèn im lặng một lúc, sau đó trả lời:

- Khả năng phòng ngự của thuyền Noah không cần nghi ngờ, nhưng tính cơ động và khả năng tấn công chưa chắc đã mạnh hơn tàu mẹ của đối phương, hơn nữa đối phương còn có bộ binh và dàn chiến đấu cơ trợ trận, muốn liều mạng xông qua rất khó thành công.

- Ta biết.

Jacob nói:

- Cho nên ý của ta là người đi qua phá hủy tàu mẹ của đối phương từ bên trong, để cho thuyền Noah tiếp tục tiến tới.

- Hừ... người xem người siêu năng lực của đối phương chết cả rồi sao?

Lawrence cười lạnh trả lời:

- Nếu không người hãy đi trước dẫn răn ròi hang, ta cũng dễ thừa cơ xâm nhập.

- Ta cũng không phải đang nói đùa, chú em. Thời hạn mà đại đoàn trưởng định ra cũng không phải nói chơi, nếu như muốn truy cứu, lúc này chúng ta đã không làm tròn bổn phận rồi.

Jacob quả thật tỏ ra rất nghiêm túc:

- Hơn nữa... ta cảm thấy lần này đại đoàn trưởng tự mình dẫn thuyền Noah xuất chinh, phía sau có nhiều bí ẩn, không biết ngài rốt cuộc đã nhìn thấy gì trong Thiên Không pháp điển... Trong mảnh sa mạc này rốt cuộc có thứ gì, lại đáng để triệu hồi chúng ta và rất nhiều người siêu năng lực tinh anh từ chiến trường quận Song Ưng đến đây?

- Theo như tình hình trước đó, nhiều nhất qua một tháng nữa quận Song Ung sẽ bị chúng ta đánh hạ. Mà bây giờ chiến lực tinh anh đều được triệu tập lên thuyền Noah, còn ai có thể đối kháng với Thiên Vệ ở quận Song Ung? Chiến trường chính diện không tháo gỡ thì không thể tiến thêm một bước khổng chế thành thị, cuối cùng đường tiếp tế sẽ khiến cho chiến tuyến của chúng ta ở Châu Á bị sụp đổ.

Lawrence trả lời:

- Người muốn nói quyết sách của đại đoàn trưởng sai lầm sao?

Jacob đương nhiên sẽ không nói như vậy:

- Không, ta muốn nói đại đoàn trưởng thà rằng từ bỏ chiến trường cực kỳ quan trọng ở quận Song Ung, cũng muốn đi đến mảnh sa mạc này, nói lên nơi này nhất định có thứ gì đó còn quan trọng hơn. Mà chúng ta nếu như bị quân đội của đối phương chặn lại ở gần mục tiêu, mấy ngày cũng khó tiến tới, có phải quá vô dụng rồi không.

Lawrence cười:

- Vẫn là câu nói kia, muốn đi thì chúng ta cùng đi. Để một người đi giải quyết tàu bay mẹ của đối phương? Ha ha... cho dù là mấy tên Thiên Vệ chưa đạt đến cấp Cuồng, cũng không dám nói có thể nắm chắc.

Jacob nói:

- Nếu ta có năng lực như người thì đã sớm đi rồi.

Hắn dừng một chút rồi nói:

- Nhưng cũng được, tạm thời cứ theo lời người nói. Ta sẽ ra bên ngoài chào hỏi quân đế quốc một tiếng, đối phương nhất định sẽ phái người siêu năng lực ra ứng chiến, vừa lúc xem thử đối phương có bao nhiêu cao thủ. Còn người thì nhân cơ hội này tìm cách len vào tàu mẹ của đối phương, phá hủy nó.

- Quá phiền phức rồi.

Một giọng nói quen thuộc vang lên phía sau bọn họ.

Về mặt của hai người đều kinh ngạc.

Cesare Barmond xuất hiện trong phòng chỉ huy, sắc mặt của hắn tỏ ra rất quái dị, có thể nói là mặt không còn chút máu. Người đàn ông đã từng không giận vẫn uy, đội trời đạp đất, lúc này nhìn qua giống như ác quỷ đi ra

từ trong luyện ngục. Không ai biết thế giới tinh thần của hắn đang trải qua hành hạ thế nào, tước đoạt giấc ngủ có thể là một trong số hình phạt đáng sợ nhất trên đời. Khi một người quanh quẩn giữa ác mộng và tỉnh táo trong thời gian dài như vậy, còn phân biệt được sự khác nhau giữa hai thế giới và bảo trì lý trí, đã đủ chứng minh tâm tính của hắn mạnh mẽ thế nào.

- Ta đã không còn thời gian nữa.

Barmond nói:

- Thân xác người phạm này cần phải được thăng hoa... mới có thể chịu đựng năng lực cấp Thần.

Hắn từng bước đi về phía trước, nhìn sơ một chút dữ liệu trên màn hình:

- Khi các người đây đưa với những con kiến muốn cản trở kia, ta đang phải chịu đựng thống khổ...

- Đại nhân... thuộc hạ...

Sắc mặt Jacob và Lawrence trong nháy mắt trắng bệch, muốn nói vài lời xin thứ tội gì đó.

- Không cần nhiều lời.

Barmond ngắt lời bọn họ:

- Hãy để ta tự tay mở ra... con đường trước mắt.

.....

Nguyên Trần, phòng chỉ huy.

- Trưởng quan! Ba mươi giây trước một chiếc máy bay trinh sát đã bị đánh rơi, đây là hình ảnh cuối cùng truyền đến.

Một tên lính truyền tin quay đầu báo cáo.

Nhìn hình ảnh trên màn hình chính, quan chỉ huy trên tàu nhú mày nói:

- Cái kia là bóng người sao?

- Trưởng quan! Có thứ gì đang đến gần, tốc độ vượt qua Mach 2!

Lại là một tin tức xấu.

- Chuyển lên màn hình.

Quan chỉ huy nói, lập tức lại quay đầu cầm máy truyền tin lên:

- Các đơn vị chú ý, đối phương khả năng có người siêu năng lực cấp cao

qua đây, tất cả nhân viên chiến đấu...

Hai chữ “chuẩn bị” còn chưa nói ra khỏi miệng, hấn đột nhiên ngã về phía trước.

Có thể thấy bên ngoài Nguyên Trần, cả chiếc tàu mẹ cấp Noah đang nghiêng qua giữa không trung, giống như bị một lực lượng vô hình kéo đi.

- Đã xảy ra chuyện gì? Động cơ trục trặc sao?

Tên quan chỉ huy kia vịn vào lan can kim loại bên cạnh, miễn cưỡng đứng dậy.

- Trưởng quan! Bên ngoài!

Mọi người trong phòng chỉ huy ào ào ngẩng đầu lên, cách lớp kính phía trước, bọn họ nhìn thấy bên ngoài tàu mẹ, một người đàn ông mặc áo khoác màu trắng của Giới Luật Thép đang lơ lửng giữa không trung, tay phải nắm lại giống như muốn đánh ra. Hấn chỉ làm động tác gập khuỷu tay thu quyền này, dưới năng lượng ảnh hưởng, một chiếc tàu mẹ cấp Noah đã bị nghiêng qua.

- Hấn đang làm gì... chẳng lẽ hấn muốn dùng tay không phá vỡ lớp bọc thép xông vào sao?

Quan chỉ huy kinh ngạc nói.

Nguyên Trần cũng không phải toàn bộ làm bằng tinh hợp kim, nhưng bộ phận máu chốt đều có, phòng chỉ huy cũng như vậy. Hơn nữa bất kể có phải làm bằng tinh hợp kim hay không, tất cả lớp thép đều rất dày, cho dù là người năng lực cấp Hung, năng lực của hấn là cường hóa thân thể, cũng chưa chắc có thể một quyền đánh xuyên lớp thép. Nói thêm một bước nữa, cho dù người này vận dụng năng lực rất thành thạo, đánh xuyên qua lớp thép, nhiều nhất cũng chỉ đánh ra một lỗ thủng đường kính không tới hai mét trên tàu mẹ to lớn mà thôi. Cho nên lúc này quan chỉ huy trên tàu ngoại trừ kinh ngạc với hành vi của bóng người bên ngoài, còn cảm thấy rất khó hiểu.

Lực lượng chính là toàn cảnh năng lực của Cesare Barmond. Sau khi hấn đạt đến cấp Cuồng, lực lượng có thể khuếch tán và tập trung theo hình thái mà hấn muốn, thậm chí vận hành theo quỹ tích đặc biệt. Tất cả những thứ này nói ra rất phức tạp, nhưng khi hiện ra trước mắt, sẽ biết năng lực này

nằm trong tay một người siêu năng lực cấp Cuồng đỉnh cao rồi cuộc đáng sợ đến thế nào.

Hắn đánh ra một quyền, nắm tay vốn không tiếp xúc với Nguyên Trần, khoảng cách vẫn còn rất xa. Không trung giống như xuất hiện một nắm tay lớn vô hình, đánh vào thân tàu Nguyên Trần.

Điểm va chạm lập tức nổ ra một hồ lồi hình bán nguyệt, một phần tư thân tàu mẹ cấp Noah trong nháy mắt vỡ vụn, bắn ra giống như bụi bặm. Kế tiếp lỗ thủng hình bán nguyệt kia bắt đầu khuếch trương, năng lượng to lớn dạng sóng không ngừng tiến lên nghiền ép, thân tàu bắt đầu sụp đổ, từ điểm bị đánh trúng nhanh chóng tan vỡ, cho đến khi chính thể đứt thành hai khúc. “Lực lượng” ăn mòn vẫn chưa hết, vết nứt đang lan rộng trên những tấm thép lớn. Phòng động lực rất nhanh xảy ra vụ nổ, thân tàu trở nên tán loạn, chia làm mấy phần lớn bắt đầu rơi xuống.

Đám binh lính, sĩ quan trong Nguyên Trần, cho dù là người siêu năng lực, người cải tạo, người bình thường, đều giống như đang ở trong một cơn ác mộng đáng sợ nhất. Bọn họ không thể tưởng tượng, trong thời gian ngắn đến mức không kịp làm ra phản ứng nào, tàu mẹ cấp Noah đã bị đánh rơi. Lực lượng cuồng bạo chẳng những phá hủy thân tàu, còn có rất nhiều người xui xẻo bị năng lượng tán loạn đụng phải, thân thể trong nháy mắt bị xé thành thịt vụn, máu bắn ra tại chỗ. Còn những người không lập tức chết đi đều từ trời cao rơi xuống sa mạc phía dưới, đụng vào đội ngũ tiếp tế và pháo cao xạ dưới đất. Ngay cả người siêu năng lực và người cải tạo rơi xuống may mắn không tắt thở, lại phải đối diện với những mảnh vỡ tàu mẹ từ trời cao rơi xuống, có thể nói là cơ hội sống sót rất thấp.

Lần tập kích này của Cesare Barmond, cho dù đối với kẻ địch hay thủ hạ của hắn, đều là một lần chấn động tinh thần rất lớn. Hắn quả thật giống như thần, một quyền như khai thiên lập địa này uy lực có thể so với động đất, sóng thần, thậm chí là vẫn thạch va chạm.

Sau khi sự việc xảy ra, đám binh sĩ đứng ở phía xa chứng kiến cảnh này đều chết lặng thật lâu, không thể tin những gì mình nhìn thấy. Bởi vì khoảng cách rất xa, bọn họ không nhìn thấy Cesare Barmond, nhưng bọn họ có thể nhìn thấy tàu mẹ tan vỡ và rơi xuống. Rất nhiều người dùng hai tay ôm đầu, mở to hai mắt, không hiểu tại sao tàu mẹ lại rơi xuống. Không có dấu hiệu đạn đạo bay tới, không nhìn thấy pháo chính bắn ra, giữa không trung cũng không có phát sinh quá nhiều tiếng nổ, càng không thể

nào là đạn hạt nhân... Tại sao? Nguyên Trần đã bị thứ gì đánh rơi?

.....

Biên cảnh quận Táo Gia, khu vực sa mạc.

Nơi này cách chiến trường Nguyên Trần rơi xuống khoảng một ngày đường.

Lần này EAS đã bắt chấp tất cả, bản bộ chỉ lưu lại một đám binh tôm tướng cá và nhân viên không biết chiến đấu, đã chuẩn bị thu dọn đồ đạc chạy trốn. Còn đám người siêu năng lực có thể chiến đấu, bao gồm cục trưởng Đường Hiến đều lên đường tiến quân, đi theo một đội ngũ phòng vệ của quận Táo Gia, cùng nhau cuộn cuộn tiến về chiến trường bên phía quận Hùng Ưng.

Ở sau cùng đội ngũ có năm pháo đài di động. Quân đế quốc cũng có loại máy móc hậu cần gọi là “Tượng Bảo”, tương tự như “Long Quy” của quân đội Giới Luật Thép, bọc thép dày, tính cơ động thấp, cơ năng cũng giống như Long Quy. Nhân viên bên trong Tượng Bảo gần như không cảm giác được sự lắc lư trên đường hành quân, đây cũng xem như đãi ngộ dành cho lãnh đạo và nhân viên hậu cần.

- Cà phê người pha sao lại khó uống như vậy?

Trường Anh về mặt lười nhác ngồi trên ghế sofa, gian phòng làm việc trong Tượng Bảo này cũng xem như đặc quyền của Thiên Vệ, mà một đặc quyền khác của nàng là xem Time Servant như người hầu tùy ý sai khiến.

- Có lẽ vì ta thích nhô nước miếng vào đó.

Time Servant dùng một tư thế nghỉ tiêu chuẩn của quân đội đứng đó, nếu không nhìn đồng phục của hắn, người khác có lẽ thật sự cho rằng hắn là một tên lính phục vụ.

Trường Anh biết Time Servant không phải loại người bỉ ổi như vậy, nhất định là đang nói đùa, cho nên về mặt của nàng vẫn như thường, trả lời đối phương:

- Không phải chỉ là nước miếng sao, cấu tạo hóa học của nước miếng giữa người và người đều như nhau, nuốt xuống cũng sẽ không chết.

- Vậy lần sau cô đừng bảo ta pha cà phê nữa, để ta cho cô một ly nước miếng là được rồi.

Time Servant nói.

- Dùng lý phiền phức lắm, không hợp với phong cách tiết kiệm thời gian của người.

Trường Anh cười nói:

- Không bằng người...

- Máy trò này... lúc bị nhốt trong phòng tôi cô còn chơi chưa đủ sao?

Time Servant nói.

- Bởi vì ta phát hiện máy trò này có thể khiến người im miệng, hơn nữa còn ngừng tranh luận.

Trường Anh trả lời:

- Nói thật, đại anh hùng, với tính cách này của người có thể sẽ độc thân cả đời đây.

Từ sau khi Time Servant được tôn là anh hùng, Trường Anh vừa gặp hấn thì lại dùng giọng điệu chế giễu sử dụng cách xưng hô này.

- Nữ nhân ba mươi tuổi còn chưa gả đi, lại cho ta lời khuyên như vậy, đúng là có sức thuyết phục thật.

Time Servant trả đũa.

Hai người này lúc ở với nhau dường như thuộc tính độc mồm độc miệng sẽ cùng bộc phát, luôn tranh cãi ồn ào không dứt.

Lúc này điện thoại vô tuyến bên cạnh cửa điện tử reo lên, một binh sĩ ở bên ngoài báo cáo:

- Trưởng quan, có chuyện khẩn cấp xảy ra, Đường trưởng quan mời hai vị đi qua một chút.

- Biết rồi.

Trường Anh nhấn nút trả lời trên bàn, nói vào máy truyền tin.

Time Servant ngẫm nghĩ mấy giây:

- Muốn đánh cuộc không?

- Được thôi.

Trường Anh trả lời.

Bọn họ gần như đồng thanh nói:

- Ta đoán là tin tức xấu!

Một giây sau, lại đồng thời nói rất nhanh:

- Là ta chọn trước!

Time Servant nhún vai:

- Bỏ đi, xem ra không có gì đáng để đánh cuộc nữa.

Năm phút sau hai người đã đi đến bộ chỉ huy của Đường Hiến, bên trong đã có không ít người siêu năng lực. Đợi bọn họ đi tới, Đường Hiến liền nói:

- Trước khi ta nói chuyện, các vị hãy xem cái này...

Lão khởi động màn hình hiển thị sau người, trong hình ảnh là tàu bay mẹ cấp Noah đang chiến đấu ở quận Hùng Ưng, Nguyên Trần.

- Đây là hình ảnh hai mươi phút trước, do bộ binh ở tiền tuyến truyền về. Đang khi Đường Hiến nói chuyện, Nguyên Trần trong hình ảnh bỗng nghiêng qua, chỉ mấy giây sau cảnh tượng bị đánh rơi đã trình chiếu trước mắt mọi người.

- Ta tin trong lòng các người cũng hiểu rõ.

Đường Hiến nhìn một đám “cao thủ” trong phòng, có người vẽ mặt kinh ngạc, có người vẽ mặt lại ngưng trọng, còn có người ngây ra như phỗng ở đó:

- Đây hiển nhiên là do người siêu năng lực làm, mà trong thuyền Noah của Giới Luật Thép, người có thể làm được như vậy cũng chỉ có một mình Cesare Barmond.

- Lão già, ông làm như vậy sẽ gây bất lợi cho sĩ khí.

Time Servant chen vào:

- Cho chúng ta xem cảnh tượng khủng bố như vậy, để chúng ta có giác ngộ hi sinh đúng không?

Tên này lại công khai nói ra khiến cho Đường Hiến hơi lúng túng, nhưng từ một góc độ khác thì làm như vậy cũng tốt:

- Các vị đều là người phe mình, ta cũng không ngại nói thẳng. Nếu chính diện đối kháng với loại quái vật kia... kết quả rất dễ nhìn thấy. Nhưng ngồi ở chức vị nào thì phải làm việc ở chức vị đó, nhiệm vụ của chúng ta là ngăn cản lần tiến quân này của tổ chức phản kháng, vậy nhất định phải chuẩn bị

hi sinh.

- Mà lúc này lão nói nhảm nhiều như vậy, ý là nếu các vị còn người nhà, trong hơn hai mươi giờ cuối cùng này có di ngôn gì thì hãy lưu lại.

Time Servant nói tiếp:

- Lão nhất định sẽ giúp các người đưa một phong thư cuối cùng về nhà.

- Bây giờ thằng nhóc ngươi muốn làm phiên dịch cho ta sao?

Sắc mặt Đường Hiến trầm xuống, không phải vì lão cảm thấy khó chịu, mà là lời nói của Time Servant rõ ràng đã khiến tâm tình của những người chung quanh trở nên rất nặng nề, đây mới thật là đã kích sĩ khí.

- Tình hình tôi đã biết rồi, không có chuyện gì thì tôi đi trước, Đường cục trưởng.

Trường Anh vẫn rất biết làm người, nàng nói xong liền kéo tay Time Servant ra ngoài, rời khỏi căn phòng ngột ngạt này.

Hai người đi một đoạn trong hành lang, nàng mới lạnh lùng nói:

- Ngươi không có vương bản, coi thường cái chết, đó là quyền tự do của ngươi. Nhưng ngươi có thể nghĩ đến tâm tình của người khác một chút không? Không cần chuyện gì cũng phải nói ra.

- Sau khi nhìn thấy cảnh tượng kia, cô còn mong đợi ta nói gì?

Time Servant hỏi ngược lại:

- Có phải là... các người đều sẽ sống sót, đối phương sẽ không chịu nổi một đòn, mọi người thoải mái ra chiến trường đi.

Hắn hừ lạnh một tiếng:

- Cô xem bọn họ là kẻ ngốc sao?

- Bọn họ không ngốc, chỉ là bọn họ hiểu được nhân tình thế sự, biết quý trọng tính mạng của mình, không giống như một số người, đó mới thật sự là kẻ ngốc.

Trường Anh trả lời.

- Ta?

Time Servant đột nhiên hỏi:

- Hừ... mùi vị cà phê ta pha có ngon hay không, chẳng lẽ ta không biết sao?

Vấn đề này có vẻ như không liên quan gì, khiến Trường Anh một hồi lâu

không nói nên lời:

- Được, cái gì người cũng biết, còn ta là kẻ ác, sai khiến người bung trà rót nước, trải giường gấp chăn, còn nghĩ hết cách làm khó dễ người, bắt người làm những chuyện vô tích sự mà tân binh cũng không làm, ta...

- Trưởng quan.

Time Servant dừng bước, dùng một kiểu xưng hô mà trước giờ hắn không dùng để ngắt lời nàng:

- Ta biết cô rất sợ, cô cho rằng đối phó với Cesare Barmond là trách nhiệm của mình, cô cảm thấy mình nhất định sẽ chết, cho nên bây giờ cô đang nói lung tung.

Trường Anh không phủ nhận, nhưng cũng không trả lời, chỉ quay đầu lại xem hắn sẽ nói gì.

- Chuyện chưa xảy ra, không ai biết kết quả sẽ thế nào, không cần thất thố khi đứng trước áp lực giống như nữ nhân vậy.

Time Servant nói.

- Hừ...

Trường Anh cười, nàng rõ ràng là một nữ nhân, nhưng Time Servant lại nói như vậy, giống như nàng còn không được phép thổ lộ tâm tình. Nàng thở dài một hơi nói:

- Vậy ta cảm ơn lời này của người, đại anh hùng.

Chương 10 : Kiểm sắc phá biển

Al-Faw, cảng dầu lớn nhất quận Hùng Ung.

Hiện giờ lực lượng phòng vệ ở đây rất yếu kém. Bởi vì tình hình chiến tranh, các quận phủ do đế quốc khống chế đều đang trong tình trạng căng thẳng, có không ít quan chỉ huy địa phương âm thầm liên lạc với tổ chức phản kháng, muốn vào thời khắc mấu chốt “cải tà quy chính”. Thống đốc và quan chỉ huy quân đội bản địa Al-Faw chính là loại người tâm ý do dự như vậy, bọn họ sở hữu tài nguyên dầu mỏ, lại nằm giữ bên cảng quan trọng, dĩ nhiên là có vốn để bàn điều kiện.

Đến cuối năm ngoái, hai tên này đã liên lạc với cả ba tổ chức Giới Luật Thép, Liên Minh Rực Lửa, Hình Thiên, chỉ chờ xem bên nào đưa ra điều kiện tốt hơn, đến lúc đó sẽ hai tay dâng thành phố lên. Thực ra đến thời kì cuối của chiến tranh mới quy phục là cách làm rất ngu xuẩn, loại người giống như bọn họ, lúc đế quốc thống trị thì ức hiếp dân chúng, thấy vương triều sụp đổ thì thừa gió bẻ măng, dùng tính mạng của tướng sĩ và dân chúng trong thành làm thẻ đánh bạc, mưu cầu chức vị từ chủ nhân mới.

Nếu trước kia bọn họ ít tạo nghiệp, nói không chừng còn có thể giữ được tính mạng, sau chiến tranh làm một chức quan nhàn hạ không kiểm soát được gì, sống hết quãng đời còn lại. Nhưng với tình huống của hai tên này, không bị người ta tính sổ sau mùa thu hoạch thì đúng là có quỷ rồi. Phản đồ và tham quan không phải tài nguyên khan hiếm gì, người tùy tiện tìm một đám lưu manh côn đồ là có thể đảm nhiệm được, ngoại trừ chính phủ lưu manh thì có ai hoan nghênh loại người như vậy? Nhưng thống đốc và tướng quân của Al-Faw lại không tính được món nợ này, còn mơ mộng tiếp tục thăng quan phát tài từ chủ nhân mới.

Ngày hôm nay bọn họ muốn nằm mơ cũng không được nữa.

Khi quân đế quốc và Giới Luật Thép đang chiến đấu kịch liệt trong sa mạc Samawah, Al-Faw cũng xuất hiện một đoàn khách không mời mà đến.

Có lẽ nói một đoàn thì không chuẩn xác lắm, đó thật ra là hai nhóm người, mục tiêu hành động của bọn họ thống nhất, chỉ là phụ trách công việc khác nhau.

Đám sát thủ Ngân Ảnh lặp lại những gì đã làm ở Paris, cuộc tập kích đã được chuẩn bị mấy ngày khiến quân địa phương và quân đội HL lâm vào hỗn loạn, không thể tổ chức đối kháng hữu hiệu, từng cơ quan trọng yếu liên tục bị phá hoại, thành phố chìm vào tề liệt.

Vào thời khắc này, thống đốc và quan chỉ huy quân địa phương của Al-Faw bị đưa lên sân thượng tòa nhà sang trọng nhất trong thành phố, bọn họ đều đội khăn trùm đầu màu đen, bị trói vào hai chiếc ghế, miệng cũng bị khăn mặt nhét kín.

Hai người thống đốc và tướng quân đều mập mạp, xem ra chẳng liên quan gì đến chức vị, cả hai đều thiếu sự rèn luyện. Sau khi khăn trùm đầu được lấy xuống, bọn họ tốn mấy giây để thích ứng với ánh sáng chung quanh. Sau đó một gương mặt lạnh lùng xuất hiện trước mắt bọn họ, gương mặt này thật sự quá giống sát thủ, nên người nói hắn không phải sát thủ, vậy hắn cũng là một diễn viên chuyên đóng vai sát thủ.

Gambling Snake đã nhiều năm không mặc trang phục thích khách của Thiên Minh, lúc này bộ áo khoác đen cộng thêm mũ trùm đầu mặc lên người hắn vẫn thích hợp như trước.

- Trước khi chết các người có thể nhìn thành phố này một lần.
Giọng điệu của Gambling Snake lạnh giá, giống như thẩm phán tuyên đọc chính nghĩa:
- Cuối cùng lại nhìn quang cảnh sắp sửa không có các người này một chút.

Tên thống đốc kia đầu đổ mồ hôi, trong mắt đầy vẻ sợ hãi, miệng bị nhét lại ú ớ nói gì đó.

- Hắn nói là đừng giết ta, người muốn bao nhiêu tiền ta cũng cho người.
Tiếng nói chuyện vang lên phía sau hai người kia.

Thống đốc và tướng quân quay đầu nhìn lại, trông thấy một người da đen mặc trang phục giống như Gambling Snake, Speighton mặc bộ đồ này cũng không có cảm giác thiếu hài hòa.

- Tiếng này người cũng có thể hiểu được?
Gambling Snake hỏi.

- Ta từng học ngôn ngữ Kenny.
Speighton nói.

Gambling Snake sững sốt mấy giây:
- Cái gì?

- Ha ha... ta nói đùa thôi, không hiểu thì bỏ qua đi.
Hắn bước lên trước, đi đến giữa hai chiếc ghế, một tay một cái nhấc hai tên mập mập kia lên, ném cả người lẫn ghế ra ngoài lan can sân thượng.

Tại khoảnh khắc bay ra, thông đốc và tướng quân mới chú ý tới, ngoại trừ sợi dây trói thân thể bọn họ, trên cổ hai người còn buộc một sợi dây thừng dùng để treo cổ.

Không có vùng vẫy quá nhiều, không lâu sau hai thi thể mập mập đã bị treo trên tường ngoài tòa nhà, không cử động được nữa.

- Ta bắt đầu thích công việc của Thiên Minh rồi, giết một số tên cặn bã, sau đó treo thi thể ở nơi công cộng. Không màng công danh, xong chuyện phải tay rời đi.

Speighton cười nói:

- Nói thật công việc ám sát nhẹ nhàng hơn nhiều so với việc ta đã làm trong các tổ chức khác.

- Kỹ thuật ám sát của người chỉ có thể xem là nghiệp dư, ngang với đám học đồ trong tổ chức.

Gambling Snake nói:

- Có điều năng lực tắt đèn giết người và trình độ cận chiến của người, có vẻ rất thích hợp chấp hành nhiệm vụ ám sát.

- Ừm...

Đây là lần đầu tiên Speighton nghe được từ ngữ “tắt đèn giết người” này:

- Xem ra chúng ta phải bớt thời giờ, giao lưu một chút về mấy tác phẩm điện ảnh và truyền hình hay xem.

- Đi thôi, các huynh đệ còn chờ chúng ta hội họp.

Gambling Snake xoay người nói:

- Bọn họ đang âm thầm phân cao thấp với đám sát thủ Ngân Ảnh.
- Không cảm thấy chúng ta rất bị kịch sao, sau khi rời khỏi Nghịch Thập Tự, ở trong Thiên Minh vẫn phải đi mở đường cho kế hoạch Thiên Nhất. Speighton mở rộng hai tay:
- Ta có cảm giác giống như bị giáng chức vậy.

- Sau khi chiến tranh kết thúc thì quan hệ hợp tác cũng chấm dứt.

Gambling Snake nói:

- Còn nữa, tốt nhất ít nói đến Nghịch Thập Tự thôi. Lão đại Duccio đã dần dần phát giác được mình bị Tả Đạo lừa gạt, hôm nay ván đã đóng thuyền, Thiên Minh cũng không tiện trái ước, cho nên ông ấy đang kìm nén lửa giận.

.....

Vịnh Ba Tư, dưới đáy biển.

Trong tàu ngầm của Nghịch Thập Tự, Cố Lăng đang ngồi ở cửa hàng sách, cầm PVP670 quan sát hình ảnh do các tổ trong thành phố Al-Faw truyền đến.

Thiên Nhất ngồi bên kia bàn làm việc xem truyện tranh, uống cà phê, giống như chẳng quan tâm gì đến chính sự.

- Dựa theo tiến độ này, qua vài giờ nữa tàu ngầm sẽ có thể rời khỏi biển. Cố Lăng nói.

- Ừm...

Thiên Nhất tùy ý trả lời.

- Sau khi bay đến Cửa Thần, người có tính toán gì?

Cố Lăng nói:

- Nơi đó rất có thể đã là chiến trường rồi.

- Vậy phải xem công dịch chuyển đã mở hay chưa, nếu mở rồi thì... chuyện gì cũng dễ tính.

Thiên Nhất trả lời.

- Mặc dù ta không hiểu năng lực của người rút cuộc là gì, nhưng ta nghĩ

một mình người đi đại khai sát giới cũng thừa sức rồi, tại sao phải dẫn theo những người khác trong tổ chức đi mạo hiểm?
Cố Lăng hỏi.

- Ta cũng không dẫn cô đi, hỏi nhiều như vậy làm gì?

- Không sợ bạn gái của người cũng chết ở đó sao?
Cố Lăng hỏi.

Ánh mắt Thiên Nhất dời khỏi truyện tranh, hạ thấp cuốn truyện xuống một chút, để Cố Lăng có thể nhìn thấy ánh mắt của mình, đột nhiên nói ra một câu không biết là hỏi hay kết luận:
- Cô thích ta.

Cố Lăng nghe được cũng không có phản ứng gì lớn, giọng điệu vẫn bình thản như nước:
- Em trai ta nói với người?

- Nói thì đã nói, có điều ta không xác định lắm, nhưng bây giờ thì ta hơi tin tưởng rồi.

Cố Lăng trả lời rất ung dung:

- Ta thừa nhận có hơi tò mò, hơi để ý tới người, nhưng ta không cho rằng đó “thích” mà người nói.

- Ừ...

Thiên Nhất ngẫm nghĩ mấy giây:

- Không bằng chúng ta kết hôn đi?

Cố Lăng chỉ xem lời này như trò đùa:

- Chuyện này lại rất thú vị, ta còn tưởng rằng trước khi đưa ra vấn đề này, đám đàn ông phải bỏ ra rất nhiều thời gian, tinh lực, tài phú và tình cảm, không ngờ người lại đơn giản hóa mọi chuyện đến mức này.

- Lăng mạn chỉ là hình thức của cảm xúc, nếu muốn kết hôn không bằng tìm một người cùng chung chí hướng, có giá trị quan tương đồng, đánh nhanh thắng nhanh.

Thiên Nhất trả lời.

- Vậy ta trước tiên cảm ơn, nhưng quan điểm của người thì ta không dám

gật bừa.

Cố Lăng nhún vai, một lần nữa dời sự chú ý sang hình ảnh trên máy phát.

- Đã nói tới đề tài này...

Thiên Nhất nói:

- Em trai cô khiến ta rất lo lắng.

- Giá trị lợi dụng của nó cũng gần hết rồi, người có gì phải lo lắng.

Cố Lăng cũng không ngần ngại lên trả lời:

- Hơn nữa, ta không cảm thấy nó là loại người vì yêu đương mà biến thành ngu xuẩn.

- Không không không... loại chuyện này ta đã thấy nhiều rồi.

Thiên Nhất lắc đầu nói:

- Nhân sinh chính là như vậy, nam nhân gặp phải nữ nhân, nam nhân sẽ biến thành con lừa ngốc, từ đó bọn họ cùng nhau trải qua cuộc sống ngu xuẩn.

- Vậy người muốn thế nào? Có cần ta đi nói với nó, em trai, nhi nữ tình trường anh hùng thoái chí, em hãy giúp cái tên bệnh thần kinh nghiện cà phê kia hoàn thành mục tiêu, sau đó mới nói đến chuyện yêu đương.

Cố Lăng châm chọc.

- Cô có thể đi nói như vậy là tốt nhất.

Câu trả lời của Thiên Nhất quả nhiên rất vô sỉ.

- Ha ha... sau khi người “vô tu” đề xuất kế hoạch giúp ta giải quyết hôn nhân đại sự, lại nói ra những lời ích kỷ như vậy, thật là ngoài dự liệu của ta. Cố Lăng chế giễu Thiên Nhất một cách lộ liễu, nàng cũng đã thấy rõ, nói chuyện đảng hoàng với tên này cũng chỉ là phí công.

- Chậc... không nghe lời khuyên của ta thì thôi.

Thiên Nhất lại cảm truyện tranh lên.

.....

Hoàng hôn buông xuống Al-Faw, trong thành phố khói thuốc súng chưa tan hết, vùng vịnh lại xảy ra biến động.

Một chiếc tàu ngầm màu đen như kiếm sắc phá biển chui ra, bay lên giữa

trời. Những thiết bị phòng ngư trên bến cảng vẫn còn, nhưng binh lính và sĩ quan đều đã đi ứng phó với tình hình khẩn cấp trong thành phố, gần như không có binh lực nào đóng giữ ở đây.

Tàu ngầm rất thuận lợi chậm rãi bay lên giữa không trung, động lực cũng chuyển đổi thành hình thái tàu con thoi bọc thép, bắt đầu tiến về hướng sa mạc Samawah.

Tin tức này rất nhanh truyền khắp mạng lưới tình báo của đế quốc, những cơ quan cấp cao bên phía Thiên Đô lần lượt suy đoán, chẳng lẽ cuối cùng đám người điên của Nghịch Thập Tự cũng muốn công khai xuất hiện trên chiến trường chính diện rồi?

Nhưng có người đã ý thức được một số chuyện, những chuyện mà người khác không nghĩ ra.

Tối hôm đó, Đường Hiến trong Tượng Bảo đã nhận được một cuộc gọi khẩn cấp.

Giọng nói của thất hoàng tử điện hạ vang lên ở đầu bên kia điện thoại:

- Đường cực trưởng, có nghe được tiếng của ta không?

- Có thưa điện hạ.

Đường Hiến cung kính trả lời.

- Chỗ người có bản đồ chứ?

- Đúng vậy, điện hạ, tôi đang xem.

- Ta nghĩ Giới Luật Thép... không, phải nói là Cesare Barmond, mục đích của hắn có thể không liên quan gì đến chiến tranh.

Krause nói:

- Thuyền Noah không phải tới để đánh tan phòng tuyến Trung Đông hoặc là chiếm lĩnh cứ điểm tiến công.

- Vậy... theo điện hạ thấy...

Đường Hiến nghi hoặc nói.

- Trong mảnh sa mạc kia có thứ gì đó, có thể là một di tích mà Nghịch Thập Tự vẫn luôn tìm kiếm, hoặc là khoa học kỹ thuật vượt thời đại liên

quan đến chất liệu không rõ α , hoặc là bất kỳ đồ vật thay đổi thế giới nào mà người có thể tưởng tượng được.

Krause nói:

- Bất kể là thứ gì, Nghịch Thập Tự cũng đã xuất phát rồi, bọn họ cũng đang tiến về hướng đó.

Hắn dừng một chút rồi nói:

- Ta chỉ muốn nhắc nhở một chút, cho dù nơi đó xảy ra chuyện gì thì đều là cơ mật cao nhất. Vì để bảo mật... nếu như cần thiết, ngoại trừ người siêu năng lực cấp cao và sĩ quan cấp giáo trở lên đáng tin cậy, tất cả những người khác đều có thể hi sinh... Ta có thể truy phong bọn họ là liệt sĩ, nhưng tuyệt đối không cho phép bất kỳ người sống nào để lộ tin tức.

Chương 11 : Bước vào thần cảnh

“Câu lạc bộ xa hoa truy lạc, xe hơi sang trọng, nữ nhân xinh đẹp... những thứ này là cuộc sống mà mọi người theo đuổi. Loài người... sao lại sa đọa đến mức này.”

“Khi ta bắt đầu học tập tri thức trọng Thiên Không pháp điển, ta mới hiểu được tất cả bản chất đều là đen trắng, đó là cảnh tượng mà đám người phàm không nhìn thấy, một thế giới khó mà lý giải được.”

“Thoát ra khỏi lồng giam của dục vọng, không còn bị ‘tội’ kiềm chế, sẽ có thể trở thành ‘thần’. Con trai của thần chịu đựng tội lỗi của thế nhân, chiến sĩ dùng con đường giết chóc leo lên đỉnh Olympus, người tu hành mượn tu chân siêu thoát thành tiên, vô số truyền thuyết đều chỉ ra cùng một đáp án, ‘tội’ là trở ngại trên con đường đến thần, là rãnh trời mà người phàm khó vượt qua nhất.”

“Bây giờ ta sắp tìm ra đáp án thuộc về mình...”

.....

Ngày 23 tháng 1 năm 2102, một nơi trong sa mạc Samawah.

“Khởi động chương trình đáp xuống, chuyển sang hình thức lái tự động, dự tính hạ xuống độ cao năm trăm mét.”

“Đang tính toán sức gió ảnh hưởng, máy tính tự động thay đổi giá trị sai lệch, còn cách mặt đất ba trăm, hai trăm chín...”

Sau một chuỗi quy trình làm việc theo khuôn mẫu, thuyền Noah đã thành công đáp xuống sa mạc, phần lớn thuyền viên được an bài đóng giữ trên thuyền. Bốn người đại đoàn trưởng Cesare Barmond, mục sư trưởng Manzaric Dino, quân đoàn trưởng Jacob và hiệp sĩ tổng quản Lawrence cầm đầu, dẫn theo đông đảo người siêu năng lực cấp cao đi xuống thuyền Noah.

Quân đế quốc gần nơi này nhất đóng quân cách đó khoảng năm cây số, bọn họ hoàn toàn không hiểu tại sao Giới Luật Thép đã chiếm được ưu thế lại ngừng tiến quân, còn đáp thuyền Noah xuống, cho nên trước khi điều tra rõ ràng cũng không dám liều lĩnh. Bọn họ cũng nhân khoảng thời gian này chờ đợi viện quân từ quận Táo Gia chạy tới.

Barmond cầm Thiên Không pháp điển đi đến một khoảng sa mạc trống trải, cảnh tượng trong mộng dần dần hiện rõ trước mắt. Xuyên qua một tầng cách trở mờ mịt, hắn dường như đã nhìn thấy thành phố đen trắng kia.

- Là nơi này sao...

Barmond đột nhiên dừng bước, ngẩng đầu lên lẩm bầm.

Cho đến giờ Jacob và Lawrence vẫn không biết đại đoàn trưởng muốn làm gì, đông đảo người siêu năng lực phía sau bọn họ cũng không biết, chỉ có mục sư trưởng Dino là hiểu rõ chân tướng.

Barmond cũng không mở pháp điển ra niệm chú gì đó, hắn chỉ dùng một tay giơ bản văn hiến kia lên, bắt đầu truyền năng lượng của mình vào trong đó.

Thiên Không pháp điển cũng không phải là một vật thể hoàn toàn do khoa kỹ văn minh của thế giới loài người chế tạo ra. Khi ngủ say trong di tích thì đó chỉ là một phiến đá, nhưng khi rơi vào tay Cesare Barmond, hắn thử bắt đầu giải mã, vật thể này đã xảy ra biến hóa, tự động chuyển hóa thành sách giấy để loài người đọc, chữ viết bên trong cũng biến thành trạng thái mà hắn có thể xem hiểu được.

Nhưng lúc này văn hiến trong tay hắn lại biến thành phiến đá. Là công cụ dùng để ghi chép, sứ mạng của vật phẩm này đã hoàn thành, mà diện mạo ban đầu của nó sắp sửa hiện ra.

Phiến đá từ hình vuông biến thành hình tròn, đất cát chung quanh bay lên, bị hấp thụ vào trong phiến đá, lập tức chuyển hóa thành chất liệu giống như nó. Thẻ tích của phiến đá không ngừng mở rộng, cuối cùng biến thành một vật thể hình tròn đường kính khoảng mười mét.

Barmond đã không còn dùng tay nâng vật thể này, phiến đá hình tròn tự động nổi trên không, sau đó từ từ nghiêng xuống, cho đến khi đứng thẳng

trên đất cát. Trên phiến đá khắc đầy hình vẽ hoa văn khó hiểu, trong rất nhiều hình vẽ có một dấu hiệu rất nổi bật, đó là thánh giá ngược. Đây có thể là hình vẽ đơn giản nhất trên phiến đá, nằm ở một bên, chung quanh có sáu đồ án phức tạp hình thái khác nhau, phía ngoài cùng còn có một vòng phép giống như chữ viết, bao bọc bảy hình vẽ này.

Phiến đá hình tròn to lớn bắt đầu rung động, theo sau là mặt đất dưới chân mọi người rung chuyển. Trong sa mạc giống như xảy ra một cơn địa chấn mấy chục giây, ngay cả quân đế quốc ở rất xa cũng cảm nhận được chấn động. Nhưng đám binh sĩ bên phía đế quốc rất nhanh phát hiện một chuyện kỳ quái, lần này sau khi “động đất” xảy ra, đồ vật chung quanh bọn họ dường như hoàn toàn không bị ảnh hưởng, ngay cả đạn và linh kiện súng ống dựng trên bàn cũng không lăn xuống.

Những người đứng trước “cửa” tận mắt nhìn thấy tất cả, đều có một cảm giác như bị hút lấy, nhưng không thể nói rõ rốt cuộc là gì...

Trong lòng Barmond hiểu rõ, chấn động vừa rồi cũng không phải là mặt đất rung chuyển, mà là hiệu ứng do thời không phụ cận sản sinh dao động.

Không lâu sau, phiến đá hình tròn khắc đầy hoa văn từ chính giữa phân thành bảy khối, giống như bảy mảnh trăng lưỡi liềm gắn lại với nhau xoay tròn ra phía ngoài. Lúc mở ra rất giống với mở ống kính máy ảnh, một cánh cửa lớn dần đến thời không khác đã xuất hiện trong sa mạc.

Thế giới trong cửa cuối cùng đã bị Cesare Barmond tìm được, thành phố đen trắng từng nhiều lần xuất hiện trong giấc mộng, lúc này đã hiện ra trước mắt hấn với đủ màu sắc, nhưng phong cảnh của thành phố lại không giống như trong mộng.

Đó không phải thành phố mà là một đồng đồ nát, mặc dù nhìn vào đường nét khái quát thì Barmond vẫn có thể nhận ra được, dù sao hấn đã nhìn thấy thành phố đen trắng này vô số lần, nhưng vườn treo Babylon trong hiện thực này đừng nói là hoa, e rằng cỏ dại cũng không có một cây.

- Đại nhân... đây là?

Jacob thô kệch cuối cùng không nhịn được lên tiếng, nhìn thấy cảnh tượng lạ lùng nằm ngoài thường thức này, hấn làm sao có thể không hỏi một câu.

Barmond không nói chuyện, hấn cũng không biết đáp án chuẩn xác, nhưng

đây không phải là nguyên nhân lúc này hắn không lên tiếng.

Hắn đang cười, nụ cười không tiếng, nét mặt như quỷ dường như trong nháy mắt xuất hiện sinh cơ, hưng phấn và vui sướng. Hắn giống như một con nghiện thấy thuốc, vội vã bước về phía trước.

Đây là lần đầu tiên các thủ hạ phía sau nhìn thấy thần thái này của đại đoàn trưởng, con người luôn uy nghi nhân nhã, vui giận không hề đổi sắc, lại còn có một bộ mặt như vậy, khiến bọn họ suy nghĩ miên man về thế giới trong cửa.

- Lawrence.

Barmond đột nhiên nói.

- Có thừa đại nhân.

Lawrence rất nhanh trả lời.

- Người canh giữ ở đây, những người khác theo ta đi vào.

Khi nói lời này, Barmond đã bước một chân vào trong cửa.

Lawrence không có thời gian nói gì đó, hắn cũng không dám lên tiếng. Là một người giỏi đoán ý qua lời nói và sắc mặt, hắn hiểu rõ cho dù mục đích của đại đoàn trưởng là gì, lúc này cũng đã ở rất gần mục tiêu. Vào thời điểm này con người sẽ làm ra rất nhiều chuyện khó tưởng tượng, chẳng hạn như... không hề do dự giết chết những kẻ chống lại mệnh lệnh của mình. Bất kể đó là thủ hạ trung thành đến đâu, đã đi theo hắn bao nhiêu năm, lập qua bao nhiêu công lao hiển hách, vào thời khắc này đều không hề có ý nghĩa.

Vì vậy vị hiệp sĩ tổng quản này đã ở lại, hắn thậm chí cảm thấy đó là một chuyện may mắn. Một loại dự cảm chẳng lành dâng lên trong lòng hắn, bên kia cánh cửa có lẽ là một thế giới còn nguy hiểm hơn...

Chương 12 : Ép buộc

- Phù...

Cố Vấn mở mắt ra, hít thở sâu một hơi, trước mắt là bóng chồng mơ hồ, cảm giác đau đớn sau đầu bắt đầu xuất hiện. Hắn đưa tay chạm vào, vết thương hơi đau nhói, ngón tay cũng dính một chút vết máu.

Hắn ngồi dậy, thị giác nhanh chóng khôi phục bình thường, thân thể cũng không cảm thấy khó chịu. Hắn lại đưa tay cẩn thận sờ vết thương sau đầu một lần, phát hiện cũng không nghiêm trọng lắm, máu đã sớm ngừng chảy, thế là hắn tiện tay điều khiển sợi dây chân lý may vết thương lại.

- Ta là... Cố Vấn.

Hắn lầm bầm nói, rất nhiều tin tức nhanh chóng lướt qua trong đầu, lập tức ánh mắt trở nên nghiêm túc:

- Nơi này là...

Hắn dừng một chút rồi nói:

- Không nhớ nổi đây là nơi nào, cũng không biết ta làm sao đến đây... ký ức cuối cùng là ở trong tàu ngầm...

Hắn cúi đầu nhìn đồng hồ:

- Năm mươi hai phút trước...

Hắn lại hít thở sâu một lần, dùng mấy giây này khiến năng lực suy nghĩ khôi phục lại trạng thái tốt nhất, đồng thời đưa ra một kết luận:

- Không có dấu hiệu mất trí nhớ toàn diện, vết thương chứng tỏ ta đã bị đánh lén, cho nên... là chấn động não dẫn tới mất trí nhớ dạng ngược chiều.

Hắn đứng lên, bắt đầu cẩn thận quan sát cảnh vật chung quanh, xem thử những thứ này có thể giúp hắn nhớ lại chuyện gì không.

Nơi này nhìn qua rất hoang vu, có thể nói là không một ngọn cỏ, mặt đất dưới chân dường như làm bằng đá, rất nhiều tảng đá lớn hình vuông rải rác trên mặt đất rộng rãi. Thỉnh thoảng có thể tìm ra mấy cột đá hình trụ được

điều khắc, trong đó một số đã rạn nứt, còn một số nằm ngổn ngang dưới đất.

Chung quanh nơi Cô Vần vừa nằm có mấy khối đá rất lớn hình vuông. Hắn đứng lên một khối đá quan sát, nơi xa loáng thoáng có thể nhìn thấy đường nét của một thành thị. Hắn xoay người muốn nhìn thử cảnh vật phía bên kia, không ngờ lại giật mình một cái, trông thấy cách hắn mấy chục mét là một vách núi.

Hắn đi tới bên sườn dốc phía trước, nhìn xuống phía dưới, phát hiện mình đã đoán sai. Đây vốn không phải vách núi gì, mà là đầu cuối của khối lục dưới chân hắn. Bên ngoài “vách núi” kia không có gì cả, chỉ có bầu trời vô tận.

Nếu như nơi này không cao lắm, nhìn xuống vách núi hắn là có thể thấy được đất đai bên dưới. Nếu như nơi này khá cao, vậy thì sẽ nhìn thấy tầng mây. Còn nếu như nơi này cao đến tiếp cận vũ trụ, vậy thì hắn có thể nhìn thấy toàn bộ mặt đất. Nhưng lúc này Cô Vần nhìn xuống phía dưới lại chỉ thấy bầu trời.

“Nếu như ta vẫn ở trên Trái Đất, vậy còn có một loại giải thích...” - Trong lòng Cô Vần thầm nói, lập tức lui về phía sau mấy bước, ngẩng đầu nhìn lên. Hắn cho rằng mình có thể đang ở trên một đại lục lộn ngược có sức hút, giả sử tình huống này thành lập, vậy lúc ngẩng đầu sẽ có thể nhìn thấy mặt đất phía xa.

Nhưng sau khi hắn ngẩng đầu lên, biểu tình trên mặt lại cứng đờ.

Cho dù là người theo thuyết bất khả tri có tư tưởng phóng khoáng như Cô Vần, cảnh tượng trước mắt lúc này cũng khó mà tiếp nhận. Khi hắn nhìn lên cũng trông thấy bầu trời, nhưng bầu trời này không có mặt trời và mặt trăng, lại có thể nhìn thấy Trái Đất.

Cảm giác này rất kỳ quái, lúc phi hành gia trong vũ trụ nhìn thấy Trái Đất, chung quanh phải là vũ trụ tinh không mênh mông. Nhưng đứng trên khối lục địa này quan sát, chung quanh Trái Đất lại là bầu trời xanh thẳm.

- Ha...

Cô Vần cười:

- Cho nên... nơi này, bất kể từ phương hướng nào nhìn ra phía ngoài đều là

bầu trời, có sức hút ổn định, không ở trên Trái Đất, cũng không ở trong vũ trụ...

Một đoạn ngắn ký ức thoáng qua trước mắt:

- Nơi này chắc là sân trước dẫn đến vườn địa đàng mà Thiên Nhất từng nói... nhưng ta không nên tới... ta...

Con người của hân phóng lớn, một gương mặt thoáng qua trong đầu, hân theo bản năng thốt lên một cái tên:

- Vanessa...

Ký ức thiếu sót nhanh chóng tràn ra.

.....

Một giờ trước, trong phòng chỉ huy của tàu ngầm.

- Sắp đi vào khu vực không chế của đối phương, chúng ta có thể sẽ bị vệ tinh truy tung, ta thấy bây giờ nên chuyển sang hình thức ẩn nấp dưới cát thì tốt hơn.

Cố Vấn ngồi trước bàn điều khiển chính nói.

Thuật Sĩ nói tiếp:

- Hệ thống phản truy tung tùy thời có thể mở ra, cho dù là radar, sonar hay nhiệt năng đều có thể quây nhiễu. Chỉ cần chui vào trong cát, muốn đến gần bao nhiêu cũng được.

Hân xoay đầu nói với mọi người:

- Có cần chạy đến phía dưới cổng dịch chuyển kia, sau đó đột ngột xông ra.

- Không, sau khi ẩn nấp dưới cát thì dừng lại, cách chỗ đó xa một chút.

Thiên Nhất trả lời, lập tức xoay người đi ra ngoài:

- Cố Vấn, Kế Toán, Thuật Sĩ canh giữ tàu ngầm, những người khác đi theo ta, chúng ta đi bộ tới đó.

- Nơi này cách thuyền Noah đến mấy cây số, hơn nữa còn có phòng tuyến của quân đế quốc, các người vẫn nên dùng khoảng tách rời đi.

Kế Toán nói.

- Điều là người năng lực cấp Cường, lộ trình mấy cây số xem như làm nóng

người thôi.

Thiên Nhất nói xong đã đi tới cửa:

- Sau khi chúng ta rời đi, các người hãy lặn xuống, mở hệ thống phản truy tung, tiếp theo nên làm gì thì do Cố Vấn toàn quyền chỉ huy.

- Ông chủ, mang theo một chiếc Vận Mệnh giữ liên lạc thì thế nào?
Kế Toán nhắc nhở.

Thiên Nhất không trả lời, hắn đã đi ra khỏi phòng chỉ huy.

- Xem ra hắn cảm thấy không cần thiết.
Phong Tiễn nói.

Lúc này God Key nói tiếp:

- Ta thấy mang theo cũng vô dụng, nếu vườn treo Babylon nằm ở một thứ nguyên khác, sau khi chúng ta tiến vào đó thiết bị truyền tin chắc cũng mất hiệu lực.

- Các người không nghe hắn nói sao, có thể xuất phát rồi.
Blood Owl nói một câu, sau đó cũng đi ra ngoài.

- Hắn đã nóng lòng muốn thử sức rồi, hôm nay ông chủ cũng rất nghiêm túc, ừ... đột nhiên cảm thấy rất có thể sẽ có đi mà không có về.
Phong Tiễn vừa khản trương thì lại lấy xì gà ra, đốt cho mình một điều, tuy nói như vậy nhưng hắn vẫn đi theo ra ngoài.

Hơn mười phút sau, đám người siêu năng lực cấp Cường trở lên đều theo Thiên Nhất rời khỏi tàu ngầm, chạy nhanh trong sa mạc.

Ký ức của Cố Vấn đại khái từ lúc này bắt đầu thiếu sót.

- Được rồi, chuyển sang hình thức ẩn nấp dưới cát, hệ thống phản truy tung toàn bộ mở ra.

Cố Vấn nói:

- Công việc của chúng ta dừng ở đây thôi.

Lúc tàu ngầm bắt đầu lặn, hắn nhảy xuống khỏi bàn điều khiển chính, duỗi eo, sau đó cũng đi ra khỏi phòng chỉ huy.

- Đi xem quyền sách nội tâm sao?

Kế Toán hỏi.

- Không cần.

Cố Vấn trả lời:

- Ta không cho rằng trước khi Thiên Nhất tiến vào cổng dịch chuyển sẽ xảy ra chuyện gì, ta muốn đi nghỉ ngơi.

Hắn đi đến cửa điện tử, vừa lúc cánh cửa trước mắt cũng mở ra, Vanessa xuất hiện trước mặt Cố Vấn.

- Cô tới tìm ta?

Cố Vấn hỏi, hắn lập tức nghiêng đầu qua, nhìn Cố Lăng đang đi theo sau lưng Vanessa:

- Sao chị cũng ở đây, em còn tưởng chị đã xuống tàu trước rồi.

- Thiên Nhất nhờ ta canh gác nơi này.

Cố Lăng nói thẳng trước mặt Vanessa:

- Hắn nói rằng mình có dự cảm, người chần chừ không chịu thả con tin này, hôm nay nhất định cô ta sẽ muốn chạy trốn.

Cố Vấn cười nói:

- Cho nên chị vẫn luôn đi theo cô ấy?

- Ta có biện pháp gì, ai bảo các người không hạn chế sự tự do của cô ta. Nếu là tù binh quan trọng bị Ngân Ảnh bắt giữ, nào sẽ có đãi ngộ như vậy.

Đang khi Cố Lăng nói chuyện, Vanessa đột nhiên bước lên trước một bước, một tay ấn vào vai Cố Vấn, thuận thế vòng ra sau người hắn. Hai chị em đều chú ý tới biến hóa của năng lượng, nhất thời không dám làm bừa.

- Các người cũng biết rõ năng lực của ta.

Vanessa nói, nàng bắt lấy Cố Vấn, đưa hắn ra chắn trước người mình:

- Hiện giờ Thiên Nhất không ở đây, chỉ có ta mới giải trừ được... đừng cử động!

Nàng quay đầu nghiêm nghị nói với Kế Toán và Thuật Sĩ, cái mộng của hai người này còn chưa hoàn toàn rời khỏi ghế ngồi, đã bị một tiếng quát này khiến cho phải ngồi xuống lại.

- Ta không muốn thương tổn đến cô, bây giờ cô bỏ Tiểu Vấn ra, ta có thể

xem như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Cố Lăng bình tĩnh nói, đối diện với tình huống như vậy nàng vẫn tỏ ra rất trấn định.

- Chị Cố Lăng, em biết thân thủ của chị nhất định nhanh hơn em. Nhưng chị cũng nên biết, em phát động năng lực chỉ cần trong nháy mắt, chị có thể đánh cuộc lúc này sức tập trung và khả năng phản ứng của em không đủ.

Vanessa nói:

- Nhưng em có lòng tin, em có thể phát động năng lực trước khi chị phá hoại đại não của em, như vậy Cố Vấn chắc chắn sẽ chết. Đương nhiên chị cũng có thể lựa chọn không tin em, mạo hiểm thử một lần.

Nói xong lời này, nàng liền kéo Cố Vấn đi ra ngoài hành lang, hơn nữa còn nói với hai người trước bàn điều khiển:

- Trong mười phút chuẩn bị khoang tách rời!

Cố Lăng nghiêng người tránh qua, nhìn Vanessa ép buộc Cố Vấn lui về phía sau, biến mất nơi ngã rẽ hành lang.

- Làm theo lời cô ta đi.

Đội bọn họ rời khỏi tầm mắt, Cố Lăng quay đầu nói.

Thuật Sĩ hỏi:

- Sau khi ra ngoài nếu cô ta giết Cố Vấn thì sao?

- Cô ta sẽ không làm như vậy.

Cố Lăng trả lời, lập tức khẽ than một tiếng, thấp giọng nói:

- Hẳn lại đoán đúng rồi...

.....

Khoang tách rời từ trong tàu ngầm phóng ra ngoài, lúc này tàu ngầm đã ẩn xuống dưới cát, khoang tách rời phải tốn một chút thời gian mới phá vỡ đất cát, đi lên trên sa mạc.

Khoang tách rời này cũng có động lực, nhưng khả năng chiến đấu không tốt lắm, được sử dụng giống như khoang cứu sinh. Có điều chất liệu của nó hoàn toàn giống như tàu ngầm, chứa đựng một tỷ lệ nhất định nguyên thạch tận thế, vì vậy khả năng phòng ngự rất xuất chúng.

Khoang tách rời giống như kén nhộng chạy nhanh về hướng cổng dịch chuyển. Vanessa thiết lập quỹ tích xong liền nói với Cố Vấn:

- Tàu ngầm có khả năng không chế khoang tách rời ở khoảng cách bao nhiêu?

- Chắc chắn xa hơn dự tính của cô rất nhiều, hệ thống điều khiển cũng là do Thuật Sĩ viết, không bằng cô hãy hỏi xem có thể cách xa mấy châu...
Cố Vấn cười nói.

- Được rồi.

Vanessa không đợi hẳn nói xong đã ngắt lời:

- Kế hoạch ban đầu của ta là sau khi rời khỏi một khoảng cách nhất định, sẽ giải trừ năng lực thả người xuống, nhưng bây giờ xem ra người phải theo ta rồi.

Nàng đã sớm chuẩn bị, một loạt hành động này đều đã trải qua suy nghĩ và lên kế hoạch. Sau khi Thiên Nhất và các thành viên khác rời đi, người siêu năng lực duy nhất trên tàu ngầm có thể đánh thắng mình chỉ có Cố Lăng, cho nên con tin nhất định phải là Cố Vấn. Khoang tách rời thì chắc chắn phải có, bởi vì một mình nàng rất khó phá vỡ chiến tuyến của quân đế quốc đến gần thuyền Noah. Còn về con tin, bây giờ xem ra không thể thả được, nếu không tàu ngầm bên kia rất có thể sẽ từ xa dùng khoang tách rời hoặc điều khiển nó trở về điểm xuất phát. Cho dù nàng có thể cưỡng chế mở cửa khoang nhảy ra ngoài, cũng sẽ trở lại cục diện không thể tiếp cận thuyền Noah được.

- Chờ đã...

Vanessa đột nhiên nghĩ đến chuyện gì, nhìn Cố Vấn hỏi:

- Ta hỏi người phạm vi không chế, tại sao người không nói dối?

Chương 13 : Đột phá trùng vây

- Người chắc chắn đã phát hiện ra ý đồ của ta khi hỏi vấn đề này.

Vanessa nói:

- Người chỉ cần tùy ý trả lời một câu số là được, như vậy ta sẽ thả người xuống.

- Sau đó thì sao?

Cô Vần nói:

- Bất kể thế nào cô cũng sẽ tìm cách đến đó đúng không? Nếu như bọn Thuật Sĩ dùng khoang tách rời hoặc là điều khiển nó trở về điểm xuất phát, cô nhất định sẽ dùng thiết bị chạy trốn khẩn cấp để ra ngoài, sau đó vẫn sẽ nghĩ cách tiếp cận thuyền Noah. Cho nên làm vậy chỉ sẽ tăng thêm khả năng cô bị giết chết giữa đường mà thôi.

Hắn dừng một chút rồi nói:

- Nhưng bây giờ ta lựa chọn không rời khỏi đây, vậy chắc là không có biến số gì, chúng ta sẽ cùng nhau đến cổng dịch chuyển một cách an toàn. Mà ta cũng muốn xem thử cô rốt cuộc muốn làm gì.

Vanessa cười lạnh nói:

- Hừ... người suy nghĩ chu đáo như vậy, ta nên cảm ơn người rồi.

- Không, ta đã tính sai, khi cô đi đến phòng chỉ huy, ta nên nghĩ đến cô sẽ ra tay uy hiếp ta. Hiên nhiên trước đó Thiên Nhất đã nghĩ đến chuyện cô sẽ chạy trốn, cho nên mới nhờ chị của ta phòng ngừa tình huống này xảy ra. Đáng tiếc hắn không nghĩ đến cô sẽ uy hiếp ta, mà sau khi ta nhìn thấy chị gái đã nói chuyện mấy giây, cũng chưa kịp suy luận đến mức này.

Cô Vần nói:

- Khi cô thành công uy hiếp ta, ta đã biết muốn giữ cô lại tàu ngầm thì chỉ có một đường chết, không phải cô chết thì là ta chết.

Hắn cười cười:

- Đã như vậy, không bằng ta làm theo ý cô, cùng đi một chuyến.

Vanessa nghe vậy, ngẫm nghĩ nói:

- Người hỏi ta muốn làm gì, chẳng lẽ chuyện này còn không rõ sao? Ta muốn đi vào công dịch chuyển giúp cha mình.

- Một người đàn ông đã vứt bỏ cô từ khi sinh ra, cũng có thể được gọi là cha sao?

Cố Vấn nói.

- Đó là đề bảo vệ ta.

Vanessa trả lời.

Cố Vấn nói:

- Qua hơn mười năm lại mang cô từ cuộc sống bình thường trở về tổ chức phản kháng, cũng là nghĩ cho sự an toàn của cô sao?

- Có cần ta nhắc nhở người, cha mẹ nuôi đều rất sợ ta, tuổi thơ của ta vốn là...

Lần này Cố Vấn trực tiếp ngắt lời:

- Đó cũng là do cha đẻ của cô gây nên. Hơn nữa sau khi cô đến Giới Luật Thép, cuộc sống rất vui vẻ sao?

- Người quản được à?

Vanessa tức giận hỏi ngược lại.

- Sau khi cô trở lại tổ chức cũng rất khó nhìn thấy mặt cha mình. Trong lòng cô và ta đều biết rõ, gởi nuôi cô trong gia đình bình thường là vì sự an toàn của cô, còn đón cô về tổ chức là sợ thân phận của cô bị phía đế quốc tra được, sau đó bắt làm con tin mà thôi.

Cố Vấn giọng điệu ung dung nói ra kết luận cay nghiệt.

- Có thể bị xem là con tin, cũng nói lên ông ấy quan tâm đến đứa con gái này. Nếu như sống chết của ta không quan trọng với ông ấy...

Vanessa nói.

Nhưng Cố Vấn lại ngắt lời nàng:

- Cô muốn ta nói rõ toàn bộ sao? Trên thực tế sống chết của cô chẳng quan trọng gì với ông ta, nhưng những người chung quanh sẽ bàn tán. Một người còn không để ý đến tính mạng của con gái ruột, dám thuộc hạ làm sao có thể giao phó tính mạng cho ông ta? Cho nên ông ta phải đề phòng tình

huống cô trở thành con tin, tránh để người ta nhìn thấu điểm này.

- Sau khi cô bị ta bắt đi, phản ứng của ông ta cũng đã chứng minh quan điểm của ta. Ông ta không hề giống như một người cha bình thường dốc sức tìm kiếm cô, hơn nữa hoàn toàn đắm chìm trong nghiên cứu Thiên Không pháp điển. Đừng cho là ta đoán bừa, dùng quyền sách nội tâm có thể chứng minh chuyện này.

- Sau đó khi ba bên giao dịch thì đã qua một tháng. Ông ta ra về vẫn quan tâm đến sống chết của con gái, mới đề xuất yêu cầu đưa cô trở về. Thực ra ông ta càng muốn tiêu diệt Tia Chớp Trắng, đồng thời nắm lấy cơ hội tiến quân ở quận Song Ưng. Nếu không có thời cơ giao dịch lần đó, ông ta cũng lười chủ động tới tìm cô.

- Còn nữa, cô có biết tại sao ta đề xuất ba bên giao dịch không? Đó cũng không phải là kế hoạch ban đầu của ta, ta vốn định bắt vị mục sư trưởng kia của các người, có nhớ không? Sau khi đưa cô về ta về mới ý thức được, hóa ra đối với Cesare Barmond thì đưa con gái như cô còn không giá trị bằng phụ tá đặc lực của ông ta. Cho nên ta mới buộc phải lựa chọn hiệp nghị ba bên trao đổi lợi ích, chứ không trực tiếp thông qua uy hiếp để đạt thành hiệp nghị với cha cô.

- Người nói đủ chưa?

Vanessa lạnh lùng nói:

- Nếu bây giờ đám đồng bạn kia của ngươi muốn đuổi tận giết tuyệt người của Ngân Anh, còn muốn giết chết chị gái ngươi, giả sử chị gái và ngươi từ nhỏ đã giống như người xa lạ, ngươi có cứu hay không?

- Chị của ta cũng không phải là lão điên tẩu hỏa nhập ma.
Cố Vấn nói.

- Hừ... câu này của ngươi đã trả lời rồi, cảm ơn.
Vanessa nói.

Đang lúc bọn họ nói chuyện, đột nhiên một luồng sóng cát cuộn cuộn kéo đến, khiến cho khoang tách rời lắc lư kịch liệt.

- Chuyện gì...

Cố Vấn đi đến ghế lái, nhanh chóng nhấn vài nút, chuyển lên màn hình quan sát.

Vanessa và hân đồng thời nhìn thấy một cảnh tượng kinh người, trong sa mạc phía xa bốc lên một cột khói dày đặc. Nơi đó hẳn là có thứ gì nổ lớn, hơn nữa sóng xung kích của vụ nổ này còn kéo theo sóng cát lan đến tận đây.

- Chẳng lẽ...

Trên mặt Vanessa đầy vẻ lo lắng, nàng ý thức được nguồn cơn của vụ nổ này rất có thể là thuyền Noah.

- Bây giờ cũng không phải lúc lo lắng cho người khác.

Cố Vấn nói xong liền ngồi thẳng người, kéo bàn phím ra:

- Chúng ta đã tiến vào vòng vây của quân đế quốc rồi.

Trên radar của khoang tách rời, vô số điểm sáng hiện ra ở khu vực phía trước. Quân đế quốc đã hoàn toàn triển khai, lúc này quân đội của quận Hùng Ứng và quận Táo Gia đã hội hợp, bao vây khu vực thuyền Noah lại. Còn khoang tách rời của Cố Vấn và Vanessa đang từ bên ngoài vòng vây này chạy vào bên trong.

Quân đế quốc phản ứng rất nhanh, khi vật thể không rõ này xông vào trận địa, hỏa lực cơ động và người máy ở gần đó lập tức phong tỏa mục tiêu, bắt đầu khai hỏa. Phía trước cũng có một tiểu đội đang tập kết và quay đầu, muốn ngăn chặn khoang tách rời này.

- Nguồn năng lượng còn đủ, ta muốn tăng cường động cơ, cô nắm chặt... ừ...

Cố Vấn còn chưa nói xong, Vanessa đã tự mình ngồi vào ghế lái phụ.

- Vậy cô thắt chặt dây an toàn đi.

Cố Vấn nói.

Chỉ thấy khoang tách rời màu đen đột nhiên tăng tốc, bay lên cao một chút, phá vỡ bức tường âm thanh, hóa thành một bóng đen mở ra một lỗ hồng trong trận địa quân địch.

Hành động này đã khiến quân đội đế quốc không dự tính được. Đầu tiên là bọn họ không thể sử dụng hỏa lực phòng không, bởi vì mục tiêu đang bay sát đất. Tiếp theo hỏa lực dưới đất cũng không dễ khai hỏa, vũ khí có uy lực quá lớn không sử dụng được, bởi vì ở quá gần đội ngũ phe mình. Cuối

cùng chỉ có thể dùng vũ khí dưới đất có độ chính xác cao ngắm bắn, nhưng cái khoang màu đen kia cũng không biết làm bằng chất liệu gì, loại máy móc thể tích nhỏ như vậy lại không hề tổn thương trong mưa bom bão đạn. Thịnh thoảng có một số đạn đạo cỡ nhỏ và vũ khí chùm ánh sáng thành công bắn trúng, nhưng vẫn không có hiệu quả.

Vòng vây này rất lớn, hơn nữa còn có một số người máy cỡ lớn cản đường. Cố Vấn biết nếu như đụng vào thứ gì buộc phải dừng lại, khiến cho trong thời gian ngắn không thể tiếp tục tăng tốc, như vậy thì hỏng bét. Hắn không ngừng so sánh dữ liệu trên radar và hình ảnh liên tục biến đổi trước mắt, lái khoang tách rời né trái tránh phải, tiến hành thao tác cường độ cao suốt mười phút không sai lầm, cuối cùng đã đi đến gần cổng dịch chuyển.

Lúc này Vanessa mới ý thức được, nếu như trước đó nàng thả Cố Vấn rời hành động một mình, cho dù có khoang tách rời cũng rất có thể không đến được nơi này. Mặc dù Cố Vấn không nói rõ, nhưng trên thực tế một nguyên nhân khác mà hắn ở lại, hiển nhiên là vì bảo vệ nàng an toàn đến nơi.

- Thuyền Noah quả nhiên đã bị hủy.

Cố Vấn nói:

- Chúng ta trực tiếp xông vào cổng dịch chuyển đi.

Lúc này Vanessa đã khôi phục tinh thần, nàng nhìn thấy xác của thuyền Noah và lửa lớn chưa tắt trên màn hình, mà một số binh sĩ của đế quốc đang tụ tập bên cạnh cổng dịch chuyển, muốn xây dựng phòng tuyến phong tỏa.

- Cổng dịch chuyển đã mở ra, nghĩa là cha cô chắc chắn đã xuống thuyền rồi.

Cố Vấn nói:

- Nhìn tình hình này, người của Giới Luật Thép ở lại đây chắc đều đi gặp Karl Marx rồi. Nếu cha cô còn chưa vào cửa, ông ta sẽ không để cục diện này xảy ra, vì vậy ông ta nhất định đã đi vào rồi.

- Cho dù ông ta không có ở đây, thuyền Noah cũng sẽ không dễ dàng bị phá hủy, vụ nổ vừa rồi rõ ràng cũng không phải do đạn hạt nhân tạo thành... Vì vậy đây nhất định là do đám Thiên Nhất hoặc là người siêu năng lực cấp cao của đế quốc gây ra. Dù sao bất kể do ai làm thì bọn họ cũng đã vào cửa, cho nên hiện giờ đám binh sĩ ở bên ngoài đã nhận được lệnh phải canh giữ cổng dịch chuyển.

Cố Vấn nhanh chóng nói xong những chuyện này, nhằm để giải thích với Vanessa tại sao mình muốn trực tiếp xông vào cổng dịch chuyển. Dù sao thuyền Noah đã bị phá hư, mà người nàng muốn tìm cũng đã vào cửa, dừng lại nơi này cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì với bọn họ.

Khoang tách rời xông thẳng về phía cổng dịch chuyển hình tròn kia. Đám binh sĩ nơi cửa vừa mới bắt đầu bố trí, còn chưa kịp chuẩn bị, không thể ngăn cản được. Trên thực tế cho dù bọn họ đã chuẩn bị trước, chỉ dựa vào sức người và mấy cái pháo đài tạm thời dựng lên cũng không thể ngăn lại Cố Vấn lại được.

Cảnh vật phía trước trong nháy mắt xảy ra biến hóa, Cố Vấn và Vanessa đều có một loại cảm giác như bị hút lấy. Sau khi khoang tách rời tiến vào thứ nguyên này, có thể nhìn thấy đường nét một thành thị ở phía xa. Lại nhìn hình ảnh phía sau, xuyên qua cổng dịch chuyển vẫn có thể nhìn thấy cảnh tượng trong sa mạc, nhưng không có truy binh nào băng qua cánh cửa kia một bước, cánh cửa cũng cách bọn họ càng lúc càng xa.

- Chuyện này không đúng lắm...

Cố Vấn nhìn dữ liệu trước mắt:

- Ta đã hạ công suất đến mức bình thường, nhưng nguồn năng lượng vẫn tiêu hao cực nhanh... nơi này...

Còn chưa nói xong, một vật cứng đã đánh vào sau ót hần. Cố Vấn cũng không lập tức bất tỉnh, hần mở to mắt quay đầu lại, cảnh tượng cuối cùng trong mắt là gương mặt của Vanessa, còn có điện thoại vô tuyến của ghế lái phụ mà nàng đang cầm trên tay.

- Chờ...

Cố Vấn cuối cùng không thể nói ra một câu hoàn chỉnh thì đã hôn mê.

Vanessa sợ ra tay quá nhẹ không đánh ngất hần được, nhưng lúc này nàng lại lo lắng có phải mình đã ra tay quá nặng hay không. Nhìn điện thoại vô tuyến dính máu trên tay, nàng thật không ngờ món đồ hoàn toàn không liên quan tới vũ khí này cũng được làm bằng kim loại đặc thù, còn dễ đập chết người hơn so với gậy tàn thuốc gì đó.

Nàng vội vàng giúp Cố Vấn chặn vết thương lại, đưa tay sờ mạch đập bên cổ hần, may mà hần vẫn còn sống. Máu rất nhanh ngừng chảy, có thể thấy

cú đánh này cũng không quá nghiêm trọng.

Nàng lập tức đưa Cố Vấn ra khỏi khoang tách rời, đặt ở một nơi từ xa nhìn không thấy được.

Lúc sắp rời đi, nàng quay đầu nhìn hắt một cái thật sâu, chẳng biết tại sao trong mắt lại có vẻ mất mát, thở dài một tiếng sau đó mới xoay người rời khỏi.

Chương 14 : Ba phút

Mười hai phút trước khi thuyền Noah bị hủy diệt, nơi công dịch chuyển.

Lawrence lẳng lẳng đứng ở đó, hẳn có thể nhìn thấy một chiếc tàu con thoi bọc thép từ phía xa đang đến gần, hẳn cũng có thể cảm giác được trong tàu con thoi kia đều là người siêu năng lực.

Sau khi thuyền Noah đáp xuống có rất nhiều vũ khí không thể sử dụng, nhưng lưới hỏa lực dưới đất vẫn có thể mở ra được, nhân viên trên tàu dĩ nhiên đã trút lửa đạn về phía tàu con thoi bọc thép đang đến gần. Nhưng bên ngoài chiếc tàu con thoi kia lại xuất hiện một lực trường vô hình, ngăn cản tất cả công kích. Đây hiển nhiên không phải là thiết bị trên tàu, mà là năng lực của Time Servant đang phát huy tác dụng.

- Trận thế này... một mình ta không thủ được.

Lawrence lầm bầm nói:

- Chư vị quân đế quốc, xin các vị cứ lái thẳng vào công dịch chuyển đi, ta làm như không thấy là được.

Mặc dù trong lòng hẳn kỳ vọng như vậy, nhưng đối phương lại không làm theo ý hắn.

Chỉ thấy chiếc tàu con thoi kia một đường thẳng tiến, dừng lại cách thuyền Noah rất gần. Cho dù thể tích của tàu con thoi bọc thép xấp xỉ với tàu ngầm của Nghịch Thập Tự, nhưng vị trí này đã là điểm mù trong phạm vi tấn công của thuyền Noah.

Sau khi mở cửa khoang ra, bên trong có hơn ba mươi người siêu năng lực đi xuống. Theo như phán đoán của Lawrence, đám người này không có một ai dưới cấp Cường.

- Quân phản loạn, đầu hàng hay là chết?

Đường Hiến đi đầu tiên, không hề e ngại bước đến trước mặt Lawrence, ngăn tất cả người siêu năng lực khác ở phía sau.

Bất kể năng lực của đối phương là gì, phát động với hình thái nào, Đường Hiến vẫn tự tin có thể bóp chết nó trước mặt mình.

- Ha ha... ta chỉ là một nhân vật nhỏ...

Lawrence cười nói:

- Ngươi xem, ta chỉ là người được sai đứng gác ở đây...

- Có cần ta nhắc nhở một chút, hình ảnh của ngươi nằm trong danh sách truy nã của HL không? Hiệp sĩ tổng quản tiên sinh?

Sau lưng Đường Hiến, một người đàn ông mặc áo khoác, nửa bên mặt được băng giấy quấn quanh lên tiếng.

Hai người Paperman và Luca vốn ở trong đội ngũ tham gia chặn đường ở quận Hùng Ung, vì vậy lúc xuất kích bọn họ cũng gia nhập đội ngũ viện binh của EAS.

Thấy không thể lừa gạt được, Lawrence mở rộng hai tay:

- Được rồi, ta đầu hàng.

Hắn là người rất biết thời thế, đại đoàn trưởng và những người siêu năng lực cấp cao khác đã đi vào cánh cổng kỳ lạ kia, lúc này bên phía thuyền Noah chỉ có một người năng lực cấp Hung là hắn trấn giữ. Nếu như giao chiến, đám quái vật của quân đế quốc trước mắt chẳng những có thể lột da rút xương mình, hơn nữa chỉ cần mười mấy phút e rằng thuyền Noah cũng sẽ bị bọn họ đánh tan.

- Rất tốt, ra lệnh cho đám thủ hạ của ngươi ngừng chống cự, đi xuống khỏi thuyền Noah.

Đường Hiến nói.

Lawrence lập tức làm theo, không nói thêm câu nào, cầm máy truyền tin ra lệnh. Đường Hiến nháy mắt với Luca phía sau, đối phương hiểu ý của lão, lập tức thông báo cho quân đội đế quốc có thể yên tâm phái mấy nhóm người tới không chế hiện trường.

Ai dè ngay lúc này lại xảy ra chuyện bất ngờ.

Cách nơi đám người siêu năng lực đang đứng không tới hai mươi mét, phía bên kia cổng dịch chuyển, một lực trường hình kim tự tháp bắt đầu hiện ra,

cảnh vật ở khu vực kia trở nên vụn vụn. Lực trường nhanh chóng tan rã, các thành viên của Nghịch Thập Tự đã xuất hiện ở đó.

- Năng lực của ta không thể tiếp xúc với cánh cổng này.

Strange giải thích với Thiên Nhất:

- Đến quá gần sẽ như vậy.

Lão quay đầu sang, nhìn đám kẻ địch đang trợn mắt há mồm, bực bội nói:

- Xem ra yểm hộ mọi người lạng lẽ đi vào là chuyện không thể.

- Bác Sĩ Quái Dị, Strange, ha ha...

Đường Hiến cười nói:

- Ta đã bao lâu không gặp người rồi, nhìn người xem, năm tháng đúng là khoan dung quá mức với người...

Còn chưa dứt lời, sắc mặt của lão đột nhiên biến đổi, bởi vì lão nhìn thấy một người quen khác:

- Diêm Không... người cũng tới rồi, ha ha ha... xem ra...

- Lão già này nói quá chậm, ta không thể đợi hần nói xong được.

Thiên Nhất ngắt lời, dẫn đầu đi về hướng cổng dịch chuyển:

- Blood Owl, giữ chân bọn chúng ba phút, sau đó tự mình theo sau, những người khác đi với ta.

Lúc hần nói xong đã đi đến trước cổng.

- Xem chúng ta là người chết sao!

Một gã siêu năng lực vừa lên tiếng đã xông đến bên cạnh Thiên Nhất, hiển nhiên là muốn cho vị lão đại của Nghịch Thập Tự này một bài học.

Nhưng còn chưa kịp làm gì, một bàn tay lớn đã nắm lấy mặt hần, tại khoảng khắc này tất cả mọi người đều biết gã kia đã xong rồi.

Mấy giây sau, Thiên Nhất cũng không quay đầu lại đi vào cổng dịch chuyển, các thành viên của Nghịch Thập Tự cũng nối đuôi theo hần. Chỉ có Blood Owl một tay nắm lấy đầu gã siêu năng lực kia, nhắc đối phương lên. Những người có mặt kể cả đương sự đều cảm thấy Blood Owl sẽ bóp vỡ đầu hần.

Nhưng Blood Owl lại để đối phương xuống, hơn nữa còn buông lỏng tay

ra.

- Ta nhớ ra rồi.

Blood Owl quay mặt về phía Lawrence:

- Vừa rồi mặc dù cách hơi xa, nhưng ta vẫn cảm thấy giọng nói của người rất quen thuộc.

Hắn giống như tiện tay đẩy một cái, hắt văng gã siêu năng lực đang cản trước mặt. Gã kia bay ngang ra ngoài, vẽ nên một đường cát trong sa mạc bay về nơi rất xa.

- Ở thành phố ngằm của Venice, ta đã nghe giọng nói của người.

Cặp mắt của Blood Owl nhìn chăm chăm vào đôi phương, từng bước đến gần:

- Người đã phá hoại chỗ đó, nước biển đã nhấn chìm phòng thí nghiệm mà ta vừa bố trí ổn thỏa.

Lawrence lui về phía sau mấy bước, nhìn đám người Đường Hiến bên cạnh:

- Này! Ta đã đầu hàng! Ta là tù binh, các người cứ đứng nhìn như vậy sao?

- Đầu hàng?

Blood Owl cũng quay mặt sang nhìn đám người siêu năng lực của đế quốc, ánh mắt của hắn quét qua mỗi người, cuối cùng dừng lại ở chỗ Paperman, mà lúc này ánh mắt Paperman cũng nhìn thẳng vào hắn.

- Hôm nay đúng là gặp được không ít con mồi thú vị.

Nụ cười dữ tợn của Blood Owl hoàn toàn hiện lên trên mặt:

- Bây giờ ta muốn xé tên này thành mảnh vụn, các người có ai muốn ra mặt giúp hắn không?

Không ai lên tiếng, chỉ có tiếng gió. Cũng không phải đám người siêu năng lực kia cho rằng hợp sức mọi người không thể thắng được Blood Owl, chỉ là tại khoảnh khắc này bọn họ đều đang kinh ngạc. Mọi người đều biết tại thành phố Đại Tây Dương, Blood Owl đã bị Lãnh Chúa đứng đầu Thập Thiên Vệ giết chết, nhưng hiện giờ tên ma điên khát máu này lại xuất hiện như ác mộng. Hơn nữa đám cao thủ đỉnh cấp có thể thấy được, Blood Owl hôm nay chẳng những không chết mà còn bước vào cảnh giới cấp Cuồng, chẳng lẽ tên này từ trong địa ngục bò ra sao?

- Xem ra bọn chúng không có ý kiến gì.

Blood Owl cười, tầm mắt lại trở về trên người Lawrence:

- Người đứng là một tên tiểu nhân khiến người ta khó chịu, lúc ở Venice cũng không dám hiện thân, phá hoại phòng thí nghiệm của ông đây rồi chạy đi...

Thực ra lời này của Blood Owl khá vô sỉ, căn cứ kia rõ ràng là của Giới Luật Thép, hắn đã đi vào giết sạch mọi người sau đó chiếm giữ:

- Khi một kẻ dùng giọng điệu kiêu ngạo đắc ý gọi ta là dị giáo đồ, còn định “khoan thứ” cho ta, để ta gia nhập tổ chức của hắn thay thế cho tên phế vật Botrini kia, ta đã đoán tên này hắn là một tín đồ cuồng nhiệt rất có khí phách.

Lời nói của Blood Owl khiến Lawrence dần dần nhớ lại tình cảnh ở Venice. Thật ra trí nhớ của hắn cũng không tốt như Blood Owl, nhưng vừa được nhắc nhở, hắn phát hiện những chi tiết này hoàn toàn không sai lệch.

Con người Blood Owl thù dai tuyệt đối vượt qua tưởng tượng của những người có mặt. Hắn đã từng nói với Thiên Nhất, hắn có một danh sách gọi là “đám cặn bã cần phải giết”, đó cũng không phải nói đùa, danh sách này vẫn luôn nằm trong đầu của hắn. Mà trong đó biệt danh của Lawrence là... tên ngu ngốc X gặp phải ở Venice, rất kiêu ngạo nhưng lại chạy trốn mất. Chỉ cần là người bị Blood Owl nhắm đến, trừ khi người có phương pháp gì khiến hắn thay đổi chủ ý, nếu không thì mười phần chết chắc.

- Nhưng không ngờ người lại đầu hàng, còn chẳng hề do dự...

Blood Owl tiếp tục lời nói vừa rồi:

- Người nói xem, đối diện với một tên cặn bã khiến người ta nôn mửa như vậy, ta nên làm gì đây?

Lời nói của Blood Owl luôn có thể đánh trúng chỗ hiểm, khiến người ta khó mà phản bác, có thể nói là khá ác độc. Lawrence là một trong năm nhân vật đứng đầu Giới Luật Thép, ngay cả vừa rồi lúc hắn đầu hàng, đám người Đường Hiến cũng không nói ra những lời chế nhạo như thế. Trước kia hắn cũng chưa từng bị người khác nhục mạ và châm biếm ngay trước mặt như vậy, sau khi nghe dĩ nhiên là rất giận dữ.

- Người nghĩ mình đang nói chuyện với ai... dị giáo đồ!

Lawrence cuối cùng đã lộ ra bộ mặt hung ác của hắn, gương mặt nho nhã kia cũng vụn vỡ. Đang lúc nói chuyện hắn lại đột ngột xuất thủ, cánh tay

giơ lên thi triển ra năng lực của mình.

Trước trán Blood Owl đột nhiên hiện lên ánh lửa, sau đó nổ mạnh. Một chiêu này gần như không cần thời gian chuẩn bị, hơn nữa uy lực cực lớn, sóng xung kích của vụ nổ lan ra khiến đám người siêu năng lực còn lại đều ào ào lui về phía sau. Bán kính vụ nổ bao trùm cả công dịch chuyển, Blood Owl bị chìm ngập trong một đồng cát bụi.

Đường Hiến vẫn đứng tại chỗ không lùi một bước, trên thực tế lão đã triệt tiêu một chút tác dụng của năng lượng, giảm bớt ảnh hưởng của vụ nổ với phía sau. Mặc dù tầm mắt bị cản trở, trong lòng lão vẫn biết rõ chuyện tiếp theo sẽ phát triển như thế nào, chỉ hừ lạnh một tiếng: “Rất lợi hại... đáng tiếc còn lâu mới là đối thủ của Blood Owl.”

Lawrence cũng không ngốc, sau khi phát động năng lực hắn liền quay đầu bỏ chạy, hơn nữa hắn còn chạy về hướng đám quân đế quốc gần đó nhất. Hắn nghĩ thầm: “Nếu Blood Owl muốn dùng chiêu thức khoảng cách xa truy kích mình, nhất định sẽ uy hiếp đến quân đội đế quốc ở cùng hướng, đám người siêu năng lực của đế quốc kia cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.”

- Người muốn đi đâu vậy?

Thân hình cao lớn của Blood Owl bỗng chắn ở phía trước Lawrence, lúc hắn nói chuyện vẫn ngẩng đầu, giống như một giầy trước còn đứng bên cạnh công dịch chuyển, trán đang chịu xung kích của vụ nổ, mà một giầy sau hắn đã đứng trên đường chạy của Lawrence.

- Năng lực này cũng không tệ, nếu cho người thời gian tích lũy lực lượng, người có thể tạo ra vụ nổ lớn đến đâu?

Blood Owl bình tĩnh hỏi.

Lawrence nào có thời gian rảnh trả lời, hắn đã bị dọa đến mặt không còn chút máu. Blood Owl không chỉ có tốc độ kinh người, vừa rồi bị nổ ở khoảng cách gần như vậy, ngay cả tóc cũng không cháy một sợi, đủ thấy năng lượng của hắn kinh khủng thế nào.

Trong phút chốc Lawrence đã biến mất khỏi tầm mắt mọi người, chỉ nghe những tiếng nổ gần gũi liên tục vang lên, từ gần đến xa. Chỉ có một số ít người nhìn thấy hành động của Lawrence, hắn lợi dụng dòng năng lượng do vụ nổ định hướng phát ra, thi triển một phương thức di động độc đáo,

vòng qua bên người Blood Owl tiếp tục chạy trốn với tốc độ cao.

Thế nhưng chỉ qua mấy giây Lawrence bỗng dừng lại, bóng dáng của hắn xuất hiện giữa không trung, duy trì một tư thế đi dạo nghiêng về phía trước. Hắn kinh hãi quay mặt sang, trông thấy một gã đàn ông cường tráng đang nắm lấy cổ chân phải của mình.

- Con mỗi nhàm chán.

Blood Owl bình luận, nơi bàn tay của hắn nắm lấy ống quần đối phương, một vết sáng màu đen nổi ra. Năng lượng quanh người Lawrence không thể chống lại lực tay của Blood Owl, chân phải của hắn bị bóp vỡ, từ ngoài đến trong, từ da đến xương. Cho đến khi bàn tay của Blood Owl hoàn toàn nắm chặt, tương thịt, mảnh xương và máu mới từ kẽ ngón tay của hắn chảy ra.

Một cái chân phải rơi xuống trên đất cát, nói lời tạm biệt với chủ nhân của nó, hơn nữa vết thương đứt lìa còn không đều đặn, e rằng rất khó nối lại.

- A!

Lawrence thống khổ hét lớn. Đau đớn và giận dữ có thể khiến người ta phát huy ra lực lượng gấp mấy lần bình thường, hắn trừng cặp mắt đầy máu, cánh tay giơ lên nhắm chuẩn vào Blood Owl, muốn toàn lực thi triển một kích, cho dù cùng chết với nhau cũng được.

Nhưng trong nháy mắt hai tay của hắn cũng đã biến mất, hai bên vai hắn không còn thứ gì, lúc hai cánh tay rơi xuống cảm giác đau đớn mới bắt đầu tràn ra.

- Ba phút sắp hết rồi, trước khi người chết vừa lúc thay ta chào hỏi đám người kia một tiếng.

Blood Owl dễ dàng vươn tay vào ngực Lawrence, ngón tay của hắn tách ra chuẩn xác xuyên qua xương ngực Lawrence. Lúc này Blood Owl đã là cao thủ cấp Cuồng, hắn hoàn toàn có thể đứng giữa không trung, vì vậy cũng không tồn tại vấn đề mượn lực.

Năng lượng màu đen lan ra như lửa, bao lấy thân thể tàn khuyết của Lawrence. Hắn bị đốt cháy đau đớn cực độ, nhưng không thể cử động được, cho dù chớp mắt một cái cũng không được.

Lúc Blood Owl vung tay lên, Đường Hiến và Trường Anh cách đó hơn trăm mét đều ý thức được hắn muốn làm gì. Đường Hiến lập tức hô to:

- Mau vào cổng dịch chuyển!

Đám người siêu năng lực kia tốc độ đều không chậm, hơn nữa bọn họ cũng không do dự và chất vấn với mệnh lệnh của Đường Hiên, cho nên bọn họ đều tránh được một kiếp này. Còn các thành viên của Giới Luật Thép trên thuyền Noah e rằng cũng không may mắn như vậy.

Chỉ thấy chân trái Blood Owl đạp lên trước, tay phải kéo theo vị hiệp sĩ tổng quản đã bị đốt thành quả cầu lửa lớn màu đen, dùng sức ném về phía trước giống như ném bóng. Blood Owl đã từng ném rất nhiều người sống, nhưng lần này động tác vô cùng tiêu chuẩn, trước khi ra tay hấn phát lực trong nháy mắt, thân trên cũng không có động tác thừa, lực lượng hoàn toàn không bị tổn thất, động tác kéo của cổ tay trái còn mang theo lực xoay nhất định.

Năng lượng đã khiến cho thân thể Lawrence phồng lên biến dạng, lửa đen đốt cháy hấn khó phân biệt được khuôn mặt. Cảnh tượng cuối cùng mà hấn nhìn thấy trước khi chết, đó là thuyền Noah trước mắt càng lúc càng gần. Dấu hiệu chữ thập to lớn in phía trước thuyền Noah có thể xem là một sự mỉa mai, bởi vì đối với Blood Owl thì đó giống như là tấm bia vậy.

Quả cầu đen đánh trúng thuyền Noah, cảnh tượng này rất quen thuộc, quả là tái diễn lúc Cesare Barmond đánh rơi Nguyên Trần, chỉ là khi đó hấn dùng nắm tay còn Blood Owl lại dùng công kích tầm xa.

Từ mũi thuyền tới đuôi thuyền Noah bị quả cầu đen xuyên qua, giống như mở nắp chai, năng lượng nghiền ép xé nát tất cả phía trước, khi tiếp xúc với lò động lực liền phát sinh vụ nổ kịch liệt.

Blood Owl đã đáp xuống đất, hấn không đếm xỉa tới sóng xung kích do vụ nổ trên thuyền Noah sinh ra. Cho dù đất cát cuốn lên lướt qua người, hấn cũng không hề bị ảnh hưởng, bước chân vững vàng tiếp tục đi về phía trước.

Quân đế quốc đang chạy đến nơi này nhìn thấy cảnh tượng nổ tung, trong khoảnh khắc bọn họ đều dừng hành động, càng ở gần thì càng có hiện tượng người ngã ngựa đổ. Mười mấy giây sau mọi người mới từ trong khiếp sợ khôi phục tinh thần lại, các quan chỉ huy nhanh chóng đưa ra phán đoán, đây có thể là do đám người siêu năng lực của EAS gây nên, vì vậy bọn họ liền ra lệnh cho đội ngũ tiếp tục tiến lên.

- Ba tiểu đội đang đến gần thuyền Noah, nghe lệnh của ta.
Đường Hiến là người siêu năng lực duy nhất không chạy vào trong cổng, lão giống như Blood Owl có thể không quan tâm đến xung kích của vụ nổ này, đứng yên vững vàng. Lúc này lão cầm máy truyền tin lên hạ lệnh:
- Ta là Đường trưởng quan, nghe đây... sau khi các người chạy tới sẽ thấy một cổng dịch chuyển, nhanh chóng bố trí phòng tuyến phong tỏa cánh cổng này, chờ đội ngũ tiên phong của chúng ta từ bên trong trở ra. Không có lệnh của ta, cho dù xảy ra tình huống gì cũng tuyệt đối không được tiến vào một bước. Kẻ trái lệnh bắt kẻ quân hàm như thế nào, bất kỳ binh sĩ nào chung quanh cũng có thể chém trước tấu sau, giết không cần hỏi!

Lúc nói đến đây, Blood Owl vừa lúc đi qua sát bên cạnh Đường Hiến.

- Chậm đã.
Đường Hiến nói.

Blood Owl dừng bước:

- Làm gì? Lão già?

- Làm gì? Ta là binh còn ngươi là giặc, mặc dù ta nhìn ra được, Ngịch Thập Tự tới đây không phải để tìm quân để quốc gây phiền toái, mà là có mục đích khác.

Đường Hiến nói:

- Nhưng ta cũng không thể làm như không thấy để ngươi đi vào chứ?

- Lão già kia... ngươi ngại sống lâu đúng không?

Blood Owl hơi nghiêng mặt sang, liếc nhìn Đường Hiến thấp hơn hẳn một cái đầu.

- Ta cũng không phải muốn liều chết đánh một trận với ngươi.

Đường Hiến nói:

- Không bằng như vậy, ngươi nói ra mục đích của các ngươi là gì. Nếu ta cho rằng nó không có xung đột gì với chúng ta, ta có thể không can dự vào chuyện của ngươi, thậm chí ta sẽ bảo đảm thủ hạ rút khỏi nơi này...

- Lão già xảo quyệt, ngươi muốn chờ người của chúng ta và Giới Luật Thép đánh nhau một mất một còn ở bên trong, mà các ngươi thì canh giữ ở cổng làm ngư ông đắc lợi?

Blood Owl trực tiếp cắt lời đối phương, lúc hắn nhìn thấy cổng dịch chuyển

liền biết Cesare Barmond chắc chắn đã đi vào, đám người siêu năng lực của Giới Luật Thép hiển nhiên cũng ở trong công, cho nên hắn vừa nghe Đường Hiến nói liền biết lão già này đang có chủ ý gì:

- Mở cặp mắt mờ của ngươi ra mà nhìn, đám thủ hạ của ngươi đang ở đâu?

Đường Hiến giật mình quay mặt sang, nhìn cảnh vật trong công dịch chuyển, chỉ thấy đường nét của một thành thị, lại không thấy nửa bóng người, chẳng lẽ bọn Time Servant đều đã đi xa rồi?

Cùng lúc này phía bên kia vườn treo Babylon, đám người Time Servant thông qua công dịch chuyển trước mắt, vẫn có thể nhìn thấy Đường Hiến và Blood Owl đang đứng ở trước công. Nhưng âm thanh, mùi, gió... trong sa mạc đều không thể truyền vào, hơn nữa bọn họ cũng không thể trở về, công dịch chuyển trước mắt bọn họ chỉ là hình chiếu như ảo ảnh mà thôi.

Đường Hiến cười cười:

- Ha ha... vậy cũng không sao, điều kiện của ta vẫn thành lập, ngươi có thể suy nghĩ một chút... Ngươi có mục đích của ngươi, ta có của ta, mọi người đều lui một bước, đây là cơ chế giải quyết mâu thuẫn giữa người và người.

Blood Owl đã hiểu, lão già này không dám động thủ với mình, nhưng muốn giết lão có thể sẽ tốn thời gian, không cần thiết dây dưa với lão ở đây:

- Còn có một cơ chế khác, đó là ta sát chết ngươi, sau đó ta có được thứ ta muốn, còn ngươi thì không.

Dứt lời hắn tiếp tục đi tới trước.

Thuận lợi xuyên qua công dịch chuyển, Blood Owl đã đứng trong một đồng đồ nát của thành phố, lại không nhìn thấy bóng người nào bên cạnh: “Thì ra là vậy... cách một thời gian sẽ đến địa phương khác nhau sao... hay là nói, chỉ cần không cùng nhau bước vào thì sẽ đến địa điểm bất đồng.”

Hắn xoay người, muốn xem thử lúc Đường Hiến đi vào có đến bên cạnh mình hay không.

Chương 15 : Báo thù (thượng)

Đường Hiến đã không còn nhìn thấy bóng dáng của Blood Owl, đứng trong sa mạc nhìn vào cổng dịch chuyển chỉ thấy một cảnh tượng giống nhau. Còn Blood Owl vẫn có thể nhìn thấy Đường Hiến ở ngoài cửa, nhưng hắn không thể quay trở lại.

Đường Hiến không lập tức đuổi theo Blood Owl vào cổng dịch chuyển, lão cầm điện thoại vô tuyến lên, lặp lại mệnh lệnh vừa rồi, bố trí đơn giản một chút. Trong quá trình này lão còn thường xuyên nhìn quanh cổng dịch chuyển, giống như sợ bên trong có thứ gì đột nhiên tập kích mình.

Blood Owl chờ đợi hai ba phút, Đường Hiến cuối cùng cũng sải bước về phía cổng dịch chuyển, nhưng khi thân thể của lão tiếp xúc với mặt cửa thì lại biến mất trước mắt Blood Owl.

- Quả nhiên là dịch chuyển đến nơi khác sao...

Blood Owl lẩm bẩm nói:

- Hoàn toàn không cảm giác được chung quanh có người tồn tại, cái không gian này rốt cuộc lớn đến đâu...

Hắn nói xong liền xoay người rời đi. Lúc này ở phía bên kia cửa, quân đội chiến đấu thông thường của đế quốc cũng đã chạy tới, bắt đầu bố trí canh phòng. Nếu như Blood Owl ở lại thêm mấy phút, không chừng có thể nhìn thấy khoang tách rời của Cố Vấn và Vanessa xông vào trong cửa. Đương nhiên sau khi bọn họ xuyên qua cổng dịch chuyển cũng sẽ đến tọa độ khác, không thể gặp mặt Blood Owl.

.....

Thời không chỗ vườn treo Babylon chỉ là sân trước của vườn địa đàng, bầu trời ở đây luôn sáng ngời, không nhìn thấy mặt trời và mặt trăng, lại có thể nhìn thấy Trái Đất. Nhưng Trái Đất này chỉ là một hình ảnh được xây dựng bởi người sáng tạo không gian mà thôi, cũng không phải là Trái Đất chân thực. Cho nên dù có người bay được, cũng vĩnh viễn bay không tới nơi đó,

chỉ sẽ dần dần lạc đường trên bầu trời vô tận.

Thực ra nơi này là một khối lục địa nổi trên không, rất giống với Thiên Đô, thậm chí diện tích cũng chênh lệch không nhiều. Khác biệt là trên Thiên Đô hoàn toàn bị cơ sở nhân tạo bao phủ, còn vườn treo Babylon thì chỉ có một thành thị đồ nát ở trung tâm, địa phương bên ngoài đều giống như đồng hoang.

Tính cả Cố Vấn đã tỉnh lại, khách viếng thăm vườn treo Babylon và đang hành động tổng cộng chia làm bảy nhóm. Ngoài trừ Cố Vấn còn có Cesare Barmond lãnh đạo các thành viên Giới Luật Thép, Thiên Nhất dẫn theo các thành viên Nghịch Thập Tự, đội ngũ người siêu năng lực của đế quốc, Blood Owl, Đường Hiến, Vanessa.

Xét về chính thể, những người này đến từ ba trận doanh, trong lòng bọn họ đều có mục đích khác nhau. Trong đó phe khá mù mờ là đám người siêu năng lực của đế quốc. Ba người Trường Anh, Luca và Time Servant có quân hàm cao nhất ở đây, thực lực cũng mạnh nhất. Sau khi thiết bị truyền tin hoàn toàn mất tác dụng, hơn nữa cũng mất liên lạc với Đường Hiến, bọn họ đã buộc phải gánh vác trách nhiệm chỉ huy.

Bọn họ đều nhìn thấy Blood Owl đi về phía cổng dịch chuyển, sau đó biến mất, tiếp theo khi Đường Hiến đi tới cũng xảy ra tình huống tương tự. Vì vậy bọn họ cũng đã đoán ra một số đặc tính của cổng dịch chuyển.

- Tóm lại đã không thể thông qua cánh cửa trước mắt này để trở về được, vậy chúng ta không ngại đi vào xem thử một chút, rốt cuộc đám người Giới Luật Thép và Nghịch Thập Tự tới cái nơi quỷ quái này để làm gì.

Trường Anh nói:

- Hơn nữa Đường cục trưởng cũng đã đi vào, có thể ngài đã bị dịch chuyển đến địa phương khác, trước tiên hội họp với ngài sau đó hãy thảo luận làm thế nào rời khỏi.

Luca ở bên cạnh nói tiếp:

- Ta đồng ý. Ngoài ra ta còn muốn bổ sung một điểm, nhiệm vụ của chúng ta là chặn đường tiến quân của Giới Luật Thép trong sa mạc Samawah. Từ một ý nghĩa nào đó thì nhiệm vụ đã hoàn thành, vừa rồi các người cũng đã nhìn thấy thuyền Noah bị Blood Owl phá hủy.

Hắn nói đến đây lại dừng một chút, trong lòng đang tự giễu: “Nhiệm vụ

này cũng không biết nên xem là do ai hoàn thành.”

- Tiến vào thế giới trong cửa chỉ là chuyện ngoài ý muốn, chúng ta không cần cố ý đi tìm Cesare Barmond liều mạng một mất một còn. Thuyền Noah đã bị hủy, Giới Luật Thép cũng không thể dựa vào một đám người siêu năng lực đi bộ tiến quân để mở rộng khu vực chiếm lĩnh.

Luca phân tích:

- Cho nên công việc chính của chúng ta là thu thập tin tức, cố gắng tránh khỏi xung đột không cần thiết, tất cả phải đợi đến khi tìm được Đường cục trưởng rồi hãy định đoạt.

Time Servant đứng ở một bên im lặng không nói gì, khi Trường Anh quay đầu nhìn hắn, hắn chỉ khẽ gật đầu một cái, biểu thị không có dị nghị. Trong trường hợp này bình thường Time Servant cũng sẽ không nói gì, trong lòng hắn hiểu rõ, hai người kia đều là quan chỉ huy thích hợp hơn hắn, cho dù lời nói của bọn họ có hợp tâm ý của mình hay không, chắc chắn đó là quyết sách tốt nhất cho đội ngũ, do đó hắn chỉ cần phục tùng là được rồi.

Thế là đội ngũ khoảng hơn hai mươi người, chủ yếu là người siêu năng lực của EAS, bắt đầu xuất phát về thành thị trung tâm mà đứng ở nơi nào trong vườn treo Babylon cũng có thể nhìn thấy được.

Bọn họ lại không nghĩ tới, kết quả của chuyến đi này lại vô cùng nguy hiểm.

.....

Sau khi Đường Hiến tiến vào cổng dịch chuyển cũng xuất hiện trên đồng hoang, lão không nhìn thấy Blood Owl, cũng không nhìn thấy đám thủ hạ của mình. Lão không suy nghĩ quá lâu, khi phát hiện cánh cửa sau người đã biến thành một hình chiếu, liền bước nhanh về phía trước, hơn nữa bắt đầu cảnh giác phản ứng năng lượng chung quanh.

Lão nhanh chóng tiến tới gần hai mươi phút, nhưng vẫn không cảm thấy khoảng cách giữa mình và thành phố đang thu hẹp. Lại đi thêm một đoạn, lão bỗng nhìn thấy một bóng người trên đất hoang trống trải.

Người nọ đứng yên tại chỗ, đối mặt với Đường Hiến, giống như đang chờ lão.

Đường Hiến đi tới gần, đồng thời lên tiếng trước:

- Làm sao ngươi biết phương hướng của ta?

Diêm Không nhanh không chậm trả lời:

- Thiên Nhất có thể biết, vì vậy hắn đã chỉ hướng cho ta. Ta đã đi rất lâu đến đây, lại chờ thêm một lát, sau đó thì ngươi xuất hiện.

- Ngươi tới để giết ta sao?

Đường Hiến hỏi.

- Phải.

Diêm Không trả lời.

- Giết ta rồi, ngươi cũng không thay đổi được quá khứ.

Đường Hiến cười:

- Giết ta rồi, ngươi cũng không thể lấy lại những năm tháng đã mất đi.

- Ta biết.

Diêm Không nói:

- Những năm gần đây, ta đã sớm nhìn những chuyện này đến phai nhạt rồi. Hôm nay ta tới đây không phải vì mình, mà là vì người bạn thân trước kia đến lấy tính mạng của ngươi.

- Ha... ha ha ha...

Đường Hiến không ngừng cười lớn, cho đến khi gân xanh lộ ra trên trán:

- Diêm Không, ngươi già cả hồ đồ rồi sao? Ngươi cho rằng mình vẫn là Thiên Vệ không ai sánh bằng trước đây sao? Ngươi cho rằng ta vẫn chỉ một tên tiểu tốt của EAS sao?

Lão nói từng chữ:

- Khi ngươi ở trong sương thần Hades chờ chết, ta đã không lãng phí một ngày nào. Bây giờ ta là cục trưởng của EAS, là tuyệt đỉnh cao thủ được người ta gọi là Viên Kinh, Đường Hiến!

- Vậy sao...

Diêm Không bình tĩnh trả lời:

- Đây là chỗ dựa mà ngươi cảm thấy mình có thể thoát khỏi cái chết sao?

- Năng lượng trên người còn không bằng một kẻ năng lực cấp Giấy, lại dám buông lời ngông cuồng trước mặt ta.

Trong mắt Đường Hiến hiện đầy lửa giận, khí thế trên người lão có thể nói là nuốt chửng núi sông, hùng hô ép người, hoàn toàn khác với lão nhân thu mình khiêm tốn, hành động nương tay lúc kiểm tra Paperman.

- Không sai, ta đã sống trong sương thần quá lâu.

Diêm Không nói:

- Năng lực của ta đã hoàn toàn mất đi, cho dù khả năng điều khiển và lý giải năng lượng vẫn như cũ, nhưng đứng trước năng lượng như sao trời của ngươi, ta hiển nhiên không có phần thắng.

Nói đến ông đây, ông ta lại thay đổi đề tài:

- Nhưng thù mà sương thần đoạt đi từ ta, chưa chắc đã không thể lấy lại được.

Ông ta từ trong túi lấy ra một ống nghiệm, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch chất lỏng bên trong.

Mấy giây sau sắc mặt Đường Hiến xảy ra biến hóa, trong lòng lão cũng hiểu được, thứ mà đối phương uống nhất định là rượu đầu thần kia.

Chương 16 : Báo thù (trung)

Ân oán giữa Diêm Không và Đường Hiến đã rất nhiều năm.

Năm xưa hai người này đều gia nhập HL với thân phận người siêu năng lực, cuối cùng lại đi trên hai con đường hoàn toàn khác nhau.

Khi đó bọn họ đều mười bảy mười tám tuổi, giống như rất nhiều tân binh trong quân đế quốc, thân là người siêu năng lực, dĩ nhiên đều dùng Thiên Vệ làm mục tiêu phấn đấu.

Lúc đó có một tân binh tên là La Hồ cùng gia nhập với bọn họ, đều phục vụ trong một phân bộ. Ba người tuổi tác xấp xỉ, cùng chung chí hướng, thể là nhanh chóng trở thành bạn bè.

Ba viên hồ tượng này cùng nhau vào sinh ra tử, lập được không ít công lao, hai mươi tuổi nổi danh, được thăng chức đến quân hàm giáo quan, vẻ vang một thời.

Nhưng người và người cuối cùng vẫn có khác biệt, có lẽ ngay từ đầu bọn họ đã không nên trở thành bạn bè.

La Hồ chính là cha của La Hồ, gia tộc của hắn mấy đời phục vụ hoàng đế. Thực ra cuộc đời hắn không có nhiều lựa chọn, làm việc ở phân bộ HL chỉ là một lần rèn luyện cần phải trải qua, mấy năm sau hắn đã được một tờ công văn điều đi. Hôn nhân của hắn, chức vụ tương lai... đều đã sớm được quyết định từ lúc hắn sinh ra. Có lẽ mấy năm phục vụ trong HL cùng với hai người Diêm và Đường là quãng thời gian tự do nhất trong đời hắn.

Diêm Không là người đơn thuần nhất trong ba người, hắn si mê võ lực, theo đuổi việc nâng cao thực lực một cách cố chấp và thuần túy nhất. Đương nhiên hắn cũng là người mạnh nhất trong ba người, cho nên khoảng ba mươi tuổi đã bước vào hàng ngũ Thiên Vệ.

Nhưng không ai chú ý tới nội tâm của Đường Hiến thay đổi. Hai người bạn

thân của hắn, một người được thăng chức vào cơ cấu thượng tầng bí mật, tin tức ít dần; một người khác lại là Thiên Vệ cao quý, có thể nói đã đạt đến đỉnh cao của võ giả trong đế quốc, giữ chức trọng thần. Thế nhưng Đường Hiến sau nhiều năm nỗ lực, vẫn không thể đạt đến cảnh giới cấp Hung.

Hắn đánh giá về mình rất chính xác, hắn là một người phàm. Người phàm cho dù có nỗ lực, cuối cùng cũng sẽ có chuyện không làm được. Hắn vẫn luôn đuổi theo phía sau Diêm Không, nhưng bóng lưng của đối phương dường như càng ngày càng xa.

Vì muốn nâng cao thực lực, Đường Hiến đã kiên quyết từ bỏ tiền đồ tốt đẹp trong cơ quan HL. Lẽ ra trước bốn mươi tuổi hắn có thể sẽ lên làm trưởng quan của phân bộ, lại có cơ hội kiêm nhiệm thống đốc địa phương, nhưng hắn lại chủ động xin được chuyển đến EAS, bỏ qua tất cả chiến công trước đây, bắt đầu làm từ một nhân viên kiểm tra.

Thế nhưng một năm rồi lại một năm trôi qua, tiến độ của Đường Hiến vẫn không nhanh hơn bao nhiêu so với đám người siêu năng lực tư chất bình thường giống như hắn, trong lòng hắn ngoại trừ bất cam dĩ nhiên còn có căm hận.

Sau đó đã xảy ra một chuyện làm thay đổi vận mệnh nửa đời sau của ba người.

Căn nguyên của loại chuyện này thường là vì một nữ nhân, trong chuyện này là vợ của La Hổ.

Vợ của hắn là con gái quý tộc, nhưng đồng thời cũng là thành viên của tổ chức phản kháng, lúc nàng còn là học sinh đã gia nhập Tiền Tuyến Tự Do. Khi tin tức này bị tra được, La Hổ chỉ mới hai tháng.

Khi báo cáo được giao đến tay La Hổ, hắn đã đưa ra lựa chọn. Hắn quyết định từ bỏ tất cả, mang theo vợ con trốn khỏi Thiên Đô trước khi sự tình bại lộ. Một mình hắn không làm được những chuyện này, bởi vì hắn biết rõ khi đó mình đã bị giám thị, mà những người giám thị kia chính là đám thủ hạ của mình.

Cho nên La Hổ chỉ có thể tín nhiệm hai người, đó là hai người bạn duy nhất của hắn.

Diêm Không vốn đang ở Thiên Đô, hắn không hề do dự đáp ứng thỉnh cầu của La Hổ. Còn Đường Hiến sau khi nhận được tin tức cũng nhanh chóng đáp ứng đối phương, hơn nữa từ Trung Đông suốt đêm đi tới.

Hai người này nhìn như đều rất có nghĩa khí, nhưng trên đường đi Đường Hiến đã bán đứng La Hổ và Diêm Không.

Kế hoạch chạy trốn cuối cùng bại lộ, dưới sự dẫn dắt của Đường Hiến, bọn họ đã rơi vào trùng vây.

Thiên Đô có mười Thiên Vệ, Diêm Không chỉ là một trong số đó mà thôi, cho dù hắn liều mạng thì hai quyền cũng khó địch bốn tay, cuối cùng bị chế ngự. La Hổ tận mắt nhìn thấy vợ bị giết chết, con bị bắt đi. Mặc dù đã bị trọng thương, nhưng hắn vẫn tiếp tục liều chết chống cự, muốn đoạt lại con trai của mình.

Lúc này ở ngay trước mặt Diêm Không, Đường Hiến vẫn luôn đứng bên cạnh xem trận chiến, đã tiến lên đâm nhát dao cuối cùng vào người anh em trước kia.

Sau ngày đó Diêm Không bị ném vào nhà tù Tide, hắn là Thiên Vệ đầu tiên bị đưa đến đảo Địa Ngục, cũng là người cuối cùng. La Hổ được những người khác trong gia tộc nuôi dưỡng, hắn được kể rằng cha mẹ mình chết vì bị tố chức phản kháng ám sát, sau khi lớn lên tiếp tục sự nghiệp của gia tộc.

Còn Đường Hiến nhờ vào chuyện này được thăng quan tiến chức, đi thẳng một đường tới hôm nay. Đương nhiên sau đó hắn đã dựa vào nỗ lực tu luyện, đột phá cảnh giới cấp Hung và Cuồng, nhưng đó là chuyện nhiều năm sau rồi.

Theo người ngoài thấy thì hắn là một trưởng giả ôn hoà, một lãnh đạo dám gánh vác, một cục trưởng EAS thích hợp. Nhưng trên thực tế, phía sau nụ cười của Đường Hiến là một linh hồn khiếm khuyết và vụn vụn.

Mọi người thường dùng bề ngoài chân thành và hành động kính cẩn để che giấu trái tim như ma quỷ của mình.

Cả đời này Đường Hiến đều là người tốt, hắn chỉ làm một chuyện có lỗi với người khác, mà người bị hại là hai huynh đệ của hắn. Có lẽ người khác

vĩnh viễn không hiểu tại sao hắn lại làm như vậy, chỉ có Đường Hiên mới biết, mỗi hận đối với Diêm Không và La Hổ, cùng với những chuyện mà hắn đã làm, hắn chưa từng hối hận một phút nào.

.....

- Người có biết chó không?

Diêm Không vút ông nghiêm, giọng điệu thông thả nói, nghe giống như ông ta muốn nói gì đó mắng người, nhưng thực ra lại không phải:

- Có một số chó sau khi dầu hết đèn tắt, vì chiếu cố chủ nhân nên sẽ sống thêm một thời gian.

Diêm Không cười khỏ:

- Lúc còn trẻ ta không hiểu những động vật kia làm thế nào được như vậy, dường như bọn chúng có một phương pháp để khiến mình hấp hối trên đời... Trải qua những năm này, bất tri bất giác ta cũng đã biến thành loại chó già không chết kia rồi.

- Hừ... người muốn nói, vì muốn báo thù ta nên người mới sống đến bây giờ?

Đường Hiên nói:

- Vậy nếu giết không được ta, người sống cũng không có ý nghĩa nữa.

Gương mặt hắn lộ vẻ dữ tợn:

- Để ta tự tay đưa con chó già người lên đường là được.

- Lực lượng hiện lên khiến ta nhớ tới rất nhiều chuyện...

Diêm Không cúi đầu, như có suy nghĩ nói, rượu đầu thần đã bắt đầu sản sinh hiệu quả, năng lực của ông ta đang khôi phục:

- Có lẽ ta đã không còn thông thạo chiến đấu nữa, có lẽ thực lực của ta lúc này còn không bằng trước khi bị ném vào tù.

Hắn ngẩng đầu nhìn Đường Hiên:

- Hoặc có lẽ người đã khác với năm xưa, quả thật đã trở thành một trong số cao thủ đỉnh cấp trên đời này có thể đếm được bằng đầu ngón tay. Thế nhưng...

Ông ta bắt đầu gia tăng năng lực của mình, tỏa ra một luồng sát khí không kém gì Đường Hiên:

- Ta tin người vẫn còn nhớ rõ, ta, là, Diêm, Không!

Tại khoảnh này trong mắt Đường Hiến, bóng dáng già nua của Diêm Không bỗng trở nên mơ hồ. Gã Thiên Vệ bá khí ác liệt, dũng mãnh vô địch trong ký ức, dường như đã một lần nữa xuất hiện ngay trước mặt.

Chương 17 : Báo thù (hạ)

Đường Hiến nhanh chóng khôi phục tinh thần, bình tĩnh trở lại. Người trước mắt tuyệt đối không phải là Diêm Không năm xưa, rượu đấu thần có lợi hại cũng không thể khiến đối phương khôi phục thời kỳ cường thịnh. Hơn nữa cho dù đối phương thật sự khôi phục mười phần thực lực lúc còn trẻ, Đường Hiến cũng không cảm thấy mình sẽ thua.

- Buồn cười! Một người siêu năng lực loại thể chất biến dị, gần đất xa trời, tuổi già sắp hết, có thể làm gì được ta?
Đường Hiến quát lên.

Diêm Không không nói nữa, xông tới trước, thể như mãnh hổ xuống núi, đánh ra một quyền. Đường Hiến nghiêng người suýt soát tránh qua, quyền kinh đánh vào khoảng không, khiến cho không khí ngưng trệ giữa không trung cũng bị đánh tan

- Hừ...

Đường Hiến cười lạnh một tiếng, tung ra một cước đá nghiêng. Chiêu thức của hắn và Diêm Không rất khác biệt, tốc độ và lực đạo nhìn qua đều chỉ trung bình, nhưng sóng năng lượng tầng tầng lớp lớp giống như trăm ngàn cột sóng tận trời. Diêm Không gần trong gang tấc lại giống như một con thuyền nhỏ trên mặt nước mênh mông, không chỗ nào để trốn.

Nhìn giống như Diêm Không đã tránh khỏi một cước này, nhưng ông ta vẫn bị năng lượng đánh bay, xung kích kia giống như hổ gầm rống ngâm, chấn cho khí huyết trong ngực Diêm Không sôi trào. Nhưng còn chưa đợi dư kinh tan đi, ông ta đã đạp chân ngang trời, quay ngược trở về.

Người năng lực cấp Cuồng khổng chế năng lượng đã đến mức tùy theo ý mình, bọn họ có thể mượn lực giữa không trung, dùng thể thuật đơn thuần thi triển ra rất nhiều chiêu thức mà người năng lực cấp Hung trở xuống khó tưởng tượng được.

Đối với bọn họ thì không gian chiến đấu là vô tận, trên trời, dưới đất, trong

mây, đáy biển, đảo qua đảo lại đều như nhau. Vật chất ngăn cản bọn họ có thể bị đánh tạt, sức hút làm trở ngại hành động có thể được khắc phục, bọn họ không cần suy nghĩ sẽ chiến đấu ở đâu, chỉ cần biết đối phương là ai.

Giống như Đường Hiến nói, Diêm Không là người siêu năng lực loại thể chất biến dị, về mặt vận dụng thể thuật chiến đấu có thể nói đã đạt tới đỉnh cao, đây là chỗ dựa của ông ta, cũng là phương pháp chiến đấu duy nhất.

Nhưng lúc này Diêm Không phản công, liên tục ra tay, lại bị Đường Hiến lần lượt tránh khỏi, hoàn toàn đánh vào khoảng không, hơn nữa đối phương ứng phó có vẻ rất ung dung.

- Vô dụng thôi.

Đường Hiến vẫn thừa sức nói chuyện:

- Diêm Không, người vẫn giống như năm xưa, đơn thuần đến mức ngu xuẩn. Người vẫn chưa hiểu sao? Đây mới là năng lực của ta.

Diêm Không dùng thể công, khí tức của ông ta vẫn chưa rối loạn, nhưng tiết tấu cũng dần dần tăng nhanh. So với tư thái ung dung của Đường Hiến, hiển nhiên ông ta đã rơi vào thế yếu.

- Quả nhiên... loại hình năng lực của người cũng không phải là thể chất biến dị.

Diêm Không nói:

- Năm đó ta đã hoài nghi...

- Nhưng người cũng không tiếp tục tra cứu.

Đường Hiến ngắt lời:

- Người quá tự đại, trong mắt không người. Người chưa từng nghĩ tới có một ngày ta sẽ đứng ở vị trí ngang hàng với người, cũng chưa từng coi ta là đối thủ cạnh tranh, cho nên người không để ý năng lực của ta rốt cuộc là gì.

Sắc mặt Diêm Không dần biến đổi:

- Năm đó người làm thế nào lừa gạt được nhân viên kiểm tra của EAS...

- Rất đơn giản, khi năng lực của ta phát động gần như không sản sinh bất kỳ biến hóa năng lượng nào, chẳng phải năm xưa người cũng không nhìn ra sao?

Đường Hiến trả lời:

- Sau khi đạt đến cấp Cường, ta cũng gia nhập EAS, học tập một chút

phương pháp ẩn giấu năng lực, cũng không phải chuyện khó.

- Người chưa từng đề cập với ta và La Hổ...
Diêm Không lại nói.

Đường Hiến dùng tiếng cười lạnh ngắt lời đối phương:

- Đây là khác biệt giữa ta và đám ngu xuẩn các người, ta luôn chừa lại thủ đoạn.

Hắn dùng một chút rồi nói:

- Ta vốn tưởng rằng La Hổ khôn khéo hơn người một chút, nhưng cuối cùng hắn lại chết vì một nữ nhân, đúng là một kẻ đáng thương...

Hắn giơ một tay, lòng bàn tay hướng trên, làm động tác mời:

- Người có thể tùy ý tấn công, nhưng hành động của người hoàn toàn nằm trong lòng bàn tay của ta. Năng lực của ta thuộc về lĩnh vực không biết, chỉ cần ta muốn là có thể nhìn thấy trước chiêu thức tiếp theo của người, cũng chính là ý đồ của người. Hôm nay ta đã kéo dài thời gian “thấy trước” lên đến ba giây, đối phó với loại người siêu năng lực chỉ biết dùng quyền cước như người, ta làm sao có thể thua?

Diêm Không nhíu mày nói:

- Danh hiệu sau này của người là Viên Kinh, nói lên cho đến khi trở thành cao thủ nổi danh, người vẫn luôn che giấu năng lực thật sự của mình với người khác. Tại sao bây giờ người lại chủ động nói với ta?

- Ta muốn người chết được minh bạch, muốn người thừa nhận ta đường đường chính chính đánh bại người. Nếu ta đã biết năng lực của người, vậy người cũng nên biết năng lực của ta.

Đường Hiến nói:

- Những năm gần đây, các đối thủ từng ép ta thi triển năng lực đều đã bị ta giết chết. Dù là lúc kiểm tra người khác hay trước mặt bọn thủ hạ, ta đều ẩn giấu giống như áo trời không vết chỉ khâu, trong thiên hạ chỉ có chính ta biết rõ năng lực của mình.

- Danh hiệu mà bọn họ đặt cho ta là căn cứ vào năng lượng lớn như sao trời của ta. Theo người ngoài thấy năng lượng của ta giống như vô cùng vô tận, ngay cả Lãnh Chúa cũng từng thừa nhận mức độ năng lượng không bằng ta.

- Ha ha... Diêm Không, lúc ngươi ở trong tù có từng nghĩ tới, có một ngày đế quốc đệ nhất... không, là Địa Cầu đệ nhất cao thủ, cũng sẽ thừa nhận có điểm không bằng ta, không bằng loại hàng hạng hai mà ngươi từng xem thường.

- Những người khác đều suy đoán năng lực của ta là tăng trưởng năng lượng, bọn họ đều cho rằng ta cũng là một thiên tài. Hừ... bọn họ làm sao hiểu, thực lực của ta hoàn toàn là dùng cố gắng để đổi lấy. Loại năng lượng kia là nhờ tu hành từng ngày từng năm, chưa bao giờ dừng lại, là thành quả mà ta khắc khổ rèn luyện gấp trăm ngàn lần người khác. Có lẽ đám thiên tài các ngươi chỉ cần linh quang chợt hiện là có thể tăng lên một cảnh giới, nhưng ta có thể chứng minh trời sẽ trả công tương xứng cho người chăm chỉ, người phàm cuối cùng sẽ đuổi kịp các ngươi... thậm chí là vượt qua các ngươi.

- Thì ra là vậy, ngươi quả thật đáng thương... Đường Hiên.
Diêm Không lạnh lùng nói.

- Ngươi nói gì?

- Ngươi nói ta trong mắt không người, cũng không xem ngươi như đối thủ.
Diêm Không trả lời:

- Nhưng trên thực tế ta xem ngươi là huynh đệ, ta tín nhiệm ngươi, tôn trọng ngươi. Là chính ngươi để cho sự đố kỵ trong lòng không ngừng bành trướng, biến thành thù hận. Ngươi hãy đặt tay lên ngực tự hỏi, hành vi và việc làm của mình có xứng làm đối thủ của ta không?

- Chuyện này không liên quan gì đến cấp bậc năng lực. Cho dù là một thiếu niên mười mấy tuổi đi đến trước mặt ta, cho dù hắn chỉ có cấp Giấy, chỉ cần hắn kiên định nói ta, có một ngày sẽ vượt qua ta, hơn nữa sẽ luôn phấn đấu vì mục tiêu này, vậy bất kể cuối cùng hắn đạt đến cảnh giới nào, ta vẫn sẽ xem hắn là một đối thủ đáng kính.

- Còn ngươi, hừ... không phải ta xem thường ngươi, mà là ngươi tự xem thường mình, chính ngươi mới không xem ta là đối thủ! Phía sau đố kỵ chính là khát vọng, không nên khát vọng một người, Đường Hiên, bởi vì làm vậy ngươi sẽ vĩnh viễn không thể vượt qua hắn!

Dứt lời Diêm Không lại xông tới trước, đánh ra một quyền.

- Thử bao nhiêu lần cũng vậy thôi.

Lần này Đường Hiền cũng không tránh né, trước khi Diêm Không động thủ ba giây, Đường Hiền đã nhìn thấy động tác sắp tới của đối phương.

Hắn mở một tay ra, đón lấy một quyền này.

Nơi quyền chưởng chạm nhau, trong hư không tỏa ra chấn động sóng gợn, năng lượng khuếch tán ra hai bên, lại hóa thành hai luồng đao khí như đao sắc xé rách mặt đất.

Về mặt vật chất đây nhìn như chỉ là nắm tay đánh trúng bàn tay, nhưng về mặt năng lượng lại giống như động cơ tên lửa đẩy xuống bề mặt Địa Cầu. Hiệu ứng gây ra sau khi năng lượng đối kháng khiến cho âm thanh bên cạnh hai người đều biến mất mấy giây.

- Lấy trứng chọi đá, không biết lượng sức.

Đường Hiền cười nói:

- Một giọt nước đựng vào bề mặt một ao nước, có thể gây nên thương tổn gì với đáy ao sao?

- Ba giây sau ta sẽ làm gì?

Diêm Không đột nhiên hỏi.

Sắc mặt Đường Hiền biến đổi, từ kinh ngạc chuyển thành sợ hãi, cặp mắt mở lớn:

- Ngươi đã làm gì?

- Ngươi nói muốn đường đường chính chính đánh bại ta?

Diêm Không nói:

- Đây là nói nhảm, ta bị sương thần Hades ăn mòn mấy chục năm, chuyện này công bình với ta sao? Vừa rồi ta đã uống rượu đấu thần, chuyện này công bình với ngươi sao?

Trong nháy mắt bóng dáng của ông ta đã biến mất khỏi tầm mắt của Đường Hiền.

Một giây kế tiếp, một cánh tay từ sau lưng đâm xuyên qua ngực Đường Hiền.

- Đều là người năng lực cấp Cuồng, nếu ngươi không dùng năng lực phán

đoán hành động tiếp theo của ta, tốc độ của người sẽ không theo kịp ta, năng lượng hộ thân của người cũng sẽ không chống nổi năng lượng cực hạn bộc phát trong nháy mắt của ta.

Diêm Không nói xong liền rút tay về, thân hình ông ta lại biến mất, sau đó xuất hiện phía bên phải Đường Hiến, nắm lấy cánh tay của hắn, dùng sức kéo đứt nó khỏi bả vai.

Trên mặt Đường Hiến đầy vẻ kinh hãi và đau đớn, năng lực vô hiệu khiến hắn lộ ra sơ hở, hơn nữa còn lâm vào khủng hoảng. Nếu giao đấu cận thân tốc độ của hắn sẽ rơi vào thế yếu, còn nếu không điều động năng lượng trước mấy giây, hắn chẳng những không kịp ứng phó với công kích của Diêm Không, hơn nữa năng lượng điều động trong nháy mắt cũng sẽ không mạnh bằng đối phương.

Máu từ vết thương Đường Hiến bắn ra, hắn cũng không có tuyệt học võ lâm gì đó để điểm huyết phong mạch, chỉ có thể dùng tay chặn vết thương lại, chịu đựng đau đớn đủ khiến người bình thường ngất xỉu năm sáu lần, dùng ý chí chống đỡ thân thể hành động.

- Mà chênh lệch lớn nhất giữa người và ta là...

Diêm Không ném cánh tay của Đường Hiến sang một bên, tiếp tục lời nói vừa rồi:

- Vận dụng năng lượng.

Đường Hiến há miệng thở dốc, gian nan nặn ra một câu đứt quãng:

- Người... không thể...

- Hừ... người rất khó tưởng tượng cuộc sống trong tù khô khan đến mức nào, cho dù là loại võ sĩ luôn dựa vào trực giác để gia tăng tu vi như ta, cũng chỉ có thể tĩnh tâm suy nghĩ nhiều thêm một chút. Những năm qua ở đảo Địa Ngục cũng không phải hoàn toàn lãng phí, khi ta không thể thi triển năng lực, sử dụng năng lượng cũng bị hạn chế, niềm vui duy nhất của ta của làm thế nào vận dụng một chút năng lượng còn lại để tạo ra càng nhiều thủ đoạn. Tin ta đi, thứ ta có là thời gian. Nếu người nhốt một cao thủ cấp bậc Thiên Vệ ở một nơi, vậy không tới mười năm, cho dù là một kẻ ngốc thiếu hiểu biết, hắn cũng có thể nghĩ ra cách dùng năng lượng biến bản thân thành trạng thái “vô hình vô tướng”.

Ông ta từng bước đến gần người bạn ngày xưa:

- Thứ người nhìn thấy không phải là ý đồ của ta, người chỉ nhìn thấy động tác do ý đồ của ta diễn sinh ra. Ba giây hay năm giây cũng vậy, ta đều có

thể hóa giải được. Cho dù ngươi không nói với ta, không tốn nhiều thời gian ta cũng có thể nhìn thấu được năng lực này, bởi vì ta rất thông thạo những việc như giải mã năng lượng. Hàng năm ta đều dùng việc giải mã đám bạn tù để giết thời gian.

- Ha... ha ha ha...

Con ngươi Đường Hiên đã sắp trợn ra, khóe miệng của hắn cũng có máu chảy xuống:

- Tốt! Không hổ là Diêm Không! Đây mới là kẻ mà ta vẫn luôn muốn vượt qua!

Hắn giống như nổi điên, dùng cánh tay trái còn lại đánh một chưởng xuống mặt đất dưới chân Diêm Không.

Năng lượng vô hình đánh trúng mặt đất, hóa thành vật hữu hình mà mắt thường có thể nhìn thấy, khí xanh tràn ra, phóng lên cao. Một cột năng lượng nhanh chóng hình thành, sau đó lan ra, không ngừng khuếch trương trên đồng hoang.

Diêm Không biết đây là phản kích cuối cùng của Đường Hiên lúc sắp chết. Đường Hiên bị thương như vậy, kết quả của trận chiến này đã rất rõ ràng, không cần quan tâm đến hắn nữa. Đường Hiên nhiều nhất chỉ đánh ra được mấy lần công kích như vậy, sau khi năng lượng kiệt quệ sẽ tự động đứt hơi mà chết.

- Muốn cùng chết với ta phải không?

Diêm Không lại xuất hiện sau lưng Đường Hiên, dùng một cánh tay siết lấy cổ đối phương:

- Được rồi, vậy cứ phóng toàn bộ năng lượng của ngươi ra, ta sẽ đứng ở đây.

- Ngươi...

Đường Hiên không ngờ Diêm Không lại làm như vậy, nếu đổi lại là hắn, hắn nhất định sẽ kéo giãn khoảng cách, đứng cách xa đối thủ, chỉ cần không cho đối phương cơ hội mang theo thân thể bị thương nặng chạy trốn là được.

- Chỉ có cái chết mới công bình.

Diêm Không nói:

- Ta đã nói rồi, ta chỉ là một con chó già tới để báo thù mà thôi, ta nên chết

từ lâu rồi. Cho dù ta thắng trận chiến này, thân thể của ta cũng không chịu được rượu đầu thần cản trở.

Đường Hiến rút cuộc đã hiểu, hóa ra ngay từ đầu Diêm Không đã không có ý định sống sót rời khỏi.

- Ta thua rồi.

Đường Hiến mặt đầy nước mắt, hét lớn thành tiếng:

- Ta bán đứng huynh đệ của mình, hao phí cả một đời, rốt cuộc là vì cái gì!

Hắn lại cười bi thương:

- Ha ha ha ha! Ta chỉ chứng minh mình vĩnh viễn là kẻ tầm thường sao? Có đúng không? Diêm Không!

- Ta vốn tưởng rằng vào giây phút này ngươi sẽ nói những lời khác, giống như ta cho rằng mình sẽ hành hạ ngươi một phen, để cuộc báo thù sau nhiều năm này không phí công chờ đợi lâu như vậy.

Diêm Không nói:

- Kết quả ngươi đã không sám hối, mà ta cũng không có sự thỏa mãn sau khi báo thù.

Ánh mắt Diêm Không tịch mịch, trước mắt ông ta xuất hiện ký ức ba người lúc còn trẻ, ba người trẻ tuổi ngồi cùng một bàn uống rượu trên đũa, ba người đồng bạn lúc chiến đấu giao phó sau lưng cho đối phương, ba tân binh hút chung một gói thuốc lá, đó đã vĩnh viễn là ký ức rồi.

Có lẽ bọn họ sẽ gặp nhau ở một thế giới khác, có lẽ ở nơi đó bọn họ vẫn còn trẻ tuổi, cho dù trải qua bao nhiêu năm, bao nhiêu chuyện, bọn họ đều có thể cười một tiếng xóa tan ân thù.

- Chúng ta đều già rồi, chúng ta cũng chỉ là hai con chó già không có linh hồn mà thôi.

Diêm Không buông tay ra:

- Nên lên đường thôi, La Hổ đang ở bên kia chờ chúng ta.

Đường Hiến đã không còn sức để đứng, hắn quỵ xuống đất, miệng vết thương nơi cánh tay cũng không còn nhiều máu để chảy nữa. Sắc mặt của hắn tái nhợt, môi xanh tím, dường như ngay cả ý thức cũng trở nên mơ hồ, chỉ có thể lẩm bẩm nói:

- La Hổ? La Hổ... hắn đang ở đâu? À... đúng rồi... hắn muốn dẫn theo

người nhà chạy ra khỏi Thiên Đô, chúng ta... chúng ta phải đi giúp hần. Huynh đệ không giúp hần thì còn ai có thể giúp hần đây? Người nói đúng không?

Hiển nhiên thần trí của hần đã không rõ, phản ứng năng lượng trên người cũng hoàn toàn biến mất, lão già này giống như đã trở lại cái đêm phản bội bạn bè. Có lẽ trong đầu Đường Hiến có một tương lai khác, trong tương lai đó hần đã đưa ra lựa chọn bất đồng.

- Đúng vậy, phải nhờ vào chúng ta rồi, sau này ba huynh đệ chúng ta đều sẽ tự do.

Diêm Không cúi người, rút súng quân dụng trên đai lưng áo khoác Đường Hiến ra, nhắm chuân vào sau đầu đối phương.

- Ủ... ba huynh đệ... chúng ta...

Đường Hiến còn chưa nói xong, Diêm Không đã bóp cò, cục trưởng EAS đã mất đi năng lượng bảo vệ bị một viên đạn xuyên qua đầu, lấy đi tính mạng.

Không lâu sau sắc mặt của Diêm Không cũng đau đớn ôm ngực, lui về phía sau mấy bước, ngã xuống đất. Hô hấp của ông ta dần dần trở nên yếu ớt, cho đến khi biến mất...

Chương 18 : Montu và Horus

“Đây là loài người sao, trải qua mấy ngàn năm, bọn họ quả thật đã thay đổi nhiều so với tổ tiên chưa khai hóa, ít nhất khoa học kỹ thuật của bọn họ đã tiếp cận với trình độ cơ sở của vương quốc thứ ba.”

Tại nơi Diêm Không và Đường Hiến chiến đấu, một người khổng lồ đầu chim ưng xuất hiện. Từ lúc đầu hắn đã đứng ở đó, tận mắt nhìn thấy hai người đánh nhau.

Hắn vừa dứt lời, một người khổng lồ đầu chim cắt gần giống như hắn cũng hiện ra:

- Montu, Cherub bảo chúng ta không nên đến quá gần loài người, còn nhớ không?

Montu trả lời:

- Chỉ cần không bị phát hiện là được.

Ngôn ngữ của bọn họ khác với loài người, cho dù có người đứng bên cạnh cũng không hiểu hai quái vật cao tám chín mét này đang nói gì.

Là sinh vật có trí tuệ trong vương quốc thứ hai, thể tích của bọn họ nhỏ hơn nhiều so với đám đồng loại điên cuồng giết chóc lẫn nhau. Có lẽ khi thần sáng tạo nên những kẻ này, đã quyết định dùng hình thể để ám thị, ngoài vũ lực thì bọn họ còn có những phẩm chất khác.

Đám sinh vật này đã xây dựng vườn địa đàng, còn đào vườn treo Babylon từ thế giới loài người đến đây, có thể nói là một số ít tinh anh của vương quốc thứ hai. Về năng lực chiến đấu bọn họ rõ ràng thua kém đồng loại, nhưng lại sống sót được qua đại nạn. Sự thật trước mắt đã chứng minh, lúc đối diện với thần phạt nếu biết kính sợ và trốn tránh, sẽ có thể sống lâu hơn một chút.

Đến thời kỳ vương quốc thứ ba, khi người xóa bỏ và người truyền thuật bắt đầu săn giết những kẻ sống sót sau thần phạt của vương quốc thứ hai,

những tinh anh có trí tuệ này bắt đầu ý thức được, tìm một hồ sâu khe hẹp hoặc là nhảy vào trong biển e rằng cũng không thể giải quyết vấn đề.

Thế là bọn họ quyết định học theo những sinh vật có trí tuệ của vương quốc thứ ba, xây dựng một thành quốc, sau đó trốn vào đóng cửa lại, vĩnh viễn ngăn cách với hai tên sứ giả của thần.

Đáng tiếc hôm nay cuộc sống này cũng đã chấm dứt.

Kể mình người đầu chim cắt tên là Horus, hắn trả lời:

- Lòng hiếu kỳ của người đối với loài người rất nguy hiểm, Montu. Bọn họ là sinh vật ngoan cố, tàn bạo, ngu muội, nhìn xem hai nhân loại này, rõ ràng là có trí tuệ, nhưng lại tàn sát đồng loại giống như những đồng bào không có lý trí của chúng ta.

- Những lời này Cherub đã nói nhiều rồi.

Montu trả lời:

- Hắn có thể dùng thần lực dòm ngó thế giới của vương quốc thứ năm, nhưng lại không cho phép chúng ta có bất kỳ giao lưu gì với nó.

- Mà những lời của hắn đều chính xác, chúng ta nên vui mừng vì được Cherub cảnh báo.

Horus nói.

- Nếu những gì Cherub nói đều đúng, vậy vương quốc thứ năm cần gì phải tồn tại? Loài người có tư cách gì làm chúa tể Địa Cầu? Dựa vào sự ngạo mạn và tàn bạo của bọn họ sao?

Montu trả lời, hắn đi đến gần Diêm Không và Đường Hiền đã chết, ánh mắt dờn đến hai thi thể, bình luận:

- Thân thể của bọn họ vẫn yếu đuối giống như loài người trong trí nhớ của ta, nhìn như chỉ cần đạp một cái là có thể nghiền nát bọn họ như sâu bọ. Nhưng bọn họ lại có thể sử dụng một loại năng lượng không rõ, sản sinh lực phá hoại rất lớn, thậm chí ngay cả chúng ta cũng chưa chắc có thể chịu được.

Hắn cúi người xuống, nhìn chăm chú vào khẩu súng trong tay Diêm Không:

- Có điều vũ khí do bọn họ chế tạo ra lại buồn cười như vậy, uy lực chỉ đủ giết chết đồng loại của mình.

- Cherub từng nói, loài người đã chế tạo ra vũ khí còn kinh khủng hơn khoa học kỹ thuật của vương quốc thứ ba, nếu như dùng những vũ khí kia gây nổ, ngay cả Địa Cầu cũng sẽ bị hủy diệt.

Horus nói tiếp.

- Đây cũng là điểm mà ta cảm thấy kỳ quái, tại sao lại có sinh vật chế tạo ra vũ khí như vậy?

Montu nói:

- Chẳng lẽ vũ khí không phải là thứ nắm chắc trong tay mình, dùng để đập tan kẻ địch sao? Nhưng vũ khí do loài người chế tạo, nếu không phải yếu đến khó tin thì cũng mạnh đến khó không chế được.

Hắn dừng một chút rồi nói:

- Có lẽ bọn họ đều là sinh vật điên cuồng, hoặc là bọn họ vốn không xứng sở hữu bất kỳ vũ khí mạnh mẽ nào.

Hắn ngẩng đầu nhìn Horus:

- Nếu như Địa Cầu do một đám sinh vật cao cấp hơn thống trị, chẳng hạn như... chúng ta, loài người có thể làm thợ thủ công của chúng ta, phục vụ cho chúng ta, ta nghĩ vũ khí do bọn họ chế tạo ra để chúng ta sử dụng là thích hợp nhất.

- Người lại dựa vào suy đoán chủ quan để bình luận những thứ mà mình không hiểu rõ, Montu.

Horus nói:

- Cherub không nói với chúng ta đặc tính của những vũ khí kia, có lẽ vũ khí của loài người không phải là đao kiếm hay khiên như người tưởng tượng, giống như thứ mà người nhìn thấy lúc này...

Hắn nói xong lại nhìn chăm chú vào khẩu súng lục kia mấy giây:

- Nhìn xem, đây là một loại thiết bị công kích tầm xa bằng cách phóng ra mảnh vỡ nhỏ, người đã từng thấy thứ này chưa?

- Vương quốc thứ ba cũng có vũ khí tầm xa, nhưng chỉ là một số đồ chơi biết nổ mà thôi.

Montu trả lời:

- Chẳng lẽ vũ khí chung cực của loài người mà Cherub nói, chính là thứ đồ chơi này dưới hình thức tăng cường sao?

- Người hỏi quá nhiều rồi, Montu. Lòng hiếu chiến và hiếu kỳ của người,

cuối cùng có một ngày sẽ mang đến phiên toái cho ngươi.
Horus nói.

- Phiên toái?

Montu nói:

- Sẽ có phiên toái gì? Chẳng lẽ ngươi cho rằng loài người có thể giết ta? Biết không, ta đã nghe đủ lời khuyên của Cherub rồi, ta thấy hắn chỉ là biên soạn một số tình huống giả dối, để cho chúng ta làm theo ý hắn.

Hắn quỳ một chân xuống đất, dùng một tay nắm lấy thi thể Đường Hiến:

- Ừm... nhìn thi thể của những sinh vật này, sau khi mất đi sinh mệnh sẽ bắt đầu mục nát, nhất định phải do những sinh vật khác tới xử lý, đây là đặc trưng rõ rệt của động vật cấp thấp.

- Ngươi muốn làm gì...

Horus thực ra đã có dự cảm về chuyện Montu sắp làm,.

Chỉ thấy Montu ném thi thể Đường Hiến vào trong miệng, gần như không nhai đã nuốt xuống. Tiếp theo thân thể hắn hóa thành năng lượng thuần, sau đó không ngừng thu nhỏ, cho đến khi bằng một nhân loại bình thường.

Dáng vẻ Montu nhìn qua hoàn toàn giống với Đường Hiến, ngay cả trang phục trên người cũng biến ảo ra. Hắn cúi đầu nhìn hai tay của mình, thử hắng giọng một tiếng nhưng lại không nói ra lời.

Đường Hiến do Montu cải trang này chỉ có thể ngậm miệng, từ lồng ngực phát ra tiếng vang kỳ lạ:

- Xem ra thanh tuyến của bọn họ không thể nói được ngôn ngữ của chúng ta.

Horus nói:

- Có biết ngươi đang làm gì không? Montu, chuyện này đã vượt xa giới hạn rồi.

- Không, vốn chẳng có ranh giới gì cả, hiểu chưa?

Montu trả lời:

- Nếu chúng ta nhất định phải vĩnh viễn trốn tránh ở đây, tại sao Cherub lại không phá hủy cửa? Hắn giao chìa khóa cho loài người, còn truyền thụ tri thức cho bọn họ, chính là đang đợi ngày này, chờ đợi cao thủ trong vương quốc loài người đến viếng thăm. Bởi vì hắn biết loài người là một chủng

tộc khó đoán, ý chí cá nhân của bọn họ đã quyết định một ngày nào đó sẽ có người mạo hiểm tìm đến đây. Mà sinh mệnh ngắn ngủi và tiến trình xã hội chậm chạp của bọn họ, khiến cho ngày đó sẽ không tới quá nhanh, vì vậy chúng ta mới có mấy ngàn năm nghỉ ngơi dưỡng sức này.

Hắn nhìn Horus:

- Bây giờ ngươi dự định cùng ta đi thăm dò kết quả, hay là trở về tổ cáo ta với Cherub?

Horus suy nghĩ mấy chục giây, không nói gì, chỉ nhặt thi thể Diêm Không lên, một hơi nuốt vào, cũng biến ảo bản thân thành dáng vẻ của loài người.

Chương 19 : Separately Encounter

Blood Owl vừa tiến vào cổng dịch chuyển đã đứng trong thành phố đổ nát của vườn treo Babylon, cũng không biết tại sao hắn là người duy nhất vừa vào cổng đã ở khu vực trung tâm. Nhưng điều này cũng không mang đến thuận lợi cho hắn, ngược lại khiến hắn giờ phút này gặp phải phiền toái. Bởi vì các thành viên Giới Luật Thép đã tiến vào vườn treo Babylon trước hắn rất lâu, lúc này vừa khéo đi vào trong thành phố đổ nát, hơn nữa còn đụng độ Blood Owl.

Cuộc gặp gỡ này không có gì kịch tính, bởi vì Blood Owl cách mấy ngàn mét đã cảm giác được tội và năng lượng của bọn họ. Còn Cesare Barmond và đám cao thủ cấp Hung đi theo hắn, cũng gần như ở khoảng cách tương đồng phát giác được sự tồn tại của Blood Owl.

- Thật sự là người...

Barmond nhìn Blood Owl đang đứng ở con đường trung tâm chờ bọn họ đến gần, nói:

- Tại sao người lại ở đây?

- Người cứ xem như ta là thợ săn đang đi săn là được rồi, ha ha...
Blood Owl cười gằn.

Đối diện với chiến đoàn mạnh nhất của Giới Luật Thép, trên thế giới này người có thể phát ra nụ cười không có ý tốt từ nội tâm như vậy, chắc cũng chỉ có một mình Blood Owl mà thôi.

- Đại nhân, chiến đấu với “kẻ giết thần” ở đây e rằng không phải thượng sách...

Mục sư trưởng Manzaric Dino ở bên cạnh Barmond nói.

Đây là lần đầu tiên Blood Owl nhìn thấy Dino, mặc dù hắn đã xem qua tư liệu và hình ảnh của người này, nhưng sau khi nhìn thấy người thật vẫn sinh ra nghi hoặc. Tên này lẽ ra còn lớn tuổi hơn Barmond, nhưng nhìn bề ngoài lại trẻ trung như vậy, giống như còn chưa tới bốn mươi.

Blood Owl phán đoán, hiệu quả này hẳn không phải là bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ có thể làm được, cho nên nhất định có liên quan tới năng lực. Theo hắn biết, trên đời này người có thể sống hơn trăm năm, hoặc ít nhất đã sống trăm năm, phân biệt là Thiên Nhất, Mirror Face và Trà Tiên. Ba tên này nói đơn giản là... thần tiên, yêu quái, người biến dị. Nếu như tính cả Dark Water, vậy thì có thể thêm một phân loại, người ngoài hành tinh. Còn như lão già Dino này, Blood Owl suy đoán lão là người siêu năng lực có thể chữa lành nhân tử, hơn nữa nhìn thực lực đã là cấp Hung trở lên. Hai điểm này rất giống với Nguyệt Yêu, có điều tuổi tác thực tế của Nguyệt Yêu cũng không chênh lệch nhiều với bề ngoài, hiện giờ rất khó nói năng lực của nàng có thể trì hoãn tuổi già hay không.

Blood Owl suy nghĩ những chuyện này chỉ tốn mấy giây, lập tức dời mắt khỏi Dino, chuyển sang hai tên cao thủ cấp Cuồng của đối phương là Cesare Barmond và quân đoàn trưởng Jacob.

Barmond thì không cần phải nói, hắn là loại chiến sĩ hoàn mỹ nhất, năng lực xuất chúng, không biết sợ hãi, bình tĩnh trầm ổn, một mình có thể chống được cả một đội quân, ngay cả đồng bạn cũng sợ hãi sức mạnh của hắn. Từ việc hắn có thể xưng thần trong thời đại này, đã đủ thấy thực lực của hắn.

Lúc nhìn đến Jacob, Blood Owl giống như trông thấy một phiên bản đầu óc đơn giản của mình. Tên kia còn cường tráng hơn Blood Owl một bậc, đầu cũng cao hơn, thoát nhìn giống như một miếng xương khó gặm. Nhưng nếu xét về chỉ số thông minh và tri thức tích lũy, chênh lệch giữa Blood Owl và Jacob giống như giáo sư trong đại học và lưu manh nghỉ học ở cao trung vậy. Chờ đã... đây hình như không phải ví dụ mà là sự thật.

Tóm lại sau khi quan sát ba cao thủ mạnh nhất của đối phương một phen, Blood Owl đã phân tích ra một phần năng lực của Dino, hơn nữa cũng dự đoán một chút về thực lực của hai người khác, hắn liền quyết định che giấu:
- Thế nào? Có gì phải suy nghĩ nhiều? Ai lên nhận cái chết trước? Hay là các người muốn cùng nhau xông lên?

Jacob đã sắp nổi điên, tiến lên một bước, đang muốn xưng tên đại chiến ba trăm hiệp với đối phương, không ngờ Barmond lại đột nhiên nói:
- Dino đi theo ta.

Hắn quay đầu nhìn quân đoàn trưởng đang nóng lòng của mình:

- Jacob, người và những người khác ở lại, giết chết dị giáo đồ này.

- Vâng! Đại nhân.

Jacob đáp lời, chuyện này đúng với tâm ý của hắn.

- Muốn chạy?

Blood Owl cũng sẽ không mặc cho người khác tùy ý hành động trước mặt mình, hắn sai bước đi về phía Barmond.

- Dị giáo đồ vô lễ.

Barmond nói:

- Ta cũng không muốn lãng phí khí lực đây đưa với người ở đây...

Hắn quay đầu lại, dùng ánh mắt ra hiệu một cái. Jacob lập tức hiểu ý, toàn lực tiến lên, chặn ở trước người Blood Owl.

.....

Lùi thời gian lại một chút, trên đồng hoang, đám người của EAS cũng nhìn thấy cột năng lượng cuối cùng do Diêm Không và Đường Hiến chiến đấu sinh ra.

- Có người đang đánh nhau.

Luca nhìn về hướng kia nói:

- Còn nằm ngoài phạm vi dò xét của ta, nhưng có thể dùng thị lực để xác nhận... đây là năng lượng xung đột rất kinh người...

- Có phải Đường cục trưởng không?

Trường Anh hỏi.

Luca trả lời:

- Có lẽ là phải, nhưng cũng không loại trừ người siêu năng lực khác có thể phóng ra năng lượng khổng lồ như vậy. Dù sao ở trong không gian này với chúng ta còn có đám cao thủ của Nghịch Thập Tự và Giới Luật Thép.

Lúc này Paperman lên tiếng:

- Đi qua xem một chút là được, cho dù lúc chúng ta đến tình hình chiến đấu như thế nào, cũng sẽ lưu lại một chút dấu vết hoặc đầu mối.

Luca nói tiếp:

- Nói đúng, cần phải qua xác nhận một chút.

Time Servant đột nhiên nói:

- Ta muốn tiếp tục đi tới thành phố kia, hãy chia ra làm việc đi.

Hắn nói xong liền muốn rời đi.

Trường Anh chặn trước người Time Servant, đưa tay ngăn lại:

- Ta là quan chỉ huy cao nhất ở đây, ai cho phép người tự tiện hành động?

Time Servant vẫn không nói lời thừa, nói rất nhanh trả lời:

- Cho dù các người tìm được lão già ở đó, lão cũng sẽ hạ lệnh tiếp tục đi về hướng thành phố. Còn nếu không tìm được thì là lãng phí thời gian, hoặc là chủ động đi tìm thứ mà các người gọi là “xung đột không cần thiết”.

Hắn trông về phía trước, nhìn đồng hồ nát ở phía xa:

- Chẳng lẽ cô không phát giác được sao? Chúng ta đã đi lâu như vậy, nhưng khoảng cách giữa thành phố kia và chúng ta dường như hoàn toàn không rút ngắn lại. Chỉ có hai loại khả năng, thứ nhất là lục địa này hoàn toàn bằng phẳng, hơn nữa thành phố kia lớn đến mức khiến người ta khó tưởng tượng. Thứ hai là trong không gian này, cảm giác về khoảng cách rất có thể là giả dối.

Hắn dừng một chút rồi nói:

- Ta càng thiên về giả thuyết thứ hai, cho nên bây giờ các người đi đến chỗ luồng năng lượng kia xuất hiện, có lẽ chỉ cần một lúc, nhưng cũng có thể sẽ phải đi rất lâu. Dù sao khoảng cách kia ít nhất đã vượt qua phạm vi do thám của trưởng quan Luca.

- Người bận đến mức không bớt được một chút thời gian đi đường vòng sao?

Trường Anh hỏi.

Time Servant trả lời:

- Không chỉ là cảm giác về khoảng cách có điều lạ, còn có tình huống khác.

Hắn giơ cổ tay lên:

- Cô dùng đồng hồ sinh học dự đoán một chút, sau khi chúng ta đi vào đã qua bao lâu?

Trường Anh hỏi:

- Hỏi chuyện này làm gì?

- Đã qua một giờ rồi.

Time Servant nhìn đồng hồ nói:

- Nhưng ta cảm thấy còn chưa tới ba mươi phút.

- Vậy thì thế nào?

- Dù không sử dụng máy truyền tin, nguồn điện vẫn tự động hao mòn.

Time Servant nói tiếp:

- Ta đã xem qua các thiết bị điện tử khác, đều là như vậy, chỉ cần mở ra một chút sẽ hao điện gấp nhiều lần so với bình thường. Còn có...

Hắn nhìn những người khác một chút, lúc này mọi người đều đã tụ tập đến, yên lặng nghe Time Servant nói:

- Năng lượng trong cơ thể cũng đang trôi đi.

Trường Anh nghe vậy sắc mặt khẽ biến đổi. Luca ở bên cạnh chen vào nói:

- Được rồi, chuyện về năng lượng ta cũng đã chú ý tới, chỉ là không muốn khiến mọi người lâm vào khủng hoảng, cho nên mới không vạch trần. Thật cảm ơn người chuyện gì cũng nói ra.

Hắn mở rộng hai tay bắt đắc dĩ nói. Không phải hắn muốn trách cứ Time Servant, nhưng dưới tình hình như vậy, không biết sự thật có lẽ sẽ càng tốt hơn. Tâm tình của con người là một công tắc rất huyền diệu, giống như đi dã ngoại trên núi gặp tai nạn, nếu bọn họ cho rằng không lạc đường, nói không chừng tinh thần vẫn dồi dào, nhưng một khi phát hiện bị lạc đường, cảm giác đói rét sẽ lập tức sinh ra.

- Ta không biết có phải thể lực cũng đang trôi nhanh gấp mấy lần hay không, có điều chia ra làm việc sẽ tốt cho tất cả mọi người.

Time Servant tiếp tục nói:

- Ta nghĩ trong thành phố kia nhất định có thứ gì quan trọng, khiến cho đám người Cesare Barmond và Nghịch Thập Tự phải đi tới đó. Lúc trước các người cũng đã nói rồi, nếu điều kiện cho phép, chúng ta cần phải đi thăm dò tin tức một chút. Nếu là đi dò xét tin tức, nhân viên dĩ nhiên phải ít và tinh anh mới đúng, một mình ta đi là thích hợp nhất. Nói một câu không khách sáo, trong đội ngũ này của chúng ta, ta là một trong mấy người mạnh

nhất. Cho dù ta không thu hoạch được gì trong thành phố, còn bị người khác phát hiện tấn công, ta cũng tự tin có thể chạy thoát được.

- Ta đi với ngươi.
Trường Anh đột nhiên nói.

Luca nói:
- Thiên Vệ đại nhân... chuyện này...

- Lý do thì Time Servant đã nói rồi.
Trường Anh nói:
- Có điều ta cảm thấy một người thì không ổn, hai người một tổ sẽ có hiệu suất và an toàn hơn nhiều so với một mình hành động.

Nàng nhìn Luca:
- Trưởng quan Luca, từ giờ trở đi nơi này do ngài chỉ huy, cấp bậc của ngài cao hơn ta không phải sao?

- Tuy nói như vậy...
Trong lòng Luca thật sự không ngừng kêu khổ: “Không sai, cấp bậc của ông chủ đây khá cao, nhưng vừa rồi Thiên Vệ cô còn nói với Time Servant rằng mình là quan chỉ huy cao nhất ở đây, hơn nữa hai người các người vốn không nghe theo sự chỉ huy của ta...”

- Cứ làm như vậy đi, từ giờ bắt đầu chia ra làm việc. Chờ các người xem xét tình huống bên kia xong, cuối cùng vẫn sẽ tiếp tục tiến về hướng thành phố, khi đó việc trinh sát của chúng ta chắc cũng gần xong rồi. Đến lúc đó máy truyền tin có thể dùng thì dùng, không dùng được thì dựa vào năng lực dò xét tìm đến hộp hộp.
Trường Anh nói.

Time Servant biết muốn ngăn cản nàng đi theo là chuyện không thể, dứt khoát thúc giục một câu:

- Nhấn nủ xong rồi thì mau đi thôi, lãng phí thời gian là tội lỗi đấy.

.....

Ven rìa thành phố, đám người Nghịch Thập Tự cũng gặp phải tình huống ngoài dự đoán.

Trước mặt bọn họ xuất hiện một người khổng lồ, ngăn cản trước một cánh cửa trong thành phố.

Hình tượng của người này có thể nói nhà nhà đều biết. Hắn mặc một bộ chiến giáp, chân đi ủng mây (giày cuộn lại ở đầu), trong tay cầm kích ba mũi hai lưỡi, vai khoác áo bào có hình rồng tám vuốt, trên đầu còn mọc con mắt thứ ba. Trong truyền thuyết hắn là đệ nhất chiến thần tam giới, thân xác thành thánh, thánh nhân võ đạo duy nhất của tam giới.

Có thơ làm chứng:

Dung nhan tuần tú mặt đường đường
Hai tai buông vai mắt sáng trưng
Thẳng thắn rõ ràng anh linh thánh
Hiện hóa vô biên gọi Nhị Lang

Phong Tiễn và Ngụy Tĩnh đều sinh ra ở quận Long, chưa từng nhìn thấy người này nhưng cũng đã nghe đến truyền thuyết của hắn. Cả hai đều trợn mắt há mồm, cứng họng không nói nên lời. Nếu như tên yêu nhân Tả Đạo kia ở đây, nói không chừng còn sẽ lập tức quỳ xuống lạy đối phương một cái...

Chương 20 : Người khổng lồ ba mắt

- Dark Water và God Key ở lại.

Thiên Nhất nói:

- Những người khác tiếp tục tiến tới, có lẽ rất nhanh sẽ nhìn thấy, hoặc là cảm giác được Blood Owl đang chiến đấu với người khác.

Sau khi mọi người nghe vậy, liền cảnh giác đi vòng qua bên cạnh người khổng lồ ba mắt. Người khổng lồ kia chỉ nhìn chăm chăm vào Thiên Nhất, không hề di chuyển nửa bước, giống như một pho tượng đứng sừng sững ở đó.

Đội bọn họ đi xa, người khổng lồ ba mắt mới nói:

- Người truyền thuật, ta không thể để ngươi đến gần Cherub.

- Ta biết, mệnh lệnh mà ngươi nhận được là ngăn cản ta.

Thiên Nhất trả lời.

God Key quay đầu hỏi:

- Ngươi có thể nghe hiểu lời của hắn?

Theo như God Key nghe thấy, ngôn ngữ của sinh vật vương quốc thứ hai chỉ là một loại âm thanh kỳ quái có quy luật, nhưng Thiên Nhất lại nghe được rõ ràng, hơn nữa còn dùng ngôn ngữ của loài người nói chuyện với đối phương.

- Bọn họ có thể nghe hiểu ngôn ngữ của loài người, nhưng trong ngôn ngữ của bọn họ có một bộ phận nằm ngoài tần suất mà tai của loài người có thể nghe được. Dù sao ta có thể nghe, cũng có thể hiểu, vậy là được rồi.

Thiên Nhất trả lời.

- Bọn họ?

God Key nghi hoặc nói:

- Nói như vậy sinh vật, ừm... tương tự... không chỉ có một sao?

- Sinh vật à...

Thiên Nhất nói:

- Ta tưởng rằng với góc độ của loài người, ngươi sẽ xem bọn họ là thần linh chứ.

- Thằng nhóc ngươi quả nhiên không phải loài người...

God Key nói:

- Bỏ đi, chuyện mà ngươi không muốn tiết lộ, ta có hỏi cũng vô dụng.

Hắn ngẩng đầu lên, lớn tiếng nói với người khổng lồ ba mắt:

- Đây, ngươi có thể nghe hiểu lời của ta chứ. Mặc dù hi vọng không lớn, nhưng ta vẫn muốn hỏi một chút, có phương thức hòa bình nào để cho Thiên Nhất đi qua không?

Người khổng lồ ba mắt không trả lời câu hỏi của God Key, từ đầu đến cuối hắn chỉ nhìn chằm chằm vào Thiên Nhất:

- Ngươi định hợp sức với dị loại của vương quốc thứ tư và con người này... đánh bại ta?

- Không, ta không muốn ra tay, cho nên vừa rồi mới không đi theo những đồng bạn khác, để tránh bọn họ bị ta liên lụy.

Thiên Nhất trả lời:

- Bây giờ bọn họ đã đi xa, vậy ta cũng có thể xông qua rồi.

Cây kích ba mũi hai lưỡi to lớn đặt ngang trước người Thiên Nhất, người khổng lồ ba mắt nói:

- Ta há có thể để cho ngươi...

Hắn còn chưa nói xong, Thiên Nhất đã quay đầu nói với Dark Water và God Key:

- Ta đi trước một bước, các ngươi giết hắn rồi theo sau.

Thiên Nhất bước sang bên cạnh một bước, thân hình lóe lên, trong nháy mắt đã đến phía sau người khổng lồ ba mắt. God Key không nhìn thấy năng lượng biến hóa nào trên người Thiên Nhất, cũng không cảm giác được hắn rốt cuộc là người siêu năng lực mạnh đến đâu. Giống như Thiên Nhất trời sinh tổ chất thân thể đã đạt đến trình độ người năng lực cấp Hung toàn lực chiến đấu, hắn chỉ dựa vào tốc độ thuần túy để xông qua.

Người khổng lồ ba mắt không nói nhiều, cầm kích xoay người lại, quét ra

một chiêu. Hắn ra tay rất nhanh, hình thể to lớn cũng không ảnh hưởng đến tốc độ, thân thể trong nháy mắt hóa thành như ảo ảnh. Nơi mũi kích đi qua, mặt đất và tường đồ đều bị một lực lượng rung trời quét thành phần vụn.

Thiên Nhất lại tiến lên một bước, trong chớp mắt đã đi tới nơi xa hơn, vừa khéo đứng ngoài phạm vi chiêu thức của người khổng lồ ba mắt.

Một tiến, một kích, một tránh, đủ thấy phương thức di động như dạo chơi của Thiên Nhất đã lấn áp người khổng lồ ba mắt về tốc độ không chỉ một bậc.

- Chúng ta nên ra tay rồi.
Dark Water nhắc nhở.

Khi câu này truyền vào tai God Key, Dark Water đã từ bên cạnh hắn biến mất. Một bóng đen nhanh chóng lướt lên, chân nhún nhẹ đã leo đến sau lưng người khổng lồ ba mắt. Chỉ thấy từ khuỷu tay phải Dark Water trở xuống chẳng biết từ lúc nào đã hóa thành một mũi kiếm màu đen, hắn ngồi xổm trên vai người khổng lồ ba mắt, đâm vào sau cổ đôi phương.

Những tiếng “xì xì” vang lên, kết quả của một chiêu này giống như sắt cắt vào nhau, cẳng tay phải của Dark Water biến thành dao sắc vẽ nên một vết trắng sau cổ đôi phương, nhưng không thể cắt được da người khổng lồ này.

- Hừ... sinh vật của vương quốc thứ tư, ta đã nghe Cherub nói về các ngươi. Người khổng lồ ba mắt quay đầu lại, giống như nắm một con muỗi chích vào cổ, một tay bắt lấy Dark Water:

- Dùng khái niệm tính giờ của loài người... ngươi nhiều nhất chỉ có thể ngăn cản ta một phút.

Dark Water không chỉ nghe hiểu được ngôn ngữ của người khổng lồ ba mắt, cổ họng của hắn còn có thể dùng ngôn ngữ của đôi phương đáp lại:

- Có phải ngươi đã quên thứ gì không?

Trong nháy mắt này, đầu gối của người khổng lồ ba mắt đã trúng một quyền.

Nếu nói Dark Water là dị loại trong vương quốc thứ tư, vậy God Key có thể xem là dị loại trong số người siêu năng lực. Hình thức năng lực của hắn không giống những người khác, năng lực của hắn bao gồm hai phần “khóa”

và “mở”, tương tự năng lượng của hắn cũng có thể chuyển hóa thành hai hình thái “cương” và “nhu”.

Khi hắn điều chỉnh năng lượng sang hình thái cứng rắn sẽ thiên về lực phá hoại, có thể chiến đấu cận thân với Blood Owl lúc trước, đương nhiên về tốc độ Blood Owl còn phải nhường God Key mấy phần. Mà khi hắn điều chỉnh năng lượng sang hình thái mềm dẻo lại thiên về khả năng thao túng, biến hóa khó lường giống như biển rộng, một giây trước còn sóng yên gió lặng, một giây sau đã là sóng lớn ngập trời.

Lúc này God Key thừa dịp đôi phương chưa chuẩn bị, dùng hình thái thứ nhất đánh một quyền vào đầu gối của người không lồ ba mắt.

Thân thể của sinh vật vương quốc thứ hai, nói một cách thông tục là mình đồng da sắt, cứng như kim cương. Những thứ như dao sắc, mảnh đạn, lửa đốt, nước ngâm... tổn thương gây ra với da chỉ giống như một cơn gió nhẹ thổi qua. Bọn họ có thể nhảy vào nham thạch tắm rửa, không cần quan tâm đến những công kích trượt qua bên ngoài.

Nhưng một quyền này của God Key vẫn có tác dụng. Mặc dù thân thể của những sinh vật này mạnh đến khó tin, nhưng hình thức năng lượng của bọn họ khác với loài người, lực xung kích đơn thuần cộng thêm năng lượng xuyên qua, chắc chắn sẽ gây ra tổn thương.

Người không lồ ba mắt không kịp lùi về sau một bước, nhưng hắn lập tức ổn định thân hình, một tay ném Dark Water lên trên, đồng thời cúi đầu nhìn về phía God Key.

- Loài người... lại có lực lượng như vậy, nhưng với thực lực này, muốn chiến thắng chúng ta đúng là nằm mơ giữa ban ngày.
Con mắt thứ ba trên trán hắn mở ra, một luồng sáng vàng chiếu xuống bao trùm lấy God Key.

God Key không kịp né tránh, bị chìm vào trong ánh sáng. Ánh sáng vàng hóa thành một nhà giam hình tháp chụp lấy God Key, sau đó xoay tròn bay lên trên, xuyên qua hư không tiến vào trong khe nứt của một thời không khác.

Cùng lúc này Dark Water bị ném lên cao cũng đang rơi xuống, bởi vì hắn không thể bay lượn, chỉ có thể biến hai cánh tay thành hình đôi cánh, muốn

mượn nó giảm bớt xung kích và tốc độ rơi.

Nhưng Dark Water cuối cùng không thể rơi xuống đất, bởi vì người khổng lồ nhún chân một cái, múa cây kích ba mũi hai lưỡi, duỗi tay đâm ra, đã xiên cả người Dark Water vào trên mũi kích. Đối với người khổng lồ thì chuyện này chẳng phí hơi sức gì, cảnh tượng đó giống như Quan Công dùng mũi đao xiên chết một con dơi vậy.

- Một phút, gần hết rồi.

Người khổng lồ ba mắt nói một câu như lâm bầm, sau đó xoay người muốn đuổi theo người truyền thuật kia.

Chương 21 : God Key

Một ngày vào năm bảy tuổi, ta từng bị người khác nhốt vào một cái lồng chứa động vật. Ký ức ngày đó hơi mơ hồ, ta không biết cha mẹ mình ở đâu, có lẽ chính bọn họ đã nhốt ta vào, có lẽ là do đám nhà giàu biến thái thích xem biểu diễn, cũng có thể là một đứa trẻ lớn hơn ta một chút đang đùa nghịch.

Thiên Nhất đã từng hỏi ta có muốn biết chân tướng hay không, ta nói là không muốn. Ta cảm thấy trong đời người nên có một vài thứ thần bí, hoặc là một vài bí mật vĩnh viễn không phá giải được.

Đồng thời ta cũng cảm thấy, nếu đáp án của một chuyện có thể khiến mình không thể tiếp nhận, vậy tốt nhất là đừng hỏi.

Ta và Thiên Nhất trở thành bạn bè đã nhiều năm. Lúc quen biết hắn ta chỉ mười mấy tuổi, còn hắn nhìn giống như hai ba chục tuổi, qua nhiều năm hắn vẫn như vậy.

Có lẽ ta chỉ muốn đào xới bí mật của kẻ thần bí này, mới dần dần xây dựng tình hữu nghị với hắn. Nhưng không thể không thừa nhận, hắn là một người rất khó suy đoán. Ta thậm chí hoài nghi năm đó người ném ta vào lồng chính là hắn, bởi vì những chuyện hắn làm không thể dự đoán được.

Vẫn nói một chút về chiếc lồng kia...

Khóa không hề phức tạp, là loại dùng tay có thể dễ dàng mở ra, còn dùng móng vuốt của động vật thì vĩnh viễn không mở ra được. Một thằng nhóc bảy tuổi sao lại bị loại lồng này nhốt vào? Rất đơn giản, người ném ta vào lồng đã móc một sợi xích vào khóa.

Chiếc lồng bị ném vào một khu rừng rậm hoang vu, ta nhớ mang máng khi đó chung quanh vang lên vài âm thanh không tốt, có lẽ không phải gấu thì là sói.

Ta vươn tay ra khỏi lồng, kéo lồng sắt gian nan di chuyển một đoạn, nhặt một tảng đá khá cứng ra sức đập vào xích sắt. Ta đập rất lâu, một đứa trẻ bảy tuổi không có bao nhiêu sức lực, hơn nữa khi đó ta cũng không biết mình là người siêu năng lực.

Tóm lại cuối cùng ta vẫn trốn ra được, đi trong rừng rậm mấy ngày, không ăn gì cả, sau đó ta nhìn thấy đường cái.

Ta chạy đến mức hai chân xụi lơ, cho đến khi bất tỉnh ở ven đường.

Một ông lão đã phát hiện ra ta. Ta không nhớ được cha mẹ, không nhớ được tên của mình, cũng không có bất kỳ đồ vật nào chứng minh thân phận, chỉ có một bộ quần áo dơ bẩn rất bình thường, thế là ông lão kia đã thu nhận và giúp đỡ ta.

Ông lão là một nhà ảo thuật sa sút, lúc còn trẻ cũng từng nổi danh một thời, nhưng trong một lần biểu diễn quy mô lớn đã xảy ra bất trắc, phần lớn khí quan đều bị tổn thương, tiền chữa bệnh đã gần như hao hết toàn bộ tích góp của ông ta. Cuối cùng ông ta chỉ có thể mang theo biệt danh nhà ảo thuật tồi tệ và thân thể ngắc ngoải kéo dài hơi tàn.

Mấy chục giờ trong lồng đã lưu lại một ám ảnh kỳ quái trong tâm linh nhỏ bé của ta, ta có thể chấp nhận những câu đố không giải được, nhưng lại không thể khoan nhượng những trói buộc không tháo gỡ được.

Cho nên ta yêu cầu ông lão dạy mình các loại kỹ thuật trốn thoát. Vị “đại sư tẩu thoát” trước đây này là một thầy giáo rất ưu tú, cũng rất xứng danh. Nếu ông ta không cố chấp với ảo thuật như vậy, hoàn toàn có thể đổi nghề làm thợ khóa, hoặc là dứt khoát đi làm cố vấn an ninh gì đó, chứ không cần phải lưu lạc bốn phương, diễn xuất ở những nơi nhỏ bé, miễn cưỡng kiếm cơm qua ngày.

Ta là một đứa trẻ rất có thiên phú, sau một năm ta đã học được phương pháp mở các loại khóa tiêu chuẩn. Sau đó ta học nhiều thứ hơn, nắm giữ mười mấy biện pháp, có thể ung dung thoát khỏi đồ trói (bondage suit) ở các cấp bậc. Người có thể treo ngược ta lên, mặc đồ trói vào, quần xích sắt lên, cộng thêm bảy tám cái khóa khác nhau, tắt đèn trong phòng, sau đó đóng cửa lại. Giả sử không khí trong phòng này chỉ đủ cho người sống năm phút, vậy mười phút sau người trở lại sẽ không nhìn thấy một thi thể treo ngược, mà là một căn phòng trống không, trên đất rải rác đồ trói, xích sắt

và khóa...

Lúc ta mười ba tuổi thì ông lão mất, trước đó ta đã học được tất cả kỹ xảo của ông ấy. Thực ra khi đó đã có rất nhiều đoàn xiếc nổi tiếng liên hệ với ta, hi vọng ta trở thành ngôi sao trong đoàn của họ, nhưng ta đều từ chối. Người hỏi tại sao à? Bởi vì ta không muốn ở trong một cái lồng lớn hơn cho người ta thưởng thức.

Theo sự phụ biểu diễn là để trả ân tình của ông ấy, nhưng ông ấy đã chết, ta nên trải qua cuộc sống của mình, trải qua những ngày tháng tốt lành.

Ta rất tự tin, trước mười tám tuổi ta đã là một trong số tên trộm đỉnh cao trên toàn cầu. Ngoại trừ một số nơi rất khó giải quyết, chẳng hạn như cung điện Louvre và Thiên Đô, còn những viện bảo tàng hoặc tiệm châu báu bình thường thì ta đều đi lại tự nhiên.

Cũng trong thời gian đó ta đã quen biết Thiên Nhất, hắn muốn làm giao dịch với ta, mà tiền vốn của hắn là đoạn ký ức mà ta đã mất đi.

Ta không chấp nhận đề nghị của hắn, sau đó ta mới biết lựa chọn của mình sáng suốt như thế nào, bước vào trò chơi của hắn thông thường đều không có kết quả gì tốt.

Nhưng hắn dường như cảm thấy một người không đi truy xét căn nguyên mọi việc, lại rất thích hợp trở thành bạn bè. Đương nhiên cũng có thể hắn chỉ hứng thú với năng lực đặc thù của ta, muốn lợi dụng ta. Ai biết được, dù sao ta cũng chưa từng hỏi.

Thiên Nhất trở thành thầy giáo thứ hai của ta, vừa là thầy vừa là bạn. Hắn đã chỉ bảo ta về phương diện người siêu năng lực, thậm chí đưa ra ý kiến về lĩnh vực chuyên môn của ta. Ta là đại sư trộm cắp và trốn thoát, nhưng về mặt lên kế hoạch thì hắn quả thật vượt xa ta.

Một ngày vài năm sau, liên hệ giữa chúng ta đột nhiên bị cắt đứt, nhaoáng một cái đã mười năm trôi qua.

Mười năm này ta đã trưởng thành, không còn trộm cắp vì muốn hưởng thụ vật chất, danh tiếng giả dối hay khiêu chiến độ khó cao. Ta trở thành một tên trộm chính nghĩa, giống như Robin Hood, chuyên trộm của những quý tộc và vương tộc làm giàu bất nhân, cướp của người giàu chia cho người

nghèo.

Kết quả rất mỉa mai, tội lỗi do ta trộm cắp nhiều năm như vậy, dường như còn không lớn bằng mấy năm trước khi bị bắt. Tựa như mấy ngày trước ta còn ung dung ngoài vòng pháp luật, không ai hỏi han, có thể công khai đến cửa hàng tiện lợi mua đồ. Mà khi vừa ra tay với đám quý tộc, ta đã biến thành trọng phạm, nếu không cả trang đi đường sẽ bị truy đuổi suốt đêm từ tỉnh này sang tỉnh khác.

Sau đó ta gặp phải vị thất hoàng tử điện hạ kia, hẳn đúng là một nhân vật lợi hại. Trước kia ta đã nghe nói đến danh hiệu Trà Tiên, không ngờ có một ngày hắn lại đến truy bắt ta. Kết quả đã chứng minh, dù là mưu trí hay thực lực ta đều không thể bằng hắn.

Sau khi Thiên Nhất cứu ta khỏi đảo Địa Ngục, nói với ta rằng thời gian đã khiến thế giới thay đổi một chút. Cho đến giờ ta đã nhìn thấy thay đổi của thế giới, nhưng mục đích của Thiên Nhất lại khiến ta ngày càng khó hiểu, càng không cần nói đến thân phận của hắn, cùng với tình cảnh mà hắn khiến ta lâm vào lúc này.

.....

Sau khi ánh sáng vàng tản đi, trước mặt God Key xuất hiện một hành lang thẳng tắp. Trong mấy giây trước khi nguồn sáng hoàn toàn biến mất, hắn mơ hồ nhìn thấy vách tường hai bên đều là màu lam, trần nhà trên đầu, sàn nhà dưới chân cũng đều là chất liệu màu lam giống như vách tường.

Đi về phía trước trong bóng tối là chuyện rất nguy hiểm, nhưng lúc này God Key không có lựa chọn nào khác. Hắn đưa tay không thấy năm ngón, cũng không mang theo thứ gì để chiếu sáng, chỉ có thể lần mò đi về phía trước.

Hắn sờ một bên vách tường tiến tới, chất liệu kia chạm vào không giống như kim loại, cũng không giống như đá, không biết làm bằng thứ gì. Vừa đi trong đầu God Key vừa suy nghĩ về tình hình trước mắt.

Hô hấp khá thoải mái, không khí ở đây hẳn không có gì đáng ngại, không cảm thấy đang hít vào bụi bặm; cảm ứng năng lượng... không dò xét được có người tồn tại; khứu giác bình thường, nhưng không ngửi được mùi gì đặc biệt; thính lực...

God Key dừng bước, cẩn thận lắng nghe. Thính lực của hắn rất xuất sắc, có thể mở kết sắt không cần dùng máy nghe. Nhưng lúc này trừ tiếng hít thở yếu ớt của mình, trong bóng tối không nghe được bất cứ âm thanh gì.

Không biết rõ tình hình chung quanh khiến hành động của hắn rất chậm chạp, nhưng hắn chỉ có thể bất đắc dĩ tiếp tục tiến tới. Vừa rồi còn chiến đấu với người khổng lồ ba mắt bên ngoài khu đồ nát, tại sao mấy giây sau lại đi tới một nơi như thế này?

Trong bóng tối như vậy, bản năng của loài người chắc chắn sẽ khiến nội tâm sản sinh một chút sợ hãi. Nhưng God Key đã sớm khắc phục ảnh hưởng tâm lý do bóng tối mang đến, hắn dĩ nhiên sẽ không sợ thứ gì, càng không mất đi năng lực suy nghĩ bình tĩnh.

Đi về phía trước như vậy rất lâu, God Key phát hiện chẳng biết từ lúc nào vách tường này không còn thẳng tắp nữa, đã xuất hiện độ cong nhất định. Đây là một chuyện rất phiền phức, nếu hành lang có ngã rẽ theo góc vuông thì cũng dễ nhớ, nhưng khi phương hướng thay đổi một cách từ từ như vậy, trong đầu con người rất khó xây dựng nên một bản đồ.

- Chờ đã...

God Key nhớ tới cảnh tượng nhìn thấy trước khi ánh sáng vàng tản đi:

- Hành lang này chẳng lẽ là...

Hắn đi sang bên cạnh vài bước, sờ vào một vách tường khác. Bức tường bên kia hành lang và bước vừa rồi hắn dựa vào hoàn toàn cân bằng, độ cong đều như nhau.

God Key kinh ngạc nói:

- Tên ba mắt kia nhốt ta vào một mê cung?

Có điều hắn lập tức thấp lên hi vọng, bởi vì nếu đây là mê cung nhất định sẽ có lối ra. Dựa theo lẽ thường, phương pháp đơn giản hữu hiệu nhất để đi ra khỏi một mê cung, cũng là cách God Key đã làm từ đầu đến giờ, đó là dọc theo một bên vách tường tiến tới, như vậy sớm muộn gì cũng sẽ tìm được lối ra.

Vấn đề bây giờ là cái mê cung này rốt cuộc lớn đến đâu?

God Key hơi dự cảm xấu về chuyện này. Từ cấu tạo của vách tường, mê cung có ngã rẽ góc vuông không dễ phán đoán lớn đến đâu, bởi vì người không ngừng rẽ ngoặt. Nhưng mê cung hình cong lại có thể suy đoán một chút, đó là độ cong của mặt tường rất cuộc gần đường thẳng đến đâu.

God Key cảm giác nếu đi tới theo con đường trước mắt, gần như không cảm giác được vách tường nghiêng đi. Cái mê cung này lớn đến mức không hợp lẽ thường, rất cuộc có bao nhiêu con đường, phải rẽ bao nhiêu lần, mất bao nhiêu lâu mới có thể đi đến đầu cuối một con đường trong đó, tất cả đều không biết.

Thế là God Key dứt khoát vận năng lượng, dùng tay sờ vách tường một bên, bắt đầu chạy nhanh về phía trước.

Cho dù mê cung này lớn đến đâu, tổng chiều dài vách tường kinh người thế nào, mỗi lần tiến về phía trước một bước, khoảng cách tìm được lối ra cũng sẽ gần hơn một bước, bởi vì dù sao tất cả mê cung đều là một vòng, cái vòng này luôn sẽ có một lỗ hổng.

Tốc độ của God Key cực nhanh, gần như ngang với tốc độ của xe thể thao, hơn nữa hắn không cần tốn dầu. Sau khi lao tới như vậy mười phút, hắn đột nhiên cảm giác được thứ gì, đó là khí tức của một loại sinh vật, một cảm giác tồn tại mang tính áp đảo...

Chương 22 : Châm ngôn của Seraph

Lúc God Key phát hiện trạng thái khác thường, đột nhiên một chân giẫm vào khoảng không. May mà hắn đã đi chậm lại, cho nên không bị ngã về phía trước.

Sau khi ổn định thân thể và đứng vững, hắn bình tĩnh lại. Có thể cảm giác được trong bóng tối trước mặt, phía dưới con đường bị cắt ngang kia có sinh vật gì đó. Đây tuyệt đối không phải loài người, mà là một loại quái vật to lớn. Nhiệt độ không khí phía trước cũng tăng lên, còn có một mùi vị khác thường, nếu cẩn thận lắng nghe thậm chí có thể thấp thoáng nghe được tiếng hít thở của sinh vật kia.

- Là một con người sao...

Lại có tiếng nói chuyện vang lên, hơn nữa nghe âm lượng kia giống như một sinh vật cực lớn đang sử dụng ngôn ngữ của loài người để nói chuyện.

God Key không biết đối phương có phải đang nói chuyện với mình hay không, cho dù phải, nghe giọng điệu của đối phương dường như cũng không phải là loài người.

- Người tên là gì? Con người.
Giọng nói kia hỏi.

God Key nghe hồi âm để phán đoán, trước mặt mình hắn là một không gian rất lớn, trần nhà vẫn đóng kín, phía dưới ít nhất sâu một trăm mét, sinh vật đang nói chuyện kia đang ngồi ở dưới cùng.

Hắn không biết có nên trả lời hay không, nhưng cẩn thận suy nghĩ một chút, nơi này ngoại trừ mình ra còn có người nào khác?

God Key suy nghĩ một chút, trả lời:

- Loài người chúng ta trước khi hỏi tên của đối phương, bình thường sẽ báo danh hiệu của mình trước.

- Rõ ràng là sinh vật hèn mọn nhưng lại ngạo mạn như vậy, luôn muốn cá thể khác biểu hiện khiêm tốn với mình, dùng nó để lĩnh hội... tôn nghiêm hư ảo.

Giọng nói kia trả lời:

- Nhưng so với một con người khác từng tới đây, người còn lễ độ hơn nhiều, tạm thời nói cho người biết, tên húy của ta là... Seraph.

- Người cũng là sinh vật trong vườn địa đàng sao?
God Key hỏi.

- Vườn địa đàng?

Seraph chân chữ mấy giây:

- Hừ... loài người, người là từ chỗ vườn treo Babylon bị đưa vào đây sao? Để ta suy nghĩ xem... có thể mở ra vết nứt không gian... ngoại trừ Cherub thì là Dương Tiễn rồi.

- Tên ba mắt kia thật sự gọi là Dương Tiễn?
God Key ngạc nhiên nói.

- Chúng ta vốn không có tên, Cherub đã đặt cho chúng ta. Hẳn nói tại vương quốc thứ năm, chúng ta được xem là nhân vật trong thần thoại truyền thuyết, mỗi người được đặt cho một danh hiệu. Mọi người còn hư cấu rất nhiều cố sự của chúng ta, dùng nó để truyền đạt một chuyện mà bọn họ mong muốn.

Seraph dừng lại một chút, hỏi:

- Vậy thì... loài người, trở lại vấn đề vừa rồi, ta nên xưng hô người thế nào.

- Gọi ta God Key đi.

Hắn trả lời, trong lòng đang suy nghĩ: “Tại sao Seraph lại gọi xã hội loài người là vương quốc thứ năm, bốn vương quốc trước là gì?”

- Ừm... không giống như tên mà loài người thường dùng, đây là một loại danh hiệu sao?

- Coi là vậy đi.

God Key nói:

- Tên không quan trọng, quan trọng là lai lịch của người.

- Nói rất hay, God Key, vậy người là ai?

Seraph nói:

- Tại sao ngươi lại ở vườn treo Babylon, tại sao Dương Tiễn lại đưa ngươi đến chỗ này của ta?

- Tại sao ngươi không tự đi hỏi bạn của mình?
God Key hỏi ngược lại.

- Đương nhiên là vì... nơi này là lồng giam của ta, ta không thể ra được.
Seraph nói.

- Cái gì? Nơi này là một lồng giam?
God Key cảm thấy không ổn, ý nghĩa của lồng giam chính là... không có lối ra.

- Thế nào? Ngươi cho rằng là cái gì?

- Vốn tưởng rằng là một mê cung gì đó.
God Key dứt khoát khoanh chân ngồi xuống, nói ra sự thật. Nghe đôi phương nói bị nhốt ở đây, hẳn liền ý thức được sinh vật to lớn trong bóng tối kia cũng không có ác ý, thậm chí có thể cũng muốn chạy trốn giống như mình.

- Không sai, nơi này có mê cung, vô số mê cung, một cái nối tiếp một cái, mà chỗ ngươi đứng bây giờ là một lối ra trong số đó.

Seraph nói:

- Xét về gốc rễ thì loài người là sinh vật từ trong hải dương đi ra, cho nên ngươi bắt đầu từ con đường “màu lam”, đi đến trước mặt ta.

- Lồng giam của ngươi chính là điểm cuối của mê cung, vậy ta có thể cho rằng nơi này không có đường ra?

God Key hỏi.

- Đương nhiên là có, nhưng ta không thể ra ngoài.

Seraph nói:

- Cherub đã thiết lập chú ấn, muốn nhốt ta đến vĩnh viễn.

- Tên Cherub mà ngươi nói, chẳng lẽ không phải là đồng bạn của ngươi... hoặc là... đồng loại sao?

God Key nói.

- Ta và hẳn đều có năng lực ở trong “vườn hoa” dòm ngó Địa Cầu.

Seraph trả lời:

- Sau khi ẩn vào vườn treo Babylon một trăm năm, Cherub đã nhốt ta vào đây. Hắn nói ta đang biến thành loài người, ngôn ngữ và phương thức suy nghĩ của ta đều bị ô nhiễm, bởi vì ta đã nhìn quá nhiều, quá mê mẩn rồi.

“Hóa ra ở chỗ các người... lý do này cũng có thể phán người ta bị tù chung thân...” God Key thậm nói.

- Sau khi bị nhốt vào, ta vẫn có thể tiếp xúc với một số sinh vật của chủng tộc khác. Bọn họ đến từ những vũ trụ khác nhau, bởi vì đủ loại nguyên nhân nên tiến vào vết nứt thời không. Trong đó phần lớn là sinh mệnh có trí tuệ, thỉnh thoảng cũng có sinh vật trình độ tiến hóa hơi thấp. Chỗ này của ta giống như dưới đáy biển, vô số đầu cuối của nhánh sông đều hội tụ ở đây. Đương nhiên cũng không phải tất cả sinh vật đều có thể đi ra khỏi mê cung, đến trước mặt ta.

Seraph nói:

- Người rất may mắn có thể đi tới đây, nếu như người tìm tòi một phương hướng khác, rất có thể sẽ lạc đường trong không gian gần như vô cùng vô tận.

God Key nghe vậy liền cảm thấy rùng mình, hắn hắng giọng một tiếng:

- Chuyện đó... vẫn nên quay lại đề tài vừa rồi, người nói nơi này có đường ra, chỉ là người không thể ra ngoài, vậy ta có thể hay không?

- Trước tiên chờ một chút, ta đã giải đáp rất nhiều nghi hoặc của người, nhưng người vẫn chưa trả lời vấn đề trước đó của ta, tại sao Dương Tiễn lại đưa người tới đây?

Seraph đột nhiên hỏi.

God Key vừa định buột miệng nói thật với đối phương, nhưng lúc này hắn lại ý thức được một vấn đề. Seraph đã nói từng có rất nhiều sinh vật đến đây, hơn nữa lúc đầu đối phương còn nói “so với một con người khác từng tới đây, người còn lễ độ hơn nhiều”. Như vậy... những sinh vật kia bây giờ ở đâu? Trong bóng tối ngoại trừ Seraph, không có dấu hiệu của bất kỳ sinh mệnh nào khác.

Nghĩ đến đây, God Key liền cảm thấy sau lưng ngứa ran. Tên quái vật này không phải trước tiên muốn tán gẫu giải sầu, sau đó há mồm ăn người đấy chứ?

- Ta nghĩ... Dương Tiễn muốn ngươi giết chết ta.
God Key đã đứng lên, tiến vào trạng thái chiến đấu.

- Thú vị... trên người ngươi xuất hiện một loại phản ứng năng lượng.
Seraph cảm nhận được biến hóa của God Key:

- Chẳng lẽ ngươi muốn đánh nhau với ta sao?

- Chuyện này tùy thuộc vào thái độ của ngươi.
God Key lạnh lùng trả lời.

- Ta không hề muốn thương tổn ngươi, loài người. Nếu như ngươi và đồng bào của ta có... theo như cách nói của loài người các ngươi... là hiềm khích, ngươi có thể đi tìm bọn họ giải quyết, chuyện này không liên quan đến ta.
Seraph trả lời.

- Vậy ta có thể hỏi một chút, những sinh vật trước kia đi ra khỏi mê cung đến nơi này, bây giờ thế nào rồi?
God Key nói.

- Đều chết cả rồi.
Seraph trả lời.

Trong lòng God Key nói một câu: “Quả nhiên là vậy...”

Không ngờ Seraph lại nói tiếp:

- Rất đáng tiếc, từ góc độ sinh vật thì bọn họ quá yếu ớt, phần lớn đều cần bổ sung một loại năng lượng mới có thể sống được. Dùng loài người các ngươi làm ví dụ, nguồn năng lượng cần thiết của các ngươi là không khí, nước và thức ăn. Còn dùng ta làm ví dụ, chỉ cần không khí là có thể sống sót, cho dù ở hoàn cảnh bên ngoài khí quyển, thân thể cũng sẽ không bị áp lực bên trong ép vỡ giống như loài người, chỉ là không thể ngừng hô hấp quá lâu.

- Cho nên... bọn họ đều chết đói?

- Phần lớn là vậy, cũng có một số vì không thích ứng được với oxy trong không khí nên trúng độc tử vong. Ta buộc phải xử lý thi thể của bọn họ, bởi vì trong đó tám chín phần mười sẽ sinh ra hiện tượng thối rữa.

Seraph trả lời:

- Những năm gần đây, trong tất cả sinh vật tới nơi này, chỉ có một sinh vật

là do ta tự tay bóp chết... chính là con người đã tới nơi này trước ngươi.

- Cái gì?

Trái tim God Key lại nhảy lên:

- Tại sao ngươi lại giết hắn?

- Hắn dường như đã phát điên, sau khi xuất hiện ở vị trí mà ngươi đứng, ta định dùng ngôn ngữ giao lưu với hắn, nhưng hắn lại không ngừng hét lớn, còn tấn công ta.

Seraph nói:

- Năng lượng của hắn... mạnh hơn ngươi rất nhiều, thậm chí là uy hiếp đến... ừm, phải nói là uy hiếp nghiêm trọng đến tính mạng của ta, cho nên ta đánh phải phản kích.

Hắn suy nghĩ mấy giây rồi nói tiếp:

- Ta chỉ nhớ mang máng, trong lời nói khi hắn điên cuồng, đã nhắc tới tên của mình... Javiton Howl.

Lời này vừa nói ra, God Key lập tức giật mình. Đúng là trò đùa! Hóa ra sau khi tên kia bị đá vào hư không phía trên đảo Địa Ngục, cuối cùng lại đến nơi này, hơn nữa còn bị ngươi giết chết?

- Ta nghĩ... chúng ta nên giải quyết vấn đề một cách lý trí, hòa bình.

Giọng điệu của God Key lập tức mềm xuống:

- Ừm... ngươi đã không có ý kiến về nguyên nhân ta tới đây, cũng không phải là đao phủ của bọn Dương Tiễn, vậy có thể nói cho ta biết làm thế nào ra ngoài không?

Seraph im lặng một hồi mới trả lời:

- Thực ra ta còn muốn ngươi kể với ta nhiều hơn về chuyện xảy ra những năm gần đây trong vương quốc thứ năm, dù sao Địa Cầu cũng từng là cô hương của ta, hơn nữa ta rất tò mò về loài người.

- Tạm thời không tính trước khi ta đói chết có thể nói cho ngươi biết bao nhiêu chuyện... mấu chốt là hiện giờ ta đang rất gấp, còn có đồng bạn ở bên ngoài chờ ta.

God Key trả lời.

- Được rồi, ta tôn trọng tính mạng của ngươi, cũng tôn trọng nguyện vọng của ngươi.

Seraph nói:

- Hơn nữa trước giờ ngoại trừ tên điên kia, ngươi là người duy nhất có đủ điều kiện chạy ra khỏi nơi này.

God Key thật sự vui mừng vì đầu óc của Javiton đã không bình thường, nếu như tên kia ngồi xuống nói chuyện với Seraph mấy câu, chẳng phải có thể trở về sao?

Lúc này Seraph nói:

- Cần thận con mắt của ngươi, God Key.

Tiếng nói vừa dứt, trước mắt God Key đột nhiên bùng lên ánh sáng chói. Hắn đã ở trong bóng tối một thời gian khá dài, lúc này tất nhiên sẽ không nổi chịu. Nhưng tại khoảnh khắc trước khi nhắm mắt lại, God Key mơ hồ nhìn thấy cảnh vật trước mắt. Đó là một không gian hình trụ trống rỗng rất lớn, chung quanh không gian này có vô số lối ra, lớn nhỏ khác nhau, nhiều như tổ ong, chỗ này của mình chỉ là một lối ra rất nhỏ trong số đó.

Mà dưới đáy hình trụ có một người khổng lồ tỏa ra ánh sáng chói, bởi vì lúc này bản thân Seraph chính là nguồn sáng, không thể thấy rõ hình dáng của hắn. God Key chỉ liếc thấy sáu chiếc cánh lớn mở ra, lông vũ trên đó cũng đang phát ra ánh sáng.

- Tay của ta có thể miễn cưỡng xuyên qua vết nứt, nhưng thân hình của ta không thể đi qua.

Seraph nói:

- Ta sẽ đưa ngươi vào trong vết nứt, nhưng ngươi phải tự mình mở lối ra ở đầu kia, ngươi sẽ biết phải làm sao.

- Lúc trở về sẽ không dễ dàng giống như lúc tới, ánh sáng vàng của Dương Tiễn không còn ở chung quanh ngươi, ngươi phải dựa vào năng lượng của mình để bảo vệ thân thể không bị xé nát. Còn nữa... nếu ngươi gặp được Cherub, thay ta chuyển lời cho hắn...

.....

Lúc God Key và Seraph nói chuyện, Dương Tiễn lại không đuổi kịp Thiên Nhất, bởi vì Dark Water cũng không dễ giải quyết như hắn tưởng tượng.

Lại nói sau khi Dương Tiễn xuyên thủng Dark Water, đang muốn xoay người

rời đi, lúc này hắn theo bản năng muốn ném Dark Water ra khỏi kích ba mũi hai lưỡi. Ai ngờ sau khi lồng ngực của Dark Water bị xuyên qua, chỉ dừng ở đó mấy giây, liền tự động trượt xuống theo vũ khí đối phương. Giống như người cầm một miếng bánh pudding lên que trúc, qua mấy giây bánh pudding sẽ dọc theo que trúc rơi xuống.

Trên mặt Dark Water không có bất kỳ biểu tình gì, thân thể cũng không chảy máu, chỉ chảy nước đen, càng sẽ không co giật rõ ràng hoặc kêu đau, vì vậy lúc bị xiên trên mũi kích hoàn toàn không nhìn ra hắn sống hay chết.

Dương Tiễn chỉ thấy hắn bất động ở đó, liền cho rằng đã giải quyết xong. Ai ngờ loại tổn thương này đối với Dark Water chỉ như gãi ngứa, hắn thuận thể trượt xuống, leo lên cổ tay cầm kích của Dương Tiễn.

- Xem ra người không bị diệt tuyệt chung với đồng loại là có nguyên nhân. Trong nháy mắt Dương Tiễn vươn tay trái ra, chuân xác bắt lấy đầu của Dark Water:

- Theo ta biết, sau khi thân thể các người bị thương nặng sẽ mất đi khả năng hành động, trải qua thời gian rất dài mới có thể tự chữa trị được.

Hắn nắm đầu của Dark Water, từ từ nhấc đối phương lên. Thân thể Dark Water nhất định phải di động theo đầu, cho nên biến thành trạng thái giống như nhựa cao su, rời khỏi cổ tay phải của Dương Tiễn.

- Nhưng nhìn xem người...

Lúc Dương Tiễn nói chuyện, thân thể Dark Water đã khôi phục hình người nguyên bản, đồng thời hai cẳng tay của hắn biến thành hình dáng cái liềm, vươn vào trong bàn tay trái của Dương Tiễn, ra sức gạt ngón tay đang nắm đầu mình ra ngoài.

- Tốc độ tự chữa trị kinh người như vậy, hơn nữa còn có thể nhanh chóng biến thân thể thành các loại vũ khí.

Dương Tiễn tiếp tục lời nói vừa rồi:

- Nhưng đầu chắc vẫn là nhược điểm.

Tay trái của hắn chợt dùng sức bóp vỡ đầu Dark Water.

Thân thể màu đen không đầu rơi thẳng xuống đất.

Lúc trước trong di tích, Dark Water bị Gunsmith bắn bể đầu, phải tổn rất

lâu mới khôi phục lại được, trong thời gian đó hắn không hề có khả năng hành động.

Dương Tiễn không biết những chuyện này, nhưng hắn nhìn thân thể không động đậy được trên đất và phân cổ đang từ từ phục hồi, đại khái cũng suy đoán như vậy.

Chỉ là Dark Water hôm nay đã không giống trước kia, sau khi cắn nuốt rất nhiều loài người, trải qua nhiều kinh nghiệm chiến đấu, thực lực của hắn đã khó tưởng tượng được...

Vương quốc thứ tư hay vương quốc thứ hai cũng vậy, tất cả đều không phải là loài người. Có lẽ sinh vật của vương quốc thứ hai trời sinh năng lực chiến đấu thuộc cấp bậc ma thần, nhưng dị loại trong bộ tộc Dark Water sống sót này lại có tiềm lực vô hạn.

Khi Dark Water có được tri thức và kinh nghiệm của loài người, những chuyện trái ngược với khái niệm logic là trên hết của bộ tộc Dark Water, khiến cho ý thức của hắn dần dần phát sinh biến hóa. Loài người là một chủng tộc hiếu chiến, từ trước đến giờ đều như vậy, tương lai cũng như vậy. Khi loại thiên bẩm này và tư tưởng của bộ tộc Dark Water xảy ra xung đột, lại hòa hợp với nhau, đã tạo ra một chiến sĩ chung cực càng đánh càng hăng, càng đánh càng mạnh.

- Người đoán không đúng.
Tiếng nói chuyện của Dark Water vang lên.

Dương Tiễn vừa mới xoay người định rời đi, nghe một câu như vậy liền kinh ngạc quay đầu lại. Hắn phát hiện Dark Water vẫn bình yên vô sự đứng ở đó, đầu dĩ nhiên đã khép lại, nếu không thì cũng không thể nói chuyện, hơn nữa ánh sáng xanh trong mắt đối phương cũng đã thay đổi, biến thành một loại ánh sáng màu đỏ.

- Ta không có nhược điểm.
Dark Water tiếp tục nói:
- Nhưng người thì có.

- Xem ra không hoàn toàn tiêu diệt người thì ta không thể rời đi.
Giọng điệu của Dương Tiễn rất bình tĩnh, dứt lời liền rung kích ba mũi hai lưỡi, một luồng khí mạnh phủ lên thân kích, quét ra một kích. Chiêu này

cũng không chậm hơn lúc truy kích Thiên Nhất bao nhiêu.

Mặc dù Dark Water không thể ung dung đi ra khỏi phạm vi công kích của đối phương giống như Thiên Nhất, nhưng vẫn đủ tốc độ để lui ra ngoài mũi kích.

Tránh khỏi thực thể của kích ba mũi hai lưỡi, còn phải nghênh đón lực lượng vô hình quét đến. Nếu đổi thành một người năng lực cấp Cường bị lực lượng này chạm vào, nhất định sẽ cảm thấy ngực giống như bị chùy sắt đánh trúng, mắt nổ đom đóm, hộc máu ba ngụm. Nhưng Dark Water thì không sợ, thân hình hắn có thể hóa lỏng, xung kích phi thực thể rất dễ dàng bị truyền đi tứ tán.

Dương Tiễn một chiêu không trúng, cũng không chậm trễ, thân hình nghiêng về phía trước, thuận thế tấn công. Kích ba mũi hai lưỡi trong tay hắn cũng làm bằng tịnh hợp kim, nguyên nhân thì sau này sẽ nói. Lúc này binh khí to lớn nặng nề vững chắc, sắc bén vô cùng, nằm trong tay người khổng lồ cao lớn gấp mấy lần so với loài người này càng như hổ thêm cánh. Chém, gạt, đánh, đâm, khóa, xúc, Dương Tiễn nhảy nhót bay múa, vung vẩy càn quét, chiêu thức có thể nói là biến ảo muôn dạng, linh động đủ kiểu, thể tích hoàn toàn không ảnh hưởng đến thân thủ của hắn.

Thế nào là cao thủ, cao thủ chính là có thể dùng chiêu thức vững chắc dũng mãnh để sử dụng kim thủ, cũng có thể dùng chiêu thức nhẹ nhàng biến ảo để thi triển búa to.

Dark Water thấy chiêu xuất chiêu, không có một chút sơ hở nào, tránh khỏi toàn bộ công kích của Dương Tiễn. Nếu như tính cả những nhân tố như vũ khí, cánh tay duỗi ra, bước chân... tốc độ của hắn còn lấn áp Dương Tiễn một bậc.

Một phen thăm dò này, nếu là Nhị Lang chân quân thật sự ở đây, có lẽ đã sinh ra mấy phần lửa giận. Nhưng Dương Tiễn này chỉ là một người khổng lồ ba mắt của vương quốc thứ hai mà thôi, không liên quan gì đến chuyện thần thoại xưa. Nói cho cùng hắn chỉ là một loại sinh vật có trí tuệ mấy ngàn năm trước, hắn cũng giống như Dark Water không biết tức giận, sẽ không bị lửa giận làm mất đi bình tĩnh trong chiến đấu, đối với hắn thì ngay cả tưởng tượng đều không làm được.

Nếu công kích đã không có kết quả, rất đơn giản, thêm một chút sức là

được rồi.

Chỉ thấy Dương Tiễn rung binh khí lên, liên tục đâm ra mấy kích, tốc độ kia lại tăng thêm mấy phân, kích ba mũi hai lưỡi hóa thành từng ảo ảnh. Thế công đột nhiên tăng nhanh này khiến Dark Water luống cuống tay chân, liên tục lùi lại. Dương Tiễn thì tiếp tục đâm nhanh, đồng thời sẵn lên ép cho Dark Water phải lui mấy chục thước.

Dark Water lâm vào bị động, còn chưa kịp thay đổi để ứng phó, không ngờ Dương Tiễn lại chợt dừng bước. Lúc này thế lui của Dark Water còn chưa hết, trong nháy mắt đã kéo dài khoảng cách ra hơn mười mét.

Con mắt thứ ba trên trán Dương Tiễn lại bắn ra một luồng sáng vàng, khoảng cách này chính là độ khuếch tán và tầm bắn tốt nhất của ánh sáng kia, Dark Water có thể nói là không thể tránh né. Mắt thấy hấn sắp sửa bị dịch chuyển vào trong hư không giống như God Key...

Chương 23 : Bỏ bài

Trong nháy mắt này Dark Water duỗi thẳng hai tay, khép lại hướng về phía trước, từ đầu ngón tay bắn ra một thanh dao sắc màu đen.

Dao sắc do nước đen biến thành, sau khi rời khỏi bàn tay Dark Water liền chuyển sang trạng thái cứng rắn. Tốc độ của nó cực nhanh, bắn thẳng vào con mắt thứ ba của Dương Tiễn, người khác gần như chỉ có thể nhìn thấy một vệt đen lướt qua.

Một chiêu này đánh tới, Dương Tiễn bắt buộc phải giơ tay lên che lại. Lòng bàn tay của hắn hướng ra phía ngoài bảo vệ trán, do đó ánh sáng vàng kia cũng bị ngăn trở.

Lúc này Dark Water đột nhiên giống như một con sói điên cuồng xông về phía đối phương, nửa đường mở hai tay ra, mười đầu ngón tay hóa thành vuốt thép hẹp dài, tiếp đó tung người nhảy lên tấn công vào đầu Dương Tiễn.

Hắn đã nhìn thấu, cách để chiến thắng người không lồ ba mắt này chính là chiến đấu cận thân. Tại khoảng cách gần, bởi vì chênh lệch về hình thể khiến cho vũ khí của Dương Tiễn mất đi tác dụng, chỉ có thể dùng tay ứng phó. Tuy nói ở khoảng cách này, tốc độ xuất thủ của Dương Tiễn và tốc độ cực hạn của Dark Water chênh lệch không nhiều, hai lần trước Dark Water đều dễ dàng bị tóm lấy, nhưng lúc này Dark Water đã phát hiện được nhược điểm của đối phương, cho nên có thể mạnh tay đánh một trận.

Dark Water nhảy lên cao, dừng lại trước mặt Dương Tiễn. Khoảng cách này còn chưa đủ để vuốt thép của hắn chạm vào đối phương, nhưng vừa đủ để cánh tay Dương Tiễn vươn ra có thể chạm đến.

Tay phải Dương Tiễn cảm kích, dĩ nhiên chỉ có thể dùng tay trái tóm lấy đối phương. Chỉ thấy vuốt hổ gào thét quét đến, Dark Water giữa không trung không thể tránh né, sắp sửa bị bắt. Nhưng trên thực tế đây là sơ hở do Dark Water cố ý lộ ra.

Khi công kích của Dương Tiễn sắp đến nơi, Dark Water bỗng nhiên há miệng, từ trong cổ họng bắn ra một vệt đen, đâm thẳng vào con mắt thứ ba của Dương Tiễn.

Cánh tay trái của Dương Tiễn đã vung ra, tay phải buông kích ba mũi hai lưỡi thu về ngăn cản cũng không còn kịp. Đòn tập kích ở khoảng cách này khiến hắn bất ngờ không kịp đề phòng.

Dương Tiễn không ngờ Dark Water lại có thể dùng miệng phát ra công kích như vậy. Cảm giác bất đắc dĩ này giống như lần đầu tiên ta nhìn thấy Piccolo dùng miệng bắn ra khí công pháo, khi đó ta liền nghĩ có phải dùng chân cũng làm được hay không, thế là về sau Songoku thật sự đã làm, tiếp đó thì đến dựng ngón giữa cũng... bỏ đi, không nói chuyện này nữa.

Nói về con mắt thứ ba của Dương Tiễn bị đâm trúng lại phun máu, có vài giọt bắn ra rất xa, thậm chí bắn lên người Dark Water. Máu của những sinh vật vương quốc thứ hai này cũng có màu đỏ, nhìn qua không có gì khác với loài người.

- Láo xược!

Tay phải Dương Tiễn ôm lấy con mắt bị thương, tay trái vẫn thành công bắt lấy Dark Water. Dù sao hắn vẫn còn hai con mắt, bị thương một con cũng không ảnh hưởng đến thị giác:

- Hai tay biến thành dạng vuốt phân tán sự chú ý của ta, khiến ta cho rằng người muốn dùng móng vuốt kia tấn công...

Dương Tiễn siết chặt thân thể Dark Water, dịch thể màu đen từ kẽ ngón tay chảy xuống:

- Sinh vật gian xảo...

Dark Water không lên tiếng, thân thể của hắn trong nháy mắt bành trướng, vươn ra mấy chục cây gai nhọn, cả người biến thành một con nhím biển lớn màu đen. Ngón tay và bàn tay Dương Tiễn đều bị xuyên qua, gai nhọn đâm vào lòng bàn tay của hắn.

- Không thể nào!

Dương Tiễn còn đang kinh ngạc, Dark Water đã nhanh chóng biến trở lại hình người. Khi gai nhọn màu đen rút khỏi tay Dương Tiễn, máu của hắn chảy ra như trút.

Ánh sáng đỏ trong mắt Dark Water bùng lên:

- Con mắt của ngươi cũng không có lớp da cứng như sắt bảo vệ, cho nên chính là điểm yếu. Khi máu của ngươi dính vào người ta, tất cả đã kết thúc rồi. Hiện giờ vũ khí do thân thể ta biến thành đã đủ độ cứng để tổn thương đến ngươi.

Trong lúc nói chuyện hắn cũng đồng thời đáp xuống đất.

Dark Water đứng ở bên chân Dương Tiễn, một chân hóa thành đao kéo dài ra, quét ngang một cái, cắt đứt cổ chân trái của người khổng lồ trước mắt. Dương Tiễn kinh hãi, thân thể nhất thời mất đi cân bằng. Vừa rồi hắn đã vút binh khí sang một bên, lúc này trong tay không có gì để chống đỡ, đành phải lao đảo ngã xuống đất.

- Ngươi muốn ăn ta sao... bộ tộc Dark Water.

Dương Tiễn lui về phía sau, trong lòng hắn biết đã không có phần thắng.

- Ta đã ăn xong rồi.

Dark Water trả lời. Chuyện này không sai, với góc độ của loài người, vài giọt máu của Dương Tiễn bắn lên người Dark Water tương đương với cả mấy chén máu. Hôm nay năng lực cắn nuốt sinh vật của Dark Water đã tiêu hao thân thể ngày càng ít, có một lượng máu như vậy là đủ rồi.

- Thế nhưng...

Dark Water thay đổi đề tài:

- Thiên Nhất đã nói, đám sinh vật các ngươi, không chứa một tên...

Hắn nói xong liền từng bước đến gần.

.....

Time Servant và Trường Anh đi đến ven rìa thánh phố, trên đoạn đường này năng lượng và thể lực trôi đi còn nghiêm trọng hơn bọn họ tưởng tượng. Đáng sợ nhất là cho dù có đứng yên bất động, hai người cũng không có dấu hiệu khôi phục.

Lúc này Dark Water và Dương Tiễn đang ở một khác nơi chiến đấu hăng say, có điều hai quái vật này không dùng năng lượng của loài người, vì vậy bọn Time Servant cũng không cảm giác được chiến đấu phát sinh. Còn

Blood Owl và đám người của Nghịch Thập Tự đã cách nơi này rất xa, không nằm trong phạm vi dò xét của bọn họ.

Lúc bọn họ cho rằng chung quanh khá an toàn, có thể nghỉ ngơi một chút.

- Đã lâu không gặp rồi.

Thiên Nhất đột nhiên từ sau một bức tường đá đi ra, hai tay hấn nhét trong túi quần, vẻ mặt lười nhác, nhìn qua không giống như tới để đánh nhau:

- Lúc trước cảm giác được hai người các người đã rời khỏi đội ngũ, thế là ta đột nhiên nảy sinh một ý tưởng không tệ, vì vậy đặc biệt đi vòng tới đây, cho các người một sự ngạc nhiên.

- Cần thận! Hấn...

Trường Anh đang muốn nhắc nhở Time Servant đề phòng.

Thiên Nhất trực tiếp ngắt lời:

- Lúc ở đảo Địa Ngục hấn cũng có mặt, không cần cô nói cho hấn biết làm thế nào để tránh bị ta giết ngay lập tức.

Hấn cười nói:

- Hơn nữa ta cũng không có ý định ra tay với các người. Ta nghĩ các người cũng đã chú ý tới, trong không gian này lãng phí thể lực vào những trận chiến không cần thiết, đó là một chuyện rất nguy hiểm. Đám các người có thể không quan tâm, nhưng lát nữa ta còn phải đối phó với một số người và thứ thật sự khó nhằn, vì vậy phải cố gắng tránh khỏi chiến đấu vô nghĩa.

- Vậy người tới làm gì? Nói chuyện hòa bình sao?

Time Servant hỏi.

- Ha ha... cũng không phải, cũng không phải.

Thiên Nhất càng tươi cười:

- Ta tới là để khiến cho hai người các người tàn sát lẫn nhau.

- Người nói gì?

Time Servant hỏi, hấn loáng thoáng cảm thấy bất an, nhưng lại không nói được vì sao.

- Time Servant, người có biết tại sao Trà Tiên lại phái người tới đây không?

Thiên Nhất đột nhiên hỏi.

- Nếu như người biết rõ vẫn hỏi, vậy thì mau nói với ta, tiết kiệm thời gian của mọi người.

Time Servant trả lời.

Thiên Nhất nhún vai:

- Nhìn giống như để người trở lại chi viện cho bản bộ EAS, ứng phó với Giới Luật Thép tiến quân, thực ra đó chỉ là một phần nguyên nhân.

Hắn cười nói:

- Còn có một phần nguyên nhân khác, đó là hắn đã hoài nghi người.

Time Servant cảm thấy khó hiểu:

- Hoài nghi ta cái gì?

- Hoài nghi người chính là nội ứng mà ta sắp đặt bên cạnh hắn.

Thiên Nhất nói tiếp:

- Hơn nữa hắn hoài nghi rất chính xác, người đúng là quân bài mà ta đặt trong túi hắn.

Trường Anh quay đầu nhìn Time Servant, lại cười nói:

- Thiên Nhất, người thật là biết bịa chuyện. Lúc bị bắt ta vẫn luôn ở cùng với hắn, người đã xúi giục hắn lúc nào?

Nàng hừ lạnh một tiếng:

- Người nghĩ chỉ bằng mấy câu nói này là có thể khiến chúng ta đánh nhau sao?

- Không hiểu phải không? Để ta giải thích với cô một chút.

Thiên Nhất nói:

- Thuốc cương thi hỗn hợp loại 103, đó là tên của thuốc đã được tiêm vào trong cơ thể Time Servant.

Time Servant và Trường Anh nghe vậy, sắc mặt đều biến đổi.

- Từ khi các người tỉnh lại trên tàu ngầm, cho đến khi ta thả các người đi, tất cả đều nằm trong kế hoạch của ta.

Thiên Nhất nói:

- Các người thật sự cho rằng ta nghe hai người cãi nhau ồn ào đến nhức đầu, cho nên mới đưa ra quyết định đó sao? Ha ha... nhốt các người chung một chỗ như hình với bóng, là vì muốn làm ra một hiện tượng giả tạo,

giống như hai người các ngươi không thể bị xúi giục.

Hai tay hấn khoanh trước ngực, ngẩng đầu nhìn lên trời, nói:

- Vì hoàn thành chuyện này, các ngươi mới bị tiêm thuốc độc có thể dừng tim đập, hô hấp, hệ thống tiêu hóa, sự trao đổi chất... nếu không cô nam quả nữ nhốt chung một chỗ thời gian dài sẽ xảy ra hỗn loạn, các ngươi hiểu chứ.

- Lúc chúng ta được thả, ngươi rõ ràng đã giải trừ độc tố.

Time Servant nói:

- Hơn nữa sau khi trở về chúng ta đã xét nghiệm máu kỹ càng, không kiểm tra được bất cứ vấn đề gì.

Thiên Nhất nói:

- Nói đúng, nhưng loại độc kia hoàn toàn không liên quan đến thuốc hỗn hợp trong cơ thể ngươi, phía đế quốc cũng không kiểm nghiệm ra thành phần của loại 103.

Thiên Nhất nhìn Time Servant nói:

- Trước khi hai người các ngươi khôi phục ý thức, ta đã bảo bác sĩ tiêm cho ngươi loại thuốc thứ hai, chính là thuốc cương thi hỗn hợp loại 103.

Hắn giống như không nhận được bật cười:

- Sau khi các ngươi tỉnh lại, cô ả lần đầu gặp mặt đã muốn giết chết ngươi và tất cả tù phạm trên đảo Địa Ngục này, đã trở thành nhân chứng tốt nhất của ta. Có cô ta làm chứng và hành động của Trà Tiên, khiến cho ngươi sau khi trở về đã trở thành đại anh hùng. Sự tồn tại của cô ta vừa lúc có thể yểm hộ cho ngươi, khiến ngươi trở thành một người không bị hiềm nghi, trở thành một lá bài của ta.

- Ngươi muốn nói, ta đã bị ngươi khống chế?

Time Servant hỏi, ánh mắt của hắn trở nên nghiêm túc.

- Còn chưa...

Thiên Nhất trả lời:

- Ta cũng không cần ngươi làm nội ứng cung cấp tin tức gì đó, ta chỉ cần một quân cờ tùy thời có thể sử dụng, hơn nữa chỉ dùng vào thời khắc mấu chốt. Muốn gạt được Trà Tiên không phải chuyện dễ, vì vậy phương pháp tốt nhất là khiến cho bản thân ngươi cũng không biết gì cả.

Hắn dừng một chút rồi nói:

- Thuốc cương thi hỗn hợp mẫu 103 là một loại thuốc phụ trợ, phải phối hợp với năng lực can thiệp ý thức tầng sâu của Bác Sĩ Quái Dị mới có thể vận hành thuận lợi. Trước khi ta đưa ra ám thị đặc biệt với ngươi, ngươi vẫn là ngươi. Nhưng chỉ cần ngươi bị kích thích theo chỉ định, ví dụ như... một âm thanh, một hình ảnh, một loại mùi... trong nháy mắt hiệu quả của thuốc hỗn hợp sẽ được kích hoạt, đại não của ngươi sẽ do ta chỉ phối, ngươi chỉ nghe theo mệnh lệnh của ta.

- Cô đi trước... cách ta xa...

Time Servant lập tức nói với Trường Anh.

- Ha ha ha ha...

Thiên Nhất cười lớn, lắc đầu nói:

- Cô ta sẽ không đi đâu, tiết kiệm miệng lưỡi đi.

Trong mắt Time Servant tràn đầy lửa giận, nhìn chăm chăm vào Thiên Nhất. Trường Anh cũng thật sự không có ý rời khỏi.

- Cô ả này rất chậm chạp, nhưng cũng không ngốc. Về sau cô ta đã ý thức được... lúc trước ở trên tàu ngầm, ngươi vừa tỉnh lại đã bới móc cãi nhau, thật ra là muốn cứu cô ta.

Thiên Nhất nói:

- Nói cái gì “thừa lúc cô ả ngu ngốc này còn chưa làm chúng ta phiền chết, cứ dứt khoát thả ra là được rồi”, ha ha ha ha... Khi đó ta đúng là bội phục ngươi đã hao phí tâm tư, đó là người vừa thấy mặt đã muốn giết ngươi, nhưng ngươi đang trong ngục tù vẫn muốn cứu cô ta. Cho nên ta cũng không vạch trần ngươi, cùng với các ngươi diễn một vở tuồng.

Thiên Nhất vươn một tay ra, giống như người dẫn chương trình giới thiệu diễn viên, nói với Trường Anh:

- Thiên Vệ đại nhân, cô sẽ không bỏ lại Time Servant chạy trốn một mình chứ?

Trường Anh trừng mắt nhìn Thiên Nhất, từ kẽ răng nặn ra một câu:

- Tên cặn bã có sở thích quái đản ngươi...

Thiên Nhất biết mình đã hoàn toàn không chế cục diện, không nhanh không chậm nói:

- Trà Tiên không biết chuyện liên quan đến vườn hoa này, cũng không biết

mục đích của Barmond rốt cuộc là gì, càng không biết ta cũng tới đây.

Hắn nhìn Time Servant:

- Hắn chỉ loáng thoáng ý thức được người chính là quân bài của ta, nhưng không thể chứng thực, thế là hắn tạm thời điều người đi khỏi, tới nơi này tham gia nhiệm vụ chiến đấu. Mà khi hắn nghe nói tàu ngầm của Nghịch Thập Tự cũng đang tiến về hướng sa mạc Samawah, hắn lập tức hối hận, đáng tiếc là đã chậm. Không ai nghĩ đến sự việc lại diễn biến thành tình hình như giờ này phút này nơi này, vận mệnh đúng là một thứ kỳ diệu phải không?

Time Servant nói:

- Người rốt cuộc muốn thế nào?

Thiên Nhất trả lời:

- Một lá bài bị đối thủ nhìn thấu, bỏ qua như vậy đúng là hơi lãng phí, cũng nên phát huy một chút giá trị còn lại...

- Chờ đã!

Time Servant nói:

- Người muốn chúng ta tàn sát lẫn nhau, chẳng qua là vì không để chúng ta quây rầy hành động của người.

Hắn và Trường Anh trao đổi ánh mắt một chút:

- Nếu chúng ta đồng ý không tới gần thành phố này thêm, hơn nữa còn bảo tất cả đồng bạn rời khỏi, người có thể để chúng ta đi hay không?

Thiên Nhất suy nghĩ một chút:

- Ủ... người nói dường như cũng có đạo lý, dùng phương pháp hòa bình giải quyết cũng được.

Time Servant quay đầu nói với Trường Anh:

- Cô cũng đồng ý chứ?

Trường Anh không dám chắc những lời này của Thiên Nhất đều là bịa đặt. Nếu nàng muốn đánh cuộc một lần, coi như Thiên Nhất đang nói dối, vậy rất có thể sẽ gặp phải cục diện Time Servant bị khống chế phản bội, đến lúc đó e rằng còn tệ hơn hai người chiến đấu với Thiên Nhất ở đây.

Ai ngờ nàng còn chưa kịp lên tiếng, Thiên Nhất đã nói tiếp một câu:

- Các ngươi không cần thương lượng, ta chỉ nói là đề nghị của ngươi khả thi, chứ không nói là ta chấp nhận.

Time Servant tức giận đến cực điểm, gan lớn đến mức có thể làm bất cứ chuyện gì, trong nháy mắt bộc phát ra lực lượng kinh người, giống như phát điên lao về phía Thiên Nhất.

- Khẽ khóc vì bị thương, người khác thì đã hát...

Thiên Nhất thông thả mở miệng ngâm nga. Lúc Time Servant nghe được năm chữ đầu lập tức dừng hành động, cặp mắt cũng theo đó mất đi thần thái.

- Chết có gì đáng nói...

Thiên Nhất không đọc hết, đến đây dường như hắn đang suy nghĩ chuyện gì đó. Thực ra hai câu trước hắn đã không đọc đúng lời, còn một câu cuối cùng là “hòa mình vào núi non” hắn cũng muốn thay đổi, chỉ là không nghĩ được từ nào hay.

Thiên Nhất ngửa mặt lên trời than một tiếng:

- Người sống trên đời, dù là con cưng của trời cũng chỉ có mấy chục năm anh hùng, trong đó không thiếu người sắp thành công thì lại thất bại. Nếu thật sự quý trọng tuổi tác, hà tất phải chân chừ lồi thối...

Nói đến đây hắn tiến lên mấy bước, nhẹ giọng nói vài câu vào bên tai Time Servant, sau đó lại lui về sau mấy bước, lớn tiếng nói ra mấy chữ cuối cùng:

- Giết chết cô ả kia.

Trường Anh hiểu được, mười mấy chữ vừa rồi đã khiến Time Servant bị không chế, nhưng nàng không nghe thấy toàn bộ mệnh lệnh của Thiên Nhất, chỉ có năm chữ cuối cùng khá rõ ràng.

Thiên Nhất xoay người nói:

- Ta đi trước một bước, hai vị cứ từ từ đánh.

Trường Anh cảm thấy với sức lực bản thân, cho dù đuổi theo liều mạng với Thiên Nhất cũng không ăn thua gì, vì vậy nàng dứt khoát bình tĩnh lại, bắt đầu nghĩ cách làm thế nào đánh thức Time Servant đang bị không chế.

Thiên Nhất đi càng lúc càng xa, cho đến khi không còn thấy bóng dáng.

Lúc này Time Servant mới từ từ xoay người lại, nhìn vào Trường Anh, ánh mắt của hắn không có tiêu điểm, cũng không lộ ra bất kỳ sát ý nào, nhưng chắc chắn là hắn muốn ra tay.

Trường Anh ba mươi tuổi đã là Thiên Vệ cấp Cuồng, thực lực không cần phải nói. Nhìn lúc trước nàng dùng một cước đá bay Javiton Howl vào hư không, dưới cục diện phức tạp liên tục thay đổi, tùy thời sụp đổ ở đảo Địa Ngục, nàng đã chọn một thời cơ đối phương không ngờ tới nhất, cũng chí mạng nhất, đột nhiên xuất hiện một chiêu trúng đích, xoay chuyển càn khôn, đủ để chứng minh thiên phú và kinh nghiệm chiến đấu của nàng.

Time Servant cũng rất mạnh, nếu là một chọi một chiến đấu sinh tử, hắn có thể đánh thắng bất kỳ người nào trong số năm Thiên Vệ cấp Hung. Đương nhiên hiện giờ trong năm người này chỉ còn lại hai người Domino và Thiên Kiếm, những người khác chết đi đều tính vào sổ sách của Nghịch Thập Tự. Nhưng mạnh thì có mạnh, chênh lệch cấp bậc giữa Hung và Cuồng cũng không dễ vượt qua như vậy. Nếu Trường Anh thật sự muốn phân cao thấp với Time Servant, có thể nói hoàn toàn nắm chắc thắng lợi.

- Người còn nghe ta nói không?
Trường Anh hỏi.

Đáp lại nàng là lực trường quanh người Time Servant mở ra.

- Người còn có khả năng suy nghĩ thuộc về mình không? Còn có thể giao lưu với ta không?
Trường Anh vừa gia tăng năng lượng để phòng ngự vừa nói.

- Vấn đề của cô không quan trọng.

Time Servant lại lên tiếng. Thuộc cương thi hỗn hợp loại 103 và loại 77 mà Khương Quân đã từng trúng, can thiệp đối với người bị khống chế là như nhau, chỉ là điều kiện phát động khác nhau. Lúc bọn họ bị khống chế đều có thể dùng ngôn ngữ giao lưu hoặc là suy nghĩ đơn giản, mà ý thức nguyên bản của bọn họ cũng không biến mất, nhìn thấy tất cả những gì trước mắt.

Nhưng nguyên tắc cơ bản sẽ không thay đổi, Time Servant nhất định sẽ hoàn thành mệnh lệnh của Thiên Nhất, tiếng nói và khả năng suy nghĩ của hắn đều chỉ phục vụ cho mục đích này.

- Không có cách nào, chỉ có thể chế ngự hẳn trước...

Trường Anh trầm ngâm thấp giọng nói, vừa định ra tay, ai ngờ Time Servant đã hành động trước, lực trường ép đến gần nghiền nát mặt đường, sắp sửa đung vào thân thể nàng.

Trường Anh đưa tay ngăn cản lực trường kia, lúc năng lượng chạm nhau, mặt đất dưới chân nàng trong nháy mắt bị đập vỡ, nhưng nàng vẫn có thể miễn cưỡng chống đỡ được.

“Xem ra phải rất tốn sức đây.” - Nàng dùng một tay chống lại lực trường của Time Servant, vẫn thừa sức đưa một tay khác ra, chụp một cái giữa không trung, trong tay bỗng xuất hiện một sợi dây bằng ánh sáng màu đỏ.

Nàng dùng dây bằng kia buộc mái tóc dài sau người xõa đến thắt lưng, sau đó hít thở sâu một chút, những chuyện này đều ung dung hoàn thành trong lúc phải phòng ngự năng lượng xung kích. Mà trong thời gian này biến hóa của ánh mắt nói lên nàng đã nghiêm túc ra tay.

Càng nhiều dây bằng ánh sáng màu đỏ đột nhiên xuất hiện trong tay Trường Anh, giống như băng lụa màu nở ra trong tiệc sinh nhật. Những ánh sáng đỏ kia bay ra ngoài, bao vây lực trường quanh người Time Servant, sau đó bắt đầu dồn ép vào giữa.

Lực trường của Time Servant tuy không bị phá, nhưng thể tích vòng tròn không ngừng bị thu hẹp. Về năng lực hai người này tạm thời xem như đánh ngang tay, nhưng về mặt năng lượng Trường Anh chắc chắn cao hơn một bậc.

“Cứ trối người lại trước rồi tính sau...” - Trường Anh cho rằng làm như vậy có thể chế ngự Time Servant, nàng đã tính toán dùng năng lượng của mình có thể duy trì bao lâu.

Không ngờ vào lúc này, một cánh tay của Time Servant đột nhiên từ trong quả cầu ánh sáng màu đỏ vươn ra...

Chương 24 : Cherub

Sau khi Barmond và Dino thoát khỏi Blood Owl, tiếp tục đi vào trung tâm thành phố đổ nát.

Trên đường Barmond không nói lời nào, cảnh vật trước mắt hắn đã gần giống với trong giấc mộng, tựa như những chuyện nhìn thấy trong thế giới đen trắng đang tái diễn bên cạnh theo hình thức ảo ảnh.

Dino thì tinh táo hơn Barmond nhiều, hắn còn có thể phân tâm quan sát tường đồ vách xiêu ở chung quanh. Trên một số vách đá vẫn xem như hoàn chỉnh, Dino loáng thoáng có thể nhìn thấy tin tức hoặc hình ảnh tương tự với chữ viết, thậm chí còn có một số điêu khắc bằng đá chưa hoàn toàn bị hư hại, giống như những vật thần bí trong truyền thuyết của tôn giáo. Đương nhiên những thứ này đều khắc vào trên tường, hoặc là làm bằng đá, chỉ có thể xem là một loại văn vật nguy tạo hoặc là vật ghi chép.

- Chính là nơi này.
Barmond ngẩng đầu lên, nhìn thần miếu trước mặt.

Kiến trúc của thần miếu này áp dụng hình thức mái vòm tập trung, nhìn qua giống như một cái mũ tròn nhô lên. Từ không trung nhìn xuống, kết cấu chính của thần miếu có hình tròn, điểm cao nhất trong tòa nhà đạt đến năm mươi mét, đường kính phần đỉnh cũng là năm mươi mét. Trước cửa có bảy cây cột lớn dựng thẳng, chống đỡ một mái hiên rộng lớn. Ngôi miếu này hoàn toàn làm bằng đá, nhưng rất kỳ quái, nơi này cũng không bị thời gian phá hủy giống như những kiến trúc khác trong thành phố.

Đi tới gần có thể nhìn thấy hành lang trước cửa chính cao lớn hùng tráng, chung quanh điêu khắc hoa lệ lòe loẹt, có điều những vật điêu khắc kia cũng không biết là thiên sứ hay ma quỷ. Dino vội vã liếc mắt một cái, trông thấy hình điêu khắc dường như là một loại yêu quái có cánh và rất nhiều mắt.

Hai phiến cửa đá khổng lồ khép lại với nhau, sừng sững trước mặt hai

người, ngăn cản con đường tiến vào thần miếu.

Nhưng với sức lực của Cesare Barmond, muốn đẩy cửa đá thể tích như vậy là chuyện rất đơn giản.

Di chuyển tác đầu tiên cần sức lực lớn nhất, một khi cửa đá từ trạng thái bất động bị dịch chuyển, có thể tiết kiệm sức hơn một chút. Barmond không mở cửa ra hoàn toàn, chỉ đẩy phần cửa bên trái ra khoảng năm mét, chiều rộng này đã đủ để mấy người đi qua rồi.

Một tia sáng chiếu vào trong thần miếu đen kịt, từ trong cửa truyền đến một mùi gỉ sắt nồng nặc, bên trong kiến trúc hình tròn này trống rỗng, chỉ có chính giữa tồn tại một đồ vật.

Một quan tài sắt to lớn.

Kim loại bên ngoài quan tài này đã biến thành màu đen, phát ra mùi nồng nặc, ánh sáng từ cửa lớn vừa lúc chiếu vào trên quan tài này. Barmond đi thẳng tới phía trước quan tài, cũng không biết là đang lăm bằm hay là đang nói với Dino:

- Thiên Không pháp điển ghi lại, cánh cổng dẫn đến thần cảnh nằm ở trung tâm thần miếu, chẳng lẽ là chỉ quan tài này...

Đúng lúc này, quan tài sắt to lớn kia đột nhiên phát ra tiếng động.

Dưới hoàn cảnh ánh sáng lờ mờ này, một thứ có thể tích to lớn đột nhiên chuyển động, bất cứ ai cũng sẽ theo bản năng rời xa nó. Dino bất giác lui về phía sau mấy bước. Nhưng Barmond vẫn đứng yên không nhúc nhích, phản ứng như vậy chỉ có thể nói người này đã mạnh đến mức khắc phục bản năng của loài người, hẳn đã không sợ uy hiếp tiềm tàng của một sự vật không biết.

Lấy một ví dụ, người nhìn thấy một cái hòm, trên đó viết “hàng nguy hiểm”, nhưng không nói rõ là cái gì. Vậy trong đầu người sẽ có một khái niệm, bên trong có thể là chất nổ, thuốc độc, quái thú ăn người, thể người tốt... Khi người đứng ở trước hòm, chiếc hòm kia đột nhiên động dậy mấy cái, suy nghĩ đầu tiên của người chắc chắn là sắp bị tổn thương, lập tức sẽ làm ra phản ứng bảo vệ mình.

Nhưng Barmond không có phản ứng như vậy, bởi vì cho dù trước mắt thật

sự có bom nổ, hắn cũng không quan tâm.

Trong quan tài sắt vang lên tiếng nói chuyện, dùng ngôn ngữ của loài người:

- Kẻ mở cổng dịch chuyển là người sao?

Barmond tỏ ra rất bình tĩnh:

- Là ta.

- Báo tên của người đi, con người.

- Cesare Barmond.

Giọng điệu lúc hắn trả lời giống như đang nói mình là một đại nhân vật, giống như sinh vật trên thế giới này đều phải nghe tên của hắn.

- Barmond...

Giọng nói kia trả lời:

- Người là quân chủ của thế giới loài người sao?

- Không phải.

Barmond trả lời:

- Nhưng không lâu sau ta sẽ thống trị thiên hạ.

- Thì ra là vậy...

Giọng nói kia dừng lại một chút:

- Ta tên là Cherub, ở đây chờ người đã lâu rồi.

- Người có thể mở cổng vườn địa đàng không?

Barmond hỏi.

- Có thể.

Cherub trả lời.

- Vậy người còn chờ cái gì?

Barmond hỏi.

- Ta là người canh giữ vườn địa đàng, ngăn cản tất cả sinh vật có “tội” ở ngoài cổng.

Cherub trả lời:

- Người có thể sử dụng chìa khóa đi đến vườn treo Babylon, chứng minh

ngươi đã có đủ vũ lực nhòm ngó ngôi báu của vương quốc thứ năm. Nhưng ngươi vẫn là một con người, một tên nô lệ của tội ác.

- Để ta đi vào.

Barmond nói:

- Ta sẽ lập tức thành thần!

- Có được trái của cây sinh mệnh, quả thật có thể khiến loài người siêu thoát thể xác yếu đuối, nhưng không có nghĩa là ngươi sẽ trở thành tồn tại ngang hàng với chúng ta.

Cherub trả lời:

- Tội ác cũng sẽ không biến mất.

- Những chuyện này không quan trọng, phải thế nào ngươi mới chịu mở cổng cho ta?

Barmond hỏi như thúc giục.

- Vĩnh viễn sẽ không.

Cherub nói:

- Loài người và những đồng bào chưa khai hóa của chúng ta đều là sinh vật hiếu chiến, bản tính tàn nhẫn, chủ trương vũ lực, hơn nữa tội ác khiến các ngươi trở nên gian xảo. Nếu không phải tuổi thọ ngắn ngủi, sinh mệnh yếu ớt, bọn ngươi đã sớm trở thành đội ngũ kinh khủng nhất trong các vương quốc rồi.

- Chính vì nhận rõ điểm này, ta mới giao chìa khóa cho loài người bảo quản, hơn nữa còn thiết lập chỉ có người tiếp cận thần nhất mới có thể mở cổng vườn treo Babylon. Tri thức trong Thiên Không pháp điển liên quan đến việc bước vào thần cảnh chỉ là một cạm bẫy, ta vốn muốn cho những người mạnh nhất trong các người chém giết lẫn nhau để tranh đoạt thứ này, mà cuối cùng người cướp lấy chìa khóa đi đến trước mặt ta...

- Ta sẽ tự tay ban cho hấn cái chết.

Nghe đến đây, vẻ mặt Barmond chẳng những không hề sợ hãi, ngược lại khóe miệng còn cười lạnh:

- Chó giữ cửa... nếu như ngươi không cắn người, có lẽ ta sẽ không ra tay với ngươi...

Hắn đang muốn tiến lên tháo quan tài sắt kia ra làm tám mảnh, đột nhiên

phát hiện thân thể mình không động đậy được.

Một áp lực vô hình khiến hai chân Barmond đóng đinh dưới đất.

- Đại nhân!

Dino kinh hô một tiếng, hắn cũng không thể nhúc nhích, có điều hắn vẫn ngây thơ cho rằng đại đoàn trưởng đại nhân sẽ không trúng chiêu.

Barmond không rảnh chiếu cố đến mục sư trưởng của mình, chỉ lặng lẽ dùng năng lượng dò xét xem đối phương rốt cuộc đã làm như thế nào, đồng thời tìm kiếm phương pháp hóa giải.

Lúc này quan tài sắt to lớn lại mở ra một khe hở, rất nhiều máu tươi màu đỏ từ trong khe hở kia trào ra, thật sự có thể nói là máu chảy thành sông. Từ cổ chân Barmond trở xuống trong nháy mắt đã bị ngâm trong máu.

Một tia sáng ngoài cửa đá chiếu vào quan tài sắt, khiến Barmond nhìn thấy cảnh tượng khiến người ta ghệt thở.

Trong khe hở dần dần mở rộng kia xuất hiện một gương mặt như trẻ con, Cherub cuộn tròn giống như hài nhi còn ở trong bụng mẹ, hai tay ôm đầu gối. Hắn cũng không ngồi xổm dưới đáy quan tài, mà là nằm ở một vị trí trung gian.

Barmond vốn tưởng rằng đối phương nhờ vào máu mới có thể lơ lửng ở độ cao kia, theo máu chảy ra hắn là sẽ chậm rãi rơi xuống. Nhưng sau khi quan tài mở ra, những thứ bên trong hoàn toàn hiển lộ trước mắt, ngay cả Barmond cũng lộ vẻ ngạc nhiên. Chỉ thấy bên trong quan tài sắt kia trải đầy chông sắt hẹp dài, nhiều giống như núi chông, gần như không có khe hở nào, mà thân thể Cherub trong quan tài đang bị những mũi chông dài xuyên qua.

- Cao thủ của thế giới loài người, nguyên nhân duy nhất mà ngươi dám khiêu chiến ta, đó là vô tri...

Sau khi quan tài sắt mở ra, Barmond mới phát hiện giọng nói của Cherub cũng không phải phát ra từ trong miệng. Gương mặt trẻ con kia an tường nhắm mắt, môi cũng không động đậy.

- Cho dù ngươi có thể tạm thời kiềm chế hành động của ta.

Barmond nói:

- Bộ dáng kia của ngươi thì có thể làm gì?

Cherub chợt mở mắt ra:

- Ngươi rất nhanh sẽ biết.

Hắn vươn hai cánh tay ra, duỗi thẳng chân, dùng hai cánh tay vịn vào hai mép quan tài sắt, kéo thân thể của mình ra khỏi chông dài.

Lại một đợt máu tươi tràn ra, lúc này đã có thể thấy rõ thân hình Cherub, lúc đứng đại khái giống như một đứa trẻ năm sáu tuổi, có điều đó là trẻ con trong số người không lồ, đối với loài người thì Cherub vẫn là một người không lồ.

Da trên người hắn có màu trắng, cảm giác giống như ngọc thạch. Sau khi hắn ra khỏi quan tài sắt, những vết thương do chông sắt kia gây ra đều nhanh chóng khép lại.

Thân hình hắn nhìn qua không có gì khác với trẻ con loài người, nhưng sau khi bước ra khỏi quan tài sắt, thân thể liền bắt đầu phát sáng. Sau lưng hắn nhanh chóng mọc ra bốn cánh, chung quanh đầu lại phân biệt xuất hiện bốn gương mặt.

Một luồng áp lực tỏa ra, mỗi người đang ở vườn treo Babylon đều cảm nhận được một loại lực lượng thức tỉnh, chỉ là khoảng cách xa gần sẽ có sự phân chia mạnh yếu. Trong lòng mọi người đều biết rõ, đây không phải là người siêu năng lực có thể làm được, mà là một loại lực lượng bọn họ chưa từng tiếp xúc qua.

Hai cánh phía trong của Cherub bọc thân thể lại, nhìn giống như mặc áo dài do lông vũ màu trắng tạo thành, hai cánh phía ngoài vẫn mở ra. Nhìn kỹ ba gương mặt vừa xuất hiện của hắn, bên trái là sư tử, bên phải là chim ưng, sau đầu lại là gương mặt của người trưởng thành

- Thứ kiểm chế hành động của ngươi là con mắt này.

Lúc Cherub nói chuyện, bàn tay phải hơi mở ra, trong lòng bàn tay lại có một con mắt, đang nhìn chăm chú vào Barmond.

- Ta không thể dừng suy nghĩ lại, cho nên không để mình nhìn thấy càng nhiều.

Lúc Cherub nói lời này, da trên người hắn bỗng xuất hiện vô số con mắt.

Ngoại trừ bốn gương mặt, thân thể của hắn gần như mọc đầy mắt, mỗi con mắt đều có hình quả hạnh, con ngươi màu đen, không có lông mi và mí mắt.

- Hừ... chẳng qua là một quái vật xấu xí, thân sao lại có dáng vẻ như người? Barmond hừ lạnh nói, hắn đã dần dần thích ứng với lực lượng của đối phương, thân thể khôi phục được một chút khả năng hành động.

- Xấu xí?

Cherub đáp lời:

- Cesare Barmond, quan điểm của ngươi đã chứng minh ngươi là một sinh vật khiến người ta nôn mửa. Thẩm mỹ quan của loài người xuất xứ từ khao khát nhục dục trong chủng tộc, xây dựng trên cơ sở cực kỳ bản thủ. Định nghĩa xấu xí của các ngươi là già yếu, mập mạp, vóc người hoặc ngũ quan không theo tỷ lệ, da có tì vết. Tiêu chuẩn bản thân của các ngươi đang công khai biểu thị một loại quy tắc tiềm ẩn, không phải sao?

Cherub mở cặp mắt trên mặt mình, nhìn Barmond nói:

- Sau khi tiêu chuẩn này kết hợp với sự ngạo mạn không có thuốc chữa của các ngươi, đã sản sinh quan điểm là tất cả sinh vật có khác biệt với các ngươi, hoặc là khiến các ngươi cảm thấy khó chịu, đều là xấu xí.

Barmond không biến sắc, hắn hi vọng Cherub nói tiếp, như vậy có thể tranh thủ được nhiều thời gian hơn để khôi phục hành động.

- Ánh mắt của các ngươi rất phiền diện, giống như tia sáng từ cửa chiếu vào kia.

Lúc Cherub nói chuyện, hai phiến cửa đá to lớn của thần miếu lại bắt đầu tự chuyển động, cho đến khi hoàn toàn mở ra, ánh sáng bên ngoài chiếu sáng toàn bộ bên trong thần miếu.

Sắc mặt Dino trở nên cực kỳ kinh ngạc, bởi vì trên bốn vách tường của thần miếu, hắn nhìn thấy vô số cảnh vật xuất xứ từ thế giới loài người, những vật tổ và tranh vẽ miêu tả từng thời kỳ của loài người và nền văn minh ở các khu vực khác nhau.

- Đế quốc La Mã cổ xưa xây dựng con đường chinh phục nước láng giềng, đế quốc Anh dựa vào chế tạo thuyền để thống trị thế giới, đế quốc thứ ba thì dùng bộ binh mạnh mẽ càn quét Châu Âu.

Cherub đối chiếu với những bức tranh lớn trên vách tường, lần lượt nói:

- Người nắm giữ khoa học kỹ thuật thì sẽ nắm giữ thế giới, hoặc là nói loài người các người vì muốn nắm giữ thế giới nên mới nắm giữ khoa học kỹ thuật. Xâm lược và phá hoại là danh từ tiêu biểu của các người. Người cảm thấy thân là một thành viên của chủng tộc này, đáng để kiêu ngạo sao?

- Sự cao ngạo của các người không hề có logic, giống như tự lừa gạt mình vậy. Từ góc độ của những sinh vật khác thì các người là kẻ xâm lược, từ góc độ vũ trụ thì các người là kẻ phá hoại. Các người không kiêng nể gì cướp đoạt tất cả tài nguyên và lợi ích hữu dụng với mình, thậm chí nuôi dưỡng giống loài cấp thấp để ăn, tiến hành hoạt động giao phối không chừng mực, không ngừng sinh sôi càng nhiều đồng loại bản thủ. Rõ ràng đã làm những chuyện máu lạnh nhất thế gian, còn tự xưng là kẻ đứng đầu vạn vật.

Cherub dừng lại một chút, cúi người xuống, đối mặt với Barmond ở khoảng cách gần:

- Mà người mạnh nhất trong các người đi tới đây, ở dưới chân thần ta, dùng bề ngoài để đánh giá một vị thần, gọi ngài là quái vật.

Trên gương mặt bản thể, cặp mắt kia bỗng sáng lên.

Trong con người của Cherub xuất hiện một loại ánh sáng, đây là ánh sáng mà đời này Cesare Barmond chưa từng thấy. Màu sắc của ánh sáng kia cũng không tồn tại trên thế giới này, không một loại từ ngữ nào có thể hình dung.

Tại khoảnh khắc đó, con người của Barmond cũng biến thành màu sắc tương đồng với đối phương. Lúc này trong đầu hắn, thế giới đen trắng trong giấc mộng và thế giới đầy màu sắc trong hiện thực bắt đầu trùng khớp lại với nhau.

- Đây là... cái gì...

Barmond cúi đầu nhìn bàn tay của mình:

- Ta... ta là... cái gì...

- Thấy rồi chứ, loài người, đây là tầm nhìn thuộc về ta, bây giờ... cái gì mới là xấu xí?

Nói đến đây Cherub đột nhiên dừng lại.

Hắn cảm giác được gì đó, trong lòng trầm ngâm: “Dương Tiễn... bị giết

chết rồi... người truyền thuật sao?”

Cặp mắt trên gương mặt sư tử của Cherub mở ra, trong tầm nhìn của nó xuất hiện bóng dáng của Dark Water.

“Là sinh vật của vương quốc thứ tư...” - Cherub thầm nói, lập tức chìm vào suy nghĩ.

Trong khoảng thời gian này Dino vẫn không thể hành động, hần thấp giọng gọi Barmond mấy tiếng. Nhưng Barmond chỉ quay lưng về phía hắn, hoàn toàn bất động, ngay cả phản ứng năng lượng trên người cũng biến mất, giống như một con rối mất đi ý thức.

Chương 25 : Khiêu chiến

Blood Owl và Jacob chỉ giao thủ hơn mười giây, chiến trường đã từ mặt đất dời đến không trung.

Xu hướng của trận chiến này rõ ràng đã thể hiện trí tuệ của Blood Owl trong chiến đấu. Mặc dù khi đối phương tấn công tới, hắn cũng không có nhiều thời gian suy nghĩ chiến lược chiến thuật gì đó, nhưng vẫn theo bản năng lựa chọn dẫn đối phương lên không trung. Sự thật đã chứng minh cách làm này rất đúng đắn, nhờ vậy mà những người siêu năng lực khác của Giới Luật Thép đều mất khả năng tham gia trận chiến.

Một trong số khác biệt rõ rệt giữa người năng lực Cấp Cuồng và cấp Hung là quyền làm chủ trên không. Tuy nói có người giống như Paperman, khi còn cấp Giấy đã có thể thông qua năng lực để bay lượn, nhưng loại người siêu năng lực này cho dù bay lên cũng không có khả năng can thiệp vào trận chiến của hai người trước mắt. Phải là người năng lực cấp Hung mới có thể theo kịp tốc độ của Blood Owl và Jacob, ngay cả động tác của bọn họ cũng không thấy rõ, dĩ nhiên là không cách nào nhúng tay vào được.

Vì vậy Giới Luật Thép nhìn như có ưu thế nhân số mấy chục người siêu năng lực, nhưng lại chỉ có một mình Jacob đánh nhau với Blood Owl giữa không trung, những người còn lại đành phải bất đắc dĩ đứng ở dưới xem.

Hai luồng ảnh ảo đan xen va chạm, năng lượng hỗn loạn khuấy động chung quanh khiến cho gió mây biến sắc.

Phần lớn người năng lực cấp Cường trở xuống chỉ có thể miễn cưỡng dựa vào tàn ảnh để suy đoán tình hình chiến đấu, cho dù bọn họ rất muốn phát động năng lực tầm xa trợ giúp quân đoàn trưởng đại nhân, nhưng trên thực tế cũng bất lực. Muốn trong nháy mắt đánh trúng Blood Owl, độ khó giống như người bảo một người chưa từng được huấn luyện dùng súng trường bắn trúng đĩa ném tốc độ cao.

Ngay cả người năng lực cấp Hung, cũng không phải tất cả đều có thể thấy

rõ tình hình chiến đấu phía trên. Những người có thể nhìn rõ tình huống, thực lực càng tiếp cận với hai quái vật phía trên, sắc mặt lại càng khó coi. Trong bọn họ phần lớn đều hơn năm mươi tuổi, đây là cái tuổi mà thể lực và tinh thần đều sắp đi xuống sườn dốc, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, với thiên tư của bọn họ đời này chỉ có thể quanh quẩn ở cấp Hung tâm trung và thấp. Những người này nhìn thấy trận chiến phía trên, cảm giác giống như đang xem phim kinh dị vậy.

Loại cảm nhận đó... giống như người tốn thời gian cả đời để nghiên cứu, cuối cùng nghiên cứu chế tạo ra một nguồn năng lượng diện tích mấy trăm mẫu, xây dựng rất tốn kém, nhưng an toàn hơn lò phản ứng hạt nhân, hơn nữa còn sạch sẽ đáng tin. Kết quả người nghe nói có một người tên là Tony Stark, tốn thời gian một tuần lễ trong hang núi sa mạc, chế tạo ra một thứ còn tiên tiến hơn người, mà thể tích của nó chỉ khoảng chừng nắm tay.

Thử tưởng tượng, lúc này đám người siêu năng lực đứng xem Blood Owl và Jacob chiến đấu sẽ có cảm nhận như vậy.

Đang lúc bọn họ chuyên chú xem trận chiến trên bầu trời, năm người của Nghịch Thập Tự đã lặng lẽ đến gần. Được Bác Sĩ Quái Dị yểm hộ, Nguyệt Yêu, Phong Tiển, Ngụy Tĩnh, Gunsmith đều không bị đối phương phát hiện, nhanh chóng băng qua khu đồ nát, đến gần khoảng cách dưới năm mươi mét.

- Barmond hình như không ở trong đám người này.
Strange nói.

- Vậy chúng ta tạm thời không nên hiện thân.

Phong Tiển thấp giọng trả lời:

- Chỉ có một tên trên trời kia, Blood Owl có thể ứng phó được. Dù sao lúc này đám người phía dưới cũng không uy hiếp được hắn, nếu chúng ta đột nhiên xông ra, lấy năm đầu với năm mươi, ngược lại sẽ khiến Blood Owl buộc phải hạ xuống giúp chúng ta.

- Vấn đề là... đại đoàn trưởng của bọn họ đã đi đâu.

Nguyệt Yêu như có suy nghĩ nói:

- Theo như Thiên Nhất nói, Cesare Barmond đến đây để tìm cây sinh mệnh. Đám người trước mắt này rõ ràng là do hắn lưu lại giữ chân Blood Owl, bản thân Barmond nhiều khả năng đã tự đi đến mục tiêu.

Strange đáp lời:

- Có lý, theo ta thấy... thay vì phí sức ở đây, không bằng năm người chúng ta đi tìm Barmond. Bất kể bên cạnh hắn còn bao nhiêu thủ hạ, chắc chắn sẽ không nhiều hơn ở đây. Chúng ta có thể quần lấy hắn, cố gắng kéo dài và ngăn cản, cho dù làm tiêu hao một chút năng lượng của hắn cũng tốt.

Nguy Tinh gật đầu biểu thị không có ý kiến gì, Gunsmith thì... không ai trung cầu ý kiến của hắn, cho nên năm người bọn họ dứt khoát tiếp tục đi về hướng trung tâm thành phố.

Cũng chính lúc này, luồng áp lực sau khi Cherub ra khỏi quan tài sắt quét qua toàn bộ vườn treo Babylon, khiến mỗi người đều cảm nhận được sự tồn tại của sinh vật mạnh mẽ này... không, phải nói là ma thần hùng mạnh này.

Blood Owl cũng dừng lại giữa không trung, nhìn về hướng thần miếu. Mặc dù khu vực kia nằm ngoài phạm vi thị lực có thể nhìn thấy, nhưng hắn vẫn không tự chủ được bị khí tức mạnh mẽ kia hấp dẫn.

“Hừ... lại xuất hiện con môi thú vị hơn.” – Khóe miệng Blood Owl nhếch lên, không hề che giấu sự hưng phấn của mình.

Ở chỗ này ngoại trừ đám sinh vật của vương quốc thứ hai và Dark Water, trong loài người cũng chỉ có một mình Blood Owl là có thể chiến đấu không hạn chế. Trong thế giới mà hắn đấu trí với ý thức còn sót lại của Mirror Face, đối phương quả thật đã nắm giữ rất nhiều chuyện mà Blood Owl không biết. Ví dụ như ý thức kia còn biết rõ thân thể Blood Owl đang được kết nối lại, câu nói “máu của tà linh, xương da của ma quỷ” cũng không phải là bịa đặt. Thân xác của Blood Owl hôm nay không phải do văn minh loài người kết nối lại, mà là dựa vào kỹ thuật điều trị trong hạt nhân vĩnh hằng của bộ tộc Dark Water.

Đúng vậy, bộ tộc Dark Water cũng có kỹ thuật điều trị. Bọn họ có thể tự chữa trị, nhưng dưới tình huống cực kỳ nghiêm trọng, tự mình khôi phục cũng không hiệu nghiệm như vậy. Ví dụ như một thành viên của bộ tộc Dark Water rơi vào trong nham thạch, ngoại trừ đầu thì cả người đều bốc hơi, nếu không xử lý thì hắn có thể phải tồn nhiều năm mới hoàn toàn khôi phục được, trong trường hợp này cần phải điều trị.

Nhưng Blood Owl dù sao cũng là loài người, kỹ thuật này không thể trực tiếp mô phỏng trên người hắn. May mà có hai nhân sĩ đỉnh cao là Bác Sĩ

Quái Dị và Gunsmith, cộng thêm Dark Water cung cấp một vài ví dụ thực tế, nhờ đó đã hoàn thành lần trị liệu mang tính thí nghiệm này, khiến Blood Owl được sống lại.

- Nhìn lung tung à?

Jacob lách người một cái, xuất hiện ở phía sau Blood Owl, dùng một tay làm dao chém vào sau cổ đối phương.

Blood Owl trúng một chiêu này, cả người giống như đạn pháo bay nghiêng xuống đất. Nếu hắn cứ rơi xuống đất như vậy, lực phá hoại gây ra tuyệt đối không nhỏ hơn đạn pháo thật sự, chắc chắn sẽ đụng ra một cái hố to. Nếu có tên xui xẻo nào vừa lúc đứng ở gần vị trí hắn rơi xuống, e rằng sẽ bị đụng đến tan tác.

- Lúc chiến đấu với ta còn dám phân tâm, đúng là muốn chết!

Jacob đã chiếm được ưu thế, lời nói trở nên đặc ý, giữa không trung dùng tốc độ như vụ nổ liên tục tiến tới, vượt qua Blood Owl đang trong trạng thái rơi tự do, đáp xuống mặt đất trước.

- Ta sẽ không cho người có cơ hội phản kích, để ta dạy người một bài học, đây gọi là một chiêu sai, thua cả trận!

Mặt đất dưới chân Jacob nổ tung, hắn vùng quyền đánh vào Blood Owl đang rơi xuống.

Vừa rồi khi chiến đấu giữa không trung, Jacob không hề sử dụng năng lực, chỉ đơn thuần thao túng năng lượng dùng thể thuật đấu với Blood Owl, đại khái đã dùng đến tám phần sức lực, miễn cưỡng đánh ngang tay với đối phương. Mà lúc tung ra một quyền này, hắn cảm thấy thời cơ đã đến, lập tức dùng hết toàn lực. Có lẽ một chiêu này không thể giết chết Blood Owl, nhưng nhất định sẽ khiến đối phương bị trọng thương.

Sau khi Blood Owl bị đánh rơi, thân thể giữa không trung đã không khống chế được, xương sống tự nhiên cong lên, tư thế biến thành lưng hướng về phía mặt đất, tứ chi hướng lên trời. Mọi chuyện hoàn toàn phát triển theo suy nghĩ của Jacob, dùng một chiêu tràn đầy năng lượng đánh vào lưng Blood Owl.

Sau khi va chạm, xương sống của Blood Owl không bị rạn nứt, năm tay cũng không xuyên qua thân thể của hắn, đủ thấy vào thời khắc này hắn vẫn có thể duy trì tầng năng lượng bên ngoài cơ thể.

Nhưng một quyền đầy khí thế kia cùng với lực rơi của Blood Owl trong nháy mắt bộc phát ra, tất cả đều do phần lưng Blood Owl gánh chịu, tổn thương còn lớn hơn nhiều so với rơi thẳng xuống đất.

Quả nhiên một giây sau Blood Owl lại bị đánh bay lên trời, gần như bay ngược theo đúng quỹ tích rơi xuống. Nơi nắm tay của Jacob và phần lưng của Blood Owl tiếp xúc, một luồng sóng khí vòng tròn lan ra, như gió mạnh cuốn về bốn phía. Mặt đất dưới chân Jacob cũng bị vỡ vụn, hai chân hắn đạp ra hai cái hố rất sâu.

- Còn chưa xong đâu...

Jacob từ trong kẽ răng rít ra một câu hung tợn, hắn dễ dàng rút chân ra khỏi mặt đất vỡ nứt, một lần nữa nhảy lên không, vượt qua Blood Owl, đi đến phía trước đường bay của đối phương.

Phong cách chiến đấu của vị quân đoàn trưởng Giới Luật Thép này chính là như vậy, chỉ cần nắm được một sơ hở của đối phương, hắn sẽ liên tục tấn công cho đến khi xác định đối phương không thể động đậy hoặc chết rồi mới thôi, nếu không thì tuyệt đối không dừng tay. Suy nghĩ của hắn rất đơn giản, ưu thế là thứ sẽ nhanh chóng biến mất.

Người cho rằng một quyền đánh ngã đối phương là đã chiếm được ưu thế, có thể lấy hơi, cho dù lúc đó đối phương cũng đang thở gấp một hơi, cũng không thể thay đổi sự thật là người đã đánh nhiều hơn hắn một quyền. Nhưng suy nghĩ của Jacob không phải như vậy, hắn cho rằng nếu như người đánh đối phương một quyền, cho dù khi đó người cũng đã là nỗ lực hết đà, vẫn phải tiếp tục nghiêng rằng đánh cho đối phương không thể thở dốc nữa mới thôi, lúc đó người mới có thể dừng lại lấy hơi.

Trong chiến đấu sinh tử rất nhiều người sẽ làm như vậy, chờ đối thủ từ dưới đất bò dậy nghĩa là cho đối phương cơ hội cắn ngược. Nhưng có lúc dừng đuổi đánh cũng là chuyện bất đắc dĩ. Đuổi cùng giết tận thật ra là một kỹ thuật sống, trong rất nhiều tình huống người tấn công còn tiêu hao lớn hơn người bị tấn công, thời gian cần để khôi phục cũng nhiều hơn. Không phải bọn họ muốn cho đối phương thời gian, chỉ là không thể tiếp tục tấn công mà thôi.

Về mặt này Jacob vốn là cao thủ, hắn đã quen với phương thức chiến đấu này, biết làm thế nào không chế hợp lý tiết tấu trận chiến, tự tin sẽ không để

cho Blood Owl có cơ hội đảo ngược tình thế.

- Ta muốn xem thử ngươi có thể chống được mấy lần...

Jacob chắn ở phía trước đường bay của Blood Owl, vận năng lượng chuẩn bị chờ đối phương đến gần sẽ đập một cước.

Uy lực của một cước này không thể xem thường, cho dù Blood Owl có thể kiên trì dùng năng lượng bảo vệ thân thể không bị trọng thương, chắc chắn cũng sẽ bị đá rơi xuống lần nữa.

Nhưng lúc này Blood Owl trong tầm mắt Jacob đột nhiên biến mất một giây, khi xuất hiện lần nữa thì đã dùng một cánh tay bắt lấy cổ chân Jacob.

- Tay mơ, hình như ngươi chơi rất vui.

Blood Owl cười nói.

Chân kia của Jacob còn đang cong lên, chưa phát lực đập ra. Sau khi bị Blood Owl bắt lấy, hắc kinh ngạc ý thức được cường độ năng lượng của đối phương lại không hề yếu đi, chứng minh đao tay và trọng quyền vừa rồi của mình không ăn thua gì.

Vừa rồi một tới một lui, chỉ giống như Jacob đẩy Blood Owl bay qua bay lại hai lần mà thôi. Blood Owl buông lỏng thân thể mặc cho đối phương tấn công, hoàn toàn là dựa vào một sự tự tin, hắc tin tưởng lúc năng lượng va chạm có thể chiếm ưu thế tuyệt đối. Vì vậy tại khoảnh khắc này, Blood Owl đột nhiên thay đổi tốc độ bay lên trên, lại nắm được sơ hở của Jacob.

- A!

Jacob hét lên một tiếng, vội vã dùng đầu gối chân còn lại thúc vào đầu Blood Owl. Hắc hiểu rất rõ bị đối thủ bắt lấy cổ chân như vậy, kết quả bị đứt chân xem như là nhẹ rồi.

- Ngươi rút cuộc có định sử dụng năng lực không?

Blood Owl lại dùng một bàn tay khác ngăn cản đầu gối của Jacob, nhìn có vẻ rất ung dung:

- Lúc đám tay mơ các ngươi đối mặt với ta, ngay từ đầu có thể dùng hết toàn lực không? Cần ta xé đứt một vài bộ phận, các ngươi mới ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc sao?

Cánh tay của hắc xoay một cái, cổ chân Jacob liền bị xoắn lại gãy xương:

- Những kẻ tự biết giờ chết sắp tới, chạy trời không khỏi nắng, quyết tâm liều mạng không phải là giả. Nhưng bọn chúng vì sợ hãi hay giận dữ nên mất đi lý trí, thường không phát huy được thực lực mạnh nhất, chỉ như ngọn đèn sắp tắt dùng công kích đơn giản thô bạo, đúng là nhảm chán.

Hắn nói xong liền buông tay ra, lui lại một khoảng.

Jacob thật sự phải cảm ơn Blood Owl không “đánh tới chết” giống như mình, mà lại lựa chọn ổn định cục diện.

- Hiểu rồi...

Jacob cố nén đau đớn, xoay cổ chân lại:

- Người muốn ta dưới trạng thái đầu óc thanh tỉnh, dùng hết khả năng phát huy ra năng lực cực hạn, dốc hết sức tấn công người...

- Rất tốt, người hiểu rồi.

Lúc Blood Owl nói chuyện, từ dưới mặt đất bỗng có một chùm ánh sáng màu vàng bắn tới. Hắn cũng không thèm nhìn, dùng một tay bắt lấy luồng năng lượng kia:

- Đồng bạn của người rất đáng ghét... cái này cũng có thể gọi là chuyển hóa năng lượng sao?

Một luồng năng lượng màu đen từ lòng bàn tay hắn tràn ra, bao phủ lấy chùm ánh sáng kia.

Jacob mở to mắt:

- Người muốn làm gì!

Blood Owl tiện tay vung một cái, ném chùm ánh sáng đã biến thành màu đen bay ngược về hướng ban đầu. Đám người siêu năng lực của Giới Luật Thép dưới đất thấy thế liền bỏ chạy tứ tán, nhưng vẫn có mười mấy người không kịp trốn xa.

Luồng năng lượng kia nổ tung, quả thật giống như mìn chống tank phiên bản tăng cường. Ngoại trừ đất đá bắn lên cao và sóng xung kích lan rộng, còn có rất nhiều mảnh vụn năng lượng nổ ra xung quanh. Có năm sáu người bất hạnh bị những mảnh vụn này xuyên qua chỗ hiểm, người không có năng lực bảo hộ trực tiếp mất mạng, còn có hơn mười người bị thương với mức độ khác nhau.

- Ô?

Blood Owl ngẩng đầu nhìn Jacob:

- Ha ha... giận dữ tại tăng lên rồi. Người có cần yên tĩnh một chút không, cảm xúc tiêu cực sẽ gia tăng thực lực của ta đây, ta thấy sự sợ hãi của đám người phía dưới đã đủ rồi.

- Dị giáo đồ!

Một bóng người đột nhiên bay lên, lao thẳng về phía Blood Owl.

Jacob vội vàng quát lớn ngăn lại:

- Đừng tới đây!

Blood Owl bình tĩnh lơ lửng tại chỗ, hẳn hoàn toàn có thể giết chết đối phương trước khi đối phương tiếp cận, nhưng hắn không làm như vậy, mặc cho tên siêu năng lực của Giới Luật Thép nhanh chóng đến gần, từ sau lưng dùng một cánh tay siết lấy cổ hắn.

- Lực cánh tay của ngươi chỉ đủ siết chết một con chim sẻ.

Blood Owl cũng không quay đầu lại nói.

- Ta biết với năng lực của mình, lực lượng của mình... không thể gây thương tổn được ngươi, thế nhưng...

Hai mắt người nọ đầy máu, từ trong túi áo lấy ra một chiếc đồng hồ.

- Ngu ngốc! Vô dụng thôi! Ngươi chạy mau đi!

Jacob hét lớn:

- Đây là mệnh lệnh!

- Ta muốn...

Người nọ còn chưa dứt câu, Blood Owl đã ngắt lời:

- Ngươi muốn báo thù cho người khác đúng không?

Hắn chẳng hề để ý nói:

- Một chiêu vừa rồi đã giết chết anh em của ngươi? Bạn bè? Người yêu? Hừ... ta không có hứng thú với lý do của ngươi, muốn cùng chết thì cứ đi theo là được, không nên mang sự bi phẫn kia tới gần như vậy, làm hỏng tâm tình của ta.

- A! Tên súc sinh ngươi! Quái vật!

Người nọ điên cuồng hét lên:

- Tuân theo ý chủ, ban xuống thần phạt!

Jacob chỉ có thể lui ra một khoảng, nhìn thấy người nọ hóa thành tro tàn trong ánh sáng chói.

Mặc dù thân thể Blood Owl cũng bị ánh sáng sau khi đồng hồ giới luật nổ tung bao trùm, nhưng trong lòng Jacob biết rõ năng lượng của đối phương cũng chưa biến mất, thực lực đủ để an toàn rút lui trong vụ nổ lần này.

Sau khi đám người siêu năng lực dưới đất đã lĩnh giáo thủ đoạn của Blood Owl, cũng ào ào lui ra xa hơn. Bọn họ nhìn ra được, thử đi công kích Blood Owl thật sự quá nguy hiểm. Tên ma điên kia đúng là giết người không chớp mắt, hơn nữa còn mạnh đến mức khiến người ta căm phẫn, bị hấn giết chết và chết vô ích cũng không có gì khác biệt.

- Trò hề này nên kết thúc rồi.

Blood Owl nói:

- Người tên là Jacob, quân đoàn trưởng của Giới Luật Thép đúng không.

Hắn đã xem qua rất nhiều tư liệu về cao tầng của tổ chức phản kháng, chỉ cần nhớ lại một chút là có thể gọi tên:

- Ta có một đề nghị, người dùng hết sức để ta hưởng thụ niềm vui chiến đấu một chút. Như vậy sau khi giết chết người, ta có thể tha cho đám tay mơ dưới đất kia rời khỏi. Đương nhiên điều kiện tiên quyết là bọn chúng đừng chủ động tới làm phiền ta.

Jacob có thể nói là chưa định thần lại. Từ sau khi đạt đến cấp Cuồng, ngoại trừ đại đoàn trưởng Cesare Barmond, hắn chưa từng gặp người nào có thể khiến mình cảm nhận được sự tuyệt vọng. Hắn vốn cho rằng mình đã đi tới đỉnh cao của người siêu năng lực, nhìn khắp thiên hạ hiểm có địch thủ, ngay cả thủ lĩnh của những tổ chức phản kháng khác hắn cũng không để vào mắt. Nhưng lúc này nơi này, Blood Owl lại khiến hắn cảm giác được sự sợ hãi đã lâu không thấy.

- Toàn thể nghe lệnh! Lập tức đi đến bên cạnh đại đoàn trưởng!

Jacob không trả lời Blood Owl, trực tiếp quay đầu truyền đạt mệnh lệnh với các thủ hạ.

Còn không chờ đối phương nói mấy câu bùi tai, Jacob đã nói tiếp:

- Dừng nhiều lời! Đi ngay!

Hắn sợ Blood Owl nói mà không làm, thay đổi chủ ý, cho nên muốn những người kia tránh đi càng xa càng tốt.

Đám người siêu năng lực của Giới Luật Thép cũng biết rõ, đây là quân đoàn trưởng muốn quyết chiến đến cùng. Không phải bọn họ không muốn giúp đỡ, nhưng ngay cả đồng hồ giới luật nổ ở khoảng cách gần như vậy cũng không làm Blood Owl bị thương, vậy bọn họ ở lại thì làm được gì? Vì vậy những người này mang theo bị phần chinh đồn lại đội ngũ, tuân theo mệnh lệnh của quân đoàn trưởng tiếp tục đi vào trong thành phố.

Jacob đưa mắt nhìn các thủ hạ rời khỏi, không hề để ý quay lưng về phía Blood Owl. Cho đến khi nhìn thấy đồng bạn đã chạy ra khoảng cách khá xa, bóng dáng trở nên mờ hồ, hắn mới xoay người nói:

- Người sẽ hối hận, kẻ giết thần.

- Ta không biết tại sao các người lại gọi ta như vậy.

Blood Owl trả lời:

- Nhưng nếu trong mắt các người thì ta tượng trưng cho giết chóc, vậy ta có thể nói cho người biết, giết chóc đã không chờ được nữa rồi.

Chương 26 : Lời nói dối chân thật

- Ta... mạnh hơn ngươi!

Jacob đột nhiên nói một câu giống như tự lừa mình.

- Vậy thì chứng minh xem.

Giọng điệu Blood Owl rất khinh thường.

Nhưng tiếp đó Blood Owl chú ý tới, câu này của Jacob lại là đang lừa bả.

- Chân của ta, không bị thương.

Jacob lại nói.

Blood Owl không phát giác được năng lượng xung quanh có biến hóa gì, nhưng hắn thấy chiếc chân gãy đang rủ xuống của Jacob lại cử động một chút, sau đó khôi phục tư thế bình thường. Nhìn qua không giống như động tác miễn cưỡng, mà là xương rạn nứt, mạch máu và bắp thịt bên trong đều trong nháy mắt khôi phục lại bình thường.

- Ha ha ha...

Blood Owl cao hứng cười lên:

- Loại hình phá hoại trật tự, tốt! Còn gì nữa không? Để ta mở mang kiến thức một chút.

Xem tới đây chắc hẳn sẽ có người cảm thấy tâm tính của Blood Owl có vấn đề, rất khó lý giải hành vi của hắn. Tại sao hắn không tùy ý chọn một thời cơ giết chết Jacob? Tại sao hắn muốn người khác ở trạng thái mạnh nhất chiến đấu với mình? Chỗ này ta có thể dùng bảy trăm chữ để giải thích, có điều cần thận suy nghĩ, có thể rút gọn thành bảy chữ “xin hãy xem đại hội của Cell” (Dragon Ball).

- Năm tay của ta, có thể đánh xuyên vạn vật.

Jacob lại nói, sau đó giơ năm tay phải lên.

Blood Owl cười nói:

- Ta thật muốn thử một chút...

Còn chưa dứt lời, Jacob đã xông đến trước người đối phương. Blood Owl lại cảm thấy khá bất ngờ, bởi vì lúc này tốc độ của Jacob đã nhanh hơn vừa rồi ba phần. Giả sử khi đó Blood Owl đã dùng mười phần sức lực, vậy lúc này tốc độ của Jacob đã nhanh hơn Blood Owl.

Nhưng lúc trước chiến đấu ngay cả Jacob cũng không dùng toàn lực, Blood Owl làm sao chỉ có trình độ như vậy. Cho dù hiện giờ tốc độ của Jacob đã gia tăng, Blood Owl vẫn dư sức tiếp một quyền này của đối phương.

Nắm tay đánh vào đầu Blood Owl, hấn dùng bàn tay trái ngăn cản. Trong nháy mắt khi va chạm với nắm tay của đối phương, năng lượng của Blood Owl lại bị phá tan, bàn tay của hấn giống như tờ giấy bị xuyên qua. Tốc độ xuất quyền của Jacob không hề giảm bớt, tiếp tục đánh vào mặt đối phương.

Blood Owl gần như không có thời gian né tránh, nhưng hấn vẫn có thể miễn cưỡng nghiêng đầu lách qua. Tai trái của hấn bị nắm tay của Jacob quẹt phải, máu thịt bị hủy, ngay cả mảnh vụn của da cũng không lưu lại.

- Ha! Nắm tay của ngươi thật sự có thể đánh xuyên vạn vật à.
Blood Owl vẫn còn cười được, trong lúc nói chuyện hấn đã vươn tay phải còn lại bắt lấy cổ tay của đối phương, dùng sức bẻ gấp, xé đứt bàn tay phải của Jacob. Sau đó Blood Owl thuận thế quăng nắm tay của đối phương xuống dưới chân.

Một bàn tay đầy máu từ không trung rơi xuống đất, lúc rơi xuống lại gây cho người ta cảm giác giống như nặng mấy chục cân, đựng ra một cái hố nhỏ, sau đó vỡ tan tành.

- Công kích của ngươi giống như gãi ngứa.
Sắc mặt Jacob rất khó coi, nhưng hấn vẫn nói như vậy.

Blood Owl lại tung một cước vào bụng đối phương, vốn tưởng rằng Jacob sẽ bay ngược ra, không ngờ một cước này giống như đá vào trong nước, lực lượng cũng không biết đi đâu, Jacob chỉ lui về phía sau mấy mét mà thôi.

- Thì ra là vậy... ta đại khái đã hiểu năng lực của ngươi rồi.

Blood Owl giơ tay trái lên, nhìn lỗ thủng lớn chùng quả đấm trong lòng bàn tay, năm ngón tay chỉ có thể dính vào một lớp da cụp xuống, nhưng trên mặt hắn lại đầy hứng thú:

- Ta vẫn luôn muốn xem thử loại biến hóa này xảy ra trên người mình.

Chỉ thấy máu đen từ trong mạch máu của hắn tràn ra, giống như vật sống có sinh mệnh, nhanh chóng dính lên những ngón tay còn lại. Tiếp đó từ dịch thể hóa thành dạng keo, bổ khuyết bàn tay thiếu sót. Cuối cùng bàn tay màu đen này dần dần chuyển hóa từ bên trong, tế bào tổ chức, mạch máu, thần kinh... đều khôi phục với tốc độ kinh người. Tuy nói tốc độ khôi phục này còn kém Dark Water, nhưng đã nhanh hơn nhiều so với năng lực tự chữa trị của Nguyệt Yêu.

Không cần phải nói, lỗ tai của Blood Owl cũng như vậy, cho nên dáng vẻ của hắn giống như không hề bị thương. Chỉ là quá trình hồi phục này dường như đã tiêu hao năng lượng của hắn trong thời gian nhất định, đây cũng xem như một loại tổn thương.

Sắc mặt Jacob ngày càng khó coi, hắn lại nói:

- Đau đớn của ta sẽ biến mất.

Blood Owl hừ lạnh một tiếng:

- Năng lực của ngươi chính là “lời nói dối” đúng không.

Jacob không có thời gian trò chuyện với đối phương, chỉ nói tiếp một câu:

- Tay phải của ta, trong mười giây sẽ tự lành.

- Nếu như ta phán đoán chính xác, năng lực của ngươi không thể “phủ định” chuyện đã xảy ra, bởi vì đó là “chân thực”. Ví dụ như tay phải của ngươi bị ta bẻ gãy, ta tưởng ngươi nói “giống như gãy ngựa” là để tiêu trừ đau đớn của vết thương, nhưng thực ra ngươi không thể. Ngươi chỉ có thể nói dối về chuyện “chưa xảy ra”, cho nên ngươi nói công kích của ta giống như gãy ngựa, thật ra là chuẩn bị nghênh đón một chiêu kế tiếp. Quả nhiên sau đó ngươi trúng một cước của ta, lại giống như không hề đáng ngại, chỉ lui ra một chút như vậy.

Blood Owl nói:

- Còn nữa, bây giờ ngươi nói tay phải của mình sẽ “tự lành”, đây là chuyện sắp xảy ra. Nếu lời nói dối của ngươi có thể phủ định chuyện đã phát sinh, ngươi phải nói là “tay phải của ta hoàn hảo không tổn hại gì”. Tương tự, ngươi chỉ có thể nói là “đau đớn sẽ biến mất”, chứ không thể đơn giản nói

là “không đau”.

- Biết thì đã sao? Bây giờ ta nhanh hơn người, mạnh hơn người, công kích của người cũng không làm ta bị thương! Có gì mà đặc ý?

Jacob nói.

- Sắc mặt của người hình như không tốt lắm, đây không chỉ là do bị thương đúng không?

Blood Owl nói.

Trực giác của Jacob nói cho hắn biết, Blood Owl có lẽ đã hoàn toàn nhìn thấu năng lực của hắn, cho nên nhất định phải tốc chiến tốc thắng.

- Đối tượng của tất cả lời nói dối đều là bản thân người.

Blood Owl nói:

- Chủ yếu đều dùng “ta” để mở đầu, chỉ duy nhất một câu dùng “công kích của người” để mở đầu, nhưng thực ra đối tượng cũng là chính người. Nói một cách hoàn chỉnh là... “đối với thân thể của ta, công kích của người giống như gãi ngứa”.

Jacob lại xông tới trước mặt Blood Owl, xuất quyền nhanh như chớp, nhìn giống như mọc ra bảy tám cánh tay đồng thời tấn công. Nhất thời bóng quyền đầy trời, nhưng lại không thấy bất kỳ năng lượng xung kích nào, nói lên khi được năng lực chống đỡ, hắn chỉ cần dùng năm tay chạm vào đối phương là được, trên năm tay có năng lượng hay không cũng không quan trọng.

Blood Owl lại xô dịch né tránh, không để đối phương chạm đến mình:

- Loại năng lực này của người giống như dùng tất cả năng lượng tác dụng lên người mình, đạt đến hiệu quả phá hoại trật tự, từ đó làm ra những chuyện vượt quá thực lực bản thân, thậm chí là nằm ngoài phạm vi năng lực.

Blood Owl vừa né tránh vừa nói chuyện:

- Thật đáng tiếc, nếu như năng lực này có thể tác dụng lên người khác, người hoàn toàn có thể nói một câu “người đã chết rồi”, trực tiếp kết thúc trận chiến.

- Không thể nào! Không thể nào!

Jacob giống như nổi điên tấn công mãnh liệt:

- Ngươi làm sao có thể tránh thoát! Cực hạn của ngươi rốt cuộc đến đâu!

- Nhưng “lời nói dối chân thật” này của ngươi lại không thể tự lừa gạt mình, trừ khi ngươi biết chuẩn xác ta mạnh bao nhiêu, nhanh đến đâu, mới có thể thắng được ta.

Blood Owl đột nhiên tăng tốc lần nữa.

Lần này Jacob chỉ nhìn thấy một bóng đen khiến người ta ghê rợn, Blood Owl trong nháy mắt bộc phát ra năng lượng cực hạn, khí tức màu đen kia giống như Tu La giáng lâm xuống phạm trôn, thu hoạch sinh mệnh của đối phương.

- Cái gọi là nhanh hơn ta, mạnh hơn ta, chẳng qua là đối chiếu với ta hiện tại mà ngươi biết. Hừ... ta nghĩ nếu ngươi biết rõ cực hạn của ta, ngươi sẽ không thốt ra được lời nói dối đầu tiên.

- Mà nắm tay của ngươi có thể đánh xuyên vạn vật... ta nghĩ lời nói dối này đã gây ra tổn thương lớn nhất với ngươi. Lời nói dối càng khó thực hiện, tổn thương mà ngươi phải chịu sẽ càng lớn. Nếu như ngươi trực tiếp nói ra mình mạnh hơn Cesare Barmond, không chừng ngươi sẽ lập tức chết đi. Bởi vì ngươi hiểu rõ hắn, ngươi biết hắn vượt trên mình quá nhiều.

Blood Owl nói:

- Ta rốt cuộc đã hiểu tại sao lúc đầu ngươi không dùng năng lực, bởi vì ngươi biết muốn đối phó với ta, không thể chỉ dùng một hai lời nói dối là giải quyết được, một khi sử dụng thì phải chuẩn bị tự mình hủy diệt.

Lúc này thất khiếu của Jacob đã chảy máu, bởi vì vết thương chí mạng do Blood Owl gây ra, năng lực của hắn đã không thể tiếp tục duy trì, tác dụng cản trở trong nháy mắt hiện ra, từ không trung rơi xuống...

Chương 27 : Thần linh giận dữ

Đám người siêu năng lực của quân đế quốc Luca và Paperman tốn thời gian khá lâu, cuối cùng đã tìm đến nơi Diêm Không và Đường Hiến giao chiến. Nhưng không ngoài dự đoán, nơi này đã không nhìn thấy bóng người nào, hơn nữa cũng không phát hiện gần đó có năng lượng tồn tại.

- Xem ra đúng là đi một chuyến tay không.
Luca nhìn đồng hoang trước mắt nói.

- Nhìn dấu vết trên đất, nơi này đã từng xảy ra chiến đấu, nhưng rất khó nói tổng cộng có bao nhiêu người đánh nhau.

Paperman cẩn thận lưu ý dấu vết chung quanh, thói quen điều tra hình sự nhiều năm khiến hắn theo bản năng phân tích một số chuyện:

- Trên đất có vết máu, nhưng không có thi thể, còn về dấu chân... ta chỉ thấy của hai người. Cho dù lúc trước có bao nhiêu người đánh nhau ở đây, cũng chỉ có hai người đạp vỡ mặt đất.

Hắn dừng một chút rồi nói:

- Cho nên ta suy đoán... chắc hẳn chỉ có hai cao thủ, bọn họ đã chiến đấu ở đây, còn về kết quả trận chiến...

Luca nói:

- Vậy thì có quá nhiều khả năng, có lẽ bọn họ đã cùng chết, thi thể đều hóa thành hơi; có lẽ một người vì mục đích nào đó nên đã mang thi thể người còn lại đi; cũng có khả năng hai người vẫn chưa chết, một người đã bắt giữ một người khác; hoặc là một người chạy trốn còn một người đuổi theo, đã rời khỏi nơi này rồi.

- Ngài nói xem trong hai người này có Đường cục trưởng không?
Paperman hỏi.

- À... ai biết được...

Luca nhún vai:

- Cho dù bây giờ chúng ta đo đạc hai dấu chân kia, trong tay cũng không có

thông tin số giày mà Đường cục trưởng mang.

- Trưởng quan! Thiếu úy Jimmy bên kia... ừm... xảy ra chút chuyện rồi.
Một thành viên EAS đi tới báo cáo với Luca.

Luca nghe vậy cũng không nhiều lời, trực tiếp nhìn theo ánh mắt của đối phương, trông thấy cách đó không xa có một người siêu năng lực đang ngồi dưới đất.

Luca bước nhanh tới gần Jimmy, cẩn thận quan sát đối phương một phen. Tên thiếu úy này nhìn qua còn rất trẻ, đáng vẻ chưa tới ba mươi, cấp bậc năng lực hẳn là cấp Cường. Sắc mặt của hắn tỏ ra rất khó coi, đầu đầy mồ hôi, ngồi dưới đất vất vả thở dốc.

- Xem ra... người cấp bậc càng thấp thì thể lực trôi đi càng rõ ràng...
Luca như có suy nghĩ nói.

Jimmy ngẩng đầu lên nói:

- Trưởng... trưởng quan, tôi... không sao, hà... chỉ cần nghỉ ngơi một chút... hà... là được.

- Không, người có vấn đề, ngay cả đứng lên cũng rất tốn sức rồi.
Paperman đi tới nói.

Jimmy dường như còn muốn phô trương, vừa nghe lời này hắn liền muốn đứng lên.

Paperman dùng một tay ấn lên vai hắn:

- Đừng uổng phí sức lực, từ giờ trở đi người nhất định phải chú ý.

Giương mặt của Paperman rất đáng sợ, đến gần nhìn càng kinh người, thiếu úy Jimmy bị hắn trừng mắt nhìn khiến cho không dám lộn xộn:

- Đây không phải là nói chơi, nếu như thể lực tiếp tục trôi hết như vậy, cuối cùng người sẽ mất đi khả năng hô hấp, phổi và tim đều sẽ ngừng hoạt động.

Jimmy bị hắn dọa đến sắc mặt tái mét:

- Vậy phải làm thế nào?

Luca ở bên cạnh nói tiếp:

- Cái thời không này thật sự quá nguy hiểm, ở chỗ này quá lâu chúng ta đều

sẽ chết, có mạnh đến mấy cũng không sống được. Nhất định phải nhanh chóng tìm được Đường cục trưởng.

Hắn dừng một chút rồi nói:

- Lúc cần thiết thậm chí có thể từ bỏ việc tìm người, ưu tiên tìm kiếm lối ra của không gian này.

- Lúc cần thiết?

Paperman liếc hắn một cái:

- Nếu ngài muốn nói đến tình trạng những đồng bạn đã bắt đầu mất đi khả năng hành động, vậy chính là lúc này rồi.

Hắn dường như vừa rồi đã suy nghĩ kỹ muốn nói gì:

- Chúng ta nhất định phải nhanh chóng đến thành phố trước mắt kia, bởi vì nếu có người ở khoảng cách này bị rối loạn lạc đội trên đồng hoang...

Hắn lấy máy truyền tin trong túi ra, giơ lên trước mặt Luca ấn mấy cái, lượng điện của món đồ kia còn không phát ra được tiếng lẹt xẹt, đã hoàn toàn biến thành sắt vụn:

- Không có thiết bị điện tử, cộng thêm người lạc đội mất hết năng lượng, khả năng chúng ta tìm được nhau trên đồng hoang gần như bằng không.

Hắn ngồi thẳng lên, nhìn về thành phố phía xa, nói tiếp:

- Đến thành phố bên kia tình hình sẽ tốt hơn rất nhiều, ít nhất nơi đó có kiến trúc để làm vật tham chiếu, đại khái có thể phân biệt phương hướng và khoảng cách.

Luca suy nghĩ một chút, lớn tiếng nói:

- Còn ai giống như thiếu úy Jimmy, không thể tiếp tục duy trì tốc độ tiến lên, hãy nói ra.

Hắn đảo mắt một vòng, gần ba mươi người siêu năng lực không ai lên tiếng:

- Nếu như có thì đừng che giấu, đây cũng không phải là chuyện đáng xấu hổ gì. Lỡ may lát nữa tụt lại phía sau, sẽ mang đến phiền toái cho người khác.

Paperman không nói nhiều, giấy trong áo khoác đã bay ra, hình thành một tấm thảm giấy lớn lơ lửng giữa không trung:

- Người nào cảm thấy hành quân gấp quá tốn sức thì hãy đi lên, thêm vài

người cũng không nhiều.

Hắn đỡ Jimmy dậy, để đối phương ngồi lên thảm giấy:

- Năng lượng của ta chắc có thể chống đỡ đến bên cạnh thành phố, nhưng tốc độ phải nhanh.

Chính hắn cũng nhảy lên thảm giấy, đứng ở phía trước nhất.

Luca nói:

- Người nào còn tự tin chạy được, cùng ta đuổi theo trưởng quan Neith.

- Ừm... trưởng quan.

Cuối cùng có người giơ tay.

- Không cần giơ tay, muốn đi nhờ thì nhanh lên một chút, đừng lãng phí thời gian. Sau khi đến thành phố còn có chuyện phải làm, tiết kiệm thời gian chính là tiết kiệm thể lực.

Luca nghiêm mặt nói.

Rất nhanh có sáu người lục tục nhảy lên thảm giấy. Paperman nói:

- Được rồi, nếu chỉ có những người này thì ta sẽ xuất phát.

Hắn cũng không chần chừ, điều khiển thảm giấy mang theo những những đồng bạn thể lực trôi gần hết này bay về hướng thành phố.

Luca hét một tiếng ra lệnh, những người còn lại liền cùng hắn đuổi theo.

.....

Đám người siêu năng lực đế quốc tìm kiếm Đường Hiên không có kết quả, hơn nữa cuối cùng ý thức được không gian này còn nguy hiểm hơn Time Servant đã nói, bọn họ bắt đầu xuất phát về hướng thành phố. Còn đám người siêu năng lực của Giới Luật Thép, lúc này chỉ có thể dùng một chữ thảm để hình dung.

Vài người yếu nhất trong bọn họ đã bị Blood Owl một chiêu đánh chết, đoán rằng khi đó mấy người kia nhìn đến nhập thần, cũng không chú ý tới biến hóa của thân thể. Khi chùm ánh sáng màu đen bay tới, bọn họ mới phát hiện ngay cả chân cũng không bước nhanh được, chỉ có thể đi chứ không thể chạy, chỉ có thể đứng chứ không thể động.

Mà mấy chục người siêu năng còn lại sau khi rời khỏi chiến trường của Jacob và Blood Owl, cũng đã phát hiện thể lực và năng lượng trôi đi một cách nghiêm trọng. Nếu còn đứng ở đây, sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ biến thành xương khô trong đồng đồ nát này, cuối cùng bị chôn vùi trong đất cát.

Đám người này mang theo tâm tình thấp thỏm, đi theo hướng đại đoàn trưởng và mục sư trưởng, mong đợi vị đại nhân mà bọn họ tin ngưỡng kia có thể bảo vệ bọn họ, chỉ dẫn bọn họ, cứu vớt bọn họ.

Năm người của Nghịch Thập Tự thì đã đi tới thần miếu trước đám người siêu năng lực của Giới Luật Thép một bước. Mỗi người bọn họ đều mang theo một mảnh vỡ của hạt nhân vĩnh hằng, đều là trước đó thu thập được từ các nơi trên thế giới. Đây dĩ nhiên cũng nằm trong kế hoạch của Thiên Nhất, người giữ mảnh vỡ thì thể lực và năng lượng sẽ không bị trôi đi trong thời không này. Vì vậy trong vườn treo Babylon, các thành viên Nghịch Thập Tự hoàn toàn không gấp gáp phát sinh xung đột với những thể lực khác. Bọn họ có thể chờ đợi hơn hai mươi giờ, đến lúc đó còn lo đám người kia không chết sao? Đương nhiên Blood Owl là trường hợp đặc biệt, một tên cuồng chiến đấu gặp mặt đại đội nhân mã của đối phương, không có lý do gì không chiến.

Còn như thành viên khác của Nghịch Thập Tự, lựa chọn tránh khỏi chiến đấu vô nghĩa là rất chính xác. Có điều bọn họ không thể ngồi yên không để ý tới hành động của Barmond, ngăn cản vị lãnh tụ tôn giáo này tiếp xúc với cây sinh mệnh chính là mục đích chính mà bọn họ tới đây.

- Này... sao đột nhiên không cảm giác được năng lượng của Barmond nữa.

Phong Tiên nói:

- Là do ta xảy ra vấn đề gì sao?

- Chắc là không có.

Nguyệt Yêu trả lời:

- Năng lượng của hắn quả thật đã biến mất, nhưng năng lượng của một người khác vẫn còn...

Nàng còn chưa dứt lời, chợt thấy mục sư trưởng Dino hoảng loạn từ trong cửa lớn thần miếu chạy ra, vẻ mặt đầy kinh hoàng. Có điều trên tay phải hắn vẫn nắm chặt cuộn sách lớn chưa từng rời khỏi người, không cần phải

nói, đó chính là căn bản khai tông lập phái của bọn họ, Giới Luật pháp điển.

Lúc này cửa lớn của thần miếu tuy đã hoàn toàn mở ra, nhưng góc độ quan sát của năm người Nghịch Thập Tự cũng không phải đối diện cửa lớn, cho nên bọn họ không nhìn thấy quan tài sắt bên trong, cũng không nhìn thấy Cherub. Bọn họ còn cách cửa lớn thần miếu một khoảng, hơn nữa không để lộ hành tung, năm người vẫn trốn trong năng lực của bác sĩ Strange, nhìn thấy tình hình như vậy dĩ nhiên sẽ không hiện thân. Bọn họ phải làm rõ là chuyện gì khiến một người năng lực cấp Hung phải chột vật chạy trốn như vậy.

Sau khi Dino chạy ra mấy giây, bọn họ liền trông thấy một sinh vật có bốn đôi cánh chim to lớn, toàn thân đầy mắt, đang lơ lửng từ cửa thần miếu chậm rãi bay ra.

Hai cánh phía ngoài mở ra của Cherub không hề cử động, bên dưới đôi cánh bọc lấy thân thể, đôi chân kia cũng không hề di chuyển. Hắn không phải đạp trên năng lượng tiến lên, cũng không phải đang dùng cánh để bay, hoàn toàn dựa vào một loại niệm lực điều khiển thân thể to lớn của mình. Chắc hẳn vừa rồi khi hắn mở quan tài sắt và cửa đá của thần miếu, cũng đã dựa vào loại niệm lực này.

- Đó là... thiên sứ?
Gunsmith trợn mắt há mồm nói.

- Sau khi nhìn thấy tên ba mắt vừa rồi, đã không còn gì có thể khiến ta kinh ngạc nữa.
Phong Tiển nói tiếp một câu.

Ngụy Tĩnh nói:

- Cái vườn treo Babylon này, chắc không phải là nơi tất cả chúng thần trong thần thoại “Thiên giới” tập hợp chứ?

- Không, bọn họ chỉ là sinh vật mà thôi.

Nguyệt Yêu nói với giọng rất khẳng định:

- Đây là một đám sinh vật từng thống trị Địa Cầu trước khi loài người xuất hiện, vương quốc của bọn họ đã bị hủy diệt, mà cái không gian này là nơi tị nạn cuối cùng của bọn họ.

Bốn người khác đều giật mình nhìn nàng, nghe giọng điệu xác thực này, Nguyệt Yêu có vẻ rất nắm chắc về lời nói của mình.

- Là chồng cô...

Gunsmith vừa nói ra nửa câu này, lập tức đối diện với một ánh mắt đặng đặng sát khí, hắn đành phải nuốt trở vào, đổi giọng nói:

- Ta muốn nói... là Thiên Nhất nói cho cô biết sao?

Nguyệt Yêu thở dài một hơi:

- Ta lười giải thích rồi.

- Là chuyện về ông chồng, hay là liên quan đến sinh vật kia?

Gunsmith lại không biết điều hỏi một câu.

- Hỏi cha ngươi đi!

Nguyệt Yêu không cao hứng trả lời.

Gunsmith tồn hơn một phút đồng hồ mới nghĩ ra câu này có ý gì...

- Dino đại nhân!

Đám người siêu năng lực của Giới Luật Thép cuối cùng đã chạy tới, rất nhanh phát hiện mục sư trưởng của bọn họ. Mấy chục phút chia tay này quả thật giống như xa cách mấy đời, đám người này giống như nhìn thấy thân nhân chạy nhanh tới, chờ một người đáng tin cậy chỉ huy bọn họ nên làm gì tiếp theo.

Ai ngờ Manzaric Dino luôn gặp biến không kinh, ôn hoà uy nghiêm, lãnh tụ tinh thần của toàn thể thành viên Giới Luật Thép, lúc này vẻ mặt lại kinh hoàng, lão đảo đi về hướng ngược lại với các thủ hạ, mà sau lưng hắn còn có một sinh vật to lớn đi theo.

Một sự sợ hãi khó tả dâng lên trong lòng mọi người, bọn họ đều phát hiện được cái gì, cũng không ai tin tưởng chuyện này sẽ thật sự xảy ra. Trong lòng bọn họ đều đang hỏi hai vấn đề, đại đoàn trưởng ở đâu? Còn nữa, quái vật phía sau kia... là gì?

.....

Bốn phút trước, trong thần miếu.

- Người truyền thuật!

Gương mặt trẻ con của Cherub lộ ra vẻ giận dữ, hấn thét lên:

- Người lại bảo một tộc nhân Dark Water đến tàn sát đồng bào còn lại của ta!

Trên bốn gương mặt, trong bốn cặp mắt của hấn phân biệt xuất hiện hành tung của bốn người, Thiên Nhất, Blood Owl, Dark Water, God Key.

Lúc này God Key đã từ trong vết nứt không gian trở lại, nhưng vị trí của hấn đã thay đổi, cũng đang đi về hướng trung tâm thành phố giống như ba người khác.

Barmond bị tiếng thét của Cherub đánh thức, hấn khôi phục tinh thần lại, lắc lắc đầu. Ánh sáng kỳ lạ trong con ngươi vẫn chưa biến mất, nhưng hấn đã hoàn toàn khôi phục lý trí. Tại khoảnh khắc này, hành hạ của giấc mộng đối với tinh thần của hấn đã biến mất, nhờ có được tầm nhìn của Cherub với sự vật, đại não của hấn trở nên sáng trong chưa từng có. Những bí ẩn một giây trước còn đang quấy nhiễu hấn, trong nháy mắt giống như đã được giải đáp, thế giới vạn vật đều trở nên đơn giản thuần túy như vậy.

- Được rồi, ta thừa nhận loài người đúng là thua kém các ngươi.

Barmond lại nói như vậy:

- Nhưng rất nhanh ta sẽ siêu thoát thể xác của loài người.

Hấn cười nói:

- Nhờ người ban tặng, bây giờ ta đã có thể tự mình nhìn thấy cổng lớn của vườn địa đàng, như vậy... người cũng đã vô dụng rồi...

Còn chưa dứt lời, thân thể của hấn đột nhiên bay lên, nhưng dáng vẻ kia không giống như tự mình hành động. Nhìn tư thế của Barmond, giống như bị một loại lực lượng vô hình kéo lên.

- Ta... lúc này không muốn dây dưa với ngươi, người phạm!

Trên hai cánh tay của Cherub đồng thời có sáu con mắt phát động niệm lực mạnh mẽ.

Barmond không tự chủ được bay về phía quan tài sắt kia, sắc mặt của hấn vô cùng kinh ngạc, nhưng không có thời gian và lực lượng để làm gì. Thân thể cao lớn dùng tốc độ cực nhanh đâm vào trong núi chông, năng lượng phòng ngự lại giống như không có tác dụng. Chiều dài của những chông sắt

kia gấp mười lần độ dày thân thể hắn, máu thịt của hắn bị ép ra ngoài, giống như mủi và nước chảy ra khi có người dùng sức nặn nửa quả chanh.

Gần như ngay khi hắn bị đâm xuyên, một tiếng “rầm” vang lên, quan tài sắt cũng đóng lại. Cherub không cần cử động chút nào, những chuyện này đều dựa vào niệm lực để hoàn thành.

Khi Barmond bay lên, thân thể của Dino cũng khôi phục hành động, đây có lẽ là do Cherub đã dời sự chú ý khỏi hắn. Nhưng Dino chỉ ngây ngốc đứng ở đó, trông thấy đại đoàn trưởng bị ném vào quan tài sắt, cảnh tượng này khiến hắn hoàn toàn mất đi ý thức chống cự. Nếu như Cesare Barmond cũng dễ dàng bị tiêu diệt như vậy, trên thế giới này còn có ai có thể ngăn cản sinh vật trước mắt?

.....

- Đại nhân, đây là chuyện gì? Đại đoàn trưởng ở đâu?

Dino ngừng lại, mặt không còn chút máu nhìn các thủ hạ của mình, ánh mắt từ trống rỗng biến thành mơ màng, cuối cùng lại cười lên ngây ngô giống như phát điên.

- Dino... đại nhân...

Các thủ hạ đều bị hắn hù dọa, không rõ đây là chuyện gì.

- Chúng ta sai rồi... ha ha... hóa ra... hóa ra đây mới là thần.
Dino xoay người, nhìn về phía Cherub đang đến gần.

Đám người siêu năng lực của Giới Luật Thép đều theo bản năng lui về phía sau, bọn họ không biết “thiên sứ” trước mắt này rốt cuộc là địch hay bạn, nhưng cảm giác áp bức khi nó đến gần là sự thật.

- Cherub đại nhân, xin hãy chấp nhận lời sám hối của tôi. Tôi bị lực lượng của tên người phạm kia che mắt, trợ giúp hắn lừa gạt những tín đồ vô tri này!

Dino dùng tay nâng Giới Luật pháp điển, quỳ dưới đất:

- Tôi là một người siêu năng lực bình thường, hậu duệ cuối cùng của viện thầy tu Isaiah. Tôi chỉ lợi dụng bản thiếu sót của cuộn sách Biển Chết này và phương pháp xem bói do viện thầy tu truyền lại, nhằm đưa ra tiên đoán mà thôi! Tôi vốn không thấy nhìn tương lai!

Hắn cười lên điên cuồng, tự mình xé rách bìa sách và mấy tờ giấy ngoài cùng Giới Luật pháp điển:

- Nhìn xem, những thứ này đều là giả, vốn không có Giới Luật pháp điển gì cả. Giới Luật Thép chẳng qua là dùng những lời nói dối do mấy đời lãnh tụ biên soạn chấp vá lại, nhằm làm phong phú tín ngưỡng. Barmond đã lợi dụng tôi! Bảo tôi kết hợp tiên đoán và nói dối, giúp đỡ hắn thống trị tổ chức này, giúp hắn mạo danh của thần! Xin hãy khoan thứ cho tôi! Cherub đại nhân! Tôi sẽ thần phục ngài!

- Ngài... ngài đang nói gì vậy... Dino đại nhân.

Các thành viên Giới Luật Thép đều kinh ngạc đến ngây người, bọn họ quả thật không thể tin những gì lỗ tai nghe được.

- Thật đáng buồn, những thành phần trung kiên của Giới Luật Thép này có lẽ phần nhiều đều gia nhập tổ chức vì tín ngưỡng, cũng không phải đơn thuần xem nó như một tổ chức phản kháng, bọn họ thật sự “trung thành” với những vị đại nhân kia.

Phong Tiên ở phía xa cũng cảm thấy thốn thức:

- Nhưng bây giờ, tín ngưỡng chống đỡ bọn họ lại biến thành trò bịp không đáng giá một xu...

Trong lúc hắn nói chuyện, trên mặt những người kia có kinh ngạc, có giận dữ, còn có từ ngờ vực dần biến thành điên cuồng giống như Dino.

Strange trầm giọng nói:

- Đây là lý do vì sao có rất nhiều tôn giáo tà ác, rõ ràng đang sử dụng trò hề ngu muội rất dễ bị nhìn thấu, nhưng lại có rất nhiều tín đồ trung thành. Bởi vì những tín đồ kia cần tín ngưỡng, cho dù bọn họ biết trước mặt chỉ là chân lý giả dối, nhưng cũng không đành phủ định.

- Loài người, chúng ta... bây giờ không rảnh nghe người sám hối.

Trừ gương mặt sau lưng, ba gương mặt khác của Cherub đều dời ánh mắt sang Dino đang ngăn cản phía trước, tiếng nói chuyện vẫn từ trong lồng ngực của hắn phát ra, hơn nữa lúc này còn biến thành mấy tầng âm thanh:

- Cũng không có nghĩa vụ nghe người sám hối.

Trên hai cánh tay mở ra của hắn, một con mắt lặng lẽ chuyển động, nhìn thẳng vào Dino:

- Còn nữa... dùng một câu mà loài người các ngươi phát minh ra... trong từ

điền của ta vốn không có khoan thứ.

“Bành”, thân thể Dino nổ ra từ bên trong, đầu và tứ chi của hắn không biết vỡ thành mấy mảnh bay đi phương nào. Trái tim của hắn giống như một cái máy bơm bị hỏng, máu từ nơi đó phun ra, bắn lên cao bảy tám mét.

Nơi này giống như rơi xuống một cơn mưa nhỏ màu đỏ, trong không khí còn tỏa ra mùi tanh của máu thịt tung tóe.

Những người còn lại của Giới Luật Thép, lúc này trong đầu chỉ có một ý niệm, bất kể thế nào cũng phải chạy trốn! Cách quái vật này càng xa càng tốt.

Thế nhưng bọn họ vừa quay đầu lại, trên đường lớn phía trước không ngờ lại xuất hiện hai bóng dáng khác khiến người ta sợ hãi.

Chương 28 : Bên kia cánh cổng (thượng)

- Cảm giác này đã lâu không gặp rồi.

Blood Owl và Thiên Nhất đứng sánh vai, cho nên năng lực của hắn đã gia tăng đến cực hạn, nhưng hắn vẫn nói:

- Hoàn toàn không thể suy đoán kết quả chiến đấu, thực lực và năng lực của đối thủ, thậm chí chủng tộc đều không biết rõ.

- Không cần ngại ra tay.

Thiên Nhất nói:

- Giết chết kẻ trước mắt này là trách nhiệm của ta, người còn chuyện khác phải làm.

- Chuyện khác?

Blood Owl liếc Thiên Nhất một cái:

- Có cần ta nhắc nhở người, năng lượng của Barmond đã biến mất rồi không?

Thiên Nhất không trả lời, hắn giơ tay phải lên quá đỉnh đầu chụp một cái, trong tay đã có thêm một tờ giấy. Đó là tờ giấy vừa rồi Dino đã xé xuống từ Giới Luật pháp điển, theo gió bay rải rác khắp nơi, lúc này dường như xảy ra một sự “trùng hợp” lạ thường, một tờ trong đó tự động bay đến tay Thiên Nhất.

- Để bảo vệ quyền lực và hình tượng tôn giáo của Cesare Barmond, Dino đã nói dối rất nhiều. Nhưng một người không thể chỉ nói dối, ít nhất hắn phải đưa ra chân tướng có giá trị hoặc số lượng tương đồng, mới có thể khiến mọi người tiếp tục tin lời hắn nói.

Thiên Nhất đưa tờ giấy trong tay cho Blood Owl:

- Tiên đoán do cuộn sách Biên Chết đưa ra, độ chuẩn xác không thể nghi ngờ. Phần liên quan đến “kẻ giết thần” cũng không phải là “giáo lý” mà bọn họ biên soạn, bọn họ không có lý do gì sáng tác một cố sự như thế, vì vậy đó đích xác là một lời tiên đoán.

Blood Owl nhìn bức ảnh trên tờ giấy, hình tượng như Tu La kia rõ ràng

chính là mình. Trên tờ giấy ngoài hình vẽ còn viết: “Một tộc nhân sẽ lật đổ một tộc nhân khác, một vương quốc sẽ lật đổ một vương quốc khác (thánh kinh tiếng Trung thường dịch câu này thành ‘dân sẽ tấn công dân, nước sẽ tấn công nước’, câu trước dùng nation, câu sau dùng kingdom. Thú vị ở chỗ giới từ được dùng là against, chứ không dùng những từ ngữ như chinh phục hay công kích. Ở điểm này có thể nhìn ra, rất nhiều tôn giáo được giai cấp thống trị sùng bái như Cơ Đốc giáo đều có tác dụng duy trì ổn định, trong câu chữ đã biến đổi ngầm, ngoại trừ hướng người ta đến cái thiện còn có màu sắc chính trị. “Nhường nhịn” là thứ mà các tôn giáo này cùng tuyên dương. Trong quá khứ mấy ngàn năm, tôn giáo thường giữ vai trò xiềng xích tinh thần để người thông trị nô dịch dân chúng. Bọn họ chỉ muốn khiến dân chúng tin rằng phản kháng là sai lầm, là tà ác, sẽ dẫn đến ngày tận thế), mặt đất run rẩy, mất mùa, ôn dịch lan tràn, hiện tượng lạ thường kinh khủng sẽ kéo tới, trời sẽ xuất hiện điềm báo diệt thế...”

Blood Owl quay đầu nói với Thiên Nhất:

- Đây là những lời trong phúc âm Luca sao, có quan hệ gì với ta?

Thiên Nhất trả lời:

- Nửa đoạn trước là trích dẫn kinh điển, nửa đoạn sau là tiên đoán do hãn tự viết.

Blood Owl lại nhìn mấy câu cuối cùng trong hàng chữ kia: “Trời trắng và sao sẽ có điềm báo khác thường, các nước trên mặt đất khốn khổ liên miên, kinh hoàng khó yên. Nhưng các người đã định sẵn sẽ chứng kiến những chuyện này, thần sẽ giáng lâm sau tai nạn, đối diện với kẻ giết thần ngông cuồng tự cao, tất cả... sẽ kết thúc ở đây.”

Thiên Nhất nhìn các thành viên Giới Luật Thép, trên mặt bọn họ lộ rõ vẻ tuyệt vọng, ngây ngốc đứng tại chỗ. Hãn cười lạnh một tiếng, tiếp tục nói với Blood Owl:

- Phần trước hầu hết có thể xem là ẩn dụ.

Hãn chỉ chỉ lên trời:

- Trời trắng và sao đã không còn nữa, các nước trên mặt đất thì... nơi này đã có giống loài của ba vương quốc rồi.

Hãn thở dài:

- Cũng không thể xem thường loài người, ít nhất năng lực hoặc kỹ thuật dự đoán tương lai là thứ mà ta không có.

Blood Owl dời ánh mắt sang chỗ Cherub, nói với Thiên Nhất:

- Nếu như cái thứ phía trước chính là thần, vậy theo tiên đoán ta nên tới đánh với hắn, không phải sao?

- Không, ta cho rằng thần trên tờ giấy này viết là ám chỉ Cesare Barmond.
Thiên Nhất trả lời:

- Tóm lại Cherub để ta đối phó, ngươi và đám bác sĩ vào trong thần miếu phía sau, tìm được thi thể Barmond rồi tính sau, ta không tin là hắn đã chết.

Hắn nói xong liền dùng ánh mắt ra dấu về hướng đám Strange, ý bảo Blood Owl đi qua hội họp với bọn họ.

- Một mình ngươi được không?

Blood Owl nói:

- Đối phó với tên... Cherub này.

Thiên Nhất quay đầu nhìn Blood Owl, dựng thẳng vai, mở rộng hai tay, nhếch mép cười cười.

Blood Owl cười lạnh một tiếng, lắc lắc đầu, đi thẳng về hướng Thiên Nhất vừa chỉ.

Thiên Nhất tiếp tục đi về phía trước, băng qua các thành viên Giới Luật Thép, đi đến trước mặt Cherub, ngẩng đầu nhìn thẳng vào kẻ sống sót của vương quốc thứ hai này.

- Người truyền thuật!

Tại khoảnh khắc này tất cả mắt trên người Cherub nhìn chăm chăm vào Thiên Nhất, mấy tầng âm thanh khác nhau dùng vận luật tương đồng phát ra từ trong ngực hắn:

- Ngươi nhất định phải đuổi tận giết tuyệt chúng ta sao?

- Đúng.

Thiên Nhất trả lời rất khẳng định.

- Chúng ta biết rõ, không thể tiêu diệt được ngươi...

Cherub nói:

- Nhưng chỉ cần giết chết ngươi một lần, sẽ có thể đuổi ngươi ra ngoài.

Lúc nói chuyện, không khí chung quanh Thiên Nhất biến thành dày nặng, có thể thấy Cherub đã sử dụng niệm lực, có điều Thiên Nhất vẫn thành công chống lại lực lượng này:

- Một khi ngươi rời khỏi thời không này, ta sẽ dùng chú ấn đóng cửa lại lần nữa. Những kẻ xâm nhập kia đều sẽ bị thời gian xóa bỏ, cho dù có người may mắn tránh thoát, cuối cùng cũng sẽ bị chúng ta tự tay tàn sát.

- Lúc ta muốn chết một lần thì sẽ chết ngay.

Thiên Nhất cười nói:

- Nhưng lúc ta không muốn chết...

Hắn xoay người, không e ngại gì quay lưng về phía Cherub, nói với các thành viên của Giới Luật Thép:

- Các ngươi đều nghe rồi, ta và tên này sắp đánh nhau. Năng lượng và thể lực của các ngươi ít nhất đã trôi mất hai phần ba, nếu ở lại gần đây, ta không thể đảm bảo sự an toàn của các ngươi.

Đám người siêu năng lực kia đều hiểu ý Thiên Nhất, đây là bảo bọn họ mau chóng rút lui. Những người này của Giới Luật Thép giống như được đại xá, lúc vừa trông thấy Blood Owl và Thiên Nhất còn tưởng rằng hai mặt gặp địch, phải chết không có chỗ chôn. Không ngờ lão đại của Nghịch Thập Tự lại ngăn cản Cherub, còn bảo bọn họ rời khỏi, đây không khác nào là ơn cứu mạng.

Nhìn bóng lưng của những người kia chạy khỏi, Thiên Nhất xoay người nhìn Cherub:

- Như vậy, tiếp theo là chiến đấu giữa chúng ta rồi.

Cherub nói:

- Tại sao không để những con người kia giúp ngươi? Người truyền thuật, ngươi là ngọn nguồn của tội ác, những con người kia đều là nô lệ của tội ác, ngươi hoàn toàn có thể mượn dùng năng lực của bọn họ.

Hắn dừng một chút rồi nói:

- Chỉ cần ngươi dùng phương pháp như nói dối, uy hiếp, có thể khiến bọn họ tuân theo ý nguyện của ngươi, ở lại chiến đấu với ta, không phải sao?

- Ngươi không hiểu rõ loài người rồi.

Thiên Nhất nói:

- Cho dù bây giờ ta mê hoặc bọn họ cùng nhau đối phó với ngươi, nhưng

sau khi người và ta giao thủ, lực phá hoại gây ra nhất định sẽ lan đến những người này. Sau đó sự kinh ngạc và sợ hãi sẽ phá vỡ lý trí của bọn họ, tiếp theo sẽ làm ra đủ loại hành vi không dự đoán được. Dù sao bọn họ đều là người siêu năng lực, cục diện trở nên hỗn loạn sẽ càng bất lợi với ta.

Thiên Nhất búng tay một cái, áp lực vô hình quanh người liền bị xua tan:
- Dù sao xét về cường độ thân thể, người cũng không sợ những người phạm này. Cho dù có kẻ lấy ra đồng hồ gì đó tự nổ bên chân người, người cũng có thể không đếm xỉa. Ta thì không được, dù sao thân thể này cũng có cực hạn, hơn nữa ta cũng không sở hữu năng lượng gần như vô hạn giống như vị nhân huynh vừa rồi bên cạnh ta.

Hắn dừng lại hít thở sâu một hơi, nói tiếp:

- Tuy rằng không bị ảnh hưởng “trôi mất” ở nơi này, nhưng thể lực và năng lượng nguyên bản của ta cũng có giới hạn. Đối mặt với kẻ trên người không có “tội” như người, ta cũng không mong có thể ung dung tốc chiến tốc thắng.

- Rất tốt, người truyền thuật, người ít nhất còn tự mình biết mình hơn loài người.

Cherub nói, mấy tầng tiếng nói trong ngực hắn lúc này đã hơi biến hóa:

- Nhiều năm trước, người và người xóa bỏ đã tàn sát những đồng bào mạnh mẽ của chúng ta...

Đang khi nói chuyện, đầu của hắn bắt đầu xoay tròn, chiếc cổ xoay chuyển rất tự nhiên giống như đất dính, không có hiện tượng bị xé rách, ngay cả nếp nhăn cũng gần như không có. Mấy giây sau gương mặt sư tử kia đã đổi sang chính diện, tiếp tục nói:

- Nhưng những kẻ mà người giết chết, không mạnh bằng người xóa bỏ giết chết.

- Vậy cũng mạnh hơn tên có não người nhiều.

Thiên Nhất cười giễu cợt.

Cherub nói tiếp:

- Hôm nay trong thế giới do chúng ta xây dựng này, chiến lực một bên lên cao còn một bên xuống thấp, người xóa bỏ cũng đã không tồn tại nữa, tình hình... đã hoàn toàn đảo ngược rồi.

Lúc này bảy cây cột đá chống đỡ hành lang mái cao trước cửa thần miếu

đột nhiên sụp đổ, đá vụn ào ào rơi xuống, mặt đất rung chuyển, mây tầng áp lực lan ra giống như lúc Cherub rời khỏi quan tài. Từ trong những cây cột lớn kia xuất hiện bảy người đá khổng lồ, thân thể bọn họ còn to lớn hơn Montu, Horus và Dương Tiễn lúc trước. Nếu Cherub khép cả bốn cánh đứng dưới đất, so với bọn họ thật sự giống như đứa trẻ.

Sáu người Blood Owl, Bác Sĩ Quái Dị, Nguyệt Yêu, Phong Tiễn, Ngụy Tĩnh, Gunsmith vừa tiếp xúc với nhau, giao lưu vài câu, đang muốn tiến vào thần miếu, không ngờ hành lang trước cửa đá lại sụp xuống. Sáu người nhanh chóng lui về phía sau, cách xa một khoảng, ngẩng đầu nhìn lên. Trong bụi đất còn chưa hoàn toàn tan hết, bảy người khổng lồ đứng sừng sững giống như núi cao, giống như vách sắt khó vượt qua được, canh giữ trước cửa thần miếu.

- Những kẻ kia là đồng bạn loài người mà người tìm tới sao, người truyền thuật.

Cherub nói:

- Bọn họ có thể lừa gạt đại não và cặp mắt của đồng loại, nhưng không thể thoát khỏi tầm nhìn của chúng ta.

Hắn dùng một con mắt sau lưng phát động niệm lực với đám Blood Owl, nhưng cũng không có tác dụng:

- Quả nhiên... vừa rồi người đã hoàn toàn phong tỏa niệm lực, là để bảo vệ những người kia sao?

- Bọn họ cũng không dễ bị người giết chết đâu.

Thiên Nhất đáp:

- Còn có rất nhiều chuyện phải làm, một mình ta không làm hết được.

- Hừ... đối phó với sinh vật của vương quốc thứ năm, chỉ cần một đồng bào của chúng ta là được rồi.

Cherub vừa nói lời này, một trong số bảy người khổng lồ giống như nhận được mệnh lệnh, đi về phía bọn Blood Owl.

Đồng thời Cherub cũng không dùng niệm lực nữa, trong tay hắn hiện lên ánh sáng vàng, ngưng tụ thành một bánh xe tròn giống như bánh lái tàu (ở đây chỉ bánh lái ở mũi tàu, chứ không phải bánh lái ở đuôi tàu), chính thể có hình đẹp, ven rìa sắc bén, cảm giác giống như kim loại. Hắn dùng thứ này làm vũ khí, cầm bánh xe đập vào nơi Thiên Nhất đứng.

Sáu người khổng lồ khác cũng lần lượt nhảy lên, thân hình to lớn gần như che lấp bầu trời, từ các góc độ tấn công Thiên Nhất.

Chương 29 : Bên kia cánh cổng (trung)

Paperman điều khiển thảm giấy đi đến ven rìa thành phố. Quảng đường này còn tồn sức hơn tưởng tượng của hắn, nhưng không liên quan gì đến đám đồng bạn mang theo phía sau. Thảm giấy đã gia tốc thì phía trên có thêm mấy người cũng không sao, có điều sử dụng năng lực ở nơi này đúng là tiêu hao quá lớn.

Luca và đám người siêu năng lực khác chạy bộ theo sau, không lâu sau cũng đến nơi, đương nhiên bọn họ tiêu hao ít hơn Paperman nhiều

- Được rồi, cuối cùng đã đến nơi này.

Paperman hạ thảm giấy, bước xuống đất, thu hồi những tờ giấy kia:

- Nhưng không cảm giác được gần đây có người...

- Phạm vi cảm giác năng lượng của chúng ta không bằng ở thế giới bên ngoài.

Luca đi lên trước đáp một câu, lập tức xoay người lớn tiếng hạ lệnh:

- Những người thể lực không chống đỡ nổi, hoặc là sắp không chống đỡ nổi, hãy ở đây nghỉ ngơi, những người khác đi cùng nhau...

Còn chưa dứt lời Luca bỗng dừng lại, bởi vì hắn nhìn thấy ở một bức tường phía trước hơn trăm mét có một bóng người đi ra, đó không phải Trường Anh thì là ai. Trên vai nàng còn vác Time Servant đã hôn mê, một nữ nhân dùng vai ung dung vác một người đàn ông cao lớn hơn mình như vậy, nhìn qua có vẻ không hài hòa.

Không lâu sau nàng đã đi tới trước mặt.

- Trưởng quan, đây là...

Luca còn chưa hỏi xong, Trường Anh đã ném Time Servant xuống đất.

- Hắn đã bị Thiên Nhất khống chế.

Trường Anh trả lời:

- Nhưng cuối cùng... dường như đã được giải trừ, vì đề phòng nên ta mới

đánh ngất hẳn, yên tâm hẳn không chết được.

- Ngài không có chuyện gì chứ?

Luca hỏi.

- Ta có thể xảy ra chuyện gì?

Trường Anh trả lời:

- Thay vì chuyện này, không bằng lo lắng cho các người đi.

Nàng liếc nhìn những người ngồi dưới đất kia:

- Ta thấy các người đã sắp bị hiệu ứng kỳ quái trong không gian này làm sụp đổ rồi.

Paperman nhìn chăm chú Time Servant mấy giây, ngẩng đầu lên nói:

- Nói như vậy, công việc trinh sát gặp trở ngại rồi?

- Trinh sát?

Trường Anh cười khỏ:

- Vừa tới đã gặp phải Thiên Nhất, người ta đã sớm chuẩn bị đứng chờ chúng ta, không bị hắn giết chết đã tốt lắm rồi.

Nàng thở dài:

- Tiếp đó ta nghĩ hết biện pháp chế ngự Time Servant, tốn thời gian rất lâu, hơn nữa lúc chiến đấu ta cảm giác có vài chuyện khác thường...

Nàng dừng một chút rồi nói:

- Không nói nữa, ta cảm thấy kế hoạch tiếp theo của chúng ta nên sửa đổi một chút.

Luca biết nàng muốn nói gì:

- Ta và Paperman cũng đang có ý đó, vì an toàn của đội ngũ, chúng ta nhất định phải tìm được lối ra trước, dịch chuyển đến... đó là cái gì!

Mỗi người có mặt đều cảm giác được chuyện khác thường, theo bản năng nhìn về cùng một hướng.

Tại trung tâm thành phố cách bọn họ khá xa dâng lên một cột sáng to lớn, giống như không có đầu cuối, vẫn luôn kéo dài đến bầu trời vô biên vô tận, cho đến khi vượt qua giới hạn thị lực loài người có thể nhìn đến.

.....

Mười phút trước, ở cửa thần miếu.

Nguyệt Yêu tung người nhảy một cái đã lên đến ngang đầu người khổng lồ, vùng quyền đánh về phía gương mặt lớn kia.

Lúc năng lượng nổ tung, cát bụi chung quanh chưa tan hết bị đẩy ra. Ngay cả người khổng lồ kia cũng không nghĩ tới, công kích của sinh vật nhỏ bé này lại có thể đánh mình ngã xuống.

Hắn ngẩng đầu lên, giống như bị một nắm tay lớn ngang mặt mình đánh tới, ngã xuống phía sau, bàn chân đã rời khỏi mặt đất, trọng tâm cũng hoàn toàn dời đến nửa người trên, đoán rằng mấy giây sau sẽ phải ngã chổng vó lên trời

- Này... hóa ra bà chủ mạnh như vậy sao?

Ngụy Tinh nhìn Phong Tiễn và Strange một chút, vẻ mặt hai người này còn không đến mức quá kinh ngạc, cho nên hắn đành phải nói với Gunsmith:

- Charles, xem ra nếu chúng ta không biểu hiện một chút, vậy thì không...

Câu này cũng không thể nói hết, bởi vì hắn nhìn thấy Gunsmith đang dùng hai tay cầm súng xương, nhắm chuẩn vào người khổng lồ còn chưa hoàn toàn ngã xuống kia.

Một súng bắn ra, một vệt sáng xanh xẹt qua, đạn bay qua giữa hai chân người khổng lồ kia, gần như dán vào lưng hắn, cuối cùng chuẩn xác bắn vào ót mục tiêu đang chuyển động này.

Tuy nói người khổng lồ này rất lớn, nhưng khi hắn ngửa mặt ngã về phía sau, muốn từ chính diện hoàn thành lần bắn này thì góc độ rất hẹp. Nhưng đối với Gunsmith thì đây không tính là độ khó gì, một khi hắn đã giờ súng lên, bắn đạn ra thì nhất định sẽ trúng.

- Một phát này đã dùng hình thức phân giải.

Gunsmith thối thối khói ở họng súng chẳng biết có hay không:

- Hắn chết chắc rồi.

Cùng diễn ra với biến cố ngắn ngủi mấy giây này còn có chiến đấu bên kia.

Nói về sáu người khổng lồ còn lại cùng nhau nhảy lên lao về phía Thiên Nhất, bánh xe vàng trong tay Cherub cũng dẫn đầu đánh tới. Thiên Nhất giống như dịch chuyển tức thời, lui ra khỏi phạm vi mà những kẻ địch này có thể chạm đến.

Cùng lúc này giữa không trung, Blood Owl đập lên năng lượng, trong hai giây đã chạy đến phía trước một người khổng lồ trong đó:

- Cái tên mọc cánh kia đã thuộc về Thiên Nhất, vậy mấy tên các người... hẳn là thuộc về ta.

Trong mắt của hắn lại lộ ra vẻ tham lam.

Người khổng lồ kia còn đang kinh ngạc với tốc độ của đối phương, chợt thấy Blood Owl mở hai cánh tay ra, dùng năng lượng màu đen huyền hóa thành hai bàn tay to lớn, lòng bàn tay hợp lại giống như đập ruồi, đánh vào đầu người khổng lồ.

- Chỉ là loài người...

Người khổng lồ kia còn tưởng rằng với cường độ thân thể của mình sẽ không bị loại công kích này thương tổn, nhưng thực tế là giọng nói của hắn vừa truyền vào tai Blood Owl, đầu của hắn đã bị đập vỡ. Giống như một quả dưa hấu bị hai chiếc xe hơi chạy ngược chiều kẹp vào giữa... cảnh tượng gió tanh mưa máu đừng hỏi tráng lệ thế nào.

Mà lúc này người khổng lồ bị Gunsmith bắn trúng đầu cũng đã chết, sau ót của hắn bị năng lượng màu xanh dần dần làm tan rã, hóa thành máu, chiếc đầu to lớn cuối cùng thiếu đi một nửa, vì vậy hắn cũng không đứng lên được nữa.

Bảy người khổng lồ vừa ra trận đã chết hai, khiến trong lòng Cherub rất kinh ngạc. Hai con người này, một người rõ ràng dùng vũ khí do khoa học kỹ thuật của vương quốc thứ tư chế tạo, còn một người khác... hẳn thật sự là loài người sao?

- Không cần quan tâm đến chúng, người mau vào trong thần miếu đi!
Thiên Nhất kêu lên với Blood Owl, hắn đã phát giác được trong thần miếu có chuyện xảy ra, cho nên dừng lại nói với Cherub:

- Cherub, trước tiên hãy dừng tay! Cổng sắp bị mở ra rồi!

- Người truyền thuật, người cho rằng có thể lừa gạt được...

Cherub đột nhiên khựng lại:

- Chờ đã!

Đám người không lồ cũng dừng hành động.

Lúc này gương mặt người trưởng thành của Cherub đã chuyển sang chính diện, trong mắt tràn đầy ánh sáng:

- Hắn lại không chết?

- Barmond còn sống, đang ở trong thần miếu!

Thiên Nhất nói xong đã chạy tới:

- Tất cả mọi người, mau vào ngăn cản hắn!

- Ngăn cản hắn cái gì?

Gunsmith đứng gần cửa đá nhất, vừa nhảy qua đá vụn rải rác trước cửa vừa hỏi.

- Không thể để hắn tiến vào vườn địa đàng!

Câu này không phải do Thiên Nhất trả lời, mà là Cherub, hắn cũng quay đầu xông vào thần miếu:

- Hắn sở hữu tầm nhìn giống như ta, cho nên có thể đóng cổng ở đầu bên kia!

Người thứ nhất xông vào cửa đá là Gunsmith, hắn nhìn thấy một quan tài sắt to lớn ngã xuống một bên, trên mặt đất chính giữa thần miếu xuất hiện một trận pháp ánh sáng hình tròn. Một người đàn ông cao lớn mặc đồng phục Giới Luật Thép, toàn thân tẩm máu đang chậm rãi chìm vào trong ánh sáng.

Chương 30 : Bên kia cánh cổng (hạ)

Trước khi bóng lưng kia hoàn toàn chìm vào trận pháp ánh sáng, Gunsmith chỉ kịp bắn một phát súng.

Không có thời gian để hắn thay đổi hình thức của súng xương, thời gian giữa hai lần bắn của hình thức phân giải cũng không để hắn có cơ hội bắn ra phát súng thứ hai.

Nhưng ngay cả Gunsmith cũng biết, một súng này cho dù có bắn ra cũng chỉ phí công. Barmond không thể bị một phát đạn phân giải kết thúc như vậy, năng lượng của hắn rõ ràng đã khôi phục, muốn ngăn cản công kích này cũng không khó.

Mang theo tâm tình phí công cũng phải bắn, Gunsmith bóp cò, viên đạn năng lượng màu xanh kia quả nhiên bị đối phương tiếp được.

Barmond giống như mọc mắt sau lưng, cũng không quay đầu lại, chỉ giơ tay phải lên, dùng lòng bàn tay tiếp lấy viên đạn bắn vào sau đầu mình. Đây là một tư thế rất không tự nhiên, nhưng hắn vẫn hoàn thành với tốc độ còn nhanh hơn đạn.

Năng lượng bên ngoài thân Barmond triệt tiêu năng lượng tạo thành viên đạn phân giải này, cho đến khi cả viên đạn hoàn toàn biến mất.

Sau đó hắn hoàn toàn chìm vào trận pháp ánh sáng, mấy giây sau cánh cổng của thứ nguyên này đóng lại, ánh sáng biến mất, mặt đất chính giữa thần miếu lại khôi phục nguyên dạng.

Ngoại trừ năm người khổng lồ kia, những người khác đều đã xông vào. Nguyệt Yêu cách đó khá gần là người thứ hai đi vào sau Gunsmith. Thiên Nhất thì nhanh chóng vượt qua những người khác, là người thứ ba đi vào cửa đá. Còn Cherub mất đi niệm lực lại đập hai cánh bay tới, trong lòng hắn nóng như lửa đốt, nhưng khi tới nơi thì đã chậm.

Blood Owl, Bác Sĩ Quái Dị, Phong Tiền, Ngụy Tĩnh gần như đồng thời đi vào thần miếu. Lúc này Cherub đã đi đến bên cạnh quan tài sắt của mình, mắt trên người hắn nhìn về các hướng khác nhau, rung động không theo quy tắc nào.

- Không thể nào... hắn làm sao sống được!

Cherub nhìn quan tài sắt bị mở ra, những chông sắt bên trong rõ ràng còn dính máu thịt.

Với tầm nhìn đặc biệt của Cherub có thể trông thấy rõ ràng, đây là máu thịt do con người kia lưu lại, nhưng hắn không hiểu tại sao Barmond có thể sống được.

- Vừa rồi người nói, hắn sở hữu tầm nhìn của người?
Thiên Nhất hỏi.

Cherub biết câu này là đang hỏi mình, vì vậy trả lời:

- Đúng vậy, trước đó ta đã để hắn nhìn thấy...

- Tên ngu xuẩn người.

Thiên Nhất chỉ cần nghe được câu “đúng vậy” kia là đủ rồi, hắn không có hứng thú với ngọn nguồn câu chuyện:

- Người đã chữa trị cho hắn!

- Người đang nói gì?

Cherub hỏi.

Thiên Nhất đi đến chính giữa thần miếu, cúi đầu quan sát hình vẽ chú ẩn trên mặt đất. Đây đã từng là nơi đặt quan tài sắt, cho nên trước khi quan tài ngã xuống thì vẫn luôn bị che kín.

- Xét về cấp bậc người siêu năng lực, Cesare Barmond đã rất gần với cấp Thần. Vào giai đoạn này năng lượng và năng lực của loài người sẽ đạt đến một giới hạn, bọn họ tám chín phần mười sẽ gặp phải một vấn đề, đó là thể xác không theo kịp cảnh giới của tinh thần. Cực hạn thân thể rất dễ đạt tới, hơn nữa có giới hạn rõ ràng, nhưng cực hạn của tinh thần thì cao hơn thể xác rất nhiều.

- Tình trạng như vậy sẽ dẫn đến một kết quả, đó là độ phù hợp giữa tinh thần và thân thể càng ngày càng thấp. Giống như hai mảnh xếp hình vốn

kín kẽ, trong đó một mảnh không ngừng biến lớn, còn một mảnh khác thì không theo kịp tốc độ này. Thế là răng cửa ven rìa hai mảnh xếp hình sẽ xuất hiện vết nứt, cuối cùng đều sẽ bị hư hỏng. Nếu như người đó không dừng tu hành, tinh thần và thể xác sẽ tự thương tổn mình, tự phá hủy mình.

Nghe đến đây Cherub đã hiểu:

- Tầm nhìn của ta đã trợ giúp tên người phạm kia?

- Cho nên mới nói ngươi ngu xuẩn.

Thiên Nhất vẫn không chớp mắt nhìn chú ẩn kia, đồng thời nói:

- Ít nhất hiện giờ hắn đã không còn là người phạm nữa. Vừa rồi ngươi đã ném hắn vào quan tài sắt đúng không? Như vậy rất đơn giản... trong thời gian ngắn ngủi sau khi hắn đựng vào quan tài, cho đến trước khi tắt thở, hắn thông qua tầm nhìn của ngươi, còn có hành vi của ngươi ép hắn đến đường cùng, cuối cùng đã lĩnh ngộ. Vào thời khắc tồn vong, thân thể của hắn đã đuổi kịp tu vi của tinh thần, tại khoảnh khắc đó hắn đã trở thành người năng lực cấp Thần.

- Cho nên bây giờ hắn là thần?

Lúc này Blood Owl bỗng chen vào một câu.

- Ha ha...

Thiên Nhất lại cười, nhưng tiếng cười kia có vẻ hơi tức giận:

- Dù sao ngươi cũng không quan tâm đúng không.

- Chỉ là một con mèo thú vị hơn mà thôi.

Blood Owl trả lời.

Thiên Nhất ngẩng đầu nói với Cherub:

- Bây giờ một vị thần sở hữu tầm nhìn giống như ngươi, đóng cổng ở đầu bên kia vườn địa đàng, ngươi có cách nào mở ra không?

- Người truyền thuật... nếu không có sự tồn tại của ngươi, ta đã sớm giết chết tên người phạm kia rồi.

Cherub nói:

- Bây giờ tội ác đã vấy bẩn vườn địa đàng. Cây sinh mệnh là thứ mà ta dùng thi thể của sinh linh vương quốc thứ nhất để tạo ra, nếu như bị tên người phạm tham lam kia lấy được trái cây sinh mệnh, thể xác của hắn sẽ...

- Ngu ngốc, trả lời vấn đề của ta nhanh lên một chút, bây giờ ta không có

thời gian nghe người giải thích sai lầm ngu xuẩn và hậu quả có thể xảy ra. Thiên Nhất ngắt lời.

Lúc này gương mặt chim ưng của Cherub đã chuyển sang chính diện, nghe được những lời sỉ nhục này hẳn lại không có phản ứng gì quá lớn:

- Không được, vườn treo Babylon là nơi bị phong ấn, công dịch chuyển thông đến Địa Cầu nhất định phải do bên phía Địa Cầu mở ra. Còn công dẫn đến vườn địa đàng là hai hướng, nhưng lực lượng chú ấn ở bên kia mạnh hơn bên này, quy tắc một khi đã định ra thì không thể sửa đổi được.

- Đúng là tự đào hố chôn mình...
Phong Tiễn bình luận.

Cherub nhìn hẳn một cái, tiếp tục nói với Thiên Nhất:

- Lúc xây dựng không gian này, vì đề phòng một ngày nào đó người và người xóa bỏ có thể sẽ mượn lực lượng của loài người tấn công vào đây, cho nên đã định ra quy tắc này. Như vậy sau khi vườn treo Babylon thất thủ, chúng ta có thể trốn vào vườn địa đàng, đóng kín cổng ở đầu bên kia.

Nơi này ngoại trừ Nguyệt Yêu, những người khác càng nghe càng khó hiểu. Cái gì người xóa bỏ, lúc xây dựng, một ngày nào đó? Tên Thiên Nhất này rốt cuộc đang làm gì?

Thiên Nhất vò đầu, suy nghĩ khoảng mười mấy giây, đột nhiên nói với những đồng bạn:

- Các người ra ngoài cả đi, trước tiên đừng khai chiến với những người khổng lồ kia, trừ khi bọn chúng chủ động tấn công các người. Đúng rồi, một lát nữa Vanessa sẽ tới đây, Cố Vấn cũng vậy, trên người bọn họ không có mảnh vỡ hạt nhân vĩnh hằng, các người hãy tiếp ứng một chút.

Sau khi giao phó xong, hẳn lại cúi đầu rơi vào trầm tư. Mọi người đưa mắt nhìn nhau, bất đắc dĩ nhún vai, đi ra khỏi thần miếu.

Cherub vẫn nhìn Thiên Nhất, đợi sau khi những người khác đã ra ngoài, hẳn lại nói:

- Người truyền thuật, bây giờ người định làm gì? Tiếp tục chiến đấu với chúng ta, sau đó chờ đợi tên thân tội ác kia tự đi ra sao?

- Hừ... mấy trăm năm trước ta nên nghĩ cách tìm một người năng lực cấp Cuồng, mở công dịch chuyển đi vào giết người rồi.

Thiên Nhất nói:

- Cherub, người đúng là khiến ta buồn nôn, đã tâm và sự bỉ ổi của người hoàn toàn tỉ lệ thuận với nhau.

Cherub xoay gương mặt trẻ con kia lại, trả lời:

- Người truyền thuật, sĩ nhục không cần cứ là thói xấu mà người bị lây nhiễm sau khi tiếp xúc với loài người quá lâu sao?

- Người tưởng rằng ta không biết mấy ngàn năm qua người đã làm gì trong tối sao?

Thiên Nhất nói:

- Cho dù trước kia ta không biết, bây giờ nhìn thấy những bức tranh trong thần miếu này cũng đã nghĩ ra rồi.

Cherub không trả lời, những con mắt trên người hắn lại tập trung vào Thiên Nhất.

- Người cho rằng ta tới để giết những đồng bào kia của người sao?

Thiên Nhất nói:

- Kẻ mà ta thật sự muốn giết chỉ có người thôi.

Lúc này Thiên Nhất lại từ trong túi áo lấy ra một bọc đường cà phê, cầm lấy một viên, lột lớp vỏ tiện tay ném xuống đất, sau đó bỏ vào miệng ngậm, trong nháy mắt lộ ra biểu tình vui vẻ, nói tiếp:

- Khi người và những đồng bào kia bắt đầu xây dựng nơi này, người đã nghiêm nhiên trở thành lãnh đạo của bọn họ.

- Lúc tạo ra công dịch chuyển người cũng đã tính toán kỹ càng, thiết lập quy tắc chỉ có loài người mạnh mẽ mới có thể sử dụng chìa khóa này.

Người đã sớm nhìn thấu loài người, nguyên nhân mà bọn họ bị người khác dẫn dắt chính là nhỏ yếu, một khi mạnh đến mức phù hợp với yêu cầu của người, bọn họ sẽ không bị ta dẫn dắt nữa... Bọn họ kiêu ngạo, không nghe khuyên nhủ, coi thường chân lý, nhưng chỉ có loại sinh vật này mới phù hợp với điều kiện mở công dịch chuyển. Đây là biện pháp tốt nhất để phòng ngừa ta và người xóa bỏ đi vào, như vậy cho dù chúng ta tìm được chìa khóa cũng không thể mở cổng ra. Đương nhiên ở thời kỳ đó chúng ta cũng không rảnh tới đối phó với đám lần trốn các người.

- Trên thực tế, có một đạo ta đã từ bỏ việc đi tới thời không này. Nếu vĩnh viễn không có ai mở cánh cổng này ra, ta có thể tha cho các người. Dù

sao... lực lượng chú ần của các người cũng khiến ta rất nhức đầu. Chẳng hạn như Thiên Không pháp điển, ta đã thử nhưng lại không có cách nào hủy diệt, trừ khi nó hoàn thành sứ mạng của “chìa khóa”, nếu không quy tắc chú ần sẽ không biến mất. Ta nghĩ đó là lực lượng mà thần ban cho vương quốc thứ hai các người, mĩa mai là lực lượng này hầu hết lại được các người dùng để đối phó với ta.

Hắn hắng giọng một cái:

- Ai ngờ sau khi người xóa bỏ chết đi, dã tâm của người lại hoàn toàn lộ ra.

Hắn cười lạnh một tiếng:

- Trước tiên người đã lưu đầy Seraph, người duy nhất xét về lực lượng có thể chống lại người, khi đó ta nên sớm cảnh giác rồi. Bây giờ nghĩ lại, người làm như vậy là muốn hoàn toàn chiếm được quyền khống chế và quyền phát biểu ở nơi này. Là một thành viên mạnh mẽ nhất, cũng là người duy nhất có thể dòm ngó Địa Cầu, người đã giả vờ nhốt mình vào quan tài sắt này, thu hồi ba gương mặt, chỉ dùng một cặp mắt để nhìn. Làm như vậy khiến những đồng bào của người cho rằng người chỉ là người đứng xem, ghi chép tin tức của vương quốc thứ năm, đồng thời không ngừng khuyên nhủ bọn họ cách xa loài người.

- Thực ra chính người hiểu rõ nhất, không cho đám đồng bào tìm hiểu loài người là để che giấu hành vi của người. Người cũng giống như ta, ở trong tối ảnh hưởng đến vương quốc thứ năm.

Cherub trả lời:

- Làm sao người biết? Là trận chiến thống nhất đế quốc một trăm năm trước đã khiến người sinh nghi sao?

Hắn dùng một chút rồi nói:

- Chờ đã... tại sao những chuyện ta làm ở đây, người lại có thể biết rõ như vậy?

Thiên Nhất trả lời:

- Tầm mắt!

Hắn chỉ chỉ vào hai mắt của mình:

- Lúc người nhìn chăm chú vào Địa Cầu, ta cũng có thể nhìn thấy người. Mặc dù ta không phải luôn rảnh rỗi quan sát tình huống ở chỗ này, nhưng ta cũng nhìn thấy khá nhiều.

- Người lại có lực lượng này...

Cherub nói:

- Vậy tại sao người không ngăn cản?

- Ngăn cản cái gì? Ngăn cản người trao tặng cho loài người những khoa học kỹ thuật có thể thay đổi thời đại kia?

Thiên Nhất nói:

- Ta còn phải cảm ơn người mới đúng. Vương quốc thứ hai là một thời kỳ dã man, khoa học kỹ thuật của các người thật sự rất quý giá, ngay cả ta cũng không thấy được bao nhiêu. Người có thể chia sẻ một phần với loài người chính hợp ý ta.

- Nếu đã như vậy, chuyện mà người và ta làm có gì khác biệt? Người truyền thuật.

Cherub hỏi.

- Chuyện này đương nhiên có khác biệt rất lớn. Ta có sứ mạng của ta, ta cùng sinh tồn với loài người, hi vọng một ngày nào đó bọn họ có thể thực sự trở thành chủ nhân của Địa Cầu. Thông qua vô số máu tươi và năm tháng, đổi lấy một thể chế thích hợp nhất với bản tính của sinh vật vương quốc thứ năm, khiến đời sau của bọn họ từ nhỏ đã được hưởng công bình và tự do.

- Đây không phải là chuyện một sớm một chiều, cũng không phải chỉ dựa vào thay đổi vương triều là có thể làm được. Muốn loài người học tập, thời gian cần thiết sẽ rất dài. Nghịch Thập Tự là sự cứu rỗi với thời đại trước, cũng là chìa khóa mở ra thời đại tiếp theo, chỉ cần mục tiêu của ta chưa hoàn thành, loài người sẽ không ngừng nhìn thấy lá cờ này.

- Khi thế giới không còn cần Nghịch Thập Tự nữa, loài người nhiều đời sống dưới hoàn cảnh như vậy, mới có thể thoát khỏi xiềng xích tội lỗi, khi đó ta cũng sẽ được giải thoát.

Thiên Nhất trả lời:

- Còn người, ta biết người muốn gì. Người muốn chiến tranh vô tận, giết chóc không ngừng. Người trao cho bọn họ vũ khí càng mạnh, tạo ra càng nhiều thù hận. Địa Cầu sắp biến thành một khu rừng lớn, trật tự không thể được xây dựng, nhưng nhờ vậy trong loài người sẽ sản sinh ra rất nhiều cao thủ. Đến lúc đó chỉ cần chìa khóa rơi vào tay một người trong số bọn họ, có người đến mở cổng dịch chuyển, người sẽ lãnh đạo những đồng bào của

mình trở về.

- Ta biết ngươi muốn chứng minh cái gì. Ngươi muốn chứng minh với thần, ngươi khác với những đồng loại dã man kia, tộc quần do ngươi lãnh đạo đã siêu thoát vương quốc thứ hai, không nên bị xóa bỏ, các ngươi nên thay thế loài người thống trị tinh cầu này.

Cherub lại cười, mặt sức cười ha hả, đây là hành vi giống như loài người.

- Người truyền thuật, ngươi đã nhìn thấu đến mức này, vậy ta cũng không có gì phải che giấu nữa.

Lúc này giọng nói của Cherub đã hoàn toàn giống như một người bình thường:

- Không sai, ta đã cho loài người một chút tri thức. Thông qua vết nứt không gian, ta đã ban chú ấn cho đám người phạm. Bọn họ cũng không làm ta thất vọng, hành vi và việc làm sau đó của bọn họ, cùng với tác dụng cuối cùng của những tri thức kia, tất cả đều nằm trong dự liệu.

- Ngươi muốn làm cho những sinh vật này thoát khỏi tội ác? Ha ha ha... người truyền thuật, ngươi điên rồi sao? Quả nhiên thân thể hạ đẳng của loài người không chịu nổi thời gian hành hạ. Nhiều năm như vậy, có lẽ ngươi đã quan sát ta, hơn nữa ta hoàn toàn không hay biết, nhưng ta... cũng đã quan sát ngươi!

- Từ góc độ một con người, ngươi thật sự quá đáng buồn, người truyền thuật... không, Thiên Nhất! Ngươi trốn dưới một tấm mặt nạ đùa giỡn với đời, điên cuồng máu lạnh. Ngươi xem tính mạng loài người như cỏ rác, vì cái gọi là “lý tưởng”, ngươi làm những chuyện giống như kẻ biến thái sát nhân trong mắt đám người phạm. Ngươi dùng giao dịch để lượng hóa “tình hữu nghị”, như vậy ngươi sẽ không mất đi bạn bè. Ngươi không đàm luận ái tình với các nữ nhân, nhờ vậy ngươi sẽ không mất đi người yêu. Ha! Cuối cùng nhìn phẩm hạnh của ngươi bây giờ xem, dùng quan hệ xã giao, dục vọng, hành vi của loài người để làm thí nghiệm, trốn ở trong cửa hàng sách điều khiển vận mệnh của người khác, dùng phương thức này để tạo nên thù địch và đối thủ cho mình. “Thù hận” đã biến thành tình cảm duy nhất của những người kia đối với ngươi, mất mát dường như là chuyện đáng để vui mừng đúng không? Ngươi nghĩ như vậy sao? Ha ha ha ha...

- Rất tốt, Cherub.

Thiên Nhất nhai vỡ viên đường cà phê nuốt xuống:

- Ta rất đáng buồn, nhưng ta còn muốn đáng buồn sống thêm nhiều năm. Còn ngươi, ngươi vốn có thể chết đi giống như sinh vật của vương quốc thứ hai, đổ lỗi vận mệnh của mình cho thân sáng thể hay thay đổi.

Hắn cười lạnh nói:

- Nhưng bây giờ xem ra, ta chỉ muốn nói... thời gian ngươi quan sát nhân thể quá dài, đã hoàn toàn bị ô nhiễm rồi. Ngươi là một tên bệnh tâm thần trong đám thần linh, trong thể xác kia của ngươi đã chứa một con người rồi.

Nói đến đây, hai người... à không, phải nói là hai vị thần này đã xem như kể rõ mọi chuyện, hoàn toàn dùng hết những lời chế giễu có thể dùng đến, đang muốn ra tay.

Trên mặt đất chính giữa bọn họ, trận pháp ánh sáng lại đột nhiên xuất hiện.

- Hắn lại dám mở cổng ra...

Cherub nhìn chú ấn của trận pháp ánh sáng, gần như không thể tin những gì đang xảy ra trước mắt. Cho dù có tầm nhìn quan sát vạn vật, nhưng sau khi cổng thứ nguyên đóng lại, hắn cũng không thể nhìn thấy bên kia vườn địa đàng đã xảy ra chuyện gì.

Một cột sáng từ trong trận phóng lên cao, xuyên qua mái vòm thần miếu, toàn bộ kiến trúc bắt đầu sụp đổ.

Thần miếu này hiển nhiên khác với những kiến trúc đã hóa thành đồng đồ nát trong thành phố, trên thần miếu có chú ấn của Cherub, nhưng lúc này lại bị cột sáng kia dễ dàng phá vỡ. Toàn bộ kiến trúc từ trung tâm bắt đầu sụp đổ ra phía ngoài, đây là một hiện tượng trái với quy tắc lực hấp dẫn, thần miếu giống như biến thành một ngọn núi lửa hoàn toàn rỗng ruột, nhưng một lực lượng vô hình lại đang phun trào.

Thiên Nhất cũng không muốn chịu khổ, lách người một cái chạy ra ngoài. Nếu hắn là một người khổng lồ mình đồng da sắt, có lẽ sẽ không quan tâm đến tòa nhà sụp đổ, cùng lắm là bị chôn dưới đồng đồ nát mười mấy giây, sau đó vơn vai một cái là được.

- Kết quả đàm phán của các ngươi là phá hủy nơi đàm phán sao?

Hai tay Blood Owl khoanh trước ngực, đáng vẻ giống như côn đồ, nhìn Thiên Nhất chạy ra nói.

- Kẻ giết thần, công việc ngươi có lẽ sắp tới rồi.
Thiên Nhất tóc tai bù xù, phúi phúi bụi bặm trên vai và đầu nói.

Thần miếu đã biến thành đồng đồ nát, trong một đồng đá vụn lớn, bóng dáng của Cherub lại xuất hiện. Niệm lực của hắn đã khôi phục, lập tức đẩy mảnh vỡ kiến trúc chung quanh sang bên cạnh, tạo thành một khu vực trống rỗng. Thiên Nhất đã từ bỏ việc áp chế Cherub, bởi vì hắn biết dưới tình hình lúc này, cho dù bọn họ có thù lớn, động thủ với nhau vẫn là chuyện không sáng suốt.

Trong cột sáng có một người đi ra, đó là Cesare Barmond đã đạt tới cấp Thần, lại lấy được trái cây sinh mệnh.

- Đây là... lực lượng đến từ bờ bên kia.
Barmond nói như lâm bẫm, trong mắt của hắn vẫn tràn đầy ánh sáng mà Cherub cho hắn.

Quần áo nhuộm máu trên người hắn vẫn như cũ, bề ngoài cũng không có biến hóa rõ ràng, hoàn toàn không nhìn ra đã siêu thoát thể xác loài người, nhưng năng lượng lại khiến người ta không cảm giác được sâu cạn.

Từ một ý nghĩa nào đó, những đặc điểm này lại rất giống với Thiên Nhất.

Barmond nhìn tình hình chung quanh, khóe miệng lộ ra nụ cười khinh thường. Hắn đưa tay phải ra, trên bàn tay dần dần xuất hiện năng lượng hóa thành thực chất, một mảnh nhỏ năng lượng kia lại có màu xanh, giống như ánh sáng của hạt nhân vĩnh hằng.

- Đây là thứ ngươi dùng để tấn công ta.
Barmond lại từ hư không tạo ra đạn năng lượng phân giải của súng xương.

Gunsmith cũng biết những lời này là nói với mình:
- Ha! Trình độ như vậy, ta cũng làm được.

Đây là hắn đang khoa trương, nhưng với tính chất của năng lực luyện kim thuật thật sự có thể làm như vậy, hơn nữa không cần đến cấp Thần, chỉ cần cấp Cuồng là có thể làm được.

- Hừ... vậy thì... trả lại cho ngươi.
Viên đạn tỏa ra ánh sáng xanh từ bàn tay Barmond bay đi, tốc độ bay hoàn

toàn ngang với dùng súng bắn ra.

Một giây kế tiếp, tay trái của Nguyệt Yêu xuất hiện trên trán Gunsmith. Nàng nắm tay lại, trong lòng bàn tay có hai luồng năng lượng đang va chạm. Trong nháy mắt năng lượng mà nàng dùng để phòng ngự đã bại trận, tay của nàng bắt đầu phân giải.

Chương 31 : Giết thần (thượng)

Nguyệt Yêu không hề do dự khép năm ngón tay phải lại, dùng đầu ngón tay làm dao chặt đứt bàn tay bị thương của mình. Tay trái đang phân giải của nàng rời khỏi cổ tay, hóa thành máu giữa không trung.

Đến lúc này trong lòng Gunsmith mới nghĩ lại mà sợ, trong nháy mắt vừa rồi có thể nói hắn đã thoát khỏi hiểm cảnh, nếu không nhờ Nguyệt Yêu xông đến trước người giúp hắn đỡ viên đạn kia, đầu của hắn đã không đảm bảo rồi.

- Chậc... đau chết được...

Nguyệt Yêu khẽ mắng một câu, tay của nàng không thể nhanh chóng lành lại giống như Dark Water, kể cả khả năng tự khôi phục của Blood Owl cũng nhanh hơn nàng nhiều. Loại thương thế mất đi cả xương như vậy, nàng dốc sức vận chuyển năng lượng tự chữa trị, ít nhất cũng phải tốn hơn năm phút.

- Các người tới rất đúng lúc.

Barmond nói:

- Thiên Nhất, Blood Owl.

Lúc này ánh mắt của hắn đã khôi phục như cũ, trong mắt không còn phát ra ánh sáng kỳ dị, lại dùng cặp mắt bình thường nhìn người khác:

- Hai người các người... cộng thêm Strange, là những kẻ mà ta phải giết. Giữ lại các người là uy hiếp với toàn bộ thế giới, cái thế giới sắp bị ta thống trị kia... không có chỗ cho các người dung thân.

Hắn dừng lại một chút, nhìn về phía mấy người Gunsmith:

- Còn đám nhân vật nhỏ các người, đã là thành viên Nghịch Thập Tự chắc cũng không hạng bình thường, giải quyết luôn ở đây cũng tốt, xem như trừ bỏ một chút hiểm họa tiềm ẩn.

Nói thì chậm nhưng diễn ra thì nhanh, một cánh tay lớn cầm bánh xe màu vàng đã đập xuống chỗ Barmond đang đứng.

Vừa nghe được hai chữ “thống trị”, Cherub đã nổi ý định giết người. Đối với hắn thì một tên người phạm trở thành kẻ thống trị là chuyện hoàn toàn có thể chấp nhận, bởi vì chỉ cần mấy chục năm ngắn ngủi là chính quyền sẽ đổi chủ. Nhưng hôm nay Cesare Barmond đã có được lực lượng của cây sinh mệnh, khả năng chết già e rằng không cao lắm. Một khi tên này chiếm được quyền thống trị Địa Cầu, nguyện vọng phục hưng vương quốc thứ hai của Cherub chắc chắn sẽ càng thêm mờ mịt.

- Ta còn phải cảm ơn người.

Barmond dùng một tay đỡ lấy công kích của bánh xe vàng:

- Cherub, người để ta nhìn thấy cảnh tượng mà loài người vĩnh viễn không nhìn thấy, để ta tìm được cổng lớn của vườn địa đàng, còn ép ta đến cực hạn tử vong, khiến ta có thể đạt tới cấp Thần trước khi ném trái cây sinh mệnh.

Hắn cười lạnh:

- Nếu như người ngoan ngoãn ở trong không gian này, dừng việc giám thị và ảnh hưởng đến Địa Cầu, ta có thể đáp ứng miễn xá cho người và đồng loại, để các người tiếp tục sống ở nơi này.

- Người chỉ đang uống phí miệng lưỡi thôi.

Thiên Nhất trong nháy mắt xuất hiện sau người Barmond, vung quyền đánh tới.

- Người mù rồi sao, ngay cả bánh xe vàng to lớn kia ta cũng có thể dùng một tay...

Nắm tay của Thiên Nhất đánh vào mặt Barmond, hắn còn chưa nói hết câu, mặt đã bị đánh đến vụn vụn biến hình, hai chân rời khỏi mặt đất bay ngang ra.

Sau khi Barmond bay ra mấy chục mét, chân đập vào hư không, ổn định thân hình lại. Hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt hung ác nhìn Thiên Nhất, dùng mu bàn tay lau vết máu chảy xuống nơi khóe miệng, nói:

- Tại sao người lại có loại...

- Lực lượng này?

Thiên Nhất tiếp lời đối phương, nói thẳng:

- Bởi vì ta đã dùng năng lực của người, chỉ cần người vẫn là sinh vật mang theo “tội”, ta sẽ có thể làm như vậy.

- Bây giờ ta là thần!

Barmond quát lên, nhìn về mặt đường như hấn rất khẳng định điểm này.

- Nói một cách chuẩn xác, ngươi là một người năng lực cấp Thần.

Thiên Nhất nói:

- Ngươi có thể dùng năng lượng mạnh mẽ, chống lại việc ta trực tiếp can thiệp từ bên trong và phá hủy thể xác của ngươi, nhưng có một số quy tắc ngươi không thay đổi được.

- Nói vậy!

Trong con ngươi của Barmond lại tỏa ra ánh sáng kỳ dị:

- Thiên Nhất, loài người không nhìn thấu ngươi, nhưng ta thì đã nhìn rõ. Tên quái vật giống như ma vương ngươi, hôm nay sẽ do ta gánh vác sứ mạng chúa cứu thế... thay trời hành đạo!

Mấy tiếng “rầm rầm” liên tục vang lên, lúc này năm người khổng lồ do cột lớn thần miếu biến thành đã xông đến, vung quyền đánh vào Barmond, khiến cho đá vụn tứ tung, cát bụi đầy trời. Nhưng mấy giây sau lại thấy cánh tay của năm người khổng lồ kia lần lượt vỡ nứt, mảnh thịt tung tóe, máu chảy thành sông.

Blood Owl và Gunsmith nhìn thấy khá rõ, năng lượng cuồng bạo của Barmond đã hóa thành nắm tay lớn trong suốt, đối kháng với nắm tay chông chất của những người khổng lồ kia, kết quả cánh tay hữu hình của những người khổng lồ kia lại bị nắm tay vô hình đánh vỡ.

Không lâu sau, năm người khổng lồ còn đang kinh ngạc đều bị đục thủng không ít lỗ trên người, lần lượt ngã xuống dưới phản kích khủng bố của Barmond, mất mạng ở đây.

Tầm nhìn của Cherub không bị bụi đất ảnh hưởng, hấn nhìn thấy cảnh tượng này trong lòng lại có suy nghĩ khác. Hấn cuối cùng đã ý thức được, thực lực của con người này e rằng đã vượt trên mình, cứ tiếp tục như vậy sẽ không chiếm được ưu thế.

Hiện giờ trước mặt Cherub có ba con đường. Một là tạm thời cúi đầu xưng thần, thuyết phục Barmond cùng nhau đối phó với người truyền thuật, đây là thượng sách. Hai là nhân lúc hỗn loạn một lần nữa khởi động trận pháp ánh sáng, trốn vào vườn địa đàng, đóng cổng lớn ở bên kia, sau đó lập kế

hoạch khác, đây là trung sách. Ba là tiếp tục cục diện loạn chiến này, mong đợi mình có thể trở thành người thắng sau cùng, đây đương nhiên là hạ sách không hề nắm chắc.

Cherub không cân nhắc quá lâu, đã lựa chọn con đường thứ hai. Sở dĩ hắn không chọn thượng sách, là vì hắn không tin vào chuyện “miễn xá” mà Barmond đã nói. Loài người nói một đằng làm một nẻo, Cherub đã nhìn thấy quá nhiều, hắn thà lựa chọn tin tưởng chính mình, vứt bỏ những đồng bào còn lại trong vườn treo Babylon, ném bọn họ cho người truyền thuật.

Khi ánh mắt của mọi người đều bị Barmond thu hút, Cherub đã lặng lẽ đi đến bên cạnh cột sáng kia, sau đó tan vào.

Cho dù người khác không chú ý tới, hành động này cũng tuyệt đối không thoát khỏi cặp mắt của Thiên Nhất. Hắn sẽ không để Cherub chạy trốn, nếu lúc này không đi ngăn cản, e rằng lần sau muốn giết đối phương sẽ phải đợi đến hàng trăm năm.

- Blood Owl! Nơi này giao cho ngươi! Bảo vệ bọn họ.

Thiên Nhất nói một câu liền xông về phía cột sáng. Thực ra hắn chỉ cần Blood Owl bảo vệ tốt Nguyệt Yêu là được rồi, những người khác kể cả Blood Owl có chết sạch cũng không sao, nhưng trong trường hợp này cũng không thể nói thẳng ra như vậy.

Barmond vừa mới giết chết mấy người khổng lồ, lại nhìn cột sáng bên kia, trông thấy Cherub đã khởi động trận pháp ánh sáng, sau đó chìm vào, mà Thiên Nhất cũng đuổi theo vào trong cột sáng kia.

Hắn suy nghĩ mấy giây, quyết định không đuổi qua, chỉ nhìn cánh cổng không gian bị đóng lại ở đâu bên kia, cột sáng từ vườn địa đàng chiếu vào không gian này cũng theo đó biến mất.

- Như vậy cũng tốt, cứ để bọn chúng ở bên kia chém giết lẫn nhau. Cho dù cánh cổng mở ra lần nữa, hai quái vật phiền phức kia cũng chỉ sẽ có một tên trở lại, giảm bớt không ít chuyện cho ta.

Barmond nói xong liền đưa mắt nhìn Blood Owl:

- Mà ta có thể thừa dịp này, giải quyết một vấn đề lâu ngày giống như xương trong cổ họng... chính là ngươi, kẻ giết thần.

Blood Owl nói với năm người còn lại:

- Các người đã nghe rồi chứ...

Ánh mắt của hắn lại không rời khỏi người Barmond nửa giây, trên mặt còn mang theo nụ cười hưng phấn:

- Con mồi này là của ta.

Chương 32 : Giết thần (trung)

Cùng lúc này phía bên kia vườn địa đàng, thế giới trước mắt Thiên Nhất đã là một mảnh đất khô cằn.

Trên đầu mây đen che phủ, dưới chân không ngọn cỏ nào.

Ở nơi rất xa có một cây cổ thụ chọc trời đứng sừng sững, đương nhiên lúc này nó đã không còn là cây nữa, chỉ là một cây khô cháy đen mà thôi. Cho dù đứng ở trận pháp dịch chuyển cũng có thể nhìn thấy rõ ràng, cây sinh mệnh đã bị phá hủy, cả vườn địa đàng đều mất đi sức sống, biến thành một mảnh lục địa tràn đầy khí tức tử vong.

- Sinh vật mất trí...

Cherub đứng ở phía trước Thiên Nhất khoảng trăm mét, nói ra câu này giống như lâm bầm, trong lòng không thể tin sự thật trước mắt.

- Cho nên ta mới nói người ngu xuẩn.

Thiên Nhất bước lên phía trước:

- Khi Barmond tiến vào nơi này, ta đã biết hắn nhất định sẽ làm như vậy.

Hắn cười nhạo nói:

- Người chờ mấy ngàn năm cũng chưa từng đụng tay vào lực lượng của cây sinh mệnh. Nhưng không phải người không muốn có lực lượng này, chỉ là lo lắng sau khi độc chiếm di sản của vương quốc thứ nhất, những đồng bào kia sẽ thay đổi cách nhìn với người. Để đảm bảo địa vị lãnh tụ của mình, người tự phong mình là một tên thủ vệ, ngăn cản toàn bộ đồng loại và cả mình bên ngoài vườn địa đàng, giống như người rất cao thượng và công bình.

- Thực ra lực lượng của người vốn vượt trên bọn họ, Seraph có thể uy hiếp đến người thì đã bị lưu đày, vì vậy không ai có thể tiếp xúc với cây sinh mệnh, xem như đã củng cố sự thống trị của người. Người đã duy trì hình tượng của mình, mà trên thực chất lại giữ cây sinh mệnh làm của riêng, dễ như trở bàn tay.

- Ta nghĩ... người định chờ đến khi trở lại Địa Cầu mới độc chiếm trái cây sinh mệnh. Bởi vì trong kế hoạch của người, Địa Cầu khi đó đã trở thành một địa ngục đầy hỗn loạn và giết chóc. Khi cái thế giới kia mở rộng cửa với người, kế hoạch của người xem như đã thành công. Cho dù những đồng bào kia rời bỏ người, thậm chí là phản bội, người đều có thể chấp nhận. Bởi vì khi đó chỉ cần có lực lượng của cây sinh mệnh, người sẽ có thể trở thành chí cao thần mạnh nhất trên tinh cầu này. Cho dù không phục hưng được vương quốc thứ hai, người cũng có thể làm chủ nhân của loài người, xây dựng một vương quốc thứ sáu do người thống trị.

Thiên Nhất đi vòng qua trước người Cherub, ngẩng đầu nhìn hắn nói:

- Ha ha... buồn cười, đây chính là khác biệt giữa phương thức suy nghĩ của sinh vật có thể sống ngàn vạn năm và loài người.

Hắn cười nói:

- Barmond sẽ không kiên nhẫn như người, chuyện mà một con người sẽ làm, đó là không cần nghĩ ngợi lấy thứ trước mắt làm của riêng, nếu không chiếm được hoặc không mang đi được thì đốt quách cho xong. Chẳng lẽ quan sát chiến tranh ở vương quốc thứ năm lâu như vậy, người không học được gì cả sao?

Cherub đã nổi cơn thịnh nộ, gương mặt trẻ con trở nên vặn vẹo, ba gương mặt khác phía sau đầu cũng biến mất. Đầu của hắn từ từ biến hóa, xoắn lại với nhau, chung quanh phủ lên một tầng bóng sáng mờ hồ, cuối cùng chính giữa chiếc đầu kia chỉ còn lại một tròng mắt hình tròn to lớn.

Tiếng nói chuyện vẫn từ trong lồng ngực Cherub phát ra:

- Ta còn chưa thua! Thiên Nhất, chỉ cần bây giờ ta giết chết người, người sẽ bị ép rời khỏi không gian này. Mà Cesare Barmond sẽ giết sạch đám đồng bạn của người, hắn sẽ trở lại Địa Cầu, trở thành vua của nơi đó! Hắn sớm muộn gì cũng sẽ khiến thế gian lâm vào hỗn loạn, ta có thể chờ thêm mấy ngàn năm! Còn người... cho dù người có cách tiến vào vườn treo Babylon lần nữa, cũng không thể trở lại không gian vườn địa đàng này. Ta... vẫn đứng vào thế bất bại!

- Những chuyện này đều không thành vấn đề.

Thiên Nhất nói:

- Bây giờ ta sẽ tự tay giết người, Blood Owl thì giết chết Barmond, xem như ta đã nắm chắc phần thắng.

- Nói nhảm!

Sau người Cherub lại hiện lên bánh xe vàng to lớn kia, lần này kích thước của nó còn lớn hơn gấp mấy lần so với vừa rồi nằm trong tay Cherub:

- Ta còn cơ hội, ta sẽ không chết! Ta có sự kiên nhẫn và thời gian, ta có thể làm lại từ đầu! Thiên Nhất, hãy dùng máu của ngươi để chứng kiến kỷ nguyên tiếp theo được sinh ra đi!

.....

Lúc này phía bên kia vườn treo Babylon, Barmond đang ung dung đối phó với thế công của Blood Owl.

Vốn tưởng rằng trận chiến giữa hai người này sẽ kinh thiên địa, quỷ thần khiếp, gió mây biến sắc, không ngờ tình hình lại nghiêng về một phía như vậy.

Blood Owl đã dùng tới mười phần sức lực, năng lượng màu đen quán quanh người, hình dáng giống như Tu La, cho dù là tốc độ, lực lượng hay cường độ năng lượng đều vượt xa phạm vi loài người có thể tưởng tượng.

Nhưng Barmond chỉ đứng tại chỗ đã có thể ứng phó với công kích của hắn, đẩy, gạt, lách, cản, xem nặng như nhẹ, thuần thục tự nhiên.

- Người làm sao có thể giết được thần?

Barmond còn có thể bình tĩnh nói chuyện:

- Ta không biết tại sao cuộn sách Biển Chết lại đưa ra tiên đoán sai lầm, nhưng phần liên quan đến kẻ giết thần hiển nhiên là hoang đường.

- Dòng chữ kia đã xuất hiện từ rất nhiều năm trước, mặc dù Dino sống rất lâu, nhưng lời tiên đoán kia còn xa xưa hơn hắn. Đó thật ra là do thầy giáo của hắn, cũng là đại sư của viện thầy tu Isaiah đời trước lưu lại, khi đó người và ta thậm chí còn chưa sinh ra.

- Hôm nay xem ra... cái gọi là “kẻ giết thần hủy diệt Giới Luật Thép” chỉ là một bức ảnh vô nghĩa, một lời tiên đoán sai lầm, còn người chẳng qua là trùng hợp có dáng dấp tương tự với nhân vật trong ảnh mà thôi.

- Sau khi hình thái năng lượng đạt đến cấp bậc nhất định, đã khiến cho não của ngươi bị cháy hỏng rồi sao?

Blood Owl trả lời một cách khinh thường, quyền cước của hắn vẫn không

dừng lại, thân hình hóa thành tầng tầng ảo ảnh liên tục di động bên cạnh Barmond, cho dù là mấy người còn lại của Nghịch Thập Tự cũng không thể thấy rõ hành động của hắn.

Barmond hừ lạnh nói:

- Ta không chỉ là người năng lực cấp Thần.

Hắn dừng một chút rồi nói:

- Ta còn có được lực lượng bên kia cánh cổng... Người không có tầm nhìn của ta, cũng không được ném trái cây sinh mệnh, người đương nhiên không biết nó rốt cuộc có ý nghĩa thế nào.

Hắn nói xong lại ngăn cản mấy lần công kích của Blood Owl:

- Nếu như muốn ví dụ... cho dù ta chỉ là một người năng lực cấp Cường, thương tích khắp người, ý thức mơ hồ, nhưng chỉ cần ăn một trái... không, một miếng là đủ rồi. Chỉ cần ném một miếng trái cây kia, ta sẽ có thể tăng lên tới cấp Hung, thương thế khỏi hắn, tinh thần sung mãn.

Hắn ngẩng đầu lên, giống như đang nhớ lại mùi vị đó:

- Đó là năng lực sinh mệnh thuần túy, lực lượng “bản nguyên” nhất. Bất kể hình thái sinh mệnh nào, có được trái cây kia giống như trực tiếp được thần linh ban ơn vậy.

Hắn cúi đầu, đột nhiên xuất thủ, lại tiếp được nắm tay của Blood Owl, ngăn đối phương di chuyển:

- Đáng tiếc ta không thể chia xẻ với người khác, ta đã dùng hết tất cả trái cây, tổng cộng một trăm bảy mươi ba trái, toàn bộ đều hóa thành năng lực sinh mệnh của ta. Sau đó ta đã hủy diệt cây sinh mệnh, từ nay về sau ta chính là thần muôn đời bất diệt, chí cao vô thượng, vô địch thiên hạ, ta đã không còn là sinh vật bản thủ như loài người nữa.

Blood Owl tuyệt đối sẽ không nói lan man, tại khoảnh khắc này hắn phát hiện không thể rút tay lại, liền trực tiếp vặn cổ tay của mình đến gãy xương, sau đó thu về. Gần như ngay khi thoát khỏi đối phương, hắn lại tiến vào trạng thái di động tốc độ cao, mấy giây sau đã hoàn toàn chữa trị bàn tay.

- Lúc này ta có thể nhìn thấu rất nhiều chuyện.

Barmond nói:

- Chẳng hạn như năng lực của người, Blood Owl. Ta phải thừa nhận người là một nhân tài, sức chịu đựng tinh thần của người làm ta cảm thấy kính nể,

tài năng, trí tuệ, còn có... thiên phú chiến đấu của người đều là đỉnh cao. Nếu như người đồng ý trở thành thủ hạ của ta, ta có thể không tính toán những chuyện trước kia, tha thứ cho các loại hành vi mạo phạm của người, hơn nữa còn trao cho người quyền lực rất cao trong vương triều mới của ta.

Còn chưa dứt lời, một nắm tay màu đen to lớn do năng lượng hóa thành đã từ phía sau Barmond đánh tới.

- Hừ... câu trả lời là “không” sao...

Trong nháy mắt Barmond xoay người xuất quyền, một chiêu này của hắn giống như lúc đánh rơi tàu mẹ Nguyên Trần, nhưng lần này thời gian chuẩn bị và tốc độ xuất quyền lại nhanh hơn khi đó không chỉ gấp mười lần.

Đồng dạng cũng là một nắm tay do năng lượng biến thành, nhưng “lực lượng” của Barmond là trong suốt. Hai luồng năng lượng va chạm vào nhau, tạo thành một luồng sóng xung kích hình tròn, từ trung tâm thành phố lan ra phía ngoài, giống như một cơn bão quét qua, phá vỡ không ít tường đồ vách xiêu lung lay sắp đổ. Các thành viên Nghịch Thập Tự gần đó tuy đều là cao thủ, nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng đứng vững, nếu không chuẩn bị tâm lý có lẽ đã bị cuốn đi.

Lúc này Gunsmith đã sớm nằm dưới đất, hai tay hắn cầm súng xương, trong cơn bão tay của hắn vẫn không nhúc nhích, mí mắt cũng không chớp cái nào. Hắn đang chuẩn bị một kích chí mạng, hình thức thứ tư của súng xương, hình thức bản nguyên.

Tên như ý nghĩa, đây mới là hình thức gần nhất với trạng thái nguyên bản của súng xương. Liên phát, bộc phá, phân giải, ba loại hình thức này đều là công năng sinh ra sau khi nâng cấp súng xương, còn “hình thức bản nguyên” lại kế thừa tính năng của súng xương gấp mạnh càng mạnh, đâm xuyên hủy diệt. Trước kia một súng bắn xuyên tường ngoài của di tích bộ tộc Dark Water, lực phá hoại đó mới là trọng điểm của súng xương. Sau khi súng xương được cường hóa, Gunsmith chưa từng dùng đến hình thức này. Trên lý thuyết thì bất kỳ chất liệu, bất kỳ lực trường, bất cứ người nào... cũng không thể ngăn cản phát bắn này, phòng ngự càng mạnh sẽ khiến lực phá hoại của đạn súng xương càng trở nên kinh người. Chỉ cần đi vào trong tầm bắn, hình thức bản nguyên của súng xương sẽ không gì không phá được.

Dư âm xung kích còn chưa tan hết, Gunsmith đã bóp cò. Không có âm

thanh, đường đạn cũng nhanh đến mức không thể nắm bắt, lúc mọi người kể cả Blood Owl ý thức được sự tồn tại của phát đạn này, viên đạn đã bắn vào bàn tay Barmond.

- Lại muốn dùng mấy thứ đồ chơi kỳ quái để đánh lén sao?

Tuy nói như vậy nhưng Barmond cũng không dám sơ ý, vẫn dùng tay ngăn cản thứ này, bởi vì hắn có thể “nhìn” rõ phát đạn này khác với thông thường. Đối với đám người siêu năng lực của vương quốc thứ năm, kỹ thuật của hạt nhân vĩnh hằng giống như sản phẩm từ thứ nguyên khác vậy, nói không chừng sẽ sản sinh tác dụng kỳ dị, vì vậy tuyệt đối không thể xem thường.

“Hả? Lại có chuyện này...” - Barmond phát hiện sau khi viên đạn kia bị năng lượng ngăn cản, vẫn tiếp tục phát ra động năng, không kìm được hơi ngạc nhiên. Theo như suy nghĩ của hắn, nếu uy lực của viên đạn này không bằng hiệu ứng năng lượng của mình, chắc chắn sẽ bị ngăn cản và mất đi lực xung kích, hắn còn có thể mô phỏng hoặc thao túng ngược lại năng lượng của viên đạn này. Nhưng hiện giờ công kích này dường như vẫn chưa kết thúc.

“Xảy ra chuyện gì...” - Sắc mặt Barmond bắt đầu biến hóa, hắn cảm giác được phát đạn này giống như ngựa hoang rời cương, chợt bộc phát ra lực lượng kinh người. Lực phá hoại này giống như thuyền lên theo nước, lại phá tan năng lượng phòng ngự của hắn, hơn nữa còn đang tăng cường.

Đạn bắn vào lòng bàn tay Barmond, dọc theo cánh tay phải của hắn tiến về phía trước, thân thể máu thịt trong nháy mắt hóa thành hư không. Barmond kinh ngạc trông thấy một cánh tay của mình biến mất, hắn gần như theo bản năng cố sức nghiêng người sang trái.

Sau khi đạn của súng xương bắn xuyên bả vai Barmond, đã vượt qua thân thể đối phương bay vào trong không khí, tiếp đó đột ngột nổ tung. Barmond đang muốn chạy ra khỏi phạm vi vụ nổ, lại thấy một tầng vách chắn năng lượng màu đen bao phủ chung quanh, đây rõ ràng là chuyện tốt của Blood Owl.

Trong một cái lồng năng lượng hình tròn, thân hình Barmond bị bao trùm bởi ánh sáng trắng do vụ nổ của đạn súng xương gây ra. Năng lượng của Blood Owl chỉ chống đỡ được mấy giây ngắn ngủi đã không thể ngăn cản vụ nổ lan tỏa, tầng năng lượng giống như một quả trứng gà nứt từ bên

trong, bị lực xung kích khủng bố phá vỡ.

Ít nhất có ba giây Barmond ngâm mình trong năng lượng hủy diệt kia, mà sau khi lòng năng lượng của Blood Owl bị phá tan, Barmond cũng chắc chắn nằm ở trung tâm vụ nổ.

Sóng xung kích do lần tấn công này sinh ra đã không còn là bão, mà là sóng thần, mặt đất trong cả thành phố đều bị cày xới một lần. Có điều đám người Nghịch Thập Tự vẫn chống đỡ được không bị hất lên, chỉ có Gunsmith lắc lư bay ra ngoài. Vẫn là bác sĩ Strange phản ứng nhanh nhất, lão còn có sức nhanh chóng chạy qua bắt lấy cổ chân Gunsmith, không để hắn bị cuốn đi.

Hơn mười giây sau, dư âm ngừng lại.

Gunsmith nằm dưới đất chổng vó lên trời, hai tay hắn đều bị phồng, bàn tay gần như bị đốt cháy phát ra mùi khét. Tay trái của hắn đã buông ra, nhưng tay phải vẫn cầm súng. Không phải là hắn không muốn buông tay, chỉ là trước khi làm nguội nêu lấy súng xuống e rằng sẽ dính theo một lớp da thịt.

- Lần này giải quyết được người rồi! Ha ha ha ha!
Gunsmith ngửa mặt lên trời cười lớn.

Lại nghe Blood Owl ở phía xa quát một tiếng:
- Cẩn thận!

Gunsmith cả kinh, nếu là người khác có thể sẽ theo bản năng ngồi dậy, nhìn rõ tình hình trước mắt rồi tính sau, nhưng phản ứng của Gunsmith lại là nghiêng người lẩn qua, trước tiên rời vị trí hiện giờ.

Phản ứng của hắn rất chính xác, nhưng không đủ nhanh. Lời nhắc nhở của Blood Owl rất kịp thời, nhưng chỉ có thể trách tốc độ truyền bá của âm thanh cũng không đủ nhanh.

Một nắm tay lớn vô hình dán sát mặt đất đánh tới, lưu lại một rãnh sâu bên dưới, tốc độ hoàn toàn không bị trở ngại bay đến chỗ Gunsmith. Gunsmith không thể tránh được một chiêu này, nếu bị đánh trúng hắn sẽ mười phần chết chín.

Trong nháy mắt bóng dáng của Phong Tiễn đã chắn phía trước nắm tay,

trước mặt hắn đột nhiên nổ ra một ngọn lửa đỏ, sau đó hóa thành tường lửa, lực trường năng lượng dày nặng nghênh đón công kích của Barmond.

Nhưng kết quả lại là năng lượng của Phong Tiễn bị đánh vỡ thành tia lửa đầy trời, hắn đành phải dùng thân thể gánh chịu một kích này.

- Ta còn tưởng rằng có thể ngăn cản được chứ... ha ha... chơi quá đà rồi. Sắc mặt Phong Tiễn trắng bệch, cười thảm nói, cổ họng của hắn cảm thấy ngọt, từ trong miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Tuy rằng như vậy hắn vẫn đứng thẳng sống lưng, đội trời đạp đất, chần ở trước người Gunsmith. Tay phải của hắn run rẩy từ trong túi lấy ra một điều xi gà, bỏ vào trong miệng, búng tay đốt lửa cho mình.

- Phù...

Phong Tiễn nhả một ngụm khói, quay mặt sang nói với Gunsmith:

- Ta nghĩ người còn phải cho hắn thêm một phát súng... phụt... yên tâm, trước đó có bao nhiêu công kích chúng ta sẽ giúp người ngăn cản. Lúc nói chuyện hắn còn nhổ một ngụm máu giống như nhổ đờm.

Gunsmith hiểu được, phát súng thứ hai sẽ không dễ dàng như vậy nữa. Trong thời gian giữa hai lần bắn, trước khi súng xuong chuẩn bị xong phát tiếp theo của hình thức bản nguyên, Barmond nhất định sẽ tập trung tấn công mình.

- Mặc dù các người dùng phương thức này không ngừng khiêu chiến sự kiên nhẫn của thần, nhưng yên tâm, ta sẽ không bị các người chọc giận. Barmond xuất hiện từ trong bụi năng lượng đang tan đi, lúc này cánh tay phải của hắn lại do ánh sáng tạo thành:

- Tổn thương mức độ như vậy không tính là gì, trên thực tế ta vốn dự định thay đổi thể xác loài người này, dùng thân thể do năng lượng sinh mệnh tạo thành để thay thế.

Hắn nhìn Gunsmith:

- Nhưng dù thế nào chắc người cũng đã hiểu, ta sẽ không giữ lại tính mạng của người, để cho người có cơ hội nổ phát súng thứ hai.

Dứt lời hắn liền muốn ra tay, đánh cho cả Gunsmith và Phong Tiễn thành tương thối.

Ngay lúc này, trước mắt Barmond bỗng hiện lên một cảnh tượng cực kỳ quái đản, cả thế giới một lần nữa biến thành đen trắng, đám người của Nghịch Thập Tự không biết tung tích, mà một người đàn ông đáng đáp giống hệt như hắn lại xuất hiện trên đất trống phía trước.

Tên “Barmond” kia nhìn có vẻ rất yếu ớt ngồi phịch xuống đất, trong hốc mắt của hắn lại có rất nhiều côn trùng lúc nhúc bò ra, da trên người cũng bắt đầu mục nát, trong miệng còn chảy ra dịch thể sền sệt giống như dính rất nhiều mảnh vụn nội tạng.

- Bác Sĩ Quái Dị, sử dụng ảo giác với thần là vô dụng!
Barmond khẽ quát một tiếng, cảnh tượng trước mắt lập tức tan thành mây khói.

Tinh thần của Strange bị cản trở, đau đớn dùng một tay ôm đầu, một con chóng mặt ập tới, không kịp được quỳ một chân xuống đất.

- Tiếp theo là hai người các ngươi sao?
Barmond vừa nói chuyện vừa vươn cánh tay phải do ánh sáng đúc lại, trước mắt hắn vốn không có người nào, nhưng hắn duỗi tay một cái lại vừa lúc nắm lấy cổ Nguyệt Yêu:
- Cho dù có Strange yểm hộ, tiếp cận ta cũng là chuyện rất nguy hiểm.

Nói xong hắn lại duỗi tay trái ra, vừa vặn ngăn cản một quyền của Blood Owl từ mặt bên đánh tới:

- Các ngươi định giữ chân ta, để cho thằng nhóc kia có cơ hội bắn thêm phát nữa đúng không? Ha ha... ha ha ha ha...

Barmond cười lớn, mấy giây sau tiếng cười của hắn chợt im bặt:
- Đừng nằm mơ nữa!

Bàn tay hắn dùng sức, cổ của Nguyệt Yêu liền bị vặn gãy, đầu của nàng nghiêng qua rũ xuống, cặp mắt trở nên vô thần.

Barmond tiện tay ném nàng ra ngoài, trong mấy giây này hắn vẫn dùng tay trái ứng phó với công kích của Blood Owl:

- Blood Owl, có lẽ ta muốn giết ngươi cần phí một chút công sức, chỉ dựa vào tốc độ và khả năng khôi phục của ngươi đã đủ phiền phức rồi... nhưng giết sạch những người này trước mắt ngươi thì không khó.

Dứt lời hấn vung tay lên, bên phía cánh tay trái, phạm vi hình quạt bán kính năm mươi mét bị một lực lượng vô hình phá hủy, Blood Owl trực tiếp bị đẩy bay ra.

- Kế tiếp là ai đây...

Barmond nói xong liền quay mặt đi, trong tầm mắt của hắn lại nhìn thấy một bóng người quen thuộc.

Mặc dù Vanessa không mặc đồng phục của Giới Luật Thép, nhưng Cesare Barmond vẫn nhận ra được dáng vẻ của con gái, huống hồ lúc này hắn đã là người năng lực cấp Thần, chỉ cần quan sát năng lực cũng có thể phân biệt được thân phận của người khác.

- Chờ đã...

Vanessa thở dốc nói, nàng đã chạy tới, chắn giữa Barmond và các thành viên Nghịch Thập Tự:

- Cha... trước tiên chờ một chút... bọn họ...

Là người năng lực cấp Cường không phải quá lợi hại, nàng đi tới trung tâm thành phố này gần như đã hao hết toàn bộ thể lực, cho nên lúc này nói chuyện cũng hơi tốn sức:

- Người không cần giết chết bọn họ... chúng ta có thể...

- Chạy đi!

Tiếng kêu của một người khác vang lên, đó là Cố Vấn, xem ra thể lực của hắn còn tiêu hao nghiêm trọng hơn Vanessa, gần như lão đảo xuất hiện từ giữa đồng đồ nát:

- Mau rời khỏi đó!

Hắn dứt hơi khản tiếng kêu lên, giống như phát điên chạy đến nơi này.

Chương 33 : Giết thần (hạ)

Vanessa nghe được tiếng kêu, chỉ kịp quay đầu nhìn Cố Vấn một cái, hai chân nàng đã rời khỏi mặt đất.

Tại khoảnh khắc này thời gian giống như chậm lại, ý thức của nàng thức từ có biến thành không, dường như đã qua rất lâu.

Lúc quay đầu lại, nàng nhìn thấy gương mặt lạnh lùng của phụ thân, nhìn thấy máu tươi từ trong miệng mình trào ra. Nàng bị hất lên trời, nhưng lại không cảm nhận được đau đớn gì, bởi vì cảm giác đau đớn này đã vượt quá mức độ chịu đựng của con người, đại não đã trực tiếp khiến nàng mất cảm giác.

Barmond chỉ búng ngón cái, lực lượng kia giống như một viên đạn pháo bắn thẳng vào con gái hắn, đánh bay Vanessa ra ngoài, rời khỏi vị trí ban đầu.

Cố Vấn mở to mắt, ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mắt. Hắn lão đảo đi tới bên cạnh Vanessa, chính mình cũng ngã xuống đất, dáng vẻ vô cùng chật vật, hoàn toàn mất đi sự ung dung và cao ngạo thường ngày.

- Bác sĩ! Cứu cô ấy!

Giọng điệu của Cố Vấn không biết là cầu khẩn hay ra lệnh, giọng nói của hắn không lớn, vẻ mặt gần như không thể dùng ngôn ngữ để hình dung.

Strange cố nén cơn đau đầu chạy tới, lão không hỏi tại sao Cố Vấn và Vanessa lại xuất hiện ở đây, dù sao vừa rồi Thiên Nhất đã dặn dò hai người này sẽ đến, chỉ là không ai nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Bác sĩ Strange trước tiên đưa mảnh vỡ hạt nhân vĩnh hằng trong túi cho Cố Vấn, nói:

- Yên tâm, loại thương thế này cho dù tất thảy ta cũng có thể cứu sống được. Người cầm cái này trước, nếu thể lực tiếp tục trôi mất thì chính người cũng sẽ gặp nguy hiểm.

- Có ý nghĩa gì chứ?

Lúc Barmond nói chuyện đã đi đến sau người bác sĩ Strange, nghe giọng nói thì hắn chỉ đứng cách xa mấy bước mà thôi.

Strange trợn mắt, trên lưng đã đổ mồ hôi lạnh. Lão biết ở khoảng cách này chỉ cần Barmond giơ tay một cái, Cố Vấn, Vanessa và mình đều sẽ lập tức mất mạng, chết không toàn thây.

Cố Vấn không cầm mảnh vỡ hạt nhân vĩnh hằng, hắn lại đứng lên, đi về phía Barmond, chặn ở phía trước Vanessa và bác sĩ Strange, đối diện với một người năng lực cấp Thần, vẻ mặt không hề sợ hãi mà lại tràn đầy tức giận.

- Có phải ngươi muốn hỏi, tại sao ta lại giết con gái của mình hay không? Giọng điệu của Barmond rất bình tĩnh, không có bất kỳ dao động tâm tình nào.

- Bởi vì để Vanessa sống là một sai lầm.

Cố Vấn lại thay Barmond trả lời:

- Cô ấy là chứng cứ người đã từng là một người phạm, mà lúc này người... đã tự cho mình là thần.

- Ha ha... không hồ là Cố Vấn.

Barmond cười nói:

- Nhưng ngươi không nói đúng hoàn toàn... nó không phải sai lầm, mà là vết nhơ.

Sắc mặt của hắn đột nhiên lạnh đi:

- Mẹ của Vanessa là cô gái hoàn mỹ nhất mà ta từng thấy, trí tuệ và gương mặt của cô ấy đều là có một không hai, ngay cả ta cũng không tránh khỏi bị cô ấy hấp dẫn. Có điều thân là lãnh tụ của Giới Luật Thép, ta không nên yêu bất kỳ cô gái nào, càng không nên có con gái. Nhưng những chuyện này vẫn cứ xảy ra, mẹ của nó cũng chết vì sinh nó.

- Nhưng sau khi ta xử lý ổn thỏa thân phận của nó, đón trở về tổ chức, lại phát hiện đứa bé này vốn không xứng với cái họ Velazquez (mẹ là người quận Hồng Sư, theo tập tục bản địa thì phía sau tên Vanessa sẽ đồng thời có họ của cha và mẹ), càng không cần nói đến họ Barmond. Theo ta thấy thì nó còn không bằng một nửa mẹ mình, đã không có dã tâm, cũng không có

chí hướng, không giỏi mưu kế, do dự thiếu quyết đoán. Nếu không phải nó còn có một chút thiên phú ở phương diện máy tính, có thể phục vụ cho tổ chức, ta đã sớm xem nó như tài sản chính trị gả ra ngoài rồi.

Cố Vấn không lên tiếng, hần dùng sự im lặng để trả lời.

Barmond lại nói tiếp:

- Hừ... xem ra... đồ rác rưởi lãng phí huyết thống ưu tú này lại rất hợp với người. Nếu không phải Nghịch Thập Tự muốn đối nghịch với ta, ta vốn có thể tác thành cho các người.

Hần ngừng một chút rồi nói:

- Nhưng bây giờ những chuyện vặt vãnh này đã không quan trọng nữa, cứ xóa bỏ hết đám cặn bã gai mắt các người là được.

Hần nói từng chữ:

- Bởi vì... bây giờ ta là thần!

Câu này là đang nhắc nhở Cố Vấn, nhấn mạnh việc hần “không nói đúng hoàn toàn”. Trong mắt Barmond thì cái chính sai lầm này mới là chuyện quan trọng, cho dù là một người sắp chết cũng nên biết rõ mình chết dưới tay “thần”.

Trong lúc bọn họ nói chuyện, Strange đã tiêm cho Vanessa hai mũi thuốc cấp cứu hỗn hợp tự chế, lại dùng năng lượng ngưng tụ thành dao mổ, cầm máu cho vết thương nơi bụng nàng. Dưới hoàn cảnh và áp lực này, hiệu suất của bác sĩ Strange vẫn không hề bị ảnh hưởng, cho dù một giây kế tiếp bị đánh thành tro bụi, lão cũng tuyệt đối sẽ không có một chút sai lầm nào.

Vết thương của Vanessa không sâu lắm, phần lớn máu đều từ trong miệng phun ra, có thể thấy một chiêu vừa rồi chủ yếu là lực xung kích mạnh, lực xuyên thấu bình thường. Nội tạng của nàng không lệch vị trí, nhưng đều bị thương nặng, trái tim cũng dừng mười mấy giây mới đập lại. Chỉ cần thuốc hỗn hợp của bác sĩ Strange phát huy tác dụng như bình thường, muốn ổn định thương thế của nàng cũng không phải chuyện khó.

Vấn đề là với tình hình hiện giờ, muốn giữ tính mạng của mọi người không thể dựa vào một người chữa trị, bọn họ cần một người có thể dùng giết chóc để ngừng giết chóc.

Cô Vần đứng ở đó, vẫn không nói một lời, lúc này chuyện mà hắn có thể làm cũng chỉ như vậy mà thôi. Khi hắn cảm giác được năng lượng của Barmond, đã đoán trước sẽ có kết quả thế này. Trên thực tế từ trước kia hắn đã đoán được, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày như vậy, cho nên hắn mới không muốn để Vanessa trở về.

Lúc này Cô Vần cuối cùng đã có cảm giác vô lực, đứng trước lực lượng tuyệt đối thì mưu trí lại trở nên không đáng kể. Trong lòng hắn tràn đầy giận dữ, nhưng không thể thay đổi bất cứ chuyện gì. Hóa ra chỉ dựa vào một mình mình thì không làm được gì cả, cho dù muốn giữ tính mạng của Vanessa cũng phải xin Bác Sĩ Quái Dị giúp đỡ, nếu đổi lại là hắn thì chỉ có thể trơ mắt nhìn cô gái mình thích bị thương nặng đến chết mà thôi.

Barmond lại nói:

- Người không giống với Blood Owl, ta vốn không định để người trở thành thủ hạ. Ta cũng phải thừa nhận, những chuyện mà tên điên người làm không thể dự tính được. Lưu lại tính mạng của người, cuối cùng có một ngày người sẽ tìm được phương pháp giết chết ta, cho dù hủy diệt tinh cầu thậm chí là tinh hệ này, người cũng sẽ không quan tâm đúng không? Cho nên... người hãy chịu phán xét của thần ở đây đi.

Còn chưa dứt lời, hắn đã giơ tay muốn giết đối phương.

Nhưng lại có một bàn tay khác bắt lấy cổ tay của hắn. Barmond lập tức biến sắc, quay mặt sang:

- Người...

Blood Owl trả lời:

- Ta không phải là vấn đề nghiêm trọng nhất mà người phải đối diện lúc này, mà là cô ta.

Barmond nghe vậy chợt cảm thấy khác thường, hắn quay mặt sang bên kia, trông thấy một bóng trắng từ nơi xa trong nháy mắt xông đến trước mặt, một gương mặt trắng mắt đỏ nhanh chóng biến mất ở trước mắt.

Trong nháy mắt bóng sáng đan xen, mười vết cào xé tan thân thể Barmond thành mảnh vụn giống như bẻ gãy cành khô, ngay cả cánh tay do tế bào phát sáng tạo thành cũng không ngoại lệ.

Như vậy vẫn chưa hết, Nguyệt Yêu sau khi cuồng hóa mức độ tàn nhẫn có

thể so với Blood Owl, cho nên thể công của nàng vẫn không dừng lại. Mái tóc dài như vật sống bay ra, giống như hàng vạn con dao sắc cắt tan máu thịt của Barmond thành một vùng sương máu.

Ngay cả Blood Owl cũng phải lui ra mấy bước, hơn nữa còn nắm lấy Cổ Vân chạy ra một khoảng. Bác sĩ Strange cũng phản ứng rất nhanh, khiêng Vanessa dưới đất nhanh chóng chạy ra khỏi phạm vi đồ sát này.

- Vặn gãy cổ vẫn không chết sao... hơn nữa còn biến thành quái vật. Tiếng nói chuyện của Barmond lại vang lên, ngay cả đầu của hắn cũng bị đánh vỡ nhưng vẫn không mất mạng.

Cách đó không xa, thân thể quang hóa giống như sinh vật vương quốc thứ nhất một lần nữa ngưng kết lại. Barmond đã không còn là hình thái loài người, hắn cuối cùng đã biến thành một sinh vật không phải người giống như ý nguyện, một người ánh sáng cao khoảng ba mét:

- Xem ra các ngươi vẫn không hiểu, ta là thần, thần đương nhiên sẽ không giới hạn trong thân thể máu thịt, thần có thể sở hữu bất kỳ hình dáng nào.

- Người chỉ có được sinh mệnh thể của sinh vật vương quốc thứ nhất, lại thông qua năng lượng vận chuyển thay đổi thực thể mà thôi. Dưới trạng thái cuồng hóa Nguyệt Yêu vẫn giữ được lý trí, còn có thể phán đoán chuẩn xác và nói ra.

- Ta không biết ngươi đang nói gì, nhưng lần này ta không chỉ vặn gãy cổ ngươi thôi đâu.

Nói xong câu này, Barmond lại bị một lực lượng ngăn chặn. Dưới tình huống không tiếp xúc với ai, hắn lại mất đi khả năng hành động.

“Xảy ra chuyện gì... đây là...” - Barmond đưa mắt nhìn về phía xa, trông thấy một người siêu năng lực vẫn luôn đứng ở một bên, không hề nổi bật.

- Gunsmith! Xong chưa!

Ngụy Tinh quỳ xuống, miệng, mũi, tai của hắn đều có máu tươi chảy ra, vẻ mặt rất thống khổ.

- Chỉ là đồ rác rưởi cấp Cường, ngươi lại dám...

Barmond từ trong kẽ răng rít ra một câu:

- Chỉ cần mười giây là ta có thể thoát khỏi năng lực trình độ này, sau đó cần thêm nửa giây để giết ngươi!

Ngụy Tinh không trả lời, sau tiếng kêu vừa rồi hắn đã không còn sức làm chuyện gì nữa. Trải qua sự chỉ đạo của Thiên Nhất và Diêm Không, cùng với một đoạn thời gian tu hành, Ngụy Tinh hôm nay đã là người năng lực cấp Cường. Bây giờ hắn có thể điều khiển một số động vật cỡ lớn hoặc đồng thời điều khiển nhiều động vật, nhưng đây là lần đầu tiên hắn thử thao túng “người”.

Hơn nữa lúc này Cesare Barmond trên sinh lý đã thoát khỏi phạm trù con người, còn có tinh thần lực và năng lượng mạnh mẽ. Ngụy Tinh gần như đang dùng tính mạng để duy trì tác dụng của năng lực này, hơn nữa hắn cũng không thể khống chế đối phương làm gì hoặc xâm nhập vào tư duy của đối phương, chỉ miễn cưỡng khiến Barmond đứng tại chỗ không động đây đã là cực hạn của hắn rồi.

Gunsmith lại giơ súng lên, tay của hắn vẫn ổn định như trước. Đối với một đứa trẻ từ nhỏ đã không đeo găng tay cầm súng trường cũ kỹ đi săn trong trời băng đất tuyết, đau đớn do bàn tay bị phỏng vốn chẳng là gì cả. Hắn biết một súng này là cơ hội cuối cùng, đám đồng bạn đều đã là nỗ lực hết mình, không thể tranh thủ được lần làm ngụy tiếp theo nữa.

Barmond nhìn động tác của Gunsmith, trong lòng cũng không tìm được khả năng, sự ung dung vừa rồi không còn lại chút nào. Hắn thật không nghĩ tới đám người này của Nghịch Thập Tự có thể giữ chân mình đến bây giờ, hơn nữa lúc này hắn không thể động đây, nghĩa là với tài thiện xạ của Gunsmith, phát súng thứ hai này chắc chắn sẽ bắn vào giữa ngực hoặc ấn đường của mình. Mà cực hạn của súng xương là không thể dự đoán, đây mới là điểm đáng sợ nhất, cho dù là người bắn hay người bị bắn, đều không biết phát đạn này có thể kết thúc trận chiến hay không. Nhưng hai bên đều không thể thua, bởi vì thứ đặt cược chính là tính mạng.

- Chết đi cho ta!

Câu này của Gunsmith không biết là đang cầu nguyện hay đang chửi đổng, hắn bóp cò súng, đạn của hình thức bản nguyên vẫn im hơi lặng tiếng, lặng lẽ bay đến, gần như trong nháy mắt bay ra khỏi nòng súng đã bắn trúng mục tiêu.

Người ánh sáng do Barmond biến thành bị bắn trúng ấn đường, năng lượng trên người hắn chịu được nhiều hơn hai giây so với phát súng đầu tiên, lập tức bị đạn súng xương phá tan. Sau đó chiếc đầu phát sáng bị bắn vỡ, hóa

thành một màn sáng, thân thể to lớn cũng tan rã, biến thành một bãi cát ánh sáng rải rác trên đất.

Gần như ngay khi Barmond bị bắn trúng, Ngụy Tĩnh cũng ho ra một ngụm máu tươi, úp mặt ngã xuống đất. Trên mặt của hắn lại mang theo nụ cười, dùng chút hơi sức cuối cùng cười sảng sặc, sau đó mới ngừng hô hấp.

Lúc này Strange cũng không quan tâm đến phong độ quý ông gì nữa, giống như chạy cứ điềm trong bóng chày, dùng một động tác trượt cứ điềm đến bên cạnh Ngụy Tĩnh, cũng không xem mạch đập, lập tức lấy ra một ống thuốc hỗn hợp tiêm vào cổ hắn.

Tình hình của Vanessa đã ổn định lại, mặc dù vẫn còn hôn mê nhưng cũng không cần xử lý bước tiếp theo. Còn Ngụy Tĩnh không phải bị ngoại thương, hắn đã thiêu đốt sinh mệnh của mình, trong thời gian ngắn áp chế cả thần, nhưng cái giá của nó lại là cái chết.

Bác sĩ Strange cuối cùng cũng không thể xoay chuyển trời đất, đành phải thở dài một tiếng. Lão cũng không nói gì, chỉ quay mặt đi nhìn mọi người lắc đầu.

Ngụy Tĩnh là một thành viên Nghịch Thập Tự không hề nổi bật, mọi người ở đây thậm chí không ai biết tại sao hắn lại tham dự hành động lần này. Tất cả mọi người đều cho rằng hắn sẽ rời khỏi tổ chức sau hội nghị lần đó, hắn vốn không có lý do gì tới đây mạo hiểm tính mạng, ngay cả Thiên Nhất cũng không biết chuyện của hắn...

Thực ra Ngụy Tĩnh chính là đứa trẻ năm xưa đã được trao đổi với Vanessa.

Hắn vừa sinh ra đã bị người của Giới Luật Thép cướp khỏi cha mẹ ruột, cha mẹ hắn bị uy hiếp ép buộc phải nuôi dưỡng Vanessa, còn hắn thì được người của Giới Luật Thép nuôi lớn.

Ngụy Tĩnh cũng không biết thân thể của mình, hắn được kể rằng mình là cô nhi. Chuyện này thực ra cũng không lạ, bởi vì ngay từ đầu Barmond đã không định để cha mẹ hắn sống sót đoàn tụ với con trai.

Sau khi Vanessa được đón về tổ chức, Barmond đã hạ lệnh giết sạch người một nhà kia để diệt khẩu, hắn cũng không muốn chuyện xấu của mình lưu lại dấu vết gì bên ngoài tổ chức.

Mà đến năm mười sáu mười bảy tuổi, Ngụy Tĩnh vẫn luôn ở tầng dưới chót của Giới Luật Thép. Hắn đương nhiên không được thăng chức, mặc dù là người siêu năng lực, khả năng phân tích tình báo cũng khá tốt, nhưng hắn vẫn luôn bị đề phòng.

Cuối cùng có một ngày, hắn dựa vào lực lượng của mình tìm hiểu ngọn nguồn, điều tra được chân tướng sự việc. Thế là hắn chạy khỏi tổ chức, trở thành một lính đánh thuê siêu năng lực tự do, lăn lộn khắp nơi, cho đến mấy năm trước làm phụ tá của Gilson II.

Ngụy Tĩnh không phải không muốn báo thù, chỉ là năm đó hắn cảm thấy đời này muốn báo thù e rằng là chuyện không thể. Là người lớn lên ở Giới Luật Thép, hắn biết rõ Cesare Barmond là tồn tại đáng sợ đến thế nào, chỉ dựa vào một người năng lực cấp Giấy như mình có thể làm gì đây? Hơn nữa đối với “người nhà”, Ngụy Tĩnh cũng không có tình cảm quá lớn, trước mười tám tuổi hắn còn chưa từng thấy ảnh của thân nhân, chuyện này có thể lý giải được.

Ngụy Tĩnh chôn giấu thù hận dưới đáy lòng, không nói với bất cứ ai. Thiên Nhất không đọc được quyển sách nội tâm của hắn, cũng không tra kỹ đứa trẻ năm xưa bị Giới Luật Thép mang đi rốt cuộc như thế nào, dĩ nhiên sẽ không liên tưởng gì đến hắn.

Ngụy Tĩnh không hận Vanessa, cũng không hận Giới Luật Thép, hắn biết kẻ thù của mình chỉ có Cesare Barmond mà thôi. Vận mệnh là một thứ thần kỳ, trời xui đất khiến để hắn gia nhập Nghịch Thập Tự, đi một vòng lại có cơ hội đối diện với kẻ địch và báo thù.

Hắn không phải là người dưng cảm hay cao quý, chính hắn cũng cho rằng đời này chỉ là một nhân vật nhỏ mà thôi, nhưng nhân vật nhỏ chỉ cần làm một chuyện kinh thiên động địa là đủ rồi.

Có lẽ không ai biết được suy nghĩ trong lòng Ngụy Tĩnh...

Hắn không để lại di ngôn nào, chỉ để lại gương mặt tươi cười, giống như hắn cảm thấy tất cả những chuyện này đều đáng giá.

- Thành công rồi?

Gunsmith tê liệt ngã xuống đất, hỏi:

- Chúng ta đã giết chết người năng lực cấp Thần?

Nghe giọng điệu dường như hắn không dám tin chuyện này lại có phần của mình.

Trạng thái cuồng hóa của Nguyệt Yêu đã biến mất, nàng khôi phục hình dáng ban đầu, nhưng thể lực đã tiêu hao nghiêm trọng, năng lượng cũng không còn lại bao nhiêu, phải gắng gượng mới có thể đứng vững được.

Phong Tiễn cuối cùng ngồi phịch xuống đất, vừa rồi thực ra hắn cũng bị thương rất nghiêm trọng, nhưng phải bảo vệ Gunsmith, hơn nữa liên tiếp có chuyện xảy ra, hắn không có cơ hội gọi Strange giúp đỡ, lúc này vội vàng kêu lên:

- Bác sĩ Strange, có thuốc giảm đau gì đó không, mau tới tiêm cho ta.

- Thì ra là vậy... ha ha ha ha...

Lúc này giọng nói của Cesare Barmond lại vang lên, đây quả thật giống như hồi chuông báo tử mang đến tuyệt vọng cho mọi người

- Đám người phàm, làm không tề.

Thân thể quang hóa cao ba mét lại khôi phục, cường độ năng lượng kinh khủng kia cũng không thay đổi:

- Không có phát súng thứ hai này, ta còn không biết sinh mệnh lực của thân thể này lại ngoan cường như vậy, ha ha ha... ta là bất diệt!

Đột nhiên một cột sáng từ sau người Barmond dâng lên, ở trung tâm trận pháp ánh sáng có một bóng người đi ra.

Đó dĩ nhiên là Thiên Nhất, sự xuất hiện của hắn lập tức thấp lên hi vọng. Nhưng khi mọi người thấy rõ tình trạng của Thiên Nhất, trong lòng lập tức lạnh đi một nửa. Chỉ thấy Thiên Nhất khắp khiêng đi ra khỏi trận pháp ánh sáng, cánh tay trái của hắn vô lực rũ xuống, toàn thân tím máu, vừa đi ra khỏi trận pháp ánh sáng đã ngồi phịch xuống đất, thở dài một hơi.

- Ha ha... tốt, như vậy đã tới đông đủ rồi.

Barmond không quay mặt sang, có điều tầm nhìn của hắn vẫn tập trung vào Thiên Nhất:

- Cherub bị người giết rồi đúng không, rất tốt, hôm nay ta sẽ đưa toàn bộ nhân viên Nghịch Thập Tự các người xuống địa ngục.

- Blood Owl.

Thiên Nhất ngẩng đầu đảo mắt một cái, đã biết rõ đại khái bên ngoài xảy ra chuyện gì, hắn cũng suy đoán được trạng thái lúc này của Barmond hình thành như thế nào:

- Ta cần một ít thời gian để khôi phục, sau đó ta sẽ biểu thị phương pháp ngăn cản hắn sống lại, nhưng trong khoảng thời gian này hoàn toàn phải nhờ vào ngươi.

- Chính hợp ý ta.

Blood Owl trả lời:

- Đây vốn là con mồi của ta.

Hắn liếc mắt nhìn đám đồng bạn xiêu vẹo, cũng không nhìn thi thể của Ngụy Tĩnh, tiếp tục nói một câu:

- Nếu không muốn chết, lần này hãy đi xa một chút.

Câu này giống như vừa rồi những người khác đều là lo chuyện bao đồng, tương đối khó nghe.

- Ban nãy ta hoàn toàn không tham dự, có thể để ta giúp một tay không? Lúc này một bóng đen đột nhiên xuất hiện bên cạnh Blood Owl, Dark Water cuối cùng đã thông thả đến nơi.

Chương 34 : Thời cơ rời khỏi

- Dài dòng cái gì! Thêm một tên với bớt một tên có gì khác nhau! Các ngươi vẫn không hiểu sao? Đám người phàm, bọn quái vật, lực lượng của thần là thứ mà các ngươi không thể chống lại được.

Barmond đứng tại chỗ không cử động, trong nháy mắt một quả cầu ánh sáng do năng lượng tạo thành xuất hiện trước mặt hắn, bay thẳng về phía Blood Owl.

Blood Owl vung tay lên, không hề tốn sức đánh bay quả cầu ánh sáng kia. Năng lượng nổ tung trên bầu trời phía xa, giống như một mặt trời nhỏ, trên cả lục địa đều có thể nhìn thấy ánh sáng do vụ nổ sinh ra.

“Hả?” - Barmond hơi lưỡng lự, thầm nghĩ: “Với thực lực của ta hiện giờ, theo lý thuyết một chiêu này có thể giết chết hắn, uy lực mạnh hơn nắm tay do “lực lượng” biến thành không chỉ gấp ba lần, hắn làm sao có thể dễ dàng đánh bay luồng năng lượng này như vậy?”

Khóe miệng Blood Owl nhếch lên:

- Trong lòng ngươi đã sinh ra một chút hoài nghi, là đang hoài nghi chính mình sao?

Barmond nghe vậy suy nghĩ một chút, cười lạnh nói:

- Hừ... thì ra là vậy...

Hắn vẫn không quay đầu lại, dùng tay chỉ vào Thiên Nhất phía sau, nói:

- Thiên Nhất trở lại không gian này khiến năng lực của ngươi được tăng cường đúng không?

- Ngươi còn chưa trả lời câu hỏi của ta.

Blood Owl nói tiếp.

- Thần sao lại hoài nghi chính mình, Blood Owl, dùng chiến thuật tâm lý với ta là vô...

Barmond còn chưa dứt lời, Blood Owl đã cắt ngang:

- Ta chỉ muốn nói cho ngươi biết, không cần hoài nghi vừa rồi ngươi đã xảy ra vấn đề gì, khiến cho uy lực của chiêu thức bị ảnh hưởng.

Hắn dừng một chút rồi nói:

- Ngươi chẳng có vấn đề gì cả, từ đầu đến cuối ngươi đều là một phế vật. Ta đã nhìn thấu mảnh khốc của ngươi, ngươi không còn bất cứ uy hiếp gì với ta.

- Ngông cuồng...

Barmond vừa nói chiến thuật tâm lý là vô dụng, lập tức đã bị Blood Owl chọc giận.

Blood Owl không đếm xỉa tới hắn, quay đầu nói với Dark Water:

- Ngươi chờ ở đó cho ta, nếu không ta sẽ giết cả ngươi.

Hắn lại chỉ vào Dark Water nói một câu như vậy, vừa nói vừa bước nhanh về phía Barmond.

- Thật ngu xuẩn! Chết đi cho ta!

Chung quanh Barmond lại nhanh chóng xuất hiện sáu quả cầu ánh sáng, mỗi quả đều lớn như lu nước, cho dù cách rất xa cũng có thể cảm giác được dao động năng lượng mãnh liệt.

Chỉ riêng năng lượng cần cho một chiêu này, nếu đổi thành người siêu năng lực khác phóng ra, chẳng hạn như Đường Hiến được gọi là Viên Kinh, ít nhất cũng phải tốn một phút trở lên mới có thể chuẩn bị xong. Nhưng đối với Barmond hiện giờ, muốn tập hợp năng lượng hủy diệt mệnh môn nửa thực thể hóa này, chỉ cần một hơi thở là có thể hoàn thành.

Sáu viên đạn năng lượng ánh sáng như pháo liên tiếp bay về phía Blood Owl. Blood Owl chẳng những không né tránh, hơn nữa còn không cần suy nghĩ phương pháp ứng phó, hắn chỉ dùng một tay liên tục đánh ra sáu quyền, lại đánh tan toàn bộ quả cầu năng lượng.

- Ngươi đã làm gì...

Mặc dù tầm nhìn đặc biệt của Barmond thấy rõ chuyện xảy ra trước mắt, nhưng hắn không thể giải thích tại sao Blood Owl có thể đánh tan những năng lượng kia thành mây khói. Theo lý thuyết tính chất năng lượng trong những viên đạn ánh sáng kia đã thay đổi, cho dù bị đánh bay hay phá hủy,

cuối cùng vẫn sẽ phóng thích năng lượng và nổ tung. Nhưng vừa rồi sau khi sáu phát đạn kia bị đánh vỡ lại tiêu tan như bọt biển, ngoại trừ một ít năng lượng rời rạc trong không khí thì không còn gì cả.

- Với trí tuệ của người, e rằng rất khó lý giải ta đã làm gì.
Blood Owl nói xong đã đi đến trước người Barmond, giơ tay tung một cú đâm móc về phía trên.

Thân hình Blood Owl cũng cao hơn một mét chín, đối diện với Barmond cao ba mét, một chiêu này vừa vặn có thể đánh trúng ngực đối phương.

Barmond khinh thường nhìn đối thủ, đối với bất kỳ hình thức công kích nào, lúc này thái độ của hắn đều là không quan tâm.

Nắm tay và thân thể va chạm, lần này Blood Owl dễ dàng phá vỡ năng lượng phòng ngự của Barmond, đánh trúng thân thể đối phương.

Khiến người ta ngạc nhiên, thân thể kia do ánh sáng đúc thành, cảm giác chạm vào cũng không khác mấy với thân thể máu thịt bình thường. Có điều sau khi nắm tay của Blood Owl đụng vào thân thể Barmond, lại phát hiện bên trong không có nội tạng hay máu.

Tế bào của sinh vật vương quốc thứ nhất từ trong ra ngoài đều là ánh sáng nguyên chất, kết hợp chặt chẽ với năng lượng. Đặc điểm này khá giống với bộ tộc Dark Water, hoặc là nói bộ tộc Dark Water giống bọn họ.

- Có ý nghĩa gì sao?

Barmond đắc ý chế giễu:

- Bản thân ta chính là năng lượng, cho dù người phá hủy thân thể này, ta cũng có thể đúc lại cái khác trong nháy mắt. Đã không biết đau đớn, cũng không có hao tổn gì, ta đã vĩnh viễn bất diệt!

- Bây giờ ta sẽ giúp người tìm lại... đau đớn.

Blood Owl cười gằn nói.

Sắc mặt Barmond đột nhiên biến đổi, hắn cúi đầu nhìn, phát hiện chỗ bị Blood Owl đánh xuyên đang có năng lượng màu đen giống như lây nhiễm ăn mòn thân thể mình.

- A!

Barmond đột nhiên gào lên một tiếng, vung tay quét vào Blood Owl.

Thân hình Blood Owl lóe lên, đã rút cánh tay về, lui ra hơn mười mét. Bàn tay Barmond vung tới dễ dàng lưu lại một khe sâu hình trăng lưỡi liềm trên mặt đất.

- Người... a...

Đúng như Blood Owl nói, Barmond đã cảm thấy đau đớn từ vết thương trước ngực:

- Người lại dùng những “tội lỗi” bản thủ này để làm ô nhiễm thân thể của thần!

- Rất tốt, xem ra người đã khôi phục một trong số niềm vui của loài người... đau đớn.

Blood Owl nói:

- “Đau đớn” là một trong những phương thức mà ta giao lưu với người khác, nếu như đau là một loại ngôn ngữ, vậy ta chính là bậc thầy sử dụng ngôn ngữ này trên thế giới, nói không cần nghĩ.

Bất kể Barmond biến thành hình thái gì, mạnh đến mức nào, cho dù hắn nhiều lần nhấn mạnh mình đã siêu thoát lên thần... nhưng trong mắt Blood Owl thì hắn vẫn là một con người, là một con mồi. Bởi vì trên người hắn vẫn có “tội”, ít nhất đến bây giờ hắn vẫn không có đủ đặc tính “thần thánh hóa”.

Barmond nhanh chóng tu bổ thể xác như lúc đầu, nhưng năng lượng màu đen kia đã hòa tan vào trong cơ thể hắn, hợp thành một thể với ánh sáng.

- Được... năng lượng không gây thương tổn được người, vậy ta sẽ tự tay xé nát người.

Barmond trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Blood Owl, còn nhanh hơn tiếng nói chuyện của mình.

Nói thì chậm nhưng diễn ra thì nhanh, hai bàn tay lớn của Barmond đã nắm lấy vai Blood Owl, dùng sức kéo về hai bên. Chỉ dựa vào sức mạnh thuần túy này, ngay cả một khối tinh hợp kim lớn kết cấu cực kỳ ổn định cũng phải bị chia làm hai nửa.

Nhưng Barmond vừa dùng sức liền kinh ngạc, hắn cảm thấy khó tưởng tượng, lại không thể xé rách được đối phương.

Lực lượng của Blood Owl hiện giờ đã khác với lúc Thiên Nhất không có mặt, hắn đứng ở đó, cười lạnh một tiếng:

- Người muốn đấu sức mạnh với bản đại gia?

Đây là lần đầu tiên trong đời Barmond nghe được có người dám nói với mình như vậy, năng lực của hắn là “sức mạnh”, hơn nữa hiện giờ đã là cấp Thần, chẳng lẽ đối phương có thể vượt qua mình ở phương diện mạnh nhất sao?

- Buồn cười, người mà muốn so sức mạnh với thần?

Barmond hỏi ngược lại, hắn tập trung tất cả lực lượng, dùng đến mười phần sức lực.

Nhưng Blood Owl vẫn tiếp tục dùng ánh mắt chế giễu nhìn đối thủ:

- Ta sắp ngủ mất rồi, đồ phế vật.

- Ha ha ha ha ha...

Thiên Nhất ở phía sau dùng một tay ôm mặt cười lớn, từ một ý nghĩa nào đó, đây cũng xem như là một loại công kích tinh thần mạnh mẽ.

- Không thể nào!

Barmond cuối cùng đã từ bỏ, hắn buông hai tay ra, tập trung năng lượng vào tay phải, đánh ra một quyền.

Lực lượng của một quyền này có thể dời núi lấp biển, đâu chỉ có vạn cân. Nếu là người khác đứng trước mặt, sau khi nắm tay đánh xuống hoàn toàn có thể tưởng tượng được kết quả, đó là... người bị đánh thành tương thịt, mặt đất nứt ra làm hai.

Nhưng người đứng trước mặt là Blood Owl thì lại khác, công kích của Barmond giống như Tào Tháo xuống Giang Nam... tới rất hăng, bại rất thảm.

Blood Owl không để đối phương hoàn toàn vùng quyền ra, lập tức sấn tới, một tay nắm lấy cổ Barmond, ngón tay cắm sâu vào trong “thịt” đối phương, sau đó chạy nhanh về phía trước.

Barmond ngửa mặt lên trời, bị đối phương kéo chạy một đoạn, đi đến bên cạnh thần miếu đổ nát. Hắn còn chưa khôi phục tinh thần lại, đã cảm thấy

đầu của mình bị đôi phương kéo đập vào thứ gì.

“Bình... bình...”

Mặt của Barmond đụng nát nửa cột đá của thần miếu, hắn vẫn không chết, nhưng rốt cuộc đau đớn bao nhiêu thì không tiện nói, dù sao nếu như hắn còn có nước mắt thì đã sớm khóc rồi.

- Người...

Barmond còn chưa nói hết câu, lại bị một quyền đánh vào mặt, cằm bị đánh đến lồm vào.

Blood Owl vẽ mặt bình tĩnh, cầm lấy cổ Barmond, nắm đầu đôi phương đập lung tung vào gạch đá vụn, chỉ cần thấy một khối đá cao ngang hông là thăm hỏi nó, tiếng da thịt đập vào đá không dứt bên tai.

Thân thể do ánh sáng đúc thành kia nói trắng ra cũng là một loại “xác thịt”, không hề ảnh hưởng tới nhịp độ đánh người của Blood Owl, một trận hành hung cực kỳ tàn ác khiến mọi người nhìn thấy đều cảm thán. Cuối cùng Blood Owl dùng hai ngón cái móc vào hai hốc mắt của Barmond, dùng sức kéo về hai bên, xé rách đầu hắn ra làm hai. Nếu Barmond vẫn còn thân thể máu thịt như bình thường, lần này có lẽ mười ngón tay của Blood Owl đã đâm máu chảy xuống rách rách rồi.

- Còn chưa chết đúng không, vậy thì mau dậy đi, lại ném thử một ít trò chơi khác.

Blood Owl đá vào thân thể không đầu của Barmond.

Những ánh sáng kia lại hóa thành hạt cát, không gió tự động bay lên, cách đó không xa một lần nữa ngưng kết thành hình người. Nhưng lần này thân thể ánh sáng của Barmond từ ba mét lại biến về kích thước của người bình thường, giống như thân thể của hắn ít đi một phần.

- Ta hiểu rồi, người đã dùng cách này đánh tan những năng lượng kia... Barmond như có suy nghĩ nói, hắn cuối cùng đã cảm thấy nguy hiểm, tâm tình sợ hãi bắt đầu sinh ra, bởi vì hắn phát hiện Blood Owl thật sự có thể thương tổn đến mình.

- Ban nãy người đã nói... thiên phú chiến đấu của ta không tầm thường. Blood Owl cười nói:

- Như vậy người cũng nên ý thức được, trải qua trận chiến vừa rồi, người đã lộ ra phương thức vận hành năng lượng, phản ứng khi bị tấn công, còn có khả năng “sống lại” sau khi bị Gunsmith tiêu diệt...

Hắn nhìn thẳng vào Barmond:

- Ta làm sao còn không tìm được cách giết người?

- Nói vậy! Có thể phân giải năng lượng của ta thì thế nào? Cấp Cường làm sao có thể giết được ta! Ta đã là thần...

- Người cứ tiếp tục lặp lại câu nói kia, sau đó đi chết đi.
Dứt lời Blood Owl lại xông tới.

Barmond đột nhiên hét lên một tiếng, nhìn giống như muốn liều mạng. Hắn còn chưa phóng năng lượng ra ngoài, Thiên Nhất đã nhanh hơn một bước đứng dậy chạy trốn ra xa.

Sau khi đi ra khỏi trận pháp ánh sáng, Thiên Nhất vẫn luôn ngồi trên một tảng đá nghỉ ngơi. Không phải hắn không muốn đổi chỗ, chỉ là muốn di chuyển thân thể rất khó khăn. Thay vì để Barmond nhìn thấy mình đi đứng lảo đảo, không bằng giả vờ bình tĩnh ngồi yên tại chỗ, khiến đối phương không biết thương thế của mình rốt cuộc nặng đến đâu. Cố làm ra vẻ huyền bí cũng có tác dụng chân nhiếp, dù sao không đến mức trở thành đối tượng tấn công chính của đối phương là được.

Nhưng bây giờ vị trí của Thiên Nhất lại rất nguy hiểm, Barmond trực tiếp dùng bản thân làm trung tâm phóng ra năng lượng hủy diệt, nửa vòng tròn lớn bắt đầu khuếch tán, nghiền nát tất cả vật chất bên trong thành phân vụn, nếu không chạy có thể sẽ bị ép về thành dưỡng sức.

Lúc này một bóng người vọt đến bên cạnh Thiên Nhất, kẹp lấy hắn chạy ra ngoài phạm vi vụ nổ. Cùng lúc đó Gunsmith gần như không bị thương và Dark Water vốn không bị thương, phân biệt khiêng Cố Vấn đã kiệt sức và Vanessa đã hôn mê chạy ra. Thương thế của Phong Tiễn cũng có thể miễn cưỡng duy trì tốc độ chạy trốn, không đến mức bị năng lượng đuổi theo phía sau bao trùm. Còn bác sĩ Strange đã sớm khôi phục lại trạng thái tốt nhất, lúc chạy trốn còn không quên mang theo thi thể của Ngụy Tĩnh.

.....

Cùng lúc đó ở ven rìa thành phố, tàn quân của Giới Luật Thép đã bị bắt tập thể, hoặc là nói khi bọn họ phát giác được quân đế quốc đã chủ động tới đầu hàng. Hiện giờ thứ mà những người này sợ không phải sau khi ra ngoài sẽ bị nhốt vào tù, mà là hi vọng có thể sống sót rời khỏi nơi này.

Nhìn trung tâm thành phố lúc thì phát ra cột sáng, lúc thì phát ra vụ nổ, từng đợt năng lượng hỗn loạn nối tiếp nhau, trong lòng hai nhóm người này đã sớm từ bỏ việc đến gần nơi đó.

Luca và Trường Anh chỉ đơn giản hỏi thăm đám người sống sót của Giới Luật Thép xem tình hình trong thành phố như thế nào. Đám người kia đã bị dọa đến vỡ mật điên điên khùng khùng, thêm mắm thêm muối nói một hồi, gần như không cung cấp bất kỳ tin tức có ý nghĩa nào. Bọn họ kể lại sự việc giống như chiến tranh hàng ma, không ai có thể phân biệt được thật giả.

Khi lần tấn công này của Barmond lại gây nên một đợt sóng xung kích, cả lục địa đều có thể cảm giác được, Paperman đi dò xét ven rìa thành phố đã trở về. Lúc này hẳn nhìn qua cũng có vẻ mệt mỏi, những người khác có thể cảm giác được năng lượng của Paperman đã tiêu hao so với trước khi rời đi.

- Không có thu hoạch thực tế gì, không tìm được tung tích của Đường cực trường, cũng không có đầu mối rời khỏi không gian này.

Paperman báo cáo:

- Ta chỉ tìm được một khoang cơ động màu đen bị vứt bỏ, hiển nhiên không phải là máy móc của đế quốc, nhìn qua cũng không giống của Giới Luật Thép, cho nên... có tám thành là thiết bị của Nghịch Thập Tự.

- Ừm... bọn Thiên Nhất đã đi bộ vào đây trước chúng ta.

Trường Anh trầm ngâm nói:

- Nói như vậy, cái khoang kia là chi viện sau đó của bọn họ sao...

- Thực ra cũng không quan trọng, lúc ta phát hiện cái khoang kia thì nó đã trống rỗng, hơn nữa cũng không còn nguồn năng lượng, bên trong không để lại thứ gì đáng để mang đi, chỉ là một khối sắt vụn mà thôi.

Paperman nói tiếp:

- Trước mắt vẫn nên nghĩ xem làm thế nào rời khỏi cái nơi quỷ quái này.

- Trưởng quan!

Cũng không biết là ai, lúc thể lực sắp kiệt quệ còn có thể hô to như vậy:
- Mau nhìn nơi đó! Là Đường cục trưởng!

Ba người đang thảo luận nghe tiếng liền quay đầu sang, nhìn theo hướng tên binh sĩ kia chỉ, trông thấy hai bóng người đang đi về phía này.

Cảnh tượng này rất khác thường, khiến người ta không tìm được hoài nghi trước mắt có phải ảo ảnh hay không.

“Đường Hiến” lại đi cùng với “Diêm Không”, hơn nữa từ trên người bọn họ không cảm giác được bất kỳ phản ứng năng lượng nào, giống như không phải là người siêu năng lực. Còn có một điểm khiến người ta rất khó hiểu, bọn họ lại từ trong thành phố đi ra, chứ không phải từ ngoài đồng hoang đi tới.

Hai người không nhanh không chậm đi đến gần mọi người, trên người bọn họ rõ ràng có một cảm giác bất thường.

- Ấy... trưởng quan, ngài... không sao chứ?
Luca hỏi dò.

“Đường Hiến” kia dùng giọng điệu cứng nhắc trả lời:
- Hẳn bị ta bắt làm tù binh rồi.

Nói xong lại chỉ vào “Diêm Không” bên cạnh.

Dưới trạng thái nguy trạng thành Đường Hiến, Montu không thể dùng miệng nói ra ngôn ngữ của sinh vật vương quốc thứ hai, đương nhiên cho dù hắn từ trong ngực phát ra âm thanh kia, những người chung quanh cũng sẽ nghe không hiểu. Nhưng hắn có thể dùng miệng nói tiếng người, hơn nữa hắn cũng không định để lộ thân phận, cho nên phải nói tiếng người.

- Ta đã tìm được cách ra ngoài, các người đi theo ta.
Montu tiếp tục nói.

Nghe được câu này, dù là đám người siêu năng lực của Giới Luật Thép hay đế quốc đều hớn hở ra mặt. Thân lâm vào tuyệt cảnh, cuối cùng đã nhìn thấy một chút hi vọng, vì vậy tâm tình hoàn toàn bộc lộ ra. Bọn họ trong thoáng chốc lấy lại hơi sức, giống đột nhiên khôi phục một chút khí lực, có thể hành động được.

Trực giác của cảnh sát điều tra khiến Paperman theo bản năng phát giác được chuyện đáng ngờ, cái gọi là chuyện đáng ngờ, đó là... điếm khả nghi không chỉ có một.

Hai người này có quá nhiều vấn đề...

Đầu tiên là năng lượng. Paperman cũng có hiểu biết về hai người Đường Hiến và Diêm Không, một người là cục trưởng EAS, còn một người là Thiên Vệ tiền nhiệm. Nếu nói hai người này có một loại bí quyết có thể hoàn toàn ẩn giấu năng lượng trên người, chuyện đó cũng có khả năng, nhưng trong hoàn cảnh này có cần hao tâm tổn sức duy trì trạng thái như vậy hay không?

Tiếp theo, Đường cục trưởng giống như vừa mới học nói chuyện. Hai câu vừa rồi ngữ pháp đều đúng, nhưng giọng điệu lại kỳ quái khác thường. Còn Diêm Không kia lại im lặng giống như bị câm, chẳng lẽ lúc Đường cục trưởng bắt hắn đã cắt lưỡi rồi sao?

Còn nữa, tại sao Đường cục trưởng này không hỏi gì cả, chỉ nói là đã tìm được “cách ra ngoài”. Cho dù ông ta thông qua suy đoán, biết rõ việc khẩn cấp trước mắt của chúng ta là gì, nhưng đứng trước đám tàn binh bại tướng của Giới Luật Thép đã đầu hàng này, ông ta lại không hề nhìn một cái, cũng không hỏi xem tình hình ra sao.

Vấn đề của Paperman rất nhiều, nhưng hắn nhẫn nhịn không nói ra, bởi vì hắn biết nếu chất vấn hai người này sẽ lãng phí rất nhiều thời gian. Thời gian là thứ quý giá nhất hiện giờ, ở trong không gian này thêm một phút thì đám người này sẽ càng gần cái chết thêm một bước, chính hắn cũng không chịu nổi. Nhiệm vụ của bọn họ vốn là chặn đường tàu mẹ của Giới Luật Thép trong sa mạc, vốn không nên đi vào không gian này, chết ở đây cũng xem như là chết oan.

Paperman, Luca và Trường Anh trao đổi ánh mắt một chút, ba người hiển nhiên đều nhìn ra hai người kia có điếm không đúng, nhưng trong lòng bọn họ đều hiểu ngầm nhất trí với nhau. Vị “Đường cục trưởng” này đã nói là có cách ra ngoài, vậy cứ đi theo ông ta là được, cho dù ông ta là giả, hoặc là Đường cục trưởng đã bị một lực lượng khổng lồ chế, cũng đi theo xem thử rồi tính sau. Dù sao ngồi ở đây cũng là chờ chết, ngựa chết thì vẫn phải thử cứu chữa.

.....

Ở trung tâm vụ nổ năng lượng, trong một mảnh ánh sáng chói, Barmond đột nhiên nhìn thấy trước mắt xuất hiện một bóng đen, gương mặt dữ tợn của Blood Owl lại gần trong gang tấc.

Toàn thân Blood Owl được năng lượng bao trùm, hoàn toàn không sợ ngấm mình trong năng lượng hủy diệt. Lúc này hắn còn cao hơn Barmond mấy phần, dùng ánh mắt xem thường từ trên cao nhìn xuống đối phương, cười gằn hỏi một câu:

- Người muốn đấu năng lượng với bản đại gia?

Chương 35 : Thần ngã xuống

Trong thành phố đổ nát, ven rìa vụ nổ.

Năng lượng lan tỏa cuối cùng dừng lại, trung tâm thành phố xuất hiện một hồ lớn hình tròn, bán kính của nó lớn đến mức phải tính bằng cây số.

- Còn sống cả chứ?

Gunsmith đặt Cổ Ván xuống, không ngừng thở dốc.

- Nửa sống nửa chết.

Phong Tiễn từ phía sau chạy tới, úp mặt nằm thẳng xuống đất.

Bác sĩ Strange lại rất bình tĩnh để thi thể Nguyệt Tinh xuống, lục trên người hắn tìm được mảnh vỡ hạt nhân vĩnh hằng, ném cho Gunsmith:

- Bảo Cổ Ván cầm lấy.

Gunsmith nhận lấy mảnh vỡ, tiện tay bỏ vào trong túi áo Cổ Ván.

Dark Water cũng đặt Vanessa xuống, trong mắt hơi hiện lên ánh sáng xanh, nói:

- Tốt nhất cũng cho cô ta một mảnh, sức sống của cô ta vẫn đang trôi đi.

- Ta thấy không cần, cứ ném cô ta vào lòng tình nhân là được.

Thiên Nhất đang nằm trong lòng Nguyệt Yêu, không biết xấu hổ sử dụng từ ngữ rất xấu xa.

Không ngờ Dark Water chẳng những hiểu lời Thiên Nhất, còn thiết thực chấp hành, giơ tay ném Vanessa vào Cổ Ván đang nằm dưới đất không ngờ dậy nổi, Cổ Ván làm tấm đệm thịt có khổ không nói ra được.

Thiên Nhất cười cười, quay đầu nói với Nguyệt Yêu:

- Vẫn là cô đối xử với ta... a!

Mới nói được nửa câu, hắn đã bị ném xuống, mông đập vào đất, chổng vó

lên trời.

- Để nữ nhân khiêng đi, không biết xấu hổ à?

Nguyệt Yêu ngắt lời, nàng không muốn nghe Thiên Nhất nói hết, dù sao không phải từ ngữ đứng đắn gì.

- Đó là khiêng sao? Đó gọi là bế công chúa!

Thiên Nhất vừa nói xong, mặt của hắn đã bị một bàn chân đạp lên, hắn vừa ngồi dậy thì lại bị bàn chân này nhấn xuống.

- Nếu không phải suy nghĩ cho trận chiến, lão nương đã tự tay đưa ngươi đưa về cửa hàng sách rồi.

Nguyệt Yêu tức giận nói.

- Gunsmith, mẹ ngươi lại lên con rồi.

Thiên Nhất quay mặt sang nói với Gunsmith.

Lúc này Gunsmith cũng đang ngồi dưới đất nghỉ ngơi, hắn không cần nhìn, tiện tay nhặt một cục đá trên đất, vung tay ném về phía Thiên Nhất, trúng vào đầu gối chân phải đối phương.

Cú ném này không dùng bao nhiêu sức lực, nhưng vẫn khiến cho Thiên Nhất kêu la, đủ thấy là khá đau.

- Ta đã bỏ qua chuyện gì sao?

Tiếng nói chuyện của God Key vang lên, tên này cuối cùng đã chạy tới.

Thực ra hắn vẫn luôn chạy trên đồng hoang, nhưng vì không biết trận chiến tiếp theo sẽ như thế nào, không dám tiêu hao thể lực quá mức, cho nên bây giờ mới đến nơi.

- Lâu như vậy vẫn không xuất hiện, ta còn tưởng rằng ngươi đã chết rồi.
Dark Water nói.

- Mạng của ta cứng lắm, chỉ đi đến một nơi kỳ quái mà thôi, còn gặp được một kẻ gọi là Seraph.

God Key nói:

- Hắn cũng không phải kẻ địch, còn rất tốt bụng đưa ta trở về, nhưng sau khi xuyên qua vết nứt thời không thì ta lại đến một nơi rất xa.

Hắn bắt đầu dĩ nhún vai:

- Trong không gian này nhìn về phía xa không thể tính được khoảng cách thực tế, những thứ mắt thường có thể nhìn thấy vượt xa tầm nhìn cực hạn trên Địa Cầu. Dùng mắt đoán chừng cách năm cây số, trên thực tế chạy một hồi có thể đến hai mươi cây số, thậm chí là nhiều hơn.

- Ngụy Tĩnh chết rồi.

Thiên Nhất nói với God Key, hắn rất thích hợp tuyên bố tin tức xấu này, bởi vì giọng điệu của hắn giống như chẳng hề để ý, hơn nữa người hiểu rõ hắn cũng sẽ không trách hắn vô tình.

God Key dời ánh mắt sang thi thể bên cạnh đã mất đi sinh mệnh, trầm ngâm nói:

- Vậy sao...

Hắn thở dài:

- Ài... thực ra hắn không nên tới.

- Mỗi người đều có số mệnh riêng, đây là lựa chọn của hắn.

Lúc Thiên Nhất nói chuyện, bác sĩ Strange đã âm thầm đi qua, bắt đầu kiểm tra thương thế của hắn. Thiên Nhất lại khoát tay nói với bác sĩ:

- Không cần phí tâm, lão Strange. Tiếp theo đã không có chuyện của chúng ta nữa, một mình Blood Owl là có thể giải quyết rồi.

Nói xong hắn lại run rẩy đứng lên. Nguyệt Yêu ngoài miệng không nhường người, nhưng thấy hắn như vậy vẫn đưa tay ra đỡ.

- Chờ hắn tiêu diệt Barmond, chúng ta có thể đi tìm công dịch chuyển rồi khỏi vườn treo Babylon.

Thiên Nhất nói.

- Ban này không phải người đã nói, cần có người ngăn cản Barmond sống lại sao?

Nguyệt Yêu hỏi.

- Vừa rồi ta không biết Blood Owl đã hoàn toàn nhìn thấu đối phương.

Thiên Nhất trả lời:

- Bây giờ hắn đã biết phương pháp, cũng không cần ta uống phí khí lực nữa.

God Key nhìn về trung tâm hồ lớn ở phía xa, nói:

- Đúng rồi, tên Cherub kia...

Thiên Nhất trả lời:

- Đã bị ta giết chết rồi, có vấn đề gì không?

- Vậy à...

God Key nói:

- Seraph còn nhờ ta chuyển lời cho hắn, xem ra lời này không chuyển được rồi.

- Nội dung gì?

Thiên Nhất hỏi.

God Key suy nghĩ một chút:

- Hắn nhờ ta nói với Cherub... cần phải từ bỏ ý định nhúng tay vào Địa Cầu, “kẻ bị cấm tên” đã sống lại ở nhân gian, vương quốc thứ năm sắp khuynh đảo rồi.

- À... là chuyện này.

Thiên Nhất ung dung nói tiếp:

- Cherub đã sớm biết, ta nghĩ hắn vốn ngây thơ cho rằng lấy được trái cây sinh mệnh là có thể sánh ngang với “tên kia”. Ha ha... đúng là đồ ngu xuẩn không biết tự lượng sức.

- Thế nào? Ngươi hiểu được câu này sao?

God Key ngạc nhiên nói, bởi vì hắn cũng không biết lời này của Seraph có ý gì.

- Chuyện này không liên quan đến các ngươi, ta sẽ xử lý.

Thiên Nhất không trả lời rõ ràng, chỉ ngăn đối phương tiếp tục hỏi.

Những người khác cũng không quá để ý, nhưng ánh mắt Nguyệt Yêu lại có biến hóa. Nàng biết rất nhiều chuyện, cho nên nghe được câu này loáng thoáng cảm thấy lo lắng. Từ vẻ mặt ung dung của Thiên Nhất, nàng dường như đã nhìn ra một ít tâm tình khác.

.....

Hai phút trước, ở trung tâm hồ lớn.

Năng lượng của Barmond phóng ra đã dừng lại, cũng không phải do hấn nguyện ý. Dù sao đã là người năng lực cấp Thần, chỉ cần hấn muốn thì hoàn toàn có thể khiến vụ nổ năng lượng này tiếp tục lan tràn, hủy diệt cả thành phố đổ nát, thậm chí là một mảng lớn đồng hoang chung quanh.

Lý do Barmond dừng lại là... thân thể của hấn lại bị phá hủy.

Blood Owl ngậm mình trong năng lượng công kích, trong tay vẫn có thể ngưng tụ ra hai thanh đao năng lượng màu đen. Rất hiển nhiên đao năng lượng của hấn còn mạnh hơn năng lượng hủy diệt cuộn cuộn chung quanh, nó có thể duy trì hình thái vật lý ổn định đã chứng minh vấn đề.

Mọi người đều biết, rất nhiều thần linh trong truyền thuyết Hy Lạp cổ đại đều bị một người đầu trọc tiêu diệt, mà nói trắng ra người kia cũng sử dụng hai thanh đao cộng thêm một sợi xích (Kratos trong God of War).

Mà hôm nay, Cesare Barmond tự xưng là thần linh, cũng rất bị kích ngã xuống dưới một cặp song đao, khác biệt chỉ là Blood Owl có tóc mà thôi.

Có câu thường nói, “đơn đao nhìn tay, song đao nhìn chạy”, nhưng Blood Owl chém Barmond lại không hề di chuyển bước nào. Chỉ thấy hấn vung tay chém vào đối phương, trong mấy giây ngắn ngủi không biết đã chém bao nhiêu đao, chỉ biết là từng chiêu nặng nề, mạnh mẽ dứt khoát, khiến cho thân thể quang hóa kia chia năm xẻ bảy, tan rã sụp đổ.

Trong thế giới võ hiệp, Kim Dung tiên sinh đã từng viết “trọng kiếm vô phong, đại xảo bất công” (kiếm kỹ chân chính không phải dựa vào mũi kiếm, mà là trình độ của người sử dụng), dùng tám chữ để tổng kết cảnh giới kiếm đạo trở về nguyên trạng của Độc Cô Cầu Bại lúc trung niên.

Tuy ta không thể so được với Kim tiên sinh, nhưng cũng có thể tổng kết một chút. Trong thế giới dị năng, cảnh giới cuối cùng của đám cao thủ đỉnh cấp dùng đao cũng có thể khái quát bằng tám chữ... “một đao chia hai, xong việc ăn cơm”.

Cái gì quét, bổ, đẩy, gạt, lướt, chém, đâm, trong thế giới dị năng ai thêm quan tâm. Chỉ có lực lượng và tốc độ cực hạn, công kích tạt sát một kích chí mạng, cảm giác sáng khoái khi hủy diệt đối phương, những thứ này mới là chân lý.

Sau khi chết thêm một lần, thân thể Barmond một lần nữa kết nối lại. Nhưng lần này khi năng lượng hóa thành ánh sáng, sau đó ngưng tụ thành thân thể, trong cơ thể hần lại dần dần có rất nhiều tế bào tổ chức màu đỏ lan ra, máu, nội tạng, xương... Blood Owl giống như đang nhìn một người có lớp da trong suốt, được tạo thành từ trong đèn ngoài.

Lần này sau khi Barmond sống lại, hình dáng không còn cao ba mét, cũng không có thân thể ánh sáng nữa. Hần đã hoàn toàn khôi phục thân thể máu thịt, hơn nữa trên người cũng không có quần áo. Đương nhiên vừa rồi hần cũng không có quần áo, nhưng khi đó hần là ánh sáng, còn bây giờ là một người đàn ông trần truồng...

- Xem ra ngươi đã biến lại thành “sinh vật bản thủ” mà ngươi nói.

Lời nói của Blood Owl luôn có thể chọc giận đối phương:

- Năng lượng của ngươi trong thời gian ngắn đã bị tiêu hao sạch sẽ, lộ ra nguyên hình. Hình thái người không lộ phát sáng kia chẳng qua là một loại biến hóa, theo ta thấy là lực lượng mà trái cây sinh mệnh cho ngươi. Hừ... đây là lần khôi phục thân thể cuối cùng của ngươi rồi, tiếp theo ngươi hãy dùng hình thái sỉ nhục này đến gặp thượng đế của ngươi đi.

- Ngươi không thắng được ta! Ta là kẻ mạnh nhất! Ta là thần!

Barmond rống giận, những lời này lại giống như đang tự lừa mình.

Hần nhảy lên không, từ trên cao nhìn xuống, song quyền vung ra, hai nắm tay lớn vô hình liên tục công kích Blood Owl.

Lúc này mỗi quyền Barmond đánh xuống đều giống như lúc đánh vỡ tàu mẹ cấp Noah. Blood Owl dùng hai tay đan xen ngăn cản, đối diện với công kích đơn giản trực tiếp nhất này hần lại bị áp chế.

Mặt đất đang rung chuyển, cho dù là người ở trên đồng hoang cũng có thể cảm giác được từng cơn chấn động dưới chân, giống như có một chiếc máy đóng cọc ở gần đó đang nện xuống đất.

Mỗi lần nắm tay lớn vô hình đánh trúng Blood Owl, hần lại giống như cây đình chìm xuống dưới, một quyền kế tiếp lại đánh vỡ mặt đất chung quanh hần. Barmond càng đánh càng nhanh, trung tâm hô lớn bị đánh cho không ngừng lồm xồm, cuối cùng khối lực địa này đã bị đánh xuyên. Mặt đất dưới chân Blood Owl không còn, phía trên lại đánh tới một quyền, khiến

cho hắn rơi vào bầu trời vô biên vô tận dưới chân.

Đương nhiên người năng lực cấp Cuồng có thể bước giữa không trung, đây cũng không phải là nguy hiểm chết người gì. Sau khi Blood Owl bay ra ngoài, rất nhanh ổn định thân hình giữa không trung, quay ngược trở lại, một lần nữa xông vào lỗ thủng nơi mình rơi xuống.

Barmond liên tục công kích như vậy cũng phải thở dốc. Năng lượng của người năng lực cấp Thần cũng không phải vô hạn, chỉ là gần với vô hạn. Thế nhưng... duy trì trạng thái biến hóa của trái cây sinh mệnh, năng lượng bộc phá như vụ nổ hạt nhân, không ngừng khôi phục thân thể, cộng thêm công kích liên tục vừa rồi, Barmond cuối cùng đã đến cực hạn.

- Người đánh xong rồi phải không...

Blood Owl từ trong hố lớn sụp đổ chui ra, nhảy một cái đã đến trước mặt Barmond.

Thực ra xương tay và vai của Blood Owl đã vỡ nát, nhưng vẻ mặt của hắn vẫn vui sướng. Đau đớn cũng không phải là cảm xúc tiêu cực, mà là cảm nhận của thân thể, hắn dĩ nhiên có thể cảm giác được, cho nên đây gọi là vừa đau vừa vui sướng.

- Năng lực đơn giản nên dễ dàng điều khiển và tinh tiến, tư chất cao và dã tâm lớn đã khiến ngươi trở nên mạnh mẽ.

Blood Owl vừa đi đến gần Barmond vừa nói, trong quá trình này cánh tay và vai của hắn đã tự chữa lành.

- Không thể! Không thể!

Barmond gào lên, dùng lực lượng cuối cùng bắn ra hai viên đạn năng lượng ánh sáng.

Nhưng Blood Owl chỉ tiện tay đánh bay nó, hai viên đạn ánh sáng đều nổ trên bầu trời.

- Mặc dù ngươi tự cho mình là đệ nhất thiên hạ, nhưng trên thực tế ngươi không sánh được với Lãnh Chúa.

Blood Owl bình luận:

- Nếu đều trong trạng thái cấp Cuồng, gặp phải hắn thì ngươi sẽ chết chắc.

Hắn bẻ khớp ngón tay, rõ ràng là muốn động thủ xé người.

- Mà ngươi bây giờ...

Blood Owl đã đến trước mặt đối phương, hắn không làm gì cả, cũng không cần làm gì. Barmond chỉ đứng yên tại chỗ, hai mắt tròn tròn, mặc cho người ta xâu xé. Vào thời khắc này sự sợ hãi và tuyệt vọng đã mang đến hủy diệt, từ khi thế đã có thể nhìn ra thắng bại.

- Làm một con mồi, cung cấp niềm vui cho ta cũng gần đủ, như vậy... tới lúc tính sổ rồi.

Blood Owl nói xong liền dùng một quyền đánh xuyên bụng Barmond:

- Quyền này xem như là thay những người bị ngươi lừa gạt và phản bội kia, lên tiếng chào hỏi ngươi.

Trong miệng Barmond tràn ra máu tươi, hắn không chạy trốn, bởi vì hắn biết không thể chạy thoát được. Hắn cũng không cầu xin tha thứ, đây là một người đàn ông từng khoe khoang là thần, đang giữ lại một chút tôn nghiêm cuối cùng cho bản thân.

- Từ trên người Ngụy Tĩnh, ta cảm giác được thù hận. Ta không biết giữa hắn và ngươi có ân oán gì, nhưng ta nghĩ chiêu này xem như là báo thù cho hắn.

Còn chưa dứt lời, Blood Owl đã lôi ruột Barmond ra ngoài.

- Con gái của ngươi... khi cô ta ý thức được phụ thân muốn giết mình, cô ta rất bi thương.

Blood Owl dùng tay trái nắm tóc Barmond:

- Mặc dù tâm tình kia đã gián đoạn sau khi cô ta hôn mê, nhưng vẫn khiến ta rất khó chịu.

Dứt lời Barmond liền bị ruột của mình quán lấy cổ.

- Cố Vãn... ha ha...

Blood Owl cười gằn, một tay nắm đầu đối phương, một tay siết chặt ruột, chỉ mấy giây ngắn ngủi Barmond đã bị siết đến cực kỳ đau đớn:

- Cảm xúc tiêu cực của hắn khiến cho ta giống như ăn thi thể của chồn hôi vậy, rất mới mẻ...

Tay phải Blood Owl buông ra, giờ lên nắm lấy nửa dưới gương mặt Barmond, dùng sức dồn ép cằm của đối phương:

- Ngươi có biết cảnh tượng khi dùng sức nắm chặt, khiến cho kem trong

bánh ốc quế phun ra ngoài không?

Blood Owl vừa nói vừa làm.

Đỉnh đầu Barmond bay ra, một tiếng “phụp” rất buồn nôn vang lên, một đồng hỗn hợp sền sệt gồm máu, não và chất xám phun ra ngoài.

Một thi thể ngã xuống, lần này là vĩnh viễn ngã xuống.

Nếu nói Cesare Barmond là một đại nhân vật, như vậy có thể nói hắn cũng giống như phần lớn đại nhân vật, chết một cách không bình thường, hơn nữa cũng không lưu lại di ngôn tốt đẹp gì.

- Như vậy mới đúng chứ...

Blood Owl vẩy vẩy “chất lỏng” dính vào tay, đáng vẻ rất hài lòng:

- Thân thể máu thịt mới có cảm giác mỏng manh và lõm vào, lực lượng trái cây sinh mệnh gì chứ, giống như đánh vào đậu hủ đông vậy, quá tệ.

Hắn dùng ánh mắt khinh thường nhìn thi thể Barmond:

- Người chính là người, muốn được sùng bái ca ngợi thì đi làm thánh nhân, muốn được quý lạ kính sợ thì đi làm ma đầu.

- Thần? Hừ... đúng là làm gái điếm còn muốn lập đền thờ.

Chương 36 : Ma sống dậy

Lùi thời gian lại một chút, trước khi Thiên Nhất đi ra khỏi trận pháp ánh sáng, bên trong vườn địa đàng.

Cherub đã hóa thành một quái vật trên cỏ mọc mắt lớn, sáu cánh mở ra, một bánh xe vàng lơ lửng sau người. Mắt trên người hắn đều đã biến mất, tất cả lực lượng đều tập trung vào đầu.

- Không phải ngươi có thể phong tỏa niệm lực của ta sao? Thử lại lần nữa xem!

Cherub hét lớn, niệm lực do con mắt duy nhất phát ra xé rách tất cả không gian phía trước có thể nhìn thấy, bắn thẳng vào Thiên Nhất.

Trong nháy mắt Thiên Nhất lại biến mất khỏi tầm mắt đối phương, khi xuất hiện trở lại thì đã ở sau lưng Cherub:

- Đừng tưởng rằng trên người ngươi không có tội, không thể bị “can thiệp” là có thể đánh một trận với ta.

Hắn nói:

- Trong không gian này, ta không còn e ngại gì nữa.

Thiên Nhất lại lộ ra vẻ âm hiểm:

- Ngươi thật sự cảm thấy mình có thể đấu với ta sao?

Cherub không trả lời, điều khiển bánh xe vàng bay về phía đối thủ, lúc bánh xe lớn kia bay qua mang theo tiếng ùng ùng, kinh lực nặng nề xé gió phát ra tiếng xào xạc, lúc đập xuống đất lại vang lên tiếng rầm rầm. Đất đá nổ tung bắn thẳng lên trời, mặt đất vườn địa đàng bị đập ra một khe sâu.

Nhưng Thiên Nhất lại không bị thương tổn, hắn vẫn tránh khỏi công kích, nhẹ nhàng đáp xuống đối diện khe rãnh kia, tiếp tục nói:

- Trong vương quốc thứ hai, những kẻ có trí tuệ, tri thức các ngươi chiếm không tới một phần trăm, đám đồng bào kia còn nguy hiểm hơn ngươi nhiều. Ngươi chưa hề nghĩ đến sao? Ta và người xóa bỏ đã từng chia nhau

làm việc, diệt trừ những kẻ bị thần bỏ sót kia, ta làm thế nào hoàn thành được?

Công kích của Cherub lại đánh tới, lần này Thiên Nhất không thèm né tránh, dùng một tay vẽ một ký hiệu bùa chú giữa không trung. Phía trước hắn lập tức sinh ra một lực trường hình bán nguyệt, sóng niệm lực có thể xé rách cả không gian kia lại bị lực trường này ngăn cản.

- Trước khi ngươi trốn vào vườn treo Babylon thì chưa từng đối mặt với ta, càng không nhìn thấy cảnh tượng một mình ta chiến đấu với đám đồng bào quái vật của ngươi.

Thiên Nhất nói:

- Ngươi chỉ dựa vào việc quan sát ta sau đó, theo dõi vài lần trong mấy ngàn năm từ thời kỳ đầu vương quốc thứ tư đến nay, suy đoán thực lực của ta. Nửa đầu thời kỳ đó ta và người xóa bỏ cùng nhau hành động, gần như không có cơ hội biểu hiện. Còn nửa sau, những kẻ mà ta đối phó đều là loài người... Vì vậy ngươi nghĩ thơ cho rằng với lực lượng của mình chưa chắc sẽ thua ta.

Lúc này Cherub trả lời:

- Ta biết ngươi nắm giữ rất nhiều bí thuật của vương quốc thứ năm, ma pháp đen tối, vu thuật cổ xưa, khoa kỹ phi pháp, năng lực phong ấn... Người biết hơn trăm loại hệ thống năng lực chiến đấu cũng không ăn thua gì, thủ đoạn của loài người vô dụng với ta, sau khi bị tầm nhìn của ta xem thấu đều giống như đồ chơi mà thôi. Còn những trận chiến của ngươi vào thời kỳ săn giết, cho dù ta không nhìn thấy nhưng cũng có thể đoán được một chút...

Cherub trả lời Thiên Nhất cũng là một loại mảnh khoé, hắn dùng phương thức này để phân tán sự chú ý của đối phương, tranh thủ một ít thời gian.

Trong lúc hắn nói chuyện, trên bầu trời mây đen giăng đầy bóng xuất hiện một con mắt lớn, thoát nhìn không phải vật thật, nhưng lại có cảm giác tồn tại mạnh mẽ, kỳ dị đáng sợ.

- Năng lực của loài người vô dụng với ngươi?

Thiên Nhất cười nói:

- À, bùa chú vừa rồi ta dùng để ngăn cản niệm lực của ngươi chính là do loài người sáng tạo, so với khoa học bùa chú của vương quốc thứ hai các ngươi thì nó còn thiên về chiến đấu hơn. Ngươi cảm thấy năng lực này quá

lịch sự rồi đúng không?

Hắn vươn một ngón tay ra, cánh tay vung ngang phía trước:

- Vậy ta sẽ cho người thấy lực lượng mà ta nhận được từ thần.

Nơi hắn chỉ đến, mặt đất nhấp nhô kịch liệt, giống như núi chông sắc bén đột ngột trời lên, những mũi dùi đất dựng thẳng như răng lược, cuối cùng trên mặt đất đã xuất hiện một vết tích hơn trăm mét.

Cherub có phản trở tay không kịp, vội vàng rung cánh bay lên không, tránh khỏi chiêu này, ngạc nhiên hỏi:

- Đây là cái gì?

- Người vẫn không hiểu, ta nghĩ người cũng sẽ không hiểu.

Thiên Nhất nắm tay lại, con mắt lớn hư vô trên bầu trời liền vỡ vụn, hóa thành những mảnh vỡ thời không:

- Bây giờ không bằng người hãy suy nghĩ một chút, “Đế Đồng” đã vỡ, người sẽ lấy gì đấu với ta?

Cherub nhìn con mắt lớn trên bầu trời dễ dàng bị phá hủy, kinh hãi biến sắc. Pháp thuật mạnh nhất của hắn còn chưa chuẩn bị xong, lại bị loại trừ một cách hời hợt như vậy. Hắn đột nhiên ý thức được, động thủ với Thiên Nhất là hành vi hoang đường đến thế nào, đây không phải là đối thủ mà mình có thể chống lại.

- Aaaaa!

Mắt trên người Cherub lại mở ra, mấy trăm luồng sáng niệm lực bộc phát. Ngoài trừ luồng mạnh nhất trên đầu công kích theo đường thẳng, những luồng khác đều tiến theo đường vòng cung. Chiêu này lại xé nát một mảng lớn không gian, cuối cùng bao trùm lấy thân thể Thiên Nhất, niệm lực từ các góc độ xông về một điểm.

Một chiêu vùng vẫy lúc sắp chết này lại đánh vào khoảng không. Cho dù công kích này có thể xé rách không gian để ngăn cản hành động của đối phương, nhưng phản ứng của Thiên Nhất vốn đi trước một bước, chỉ dựa vào tốc độ thì hắn muốn tránh thoát công kích của đối phương cũng không phải việc khó.

- Sau khi nhìn thấy chênh lệch, người cũng chỉ có thể làm đến mức này. Thiên Nhất lại xuất hiện ở sau lưng Cherub:

- Vừa rồi ta đã nói, ở nơi này... ta không còn e ngại gì nữa.

Ngón tay của hắn giờ lên, hai cánh của Cherub liền bị một lực lượng mạnh mẽ kéo đứt, đôi cánh chim máu thịt đầm đìa kia rơi thẳng xuống vết nứt bên dưới.

Trong ngực Cherub phát ra một tiếng hét lớn, vôi vàng xoay người, một lần nữa đối mặt với Thiên Nhất, điều khiển bánh xe đánh tới.

- Buồn cười.

Thiên Nhất nhìn bánh xe vàng đập tới, ngón tay búng ra, bánh xe kia lại giống như đồ chơi bị hắn đẩy bay.

- Sinh vật có linh trí chắc hẳn đều từng suy nghĩ, thứ khó thay đổi nhất của bản thân rốt cuộc là gì? Thể xác hay tinh thần?

Thiên Nhất nói:

- Đáp án là không phải thể xác, cũng không phải tinh thần.

Hắn lại búng tay một cái, mấy chục cột sáng đan xen đột ngột xuất hiện giữa không trung, bao vây Cherub lại giống như chim trong lồng:

- Thể xác tức là “tồn tại”, tinh thần tức là “suy nghĩ”, nói rộng ra bao nhiêu cũng chỉ phí công. Người đã là sinh vật, như vậy không thể triệt để thoát khỏi hai điểm này, tức là không thể hoàn toàn biến thành giống loài cấp cao hơn.

- Người sáng tạo chỉ tồn tại trong tưởng tượng của người, thậm chí người còn không thể tưởng tượng được, đã sớm được thế giới này xếp vào cấp bậc không thể vượt qua.

Thiên Nhất nói:

- Đây cũng không phải hệ thống xã hội, mà là quy tắc vượt trên tất cả. Người có nhiều mắt đến mấy, có tầm nhìn rộng đến đâu, cũng không thể thấy rõ lực lượng trong xa xăm này.

Giọng nói của hắn lại khôi phục vẻ bồn chồn:

- Nếu muốn ta nói rõ, hãy dùng một loại hình giải trí xã giao của loài người để ví dụ. Nếu nói tình cầu này là một game online, như vậy loài người là người chơi bản thử nghiệm, người là người chơi bản chính thức, còn ta là nhân viên quản lý.

Đang khi nói chuyện, “nhà tù ánh sáng” giữa không trung đã bắt đầu thu

lại:

- Luyện đến cấp mười ngàn người vẫn chỉ là người chơi, còn ta chỉ có cấp mười vẫn là nhân viên quản lý. Là một phần tử của thế giới này, bản chất của người và ta đều đã ăn sâu, cho nên mọi thay đổi đều là vô nghĩa.

Hắn cười nói:

- Vì vậy... bây giờ mời người đi chết đi.

Thiên Nhất vừa nho nhã lễ độ “mời” đối phương quy thiên, vừa thu hẹp nhà tù ánh sáng lại rất nhỏ. Thân thể Cherub bị dồn nén biến dạng, máu thịt dần dần bị ép ra, dưới lớp da như gôm sứ của hắn là bắp thịt như đất dính và máu đỏ, lúc này những vật chất đó đang bị xoắn nát ào ào rơi xuống.

- Còn chưa xong đâu... người truyền thuật... khục...

Cherub chỉ còn lại một phần nhỏ thân thể và chiếc đầu của hắn, tròng mắt giữa đầu xuyên qua khe hở của nhà tù ánh sáng nhìn chằm chằm vào Thiên Nhất, tiếng nói chuyện tiếp tục từ trong ngực hắn vang lên:

- Người cho rằng mình đã thắng sao? Ha... ha ha ha... ta đã nhìn thấy, “kẻ bị cấm tên” đã giáng lâm xuống thế gian! Đồng bào mạnh nhất của ta cuối cùng sẽ hủy diệt người... hoàn toàn hủy diệt, không cần quá lâu kết cục của người sẽ giống như ta... A...

Thiên Nhất nghe vậy sắc mặt hơi biến đổi, sự chú ý của hắn dời khỏi Cherub đã sắp chết, cúi đầu trầm ngâm nói:

- Kẻ bị cấm tên... chẳng lẽ là...

Con người của Cherub đột ngột nổ tung, hắn nắm lấy sơ hở trong khoảnh khắc này của Thiên Nhất, trước khi tử vong đã phóng thích toàn bộ lực lượng. Niệm lực cuồng bạo chấn vỡ nhà tù ánh sáng, không gian chính giữa vườn địa đàng hoàn toàn tan rã, niệm lực xung kích như cơn lốc cuốn đến Thiên Nhất đã không còn nơi để trốn, uy năng giống như mở trời dựng đất.

.....

Ngày 30 tháng 1 năm 2102, một tuần sau “sự kiện sa mạc Samawah”.

Quận Thụy Liên, Cairo.

Trong một căn phòng nhỏ lờ mờ có một chiếc bàn, trên bàn đặt hai món đồ, món thứ nhất là một chiếc đầu chim cắt lớn máu tươi vẫn chưa khô, món

còn lại là một chiếc mặt nạ gương.

Trên chiếc ghế bên cạnh bàn có một người đàn ông mặc đồ đen đang ngồi, da trên mặt hắn có màu tím sẫm, ngoại trừ những bộ vị chính giữa như mắt, miệng, mũi có lớp da nhẵn bóng, còn từ mép tóc, tóc mai, cằm trở ra đều mọc vảy rắn màu đen.

Trước mặt hắn có một lão già đang đứng, không ai khác chính là Montu đã hóa thân thành “Đường Hiền”.

- Những gì ta biết đã nói với ngươi cả rồi... Samael.
Lúc Montu gọi tên của đối phương rõ ràng hơi do dự, giống như nói ra cái tên này là một hành vi không được phép.

Mirror Face duy trì trầm mặc, loại im lặng này đủ khiến người ta ngột thở.

Qua gần một phút, hắn mới mở miệng nói một câu như lẩm bẩm:
- Vậy sao...

Lúc hắn nói chuyện, trong cổ họng vang lên tiếng xì xì khó che giấu, giống như có một loại sinh vật khác ở nhờ trong cơ thể này.

Hắn cầm mặt nạ lên đeo vào, sau đó đứng dậy.

- Ta có thể đi rồi chứ?
Montu hỏi, hắn nói tiếng người đã rất lưu loát.

- Đi? Ha ha...
Mirror Face không trả lời, chỉ bắt đầu cười, càng lúc càng cười lớn:
- Ha ha ha... ha ha ha ha...

Hắn đi đến trước mặt Montu:
- Ngươi có muốn biến trở về nguyên hình, đối kháng với ta giống như Horus?

- Không... ta sẽ không, xin hãy để ta đi.
Montu đang nói thật, hắn cũng không muốn tìm chết.

- Rất tốt.
Mirror Face tiếp tục đến gần.

Montu nhìn mặt nạ gương phản chiếu hình ảnh đầu ưng thân người của mình, lúc này hắn muốn cử động cũng không được.

- Đáng tiếc ngươi không thể đi.

Mirror Face âm trầm nói:

- Nhưng trước khi bị ta nuốt, ngươi có thể bớt được một chút thống khổ.

Chương 1 : Thay đổi trong một tháng

Tiếng súng vang lên, súng lục bình thường, viên đạn bình thường.

Nhưng trong nháy mắt tay súng bóp cò, súng này, đạn này đều đã biến thành phi thường.

Bởi vì hoàng đế của đế quốc, Wittstock V đã chết dưới một súng này.

Lửa chung quanh đại điện càng lúc càng lớn, ngọn lửa vô tình thiêu hủy cung điện nguy nga tráng lệ này, khói mù bắt đầu ảnh hưởng đến thị giác và hô hấp của con người.

Krause ngơ ngác đứng ở trên điện, nhìn quân vương trên ngai vàng huyết thái dương đã bị đạn bắn xuyên qua, không thể tin những gì trước mắt là sự thật.

Lúc này phía sau tấm rèm dài màu tím rủ xuống đất, một người đàn ông mặc âu phục màu đen đi ra. Bước chân của hắn nhẹ nhàng, vẻ mặt giống như chẳng có chuyện gì, đi đến bên cạnh ngai vàng, một lần nữa giơ súng lên, bắn liên năm viên vào ngực hoàng đế đã tắt thở, bắn hết một băng đạn này.

Thiên Nhất thu súng lại, nhìn đại điện trống trải đang bốc cháy hùng hực, thế lửa đã dần dần bao trùm nơi này. Chỉ có một thanh niên tóc lam còn đứng dưới bậc thềm, vẻ mặt kinh ngạc.

- Đứng ngây ra đó làm gì?

Thiên Nhất hỏi:

- Người muốn cùng diệt vong với thành phố này sao?

.....

Cảnh tượng không đầu không đuôi này có lẽ phải qua một thời gian nữa mới xảy ra, nhưng nói trước một chút cũng không tệ...

Trở lại chuyện chính, chúng ta hãy quay về với tiền triển sau sự kiện sa mạc Samawah.

Khi các thành viên Nghịch Thập Tự và Cesare Barmond đang chiến đấu, đám người siêu năng lực của đế quốc và đám tù binh của Giới Luật Thép tiến vào vườn treo Babylon đã thuận lợi trở về Địa Cầu. Nhưng còn chưa đợi bọn họ hít thở vài hơi không khí của thế giới này, Đường Hiến và Diêm Không do Montu và Horus hóa thành đã chạy mất, hơn nữa một đi không trở lại.

Từ đó thân phận của hai “người” này trở thành một bí ẩn. Paperman, Luca, Trường Anh đều có thể xác định Đường cực trường mà bọn họ gặp phải là giả mạo, mà Diêm Không kia dĩ nhiên cũng có vấn đề. Nhưng sau khi rời khỏi vườn treo Babylon, còn chưa kịp tiếp xúc với bọn họ thì đã mất đi mục tiêu, sau đó mạng lưới tình báo của đế quốc cũng không thể tra được tin tức của hai người này. Vì vậy Đường Hiến và Diêm Không thật rất cuộc sống hay chết, có chạy thoát khỏi không gian kia hay không, tất cả đều thành câu đố không có lời giải.

Nhưng điều đáng vui mừng là hai kẻ giả mạo này cũng không nuốt lời, bọn họ đã giúp mọi người đang lâm vào tuyệt cảnh rời khỏi không gian kỳ quái kia, trên thực tế thì Montu và Horus đã cứu những người này một mạng.

Thực ra suy nghĩ trong lòng hai sinh vật của vương quốc thứ hai này không phải làm việc thiện, cũng không phải ẩn nấp trong đám người này lâu dài. Bọn họ chỉ là không biết tình hình của Địa Cầu phía bên kia, lo lắng sau khi ra ngoài sẽ rơi vào trong thành quốc của loài người và bị nhìn thấu, truy bắt. Dựa theo những gì bọn họ nghe được từ Cherub, loài người là sinh vật không nói đạo lý, rất tàn bạo, một khi phát hiện ngoại tộc sẽ không đếm xỉa tới nhân quyền cơ bản của đối phương, áp đặt ý chí tập thể lên người cá thể.

Muốn giấu một cái cây, phương pháp tốt nhất không phải che nó lại, mà là trồng cây này vào trong một cánh rừng. Vì vậy kế hoạch của Montu và Horus là... tạm thời xen lẫn trong đám người kia, chờ sau khi thông qua cổng dịch chuyển sẽ nhìn tình hình rồi hành động, như vậy an toàn hơn so với bọn họ tự bước vào một vương quốc xa lạ.

Sau khi tới Địa Cầu bên này, trước mắt bọn họ xuất hiện một sa mạc. Cổng dịch chuyển cũng không phải một đường qua lại, cho nên sau khi mọi

người trở lại Địa Cầu vị trí cách thuyền Noah rất xa, cũng cách phạm vi của quân đế quốc một khoảng.

Thế là trước khi bị người khác vặn hỏi, Montu và Horus đã rất sáng suốt chạy vào trong cát vàng vụn dậm này, không thấy bóng dáng. Đương nhiên khi đó bọn họ còn không biết Địa Cầu rất nguy hiểm, một tuần sau bọn họ sẽ chết dưới tay “kẻ bị cầm tên” trong truyền thuyết kia.

Sau đó đám người siêu năng lực đã hội họp với quân đội đế quốc, phân biệt bắt nhốt các thành viên Giới Luật Thép đã đầu hàng, bắt đầu công việc thẩm vấn.

Trong sa mạc, cổng dịch chuyển do Thiên Không pháp điển mở ra bị Thiên Nhất đóng lại ở đầu bên kia, pháp điển làm “chìa khóa” cũng hóa thành bụi bặm. Mà trước đó mọi người của Nghịch Thập Tự đã thuận lợi trở về tàu ngầm.

Bởi vì Cherub đã chết, những sinh vật còn lại trong vườn treo Babylon đều không có năng lực tạo ra “chìa khóa”, càng không thể trao tặng kỹ thuật cho loài người bên ngoài. Vì vậy lúc Thiên Nhất đóng cổng dịch chuyển, thông đạo hai hướng xem như đã bị phá hủy vĩnh viễn. Những sinh mệnh có trí tuệ còn lại của vương quốc thứ hai không thể rời khỏi vườn treo Babylon, Thiên Nhất cũng không tìm kiếm từng tên đuổi tận giết tuyệt.

À đúng rồi, bởi vì phải ở lại đóng cổng dịch chuyển, Thiên Nhất đã dùng phương pháp tự sát rời khỏi không gian kia...

Sau ngày đó, nhân viên tình báo của các phe đều sôi nổi, tìm kiếm chân tướng chuyện này... hoặc có thể nói là tìm kiếm “chân tướng” từ trong miệng những người sống sót, một trận chiến ngầm đang khai hỏa trên chiến trường tin tức. Được Nghịch Thập Tự thêm dầu vào lửa, tin tức lan truyền rất nhanh chóng. Đương nhiên những chuyện liên quan đến quỷ thần kia đều không được mọi người để trong lòng, tất cả đều hướng sự chú ý vào một tin tức như vụ nổ, đó là Cesare Barmond đã chết.

Nếu nói cường độ của tin tức này còn chưa đủ, vậy lại thêm “thuyền Noah bị đánh rơi”, “sư đoàn chiến đấu cao cấp của Giới Luật Thép bị bắt tập thể”, “mục sư trưởng Manzaric Dino, quân đoàn trưởng Jacob, hiệp sĩ tổng quản Lawrence đều bị đánh chết”... cũng đủ khiến tình hình chiến tranh thay đổi hoàn toàn.

Tới ngày 20 tháng 2 năm 2102, một tháng sau sự kiện sa mạc Samawah, trong một tháng ngắn ngủi này kết cấu của cả thế giới đã biến đổi.

Đế quốc khen ngợi tổ chức EAS là công thần lớn nhất trong hành động lần này, sau lưng chuyện này đương nhiên không thể thiếu thất hoàng tử điện hạ âm thầm hành động. Nhưng dân chúng cũng không biết về cục quản lý người siêu năng lực EAS gì đó, vì vậy cái tên “anh hùng Joseph Norland” được đưa ra, không chỉ trong quân đội, lần này trong dân gian Time Servant cũng trở thành nhân vật mà nhà nhà đều biết.

Truyền thông “nhà nước” tuyên truyền vụ này rất lớn, dù là báo chí, internet, TV đều đưa lên trang đầu. Ngoài trừ những sự kiện trọng đại liên quan đến thành viên hoàng thất trực hệ, từ trước đến nay chưa có người nào được đãi ngộ như vậy.

Đây cũng xem là một hiện tượng đặc biệt trong thời kỳ đặc biệt.

Time Servant biết được thủ đoạn tuyên truyền chính trị này cũng chỉ đành cười cho qua, thực ra hấn gần như chẳng làm gì cả, nếu nói có làm thì chỉ là trong không gian kia bị Thiên Nhất khống chế, quay lại đánh nhau với Trường Anh.

Lúc hấn tỉnh dậy còn bị còng tay, nhốt trong phòng giam bằng tinh hợp kim. Trải qua các loại kiểm tra và thẩm vấn, cuối cùng Trường Anh và Luca đều gật đầu, hấn mới xem như “cơ bản được xác nhận” đã khôi phục ý thức của mình.

Thật không nghĩ tới, theo sau là các loại vinh dự chẳng biết từ đâu ra...

Trong mắt dân chúng toàn cầu thì cái tên Norland này rất ghê gớm, dẫn đầu đội ngũ tiêu diệt toàn bộ lực lượng vũ trang mạnh nhất của Giới Luật Thép, dám cao tăng và cả đại đoàn trưởng gần như đều chết trận, thế cuộc của thiên hạ này e rằng lại sắp nghiêng về phe đế quốc.

Thế lực các phương đều có nhân viên phân tích tình báo của riêng mình, bọn họ sẽ không dễ dàng bị tin tức giả dối “có tính định hướng” mê hoặc giống như dân chúng. Nhưng bọn họ biết bất kể chân tướng phía sau vụ này là gì, cho dù là một tia sét đánh rơi thuyền Noah, hơn nữa còn đánh chết mây cao thủ mạnh nhất của Giới Luật Thép, chuyện xảy ra thì cũng đã xảy

ra, không thể thay đổi được. Không nói đến những tổn thất khác, chỉ riêng việc Barmond chết đi, Giới Luật Thép xem như đã trở thành rắn mất đầu.

Có lẽ... đây cũng không phải chuyện xấu gì, mà còn là một cơ hội...

Tiền Tuyền Tự Do là bên đầu tiên thấp hươg chúc mừng, đám người cấp lãnh đạo đều vui sướng, chỉ hận không thể mở tiệc chè chén một phen. Cái tên Barmond kia là bạo chúa cố chấp bảo thủ, trong mắt không người, ý vào năng lực mạnh mẽ khoe khoang khắp nơi, lại dám xông vào phòng tuyến Trung Đông mà quân đế quốc bố trí trọng điểm. Lần này chơi quá đà rồi, đáng kiếp! Loại đoàn thể tôn giáo của người nên đi đời từ lâu rồi!

Liên Minh Rực Lửa lại có liên hệ mật thiết với Nghịch Thập Tự, vấn đề được hỏi nhiều nhất cũng quan trọng nhất chỉ có một: “Chúng tôi có thể động vào miếng thịt béo Châu Âu kia không?”

Từ một ý nghĩa nào đó, năm vị lão đại của Liên Minh Rực Lửa thực ra chính là con rối của Thiên Nhất. Mấy năm trước bọn họ từng tham gia “trò chơi” một lần, từ đó rất kiêng dè Thiên Nhất. Mà nguyên nhân bọn họ quật khởi trong mấy năm nay, chính là nhờ khoa học kỹ thuật do Thiên Nhất cung cấp, ngay cả việc bọn họ trở thành “liên minh” cũng là do Thiên Nhất an bài. Vì vậy ông chủ Thiên của Nghịch Thập Tự này giống như là cha nuôi bọn họ vậy.

Không tới nửa ngày năm người đã nhận được câu trả lời, “duy trì tình hình hiện tại, chờ chỉ thị”. Trải qua nhiều lần suy nghĩ, mở N hội nghị mấy ngày mấy đêm, đám người này vẫn quyết định nghe theo lệnh của Thiên Nhất. Bởi vì bọn họ cũng biết rõ, Barmond chắc chắn không phải do quân đế quốc tiêu diệt, như vậy... chính là do đám người điên kia của Nghịch Thập Tự giết chết... Nếu như chọc giận ông chủ Thiên, khi đó phía bắc phải chiến đấu với Giới Luật Thép, phía đông đụng độ đại quân đế quốc, sau lưng còn phải đề phòng uy hiếp không thể dự đoán của Nghịch Thập Tự, do đó vẫn nên bỏ qua...

Lại quay đầu nhìn tình hình của Giới Luật Thép, nếu muốn ví dụ thì giống như trời sập vậy.

May mà còn người có thể chống trời, ngăn cơn sóng dữ.

Vào thời khắc này thực lực chiến đấu không giải quyết được vấn đề gì,

năng lực lãnh đạo mới có thể cứu vãn nguy cơ. Lodovico xem như là người đầu tiên bị trời đè xuống, may mà bờ vai của hắn có thể miễn cưỡng gánh được.

Hắn là thánh địa giám sát trưởng, lúc này đã thành người có địa vị cao nhất trong tổ chức. Bởi vì Giới Luật Thép ngoại trừ đại đoàn trưởng Barmond ở trên cao, thứ tự bên dưới đều là văn quản lý võ.

Bình thường cấp bậc trên dưới của hai phe văn võ hơi mơ hồ, nhưng khi cần phải phân chia cao thấp, như vậy... mục sư trưởng có thể chỉ huy quân đoàn trưởng, thánh địa giám sát trưởng có thể chỉ huy hiệp sĩ tổng quản.

Còn nữa, hôm nay người bên phía võ tướng gần như đã chết sạch, không tìm được ai có thể đứng ra gánh vác. Chỉ còn sót lại một người thực lực tương đối mạnh, đó là thánh thành giám sát trưởng Camo Botrini, tên này đang gặp khó khăn ở quận Song Ứng, không thể trở về bàn bạc. Về phần tại sao tình hình của hắn lại trở nên như vậy, một lát nữa sẽ nói, trước tiên hãy nói đến trung tâm thế lực của Giới Luật Thép, Châu Âu.

Lodovico thấy đại đoàn trưởng vừa chết, khừu giác chính trị rất nhạy bén khiến hắn quyết đoán kịp thời. Chuyện đầu tiên hắn làm là thay đổi tính chất của tổ chức, Giới Luật Thép đã xóa bỏ rất nhiều quy định cứng nhắc tuân thủ nhiều năm, trở thành một tổ chức phản kháng không mang theo bất kỳ màu sắc tôn giáo nào. Trong một năm này, sự sùng bái với cá nhân Cesare Barmond đã hoàn toàn phai nhạt.

Đây là một chuyện rất mỉa mai, cũng là hành động bất đắc dĩ, nhưng lại hữu hiệu không chế được cục diện, ít nhất đã ngăn cản tổ chức tự tan rã từ bên trong. Cho nên nói... tôn giáo là một thứ nguy hiểm, bởi vì khi các tín đồ nhìn thấy người trên thần đàn ngã xuống hoặc chết đi, trò chơi tín ngưỡng này sẽ không thể tiếp tục được nữa.

Tuy rằng như vậy, Giới Luật Thép cũng tổn thất rất nhiều nhân viên. Không ít người dứt khoát chuyển sang tổ chức phản kháng khác, cũng có người thừa thế lên chức, thậm chí còn có tín đồ cuồng nhiệt “ta thật lòng tin tưởng đại đoàn trưởng”, tự thiêu chính mình để tế lễ ông ta.

Nhưng tình hình tổng thể còn chưa đến mức mất không chế, Giới Luật Thép vẫn có thể đứng vững ở Châu Âu, trị an, kinh tế... trong các thành thị vẫn kiểm soát khá ổn định, thực lực quân sự của bọn họ cũng chỉ tổn thất

thuyền Noah mà thôi.

Đáng tiếc, Giới Luật Thép hôm nay muốn bàn đến hai chữ “mở rộng” có lẽ là kẻ ngốc nói mê, Lodovico có thể duy trì cục diện hiện giờ đã không dễ rồi.

Tiếp theo nói một chút về cái tên Botrini bạc mệnh như tờ giấy kia...

Ban đầu quân đội Giới Luật Thép rút khỏi quận Long, tiến về quận Song Ứng ở phía bắc, phát động tấn công vào một quận lớn cuối cùng trên đại lục Âu Á mà đế quốc chiếm giữ.

Binh lực hai bên vốn chênh lệch không lớn, Giới Luật Thép còn chiếm ưu thế một chút. Kết quả là có Thiên Vệ được điều tới, hơn nữa một lần còn tới bốn người. Lẽ ra đội ngũ của Giới Luật Thép có thể sẽ bị ngăn chặn bên ngoài biên cảnh, nhưng lại có một gã âm hiểm họ Khấu nghĩ ra một kế sách... Đã có Thiên Vệ trợ trận, không bằng trước tiên giả vờ bại lui, dụ đối phương vào sâu, sau đó làm văn thần ăn tết.

Botrini đã trúng chiêu, hấn và mười mấy sư đoàn bọc thép khác chia làm nhiều đường tiến tới, thuận buồm xuôi gió giết vào trong quận Song Ứng, công thành chiếm đất, thế như chẻ tre. Dọc đường những thành trấn kia gần như không đề phòng, chỉ chống cự tượng trưng một chút đã bị chiếm lĩnh. Cảm giác giống như chỉ cần phá một thị trường và một đám nhân viên văn chức, ngồi vào trong tòa nhà văn phòng của chính phủ, đổi một lá cờ là xong chuyện.

Khi đó Botrini còn tưởng rằng đội ngũ của mình là quân đội của vua, lòng dân quy phục, cho nên quân đế quốc dễ dàng sụp đổ. Không ngờ sau khi hấn nhanh chóng tiến tới mười mấy ngày, đường tiếp tế đột nhiên bị cắt đứt, lập tức lâm vào trùng vây.

Nếu đội ngũ của Giới Luật Thép tiến quân chậm một chút, nói không chừng còn có đường lui. Chỉ cần bàn bạc với các đồng chí Hình Thiên, mặc dù người ta sẽ không trả lại địa bàn quận Long cho người, nhưng Tào đại đương gia vốn rất trượng nghĩa, ít nhất sẽ chừa cho người một đường để lui.

Nhưng hôm nay đại quân bị vây đến mức nước chảy không lọt, những đội ngũ phân ra chiếm lĩnh thành thị lần lượt bị đánh tan, mười mấy sư đoàn

đại khái bị chia thành ba đội. Trời băng đất tuyết, đám binh sĩ trôn trong những cỗ máy, nhìn nguồn năng lượng và vật phẩm tiếp tế ngày càng tiêu hao, lại không thể phá vòng vây, hoàn toàn trái ngược với trước đó hát vang tiến mạnh, sĩ khí của đội ngũ đã chìm xuống tận đáy.

Phải nói tên Khẩu Lâm Tai này rất có bản lĩnh, nếu đổi thành người khác, có thể sẽ tìm cách dụ quân đội Giới Luật Thép tới một nơi tiến hành bao vây, như vậy sẽ dễ dàng khống chế chiến cuộc hơn. Nhưng Khẩu tước gia lại cố ý chia binh lực của đối phương ra làm ba, sau khi thiết lập vòng vây lại tới từng nơi chiêu hàng... lúc gọi điện cho quan chỉ huy của đối phương còn lập lờ từ ngữ, ám thị hai đội ngũ khác đã có ý đầu hàng.

Quân đội Giới Luật Thép bị chia làm ba, tuy nói truyền tin giữa hai bên vẫn không gián đoạn, nhưng dù sao cũng không ở cùng một nơi, hơn nữa mười mấy sư đoàn có nhiều quan chỉ huy, trải qua Khẩu Lâm Tai xúi giục như vậy, có ai trong lòng không nghi ngờ?

Gia Cát Trại ở quận Long ngóng nhìn thế cuộc này đã khẳng định, không tới nửa tháng đội ngũ Giới Luật Thép tiến vào quận Song Ứng sẽ toàn quân bị diệt, có hơn bảy thành binh lực sẽ nộp vũ khí đầu hàng. Chiêu này của Khẩu Lâm Tai không chiến mà khuất phục đối phương, xem ra vị Túc Tước này không dễ đối phó, nếu binh lực không chiếm ưu thế nên ít va chạm thì hơn.

Cuối cùng lại nói về tình huống của Hình Thiên. Thiên Nhất đã từng nói, đời này sai lầm lớn nhất mà Gia Cát Trại phạm phải chính là thờ sai người. Tào Sóc có tài năng bá đạo nhưng lại muôn cai trị theo vương đạo, mưu sĩ có cao minh đến mấy đi theo hắn cũng chẳng làm nên chuyện gì, cuối cùng có một ngày Gia Cát Trại và Tào Sóc sẽ nảy sinh bất đồng rất lớn, dẫn đến kết thúc bi thảm.

Tuy hiện giờ lời này vẫn chưa biến thành sự thật, nhưng một bước ngoặt đã lặng lẽ hình thành.

Trong thời kỳ thế cuộc ở quận Song Ứng biến hóa, Giới Luật Thép ngày càng suy thoái, Gia Cát Trại đã đề xuất một kế hoạch lớn gan, đó là tấn công Thiên Đô.

Hình Thiên, Hình Thiên, cái tên của tổ chức đã ứng với trận chiến này.

Đương nhiên Gia Cát Trại cũng không phải dựa vào lý thuyết sông để an bài sách lược. Hắn thấy đại cục Đông Á đã định, Hình Thiên đã ngồi vững vàng, khói lửa chiến tranh ở Trung Đông và quận Song Ưng chưa tắt, quân đế quốc không thể phân tâm, cũng không dám gây chiến với Hình Thiên. Lúc này chẳng những phải tính sổ cho mình, còn phải tính cả cho người khác.

Tiền Tuyền Tự Do không phải tay mơ, lực lượng khoa học kỹ thuật của bọn họ gần với đế quốc nhất, phương diện người siêu năng lực lại được bổ sung rất nhiều cao thủ từ nhà tù Tide chạy ra. Hơn nữa hiện giờ Giới Luật Thép đã tan vỡ, sự cân bằng giữa các tổ chức phản kháng đã thay đổi. Trước kia hai tổ chức lớn này có thể kiềm chế lẫn nhau, nhưng hôm nay nếu nói Tiền Tuyền Tự Do là tổ chức phản kháng có thực lực tổng hợp mạnh nhất, vậy xếp thứ hai hẳn là Hình Thiên. Chênh lệch giữa hai tổ chức này không thể so với Giới Luật Thép và Tiền Tuyền Tự Do trước đây.

Hiện giờ Tiền Tuyền Tự Do liên tục chiến thắng ở Châu Mỹ đại lục, xu thế giống như muốn đánh tới Australia. Nếu để bọn họ nhanh chân đến trước, đánh hạ Thiên Đô, như vậy sau khi đế quốc hủy diệt, gần nửa Địa Cầu sẽ nằm trong tay bọn họ. Hơn nữa bọn họ chiếm lĩnh những châu lục có vị trí địa lý khá độc lập, chung quanh là biển rộng, không tiếp giáp với lãnh thổ của những thế lực khác, giá trị chiến lược không đếm hết được.

Nên biết Thiên Đô không chỉ là một biểu tượng, còn có ý nghĩa chiến lược thực tế rất quan trọng. Tổng bộ viện nghiên cứu hoàng gia, tổng bộ HL, dữ liệu tình báo không thể tính toán, rất nhiều tài phú... Cho dù cuối cùng hoàng đế chó cùng rứt giậu, hạ lệnh tiêu hủy tất cả những thứ này, chỉ riêng Thiên Đô cũng là một cứ điểm to lớn rất có giá trị rồi.

Theo Gia Cát Trại phân tích, hiện giờ phòng vệ của Thiên Đô là yếu nhất từ trước đến nay, Thập Thiên Vệ chỉ lưu lại hai người, sự chú ý và trọng điểm đề phòng đều đặt vào Tiền Tuyền Tự Do. Mà trong khoảng thời gian này Hình Thiên không có chiến sự, thực lực dồi dào, thuốc giải có thể khắc chế rượu đầu thần còn chưa được phát minh ra, đây có thể nói là cơ hội trời ban, không có lý do gì lại bỏ lỡ.

Thế là Tào Sốc gần như không cần suy nghĩ, dưới sự xúi giục của Gia Cát Trại đã triển khai hành động...

Chương 2 : Ly biệt

- Người tới để từ biệt sao?
Thiên Nhất hỏi.

Lúc này Cố Vấn vừa bước vào cửa hàng sách, còn chưa kịp nói câu nào, có điều hắn nghe được câu hỏi đột ngột của Thiên Nhất, lại trả lời rất khẳng định:

- À... đúng vậy, nếu người đã sớm có dự cảm, ta cũng không cần giải thích thêm gì nữa.

- Không phải là vì bệnh điên của người đã khỏi rồi sao?
Thiên Nhất liếm liếm mép ly cà phê trong tay, cà phê bị hâm quá nóng khiến hắn đành phải đặt ly xuống, dùng muỗng tiếp tục khuấy.

Cố Vấn không đếm xỉa tới câu này, nói tiếp:

- Hôm nay Vanessa cũng xem như đã thành một người tự do, cô ấy cũng không định trở về Giới Luật Thép, mà muốn đi cùng ta.

Thiên Nhất cũng không đếm xỉa tới câu trần thuật nghiêm túc của đối phương, chỉ nói:

- Cách đây chưa lâu, cái chết của một cô gái đã khiến người biến thành kẻ phản xã hội điên cuồng. Mà bây giờ, tình cảm với một cô gái khác lại cứu vớt người. Nói cách khác, người đã biến thành một người rất nhàm chán, chẳng khác gì những kẻ tham gia trò chơi của ta rồi bị giết.

- Đây là kế hoạch cuối cùng mà ta đưa cho người.

Cố Vấn lại hoàn toàn không phản bác, chỉ đặt một xấp giấy lên bàn Thiên Nhất.

Thiên Nhất liếc mắt một cái, trông thấy chữ trên giấy đều được viết bằng tay, nét chữ không hề viết ngoáy, nhưng có rất nhiều chỗ bị xóa và sửa, có một số chữ được bút đỏ khoanh vòng, có một số chữ lại được bôi đen, rất nhiều nội dung và sơ đồ phác thảo được những đường kẻ nối với nhau, nhìn qua nội dung khá lộn xộn:

- Có vẻ đã phí nhiều tâm huyết.

- Nếu dùng máy tính để làm, có rất nhiều chỗ không diễn đạt được.

Cố Vấn trả lời:

- Cho nên vẫn dùng giấy và bút.

Thiên Nhất để xấp giấy kia sang một bên bàn, nói tiếp:

- Chắc ngươi còn chuyện muốn nói với ta.

Cố Vấn cười cười, hẳn biết việc mình xóa bỏ dữ liệu đã bị Thiên Nhất phát hiện:

- Chị của ta, hoặc là nói... hợp tác giữa Ngân Ảnh và ngươi cũng dừng ở đây. Ta đã dùng Vận Mệnh xóa bỏ tư liệu liên quan đến cả nhà chúng ta trên phạm vi toàn thế giới, coi như là phúc lợi mà ta làm việc cho Nghịch Thập Tự.

- Còn về phía Ngân Ảnh... nhìn vào kết cấu thế giới hiện giờ, Ngân Ảnh không có lý do gì tiếp tục dựa vào Nghịch Thập Tự. Sau khi chiến tranh kết thúc, việc làm ăn của lính đánh thuê vẫn phải tiếp tục, cũng không thể gây thù chuốc oán quá nhiều.

- Hả? “Cả nhà chúng ta”, nói cách khác là có ba người, cho nên... ngươi đã tiện tay xóa bỏ cả tư liệu của Vanessa đúng không.

Thiên Nhất cuối cùng đã uống một ngụm cà phê.

Cố Vấn không trả lời, rất bình tĩnh nói:

- Ta cầu chúc cho ngươi thành công... sáng tạo một thế giới mới, sau đó biến mất khỏi tầm mắt mọi người. Ít nhất khi ta còn sống, cũng không muốn nhìn thấy Nghịch Thập Tự xuất hiện nữa.

- Ta sẽ làm hết sức.

Thiên Nhất nói:

- Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, vĩnh biệt, Cố Vấn.

Cố Vấn xoay người, chỉ vẫy tay một cái, đẩy cửa đi ra ngoài.

Hắn vừa mới đóng cửa lại, Thiên Nhất liền để ly cà phê xuống, từ trong ngăn kéo lấy ra một hộp diêm, cầm xấp giấy trên bàn kia lên, đặt phía trên thùng rác đốt cháy.

Nhìn tro tàn rơi xuống, Thiên Nhất nói như lầm bầm:

- Đáng tiếc kế hoạch cuối cùng của người đã không có giá trị sử dụng.

Hắn không cầm xem đã đưa ra kết luận này:

- Một Cố Vấn không còn điên cuồng, không thể đưa cho ta một kế hoạch điên cuồng không có sơ hở. Hôm nay những gì người có thể nghĩ đến, chưa chắc Trà Tiên và Khấu Lâm Tai đã không nghĩ ra được, cho nên vẫn để ta tiến hành trò chơi cuối cùng này đi.

Thiên Nhất đốt sạch bản kế hoạch kia, thổi tắt một đốm lửa cuối cùng, phúi phúi tro dính vào tay và tay áo, lại thoải mái nằm xuống ghế sofa:

- Đối với thời đại tràn đầy tuyệt vọng và áp bức này, cái chết mới là giai điệu tạm biệt thích hợp nhất. Những người đã có hạnh phúc nên tự giác đứng sang một bên, trên võ đài tấu vang khúc nhạc cuối cùng không có chỗ của các người.

.....

Trên tàu ngầm, trong một căn phòng ở tầng dưới chót, Phục Nguyệt mở hệ thống tầm nhìn đồng bộ chung quanh, ôm đầu gối ngồi dưới đất, ngơ ngẩn nhìn cá lội dưới đáy biển.

Cố Lăng đi tới ngồi xuống bên cạnh nàng, nhẹ giọng nói một câu:

- Ta phải đi rồi, tới để từ biệt cô.

Ánh mắt Phục Nguyệt không xoay qua chỗ khác, chỉ trả lời:

- “Đi” mà cô nói, là ám chỉ vĩnh viễn rời khỏi Nghịch Thập Tự sao?

Thực ra nàng cũng đoán được ý tứ này, bởi vì Cố Lăng không thường xuyên ở trên tàu ngầm.

- Ủ, đúng vậy.

- Có gì muốn nói với tôi phải không?

Phục Nguyệt hỏi.

Cố Lăng thở dài một tiếng, vẻ mặt luôn điềm tĩnh của nàng cũng hơi biến hóa:

- Không sai, ta đã từng thích Thiên Nhất.

Giọng nói của nàng giống như đang thừa nhận một chuyện không vình dự gì.

- Đã từng?

Phục Nguyệt hỏi.

Cố Lăng cười nói:

- Đúng, đã là quá khứ rồi.

- Nói với tôi làm gì?

Phục Nguyệt lại vui mặt vào đầu gối:

- Chẳng lẽ bây giờ người cô thích là tôi?

- Cô cũng đừng trào phúng với ta, ta và em trai đã cãi nhau như vậy không chỉ một hai năm rồi, bây giờ đang nói chuyện nghiêm túc với cô.

Cố Lăng trả lời.

Phục Nguyệt đảo mắt nhìn về phía Cố Lăng:

- Được rồi... có điều, chuyện giữa cô và hấn không liên quan gì đến tôi. Tôi chỉ muốn đợi đến khi thiên hạ thái bình, sau đó rời khỏi Nghịch Thập Tự, cách xa hấn, tốt nhất là vĩnh viễn đừng thấy mặt.

- Chẳng lẽ cô rất ghét hấn?

Cố Lăng hỏi.

- Cô không hiểu.

Phục Nguyệt trả lời:

- Còn nữa, bây giờ rõ ràng đang nói chuyện của cô, đừng mượn cơ hội hỏi tôi những chuyện vô nghĩa này.

Cố Lăng cười cười, không hỏi tiếp, chỉ nói:

- Thời gian đã lâu, ta càng ngày càng tin chắc, giữa hấn và ta sẽ không xảy ra chuyện gì. Từ khi quen biết Thiên Nhất đến nay, ta phát hiện hấn vẫn luôn che giấu tâm tình chân thực, đối diện với bất kỳ người nào đều như vậy, đương nhiên cũng bao gồm cả ta. Không phải là ta tự sướng, cho rằng hấn không có tình cảm với ta là chuyện bất thường, chỉ là ta cảm giác dường như Thiên Nhất đã tách rời hai chữ “tình cảm” này, buồn vui mừng giận đều không lộ ra chân tình. Lúc hấn tiếp xúc với tất cả mọi người đều là đang đóng kịch, hơn nữa việc này đã thành thói quen.

Nàng nhìn Phục Nguyệt:

- Chỉ có lúc ở với cô là hơi khác biệt.

Phục Nguyệt trầm mặc không nói, ánh mắt lại đang do dự, trong đầu nàng thoáng qua hình ảnh Thiên Nhất nắm lấy cổ áo mình hét lên, về mặt thất thố và tịch mịch của hắn.

- Ta không biết hắn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng ta có thể cảm giác được, cô hiểu rõ hắn, cô biết chuyện xưa của hắn, cô biết tại sao hắn lại biến thành con người như vậy.

Cố Lăng nói.

- Hắn không thể hiện tình cảm, là vì biết cuối cùng sẽ có một ngày mất đi, chỉ thể thôi.

Phục Nguyệt trả lời, thờ dãi nói:

- Thực ra về tình về lý có thể tha thứ cho hắn, nhưng tôi vẫn cảm thấy đó là một loại ích kỷ.

- Vậy tại sao hắn lại đối xử khác biệt với cô?

Cố Lăng hỏi.

- Bởi vì tôi...

Phục Nguyệt muốn nói lại thôi:

- Nói hay không cũng vậy, dù sao cũng đáng đời hắn, ai cần để ý tới hắn.

- Vậy được rồi.

Cố Lăng nói:

- Ta nghĩ mình vĩnh viễn sẽ không hiểu bí mật giữa hai người các ngươi...
À, trên đời có một số chuyện, không biết đáp án có lẽ càng tốt hơn.

Nàng đứng dậy, đi ra mấy bước, lại không nhin được quay đầu:

- Trong lòng cô biết rõ, nếu thật sự muốn rời đi thì bây giờ cô có thể đi rồi, cô chỉ đang tìm lý do để ở lại mà thôi.

Nàng dừng một chút rồi nói:

- Đã muốn ở lại bên cạnh hắn, tại sao không nhân nhượng với hắn một chút?

Phục Nguyệt không trả lời, cho đến khi Cố Lăng rời đi, qua một hồi lâu, nàng đột nhiên đứng dậy, bước nhanh về hướng hành lang của tàu ngầm, đi

thẳng tới cửa hàng sách của Thiên Nhất. Nàng đứng ở trước cửa hít thở sâu một lần, sau đó mới đẩy cửa đi vào.

Sau khi vào cửa, nàng nhìn Thiên Nhất ngồi phía sau bàn làm việc, bình phục tâm tình một chút:

- Ta có chuyện muốn nói với ngươi.

Thiên Nhất chỉ nhướn mắt liếc nàng một cái, hời hợt nói một câu:

- Cô đi đi.

Phục Nguyệt lập tức ngậy người, khi nàng cuối cùng đã hạ quyết tâm, đáp ứng Thiên Nhất trở thành một người dẫn dắt khác, không ngờ vừa thấy mặt đối phương lại nói một câu lãnh đạm như vậy.

- Phục Nguyệt, cho đến giờ quan hệ hợp tác của chúng ta xem như rất vui vẻ. Trong trận chiến ở vườn treo Babylon, cô còn có biểu hiện vượt quá sự mong đợi của ta. Như vậy... đã đủ rồi.

Thiên Nhất nói:

- Ta đã suy nghĩ, trong hành động kế tiếp cô không còn là nhân viên cần thiết của Nghịch Thập Tự nữa. Nếu cô đã từ chối trở thành tồn tại giống như ta, hơn nữa còn nhiều lần tỏ ý muốn rời khỏi, như vậy... bây giờ ta đồng ý yêu cầu của cô, cô có thể đi rồi. Nhưng cô phải đáp ứng hai ta điều kiện.

Phục Nguyệt nhìn Thiên Nhất, ánh mắt từ kinh ngạc dần dần biến thành ảm đạm. Đối phương đã nói như vậy, những gì nàng suy nghĩ cũng không thể nói ra khỏi miệng. Sắc mặt của nàng dần dần lạnh đi, nở một nụ cười lạnh:

- Vậy thì quá tốt rồi.

Giọng nói của nàng hơi run rẩy:

- Nói đi, điều kiện gì.

- Đầu tiên ta có thể nói cho cô biết, mục tiêu kế tiếp của ta là Thiên Đô. Cho nên điều kiện thứ nhất là sau khi cô rời khỏi tổ chức, muốn đi đâu cũng được, nhưng đừng nhúng tay vào vũng nước đục này. Ta phải nhắc nhở cô, trong hành động lần này sẽ chết rất nhiều rất nhiều người.

Thiên Nhất còn đặc biệt lặp lại từ “rất nhiều”.

- À... vậy ta nên cảm ơn lời nhắc nhở của ngươi rồi.

Phục Nguyệt ôn hòa trả lời:

- Dù sao ta cũng không muốn tới những khu vực có tình hình chiến tranh phức tạp kia.

- Rất tốt.

Thiên Nhất nói:

- Thứ hai là...

Sắc mặt của hắn nhìn qua rất phức tạp, nhưng giọng nói lại lãnh khốc mạnh mẽ, nghe có vẻ rất nghiêm túc:

- Sau này tốt nhất cô hãy cách xa ta một chút, ta không muốn nhìn thấy mặt cô nữa. Nhưng cô cũng biết, ta lười tránh né loại nhân vật nhỏ bé không đáng kể giống như cô. Vì vậy sau này xin cô hãy chú ý, cho dù có một phần triệu xác suất, trên một con đường nhìn thấy bảng hiệu cửa hàng sách của ta, xin hãy đi vòng qua một chút.

- À...

Phục Nguyệt nhìn như cười lạnh, nhưng trong ánh mắt của nàng lại tràn đầy đau thương:

- Hóa ra là điều kiện này, hừ... cầu cũng không được.

Thiên Nhất giơ tay ra dấu tiễn khách:

- Có thể thấu hiểu nhanh như thế thật khiến ta vui vẻ, vậy thì... xin mời.

Phục Nguyệt rời khỏi, nàng cũng không làm những chuyện như đóng mạnh cửa, chỉ an tĩnh rời đi. Trong nháy mắt khi nàng xoay người sang chỗ khác, Thiên Nhất liền dời ánh mắt khỏi người nàng. Thực ra lúc nàng đi vào, Thiên Nhất đã nhìn ra manh mối, cho nên trước khi Phục Nguyệt lên tiếng, hắn buộc phải nói ra những lời này, đuổi nàng rời đi.

- Có lẽ đây là số mệnh.

Thiên Nhất nhìn thẳng vào màn hình máy tính trên bàn, màn hình chờ là một màu đen. Lúc này trên kính phản chiếu gương mặt của hắn, hắn lại phát hiện trên mặt mình không hề có tâm tình mất mát nào. Hắn nhìn hình ảnh của mình cười khổ:

- Bao nhiêu năm rồi, cuối cùng vẫn chỉ còn lại một mình người cô độc, một hình một bóng.

Nói xong hắn giận dữ vung tay lên, quét màn hình máy tính rơi xuống đất.

Chương 3 : Vũ điệu của bướm đêm (thượng)

Ngày 24 tháng 2 năm 2102, quận Táo Gia, tổng bộ EAS.

Làm việc lâu ngày trong kiến trúc xây dựng dưới lòng đất này, bởi vì thời gian dài không nhìn thấy trời lên trăng xuống, ngày đêm thay đổi, cảm giác đối với thời gian sẽ trở nên khá mờ nhạt. Đồng hồ báo thức và lịch ngày dù sao cũng chỉ là vài con số biến đổi, dưới ảnh hưởng của ngoại giới, đồng hồ sinh học của con người cũng sẽ dần dần sản sinh sai lệch. Nếu như không kịp thời nghỉ ngơi mấy ngày, đi ra bên ngoài hít thở khí trời, vậy chẳng khác gì với ngồi tù.

Time Servant đã có một tháng không bước ra khỏi cơ sở dưới lòng đất, tuy nói hắn “cơ bản đã được xác nhận” thoát khỏi thuốc khống chế của Nghịch Thập Tự, nhưng vẫn bị giới hạn phạm vi hoạt động trong tổng bộ EAS, đủ thấy hiềm nghi của hắn còn chưa hoàn toàn được rửa sạch.

Trong ngày này, hai người có thể hoàn toàn rửa sạch hiềm nghi của hắn đang chạy tới, một người là cục trưởng Adolf của Evolution, còn một người khác là cục trưởng Dzhugashvili của Factory. Tâm phúc của hai người bọn họ là Hess và Malenkov dĩ nhiên cũng đi theo, còn có một số thiết bị kiểm tra và thuốc được vận chuyển tới.

Vì để cho chính phủ và dân chúng hoàn toàn yên tâm về vị “anh hùng” Time Servant này, Krause mới nghĩ ra biện pháp, phái hai vị cục trưởng quyền uy nhất giống trống khua chiêng đi một chuyến.

Thực ra Krause đã thông qua mấy lần gọi điện cho Time Servant, cẩn thận hỏi thăm tình hình lúc đó, sớm đưa ra suy đoán... Thiên Nhất đã từ bỏ lá bài tẩy này.

Nhưng áp lực dư luận đến từ nội bộ đế quốc vẫn rất lớn. Time Servant là thân tín của Krause, mà đám anh trai của Krause và cố vấn của bọn họ dĩ nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội nào để công kích hắn. Time Servant ở trong tổng bộ EAS giống như bị giam lỏng, cũng là kết quả sau khi những người

này tiến hành gây áp lực lên trên.

Mặc dù lá bài tẩy Time Servant mà Thiên Nhất đặt ở bên cạnh Krause đã bị lộ ra, đây là chuyện tốt đối với Krause, nhưng hắn cũng không thể để tình huống này kéo dài vô thời hạn. Hôm nay đế quốc đang lúc tồn vong, đang lúc cần người, Time Servant đã thoát khỏi khống chế, vậy đương nhiên phải triệu tập tới sai khiến mới phải.

Thế là hai vị cục trưởng Adolf và Dzhugashvili được phái đi chấp hành nhiệm vụ lần này, giống như “giết gà dùng dao mổ trâu”. Theo lý thuyết loại kiểm tra này chỉ cần tìm hai nhân viên cơ sở thì hành là được, không cần hai vị cục trưởng tự thân xuất mã. Nhưng nếu đã là biểu diễn thì nên làm triệt để một chút, tuy nói quá trình là vô nghĩa, nhưng kết quả có thể khiến cho một số người im miệng là được rồi.

Đây là hành động bất đắc dĩ mà đấu tranh chính trị thường phải làm, tiêu tốn một chút, thường là nhân lực, vật tư, tiền... để làm một số chuyện chẳng hề có ý nghĩa, dùng nó để công kích đối thủ, hoặc đáp trả lại công kích của đối thủ. Đương nhiên đây không có nghĩa là đám chính khách thích làm như vậy, bọn họ cũng chỉ dựa theo quy tắc trò chơi mà thôi. Chẳng hạn như vào lễ trồng cây hàng năm, chúng ta có thể nhìn thấy rất nhiều lãnh đạo mở cửa xe hơi, đốt xăng, cầm cái xẻng mới tinh, đứng trước ống kính của phóng viên tươi cười chụp hình chung. Thực ra bọn họ cũng biết đây là bệnh hình thức, ngoại trừ tiêu tốn một ít tiền thì chẳng có ý nghĩa thực tế gì. Chuyện trồng cây gây rừng này đã có người chuyên đi làm, bình thường đưa cho người cây giống chưa chắc người đã có thể trồng sống được. Nhưng không có cách nào, đây là quy tắc của trò chơi, có một số chi phí không thể tiết kiệm được, nếu không tại sao một nước chọn nghị viên đều phải lôi kéo sự ủng hộ khắp nơi.

Trở lại chuyện chính, tối hôm đó một chiếc máy bay vận tải đáp xuống căn cứ quân sự ở biên cảnh sa mạc quận Táo Gia. Bởi vì hành trình rất dài, nguồn năng lượng của loại máy móc này cũng tiêu hao khá lớn, cho nên trên đường chiếc máy bay vận tải mà hai vị cục trưởng ngồi phải tiếp tế nhiên liệu và năng lượng mấy lần. Sau khi đi tới điểm tiếp tế này, cỗ máy sẽ chuyển sang chạy trên đất liền, theo kế hoạch là phải đến tổng bộ EAS trước mười hai giờ đêm.

Tất cả diễn ra rất thuận lợi, máy bay vận tải ngừng khoảng bốn mươi phút đã chuẩn bị xuất phát xong, dự tính sẽ đến nơi trước khoảng một giờ so với

kế hoạch ban đầu.

Máy bay vận tải nhanh chóng đổi sang hình thức chạy trên đất liền tiến tới. Hình dáng của cỗ máy này có thể thay đổi, thể tích xấp xỉ với máy bay Boeing chở hành khách bình thường. Có điều gần tổng bộ EAS không có đường băng, gò cát nhấp nhô, chỉ có máy bay trực thăng là có thể trực tiếp đáp xuống. Lúc được phái đi bọn họ đã nghĩ tới vấn đề của loại máy bay vận tải cỡ lớn này, nếu không có công năng lên xuống thẳng đứng, vậy tất nhiên phải có hình thái chạy trong sa mạc. Bằng không thì phải đổi công cụ giao thông khác ở căn cứ quân sự này, những thiết bị kia mang lên mang xuống sẽ lãng phí rất nhiều thời gian.

Tới khoảng mười giờ tối, tất cả đều bình thường, máy bay vận tải đã đến rất gần mục tiêu.

Đây là một đêm trăng mờ, giữa sa mạc mênh mông, máy bay vận tải hoàn toàn dựa vào hệ thống dẫn đường để tiến tới, bốn binh sĩ trong buồng lái đều đang ngủ gà ngủ gật.

Mà hai vị cục trưởng và trợ thủ của bọn họ phân biệt ngôi trong khoang máy bay của từng người, nghe tiết mục phát thanh cực kỳ nhàm chán, xem tờ báo đầy lời nói dối trong tay. Thứ duy nhất có thể xem như tiêu khiển là trò chơi ô chữ trên báo.

Bởi vì tổng bộ Evolution đã bị hủy, hơn nữa toàn bộ Bắc Mỹ đều bị Tiền Tuyên Tự Do chiếm lĩnh, Adolf gần như đã trở thành một tư lệnh rỗng. Gần đây bởi vì tình hình chiến tranh, tổng bộ của Factory cũng buộc phải di chuyển, cho nên Dzhugashvili và đối thủ lâu năm của hắn đều tạm thời ở Thiên Đô đợi lệnh. Lần này Krause phái bọn họ đi công tác, bọn họ cũng không có ý kiến gì, ngược lại cảm thấy có thể rời khỏi Thiên Đô hít thở khí trời cũng không tệ.

Bởi vì hôm nay cả Thiên Đô đều tràn ngập một bầu không khí nặng nề, mấy vị hoàng tử điện hạ ngằm tranh đấu đã đến giai đoạn cuối cùng, trong triều có thể nói là nguy hiểm trùng trùng, cho nên ai nấy đều căng thẳng, thận trọng dè dặt, sơ xuất một chút thì sẽ tan xương nát thịt.

Có lẽ vận mệnh rất thích đùa giỡn, Adolf và Dzhugashvili nằm mơ cũng không nghĩ tới, mình và đối thủ lâu năm sẽ cùng mất mạng trong sa mạc hoang vu này...

- Người có thấy không?

Bên trong khoang máy bay, Adolf đột nhiên nói với Hess ngồi cách một hàng lang.

Hess cảm thấy rất khó hiểu, hắn không hề lim dim hoặc thất thần, nhưng lại không phát hiện được điều gì khác thường:

- Cục trưởng, xin hỏi ngài muốn nói...

- Bướm bướm.

Adolf nói.

Lúc bọn họ nói chuyện, nếu có người thứ ba ở bên cạnh quan sát không chừng sẽ bật cười. Hai người này đều có gương mặt đàn ông trung niên da trắng không hề nổi bật, cùng mặc đồng phục màu lam đậm, biểu tình cứng nhắc, ngay cả giọng điệu lúc nói chuyện cũng như nhau, những thứ này đều là nhờ cải tạo của Evolution ban tặng. Chính vì vậy bọn họ ngồi trong khoang máy bay nói chuyện rất bình thường, nhìn qua lại giống như hai diễn viên kịch hạng hai đang diễn tuồng vậy.

- Ừm... cục trưởng.

Hess cảm thấy vấn đề này rất khó tưởng tượng:

- Nơi này là sa mạc, hơn nữa chúng ta đang ở trong máy bay vận tải.

Hắn đương nhiên sẽ không nói thẳng ra hai chữ “hoang đường”, hắn chỉ có thể bóng gió biểu thị... đây là chuyện không thể.

Cùng lúc này trong một khoang máy bay khác, Dzhugashvili và tâm phúc Malenkov của hắn cũng đang nói chuyện tương tự:

- Người nhìn thấy không? Bướm bướm màu đen kia...

Chương 4 : Vũ điệu của bướm đêm (trung)

Lúc này bốn tên binh sĩ trong buồng lái máy bay đã không còn ngủ gật, mà là hoàn toàn chìm vào mê man. Không chỉ có bọn họ, hơn mười tên binh sĩ trong khoang chứa hàng đợi lệnh cũng hít phải hơi ga gây ngủ mà không hay biết gì, tạm thời mất đi ý thức.

Sa mạc mờ mịt, máy bay vận tải nhờ vào hệ thống dẫn đường tiếp tục đi tới, trong máy bay chỉ còn lại hai vị cục trưởng và hai tên tâm phúc của bọn họ là còn tỉnh táo.

Tên thích khách tới ám sát bọn họ biết rất rõ, đừng nói là hơi ga gây ngủ, cho dù là hơi độc thần kinh, hoặc là trực tiếp làm nổ máy bay vận tải này cũng chưa chắc có thể giết được mục tiêu, cho nên... cần hấn tự mình ra tay.

- Nhất định là có vấn đề.

Adolf là một người rất tự tin, hấn không tin mình lại nhất thời hoa mắt hoặc sản sinh ảo giác. Hấn biết rõ vừa mới nhìn thấy cái gì, cho dù là ảo giác thì cũng phải có nguồn gốc, nếu không phải do người siêu năng lực quấy nhiễu thì cũng là do tác dụng của thuốc.

Hess luôn làm theo lệnh cục trưởng, nghe được lời này cũng không chất vấn, lập tức nhấn nút truyền tin bên cạnh ghế ngồi, nói vào máy truyền tin:

- Buồng lái, đây là khoang số 2, báo cáo tình hình của các người.

Chờ mấy giây không có ai trả lời, Hess tiếp tục lặp lại một lần, nhưng hiển nhiên vẫn không có tác dụng. Mà bên kia Malenkov cũng đang làm chuyện tương tự.

Lúc hai vị phó quan đang bận rộn, trong lòng hai vị cục trưởng kia đều có dự cảm chẳng lành. Bọn họ biết nếu đây là một lần tập kích của thế lực bên ngoài đế quốc, kẻ địch chắc chắn không phải nhân vật bình thường. Đối phương đã có thể lấy được tin tức chính xác, chặn đánh phe mình trong sa mạc, vậy bọn họ nhất định cũng biết những ai đang ngồi trên chiếc máy bay vận tải này. Nếu như không nắm chắc mấy phần, ai dám đồng thời ra tay

với nhân vật đứng đầu Evolution và Factory?

Đột nhiên trong truyền thanh vang lên tiếng nhạc, khúc nhạc dạo không dài lắm, trong nhạc đệm bằng đàn violin, giọng nam cao bắt đầu trình diễn. Đây là bài ca chúc rượu trong [Trà Hoa Nữ] mà nhà nhà đều biết, là kinh điển trong làn điệu dân ca trữ tình: “Chúng ta cạn chén thoả thuê, trong ly tràn đầy vui vẻ, bên ly tô điểm đóa hoa diễm lệ, đêm đẹp quá ngấn, say sưa quên về...”

Có lẽ đây là sức hấp dẫn của âm nhạc, cho dù dưới hoàn cảnh này, không khí đã căng thẳng đến mức chạm vào là nổ, nhưng ca khúc tràn đầy nhiệt tình và vui sướng này vẫn có thể khiến tâm tư của con người được buông lỏng một chút, thậm chí mê mẩn trong khoảnh khắc.

- Xem ra vị khách của chúng ta rất thích ca kịch.
Adolf hừ lạnh một tiếng, đứng dậy nói:
- Hess, đi theo ta.

Bọn họ đi ra khỏi khoang tàu, tiến về phía buồng lái. Giác quan của Adolf rất nhạy bén, mặc dù xét về trình độ không chế năng lượng thì hẳn chỉ là người năng lực cấp Cường, nhưng sự tồn tại của tế bào E cùng với thân thể được cải tạo nhiều năm, khiến hẳn có được thực lực của cấp Hưng. Cho nên hẳn cũng không e ngại gì, dẫn theo thủ hạ xung phong đi đầu.

Chỉ mới băng qua một khoang tàu, Adolf đã gặp phải Dzhugashvili và Malenkov ở trước mặt. Dzhugashvili nói:

- Người luôn chậm một bước đúng không? Cục trưởng Adolf, nếu người định đi kiểm tra buồng lái, vậy ta đã xem qua rồi, trong thời gian ngắn đám binh sĩ của chúng ta sẽ không tỉnh lại.

Từ sau sự kiện virus bùng phát ở thành phố Đại Tây Dương, cục trưởng Adolf đang gặp vấn đề nội bộ vẫn luôn bị Dzhugashvili châm chọc. May mắn biểu tình trên mặt hẳn không phong phú lắm, cho dù hận đến nghiến răng cũng không cần cố gắng che giấu:

- Vậy thì cục trưởng Dzhugashvili, đối với tình hình hiện tại, người luôn “đi trước một bước” như người có đề nghị gì?

Trong lời này chắc chắn cũng có ý giễu cợt.

Dzhugashvili hừ lạnh một tiếng, còn chưa trả lời, đột nhiên thiết bị chiếu

sáng trong khoang máy bay này lại dừng hoạt động. Trước khi ánh sáng mất đi, cảnh tượng cuối cùng in vào trong con người của Dzhugashvili, hắn nhìn thấy sau lưng Adolf và Hess đột nhiên xuất hiện một bóng người màu đen.

Tiếng ca chúc rượu vẫn đang tiếp tục, vừa lúc giọng nữ hát lên: “Làm bạn với chư vị, chia sẻ thời gian vui vẻ của ta, vạn vật thế gian, quá nhiều vô lý, không thể cho chúng ta hạnh phúc...”

Trong bóng tối có vài tiếng động, nhưng dường như không có chiến đấu kịch liệt gì, dao sắc cắt đứt da, cắt đứt bắp thịt và mạch máu, thậm chí cắt đứt cả xương, những âm thanh này đều bị tiếng nhạc che lấp, theo sau là tiếng sàn sạt... đó là tiếng máu tươi từ trong vết thương hẹp dài phun ra.

Mùi máu tanh tỏa ra trong không gian chật hẹp này, người bị giết lại không thể phát ra tiếng kêu nào. Mà bốn người ở đây chắc chắn đều không phải người bình thường, bất kể người chết là ai, đều nói lên bọn họ đã gặp phải một thích khách cực kỳ khủng bố.

Cảm giác khẩn trương và sợ hãi dần dần sinh ra khiến tế bào E trong cơ thể Adolf bị đánh thức, hắn tiến vào trạng thái chiến đấu thần kinh căng thẳng, thị giác cũng nhanh chóng có thể nhìn được trong bóng tối.

Mà Dzhugashvili quả thật nhanh hơn Adolf một bước, nhưng cũng chỉ nhanh hơn một hai giây mà thôi, bởi vì hắn chỉ cần kích hoạt chức năng của thân thể cải tạo, khiến mắt có thể nhìn ban đêm là được.

Hai vị cục trưởng này gần như không cần nghĩ ngợi xoay người, lui về phía sau hai bước, biến thành trạng thái lưng tựa lưng. Vào thời điểm này đối thủ cũ lại trở thành đồng đội đáng tin cậy, dù sao bọn họ đều thuộc phe đế quốc, sẽ không có chuyện đâm lén sau lưng.

Nhưng lúc bọn họ xoay người lại không nhìn thấy kẻ địch, chỉ phân biệt nhìn thấy thi thể của Hess và Malenkov. Vết thương của hai thi thể không nằm ở họng, cũng không ở ngực, hung khí đâm sâu vào đỉnh đầu hai người, sau đó xoay ngang, dọc theo xương sống cắt xuống, cho đến hông mới dừng lại.

- Lại ở gần ta như vậy...
Adolf trầm ngâm nói.

Dzhugashvili tiếp lời hắn:
- Giết chết thủ hạ của ta...

Hai người đồng thanh nói:
- Còn mơ bình yên rút lui sao!

Bọn họ gần như đồng thời nhảy lên, tấn công về hướng đỉnh đầu.

Bóng đen kia đang dựa lưng vào trần nhà, dán ở phía trên. Lúc này đột nhiên bị tập kích, hắn cũng không cảm thấy bất ngờ, chỉ hơi nhấc khuỷu tay thúc về phía sau, lập tức đánh bật lớp thép dày sau lưng, thuận thế nhẹ nhàng nhảy lên đỉnh máy bay.

Chỉ với thủ đoạn như vậy có thể nhìn ra sự đáng sợ của người này. Một người lưng dán vào trần nhà, bất kể hắn dùng phương pháp gì đối kháng với sức hút của Trái Đất, nhưng nếu hắn muốn mượn lực chắc chắn phải mượn từ phía trên, bắn ngược xuống dưới tấn công. Có điều người này dường như chỉ dựa vào khuỷu tay vung nhẹ đã có uy lực như vậy, rất hiển nhiên... chuyện này không hợp với khoa học.

Adolf và Dzhugashvili cũng thừa thế xông lên, nhảy ra khỏi khoang đi lên đỉnh máy bay. Ánh trăng tuy mờ, nhưng bên ngoài vẫn sáng hơn một chút so với không gian khép kín không có nguồn sáng kia, cộng thêm hai người đã nhìn được trong bóng tối, cho nên có thể thấy rõ tên thích khách này.

Đây là một người đàn ông tóc đen, tóc dài lộn xộn quá vai, tuổi tác hắn là khoảng bốn mươi, má gầy gò, ánh mắt sắc bén. Áo choàng thích khách mà hắn mặc rõ ràng là trang phục của Thiên Minh, ngoại trừ kiếm trong tay áo và phi đao xem như có dấu vết để nhìn ra, có trời mới biết trên người hắn còn giấu bao nhiêu loại vũ khí.

Nhưng hắn có một điểm khác biệt với đám thích khách của Thiên Minh, bên ngoài áo choàng thích khách còn có một chiếc khăn choàng. Khăn choàng kia do một loại lông vũ màu đen dệt thành, nhìn qua rất dày, lông vũ phất phơ theo gió. Trang phục này nhìn thế nào cũng hơi dư thừa, dường như chỉ có tác dụng trang sức.

- Người là ai?

Adolf hỏi, trong lòng Dzhugashvili cũng có nghi vấn tương tự.

Bọn họ đương nhiên không nhận ra hắn, bởi vì gương mặt này không xuất hiện trong bất kỳ kho dữ liệu nào của đế quốc, nhưng tên của hắn đã sớm nằm trong danh sách nguy hiểm cấp 5 của HL.

Tên của hắn cũng đại biểu cho một truyền kỳ.

- Enzo Duccio.
Duccio trả lời.

Nghe được câu này từ miệng đôi phương, Adolf và Dzhugashvili đều giật mình, tâm lý lập tức có phần sợ hãi. Tuy không loại trừ khả năng đối phương mượn danh nghĩa Minh Điệp để phô trương thanh thế, nhưng từ những gì xảy ra vừa rồi, đây rất có thể là chính chủ...

Chắc có người sẽ cảm thấy, nhìn từ góc độ người siêu năng lực, hai vị cục trưởng này đều là người từng trải, nghe được một cái tên lại sợ sệt như vậy có vẻ không hợp lý. Thực ra không phải, người trên giang hồ lăn lộn càng lâu thì lá gan lại càng nhỏ. Nghe vừa sinh mới không sợ hổ, còn người từng trải thấy con hổ giấy sẽ bỏ chạy, bởi vì nhiều năm qua bọn họ đã bị hổ hù dọa rồi. Đương nhiên cũng có ngoại lệ, ví dụ như giả sử Tả Đạo xuyên không đến thế giới võ hiệp, vậy chắc chắn hắn vừa vào giang hồ đã có phong phạm lão luyện của mấy chục năm rèn luyện, những câu như “đôi phó với loại tà ma ngoại đạo này mọi người không cần nói đạo nghĩa giang hồ”, hắn khẳng định là không học cũng biết.

Hơi lạc đề rồi, vẫn nên nói một chút về vị thủ lĩnh của Thiên Minh này. Enzo Duccio rốt cuộc mạnh đến đâu trong mắt đám cán bộ đế quốc? Nói đơn giản, vị này quả thật có thân thủ như Deathstroke và tinh thần của Rorschach (hai nhân vật trong DC Comics), cho dù sinh lý hay tâm lý đều có thể xem là siêu nhân. Vô số quyền quý đế quốc, thương nhân bại hoại, kẻ ác dân gian, chỉ cần nằm trong danh sách của hắn thì chỉ có một chữ chết.

Là một tên thích khách, lúc thiếu niên thân thủ của hắn đã không kém hơn các thầy giáo trong tổ chức, đã sớm có người so sánh hắn với đại sư truyền thuyết Wario ở thời kỳ đầu Thiên Minh. Mà hắn cũng nhận tuyển hàng đầu để thừa kế tinh thần của Thiên Minh. Lý giải của hắn đối với chính nghĩa rất khác với quan niệm của Kinh Diệu và Paperman. Thích khách hoạt động trong bóng tối, phục vụ cho ánh sáng, gò bó trong chính nghĩa hạn

hẹp mà không quan tâm đến phải trái thì không thay đổi được thế giới này. Cho nên hắn và Nghịch Thập Tự có nhiều điểm chung, cho nên hắn mới xuất hiện ở đây vào lúc này.

- Hóa ra Minh Điệp trong truyền thuyết thích nghe ca kịch lúc giết người sao?

Dzhugashvili ra vẻ bình tĩnh nói:

- Ta phải cảnh cáo ngươi, hai mắt của ta có tính năng như máy chụp hình tốc độ cao, trên người ta cũng mang thiết bị truyền tin rất đáng tin cậy. Lúc này ta chỉ cần động ngón tay một chút, hình ảnh tư liệu của ngươi sẽ lập tức được chuyển đến Thiên Đô. Nếu như ngươi ra tay, cho dù cuối cùng có thể giết chết ta, toàn bộ quá trình chiến đấu cũng sẽ bị cao tầng phe ta nhìn thấy.

Hắn muốn bàn điều kiện với đối phương, tránh khỏi trận chém giết rất có khả năng thất bại này:

- Qua nhiều năm, ngươi che dấu thân phận và hành tung có thể nói là không có sơ hở, chắc ngươi sẽ không dễ dàng để thành quả này lãng phí như vậy chứ.

Hắn vừa nói vừa quan sát sắc mặt của Duccio, nhưng đối phương chỉ bình tĩnh nhìn mình, không có bất kỳ biểu hiện nào:

- Ta thấy như vậy, ngươi để ta... chúng ta rời đi...

Hắn do dự một chút, cuối cùng vẫn nói hai chữ “chúng ta”, sau đó nói tiếp:

- Để trao đổi...

- Ngươi không cần nói tiếp, ta không có hứng thú.

Duccio ngắt lời:

- Điều kiện của ngươi không quan trọng, cái chết của các ngươi không thể tránh khỏi. Hơn nữa ta cũng biết rõ, tín hiệu thị giác mà ngươi nhận được khác với tín hiệu video mà bộ phận máy móc trong cơ thể thu được, mắt của ngươi có thể nhìn thấy ta, nhưng hình ảnh mà ngươi truyền đi chỉ là một mảnh sa mạc tối tăm, cùng với một bóng người mơ hồ.

Dzhugashvili rất kinh ngạc, thầm nghĩ chẳng lẽ ngươi đã xem qua bản vẽ cải tạo thân thể ta? Chi tiết này mà ngươi cũng biết?

Lúc này tiếng hát trong khoang máy bay dưới chân dừng lại, theo bài ca chúc rượu kết thúc, hệ thống tự động dẫn đường của máy bay cũng ngừng

hoạt động, cỗ máy chậm rãi ngừng lại.

- Vừa rồi ta muốn hỏi người, lúc người đi đến buồng lái không nhìn xem âm nhạc kia từ đâu ra sao?

Lúc này Adolf hỏi Dzhugashvili một câu.

Dzhugashvili trả lời:

- Ta đương nhiên đã kiểm tra, tất cả trong buồng lái đều bình thường, hẳn nhất định xâm nhập vào hệ thống từ nơi nào khác.

- Ngón tay máy kia của người dùng để trang trí sao? Hay chỉ có thể dùng để móc tai?

Adolf cũng hiểu rõ một vài kỹ năng của đối thủ lâu năm này, hẳn biết ngón tay của Dzhugashvili có thể giống như đầu cắm trực tiếp kết nối với máy tính, kiểm tra tình hình hệ thống.

- Cho dù người chất vấn ta cũng không thể thay đổi được chuyện máy bay dừng lại, huống hồ người cũng không thể đổ hết lên đầu ta.

Dzhugashvili nói:

- Cái tên trước mắt chúng ta, nếu muốn ngừng máy bay thì dùng sức lật nhào cũng được... Cho nên nếu có thời gian nói nhảm với ta như vậy, không bằng nhanh nghĩ biện pháp, ví dụ như tiêm cho người một mũi “phân hoá học của thượng đế” kia, thế nào?

- Nói nhảm, sau vụ việc Đại Tây Dương nào còn có thành phẩm nguyên dịch Proliferation nữa. Ở Thiên Đô càng nghiêm cấm điều chế loại sản phẩm nguy hiểm này, bây giờ ta đi đâu để làm? Hừ... ta thấy, không bằng chính người nghĩ biện pháp, có thiết bị tự nổ gì đó thì xông lên liều mạng với hắn. Ta sẽ báo cáo đầy đủ hành động vĩ đại hi sinh vì nước của người, không chừng còn có thể truy phong cho người tước vị gì đó.

Adolf trả lời.

Enzo Duccio nhìn hai người nói chuyện giống như chó cắn nhau, sắc mặt vẫn rất bình tĩnh. Hắn chờ máy bay vận tải hoàn toàn dừng lại, không còn chuyển động mới lên tiếng:

- Đây là cỏ trên đồng, đừng bàn khô và tươi, ngày sau sương thu đến, đều sẽ hóa bụi trời.

Đang khi nói chuyện, lông vũ màu đen trên khăn choàng ào ào bay lượn, mỗi mảnh lông vũ đều biến thành bướm bướm màu đen ánh sáng lờ mờ.

Vị thích khách đại sư này vừa ngâm thơ vừa mở ca kịch, còn biểu hiện rất cao nhã, nhưng những kẻ chết dưới tay hắn hầu hết đều phạm tục. Adolf và Dzhugashvili hiển nhiên cũng nằm trong số đó, bọn họ thấy chiến đấu không thể tránh khỏi, không hèn mà đều quyết định chạy trốn một mình.

- Theo ta lên!

Bọn họ đồng thanh nói ra một câu, sau đó không biết xấu hổ trong nháy mắt làm động tác giả xông về phía trước, tiếp đó quay đầu bỏ chạy, một trái một phải chạy về hai hướng. Cảnh tượng này thật sự rất buồn cười, động tác của hai người đồng bộ đến hơn 400%, hơn nữa trong quá trình chạy trốn còn mắg đôi phương:

- Đồ tiêu nhân hèn hạ!

Chương 5 : Vũ điệu của bướm đêm (hạ)

- Quay lưng về phía kẻ địch sao... xem ra các người không quan tâm chết khó coi như thế nào.

Giọng nói của Duccio rõ ràng truyền vào trong tai Adolf và Dzhugashvili, cảm giác đó giống như có một con dao sắc lạnh lẻo khẽ lướt qua cổ họng của mình.

Dzhugashvili cũng không giảm tốc hoặc quay đầu, hắn biết phải liều mạng chạy tới mới có cơ hội sống sót, hắn cũng biết Adolf và mình có suy nghĩ giống nhau.

Suy nghĩ của bọn họ là hai người chạy trốn thật nhanh về hai hướng khác nhau, tương đương với mỗi người sở hữu 50% tỉ lệ sống sót. Mặc cho Enzo Duccio người mạnh đến đâu, cũng không thể đồng thời xuất hiện ở hai nơi được.

Dưới tình hình như vậy, thời cơ xuất thủ tốt nhất là khoảnh khắc hai người vừa bắt đầu chạy. Nếu Duccio có thể trong nháy mắt giết chết một người, như vậy hắn có thể tiếp tục đuổi theo người còn lại. Một khi bỏ qua thời cơ này, Adolf và Dzhugashvili bước thêm một bước, di động thêm một mét, đều sẽ tăng thêm một phần tỉ lệ sống sót.

Phương thức chạy trốn không hẹn mà gặp này lại tình cờ là lựa chọn tốt nhất. Bởi vì nếu bọn họ hợp sức đánh với Duccio một trận, vẫn có xác suất thất bại rất cao. Dù sao hai người cũng là đối thủ lâu năm, trong lòng có khúc mắc, ngày thường chỉ mong sao đối phương ra cửa bị sét đánh chết, cho dù hợp sức thì có lẽ cũng chỉ vương bận tay chân, ngược lại khó phát huy được mười thành chiến lực.

Mà hai người phân biệt chạy trốn, có thể khiến cho tỉ lệ sống sót của một người tăng thêm. Bây giờ chỉ xem Duccio sẽ truy đuổi người nào, người bị đuổi giết dĩ nhiên sẽ không bó tay chờ chết, như vậy trong thời gian hắn liều chết chống cự, người còn lại có thể chạy thoát khỏi bàn tay quỷ dữ.

Đáng tiếc sự tình không đơn giản như vậy.

Thân thể Dzhugashvili khá nặng, đây là điều hiển nhiên sau khi cải tạo máy móc, cho nên trong sa mạc hành động của hắn hơi gặp trở ngại. Bàn chân của hắn đạp xuống cát sẽ sâu hơn người thường một chút, vì vậy tốc độ chạy trốn của hắn cũng chậm hơn Adolf.

Duccio gần như chẳng tốn hơi sức đã lách mình xuất hiện phía trước Dzhugashvili, hắn khinh thường hừ lạnh một tiếng, khễ giờ ngón tay lên. Dzhugashvili vừa nhìn đã hiểu, đối phương chắc hẳn đã sử dụng năng lực. Nhưng dưới tình huống không biết nội tình của kẻ địch, hắn cũng không thể đưa ra biện pháp phòng bị hữu hiệu.

Quả nhiên chỉ một giây sau, một bàn tay màu đen đột ngột địa từ trong cát vươn ra, bắt lấy cổ chân Dzhugashvili. Hắn lập tức giật mình, nhưng phản ứng cũng rất nhanh, năm ngón tay phải khép lại, chợt nghe một tiếng “đỉnh”, khe hở giữa các ngón tay nối lại với nhau, khớp ngón tay cũng biến thành trạng thái đẹp. Trong một giây bàn tay đã biến thành một thanh đao cùn bằng kim loại, chém vào bàn tay đen từ trong cát vươn ra.

Duccio cũng không thèm nhìn đối phương, lúc bàn tay đen xuất hiện thì hắn đã biến mất khỏi tầm mắt của Dzhugashvili, chạy về phía Adolf ở bên kia.

Thân hình hắn hóa thành một bóng đen, như sấm chớp nhanh hơn cả tuần mã, lướt qua cát mềm không để lại dấu chân nào. Thân pháp lướt như vậy không giống như người năng lực cấp Cuồng bước đi giữa không trung, mà là kỹ thuật di động chỉ tiêu hao một ít năng lượng, thủ pháp cực kỳ cao minh.

Adolf thậm chí không cảm giác được khoảng cách thực tế giữa đối phương và mình, nhưng hắn có thể cảm giác được hơi thở tử vong giống như vật hữu hình đang từ phía sau bao trùm đến. Vì vậy hắn một lần nữa tăng tốc, cúi người lao tới, giống như một quả tên lửa hình người phóng nhanh về phía trước, nơi đi qua làm bốc lên một trận cát bay.

- Thi chạy với ta sao?

Giọng nói của Duccio lại truyền vào tai Adolf.

Lúc Adolf nghe được câu này, cảnh vật trong mắt bỗng sản sinh biến hóa

kỳ dị, trời và đất bắt đầu xoay tròn, lật qua lật lại. Một con bướm màu đen dừng ở trên chóp mũi của hắn, chỉ có cánh của bướm bướm và ánh mắt của hắn giữ nguyên vị trí, không hề chuyển động. Khi hắn hiểu được đã xảy ra chuyện gì, cái đầu trên cổ hắn đã bay rất xa giữa không trung theo quán tính.

Duccio không dùng kiếm trong tay áo, chỉ rút ra một ngọn phi đao, giơ lên một độ cao nhất định, chờ đối phương tự đâm vào. Adolf còn không nhìn thấy đối phương làm cách nào chạy đến trước mặt hắn.

- Lúc mười ba tuổi ta đã chạy nhanh hơn người bây giờ.

Duccio đi về phía chiếc đầu Adolf rơi dưới cát:

- Khi đó ta chạy trên sân thượng trong thành phố, chạy dọc theo tường, hoặc là lộn ngược người trên trần nhà để chạy, mới sẽ rơi xuống tốc độ như người.

Hắn nhặt chiếc đầu của Adolf lên, nhìn ánh mắt đang tan rã và gương mặt không hề có phản ứng của đối phương, nói:

- Giả chết cũng vô dụng, nhớ kỹ, là do thành quả thí nghiệm tà ác của người, khiến cho người bây giờ chết đi phải phải chịu đau đớn nhiều hơn người thường một lần.

Lúc này Adolf đột nhiên mở mắt, hắn quả thật đang giả chết. Sau khi ý thức được mình đã bị chém đầu, hắn đã tương kế tựu kế, cho rằng sau khi đối phương thành công sẽ rời đi. Chỉ cần đợi Duccio rời khỏi, lại kiên trì thêm vài giờ, chắc hắn sẽ có chi viện đến tìm mình.

Nhưng lúc này đối phương không hề bị hắn lừa gạt, nói xong lại muốn bồi thêm thêm đao.

Thực ra chuyện này cũng rất bình thường, Duccio đã biết chức năng cải tạo của Dzhugashvili, sao lại không biết tế bào E cao cấp của Evolution chỉ cần nào bộ còn nguyên là vẫn có tỉ lệ sống.

- A... ka... kha...

Adolf cố gắng nói gì đó, nhưng thanh đới và khí quản của hắn đều đã đứt, không nói ra được chữ nào.

- Cho dù người không có biểu tình gì, nhưng ta có thể từ ánh mắt của người nhìn ra được, người định cầu khẩn để cứu vớt tính mạng của mình.

Duccio rất lạnh nhạt nói:

- Đáng tiếc ta thật sự không thể sánh sinh chút thương hại nào với người. Ta tin trong nhiều năm qua, những người bị Evolution và Factory dùng để thí nghiệm cũng từng cầu khẩn các người. Rất nhiều người trong bọn họ... nói thế nào đây, cũng có thể xem là đồng đạo với ta. Hành hạ vô tận mà bọn họ phải chịu đựng cùng với sinh mệnh bị tước đoạt, cuối cùng đổi được cái gì? Hai loại lực lượng cực đoan và dị dạng sao?

Hắn lắc đầu:

- Nếu như đây là lực lượng mà người và tên bán cơ khí kia theo đuổi, vậy các người cũng đã nhìn thấy, ta không cần dựa vào bất cứ cải tạo sinh lý nào, lực lượng vẫn vượt xa các người.

Hắn dừng một chút rồi nói tiếp:

- Ta tin vào sự tồn tại của Minh giới (âm phủ), nằm trong một vũ trụ mà người sống không biết... Người hãy đến nơi đó sám hối, nguyện những người bị người giết chết, tiếng kêu rên của bọn họ được lắng lại, linh hồn của bọn họ được an bình.

Duccio nói xong liền từ trên người lấy ra một quả đạn lửa, kéo ngòi nổ nhét vào trong khí quản Adolf:

- Cái này là dùng nhiệt nhôm đặc chế, có thể đốt cháy đầu của người đến không còn mảnh vụn.

Hắn nói xong bèn ném đầu của Adolf đi, chiếc đầu còn chưa rơi xuống đất đã bốc cháy bùng rực.

Làm xong Duccio mới xoay người đi về hướng ngược lại. Hắn không nhanh không chậm đi qua thi thể Adolf, lúc này trên thi thể kia có rất nhiều bướm bướm màu đen đang đậu. Bọn chúng dường như rất thích đến gần những sinh vật sắp chết hoặc vừa mới chết, cũng không biết là vì sao.

Bên kia Dzhugashvili xem như đã hoàn toàn kinh hãi, hắn đã thử ít nhất mười loại vũ khí và phương pháp, nhưng vẫn không làm gì được bàn tay màu đen kia, tuyệt đối là đao thương bất nhập, nước lửa bất xâm.

Hơn nữa điểm làm cho người ta cảm thấy khủng bố nhất, đó là bàn tay đen kia không phải từ trong cát vươn ra, mà là từ trong một không gian khác. Dưới chân Dzhugashvili đã bị hắn đánh thành một cái hố lớn, cát chung quanh đều bị đánh bay. Hắn vốn tưởng rằng dưới cát có đồng bọn của

Duccio đang ẩn nấp, không ngờ sau khi nổ ra chỉ nhìn thấy một cánh tay màu đen lơ lửng trên không, phía sau khuỷu tay là một hố đen vụn vụn, một vết nứt không gian, bàn tay đen từ trong không gian chưa rõ kia vươn ra.

Chắc hẳn có người muốn hỏi, tại sao người cải tạo máy Dzhugashvili này không dứt khoát vứt bỏ chân của mình, chém đứt hoặc tháo xuống là có thể chạy trốn. Rất đơn giản... đứt chân thì được, nhưng sau khi đứt sẽ không chạy nhanh được nữa.

Chắc hẳn lại có người muốn hỏi, Dzhugashvili là cục trưởng của Factory, có thể nói là một chiếc Cadillac trong số người cải tạo của đế quốc, chẳng lẽ hẳn đứt chân thì không thể bay được sao? Đúng vậy, hẳn có thể bay... khoảng chừng một cây số, sau đó hẳn sẽ phải đáp xuống.

Nguyên nhân rất đơn giản, bay lượn phải tốn nhiên liệu hoặc nguồn năng lượng. Trong cơ thể cục trưởng Dzhugashvili cũng không có bao nhiêu chỗ để chứa nhiên liệu, hẳn cũng không có nguồn năng lượng nghịch thiên cỡ nhỏ giống như hạt nhân vĩnh hằng, bay xong một cây số kia hẳn sẽ phải đáp xuống nhảy bằng một chân. Nghĩ đến trọng lượng của bản thân, nhảy bằng một chân nhất định là một bước đạp ra một cái hố sâu, khả năng còn không nhanh bằng dùng tay để bò.

Tại khoảnh khắc này, Dzhugashvili thật hi vọng mình là người máy Atom trong truyền thuyết, trong cơ thể chứa lò động lực năng lượng hạt nhân... mười vạn mã lực, bảy đại thần lực... chính là thứ mà hẳn cần lúc này.

Enzo Duccio trở về còn nhanh hơn tưởng tượng, lúc hẳn đi tới, trông thấy Dzhugashvili đang bị bàn tay đen từ trong không gian khác vươn ra nắm lấy cổ chân, treo ngược giữa không trung. Sa mạc phía dưới thân thể Dzhugashvili đã biến thành một cái hố to, toàn thân trên dưới còn phát ra mùi cháy khét.

- Không khó tưởng tượng, vì muốn giẫy thoát khỏi bàn tay này, người đã cố gắng rất nhiều.

Duccio nói:

- Nhưng người không thể làm gì được nó. Thực ra chuyện mà người phải làm... đó là chờ đợi... chờ đợi nó tự động chết.

- Đây rốt cuộc là cái gì! Năng lực của người rốt cuộc là gì?

Dzhugashvili cũng biết mình sống không lâu nữa, trước khi chết hẳn thật muốn nghe thử bàn tay đen chết tiệt này rốt cuộc là thứ gì.

- Năng lực của ta rất đơn giản, triệu hồi sinh vật từ thế giới khác đến vị diện của chúng ta.

Duccio trả lời:

- Lúc cấp Giấy, ta chỉ có thể triệu hồi bướm bướm.

Hắn cười tự chế nhạo mình:

- Bây giờ ta là người năng lực cấp Hung, nhưng vẫn chỉ có thể triệu hồi bướm bướm.

Hắn nói xong lại cử động ngón tay một chút.

Chỉ thấy vết nứt không gian chỗ bàn tay đen kia mở rộng, một sinh vật màu đen kỳ dị từ trong vết nứt chui ra. Hình dáng của sinh vật này rất khó miêu tả, thân dưới hơi giống như Alien, xúc tu bên mép hẹp dài, răng nanh đâm ngược ra. Cánh tay đen vươn ra kia lại mọc phía sau đầu nó, cùng vị trí còn có tám chín cánh tay như vậy. Mà ở vị trí cánh tay thật sự hai bên thân thể sinh vật này, lại mọc ra một đôi kim lớn màu đen.

Quái vật này rơi vào trong hố, kéo theo Dzhugashvili cùng rơi xuống. Dzhugashvili đã sợ đến mặt không còn chút máu, lúc này hắn cuối cùng đã quyết định chặt chân của mình, cách xa sinh vật kia một chút.

Nhưng khi Dzhugashvili hoảng loạn bò ra khỏi cái hố này, ngòi phích xuống cách đó mấy mét, hắn định thần nhìn lại, trông thấy quái vật kia chỉ còn thoi thóp một hơi, toàn thân giống như đông cứng lại, thân thể cuộn tròn uốn khúc.

- Loại sinh vật giống ác ma như vậy, lúc được ta triệu hồi tới thế giới này sẽ bị lực phá hoại của thời không giăng xé, va đập. Khi bọn chúng tiến vào thế giới vật chất sẽ đông cứng giống như bây giờ, đối với bọn chúng thì biến hóa này giống như nghệt thờ vậy.

Lúc Duccio nói chuyện, quái vật kia đã chết hẳn, thi thể cũng bắt đầu hóa khí tan đi.

- Ta đã thử triệu hồi rất nhiều thứ. Người rất khó hiểu được sự mê hoặc mà lực lượng kia mang đến, giống như người có thể đưa cả một quân đoàn bóng đêm bách chiến bách thắng đến thế giới này vậy.

Duccio nói:

- Ta từng hoài nghi những quái vật này đến từ Minh giới, nhưng ta không muốn thử đi qua bên đó, vì vậy cũng không thể chứng thực được. Ta gọi những bướm bướm đen này là Minh Điệp, Minh Điệp... cũng là sinh vật duy nhất mà ta có thể thành công mang tới trên đời này.

Duccio từ từ đến gần Dzhugashvili, chẳng biết tại sao bướm bướm màu đen chung quanh càng lúc càng nhiều, gần như che lấp cả bầu trời phụ cận:

- Có điều lúc chiến đấu bọn chúng gần như chẳng có tác dụng gì, đôi khi không chế không ổn còn làm lộ hành tung của ta.

- Ừm... năng lực của ta chính là như vậy. Triệu hồi quái vật cao cấp giống như vừa rồi, chỉ mở ra một lỗ hồng không gian nhỏ, đã xem như phương thức vận dụng năng lực tốt nhất mà ta có thể nghĩ ra ở cấp Hung.

Nghe đến đây Dzhugashvili đã hiểu, năng lực của Duccio vốn cũng là vô dụng, nhưng điều này lại nói lên một vấn đề khác, tên này hoàn toàn dựa vào vận dụng năng lượng và kỹ xảo chiến đấu đã đủ đáng sợ rồi.

- Giải thích như vậy xem như đã rõ ràng rồi chứ?

Duccio đột nhiên tăng tốc, thân hình lóe lên, kiếm trong tay áo đâm thẳng vào đỉnh đầu Dzhugashvili.

Lúc này Dzhugashvili đang ngồi dưới đất, hắn chỉ cảm thấy bóng người trước mắt đột ngột biến mất, gần như đồng thời đỉnh đầu của hắn cũng bị đâm xuyên, Duccio cũng đã đứng ở phía sau hắn.

Xương đầu của Dzhugashvili được gia cố bằng tinh hợp kim, bên trong còn có một lớp chất liệu đặc thù. Theo như hắn kiểm tra, xương đầu này còn có tác dụng đề kháng một phần năng lực tinh thần. Có điều kiếm trong tay áo Duccio được truyền năng lượng vào, rất dễ dàng xuyên qua đầu của đôi phương, lại phá hoại đại não yếu ớt trong đầu.

Duccio xác nhận đôi phương đã chết mới thu hồi kiếm trong tay áo. Hắn lại từ trong đai lưng rút ra một thanh kiếm mềm, cổ tay liên tục vung lên, mấy vết sáng lướt qua, thì thể Dzhugashvili đã bị tháo rời thành tám mảnh.

Máu thịt và khí quan của loài người lộ ra trong không khí sa mạc rất nhanh bị hong khô. Duccio dùng kiếm đẩy ra một chút, từ bên trong tìm được một linh kiện máy móc lớn khoảng chừng nắm tay. Hắn nhặt nó lên, lại từ trên

người lấy ra máy tính cỡ nhỏ, kết nối với khe cắm của linh kiện này, rất nhanh trên màn hình máy tính xuất hiện một số dữ liệu.

Duccio thao tác một phen, loại bỏ tất cả tư liệu Dzhugashvili lưu lại, sau đó thêm vào linh kiện này một đoạn ghi âm. Đương nhiên giọng nói xuất hiện trong ghi âm đã được chỉnh sửa toàn bộ, cũng không thể khôi phục lại.

- Mây đen che thành, cỏ cây là binh, bỏ cũ lập mới, xu thế tất yếu.

Duccio nghiêm túc làm theo yêu cầu của Thiên Nhất, bàn giao xong mười sáu chữ này không sót chữ nào, sau đó cất máy tính cỡ nhỏ vào, cắm linh kiện này đi về phía máy bay vận tải...

Rạng sáng hôm sau, trong khoang tàu bị lật lớp bọc thép trên đỉnh, EAS đã tìm được linh kiện vốn phải ở cùng thi thể Dzhugashvili này. Mà sáng ngày thứ hai, tin nhắn trong linh kiện đã được truyền đến tai Krause.

Chương 6 : Thành thật

Hai vị nhân huynh số khổ Paperman và Luca, sau khi ở lại quận Táo Gia một thời gian lại bị điều đi biên cảnh tây bộ quận Song Ứng. Vì đề phòng quân lực Giới Luật Thép ở Châu Âu từ biên cảnh tiến vào tiếp ứng những đội ngũ bị vây khốn kia, trước đó Khẩu Lâm Tai đã bắt đầu củng cố phòng tuyến, muốn bóp chết bất kỳ suy nghĩ phá vòng vây nào của đối phương từ trong nội.

Mà sau khi Đường Hiến mất tích, Trường Anh đã nhận được mệnh lệnh ở lại tổng bộ EAS, còn đường hoàng tiếp quản phòng làm việc của cục trưởng. Trong lòng mọi người đều hiểu, ngoài mặt là cao tăng để một Thiên Vệ tạm thay Đường Hiến trấn giữ trong thời kỳ này, thực ra còn có thâm ý khác là muốn trông chừng Time Servant.

Hôm nay Time Servant đi đến phòng làm việc của Trường Anh, cửa điện tử còn chưa hoàn toàn khép lại, hắn đã vội vã vừa đi vừa nói:

- Ta muốn đến Thiên Đô.

Lúc này Trường Anh đang đeo một cặp mắt kính, tóc dài buộc thành đuôi ngựa, ngồi phía sau bàn làm việc cúi đầu bận rộn. Trước khi Time Servant đi vào vẻ mặt của nàng đang bức bối, lúc này nghe Time Servant nói, mí mắt của nàng cũng không nhướng lên:

- Người có biết hiện giờ mỗi ngày ta phải tốn tám chín giờ để xử lý những công việc văn án này, bức mình đến thế nào không? Chỉ riêng việc ký tên đã mỏi cả tay rồi, người đừng làm loạn thêm nữa.

Time Servant nói:

- Ta chỉ tới nói với cô một tiếng, cũng không phải xin ý kiến của cô.

Nói xong hắn liền xoay người muốn rời đi.

- Người đứng lại đó cho ta!

Trường Anh quát một tiếng, còn thật sự hiệu nghiệm, Time Servant lập tức không dám bước thêm nửa bước.

Tay của nàng run rẩy tháo mắt kính xuống, đứng dậy, ném bút xuống bàn, lập tức đi lên trước.

Time Servant quay đầu lại nói:

- Ta đoán kế tiếp cô muốn mắng người... nhưng ta phải nhắc nhở một chút, làm vậy cũng chỉ lãng phí thời gian mà thôi.

Trường Anh hít thở sâu một hơi, cố gắng khiến giọng điệu ôn hòa hơn:

- Được, ta không mắng người, nhưng người có thể suy nghĩ cho người khác một chút không. Người có biết ta đã viết bao nhiêu phân báo cáo đảm bảo cho người, mới giúp người được tự do hoạt động trong tổng bộ EAS không? Đừng tưởng rằng thất hoàng tử lão đại kiếm cho người một cái danh hiệu anh hùng là có tác dụng gì, đó chỉ là tiết mục cho dân chúng xem mà thôi. Chuyện người bị điều khiển còn xa mới chấm dứt, nếu xử lý sơ suất người sẽ vạn kiếp bất phục.

Nàng lớn tiếng nói:

- Bây giờ người không dám xia tới mệnh lệnh tự tiện rời khỏi, những ân nhân trước đó đều sẽ uống phí. Lúc người đến cửa khẩu Thiên Đô sẽ trực tiếp bị bắt. Còn nữa, người có nghĩ tới hay không, người đã cố hết sức đảm bảo cho người là ta sẽ thế nào đây? Ta đáng bị người liên lụy sao?

Time Servant quả thật chưa từng nghĩ đến lập trường của Trường Anh, hẳn cũng không biết đối phương đã làm nhiều chuyện như vậy vì mình. Hắn đứng yên mấy giây, nặn ra một câu:

- Xin lỗi.

Nhưng lại lập tức nói:

- Thế nhưng... hiện giờ tin tức đối phương lưu lại rõ ràng là ám chỉ Thiên Đô sẽ...

- Ta không chấp nhận.

Trường Anh trực tiếp ngắt lời.

- Ừm... không chấp nhận cái gì...

Time Servant cũng không nói nhanh được nữa.

- Ta không chấp nhận lời xin lỗi của người, cũng không chấp nhận bất kỳ lý do gì để người rời khỏi.

Trường Anh nói:

- Trước khi công việc thẩm tra với người hoàn toàn kết thúc, người đừng hòng rời đi, nếu chạy trốn ta sẽ đánh người bẹp dí rồi nhốt lại.

- Chắc... ta thừa lúc ban đêm chạy đi là được, cô có thể canh gác suốt đêm ở cửa phòng ta sao.

Trường Anh hừ lạnh một tiếng, ánh mắt rất khinh thường, giọng điệu âm trầm hỏi một câu:

- Giường của người rộng bao nhiêu?

- Cô muốn làm gì...

Sắc mặt Time Servant biến đổi.

- Vậy còn tùy thuộc người muốn làm gì.

Giọng trả lời của Trường Anh rất giống một nữ lưu manh, nhưng lời này hoàn toàn không có ý xấu gì, ý tứ rất đơn giản, người muốn chạy trốn thì ta sẽ bắt lại.

Time Servant cảm thấy vẫn nên thay đổi đề tài một chút:

- Được rồi, ta hiểu rõ thái độ của cô. Nhưng người có thể dùng kỹ thuật kết thúc công việc thẩm tra với ta, tối hôm qua đã bị giết rồi, chuyện này cũng không thể tiếp tục kéo...

- Trái Đất thiếu một người vẫn sẽ xoay.

Trường Anh đi vòng qua bàn, trở lại chỗ ngồi:

- Dù sao thiết bị trên máy bay vẫn còn, ta đã viết báo cáo nộp lên trên, báo Thiên Đô phải thêm vài nhân viên kiểm tra qua đây, tiếp tục công việc của hai vị cục trưởng kia. Ta nghĩ khi Krause điện hạ nhìn thấy báo cáo sẽ lập tức phê chuẩn.

- Có lẽ kế hoạch dự bị này sẽ không có sức thuyết phục như dự tính, hơn nữa còn sẽ làm chậm trễ mấy ngày, nhưng người và ta đều hiểu, cả vụ việc vốn chỉ là hình thức, kiên nhẫn hoàn thành là được, đến lúc đó người muốn hành động cũng không muộn.

Time Servant bị nàng nói đến sững sốt, đứng ngơ ngác đủ mười mấy giây.

Trường Anh lại đeo kính lên, cúi đầu tiếp tục xử lý công việc:

- Đứng ngốc ra đó làm gì? Không phải người rất thích tranh cãi với ta sao,

nói gì đi chứ.

- Cảm ơn.

Time Servant trả lời. Cho đến vừa rồi ấn tượng của hắn đối với Trường Anh vẫn là... một người phụ nữ miệng lưỡi độc ác, lúc cãi nhau dùng từ rất cay nghiệt, có lúc còn hành động theo cảm tính, lòng dạ nham hiểm, ngang ngược cường thế.

Nhưng lúc này Time Servant lại phát giác, hóa ra nàng đã âm thầm làm nhiều việc như vậy, chiếu cố cho mình khắp nơi.

- Biết tốt xấu rồi thì hãy làm việc cẩn thận một chút, đừng cứ làm liều. Trường Anh cũng không ngẩng đầu lên, thuận miệng trả lời.

- Trong phần báo cáo điều tra lúc trước, ta đã nói dối.
Time Servant đột nhiên nói.

- Cái gì?

Trường Anh lại ngược mắt nhìn hắn:

- Không phải người định thừa nhận với ta, mình vẫn chưa thoát khỏi khống chế của Nghịch Thập Tự đấy chứ?

Time Servant nói:

- Không, thuốc hỗn hợp loại 103 hiển nhiên đã hoàn toàn mất hiệu lực. Chỉ là... cô đã từng hỏi ta, trong không gian kia, trước khi Thiên Nhất rời đi đã nói gì với ta.

Trường Anh lập tức dùng máy tính mở điều văn bản điều tra đã viết, thực ra phần tư liệu này và phần thẩm vấn ghi hình đã gộp lại báo cáo lên trên.

- Khi đó câu trả lời của người là... “từ lúc này trở đi, trì hoãn cô ta hai mươi phút, sau đó người sẽ không bị ta khống chế nữa, trở lại làm chính người, bây giờ... giết chết cô ả kia”.

Nàng hỏi:

- Thế nào? Đây là nội dung rất quan trọng, nếu như người sửa lại...

Time Servant nói:

- Thực ra hắn không nói nhiều như vậy, hắn chỉ thấp giọng nói “lựa chọn làm chính người, hoặc là...”, đến chỗ này hắn có ý lớn tiếng nói “giết chết cô ả kia”.

Ánh mắt Trường Anh lấp lóe, suy nghĩ mấy giây, hỏi:

- Tại sao khi đó phải nói dối?

- Cô không cảm thấy báo cáo viết như vậy nộp lên trên sẽ có sức thuyết phục hơn sao?

Time Servant đáp.

- À...

Trường Anh đóng văn bản lại:

- Có lý, vậy ta sẽ không thay đổi nữa, chuyện này chỉ có hai chúng ta biết được không.

- Ta cũng có ý này.

- Tại sao đột nhiên lại thành thật như vậy? Mang ơn đội nghĩa với ta, lương tâm cắn rứt à?

Trường Anh mỉm cười hỏi.

- Chỉ là sự tình vừa lúc hiện lên trong đầu, nhớ tới nên nói với cô một chút mà thôi, không có ý gì khác.

Time Servant trả lời.

- Vậy sao?

Nàng càng tươi cười.

- Ta không biết cô đang vui chuyện gì...

Time Servant nhìn nụ cười dịu dàng trên mặt đối phương, không hiểu vì sao lại cảm thấy hơi lúng túng, hấn dờ ánh mắt đi:

- Cứ như vậy đi, ta đi trước, một mình cô thích suy nghĩ thế nào thì tùy.

Đợi Time Servant ra ngoài, Trường Anh mới bật cười một tiếng:

- À... ta có gì phải suy nghĩ chứ? Tưởng người khác đều ngốc như người sao?

Chương 7 : Samael

- Ta tưởng ngươi đã lên bờ rồi.

Blood Owl vừa đi vào phòng nghiên cứu của Strange liền nhìn thấy Phong Tiễn đang ngồi trên một chiếc bàn hút xì gà, hắn vừa nói vừa ra dấu, bảo đối phương đưa cho mình một điều.

- Không vội, tàu ngầm còn dừng một thời gian nữa, ta tới tán gẫu với bác sĩ một lát.

Phong Tiễn trả lời, hắn lấy xì gà trong túi ném cho Blood Owl, búng tay châm thuốc giúp đối phương.

- Các ngươi có ai nhìn thấy Dark Water không? Ta nhớ đã một thời gian không thấy hắn rồi, hắn xuống tàu lúc nào?

Blood Owl hỏi.

- Nhắc đến đúng là đã lâu không thấy rồi, có thể Thiên Nhất đã an bài nhiệm vụ gì cho hắn, dù sao hắn cũng sẽ không rời khỏi Nghịch Thập Tự. Phong Tiễn nói tiếp:

- Đúng rồi, Blood Owl, ngươi định khi nào thì rời khỏi?

- Tạm thời không định đi.

Blood Owl nhả khói nói.

Strange vẫn ở bên cạnh bận rộn di chuyển đồ đạc, lúc này lão chen vào:

- Nếu ngươi muốn đợi đến khi mình được “chữa khỏi” mới rời đi, vậy ta có tin tức xấu phải nói với ngươi.

- Không làm được đúng không?

Blood Owl hỏi thẳng.

Strange dừng lại một chút, nhìn Blood Owl, trả lời:

- Không sai, ngươi cũng đã nhìn thấy dữ liệu kiểm tra rồi. Tất cả thí nghiệm ta làm cho ngươi, tin rằng với ánh mắt chuyên nghiệp của ngươi cũng không khó nhìn ra đầu mối. Chúng ta đã thử nhiều phương pháp như vậy,

thuốc cương thi hỗn hợp, thôi miên tinh thần, thậm chí là thuốc độc, nhưng kết quả thí nghiệm đều đưa ra một kết luận. Nếu người không muốn bị cảm xúc tiêu cực của người khác ảnh hưởng, chỉ có cách kiềm chế năng lực của mình đến mức lớn nhất. Thực ra lúc ở đảo Địa Ngục, ảnh hưởng của sương thần Hades đối với người đã chứng minh điểm này.

- Muốn giữ nguyên năng lực, đồng thời lựa chọn ngừng cảm ứng với tâm tình tiêu cực, đó là chuyện không thể. Mà tin tức tệ nhất không phải cái này, e rằng ta phải tiếc nuối nói cho người biết, cho dù người giống như Diêm Không ngâm mình trong sương thần thời gian dài với liều lượng lớn, khiến cho năng lực hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại năng lực yếu ớt, kết quả cũng chỉ có thể làm cho mình không còn thể nghiệm được cảm xúc tiêu cực của người khác mà thôi. Người vẫn không thể sinh ra tình cảm thuộc về mình, không thể giống như người thường bộc phát sợ hãi, bị thương, tuyệt vọng, bao gồm cả thứ lúc này nên có... thất vọng.

Strange nói thẳng, lão biết khéo léo tuyên bố tin tức xấu và tuyên bố thẳng thắn với Blood Owl cũng chẳng có gì khác nhau.

Blood Owl quả thật không có phản ứng gì lớn, vẫn hút xì gà, nói với giọng bình thường:

- Người muốn nói... ta đã không cần ở lại Nghịch Thập Tự nữa.

- Rất xin lỗi, Blood Owl, đến hôm nay ta chỉ có thể nói, ta đã bắt lực với “bệnh” của người rồi.

Strange nói tiếp:

- Không ai có lý do đi tham dự hành động cuối cùng kia, người xem, ta cũng đang thu dọn đồ đạc đây. Trận chiến cuối cùng đó không phải là thứ một bác sĩ muốn dây vào.

Phong Tiễn nói với Blood Owl:

- Ta thấy người cũng nên đi thôi. Nói thật trước đây ta nợ God Key và Thiên Nhất rất nhiều, cho nên mới ở lại tới hôm nay. Lần trước trong trận chiến ở vườn treo Babylon, nhân tình xem như đã trả xong hết rồi. Hơn nữa Thiên Nhất cũng không giữ chúng ta lại, ngay cả Phục Nguyệt cô nương cũng bị hất đuôi đi. Cô Ván đã rời khỏi, Kế Toán và Thuật Sĩ vừa mới lên bờ, bây giờ ta và bác sĩ Strange cũng sẽ xuống tàu... Nghịch Thập Tự xem như đã tan rã rồi.

Blood Owl nói:

- Cho dù biết mình không thể chữa khỏi, ta ít nhất còn hai lý do, muốn đi Thiên Đô tham dự trận chiến cuối cùng này.

- Nếu ngươi muốn tìm Lãnh Chúa báo thù, ta thấy không cần thiết.

Strange nói:

- Trận chiến ở thành phố Đại Tây Dương, các ngươi chỉ xuất phát từ lập trường khác nhau, cũng không có ân oán cá nhân. Hơn nữa xác suất được “chữa khỏi” của ngươi cũng không hoàn toàn bằng không, ta chỉ căn cứ vào học thức có hạn của mình, phủ định phần lớn khả năng trên khoa học hiện giờ, nhưng cũng không có nghĩa là ngươi vĩnh viễn không có hi vọng.

- Các ngươi không cần nói nữa, mỗi người đều có chí riêng, không phải sao?

Blood Owl nói xong liền dập tắt xì gà trong tay.

.....

Phía bên kia, trong cửa hàng sách.

Thiên Nhất đã đổi màn hình mới, nối vào máy tính ban đầu, lúc này đang tiến hành đối thoại với thủ lĩnh Thiên Minh.

Có điều Duccio dĩ nhiên sẽ không dễ dàng để người khác nhìn thấy tướng mạo của mình, trên màn hình trước mắt Thiên Nhất chỉ có biểu tượng tai nghe mặc định, cũng không nhận được tín hiệu hình ảnh.

- Nếu ngươi muốn dùng phương thức này liên lạc với ta, tại sao không dứt khoát gọi điện thoại tới đây, ngươi biết số của ta mà.

Thiên Nhất nói.

Duccio trả lời:

- Điểm này ta cũng rất tò mò, vẫn luôn muốn hỏi ngươi. Lúc này hẳn là ngươi đang ở trên tàu ngầm, tại sao lại có một số điện thoại cố định, hơn nữa còn hoàn toàn không quan tâm đến mã vùng. Ta nhớ lúc ở quận Long ngươi cũng cho ta số điện thoại như vậy.

Thiên Nhất nói:

- À, chuyện này, chắc ngươi cũng đã nghe Gambling Snake nói rồi, ta vẫn luôn ở trong một cửa hàng sách... Thực ra ở chỗ này của ta, điện thoại, dây điện, ống nước đều không nối tới đâu cả, cả nhà giống như một chiếc hộp.

Nhưng ta luôn luôn có điện, có nước, còn có một chiếc điện thoại cố định cho dù ở bên ngoài tỉnh cầu cũng có thể gọi được.

Hắn bùng lên cà phê uống một hớp:

- Còn về kỹ thuật cụ thể, ta sẽ không giải thích với người, đó là công nghệ cao.

- Ha ha... được rồi.

Duccio cười cười, hắn cũng chỉ thuận miệng hỏi, hơn nữa cũng không hoàn toàn tin vào lời giải thích của Thiên Nhất, càng không để ở trong lòng:

- Lần này ta tự mình ra tay, sự tình tuyệt đối không có sơ suất. Hiện giờ hai tên kia đã chết, tin tức cũng đã truyền tới, sự hợp tác của chúng ta dường như cũng nên vẽ dấu chấm tròn rồi.

- Vậy lần gọi điện này xem như hai tổ chức chúng ta chính thức nói lời từ biệt sao.

Thiên Nhất tiếp lời hắn.

- Như vậy rất tốt...

Duccio dừng một chút rồi nói:

- Ông chủ Thiên, ta tin tưởng thế giới sau này sẽ trở nên tốt hơn. Cho dù rước khi lui ra khỏi võ đài lịch sử người phải làm những gì, ta đều cầu chúc người thành công. Chỉ là... khi còn sống ta không muốn nhìn thấy lá cờ của Nghịch Thập Tự nữa.

- Chuyện này không cần người phí tâm, thay đổi không phải ở tương lai xa xôi, mà là mỗi giây mỗi phút đều đang diễn ra.

Thiên Nhất nói:

- Khi thế giới này không cần Nghịch Thập Tự nữa, Thiên Minh cũng sẽ mất đi ý nghĩa tồn tại. Nhưng nhìn tình hình trước mắt, ta đề nghị người vẫn nên truyền thừa tinh thần của các người. Ít nhất trong mười thế kỷ tiếp theo, loài người vẫn sẽ không thông minh đến mức rút ra được bài học.

- Hừ... người hãy保重, ông chủ Thiên.

Enzo Duccio cười nói, xem như nói lời từ biệt với Thiên Nhất.

- Hi vọng sẽ không gặp lại, Duccio.

Thiên Nhất trả lời, sau đó hai người gần như đồng thời tắt liên lạc.

Vừa kết thúc cuộc gọi điện, cửa tiệm sách bỗng bị đẩy ra, người đi vào là

Gunsmith.

Hắn gian nan lội qua đồng sách đầy đất, đi tới trước bàn làm việc nói:

- Người đã đi gần hết rồi, cuối cùng chỉ còn lại người, ta, Blood Owl và God Key.

Gunsmith than thở:

- Trên tàu ngầm này vắng ngắt, đúng là không quen lắm.

- Nhớ mẹ người phải không? Xem ra nên để cô ấy mang người về nhà mẹ cho rồi.

Thiên Nhất nói.

- Hừ...

Gunsmith không quan tâm đến câu nói đùa này, chỉ trả lời:

- Nửa năm trước người đã vạch ra tất cả kế hoạch, cho nên mới bảo ta và Nguyên Soái chế tạo “thứ kia”. Trước đây không lâu Dark Water âm thầm rời tàu, ta đã đoán được... hành động điên cuồng cuối cùng của người đã giống như tên ở trên đây rồi.

Hắn nói:

- Nhưng tại sao người lại đuổi Phục Nguyệt đi, ta vẫn không nghĩ ra được. Cho dù người đối địch với toàn thế giới này, làm đủ thứ phản lại loài người, cô ấy cũng sẽ đứng về phía người. Cho nên lý do người đuổi cô ấy đi hẳn là không liên quan tới hành động của Nghịch Thập Tự, mà xuất phát từ lý do cá nhân. Ta có thể hỏi đó là gì không?

- Người có thể hỏi, nhưng ta không muốn trả lời.

Thiên Nhất ủ rũ trả lời.

- Có phải liên quan đến “kẻ bị cấm tên” không?

Gunsmith nói thẳng:

- Có phải người cảm thấy... lần này mình sẽ chết.

Thiên Nhất hít sâu một hơi:

- Đại trí giả ngu, trực giác của người đúng là khiến ta cảm thấy khó tưởng tượng, ha ha...

Thiên Nhất cười:

- Nếu người đã nghĩ tới bước này, vậy ta sẽ nói cho người nghe một chút.

Hắn uống một ngụm cà phê, sửa sang lại suy nghĩ:

- Ta sẽ không chết, điểm này chắc người biết rồi chứ?

- Ta biết.

- Ta đã sống trên đời rất lâu, điểm này chắc người cũng biết rõ.

- Ừ.

- Như vậy hãy nói một chút về vấn đề mà ta phải đối diện... “Kẻ bị cấm tên” là ám chỉ Samael, hắn là sinh vật tương tự với Cherub mà người nhìn thấy ở vườn treo Babylon.

Thiên Nhất nói:

- Trong các tôn giáo có rất nhiều truyền thuyết liên quan đến hắn, nội dung tỉ mỉ tuy không thể hoàn toàn tin tưởng, nhưng có thể tham khảo ngụ ý của nó.

- Thiên sứ tử vong bị trời cấm tên, vua của bóng tối, một trong số ma vương cấp Satan, kẻ độc hành Samael. Hắn là kẻ hủy diệt lãnh khốc và xảo trá, bởi vì không chịu quỳ gối trước mặt Adam, hơn nữa còn nói ra những lời phản nghịch như “dựa vào đâu mà bắt thiên sứ do thánh hỏa sinh ra như ta phải quỳ lạy một thân thể làm từ cát bụi”, cho nên đã bị cấm tên, tất cả tư liệu có liên quan đến hắn đều bị đóng kín. Sau khi bị tước đoạt danh hiệu, hắn đã hóa thân thành The Serpent, ý nghĩa tượng trưng của nó không nói cũng biết.

- God Key chuyển lời từ Seraph, là ám chỉ tên Samael này đã xuất hiện trên Địa Cầu phải không?

Gunsmith hỏi:

- Khi đó người nói mình sẽ xử lý vấn đề này...

- Ta đương nhiên sẽ đi xử lý, nhưng phải sau khi sứ mạng của Nghịch Thập Tự kết thúc.

Thiên Nhất ngắt lời:

- Khi đó ta sẽ một mình đi xử lý.

- Nếu như người thất bại thì sao?

Gunsmith hỏi.

- Ta không cần suy nghĩ đến chuyện thất bại.

Thiên Nhất nói:

- Bởi vì nếu như ta thất bại, ta rất có thể sẽ vĩnh viễn chết đi, sau khi chết thì thế giới này dĩ nhiên cũng không liên quan gì đến ta nữa.

Giọng điệu của hắn càng lúc càng nghiêm túc:

- Nhưng bây giờ ta còn sống, vì vậy nên làm những gì cần làm, trước tiên giải quyết vấn đề của đế quốc và tổ chức phản kháng, xây dựng trật tự mới, đây mới chuyện quan trọng nhất hiện giờ.

Lời của hắn giống như không cho phản bác:

- Còn về Samael... ta không cho rằng mình sẽ bại dưới tay hắn, điều kiện tiên quyết là Phục Nguyệt không thể ở lại, cô ấy cách ta càng xa càng tốt.

- Cô ấy khiến cho ngươi trở nên mềm yếu, cô ấy là nhược điểm của ngươi? Gunsmith nói tiếp.

- Nghe giọng điệu của ngươi, dường như cảm thấy đây cũng không phải chuyện xấu.

Thiên Nhất hỏi ngược lại.

- Hừ...

Gunsmith cười lạnh, xoay người đi ra ngoài:

- Không có vương bản là có thể vô địch sao?

- Chẳng lẽ không đúng?

- Nếu như đúng, vậy lúc ngươi đuổi cô ấy đi, ngươi cũng đã thừa nhận sự mềm yếu của mình, ngươi cũng đã thua rồi.

Chương 8 : Hồn Độn thần uy (thượng)

Ngày 27 tháng 2, tại Thiên Đô, tổng bộ HL.

Một binh sĩ sắc mặt hoảng hốt chạy vào phòng làm việc của Khấu Lâm Tai, hắn cũng không quan tâm đến chào hỏi, vừa vào cửa liền nói:

- Trưởng quan! Quận Song Ứng có tình huống nghiêm trọng!

Khấu Lâm Tai thấy trong tay đôi phương không cầm văn kiện hay gì khác, lập tức suy đoán được gì đó. Hắn không hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ hỏi:

- Ai bảo ngươi tới?

- Ấy...

Binh sĩ kia sững sốt, lập tức trả lời:

- Là nguyên soái Smith.

- Thất hoảng tử điện hạ biết rồi chứ?

Khấu Lâm Tai lại hỏi.

- Vâng... chắc vậy, tôi nghĩ nguyên soái cũng đã phái người tới chỗ ngài ấy. Binh sĩ kia trả lời.

- Địa điểm mở hội nghị ở đâu?

Khấu Lâm Tai thu dọn bàn một chút, đóng máy tính lại, đứng dậy đi về phía cửa.

Binh sĩ kia có phần theo không kịp tư duy của Khấu Lâm Tai, hắn gần như theo bản năng quay đầu lui ra cửa, chờ lúc hấn ý thức được thì đã thành Khấu Lâm Tai dẫn đường:

- Ở... ở phòng hội nghị số 4.

Hắn do dự một chút:

- Trưởng quan, sao ngài biết tôi tới là để...

- Mời ta tham gia hội nghị quân sự khẩn cấp?

Khấu Lâm Tai ngắt lời:

- Qua nét mặt của người có thể nhìn ra, cái “tình huống” kia là chuyện rất tồi tệ. Đã tồi tệ như vậy, nguyên soái Smith sẽ không chỉ phái người qua đây để báo với ta một tiếng. Còn nữa, người chạy tới mà không có bất kỳ văn bản hoặc tin tức điện tử nào đưa cho ta, đó là quân tình khẩn cấp đến mức không kịp đánh báo cáo, như vậy nghĩa là ta phải đi họp rồi.

Hắn nói xong lại cầm hồ lô lên uống một ngụm, còn nhíu mày “khà...” một tiếng. Người khác nghĩ rằng hắn đang uống rượu ngon gì đó, thực ra uống một hớp giấm chua cũng có phản ứng này.

- Ừm... à...

Binh sĩ kia không biết nên nói gì, bởi vì hắn vẫn chưa hoàn toàn hiểu rõ toàn bộ quá trình suy luận của tước gia.

- Như vậy... trên đường chúng ta đi, người có thể thuận tiện nói với ta chuyện vừa rồi muốn nói không?

Khấu Lâm Tai bước nhanh trong hành lang, lúc này đã thành binh sĩ kia đi theo phía sau hắn.

.....

Mấy giờ trước, tại quận Song Ưng, ngoại ô Barnaul.

Dự báo thời tiết hôm nay ở tây Siberia là nhiều mây âm u, âm mười lăm đến hai mươi độ.

Trên một mảnh bình nguyên trắng xóa, một bóng đen đứng lặng yên, vô cùng nổi bật.

Người đàn ông này mang mặt nạ gương, toàn thân được bao trùm trong áo khoác màu đen, hai tay đeo găng, cổ áo cũng dựng rất cao, cả người không lộ ra một chút da nào.

Mirror Face không đứng quá lâu đã chờ được mục tiêu của hắn.

Có ba người chạy tới, phân biệt là Marcus, Thiên Kiếm và Domino. Không sai, ba người này đều là Thiên Vệ.

Xin nhớ kỹ, cái gọi là cao thủ, lúc bị người khác ước chiến tuyệt đối sẽ không lái xe trượt tuyết chó kéo xuất hiện, cũng sẽ không ngồi máy móc gì đó. Khi cao thủ chỉ cách đối phương mấy cây số, không cần biết là hoàn cảnh địa hình gì, nhất định sẽ đi bộ tới hiện trường. Giữa trời băng đất tuyết này, chỉ thấy ba người đạp trên tuyết không lưu dấu vết, nhanh chóng chạy đến. Loại hành vi giống như hội chứng tuổi teen này chủ yếu truyền đạt ba tin tức, thứ nhất khinh công của ta không tệ, thứ hai ta không sợ lạnh, thứ ba người tạo dáng đứng lơ lửng trong tuyết cũng không dễ, chúng ta biểu diễn như vậy xem như không có lỗi với người.

- Rất tốt, đến rất nhanh.

Giọng nói khàn khàn của Mirror Face vang lên từ dưới mặt nạ.

- Người siêu năng lực đeo mặt nạ gương phải không... hình như đã từng thấy trong hồ sơ của HL.

Marcus nói:

- Nhưng theo như bản ghi chép kia, người hắc là không có năng lực tinh thần hệ.

Domino ở bên cạnh nói tiếp:

- Nhưng người có thể ở khoảng cách xa như vậy, dùng năng lực trực tiếp truyền giọng nói đến trong đầu chúng ta... đó nhất định là người siêu năng lực tinh thần hệ. Cho nên người không phải là “Mirror Face” trong ghi chép của HL, mà là một kẻ giả mạo.

- Là ai đều không quan trọng, ta không biết vì sao người lại dùng phương thức này để khiêu chiến chúng ta, cũng không biết hành vi tự sát này có ý nghĩa gì.

Thiên Kiếm nói:

- Nếu người cho rằng dụ ba người chúng ta ra ngoài, có thể tiến hành tập kích bộ chỉ huy hay gì đó, vậy e rằng đã quá coi thường chiến lực của quân đế quốc chúng ta rồi.

Hắn nhìn thẳng vào mặt nạ gương kia, trầm giọng nói:

- Hơn nữa cũng đánh giá quá cao thực lực của mình. Người cảm thấy ba người chúng ta đối phó với một mình người, cần mấy giây để phân ra thắng bại?

Domino cười lạnh nói:

- Không đúng, Thiên Kiếm, người phải hỏi hắn, một đấu một với bất kỳ ai

trong số chúng ta, hẳn rốt cuộc có thể kiên trì được mấy giây.

Ba người này ngoài mặt hoặc là ung dung, hoặc là bình tĩnh, trong lời nói cũng lộ ra đầy đủ tự tin. Nhưng trong lòng bọn họ hiểu rõ, có thể cách mấy cây số truyền giọng nói vào đầu Thiên Vệ, vậy đối phương ít nhất cũng là cao thủ cấp Hung. Ba người không hề sợ ý, mỗi giây mỗi phút đều đề phòng, cho dù Mirror Face nhúc nhích ngón tay cũng không thoát khỏi ánh mắt của bọn họ.

Hơn nữa bọn họ đã sớm bố trí, qua khoảng mười phút nữa một đại đội quân đế quốc sẽ chạy tới. Nếu như tên này còn có đồng đảng hoặc tiểu đội mai phục ở chung quanh, kết quả cũng sẽ bị một lưới bắt hết.

- Một đám bại trận may mắn thoát chết dưới tay Thiên Nhất, lại dám nói khoác mà không biết ngượng trước mặt ta.

Mirror Face lại chế giễu một câu chạm đến vảy ngược của đối phương:

- Đúng rồi... nghe nói còn có một tên Thiên Vệ gọi là Độc Tấu, hình như hắn không ở gần đây, đã trở về Thiên Đô rồi sao?

Độc Tấu cũng không phải trở về Thiên Đô, hắn chỉ tiếp tục lưu lại đội ngũ ở trung bộ quận Song Ứng, không tới tham gia công việc báo cáo lần này. Trên thực tế hôm nay ba Thiên Vệ này tụ tập tập ở Barnaul, là vì bộ chỉ huy ở đây tiến hành truyền tin bí mật với cao tầng của Thiên Đô (Barnaul là đầu mối giao thông then chốt, nằm ở ngoại vi vòng vây của quân đế quốc, tạm thời trở thành bộ tổng chỉ huy của quận Song Ứng trong trạng thái chiến tranh). Trước mắt tình hình trong quận Song Ứng đã gần ổn định, hơn nữa mấy ngày trước Adolf và Dzhugashvili bị giết đã gây nên sóng gió. Triều đình đang chuẩn bị gọi mấy Thiên Vệ này trở về Thiên Đô, chỉ lưu lại một mình Độc Tấu trấn giữ quận Song Ứng, cho nên hôm nay Độc Tấu không đến đây.

- Tính mạng đã sắp khó giữ được, còn muốn dò xét tin tức?

Domino là người trẻ tuổi nhất trong Thiên Vệ, hắn cũng xem là người nói khá nhiều trong ba người này. Hắn vừa nói vừa đi về phía trước, đến gần Mirror Face:

- Chúng ta có nghĩa vụ hoặc lý do gì phải trả lời vấn đề của người?

Marcus và Thiên Kiếm tạm thời không hành động, vẫn duy trì một khoảng cách. Bọn họ đều là người trải qua rất nhiều trận chiến, theo như kinh nghiệm, khi đối phó với người siêu năng lực tinh thần hệ thì cần phải thăm

dò. Nếu Domino đã muốn ra tay trước, vậy cứ quan sát một chút xem sao. Nếu đối phương chỉ là người năng lực cấp Hung bình thường, tuyệt đối không phải là đối thủ của Domino. Còn nếu đối phương có năng lực phiền phức gì, cứ xem rõ trình độ vận dụng năng lượng rồi ra tay cũng không muộn.

- Dừng hiểu lầm, chỉ là trước khi dùng bữa, ta muốn hỏi xem hôm nay có món điểm tâm ngọt hay không.

Mirror Face vừa dứt lời, Domino bỗng dừng lại.

Vẻ mặt của Marcus và Thiên Kiếm căng thẳng, bọn họ không thấy bất kỳ năng lượng biến hóa nào, nhưng tư thế của Domino rất quái lạ, thân thể hơi nghiêng về phía trước, giống như muốn bước ra một bước nhưng lại bị ép đình trệ, hiển nhiên không phải chính hấn muốn dừng lại.

- Dùng một chút thủ đoạn lòng vòng, ẩn giấu biến hóa năng lượng đúng không?

Domino nói:

- Loại trình độ này mà thôi...

Hắn càng nói sắc mặt càng khó coi, bởi vì hấn vừa nói vừa gia tăng năng lượng muốn cưỡng ép thoát khỏi loại khống chế này, nhưng lại dần dần phát hiện không có hiệu quả.

- Thủ đoạn lòng vòng là thứ mà những kẻ yếu như các ngươi mới dùng đến.

Mirror Face nói:

- Ta không cần bất cứ âm mưu quỷ kế gì, ha ha...

Hắn cười giơ tay lên, bàn tay vươn vào trong mặt nạ của mình, trong nháy mắt xuyên thấu mặt gương, giống như vươn vào mặt nước.

Cùng một giây, sau người Domino xuất hiện một ảo ảnh bàn tay đen to lớn, giống như huyền tượng, lại giống như thực chất ép đến.

Thân hình Marcus lóe lên, lập tức nắm lấy cánh tay Domino, nhanh chóng kéo hấn rời khỏi chỗ đứng vừa rồi. Động tác của bàn tay đen kia tuy nhanh nhưng vẫn chụp vào khoảng không, còn Domino sau khi rời vị trí cũng khôi phục khả năng hành động.

- Xem ra đã coi thường ngươi rồi...

Thiên Kiếm đã xông đến bên hông Mirror Face, năm ngón tay khép lại vung lên, một nhát chém vô hình thẳng tắp nhanh chóng bay tới.

- Không sai.

Mirror Face đang chậm rãi rút tay trái ra khỏi mặt nạ, dưới mặt nạ vang lên tiếng nói chuyện, đồng thời tay phải của hắn giơ lên, lòng bàn tay hướng ra phía ngoài, không nhanh không chậm nghênh đón nhát chém kia.

Sau một tiếng “ầm”, mặt đất bị cắt thành một vết nứt chẻ tẻ, rộng một bàn tay, sâu một cánh tay, giống như bị kiếm lớn cắt qua. Nhưng lực lượng này lại bị Mirror Face dùng một tay ung dung ngăn cản, hóa thành hư không.

- Hơn nữa bây giờ ngươi vẫn đang xem thường ta, cho nên ngươi mới dùng công kích trình độ này đúng không?

Mirror Face cười nói:

- Hoặc ngươi chỉ đơn thuần là muốn chọc cười mà thôi?

Mirror Face hôm nay đã khác với người đàn ông xuất hiện trên Garuda mấy tháng trước. Khi đó hắn giống như bị nội thương, không ngừng ho ra dịch thể không rõ màu đen, lời nói và việc làm vẫn lạnh lùng quật cường như trước. Nhưng vào giờ phút này, Mirror Face xuất hiện trước mặt đám Thiên Vệ chẳng những không có bất kỳ dấu hiệu bệnh tật nào, ngay cả tính cách cũng phát sinh thay đổi, thường biểu lộ ra sự xảo trá hài hước, hoàn toàn không tìm được trên người Mirror Face trước kia.

Thiên Kiếm thấy thể sắc mặt liền biến đổi, hắn không bị lời nói của Mirror Face chọc giận, nhưng nhìn thấy Mirror Face có thể tùy ý hóa giải công kích của mình như vậy, cũng cảm thấy rất kinh ngạc.

Năng lực của Thiên Kiếm rất giống với Thần Giáo của Tả Đạo, chỉ là hình thức biểu hiện hơi khác nhau. “Ngưng Kiếm” của Thiên Kiếm càng sở trường ngự kiếm chiến đấu, còn Thần Giáo của Tả Đạo thì theo đuổi người hèn hợp nhất, à... là người kiếm hợp nhất.

Nhưng bất kể phương pháp chiến đấu là gì, uy lực của hai loại năng lực này đều ngang ngửa với nhau. Một kích vừa rồi của Thiên Kiếm, lực phá hoại không khác gì Thần Giáo ở cấp Hung đỉnh cao có thể chém ra. Theo lý thuyết một đường thẳng rộng bằng bàn tay kia chém qua, đừng nói là người, cho dù là nước lửa vô hình cũng có thể chém ra làm hai, cắt đứt tịnh

hợp kim cũng dễ như chơi. Không ngờ Mirror Face có thể đỡ được chiêu này, hơn nữa hắn còn bảo uy lực của nhát chém này chỉ bình thường?

Marcus cũng càng xem càng kinh hãi, thấp giọng trầm ngâm nói:

- Sự tình không đúng...

Tính cách của Domino vẫn rất xung động, vừa rồi bị trúng chiêu phải nhờ người khác cứu mình, hắn cảm thấy rất mất mặt, liền nói:

- Không có gì phải sợ, hắn chỉ có một thân một mình, còn chúng ta có ba Thiên Vệ. Vừa rồi ta đã sơ ý, lần này...

- Trước hết chờ một chút.

Marcus khoát tay ra hiệu hắn không nên kích động, lại lớn tiếng hỏi Mirror Face:

- Các hạ có phải là Thiên Nhất?

- Cái gì?

Mirror Face nghe vậy hơi khựng lại, lập tức cười lớn:

- Ha! Buồn cười! Chẳng lẽ ngươi cho rằng, người có thể đánh bại các ngươi chỉ có một mình Thiên Nhất sao?

- Có thể ung dung đỡ một chiêu của Thiên Kiếm như vậy, theo ta biết chỉ có một người.

Marcus nói.

- Vậy hôm nay ngươi đã may mắn nhìn thấy một người khác.

Mirror Face cười lạnh, đưa tay tháo mặt nạ xuống. Lúc câu nói tiếp theo vang lên, giọng nói của hắn cũng thay đổi, trong giọng nam nhu hòa còn mang theo tiếng xì xì trong cổ họng:

- Ngươi thấy ta giống Thiên Nhất sao?

- Người biến dị sao...

Thiên Kiếm nhìn gương mặt kỳ dị của đối phương, hỏi:

- Ngươi là ai? Rốt cuộc có mục đích gì?

- Hả? Bây giờ đến phiên các ngươi muốn hỏi ta sao?

Mirror Face lại đeo mặt nạ lên, khôi phục giọng nói khàn khàn:

- Chẳng lẽ tin tức trước đó ta truyền vào trong đầu các ngươi chưa đủ rõ sao? Ta nói rồi, ta là người tới để tiếp nhận năng lực của các ngươi. Nếu như các ngươi không tới, ta sẽ đến chỗ các ngươi giết sạch tất cả mọi người

mà ta gặp, sau đó lại “nuốt” các người. Còn nếu các người đã tới, mọi người đều sẽ thoải mái giống như lúc này. Các người có thể không cần e ngại ngộ thương quân đội chung quanh, còn ta có thể tránh bị đám quân đội như ruồi nhặng kia quấy rầy.

Hắn cười nói:

- Ha ha... dù sao ta cũng phải bắn khoản một chút hình tượng trong suy nghĩ loài người, có lợi ích cho tương lai.

- Nói năng điên rồ...

Lửa giận của Domino bị lời nói khó hiểu và thái độ ngông cuồng đối phương dần dần đốt lên:

- Điều là xằng bậy!

- Chuyện mà các người cho rằng sẽ không xảy ra, chẳng lẽ thật sự sẽ không xảy ra sao?

Mirror Face nói:

- Ta đã nói là làm, nói được làm được. Còn các người căn cứ vào đâu mà không tin ta có thể làm được điều này? Chẳng qua là dựa vào sự tự phụ và nông cạn của các người mà thôi.

Lúc hắn nói chuyện bỗng nhiên bay lên, cho dù như vậy ba Thiên Vệ vẫn không không tìm thấy bất kỳ biến hóa năng lượng nào:

- Xem vô tri là tự tin, đó là chuyện rất đáng buồn, bởi vì nếu như vậy... sớm muộn gì chân tướng cũng sẽ dọa cho các người vỡ mặt, phá hủy tôn nghiêm của các người, khiến các người bị đoạt đi sinh mệnh trong sự sợ hãi và vùng vẫy vô nghĩa.

- Tên này không bình thường... hình như hắn không chỉ có một loại năng lực...

Marcus nói.

Sắc mặt Thiên Kiếm trầm như nước, hắn đã khôi phục bình tĩnh, tiếp lời Marcus:

- Hơn nữa hắn dường như không cần dùng năng lượng để sử dụng năng lực.

- Không thể, người biến dị cấp Bính trở xuống lúc phát động năng lực mới có đặc trưng như vậy.

Domino nói:

- Vừa rồi hắn đã đỡ...

Lúc này năng lượng của Thiên Kiếm không ngừng từ trong cơ thể tràn ra, hấn ngắt lời Domino:

- Cho nên... hắn là một kẻ địch có nhiều loại năng lực cấp Bính trở xuống, hơn nữa không cần năng lượng vẫn có thể phát huy uy lực của nó đến cấp Hung.

Hắn lạnh lùng nói:

- Vậy thì thế nào? Chưa chắc đã không thể thắng được.

Mirror Face cười nói:

- Rất tốt... có thể dựa theo tình huống thực tế, đánh giá hợp lý thực lực mà kẻ địch thể hiện, dùng nó để trợ giúp đồng bạn xây dựng phòng tuyến tâm lý.

Hắn đã bay lên đến độ cao hơn mười mét:

- Hừ... ta sẽ không ngừng phá vỡ phòng tuyến này, khiến cho người không còn gì để nói.

Đang khi nói chuyện, hai ngón tay của Mirror Face khẽ nhấc lên, mặt đất dưới chân hấn liền cuộn lại giống như tấm thảm, như một cơn sóng lớn lao về phía Thiên Kiếm.

Thiên Kiếm cũng không biết đối phương rốt cuộc có thể thi triển ra bao nhiêu năng lực, nhưng hấn biết rõ mình chỉ có một loại, chỉ có cách dùng bất biến ứng vạn biến.

Chỉ trong nháy mắt, mặt đất cuộn trào đã bị những nhát chém chính tề cắt thành nhiều mảnh vụn, rất hiển nhiên Thiên Kiếm đứng trong hàng ngũ Thiên Vệ nhanh hơn Tả Đạo rất nhiều, cũng mạnh hơn rất nhiều.

- Nhiều năng lực thì thế nào?

Thiên Kiếm đứng yên không động, sát chiêu đã thủ thế chờ phát:

- Vạn biến bất biến, không gì không chặn được.

Ảo ảnh của mười bốn thanh kiếm lớn xuất hiện chung quanh Mirror Face, từ trên dưới trái phải trước sau bao vây hấn lại, kiếm nhắm vào mục tiêu, đồng thời đâm thẳng đến.

Mirror Face thấy vậy, quanh thân liền xuất hiện tường khí hình tròn. Năng lực phòng ngự này không thu lại quanh người hắn, mà là khuếch tán ra, nghiền nát tất cả thanh kiếm lớn do năng lượng biến thành.

Chiêu thức của Thiên Kiếm uy phong bá đạo, uy lực kinh người, vốn là một chiêu tất sát, không ngờ lại bị Mirror Face phá tan sạch sẽ, không gây nên một cơn sóng nào.

- Khi trước ta đã tìm được một gã có năng lực tương đồng với vị thất hoàng tử điện hạ kia của các ngươi, quả nhiên là một năng lực không tệ.

Mirror Face nói:

- Nếu ngươi là không gì không chặn được, vậy tường khí này chính là không gì không phá được.

Hắn lại nhẹ nhàng vung tay, gió ép cuồng bạo giống như dao cắt từ các hướng cuốn về phía Thiên Kiếm.

Chiêu thức vừa rồi của Thiên Kiếm vẫn chưa lại khe hở, nếu tốc độ đủ nhanh chưa chắc đã không chạy thoát được. Nhưng chiêu này của Mirror Face có thể nói là giọt nước không lọt, không chỗ để trốn. Thiên Kiếm chỉ có thể dùng năng lực quanh người ngăn cản, trong gió mạnh áp chế không ngừng bị quét trúng, vất cả chống đỡ mới miễn cưỡng ngăn cản được công kích này.

Domino thấy sát chiêu của Thiên Kiếm bị phá, trong lòng cũng hiểu được với năng lực công kích cấp Hung, e rằng không bao nhiêu người có thể gây thương tổn được kẻ đeo mặt nạ này.

Thế là hắn từ bỏ ý định dùng quyền cước chiến thắng, quyết định thi triển năng lực đặc biệt của mình. Hắn nhảy đến trước người Mirror Face, cố ý ra vẻ muốn đánh xuyên tường khí. Một tay vung ra, nắm tay và nửa cánh tay của Domino lại giống như đưa vào máy xay, máu thịt tung tóe.

- Chưa tới cấp Cuồng thì dùng dùng năng lực bừa bãi, ngươi có thể đứng trong hàng ngũ Thiên Vệ nhất định có chỗ hơn người, để ta xem thử năng lực đi.

Mirror Face không sợ hãi nói, với thực lực của hắn hiện giờ nếu như toàn lực xuất thủ, trong ba người này cũng chỉ có Marcus là có thể ngăn cản được một hồi. Sở dĩ hắn kích động đối phương toàn lực công kích mình, là vì trước khi cắn nuốt người khác muốn hiểu rõ năng lực thu được là gì.

- Chính hợp ý ta, không cần người nói, ta cũng đã làm rồi.
Sắc mặt Domino âm hiểm cười, một quyền kia của hắn thực ra trên cánh tay không bao trùm năng lực, cố ý khiến mình bị thương.

Tại khoảnh khắc này Mirror Face dường như ý thức được điều gì, hắn cúi đầu nhìn cánh tay trái của mình, kéo căng tay ra, phát hiện tay của mình giống như bị dịch thể ăn mòn hòa tan, da thịt dần dần vỡ vụn tróc ra.

Mà Domino đáp xuống mặt đất, cánh tay kia bắt đầu khép lại với tốc độ gần như tương đồng.

- À... di chuyển thương thế phải chịu.

Mirror Face nói:

- Ta rất muốn biết... nếu như quá trình này bị nghịch chuyển thì sẽ thế nào.

Nói xong cánh tay trái của hắn đột nhiên hóa thành dịch thể, đó là lực lượng lấy được từ Leech Ghost.

Domino tuy đã có dự cảm chẳng lành, nhưng năng lực của hắn một khi phát động, bản thân sẽ liên kết với mục tiêu, trước khi di chuyển tổn thương hoàn tất thì hắn cũng không thể dừng lại.

Chỉ trong mấy giây ngắn ngủi, cánh tay trái của Mirror Face đã từ dịch thể hóa lại nguyên hình. Ảnh hưởng do hành động này mang đến, đó là cánh tay của Domino vốn đang khép lại, trong thời gian tương đồng hiệu quả lại năng lực bị nghịch chuyển, một cánh tay hoàn toàn bị phế.

- Người...

Domino ôm vai, lúc liên hệ gián đoạn cảm giác đau đớn cũng kéo tới, lần này rõ ràng hắn phải chịu khổ nhiều. Nhưng hắn vẫn thầm vui mừng, may mà không ra tay ác hơn, nếu vừa rồi kích động hủy cả tứ chi thì rất có thể tương đương với tự sát.

- May mà ta thử trước một chút... năng lực này của người không có giá trị để lấy.

Mirror Face nói:

- Nhìn giống như thủ đoạn khá vô địch, nhưng chỉ cần kẻ địch có năng lực tự chữa trị mạnh mẽ thì sẽ biến thành gân gà.

Hắn khinh thường nói:

- Còn nữa, chỉ cần trực tiếp công kích vào đầu, hơn nữa giết chết người trong nháy mắt, năng lực này cũng sẽ không thể thi triển.

Hắn nói rất ung dung, nhưng trên đời này cũng chỉ vài người có thể giết chết Thiên Vệ trong nháy mắt.

Trong ba người, Marcus là người duy nhất đạt đến cấp Cuồng, hắn ở một bên quan sát tất cả, yên lặng tính toán năng lực của Mirror Face. Giả sử quái vật này không có đồng bọn ở bên cạnh âm thầm giúp đỡ, như vậy đến lúc này năng lực của hắn ít nhất đã có năm loại, bao gồm quấy nhiễu tinh thần, bay lượn, khống chế đất, khống chế gió, tứ chi hóa thành dịch thể tự chữa trị. Còn có một loại năng lực được ghi chép trong kho tư liệu của đế quốc, sử dụng mặt nạ gương để phong tỏa hành động của đối phương.

Hơn nữa nhìn tình huống vừa rồi, hắn chẳng những có thể kiềm chế hành động của người khác, còn có thể đưa tay vào trong mặt nạ tạo ra huyền tượng để công kích. Nhìn thái độ ung dung của hắn, đoán rằng năng lực của hắn có thể đến hơn mười loại, câu nói kia “ta là người tới tiếp nhận năng lực của các người” có tám phần là thật.

Nghĩ đến đây Marcus không nhịn được cười khò. Trong Thiên Vệ hắn là người lớn tuổi nhất, xử sự trầm ổn, hơn nữa đã nhiều năm không dốc toàn lực chiến đấu. Vốn tưởng rằng làm thêm mấy năm là có thể về hưu, kết quả tại đảo Địa Ngục gặp phải Thiên Nhất, chưa có cơ hội ra tay đã bị đánh bại cùng với những người khác, may mà không chết. Nhưng hôm nay gặp phải một ma đầu như vậy, kẻ trước mắt này nhìn thế nào cũng không giống như sẽ lưu lại người sống.

- Quái vật giống như người liên tiếp chui ra, khiến ta cảm thấy trên thế giới này làm một nhân vật nhỏ có lẽ sẽ an toàn hơn.

Marcus cảm khái nói:

- Nhưng người đứng ở vị trí của ta, e rằng có một số việc cuối cùng không thể trốn tránh được.

Hắn bước giữa không trung, đi đến độ cao ngang với Mirror Face, cách xa mấy mét nhìn đối thủ.

- Người còn không ra tay, ta đã chờ đến sốt ruột rồi, đang suy nghĩ có nên giết chết cái tên gọi là Domino để thúc giục người hay không...

Gương mặt dưới mặt nạ gương đang mỉm cười:

- Ha ha... hi vọng năng lực của ngươi sẽ không làm ta thất vọng.

Lúc hắn nói lời này, gió ép bên phía Thiên Kiếm vẫn không yếu bớt, mặt đất xung quanh đã bị đao gió xói thành một cái hố.

- Ngươi hãy biết chừng mực!

Marcus đột nhiên quát lớn, người này thu liễm sự ngông cuồng, bình thường không bộc lộ ra, một khi bộc phát thì sẽ long trời lở đất, đột nhiên dùng một quyền đánh vào ngực Mirror Face.

Đây không phải năng lực gì, mà là một đòn trực quan nhất của người năng lực cấp Cuồng. Tường khí của Mirror Face bị một quyền này xuyên thấu, hắn hoàn toàn trúng chiêu, công kích đối với Thiên Kiếm cũng bị gián đoạn. Bởi vì không lường trước được tình huống này, thân thể Mirror Face cũng không kịp hóa lỏng, ngực hắn bị đánh đến lõm vào, cả người giống một viên đạn pháo màu đen bay nghiêng xuống đất.

Chương 9 : Hỗn Động thần uy (hạ)

Thực lực của Mirror Face đã sâu không thể lường, ý chí của hắn càng vượt qua cấp độ loài người. Trong nháy mắt đó hắn đã điều chỉnh lại, xoay mấy vòng giữa không trung, hai chân gấp lại, cuối cùng dùng bàn chân đáp xuống đất.

Nơi ngực bị trúng quyền cũng tan ra biến thành dịch thể, lực lượng đánh vào trong cơ thể hắn cũng theo bọt nước bay ra ngoài. Lúc giọt nước chạm vào đất giống như đạn shotgun bắn trúng mục tiêu, để lại rất nhiều “lỗ đạn”.

Phía bên kia Thiên Kiếm đã thoát khỏi áp chế, nhìn thấy tường khí của đối phương đã tan rã, hơn nữa đặt chân chưa ổn, liền muốn tấn công bất ngờ, vung tay thi triển năng lực. Một thanh kiếm lớn vô hình nhanh chóng ngưng tụ phía trên Mirror Face, sau đó rơi nhanh xuống, kinh lực dừng mãnh xé gió ập đến.

Uy lực của một chiêu này cũng không mạnh hơn sát chiêu vừa rồi Thiên Kiếm thi triển, hơn nữa bởi vì chuẩn bị vội vàng, cộng thêm hắn bị đao gió áp chế đã lâu, vận sức như vậy xem như đã không hề bảo lưu, dốc hết toàn lực. Sau khi xuất chiêu Thiên Kiếm cũng quỳ một chân xuống đất, năng lượng và thể lực đều có cảm giác suy kiệt.

Mirror Face ngẩng đầu lên, nhìn thanh kiếm lớn vô hình bay tới trước mặt, chỉ khinh thường hừ lạnh một tiếng. Tại khoảnh khắc mũi kiếm rơi xuống bỗng dừng lại, lơ lửng giữa không trung, ngay cả Thiên Kiếm thấy thế cũng không hiểu vì sao.

- Thậm chí có thể kiềm chế cả năng lượng...

Marcus là người đầu tiên nhìn thấu, không nhìn được kinh ngạc nói.

Dùng mặt gương dùng hình ảnh mới là năng lực của Mirror Face, là thứ mà hắn có trước khi huyết thống rắn đen cổ đại trên người thức tỉnh. Lúc cấp Cường hắn muốn kiềm chế mục tiêu phải nhờ đoản kiếm đâm vào mặt

gương, nhưng hôm nay chỉ cần nhìn vào mục tiêu trong khoảng cách nhất định, ngay cả thứ vô hình cũng có thể phong tỏa được.

- Ta đã thấy năng lực của hai người các ngươi rồi, đừng tới quấy rầy, lát nữa ta sẽ thu dọn các ngươi.

Mirror Face nói xong liền đứng dậy, phần ngực hóa thành dịch thể tan ra vẫn chưa khép lại. Lúc này hắn mở rộng áo khoác, đột nhiên có những thứ dơ bẩn màu đen từ ngực hắn trào ra. Thân thể hắn giống như một ống xả nước bẩn, đồng vật chất kia không ngừng tràn ra, đổ xuống dưới đất. Trên bình nguyên trắng xóa, những vật thể màu đen như bùn nhão kia càng tỏ ra bẩn thỉu.

Khi Mirror Face dừng lại, trong những thứ dơ bẩn màu đen kia lục tục xuất hiện những binh lính xác chết do mảnh vụn máu xương và nội tạng màu đen tạo thành. Thân thể của bọn chúng đang tự xây dựng một cách vô quy tắc, sau khi hóa thành hình người cơ bản thì lao đảo đứng lên.

Năng lực thì là năng lực, nhưng cảnh tượng như phim kinh dị này hơi vượt quá phạm vi tưởng tượng và tinh thần chịu đựng, ba Thiên Vệ nhìn thấy gần như đều trợn mắt há mồm.

Không lâu sau, mười mấy tên thi binh đã thai nghén sinh ra, thân thể Mirror Face cũng hoàn toàn khép lại, giọng nói của hắn vang lên từ dưới mặt nạ:

- Trước tiên để bọn chúng chơi đùa với các ngươi một chút.

Lời này của hắn hiển nhiên là đang nói với Thiên Kiếm và Domino.

Còn chưa dứt lời, đám thi binh kia giống như nhận được mệnh lệnh, chia làm hai nhóm, mỗi nhóm có bảy tám tên, lao về phía hai tên Thiên Vệ.

Thiên Kiếm tuy không bị thương vì công kích trực diện, nhưng năng lượng đã tiêu hao rất lớn, cần có thời gian để khôi phục. Vốn tưởng rằng ba đấu với một, có thể dùng chiến thuật luân phiên ra trận để hồi sức, không ngờ lúc này lại xuất hiện một đám quái vật đông đúc như vậy.

Bên kia Domino càng cảm thấy áp lực, cánh tay trái của hắn đã không còn, tuy rằng sau này có thể tùy tiện tìm một binh sĩ quân địch thậm chí là tù binh để tu bổ, nhưng lúc này nơi này hắn chỉ có thể dùng một tay ứng chiến. Những thi binh kia vốn không phải con người, cho nên năng lực của hắn không thi triển được, chỉ có cách dùng sức chống cự.

Sau mấy giây ngắn ngủi, hai người bọn họ lại phát hiện những thi binh kia mạnh đến khác thường, chẳng những thể công mãnh liệt, thậm chí còn biết phối hợp với nhau, vây công mấy vòng. Thiên Kiếm và Domino đều hoảng hốt, may mà hai người bọn họ còn có ưu thế về tốc độ, hơn nữa tốc độ và lực lượng của thi binh còn không theo kịp trình độ cấp Hung, phương thức công kích cũng đơn giản thô bạo, cho nên chỉ cần tiến lui thích hợp vẫn có thể đánh được.

Trong khoảng thời gian này, Mirror Face chỉ nhìn vào Marcus đang đứng giữa không trung, hân hờ hững nhìn năng lượng trên người đối phương chợt gia tăng đến mức khủng bố, bởi vì hắn đang chờ điều này.

Gân xanh trên trán Marcus nổi lên, bắp thịt uốn lượn trên người bành trướng, ánh mắt hung ác, giống như có một con dã thú trong cơ thể hắn được thả ra ngoài.

- Đây chẳng lẽ là...

Mirror Face nhìn biến hóa của đối phương, thấp giọng nói như lẩm bẩm, hình ảnh Marcus trên mặt nạ gương của hắn dần dần biến hóa.

Hai chiếc sừng dê to lớn uốn khúc từ trên trán Marcus mọc ra, hai chân hắn biến thành móng, hai tay hóa thành vuốt lớn, da trên người chuyển sang màu đỏ, hai bên cột sống sau lưng còn mọc ra một đôi cánh.

- Năng lực biến thân sao?

Mirror Face nói:

- Hừ... thật khiến ta thất vọng. Ba tên Thiên Vệ, ngoại trừ tên dùng kiếm kia năng lực xem như không tệ, hai tên khác đều không có giá trị hấp thu.

- Người cảm thấy năng lực biến thân rất yếu sao?

Lúc này giọng nói của Marcus quả thật có thể dọa chết người, tiếng hét vang dội như như sấm mùa xuân, âm thanh như dã thú to lớn:

- Vậy thì người...

Marcus lại biến mất khỏi tầm mắt Mirror Face, trực tiếp xuất hiện phía sau đối phương. Mirror Face chỉ từng nhìn thấy một người làm được như vậy, đó là Blood Owl.

- Sai hoàn toàn!

Marcus tiếp tục lời nói vừa rồi, lúc này đầu của Mirror Face đã bị vuột lớn của đối phương vặn xuống, siết chặt trong tay, năng lượng phòng ngự giống như không có tác dụng, sức mạnh này tuyệt đối ngang với Blood Owl khi ở cấp Hung.

Thân là người năng lực cấp Cuồng, sau khi Marcus thú hóa thần trí cũng không bị ảnh hưởng. Hắn thấy những thi binh kia vẫn đang quần lấy Thiên Kiếm và Domino, liền biết đối phương vẫn chưa chết. Hắn lập tức dùng lực lượng cuồng bạo một cước đập xuyên qua thân thể Mirror Face, lại phát hiện thân thể của đối phương chỉ hóa lỏng lần nữa mà thôi.

- Có phải ngươi rất nghi hoặc, đầu đã bị ngắt xuống rồi, làm sao có thể thúc đẩy thân thể hành động?

Chiếc đầu dưới mặt nạ gương lại đang nói chuyện với Marcus.

Marcus khẽ gầm một tiếng, móng vuốt nắm lại nghiền nát chiếc đầu kia, tương dịch màu đen theo kẽ ngón tay của hắn chảy xuống. Lúc này hắn mới chú ý tới, dưới lực lượng lớn như vậy chiếc mặt nạ kia lại không hư hại chút nào, ngay cả một vết nứt cũng không có.

Marcus xoay góc độ mặt nạ gương một chút, lại phát hiện bên trong cũng không phản chiếu gương mặt của mình, mà là gương mặt của một quái vật khác. Một cái đầu rắn lớn màu đen đang nằm chính giữa gương, dùng giọng nói giống hệt như Mirror Face, kèm theo tiếng xì xì lúc lè lưỡi, nói với hắn:

- Ha ha... xì xì... đầu hay chân cũng vậy, hình thái của con người chỉ là một phương thức mà ta xuất hiện trên thế giới này mà thôi, ngươi muốn giết ta thì hãy tới chỗ ta.

- Quái vật đáng chết này...

Marcus dùng móng vuốt điên cuồng công kích mặt nạ gương, thậm chí dùng răng để cắn, nhưng lực lượng vô cùng hùng hãn cộng thêm năng lượng phụ trợ vẫn không thể gây tổn hại cho mặt nạ gương này.

- Không biết làm cách nào đi vào đúng không? Vậy ta sẽ ra gặp ngươi...

Dứt lời trong mặt nạ bỗng bộc phát một luồng lực lượng, đánh bay thân thể mạnh mẽ như thần của Marcus ra ngoài.

Mặt nạ gương thoát khỏi móng vuốt của Marcus, lơ lửng giữa trời, thời không xung quanh nó bắt đầu vỡ nứt. Lúc này những thi binh kia cũng

dừng hoạt động, một lần nữa biến thành những mảnh vụn màu đen.

Marcus nghiêng răng khểnh gầm một tiếng, lập tức quay đầu hét lên:

- Domino, mau đi ngăn cản quân đội đền gâu, trực tiếp với liên hệ Thiên Đô, nói với bọn họ tình hình ở nơi này!

Theo lý thuyết giữa Thiên Vệ không phân trên dưới, cũng chỉ Lãnh Chúa hơi có phong thái lão đại. Có điều tính cách của Lãnh Chúa lười nhác, cho nên trước giờ Thập Thiên Vệ không có tình trạng ra lệnh cho nhau, không ai có nghĩa vụ nghe theo người khác.

Nhưng lúc này Marcus cũng không quan tâm được nhiều như vậy, hắn nhất định phải đưa ra mệnh lệnh. Không phải vì hắn có quyền ra lệnh cho người khác, mà vì hắn buộc phải đứng ra gánh vác trách nhiệm này.

Domino cũng hiểu được, mình có tiếp tục ở lại cũng chỉ làm vướng tay vướng chân, thậm chí rất có thể là người đầu tiên bị giết. Cho nên hắn cũng không nói thêm gì, chỉ đáp một câu:

- Rồi.

Lập tức xoay người rời đi.

Một con rắn đen giống như rồng lớn xé rách không gian, xuất hiện từ trong hư không. Tại khoảnh khắc nó hiện thân, mặt nạ gương kia cuối cùng rơi xuống đất, giống như bị mất không chế, mà “thân thể” Mirror Face cũng dừng hoạt động giống như những mảnh vụn màu đen kia, ngã xuống dưới đất.

- Muốn đi? Xi xì...

Hình dạng của Samael giống như rắn đen, nhưng lại có thể nói tiếng người rõ ràng:

- Không cảm thấy đã muộn rồi sao?

Một luồng ánh sáng đen từ trong mắt rắn phóng ra, so sánh với Samael lúc này, Domino lại tỏ ra vô cùng yếu đuối và nhỏ bé. Ánh sáng đen bao trùm nửa người trên của hắn, từ hông của hắn trở lên đều bốc hơi sạch sẽ, ngay cả máu cũng không lưu lại nửa giọt, giống như năng lượng chỉ là một trò cười.

Vào giây phút này Marcus và Thiên Kiếm đều cảm thấy tuyệt vọng, cho dù

là Thiên Nhất cũng không thể gây cho bọn họ cảm giác như vậy. Tà uy không ai bì nổi của Samael, cho dù là trong đám đồng loại tàn bạo hiếu chiến của vương quốc thứ hai cũng thuộc dạng hiếm thấy, nếu là người bình thường có lẽ đã sợ đến mức hồn bay phách lạc, quỳ rạp xuống đất rồi.

- Ngươi xem, Marcus tiên sinh, xì xì...

Mặt rắn của Samael cười gằn, rắn bình thường không thể có vẻ mặt như vậy, chỉ có thể nhìn thấy trong phim hoạt hình và phim kinh dị:

- Ta thất vọng không phải vì cảm thấy năng lực biến thân rất yếu, chỉ là ngươi cũng đã thấy rồi, ta không cần.

Lời của hắn rất có sức thuyết phục, một giây sau hắn đã nuốt chửng Marcus mà không cần nhai, sau đó lại nói:

- Có điều vì nếm thử mùi vị máu thịt, ăn một chút cũng không sao.

Thiên Kiếm nhìn thấy hai đồng bạn trong nháy mắt đã chết trước mặt mình, trong lòng ngoại trừ kinh ngạc và sợ hãi còn tràn đầy tuyệt vọng và giận dữ. Hắn cũng cảm thấy thanh thân, nếu cuối cùng khó thoát khỏi cái chết, không bằng dốc hết sức một lần.

Thiên Kiếm mở hai cánh tay, năng lượng từ trên người hắn tràn ra, bay thẳng vào trời cao. Kiếm khí vô hình khuấy động chung quanh, trong phạm vi mây dậm mờ mờ ảo ảo, gió mạnh nổi lên, lại ép cho Samael phải lui về phía sau một chút.

- Đây là cái gì... xì xì...

Samael nhướng đôi mắt rắn:

- Ngươi đang làm gì...

- Muốn nuốt ta sao... ha ha ha ha!

Thiên Kiếm cười lớn, thân thể của hắn lại bắt đầu tan rã:

- Kiến thức một chút đi quái vật, Anh Phong Kiếm Nguyên!

Sau tiếng cười ha hả này, một dấu kiếm hình chữ thập xé rách không trung, thân thể Thiên Kiếm cũng biến mất. Trên bầu trời vô số kiếm khí hội tụ thành lưỡi kiếm sắc bén, nhanh chóng bay nghiêng xuống như mưa.

Lúc này quân đội đế quốc đã chạy đến phụ cận, người trong đội ngũ còn đang nghi hoặc bóng đen phía xa kia rốt cuộc là gì, chợt cảm thấy một cơn lốc ập đến trước mặt. Những người máy loại nhẹ đang tiến lên lập tức lật

nhào, những người máy hạng nặng còn có thể miễn cưỡng chống đỡ, nhưng cũng đều lão đảo lắc lư. Đám binh sĩ bên trong không rõ tình hình bên ngoài, còn tưởng rằng phía trước xảy ra nổ lớn. Người có thể nhìn thấy tình hình bên ngoài thì càng nghi hoặc, không có ánh lửa? Bom không khí hủy diệt kiểu mới sao?

Ở phía xa, con rắn do Samael biến thành thể tích to lớn, không thể tránh né được. Lưỡi kiếm vô hình không đếm hết đánh mạnh vào người hắn, mỗi một kích đều rung trời chuyển đất, thế như sóng lớn.

Thân thể rắn đen cũng không phải kim cương bất hoại, dưới công kích mà Thiên Kiếm đánh đổi bằng tính mạng, hắn cũng không ngăn cản nổi, vảy đen ào ào vỡ nứt, máu thịt tung tóe. Trong hố lớn dưới đất do kiếm khí rơi xuống tạo thành dần dần chứa đầy mảnh vụn màu đen, giống hệt như vật chất vừa rơi tạo nên đám thi binh, khu vực này nhất thời biến thành một vùng bùn màu đen.

Ba phút sau mưa kiếm ngập trời mới dừng lại, rắn đen mặc dù bị thương nhưng không đến mức chết. Samael chỉ nhìn nhìn chung quanh, sau đó lè lưỡi, xoay mình uốn lượn, một lần nữa trốn vào trong vết nứt không gian.

Không lâu sau mặt nạ kia lại bay lên, thân thể tàn phá của Mirror Face và mảnh vụn màu đen dưới đất dung hợp với nhau, nhanh chóng khôi phục lại trạng thái khỏe mạnh. Hắn đeo mặt nạ lên, ngay cả quần áo trên người cũng có thể dùng năng lượng để kết hợp lại.

- Chỉ xét trong loài người... xem như đã làm không tệ rồi.

Mirror Face lâm bẩm nói:

- Lại lựa chọn giải thoát, chẳng những không để ta cắn nuốt năng lực, còn gây thương tổn đến ta...

Hắn bật cười:

- Ha ha... coi như ngươi lợi hại, Thiên Kiếm.

Vừa nói Mirror Face vừa nhìn về chân trời phía xa, hắn dĩ nhiên cũng chú ý tới quân đội đế quốc đang chạy đến:

- Cũng được, đối với ta thì năng lực của ba tên Thiên Vệ này có hay không cũng vậy.

Hắn sải bước, không nhanh không chậm đi về phía trước:

- Kế tiếp nên tìm ai đây... thằng nhóc Time Servant của EAS kia hình như có năng lực không tệ, hơn nữa ở đó còn có một Thiên Vệ và rất nhiều người siêu năng lực.

Hắn suy nghĩ:

- Bởi vì quận Song Ung này có bốn tên Thiên Vệ, ta mới bỏ gần tìm xa, không ngờ kết quả lại như vậy. Không bằng bây giờ đi tìm tên Độc Tẩu kia xem thử rồi tính sau...

- Người phía trước nghe đây, không được nhúc nhích! Nói rõ thân phận của người!

Sau khi uy lực của Anh Phong Kiếm Nguyên qua đi, quân đế quốc lại bắt đầu tiến tới. Lúc này mấy người máy loại nhẹ đi đầu đã gặp phải Mirror Face:

- Có nghe không! Còn đi tới nữa chúng ta sẽ không khách sáo!

Tên binh sĩ kia nói xong liền bóp cò, bắn một phát súng vào đất tuyết phía trước Mirror Face.

- Ừm... trước tiên vẫn nên giải quyết Độc Tẩu.

Mirror Face giống như đi vào chỗ không người, thấp giọng nói:

- Năng lực của Thiên Vệ Trường Anh ở EAS kia quá yếu, còn Time Servant dù sao cũng chỉ là người năng lực cấp Hung. Quả nhiên ta vẫn cảm thấy hứng thú với người mạnh hơn... Giải quyết Độc Tẩu xong thì nghỉ ngơi mấy ngày, sau đó trực tiếp đi Thiên Đô tìm hai tên mạnh nhất kia.

- Khốn nạn, giả vờ câm điếc sao!

Tên binh sĩ kia lại muốn nổ súng.

Mirror Face chợt dừng lại, ngẩng đầu lên:

- Còn bây giờ... trước tiên dùng đám người này bổ sung máu thịt tổn thất của ta là được...

Chương 10 : Câu đố

- Hội nghị dưới không khí như vậy, ta không muốn tham dự lần nữa.
Khấu Lâm Tai dùng hai tay gối đầu nói.

Đây là trong phòng họp số 4, hội nghị khẩn cấp đã kết thúc, mọi người đã rời khỏi, chỉ còn lại hai người Krause và Khấu Lâm Tai vẫn ngồi yên trên ghế.

- Tổn thất lần này thực sự quá lớn.

Krause nói tiếp:

- Cho dù là lãnh thổ các châu bị mất trên quy mô lớn, chiến tuyến liên tiếp bại lui, vấn đề cũng không nghiêm trọng như bây giờ.

Hắn cầm bình thủy lên, rót cho mình một ly trà:

- Cũng khó trách nguyên soái Smith lại khẩn trương như vậy.

- Ài... thảo luận cả buổi cũng chẳng có kết quả gì.

Khấu Lâm Tai nói:

- Đám lão già kia cũng hoài nghi là do Blood Owl làm. Ngài thì một mực phủ nhận, lại không nói ra nguyên do. Nếu không phải ngài có thân phận hoàng tử, lời nói của bọn họ đã không khách sáo như vậy rồi.

- Bọn họ chỉ muốn nhanh chóng đưa ra một kết luận. Đối với những người đó, mục đích của hội nghị không phải là để giải quyết vấn đề thực tế, mà là hoàn thành công việc. Cho nên nếu không nhận được kết luận chuẩn xác, bọn họ sẽ phát điên.

Krause trả lời:

- Hừ... may mà Smith còn xem như tỉnh táo, không hòa theo số đông gât bừa với quan điểm của đám người gọi là “tướng quân” kia.

- Nói thật, rốt cuộc là ngài căn cứ vào đâu?

Khấu Lâm Tai hỏi.

- Ta không có căn cứ, nếu có thì ta đã thuyết phục những lão già kia rồi, hội

ngộ cũng không đến mức vô trách nhiệm như vậy.

Krause nói:

- Chỉ là ta cảm thấy tin tức do bộ chỉ huy Barnaul cung cấp đáng để cân nhắc. Blood Owl đúng là có năng lực giết chết ba Thiên Vệ, nhưng ta không nghĩ ra mục đích của hành động này là gì. Hơn nữa... dù đối phương đến khu vực không người rồi mới ra tay, đó cũng không phải là phong cách của Blood Owl.

- Ài... không cần biết là ai giết, tại sao giết, kế tiếp chúng ta phải khổ rồi. Khẩu Lâm Tai uống một ngụm giấm trong hồ lô, dứt khoát gác chân lên bàn hội nghị:

- Ta làm tổng tham mưu tác chiến ở quận Song Ung, hiện giờ xem như đứng ở đầu sóng rồi.

Hắn bẻ ngón tay, tính toán đủ loại vấn đề sắp phải đối mặt:

- Đầu tiên phải phong tỏa tin tức, tránh để Giới Luật Thép bên kia rục rịch. Tuy nói hôm nay bọn chúng đã là cá trong chậu, có mấy tướng lĩnh còn úp mở bàn điều kiện sau khi đầu hàng với ta, nhưng dù sao bọn chúng vẫn chưa đầu hàng. Giấy chắc chắn không gói được lửa, chúng ta không nói ra tin tức giống như vụ nổ này, không chừng bên giết người cũng sẽ nói. Cho dù đối phương không nói, công tác bảo mật cuối cùng sẽ có sơ hở. Vừa rồi đám lão già tới dự họp kia, ta thấy không một ai đáng tin, đoán rằng không tới một tuần các tổ chức phản kháng sẽ nghe được tin tức khiến cho “lòng người phản chân” này.

- Tiếp theo ta còn phải an bài chiến lược mới. Lẽ ra dù ta có bảo Thiên Vệ rút lui, chỉ dựa vào quân đội cũng có thể kết thúc chiến dịch này. Giới Luật Thép đã ngày càng suy thoái, sĩ khí điêu linh, đại đoàn trưởng chết, lại bị vây trong trời băng đất tuyết. Nhưng bây giờ sĩ khí hai bên rất có thể sẽ thay đổi vì cái chết của ba Thiên Vệ. Một khi ý chí cầu sinh của đám người kia được thắp lên, ba đội quân đồng thời phá vòng vây từ các hướng khác nhau, kẻ sách chia ra bao vây của ta sẽ từ khéo biến thành vụng.

- Còn nữa, cá nhân hoặc tổ chức giết chết Thiên Vệ kia, bây giờ chắc vẫn còn ở lại quận Song Ung. Nếu như hắn tiếp tục giết chóc, chúng ta phải làm sao đây? Chẳng lẽ phải đưa Lãnh Chúa qua đó? Vậy lại thành mạo hiểm an nguy của Thiên Đô rồi.

- Ai da... thật là sâu chết ta rồi...

Hắn nói xong lại uống một ngụm giấm chua.

- Yên tâm đi, ngươi cũng không sâu được mấy ngày đâu.

Krause nói:

- Mười ngày sau ta sẽ bảo phụ vương hạ chiếu truyền ngôi, lập tức đăng cơ.

- Đột ngột như vậy?

Khấu Lâm Tai lại ngồi thẳng, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc.

- Nếu định ngày từ sớm sẽ bị đám anh trai của ta thừa cơ lợi dụng, càng đến gần ngày thì bọn họ sẽ càng điên cuồng.

Krause nói:

- Cho nên ta muốn sự tình phát sinh đột ngột một chút, không chế cục diện trước khi những kẻ chậm chạp kia phản ứng lại.

Khấu Lâm Tai suy nghĩ một chút, không biết cố ý hay vô ý hạ thấp giọng hỏi:

- Chuyện này... điện hạ còn nói với ai nữa?

- Đến giờ chỉ có ngươi.

Krause trả lời:

- Ta nói cho ngươi biết đầu tiên, là để ngươi giúp ta làm một chuyện.

- “Không sâu được mấy ngày” là ý này sao...

Khấu Lâm Tai nói tiếp.

- Ngươi dẫn theo Khương Quân rời khỏi đây, đi quận Táo Gia.

Krause nói:

- Lý do ta đã nghĩ xong rồi, Khương Quân cũng từng là người bị hại bởi thuốc cương thi hỗn hợp. Vì để trợ giúp công việc điều tra của Time Servant, đồng thời tìm ra phương pháp khiến cô ấy khôi phục giọng nói, cần phải đi EAS một chuyến.

Hắn dừng một chút rồi nói:

- Cô ấy cũng là vương tộc, cho nên ngươi hãy làm hộ vệ đưa cô ấy đi. Sau khi đến đó hãy nói với Time Servant, bảo hắn đừng tới Thiên Đô...

Hắn do dự một giây:

- Không có mệnh lệnh của ta, tất cả người ở đó đều không được tới Thiên Đô, ngươi hãy canh giữ đảm bảo điều này.

- Điện hạ... ngài muốn làm gì?
Khấu Lâm Tai nghiêm mặt nói:
- Là vì mười sáu chữ kia sao?

- Không sai, mặc dù hiện trường không để lại bất kỳ chứng cứ nào để truy xét hung thủ, nhưng tin tức đó... rõ ràng là bút tích của Thiên Nhất.

Krause nói:

- Người chưa chắc là do hấn giết, nhưng tin tức nhất định là do hấn lưu lại.

- Mây đen che thành, cỏ cây là binh, bỏ cũ lập mới, xu thế tất yếu.

Khấu Lâm Tai nói:

- Ta cũng hiểu câu này, hấn đang ám chỉ có người sẽ đến tấn công Thiên Đô, hơn nữa sẽ thành công.

Hấn lớn tiếng nói:

- Thứ cho ta nói thẳng, dự báo này tuyệt đối sẽ không xảy ra. Chỉ cần Lãnh Chúa ở đây, chỉ cần biện pháp phòng ngự của Thiên Đô vận hành một cách bình thường, không ai có thể phá được tòa thành này.

- Mây đen che thành là một chữ “Mặc”.

Krause uống một ngụm trà, nói rủ rủ:

- Cỏ cây là binh, tối nghĩa hơn câu thứ nhất. Cỏ cây đương nhiên không phải là binh, cho nên câu này ẩn giấu một chữ “Phi” (không).

- Hấn đang chơi đồ chữ với ngài?

Khấu Lâm Tai nói.

Krause thở dài:

- Hai câu sau càng khó hơn, chỉ để lại ý, nét chữ cũng không có gợi ý nào. Đòi cũ lập mới là “Định”, xu thế tất yếu là “Luật”.

- Mặc phi định luật? (định luật Murphy, “nếu một điều xấu có thể xảy ra, nó sẽ xảy ra”)

Khấu Lâm Tai nói:

- Vừa là thơ vừa là câu đố chữ, đáp án lại là một danh từ phiên âm từ tiếng Anh?

- Đúng, đây mới là Thiên Nhất, hấn thích chơi trò như vậy, tiếng Trung, tiếng Anh, số Ả Rập hỗn hợp đều không là gì cả. Trước kia trong một vụ án hấn còn để lại cho cảnh sát địa phương một chuỗi mã Morse, sau khi giải

mã là một dãy số nhìn như không có ý nghĩa. Cuối cùng mới được phát hiện, dãy số kia thật ra là một loại giai điệu nhạc giản phở, mở đầu là 553653, hát ra là Nya Nya Nya Nya Nya Nya. Đúng là chế giễu công khai, không phải sao?

- Được rồi, định luật Murphy, hắn đang chế giễu suy nghĩ giống như ta vừa rồi. Hắn muốn nói cho chúng ta biết, tình huống xấu nhất cuối cùng vẫn sẽ xảy ra?

- Đúng.

- Mà ngài định một mình ở lại đối diện?

- Ta có thể cảm giác được, tước gia.

Krause nói:

- Suy nghĩ của hắn và ta đều như nhau, đến cuối cùng chúng ta đều sẽ cô độc... đây là ván cờ sau cùng chỉ thuộc về ta và hắn.

Chương 11 : Người đứng sau màn

Ngày 10 tháng 3 năm 2102, khi đám dân thành thị của đế quốc mở truyền thanh, TV, kết nối với internet hoặc cầm một tờ báo, gần như mỗi người đều sững sốt vì một tin tức.

Bắt đầu từ Thiên Đô lượn quanh Trái Đất một vòng, các quận phủ có múi giờ khác nhau, nhưng vị trí của mặt trời cũng không ảnh hưởng đến hiệu suất mọi người nhận được tin tức này.

Những người đang cầm bữa sáng ngồi trên tàu điện ngầm, những người đang vùi đầu vào công việc, những người đang hưởng thụ thời gian nghỉ ngơi ít ỏi vào buổi chiều, những người đang trên đường về nhà sau một ngày bận rộn, những người đang nằm trên giường xem TV... bất kể người đang làm gì, cho dù đang ngồi trong nhà vệ sinh hoặc ngủ say trên giường, bạn bè hoặc người thân của người đều sẽ chạy tới, kéo người đến trước một màn hình, để cho người nhìn thấy tin tức khiến người ta kinh động này.

Hoàng tử thứ bảy Krause Wittstock sắp thay thế phụ thân của mình, ngồi lên ngôi vị hoàng đế.

Một trăm năm qua sau khi đế quốc thành lập, Wittstock V rất có thể sẽ trở thành hoàng đế đầu tiên “về hưu” khi còn sống.

Theo thống kê không đầy đủ, cái nghề đế vương này tỉ lệ chết không bình thường lên đến gần năm mươi phần trăm. Huống hồ là loại xã hội phân chia giai cấp như đế quốc, chính quyền lại có màu sắc độc tài rõ ràng, hoàng quyền thay đổi lẽ ra phải kèm theo cái chết của rất nhiều người mới đúng, hơn nữa người chết đầu tiên có tám thành sẽ là hoàng đế.

Nhưng ngoài dự đoán, với tuổi tác như Wittstock V lại đưa ra quyết định nhường ngôi. Tuy nói là nhường cho con trai của mình, nhưng cũng không khỏi khiến dân chúng sản sinh rất nhiều suy đoán.

Nhìn vào lịch sử loài người mấy ngàn năm qua, đế vương lên làm thái

thượng hoàng có rất nhiều người không do mình làm chủ, hoặc là tuổi tác quá lớn, hoặc là con trai ép buộc, còn có loạn trong giặc ngoài quyết định bỏ gánh. Những hoàng đế cam tâm tình nguyện, đến cái tuổi già nua mắt trí không thể lên con, bèn nâng đỡ người trẻ và đưa một đoạn đường, thật sự là rất khó tìm.

Đương nhiên người ngoài vĩnh viễn sẽ không biết được nội tình thật sự, cho dù là thời cổ đại tin tức bế tắc, hay là trong tương lai sự riêng tư cá nhân cũng khó đảm bảo, lịch sử luôn là một thứ sai lệch. Cùng một sự kiện lịch sử, trong tài liệu giảng dạy của quốc gia hoặc khu vực bất đồng, có thể sẽ mang hai diện mạo hoàn toàn khác nhau. Cùng một nhân vật lịch sử, dưới ngòi bút của hai sử quan bất đồng, đọc qua cũng sẽ thấy khác biệt. Tranh cãi giữa các sử gia chưa bao giờ dừng lại, mà bọn họ lại căn cứ vào ghi chép của các sử gia trong quá khứ giống như mình. Thậm chí là hai đoạn khác nhau trong một quyển sách, cũng có thể trở thành quan điểm hoàn toàn tương phản của hai phái. Huống hồ trên thế giới này còn có nghề nghiệp trí thức giả mạo, cho nên xung đột giữa những quan niệm này sẽ vĩnh viễn tiếp tục, cho đến khi loài người phát minh ra một loại máy móc có thể vượt thời gian nhìn thấy chân tướng. Đương nhiên khi đó chắc chắn sẽ có một đám người nhảy ra chất vấn, cảnh tượng mà cỗ máy này nhìn thấy chỉ là một vũ trụ song song, dòng thời gian chưa chắc đã là duy nhất.

Nếu muốn ta nói, coi lịch sử là một quyển thánh kinh chung của loài người cũng được, đã không thể hoàn toàn chứng minh, cũng không thể hoàn toàn phủ định, có thể dạy người ta nghĩ về chuyện đã qua là được.

Phải trái đúng sai trong sách viết, chính tà thiện ác lòng tự phân.

.....

Ngày 11 tháng 3, ba giờ rưỡi sáng, tại Thiên Đô.

Giờ này phần lớn mọi người đều đã ngủ say. Sớm một giờ vẫn còn người chưa ngủ, muộn một giờ có thể đã có người thức dậy dắt chó đi dạo. Cái giờ này chắc chắn là thời khắc yên tĩnh và tối tăm nhất.

Nhưng đêm nay gần như không ai ngủ, bởi vì năm giờ sau đại điển lên ngôi của thất hoàng tử điện hạ sẽ bắt đầu.

Toàn thế giới đều sẽ phát sóng trực tiếp buổi lễ rầm rộ chưa từng có này,

cũng chỉ vào thời khắc này, đám binh dân mới có thể nhìn thấy cảnh tượng của hoàng cung trong bức tường cao.

Đám quý tộc và vương tộc của Thiên Đô không ai ngủ được yên ổn, bọn họ đều hiểu rõ, qua hôm nay đế quốc nhất định sẽ phát sinh biến động, cũng không ai biết số phận tương lai sẽ thế nào.

Đám quyền thần đứng bên phía năm vị hoàng tử khác trong lòng càng hoảng hốt, đêm không thể say giấc. Bọn họ cũng hiểu được, đến nước này có muốn thừa gió bẻ măng chạy sang phía thất hoàng tử điện hạ thì cũng đã muộn rồi.

Krause chỉ tốn không đến một năm, từ một điều tra viên HL chưa từng tham dự triều chính, biến thành nhân vật số một hô mưa gọi gió trong triều. Những thủ lĩnh thế gia quyền khuynh thiên hạ, không ai bì nổi, lần lượt bị hắn làm tan rã, cho dù là thế lực như gia tộc Cress cũng không ngoại lệ.

Mà nói đến, gia tộc Cress cũng có công với thành tựu của Krause.

Đầu tiên là vào tháng 11, thiếu gia mập của nhà Cress đảm nhiệm chức thượng tá trong HL bị Time Servant giết chết một cách khó hiểu, địa điểm là trong hành lang tổng bộ HL. Nhưng sau đó người chết lại bị định tội là muốn trả thù riêng, giết người không thành. Mà sau sự kiện đảo Địa Ngục, gia tộc Cress vì liên tục gièm pha sau lưng Time Servant, lúc này đã mất đi quyền tranh cãi.

Ai có thể nghĩ tới, ban đầu người ở sau lưng bí mật xúi giục và gợi ý bọn họ làm như vậy, chính là vị điều tra viên Trà Tiên đang dưỡng thương ở Thiên Đô. Kế sách này âm hiểm như vậy, đám Cress chỉ có thể nuốt nước đắng vào bụng, bởi vì dù có phun ra thì cũng chẳng ai tin.

Sau đó gia tộc Cress then quá hóa giận điên cuồng phản kích, hoàng tử điện hạ lại tỏ ra rất ung dung, chiếm được tiên cơ khắp nơi. Cuối cùng không biết từ đâu tìm được phụ tá tiền nhiệm của nhà Cress là Seltz Ain, bảo hắn đi tố cáo đủ loại tội ác của gia tộc này. Tên này là người siêu năng lực đã đăng ký ở EAS, không thể tìm người giả mạo được, cho nên khẩu cung của hắn đáng tin trăm phần trăm. Không lâu sau cả gia tộc Cress to lớn, đám người quyền lực xem pháp luật và chính nghĩa như không khí này, đã bị xử quyết theo một trình tự chính thức và hợp pháp.

Không chỉ có Thiên Đô, ở mỗi góc trên thế giới, kể cả khu vực do tổ chức phản kháng chiếm lĩnh, mọi người nghe được chuyện này đều vỗ tay khen hay.

Trước đó tất cả mọi người bao gồm cả hoàng đế đều cho rằng, trong đế quốc này không một tòa án nào có thể xét xử loại người như Cress. Nhưng Krause lại làm được, hắn đã dạy cho đám quyền thần trong triều kia một điều, đừng đấu với hoàng tử, nhất là hoàng tử có chỉ số thông minh hơn 160 hơn nữa tuyệt đối không phải thiên nam tín nữ gì.

Sau đó ván cờ giữa Krause và các huynh trưởng ngày càng kịch liệt, hắn đã thông qua hành vi và việc làm trước đó phát ra tín hiệu, cho dù là sáng hay tối, dương hay âm, hợp pháp hay không hợp pháp, hắn sẽ nghiên tiếp đến cùng, chẳng những muốn chơi mà còn có thể chơi thắng.

Theo thời gian trôi qua, hắn bắt đầu chiếm được ưu thế, rất nhiều nhân vật hiển hách trong triều lần lượt gia nhập vây cánh của hắn. Bên này xuống thì bên kia lên, Krause giống như mặt trời giữa trưa. Tới đầu năm 2102, thất hoàng tử điện hạ đã không cần ép buộc thiên tử vẫn có thể hiệu lệnh chư hầu.

Lúc này thời cơ cuối cùng đã chín muồi, đã sắp đến lúc thu quyền lực chí cao vào tay.

Đương nhiên cao tầng đế quốc cũng không phải đều là kẻ tầm thường, có một số ít người vẫn ý thức được... sau lưng tất cả những chuyện này còn có một người giúp đỡ. Người này đã ngầm đồng ý và phối hợp, là trợ thủ không thể thiếu trong thành công của Krause, nhân vật quan trọng đó chính là hoàng đế.

Chương 12 : Độc Tẩu (thượng)

Ngày 11 tháng 3 năm 2102, đây là một ngày phi thường, bởi vì có quá nhiều chuyện sẽ xảy ra trong vài giờ kế tiếp, có quá nhiều người sẽ chết trong hôm nay. Đế quốc... không, lịch sử của loài người sẽ viết lại vào ngày này, đây là một bước ngoặt của vận mệnh loài người sau một thế kỷ.

Trên thực tế, mấy ngày trước đó buổi diễn không thể thay đổi này đã bắt đầu rồi.

Trải qua khoảng một tuần, giống như Khấu Lâm Tai đã dự liệu, tin tức ba Thiên Vệ Marcus, Domino, Thiên Kiếm bị giết ở quận Song Ung cuối cùng đã đến tai các tổ chức phản kháng. Theo sau là tin tức kinh động được công bố vào ngày 10 tháng 3, Wittstock V sắp nhường ngôi. Thế là Hình Thiên và Tiền Tuyên Tự Do đã sớm chờ đợi thời cơ, không hẹn mà cùng tập kết đội ngũ, xuất phát về hướng Thiên Đô.

Trong khoảng thời gian đó còn xảy ra một chuyện, đó là thánh thành giám sát trưởng Camo Botrini của Giới Luật Thép, dựa vào nguyên tắc “phụ trách tính mạng của thủ hạ” đã lựa chọn đầu hàng. Hai người thuộc “tứ đại cao thủ” của tổng bộ HL Châu Âu bị bắt lúc trước là Carl và Tamsen, cũng được thả ra để làm điều kiện đàm phán.

Đáng tiếc khi đó Botrini còn không biết tin tức ba Thiên Vệ tử vong, nếu như hắn suy nghĩ thêm mấy ngày, nhận được tin tức này, không chừng tình hình sẽ có thay đổi. Nhưng hôm nay hắn xem như đã gánh lấy danh hiệu hàng tướng, bị bắt giữ cùng với một đám thành viên cao cấp khác, chờ bị xử lý.

Bên phía đế quốc, sau khi Khấu Lâm Tai rời đi thì nguyên soái Smith đã nắm giữ toàn cục. Hắn chẳng những hạ lệnh chấp nhận đầu hàng không giết, chỉ bắt những giáo sĩ và hiệp sĩ đội trưởng cao cấp, hơn nữa còn trực tiếp thả những binh sĩ cấp thấp ra.

Đây là một sách lược rất sáng suốt, quân viễn chinh của Giới Luật Thép

tiền vào quận Song Ứng nhân số còn lại cũng không ít, nhiều tù binh như vậy đã không dễ nuôi, cũng không dễ quản, giết hết thì càng không thực tế, vì vậy dứt khoát thả ra. Dù sao không lâu trước đây đại đoàn trưởng của bọn họ đã tử trận, có rất nhiều thành viên đã nảy sinh ý định ra đi. Trong thời gian bị vây khốn, có không ít người của Giới Luật Thép đã bỏ trốn và phản bội, đội ngũ như vậy mất đi quan chỉ huy đã không đủ uy hiếp.

Sau đó kết quả cũng chứng minh đôi sách của Smith rất chính xác, đội ngũ Giới Luật Thép này cuối cùng trở về Châu Âu, người trở lại tổ chức không tới một phần mười, cũng không có nhân vật cấp bậc quan chỉ huy thành công bỏ trốn. Những thành viên còn lại đều không biết đi đâu, có lẽ một bộ phận đã nương nhờ những thế lực khác, còn có rất nhiều người dứt khoát không tham gia chiến tranh nữa.

Nhìn từ góc độ quân đế quốc, chiến dịch ở quận Song Ứng xem như đã toàn thắng, chuyện kế tiếp phải làm là tạm thời nghỉ ngơi chỉnh đốn, tập trung trọng điểm phòng thủ vào Hình Thiên ở phía nam.

Nhưng Smith không hề có cảm giác thắng lợi, bởi vì cái chết của ba Thiên Vệ kia rất khó hiểu, nhìn vào kết quả chiến cuộc thì không ai thu được lợi ích từ nó. Chuyện này đã trở thành một vụ án chưa được giải quyết, nhưng tổn thất của đế quốc lại không thể bù đắp được trong thời gian ngắn.

Mà một Thiên Vệ cuối cùng ở lại quận Song Ứng, sau khi xử lý xong mọi chuyện cũng nhận được lệnh trở về Thiên Đô. Ngày hắn lên đường là ngày 10 tháng 3, tức là một ngày trước khi tân hoàng lên ngôi.

.....

Gần nửa đêm hôm đó, một chiếc tàu con thoi bọc thép chạy nhanh trên mặt biển, trên thân tàu có ký hiệu hình thoi được bao quanh bởi hai đường sao chạy, nói lên nó thuộc về quân đế quốc.

Độc Tẩu đang ngồi trong phòng của mình, trên đầu đeo một chiếc tai nghe, vừa nghe nhạc Rock ảo giác, vừa hút cháo yến mạch vào miệng.

Năm nay hắn vừa tròn bốn mươi tuổi, gốc Á, hơi mập, gương mặt trẻ con, để kiểu tóc “thiếu niên tốt” tiêu chuẩn. Cái gì? Người nói không biết kiểu tóc thiếu niên tốt là gì? Rất đơn giản, chính là học sinh nghèo mỗi lần cắt tóc chỉ tốn năm đồng tiền, đi vào một tiệm cắt tóc diện tích mười mấy mét

vuông, yêu cầu chỉ cần cạo ngắn một chút là được, sau khi cắt tóc trong vòng hai tháng không cần chải đầu vẫn có thể ra cửa... là kiểu tóc như vậy đấy.

Trước tiên nên biết, Độc Tấu và Thiên Kiếm là anh em ruột, một người tên là Triệu Bài Bá, một người tên là Triệu Hạp Trọng. Người khác khi nghe được chuyện này, bình thường đều sẽ cho rằng Thiên Kiếm bề ngoài lãnh khốc trầm ổn là anh, còn Độc Tấu nhìn có vẻ ôn hoà chất phác là em, nhưng thực ra Độc Tấu lại lớn hơn Thiên Kiếm sáu tuổi.

Lúc đế quốc dựng nước, tổ tiên Triệu gia là quý tộc ở quận Long, nhưng trải qua một thế kỷ, bởi vì đủ loại nguyên nhân mà sa sút. May mà hai anh em này là người siêu năng lực có thiên phú khá cao, hơn nữa cũng rất cố gắng, bọn họ dựa vào vũ lực hôm nay cũng xem như đã trở thành trọng thần của đất nước.

Em ruột chết oan uổng, Độc Tấu dĩ nhiên là không dễ chịu, nhưng hắn cũng biết quá thương tâm cũng vô ích, phải biết kìm nén đau thương. Thay vì đắm chìm trong bi thương, không bằng tập trung tinh lực vào những chuyện hữu dụng, chẳng hạn như tìm ra hung thủ báo thù cho em trai.

Hắn thậm chí còn làm trái mệnh lệnh, tự ý đi đến nơi xảy ra vụ việc, tra xét hiện trường chiến đấu, tuy nhiên vẫn hoàn toàn không có đầu mối. Độc Tấu trầm tư suy nghĩ, rốt cuộc là ai ra tay? Đối phương rốt cuộc có bao nhiêu cao thủ? Nhìn vào hiện trường vụ này dường như chỉ do một người gây nên, nhưng ai có năng lực một mình chiến đấu với ba Thiên Vệ, đánh chết Domino không toàn thân, giết chết Marcus không lưu lại giọt máu nào, hơn nữa vẫn sống sót dưới Anh Phong Kiếm Nguyên của Thiên Kiếm, sau đó còn giết chết một đội quân đế quốc bọc thép, chuyện này quả thật khó tưởng tượng.

Cầm muỗng lên, lại nuốt một ngụm cháo yền mạch, Độc Tấu tháo tai nghe xuống, thần sắc mệt mỏi dụi dụi mắt. Mấy ngày nay hắn ăn ngủ không yên, tinh thần sa sút, chỉ có âm nhạc này mới có thể khiến hắn cảm thấy tốt hơn, cũng chỉ có cháo yền mạch này còn xem như dễ nuốt, vì duy trì thể lực nên hắn phải tạm thời ăn một chút.

Ngay lúc này đột nhiên cảnh vật trước mắt hắn rung chuyển một lần, Độc Tấu chỉ cảm thấy dưới chân trống rỗng, thân thể nhẹ đi, dưới hoàn cảnh như vậy lại hoàn toàn mất đi thăng bằng.

Phản ứng đầu tiên của hắn là tàu con thoi bị tấn công.

Mà trong nháy mắt ngắn ngủi này, muốn làm cho thân tàu chìm xuống một lần với biên độ như vậy, e rằng phải có quái vật dưới đáy biển hoặc nam châm lớn đang lôi kéo, hoặc là bị một lực lớn từ không trung đánh xuống, lúc này hiển nhiên khả năng cuối cùng tương đối cao.

Độc Tẩu tạm thời suy đoán tàu con thoi của mình bị tập kích từ trên không. Hắn chỉnh lại tư thế, trước khi hai chân chạm đất đã khôi phục thăng bằng, đi về phía cửa phòng, định mở cửa khoang ra ngoài xem thử tình hình.

Ai ngờ hắn vừa xoay người lại phát sinh biến cố, tiếng lớp thép bên ngoài tàu con thoi bị kéo vỡ truyền vào tai Độc Tẩu. Tiếng kim loại dày nặng bị sức mạnh kéo đứt, đối với người bình thường có lẽ khá xa lạ, nhưng đối với Độc Tẩu thì vừa nghe đã biết đây là tình huống gì.

Sau khi lớp thép bên ngoài bị xé ra, một lực lượng vô hình lập tức cắt đứt trần nhà trên đầu Độc Tẩu thành một vết cắt bằng phẳng, hơn nữa còn cuộn lại.

Tiếp đó Độc Tẩu nhìn thấy một bóng người, toàn thân được bao bọc trong áo khoác màu đen. Người nọ đứng ở trên cao, khi nhìn thấy Độc Tẩu lập tức phát ra một tiếng cười lạnh khàn khàn.

Thiết bị chiếu sáng trong khoang tàu đã dừng hoạt động, nhưng tối nay trên mặt biển sóng yên gió lặng, ánh trăng sáng trong. Độc Tẩu có thể nhìn thấy, ánh trăng chiếu lên một khối kim loại nhẵn bóng, đó là một chiếc mặt nạ làm bằng gương.

Biến cố xảy ra vừa rồi, chắc chắn là do Mirror Face dùng tốc độ cực nhanh từ không trung đáp xuống, đạp lên tàu con thoi bước tới, sau đó men theo năng lượng đi đến phía trên chỗ này, trực tiếp kéo lớp bọc thép lên tìm được Độc Tẩu.

- Dễ dàng giống như mở đồ hộp vậy.

Mirror Face cười nói:

- Ha ha... chỉ không biết thức ăn bên trong có ngon hay không.

Hắn cúi đầu nhìn Độc Tẩu:

- Lần trước ba tên kia vốn là một bữa ăn ngon, nhưng kết quả ta gần như không ăn được gì, trong miệng còn trào bọt. Hừ... hi vọng người có thể khiến cho ta vui vẻ một chút.

Câu này trong nháy mắt thấp lên lửa giận của Độc Tấu, mặc dù không hoàn toàn hiểu ví dụ của đối phương, nhưng có thể khẳng định kẻ trước mắt chính là hung thủ đã giết chết đám Thiên Kiếm.

Sát ý nổi, chiến ý dâng, Độc Tấu trong nháy mắt chạy ra khỏi khoang tàu, một bàn tay ấn vào mặt nạ của Mirror Face, vận kinh đẩy ra. Thân thể Mirror Face dán mặt biển bay ngược ra ngoài, từ gần đến xa, tốc độ cực nhanh, nhưng nước biển dưới người lại không nổi lên sóng lớn, giống như thứ lướt qua phía trên chỉ là một con hải âu nhẹ nhàng, một cơn gió nhẹ không tiếng động.

- Hừ... làm chuyện dư thừa.

Mirror Face ngửa mặt lên trời, tư thế ngã về phía sau, thân thể giãn ra, dáng vẻ như đang thả lỏng. Hắn vẫn giữ nguyên tư thế như vậy, khi cách tàu con thoi gần ba hải lý mới xoay người, hai chân đứng giữa không trung.

Trong nháy mắt đứng lại, Mirror Face vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy Độc Tấu, đối phương đã đứng trước mặt hắn mấy mét. Thủ đoạn này đã nói lên thân pháp di động của Độc Tấu rất cao minh, hắn theo sát phía sau một cách im hơi lặng tiếng, không thấy bóng dáng.

- Nhìn hành động của người, hẳn là không muốn ngộ thương người trên tàu kia.

Mirror Face nói:

- Như vậy... ta có thể hiểu thế này, người sở hữu một năng lực phá hoại rất mạnh trên quy mô lớn.

Độc Tấu không trả lời, ngay từ đầu hắn đã yên lặng không nói gì. Không chỉ yên lặng không nói, phải nói là không phát ra một chút âm thanh nào, giống như một người câm.

Lúc này nghe được câu nói của Mirror Face, Độc Tấu cuối cùng đã lên tiếng, nhưng hắn vẫn không nói chuyện, chỉ hơi nhếch miệng, môi khẽ nhúc nhích, hừ lạnh một tiếng.

Một giây kế tiếp, mặt nạ của Mirror Face lại phát ra một tiếng “beng”, xoay

tròn bay lên trời, chính giữa áo khoác đen xuất hiện một lỗ thủng lớn, lập tức bị chia làm hai bay về hai bên. Thân thể của hắn thì gần như hóa thành sương mù tản ra phía sau, từ đầu đến chân không tìm được một tác da hoàn chỉnh nào, còn nhỏ hơn cả thịt vụn.

Mặt nạ lượn vòng trên mặt biển theo một đường cong từ thấp đến cao, lại chậm rãi hạ xuống, áo khoác rất nhanh rơi vào trong biển.

Nhưng chùm sương đen kia, cũng chính là thân thể Mirror Face bị đánh tan lại ngưng tụ không tan, dần dần hợp lại, mấy giây sau đã nhanh chóng kết nối, một lần nữa biến thành thân thể hoàn chỉnh.

Tốc độ hồi phục này đủ khiến bất kỳ người siêu năng lực có khả năng tự chữa trị nào phải cảm thán, Mirror Face đã khôi phục thân thể đưa tay ra, vừa lúc tiếp lấy mặt nạ rơi xuống, một lần nữa đeo vào trên mặt.

Hắn lại nói với giọng khàn khàn:

- Làm ta giết mình.

Tiếp theo là một trận tiếng cười:

- Chẳng trách ngươi chỉ có thể “độc tấu”...

Độc Tấu vẫn không nói chuyện, vẻ mặt trầm ổn, hơn nữa còn có vài phần nghi hoặc.

Phản ứng của hắn rất bình thường, lần đầu tiên lĩnh giáo “Hỗn Động” của Mirror Face, cho dù là Blood Owl cũng cảm thấy nhức đầu. Đương nhiên Blood Owl sẽ không nghi hoặc và sợ hãi, phản ứng của hắn là hiếu kỳ và hưng phấn.

- Muốn không chế “sóng hạ âm” như vậy, đối với người phạm đúng là không dễ dàng.

Mirror Face cười nói:

- Yên tâm, ngươi sẽ lập tức được giải thoát, năng lực này của ngươi... ta chắc chắn sẽ lấy.

Chương 13 : Độc Tấu (hạ)

Lúc trước Mirror Face xem như đã chịu thua thiệt một chút dưới tay Thiên Kiếm, đối phương giải thoát thì triển ra Anh Phong Kiếm Nguyên có thể nói là không tầm thường, thương thế của hắn còn nghiêm trọng hơn tưởng tượng, đến nay vẫn chưa khỏi hẳn. Mà lúc này hắn đang đối diện với Độc Tấu, trong số năng lực loại công kích phóng ra ngoài, sóng hạ âm của đối phương cho dù không thể nói là mạnh nhất, ít nhất cũng nằm trong năm hạng đầu. Sức phá hoại của năng lực này là không thể tưởng tượng, trên lý thuyết có thể hủy diệt cả hăng tinh. Mặc dù Mirror Face không phải là nhà vật lý học, nhưng hắn đã sống hơn trăm năm, cũng học được không ít tri thức, hắn biết chiến đấu với đối thủ như vậy một là không thể sơ ý, hai là không thích hợp đánh lâu.

Nói thì chậm nhưng diễn ra thì nhanh, Độc Tấu lại mở miệng, lần này hắn đã nói chuyện:

- Đừng tưởng có thể hóa lỏng thân hình thì sẽ không chết.

Một câu thấp giọng nói nhỏ lại hóa thành sóng to gió lớn, mặt biển bị một lực lượng vô hình chia làm hai, đầu sóng cao hơn mười mét dâng lên hai bên. Mirror Face đang đứng giữa đường công kích này, may mà tốc độ của hắn không chậm, lập tức bay lên trời, thuận thế tránh khỏi một chiêu này. Quỹ tích của công kích kia vẫn tiếp tục kéo dài, không hề bởi vì khoảng cách mà suy giảm hoặc lệch đi, bay thẳng vào bầu trời xa xăm không thể chạm tới.

Khi Mirror Face xuất hiện lần nữa đã đứng giữa trời ngay phía trên Độc Tấu. Hắn cũng không muốn kéo dài trận chiến này, cho nên dùng tốc độ cao tiến vào điểm mù trong tầm mắt đối thủ, chờ thời cơ đánh giáp lá cà, cắn nuốt đối phương.

Công kích từ trên trời giáng xuống, thân pháp như gió, nhanh như tia chớp, nhưng Độc Tấu lại không tránh né. Trong nháy mắt đến gần Độc Tấu, Mirror Face lại đụng phải một lực trường, ngoài dự đoán bị ngăn cản lại.

- Năng lượng không ngăn được ta, lực trường này cũng là vận dụng sóng hạ âm sao...

Mirror Face thấp giọng nói:

- Hừ... càng lúc càng muốn lấy được năng lực này.

Độc Tấu ngẩng đầu, vẻ mặt cười lạnh, hất triệt tiêu lực trường, một chân đạp giữa không trung, đột nhiên bay lên. Trong nháy mắt Độc Tấu đã ép tới trước người Mirror Face, từ dưới hướng lên, một khuỷu tay đánh vào ngực đối phương. Xương ngực của Mirror Face giống như bị đầu xe lửa đụng phải, kèm theo tiếng xương rạn nứt giòn giã, cả người mất khống chế lộn vòng bay lên trên. Cho dù như vậy lực lượng của một chiêu này vẫn chưa hoàn toàn bị loại trừ, rất nhanh thân hình Mirror Face lại hóa thành dịch thể nổ tung.

- Cho dù ta không dùng sóng hạ âm, một đòn vẫn có lực lượng mười tấn. Độc Tấu nói lời này chỉ để đe dọa đối phương trên khí thế một chút, hắn cũng biết dựa vào nắm tay thì không thể thắng được đối thủ như Mirror Face. Vì vậy lúc nói hắn cũng không quên dùng miệng nhắm chuẩn vào không trung, thông qua câu này phóng ra năng lượng hủy diệt truy kích.

Dưới tình hình như vậy, Mirror Face vẫn có thể vừa chữa trị vừa chinh đồn tư thế, hắn nhanh chóng khôi phục thăng bằng và tránh khỏi sóng âm truy kích. Dù sao hắn cũng biết bay lượn, điều này hoàn toàn khác với bước giữa không trung, ưu thế không cần nói cũng hiểu.

- Thể lực chỉ có mười tấn thôi sao?

Mirror Face nói:

- Ha ha... vậy ta đề nghị người nên dùng năng lực thì tốt hơn.

Lòng bàn tay của hắn xoay một cái, mặt biển rộng lớn liền phát sinh biến động, đột nhiên nhô lên, giống như miệng lớn của một con dã thú cắn về phía Độc Tấu.

Độc Tấu cũng không di chuyển, chỉ mở rộng lực trường quanh người, dễ dàng đẩy nước biển kia ra, bản thân hắn lại không việc gì. Hiệu quả của lực trường này khá giống với lực đẩy của Time Servant, thậm chí cao hơn một bậc, hơn nữa đây chỉ là sản phẩm diễn sinh từ năng lực sóng hạ âm lấy công kích làm chủ, có thể thấy được thực lực của Độc Tấu.

Tuy rằng như vậy, lực lượng công phòng toàn diện gần như vô địch của

Độc Tầu, trong số Thiên Vệ vẫn không đủ xưng được mạnh nhất. Nếu Marcus sau khi biến thân chiến đấu với Độc Tầu, thắng bại e rằng cũng khó dự đoán.

Trong Thập Thiên Vệ, mạnh nhất là hai người có năng lực bản thân và tu vi siêu năng lực đều đạt tới đỉnh cao, đó là Tuyệt Ảnh “bất bại” và Lãnh Chúa “vô địch”. Ở trước mặt bọn họ, Độc Tầu không cần đánh cũng biết mình không thắng được.

Nhưng còn có một chuyện Độc Tầu không biết, đó là Mirror Face trước mặt mình lúc này không thể xem là “người siêu năng lực”, thậm chí không thể xem là con người. Đối thủ như vậy không tồn tại vấn đề có thể đánh thắng hay không, chỉ tồn tại khả năng có thể chạy thoát khỏi tay hắn hay không.

- Ha!

Hét lớn một tiếng, sóng hạ âm của Độc Tầu tạo thành hình cái phễu lan ra. Lần này Mirror Face không có chỗ nào để tránh, tầng sóng âm thứ nhất “cộng hưởng” với thân thể hắn, trong nháy mắt phá hủy thân hình, khiến hắn lại biến thành thể lỏng. Mà tầng thứ hai do năng lượng khổng lồ chế là sát chiêu của Độc Tầu, lực lượng này giống như vòng xoáy tàn phá giữa không trung, khiến cho một khu vực lớn chung quanh Mirror Face vặn vẹo, sau đó có hiện tượng không gian tan vỡ.

Tiếng hét nổ tung không gian này khiến Mirror Face cũng kinh ngạc, trên mặt nạ của hắn bắt đầu xuất hiện vết nứt.

Mấy giây sau, giữa không trung vang lên một tiếng gào lớn, đó là tiếng thét ngược của một con rắn lớn màu đen với Độc Tầu. Trông thấy mặt nạ có chiều hướng rạn nứt, Samael dứt khoát dùng thân thể đánh vỡ khoảng không gian đã lung lay sắp đổ này, xoay mình chui ra, một lần nữa giáng lâm, thân thể của hắn giống như một con rồng đen quanh quẩn trên mặt biển.

Đừng nói là Độc Tầu đứng ở bên cạnh, mười mấy nhân viên trên tàu cứu nạn cách đó hai hải lý đang chạy tới đều sợ đến ngậy người, mặc cho sóng biển mặn chát đánh vào mặt mình, vẫn tròn tròn mắt không chớp cái nào.

- Không ngờ lại thất thố như vậy, xì xì... dưới tình huống một đấu một, ta lại bị ép phải hiện ra hình thái này.

Samael nói:

- Nghĩ đến Thiên Đô còn có hai người siêu năng lực mạnh hơn ngươi, ta thật là hưng phấn đến mức khó kiềm chế, xì xì...

Trước khi Samael nói xong, Độc Tấu đã từ kinh ngạc khôi phục lại, hần loáng thoáng phát hiện ý định của em trai khi giải thoát, cũng hiểu “cẩn nuốt” mà đối phương nói rốt cuộc có nghĩa gì. Trong lòng Độc Tấu thầm hạ quyết tâm, cho dù không thể chiến thắng cũng tuyệt đối không để quái vật này lấy được năng lực của mình.

- Ha!

Lại một tiếng hét, lần này rất dữ dội, Độc Tấu nhắm chuẩn vào đầu Samael, không hề do dự toàn lực tấn công.

Mỗi người nhìn thấy con rắn đen này, đều có thể cảm giác được rõ ràng tà uy ngập trời trên người nó. Đây chính là khí thế, giống như quái vật mạnh nhất trong phim kinh dị, hoặc là ma vương cuối cùng trong game RPG. Tại khoảnh khắc nó hiện thân người sẽ hiểu, bất kỳ thủ đoạn công kích nào mình có thể sử dụng đánh vào người nó đều sẽ không lãng phí, tiêu diệt nó không chỉ có cảm giác sẽ max cấp, mà còn có cảm giác đã qua được cửa.

Lúc này Độc Tấu đang nghĩ như vậy, đương nhiên mỗi nhân vật chết dưới tay quái thú trong phim kinh dị và mỗi dũng sĩ chết trong tay ma vương, bọn họ cũng đều nghĩ như vậy...

Samael đối diện với một chiêu đánh thẳng mặt này lại chẳng hề để ý, trong khe hở giữa các vảy rắn trên người tỏa ra ánh sáng màu tím sẫm, lần tấn công này lại không thể gây thương tổn đến hần.

- Mấy đợt sóng âm vừa rồi của ngươi đã khiến ta nghĩ ra một chủ ý hay, xì xì...

Samael cười nói:

- Ta gọi nó là “hồi âm khôi giáp”, ngươi cảm thấy thế nào?

Đầu rắn của hần chậm rãi vươn đến gần Độc Tấu:

- Đương nhiên thân thể yếu đuối của ngươi không thể mô phỏng hành động này, chỉ có thân thể của thần và năng lượng vô tận mới có thể biến hóa tùy theo ý mình.

Độc Tấu không quan tâm tới lời nói gây áp lực của đối phương, hần dồn

lực trường sóng âm vào nắm tay, trong im lặng lại đánh ra một quyền.

Không ngờ Samael lại há miệng răn, trong nháy mắt cũng phun ra một luồng sáng đen. Hai đoàn lực lượng va chạm vào nhau, không tới một hơi thở Độc Tầu đã tỏ ra yếu thế, chỉ cảm thấy một luồng ma lực hùng hồn đè xuống.

Đầu răn của Samael lại tiến tới, ép cho Độc Tầu phải thu lực, liên tục lui nhanh, thậm chí đã có dấu hiệu muốn tìm cơ hội bỏ chạy.

- Có rất nhiều cách để giết ngươi, xì xì...

Giọng nói của Samael vang lên:

- Đừng tưởng rằng ngươi có cơ hội chạy trốn, ta chỉ sợ khiến cho ngươi không còn hài cốt, ăn không được mà thôi.

Samael giống như đã nhìn thấu ý đồ của đối phương, lập tức nói như vậy.

- Nếu đã như vậy, ta cũng không còn cách nào nữa.

Độc Tầu trả lời.

Samael nghe vậy lại ngạc nhiên, đối phương nói một câu rất bình thường, cũng không phát ra năng lượng hủy diệt, hơn nữa sự sợ hãi trong mắt Độc Tầu đã không còn lại chút nào.

- Chẳng lẽ ngươi muốn...

Samael đoán không sai, Độc Tầu và Thiên Kiếm không hổ là anh em, hẳn đang chuẩn bị liều mạng, lúc này “giọng nói” của hắn đã trở thành một loại trạng thái khác.

Chợt nghe một tiếng vang, một mảng lớn vảy răn trên người Samael đồng thời nứt ra, sóng âm lại từ trong cơ thể hắn khuếch tán ra ngoài.

- Khục...

Mắt răn của Samael giãn dữ mở lớn:

- Khè... ngươi thật dám... khặc... nếu bây giờ ta không chống đỡ được, ngươi có biết năng lượng nổ tung sẽ gây ra sóng thần lớn thế nào không?

- Vậy thì ngươi đừng chống đỡ nữa.

Lúc Độc Tầu nói chuyện khoe miệng mang theo nụ cười, nhưng sắc mặt lại

trắng như tờ giấy, năng lượng trên người cũng đang biến mất.

- Dùng phương thức này khiến ta không thể cắn nuốt người phải không...
Tốt! Muốn chết thì ta thành toàn cho người.

Samael đã giận dữ không kìm nén được, công kích của Độc Tẩu đang khuấy động trong bụng hắn, năng lượng tàn phá nội tạng. Cho dù bây giờ nuốt Độc Tẩu vào, thân thể của hắn sau khi vào miệng rắn cũng sẽ bị lực lượng này xoắn nát trong một giây, giống như một miếng thịt bị ném vào máy máy cắt cỏ cỡ lớn, trong nháy mắt biến thành tương thịt. Mà chờ Độc Tẩu tiêu hao hết năng lượng cũng không phải ý hay, bởi vì Samael cũng không đoán được tiếp tục chịu đựng công kích này sẽ có kết quả như thế nào.

Bất đắc dĩ Samael phải tùy ý sử dụng một năng lực, mở miệng rắn phun ra một dòng lửa nóng, vụn lửa đỏ thẫm kèm theo dung nham giống như thác nước màu đỏ trút vào người Độc Tẩu, hoàn toàn bao trùm hắn.

Mặt biển bốc lên rất nhiều khí trắng, sương mù nồng nặc bay hơi che phủ thân thể của Samael. Trong nháy mắt khi Độc Tẩu tử vong, công kích của hắn cũng dừng lại.

Lúc này trên tàu cứu nạn phía xa, một tên thượng úy để ống nhòm trong tay xuống, vẻ mặt ngạc nhiên, môi khẽ run rẩy.

- Trưởng quan, nơi đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?
Binh sĩ bên cạnh hắn hỏi.

Trưởng quan của hắn còn chưa trả lời, một con rắn đen đã từ trong biển thò ra, chiếc đầu to lớn vươn tới bên cạnh tàu cứu nạn, lè lưỡi nói:

- Để ta nói cho người biết, Thiên Vệ đại nhân của các người đã chết rồi.
Bây giờ... đoán xem kế tiếp vận mệnh của các người sẽ thế nào?

Chương 14 : Lẻn vào trước khi quyết chiến

Rạng sáng ngày 11 tháng 3, Nguyên soái Benjamin Smith đứng trong phòng chỉ huy bảo vệ Thiên Đô, mắt sáng như đuốc, thần kinh căng thẳng. Hắn đương nhiên không ngủ, không chỉ vì đại sự mấy giờ sau, còn bởi vì trong vài giờ qua hắn liên tiếp nhận được tin xấu, mức độ tồi tệ của những tin tức này cái sau nghiêm trọng hơn cái trước.

Tin tức xấu thứ nhất là tàu con thoi của Độc Tấu gặp phải công kích không rõ, trong lần gọi điện cuối cùng những nhân viên trên tàu kia đã báo cáo, bọn họ không phải bị quân đội vũ trang tập kích, mà là một người siêu năng lực, lúc này Thiên Vệ đại nhân đang chiến đấu với hắn. Nhưng sau lần truyền tin đó cũng không liên lạc với bọn họ được nữa. Như vậy có thể đưa ra phán đoán, hoặc là thiết bị truyền tin bị hỏng, hoặc là “người siêu năng lực kia” đã đánh bại Độc Tấu, không chế cục diện. Đương nhiên cái gọi là không chế cục diện, rất có thể là người siêu năng lực kia đã giết sạch mọi người có mặt. Bởi vì ngay cả tàu con thoi cũng bị đánh chìm, hơn nữa đối phương chỉ tới một mình, đủ thấy ngay từ đầu người nọ đã không định bắt giữ tù binh.

Mọi việc đều tính đến trường hợp xấu nhất, đó mới là một quan chỉ huy có trách nhiệm. Làm đại nguyên soái của ba quân thì không thể có tâm lý đánh bạc, cho nên sau khi Smith nhiều lần xác nhận không liên lạc được với bên kia, trong lòng cũng xem như Độc Tấu đã chết. Nghĩ như vậy thì trong lòng đã định ra một giới hạn, nếu tình huống đúng như dự liệu, cũng chỉ là xác nhận một tin tức xấu mà thôi. Còn nếu Độc Tấu vẫn sống sót, chỉ là thiết bị truyền tin xảy ra trục trặc khiến cho liên lạc gián đoạn, vậy khi vị Thiên Vệ này trở về lại thành niềm vui bất ngờ.

Lại nói đến tin tức xấu thứ hai, hạm đội của Tiền Tuyến Tự Do đã tới.

Chuyện cuối cùng phải đến cũng đã đến, thực ra trong lòng Smith đã sớm dự tính trước, hôm nay đúng là ngày bọn họ nên tới. Nếu hỏi tại sao, đương nhiên là vì chuyện nhường ngôi.

Krause là người như thế nào? Những người sáng suốt đều có thể nhìn ra, đây là một hoàng tử có hi vọng hoàn toàn thay đổi hình tượng của đế quốc, thậm chí là sửa đổi kết cấu của thế giới. Vị thất hoàng tử điện hạ này có danh vọng và hình tượng rất tốt trong dân chúng. Hiển nhiên người như vậy sẽ bị một số phần tử cực đoan trong mâu thuẫn giai cấp căm ghét, đó là quý tộc và vương tộc, ít nhất những kẻ nắm giữ đặc quyền và lợi ích trong tay đều vừa hận vừa sợ Krause.

Các thủ lĩnh của tổ chức phản kháng cũng hiểu rõ điểm này, vì vậy bọn họ không muốn nhìn Krause ngồi lên vương vị.

Trước khi thành công thì những lực lượng vũ trang phi pháp như tổ chức phản kháng chưa chắc đã cần đông minh, nhưng nhất định cần có kẻ địch. Mà đám quyền quý ngang ngược đang hút máu và mồ hôi của dân chúng chính là kẻ địch tốt nhất, chỉ cần bọn họ tồn tại, sau lưng tổ chức phản kháng sẽ vĩnh viễn giơ cao lá cờ chính nghĩa. Thế nhưng... nếu đế quốc bắt đầu thay đổi từ bên trong, những kẻ địch kia không còn tồn tại, tất cả tổ chức phản kháng đều sẽ lâm vào một tình cảnh rất khó xử.

Muốn giơ đao vung kiếm với một kẻ địch không còn đáng ghét như trước, bọn họ cần một lý do, mà lý do này tuyệt đối không thể là “chúng ta muốn thay thế”, ai dám nói lời này chính là tìm chết. Như vậy... nếu đám đồng nghiệp tổ chức phản kháng không có lý do gì tốt, biện pháp còn lại chính là vu tội. Ví dụ như bọn họ có thể tuyên truyền khắp nơi, nói đồng chí Krause thực ra cũng không có gì khác với đám cận bã kia, cấu kết với gian dương đại đạo, buôn lậu vũ khí, đẩy bà già xuống biển, cưỡng dâm một con heo... vì vậy chúng ta phải đi thảo phạt hắn. Đương nhiên đó chỉ là ý kiến, nói dối dù sao cũng là nói dối, báo chí của đế quốc người ta không chừng còn nói quốc hội của Tiên Tuyên Tự Do người là một đám đồng tính. Phỉ báng hoàn toàn bịa đặt ngược lại sẽ hạ thấp độ tin cậy của phe mình, vận dụng tuyên truyền cũng phải suy nghĩ một chút đến chỉ số thông minh của dân chúng đương đại và hậu quả sau khi bại lộ.

Điều mà đám cao tầng của tổ chức phản kháng ưu tiên suy nghĩ hiện giờ, đó là tình hình hiện thực có khả năng xảy ra. Sau khi Krause lên ngôi, nêu hắn đại khai sát giới giống như cách xử lý gia tộc Cress, lôi những gia tộc bị dân chúng căm hận kia ra xét xử, hơn nữa bắt đầu thay đổi chế độ một chút, từng bước thanh lọc vương quốc mục nát... như vậy hắn sẽ nhanh chóng ổn định tình hình chiến tranh trên chính trị. Cộng thêm tình hình chiến đấu ở quận Song Ứng gần đây, thất bại của Giới Luật Thép... hiển

nhiên về quân sự để quốc vẫn có sức cạnh tranh không thể xem thường, chỉ nhìn vào lãnh thổ tuyệt đối không phải một sớm một chiều có thể tan rã được.

Vì vậy tình huống kể trên rất có thể sẽ biến thành sự thật, Krause là một người rất có năng lực, hẳn chẳng những sẽ làm như vậy, còn sẽ hoàn thành mục đích của mình một cách rất nhanh. Đến lúc đó những tập đoàn vũ trang phi pháp như tổ chức phản kháng, ưu thế trên chính trị sẽ không còn nữa, những khẩu hiệu như “vì dân phục vụ”, “phản kháng chuyên quyền” e rằng rất khó kích động nhiều dân chúng hơn.

Chuyện đánh trận này danh không chính thì ngôn không thuận, thực lực mạnh hơn đối phương rất nhiều thì còn dễ nói, cứ dùng thế sét đánh không kịp bưng tai đánh xong rồi tính. Chờ sau khi thắng lợi giành được quyền phát biểu tuyệt đối, sẽ bắt đầu giải thích, che giấu, thuyết minh, diễn dịch, bóp méo... dù sao muốn nói thế nào cũng được. Nhưng nếu thực lực tương đương, chiến tranh có thể sẽ rơi vào tình thế giằng co kéo dài nhiều năm, vậy tốt nhất nên nghĩ cách tìm một điểm đặt chân trên đạo đức và chính trị, nếu không vấn đề sẽ trở nên rất nghiêm trọng.

Thế là trước khi tình hình chuyển biến xấu đi, chúng ta đã nhìn thấy Tiền Tuyên Tự Do giống như chó cùng rứt giậu, khẩn cấp tập kết và tấn công trên quy mô lớn. Mà phía Thiên Đô dĩ nhiên cũng đã trình sát được hành động này, cho nên đã bày trận chờ quân địch. Hai bên đều hiểu, trận công phòng chiến ở Thiên Đô hôm nay không chỉ ảnh hưởng lớn đến kết quả cuối cùng của chiến tranh toàn cầu, còn có khả năng quyết định tính chất của chiến tranh sau này.

Cuối cùng nói một chút về tin tức xấu thứ ba, tương tự với cái thứ hai, có phần thêm dầu vào lửa, đó là quân đội của Hình Thiên cũng từ một hướng khác phát động tấn công Thiên Đô. Hạm đội dự tính đến nơi gần cùng lúc với Tiền Tuyên Tự Do, đến lúc đó lại thành cục diện hai mặt giáp công.

Tới ba giờ rưỡi sáng, Smith đang suy nghĩ có nên hạ lệnh cho Thiên Đô di chuyển phương hướng một chút hay không. Tuy rằng tốc độ của hòn đảo nổi này không thể sánh với những hạm đội kia, cũng không thể biến mất khỏi radar của đối phương, nhưng tiến về hướng bắc khoảng một trăm cây số, nói không chừng có thể tránh khỏi cục diện hai mặt giáp địch, khiến cho kẻ địch phải chia quân ra đề phòng nhau.

Hắn còn chưa kịp xin chỉ thị của hoàng tử điện hạ, mệnh lệnh của Krause đã tới, hiển nhiên hoàng tử điện hạ đã biết rõ tình hình, mệnh lệnh cũng rất rõ ràng:

- Lãnh Chúa, Tuyệt Ảnh, mỗi người một hướng, giữ nguyên hiện trạng, chuẩn bị nghênh địch.

Nghe được mệnh lệnh này, trong lòng Smith cũng có tính toán, cứ tuân lệnh làm việc là được. Cho dù đấu tranh trong hoàng thất như thế nào, hắn là một quân nhân, là thống soái của tất cả quân đội đế quốc, chỉ cần tuân thủ chức trách của mình là được, hôm nay chức trách của hắn là dùng hết khả năng bảo vệ Thiên Đô.

.....

Cùng lúc này, dưới lòng đất thành phố ở tầng ngoài Thiên Đô, bên trong một khu vực chứa nguồn động lực.

Trong hành lang làm bằng kim loại, một điểm nổi kỳ quái sáng lên, bỗng nhiên xuất hiện một ngôi nhà nhìn xuống có hình chữ thập, một cửa hàng sách giống như mảnh xếp hình vừa vặn gắn vào khoảng trống giữa các khối kim loại.

Cửa mở ra, trong cửa hàng sách có bốn người, Thiên Nhất, Blood Owl, God Key, Gunsmith.

- Cuộc tấn công có thể diễn ra vào lúc mặt trời mọc, chúng ta có hơn một giờ. Trong khoảng thời gian này mục tiêu hàng đầu là phá hủy khả năng di chuyển của Thiên Đô, tiếp theo là kiểm chế Lãnh Chúa và Tuyệt Ảnh, thứ ba là gây ra hỗn loạn, khiến bọn họ không thể tổ chức phòng ngự một cách hữu hiệu.

Thiên Nhất nói với Blood Owl và God Key mấy câu này, sau đó quay đầu nói với Gunsmith:

- Sau khi chúng ta rời đi, người hãy dịch chuyển cửa hàng sách trở về, sau đó có thể bắt tay vào làm “thiết bị” mà trước đó ta đã nhờ người làm, không cần quan tâm đến chúng ta làm sao rút lui.

- Hiểu rồi.

Gunsmith trả lời rất dứt khoát.

Thiên Nhất khẽ gật đầu, hít thở sâu một chút, lại nói với hai người kia:

- Hai vị, chỉ cần bước ra cửa lập tức hành tung của chúng ta sẽ bị phát hiện, các người nên biết chuyện kế tiếp có thể xảy ra. Ta sẽ ẩn giấu bản thân, một mình hành động, không rảnh quan tâm tới các người...

- Bớt dài dòng đi.

Blood Owl ngắt lời hắn:

- Gunsmith, người có thể khởi động chương trình dịch chuyển cửa hàng sách rồi.

Còn chưa dứt lời hắn đã cất bước ra ngoài.

God Key nhún vai, đi theo Blood Owl ra ngoài. Hắn nhìn có vẻ ung dung, nhưng thực ra đã thi triển năng lực, hơn nữa cũng đã sẵn sàng chiến đấu.

Thiên Nhất cuối cùng di chuyển bước chân, lúc ra ngoài còn không quên đóng cửa lại.

Sau khi ba người đi ra, chỉ vồn vện mười giây trước mắt bọn họ đã xuất hiện một bóng người.

Đây là một người đàn ông da trắng chừng bốn mươi tuổi, tướng mạo bình thường, chiều cao bình thường, hình thể cũng rất bình thường, cho dù xét đến tuổi tác cũng không có gì đặc biệt, bởi vì phần lớn Thiên Vệ cấp Cuồng đều không còn trẻ nữa. Loại người ba mươi tuổi đã đạt đến cấp Cuồng như Trường Anh, trăm năm qua cũng không có mấy người.

- Thú vị... nơi này lại có một cửa hàng sách...

Tuyệt Ảnh đột ngột xuất hiện trước mặt ba người, đối diện ba đại cao thủ của Nghịch Thập Tự, hắn không hề sợ hãi, trong giọng nói chỉ lộ ra sự hiếu kỳ đơn thuần.

Lúc này cửa hàng sách đã bắt đầu dịch chuyển, dần dần chìm vào trong vết nứt không gian.

Tuyệt Ảnh cũng không có ý định ngăn cản, hắn chỉ nói tiếp:

- Ba vị chính là Thiên Nhất, Blood Owl và God Key tiếng tăm lừng lẫy đúng không.

Hắn cười cười:

- Quả nhiên lợi hại, đứng trong năng lực của Lãnh Chúa mà vẫn rất ung

dung.

Ba người đều hiểu rõ lời này có nghĩa gì, bởi vì gần như ngay khi Tuyết Ảnh xuất hiện, năng lực của Lãnh Chúa cũng đã phát động. Mặc dù Lãnh Chúa không ở nơi này, nhưng hắn đã thi triển “không chế tuyệt đối” trong lĩnh vực của mình. Khi cảm giác được năng lực của Blood Owl xuất hiện, Lãnh Chúa và Tuyết Ảnh đều hướng sự chú ý về nơi này. Lúc này năng lực của Lãnh Chúa vẫn đang liên tục công kích bọn họ, muốn nghiền nát thân thể của ba người này.

- Nói thế nào nhỉ... ta đã tự “khóa” mình lại, hắn không thể thương tổn đến ta.

God Key bình tĩnh trả lời.

- Ta có việc phải đi trước, các người từ từ tán gẫu.

Thiên Nhất càng bình tĩnh đi qua bên cạnh Tuyết Ảnh, hai người đi sát qua vai, Tuyết Ảnh cũng không có phản ứng nào.

- Cảm giác không thể nắm bắt này... giống như đã từng quen biết.

Blood Owl cười gằn nói:

- Để chủ nhân năng lực này cũng trải nghiệm cảm giác bị xé nát một lần, nhất định sẽ khiến ta vui vẻ.

Chương 15 : Ai định đoạt?

- Người nói gì?

Anthony Wittstock (hoàng tử thứ tư) hét lên, nắm lấy cổ áo một tên cấm vệ quân:

- Người mù rồi à? Không biết ta là ai sao?

- Ta thấy hấn không phải mù, mà là chán sống rồi.

Baldwin Wittstock (hoàng tử thứ hai) âm trầm nói, so với tứ hoàng đệ không giữ được bình tĩnh, cá tính của hấn lạnh lùng hơn một chút, cũng âm hiểm hơn.

Cảnh tượng này diễn ra trong một hành lang ở hoàng cung, một tiểu đội cấm vệ quân đã ngăn chặn ba tên hoàng tử ở đây, tiếp tục đi tới trước sẽ đến cung điện của hoàng đế.

- Xin lỗi điện hạ, mệnh lệnh mà tôi nhận được là...

Tên thủ lĩnh cấm vệ quân kia còn chưa dứt lời đã bị Anthony tát vào mặt.

- Đồ chó thiện không biết sống chết!

Anthony chửi như tát nước, hoàn toàn vứt bỏ hình tượng cá nhân được giáo dưỡng, tay đâm chân đá vào tên cấm vệ quân kia.

Tên cấm vệ quân kia tuy trong lòng tức giận, nhưng còn chưa tới mức không thể nhịn được. Những người vào trong hoàng cung làm người hầu này, lúc “thiện” đều đã biến thành người cải tạo. Cường độ cải tạo của cấm vệ quân hoàng cung cũng ngang ngửa với tiểu đội dọn dẹp của HL, đừng nói là một hoàng tử khả năng đánh nhau còn kém hơn lưu manh đầu phố, cho dù một mình đấu với người năng lực cấp Giấy cũng chưa chắc đã thua. Cho nên bị người bình thường đánh vài bạt tai, đập thêm mấy cái, đối với bọn họ cũng chỉ như gãi ngứa.

- Mệnh lệnh người nhận được là do bề hạ truyền đạt sao?

Đại hoàng tử Christopher Wittstock vẫn luôn im lặng đứng bên cạnh, lúc này cuối cùng đã lên tiếng:

- Hay là mệnh lệnh của hoàng tử Krause? Hừ...

Hắn hừ lạnh một tiếng:

- Hắn còn chưa lên ngôi đâu, người tốt nhất nên xem rõ tình hình.

Baldwin ở bên cạnh nói tiếp:

- Còn có các người...

Hắn nhìn một hàng cấm vệ quân trước mắt:

- Hãy biết điều một chút, muốn cả nhà bị...

- Mệnh lệnh đúng là do ta hạ.

Krause xuất hiện phía sau ba anh trai của mình, lời nói khí phách cắt ngang sự đe dọa của Baldwin:

- Chư vị hoàng huynh, sao lại làm khó những binh sĩ tận trung với chức vị này.

- Hừ... bọn họ tận trung cái gì? Là tận trung với phụ hoàng, với đế quốc... hay là với người?

Baldwin cười lạnh nói.

- Chuyện này có gì khác biệt sao?

Thần thái Krause ung dung, giống như dạo chơi đi đến trước mặt đám anh trai của mình.

Hắn thật sự không giống bọn họ chút nào, bất kể tướng mạo hay khí chất, khi Krause đứng trước mặt ba người thì không thể nhận ra bọn họ lại là anh em.

Hoàng tử thứ nhất Christopher năm nay ba mươi lăm tuổi, thân hình cao lớn khôi ngô, hơn nữa tính cách trầm ổn, cũng xem là có phong thái đế vương. Có điều trên chính trị hắn lại kiên quyết bảo vệ sự đàn áp chuyên quyền của đế quốc hiện giờ, hắn thậm chí cảm thấy đế quốc hôm nay còn quá nhân từ với dân chúng, lẽ ra vương tộc và quý tộc phải được hưởng nhiều quyền lực hơn. Mà đám thần dân kia đã quá càn rỡ, nên ban bố thêm một số dự luật mới để nhắc nhở bọn chúng về thân phận thấp hèn của mình.

Hoàng tử thứ hai Baldwin là một tên tự xưng điển hình, hắn cùng tuổi với tam hoàng tử Victor đã chết, năm nay ba mươi ba. Có điều so với cái tên mập mập bỉ ổi tửu sắc quá độ, nhìn qua giống như hơn bốn mươi tuổi kia,

Baldwin hiển nhiên rất chú trọng bề ngoài của mình. Hắn đối xử với thân thể của mình một cách thành kính như cung phụng thần miếu vậy, nhiều năm qua vẫn duy trì chế độ ăn uống khỏe mạnh cùng với rèn luyện có hệ thống. Hoàng tử bọn họ tại Thiên Đô vốn được hưởng dụng thực phẩm cung cấp đặc biệt, cộng thêm đột ngũ điều trị và huấn luyện viên thể dục xuất sắc, khiến bề ngoài Baldwin nhìn qua cũng không tới ba mươi.

Baldwin thậm chí còn đóng vai chính trong phim, đúng vậy, hắn chưa từng học diễn xuất, nói thật cũng không có thiên phú gì, nhưng hắn vẫn đóng phim. Phim do hắn tự đầu tư, chọn kịch bản, còn ép một vị đạo diễn lớn tới chỉ đạo. Mà trong quá trình quay phim Baldwin lại biến trò hề này thành tự biên tự diễn, còn thuận tiện chà đạp mấy sao nữ hạng nhất được mời tới phụ diễn. Kết quả sau khi phim được chiếu phòng vé rất hăm hiu, khiến cho lãnh đạo bộ văn hóa các quận phủ phải trộm vé khai man số liệu để trấn an lòng tự trọng của vị nhị hoàng tử điện hạ này. Còn về chất lượng của bộ phim này quả thật nát đến mức kinh thiên địa quỷ thần khiếp, đủ loại clip chế giễu và nhạo báng bộ phim này lan truyền trên internet, trở thành hot trend một thời, tác phẩm ăn theo tầng tầng lớp lớp, khiến cho những ban ngành có liên quan không kịp xử lý. Ngay cả vị đạo diễn trên danh nghĩa của bộ phim này cũng bóng gió viết trên blog cá nhân: “Ta chỉ có thể nói đây là một kỳ tích.”

Tóm lại con đường điện ảnh của Baldwin điện hạ không được thuận lợi lắm, nói thông tục một chút là tên này đã lộ rõ mặt thật trước nhân dân toàn thế giới, trong sự kiện lần này có thể thấy được tính cách của hắn. Hơn nữa trong tất cả hoàng tử, hắn xem như là người cảm hận Krause nhất, lý do là... tướng mạo Trà Tiên tiểu ca của chúng ta rất tuần tú. Có lẽ lần đầu nghe được lời này sẽ cảm thấy rất ngạc nhiên, nhưng nếu đặt mình vào hoàn cảnh của hắn để suy nghĩ cũng không khó lý giải.

Baldwin thân là hoàng tử, cả đời chưa từng bị người khác ức hiếp, phần lớn vật chất đều có thể hưởng thụ dễ như trở bàn tay, hơn nữa còn cực kỳ tự sướng với tất cả mọi thứ trên người mình. Nhưng một ngày hắn phát hiện, có một người chỉ số thông minh cao, năng lực mạnh, tướng mạo lại đẹp trai, cả ngày dầm mưa dãi nắng vẫn bảo dưỡng giống như học sinh cao trung, đáng hận nhất người này còn là hoàng đệ của mình. Đây gọi là đồ kị đến mức cảm hận, thất đệ này không ở Thiên Đô thì thôi, mắt không thấy thì tâm không phiền, nhưng từ khi Krause trở lại Thiên Đô hơn nữa bắt đầu nhiếp chính, Baldwin lại thành người đầu đá với hắn dữ dội nhất trong số các hoàng tử.

Cuối cùng nói một chút về hoàng tử thứ tư Anthony Wittstock, hẳn xem như là một hoàng tử rất có năng lực, cũng sớm tiếp xúc với công việc chính trị của đế quốc, hơn nữa còn xử lý không tệ. Trước khi Krause quật khởi, nhiều người đã cho rằng Anthony và Christopher là hai người có khả năng cạnh tranh ngôi vị hoàng đế nhất. Có điều dã tâm của hắn tuy lớn nhưng bụng dạ lại không đủ thâm trầm lão luyện, ví dụ như vừa rồi đánh chửi cấm vệ quân, những hoàng tử khác sẽ không làm như vậy.

Đến nay ba người này xem như là trở ngại lớn nhất trong quá trình Krause đi lên ngôi vị hoàng đế. Còn có hai hoàng tử khác, đó là ngũ ca và lục ca của Krause... lại không dính dáng quá nhiều đến chuyện tranh đoạt vương vị. Lão ngũ Jorge là một người tâm thường, hơn nữa đam mê hưởng lạc, không ôm chí lớn. Kể cả đại thần ngu xuẩn cũng có thể nhìn ra, nếu tên ngu ngốc này muốn lên ngôi, trừ khi là những anh em khác của hắn đều chết sạch. Cho dù hắn thật sự làm hoàng đế, đoán rằng cũng như đám Hồ Hợi, Lưu Ngao mà thôi. Còn về lão lục Wilfred, tính tình không phải xấu nhưng bản tính hèn yếu, cũng không có bản lĩnh gì hơn người. Hắn cũng tự mình biết mình, cho nên không bao giờ bàn đến chính sự. Trước đây không lâu khi Krause khuấy động Thiên Đô đến gió mây biến sắc, hắn lại lựa chọn làm người khôn giữ mình, chạy đến Australia để “nghỉ phép”.

Rạng sáng hôm nay ba người Christopher, Baldwin và Anthony tới đây, dĩ nhiên là vì đã nghe được tin đồn, biết Tiên Tuyên Tự Do và Hình Thiên sắp sửa tấn công. Bọn họ cũng không phải hẹn nhau đi tới, mà là tình cờ gặp gỡ trong hành lang, nhưng mục đích của ba người đều giống nhau. Có thể nói là tâm của Tư Mã Chiêu, người đi đường đều biết, chẳng qua là muốn mượn lý do tổ chức phản kháng xâm phạm, đề nghị Wittstock V hủy bỏ lần nhường ngôi này, cho dù trì hoãn thêm một thời gian ngắn cũng tốt.

Nghe được câu trả lời gần như ngang ngược của Krause, Anthony liền nổi nóng, hắn trợn mắt nhìn, lớn tiếng quát lên:

- Krause! Người tưởng mình đã ngồi lên ngôi vị hoàng đế rồi sao? Đừng nói bây giờ ngươi còn chưa phải là hoàng đế, cho dù nghi thức lên ngôi hoàn thành, Thiên Đô này cũng không phải do ngươi định đoạt!

- Như vậy... tứ ca hãy nói cho ta biết...

Krause ôn hòa trả lời:

- Ai định đoạt? Ngươi?

- Ta...

Anthony bị đối phương hỏi không biết phải trả lời thế nào, sắc mặt tím nén đến đỏ bừng, hai tay nắm chặt, răng cũng sắp cắn nát, nhưng hắn dù sao vẫn không dám ra tay với Krause. Anthony cũng không ngốc, đánh một cảm vệ quân thì được, nhưng lão thất... nếu như đánh trả thì có thể sẽ xảy ra án mạng.

- Thất đệ, sao lại nói chuyện với tứ hoàng huynh của người như vậy.

Vẫn là Christopher giữ được bình tĩnh, chậm rãi nói:

- Chúng ta chỉ là có chuyện muốn thương nghị với phụ hoàng, người lại phái người ngang nhiên ngăn cản, đây là ý gì? Chẳng lẽ... người đang ép buộc phụ hoàng?

- Hừ... ta thấy hắn đã sớm ép buộc phụ hoàng rồi, nhường ngôi cái gì... mới nghe lần đầu, phụ hoàng chắc chắn là bị người giam lỏng uy hiếp nên mới hạ lệnh đúng không?

Baldwin ở bên cạnh xen vào.

- Ừm...

Krause trầm ngâm nói:

- Các người nghĩ như vậy sao...

- Thế nào? Bị đại ca nói trúng rồi, không trả lời được đúng không?

Anthony thấy thế, lập tức phản chấn tinh thần, nói chuyện lại lớn hơn mấy phần.

Khóe miệng Christopher cười lạnh, hắn biết tội danh như mưu triều soạn vị này bất cứ ai cũng không gánh vác nổi, đã nói như vậy chắc chắn Krause phải để bọn họ đi qua:

- Ấy... nhị đệ, không có chứng cứ sao lại khẳng định như vậy, ta nghĩ trong này có hiểu lầm...

Hắn giả vờ nói với Baldwin một câu, lại quay đầu nhìn Krause:

- Thất đệ, thế nào? Bây giờ chúng ta có thể gặp phụ hoàng rồi chứ?

Hắn cười rất đắc ý, giống như đã thực hiện được mưu đồ, thậm chí đã nghĩ đến lý do để khuyên phụ hoàng hủy bỏ nghi thức nhường ngôi.

- Không được.

Krause rất bình tĩnh trả lời. Khi nói câu này, hắn đã cảm giác được năng

lượng của ba người Nghịch Thập Tự xuất hiện trong đảo nổi Thiên Đô. Mà trong mấy giây kế tiếp, từ Lãnh Chúa phát động năng lực đến Tuyệt Ảnh hành động, Krause đều phát hiện được tất cả.

Về mặt của hắn không hề có biến hóa, nhưng đám anh trai của hắn lại không phát hiện được uy hiếp khủng bố đã giáng xuống, bọn họ còn đang cố gắng vì mục đích của mình.

- Vậy người đã thừa nhận mình ép buộc phụ hoàng sao?
Baldwin quát lên the thé, hắn vừa kích động thì tiếng nói chuyện sẽ trở nên như vậy.

- Ta đã chán chơi trò vô nghĩa này với các người rồi.
Giọng điệu vốn xem như lễ độ của Krause bỗng nhiên thay đổi, lộ ra một loại khí tức tàn bạo mang tính đàn áp, từ thần thái đến khí thế đều khiến cho ba người trước mắt không tự chủ được bắt đầu run rẩy:
- Để ta nói cho các người biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì...

Ba anh trai của hắn yên lặng không nói, ánh mắt của Krause giống như một bàn tay vô hình đang bóp cổ bọn họ, không ai dám thốt ra một chữ nào.

- Các người sẽ im miệng chạy về cái ổ của mình, trốn vào phòng tị nạn của từng người. Một giờ sau khi bên ngoài vang lên tiếng hỏa lực, các người sẽ ôm đầu run lẩy bẩy.

Krause nói:

- Còn ta, hôm nay sẽ đánh lui cuộc tấn công của tổ chức phản kháng, sau đó thuận lợi ngồi lên ngôi vị hoàng đế. Trong sinh hoạt sau này, ta sẽ tước đoạt cuộc sống hoang dã xa xỉ của các người, tước đoạt cuộc sông hiện giờ của tất cả quý tộc và vương tộc, xây dựng lại đế quốc theo ý mình. Không ai có thể ngăn cản ta, các người không được, cũng không xứng. Tổ chức phản kháng sẽ bị ta quét sạch, đế quốc sẽ một lần nữa thống nhất Địa Cầu, còn hùng mạnh hơn một trăm năm trước, hơn nữa sẽ không còn bị phần lớn dân chúng căm ghét.

Mỗi chữ hắn nói đều rõ ràng truyền vào trong tai ba người, những cảm về quân phía sau cũng nghe rõ. Nội dung kinh người này vẫn chưa dừng lại:

- Đến lúc đó, nếu các người có thể biểu hiện đủ khiêm tốn và tỉnh ngộ, ta có thể suy nghĩ để các người sống. Chẳng những không cần tiếp nhận xét xử nên có, còn không phải lo cơm áo đến ngày chết một cách tự nhiên. Ta sẽ cho các người được chăm sóc trước lúc lâm chung, giống như phụ hoàng.

- Người... ha... ha ha... người điên rồi sao?

Christopher miễn cưỡng tươi cười, hắn cố gắng duy trì giọng điệu giống như bắt thóp được đối phương, nhưng giọng nói của hắn lại đang run rẩy:

- Người có biết mình đang nói gì không?

Hắn lui về phía sau mấy bước, giơ tay chỉ vào Krause hét lên:

- Vệ binh! Các người có nghe không! Còn đứng ngây ra đó làm gì? Mau bắt hắn lại!

Không ai cử động, các cấm vệ quân giống như không nghe thấy lời này.

- Đúng... đúng! Nói các người đấy! Đều nghe được rồi chứ! Đây là mưu phản! Chẳng lẽ các người muốn làm tòng phạm sao? Đây không phải là tội danh chết có thể giải quyết xong đâu!

Baldwin cũng nói.

Vẫn không ai cử động, các cấm vệ quân không biết có phải bị dọa dờ người ra hay không, hoặc là bọn họ sợ thực lực cấp Hung của Krause, không dám tiến lên.

- Đừng sợ hắn! Đây là Thiên Đô, nếu hắn dám hành động thiếu suy nghĩ, Thiên Vệ sẽ lập tức chạy tới! Chờ Lãnh Chúa và Tuyệt Ảnh đến, nếu các người vẫn tiếp tục u mê không tỉnh ngộ sẽ chết không toàn thây!

Anthony cũng hô lên.

Cấm vệ quân vẫn nhắm mắt làm ngơ, đứng yên tại chỗ không cử động.

Krause khẽ cười một tiếng, đi về phía đám hoàng huynh, hắn đi rất chậm, vừa đi vừa nói:

- Nhìn các người xem... mang giày da do thợ thủ công quận Quan chế tạo, áo sơ mi giá ba ngàn đồng...

Hắn nói xong lại dùng tay giúp Baldwin sửa sang lại cổ áo sơ mi, sắc mặt Baldwin nhột nhột, ngay cả thở dốc cũng không dám.

- Bảo thạch gắn trên áo còn lớn hơn mắt của ta... ha ha.

Krause cười ôn hòa:

- Mà các người có được những này chỉ nhờ huyết thống.

- Krau... không, thất đệ, ta... chúng ta là... là anh em...

Baldwin có một loại cảm giác mãnh liệt, hắn cảm thấy đầu của mình tùy thời sẽ bị vụn xuống, vì vậy hắn lắp bắp nói một câu giống như cầu xin.

- Chúng ta sinh ra đã là người thân, đây là sự thật mà ta không thể lựa chọn cũng không thể tránh né, nhưng nó cũng không có nghĩa chúng ta là “người một nhà”.

Krause nói:

- Trước kia mẫu thân của chư vị đối xử với ta và mẫu thân của ta như thế nào, cùng với đủ loại rắc rối giữa các người và ta, đã chứng minh... lúc này bàn luận thân tình cũng không phải hành động sáng suốt.

Hắn dừng một chút rồi nói:

- Trở lại chuyện ta vừa nói... các người hãy xem thử những người sau lưng ta.

Hắn quay đầu nhìn những cấm vệ quân kia:

- Bọn họ vì muốn nuôi sống gia đình, vì muốn có được một chút quyền lực không bằng một phần vạn các người, đã từ bỏ một thứ rất quan trọng... đó là tôn nghiêm.

Krause giơ một tay lên, khẽ vẫy ngón tay. Không giống với tiếng hô hào hoảng loạn của các huynh trưởng, hắn không cần nói gì cả, chỉ động ngón tay, những cấm vệ quân kia lại có phản ứng. Có sáu người nhanh chóng đi ra khỏi hàng ngũ, hai người một tô phân biệt đứng ở hai bên ba tên hoàng tử kia.

- Mà lúc này, các người vẫn còn kiêu ngạo “ra lệnh” cho bọn họ bắt ta.

Trong giọng nói của hắn lộ ra sự chế nhạo và thương hại:

- Hơn nửa năm trước khi đang dưỡng thương, ta đã từng bước sửa đổi chương trình trong cơ thể bọn họ liên quan đến việc tuân theo mệnh lệnh. Hôm nay tất cả cấm vệ trong hoàng cung đều là người của ta, bây giờ những người này có thể làm theo ý chí của mình, đánh vỡ đầu gối của các người, vặn gãy cánh tay của các người, bộ phận cải tạo sẽ không cưỡng chế dừng hành động.

Nghe được lời này, Anthony chỉ cảm thấy sau lưng ngứa ran, hắn thậm chí không dám nhìn tên cấm vệ quân vừa rồi bị mình đánh chửi, chỉ sợ sau khi ánh mắt chạm nhau sẽ xảy ra tình huống không tốt.

Krause nói với Anthony:

- Tứ ca, người nên học đại ca một chút, sau này đừng nói mấy lời ngu xuẩn thua cả nói nhảm, tự rước lấy nhục.

Đây là hấn ám chỉ hành động mắng chửi cấm vệ quân vừa rồi của Anthony, đồng thời cũng để trả lời một câu hỏi khác của đối phương:

- Ta quả thật chưa chính thức ngồi lên ngôi vị hoàng đế, nhưng người nên hiểu rõ, cho dù chưa làm hoàng đế thì Thiên Đô cũng do ta quyết định.

Krause lại dời ánh mắt sang Baldwin ở gần mình nhất:

- Nhị hoàng huynh, ta biết người vẫn luôn nhìn ta không vừa mắt...

- Không... ta...

Baldwin còn ôm tâm lý cầu may muốn phủ nhận.

Krause tiếp tục lời nói vừa rồi:

- Bởi vì vài lý do rất buồn cười.

Hắn hừ lạnh lắc đầu:

- Hi vọng người có thể hiểu được, từ trước đến nay không phải ta nhân từ với người, mà là ta khinh thường đánh giá quá nhiều đến loại trình độ như người, lãng phí thời gian quý báu của ta.

- Ta... ta hiểu rồi.

Sự sợ hãi của Baldwin đã vượt qua tính tình của hắn, phản ứng của hắn thuần túy là xuất phát từ bản năng.

- Còn như người... đại ca.

Krause khẽ xoay người di chuyển một bước, nhìn thẳng vào mắt Christopher:

- Người và ta có chính kiến khác nhau...

Hắn cố ý dừng một chút mới nói tiếp:

- Đây là một chuyện rất nguy hiểm với người.

Christopher gian nan nuốt vào một ngụm nước bọt, lời nói này của thất đệ đã không thể rõ ràng hơn... loại nguy hiểm này là đến từ một phía, nói trắng ra là nguy hiểm đến tính mạng.

- Cuối cùng vì để phòng ngừa ba người các người gây thơ cho rằng trong

thành phố này còn có ai nghe lệnh các người đi đối phó với ta, hoặc là muốn dùng vũ trang tự nhân để giải quyết vấn đề... ta sẽ nói rõ trước một chút.

Lời nói của Krause giống như lưỡi đao kẻ sát cô hòng:

- Bất kể các người muốn làm gì, phải tự gánh lấy hậu quả.

Tại khoảnh khắc này, Christopher, Baldwin và Anthony có thể nói đã hoàn toàn tuyệt vọng, ý nghĩ tranh đoạt ngôi vị hoàng đế đã bay ra ngoài chín tầng mây, tương lai sẽ thế nào mới là thứ khiến bọn họ lo lắng.

- Đưa tiễn ba vị điện hạ.

Krause nói xong những gì muốn nói, liền hời hợt ra lệnh.

Sáu tên cấm vệ quân lập tức di chuyển, “hộ tống” ba người kia yên lặng bước ra ngoài điện...

Chương 16 : Kỳ binh từ trời

Phía trên Thái Bình Dương, dưới màn đêm đen kịt thấp thoáng, một khoang tàu hình mũi khoan làm bằng sắt đang bay tới cực nhanh, tốc độ của nó gần đến 1 Mach. Loại khoang tàu này được gọi là “Thiết Thích”, là phương tiện chuyên dụng để Tiền Tuyến Tự Do thả đội ngũ người siêu năng lực xuống tập kích. Lúc khoang tàu cất cánh giống như đạn pháo bắn ra, phía trên có hệ thống dẫn đường và tiến tới, không chứa bất kỳ thiết bị chiến đấu nào gia tăng trọng lượng ảnh hưởng đến tốc độ, chỉ có vài công năng cơ bản tương tự với khoang cứu sinh. Chi phí tổng thể tương đương với một quả tên lửa đạn đạo, giá thành không cao nhưng lại rất thực dụng.

Ở thời đại này có rất nhiều máy móc bay lượn và vũ khí trên không cỡ nhỏ tiên tiến, vì vậy vũ khí phòng không có độ chính xác cao, sát thương trung bình và thấp cũng theo đó phát triển. Đây là một loại xu thế tất yếu, trên đời có đồ hộp mới phát minh ra đồ mở hộp, có bệnh đậu mùa mới cần vắc xin đậu mùa, cho nên khi không chiến biến thành cuộc chơi của máy móc kỹ thuật cao, “lính dù” cũng đã bị đào thải. Bung dù ra rồi đáp xuống gần như không khác gì với mục tiêu sống, sử dụng pháo cao xạ và súng bắn lính dù là lịch sử hơn một trăm năm trước rồi, hôm nay người muốn ném người sống từ không trung vào trận địa đối phương thì cần phải suy nghĩ cẩn thận.

Tiền Tuyến Tự Do đã tự nghiên cứu phát triển ra khoang phi hành như “Thiết Thích”, nhưng điều kiện phải là người năng lực cấp Bính trở lên, hoặc có tố chất thân thể tương đương với bọn họ mới sử dụng được. Nguyên nhân là tốc độ của thứ này thật sự quá nhanh, hơn nữa lúc đáp xuống thông thường đều bị hư hại. Loại thiết bị phi hành với tốc độ siêu âm có thiết kế đơn giản, chi phí rất rẻ này, có thể sẽ khiến nội tạng của hành khách bình thường bị tổn thương...

Rạng sáng bốn giờ, khoảng hơn mười phút sau khi Tuyệt Ảnh đụng độ với Blood Owl và God Key, một chiếc Thiết Thích đã đi tới vùng biển rất gần Thiên Đô, dự tính một phút sau sẽ xông vào vòng phòng ngự của Thiên Đô.

Trước khi cửa hàng sách tiến hành dịch chuyển, Thiên Nhất đã dùng hệ

thống Vận Mệnh cưỡng chế liên lạc với quân đội Tiên Tuyền Tự Do trên Garuda đang chạy tới, biểu thị trong hành động kế tiếp sẽ trợ giúp Tiên Tuyền Tự Do tấn công. Nhưng hắn cũng cần Tiên Tuyền Tự Do “hiệp trợ”, hi vọng bọn họ phải ra ít nhất hai người năng lực cấp hung trở lên, trong thời gian ngắn nhất chạy tới Thiên Đô. Nghịch Thập Tự sẽ kiềm chế Lãnh Chúa và Tuyệt Ảnh, trợ giúp quấy nhiễu và phá hoại phòng tuyến của Thiên Đô.

Tác phong của Tiên Tuyền Tự Do là lợi ích trên hết, người có thể trao đổi lợi ích chính là bạn bè. Khi tỷ lệ nguy hiểm và lợi ích nằm trong phạm vi chấp nhận được, bọn họ đương nhiên sẽ đồng ý khoản mua bán này. Thế là sau khi Berg đang chỉ huy trên Garuda thương lượng với mấy tay lão đại khác trong “quốc hội”, Lôi Hỏa và Kim Cương đã ngồi lên một chiếc Thiết Thích, xem như đội cảm tử tiên phong lên đường.

Hai người này tương đương với một loại đầu tư, lợi ích có thể đổi được chính là thắng lợi trong trận công phòng chiến Thiên Đô này. Nếu đúng như lời Thiên Nhất nói, Lãnh Chúa và Tuyệt Ảnh thật sự bị kiềm chế không thể ra tay, Berg sẽ có phần thắng rất lớn. Hắn tin tưởng hai người Lôi Hỏa và Kim Cương đủ để khuấy đảo phòng ngự phía đông của Thiên Đô, đến lúc đó có hơn bảy thành trận công kích tầm xa này sẽ biến thành lên bờ tác chiến. Một khi hỏa lực đối kháng tầm xa chuyển thành chiến đấu trên đường phố Thiên Đô, năng lực của Lãnh Chúa sẽ vô dụng. Đến lúc đó đội ngũ hai bên lẫn lộn với nhau, trong thành phố còn có binh dân, có binh sĩ, có người bình thường, có người siêu năng lực, Lãnh Chúa sẽ không thể phân biệt những người này thuộc thể lực nào, vậy hắn chỉ có thể ra tay với mục tiêu trong tầm mắt, năng lực khống chế tầm xa với quy mô lớn cũng sẽ mất đi ý nghĩa.

Berg tin tưởng và chấp nhận đề nghị này của Thiên Nhất, tình huống tệ nhất chẳng qua là Thiên Nhất nói dối, hoặc là Nghịch Thập Tự không thể kiềm chế Thiên Vệ, dẫn đến Tiên Tuyền Tự Do tổn thất hai tên tướng mạnh. Nhưng với lợi ích mà lần đầu tư này có thể đổi được, rõ ràng là đáng để mạo hiểm.

- Rất nhanh sẽ đến mục tiêu, ta nghĩ đối phương cũng đã sớm phát hiện chúng ta rồi.

Lôi Hỏa trong khoang tàu nhìn màn hình hiển thị đơn giản nói:

- Chắc hẳn pháo kích tùy thời sẽ đến.

- Pháo kích không phải là vấn đề gì, ta chỉ quan tâm Lãnh Chúa và Tuyệt Ảnh có thật sự bị kiềm chế hay không.

Kim Cương trả lời:

- Nếu như đây là cạm bẫy do Thiên Nhất sắp đặt, hành động của ngươi và ta xem như là lấy trứng chọi đá.

- Hừ... ở thành phố Đại Tây Dương bị dọa đến vỡ mật rồi phải không?

Lôi Hỏa cười nói.

- Khi đó nếu không phải đội ngũ đã rút lui đến trên biển, còn có Blood Owl và những quái vật kia kéo dài thời gian, rất có thể Lãnh Chúa đã tiện tay giải quyết chúng ta rồi.

Kim Cương nói:

- Đương nhiên, loại người không dùng não như ngươi chắc sẽ không nghĩ đến tình huống đó.

Lôi Hỏa hừ lạnh một tiếng, trả lời:

- Nói nhảm, chuyện không xảy ra thì có suy luận bừa bãi cũng vô ích. Nếu Lãnh Chúa thật sự có thể không quan tâm đến tiêu hao, triển khai lĩnh vực áp chế một thành thị lớn như vậy, một mình hắn đã có thể đánh thắng chiến tranh, để quốc còn lâm vào tình cảnh như hôm nay sao? Nói cho cùng... Lãnh Chúa cũng chỉ là một người siêu năng lực giống chúng ta, chỉ cần là người thì sẽ có lúc kiệt sức, đó chính là lúc có thể đánh bại hắn.

Kim Cương nói:

- Cho nên ta mới không muốn gặp phải hắn trước khi hắn kiệt sức, để tránh biến thành chốt thí làm tiêu hao thực lực của hắn.

- Lo lắng của các ngươi là dư thừa.

Giọng nói thứ ba đột nhiên vang lên trong khoang tàu, là phát ra từ máy truyền tin.

Lôi Hỏa và Kim Cương đều nhận ra giọng nói này, trước khi bọn họ xuất phát đã nghe được trong Garuda.

- Thiên Nhất phải không... ngươi bị nghiện xâm nhập hệ thống máy tính của người khác rồi à?

Lúc nói chuyện Kim Cương cũng hiểu được, vừa rồi cuộc đối thoại của bọn họ đã bị nghe thấy, hơn nữa hắn không nghĩ ngờ lúc này quyền không chế Thiết Thích đã rơi vào tay Thiên Nhất.

- Berg phái hai người các người đi đầu là có suy nghĩ của hắn.
Thiên Nhất không quan tâm đến vấn đề của Kim Cương, nói thẳng:
- Cho dù lời của ta không thể tin, hắn tin tưởng với thực lực và khả năng ứng biến của hai người các người, ít nhất sẽ không đến mức chết.

- Lúc này có phải chúng ta nên cảm ơn lời khen của người không?

Lôi Hỏa nói:

- Thuận tiện cảm tạ đề nghị của người, khiến chúng ta phải xung phong đi đầu.

- Các người đương nhiên phải cảm ơn, nhưng không phải cảm ơn ta.

Thiên Nhất trả lời:

- Người đang chiến đấu với Thiên Vệ là Blood Owl và God Key... Ta chỉ nói cho các người biết một tiếng, không cần lo lắng vừa đáp xuống sẽ bị Lãnh Chúa xé thành mảnh vụn. Nhưng ta cũng phải nhắc nhở hai vị, cao thủ của Thiên Đô không chỉ có hai người kia đâu.

- Chuyện này không cần người nói ta cũng...

Lôi Hỏa còn chưa trả lời hết câu, khoang tàu đột nhiên rung mạnh, tiếng nổ xuyên thấu lớp bọc thép đập vào màng nhĩ của hai người, khiến bọn họ bị điếc mười mấy giây. Chức năng truyền tin hiển nhiên cũng bị phá hỏng, liên lạc bị gián đoạn.

Lôi Hỏa và Kim Cương rõ ràng cảm thấy khoang tàu đã lệch hướng vì bị hư hại nghiêm trọng, hơn nữa đang dần dần hạ xuống, có thể thấy động cơ cũng có vấn đề.

Không tới hai giây lại một thêm lần chấn động, lần này đã không nghe được tiếng nổ, người trong khoang tàu cũng không thể phán đoán Thiết Thích rốt cuộc là bị tên lửa hay đạn chấn động bắn trúng, dù sao chắc chắn sẽ rơi vỡ.

Đương nhiên đúng như Kim Cương vừa mới nói, “pháo kích không phải là vấn đề gì”. Hai người này bình thường tuy thường xuyên cãi nhau, thậm chí đánh nhau, nhưng cũng vì vậy mà bọn họ hiểu khá rõ thực lực của hai bên. Dưới tình hình như vậy, Lôi Hỏa và Kim Cương cũng lười lo lắng cho đồng bạn, bọn họ đều cảm thấy không cần thiết, hai người gần như không hẹn mà cùng dùng phương thức của mình phá vỡ lớp bọc thép của Thiết Thích nhảy ra.

Trăng đã chìm, trời chưa lên, theo lý thời khắc trước bình minh này là tối tăm nhất, trên mặt biển đưa tay không thấy năm ngón. Nhưng hai người bay ra khỏi khoang tàu đang ở giữa không trung, mà Thiên Đô lại cách phía trước bọn họ không tới một ngàn mét, đèn đuốc của thành phố kia vĩnh viễn không tắt, giống như một ngọn hải đăng phía trên Thái Bình Dương khiến trước mắt cả hai sáng ngời.

Năng lực của Lôi Hỏa rất mạnh, cho dù là dừng lại trên không, tốc độ, lực phá hoại, hẳn đều xem như nổi bật trong số người siêu năng lực. Dưới tình huống từ trên cao rơi xuống như vậy, hẳn dĩ nhiên rất ung dung. Kim Cương thì có một chút phiền toái, hẳn sẽ không ngã chết, cũng sẽ không chết đuối, có thể đi xuống biển sâu mà tàu ngầm không đi được, thân hình có thể chịu đựng áp lực rất kinh người, nhưng vấn đề của hắn là khả năng dừng lại trên không. Chưa tới cấp Cuồng thì năng lực có hạn, khiến hắn từ không trung rơi xuống không tìm được biện pháp gì tốt.

- Không bằng để ta giúp ngươi một tay...

Lôi Hỏa không có ý tốt xuất hiện bên cạnh Kim Cương.

- Chính hợp ý ta.

Kim Cương hiểu rõ đối phương muốn làm gì, lúc hắn nghe vậy đã vận chuyển năng lượng phòng ngự.

Chỉ thấy ánh sét chợt hiện giữa không trung, Lôi Hỏa không hề khách khí dùng một tia sét đưa Kim Cương một đoạn đường, Kim Cương giống như một viên viên thạch rơi nhanh về phía Thiên Đô.

Hệ thống phòng ngự của Thiên Đô cũng không phải dùng để trang trí, hỏa pháo lớn nhỏ, vũ khí laser, lực trường năng lượng, thậm chí thiết bị năng lượng âm thanh cũng đồng thời khởi động, công kích giống như thủy triều trút xuống. Trước khi Kim Cương rơi xuống đất cũng không biết đã trúng bao nhiêu lần, phạm vi mười mét quanh người gần như vẫn luôn ở trong nhiệt năng và lực xung kích tàn phá của vụ nổ, nhưng hắn vẫn dựa vào va chạm xuyên qua vòng phòng ngự điện năng.

Lúc rơi xuống đất, thân thể của hắn phá ra một cái hố to đường kính mấy mét trên mặt đất bằng kim loại, giữa hố còn bốc lên từng trận khói đen. Tuy rằng như vậy Kim Cương vẫn lập tức từ trong hố đứng dậy, người lại giống như không có chuyện gì. Chỉ có bộ âu phục trên người bị bắn đến rách nát,

nếu không có năng lượng phòng hộ của bản thân, có lẽ toàn thân hắn cũng chỉ còn mấy miếng vải vụn. Lúc này xem như vẫn còn nhìn ra được hình dạng của y phục, chỉ là âu phục đã biến áo cộc ngắn tay, quần tây thì biến thành quần sáu phân.

Một tia sét rơi xuống đất, Lôi Hỏa không tổn hao gì đứng bên cạnh Kim Cương, nhìn có vẻ tinh thần phấn chấn, khoe miệng còn có ý cười nhạo. Trong hành động lần này hắn lại mặc một bộ đồ thể thao liền thân màu vàng, dọc theo mép quần còn có một đường vải đen, ai cũng biết hắn đang bắt chước người nào, chỉ thiếu điều cầm côn nhị khúc múa may mà thôi.

- Người không sao chứ?

Lôi Hỏa hỏi một câu với giọng giễu cợt.

- Hừ... mức độ như vậy còn không tính là làm nóng người.

Kim Cương tiện tay nhặt một khối kim loại vỡ nát trên đất lên, ăn vào giống như gặm trái táo, còn vừa ăn vừa chép miệng, giống như thứ này là sơn hào hải vị gì.

- Kỳ lạ...

Lôi Hỏa ngó nhìn tình hình chung quanh một chút, trầm ngâm nói:

- Lãnh Chúa và Tuyệt Ảnh không tới cũng bình thường, nhưng lúc này chẳng lẽ chúng ta không đáng bị quân phòng vệ bao vây sao?

Kim Cương không trả lời, bởi vì hắn cũng không biết nguyên nhân. Hắn chỉ tiếp tục nhai sắt để dự trữ năng lượng và thể lực, chuẩn bị ứng phó với tất cả tình hình kế tiếp có thể xảy ra.

- Là ta hạ lệnh cho quân đội cách xa các người. Người bình thường đến gần nơi này quá nguy hiểm, hơn nữa không có ý nghĩa.

Một tên sĩ quan mặc đồng phục HL từ ttong góc tối đi ra. Lúc gương mặt của hắn lộ ra ngoài ánh sáng, Lôi Hỏa và Kim Cương đều nhận ra vị cao thủ thành danh đã lâu này, Jason Luca.

- Kẻ địch mà vũ khí hạng nặng cũng không gây tổn thương được, không cần nghĩ đến chuyện dùng súng giải quyết.

Một người đàn ông nửa bên mặt có nếp giấy động đậy như lửa cháy, mặc áo gió, đầu đội mũ từ phía bên kia đi ra. Trong thời gian tân đề lên ngôi này, Paperman lại cố ý không mặc đồng phục có in dòng chữ “vương quyền vô thượng”, bởi vì hắn cảm thấy bốn chữ này không phải là thứ mà Krause

sắp ngồi lên vương vị theo đuổi.

- Mà nói đến chúng ta cũng thật xui xẻo, chiến sự ở quận Song Ứng vừa kết thúc, phòng vệ ở tây tuyến lại do người khác tới thay thế, chúng ta thì bị điều đến mảnh đất thị phi đầy áp lực này, còn vừa lúc gặp phải hai vị khách không mời viếng thăm.

Luca giọng điệu bi thương cảm khái:

- Ta cũng không muốn chết ở đây, đám người các ngươi có biết lương hưu của ta là mấy con số không?

- Vậy ngươi có biết lương hưu của bao nhiêu người đóng thuế, bị chủ nhân của các ngươi cầm đi tiêu xài không?

Vẻ mặt Kim Cương tỏ ra rất nghiêm túc, không hề có ý đùa giỡn:

- Đám quyền quý tiêu xài một đêm, có thể là mấy năm phần đầu của một bình dân. Những thứ mà một nhóm người có được dễ như trở bàn tay, không làm mà hưởng, đối với một nhóm người khác lại là hi vọng xa vời.

Hắn vứt bỏ khối sắt còn dư trên tay:

- Các ngươi làm chó săn, chẳng lẽ hoàn toàn không biết sao? Hay là các ngươi vốn không cho là nhục, ngược lại còn cảm thấy vinh hạnh.

Luca nhún vai:

- Ngươi có thể mắng ta, ta đã nghe rất nhiều rồi. Nhưng ta chỉ là một quân nhân, ta không thể thay đổi thể chế của đế quốc. Điều ta có thể làm là tận trung với cương vị, dùng sở trường của mình để bảo vệ trật tự được định sẵn. Con người trong cuộc đời chỉ cần lo thân mình đã không phải dễ. Thế giới này vốn không công bằng, “đám bình dân” mà ngươi nói, một bữa cơm thừa canh cặn của bọn họ không chừng có thể cứu sống mấy dân đói cảnh ngộ còn thê thảm hơn. Chẳng lẽ những dân đói kia có quyền xông vào nhà dân, giết sạch những người lãng phí thức ăn, lấy những gì mình cần sao?

- Buồn cười, ngươi duy trì trật tự gì?

Giọng điệu của Lôi Hỏa còn gắt hơn Kim Cương:

- Trật tự mà ngươi duy trì, chẳng qua là quy tắc do đám vương tộc định ra để nô dịch và bóc lột dân chúng mà thôi. Chúng ta muốn thay đổi trật tự đó, giết chết đám người kia!

Paperman cười lạnh:

- Hừ... đừng tưởng rằng “quốc hội” của các ngươi cao thượng hơn đám vương tộc, nếu bọn họ không có tư tâm, hôm nay cũng sẽ không bắt chấp

tất cả tấn công Thiên Đô.

Hắn dừng một chút, thở dài nói:

- Thực ra có tranh luận tiếp cũng vô dụng, không ai biết tương lai sẽ thế nào. Các người tin tưởng quốc hội của mình sẽ thay đổi thế giới, còn ta tin tưởng Krause Wittstock mới là người đáng để gởi gắm hi vọng nhất.

- Mỗi người đều có chuyện mà mình tin tưởng, nếu như chấp niệm này bị hai ba câu, hai ba chuyện dễ dàng thay đổi, vậy có thể nói... mấy người chúng ta cũng chỉ là loại tầm thường mà thôi.

Kim Cương nói:

- Nói rất hay, Paperman...

Hắn cười nói:

- Nếu mỗi người đều vì chủ của mình, vậy không có đúng sai, chỉ có thành bại!

Lời này giống như đặt dấu chấm hết cho cuộc nói chuyện của bốn người, đưa ra kết luận.

Trong nháy mắt chiến ý nổi, sát ý dâng, bốn bóng người xông vào nhau, năng lượng bạo ngược quán vào một chỗ, hóa thành thực thể, dùng năng lực của Lôi Hỏa làm vật dẫn hiện lên rực rỡ. Ánh sáng tỏa ra, không khí bùng nổ, trong mấy giây đã đánh tan mấy con đường chung quanh và một bên tường ngoài bọc thép của Thiên Đô thành một đồng lộn xộn.

Chương 17 : Mây đen che thành

Cùng lúc này ở một nơi khác của Thiên Đô, bên trong hòn đảo nội, một bóng dáng đục vỡ vách tường bằng kim loại chồng chất, bay thẳng lên trên.

Cho đến khi phá vỡ một tầng ngăn cách cuối cùng xuất hiện trên đường, bay lên bầu trời, tốc độ của hắn vẫn không giảm bớt, có xu hướng muốn bay ra ngoài Trái Đất.

Người này không phải ai khác mà chính là Tuyết Ảnh, bản thân hắn chưa mất đi ý thức, cố hết sức đạp giữa không trung muốn mượn sức để ngừng thể lui, nhưng vẫn không có tác dụng.

Mấy giây sau, Blood Owl nhảy ra khỏi lỗ hổng bị phá vỡ, sau khi đứng vững lại phun một ngụm nước bọt xuống đất, nói một câu:

- Không biết lượng sức.

- Xem ra ngươi không cảm thấy thỏa mãn.

Lãnh Chúa uể oải nói với Blood Owl.

Blood Owl quay đầu lại, nhìn thấy người đàn ông đã từng “giết” mình một lần, lúc này đang đứng ở phía sau mây mét. Vẻ mặt của Lãnh Chúa giống như chẳng có chuyện gì, trong mắt hắn thì ngay từ đầu kết quả của việc chiến đấu đã được quyết định rồi.

- Ngươi không định giúp hắn một tay sao?

Blood Owl dùng ngón cái chỉ vào Tuyết Ảnh đang bay lên trời.

- Không cần ta ra tay, chúng ta đang ở trong “lưới”, hắn không bay ra được. Lãnh Chúa trả lời.

Blood Owl nghe vậy dường như ý thức được điều gì, hắn ngẩng đầu lên, phát hiện tốc độ của Tuyết Ảnh thật sự đang giảm bớt, thân thể giống như bị một lực lượng vô hình quán lấy. Lại quan sát cẩn thận, trên bầu trời thấp

thoáng hiện ra một tấm mạng nhện kết cầu có thứ tự, từng vòng khuếch trương ra phía ngoài, do sợi tơ năng lượng tạo thành. Phạm vi của mạng nhện này rất lớn, đủ bao trùm khoảng cách mấy cây số chung quanh.

- À... hắn cũng ở đây phải không.

Blood Owl biết chủ nhân của năng lực này, chính là nhân vật số hai ở nhà tù Tide lúc trước, được người ta gọi là “con nhện”, trưởng bảo vệ Tây Ân.

- Ta đương nhiên phải ở đây.

Tây Ân treo ngược từ trên trời hạ xuống, giọng điệu hơi có ý tự giễu:

- Nghịch Thập Tự hại ta quá thảm, trưởng bảo vệ không còn chỗ để trông coi, không còn người để canh chừng, còn có thể đi đâu được?

- May mà Krause điện hạ miễn tội cho chúng ta, vẫn giữ chúng ta ở lại làm việc.

Một giọng nói khác vang lên, chậm rãi đi tới, đây cũng là đối thủ mà Blood Owl đã lâu không gặp, trưởng cai ngục tiền nhiệm của nhà tù Tide,

Jefferson:

- Blood Owl, về công về tư, vì người vì mình, ta đều sẽ không để người càn quấy ở đây!

Lúc này Tuyệt Ảnh cũng từ không trung đáp xuống, tuy vừa mới thoát khỏi hiểm cảnh nhưng trên mặt không hề có vẻ khiếp sợ:

- Xin lỗi, ta đã bị một gã khác tên là God Key “khóa” lại, không thể thi triển toàn bộ thực lực... muốn giết tên ma điên trước mắt này, phải nhờ các vị giúp đỡ rồi.

Lãnh Chúa nói:

- Ủ... nhìn hành tung của God Key mà phán đoán, hắn đang đi phá hoại trung tâm động lực của hòn đảo nổi.

Hắn dừng một chút rồi nói:

- Chúng ta tốt nhất nên giải quyết chuyện ở đây nhanh một chút.

- Ha... ha ha ha...

Blood Owl đứng nghiêm nghị, ngược cổ cười ha hả.

Bốn tên cao thủ đỉnh cấp chia làm bốn hướng, Blood Owl lại không cảm thấy mình sẽ bại, tâm tính của hắn chưa chắc đã điên, nhưng tính cách tuyệt đối xứng với một chữ “cuồng”.

Tiếng cười dừng, người đã động, trong mắt hiện lên vẻ dữ tợn kinh tâm động phách, sát ý hừng hực, năng lượng lưu chuyển trên cánh tay, ngưng tụ chờ phát.

Năng lượng của Blood Owl có màu đen, trong nháy mắt lực lượng đen tối này đã hội tụ đến cực điểm, như sấm sét xuyên thẳng về phía Lãnh Chúa.

Quyền đến trước mắt, trong thoáng chốc ánh sáng đen tan vỡ. Hai tay Lãnh Chúa không động, dùng lực trường vô hình ngăn cản một đòn kinh thiên này của Blood Owl.

- Lần trước gặp phải ngươi, năng lượng quanh người ngươi chỉ có thể miễn cưỡng chống lại năng lực của ta.

Về mặt Lãnh Chúa khinh thường, kèm theo mấy phần uể oải:

- Không ngờ sau khi ngươi “chết đi sống lại”, chẳng những có thể ung dung đứng trước mặt ta mà không bị nghiền nát, còn có thể vừa phòng ngự vừa thi triển công kích trình độ này...

Nói đến đây sắc mặt của hắn đột nhiên biến đổi, bởi vì trong mấy giây này lực lượng một quyền của Blood Owl lại nhanh chóng tăng lên gấp mấy lần, lúc này Lãnh Chúa đã chống đỡ khó khăn.

- Quyền này chỉ xem như ta từ địa ngục chào hỏi ngươi.
Blood Owl cười gằn nói.

Lãnh Chúa cắn chặt răng, hai tay cùng đưa ra phía trước. Năng lượng của hai người đối kháng với nhau, hơi nước âm âm lan ra giống như nước gặp phải lửa. Dùng nơi này làm trung tâm, mấy quảng trường chung quanh đều bị ảnh hưởng, giống như có người kích nổ mấy chục tấn thuốc nổ ở đây, sóng xung kích cuốn ra, thế không thể cản.

Ba người Tuyệt Ảnh, Jefferson và Tây Ân gần như không dám tin cảnh tượng diễn ra trước mắt, bọn họ chỉ bị năng lượng gián tiếp ảnh hưởng đã phải liên tục lui về phía sau, thậm chí là cô sức ngăn cản.

Tuyệt Ảnh vốn tưởng rằng vừa rồi bị Blood Owl dùng một chiêu đánh bay lâm vào nguy hiểm, là do God Key đã hạn chế thực lực của mình. Nhưng nhìn cảnh tượng lúc này, e rằng vừa rồi Blood Owl chỉ dùng một chiêu thăm dò mà thôi, không hề xuất toàn lực. Nếu như đối phương

ngghiêm túc, mạng nhện của Tây Ân cũng sẽ không ăn thua gì.

- Tốt! Rất tốt!

Vào thời khắc này biểu tình của Lãnh Chúa lại trở nên hưng phấn, vẻ mặt rất giống với Blood Owl. Cho dù là Tuyết Ảnh trong Thiên Vệ có thực lực gần với hắn nhất, cũng chưa từng thấy Lãnh Chúa có biểu tình như vậy.

- Biết không? Ta rất cao hứng, cuối cùng đã có người khiến cho ta...

Còn chưa dứt lời Lãnh Chúa đã vung quyền đánh ra:

- Xuất quyền như vậy!

Một quyền này đủ để phá đá vỡ núi, nhưng đối với Blood Owl thì cũng không tính là gì. Một kích toàn lực của Lãnh Chúa sau khi tập trung năng lượng, chỉ xét về uy lực thì còn không bằng nắm tay do do “lực lượng” của Cesare Barmond biến thành.

Blood Owl chỉ đưa một tay ra, vững vàng đón lấy chiêu này, hừ lạnh một tiếng:

- Tỉnh lại đi, muốn đấu quyền cước thì ngươi còn kém lắm.

Lãnh Chúa thật không ngờ năng lực thân thể của đối phương đã mạnh đến mức này, có thể ung dung đón lấy công kích của mình, nhưng hắn lại lập tức cười lên:

- Xem ra hôm nay ta cuối cùng đã có cơ hội thi triển “thứ đó” trong thực chiến...

Trong lòng Tuyết Ảnh biết Lãnh Chúa đang chuẩn bị sử dụng đòn sát thủ, “Nhất Thôn Chi Hiểm”, hắn lập tức kêu lên:

- Chờ đã! Còn chưa tới lúc!

Dứt lời hắn liền nhảy lên, trong một giây ngắn ngủi, mấy chục luồng đao khí năng lượng giống như lưỡi liềm quét về phía Blood Owl.

Jefferson ở một bên cũng thầm kinh hãi, hắn có thể nhìn ra, chiêu này của Tuyết Ảnh chỉ đơn giản là dùng cẳng chân cấp tốc đá ra năng lượng mà thôi, nhưng tốc độ lại khiến người ta khó tượng tượng... không thể tin lúc này Tuyết Ảnh đang chiến đấu trong trạng thái bị hạn chế.

- Tây Ân.

Jefferson lập tức quay đầu nói:

- God Key đang dùng năng lực kèm chế Thiên Vệ đại nhân, cho nên hắn không thể đồng thời ẩn giấu hành tung của mình. Người lần theo năng lượng đi tìm hắn, giải quyết hắn! Nơi này để chúng ta xử lý là được rồi.

Tây Ân nghe vậy liền không hề do dự rời đi, nhảy vào hố lớn dưới đất kia. Sau khi quan sát thực lực của Blood Owl ở khoảng cách gần, hắn đã không nghĩ đến chuyện tiến lên chiến đấu cận thân nữa.

Jefferson không hổ là người từng đứng đầu đảo Địa Ngục, dưới cục diện khẩn trương này hắn vẫn có thể tương đối bình tĩnh, đưa ra lựa chọn chính xác. Giống như khi trước hắn quyết đoán bảo tướng quân Andrew ở căn cứ hải quân bắn đạn hạt nhân vào đảo Địa Ngục của mình, nhìn tình hình sau đó, nếu đạn hạt nhân đến sớm hơn một chút không chừng lịch sử đã phải thay đổi rồi.

Lúc này suy nghĩ của Jefferson là... Tây Ân ở đây cũng không có tác dụng quá lớn, vậy thì đi đến chỗ có thể phát huy tác dụng. Nếu như hắn thuận lợi giết chết God Key, hoặc là ép God Key không rảnh thi triển năng lực với Tuyệt Ảnh, vậy tình hình bên này cũng sẽ có chuyển biến.

Lãnh Chúa bên kia nghe theo lời Tuyệt Ảnh, không nóng vội thi triển lá bài tẩy của mình. Hắn và Tuyệt Ảnh phối hợp triển khai công kích liên tục với Blood Owl, Jefferson thấy thế cũng xông đến gia nhập trận chiến.

Ba người có mạnh, có nhanh, có ổn, tiếp ứng lẫn nhau, thế công mạnh như sét, nhanh như gió, dày như mưa. Cộng thêm năng lực của Lãnh Chúa kiềm chế Blood Owl, mỗi giây Blood Owl đều phải duy trì năng lượng quanh người với cường độ nhất định. Tính cả khoản tiêu hao này, lúc năng lượng giao phong Blood Owl dùng một địch ba cũng không chiếm được ưu thế.

Trong nhất thời công kích của ba người hình thành một chỉnh thể, giống như trận pháp trong tiểu thuyết võ hiệp, phối hợp khăng khít, bù đắp sơ hở, khiến hiệu suất và uy lực công kích tăng mạnh.

Blood Owl lại có vẻ không quan tâm, chẳng những thủ vững như Thái Sơn, còn có dư lực nhìn cơ hội biến chiêu phản kích, cho dù song quyền địch sáu tay vẫn chiến đấu rất thuận thực.

Chiến trường rất nhanh từ mặt đất dời đến bầu trời, ngoại trừ bước giữa không trung, đông đảo cao ốc chọc trời của Thiên Đô cũng trở thành bàn

đạp chân của bọn họ. May mà có Jefferson dùng năng lực lượng tử hóa triệt tiêu chiêu thức của Blood Owl phóng ra, còn có mạng nhện do Tây Ân lưu lại và năng lực không chế của Lãnh Chúa áp trận, nếu không cao thủ cấp bậc như bọn họ đánh năm phút, trong phạm vi năm dặm không cần quân đội tấn công cũng đã biến thành đồng đồ nát rồi.

.....

Ở một bên khác, bốn người Lôi Hỏa, Kim Cương, Paperman, Luca chiến đấu ở phía đông Thiên Đô cũng đã tiến vào trạng thái quyết liệt. Sau khi tiếp xúc một cách thăm dò, hai bên đều đã tung ra sát chiêu, đánh đến trời đất mù mịt.

Trong tay Luca cầm một thanh đao lớn, đao dài năm thước, như trắng như móc, âm trầm lạnh lẽo, ánh sáng lập lòe. Cũng không biết Paperman dùng đao có phải do Luca ảnh hưởng hay không, nhưng thanh đao lớn này hiển nhiên là vũ khí đặc ý của Luca.

Thực ra đao này cũng không vật thật, mà là do năng lực của Luca. Ông ta có thể dùng năng lực cụ thể hóa thành vũ khí lạnh đơn giản, cường độ vũ khí tương ứng với năng lực của ông ta. Năng lực này nhìn giống như biến không thành có, còn mạnh hơn luyện kim thuật của Gunsmith, nhưng trên bản chất cũng chỉ là loại hình “chuyển hóa năng lượng” mà thôi, tương tự như sợi dây chân lý của Cố Vấn, một khi ngừng thi triển thì vật biến thành cũng sẽ biến mất.

Nhưng Luca là cao thủ thành danh đã lâu, dĩ nhiên đã sớm kết hợp năng lực này với kỹ xảo thực chiến đạt tới đỉnh cao của mình, uy lực không thể xem thường, ngay cả chống lại Blood Owl ở sự kiện Venice có lẽ cũng không thua kém quá nhiều.

Kim Cương vốn là người không sợ đánh giáp lá cà nhất, cũng bị Luca chém đến thương tích đầy mình, từng đao vào thịt. Nhưng trên lưỡi đao kia lại không dính một giọt máu nào, bởi vì cường độ sợi cơ bắp dưới da Kim Cương giống như những “cốt thép mềm dẻo”, sau khi đao sắc cắt đứt da chẳng những không thể chém đứt bắp thịt, lưỡi đao còn thường xuyên bị mẻ. Chiến đấu cả buổi, vết thương của Kim Cương tuy nhiều nhưng cũng chỉ là “bị thương ngoài da” mà thôi.

Năng lực phòng ngự của Kim Cương có thể nói là khủng bố, muốn đánh

bại hãn cũng không dễ dàng. Trong số những cường địch mà hãn từng chiến thắng, có không ít người đã dốc hết bản lĩnh toàn thân, cho đến khi năng lượng và thể lực không còn lại bao nhiêu, vẫn không thể đánh chết được Kim Cương, cuối cùng khi những người kia kiệt sức lại bị công kích đơn giản thô bạo của Kim Cương giết chết. Lúc này Luca nhìn giống như đang dồn ép Kim Cương, nhưng trên thực tế Kim Cương mới là người dẫn dắt trận chiến.

Còn ở trận chiến trên không, Lôi Hỏa chống lại Paperman cũng không hề bị thua thiệt. Chiêu thức khiến người ta ngạt thở của Paperman, đối diện với Lôi Hỏa lại không hề có tác dụng. Thân hình Lôi Hỏa có thể trong nháy mắt hóa thành tia sét di động, không thể dùng giấy bọc lại được. Đồng dạng, Paperman dùng “bay ngược tập kích” không ngừng gia tăng tốc độ và lực phá hoại của bản thân cũng vô hiệu, bởi vì tốc độ bộc phát trong nháy mắt của Lôi Hỏa còn vượt xa đối phương, thậm chí đã vượt qua gia tốc cực hạn mà thân thể người năng lực cấp Cuồng có thể chịu được.

Dù sao khi Lôi Hỏa di động như vậy thân thể đã biến thành trạng thái sấm sét, cũng sẽ không bị tổn thương. Mà theo Paperman biết chỉ có một người có thể di động nhanh hơn, đó người siêu năng lực “nhanh” nhất, Tuyệt Ảnh.

Đương nhiên hóa sét di động chỉ là phương pháp bỏ chạy trong nháy mắt ở khoảng cách trung bình và gần, giống như một người nhắm mắt nhúng đầu vào nước vậy, không có nghĩa là lúc Lôi Hỏa tấn công cũng có thể đạt tới tốc độ đó. Thực ra ngoại trừ dùng năng lực sấm sét trực tiếp công kích, Lôi Hỏa dùng năng lượng bao phủ thân thể tiến hành chiến đấu, tốc độ cũng không nhanh hơn Paperman bao nhiêu. Cho nên lúc ở thành phố Đại Tây Dương, Lôi Hỏa bị Mirror Face đánh cho thê thảm, còn bị Blood Owl miệt thị từ đầu đến cuối.

Hôm nay chiến lực của hãn và Paperman xem như ngang ngửa, về mặt năng lực mỗi người đều có sở trường riêng. Cùng là loại hình “ảnh hưởng phân tử”, sét và giấy đặt chung một chỗ, sét dĩ nhiên càng thiên về công kích hơn, vì vậy Lôi Hỏa tạm thời dẫn dắt nhịp độ của trận chiến này.

Hai bên kịch chiến như vậy lại rất thú vị, nếu như đánh nhanh thắng nhanh thì Luca và Lôi Hỏa chắc chắn sẽ thắng đối thủ của mình, còn nếu chiến đấu lâu dài thì phần thắng của Kim Cương và Paperman sẽ tăng mạnh. Giữa bốn người cũng tìm không ra phương pháp phối hợp tác chiến nào,

chỉ có thể từng người chiến đấu.

Trong lòng bọn họ cũng hiểu rõ, mình tuyệt đối không thể thua, bởi vì thua có nghĩa là đồng bạn sẽ phải lấy một địch hai, kém hơn một chiêu có thể sẽ trả giá bằng tính mạng của cả hai.

Trong lúc thần kinh bọn họ đang căng thẳng, chiến đấu đến hăng say, biến hóa lại đột ngột xảy ra.

Lại có một kẻ phá rối xuất hiện, mà kẻ này có lẽ là đối thủ mà bất kỳ người siêu năng lực nào trên đời đều không muốn gặp phải nhất.

- Năng lực của bốn vị đều không tệ, ha ha ha...

Giọng nói khàn khàn vang lên từ dưới mặt nạ gương, bóng dáng lơ lửng đen kịt, đứng ở một bên tường ngoài đồ nát của Thiên Đô.

Mirror Face từ trong biển bay thẳng lên, khi hắn dừng lại đã không còn áp chế năng lượng bản thân.

Một luồng lực lượng và khí phách khiến người không lạnh mà run tỏa ra, như ác long rời biển, quanh người hắn thấp thoáng lộ ra ánh sáng tà ác, giống như đang tuyên bố sự giáng lâm của ma vương này.

Bốn người đang đánh nhau trong lòng đều phát lạnh, bọn họ đều hiểu ngầm đồng loạt đánh ra một chiêu mang tính tượng trưng, sau đó lui về phía sau mấy bước, ngừng chiến đấu. Bọn họ lần lượt quay đầu sang, bốn cặp mắt đều nhìn về phía Mirror Face.

- Vì một bữa ăn ngon nên đã trì hoãn trên đường... kết quả còn không ăn được.

Vào lúc này chỉ có Mirror Face mới biết hắn đang nói gì, trong mặt nạ gương phản chiếu bóng dáng của bốn người kia:

- Bây giờ ta đã đói bụng rồi...

Chương 18 : Người khiêu chiến người chạy trốn

- Đồ thành? Ngươi có biết mình đang nói gì không?
Tào Sóc dời ánh mắt sang Gia Cát Trại đứng bên cạnh, vẻ mặt khó tin.

Trên mặt biển cách Thiên Đô còn xa, trong phòng chỉ huy của chủ hạm Hình Thiên, Gia Cát Trại thấy quyết chiến sắp tới lại dâng lên một kế sách, muốn hoàn toàn hủy diệt Thiên Đô.

- Lão đại, tôi không ngại nói thẳng, trên tàu số 14 và 19, đầu đạn hạt nhân đã chuẩn bị xong rồi...

Gia Cát Trại hiển nhiên biết mình đang nói gì, hắn không chỉ nói mà thôi, còn giấu Tào Sóc chuẩn bị mọi chuyện ổn thỏa.

- Ngươi lấy được thứ kia khi nào?
Ánh mắt Tào Sóc nhìn Gia Cát Trại có ý sâu xa.

- Thuộc hạ... đã đạt thành giao dịch với Tiền Tuyên Tự Do.
Gia Cát Trại giống như đã hạ quyết tâm rất lớn mới trả lời.

- Vậy sao...
Tào Sóc hừ lạnh một tiếng:
- Điều kiện thế nào?

Gia Cát Trại ngập ngừng trả lời:
- Bọn họ, muốn rước đầu thần.

- Ha!
Tào Sóc nói:
- Thì ra là vậy, cho nên lúc trước ngươi đề xuất kế hoạch tấn công Thiên Đô, lại đột nhiên giống như thay đổi chủ ý, trì hoãn ngày tấn công, chính là vì đợi giao dịch này hoàn thành phải không?

Trên mặt Gia Cát Trại có hồ thẹn, nhưng không hề lộ ra vẻ sợ sệt:
- Tôi cũng chỉ muốn chuẩn bị một phương án dự phòng cho kế hoạch lần

này, dù sao Thiên Đô có hai người Lãnh Chúa và Tuyệt Ảnh trấn giữ...

- Người lo lắng ta sẽ bại.

Tào Sóc ngắt lời:

- Nếu ta bại, người sẽ sử dụng vũ khí hạt nhân để giải quyết trận chiến.

Gia Cát Trại nói:

- Lão đại... tôi là mưu sĩ, không thể không tính toán chuyện này. Đây cũng là vì tổ chức, vì các huynh đệ...

- Được rồi, ta hiểu ý của người.

Tào Sóc nói:

- Người hiểu rõ ta, biết ta ghét lắm sát kẻ vô tội, càng sẽ không sử dụng vũ khí hạt nhân, cho nên... người đã lén lút làm những chuyện này, không để ta biết.

Hắn dừng lại một chút, đột nhiên lớn tiếng quát lên:

- Gia Cát Trại!

Những binh sĩ và quan chỉ huy khác trong phòng đều bị tiếng quát này thu hút sự chú ý, lần lượt quay đầu lại. Mọi người cũng không hiểu chuyện gì, vừa rồi hai vị lão đại này còn đang khách khí thương lượng sự tình, sao đột nhiên quát tháo?

Tào Sóc thở dài một tiếng, khoát tay ra hiệu cho đám thủ hạ tiếp tục làm việc. Hắn lập tức khôi phục giọng điệu bình thường nói:

- Người tính kế ta, ta không trách người.

- Thuộc hạ tuyệt đối không có ý như vậy! Chuyện này...

Gia Cát Trại vội vàng giải thích.

Tào Sóc lắc đầu nói tiếp:

- Suy đoán bừa bãi về ta, dối trên gạt dưới, đã là tính kế rồi. Cho dù không suy nghĩ như vậy thì cũng đã làm. Không cần nhiều lời, ta nói rồi, không trách tội người.

Gia Cát Trại gật đầu, lần này hắn lại im lặng.

Tào Sóc lại nói:

- Suy nghĩ của người quả thật cũng không sai, nếu như trước đó người đến

xin chỉ thị ta, ta tuyệt đối sẽ không đồng ý để người sử dụng vũ khí hạt nhân. Cho dù lúc này người đã chém trước tàu sau, chở đồ đến tận đây, ta cũng sẽ không cho phép bắn.

Hắn nhìn về nơi biển trời nối tiếp ở phía đông, trông thấy một mảnh ánh sáng lơ lờ:

- Chỉ là ta không hiểu, trong kế hoạch ban đầu chỉ có quân đội Hình Thiên chúng ta tới tấn công Thiên Đô, khi đó đạn hạt nhân vẫn là “kế hoạch dự phòng” của người. Nhưng bây giờ quân đội của Tiên Tuyền Tự Do cũng đến tấn công, lại có hi vọng cùng với quân ta hình thành thế giáp công, phần thắng rõ ràng lớn hơn, vì sao người lại đề nghị trực tiếp dùng vũ khí hạt nhân để thành?

Gia Cát Trại không cần suy nghĩ, hỏi ngược lại Tào Sóc:

- Lão đại, chúng ta... và Tiên Tuyền Tự Do có phải cùng một chiến tuyến không?

- Đương nhiên là phải, đều là tổ chức phản kháng, mục đích là lật đổ đế quốc chuyên quyền, có chung kẻ địch, hơn nữa bọn họ cũng không phải loại thế lực trộm cướp như Tia Chớp Trắng.

Tào Sóc cũng gần như không cần suy nghĩ trả lời.

- Không sai, bây giờ nhìn có vẻ là vậy. Tất cả tổ chức phản kháng trong phạm vi toàn cầu có thể xưng là “chính quyền”, bọn họ đều dựng lá cờ khởi nghĩa, tuyên bố thảo phạt chuyên quyền, tuy rằng vẫn có xung đột và va chạm với nhau, nhưng trên đại thể đều nhất trí đối kháng với đế quốc.

Nói đến đây Gia Cát Trại bỗng dừng lại, quạt cỏ trong tay giờ lên:

- Nhưng sau khi Thiên Đô thất thủ thì sao? Lầy trận chiến hôm nay làm ví dụ, nếu quân đế quốc bại trận, thành phố này nên thuộc về ai?

Tào Sóc rõ ràng do dự mấy giây, lúc định trả lời lại bị Gia Cát Trại cắt ngang:

- Lão đại, ngài nhất định muốn nói, “trận này do ai đánh hạ thì thuộc về người đó” đúng không? Nhưng khoản chiến công này vĩnh viễn không tính rõ được. Nhân số thương vong, máy móc tổn thất, người siêu năng lực chết đi... chẳng lẽ sau khi chiến thắng, chúng ta lại đặt mấy số liệu này lên bàn để tính toán với người của Tiên Tuyền Tự Do sao?

Hắn thở dài một tiếng:

- Lão đại, khoa kỹ, quân lực, tài lực, nhân lực của Tiên Tuyền Tự Do đều

mạnh hơn chúng ta, trong loạn cục mới có cơ hội dùng yếu thắng mạnh. Nếu bỏ qua thời cơ, đại thế đã định, chúng ta dựa vào cái gì để tranh giành Thiên Đô này với bọn họ?

Tào Sóc suy nghĩ một chút, nói:

- Vậy... ý của quân sư là...

- Nếu đã nói hết, trước mắt... tôi có ba kế sách dâng lên.

Gia Cát Trại chấp tay nói:

- Thượng sách, tiến quân đến Thiên Đô khoảng ba mươi cây số, cho hạm đội trên không dừng lại, quân đội trên biển của chúng ta vốn đi sau xa hơn nên sẽ không bị ảnh hưởng.

- Đợi hai quân đế quốc và Tiền Tuyến Tự Do khai chiến, chúng ta sẽ phái máy bay tập kích tốc độ cao, mang theo đạn hạt nhân ném ở khoảng cách gần. Lúc hai quân bọn họ đang kịch chiến, phòng ngự của Thiên Đô với quân ta nhất định sẽ trở nên yếu hơn, máy bay ném bom sẽ có khả năng đến gần. Cho dù thật sự bị bắn rơi, trực tiếp cho nổ tầm xa cũng như vậy.

- Chỉ cần thành công, một khi Thiên Đô bị hủy thì vương triều sẽ lập tức sụp đổ, thiên hạ sẽ trở thành thế cát cứ. Tiền Tuyến Tự Do cũng nằm trong phạm vi đạn hạt nhân lan đến, trong chiến dịch này nhất định sẽ tổn thất nặng nề, trong thời gian ngắn không thể tiến về hướng tây. Hình Thiên ta chiếm cứ quận Long, xung hùng Đông Á, lại ở gần quận Song Ứng do đế quốc chiếm giữ. Thiên Đô vừa bị hủy, quân đế quốc cho dù không tới mức tan đàn xẻ nghé, cũng sẽ bị đả kích nặng nề. Đến lúc đó bất kể chúng ta khuyên hàng hay chiến đấu đều sẽ hoàn toàn nắm chắc thắng lợi, chỉ cần một ngày là có thể đánh hạ quận Song Ứng. Như vậy phạm vi thế lực của Hình Thiên sẽ không kém nhiều so với Tiền Tuyến Tự Do, càng vượt trên Giới Luật Thép ở Châu Âu và Liên Minh Rực Lửa ở Châu Phi.

- Sau lần này chúng ta có thể noi theo người Tần, liên kết nước xa, tấn công nước gần, chừa những địa bàn trên Australia và Thái Bình Dương cho Tiền Tuyến Tự Do đi đánh. Chúng ta thì từng bước chiếm lĩnh những khu vực trên đại lục Âu Á, thống trị ba châu Âu Á Phi cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Tào Sóc không lập tức phủ định, chỉ khẽ lắc đầu. Những chuyện sau này hẳn không nghĩ xa được như vậy, sổ sách này vẫn phải ném cho Gia Cát Trại tính toán. Nhưng Tào Sóc lại hiểu rõ tình hình hiện giờ, hẳn không muốn sử dụng vũ khí hạt nhân giết giết rất nhiều dân chúng. Tuy nói trong

Thiên Đô hiện nay gần như tụ tập quý tộc và vương tộc từ các nơi trên toàn cầu lưu vong đến, nhưng số lượng bình dân vẫn chiếm đa số, đây là mối bận tâm của hân.

- Tôi cũng biết lão đại ngài khoan dung nhân hậu, nhưng mất đi cơ hội này...

Gia Cát Trại đoán ý qua sắc mặt, vẫn muốn khuyên nhủ.

Tào Sóc lại ngắt lời hân:

- Không phải quân sư có ba kế sách sao, nói tiếp hai kế sách sau đi.

Gia Cát Trại khẽ than một tiếng, nói:

- Trung sách, giảm tốc độ tiến quân, chỉnh đốn đội hình, ngồi xem hồ đấu. Quân lực của Tiền Tuyến Tự Do mạnh hơn quân ta ít nhất ba thành, bọn họ chậm nhất sẽ phát động tấn công trước khi đại điển lên ngôi bắt đầu. Dù sao chúng ta có thể chờ, kể cả hôm nay không đánh thu quân trở về cũng được. Bởi vì hôm nay quân đội Tiền Tuyến Tự Do tới chen ngang, thành phố này có tám thành sẽ bị bọn họ chiếm lĩnh, chúng ta cần gì phải liều mạng vì cơ nghiệp của người khác.

- Hiện giờ trong bố cục thế giới, Tiền Tuyến Tự Do chiếm ưu thế lớn nhất. Nếu Krause ngồi lên vương vị, bọn họ là người nôn nóng nhất, chẳng những nôn nóng hơn chúng ta, thậm chí còn sốt ruột hơn mấy tên hoàng tử khác. Vì vậy trận chiến hôm nay chúng ta chưa chắc phải đánh, nhưng bọn họ lại không đánh không được.

- Trung sách chính là đợi bọn họ ngao cò tranh nhau, quân ta thì xem tình thế hành sự. Nếu như Tiền Tuyến Tự Do thắng, chúng ta rút lui là được, không phí một binh một tốt, không mất tiền vốn. Nhưng nếu bọn họ thua hay thắng thảm, hoặc là hai quân giằng co... cơ hội của chúng ta sẽ tới. Đến lúc đó hai quân trong Thiên Đô đều đã là nỗ lực hết đà, quân ta có thể thừa thế chiếm lấy.

- Chỉ là... dùng sách lược này thì quyền chủ động cuối cùng vẫn nằm trong tay đối phương. Dù sao chiến tranh cũng là chuyện khó lường, nếu đế quốc hoặc Tiền Tuyến Tự Do có một bên đại thắng, nhanh chóng kết thúc trận chiến, chúng ta sẽ rất bị động.

- Cho dù Krause thành công đánh lui quân địch, ngồi lên vương vị, hay là Tiền Tuyến Tự Do đánh hạ Thiên Đô, trở thành công thần số một đánh tan

đế quốc, đều không phải là tin tức tốt đối với Hình Thiên, sau này tình thế của thiên hạ sẽ khó dự liệu.

Tào Sóc nói:

- Như vậy... hạ sách thì sao?

Gia Cát Trại trả lời:

- Hạ sách à... rất đơn giản, cứ tiến quân bình thường là được. Thuận tiện liên lạc với phía Tiền Tuyền Tự Do, nói rõ quân ta nguyện ý chấp tay nhường Thiên Đô, lại phối hợp với Tiền Tuyền Tự Do tấn công, xem như làm một chút công việc ngoại giao trước, mưu đồ... kế hoạch lâu dài.

Bốn chữ cuối cùng này hẳn chậm chậm cả buổi mới nói ra.

Sau khi Tào Sóc nghe xong không nói lời nào, rơi vào trầm tư.

Gia Cát Trại lại thở dài:

- Chỉ trách thuộc hạ vô năng, dùng số ít rượu đầu thần đổi vũ khí hạt nhân cũng là hành động bất đắc dĩ. Nếu như không có Lãnh Chúa, quân ta ít nhất có bảy thành nắm chắc chiếm được Thiên Đô, nhưng sự tồn tại của hẳn khiến tôi không thể không suy nghĩ đến chuyện này, đây cũng không phải là tôi không tin tưởng lão đại ngài.

Hắn lại than thở:

- Ài... bởi vì giao dịch làm chậm trễ thời gian, chính là chuyện đầu tiên mà tôi tính sai. Mà một chuyện tính sai khác, đó là không nghĩ tới thằng nhóc Krause này có thể khiến hoàng đế nhường ngôi cho hẳn. Hơn nữa sự tình diễn biến nhanh như vậy khiến người ta không kịp trở tay, dẫn đến Tiền Tuyền Tự Do và quân ta đồng thời xuất binh. Quân ta vốn có thể tập kích vào một ngày bình thường, nhưng bây giờ lại thành trận chiến giành công với Tiền Tuyền Tự Do, đối diện còn là quân đế quốc đã sớm bày trận phòng thủ.

- Được rồi, ta đã quyết định.

Tào Sóc cân nhắc nhiều lần, lúc này vẻ mặt đột nhiên thư thái, khóe miệng còn nở nụ cười.

Gia Cát Trại nói:

- Lão đại, là dùng...

Hắn thật sự hi vọng nghe được đôi phương trả lời hai chữ “thượng sách”.

- Ba đối sách của ngươi, ta đều không dùng.
Tào Sốc trả lời.

Gia Cát Trại sững sốt, nhất thời lại cứng họng không nói được gì.

- Phân phó, bảo tàu số 14 và 19 trở về điểm xuất phát, không cần theo tới.
Tào Sốc nói.

- Lão đại... cho dù không sử dụng vũ khí hạt nhân này, dùng để uy hiếp cũng có tác dụng rất tốt.
Gia Cát Trại nói.

- Làm theo lời ta nói.
Tào Sốc hơi lớn giọng, Gia Cát Trại lập tức hiểu được ý hắn đã quyết, có nói nữa cũng vô ích.

- Thuộc hạ tuân lệnh.
Gia Cát Trại trả lời.

- Quân sư, ngươi có tin tưởng ta không?
Tào Sốc đột nhiên hỏi.

Gia Cát Trại do dự một chút, lại không thể đoán ra ý tứ của lời này:

- Không biết lão đại muốn ám chỉ chuyện gì?

- Bất cứ chuyện gì.

Tào Sốc nói:

- Ngươi có thể tin tưởng ta, giống như tín đồ của Giới Luật Thép tin tưởng Cesare Barmond là thần không?

Gia Cát Trại lại trả lời:

- Không thể.

Hắn nói rất nghiêm túc:

- Bọn họ là sùng bái, loại tin tưởng đó là mù quáng và bất trí. Sự thật cũng đã chứng minh, Barmond không gánh vác nổi sự tin tưởng này.

Hắn cung kính nói:

- Còn tôi tin tưởng lão đại ngài, là vì lão đại ngài nói được làm được, dám làm dám chịu. Chỉ cần ngài nói thì tôi sẽ tin. Đó không phải là sùng bái vô điều kiện, mà là tin cậy chân chính.

- Rất tốt.

Giọng điệu Tào Sốc không thay đổi:

- Bây giờ ta muốn hành động một mình, trước tiên đến gần Thiên Đô. Người chỉ huy quân đội giữ nguyên tốc độ hiện giờ tiếp tục đi tới, chờ sau khi ta trở lại sẽ nói cho người biết... quyết định cuối cùng.

Gia Cát Trại nghe vậy liền hiểu được lời nói vừa rồi, ý của Tào Sốc là hắn đã nói sẽ sống sót trở lại, vậy thì nhất định sẽ làm được. Không nên nói với hắn những lời như hành động một mình biết đâu sẽ có đi mà không có về, chỉ cần tin tưởng hắn là được.

- Còn xin lão đại ngài... mang theo rượu đấu thần rồi hãy đi.
Lúc này Gia Cát Trại cũng chỉ có thể khuyên can như vậy.

Tào Sốc nói:

- Không cần phí tâm, ta sẽ uống rượu đấu thần trước rồi mới hành động.

.....

Thiên Đô, bên trong hòn đảo nổi.

God Key đang từng bước đến gần trung tâm động lực của Thiên Đô. Cảnh vật trên đường rất giống nhau, bốn bề đều là vách tường bằng kim loại, nguồn sáng trên tường được xếp theo thứ tự. Phần lớn đường đi không phải xây dựng dành cho người đi lại, khá chật hẹp, hơn nữa còn rập khuôn với nhau. Nhưng God Key là một cao thủ đi trong mê cung, Thiên Nhất cũng đã sớm cho hắn xem bản vẽ kết cấu bên trong Thiên Đô, khiến trong đầu hắn có một khái niệm nhất định.

Vị trí cửa hàng sách xuất hiện lúc trước đã khá gần trung tâm động lực, trong phạm vi gần hơn không có không gian nào khác thích hợp để lắp vào. Cho dù như vậy khoảng cách này cũng rất dài, dù sao Thiên Đô là một thành thị lớn, không gian dưới đáy hòn đảo nổi càng rộng đến kinh người. Đường đi bằng kim loại vòng vèo uốn khúc, khó mà phân biệt, đến nỗi God Key tốn nhiều thời gian hơn tưởng tượng mà vẫn chưa đến nơi.

Sau khi đi được một khoảng cách tương đối, vật chất kim loại chung quanh đã thay đổi, biến thành một loại hợp kim tương đối kiên cố. Chuyện này đã nói lên thiết bị phụ cận rất quan trọng, cấp bậc an toàn cao hơn. God Key suy đoán, khi phát hiện một khu vực tương đối lớn hoàn toàn do tinh hợp kim chế tạo, vậy thì đã sắp đến nơi rồi.

Hắn đang đi, đột nhiên cảm giác được có gì không đúng. Không hề báo trước, hô hấp của God Key bị đình chỉ, giống như mũi bị thứ gì bọc lấy, miệng cũng mở không ra được. Hắn muốn giơ tay lên, lại phát hiện không làm được, lập tức ý thức được tất cả tứ chi đều đã bị một lực lượng vô hình quán lấy.

God Key thử cử động cổ một chút, miễn cưỡng cúi đầu xuống. Cẩn thận quan sát, có thể nhìn thấy rất nhiều vật thể dạng lưới do năng lượng dẹt thành, tại khoảnh khắc này hắn đã biết mình gặp phải người nào.

Tấm lưới lớn mà Tây Ân bố trí ở khu vực bên ngoài hòn đảo nổi không giống như loại lưới lúc này, loại lưới này vô cùng tỉ mỉ, giống như một lớp sa mỏng, lại vô cùng vững chắc, thậm chí còn mạnh hơn sắt thép.

Sau khi xác định con mồi rơi vào trọng lưới, Tây Ân mới từ trong bóng tối phía xa hiện thân. Dưới chân của hắn trải đầy sợi tơ năng lượng có khả năng dính, khiến hắn có thể đi ngược trên trần nhà, nói một câu ngoài lề... hắn rất thích như vậy.

- Đã lâu không gặp, God Key.
Tây Ân nói.

God Key không trả lời, bởi vì hắn không thể mở miệng được.

- Ta không lập tức giết ngươi, là vì ta còn chưa xác định... năng lực của ngươi ảnh hưởng thế nào đến Thiên Vệ đại nhân, có vì cái chết của ngươi mà ngừng lại giữa chừng hay không.

Tây Ân nói:

- Dù sao năng lực của ngươi rất kỳ quái, trong lĩnh vực không biết cũng thuộc về dị loại cực kỳ hiếm thấy, rất khó phân tích. Lỡ may ngươi chết mà Tuyệt Ảnh trưởng quan vẫn bị “khóa”, vậy thì phiền toái rồi.

Hắn nói xong liền từ trên trần nhà nhảy xuống, lật người đứng lại:

- Người bình thường không trải qua huấn luyện, thời gian ngừng thở sẽ

không vượt quá hai phút, trong thời gian này thân thể có động tác mạnh sẽ làm tăng tốc độ ngạt thở. Nhưng từ biểu hiện của người lúc chịu hình phạt ngâm nước ở đảo Địa Ngục, người dường như rất giỏi nín thở...

Tây Ân đi đến trước mặt God Key:

- Để ta nói rõ nhé, nếu người muốn sống thì hãy giải trừ năng lực, sau đó đầu hàng. Không nên ôm mộng chạy trốn, mạng nhện năng lượng của ta... cho dù là Leech Ghost cũng không giãy ra được, uống phí sức lực chỉ sẽ khiến người lâm vào trạng thái thiếu dưỡng khí nhanh hơn.

Vẻ mặt God Key dần dần biến hóa, phần mặt rõ ràng đỏ mề hôi, sắc mặt cũng bắt đầu phát xanh, trong mắt lộ ra vẻ kinh hoàng.

Tây Ân cười nói:

- Rất xin lỗi, ta không thể để người mở miệng nói chuyện, bởi vì như vậy người sẽ có thể thở dốc. Nhưng người chắc cũng chú ý tới, mình vẫn có thể khê di động đầu, cho nên nếu như người nguyện ý hợp tác với ta thì hãy gật đầu, còn nếu như không đồng ý...

Tây Ân nhún vai:

- Vậy cứ tiếp tục vùng vẫy đi, ta không gấp gáp.

Biểu tình của God Key nhìn qua càng lúc càng thống khổ, tứ chi của hắn ra sức giãy dụa nhưng không ăn thua gì. Hai chân của hắn nhìn như không rời mặt đất, nhưng thực ra trọng tâm đã không ở dưới chân, cả người nghiêng về phía trước dựa vào một tấm lưới, ngay cả khả năng mượn lực cũng không có, nhưng hắn vẫn không chịu gật đầu.

Từ khi trúng mai phục đến giờ đã qua năm phút, Tây Ân mặt không biểu tình quan sát God Key bị ngạt thở hành hạ, hắn lại rung rung chân, huýt gió vài tiếng, giống như chẳng hề để ý.

- Xem ra người một lòng muốn chết, hay là người vẫn chưa hoàn toàn từ bỏ hi vọng giãy thoát?

Tây Ân tiếp tục gây áp lực.

- Ha ha ha ha ha ha...

God Key đột nhiên mở miệng cười lớn, trong một giây vẻ mặt thống khổ kia không còn sót lại chút nào.

Biểu tình Tây Ân lập tức biến đổi, khựng ra tại chỗ, ngây người như phỗng.

- Thích thú chứ?

God Key ung dung lui về phía sau hai bước, phúi phúi quần áo giống như phúi bụi. Những mạng nhện năng lượng kia giống như thực vật mất đi hoạt tính, hiện ra sự yếu ớt như khô héo, bị God Key ung dung kéo đứt, hắc phúi mấy cái đã rơi xuống đất toàn bộ.

- Ngươi...

Lúc này Tây Ân mới phát hiện, trong năm phút qua người bị trêu đùa lại chính là mình, trong lòng lập tức bốc lên lửa giận.

- Chẳng lẽ ngươi chưa từng nghĩ tới, tại sao lúc trước Trà Tiên đặc biệt dặn dò các ngươi... cần phải nhốt ta theo cấp bậc đặc thù?

God Key nói:

- Lão huynh nhện, chỉ dựa vào ngươi mà muốn bắt ta? Quá buồn cười rồi.

Chương 19 : Quyết đánh đến cùng

- Về mặt thống khổ vừa rồi là người giả vờ sao?
Tây Ân hỏi.

- Đó là đương nhiên, màn biểu diễn của ta không kém hơn những bậc thầy trốn thoát trên TV đúng không.

God Key cười trả lời:

- Dù sao bọn họ đều là người bình thường, có một số tạp kỹ rất nguy hiểm với bọn họ, nhưng đối với ta lại không xem là phiền toái. Lúc mười bốn tuổi ta đã giải quyết được 90% ảo thuật chạy trốn, thoát khỏi trói buộc chỉ là chuyện thường giống như ăn ngủ vậy.

- Trong mắt ta, kinh nghiệm giao tiếp với loại người như người, lừa gạt khi bị ép đến đường cùng trong chiến đấu, đó mới là biểu diễn thoát chết thật sự.

- Rốt cuộc người đã làm thế nào?

Tây Ân bình tĩnh lại một chút:

- Chẳng lẽ người học những ảo thuật trốn thoát kia trong đoàn xiếc thú, lúc đối mặt với người siêu năng lực cũng có tác dụng?

- Ha ha... vậy người đã nghĩ về ảo thuật quá thần kỳ rồi, thực ra thứ đó chẳng có nghĩa gì, chỉ là đạo cụ và kỹ xảo kết hợp mà thôi.

- Ví dụ như nhà ảo thuật mặc đồ trói vào, dùng xiềng xích cột lại, bị treo ngược lên, nhốt trong quan tài lớn bốn bề là kính, hơn nữa còn ngập nước, bên ngoài quan tài lại thêm năm sáu ổ khóa, để hãn thoát thân dưới cái nhìn chăm chú của mọi người... người cảm thấy đó là chuyện rất khó sao? Ta có thể nói rõ cho người biết, thực ra phần lớn người bình thường chỉ cần trải qua huấn luyện đều có thể làm được. Bởi vì những thứ đó chỉ dựa vào kỹ xảo... kỹ xảo mở khóa, kỹ xảo khiến khớp của mình tự trật, còn có huấn luyện sức thở...

- Đó là một loại biểu diễn chứ không phải xử tội. Bình thường tất cả ổ khóa

đều dùng chung một chìa khóa nhỏ, trước khi nhà ảo thuật lên đài biểu diễn sẽ dùng chất liệu đặc thù bọc chìa khóa kia nuốt vào, hoặc là giấu một sợi dây thép hay gì đó dưới một miếng “da giả” đặc chế trên người. Sau khi cuộc trốn thoát bắt đầu, nếu nhà ảo thuật không muốn cho khán giả nhìn thấy một số hành động lén lút, sẽ dùng kỹ năng biểu diễn của mình để che giấu. Ví dụ như nhổ ra một chút bọt khí, làm vài động tác có biên độ lớn, còn giả vờ vùng vẫy gì đó, mục đích chẳng qua là muốn khuấy đục nước, hoặc là phân tán sự chú ý của người khác.

- Mà vẻ mặt thông khổ vừa rồi của ta chính là diễn xuất như vậy. Nếu như ta không lộ ra biểu tình này, mà lộ ra thần thái bình tĩnh giống như “ông đây có thể nín thở nửa giờ”, tập trung tinh thần phá giải năng lực của người, người cũng sẽ không buông lỏng cảnh giác, tự cho là đã khống chế cục diện.

- Hiểu rồi... người ở trước mặt ta thông qua cái gọi là diễn xuất, tranh thủ cho mình được năm phút.

Tây Ân nói:

- Tốt, đáng khen ngợi. Như vậy tiếp theo thì thế nào, tình hình sẽ thay đổi sao? Ta hoàn toàn có thể cho người thêm một tấm lưới, không... vô số tấm lưới. Mà lần này trong thời gian người vùng vẫy, ta sẽ cắt đứt tay chân của người.

Lúc hắn nói lời này thực ra đã hành động.

Trong lối đi bằng kim loại chật hẹp này, năng lực của Tây Ân có ưu thế rõ ràng. Chỉ cần có đủ thời gian, hắn thậm chí có thể biến một hoàn cảnh khép kín thành sào huyệt của mình, bất cứ lúc nào cũng có thể điều động mạng nhện năng lượng bố trí ở gần đó đến trợ chiến. Những mạng nhện này sẽ không lập tức biến mất, có thể bảo lưu hình thái vật lý trong một thời gian khá dài.

- Thật nhàm chán, chẳng lẽ người cảm thấy đối diện với cùng một loại khóa, khi ta mở lần thứ hai sẽ phải tốn thời gian như lần đầu sao?

God Key nói.

Lời này hiển nhiên có ẩn ý, nhưng Tây Ân cũng không quan tâm được những chuyện này, dù sao năng lực của hắn đã phát ra, có tác dụng hay không cứ thử rồi tính sau.

Mạng nhện dày đặc vững chắc lại bao vây God Key, lần này đã bọc đến mấy lớp, dùng mắt thường có thể thấy rõ những tấm lưới này. Nhưng God Key gần như không cử động, những mạng nhện này lại trở nên yếu ớt như vừa rồi, rồi rạc ròi xuống đất giống như mất đi sinh khí, thậm chí vỡ thành phần vụn. Quá trình này chỉ diễn ra trong mấy giây ngắn ngủi, không thể tạo thành trói buộc hữu hiệu với God Key.

- Hiện giờ ở đây không có sương thần Hades, ta cũng không phải là tù đồ đeo vòng tay nữa.

God Key nói:

- May mà ta đã dùng “khóa” lên người Tuyệt Ảnh, nếu không thì người đã sớm đi đời rồi. Cho dù chỉ có “mở” cũng đủ khắc chế mạng nhện của người. Hừ... từ bỏ đi, Tây Ân, ta không muốn giết người, tránh đường ra.

Giọng điệu của God Key rất tự tin, nhưng thực ra hắn đang phô trương thanh thế. Đúng như hắn nói, đây là “biểu diễn thoát chết”, kỹ năng lừa gạt đối thủ cũng là một trong số thủ đoạn chiến đấu. Hắn là dị loại trong số người siêu năng lực, vì vậy đối phương không thể suy đoán được sâu cạn của hắn, làm như vậy vẫn có xác suất thành công rất cao.

Trên thực tế hiện giờ God Key đang ở trong tình cảnh rất nguy hiểm. Lúc trước đã từng đề cập, năng lực của God Key chia làm “khóa” và “mở”, hình thái năng lượng cũng chia làm “cương” và “nhu”, chuyển đổi hình thái năng lượng thì triển năng lực sẽ có hiệu quả khác nhau. Sau khi bước vào Thiên Đô, God Key đã tự “khóa” mình lại, khóa này đương nhiên sẽ không hạn chế thực lực của hắn, còn có thể giúp hắn tránh khỏi áp chế tâm xa của Lãnh Chúa.

Nhưng sau đó “khóa” lại dùng trên người Tuyệt Ảnh, bởi vì một lần chỉ có thể khóa một mục tiêu, cho nên hiện giờ God Key chỉ có thể dùng “mở” để đối phó với Tây Ân. Mà God Key không thể giống như Blood Owl, chỉ dựa vào năng lượng cuồng bạo đã có thể bảo vệ bản thân không bị Lãnh Chúa ảnh hưởng. Lúc này God Key nhất định phải bảo trì năng lực của mình ở hình thái “nhu” thiên về phòng ngự, mỗi giây phút đều phải chứa lại lực lượng nhất định, đề phòng bị Lãnh Chúa công kích tâm xa.

Thực ra với tình huống trước mắt, cho dù Tây Ân không sử dụng năng lực, chỉ dùng lực phá lực, giống như hai người năng lực cấp Hung đánh nhau chính diện, cũng có thể thắng một cách ổn thỏa, dựa vào thể lực và năng lực sẽ chiếm ưu thế tuyệt đối.

- Đừng nằm mơ nữa, God Key.

Tây Ân nói:

- Muốn ta thả ngươi qua? Hừ... ta mặc kệ năng lực của ngươi có khắc chế ta hay không, muốn phá hoại trung tâm động lực thì hãy bước qua xác ta trước.

Vào giờ phút quan trọng này Tây Ân hiểu rất rõ thiệt hơn, nếu nguồn động lực của thành phố này bị hủy, vậy không lâu sau quân đội của Tiên Tuyền Tự Do và Hình Thiên đến nơi, vũ khí phòng ngự sẽ có ít nhất một nửa mất đi tác dụng, chỉ có thể dựa vào vũ khí bắn đạn thật. Không có lực trường phòng ngự một chiều bảo vệ, những thiết bị bắn đạn thật kia sẽ không chống cự được bao lâu.

Lúc này God Key đã động.

Nếu đã bắt buộc phải động thủ, vậy thì tiên hạ thủ vi cường, thân hình của hắn chợt lóe lên, ánh sáng năng lượng xuất hiện bên ngoài ngón tay.

Tây Ân lui nhanh mấy trượng, vừa khéo tránh khỏi một chiêu này, chỉ như vậy hắn đã nhìn ra đầu mối:

- Ha! Quả nhiên là phô trương thanh thế, công kích vội vã này đã nói lên ngươi biết mình không địch lại!

Hắn đang muốn xông lên, trước tiên đánh cho God Key học máu rồi tính sau, không ngờ ngay lúc này lại xảy ra biến hóa kinh người.

Tại một giây này, trùng hợp hay không trùng hợp, cả Thiên Đô đột nhiên chấn động, phía đông thành phố trong nháy mắt chìm xuống mấy phần, khiến cho cả hòn đảo nổi nghiêng về hướng đó. Hơn nữa trải qua một kích này, cơ năng lơ lửng phía đông hòn đảo hiện nhiên đã bị tổn hại, Thiên Đô đang rơi xuống phía dưới với một tốc độ rất chậm chạp...

Trong thành phố, mỗi người có cảm giác nhất định với năng lượng trong lòng đều kinh hãi, bởi vì bọn họ biết lực phá hoại của một kích này đến từ một người siêu năng lực.

- Đùa à...

Về mặt Tây Ân kinh hãi, hắn biết chuyện này chắc chắn không phải do mấy người bên phía Blood Owl gây nên, vị trí không đúng, nhưng hắn không

biết còn ai có thể làm được như vậy.

- Thế này lại rất tốt, xem ra ta cũng không cần bước qua xác của người nữa.
God Key nói:

- Bất kể đó là ai, nếu hắn đánh thêm mấy lần như vậy, trung tâm động lực có hoạt động hay không cũng không quan trọng nữa, cả hòn đảo cũng có thể bị đánh vỡ.

- Khốn nạn! Đây là do đồng bọn của người làm phải không!

Tây Ân quay đầu lại:

- Bất kể thế nào ta cũng sẽ người giải quyết người ở đây trước...

- Ta có việc phải đi trước!

Lúc câu này của God Key truyền vào tai Tây Ân, hắn đã chạy về hướng ngược lại không thấy bóng dáng, mạng nhện không thể ngăn được hắn. Chỉ trong mấy giây ngắn ngủi, God Key đã quyết định từ bỏ đi đến trung tâm động lực. Nếu như Tây Ân đuổi theo, hắn sẽ chơi trốn tìm với đối phương phía dưới hòn đảo nổi, đánh không lại thì trốn là được.

- Chết tiệt...

Tây Ân thầm mắng một tiếng, suy nghĩ mấy giây, hắn quyết định từ bỏ truy kích, trước tiên đến phía đông hòn đảo xem thử đã xảy ra chuyện gì. Nếu chơi trò mèo bắt chuột với kẻ gian xảo như God Key ở đây, e rằng chơi đến khi đảo chìm cũng không có kết quả.

.....

Thiên Đô, mặt ngoài hòn đảo nổi.

Trong nháy mắt khi hòn đảo nghiêng lệch, ba người đang vây công Blood Owl đều dừng lại. Blood Owl vốn đang tiến lui tự nhiên, còn có dư lực, sau khi thấy thế hắn cũng không dây dưa, lập tức rời khỏi vòng chiến.

- Năng lượng này... là thứ gì...

Jefferson nhìn về phía đông xa xôi, đã gần đến lúc mặt trời mọc, ở chân trời lơ mơ dâng lên một luồng sáng đen, hình thành một cột sáng màu tối cao ngút trời.

Tà uy ngập trời lan ra, không khí càng trở nên nặng nề. Tại khoảnh khắc này một loại bản năng của đám người siêu năng lực đã bị đánh thức, giống

như có kẻ địch trời sinh đang đến gần mình, khí tức nguy hiểm, cảm giác áp bức khiến người ta tuyệt vọng và cảm giác tồn tại dâng lên trong lòng mọi người.

Sau khi hấp thu hơn một trăm loại năng lực, “Hỗn Động” cuối cùng đã bắt đầu hiển lộ ra sự khủng bố của nó.

Cùng lúc này ở phía đông thành phố.

Mặt đường và kiến trúc ở khu vực này đã bị phá hư gần như toàn bộ, Lôi Hỏa ngã xuống trong vết nứt dưới đất, một mảng lớn quần áo trước ngực bị nhuộm đỏ bởi máu tươi do hắn phun ra, lồng ngực nhấp nhô kịch liệt, nhìn hô hấp của hắn hiển nhiên phổi đã bị trọng thương.

Kim Cương ở bên kia da trên người đã hiện đầy vết nứt, dáng vẻ của hắn giống như một món đồ sứ bị nhựa cao su dấn vào. Lúc này hắn đang liều mạng nhai những mảnh vụn kim loại trên đất, liên tục nhai nuốt vào.

Paperman đứng giữa không trung lại không bị thương gì, nhưng nửa gương mặt còn có biểu tình của hắn đã nhợt nhạt giống như nửa gương mặt bị phá hủy, bởi vì hắn chính mắt nhìn thấy cao thủ như Jason Luca, vị trưởng quan, thầy giỏi, bạn tốt đáng kính này lại bị một con rắn lớn màu đen nuốt chửng, mất đi dấu vết của sinh mệnh, rơi vào vực sâu đen tối.

Hắn run rẩy lấy máy truyền tin trên người ra, nói:

- Ta là thượng tá Elliot Neith, tất cả binh sĩ và quan chỉ huy nghe được những lời này, xin nghe ta nói. Ta đang ở khu 15 thuộc phòng tuyến phía đông, ta yêu cầu tất cả mọi người, xin chú ý là tất cả mọi người, bất kể người có quân hàm thế nào, có thân phận gì, muốn sống thì đừng đến gần nơi này. Lập tức sơ tán binh dân, quân đội toàn bộ rút lui, tìm cách thông báo cho hai vị trưởng quan Lãnh Chúa và Tuyệt Ảnh đến chỗ ta...

Hắn kìm nén tâm tình kích động, nói xong những lời này liền vút máy truyền tin đi.

- Người lại rất tận tụy với công việc, ha ha ha... xì xì...
Mirror Face, không, Samael nói như vậy.

- Ta chỉ thay Luca truyền đạt mệnh lệnh cuối cùng này.
Paperman trả lời với giọng lạnh giá:

- Nếu như người chết là ta, ông ấy nhất định cũng sẽ làm như vậy.

Hắn nói xong lại kéo băng giấy trên mặt, lộ ra nửa gương mặt bị Blood Owl phá hủy. Thực ra vết thương của hắn đã sớm khép lại, da cũng đã mọc ra, chỉ là trên gương mặt này đầy những vết sẹo khiến người ta nhìn thấy ghê tởm, gần như không có chỗ nào da nhẵn bóng.

- Người sai rồi, quái vật. Ta không phải là một người tận tụy với công việc, ta không tuân theo quy củ, cũng không giao tiếp với người khác, trong phần lớn tình huống chỉ mang đến phiền toái cho thượng cấp và chiến hữu. Paperman nói:

- Trước giờ ta không muốn làm thượng tá Elliot Neith gì cả, ta chính là ta, Paperman.

Giấy bên cạnh hắn chao liệng bay lượn, bao quanh người hắn:

- Chức trách, chính nghĩa, báo thù, giận dữ... ta luôn tìm một lý do để chiến đấu, hoặc là một niềm tin có thể khiến ta quán triệt, nhưng lúc này ta phát hiện hóa ra Blood Owl đã đúng.

Theo lời nói của Paperman, giấy quanh người hắn đột nhiên biến thành một bàn tay to lớn, vươn ngón trỏ chỉ vào Samael:

- Lý do con mẹ nó! Đánh đến một mất một còn, lột da rút xương người mới là thứ ta muốn!

- Ha ha... ta nhớ khi ở Ma Đô, người từng xuất hiện trước cửa tiệm sách của Thiên Nhất, khi đó năng lực của người khiến ta vẫn nhớ đến hôm nay, xì xì... Nếu người đã muốn chết như vậy, ta sẽ thành toàn cho người, có điều trước khi chết người phải giao năng lực ra đây.

Đối diện với sát khí ác liệt của Paperman, Samael vẫn chẳng hề quan tâm, cười nói tự nhiên.

Paperman cũng không nhiều lời, dùng giấy làm cánh lao xuống. Theo sau hắn còn có rất nhiều tờ giấy dần dần tụ lại, dùng mắt thường phán đoán, những tờ giấy này chồng chất lên phải đến mấy trăm mét khối. Lúc này đích Paperman đã khiến cho năng lực đạt đến cảnh giới tùy tâm mà động, biến ảo muôn vàn. Những tờ giấy kia nhìn như tán loạn vô trật tự, quay cuồng đánh tới, thực ra mỗi tờ đều có liên hệ chặt chẽ với người điều khiển, uy lực kinh người, cho dù là một mảnh giấy vụn trong đó cũng có thể cắt đứt kim loại.

Trên mặt đất, hai người của Tiên Tuyền Tự Do vừa rồi bị Samael đánh cho khá thảm, nhưng sau khi nghỉ ngơi khoảng hai phút, cuối cùng cũng xem như thở được một hơi.

- Này... chúng ta có cần giúp hắn một tay không, nếu hắn chết thì chúng ta bị quái vật kia ăn mất cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Lôi Hỏa tuy nói như vậy, nhưng chính hắn cũng không xác định, với thương thể hiện giờ sau khi đứng lên còn đánh được nữa hay không.

- Đương nhiên phải giúp, nhưng không thể trông chờ vào người.
Lúc Kim Cương trả lời lại tỏ ra rất bình tĩnh.

- Người nói gì!

Lôi Hỏa cho rằng đối phương đang giấu cợt, vừa định đáp trả, lại thấy Kim Cương có hành động khác thường.

Chỉ thấy Kim Cương đưa tay vào chỗ khúc xương sườn thứ ba của mình, xuyên qua lớp da như nham thạch, rút ra một cái túi đẹp làm bằng da, hai ống nghiệm thủy tinh cắm ở trong túi. Đây là lần đầu tiên Lôi Hỏa phát hiện lớp da sắt thép của tên này còn có thể chứa đồ.

- Đây là lễ vật nhỏ mà Hình Thiên đưa cho chúng ta, trước khi đi trường quan Berg đã ngầm giao cho ta.

Kim Cương nói xong liền cầm hai ống nghiệm chứa dịch thể và cả chiếc túi kia ném vào trong miệng, nhai vài ngụm rồi nuốt xuống.

- Rượu đấu thần?

Lôi Hỏa ngạc nhiên nói:

- Này! Chờ đã! Có một ống là dành cho ta đúng không!

- Berg để ta bảo quản và quyết định sử dụng hai ống rượu đấu thần liều lượng tiêu chuẩn này vào lúc nào, dùng như thế nào.

Kim Cương quay đầu nhìn Lôi Hỏa nói:

- Biết tại sao ngài ấy không giao cho người không? Bởi vì người quá xung động, suy nghĩ mọi chuyện cũng không chu toàn... tật xấu này tốt nhất nên sửa đổi.

Từ trong lời nói của Kim Cương, Lôi Hỏa dường như nghe được chuyện gì, lời thoại giống như Flag độc lập này cũng không phải điềm tốt.

- Đi thôi, Lôi Hỏa, với tình trạng của ngươi hiện giờ, từ trên biển chạy về Garuda hẳn không thành vấn đề.

Kim Cương nói:

- Nếu như ta và Paperman đánh không thắng, cũng không đến phiên ngươi ra tay.

Lôi Hỏa đứng dậy, tiến lên nắm lấy cổ áo Kim Cương:

- Khốn nạn! Ngươi dựa vào gì mà phân phối rượu đầu thần như vậy, xem thường ta, cảm thấy ta sợ chết sao?

- Dài dòng cái gì!

Kim Cương trở tay gạt ra, lại dùng một cánh tay nắm lấy cổ Lôi Hỏa, giữ hẳn trong tay:

- Ngươi định sau khi chiến tranh kết thúc sẽ cầu hôn Grace đúng không?

Hà... đừng làm vẻ mặt kinh ngạc như vậy, chuyện này ngoại trừ bản thân cô ấy, ngay cả cảnh vệ trông cửa ở bản bộ quốc hội cũng biết rồi.

Hắn giơ cánh tay lên:

- Cứu ngươi chỉ là phụ, chủ yếu là vì người hợp tác của ta.

Kim Cương đã xoay người nhắm chuẩn lỗ hổng ở tường ngoài:

- Sống cho tốt, Lôi Hỏa, sống đến khi chiến tranh kết thúc, thay ta... cũng thay những người đã chết kia, chúng kiến thế giới mới.

Dứt lời hắn liền không khách khí dùng sức ném thân thể Lôi Hỏa về bầu trời phía đông.

Lôi Hỏa cũng rất bất đắc dĩ, hắn cảm giác được sau khi Kim Cương uống rượu đầu thần liều lượng gấp đôi, năng lượng đã phát sinh tăng trưởng như vụ nổ. Tại khoảnh khắc này mình nhất định phải biến thân thể thành tia sét, đợi quá trình gia tốc xong xuôi mới khôi phục lại, bởi vì dùng thân thể máu thịt rất khó chịu được lực gia tốc kia. Hắn hiểu được đây rõ ràng là Kim Cương đang ép mình rời đi.

Bởi vì tốc độ cực nhanh, sau khi Kim Cương vung cánh tay, Lôi Hỏa liền hóa thành tên sét bị ném ra, biến mất trên bầu trời, khi thân hình của hắn xuất hiện lần nữa thì đã ở cách đó mười cây số.

Samael trông thấy con mồi chạy mất một tên nhưng cũng bất lực, dù sao phương thức chạy trốn của Lôi Hỏa cũng khó ngăn chặn hay truy kích

được. Mà càng khiến hắn nổi nóng, đó là Paperman đang ở không trung tiến hành du đấu, càng đánh càng hăng. Cho dù hắn cong thân rắn lại, trong miệng liên tục bắn ra ánh sáng đen cũng rất khó đánh trúng đối phương.

Từ trong cổ họng Samael phát ra tiếng xì xì run rẩy, biểu thị sự giận dữ của hắn:

- Đừng chạy nữa, con ruồi nguoi! Xì xì... trước giờ bầu trời đều không thuộc về người phạm các nguoi!

Máu thịt trên lưng rắn đen rung động, từng khớp xương màu đen đối xứng với nhau phá vỡ chui ra. Không lâu sau trên lưng rắn đã xuất hiện sáu đôi cánh xương màu đen, mười hai chiếc cánh xương này kéo dài về hai bên, mỗi chiếc đều dài đến mười mấy mét.

Đột nhiên ánh lửa sáng lên, thấp sáng bầu trời lơ mờ trước thời hạn.

Cánh trên lưng Samael bốc cháy, nhiệt độ chung quanh đột nhiên dâng cao, thân rắn của hắn hiển nhiên không bị ảnh hưởng. Mỗi lần hắn rung cánh đều có nhiệt năng kinh người tỏa ra. Hắn bay lên không trung, vươn cổ gào lên một tiếng, những tờ giấy đến gần hắn mấy mét đều hóa thành tro tàn, xem ra năng lượng cũng không thể khiến những tờ giấy kia chống lại ảnh hưởng của ngọn lửa.

- Đúng là phỏng tay thật.

Tiếng nói chuyện không cao nhưng vẫn truyền vào tai Samael, hắn ý thức được điều gì nhưng dường như đã trễ.

Kim Cương xuất hiện ở chỗ đuôi rắn, hai tay bắt lấy đuôi rắn lớn cách mặt đất không xa lắm, bàn tay giống như tấm sắt nung nóng bốc lên khí trắng. Sau khi xác định đã nắm chặt, hắn gầm lên một tiếng, kéo thân thể to lớn của Samael ném ra, dùng tư thế giống như vật qua vai ném đối phương vào trong biển bên dưới hòn đảo nổi.

Chương 20 : Con rồi (thượng)

Người đàn ông ngồi trên ngai vàng rũ mắt nói nhỏ:

- Ta vẫn đang đợi con.

Krause đẩy cửa đại điện ra, đi về phía trước băng qua cung điện rộng rãi, lúc đi đến dưới bậc thang trước ngai vàng, phụ hoàng của hắn nói như vậy.

- Bên ngoài dường như rất ồn ào...

Wittstock V nhướng mí mắt, nói:

- Làm sao ngay cả đảo cũng bị nghiêng rồi, đám Thiên Vệ gặp phải cường địch gì à?

- Xin phụ hoàng yên tâm, bọn họ tự có chừng mực.

Krause trả lời, hắn biết tám chín phần mười về chuyện xảy ra bên ngoài, cũng biết nói những chuyện đó với người bình thường như Wittstock V thì không có ý nghĩa, không bằng lấp liếm cho qua, lập tức đổi đề tài:

- Còn phụ hoàng ngài, mấy giờ nữa mới bắt đầu buổi lễ, cần gì phải tới đây sớm như vậy?

- Chẳng lẽ lúc này ta có thể ngủ yên trên giường sao?

Wittstock V trả lời:

- Có điều... buổi lễ thật sự có thể cử hành thuận lợi à?

- Nhất định phải cử hành.

Krause kiên định nói:

- Hơn nữa phải cho mọi người trên toàn thế giới đều biết, đều nhìn thấy tân hoàng của bọn họ.

- Ha ha... tốt.

Wittstock V cười, nụ cười cũng không cao hứng, chỉ là cười khỏ, nói:

- Lúc này trong đại điện chỉ có con và ta, trước khi giao ngôi vị hoàng đế cho con, ta có mấy lời nhất định phải nói với con.

Krause rất tùy ý giơ một tay lên, phẩy phẩy ngón tay. Cửa đại điện sau

người hấn liền từ hai bên khép lại, phát ra một tiếng rầm. Trong đại điện này mỗi tắc gạch đều lộ ra vẻ nguy nga tráng lệ, dĩ nhiên sẽ không gần những thiết bị phá hoại phong cảnh như cửa điện tử. Cửa đại điện là loại cổng vòm bằng gỗ màu trắng theo hình thức truyền thống, chạm trổ tinh tế, cho nên Krause chỉ cần điều khiển một con gió nhẹ đã có thể đóng lại.

- Xin phụ hoàng dạy bảo.

Lời nói của Krause vẫn khiêm nhường, nhưng trong giọng nói lại không có bao nhiêu tôn kính.

Sau khi Wittstock V nghe vậy lại im lặng một hồi, hạ quyết tâm rất lớn mới từ trong miệng thốt ra một câu kinh hãi thế tục:

- Krause, con, không phải là con trai của ta.

Sắc mặt Krause khẽ biến đổi:

- Phụ hoàng, đây là ông đang chỉ trích mẹ tôi bất trung với ông sao?

Giọng nói của hấn lộ vẻ không vui, xung hô với hoàng đế cũng từ “ngài” biến thành “ông”. Rất hiển nhiên, bồi nhọ danh dự của mẫu thân là điều mà Krause tuyệt đối không khoan nhượng:

- Lúc tôi còn nhỏ, bởi vì tôi khác với mọi người, khiến những kẻ vì các mục đích khác nhau mà công kích bồi nhọ mẫu thân có lý do để dựng chuyện. Không phải phụ hoàng ông đã tự mình đạo diễn tiết mục hóa nghiệm lần đó, chặn miệng của bọn họ sao? Tôi còn tưởng rằng trước giờ ông luôn tin tưởng bà ấy.

- Con hiểu lầm rồi, ta đương nhiên tin tưởng bà ấy...

Về mặt Wittstock V rất phức tạp. Ông ta có một gương mặt khiến người khác nhìn thấy khó quên, hốc mắt rất nông nhưng ánh mắt thâm thúy, chiếc mũi ưu nhã theo kiểu Hebrew, cằm ngay ngắn không nhô ra, môi rất mỏng, cộng thêm trán rộng và mái tóc ngắn mảnh khảnh mềm như tơ nhện, khiến người ta chỉ liếc nhìn sẽ cảm thấy đây là một người yếu đuối nhay cảm. Khi trên mặt ông ta xuất hiện một ít biểu tình biến hóa đều lộ ra rất rõ ràng.

- Không chỉ ta và con không có quan hệ huyết thống.

Wittstock V nói tiếp:

- Bà ấy cũng không phải là mẹ ruột của con.

Trong mắt Krause cuối cùng đã xuất hiện vẻ nghi hoặc:

- Ông nói gì?

- Chắc con cũng đã chú ý tới, con và ta, cùng với những hoàng tử khác, còn có... bà ấy, đều không giống nhau.

Wittstock V nói:

- Lần hóa nghiệm đó thực ra chỉ là một vở kịch mà thôi, kết quả đã được an bài từ trước. Vốn không cần thiết phải giám định, bởi vì ngay từ đầu ta đã biết con không phải là con trai của ta.

- Không thể!

Krause lớn tiếng quát lên, nhưng hắn không nói tiếp, bởi vì hắn không tìm được căn cứ khách quan để phủ định lời nói của đối phương.

Wittstock V tiếp tục kể lại:

- Tình cảm của con và ta rất nhạt, không nói được phụ tử tình thân gì. Hơn nữa bây giờ... con mới là người thống trị chân chính của đế quốc, cho dù con đối xử với ta thế nào, ta cũng có thể hiểu được. Nhưng... tình cảm giữa con và Nina lại rất rõ ràng, cho nên xin con hãy nể mặt mẹ con, nghe ta nói hết...

Ông ta ngẩng đầu lên, giữa chân mày hiện vẻ bi thương:

- Nina xuất thân bình dân, lúc ta cưới bà ấy đã trải qua rất nhiều trở ngại, sau khi bà ấy vào cung càng bị nghi ngờ chất vấn gấp nhiều lần. Những hoàng phi khác và thế lực sau lưng bọn họ ra sức nhắm vào Nina, thậm chí đe dọa đến tính mạng của bà ấy. Ta vốn tưởng rằng... chỉ cần chúng ta có con sẽ có thể khiến bà ấy an toàn, đồng thời bảo vệ địa vị của bà ấy, không ngờ đây lại là bắt đầu của bi kịch.

Krause không thể nghe ra bất kỳ dấu hiệu dối trá nào từ trong lời nói của Wittstock V, nhưng như vậy lại khiến hắn trong lòng rối loạn.

- Thực ra sau khi đứa trẻ của ta và bà ấy sinh ra không lâu đã chết yểu, cho dù trong hoàng cung có điều kiện chữa trị tốt nhất trên toàn thế giới, cũng không thể cứu vớt sinh mệnh yếu ớt của đứa bé kia.

Wittstock V lại thở dài thật sâu:

- Chuyện này đã bị ta che giấu, ngay cả Nina cũng không biết. Trừ ta ra thì tất cả những người biết chuyện, nhiều năm trước đã mang theo bí mật này vĩnh viễn im miệng rồi.

Ông ta nhìn Krause:

- Con... chỉ là một đứa trẻ bị vứt bỏ, được phát hiện trong phòng sinh nở

của bệnh viện, không thể nào tra được huyết thống của con. Mặc dù sau đó ta đã thử tìm kiếm cha mẹ ruột của con, nhưng đáng tiếc lại không có kết quả. Có lẽ con là con tư sinh bị vứt bỏ của một nữ nhân bị quý tộc chà đạp, hoặc là sản phẩm sau một lần xung động của hai người trẻ tuổi thiếu trách nhiệm, ai biết được, những chuyện này mỗi ngày đều xảy ra ở các nơi trên thế giới, không phải sao?

- Đây chính là vận mệnh, con và đứa trẻ đã chết của ta sinh ra cùng một ngày, thế là con đã thay thế nó. Ta biết chỉ có thể làm như vậy, cũng nhất định phải làm như vậy, hoàng tử chết yếu sẽ bị một số người cố ý phóng đại tình hình, rất có thể sẽ khiến cho Nina ở trong cung lâm vào tình cảnh nguy hiểm hơn. Hơn nữa nỗi đau mất con thơ sẽ ảnh hưởng đến trạng thái tinh thần của Nina như thế nào, đây cũng là điều khiến ta lo lắng.

Trong mấy phút ngắn ngủi từ khi Wittstock V bắt đầu tự thuật, cả hòn đảo nổi lại xảy ra ít nhất ba lần rung chuyển có thể cảm nhận được rõ ràng. Lúc này trong hành lang ngoài điện bỗng vang lên tiếng bước chân chạy nhanh, một tên cấm vệ quân đi đến trước cửa, nhưng hắn không dám xông thẳng vào, chỉ đứng ở cửa hô lên:

- Bệ hạ! Điện hạ! Trong cung xuất hiện kẻ xâm nhập không rõ thân phận, hoàng thành đã có nhiều chỗ bị hủy, lửa đang lan tràn, xin...

- Đi!

Krause gắt gỏng quát lên ngắt lời tên cấm vệ kia:

- Không cho bất cứ ai đến gần nơi này!

- Nhưng... điện hạ... thế lửa...

Tên cấm vệ kia còn muốn nói tiếp, bởi vì tình huống quả thật đã khá nghiêm trọng, lửa đã cháy tới bên ngoài cung điện này, tùy thời sẽ lan vào.

- Cút cho ta!

Chẳng biết tại sao Krause lại nổi trận lôi đình, lập tức lại quát lên một tiếng

Mấy giây sau, có thể nghe được tiếng bước chân của tên cấm vệ quân kia đã đi xa.

Wittstock V tiếp tục kể lại:

- Ta che giấu bí mật này, hơn nữa đã giết tất cả những người có khả năng tiết lộ bí mật. Ta muốn cho sự việc chìm xuống như vậy, xem như con là con trai ruột của ta và Nina là được rồi, chỉ cần chuyện này có thể khiến bà

ấy vui vẻ, khiến bà ấy được bình an.

Giọng nói của Wittstock V run rẩy:

- Thế nhưng... vận mệnh lại đùa giỡn với ta.

Giọng điệu của Krause cũng lộ rõ tâm tình kích động:

- Là vì tôi đúng không...

- Ta cũng không biết đây là may mắn hay bất hạnh, a...

Wittstock V cười khò:

- Khi con ba bốn tuổi, tóc bắt đầu biến thành màu lam, ta đã biết Nina lại phải chịu khổ rồi.

Ông ta đột nhiên ngửa mặt lên trời cười lớn:

- Thật là mỉa mai... ta có nhiều con trai ruột không nên thân như vậy, nhưng duy nhất một đứa nhặt được lại là kỳ tài thiên phú đặc biệt.

Ông ta cười khò:

- Đền nổi bất cứ ai cũng không tin con là con ruột của ta.

Wittstock V thở dài một tiếng:

- Xin cho phép ta thay Nina thỉnh cầu con tha thứ... những năm qua con nhất định rất nghi hoặc... sau khi ta thông qua cái gọi là “giám định” chứng minh thân phận của con, vì sao bà ấy vẫn lựa chọn tự sát.

Wittstock V dừng lại mấy giây mới nói:

- Bởi vì kết quả đã không quan trọng nữa. Là một phụ nữ, một người mẹ, trong lòng bà ấy vẫn luôn có nhận biết, đứa trẻ của bà ấy đã sớm chết rồi. Vở kịch kia lừa gạt được người trong thiên hạ, nhưng không giấu được bà ấy. Bà ấy không thể tiếp tục lừa gạt mình, con cuối cùng vẫn không phải là con ruột của bà ấy, bà ấy cũng không thể tiếp tục chịu đựng mỗi ngày đối mặt với con, điều này sẽ khiến bà ấy càng nhớ nhung đứa trẻ đã chết kia. Thế là... bà ấy đã lựa chọn cái chết để giải thoát.

Wittstock V cúi đầu:

- Xin con tha thứ cho Nina, tha thứ cho người phụ nữ thống khổ này. Bà ấy tuyệt đối không phải là người ích kỷ, chỉ là một người đáng thương. Muốn trách thì hãy trách ta, nếu không phải vì ta, bà ấy... và con đều không cần chịu đựng những đau khổ này.

Krause trầm mặc, thực ra với tâm kế của hắn, trước khi đối phương nói xong thì hắn đã thấy rõ đầu đuôi sự kiện, bao gồm cả những nguyên nhân về mặt tình cảm kia. Nhưng hắn dù sao cũng là con người, con người thì sẽ có tình cảm. Chỉ máy móc mới có thể thu nhận tất cả tin tức được đưa vào, còn người thì không thể, người muốn tiếp nhận những chuyện này thì phải cần thời gian.

Ngọn lửa dần dần xuyên qua tường ngoài, từ trong khe hở chui vào, bắt đầu đốt cháy thảm trải sàn và đồ trang trí chung quanh đại điện. Từ những tấm kính vẽ màu trên cao có thể nhìn thấy bên ngoài đã là khói đen cuộn cuộn, một phần thiết bị chiếu sáng đã ngừng hoạt động, mà hệ thống tuần hoàn không khí cũng không thể ngăn cản khói bay vào.

Một lúc sau, Krause cuối cùng lên tiếng:

- Tại sao ông lại ngẫm đồng ý hành vi của tôi trong nửa năm qua? Chẳng lẽ ông hi vọng người không có quan hệ huyết thống với ông như tôi trở thành hoàng đế của đế quốc sao?

Hắn truy hỏi:

- Chỉ là vì ông hồ thẹn với mẹ tôi... với Nina?

- Trong lòng ta có ít nhất một nửa là xuất phát từ nguyên nhân này...
Wittstock V nói.

Krause hơi nhúu chân mày, lại hỏi:

- Vậy còn một nửa thì sao?

- Có thể nói ra con cũng không hiểu, một nửa nguyên nhân kia là vì một khoản giao dịch... đó là trò chơi giữa một người khác và ta, hắn...
Lời nói của Wittstock V vĩnh viễn nghẹn lại trong cổ họng, bởi vì khi ông ta nói đến đây, từ một góc đại điện phía sau, một viên đạn bay ra bắn trúng đầu ông ta.

Tiếng súng vang lên, súng lục bình thường, viên đạn bình thường.

Nhưng trong nháy mắt tay súng bóp cò, súng này, đạn này đều đã biến thành phi thường.

Bởi vì hoàng đế của đế quốc, Wittstock V đã chết dưới một súng này.

Lửa chung quanh đại điện càng lúc càng lớn, ngọn lửa vô tình thiêu hủy cung điện nguy nga tráng lệ này, khói mù bắt đầu ảnh hưởng đến thị giác và hô hấp của con người.

Krause ngơ ngác đứng ở trên điện, nhìn quân vương trên ngai vàng huyết thái dương đã bị đạn bắn xuyên qua, không thể tin những gì trước mắt là sự thật.

Lúc này phía sau tấm rèm dài màu tím rủ xuống đất, một người đàn ông mặc âu phục màu đen đi ra. Bước chân của hắn nhẹ nhàng, vẻ mặt giống như chẳng có chuyện gì, đi đến bên cạnh ngai vàng, một lần nữa giơ súng lên, bắn liên năm viên vào ngực hoàng đế đã tắt thở, bắn hết một băng đạn này.

Thiên Nhất thu súng lại, nhìn đại điện trống trải đang bốc cháy hùng hực, thế lửa đã dần dần bao trùm nơi này. Chỉ có một thanh niên tóc lam còn đứng dưới bậc thềm, vẻ mặt kinh ngạc.

- Đứng ngây ra đó làm gì?

Thiên Nhất hỏi:

- Người muốn cùng diệt vong với thành phố này sao?

Chương 21 : Con rối (hạ)

- Là người!

Krause trợn mắt nhìn Thiên Nhất, lửa giận khiến cho lực lượng của hắn tuôn trào. Năng lực gió do hắn vô ý thức phóng ra lại mang theo năng lực cuồng bạo, hoàn toàn áp chế thể lửa trong đại điện, tạo thành một khoảng không lớn.

- Đúng, chính là ta.

Thiên Nhất cười cất súng vào:

- Là ta giao dịch với hắn, đồng thời chỉ dẫn cho hắn, mới giúp người trong nửa năm ngắn ngủi này vượt mọi chông gai, tạo thành cục diện như hôm nay.

- Rốt cuộc người đã dùng thứ gì để uy hiếp ông ta?

Krause quát lên.

- Ha ha ha...

Thiên Nhất cười lớn:

- Uy hiếp? Người cảm thấy dùng từ này thỏa đáng sao? Hắn là hoàng đế, hắn có thể lấy được tất cả những gì mình muốn.

- Trả lời ta!

Krause lạnh lùng nói.

- Ta từ chối.

Thiên Nhất trả lời không cần suy nghĩ:

- Bây giờ người đã bị cơn giận làm mê muội đầu óc, cho nên mới hỏi vấn đề thiêu trình độ này. Thật buồn cười... người có lý do gì phải nổi giận? Bởi vì vừa rồi hắn thay Nina thỉnh cầu người tha thứ sao? Ha ha ha... cũng vì lý do này nên người mới đồng tình với hắn, cảm thấy hắn là người tốt sao?

Thiên Nhất hơi thu lại nụ cười, nói tiếp:

- Nếu như người là ta, người sẽ làm gì để ép buộc Wittstock V tiên sinh làm việc cho người? Người có hiểu rõ hắn không? Người có biết trong lòng hắn

quan tâm thứ gì không? Chẳng lẽ con trai thứ ba của hắn chết đi, hắn không muốn tìm ra hung thủ sao? Hắn thật lòng muốn giao vương vị cho người, hay là dùng nó để làm điều kiện trao đổi? Hắn rất quyến luyến người phụ nữ đã chết kia, nhưng có thể dễ dàng từ bỏ ngôi vị hoàng đế sao? Cho dù toàn bộ đế quốc rơi vào tay người, hắn cũng không có bất kỳ ý kiến gì sao?

Krause cắn răng nói:

- Người muốn nói với ta... phương pháp giao dịch nhiều không đếm hết sao.

- Đúng thế.

Thiên Nhất nói:

- Nếu không ta cần gì nói vấn đề của người thiếu trình độ? Chẳng lẽ người lại hỏi một khách làng chơi, hắn rốt cuộc dùng tư thế nào để bắt đầu được phục vụ sao?

Hắn không hề để ý sử dụng ví dụ thô tục:

- Hay là để ta giải thích với người vài vấn đề thật sự có ý nghĩa đi, đầu tiên là huyết thống của người.

- Người biết cha mẹ ruột của ta là ai?

Krause nói.

- Ta đương nhiên biết, là ta tự tay giết chết bọn họ.

Thiên Nhất cười nói:

- Tên của bọn họ cũng không quan trọng, sẽ không ai quan tâm. Ta chỉ cảm thấy hứng thú với một thứ trên người bọn họ, đó là DNA.

Hắn nói xong lại vén một bên tay áo lên, mở “Vận Mệnh” được gắn trên cánh tay, nhấn vài phím. Một hình chiếu 3D liền nổi lên phía trước hắn, hiện ra trước mặt hai người.

Trên hình chiếu xuất hiện một tấm ảnh, trong đó có hơn mười người mặc áo blouse trắng đứng chung với nhau, có nam có nữ, có già có trẻ. Mọi người đều nhìn vào ông kính mỉm cười, giống như các bác sĩ trong một phòng khám bệnh đang chụp hình chung, không có gì đặc biệt.

- Đây là một đội ngũ điều trị thường trú trong hoàng cung hơn hai mươi năm trước, cũng chính là nhóm ngự y năm đó.

Thiên Nhất nhìn tấm ảnh nói:

- Ta đứng ở giữa hàng thứ hai, chính là người đeo mắt kiếng, tóc rẽ ngôi kia.

Hắn dừng một chút rồi nói tiếp:

- Những người trong tấm ảnh này, hiện giờ chỉ còn lại một mình ra. Bởi vì vị này...

Hắn nhìn về phía thi thể Wittstock V, nghiêng nghiêng đầu, đồng thời đóng hình chiếu lại, vén tay áo xuống:

- Hắn đã giết tất cả những người này, đương nhiên mục tiêu ám sát cũng bao gồm cả ta. Ha ha... có điều ta chết một lần như vậy cũng không sao.

- Bọn họ đều là người biết rõ chuyện thay thế hoàng tử...

Krause nương theo mạch suy nghĩ của Thiên Nhất, thấp giọng thâm nói.

- Không sai.

Thiên Nhất trả lời:

- Hoàng tử thứ bảy chân chính vừa sinh ra đã xuất hiện rất nhiều triệu chứng bệnh nguy hiểm. Mà người phụ trách cấp cứu dĩ nhiên là những người trong ảnh này. Mặc dù bọn họ rất nỗ lực, nhưng cuối cùng vẫn không thể xoay chuyển trời đất.

Hắn dùng giọng điệu hài hước kể lại hành vi như ác ma của mình:

- Giết chết một đứa trẻ đồng thời nguy trang thành một loại bệnh tật, đối với ta là chuyện quá dễ dàng, nhắm mắt cũng có thể làm được.

Giọng nói của Krause đang run rẩy:

- Cho nên... cũng là người đề xuất với hoàng đế, dùng một đứa bé giả để lừa gạt mẹ ta.

- Mẹ? Bà ta và người có quan hệ huyết thống sao? Ha ha... bỏ đi.

Thiên Nhất chế nhạo một chút, sau đó tiếp tục nói:

- “Đứa trẻ bị vứt bỏ” dùng để thay thế, là do ta tìm được trong một bệnh viện ở Thiên Đô. Bây giờ chắc người đã biết rồi, thực ra chuyện này cũng nằm trong kế hoạch của ta.

Hắn nhìn vào mắt Krause:

- Người có từng nghe đến một loại phương pháp nấu ăn không. Vì muốn ăn thịt dê nướng non nhất, người nấu ăn trước tiên sẽ tìm một con dê bố và một con dê mẹ. Từ khi bọn chúng sinh ra, cho đến khi giao phối rồi sinh

nở, chỉ cho bọn chúng uống sữa dê chứ không cho đựng vào một chút rom cỏ nào. Cuối cùng sẽ bắt dê con mới sinh kia đi nướng.

Về mặt của hắn nhìn qua có mấy phần đặc ý:

- Người chính là chú dê con đó, Krause. Cha mẹ của người chính là dê bố và dê mẹ mà ta chọn lựa, bọn họ gặp nhau, quyến luyến với nhau, thậm chí ngày thụ thai đại khái đều do ta an bài. Sau khi dê con sinh ra thì sứ mạng của bọn họ cũng đã kết thúc, vì để bảo hiểm nên ta đã xử lý bọn họ. Ha ha... phương pháp cụ thể chắc người cũng đã đoán được một chút, dù sao người cũng đã điều tra ta rất nhiều năm.

- Ta không biết có thể dùng ngôn ngữ gì để hình dung hành vi của người nữa.

Krause nghiêng răng nghiêng lợi nói, sát ý trong mắt rất rõ ràng.

- Vậy thì im lặng nghe ta nói hết.

Thiên Nhất nói tiếp:

- Năm đó... ta định sáng tạo ra một con người cực kỳ ưu tú, có tuổi thọ của người biến dị, có tiềm lực của người siêu năng lực, tướng mạo xuất chúng, chỉ số thông minh trác việt... Ta tự cho là đã suy nghĩ rất kỹ càng, tiếp đó mới bắt đầu sàng lọc tìm kiếm trong kho gen rộng lớn, cuối cùng đã tìm được cha mẹ của người, từ đó tạo ra người. Sau đó ta tìm cách khiến cho người sinh ra đã kế thừa địa vị con cháu hoàng thất, giúp người vượt qua một giai đoạn khó khăn nhất trên thế giới này, bỏ qua một thứ mà mỗi người dân đều muốn thoát khỏi...

Hắn nhún nhún vai, giọng điệu mang theo ý giễu cợt:

- Chính là “thân phận bình dân”, ha ha.

- Thật đáng tiếc, đế quốc mục nát thật sự quá nhanh, quá triệt để, vượt xa dự tính của ta. Ta vốn tưởng rằng khi người gần bốn mươi tuổi, thế giới vẫn còn chưa quá hỗn loạn, người sẽ đi lên vương vị một cách bình thường, sau đó thay đổi thế giới này. Trong một trăm năm kế tiếp, người sẽ dẫn dắt loài người đi theo một con đường phát triển đúng đắn. Nhưng người cũng đã thấy rồi... đám quý tộc và vương tộc khả ái kia dường như nóng lòng muốn đi đời. Bọn chúng giống như một đám người ở trên lầu các, dưới lầu thì đè ép những hàng xóm bình dân của chúng. Nếu bọn chúng dừng quá mức, có lẽ sẽ ở trên đó thêm được mấy chục năm. Nhưng bọn chúng lại giống như đám khí nháy nhót, tiểu tiện xuống phía dưới, thế là... nhà đã sụp.

Thiên Nhất lộ vẻ bất đắc dĩ:

- Tóm lại mấy năm trước ta đã bắt đầu kế hoạch gây dựng lại Nghịch Thập Tự, khi đó ta đã nghĩ có nên kéo người từ phía đế quốc qua đây hay không.

- Hà... ai ngờ tên Cố Vấn kia lại xuất hiện. Tên diên này đã chứng minh với ta, bởi vì cơ số rất lớn, cá thể do gen của loài người sinh ra có vô hạn khả năng. Trong vô số cặp đôi không theo trật tự, lại ngẫu nhiên sinh ra một quái thai giống như hắn. Thay vì cố sức tạo ra một Krause, không bằng cứ đóng cửa ngôi nhà, chờ trên đời này tự xuất hiện vài Cố Vấn.

- Theo cách nói của người... khi Cố Vấn gia nhập Nghịch Thập Tự, ta và cha mẹ ruột của ta cũng không còn hữu dụng nữa, tại sao người còn muốn đưa ta lên vương vị?

Krause hỏi.

Thiên Nhất cười cười, không trực tiếp trả lời mà nói:

- Thời đại biến đổi không thể ngăn cản, loạn thế đến sớm và sự xuất hiện của Cố Vấn, khiến ta đã dừng cuộc kiểm tra với người... đồng thời suy nghĩ lại về giá trị của người.

- Người muốn nói những năm tháng ta ở trong HL điều tra người, những vụ án đó đều là bài trắc nghiệm mà người đưa ra cho một chú dê con sao?

Krause lại nói.

- Ha ha... nói thế nào nhỉ, nếu muốn ta tổng kết, chính là “không nên làm một chuyện chỉ để làm một chuyện”.

Thiên Nhất nói:

- Nói như vậy người đã hiểu chưa?

- Bây giờ ta không có tâm tình giải đố.

Krause trả lời.

- Những vụ án đó giống như lúc sử dụng máy phát hiện nói dối, trước tiên đưa ra hai vấn đề, chỉ là để thiết lập mốc đo lường.

Thiên Nhất giải thích:

- Mỗi thời đại con người đều có điểm tương tự, đương nhiên cũng có điểm khác biệt. Loài người vẫn đang tiến hóa, hai ngàn năm trước bọn họ cho rằng Địa Cầu là bằng phẳng, trong mây có một đám thần tiên; sáu trăm năm trước Columbus cho rằng ngôi thuyền buồm đi thẳng về hướng tây, hai mươi một ngày là có thể đến Trung Quốc; một trăm năm trước mọi người

còn nói Thái Dương hệ có chín hành tinh lớn... Cách một số năm, nhất là mấy năm trước khi Nghịch Thập Tự triển khai hành động, ta đều dùng vài “vụ án” mà người nói để kiểm tra người của thời đại này, tìm kiếm một tiêu chuẩn mới. Như vậy ta mới biết nên làm thế nào “giao dịch” với bọn họ, phải làm sao mới có thể khiến bọn họ làm theo những gì ta muốn. Còn như thông qua những vụ án này kiểm tra người, đó chỉ là phụ, hoặc có thể nói là một mũi tên trúng hai con chim.

Thiên Nhất dừng lại mấy giây, cuối cùng nói:

- Còn về giá trị mới của người, ta đã sớm nghĩ ra rồi. Người vẫn còn hữu dụng, cho nên ta hi vọng người tiếp tục sống.

Hắn đưa một tay ra làm động tác “mời”:

- Người có thể thuận gió bay lượn đã tiết kiệm cho ta không ít chuyện. Như vậy... trước khi Thiên Đô bị hủy diệt, xin người chạy khỏi nơi này đi. Ta có ý tốt nhắc nhở người, ít nhất phải chạy ra khỏi mười cây số mới xem như an toàn.

- Ha... ha ha... ha ha ha ha!

Lần này là Krause cười lên, cười lớn, cười ha hả, một lúc sau hắn mới nói:

- Được... cho dù vận mệnh của ta bị người can dự và điều khiển rất nhiều, nhưng ta tuyệt đối không phải, cũng sẽ không trở thành con rối của người!

Dứt lời, trên mặt đất đại diện bỗng xuất hiện mấy chục vết nứt, gió mạnh như đao cắt đứt gạch đá, đao gió nở rộ từ các hướng đánh vào Thiên Nhất.

- Không đi phải không...

Thiên Nhất vẫn đứng yên, ngay cả ngón tay cũng không cử động, năng lượng trên những đao gió kia lại hóa thành hư không, biến thành khí lưu bình thường:

- Cũng được, dù sao ta vẫn còn phương án thứ hai.

Krause nghe vậy trong nháy mắt chú ý đến chuyện gì, thế nhưng đã muộn. Một bóng người xuất hiện phía sau hắn, đưa tay ấn vào đầu hắn. Theo năng lực của đôi phương phát động, Krause liền mất đi ý thức ngã xuống đất.

- Đồng lứa này của người đúng là khó hiểu, khiến cho ta chạy đến đây phải tốn thêm rất nhiều thời gian.

La Hồ nói.

- Đồng lửa này nhìn giống như đốt cháy hoàng thành, trên thực tế chỉ là cắt đứt truyền tin giữa khu vực và “Huyền Ảnh Hiệu” mà thôi.

Thiên Nhất vừa đi xuống bậc thang vừa nói:

- Ta nghĩ Cư Thắng và Hàn Cửu Ngôn chắc đã chuẩn bị tàu con thoi xong xuôi. Người mang theo Krause, sau khi hội họp với bọn họ cũng nhanh chóng rút lui đi. Thời gian vừa đến thì Thiên Đô sẽ lập tức biến mất trên đời, không lưu lại một mảnh ngói nào.

La Hồ hỏi:

- Vậy còn người?

- Người không cảm thấy vấn đề này rất dư thừa sao?

Thiên Nhất hỏi ngược lại.

- À...

La Hồ cười nói:

- Blood Owl đang chiến đấu với quái vật đột nhiên chui ra kia, God Key cũng đang ở trong thành phố, bọn họ làm sao rút lui?

Thiên Nhất thuận miệng trả lời:

- Không rút lui.

- Người muốn để bọn họ chết?

Sắc mặt La Hồ khẽ biến đổi, nhưng hắn đeo kính râm nên không dễ nhận ra.

- Trong Nghịch Thập Tự, Blood Owl đại biểu cho lực lượng không gì không phá được, còn God Key lại là bảo hiểm vạn năng do ta lưu lại.

Thiên Nhất trả lời:

- Blood Owl có thể không do dự giết chết bất cứ người nào, bao gồm cả tồn tại như Lãnh Chúa và Tuyệt Ảnh. Còn năng lực của God Key khiến ta không có nỗi lo về sau, hắn có thể khóa những sinh vật “không phải người”, người biến dị cấp Ω, quan trọng nhất là lúc cần thiết hắn có thể khóa Blood Owl lại.

- Nhưng sau khi một số người hoặc sinh vật phi nhân loại chết đi, bọn họ cuối cùng sẽ mất đi đất dụng võ.

La Hồ nói:

- Hiểu rồi... chim chết thì cất cung, thỏ chết thì giết chó.

- Lời không dễ nghe, nhưng nói đúng điểm chính.

Thiên Nhất cười nói:

- Khi “Sáng Thế Kỳ” hủy diệt Thiên Đô, khiến đám người siêu năng lực mạnh mẽ trong thành phố đều chết sạch, đầu xuôi đuôi lọt, chẳng phải rất tuyệt diệu sao?

La Hồ hỏi:

- Ta lại không hiểu, với thực lực của ngươi, có người nào mà ngươi không thể tự tay giết chết à? Vì sao...

- Đáp án của vấn đề này có lẽ không nằm trong phạm trù lý giải của ngươi, muốn trả lời thì trước tiên ta phải giải thích với ngươi... ta là cái gì, loài người là cái gì, người siêu năng lực là cái gì, còn có cái gọi là “năng lực”... rốt cuộc là gì.

Thiên Nhất ngắt lời La Hồ:

- Cho nên ngươi vẫn đừng nên hỏi.

- Hừ... tên điên.

La Hồ vác Krause lên vai, muốn xoay người rời đi.

- À, đúng rồi.

Thiên Nhất nói:

- Thiếu chút nữa đã quên một chuyện quan trọng.

Hắn tiến lên mấy bước, từ trên đầu Krause bứt xuống mấy sợi tóc:

- Được rồi.

- Làm gì? Ngươi muốn chế tạo đại quân nhân bản sao?

La Hồ hỏi, trước giờ hắn gần như không nói giỡn, vì vậy những lời này rất nghiêm túc.

- Đừng khẩn trương, đây là chuẩn bị cho Dark Water.

Thiên Nhất trả lời:

- Với năng lực hiện giờ của Dark Water, nếu chỉ mô phỏng bề ngoài thì chừng này là đủ rồi. Đương nhiên muốn lấy được ký ức thậm chí là lực lượng thì phải ăn thêm một chút thân thể.

- Hiểu rồi... vậy thì từ biệt ở đây, hi vọng đừng gặp lại nữa.

La Hồ nói một câu.

Thiên Nhất chỉ cười cười, gần đây hắn nghe được câu này rất nhiều, nghe mãi thành quen rồi.

Đưa mắt nhìn La Hồ xông vào biển lửa bên ngoài đại điện, Thiên Nhất lại cúi đầu nhìn “Vận Mệnh” trên cổ tay một chút, lẩm bẩm nói:

- Còn một ít thời gian, ừm... đi căn Tào Súc lại thôi. Hắn dễ nói chuyện hơn Gia Cát Trại, còn sống thì vẫn tốt hơn.

Chương 22 : Hủy diệt đêm ngược (thượng)

Một tháng trước, trong không gian vũ trụ, tại trạm không gian Huyền Ảnh Hiệu.

Muốn từ Trái Đất đi đến nơi này, phương pháp duy nhất là ngồi phi thuyền hàng không vũ trụ chở người. Cho dù ở thế kỷ 22 của vũ trụ song song này, muốn đưa người đưa lên vũ trụ cũng là một chuyện không dễ dàng. Lĩnh vực hàng không vũ trụ có thể nói là một kỹ thuật độc quyền của đế quốc.

Dưới tình huống tổ chức phản kháng còn chưa chiếm giữ căn cứ địa ổn định, không thể phát triển loại sản nghiệp khoa học kỹ thuật tiêu hao rất nhiều tài nguyên này, hơn nữa không mang đến quá nhiều lợi ích thực tế. Cho dù không tính nhân lực và kỹ thuật, chi phí của một chiếc tàu vũ trụ đã có thể trang bị đầy đủ cho một đội quân dưới đất rồi.

Nhưng trong không gian quả thật tồn tại một món vũ khí rất có giá trị chiến lược, đó là Sáng Thế Kỳ.

Trước đó đã đề cập tới thứ này, ba chữ này thường kèm theo sự xuất hiện của đạn hạt nhân, bởi vì giữa chúng có một điểm giống nhau cơ bản nhất, cả hai đều được công nhận là vũ khí hủy diệt cần cấm sử dụng. Lúc bình thường, chỉ khi gặp phải người hoặc vật có uy hiếp nghiêm trọng đến tính mạng, văn minh của toàn loài người, mới được phép sử dụng nó.

Sở dĩ Gia Cát Trại dám mang vũ khí hạt nhân tới Thiên Đô làm kế hoạch dự phòng, cũng là suy nghĩ đến tính đặc thù của tình huống. Hiện giờ thành phố này đã không chỉ là một biểu tượng, khi chiến tranh tiến hành đến giai đoạn này, đám quý tộc và vương tộc ở các quận phủ khác trên Trái Đất gần như đều chạy trốn đến đây. Đương nhiên cũng không thể nói những người này đều là kẻ ác, nhưng bất kể bọn họ là ai cũng sẽ bị bình dân căm ghét như nhau.

Đứng trước phải trái rõ ràng, đại ân đại thù, suy nghĩ và hành vi của cá nhân là không đáng kể.

Giống như trong một vũ trụ song song trong khác, có một đám “thanh niên yêu nước” trong một quốc gia cả ngày nghĩ đến chuyện hủy diệt một đảo quốc. Với tình hình hiện giờ, sử dụng đạn hạt nhân với Thiên Đô mặc dù không phải là thủ đoạn chính quy, nhưng chưa chắc đã không có người ủng hộ. Dưới sự cai trị của đế quốc, có rất nhiều dân cư mạng cả ngày kêu gào muốn giết vào Thiên Đô, bọn họ chắc hẳn sẽ vỗ tay tán thưởng.

Trở lại chuyện chính, vẫn nói đến hai món vũ khí này. Khác biệt trực quan nhất giữa hai thứ dĩ nhiên là hiệu quả sinh ra lúc tấn công. Dùng một ví dụ có thể nói rõ ràng, giả sử Thượng Đế tồn tại, hơn nữa hẳn có một gương mặt rất lớn, như vậy cho đạn hạt nhân nổ trên mặt hắn, hắn sẽ bị hủy dung với diện tích lớn, hơn nữa hàng năm còn bị bức xạ ảnh hưởng; còn khi hắn bị Sáng Thế Kỷ tấn công, cả gương mặt đều sẽ không tổn hao gì, chỉ là mũi sẽ biến mất, thay vào đó là một lỗ thủng lớn hình tròn màu đen.

Đây là một lựa chọn khiến người ta khó xử, người rút cuộc muốn một ngòi nổ dán vào mặt mình phát nổ, hay là muốn bị kiếm laser hình trụ đâm thẳng vào mặt như vậy...

Lại nhìn vào ý nghĩa chiến lược, Sáng Thế Kỷ hẳn là ưu việt hơn đạn hạt nhân một chút. Sáng Thế Kỷ từ trong không gian trực tiếp phóng ra, sóng xung kích hủy diệt chỉ cần mấy giây là có thể đến mục tiêu, gần như không có thời gian để chạy trốn, cũng không có thủ đoạn để phòng ngự. Cho dù có thể chế tạo ra lực trường định hướng đủ để chống lại uy lực của Sáng Thế Kỷ, chỉ sợ khi công kích đến nơi cũng không kịp phản ứng. Trừ khi có người nói cho người biết trước Sáng Thế Kỷ sẽ phóng vào lúc nào, hơn nữa thời gian chính xác đến từng giây.

Đạn hạt nhân có vẻ dễ xử lý hơn, trong quá trình đạn đạo bay tới, hoặc là trên đường máy bay vận tải ném tới, còn có cơ hội chặn đường nó. Dù sao trong thời đại này vũ khí trình sát vẫn khá mạnh, các loại máy móc không người lái cỡ nhỏ cũng đã tương đối hoàn thiện.

Dương nhiên Sáng Thế Kỷ chỉ có một, còn đầu đạn hạt nhân... trên Địa Cầu hiện giờ còn tồn tại bao nhiêu cũng rất khó nói.

Sáng Thế Kỷ duy nhất trên toàn cầu được trang bị trong trạm không gian Huyền Ảnh Hiệu. Trạm không gian này đúng như danh xưng “Huyền Ảnh”, nó giống như không tồn tại. Là một hạng mục hàng năm đều phải

tiêu tốn chi phí, ngay cả số hiệu chính thức cũng không có, cho nên càng không thể có hồ sơ hoàn chỉnh.

Huyền Ảnh Hiệu là trạm không gian, cũng là phi thuyền, sau khi vứt bỏ một số bộ phận, nó có thể mang theo Sáng Thế Kỷ trở lại Địa Cầu. Vì đảm bảo không bị phát hiện vị trí, lực trường chiết xạ đặc thù của trạm không gian còn có thể che giấu 98% thủ đoạn dò xét đến từ Trái Đất. Trên lý thuyết ngay cả một số người siêu năng lực đặc biệt, dùng mắt thường quan sát cũng không thể tìm ra sơ hở.

Trên Huyền Ảnh Hiệu tổng cộng có mười hai nhân viên làm việc, chia ra làm sáu loại nhân sĩ chuyên nghiệp có kỹ năng ngành nghề khác nhau, mỗi vị trí đều có một nhân viên chấp hành chính thức và một nhân viên dự bị chờ lệnh. Nhân viên thay ca từ một năm đến ba năm, chu kỳ thay ca cụ thể không được xác định, bình thường sẽ cho biết trước bốn mươi tám giờ. Sau khi nhân viên thay thế từ mặt đất ngồi tàu vũ trụ bay đến, người bị thay thế phải lập tức ngồi tàu vũ trụ quay về.

Mười hai người này mỗi tuần ít nhất phải tiến hành kiểm tra tâm lý một lần, nếu như xuất hiện người có trạng thái tinh thần khác thường, phía Thiên Đô sẽ xem tình huống ra lệnh cho những thuyền viên khác. Nhân viên còn lại trên Huyền Ảnh Hiệu cho dù có vị trí thế nào, đều có nghĩa vụ giám cầm hoặc xử quyết nhân viên có tinh thần khác thường.

Huyền Ảnh Hiệu không phải là vệ tinh khí tượng, cũng không phụ trách nghiên cứu khoa học. Sứ mạng của đám thuyền viên ở đây là bảo vệ Sáng Thế Kỷ, cùng với... trong trường hợp nào đó chấp hành mệnh lệnh sử dụng vũ khí. Cứ điểm duy nhất có thể liên lạc với bọn họ là trong hoàng cung của Thiên Đô, một đoàn đội dưới mặt đất được trao quyền cao nhất để quốc, mỗi giây phút đều giám sát Huyền Ảnh Hiệu vận hành. Công việc của bọn họ là bảo đảm vũ khí ở trạng thái bình thường, cùng với đám thuyền viên có đủ lý trí và trung thành. Còn về người duy nhất có thể truyền lệnh sử dụng Sáng Thế Kỷ, chỉ có một mình hoàng đế mà thôi.

Toàn bộ hạng mục thoát nhìn được vận hành một cách rất ổn thỏa, có thể nói là không có sơ hở, thế nhưng...

Một ngày nào đó vào tháng 2, trong vũ trụ ngênh đón một vị khách không mời mà đến.

Một vật thể dạng hộp kích thước giống như một buồng điện thoại, vượt qua tốc độ vũ trụ cấp hai bay ra ngoài tầng khí quyển, tiếp cận vị trí của Huyền Ảnh Hiệu. Loài người bay vào vũ trụ đã hơn trăm năm, ở gần Trái Đất có rất nhiều rác vũ trụ kích thước như thế này. Thế là khi thứ này bay đến gần, các thành viên Huyền Ảnh Hiệu chỉ làm theo cách thông thường, sử dụng vũ khí chùm ánh sáng bên ngoài trạm không gian bắn vỡ nó, khiến thể tích của nó nằm trong phạm vi chịu đựng va chạm của trạm không gian... cũng chính là biến thành mảnh vụn.

Bọn họ lại không biết thứ này là một tàu vũ trụ cỡ nhỏ, hơn nữa bên trong còn có một hành khách.

Trong bóng tối bên ngoài không gian, đen kịt giống như tấm màn nhung ẩm ướt. Con người nếu bị bao phủ trong bóng tối như vậy, trợn tròn mắt cũng có thể ngủ được. Dưới hoàn cảnh như vậy yếm hoi... một hình người nửa dịch thể màu đen bay đến gần Huyền Ảnh Hiệu, bám vào mặt ngoài trạm không gian, kiên nhẫn chờ đợi trong vũ trụ mấy ngày, cuối cùng tìm được cơ hội len vào bên trong...

Chuyện xảy ra sau đó cũng tương tự như phim kinh dị, [Alien I], [Event Horizon], [Black Friday X], không cần ta nói các người cũng biết Dark Water đã làm gì.

Tóm lại không cần quá lâu trạm không gian đã bị hấn không chế. Một mình Dark Water sắm vai mười hai nhân vật, như thường lệ đi tiên hành kiểm tra tâm lý (quy trình kiểm tra do một bác sĩ tâm lý trên Trái Đất thực hiện, cứ đến cuối tuần lại lần lượt trò chuyện với mười hai thuyền viên, bình thường nói chuyện với mỗi người khoảng mười phút. Cho nên Dark Water chỉ cần đi ra khỏi phòng, thay đổi hình dạng sau đó lại đi vào...), đồng thời duy trì liên lạc với mặt đất (truyền tin thông thường không cần mở video).

Cứ như vậy hơn nửa tháng, Dark Water không lộ ra một chút sơ hở nào, bên phía Thiên Đô hoàn toàn không nghi ngờ gì.

Rất hiển nhiên hành động này mưu đồ đã lâu, bất kể là ngồi trong tàu vũ trụ đơn sơ, năng lực sinh tồn trong không gian vũ trụ, hay là năng lực mô phỏng, chỉ có dị loại mạnh mẽ trong vương quốc thứ tư như Dark Water mới có thể làm được. Chính vì sự tồn tại của hấn nên mới khiến cho nhiệm vụ này có khả năng chấp hành.

Giống như Gunsmith đã nói với Thiên Nhất, “nửa năm trước người đã vạch ra tất cả kế hoạch, cho nên mới bảo ta và Nguyên Soái chế tạo ‘thứ kia’”, chính là tàu vũ trụ cỡ nhỏ này.

Yêu cầu của Thiên Nhất rất đơn giản, không cần chế tạo thứ để người ta ngồi, chỉ cần có thể vận chuyển chừng một chậu dịch thể lên vũ trụ, cho dù chế tạo một chiếc hộp lớn bằng hợp kim titanium cũng không sao.

Thế là vào ngày 11 tháng 3 này, khi mặt trời mọc ở khu 11 phía đông (múi giờ), vào thời khắc chỉ định, Dark Water sẽ phát động một lần hủy diệt không thể tránh khỏi, từ trên trời giáng xuống.

.....

Rạng sáng 4 giờ 30 phút, khi hoàng cung vừa bốc cháy.

Kim Cương đang ném Samael vào biển rộng. Thân hình rắn đen rất lớn, nhưng lúc này sức mạnh của Kim Cương cũng không nhỏ, lại kéo quái vật bay giữa không trung kia rơi xuống.

Samael đang tập trung chú ý vào Paperman, nhất thời không quan sát, không thể chống lại lực lượng của đối phương, bị ném ra tường ngoài phía đông hòn đảo nổi, rơi xuống dưới biển.

Nhưng Thiên Đô nằm ở trên cao, giữa không trung Samael có đủ thời gian để điều chỉnh. Trước khi chạm vào nước biển hắn đã ngừng thể rơi xuống, dừng lại ở gần mặt biển, năng lượng nóng bỏng trên cánh xương khiến cho mặt nước bốc lên một mảng lớn sương trắng.

Từ phía xa nhìn lại, bóng dáng của con rắn đen này giống như một con bò cạp không có kim đang đuổi thẳng người, từ từ bay lên, lại xuất hiện phía trên hòn đảo nổi.

Samael bay lên cao, vừa ló đầu lại bị giấy vụn như cuồng phong công kích. Hắn cũng không do dự, mở miệng rắn phun ra ánh sáng đen. Lần này ánh sáng đen không bay theo đường thẳng, mà là hóa thành vô số bóng đen như âm hồn bay ra tán loạn.

Năng lực trên hình thái vật lý lâm vào thế yếu, khiến cho những tờ giấy kia của Paperman nhanh chóng bại trận. Đầu rắn của Samael được những vật

chất màu đen kia bảo vệ, phía sau thân rắn lại có ngọn lửa của cánh xương, Paperman nhất thời không biết tấn công từ đâu, khó mà đến gần.

Kim Cương lại không sợ những thứ này, sau khi uống rượu đấu thần có liều lượng gấp đôi, hắn chỉ cảm thấy lực lượng trong cơ thể không ngừng tràn ra, cường độ của lớp da sắt thép càng tăng vọt.

Hắn nhún chân một cái, thân hình cao lớn bộc phát ra tốc độ không kém người năng lực cấp Cuồng. Hắn nhảy lên thật cao đến trước bụng rắn của Samael, không quan tâm đến luồng nhiệt năng ập vào mặt, hai cánh tay giơ thẳng, mười ngón tay cắm vào bụng rắn, lòng bàn tay xoay ra phía ngoài, dùng sức xé về hai bên, muốn mở bụng của quái vật này.

Hắn đã thành công, một phần bụng hẹp dài của con rắn đen kia đã bị hắn dùng sức xé ra. Nhưng chuyện xảy ra một giây tiếp theo lại khiến Kim Cương hồi hận.

Sau khi xé bụng rắn của Samael, từ bên trong lại phun một đồng dịch thể màu đen có tính ăn mòn. Kim Cương đang đứng gần dĩ nhiên bị hắt trúng, tuy có năng lượng hộ thể nhưng hắn cũng phải vội vàng nhắm mắt lại, để tránh trông mắt bị tổn thương.

Tại khoảnh khắc hắn nhắm mắt lại, trong bụng rắn có một tên thi binh chạy ra, nhảy lên vai Kim Cương, há mồm cắn xuống. Lúc hàm dưới của tên thi binh kia khép lại, lập tức bị lớp da cứng rắn của Kim Cương làm vỡ nát, nhưng tên thi binh kia không biết đau đớn, vô cùng điên cuồng, tiếp tục dùng răng vỡ cắn mấy cái, còn dùng móng sắc liên tục cào xé, điên cuồng tấn công. Nếu đổi lại là người bình thường e rằng đã sớm đã bị nó xé nát thân thể, nhưng Kim Cương chịu đựng công kích như vậy vẫn xem như khá ung dung.

Kim Cương cũng không quan tâm đến thể công như con khỉ chọc lét này, chỉ vô ý thức đập vào Samael một cái, mượn lực lùi lại bay lên. Hắn nhắm mắt lại, vung tay chụp một cái, bắt được tên thi binh đang cười trên vai mình, lập tức giơ một cánh tay khác lên, hét lớn một tiếng, xé tên thi binh kia thành hai khúc ném ra ngoài.

Hắn đưa tay lau mặt, trên ngón tay và da phát ra tiếng xì xì, nhưng hắn chẳng hề để ý mở mắt ra:

- Thứ gì đây...

Hắn phun một ngụm nước bọt, mắng thăm một tiếng.

Vừa nhìn rõ cảnh vật trước mắt, sắc mặt Kim Cương liền biến đổi. Bụng rắn của Samael bị xé rách giống như một cánh cổng dịch chuyển được mở ra, lục tục xuất hiện vô số thi binh.

Những thi binh màu đen kia nhìn qua đều có hình người, toàn thân bao trùm trong dịch thể màu đen có tính ăn mòn, có không ít kẻ thiếu tay thiếu chân, phần lớn lại mọc răng nanh nhọn. Trên mặt đám thi binh ngoài vẻ dữ tợn càng lộ ra một sự đau đớn cực kỳ vặn vẹo.

Mỗi khi Samael nuốt trọn một người thì có thể chế tạo thêm một thi binh như vậy, chỉ cần hắn muốn thì có thể tạo ra cả một đại quân, năng lực chiến đấu của thân thể gấp mấy lần người bình thường, hơn nữa không biết sợ hãi, chỉ biết tiến lên phía trước. Nhưng nhược điểm của thi binh cũng rất rõ ràng, bọn chúng không có khả năng suy nghĩ độc lập, trí lực không đủ sử dụng vũ khí chiến đấu công nghệ cao của loài người, nếu như Samael không tiến hành điều khiển, bọn chúng chỉ có thể hành động theo bản năng.

Từ khi Mirror Face hiện thân cho đến lúc này, Kim Cương có thể nói là càng đánh càng tuyệt vọng. Lúc trước bốn đầu một không thể gây thương tổn được đôi phương, bây giờ vất vả thương tổn được thì lại chỉ phát hiện một năng lực mới của quái vật này.

“Tên này rốt cuộc là thứ gì? Ma thần trong địa ngục trốn ra sao?” - Kim Cương nghiêng rằng, vùng quyền đánh rơi vài tên thi binh đang lao tới, nhưng số lượng thi binh quá nhiều, liên tục không ngừng, nếu cứ tiếp tục hắn sẽ bị chôn vùi trong đồng thi binh.

- Tên biết bay kia không dễ bắt, vậy thì nuốt người trước, xì...
Samael cúi thấp đầu rắn nói, sau khi thả ra một số lượng thi binh tương đối, bụng rắn của hắn cũng nhanh chóng khép lại.

Kim Cương há có thể bó tay chịu chết, thấy miệng rắn đê xuống, hắn nhanh chóng hất văng hai tên thi binh đang cản tay của mình, lại tung cước đá văng vài tên khác, vội vàng xoay người nhảy về phía sau.

Thân rắn của Samael trườn tới tốc độ tuyệt đối không chậm hơn đôi phương, cánh xương rung lên, đốm lửa tứ tán, hắn vẫn mở miệng rắn ra lao

thăng về phía trước.

Chỉ trong mấy giây ngắn ngủi Kim Cương đã bị đuổi kịp, mắt thấy sắp sửa bị nuốt trọn.

Đột nhiên một bóng đỏ lướt qua, dùng một tốc độ không thể tưởng tượng từ mặt bên xông vào trong miệng lớn của rắn đen, lại từ một bên kia xông ra, dùng tay nắm lấy chiếc lưỡi chẻ đôi của Samael, kéo theo đầu rắn bay sang hướng khác.

Đón đọc chương mới nhất tại Tàng Thư Viên.

Chương 23 : Hủy diệt đêm ngược (trung)

Phía trên Thái Bình Dương, Tào Sóc chạy nhanh giữa không trung, nhìn về chân trời phía xa đã thấp thoáng nhìn thấy đường nét của Thiên Đô. Nhưng cũng đúng vào lúc này, hắn nhìn thấy bóng dáng của một người khác, đó là Thiên Nhất.

Tào Sóc không biết vì sao đối phương lại chờ hắn ở đây, nhưng Thiên Nhất không thèm giải thích, chỉ lật bàn tay một cái. Không có gió nhưng sóng bỗng nổi lên, bốn con rồng nước đột nhiên xông ra mặt biển, đánh thẳng đến trước mặt.

Tào Sóc đưa tay chụp một cái, trong tay bỗng xuất hiện một hạt châu năng lượng phát sáng, lớn như quả bóng bàn, ánh sáng bắn ra bốn phía. Năng lượng từ hư hóa thành thực, từ một hóa thành bốn bay ra chung quanh, nhanh như sấm sét bay lượn quanh người Tào Sóc, nơi hạt châu đi qua đan thành một tấm lưới ánh sáng lấp lánh.

Rồng nước bay tới thật sự bị hạt châu ánh sáng này ngăn cản mấy giây, nhưng mấy giây này đã khiến cho Tào Sóc thâm kinh hãi. Công kích của Thiên Nhất uy lực vượt xa tưởng tượng của hắn, lưới ánh sáng rất nhanh bắt đầu co lại, được chỗ này hổng chỗ kia, dần dần khó ứng phó với rồng nước xung kích. Mà nước biển liên miên không dứt kia lại duy trì thân rồng, lực lượng dự trữ vô cùng hùng hậu.

Tào Sóc bất đắc dĩ phải biến chiêu, hạt châu ánh sáng trong tay bổ tung, bắn ra vô số ánh chớp, lực lượng dào dạt từ bên cạnh hắn xé gió tràn ra chung quanh. Chùm ánh sáng này trong nháy mắt đánh tan rồng nước đang vây công hắn.

Không ngờ Thiên Nhất chỉ lộ vẻ khinh thường, dùng ngón trỏ giống như gậy chỉ huy vẽ một vòng tròn, những bọt nước đang tản ra kia liền tập trung lại, bốn rồng hợp nhất trở thành một con. Rồng nước rõ ràng là do nước biển ngưng tụ thành, nhưng lại phát ra âm thanh giống như sinh vật sống, tiếng gầm xuyên phá trời cao. Chỉ riêng khí thế kia đã giống như chân long

nhập thế, đe dọa trời đất. Ngay cả khí trời trên biển cũng phối hợp với sự xuất hiện con rồng nước to lớn này, nhất thời gió mây biến đổi, tiếng sấm ì ùng.

Thân hình Tào Sóc dừng lại, ngoài mặt vững vàng bất động, thực ra đã bị một áp lực không thể nói rõ, càng không thể lý giải khiến cho ngũ tạng quay cuồng. Hắn vốn tưởng rằng sau khi uống rượu đầu thần, mình đã khó tìm được địch thủ, hắn là phải cùng cấp bậc với Lãnh Chúa, Tuyết Ảnh, không ngờ lại gặp phải một đối thủ không muốn gặp nhất. Thiên Nhất chỉ hờ hững ra tay một phen đã khiến Tào Sóc khó đi nửa bước, tiến thoái lưỡng nan.

- Có biết tại sao ta ngăn cản ngươi không?

Thiên Nhất để rồng nước dừng lại trên trời, hỏi một câu.

Tào Sóc thấy đối phương cuối cùng đã mở miệng nói chuyện, tâm lý buông lỏng, vội nhân cơ hội lấy hơi, trả lời:

- Ngươi và Tiên Tuyền Tự Do đã đạt thành hiệp nghị sao?

- À... ngươi cảm thấy ta muốn giúp bọn họ?

Thiên Nhất cười hỏi ngược lại. Hắn quả thật không có ý trợ giúp Tiên Tuyền Tự Do, trước tiên xúi giục đối phương phái hai người siêu năng lực cấp cao tới, là muốn mượn lực lượng của bọn họ khuấy đảo cục diện của Thiên Đô, phối hợp với hành động phá hoại của Blood Owl và God Key, nhằm đảm bảo trước khi công kích của Sáng Thế Kỷ đến nơi, hòn đảo nổi sẽ không di chuyển vì bất cứ nguyên nhân gì. Có điều sự xuất hiện của Mirror Face đã giải quyết vấn đề này một cách hoàn mỹ, hắn chẳng những đã kiềm chế đám người siêu năng lực mạnh mẽ kia, còn đánh cho hòn đảo nghiêng lệch chìm xuống. Lúc này cho dù trung tâm động lực không bị hư hại, Thiên Đô cũng không thể thay đổi tọa độ được nữa.

- Nếu như không phải, vì sao ngươi lại chặn đường ở đây?

Tào Sóc hỏi.

- Ta đang giúp ngươi.

Thiên Nhất nói:

- Không, phải nói là cứu ngươi.

- Làm sao biết được?

- Ta không cần giải thích với ngươi, không lâu nữa ngươi tự nhiên sẽ biết.

Tào Súc nói:

- Trả lời như vậy không có sức thuyết phục gì cả.

- Phương thức vừa rồi ta chào hỏi ngươi, còn chưa đủ khiến ngươi lui bước sao?

“Chào hỏi” mà Thiên Nhất nói chính là con rồng nước lúc này vẫn đang rục rịch.

- Nghĩa là... ngươi muốn dùng vũ lực để thuyết phục ta.

Tào Súc nói.

- Đừng nói tới thuyết phục gì đó.

Thiên Nhất cười lạnh:

- Loại người hữu dũng vô mưu, lòng dạ đàn bà, ta cũng lười nói thêm với ngươi. Ta chỉ muốn cho ngươi thấy được chênh lệch, nếu như ngươi thông minh thì nên trở về.

- Ta vốn định đi thử phân lượng của mình một chút, nếu như bại thì nhường Thiên Đô cho Tiên Tuyền Tự Do là được.

Tào Súc nói:

- Đã là khiêu chiến, làm sao có thể không chiến mà lui?

- Ài... cho nên ta mới nói ngươi hữu dũng vô mưu.

Thiên Nhất cười nói, một luồng sát ý thoáng hiện lên chân mày:

- Đánh với ta?

Hắn phát tay làm đao, vẽ ra một rãnh trời trong biển, nước biển bị chia làm hai, khe rãnh hư vô sâu không thấy đáy:

- Muốn biết mình có bao nhiêu phân lượng phải không? Vượt qua ranh giới này cho ta xem thử.

.....

Thiên Đô, trước mắt Samael.

Blood Owl đứng giữa không trung, kéo chiếc lưỡi rắn đen, chào hỏi quái vật này:

- Mấy tháng không gặp, hình như ngươi đã mạnh hơn một chút.

Samael giận không kìm được, từ trong miệng phun ra ánh sáng đen. Ở khoảng cách này Blood Owl tuyệt đối không thể né tránh, bóng dáng của hắn trong nháy mắt bị năng lượng bao trùm.

Nhưng cho đến khi ánh sáng đen tan hết, Blood Owl vẫn đứng yên tại chỗ, lông tóc không tổn thương, hơn nữa trong tay vẫn kéo chiếc lưỡi kia:

- Công kích này không tệ, đáng tiếc còn chưa đủ mạnh.

Dứt lời cánh tay của hắn vận lực, kéo đứt chiếc lưỡi của Samael, trong miệng rắn đen liền phun ra một bãi nước đen.

Samael phát ra tiếng gầm khủng bố, một cơn cuồng phong đột ngột xuất hiện trên đầu Blood Owl, đẩy hắn bay ra. Thân thể rắn đen thì bay lên cao hơn, quay cuồng lượn vòng, muốn dùng ngọn lửa nóng bỏng trên cánh xương ép lui Blood Owl.

Sau khi lưỡi nhanh chóng khép lại, câu nói đầu tiên của Samael là:

- Blood Owl... thêm một mình ngươi cũng không sao, chỉ là thêm vài thứ cho bữa sáng của ta mà thôi.

- Vấn đề là không chỉ có một mình hắn.

Giọng nói của Lãnh Chúa vang lên, trong nháy mắt hắn đã đến trước mặt Samael.

Tại khoảnh khắc này áp lực giống như ngàn cân từ mỗi chiếc vảy rắn của Samael truyền đến, cảm giác nghiền xương ép tủy này cũng chỉ có năng lực của Lãnh Chúa mới làm được.

- Chúng ta tạm thời có chung nhận thức, quyết định xử lý ngươi trước rồi mới phân thắng bại.

Lãnh Chúa nói.

Samael còn chưa kịp phản ứng, lửa trên cánh xương sau lưng lại bị dập tắt, ngay cả nhiệt năng do nó sinh ra cũng nhanh chóng biến mất.

Chuyện hóa có thành không này dĩ nhiên là kiệt tác của Jefferson.

Ngọn lửa vừa tắt, bão giấy liền như hình với bóng cuốn tới, vô số tờ giấy màu trắng quần lầy thân thể Samael giữa không trung, giống một bàn tay to

lớn giờ lên trời bắt lấy con rắn đen này.

Samael bay lượn vốn không phải dựa vào cánh, lực lượng của lửa đã bị hóa giải, hắn liền dứt khoát từ bỏ cánh xương. Chỉ thấy thân rắn rung lên, những cánh xương kia liền khô héo biến thành xương vụn màu đen, như bụi bặm chân động rớt xuống, theo gió tản đi.

Vảy đen trên người hắn lập tức được bao phủ bởi một lớp năng lượng càn khôn bạo, chống lại áp lực của Lãnh Chúa. Thân rắn giữa không trung điên cuồng xoay chuyển, đồng thời bay lên cao hơn, lồng giam do bão giấy hình thành bị hắn dùng sức mạnh cường chế giấy thoát.

Nhưng chưa bay ra được trăm mét, Samael lại đụng vào một lớp mạng nhện do năng lượng tạo thành, bền vững dị thường. Năng lượng có tính kết dính quấn lấy thân rắn to lớn của hắn, e rằng nhất thời nửa khắc khó mà giấy thoát được.

Nhưng hắn không có thời gian, Blood Owl đã tung người đuổi theo, một đòn mãnh liệt giống như bẻ cành khô đánh tới...

Chương 24 : Hủy diệt đêm ngược (hạ)

Một chiều này chưa tới, Samael đã theo bản năng cảm thấy nguy hiểm, nhưng mắt rắn của hắn cũng không nhìn Blood Owl, mà là nhìn chăm chăm vào một hướng khác.

Trong nháy mắt một vết sáng lướt qua, một bóng dáng xuất hiện rực rỡ giữa không trung.

Nơi Tuyệt Ảnh đi qua, vết tích của ánh sáng giống như khói mây sắc sỡ, nhưng trong vết tích lấp lánh kia lại là sát ý ẩn giấu.

Đầu rắn của Samael bị tia chớp kia chém đứt, vết cắt bằng phẳng, máu phun như mưa, trút xuống như mực. Đầu rắn bị chém rụng vừa lúc gặp phải Blood Owl đang xông đến.

- Làm chuyện dư thừa.

Blood Owl tuy nói như vậy, nhưng một quyền kia vẫn đánh vào chiếc đầu bị đứt của Samael.

Trong nháy mắt này, từ chỗ nắm tay Blood Owl tiếp xúc cho đến phía bên kia đầu rắn bị chặt đứt, mỗi tác mỗi phân đều bị năng lượng cuồng bạo nghiền thành tro bụi, dịch thể màu đen trực tiếp bốc hơi gần như không còn.

Uy lực của một quyền này, bất kể người nào nhận lấy, kinh ngạc sẽ là phản ứng duy nhất của hắn, tử vong lại là quả đắc mà hắn chưa kịp thưởng thức đã nuốt xuống.

Nhưng Samael không phải người.

Gọi hắn là ma cũng không quá mức.

Blood Owl, Lãnh Chúa, Tuyệt Ảnh, Jefferson, Tây Ân, Paperman, sáu người siêu năng lực ở đây không ai cho rằng chiến đấu đã kết thúc. À đúng

rồi, sau khi nhìn thấy đám hung thần ác sát này biểu diễn tập thể, Kim Cương đã thừa cơ chạy trốn, lúc này đang bơi trong biển.

Quay đầu nhìn lên trời, bảo giấy cuộn lấy thân rắn còn dư, bắt đầu ăn mòn từ ngoài vào trong. Lãnh Chúa thì dùng năng lực phân rã rắn đen từ trong ra ngoài.

Cắt thành ngàn mảnh không xem là triệt để, hóa thành tro bụi cũng vẫn còn hài cốt. Muốn giải quyết Samael, đó là chiến đấu cấp bậc phân tử, ít nhất phải đánh hẳn thành trạng thái mắt thường không thể nhìn thấy, mới xem như công đức viên mãn.

- Phá hủy thân thể còn chưa đủ, nhất định phải hủy diệt mặt nạ.
Blood Owl nhắc nhở.

Trong lòng Lãnh Chúa dường như hiểu được điều gì, năng lực của hắn cũng không dừng lại, kêu lên với Jefferson:

- Trưởng cai ngục, tìm vết nứt không gian giúp đi.

Nhiều năm trước Jefferson và Lãnh Chúa đã giao thiệp vài lần, đôi phương luôn gọi hắn là trưởng cai ngục, mặc dù nhà tù Tide đã không còn nữa nhưng xưng hô này vẫn không thay đổi.

- Đang tìm đây.

Jefferson trả lời, năng lực lượng tử hóa của hắn có khả năng tìm kiếm vết nứt, nhưng hiệu suất không cao, có điều lúc này hắn đã không tiếc năng lượng nhanh chóng thăm dò.

- Không cần tốn sức, ta ở chỗ này.

Tiếng nói chuyện vang lên giữa không trung, một chiếc mặt nạ gương lơ lửng trên trời, ở thế giới trong gương có một khuôn mặt rắn đang nói chuyện.

- Lại tự mình hiện thân, đúng là cuồng vọng.

Lúc này Tuyệt Ảnh đã khôi phục trạng thái tốt nhất, cũng chẳng biết vì sao, trước khi đến đây thì năng lực khóa của God Key đột nhiên biến mất, hơn nữa năng lực của God Key cũng ẩn giấu không thể tìm ra.

Trong mặt nạ phun ra dịch thể màu đen, nhanh chóng biến thành một con rắn đen hoàn chỉnh, xem ra vừa rồi thân thể bị hủy không ảnh hưởng gì đến

Samael.

- Cuồng vọng? Ha ha... xì...

Samael cười:

- Ta là thần còn các ngươi là người phạm, khác nhau một trời một vực, có gì mà cuồng vọng?

Hắn chẳng hề để ý tới tình thế bị vây công này:

- Có cần ta dạy cho các ngươi, làm thế nào mới có thể giết được ta không? Ha ha...

Hắn nhìn Blood Owl:

- Các ngươi cần một loại công kích thuần năng lượng phạm vi lớn, hơn nữa mỗi hạt năng lượng cực nhỏ đều có cường độ ngang ngửa hoặc mạnh hơn một quyền vừa rồi của hắn, sau đó dùng đoàn năng lượng kia trong nháy mắt bao trùm ta, xì xì... Biết rõ rồi chứ? Có thể làm được không? Đám người phạm? Ha ha ha ha ha...

Mấy người đều đưa mắt nhìn về phía Lãnh Chúa, đáng tiếc hắn cũng không làm được. Chiêu thức “Nhất Thốn Chi Hiểm” của hắn thật sự có uy lực này, nhưng nhiều nhất chỉ đối phó được với một cá thể lớn bằng con người, còn dùng với quái vật có thể tích như con rắn đen này lại không có ý nghĩa.

- Hóa ra lại đơn giản như vậy.

Blood Owl nói:

- Ngươi muốn nói đến cái này sao?

Hắn nói xong, trong tay lại ngưng tụ ra một quả cầu năng lượng màu đen. Đầu tiên chỉ có đường kính bằng bàn tay, sau khi ngưng tụ thành liền nhanh chóng tăng vọt, trong mấy giây đã biến thành một quả cầu đen đường kính khoảng mười mét, được Blood Owl dùng một tay nâng trên đỉnh đầu.

Tiếng cười của Samael dừng lại, ghen hờn không nói được, thân rắn khựng lại tại chỗ. Lúc này hắn đã cảm nhận được thế nào là chơi dao có ngày đứt tay.

Đây là cái gì? Quả cầu năng lượng (Dragon Ball)? Mọi người đều kinh ngạc đến ngây người.

“Đùa à...” - Ngay cả Lãnh Chúa cũng tròn tròn mắt, không dám tin những

gì đang xảy ra. Nếu năng lượng của quả cầu đen này đúng như Samael vừa hình dung, vậy một khi Blood Owl ném thứ này vào lòng đất, đoán rằng có thể một đường nghiền nát tới tâm Trái Đất, khiến cho Địa Cầu bị hủy diệt.

- Paperman, Tây Ân, đừng để hắn chạy trốn.
Blood Owl nói.

Vừa dứt lời, giấy và mạng nhện đầy trời đã từ các góc độ khác nhau thu lại, không chế Samael trong một khu vực nhất định. Paperman và Tây Ân đều có thù oán với Blood Owl, nhưng lúc này bọn họ đều làm theo lời hắn. Đối mặt với loại quái vật với Samael, bọn họ quyết định dựa vào Blood Owl, bởi vì chỉ có quái vật mới có thể đối phó với quái vật.

- Đây là người phô trương thanh thế... xì...
Nếu Samael có tuyến mồ hôi thì đã sớm đổ mồ hôi lạnh khắp người, nhưng hắn vẫn ra vẻ trấn tĩnh nói:

- Tùy ý tạo ra một quả cầu năng lượng, muốn hù dọa ta sao? Chỉ là trò lừa bịp mà người năng lực cấp Cuồng nào cũng có thể làm được, năng lượng của quả cầu đen kia không thể mạnh như vậy...

- Vậy người đừng chạy loạn.
Trên mặt Blood Owl lộ vẻ cười gằn, đã nhắm chuẩn mục tiêu.

- Khè... chết tiệt!
Samael thấy đối phương nghiêm túc, cũng không dám sơ ý, vội vàng hóa thân rắn thành hình người. Rất nhiều nước đen trở lại trong mặt gương, bộ phận còn lại thì biến thành trạng thái Mirror Face, nhằm để tránh khỏi một chiêu này. Từ lâu tri thức của hắn đã không chỉ giới hạn trong thế giới này, cho nên hắn biết rõ, loại công kích cường độ này tiến tới trong bất kỳ thứ nguyên nào cũng sẽ gặp trở ngại, có thể xé rách không gian nên tuyệt đối sẽ không có tốc độ cao. Chỉ cần mình biến trở lại hình người, cho dù quả cầu đen này bay đến trước mắt cũng có thể kịp thời né tránh.

Blood Owl thấy đối phương biến hóa liền cười lạnh, năng lượng trong tay đột nhiên tiêu tán:

- Hừ... lại một tên ngu xuẩn tự xưng là thần trước mặt ta.

Tại khoảnh khắc này Mirror Face đã hiểu, hắn đã trúng kế, trong lòng giận không kìm được, nhưng đã không có cơ hội phản kích lần nữa.

Mirror Face còn chưa di động nửa bước, một bàn tay đã ấn lên vai hắn. Tuyệt Ảnh xuất hiện ở sau lưng, lạnh lùng nói:

- Với trạng thái bây giờ của ngươi, ta lại biết một người có thể giết chết ngươi lập tức, ngay cả bụi bặm cũng không lưu lại.

- Chỉ dựa vào ngươi mà muốn bắt ta sao?

Chẳng biết từ lúc nào đoản kiếm đã xuất hiện trên tay Mirror Face, còn chưa dứt lời hắn đã xoay người quét nhanh ra. Với tốc độ xuất kiếm này của hắn e rằng ngay cả Lãnh Chúa cũng khó tránh thoát, nhưng đối diện với Tuyệt Ảnh lại chỉ vung vào khoảng không, đánh tan một tàn ảnh trong thị giác.

- Cần gì phải bắt thân thể tàn phế của ngươi.

Tuyệt Ảnh trả lời.

Sau khi Mirror Face nghe vậy lại kinh ngạc phát hiện một chuyện, thân thể của mình đã bị chia cắt, hai cánh tay rơi xuống, hai chân tách rời, vết thương còn không có cảm giác đau đớn, tứ chi đã rơi xuống đất.

Tuyệt Ảnh chém người không cần dùng dao sắc, tốc độ chính là lực lượng. Khi hắn phát huy tốc độ cao nhất, dùng đầu ngón tay có thể cắt đứt kim loại, búng tay một cái có thể từ phía xa tạo thành tổn thương như đạn pháo.

Thân thể Mirror Face còn lơ lửng giữa không trung, hắn cảm thấy tình hình không ổn, muốn bay đi, lại phát hiện Lãnh Chúa đã đến trước mắt.

- Blood Owl!

Lãnh Chúa kêu lên, hắn rõ ràng đang đứng trước mặt Mirror Face, nhưng lại nói với Blood Owl ở phía xa:

- Xem chiêu này của ta! Nhất Thốn Chi Hiểm!

Còn chưa xuất chiêu đã kêu lên như vậy, chứng minh hắn rất tự tin chiêu này là đòn sát. Ý tứ của Lãnh Chúa là để Blood Owl xem thử, vừa rồi nếu chiêu này dùng lên người Blood Owl, hắn có thể ngăn cản được hay không.

.....

Hạt châu ánh sáng trong tay Tào Sóc đã trở nên âm đạm, hiệu lực của rượu đầu thần đang biến mất, năng lượng cũng không ngừng tiêu hao khó tiếp

tục được. Hắn nhiều lần vừa phòng ngự vừa đánh tan rồng nước kia, nhưng rồng nước lại liên tục tập hợp lại. Thiên Nhất thì chỉ đứng ngáp giữa không trung, thỉnh thoảng cúi đầu nhìn thời gian, hoàn toàn không để ý tới vị thủ lĩnh Hình Thiên này.

Tào Sóc cũng đã thử trực tiếp công kích Thiên Nhất ở bên kia “đường chia biển”, nhưng mỗi khi hắn muốn làm vậy thể công của rồng nước lại tăng cường, một lần nữa ép hắn trở về, đúng là không có biện pháp.

- Gần đến rồi...

Thiên Nhất nói:

- Chắc ngươi cũng đã chú ý tới đúng không.

Khí tức của Tào Sóc đã loạn, đây là dấu hiệu bắt đầu kiệt sức:

- Ngươi lại cố ý cho rồng nước này lực lượng mạnh hơn chiêu thức của ta một chút...

- Còn là lập tức biến hóa, xem ta tốt bụng biết bao. Không phải ngươi muốn thử thực lực của mình sao?

Thiên Nhất nói:

- Ta cho ngươi một mặt gương, để ngươi thử cho đủ. Ngươi có thể gia tăng cực hạn đến bao nhiêu, ta cũng có thể lập tức gia tăng đến mức đủ để ngăn cản kiềm chế ngươi. Có rượu đầu thần hay không cũng vậy thôi.

- Ngươi không dùng toàn lực, là đang coi thường ta sao?

Tào Sóc trả lời.

Thiên Nhất nhún nhún vai:

- Toàn lực? Ha ha ha...

Hắn cười quay đầu sang, chỉ vào cảnh mặt trời mọc sau lưng:

- Ngươi nhìn được đầu cuối của biển không? Ta mạnh bao nhiêu chỉ quyết định bởi đối thủ có thể nhìn được bao xa, không ai có thể nhìn thấy cực hạn chân chính.

Hắn vung tay một cái, rãnh trời và rồng nước trên biển đều biến mất:

- Thời gian đến rồi.

Hắn đột nhiên nói.

- Thời gian?

Tào Sốc không hiểu, đến lúc này Thiên Nhất vẫn không giải thích tại sao lại ngăn cản hẳn, nhưng một giây kế tiếp Tào Sốc đã hiểu.

Một luồng sáng trắng từ trên trời rơi đến, ngay chính giữa Thiên Đô, bao phủ toàn bộ hòn đảo nổi, chiếu thẳng vào trong biển. Tất cả vật chất đều biến mất trong ánh sáng trắng hủy diệt này.

Công kích của Sáng Thế Kỷ gần như không có tiếng động, phạm vi ảnh hưởng cũng chỉ nằm trong cột sáng bao phủ, cho dù ở cách cột sáng mấy mét cũng sẽ không bị tổn thương. Nhưng phạm vi một kích này lớn hơn nhiều so với diện tích nhìn xuống của hòn đảo nổi, hiển nhiên là không ai có thể may mắn thoát khỏi.

- Được rồi, bây giờ ngươi cứ tự tiện, thích đi đâu thì đi.
Thiên Nhất nói.

- Ngươi... lại...

Tào Sốc kinh ngạc đến tột đỉnh, nói không thành câu.

- À, ta đã giết sạch bọn họ, không sai.

Thiên Nhất nói:

- Còn có việc gì không?

- Mạng người đáng quý, há cho ngươi coi thường!

Tào Sốc quát lên.

- Nói rất hay.

Thiên Nhất trả lời, hẳn dừng lại một chút, trên mặt chỉ có mỉm cười, không có sấm hồi hay thương hại. Hẳn chính là người như vậy, từ trước đến giờ đều như vậy:

- Vì phòng ngừa tiếp theo ngươi sẽ dùng thuyết giáo khiến ta phiền chết hoặc là buồn nôn chết, ta quyết định lập tức lấy cái chết để tạ thiên hạ.

Hắn dùng ngón tay làm động tác cắt cổ, vừa làm vừa phát ra tiếng cười điên cuồng, sau đó hai mắt trợn trắng, rơi thẳng vào trong biển.

Chương 25 : Bản thảo của Tả Đạo (thượng)

Tại hạ Tả Đạo, nhân sĩ quận Long. Hôm nay có rất nhiều người biết đến tên ta, bởi vì ta đã là một tác giả nổi tiếng.

Năm thứ mười sau khi chính phủ liên bang được thành lập, tiểu thuyết [Nghịch Thập Tự] của ta đã hoàn thành, nhanh chóng tìm được một nhà xuất bản có hứng thú với nó, lúc phát hành gần như không đổi một chữ nào. Từ khi phát hành đến nay đã qua mười năm, thu được thành công chưa từng có. Hiện giờ ta đã là một người gần như không có khái niệm gì với tiền bạc, nhuận bút nhận được mỗi quý nhiều đến mức tiêu không hết.

Cuốn tiểu thuyết này được kể theo ngôi thứ nhất, dưới góc nhìn của một nhân vật nhỏ có siêu năng lực, thuật lại trải nghiệm của hắn sau khi gia nhập một tổ chức thần bí. Từ một góc độ khác với tài liệu lịch sử, mang theo màu sắc huyền bí, một lần nữa miêu tả trận chiến mà mọi người đều biết.

Đám phê bình có quan điểm phân hóa về tiểu thuyết của ta. Một số người khen ngợi nó, cho rằng ta đã kết hợp lịch sử cận đại và nhân vật hư cấu tiến hành “diễn nghĩa”, cách viết này đáng để học hỏi. Một số khác thì công kích tiểu thuyết của ta dùng quan điểm phản khoa học để bóp méo lịch sử, lèn bẹp thiên hạ, gây ảnh hưởng không tốt đến người vị thành niên.

Bây giờ nghĩ lại, thực ra ta càng phải cảm tạ những người có quan điểm thứ hai. Mặc dù không cần bọn họ ta cũng có thể đạt được thành công, nhưng chắc chắn sẽ không nhanh như vậy. Nhiều năm sau quay đầu nhìn lại, bọn họ đã sớm quên mất ta, quay sang chĩa mũi dùi vào một danh nhân khác đang nổi tiếng, mong đợi đối phương có thể khẩu chiến một trận với bọn họ hay gì đó.

Cái gọi là giới học thuật trên cơ bản là một đám người như vậy. Thực ra ý kiến của bọn họ cho dù khen hay chê, ta đều không để trong lòng. Thái độ của bọn họ rất cao, học vấn rất cao, tự cho mình cao quý. Đám người này giống như cái gì cũng có, chỉ là không có tác phẩm. Đương nhiên ta muôn

nói đến loại tác phẩm có thể khiến bọn họ thu được cả danh và lợi, chứ những tác phẩm lưu hành trong cái vòng tròn nhỏ của bọn họ thì vẫn có. Mà chuyện khiến đám người này nhiệt tình nhất, đó là dùng thái độ từ trên cao nhìn xuống đánh giá sản phẩm của người khác, dùng nó để biểu thị sự cao quý của mình...

Ta quả thật bị bọn họ làm phiền mấy năm, sau đó thì tốt hơn nhiều, dù sao mọi người sẽ không luôn luôn tập trung chú ý vào một người nào đó.

Trong mấy năm bận rộn nhất, ta tham dự rất nhiều hoạt động thương nghiệp, thậm chí được mời đến trường đại học nổi tiếng để diễn thuyết. Trước khi đi nhà trường còn cấp cho ta chứng nhận giáo sư vinh dự gì đó. Khi đó ta nhìn tờ giấy trong tay, tâm lý chỉ cảm thấy buồn cười. Không phải là văn bằng sao, ta ngụy tạo bằng tay mười lăm phút một tờ, còn có thể giúp người thêm vào chữ ký của hiệu trưởng, giống nhau như đúc, có tác dụng gì chứ?

Lại nói một chút về ảnh hưởng của [Nghịch Thập Tự], nó đã vượt xa tưởng tượng của ta. Mặc dù ta không chỉ một lần thanh minh ở nơi công khai, tình tiết trong tiểu thuyết đều là hư cấu, thế giới mà chúng ta đang sống rất an toàn, nhưng vẫn có độc giả cuồng nhiệt muốn tìm ra nguyên mẫu của các nhân vật trong sách, cho dù trong sách ta gần như đều sử dụng tên giả...

Vì chuyện này, tổng thống tiền nhiệm Krause Wittstock tiên sinh còn mời ta đến nhà hắn uống trà. Khi đó ta còn sợ đây là bữa tiệc Hồng Môn, cân nhắc thật lâu mới quyết định đi đến. Không ngờ người ta lại rất khách khí, bình tĩnh ôn hoà thảo luận với ta sau này làm thế nào tiếp tục mê hoặc độc giả, còn nhờ ta ký tên cho hai đứa con của hắn. Ta thật bội phục hắn, nên biết trong sách của ta thì hắn bị Thiên Nhất lừa gạt khá thảm...

À đúng rồi, về kết cục của cuốn tiểu thuyết kia, thực ra cũng không trọn vẹn, sau khi viết đến nhân vật chính rời khỏi Nghịch Thập Tự thì cốt sự cũng kết thúc. Ta chỉ đơn giản nói vài chuyện trong lời cuối sách, bao gồm sự kiện ở sa mạc Samawah, chiến tranh ở quận Song Ứng, cùng với sự hủy diệt của Thiên Đô. Những chuyện đó ta đều mô phỏng cách nói của nhà nước, tỏ ra rất có phong phạm lịch sử, cuối cùng thêm vào một câu... “cổ kim bao nhiêu chuyện, trong cười nói luận đàm”, xem như là hoàn mỹ.

Trên thực tế có rất nhiều chuyện, bản thân ta nhiều năm sau mới từng bước tiết lộ chân tướng, còn có rất nhiều chuyện ngay cả ta cũng không biết, có

lẽ đã thành câu đố vĩnh viễn. Ta lưu lại bài viết này ở đây chỉ để chỉnh lý hồi ức của mình một chút, nếu tương lai có người nhìn thấy, cứ tạm thời coi đây là một bản thảo chưa từng phát hành trong tiểu thuyết của ta.

Trước tiên bắt đầu nói từ lúc Sáng Thế Kỷ hủy diệt Thiên Đô... ngày 11 tháng 3 năm 2102. Ngày đó những người xem tin tức vốn định xem thử đại diễn lên ngôi của tân hoàng rất cuộc rầm rộ như thế nào, không ngờ thứ chờ đợi bọn họ là một tin tức khác giống như “vụ nổ”. Giống như định luật Murphy nói với chúng ta, “nếu chuyện xấu có khả năng xảy ra, bất kể khả năng đó nhiều hay ít, nó vẫn sẽ xảy ra, đồng thời dẫn đến tôn thất lớn nhất trong khả năng của nó”. Ai có thể nghĩ tới, đô thành của đế quốc lại bị hủy diệt bởi vũ khí chung cực do mình nghiên cứu phát triển ra.

Sáng sớm hôm đó, quân đội Tiên Tuyên Tự Do và Hình Thiên trên Thái Bình Dương đều tận mắt nhìn thấy ánh sáng trắng hủy diệt chiếu xuống. Hòn đảo nổi được xem là cứ điểm vô địch, trong mười giây đã hoàn toàn biến mất khỏi Địa Cầu, đừng nói là người sống sót, ngay cả hài cốt cũng bốc hơi sạch sẽ.

Kể gậy ra chuyện này rốt cuộc là ai đã thành một câu đố không có lời giải. Cho đến nửa năm sau chính phủ liên bang được thành lập, Huyền Ảnh Hiệu được thu hồi, mới có một phân tin tức của nhà nước bị lộ ra, chứng minh trên chiếc tàu kia không có người nào, ngay cả hài cốt của thuyền viên trước kia cũng không tìm được. Thế là... câu chuyện về chiếc tàu ma nhanh chóng lan truyền, nói rằng Thiên Đô bị trời phạt gì đó, tin đồn này đến nay vẫn còn tồn tại.

Nhưng ta đại khái đã đoán được là do ai làm...

Sau khi tất cả nhân khẩu của Thiên Đô được tuyên bố không ai sống sót, mọi người ở các nơi trên thế giới đột nhiên thể hiện tinh thần chủ nghĩa nhân đạo trách trời thương dân, thậm chí dư luận trong khu vực do tổ chức phản kháng chiếm lĩnh cũng nghiêng về luận điệu thương tiếc.

Ta nghĩ cái này gọi là đạo đức giả.

Dù sao lúc ta nhìn thấy tin tức này cũng không có bao nhiêu cảm xúc, cũng không có cảm giác như bản đạo đã suy nghĩ thông suốt, ta đang nói thật. Con người vốn rất lạnh nhạt với những bất hạnh mà mình chưa từng chính mắt nhìn thấy, hoặc là đích thân trải qua. Động đất, biển động, mất mùa,

gió bão... đều là những thứ có thể thường xuyên nhìn thấy trên các phương tiện truyền thông, nhưng nếu không tự mình trải qua thì làm sao biết nổi khổ khi sống đầu đường xó chợ.

Mọi người đều có lòng trắc ẩn, nhưng rất ít người sẽ thật sự hành động, giúp đỡ người khác mà không cần báo đáp. Những kẻ ở trên mạng ra vẻ cầu phúc cho người tử nạn, nói không chừng nửa tháng trước còn mắng đám quý tộc đáng chết. Sau khi Thiên Đô bị hủy, bọn họ lại thay đổi một diện mạo khác, lòng đầy cảm phần chỉ trích những kẻ nói “chết rất tốt” là không có tính người. Đối với bọn họ thì giả vờ hay mắng chửi cũng vậy, chỉ là hành vi nhằm thỏa mãn bản thân với chi phí rẻ mà thôi, cũng không biết để cho ai xem, ai sẽ nhớ đến bọn họ.

Sau đó ta đã hiểu, không phải ta suy nghĩ thông suốt, mà là quá nhiều người trong đầu toàn bã đậu.

Người khác ta không dám nói, ít nhất ba tên Thiên Nhất, Cố Vân, Blood Owl nghe được tin tức này chắc sẽ giống như trước đây, cười lớn không hề e ngại. Bởi vì bọn họ không cần giả dối, cũng không có tính người gì.

Không ngoài dự liệu, sau khi chuyện xảy ra, Trái Đất vẫn xoay, mặt trời vẫn mọc đúng lúc, thế giới vẫn vận hành như thường, thứ thay đổi... chỉ có đông đảo chúng sinh chúng ta.

Nơi xuất hiện biến động đầu tiên là quận Song Ứng, bởi vì Thiên Đô không còn tồn tại, quân đế quốc bản địa lâm vào trạng thái không biết phải làm gì. Một tên quan chỉ huy cấp trung tướng đã trở thành trưởng quan tạm thời có quyền hạn cao nhất, theo ta phỏng đoán, khi đó cảm giác của hắn giống như... một nhân viên công vụ đang đi công tác đột nhiên nghe nói thủ đô đã bốc hơi khỏi nhân gian.

Rất nhiều thành viên Giới Luật Thép bị thu nạp gần đây, thậm chí còn có sĩ tốt thuộc quân đế quốc lũ lượt đào ngũ, ngay cả cấp bậc giáo quan cũng có người biến mất. Trong khi bọn họ tự rối loạn trận thế, thánh thành giám sát trưởng Camo Botrini của Giới Luật Thép và mấy tên siêu năng lực thủ hạ của hắn đã xúi giục một lần vượt ngục. Về lần vượt ngục này, trích nguyên văn trong hồi ký của hắn là: “Hành động rất thuận lợi, quân đế quốc dường như còn lười cản chúng ta”.

Lại nói đến Australia, tình hình bên này ổn định hơn một chút. Hoàng tử

thứ sáu Wilfred Wittstock là huyết mạch còn lại của hoàng thất đế quốc, được thông độc bản địa cung phụng như Thiên Vương lão tử. Vị trí địa lý của quận này rất ưu việt, không tiếp giáp với các khu vực mà tổ chức phản kháng chiếm lĩnh, lực lượng quân sự cũng không tệ, loáng thoáng có xu thế trở thành thủ đô mới của đế quốc.

Còn về phản ứng của tổ chức phản kháng các nơi, chưa vị đọc được trong các tài liệu lịch sử đều là “bày tỏ tiếc nuối với sự kiện lần này, tích cực thảo luận công việc liên bang”. Nhưng theo ta thấy, thực ra khi đó đám người kia đều mù mờ, cảm giác giống như bị khó xử. Tích cực thảo luận là giả, chạy đua vũ trang là thật, mỗi người đều muốn kéo dài thời gian, củng cố thực lực. Từng đôi mắt đều nhìn chằm chằm, ai dám bắn phát súng đầu tiên, hoặc là làm mấy chuyện ngu xuẩn như tự lập làm vua, lập tức sẽ bị quần công.

Như vậy... chuyện kể tiếp mà ta muốn viết, nghe ra cũng có chút kinh ngạc, liên quan đến diễn thuyết “hiệp nghị liên bang” nổi tiếng vào ngày 29 tháng 3.

Lần diễn thuyết này chắc chắn khiến cả nhân thế chấn kinh, ngay cả ta cũng giật mình. Chẳng những giật mình vì Krause không bị hủy diệt cùng Thiên Đô, càng khó mà tưởng tượng, một người có đủ quyền thống trị hợp pháp của đế quốc lại đề xuất chế độ liên bang, còn muốn thương nghị với đông đảo phe đối địch trong chiến tranh.

Sau này Krause chính miệng nói với ta, ngày đó khi hệ thống truyền thông toàn thế giới bị xâm nhập không rõ nguồn gốc, cưỡng chế tiếp sóng lần diễn thuyết kia, hắn đang ngồi trong bản bộ EAS làm khán giả.

Khi đó ta đã hiểu, người diễn thuyết cũng không phải là hắn...

Tất cả mọi người đều cho rằng “hiệp nghị liên bang” là do tổng thống liên bang đời thứ nhất Krause Wittstock phát biểu, nhưng trên thực tế người tiến hành diễn thuyết lần đó... là Dark Water.

Bây giờ không cần ta nói chắc các ngươi cũng biết, bản thảo kia rốt cuộc là do ai viết.

Tiến triển sau đó có thể tra được đại khái trên mạng. Phe đầu tiên hưởng ứng hiệp nghị liên bang là Liên Minh Rực Lửa, sau đó là Hình Thiên, có

hai cái tổ chức phản kháng này ủng hộ, sự việc cơ bản đã xem như là hoàn thành.

Lục hoàng tử Wilfred cũng rất hợp tác, hẳn hiểu rõ gia nhập liên bang mới là lối ra duy nhất. Nếu thế giới tiến vào cục diện cát cứ, mảnh đất kia của hắn rất có thể sẽ là mục tiêu thôn tính hàng đầu của Tiền Tuyến Tự Do. Còn không bằng hòa theo thất đế, ít nhất không đến nỗi vào tù hoặc là mất mạng.

Giới Luật Thép và Tiền Tuyến Tự Do gần như đồng thời nghiêng về phía liên bang, đương nhiên bọn họ đã chậm hơn hai tổ chức khác mấy tháng. Loại cảm giác đó... giống như người người đều “khởi nghĩa”, còn mình vào thời khắc cuối cùng lại “đầu hàng”, trông có vẻ rất khó coi.

Sau này ta đã nghiên cứu rất nhiều hồ sơ tư liệu, thậm chí nhờ quan hệ để tra duyệt một số văn bản bí mật của thế lực các phương. Sau khi đối chiếu nhiều mặt mới phát hiện, khi đó kết cấu thế giới nhìn như hỗn loạn, tương lai không rõ, nhưng một điểm mâu chốt nhất... lực lượng quân sự của năm thế lực lại tương đối cân bằng.

Suy nghĩ một chút thì thấy cũng đúng. Ta giờ ngón tay đếm thử, loại cao thủ có thể một tay che trời gần như đã chết hết, đám người siêu năng lực còn sống xếp theo thứ tự, Tào Sóc và Trường Anh có thể xếp vào hai hạng đầu, với thực lực của bọn họ còn kém xa Blood Owl năm xưa.

Tóm lại sau khi trải qua tiến trình ngoại giao dài đằng đẳng, vào ngày 11 tháng 9 năm 2102, chính phủ liên bang đã tuyên bố thành lập, thủ đô nằm ở quận Thủy Tinh. Di chỉ của tổng bộ HL Châu Âu trước đây được sử dụng lần nữa, 80% cơ sở diện tích rộng lớn được đổi thành viện kỷ niệm chiến tranh, mở cửa với công chúng, khu vực còn lại thì để cho chính phủ liên bang làm việc. Hiện giờ những tin tức này có thể tra được trong tài liệu giảng dạy hoặc là trên mạng, ta cũng không miêu tả chi tiết nữa.

Mà bàn tay thúc đẩy kết quả này, rõ ràng là lần phát hình công khai của hiệp nghị liên bang. Lần diễn thuyết đó đã giơ lên một lá cờ khiến người ta hướng tới, ngay cả thành viên của các tổ chức phản kháng cũng mong muốn kết thúc chiến tranh thật nhanh, hướng hô là dân chúng bình thường.

Giống như Thiên Nhất đã từng nói với ta, chiến tranh là một liều thuốc cho toàn bộ loài người, có thể hóa giải mâu thuẫn và áp lực tích lũy nhiều năm

một cách hữu hiệu, khiến người ta một lần nữa hiểu được sự đáng quý của hòa bình và an ninh.

Viết đến đây, cũng nên tìm hiểu một chút về vận mệnh của những nhân vật trong sách của ta. Hơn hai mươi năm qua, có một số người ta không thể liên lạc được, cũng không biết bọn họ đã đi đâu. Vừa nghĩ vừa viết đi...

Trước tiên nói một chút về những người ngoài Nghịch Thập Tự. Krause Wittstock, tổng thống đầu tiên của liên bang, tại chức năm năm, sau đó chủ động từ bỏ chức vị, về hưu làm một cô vãn.

Hắn được đánh giá rất cao, đưa ra rất nhiều cải cách được sử dụng đến ngày nay. Trong đó chuyện đáng ghi chép và có ảnh hưởng sâu sắc đến tương lai nhất, chắc là hắn đã bãi bỏ chế độ giai cấp quý tộc và vương tộc cha truyền con nối... bất kể trên danh nghĩa hay là trên thực tế.

Vợ của hắn là Khương Quân sau đó cũng khôi phục khả năng nói chuyện, nhưng vị đệ nhất phu nhân tiền nhiệm này gần như không bao giờ xuất đầu lộ diện, ít giao du với bên ngoài, chỉ giúp chồng dạy con. Ký ức đã từng giết người tại Nghịch Thập Tự dường như không gây ra tổn thương tinh thần gì với cô ấy, ta rất cao hứng cho cô ấy.

Lại nói đến hai tên tay sai của hắn... à không, là tâm phúc, Time Servant và Túy Tước.

Đến nay tổ chức EAS này vẫn tồn tại. Khi chính phủ liên bang được thành lập, Time Servant đã lên làm cục trưởng, đến bây giờ vẫn vậy, còn cục phó là Trường Anh vợ hắn. Đường đường là cục quản giáo người siêu năng lực, lại trở thành cửa hàng nhỏ của hai người bọn họ. Hôm nay khi đám người siêu năng lực nhắc tới Joseph Norland và Alice White, trong mười người sẽ có chín người trả lời: “À... bọn họ... có biết... ừm... chúng ta nói chuyện khác đi”.

Nói đơn giản, nếu như trên đời này có binh khí phổ, vậy hai vị này liên thủ chắc sẽ ổn thỏa xếp ở vị trí thứ nhất. Ngoại hiệu ta cũng nghĩ ra rồi, Độc Thiệt Hiệp Lữ (miệng lưỡi ác độc).

Chương 26 : Bản thảo của Tả Đạo (hạ)

Lại nói đến Khấu Lâm Tai, hắn là một người rất khiêm tốn. Hắn vốn có thể dễ dàng ngồi lên chức vị ngoại trưởng của chính phủ liên bang đời đầu, nhưng lại giao cho Gia Cát Trại đảm nhiệm, còn mình chỉ giữ chức phó. Cho đến sau này Tào Sốc kế nhiệm tổng thống liên bang đời thứ hai, hắn mới thay thế Gia Cát Trại trở thành chức trưởng. Sau đó ta suy nghĩ đã hiểu, đây có thể là trò chơi chính trị mà hắn và Gia Cát Trại đã thương lượng trước. Dù sao Krause xuất thân là hoàng tử đế quốc trước đây, Khấu Lâm Tai lại có hai tầng thân phận vương tộc và quý tộc. Tuy nói đã hủy bỏ những chế độ đó, nhưng nếu nhóm lãnh đạo đầu tiên do bọn họ đảm nhiệm, khó tránh khỏi khiến người ta chỉ trích, gây cho dân chúng cảm giác đế quốc vẫn còn tồn tại. Cho nên bọn họ bàn bạc với đám đầu lĩnh Hình Thiên một phen, sự tình xem như đã được giải quyết.

Khấu Lâm Tai vẫn không kết hôn, cũng không có con cái. Những chuyện liên quan đến hắn, ta cũng không biết rõ lắm, dù sau hắn là người kín đáo, hơn nữa chúng ta cũng không thân thiết, không tiện dò la.

Mà nói đến, những năm này ta và La Hồ lại có liên hệ không ít. Từ khi chính phủ liên bang thành lập đến nay, chức vị của hắn và Cư Thắng vẫn không thay đổi, cục trưởng an ninh và bộ trưởng phòng vệ liên bang. Mấy năm trước ta thường được hắn mời đi uống trà, có điều hắn cũng cung cấp rất nhiều khảo chứng chính xác cho tiểu thuyết của ta, giúp ta tra được tung tích của rất nhiều người.

Ví dụ như Thuật Sĩ, ban đầu ta còn tưởng rằng hắn đã bốc hơi khỏi nhân gian, sau đó mới biết hắn đã sớm bị cục an ninh cưỡng chế “trung dụng”. Khi liên bang mới được thành lập, hắn chính là ghế đầu trong cục, làm cố vấn an ninh cả đời.

Ta đã từng hỏi hắn:

- Chức vị này của ngươi tiền lương cao như vậy, cụ thể là làm những việc gì?

Hắn lại trả lời ta:

- Phần lớn thời gian chẳng làm gì cả.

Ta nói:

- Làm sao có thể?

Hắn cười nói:

- Ta không làm gì cả mới an toàn.

Ta thật hâm mộ thằng nhóc kia, xem ra tiền lương này của hắn có thể lĩnh đến chết rồi...

Trong những thành viên khác của Nghịch Thập Tự, còn có ba người nhậm chức ở liên bang. Đầu tiên là Kế Toán, tên Do Thái này chắc hẳn đã vợ vét không ít tiền của Thiên Nhất. Năm 2105 hắn mua một hòn đảo nhỏ trên Thái Bình Dương, muốn ở đó làm trù mật đảo. Đáng tiếc đây không phải là kết cục của hắn, tài sản của tên này không sạch, tiền không thể tiêu một cách yên ổn. Chính phủ đã phái nhiều đặc công đến bên cạnh hắn làm nội ứng, tốn ba năm thu thập chứng cứ, cuối cùng đã khiến con cá lớn này sa lưới.

Có điều hắn không gây ra vụ án nào liên quan đến mạng người, hơn nữa cũng xem như là một nhân tài đỉnh cao, thế là đã bị chiêu an.

Về sau vì đền bù tổn thất to lớn do mình gây ra cho quần chúng, Kế Toán đã bắt đầu kiếp sống phục vụ nhân dân. Ta cảm thấy như vậy cũng tốt, hắn còn cưới một nữ đặc công, tuy nói đó là hôn nhân do mỹ nhân kế tạo thành, nhưng sau khi Kế Toán hoàn lương người ta cũng không ly hôn với hắn. Đương nhiên không loại trừ khả năng vợ hắn nhận được mệnh lệnh ẩn náu thời gian dài...

Người thứ hai là Phong Tiển, ta đã gặp hắn mấy lần, chỉ biết hắn đang làm việc ở EAS. Chúng ta tán gẫu không nhiều, mỗi lần gặp hắn luôn xuất hành vội vàng, ngay cả thuốc cũng cai, chắc hẳn thay đổi này có liên quan đến gã cấp trên có quan niệm thời gian gần như biến thái của hắn.

Người thứ ba là Gunsmith. Mấy năm trước cái tên Charles Laure này thỉnh thoảng xuất hiện trên trang đầu các phương tiện truyền thông lớn, ta xem thì thấy hắn đang cầm giải thưởng Nobel. Có lẽ trước khi hắn chết, trong sách giáo khoa tiểu học sẽ xuất hiện tên của hắn, danh hiệu là một trong số nhà

khoa học vĩ đại nhất của thời đại liên bang.

Sau khi Hàn Cửu Ngôn về hưu, Gunsmith đã thay thế chức vị của ông ta, trở thành nhân vật cấp quốc bảo. Dù sao trong tưởng tượng của dân chúng bình thường, nhà khoa học như Gunsmith là người mặc áo blouse trắng, vẻ mặt cuồng nhiệt, ngồi trong phòng thí nghiệm bí mật của cơ quan, làm những việc khiến người ta nghi hoặc. Nếu như có vắn thạch to lớn đâm vào Địa Cầu, chính phủ sẽ đi hỏi những người này nên làm thế nào, sau đó bọn họ sẽ đề xuất đi lên vắn thạch khoan một cái lỗ, bỏ đạn hạt nhân vào bên trong, tiếp đó... hình như ta lạc đề rồi...

Gunsmith và ta vẫn luôn duy trì liên lạc, hắn rất để ý hình tượng của mình trong tiểu thuyết, năm lần bảy lượt muốn ta tiến hành sửa đổi. Cho dù sách này đã phát hành nhiều năm, hắn vẫn không chịu từ bỏ, còn nhiều lần nhắc ta thật ra hắn có thể phân biệt được đông nam tây bắc. Còn như vấn đề không biết lái công cụ giao thông, hắn cường điệu nói chỉ cần là thứ do hắn chế tạo thì đều có thể lái. Mỗi lần nói đến đề tài này, hắn sẽ lấy ra một bộ điều khiển từ xa, nói với ta dùng thứ này có thể triệu hồi một bộ áo giáp từ trên trời rơi xuống, sau khi hắn mặc vào có thể hành hiệp trượng nghĩa, đồng thời bảo ta dùng cổ sự này viết thành tiểu thuyết.

Mỗi lần gặp lại Gunsmith đều khiến ta dở khóc dở cười, có điều nếu nói người trong số đồng bạn khiến ta mở rộng tầm mắt nhất, có lẽ vẫn là Gambling Snake. Hiện giờ vị này đã là nhân vật cấp ngôi sao, cái tên Tom Stoll đã thành một trong số diễn viên nam có sức hút phòng vé lớn nhất, danh hiệu ảnh đế cũng hơn mười cái.

Ban đầu Speighton là người môi giới của Gambling Snake, sau đó cả hai bỏ vốn mở một công ty điện ảnh, hiện giờ giá trị của bọn họ còn cao hơn ta. Ta không rõ quá trình bọn họ đổi nghề lắm, cũng không hỏi nhiều, dù sao nếu bảo ta đoán, có lẽ là do trị an tốt nên Thiên Minh không có việc gì để làm.

Ta đã xem phần lớn phim của Gambling Snake, đúng là một diễn viên giỏi, bất kể nhân vật gì đều khó nhìn ra là đang diễn, nhất là diễn vai sát thủ... Speighton có lúc sẽ dùng thân phận người làm phim đóng một vai phụ nhỏ, thường là loại người da đen trong phim kinh dị không có nhiều đất diễn, kết cục nhất định là bỏ mạng vì cứu người khác, khó mà chế nhạo được...

Còn có một vị, ta vốn tưởng rằng hắn đã chết, không ngờ còn có thể gặp

lại.

Ta gặp God Key quả thật rất ngẫu nhiên, khoảng bốn năm trước trên đường đi du lịch, ta bước vào một tiệm đồng hồ, gọi ông chủ đang đang cúi đầu hí hoáy với mớ linh kiện sau bàn, hắn vừa ngẩng đầu lên liền khiến ta giật mình.

Kể từ lúc đó chúng ta lại khôi phục liên lạc, nhưng hắn hi vọng ta không tiết lộ hành tung của hắn cho người khác hoặc chính phủ. Hiện giờ God Key có một rất thân phận giả rất ổn thỏa, còn có gia đình, nghề nghiệp đứng đắn, đã hoàn lương rồi.

Ta dĩ nhiên đã hỏi hắn rốt cuộc làm sao chạy thoát khỏi Thiên Đô, hắn nói thực ra trước khi hành động, Gunsmith đã nhắc nhở hắn và Blood Owl, ám thị Thiên Nhất rốt cuộc muốn làm gì. Ngày đó hắn biết thời gian sắp tới, đương nhiên là đã chạy ra trước.

Ta lại hỏi Blood Owl có chạy thoát hay không, God Key chỉ lắc đầu nói hắn cũng không rõ. Nhưng hắn lập tức nói với ta, Blood Owl có lẽ đã sớm nhìn thấu kế hoạch của Thiên Nhất. Trong Nghịch Thập Tự thì Blood Owl là người hiểu rõ Thiên Nhất nhất, hắn sẽ biết nên làm thế nào.

Mà những người còn lại trong Nghịch Thập Tự gần như đều khó tìm được bóng dáng. “Bác Sĩ Quái Dị” Strange và “Nguyên Soái Đồ Chơi” Brian Martin, hai cái tên này thực ra vẫn luôn nằm trong kho tư liệu của cục an ninh, nhưng La Hồ cũng không thể tìm được bọn họ. Có câu “đại ẩn ở thành thị, tiểu ẩn ở trong rừng”, hai vị này có lẽ phải gọi là thần ẩn. Bác sĩ Strange thì ta không biết, nhưng Nguyên Soái nêu suy nghĩ một cách bi quan, có lẽ đã chết rồi. Hắn giống như con mèo của Erwin Schrödinger, mỗi giây mỗi phút đều có khả năng mất mạng, hai mươi năm qua cũng không có tin tức, ta cảm thấy chắc là như vậy.

Còn có hai chị em Cố Vấn và Cố Lăng, tính thêm cả Vanessa, cả nhà bọn họ thuộc dạng không có hộ khẩu, ngay cả dữ liệu cũng không tìm được trong chính phủ liên bang, chắc hắn đã dùng thân phận giả lai lịch bất minh sống qua ngày. Đi tìm người ngoài hành tinh lẫn trong loài người còn dễ hơn là tìm bọn họ.

Nói đến người ngoài hành tinh... tung tích của Dark Water cũng đã thành câu đố. Hắn còn không phải là không có hộ khẩu, có ảnh hay không cũng

không quan trọng, hắn có thể dễ dàng dung nhập vào xã hội này mà không bị phát hiện, cũng có thể thoát ly loài người tự mình sinh tồn. Nếu như hắn cố tình ẩn nấp, e rằng trên đời này chỉ một người có thể tìm được hắn.

Viết đến đây cũng gần hết rồi, còn có một số người trong tổ chức phản kháng cùng thời với chúng ta, nhưng ta nghĩ không cần thiết kể về bọn họ ở đây. Trong bọn họ có rất nhiều người viết hồi ký, cơ bản đều là nói về cổ sự của trận chiến kia. Ta loáng thoáng cảm giác được đám người này có phần hâm mộ và đố kỵ với ta, bởi vì trong hồi ký của bọn họ hầu hết đều miêu tả ta rất bỉ ổi, đây nhất định là do tâm tính mất cân bằng gây nên!

Đương nhiên nói là “hồi ký”, thực ra thứ mà bọn họ viết đều là phiên bản hài hòa. Tên người, người siêu năng lực, lịch sử đen tối của một số nhân viên chính phủ còn nhậm chức... tất cả đều phải chỉnh sửa rồi mới được phát hành. Nếu không thì không cho xuất bản dưới hình thức hồi ký, chỉ có thể dùng danh nghĩa tiểu thuyết, đồng thời phải thanh minh nội dung trong sách chỉ là hư cấu, có điểm nào giống thì chỉ là trùng hợp mà thôi.

Ta nghĩ đọc đến đây chắc mọi người cũng đã sốt ruột, yên tâm ta còn chưa quá già, không đến mức quên mất hai người kia.

Thế nhưng ta quả thật không biết tung tích của Thiên Nhất và Nguyệt Yêu. Ta từng nghe Gunsmith nói rất xác thực, thực ra hai người này “chưa từng chia ly”, nhưng khi ta hỏi kỹ là chuyện gì thì Gunsmith lại không nói được nguyên nhân.

Ta không thể dựa vào suy đoán chủ quan ghi bừa vào đây, bởi vì chuyện liên quan đến Thiên Nhất, ta không đoán được mở đầu, càng không đoán được kết thúc. Cho đến rất nhiều năm sau, ta còn thường xuyên xuất hiện một ý niệm kỳ quái: “Tên Thiên Nhất này rốt cuộc có tồn tại hay không?”

Hắn là thiên sứ trên bầu trời? Ác ma trong địa ngục? Hắn tượng trưng cho ý chí chung của loài người chúng ta? Hay là đứng ở phía đối lập với bản tính của loài người?

Cho dù ta nhận được những đáp án này, lại có thể chứng minh điều gì? Khiến người ta chán ghét là sai lầm sao? Khiến người ta sợ hãi là tà ác sao? Nếu như phía đối lập với loài người mới đại biểu cho đúng đắn, còn quan niệm thiện ác trong tư tưởng của chúng ta, mới là tiêu chuẩn lừa mình dối người của một đám sinh vật đang vùng vẫy trong vực sâu tội ác thì sao?

Hay là bỏ qua đi, muốn suy nghĩ thông suốt những chuyện này, bản đạo đoán rằng cũng cách phi thăng không xa nữa. So với thiên kiếp gì đó thì ta tình nguyện dính vào bệnh hoa liễu, bị ốm đau hành hạ chết đi.

Cuối cùng viết một chút về chính ta, tránh cho sử gia đời sau xuyên tạc, ta cảm thấy cần phải tự mình giải thích một chút.

Tại hạ Tả Đạo, nhân sĩ quận Long, truyền nhân duy nhất của Hạc Minh sơn Chính Nhất đạo tại thế kỷ 22. Bởi vì tuổi trẻ thất học, lễ, nhạc, xạ, ngự, thư, số không một thứ nào tinh thông, dốt nát kém cỏi, hơn nữa nhất gan như chuột. Thuở nhỏ dùng thủ đoạn lén lút làm kẻ sinh nhai, thiên phú bình thường, có năng lực Thần Giao nhưng không có lòng cầu tiến, sống uổng thời gian.

Đời này của ta, chuyện duy nhất đáng nhắc tới là quãng thời gian trong Nghịch Thập Tự, cũng nhờ lần trải nghiệm đó mà ta có được cuộc sống như hôm nay.

Ta là một nhân vật nhỏ, cho dù sách sử mà người đọc tăng bốc ta thế nào, cũng sẽ không thay đổi được sự thật này. Nếu ai đọc được bản thảo thì hãy cắt những lời cuối cùng này xuống, đi đập vào mặt đám chuyên gia kia.

Nhân vật nhỏ chính là nhân vật nhỏ, cho dù công thành danh toại thì bản sắc vẫn như cũ, cũng sẽ không vì những người nịnh nọt tăng bốc kia mà trở thành anh hùng.

Những anh hùng thật sự không ở dưới ngòi bút của ta, mà là ở trong lòng mọi người.

Chương 27 : Theo dõi

Một nơi nào đó ở Hawaii, trong một tòa biệt thự bên bờ biển.

Ngôi nhà này có một tầng hầm, nói là tầng hầm nhưng thực ra chỉ có cửa vào là nhìn giống, còn đi xuống lại không có thứ gì. Trên thực tế toàn bộ tầng hầm này là một thang máy vận chuyển hàng hoá, sau khi tìm được công tắc ẩn giấu là có thể khởi động.

Thang máy thông đến một cơ sở bí mật dưới lòng đất, không gian phía dưới lớn đến mức khó tưởng tượng, có thể so sánh với thành phố ngầm ở Venice.

Trong một phòng thí nghiệm, Strange mặc quần đùi bãi biển và áo sơ mi, chải kiểu tóc bông bênh, cách một lớp kính trên tường quan sát hai “bệnh nhân” trong phòng đối diện. Hai người kia chính là Lãnh Chúa và Tuyệt Ảnh, lúc này bọn họ đang hôn mê sâu, cả người ngâm trong dịch thể, lơ lửng trong hai vật chứa hình trụ kỳ quái.

Một bóng người cao lớn đi đến bên cạnh Strange, đưa một ly nước trái cây có cắm một chiếc dù nhỏ, còn mình thì uống một chai bia ướp lạnh.

- Cái tên pha rượu bên bãi biển kia cứ nhất định muốn cắm dù vào trong ly. Blood Owl vừa giao đồ uống cho bác sĩ Strange vừa nói.

- Cảm ơn.

Bác sĩ Strange cầm lấy đồ uống, ánh mắt lại trở về phía bên kia tấm kính:

- Ta rất hiếu kỳ, tại sao người lại nhốt hai kẻ đối địch còn thoi thóp một hơi này về, hơn nữa còn cứu sống, là để làm thí nghiệm sao?

- Cứu sống bọn họ, chỉ là để giết chết bọn họ.
Blood Owl trả lời.

- Câu trả lời này khiến ta càng khó hiểu.
Bác sĩ Strange dùng ống hút uống một ngụm.

- Ông có biết trò chơi của Cell không (Dragon Ball)?
Blood Owl hỏi.

Bác sĩ Strange sững sốt mấy giây:

- Ta lại rất kỳ quái, làm sao người biết được... có điều ta đại khái đã hiểu logic của người.

Bác sĩ Strange dừng lại một chút, sau đó hỏi:

- Vậy sau này người có tính toán gì? Đi tìm Thiên Nhất trả thù sao?

- Ta và hắn không có thù oán gì, các người đều không hiểu rõ hắn.

Blood Owl nói:

- Tìm hắn trả thù, giống như sau khi bị sét đánh đi công kích tầng mây vậy. Sét sẽ không hận người, cũng không có thù oán với người, người có thể hận nó nhưng nó sẽ không quan tâm.

- Ha ha... vậy Mirror Face có xem là nghịch thiên không?

Bác sĩ Strange thuận miệng nói, sau khi nói ra sắc mặt của lão lại khẽ biến:

- Đúng rồi... nếu người không chết, vậy Mirror Face có thể cũng sống sót hay không?

.....

Tháng 5 năm 2102, tại Dublin

Đêm khuya, trăng lạnh sao mờ.

Trên một con đường nhỏ, Phục Nguyệt lẳng lẳng bước đi.

Trên đường không có người nào, không khí lại nặng nề và lạnh giá. Phục Nguyệt đột nhiên dừng bước, nói:

- Đã tới rồi, cũng đừng trốn trốn tránh tránh nữa.

Vừa dứt lời, một chiếc mặt nạ gương bỗng xuất hiện phía trước nàng hơn mười mét, lập tức huyền hóa thành hình người. Mirror Face cười lạnh:

- Nguyệt Yêu đúng không... quả nhiên là mỹ nhân, khó trách Thiên Nhất lại có hứng thú với người.

Nàng bình tĩnh trả lời:

- Người có cần vừa mở miệng đã nhắc tới cái tên đó không?

- Thế nào? Cãi nhau với hắn rồi à? Ha, người phạm như ngươi cũng rất có khí phách. Ta vẫn luôn cho rằng Thiên Nhất có một sức hút khó kháng cự với phụ nữ loài người, hóa ra hắn cũng chẳng có gì khác với người bình thường.

Mirror Face cười nói:

- Thật mất hứng, ta vốn định sau khi nuốt trọn ngươi, để lại cái đầu cắm đến trước mặt Thiên Nhất, xem thử biểu tình của hắn sẽ thế nào.

Phục Nguyệt không để ý tới lời này, chỉ nói:

- Ngươi chính là Mirror Face?

- Ta là thân sắp tiếp nhận năng lực của ngươi.

Mirror Face vừa trả lời vừa hóa lỏng thân thể, hợp nhất với nước đen trong mặt gương tràn ra, hóa thành trạng thái rắn đen:

- Người phạm, ngươi hãy cam chịu đi. Sớm muộn gì ta cũng phải lấy được năng lực kia của ngươi, bây giờ ngươi chỉ là nghênh đón vận mệnh sớm một chút mà thôi.

Phục Nguyệt biết trận chiến này khó tránh khỏi, muốn chạy trốn e rằng rất khó, tuy nàng không nắm chắc nhưng tuyệt đối sẽ không bó tay chờ chết.

Nhưng nàng còn chưa động thủ, lại nghe được tiếng nói chuyện của một người khác.

Đó là một giọng nói quen thuộc, nàng cũng không biết rõ, lúc nghe được cảm giác trong lòng là chán ghét hay hoài niệm.

- Ta đã biết Sáng Thế Kỷ cũng không giết được ngươi.

Thiên Nhất từ một ngã rẽ đi ra:

- Có điều thương thể của ngươi xem ra khá nghiêm trọng, ha ha... căn cơ đã tàn, muốn hoàn toàn khôi phục chỉ tốn một chút thời gian là không đủ.

Hắn nhìn Samael:

- Cho nên ngươi muốn thực hiện kế hoạch trước thời hạn, tới nuốt con mồi “sớm muộn” cũng phải nuốt này. Một khi lấy được năng lực của cô ấy, ngươi chẳng những có thể phục hồi mà còn có được sinh mệnh vĩnh hằng.

Samael cong thân rắn, đề phòng giống như động vật gặp phải kẻ địch trời

sinh, không giống như khi đối diện với những kẻ địch khác:

- Xi... tại sao ngươi lại ở đây...

- Đương nhiên là vì ta vẫn luôn theo dõi cô ấy, cô ấy ở đâu thì ta ở đó. Cửa hàng sách đang ở gần đây, chỉ cần nhắc chân là tới được.

Thiên Nhất rất tùy ý trả lời:

- Samael, chuyện mà ngươi có thể nghĩ ra thì ta dĩ nhiên đã sớm nghĩ đến, ngươi nói xem ta làm sao có thể để ngươi lấy được năng lực của cô ấy?

- Ngươi theo dõi ta?

Phục Nguyệt đột nhiên dùng giọng điệu chất vấn nói với Thiên Nhất.

- Này, câu vừa rồi của ta rất dài, cô chỉ nghe được hai chữ “theo dõi” này thôi sao?

Thiên Nhất hỏi.

- Xem ra sau khi ngươi tàn sát xong thì rất rảnh rỗi.

Phục Nguyệt bực bội trả lời.

Không ngờ Thiên Nhất dùng giọng điệu như chuyện đương nhiên trả lời một câu:

- Làm sao ta có thể chờ đến lúc đó mới bắt đầu theo dõi? Chuyện của cô có thể còn quan trọng hơn Thiên Đô nhiều, từ khi cô rời khỏi tàu ngầm ta vẫn luôn duy trì mạng lưới giám thị của quyền sách nội tâm. Trung tuần tháng ba Gunsmith đã hoàn thành máy theo dõi, ta mới xem như thở được một hơi.

- Cái! Gì!

Phục Nguyệt nghe được ba chữ “máy theo dõi”, liền theo bản năng lục soát túi áo và túi quần.

Chuyện này Thiên Nhất sắp đặt đã lâu, lúc ở Thiên Đô trước khi Gunsmith dịch chuyển cửa hàng sách, hắn còn không quên dặn dò một câu: “Sau khi chúng ta rời đi, ngươi hãy dịch chuyển cửa hàng sách trở về, sau đó có thể bắt tay vào làm ‘thiết bị’ mà trước đó ta đã nhờ ngươi làm, không cần quan tâm đến chúng ta làm sao rút lui”. Đủ thấy trong suy nghĩ của Thiên Nhất, chuyện này thật sự được ưu tiên rất cao.

- Đừng lục lọi lung tung nữa.

Thiên Nhất khá đặc ý nói:

- Gắn ở trong một chiếc răng hàm của cô.

Sắc mặt Phục Nguyệt biến đổi:

- Không thể, gần đây ta cũng không đến nha sĩ.

- Chậc... gắn một chiếc máy nghe lén theo dõi mà còn cần chờ cô đến nha sĩ sao? Một đêm ta có thể gắn đến tám cái rồi.

Thiên Nhất nói:

- Cô có nhớ vào hai tháng trước, một buổi sáng sau khi tỉnh dậy cô cảm thấy hơi nhức đầu, hơn nữa răng loáng thoáng đau.

- Mirror Face, chúng ta hợp sức giết hắn trước đi.

Phục Nguyệt ngẩng đầu lên, mỉm cười nói với Samael.

Sau khi hai người này cãi nhau, Samael cũng hoàn toàn không chen vào được, thậm chí có một hai giây hắn đã sản sinh suy nghĩ “không bằng ngày khác ta lại tới”, nhưng tiếp theo hắn lại ý thức được “đôi câu nam nữ này đang xem thường ta”.

Thế là lúc này hắn tức giận:

- Đừng nhiều lời! Thiên Nhất, cho dù bây giờ thương thế của ta chưa lành, ngươi cũng không thể ngăn cản ta được!

Theo một tiếng gầm, ánh sáng đen bắn nhanh ra, mục tiêu không phải Thiên Nhất mà là Phục Nguyệt ở bên kia.

Chương 28 : Chưa từng thay đổi

Với thân thủ của Phục Nguyệt không khó để tránh khỏi ánh sáng đen. Samael cũng không cảm thấy dùng công kích bình thường sau khi hóa thân thành rắn đen có thể kết thúc trận chiến này, nhưng hắn có dự định của mình. Sự e dè với Thiên Nhất khiến Samael lúc này lộ ra bộ mặt xảo trá, hắn muốn xem thử... phản ứng của Thiên Nhất.

Theo như tính toán của Samael, nếu như Thiên Nhất chỉ không muốn để hắn lấy được năng lực của nữ nhân kia, nửa năm trước đã có thể tự mình giết chết nàng, làm như vậy mới là bảo đảm nhất. Nguyệt Yêu có thể sống đến hôm nay, chứng minh Thiên Nhất không muốn để nàng chết, như vậy... hắn sẽ vì nàng mà lộ ra bao nhiêu sơ hở?

Đáp án là không có bất cứ sơ hở nào...

Thiên Nhất đứng yên tại chỗ giống như chuyện không liên quan đến mình, nhìn Phục Nguyệt tự động né khỏi công kích. Bất kể sắc mặt, động tác, thậm chí là hô hấp đều không có dấu hiệu khẩn trương nào.

Hắn chỉ ung dung điềm tĩnh làm một chuyện có thể nói là cực kỳ khủng bố với Samael... từ trong túi áo phục lấy ra một món nhạc cụ bằng ngọc... đó là sáo rắn.

- Chắc ngươi biết đây là thứ gì chứ?
Thiên Nhất cười hỏi.

- Buồn cười, ngươi cho rằng ta vẫn chỉ là một thành viên trong sinh vật vương quốc thứ hai sao?

Thực ra Samael đã chột dạ, lời này của hắn giống như muốn tăng thêm can đảm cho mình:

- “Hỗn Độn” của ta đã hấp thu hơn trăm loại năng lực, ta còn mạnh hơn tổ tiên của mình!

- Tổ tiên của ngươi... không ở trong ống sáo này, hắn chỉ là một con người.

Thiên Nhất tiếp lời hắn:

- Ngoài ra ta vốn chưa từng xem ngươi là sinh vật của vương quốc thứ hai, bởi vì ngươi chỉ là một người siêu năng lực mà thôi.

Hắn không ngừng sửa chữa nhận thức của Samael:

- Cho dù ngươi nhìn qua không giống với những người siêu năng lực khác, cho dù ngươi dị thường đến cường đại... nhưng như vậy vẫn không thể thay đổi, hoặc là siêu thoát nhân vật mà ngươi đảm nhận trong thời không này, cùng với tính chất của bản thân.

Thiên Nhất nói xong liền giơ sáo rắn lên, thổi vài nốt nhạc ngắn ngủi. Rất nhanh một vết nứt không gian lặng lẽ xuất hiện, đầu tiên là một con rắn đen hiện ra trong vết nứt, sau đó vang lên một tiếng kêu. Vết nứt trong nháy mắt nở tung, từ bên trong chui ra một con rắn đen thể tích gần như tương đồng với Samael.

- Đương nhiên nếu ngươi muốn nhận quái vật làm tổ tông, con này hẳn là huynh đệ của ngươi.

Thiên Nhất nói xong, trong nháy mắt lại xuất hiện ở bên cạnh Phục Nguyệt, cũng không để ý tới phản ứng của đối phương, ôm eo nhấc nàng tránh sang một bên.

Trong nháy mắt hai người đã rời xa trăm mét. Gần như đồng thời, trên người con rắn đen do Thiên Nhất triệu hồi phát ra năng lượng tà ác ngập trời, khiến cho mặt đất và kiến trúc chung quanh đều bị phá hủy. Lực lượng này giống hệt như Samael, không phân cao thấp.

- Tám trăm năm trước huynh đệ của ngươi vẫn còn nhỏ, bây giờ xem như đến tuổi dậy thì rồi.

Thiên Nhất đứng ở xa nói chuyện với Samael, đồng thời đặt Phục Nguyệt xuống:

- Ngoại trừ những năng lực mà ngươi hấp thu, ngươi nhiều nhất chỉ mạnh như nó, tổ tông loài người của ngươi chính là nhận được lực lượng từ nó.

Samael không rảnh trả lời Thiên Nhất, trong chớp mắt hắn và con rắn đen kia đã chiến đấu với nhau. Hai con rắn này hình dáng to lớn, quấn vào nhau quay cuồng cắn xé, khiến cho mặt đất rung chuyển, gió mạnh như sóng lớn.

Ánh sáng đen có thể giết chết loài người ngay lập tức, nhưng lại không hề ảnh hưởng đến hai bên, nước đen có tính ăn mòn cũng như vậy. Còn thủ

đoạn như thi binh vốn chỉ là trò đùa, có triệu hồi bao nhiêu cũng vô dụng, còn không tổn thương được vảy rắn của bọn chúng. Thế là trận chiến này trở thành giao phong nguyên thủy nhất giữa động vật, hay có thể gọi là đồng loại tương tàn.

Phục Nguyệt đứng bên cạnh Thiên Nhất trông thấy cảnh này, ký ức ảo giác khiến nàng nhớ tới không gian trong cửa hàng sách, giống như nàng đang quan sát hai quái vật của vương quốc thứ hai đánh nhau. Chỉ là nàng cảm thấy hai con trước mắt này dường như cũng không mạnh lắm.

Samael liếc thấy vẻ mặt kiêu ngạo bàng quan của Thiên Nhất, lập tức lửa giận bốc lên ba trượng. Hắn ngửa mặt lên trời điên cuồng gào thét, tung ra sát chiêu. Một giây kế tiếp mặt đất rạn nứt, một khe rãnh to lớn xuất hiện, phía trên con rắn đen kia bỗng sinh ra một luồng khí lưu mãnh liệt, ép nó vào lòng đất. Samael lập tức há miệng phun dung nham vào trong vết nứt phía dưới, sau khi trút hết mấy tấn, thấy con rắn đen kia không còn động tĩnh, hắn mới đóng mặt đất lại.

- Ài... nấu gì mà nhanh quá.

Thiên Nhất cười khiêu khích, hoàn toàn không để ý tới cái chết của con rắn đen kia.

- Thật nhàm chán, chơi đủ rồi thì giải quyết nhanh đi.

Phục Nguyệt đã nhìn ra, Samael vốn không phải là đối thủ của Thiên Nhất. Từ lúc ở vườn treo Babylon, các loại biểu hiện của Thiên Nhất đều là diễn xuất, hơn nữa là loại lừa gạt cao cấp như lát mềm buộc chặt, chỉ là để xem thử phản ứng của nàng.

- Nói gì vậy, ta đang làm anh hùng cứu mỹ nhân, cô không thể phôi hợp một chút sao?

Thiên Nhất trả lời:

- Nếu không phải ta vẫn luôn tìm cách để cô tránh xa hắn, ban đầu lúc hắn lĩnh ngộ lực lượng Hỗn Độn đã tới nuốt cô đầu tiên rồi. Bây giờ cô xem, hắn đang ở trong trạng thái tuyệt vọng, giận không kìm được, lại giống như có một chút hi vọng... thú vị biết bao.

Phục Nguyệt tức giận cười lên:

- Kẻ bám đuôi dùng mục tiêu của mình làm môi để câu yêu quái giết người đúng không? Thú vị sao?

- Ta chỉ đang bồi dưỡng sở thích chung của chúng ta, mấy trăm năm sau không cần ta dạy cô, chính cô cũng sẽ đi tìm chuyện vui như vậy.
Thiên Nhất nói.

- Thiên Nhất! Ngươi khinh người quá đáng!
Samael mở chiếc miệng lớn, từ trên trời bay xuống. Hắn đã hoàn toàn mất đi lý trí, lại vọng tưởng có thể nuốt trọn đôi phương như vậy.

Thiên Nhất ngược mắt nhìn hắn:

- Nếu ngươi thật sự là sinh vật của vương quốc thứ hai thì không nói, bọn họ sẽ không có “tội”.

Hắn không hề nhúc nhích, nhưng Samael lại tự động đứng yên, không cử động được:

- Cho dù là hạt nhân vĩnh hằng hoàn chỉnh cũng không thể nói cho người biết... “năng lực” của người siêu năng lực rốt cuộc là gì. Ngươi có từng nghĩ tới, tại sao chỉ có sinh vật của vương quốc thứ năm mới sinh ra dị loại như người siêu năng lực? Tại sao tinh cầu này đã trải qua hàng tỉ năm, bốn vương quốc mạnh mẽ và cực đoan đều bị diệt vong, cuối cùng một giống loài sinh ra đã có “tội” lại trở thành chúa tể.

Trong cổ họng Samael phát ra giọng nói thống khổ gian nan:

- Ngươi đã làm... gì...

- “Tội ác” là một loại lực lượng do ta trực tiếp cai quản, nếu ngươi là người thông minh thì nên tìm cách tránh xa ta, cho đến vĩnh viễn...

- Blood Owl thông minh hơn ngươi, hắn đã đoán được khởi nguồn của cái gọi là “năng lực”, cũng đoán được ban đầu là ai phân chia những cấp bậc kia. Hắn biết chỉ cần là người thì tuyệt đối không thể chiến thắng ta.

- Thế nhưng sau khi ngươi hấp thu nhiều loại năng lực như vậy, còn dám đến trước mặt ta. Hành vi này giống như ma đạo sĩ học được mấy trăm loại ma pháp bóng tối, lại chạy đi khiêu chiến ma vương bóng tối...

- Ngươi còn khoác lác mà không biết ngượng, muốn ở trước mặt ta giết chết ứng cử viên làm người dẫn dắt, ha!

Thiên Nhất cười khan một tiếng.

- Ngươi đừng tùy tiện ấn một chức vụ khó hiểu cho ta.

Phục Nguyệt nói với hắn.

Thiên Nhất mở rộng hai tay, cười cười với nàng, lại cử động ngón tay. Năng lượng trong cơ thể Samael đột nhiên bộc phát, trong nháy mắt phá vỡ thân rắn to lớn của hắn từ trong ra ngoài. Sau khi thân rắn bị hủy diệt thậm chí còn không hóa thành thể lỏng, mà trực tiếp tiêu tan không còn thấy.

Cuối cùng chỉ còn lại một chiếc mặt nạ gương từ không trung rơi xuống.

Thiên Nhất tiến lên, dùng một tay chụp lấy chiếc mặt nạ kia, nói với mặt rắn của Samael ở thế giới trong gương:

- Ta còn muốn gọi cha ngươi ở trong sáo rắn ra, nhưng lại sợ Ireland sẽ biến mất khỏi bản đồ, cho nên... vĩnh biệt.

Mặt gương trong tay hắn liền tan vỡ, mảnh vụn lấp lánh theo gió biến mất.

Phục Nguyệt nhìn nụ cười khiến người ta nổi da gà của Thiên Nhất, hỏi:

- Đối với ngươi thì ta và hắn có gì khác biệt sao?

- Tại sao lại hỏi như vậy?

Thiên Nhất trả lời.

- Nếu hắn được bất tử, hắn càng thích hợp trở thành người nổi nghiệp hơn ta đúng không.

Phục Nguyệt trả lời:

- Có lẽ hắn sẽ tìm cách giết ngươi, đúng như mong muốn của ngươi.

Thiên Nhất nhìn nàng:

- À... cô nói đến khác biệt này sao, đây không phải là nói nhảm à. Nếu như muốn chọn một đồng bạn, ta đương nhiên sẽ chọn người mình thích.

- Ngươi nói gì?

Phục Nguyệt giống như vừa nghe được điều gì, nhưng nàng không dám tin vào tai mình.

- Ày? Răng của cô thế nào rồi?

- Ngươi đừng đổi chủ đề, vừa rồi ngươi nói gì?

- Cô thích sô cô la không?

- Giả ngây giả dại à?

- Sắp vào trong chén rồi! (1)

Phục Nguyệt xoay người bước đi...

Thiên Nhất đi theo nàng:

- Cửa hàng sách của ta nằm ở hướng kia, cách nơi này sáu quảng trường.

- Cút!

Đây là câu trả lời hần nhận được.

- Như vậy đi, để xóa bỏ sự lúng túng, ngày mai cô giả vờ như không có chuyện gì đến tiệm của ta, ám hiệu là “sách mà ta đặt đã tới chưa”, ta sẽ trả lời “còn chưa tới”, sau đó cô... này!

Nói đến đây hần liền giật mình, bởi vì Phục Nguyệt đã dùng ngón tay nhỏ một chiếc răng hàm của mình ném xuống đất, sau đó dùng chân đạp vỡ.

- Ày? Chờ đã... làm sao cô biết là chiếc nào?

Thiên Nhất ngạc nhiên nói:

- Chẳng lẽ... a!

Phục Nguyệt há miệng nhỏ một ngụm máu vào mặt Thiên Nhất, sau đó che hàm hất tóc rời đi.

(1) Câu này bắt nguồn từ một quảng cáo, một chàng trai muốn chiêu đãi bạn bè, cầm một cái chén nói với hạt đậu sô cô la rằng “sắp vào trong chén rồi”, hạt đậu liền đáp trả “ngươi mới vào trong chén”, sau này được dùng để gây cười hoặc thể hiện tình cảm với người khác.

.....

Nam Mỹ, lưu vực sông Amazon.

Trong di tích dưới lòng đất, Dark Water đang đứng trong không gian đỉnh tròn to lớn. Lúc này chung quanh là một màu đen kịt, nhưng hần không cần dùng thị giác vẫn biết rõ tất cả ở đây như lòng bàn tay.

Lúc Gunsmith chạy trốn nơi này đã bị bùn đất lấp đầy, sau khi Dark Water

trở về đã tốn rất nhiều thời gian mới khôi phục không gian này lại như thường.

Lúc này hắn đang thành kính quỳ rạp dưới đất, dường như đang tiến hành một loại nghi thức truyền thống, cũng có thể là một loại lễ tiết chỉ có bộ tộc Dark Water mới hiểu được. Một hồi lâu sau hắn mới đứng dậy, đi đến trước bức tượng lớn cao hơn hai mươi thước Anh.

Dark Water đưa tay từ trong miệng mình móc ra một tinh thể màu xanh lớn bằng quả bóng bầu dục, vật này do rất nhiều mảnh vỡ hạt nhân vĩnh hằng và hạt nhân nguyên thủy trong di tích này hợp thành.

Hắn không hề do dự, trực tiếp bỏ hạt nhân vào pho tượng, một lần nữa trở về vị trí cũ.

Di tích lại bùng sáng, ánh sáng màu xanh hiện lên chung quanh. Dưới sàn nhà là núi lớn sông dài, trên mái vòm hiện ra trời trắng ngôi sao.

Dark Water ngẩng nhìn bốn phía, trong ánh mắt tràn đầy ánh sáng xanh. Không ai biết trong lòng hắn đang nghĩ gì, liệu có cảm khái thế sự vô thường? Liệu có hoài niệm cố hương? Liệu có an nghỉ ở đây hay không?

Hắn nhìn một lát, không nói lời nào, không có thôn thức, cũng không có cười lạnh hay thở dài. Chỉ lặng lẽ đi đến một bên tường, ấn vào một ký hiệu hình dấu tay, một lần nữa đóng kín di tích, chôn sâu vào lòng đất...

HẾT

Xin cảm ơn BQT Tàng Thư Viện đã hỗ trợ về nhiều mặt để mình hoàn thành tác phẩm này, cũng cảm ơn các bạn độc giả đã đồng hành cùng bộ truyện. Hẹn gặp lại các bạn trong một tác phẩm khác.

Fishscreen – Tàng Thư Viện.